

سوینگ مہراج ٹیپرسنگ وٹسٹوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبہ بھنڈار

اٹھارواں بھاگ

تتکرا

- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی منشا سنگھ دے گره اوگرا گرداس پُر ۱
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی ترلوک سنگھ دے گره اوگرا گرداس پُر ۲
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی عطر سنگھ دے گره اوگرا گرداس پُر ۶
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی ہردیپ سنگھ دے گره اوگرا گرداس پُر ۷
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی بخشیش سنگھ دے نوت بابو پُر گرداس پُر ۸
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی کیشن سنگھ دے گره الزہ پنڈی گرداس پُر ۸
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی بیبی لاجی دے گره اوگرا گرداس پُر ۱۲
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سنگھ دے بوہے نال بابو پُر گرداس پُر ۱۴
- ۱۶ پوه ۲۰۲۱ پکرمی بیبی بنتی اتے دلپ سنگھ، بابو پُر گرداس پُر ۱۵
- ۱۷ پوه ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سنگھ دے نوت بابو پُر گرداس پُر ۲۳
- ۱۷ پوه ۲۰۲۱ پکرمی بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ دے گره بابو پُر گرداس پُر ۲۵
- ۱۷ پوه ۲۰۲۱ پکرمی باجی دے گره بابو پُر گرداس پُر ۲۶

- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی مُنشا سِنگھ، میلا سِنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۹
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی مہنگا سِنگھ دے گرہ ۳۰
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی اچل (بٹالا) گرداس پُر ۳۱
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی بابا بکالا گرداس پُر ۳۳
- ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ڈاکٹر ۰ پال سِنگھ دے گرہ بھلائی پُر امرتسر ۳۳
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی گیانی گرُمکھ سِنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۶۱
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی پال سِنگھ دے نوٹ بھلائی پُر امرتسر ۷۵
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سِنگھ دے نوٹ ٹاگراں امرتسر ۷۸
- ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی سُرین سِنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۸۱
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سِنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۸۵
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی تیجا سِنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۸۹
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی سورن سِنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۱
- ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی جیٹھووال امرتسر ۹۲

- ۲۰ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۶
- ۲۱ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۷
- ۲۲ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی آتما سنگھ فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ ملووال امرتسر ۱۰۹
- ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی جیون سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۱۱۷
- ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۷
- ۲۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی پریم سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۱۹
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی سویرے پنج وجے ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی امرجیت سنگھ، سرجیت سنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۲۸
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی بیبی چرنو دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۳۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی سرجیت کور دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی گرمیت سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۵
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی گرنخش سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۵
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی بیبی پالو دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۳۶

- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی کریال سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی سادھو سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی روپ سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۸
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی جرنیل سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۸
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی آسا سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۳۹
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی گرنام سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۹
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۰
- ۲۶ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بھگت دوار ایشنان کرن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۳
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۵
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۱۱
- ۲۸ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۱۸
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی بیبی پیارو دے گرہ ۲۱۸

- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۱
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سنتوکھ سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۲
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ملکھا سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۲
- ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۲۴
- پہلی ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۲۶
- ۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہربھجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۳۴
- ۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۳۷
- ۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۴۰
- ۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۴۳
- ۱۱ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا ۲۴۴
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرم کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا ۲۵۲
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی ۲۵۵
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سمپورن سنگھ، سُندر سنگھ دے گرہ پھیروشہر ۲۵۶

- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ۲۵۸
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ خلیل بستی ۲۶۰
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۲۶۵
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے گھر بستی تیگا سنگھ والی ۲۶۷
- ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہالم ریلوے سٹیشن اتے ۲۷۲
- ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ ہرجیت سنگھ دے گرہ بستی تیگا سنگھ والی ۲۷۵
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی جگیر سنگھ دے گھر رنگیل پُر روپڑ ۲۷۸
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی میہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر جالندھر ۲۸۸
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پچیاں دے بھنگڑے سمیں ہری پُر جالندھر ۲۹۵
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پیارا سنگھ دے گھر ڈرولی کلاں جالندھر ۲۹۸
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا رانا ۳۰۱
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ڈوڈا رانا ۳۰۵
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہریجن سنگھ دے گرہ ڈانڈیا ۳۰۸

- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی لچھمن سنگھ دے گِرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۱۰
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ تے، سچے پاتشاہاں دا اِشنان کرن ویلے ساری سنگت پاسوں
اک اکِ گلاس پانی دی سیوا کرونی اتے اپنے اُتے پوؤنا ۳۱۱
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی جوگندر سنگھ دے گِرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۱۷
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی کپہر سنگھ دے گِرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۱۸
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی گردارور سنگھ دے گِرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۳۲۰
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی پریتم سنگھ دے گِرہ جنڈیالا جالندھر ۳۲۱
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی پریتم سنگھ دے گہر جنڈیالا جالندھر ۳۲۵
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی لال سنگھ دے گہر ہیر جالندھر ۳۲۸
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی لال سنگھ دے گِرہ ہیر جالندھر ۳۳۱
- ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی بیبی گرچرن کور دے نوٹ ہیر جالندھر ۳۳۴
- ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی گردیو سنگھ دے گِرہ لدھیانہ ۳۳۹
- ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی ہربنس کور آریہ محلہ لدھیانہ ۳۴۹

۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی نرنجن سنگھ دے گِرہ لدھیانہ ۳۵۲

۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی مدن لال دے گِرہ لدھیانہ ۳۵۴

۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی پیپی سوندر کور دے گِرہ منڈی احمد گڑھ ۳۵۵

۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی پیپی سوندر کور دے گِرہ منڈی احمد گڑھ ۳۶۰

۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی بھگت سنگھ دے گِرہ لتالا لدھیانہ ۳۶۵

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی سادھو سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۳۶۷

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی ناظر سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۳۶۸

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی منگل سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۳۶۹

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی سردارا سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۰

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی کرم سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۲

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی کرم سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۳

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی سروں سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۳۷۴

۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی کرم سنگھ دے گِرہ گوڑھے لدھیانہ ۳۷۴

- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پاکھر سنگھ دے گرہ موبی لدھیانہ ۳۷۶
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گھر موبی لدھیانہ ۳۸۳
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ناہر سنگھ دے گرہ رقبہ لدھیانہ ۳۸۶
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ داکھ لدھیانہ ۳۸۸
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی سرجیت کور دے گرہ جھانڈے ۳۸۹
- ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ جھنگی جالندھر ۳۹۲
- پہلی پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۷
- ۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی جسبیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۴۰۸
- ۱۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۴۱۸
- ۱۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سرجیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۴۱۸
- ۱۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۴۲۱
- ۱۳ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرانام سنگھ دے گرہ ہرینس پُرا پٹیالہ ۴۲۸
- ۱۳ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گردوارا فتح گڑھ صاحب ۴۲۹

- ۱۴ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی رام لپلا گراؤنڈ دھرم سمیلن دلی ۴۳۰
- ۱۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی نہرو یونیورسٹی دلی ۴۳۱
- ۱۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سیوا سنگھ دے گھر گڑگاؤں گڑگاؤں ۴۳۲
- ۱۹ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر : روپ لال بترے نال منٹو پارک دلی ۴۳۸
- ۱۹ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گھر میرٹھ چھاؤنی ۴۴۰
- ۲۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۴۴۹
- ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۴۵۳
- ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۴۵۵
- ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۴۵۶
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۴۶۴
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی چرن کور دے گرہ پھرا لا جالندھر ۴۶۵
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۴۶۶
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۴۶۸

- ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ گرہ ہردوپہرا لا جالندھر ۴۷۲
- ۳۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۴۸۰
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۸۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۰۰
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۵۰۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ سورن سنگھ گرہ گمان پُرا امرتسر ۵۰۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ نرین سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۵۰۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۵۰۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ چتر سنگھ، عطر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُرا ۵۰۹
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ راوی توں پار اٹھاسی قدم تے کگر دے بوٹے کول ۵۱۱
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ بمبیال اُتے سمل سکور دے وچکار، نالے دے کنڈے اُتے ۵۱۲
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پچن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُرا ۵۱۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ چرن سنگھ دے گرہ انتور گرداس پُرا ۵۱۶

- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱ چرن سنگھ دے گرہ انتور گرداس پُر ۵۱۸
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱ چلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۲۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ پی دیوی دے گرہ جموں ۵۲۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ راج سنگھ دے گرہ جموں ۵۳۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ ستسنگ بھون جموں ۵۳۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ چلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۳۷
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ لال چند دے گرہ جموں ۵۳۹
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ شورام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۵۴۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ جھنڈو رام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۵۴۱
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۵۴۲
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ ستسنگ بھون جموں ۵۴۸
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ رام چند، شو سنگھ، گوڑا رام شیخ سر جموں ۵۵۸
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ نندو شاہ دے گرہ سرداری جموں ۵۶۴

- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیلو رام دے گھر سرداری جموں ۵۷۰
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ نانک چند دے گھر سرداری (چھمب) جموں ۵۷۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ رویلا رام دے گرہ سرداری جموں ۵۷۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ ِکشن لال دے گھر سرداری (چھمب) جموں ۵۷۶
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ فرنگی رام دے گھر ٹوٹاں والی جموں ۵۷۷
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ پیل دے بیٹھاں دھنگالی جموں ۵۷۹
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ لچھمن سنگھ گھر دھنگالی جموں ۵۷۹
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ جگت سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۲
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ کلونت سنگھ دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۳
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ سوہا سنگھ، جیون سنگھ دے گھر موئل جموں ۵۸۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ پریمو دیوی دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۷
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ مائی گری دے گھر دھنگالی جموں ۵۸۸
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ بنس راج دے گرہ دھنگالی جموں ۵۱۰

- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ شیو دیوی دے گِرہ دھنگالی جموں ۵۹۰
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ دیوا سنگھ دے گہر دھنگالی جموں ۵۹۱
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ دیوا سنگھ دے گہر دھنگالی جموں ۵۹۳
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیلا سنگھ دے گہر دھنگالی جموں ۵۹۸
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ بڈھیاں دے شبد پڑھن تے دھنگالی جموں ۶۰۰
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ جگت سنگھ دے گہر دھنگالی جموں ۶۰۱
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ پورن سنگھ دے گِرہ دھنگالی جموں ۶۰۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ خیمہ دیوی دے گِرہ دھنگالی جموں ۶۰۳
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ دھرم کور دے گِرہ دھنگالی جموں ۶۰۴
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کیشن سنگھ دے گِرہ دھنگالی جموں ۶۰۵
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ چوڑا رام دے گِرہ دھنگالی جموں ۶۰۵
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ اندر رام دے گِرہ دھنگالی جموں ۶۰۶
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ بنس راج دے گِرہ دھنگالی جموں ۶۰۸

- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۰۹
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرتار چند دے گرہ دھنگالی جموں ۶۱۰
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۱۲
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ دھنگالی تون چل کے پرہاس وچ جموں ۶۱۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ ساچا ستسنگ اپدیش جھنڈے جموں ۶۲۰
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ فرنگی رام دے گرہ جھنڈے جموں ۶۲۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ سائیں داس دے گرہ جھنڈے جموں ۶۲۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پریمی دیوی دے گرہ جھنڈے جموں ۶۳۰
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ رسال سنگھ دے گرہ مناوڑ جموں ۶۳۱
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۶۳۳
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیبی رام کور دے گرہ چھمب جموں ۶۳۵
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ شاہنی دے گرہ چھمب جموں ۶۳۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱ گرانام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۳۷

- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ نواں شہر پی اے پی کیمپ جموں ۶۳۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گرہ کلئے جموں ۶۴۲
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ رجندر سنگھ دے گھر سیڑ جموں ۶۴۳
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیپی پارو دیوی دے گھر سیڑ جموں ۶۴۴
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ مایہ دیوی دے گرہ مکھووالی جموں ۶۴۶
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۵۶۳
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ مکھووالی جموں ۶۵۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ انگریز سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ۶۶۲
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ رام سنگھ دے گرہ گاڑیا ہشیار پُر ۶۶۶
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہشیار پُر ۶۷۳
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہشیار پُر ۶۷۹
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہشیار پُر ۶۸۰

- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ دیال سنگھ دے گِرہ ڈڈواں ہشیار پُر ۶۸۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ امریک سنگھ دے گِرہ سرائیں ہشیار پُر ۶۸۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پیارا سنگھ دے گِرہ سرائیں ہشیار پُر ۶۹۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ ارجن سنگھ دے گِرہ سلیم پُر ہشیار پُر ۶۹۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ خوش حال سنگھ دے گِرہ جلال پُر ہشیار پُر ۶۹۷
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ حُکم سنگھ دے گِرہ فیض پُر اگرداس پُر ۶۹۹
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گِرہ بٹالا اگرداس پُر ۷۰۰
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۰۱
- پہلی وِساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۱۰
- ۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۱۴
- ۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱ بلونت کور دے گِرہ آتما سنگھ دا کوٹ امرتسر ۷۱۸
- ۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھجن سنگھ دے گِرہ کتے گلی نن ۰ چار، امرتسر ۷۲۵
- ۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱ سرب ہند ویدانت سمیلن جموں شہر ۷۲۸

- ۴ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ جين مندر جمون شهر ۷۲۹
- ۴ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ سوامي سرب اند جي مارفت ميگر پرتاپ سنگھ ٽي جي سي ايس اے جمون شهر ۷۳۱
- ۵ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ اکھل ويدانت سميلن جمون شهر ۷۳۳
- ۵ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ سنت هر ملاپي نال پجن جمون شهر ۷۳۶
- ۵ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ جين بهون بمل مئي دے نال پجن جمون ۷۳۸
- ۵ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ آر ايل شرما دے گهر بيرن دے نال پجن کرن نگر جمون ۷۴۱
- ۶ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ جين بهون رميش منشي رام کستوري داس جوشي جي نرسي بدري ناتھ کيلاش گري، جمون ۷۴۳
- ۶ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ پنچهي گري جي نال پجن جين بهون جمون ۷۴۶
- ۷ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ پھمن سنگھ چيلا سنگھ جمون ۷۴۹
- ۷ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ رگھوناتھ لال شرما دے گره جمون ۷۵۴
- ۷ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ آر ايل شرما دے گره کرن نگر جمون ۷۵۷
- ۷ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ ليپھٽينينٺ بهگت سنگھ دے گره کير پنڌ جمون ۷۶۳
- ۸ وساکھ شهنشاهي سمت ۱ سردول سنگھ دے گره پٺهان کوٺ چھاؤني پٺهان کوٺ ۷۶۵

- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۶۶
- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ بٹالے والے دی ماں دے نوت ۷۶۹
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ بیرن ون بلمبرنگ نوں چولا بھیٹ کرن دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۶۹
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۷۱
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ گیانی گرمکھ سنگھ جی دی سپتری دی کڑمائی دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۷۷۲
- ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۷۳
- ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ مہندر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۷۷۴
- ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہربھجن سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۷۷۷
- ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۷۷۸
- ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۸۰
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۸۲
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سنگھ دے گرہ چھینے جستروال امرتسر ۷۹۲
- ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ چھینے توں مانانوالے اؤندے سمیں بھاگ سنگھ دے نوت امرتسر ۷۹۷

- ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ناظر سینگھ دے گِرہ ماناں والا امرتسر ۷۹۹
- ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ چرن سینگھ دے گہر ماناں والا امرتسر ۸۰۳
- ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سُرندر سینگھ دے گہر بھلر امرتسر ۸۰۵
- ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ارجن سینگھ دے گِرہ بھلر امرتسر ۸۱۲
- ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ منگل سینگھ دے گہر سارنگڑا امرتسر ۸۱۳
- ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سینگھ دے گِرہ کاؤنکے امرتسر ۸۱۸
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ اوتار سینگھ دے گِرہ کاؤنکے امرتسر ۸۲۱
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بوٹا سینگھ دے گِرہ کاؤنکے امرتسر ۸۲۴
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ مہندر سینگھ دے گِرہ کاؤنکے امرتسر ۸۲۶
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھکت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۸
- ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جسونت سینگھ دے گِرہ کرتار پُر جالندھر ۸۳۶
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بیبی تیج کور زڑکا جالندھر ۸۴۴
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ دواہا سنگت دے نوٹ کرتار پُر جالندھر ۸۴۶

- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ لچھمن سینگھ دے کھوہ اتے رڑکا کلاں امرتسر ۸۴۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ نچھتر سینگھ دے گرہ درابا سنگت لدھیانہ ۸۵۰
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جسونت کور دے گرہ درابا منڈی لدھیانہ ۸۶۱
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ گرنام کور دے گرہ درابا منڈی لدھیانہ ۸۶۳
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ نچھتر سینگھ دے گرہ درابا منڈی لدھیانہ ۸۶۵
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہرینس سینگھ دے گرہ ٹھیکری چھنا کرناں ۸۶۷
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بلونت سینگھ دے گرہ سیوک کلونی پٹیالہ ۸۷۲
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سنتاں دے نال کاٹھ گڑھ پٹیالہ ۸۷۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جاگیر کور کاٹھ گڑھ پٹیالہ ۸۷۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ترلوک سینگھ دے گرہ سنام پٹیالہ ۸۸۱
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ فروز شاہ، سڑک اتے فروزپور ۸۸۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سمپورن سینگھ دے گرہ فروز شاہ مالوا سنگت فروزپور ۸۸۸
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سندر سینگھ دے گرہ فروز شاہ (مالوا سنگت) فروزپور ۸۹۷

- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سُندر سِنگھ دے گِرہ فِروزشاہ، فِروزپُڑ ۹۰۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جگتار سِنگھ دے گِرہ فِروزشاہ فِروزپُڑ ۹۰۵
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ رام سِنگھ دے گِرہ گوال ٹولی فِروزپُڑ ۹۰۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سُرجن سِنگھ دے گِرہ فِروزپُڑ ۹۱۱
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ گُرچرن کُور دے گھر ہیرا منڈی گیٹ فِروزپُڑ ۹۱۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سُلکھن سِنگھ دے گِرہ مونگلا فِروزپُڑ ۹۱۴
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ کِرپال سِنگھ دے گِرہ گولے والا فِروزپُڑ ۹۱۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سُداگر سِنگھ پُورن سِنگھ ناتھیوالا فِروزپُڑ ۹۱۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بوڑ سِنگھ دے گِرہ ناتھیوالا فِروزپُڑ ۹۱۹
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ناظر سِنگھ، بھاگ سِنگھ، جکیر سِنگھ ماڑی فِروزپُڑ ۹۲۰
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سنت گرمیل سِنگھ دے نال پچن اتے پُچھ گِچھ باگھا پُرانا فِروزپُڑ ۹۲۲
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ کپُور سِنگھ دے گِرہ موگا فِروزپُڑ ۹۲۵
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جرنیل سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُڑ ۹۲۶

- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۶
- ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۸
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۲۹
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہجن سنگھ گردیال سنگھ مہنیاں امرتسر ۹۳۰
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۳۲
- ۰۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۴۵
- ۰۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۰
- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۵
- ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۶
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ لنگر استھان جیٹھووال امرتسر ۹۶۱
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۳
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۰
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۳

- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸۷
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۰
- ۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۲
- ۲۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۰۱۴
- ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۱۸
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ستسنگ بھون رانی تالاب جموں ۱۰۲۲
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ آر ۰ ایل ۰ شرما دے گرہ کرن نگر جموں ۱۰۲۶
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ودیا نند سوڈن پدمنی دیوی دے گرہ کرن نگر ۱۰۳۱
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۰۳۴
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ گرموہن سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ گرداس پُر ۱۰۳۹
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ گرداس پُر ۱۰۴۳
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ کرم سنگھ دے گرہ نیاشالا گرداس پُر ۱۰۴۶
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ مہندر سنگھ، درشن سنگھ نیاشالا گرداس پُر ۱۰۴۹

- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ نشہرا مزہ سنگھ، سنت ہرنام سنگھ دے ڈیرے گرداس پُر ۱۰۵۱
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گھر طوطی والا کھوہ بٹالا گرداس پُر ۱۰۵۲
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۵۳
- ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۱ لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۱۰۶۳
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۳
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ بخشیش سنگھ قادراباد امرتسر ۱۰۷۶
- ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ پیارا سنگھ دے گرہ سیدپُر امرتسر ۱۰۸۶
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ کیسر سنگھ دے گرہ میسم پُرا خورد امرتسر ۱۰۹۰
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سیدپُر امرتسر ۱۰۹۲
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ڈیرھی والا تارا سنگھ دے نوت امرتسر (دھرم سالا وچ سنت لچھمن سنگھ اندروں باہر نہیں نکلیا) ۱۰۹۶
- ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ڈیرھی والا بوہڑ دے تھلے امرتسر ۱۰۹۸
- ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۰۱
- ۱۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ویدانت سمیلن کپورتھلا ۱۱۰۳

- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ سادھاں نال پچن کپورتھلا ۱۱۰۴
- ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ سوامی پرمانند کاہن پُری نال پچن کپورتھلا ۱۱۰۹
- ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ اوتار سینگھ دے گرہ شیخ پُرا کپورتھلا ۱۱۱۱
- ۲۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ جاگیر سینگھ دے گرہ ٹبابستی شکارپُر کپورتھلا ۱۱۱۳
- ۲۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ سُرُوپ سینگھ دے گھر منگوپُر کپورتھلا ۱۱۲۱
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۱
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۵
- ۲۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۳۳
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۳۸
- ۳، ۴ آسُو دی رات ساڈھے باراں وجے شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۴۱
- ۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۵
- ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱ سینگھاسن اپ دلی ۱۱۵۷
- ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱ اوتار سینگھ نال نرنکاری کالونی دلی ۱۱۶۳

- ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱ بَشَن سِنِگھ دے گِرہ گُرگاؤں گُرگاؤں ۱۱۵۵
- ۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱ چِلا سِنِگھ دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۱۱۵۹
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱ مُنشا سِنِگھ دے گِرہ اوگرا گرداس پُر ۱۱۷۳
- ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱ ہرسنگت بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۵
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ پیارا سِنِگھ دے گہر بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۷
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ بلونت کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۸
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ دیدار سِنِگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۷۹
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ مُنشا سِنِگھ، میلہ سِنِگھ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۱
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ دلِپ سِنِگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۳
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ بیبی ننتی دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۴
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ دلِپ سِنِگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۱۸۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱ کِشن سِنِگھ دے گِرہ الڑ پِنڈی گرداس پُر ۱۱۸۵
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱ (بکرمی ۲۰۲۲) (عیسوی ۱۹۶۵) (سنّ ہجری ۱۳۸۵) گھونڈ (بھاؤ گھنک پُری) ۱۱۸۶

- گھونڈ دے بڈھے مُسلمان سُلکھن دے نال تے اوہ دی بھین دے نوٹ ۱۱۸۸
- پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۸۹
- ۲ کتک شہنشاہی سمت ۱ ٹھاکر سینگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۱۹۴
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۱ دلی دربار دی نیہ رکھن سمیں دھیر پُر دلی ۱۱۹۶
- ۱۰ کتک شہنشاہی سمت ۱ دھیر پُر دلی ۱۲۰۱
- ۱۱ کتک شہنشاہی سمت ۱ سپت رشی آشرم، بردوار یو۰ پی۰ ۱۲۰۳
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۱ دلی ہرِ بھگت دوار بنون دے سمیں، دھیر پُر دلی ۱۲۰۷
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۲
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱ ہرِ بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۱

سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداسپر ★

ستّ رنگ کہن جس ویلے گر ہرگوبند دھار پہنی سی میری پیری، تن خاکی دتی وڈیائیا۔ اوس سمیں اُس دے مستک اُتے
 ستّ رنگ دی نظر آئی لکیری، اپنا نور نور پرگٹایا۔ اُس دے گل وچ سوہے منکیاں والی ستّ رنگ دی زنجیری، جیہڑی ہیرے
 لال موتی پنے ناؤں دھرائیا۔ اودھروں اک سادھ آیا تقدیری، پنج فٹ لکڑی ہتھ اٹھایا۔ اُس دے کول سی اک نیکی جیہی گڈیری،
 جو کھچی آیا وابو داہیا۔ اُتے رکھی سوا فٹ دی پیڑھی، خوشیاں نال بنایا۔ آگے سنگت بڑی سی بھڑی، راہ کھڑا نہ کوئی سمجھایا۔
 اُس نے منہ وچ انگلاں لے کے ماری سیٹی، اچی آواز لگایا۔ سارے ہسن لگ پئے ایہہ کدھر دا آیا ٹیٹی، اپنا حکم جنایا۔ اوس نے
 کہا میں دسن آیا کہانی بیٹی، پچھلا لیکھا دیاں جنایا۔ جس ویلے سُدّامے دا کرشن بنیا سی نزدیک، غریب نہانے میل ملائیا۔ جیہڑی
 اوبدی براہمنی نے تندلا والی کُور پٹھی، خوشیاں نال گنڈھ بندھایا۔ اوس ویلے اوس دے ستّ لگی سی اُپر چچی، سوا رتی خُون
 نکلیا چائیں چائیا۔ اون پیڑ وچ وٹی کسسی، متھے وٹ چڑھایا۔ اودھروں سُدّامے دی آگئی بہتجی، گیاراں سال دی عمر لکھایا۔
 اوبدے کول سی اک نیکی جیہی شیشی، جس دے وچ تیل نظری آئی۔ اون اُتے لایا نال پریتی، پیار نال سمجھایا۔ اودھروں مالن
 اک آگئی وچوں باغیچی، پھلاں ہار گندایا۔ ایدھروں سُدّامے دی ہوئی نیتی، چلنا پنڈھ مکائی۔ اودھروں اوبدی سوانی دسے ٹھیک،
 اپنا ٹھاکر لینا منایا۔ میں وست امولک اک لپیٹی، ایہہ اوس دی بھیٹ چڑھایا۔ اوہ پٹولا جس دے ستّ رنگ ٹوٹے نکے نکے کیتی،

اِکٹھا کر کے جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ ست رنگ کہے جس ویلے تندلاں دا تلیا تول، سُداما یار آگے رکھائیآ۔ اوس بھولی کہا بول، کی بھابی گھلی مٹھیائیآ۔ اوس آگے رکھی اڈول، چرناں اُتے ٹکائیآ۔ کرشن نے ستان اُنکلاں نال لئی کھول، ستان رنگاں اُتے اک اک اُنکلی لائیآ۔ پھیر نال کہا مخول، ایہہ غریباں دا نشانہ چُک کے کتھوں لیائیآ۔ میں ویکھیا ایس دا دو جہاناں وجنا ڈھول، ایہدے تھلے سب نے ڈھولا گاؤنا بے پروا سیا۔ اوس نے کہا میں انبھول، سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ کرشن نے تین وار لیا بتھان نال ٹول، ویکھ خوشی خوشی وچوں پرگٹائیآ۔ جس ویلے ہرگوبند آوے جو بنوتا سریر سڈول، مستک اپنے ستے رنگ وکھائیآ۔ اوس ویلے سُدامے تیری اچھیا ہووے کول، تینوں دیاں جنائیآ۔ اوس نے سب دے نال مار کے رول، بھلیکھے وچ پڑدا دینا پائیآ۔ اندروں کر کے دھیان اڈول، پُرکھ اکال اک منائیآ۔ کلجگ اتم ایہہ تیری وست آوے تیرے کول، ست ستوادى ستان دیاں دینا آپ جھلائیآ۔ ست رنگ کہن جس ویلے ہرگوبند پیندھے خان دے نال کدا سی گھول، ستان رنگاں والا قینچ اپنے تن جھپائیآ۔ نال وجدے سی ڈمکے ڈھول، سوہنا اکھاڑا ویکھے لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بنت ربیا بنائیآ۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداسپُر ★

ست رنگ کہن جس ویلے پرہلا د نوں ساژن لگی سی ہولی، ہرناکش دتی وڈیائیآ۔ اوس ویلے ستان رنگاں دی گل وچ پائی سی چولی، بھروپییا ویس وٹائیآ۔ پرہلا د نوں چُک کے اپنی ڈولیں، اپنی گودی وچ ٹکائیآ۔ بھگت نے بھگوان نوں ماری بولی، اندرے اندر آواز سُنائیا۔ ہُن اپنے کنڈے تولیں، سچ ترازو ہتھ اٹھائیآ۔ ویکھیں خاک وچ نہ ورولیں، تن ماٹی بھسم کرائیا۔ تیرے اتوں آبا وار گھول گھولی، گھالنا تیری جھولی پائیآ۔ سری بھگوان کہا بچہ نہ پا رولی، مہر نظر دیاں رکھائیآ۔ ایہہ ست رنگ پون والی سڑ جائے ہولی، ستان دا مالک سر تیرے ہتھ رکھائیآ۔ جنہاں رنگاں پچھے رکھیا کران تیری اُپر دھولی، دھرتی ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہونے سہائیآ۔ ستان رنگاں اندر بھگت کیتی رچھیا، مہروان دیا کھائیآ۔ نالے اگلی پا کے بھچھیا،

سچ دتا سمجھائیا۔ نالے وکھرا لیکھ لیکھیا، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ جس ویلے کلجُگ اندھ اندھیرا ہووے رین مسیا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ اوس ویلے سری بھگوان نرگن سرُپ آوے نسیا، نر نرکار پھیرا پائیا۔ ستاں رنگاں دا نشان بنا کے ساڈھ تِن ہتھیا، دیوے لوک مات وڈیائیا۔ جس دے پچھے پربلاد تینوں رکھیا، ایسے دے پچھے چار جُگ دے وچھڑے بھگت ترائیا۔ مان وڈیائی دے کے حقیا، حاکم دُھر دے دیاں بنائیا۔ ستاں رکھ کے لجیا، گھر گھر دیاں جھلائییا۔ کوچھیاں کھلیاں بنا کے چنگیا، چنگی طرح اپنا وجود دیاں وکھائیا۔ جس طرح تیرا رنگ رنگیا، ایسے طرح ستاں رنگاں دی دھار تیرے اندروں وکھائیا۔ نالے مؤج دیواں نال پلنگیا، نالے پن دیوے باقی جوت کراں رُشنائیا۔ نالے پار کراں ڈُونگھے وہن و ہندیان، ان تارُو پار لنگھائیا۔ نالے پُورب کرم دا لیکھ آگاڑی جو دیا، پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھ پائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اک نشانہ لہنا جگت جہانا، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ پُورب دیونہارا دانا، داتا ہو کے ساچی بھچھیا جھولی رہیا پائیا۔

سپت رکھیاں آئی دلیل، اک دُو جے نوں سارے رہے جنائیا۔ درگاہوں حُکم آیا سارے بنو شوَقین، آپو اپنا ویس وٹائیا۔ نال اک تے کرو یقین، یک طرفہ دھیان لگائیا۔ اودھروں پھردا تُردا نارد آیا وکیل، جو جھگڑیاں دا جھگڑا بن جھگڑیوں دئے بنائیا۔ اُس دے کول ساریاں کیتی اپیل، کجھ سانوں دے سمجھائیا۔ کپھڑا بستر لئیے پہن، سوہنا چنگا نظری آئییا۔ اُس نے کہا میں گل نہیں کرنی کوئی لوک تین، تتاں لوکاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس صاحب ست دے سارے ادھین، بیٹھے سپس نوٹیا۔ اوس دے ہو کے دین، دُنیا والی منگ اوسے دے آگے جھولی ڈاہیا۔ ہردے اندر لُو چین، نج آتم راہ تکائیا۔ اوہ تہانوں اپنا آپے دس دئے سین، پردہ دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی بنت بنائیا۔ سپت رکھی آئی اُمنگ، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ستاں ستے نظری آئے رنگ، پُرکھ اکال دئے سمجھائیا۔ ایہہ سارے پہنوں نِشنگ، نشانہ اپنا دتا وکھائیا۔ لال کنچن سُو با چٹا پیلا نیلا کالا سوہنا لگے چند، چمک چمک نال چمکائیا۔ وکھرو وکھری دات تہانوں دتا دھن، لوک مات دیوے وڈیائیا۔ کلجُگ اتم ستاں نوں اکٹھا کر کے دئے

بٹھ، مانساں والی دئے وڈیائیا۔ ستاں سچ کر کے لینا من، منسا سب دی پور کرائیا۔ اوس نوں چاڑھے اکو پُرکھ اکال دا سچا چن، شبد ڈلارا روپ وٹائیا۔ جس جگت وکار نوں دینا دُن، بنکار دینا گوائیا۔ غریب زانیاں دا بیڑا بٹھ، جن بھگتاں بھئے سہائیا۔ اوس ویلے ساریاں مل کے کہنا دهن دهن، دهن پر بھو تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چو کڑی تیرا لہنا ویلے وقت نال مکائیا۔

براہمن دیاں اکیاں پگاں وچوں رنگ ست، اپنا روپ دکھائیا۔ جس ویلے اوس گھڑی نوں زویداس دا لگا ہتھ، اوہ اندرے اندر نچن ٹپن کڈن چائیں چائیا۔ کرن پکار روی سانوں کجھ دس، اگلا حال سمجھائیا۔ جو تیرے اندر رہیا وس، اوہ سانوں دینا ملائیا۔ جس دی یاد اندر تئیاں جوڑیاں ڈوری لاویں کس کس، کچا تند دندان نال کھچائیا۔ تیرا صبر سنتوکھ والا ویکھ کے ہتھ، ساڈی دھیرج رہی نہ رائیا۔ کپڑا رام کپڑا نام رہیا رٹ، جس نے جھوٹے رتے دتے مکائیا۔ زویداس نے اوسے ویلے تکھی آر اتے دتی رکھ، تھوڑی جہی دبائیا۔ ایسے طرح پرہ میرا اندروں کھول دیوے آگھ، پرتکھ نظری آئیا۔ اوہ ستے پئے بس، خوشیاں وچ سنائیا۔ اسیں کوں کرینے اویدا جس، سانوں دے سمجھائیا۔ زویداس کہا اوہ میرا پُرکھ سمرتھ، سب دی آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ ست رنگ کہا سانوں بدھا براہمن نے گھڑی، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ اُتے گنڈھ دے دتی تکرے، جیہڑی چھیتی کھل کدے نہ جائیا۔ ساڈے اُتے چار ویراں لیٹی آخیری پگڑی، اک دوجے اُتے دتا بندھائیا۔ ساڈے اُتے اپنے ہتھ وچ پھرن والی اڑا دتی لکڑی، گنڈھ وچوں آر پار لنگھائیا۔ تین رنگ کہن سانوں لئی جاندا سی کھتری، اپنیاں پچیاں واسطے جنہاں دی سگناں جنج چڑھائیا۔ ایس براہمن نے راہ وچ کھول کے پتری، ایویں جھوٹھا پتہ دتا بنائیا۔ بڈھیا تیری عمر ستر بہتری، جے دان نہ دیویں تیری خالی رہے گڑمائیا۔ آہ ویکھ ایہہ گنڈلاں والی میری اکھری، جیہڑی باراں راشی وچوں نظری آئیا۔ اونے چر نوں اک جٹ ہتھ پھڑی آوندا سی بکری، رسی ہتھ وچ لٹکائیا۔ براہمن کہا ایہہ نہیں اندروں تکرے، کوئی روگ اندروں رہیا ستائیا۔ جے

تیرے گھر جا کے مر گئی، تیرا تَبّر ایہہ کھپائیا۔ جے تُوں دّچھنا کر کے میرے کول چھڈ جائیں، بیڑا تیرا پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ہر رگھڑائیا۔ دو رنگ کہن سانوں لیائی سی اک مائی، اکونجا سال دی عمر جنائیا۔ اوہدے گھر آونے سی پہلی وار دو جوئی، جنہاں دے سر تے چیرے دئے بنھائیا۔ ادھ وچ پنڈت ملیا اونہ نہ کہا اوہ تے پچھلے شُدائی، جے تیرے گھر گئے تیرا کوڑما دین کھپائیا۔ تیریاں دھیاں تُوں ملے نہ کھئے تھائیں، جگت جگ نہ کھئے جنائیا۔ جے تُوں ایہہ دوویں چیرے مینوں بھیٹ دئیں چڑھائی، پھیر تینوں تئی واؤ نہ لگے رائیا۔ اوس نے کہا مشر جی مینوں اوہناں کولوں بچائیں، جو کچھ میرا میں تیرے آگے رکھائیا۔ دان لے کے پنڈت نے کہا ہُن جا مائی چائیں چائیں، اپنے گھر دا پنڈھ مکائیا۔ پچھوں خوشی نال کہا واہ کیرپا کری گوسائیں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنے چر تُوں ادھروں اک جھیور تے اک آگیا نائی، ججھاناں گھروں پھیرا پائیا۔ اک اک پگڑی سی اوہناں بھیٹ چڑھائی، سوہنے رنگ رنگائیا۔ آگوں براہمن مل پیا آسن لائی، اشارے نال رہیا جنائیا۔ نیڑے آؤ میرے بھائی، میری پتری تہانوں رہی بلائیا۔ تہاڈی زندگی دے دن رہ گئے ڈھائی، کیوں سر تے بیٹھے بہار اٹھائیا۔ ایہہ براہمن پروہت تہاڈی کلیان دئے کرائی، جے آپو اپنے دستار میری بھیٹ دیو کرائیا۔ اوسے ویلے رو کے کرن لگے ڈھائی، بہڑی ساڈا کال کدھروں آئیا۔ براہمن کہا چھیتی چھیتی کر میرے ہتھ دیو پھڑائی، ویلا گیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہناں رو کے کہا اسیں تیری بھیٹ چڑھائی، سانوں جہاں توں دینا چھڈائیا۔ پنڈت کہا ہُن بھجّو واہو داہی، پچھا نہ ویکھیو ایسے نال ہووے وڈیائیا۔ ستان دی ہتھ کے گتھڑی آپ چلیا بن کے راہی، سوہنی پنڈ بنھائیا۔ چوڈاں دے وچ لیا ٹکائی، اکیاں جوڑ جڑائیا۔ اوہناں ستان رنگاں تُوں رویداس دتی وڈیائی، دھر دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ انت میرا نرنکار تہاڈا لیکھا دئے چکائی، ست ستوادی ستان تُوں ستان دیپاں وچ دئے جھلائی، اُپر اپنا نام لکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستان رنگاں بخشنہار سرنائیا۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی عطر سینگہ دے گرہ اوگرا ضلع گرداسپڑ ★

ست رنگ کہن سانوں پچھلی یاد حدیث، اپنے اندر ٹکائیا۔ جس ویلے عیسیٰ توں دین لگے سی صلیب، خلیفے حکم سنائیا۔ اوس ویلے خداوند آیا قریب، نوری جلوہ نور رُسنائیا۔ تک کے جلوہ ایہہ عجیب، عجب خوشی منائیا۔ پروردگار تیری نصیحت، میں سب توں آیا سنائیا۔ میں لکھن لگا اک وصیت، لوک مات جنائیا۔ جس دے وچ اک اصلیت، اصل دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا لیکھا دینا دکھائیا۔ عیسیٰ کپا مینوں وچا اک چمتکار، کوہ طور نالوں چنگا نظری آئیا۔ جس وچوں نظری آیا میرا یار، محبوب بے پرواہیا۔ اوبدیاں رنگاں دا نہیں شمار، پر رنگاں وچوں رنگ ست سوہنے لئے لہرائیا۔ میں کپا ایہہ کی پروردگار، مینوں انت دے جنائیا۔ اوس نے کپا جس ویلے عیسیٰ موسیٰ آون والے پیغمبر جان ہار، اپنا بل مکائیا۔ اوس ویلے اپنی دھار وچوں ایہہ رنگ کراں تیار، لوک مات دیاں پرگٹائیا۔ سچ نشانہ اک چاڑھ، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ عیسیٰ اوسے ویلے ہو کے خبردار، حیرانی وچ اکھ اٹھائیا۔ ویلا وقت دس سانجھے یار، بیہو ابھیدا دے کھلائییا۔ پُرکھ اکال کپا جس ویلے تھادا باپ بن کے آواں وچ سنسار، نرگن زرویر نراکار نہکلنک روپ وٹائیا۔ اوس ویلے ایہنوں لیاواں نال، ساچا سنگ بنائیا۔ جن بھگت دوارے دیواں چاڑھ، چاروں گنٹ ودھائیا۔ وہہ سو اگی بکرمی آپ خاص لینی وچار، سرگن توں نرگن ہو کے اپنی دھار چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستاں رنگاں لیکھا ربیا دکھائیا۔ عیسیٰ کپا میں ویکھی ست رنگ دی چمک، کوک کوک سنائیا۔ اوبنوں سمجھ نہ سکے کوئی احمق، من مت بدھ کوئی سمجھ نہ سکے پائیا۔ ایوں جا پے جویں ستاں مل کے اک سوہنی بنائی تہمت، جو ساڈھے تن تن بتھ نظری آئیا۔ ہور تکیا بھگوان اوبناں نال سہمت، سہم چنتا ربیا گوائیا۔ ہور تکیا مہروان کرے رحمت، مہر نظر اٹھائیا۔ ہور ویکھیا شبد اشارہ مارے سینت، اپنا حکم منائیا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی اپنے بتھ رکھائیا۔ ست رنگ کہن ساڈی چمک نرالی، نرالم عالم آپ بنائیا۔ سانوں پرگٹاوی آپ جوت اکالی، اکل کل اپنی کھیل دکھائیا۔ آد شکت سانوں بیٹھی ربی سمبھالی، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ ایسے در دے سارے بنے رہے سوالی، گر اوتار پیر پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال لیکھا جانے دو جہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ ایسے دکھا کے اک نشانی، سریشٹ سبائی دس کے فانی، طغیانی

وچ جگت رُڑھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت بھگتاں اُتے کراں مہروانی، محرم ہو کے اپنے نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستّ رنگ ستّ پُرکھ اپنی دھار وچوں پرگٹائیآ۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداسپُر ★

ستّ رنگ کہے میری جگ جگ منگ، بیٹھے سارے دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پرہہ چاڑھ رنگ، رنگت اپنی دئے وکھائیآ۔
 وجے ودھائی وچ ورہنڈ، برہمنڈ خوشی منائیآ۔ سیس نواون سورج چند، منڈل منڈپ اپنی سیو کھائیآ۔ کرے کھیل آپ بخشند،
 بخشش مہر اک ورتائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا مُک جائے پندھ، ستّجگ ساچی دھار بندھائیآ۔ جن بھگتاں بھيو گھلاوے ہنگ برہم،
 پاربرہم دئے جنائیآ۔ چار ورن بنائے اک دھرم، ساچا ورن ستّ سرنائیآ۔ سنت سہیلے آوے پھڑن، نرگن ہو کے ویس وٹائیآ۔ گُرمکھاں
 اندر آوے وڑن، پڑدا اوہلا آپ چُکائیآ۔ ساچی سیجا آوے چڑھن، سچ سنگھاسن خوشی منائیآ۔ ساچا ڈھولا آوے پڑھن، دُھر دا
 راگ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونے سہائیآ۔ ستّ رنگ کہے میری جگ جگ دی اڈیک، گھڑیاں
 پل دھیان لگائیآ۔ کئیاں صدیاں دی صدیاں وچوں بدل کے ریت، تاریخ تواریخ لکھ لکھ لیکھا قلم شابیآ۔ دھنّ سو ویلا میرا جاگے
 بھاگ نصیب، ہر ستّگر ویکھ وکھائیآ۔ سانوں جڑ کے نال ترتیب، سچ دا میلا دتا ملائیآ۔ اک پاتشاہ اک وزیر، چار جگ دین
 گواہیا۔ ستّواں سب دا مالک آخیر، جو حُکم وچ رکھائیآ۔ ستّاں دی ساڈھے تین ہتھ دی سوہنی بنی تصویر، جو اکمڑا رنگ رہی
 چمکائیآ۔ نہ کوئی شرع رہی زنجیر، بندھن بندھپ نہ کھئے رکھائیآ۔ سجدے کرن پیر فقیر، فقیریاں وچ سُنائیآ۔ صاحب دے ہتھ ننگی
 شمشیر، کوڑ فرنگی رہیا دھمکائیآ۔ لہنا مُکنا شاہ حقیر، شہنشاہ دیوے وڈیائیآ۔ سنت سہیلا ہونے نہ کھئے دلگیر، دل دا دلیر دئے
 مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درشن دیوے بے نظیر، نرگن اپنا کھیل کھلائیآ۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 دو جہاناں گھت وپیر، سوہنا مارگ رہیا وکھائیآ۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے نوت، پنڈ بابویر ضلع گرداسپُر ★

ست رنگ کہن سانوں کرے اکٹھا، لڑی لڑی نال بندھائیا۔ جن بھگتاں لیکھ چکا کے تت اٹھان، چرن سرن دے وڈیائیا۔ نو دوارے پار کرا کے چکے اپنے ہتھان، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جن بھگتاں پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی ویکھے اپنیاں اکھان، آخر آخیری اپنا میل ملائیا۔ مینوں مان دوائے گھر گھر گلی ککھان، دھر دا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا مارگ اک لگائیا۔ ست رنگ کہن ساڈا جوڑ جڑایا، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ بھگتاں آسا منسا پوری لوڑ کرایا، ساچی رچنا نال رکھائیا۔ سسے اُپر ہوڑا اک لگایا، ہاپے ٹپی دے وڈیائیا۔ ساجن بن کے پھیرا پایا، زرگن روپ دھرائیا۔ راجن بن کے مینوں رہیا جھلایا، دو جہاناں ہلارا اک رکھائیا۔ سنت سہیلے رہیا ترایا، گرمکھ وجے ودھائیا۔ گرسکھ مل مل منگل گایا، گیت گوہند الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ ست رنگ کہن سانوں ناپییا نال فیتا، نو نو انچ ساڈی ونڈ ونڈائیا۔ وڈیائی دے کے گھر اتیتا، تریلوکی دا مالک دتا بنائیا۔ ساتھ کلمہ دس حدیثا، سوہنگ ڈھولا دتا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی بخشیاں اک سرنائیا۔ ست رنگ کہے میرے اُتے اک جیکارا، ہر کرتا آپ لگائیا۔ جو بھگتاں لگے پیارا، گرمکھان مکھ صلاحیا۔ سکھ دے ادھارا، سنتان مان وڈیائیا۔ کوڑی کیرپا کرے خوارا، سچ سچ راہ سمجھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا بن کے سیوادارا، دھر دی سیو کھائیا۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الزپنڈی ضلع گرداسپُر ★

ست رنگ کہن سانوں آئی پون ٹھنڈی، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ اوس دے وچوں ملی سچّی سگندھی، سوگند کھا کے کہاں ایہو جہی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ جیہڑا بالمیک دا لہنا دتا راوی پار کندھی، ارار اوسے دی دھار نظری آئیا۔ جس نے اٹھاسی دین چوراسیاں سادھان دی اکٹھی کر کے منڈی، منڈلی اک بنائیا۔ اوتھے وست اک ونڈی، رام نام سرب سمجھائیا۔ ویکھو میں پچھلا کڈا پکھنڈی، چور ڈاکو روپ وٹائیا۔ جس ویلے مارگ ملیا سدھی ڈنڈی، پرہ دے ڈنڈے سدھا لیا کرائیا۔ اوس دی مہروانی مینوں لگی

چنگی، سبناں دیاں جنائیا۔ اوہناں چوڑاسیاں وچ اک ویراگن سی جو ویاؤندیاں سار ہوئی رنڈی، کنت سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اوس نے منگ اک منگی، جوگیشر دتا جنائیا۔ میری قسمت کس طرح ہووے چنگی، لیکھاں دیوے بدلائیا۔ اوس نے کہا تون بنے بھیلنی پھیر تیراں دندیاں والی واہیں کنگھی، اپنے سیس پھرائیا۔ ایسے کر کے ایہہ دھرتی چنگی، جس اُتے ڈیرہ لائیا۔ ایہہ لڑی اچے پچھوں نہیں گنڈھی، ستجگ دا لیکھا باقی تریتا حال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چوڑاسیاں وچوں اک اودوت، بھولا بھاؤ نظری آئیا۔ اوس بالمیک نون کہا میں کر کے آیا کوچ، کوچا گلی تیرا ویکھاں تھاون تھائیا۔ میرا وی تیرے تتاں ورگا کلبوت، کیوں نہ مینوں ملیا بے پرواہیا۔ بٹوارے کہا میں اوسے دا اک دوت، جو سیوک ہو کے ساچا حکم سنائیا۔ اوہ صاحب سوامی بڑا مضبوط، ڈاڈھیاں دا ڈاڈھا نظری آئیا۔ جس ویلے آپ ہووے موجود، کوچھے کھلے سارے پار لنگھائیا۔ اوس کہا اوہ کیہڑا وقت جس ویلے میرا کارج ہووے سوت، ستیاں لئے اٹھائیا۔ بالمیک کہا ایہہ بھو دُرڈا گوجھ، ست سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آپ آوے جس وچ نظر نہ آوے کوئی دوج، دُتیا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ ویکھنہارا تتاں والا کلبوت، متاں دا مالک آپ ہو جائیا۔ ستاں دا ثالث بن کے دیوے آپ ثبوت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا تیرا لیکھے وچ پائیا۔ اودوت کہا آہ ویکھ میری کملی الفی، تینوں دیاں وکھائیا۔ میری نکلی جہی بات دو حرفی، بہتا جھگڑا نہ کھئے جنائیا۔ جے مالک اوہ دُھر دا دردی، کیوں نہ میرا درد ونڈائیا۔ اوس ویلے سولان پوہ ٹھنڈی پیندی سی سردی، سرد آہ لے کے رہیا سنائیا۔ بالمیک کہا ایہہ کھیل اوسے دے گھر دی، اوہ مالک اک اکھوائیا۔ جس ویلے لوک مات کھیل کرے نرائن نر دی، نرگن نر ویر وپس وٹائیا۔ اوس ویلے تیرا لیکھ چکاوے بھو مٹاوے گرمی سردی، سردی گرمی اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا رہیا سمجھائیا۔ اودوت کہا میں جاناں کی نشانی، اپنی بڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ بالمیک کہا اوہ شاہ سلطانی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی کرے پہچانی، بے پہچان رہن نہ کھئے پائیا۔ جس ویلے آوے رت مہانی، بیس اکیسا خوشی منائیا۔ تیری پہلی سنا کے کہانی، آگے ناتا دُھر دا دئے بنائیا۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے بے ایمانی، شیطانی وچ کدے نہ آئیا۔ پہلوں وست بخش کے نوری، روحانی ایمانی ایمان اپنے اُتے رکھائیا۔ مہر کرن لگا قیمت لوے نہ کھئے دوانی چوانی، ٹکیاں والا حصہ نہ کھئے ونڈائیا۔ چرن کول

بخش کے دھیانی، ہر سنگت جوڑ جڑائیا۔ پہلوں چوڈاں پوہ او سے کولوں کھا مہانی، پھر ویلا وقت سہائیا۔ اونے چر نوں اودوٹ دی آگئی نانی، سہج سبھاؤ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اٹھ کے کہا چھڈ پاگلاں والی کہانی، کیوں ایویں وقت لنگھائیا۔ بالمیک کہا، نہیں، ایہہ وڈا ودوانی، ایہدے اندر ودیا ہور ٹکائیا۔ اس دا مالک نر ہر بھگوانی، بھگون ہوئے سہائیا۔ کلجگ انت رت سہائے دو جہانی، لوک مات وجے ودھائیا۔ سولاں پوہ یاد کرا کے بخشش کرے چرن دھیانی، دھیان اپنے نال رکھائیا۔ مہندر سنگھ پہلا جنم جس دی کیتی آپ پہچانی، چوڑاسیاں والا جھنڈ اٹھاسیویں دن لیکھ چکائیا۔ اودوٹ کہا اوہ کون دھرتی، جس بھومکا ملے وڈیائیا۔ جتھے چرن چھپائے عرشی، فرشی سوہیا پائیا۔ اوہ مٹی خاک کر لئے اپنے ورگی، اپنے ورگا رنگ رنگائیا۔ بالمیک کہا جتھے غریباں دا ہونا دردی، دکھیاں دا ہونا سہائیا۔ زویداس دا قرضی، لالو دی مرضی، نانک بھو گھلائی۔ کلجگ دی سردی، پون آگئی ٹھنڈی وگدی، تپدے پردے سانت کرائیا۔ اوس ویلے اوہ آوے اوتار کلکی، اپنے نال لے کے آوے اپنے نام دی ونگی، دو جے دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ گھمیاراں دی آسا جس دی آس رکھدی، کہاراں دا راکھا جنہاں دی آتم اکو ڈھولا پڑھدی، چمیاراں دا داسا جنہاں دے اندر جوت آکلن وڑدی، تیلی دا بھرواسا جس دی آتم کدے نہ مردی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا لہنا دئے چکائیا۔ اودوٹ کہا ایہہ کڈا سوہنا چنگا، مینوں حال دتا سنائیا۔ کی اوہ ہوو ساڈے ورگا بندہ، کہ جلوہ نور خدائیا۔ بالمیک کہا اوہ نوران دا نور، چنداں دا چند رُشنائیا۔ اوہ اوشن دا اوشن بہراں دا بہر، بہر حال اپنا اک پرگٹائیا۔ اوہ انداں دا نند، چنداں دا چند، گیتاں دا گیت اتیت بے پرواہیا۔ اوہدے کول وکھرا ڈھنگ، جیہدے چرن دوارے آوے جمنا سُرستی گنگ، امرت براہمن کولوں بنوائیا۔ دو جاکوئی نہ پاوے ڈنڈ، ڈانگاں سوئے بتھاں وچ رکھائیا۔ غریباں نوں پریم دی دات جائے ونڈ، چوڑاسیاں دے پچھے چوڑاسی سب دی دئے کٹائیا۔ جنہاں اٹھاسی ہزار تپ کیتے برس اوہناں نوں آیا نہیں اوہ اند، جیہڑا گھر بیٹھیاں جھولی پائیا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش اپنی دئے ورتائیا۔ اونے چر نوں دھرتی نے منگ لئی منگ، بالمیک آگے جھولی ڈاہیا۔ میری ننگی نہ ہووے کنڈ، میری پٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ بالمیک کہا اوہ ویکھ کھیل سورا سرینگ، بھگتاں دا دئے سنگ، جنہاں دا بھاگ چرناں لا لا تیرے اُتے رکھائیا۔ دھول آگون ہس کے کڈھ لئے دند، چھیانویں یوجن آگھ گھلائی۔ جے پرہو اوہ بھگت میرے اندر جان لنگھ، میں سکھ نال دیواں سوایا۔ بالمیک

کہا وہ کوجھیئے کھیئے اوہناں بھگوان دا ملیا اند، تیری لوڑ رہی نہ رائیا۔ تُوں اوہناں دے پیراں ہیٹھاں ڈاہ کے اپنی کند، چرن چھوہ نال اپنا بھاگ لینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرتی وچوں بولیا جل، اپنا حال سُنائیا۔ جس طرح میں ایہدے وچ گیا رل، ایسے طرح دا بھگتاں وچ ایہہ ویکھیا چائیں چائیا۔ جس ویلے گُرمکھاں تُوں ملن لگیگا پھل، میں وی بھجّا آواں واہو داہیا۔ ایسے کر کے کل راوی تے لنگھ لنگھ کے چرن دوارا لیا مل، اپنی خوشی منائیا۔ دساں پوٹیاں نال ہوئی جہی جس ویلے تکیا اوہدے ول، اوہ اوہ ویلے اپنا پچھلا لیکھا لے کے آگے آئیا۔ رات دا سُتیاں سُتیاں تہاڈے نال گیا رل، اچ آیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ جل کہے میں سب توں پوتر، دیواں وچوں دیوہ نظری آئیا۔ مٹی خاک وچوں تتر، سوہنا صاف رُپ وٹائیا۔ ایسے طرح بھگت بھگوان وچوں آون نکل، تتاں والا سریر ہنڈھائیا۔ میرے بن کے مٹر، چرن میرے وچ رکھائیا۔ ایسے کر کے میرا تیرتھاں اُتے ہندا ذکر، تٹ دین گواہیا۔ جل کہے جے زویداس دے تے میرے وچ نہ پیندے چہتر، میرا امرت رُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں بھگتاں دے ملن دا عشق، ایسے کر کے سنگ رہیا بنائیا۔ تہاڈے وینھدیاں وینھدیاں راوی وچوں تھوڑا آیا خسک، اپنا رُپ بدلائییا۔ جس ویلے رات تُوں تہانوں لگنا تلک، میں وچ حصہ دینا پائیا۔ دساں، وینھدا رہیا کیوں کیشن سنگھ دی نکلدی رہی کلک، نتر رووے مارے دھائیا۔ اچے تک پرہو نہیں دتا جھڑک، دھکا دے نہ پرے ہٹائیا۔ میں جاچ سکھ کے رکھیا صدق، بھروسے وچ منگی سرنائیا۔ بے شک مینوں طعنے دیون نندک، مینوں چوٹ لگے نہ رائیا۔ میں بھگتاں دے آگے کراں منت، سجنو میرا سنگ لینا بنائیا۔ تیس کوئی نہ جائیو تیرتھ کر کے اپنی ہمت، تہانوں پچھلا لیکھا یاد، گنگا گوداوری جمنہ سُرستی تہاڈے ایتھے چرن دھوون آئیا۔ تہاڈی خواری نہ ہووے جلت، دُشواری دیاں گوائیا۔ تہانوں خطاب ملیا دُھر دا خلعت، پُرکھ ابناشی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا رہیا وکھائیا۔ سُن کے چن بولیا استھان چوڑاسی، کچھ مینوں دیوہ جنائیا۔ بالمیک جتھے بیٹھا رہوں دِن اٹھاسی، اپنا دھیان لگائیا۔ بتالیویں دِن جس ویلے تینوں آئی سی کھانسی، ہوکا لے کے دتا جنائیا۔ اودھروں تیری گھر والی دی آئی سی ماسی، تینوں تھوڑا جہا دُشیندا دتا پیائیا۔ پھیر اٹھ کے آئی تیری چاچی، جو گرم پانی نال گئی تہائیا۔ تُوں ہوئی جہی اوہناں اک گل آگھی، بینتی نال سُنائیا۔

تسین سجن میرے جھوٹے ساتھی، میں سجن لبھنا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رسیا اٹھائیا۔ سب کچھ سن بولی بھومی، بھومکا رسی جنائیا۔ بے شک میں رسنا نال نہیں کوندی، اشاریاں نال درسائیا۔ تینوں نظر نہیں آؤندا جس ویلے اوہ مالکان دا مالک آوے اُس دے ہتھ وچ ہونی اک کھونڈی، جس دا روپ آد شکت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بھومکا در ساچے آپ سہائیا۔ بھومکا کہے ایتھے چوراسیاں کیتا اک ہون، توآ ڈھائی ہتھ پٹائیا۔ گھرت دیپ سگندھی لئی یون، اگنی تت تپائیا۔ وید منتر ان گایا گون، شاستر کر پڑھائیا۔ پھول وچ کیتا دمن، تلسی پتے بھیٹ چڑھائیا۔ لال انگیاراں والا چمن، سوہنا لیا بنائیا۔ پرہہ کا بھیو جانے کون، ساچی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکری جگا جگنتر جس اپنی دھار اپنے وچ رکھائیا۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی لاجی دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداسپر ★

تیجا سنگھ کہا تہانوں نہیں کچھ علم، چوراسیاں وچوں اک میں وی نظری آئیا۔ میرا پچھلا ترتنے دا نام سی چمن، دمک چمک چہرے نور رُشنائیا۔ اوس ویلے میں سوٹا مار کے کھچدا ساں چلم، نشہ خمار رکھائیا۔ میرا سوہنا سڈول سی جسم، ویکھنہارے ویکھ ویکھ خوشی رکھائیا۔ میرا اکو سی سچا اسم، اک دھیان لگائیا۔ ساریاں جنساں نالوں مینوں تماکو دی چنگی لگی قسم، اپنی قسمت نال آزمائیا۔ جس ویلے وینہدا ساں اپنی نال چشم، اکھیں دھیان لگائیا۔ اوس ویلے مینوں چنگی لگدی سی بہسم، سادھوآں والا بھیس وٹائیا۔ میں بالمیک نوں کہا کھا کے قسم، کچھ اگلا حال جنائیا۔ بھگت بھگوان دی کیہڑی رسم، کیہڑا کھیل دینا وکھائیا۔ اونے سنایا گا کے اک نظم، داساں دا داس روپ وٹائیا۔ اوس ویلے میں اک ہور سوٹا کھچیا میرا کھانا ہویا ہضم، میرے اندر ہوئی رُشنائیا۔ میں تچیا اوہ کیہڑے تھان وسن، کون دوارے سوہنا پائیا۔ مینوں دس دے اوبدے سارے لچھن، جے مڑ کے ملان بھل نہ کدے بھلائییا۔ بالمیک کہا اوہ آپے آوے بھگتاں دی پیج رکھن، جگ جگ ویس وٹائیا۔ نام ورو لے وچوں مکھن، نام مدھانا اکو

پائیا۔ رویداس ورگے کلجگ تینوں آپے دسن، ہوئی ہوئی سمجھائیا۔ اوس جنم تیرے پردے آوے پھیر ڈھکن، مہر نظر اٹھائیا۔ اوس نے کہا اوہ کیہڑا سناوے بہاشن، صفت کی جنائیا۔ کیہڑے بھے آسن، کون دھام ڈیرہ لائیا۔ بالمیک کہا اوبدا بھگتاں گھر سنگھاسن، دوچی تھان نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تیرا لہنا چکاوے انت لوک ماتن، مانس جنم اپنی جھولی پائیا۔ اوس اگوں کہا ہس کے ایہہ چنگی سنائی باطن، مینوں پہلوں دتا جنائیا۔ مینوں عادت تماکو کھاواں بدلے داتن، دندان نال ہور وست نہ کھئے چھپائیا۔ جے میرا تماکو دیوے میرا ساتھن، پھیر پرہہ دا درشن پائیا۔ میری پریت چوراسی سارے نال آپے آگھن، جس نے میری لو اندرے اندر بنائیا۔ ایہہ کوئی نہیں مین کیتا پاپن، اگو نال پریم لگا کے جگ جنم اپنے نال بتائیا۔ مینوں بھگوان ورگا ایہہ دسے جس نال میری پوری ہندی واسن، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ مین ایسے کارن سرشٹی وچ ساریاں توں آوندا آگھن، جے پریم پاؤ چھڈ نہ جاؤ دوچا بھاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ چمن کہے میرا سلفا ویکھو تھلیوں لیرو لیر، سوا گٹھ نظری آئیا۔ جس ویلے اسنوں تھلیوں اکٹھا کر کے کھچاں مینوں نظری آوے میرا پیر، گئی گہیر بے پرواہیا۔ مین مستانہ ہو کے تگاں اوبدی تصویر، بنا تسبیاں مالا بیٹھا شہنشاہیا۔ اوس مینوں دسیا اک واری اخیر، آخر اپنا حکم جنائیا۔ کلجگ اتم تیرے نالوں اک ہور چنگا بناواں تیرا ویر، جس دی تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ رویداس چارا نانک زرگن سرگن اوسے دے پیر، اوبناں پیراں دا مالک مین اک اکھوائیا۔ جنم جنم دے کٹ زنجیر، لیکھا اگلا دیاں مکائیا۔ اگوں بولیا ہو کے حقیر، ادنی ہو کے دتا سنائیا۔ میری مٹی عرض اک اخیر، میری بوٹی سوٹیاں والی میرے نال نبھائیا۔ حکم ملیا ایسے نال دے کے دھیر، تیری دھیرج دیاں بندھائیا۔ بھگتاں نال ملا کے بخشاں اوہ جاگیر، جس دا حصہ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پورب لیکھا ویکھو رسیا سمجھائیا۔ چمن کہے سلفے دی جگہ ملیا حقا، حکومت پرہہ نے دتی بدلایا۔ جس دے نیچے وچوں پانی اچے نہ مکا، گئے دے تھان ٹکا دتا پھسائیا۔ ٹوپی وچ روڑا رکھکے سکا، اُتے کولیاں آگ ٹکائیا۔ جس ویلے مین کھچیا پہلا گھٹا، گھٹ گھٹ اندروں کوئی جھپیاں پائیا۔ مین اک دن اچانک سی سٹا، مینوں ملیا بے پرواہیا۔ مین پچھدا رسیا پچھاں، ہوئی ہوئی سنائیا۔ ویکھیں میری گل دا کتے کر نہ لوین غصہ، اپنی آگہ بدلایا۔ مین وی وڈا ہندا ساں گبھرو تاء دیندا ساں مچھاں، اپنا بل جنائیا۔ ہن وس پے گیا پتاں، اندرے اندر تیرا راہ تکائیا۔

خُتے بدلے جے لیکھے لگ جائے میرا جُسا، جسم تیری بھیٹ چڑھائیا۔ میں اپنیاں چھڈاں پُٹاں، تُوں مینُوں کہیں پُٹا، پتا بن کے گود اُٹھائیا۔ میں سب نُوں کہاں جس خُتے پچھے میرا پیئندا مُکا، کیوں میری پریت خُتے نال دُھردی بنی آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان، ابناشی اچتا، گر ستگر ستگر گر اپنی دیا کھائیا۔

★ دلپ سنگھ دے بُوے نال دروازے آگے ★

آگے لیکھاری پچھے درباری، اچرج کھیل رچائیندا۔ بھگتاں دین چلیا سرداری، مان تان دو جہان ودھائیندا۔ جنم جنم دی کٹن چلیا بیماری، روگ سوگ گوائیندا۔ دیون چلیا نام خُہاری، امرت رس جام پیائیندا۔ گنڈھن چلیا دُھر دی یاری، ناتے کوڑے توڑے تڑائیندا۔ قرضہ لاہن چلیا اُدھاری، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دیا آپ کھائیندا۔ جن بھگتاں دین چلیا انعام، وست امولک اک ورتائیا۔ سناؤن چلیا پیغام، دُھر دا راگ الایا۔ ملاؤن چلیا رام، رام آپے نظری آئیا۔ مٹاؤن چلیا شام، ساچا چند چمکائیا۔ دواؤن چلیا آرام، ساچی سیج سہائیا۔ کراؤن چلیا اشنان، دُرمت میل دھوائیا۔ اُٹھاؤن چلیا نادان، سوئی سُر ت بلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دیون چلیا دھوڑ، ٹِکا نام لگائیا۔ بخشن چلیا نُور، جوت کرے رُشنائیا۔ وجاؤن چلیا نُور، ناد دُھن شنوائیا۔ بھنڈارے کرن چلیا بھرپور، خالی آپ بھرائیا۔ چتر سگھڑ بناؤن چلیا موڑھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ کھلؤن چلیا دروازہ، دردی ہو کے درد وندائیا۔ لاؤن چلیا مستک خاکا، دھوڑی اک وکھائیا۔ بناؤن چلیا سجن ساکا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ وساؤن چلیا اُجڑیا ماجھا، گلشن نام مہکائیا۔ بناؤن چلیا دُھر دے ساکا، سجن اک اکھوائیا۔ ٹککون چلیا ساچا ماتھا، مستک جوت کرے رُشنائیا۔ جپاؤن چلیا سچی گاتھا، ساچا نام الایا۔ پیاؤن چلیا ساچا باٹا، امرت جام مکھ لگائیا۔ پورن کرن چلیا گھاٹا، نام بھنڈارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دیون چلیا دان، اپنی دیا کھائیا۔ بخشن آیا گیان، کلمہ اک پڑھائیا۔ بناؤن آیا نظام، دُھر دا حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں ورتائیا۔ دیون آیا جوگ، جُگیشر دیا کھائیندا۔

ملاون آیا سنجوگ، وچھڑے جوڑ جڑائیندا۔ کٹن آیا روگ، ہوئے گڑھ ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دیون آیا سہارا، صاحب سچا گوسائینا۔ جس کرنا پار کنارہ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچا بخشنا اک دوارا، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ گیت سناؤنا اک جیکارا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، سر اپنا ہتھ بٹھ بٹھ کائیا۔ بھگت کہن ساڈے جاگے بھاگ، ملی مان وڈیائیا۔ جنم جنم دی ترکھا بھجی آگ، سانتک ست ورتائیا۔ نرمل جوت ہووے پرکاش، نور نور رُشنائیا۔ ہنس بنے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا لیکھ وچوں سمجھائیا۔ مستک کہن ساڈی آسا پئی، ملی مان وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی پُکار سنی، چل کے آیا دُھردرگاہیا۔ ناد و جاوے اپنی دُھنی، دُھر دی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا لیکھ وچوں چُکائیا۔ مستک کہن اسیں ویکھ ویکھ ہسے، خوشی خوشی نال ملائیا۔ پُرکھ ابناشی اندر وسے، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچی دے کے اکو متے، ساچا راہ رسیا وکھائیا۔ بھگت بھگوان سرنائی ڈھٹھے، دو جے سیس نہ کھئے نوائیا۔ امرت رس اکو چٹھے، ستگر پورا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا ویکھ تھائیا۔ مستک کہن اسیں پایا درس، نور نورانہ نظری آئیا۔ جنم کرم دی مٹ گئی حرص، ہوس نہ کوئی ودھائیا۔ ابناشی کرتے کیتا ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ بیڑا ہون نہیں دتا غرق، پار کنارہ آپ وکھائیا۔ ساک سجن کیتے ترک، ناتا تٹیا جگت لوکائیا۔ جیہڑی گوبند نال شرط، سو پوری رسیا کرائیا۔ جودھا سورپیر بن کے مرد، مدد کرن آیا تھائوں تھائیا۔ غریب زانیاں سُن کے عرض، لیکھا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ بٹھ بٹھ کائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پورا کرے فرض، فرضی روپ نہ کھئے وکھائیا۔

★ ۱۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی بنتی اتے دلپ سینگھ، پنڈ بابو پورا ضلع گرداسپر ★

ساچا نشانہ کہے واری آئی سورن، سچکھنڈ دوارے ساچے لئے انگرائیا۔ جس نوں جیون توں پہلوں مرن توں پچھوں ملی سرن، چرن کول پرہ وڈیائیا۔ اوہ ساچی سیوا آیا کرن، زرگن دھار حکمے اندر پھیرا پائیا۔ ست رنگ نشان آیا پھرن، آکاش پاتال پندھ

مُکائیا۔ ساچا ڈھولا گیت گوہند آیا پڑھن، دُھر دا راگ جنائیا۔ ساچے مندر آیا چڑھن، محل اٹل ویکھ وکھائیا۔ میٹن آیا ورن برن، ذات پات اوچ نیچ جھگرے دئے چُکائیا۔ ایکا رنگ آیا رنگن، نام للاری رُوپ وٹائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ لے کے آیا سنگن، دُھر دا سنگ بنائیا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی توڑ کے آیا پھندن، کِریا کوڑی سنگ نہ کھئے رلائیا۔ جنم کرم دیاں وچھڑیاں آتم پرما تم آیا گندھن، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ بیڑا پار کرن آیا بنا مہانے ونجھن، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کھائیا۔ ناؤں نرنکار وجاون آیا مردنگن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دئے سُنائیا۔ شاہ سوارا ساچے اسو کسن آیا تنگن، پاکھر زین اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں مستک ٹکا دھوڑی لاون آیا چندن، جنم جنم دی دُرمت میل دھوائیا۔ سچ بھنڈارا ایکا نام خزانہ آیا ونڈن، حُکم منّ کے بے پرواہیا۔ کوڑ کڑیاں ٹھگاں چوراں یاراں آیا ڈنڈن، کھڑگ کھنڈا اکو ہتھ اُٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتہج سینج پار آیا لنگھن، بلدھاری ویس وٹائیا۔ چوڈاں طبق مُکا کے آیا پندھن، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ بن درویش سنگ محمد جس دوارے کردے بدن، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جو پروردگار سانجھا یار کھیلے کھیل وچ برہمنڈن، وربھنڈن ویکھ وکھائیا۔ جو صوفیاں سنتاں چرن دھوڑی دیوے مچن، سر سروور اکو اک ٹھائیا۔ جو آد جُگاد نت نوت دو جہاناں کرے عدل، عدالت اپنی اک سمجھائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھار دیوے بدل، لوک مات سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ جو سہج سُبھائے بھگتاں مُکھ لگائے سگن، نام رس اک چکھائیا۔ جس دے لگھ چوڑاسی جیو جنت دِپیک جگن، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست رنگ کہے ویکھیا شہنشاہ، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ جس دی مدد منگ کے علی کہا خُدا، پیغمبر نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جس دا واحد رُوپ جُدا، جُز وچ جگت لوکائیا۔ جو نام احباب رباب ربیا وجا، نغمہ حق حق سُنائیا۔ مقالے حق محفل ربیا لگا، تُعارف اپنے نال جنائیا۔ سچ سندیشہ ربیا گھلا، حُکم اکو بے پرواہیا۔ چوڈاں طبق ربیا اُٹھا، زمیں اسماناں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا پروردگار، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو آد جُگادی سانجھا یار، آتم پرما تم سکلا سنگ نبھائیا۔ وسنہارا محل اٹل اُچ منار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ تخت نواسی ایکنکار، سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ بھگت وچھل گِروور گِردھار، مُرید مُرشد ربیا ترائیا۔ نغمیاں دا سردار، صدمیاں دا خُمار، نام خُماري اک رکھائیا۔

قدمان دا ادھار پدماں دا شنگار، سوہنا روپ وٹائیا۔ غریباں دا مددگار، ہنکاریاں کرنہارا خاک چہار، خاکی خاک روپ سمائیا۔
 صفتاں دا اظہار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا اک ہمیش، آد
 پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جس نوں سجدے کردے وشن برہما شو ہمیش، کوٹن کوٹ الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈگے چرناں ہیٹھ،
 سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جو سے سچ بھومکا سچکھنڈ اگے دیس، سچ دوارا اک سہائیا۔ بھوپت بھوپ بن کے وڈ نریش، نر نرنکار
 اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوکری شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دا دندی گئی سندیش، لکھ چوراسی
 حکم جنائیا۔ سو صاحب سوامی دھر کے بھیکھ، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھرا پائیا۔ آ کے وسیا سمل دیس، جس دا روپ رنگ
 ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں لکھے دُھردے لیکھ، پُورب لہنے رہیا چُکائیا۔ شہنشاہ بن کے آپ درویش، گرمکھ دوارے الکھ
 جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا دُھر دا فقر، جو پیراں
 فقیراں رہیا ترائیا۔ زرگن دھاروں آیا اتر، اتر پُورب پچھم دکھن دشا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ تھوڑے بنائے پتر،
 پتا اپنی گود اٹھائیا۔ چوڈاں لوک کرن شکر، چوڈاں طبق خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک
 سہائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا سچکھنڈ نواسی، زرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل اگم تماشی، منڈل راسی سار نہ پائیا۔
 سو صاحب بھگتاں بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لکھ لکھ دے کے گئے پاتی، پتن اکو اک جنائیا۔ سو
 سب دا لیکھا دیوے باقی، پُورب پُورب جھولی پائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ منزل چڑھکے اپنی گھاٹی،
 پندھ اگلا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے ویکھئے مُرشد، جو
 مُریداں دئے وڈیائیا۔ دُھردرگاہی اپنی کر کے آیا فرصت، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے عُربت، غرور رہن کھئے نہ
 پائیا۔ جن بھگتاں دھووے میل ڈرمت، پاکی پاک دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست
 رنگ کہے میں ویکھیا عجیب، عجب نرالا کھیل کرائیا۔ شہنشاہ ہو کے بنیا آپ غریب، نائیاں ننان روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں بدلن آیا
 نصیب، نصیحت اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل آپ کھلائییا۔ ست رنگ کہے ویکھو

بھکاری، در مانگت بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا آیا اپنی واری، صدی ویہویں ویس وٹائیا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوگری مفرور ہو کے بنیا رہیا اِستہاری، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لکیا رہیا سچکھنڈ سچے درباری، مقالے حق مکھ نقاب ٹکائیا۔ حُکم سندیشہ دیندا رہیا وارو واری، اوتاراں پیغمبران گروآں سیو لگائیا۔ لیکھ لکھاؤندا رہیا بن لکھاری، کاتب ہو کے قلم چلائییا۔ حُکم مناؤندا رہیا بن کے وڈ سنساری، دُھر دی دھار آپ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکمے اندر ویس وٹائیا۔ حُکمے اندر وٹیا ویس، وٹا سب نوں لئے لگائیا۔ آپے شاہ آپے نریش، درویش اپنی کھیل کرائیا۔ آپے رہنہار ہمیش، آپے کھن کھن اپنا پھیرا پائیا۔ آپے کرنہار آدیس، آپے نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائییا۔ آپے خدمتگار اپنا آپ کرنہارا پیش، آپے سُلطان بن کے حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائییا۔ پروردگار ہویا درویش، تن ماٹی خاکی چولا تہ ہنڈھائییا۔ دو جہاناں پندھ مُکاؤندا آیا او سے دیس، جس دی دشا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دی صفت گاؤندا دوئے سہنسر جہوا پھن شیش، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سو صاحب سُلطانا مہروانا بخشنہارا ٹیک، ٹکے مستک رہیا لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہویا سہائییا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھ موقع، اکو وار کُرائیا۔ سچکھنڈ دوارے دیواں ہوکا، برہمنڈاں کھنڈاں آپ جنائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو دھیان کر کے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں چرناں ہیٹھ دبائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا مالک پھیرا پائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں گر اوتار پیر پیغمبر سداں، سندیشہ نام سُنائییا۔ سب دے پچھے اٹھ اٹھ بھجان، واہو داہی پندھ مُکائییا۔ او ویکھو سارے اپنا اگا، پچھلا لیکھ مُکائییا۔ جیہڑا شبدي گوبند پایا جھگا، اوہ درویش اپنے تن چُھپائییا۔ سب نالوں لگا چنگا، چار کُنٹ کرے رُسنائییا۔ جن بھگت دوارے آ کے گُرمکھاں کولوں منگے منگاں، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ میں پیراں توں ننگا، بھجان تان نہ کھئے رکھائییا۔ ویکھن والا بندیاں ورگا بندہ، تئاں دا آدھاری نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ ست رنگ نشانہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر تگو جلوہ، نور ظہور خُدائییا۔ جس دے ناں دا نیازاں اندر کھاندے آئے حلوا، سو احوالا دے کے رہیا جنائییا۔ جس دا لہنا دینا سگواں، ستمکھ ہو کے رہیا مُکائییا۔ جس دا دیکھ اکو جگنا، لوک پرلوک کرے رُسنائییا۔ جس دا نگارہ اکو وجنا، برہمنڈاں کھنڈاں کرے شنوائیا۔ جس دا مندر اکو سبجنا، ست سوامی نظری آئیا۔

جس دا چوڈاں طبقاں اِکو عدلا، انصاف وچ رکھے لوکائیا۔ جس دا سیس دھڑ کسے تون ہووے کدے نہ قتلا، قاتل مقتول نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا سب تون وکھرا وصلا، وصلے یار اک رکھائیا۔ اوہ تارے اعلیٰ ادنیٰ، غریب زانیاں گود اُٹھائیا۔ کلجگ کولوں ستجگ لے بدلا، اُلٹی دھارا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا تگواوہ محبوب، جو مُحبت وچ سمائیا۔ ویکھو اپنا دیون آیا ثبوت، لوک مات پھیرا پائیا۔ درویشاں والا کلبوت، شہنشاہ اپنی سیو کھائیا۔ اپنی اُتارن آیا بھوکھ، جن بھگتاں آگے جھولی ڈاپیا۔ میں حاضر ہویا موجود، مُفلس ہو کے رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منگے اک در، جن بھگت دیو وڈیائیا۔ جن بھگتو کرو سچ پیار، پریم پریتی منگ منگائیندا۔ تسیں شہنشاہ میرے سردار، میں خادم نظری آئیندا۔ میں تُعارف کراں وچ سنسار، صفتاں نال صلاحیندا۔ تہاڈے نال مل کے ہوواں نہ کدے خوار، خواری سب دی اپنی جھولی پائیندا۔ پھڑیاں کسے تون نہ ہوواں گرفتار، بندیخانے سرب رکھائیندا۔ جوتاں وچوں میرا نور اُجیار، ظہوراں وچوں ظاہرا ظہور کل رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تھانڈے الکھ جگائیندا۔ شاہ سلطان مہروان جگائے الکھ، نعرہ حق سُنائیا۔ دُھر دربار ہو پرتکھ، اپنا ویس وٹائیا۔ ساچا مارگ اک دس، دو جہان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جن بھگت در تیرے آیا، دُھر دی آس رکھائیا۔ میرا دلدر دیو گویا، بھکھ رہے نہ رائیا۔ کلجگ اتم جھوٹھی منگے مایا، ممتا نال ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری سکھیا چنگی سکھی، سکھی وچوں سکھ نظری آئیا۔ سانوں یاد آئی گوہند والی چٹھی، جیہڑی دست گیا پھڑائیا۔ جس ویلے سمت آوے ویہ سو اِکی، اِکیاں ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے لیکھے رہیا بنائیا۔ چٹھی وچ گرمکھاں دتا اختیار، حُکم اک جنائیا۔ پُرکھ اکال تہاڈا سانجھا یار، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے در تے آوے بن بھکار، الفی تن چُھپائیا۔ منگے منگ بھرے وچ دربار، اپنی آس ودھائیا۔ اوس ویلے بھچھیا دینی ڈار، پریم پریتی جھولی پائیا۔ ویہ سو اِکی دا اِکی سینکڑیاں والا ہار، ہر ہر ہر ہر رنگ سمائیا۔ اِگے تون بھگتاں دا کرے اعتبار، بے اعتبارا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اِکی سو دا ہار نہیں ایہ گرمکھاں دے سکھ، سکھاں دے گرمکھ نظری آئیا۔

جنہاں دا لیکھا گوبند گیا لکھ، لکھت کیتی قلم شاہیا۔ جنہاں نال بنیا بھوکھ، واک بھوکھت دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اکیاں دا بار اگی سر، گرمکھ آبا بھیٹ چڑھائیا۔ جنہاں دی صاحب سلطان بنیا دھر، پُرکھ اکال ہویا سہائیا۔ اوہناں دی کہانی آگے جانی چھڑ، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ کلجگ اُلٹا گیڑا جانا گِر، لکھ چوڑاسی لٹھ آپ بھوئیا۔ شاہ سلطانان مرناں بھڑ بھڑ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اک درویش نے خالی کرنا پڑ، نو کھنڈ پرتھی اکو حکم ورتائیا۔ گرمکھ ورا رہنا تھر، جس سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کچے بیر جانے جھر، پت ٹہنی رہے کُرائیا۔ اکو بھبک مارے شیر، دو جہان دئے بلائیا۔ لکھ چوڑاسی حکمے اندر گھیر، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ گرمکھان دی غریبی اکیاں پچھے دئے نیڑ، نام دے دھنی سارے دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرمکھ دا ہار ربیا دس، سوہنا حال جنائیا۔ اک ویراں سنجگ میں آیا کپل مئی دے ہتھ، اوس امانت دتا ٹکائیا۔ پھر رام گل چھپایا دسرتھ، پتا پوت پیار وکھائیا۔ رام نے اندر دتا ٹنگ، پھر ہتھ نہ کھئے چھپائیا۔ تیجی ویر سُدائے نے کرشن گل پایا ہس، جس ویلے تندل لے کے دوارے جائیا۔ اُس نے آگون جوڑ کے ہتھ، کر بینتی دتا سُنائیا۔ ایہہ ساڈا تینوں پاؤنا حق، کی ہویا جے غریب تیری مایا والی سیو نہ کھئے کھائیا۔ ایسے طعنے اندر اوہدے مندر دتے چھت، استھل روپ وٹائیا۔ کاہن نے آگون کہا ہس، اس دی واری اچے نہ آئیا۔ کلجگ اتم جس ویلے آوے پُرکھ سمرتھ، نال گوبند ست ملائیا۔ اوہ گرمکھان دے کے اپنی مت، ساچے مارگ لئے لگائیا۔ اندروں کھول کے اوہناں دی آگھ، پرتکھ روپ دسائیا۔ ایسے پیار دی خاطر بن صدیاں پُچھیاں آئے نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ چار جگ دے وچھڑیاں کر اکٹھ، راوی کنڈھے خوشی منائیا۔ درویش بن کے اوہناں کولوں منگے جھٹ، آپ اپنا نعرہ لائیا۔ چار جگ دا ادھار جو سانہ کے چھڈیا رکھ، اتم اپنی جھولی پائیا۔ آگے دے کے بھگتاں حق، حاکم دھر دے دئے بنائیا۔ گرمکھو پرہ ملن دا رہ نہ جائے کوئی شک، سنسا نظر کھئے نہ آئیا۔ درس دکھا کے نور نورانہ جوت لٹ لٹ، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگی سو کہے میں ویکھیا اکیسا، چار جگ آگھ نہ کھئے کھلائیا۔ دربان بنیا ہر جگدیشا، شہنشاہ پھیرا پائیا۔ جس دے تاج سیس سوہے سیسا، پنچم مکھ ملی وڈیائیا۔ اوس دی غریباں نال پرتیا، پریم ہو کے میل ملائیا۔ گرمکھان دا خالی رہے نہ کھيسا، خلت بختے ہر رگھرائیا۔ نالے پورب لہنے دا بنا کے آپ

طریقہ، پچھلی منگ منگائیا۔ نالے کڈھ کے جائے نتیجہ، وست دُھر دی ہتھ پھڑائیا۔ گروآں دا گرمکھ بنے نہ کوئی بھتیجا، پتا پُرکھ اکل اکو اک منائیا۔ جس دیاں سارے کردے رہے اڈیکا، نیتراں نال راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ ہار کہے میں ویکھیا پردا، گرمکھاں اندر دھیان لگائیا۔ جنہاں وچھوڑا پچھلا چر دا، اگلا پندھ مکائیا۔ دھام وکھاواں گھر تھر دا، جس گرہ وجے اک ودھائیا۔ میل ملاواں اگمی پر دا، پریتم جوڑ جڑائیا۔ جیہڑا مل کے پھیر کدے نہ وچھڑدا، وچھوڑے وچ رکھے لوکائیا۔ اوبدا لہنا حق نیردا، جھگڑا آگے نہ کھئے جنائیا۔ جس دا جگ بدلدیاں کچھ نہیں وگڑدا، حکم نال حکم سنائیا۔ اوہ صاحب سوامی بھگتاں کدے نہ وسردا، سد پچھرت لئے ملائیا۔ اوہ اندھ اندھیارے وچوں جوت سرُپ ہو کے نکلدا، چنداں دا چند کرے رُشنائیا۔ ستگر نام کوئی گہنا نہیں ملے پتل دا، سورناں دا سورن نظری آئیا۔ اوہ مالک نہیں اک شکل دا، کوٹن کوٹ روپ دھرائیا۔ اوہ عادی نہیں کیسے عقل دا، انہو اپنی دھار چلائی۔ اوہ محتاج نہیں کیسے یتن دا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ ملاح ساچے پتن دا، جتھے گرمکھ ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم ویلا اوہدے رکھن دا، گر اوتار پیر پیغمبر پلؤ گئے چھڈائیا۔ جن بھگتو سکھ ویکھو او سے دے گھر وسن دا، جو کنت کنتوہل سب دا اک اکھوائیا۔ ہُن ویلا بنیا پیراں نال تھن دا، پھڑ باہوں دو جہان پار کرائیا۔ وقت سُھیلا سوہنگ نام چن دا، تُوں میرا میں تیرا دوہاں نہ ہوئے جدائیا۔ جیون وچ وقت سُہنجنا ٹپن دا، خوشیاں راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے اپنے وچ رکھائیا۔ اگی کہن اسیں کاغذاں والے نوٹ، نوٹس سب نوٹ رہے جنائیا۔ مایادھاری چھتردھاری سب نوٹ لگی مایا دی چوٹ، چاروں کنت خواری نظری آئیا۔ وہہ سو اگی بکرمی آخری لو سوچ، پھر سوچ سمجھ نہ چلنی رائیا۔ مندران والی لبھنی نہیں کیسے مؤج، سیجاں والی لبھنی نہ کیسے لیف تلائیا۔ شاہاں دے کول نہ رہنی فوج، درویش بن کے سارے درویش دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ اگی نوٹ کہن اسان سانگ بنایا نٹوآن، جگت نائک رہے وکھائیا۔ مانس بُدھی ہو گئی پشوآن، ڈھوراں ورگے نظری آئیا۔ شرع شریعت بدھے نال رسیاں، ذات پات پھند نہ کھئے کٹائیا۔ من واسنا ساریاں پھرن نسیاں، بھجن واہو دابیا۔ ہر کنت مل کے سچ گھر کدے نہ وسیاں، دُھر دی ہوئی جدائیا۔ کوٹن کوٹ رُل کے مر گئے پُننووں سسیاں، سوہرے پیئے نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں دیاں صاحب ستگر نال لگیان

اکھیاں، اوہ آخر خوشی منائیا۔ رائے دھرم دی مؤل نہ بہرن چٹیاں، چیٹک ہور نہ کھئے لگائیا۔ اکو پریم دے چرنیں ڈھٹھیاں، جو پھڑ
 کے گلے لگائیا۔ خوشیاں نال بسدیاں پیڑ کردیاں دسن وکھیاں، جس وکھری دھار چلائییا۔ اوہ آپے شوہ نال رتیاں، جنہاں دے گل
 وچ رتن امولک ہیرے آپ لٹکائیا۔ دوسر انگ کدے نہ لگیاں، دباگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پُرکھ اکال
 چلاؤندا رہیا دین مذہباں دیاں ڈنڈیاں، ونڈیاں وچ رکھی لوکائیا۔ انت بھگونت حُکے اندر سب بدھیاں، پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ پندھ
 مُکا کے آگئیاں لوک مات سدیاں، سدے دے کے رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ نوٹ
 کپے گُرمکھاں کیتا بھیٹ، بھیٹا اکو وار چڑھائیا۔ سانوں بنا کے نام بھنڈاری سیٹھ، کوڑی کِریا اپنے گل وچ پائیا۔ لوڑ جوگی سانوں
 ضرور دیوے بھیج، ٹھڑ وچ نہ کدے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ تخت تاج چھڈیا کلگی
 توڑا، آپ آیا بھیٹ چڑھائیا۔ شستر بستر تجیا گھوڑا، شاہ اسوار نہ روپ وٹائیا۔ پُتران دا وچھڑیا جوڑا جوڑا، ناتا جگت ترائیا۔
 سؤلاں دی سیج بنا کے سرانے رکھ روڑا، اکو آس رکھائیا۔ وقت لنگھایا ہوئی ہوئی تھوڑا تھوڑا، ڈبیاں پار کرائیا۔ سسے اُپر لا کے اکو
 ہوڑا، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ ہنگ برہم آپے بھڑا، پاربرہم اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے دوڑا، اپنا پندھ مُکائیا۔
 کلجگ ویکھ اندھیر گھورا، نرگن جوت کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مالک دو
 جہاناں شہنشاہ، درویش ویس وٹائیندا۔ رحمتاں دا رحمان خُدا، رحیم اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں اتوں اپنا آپ کر فدا، فیصلہ حق
 سیج سُنائیندا۔ رُوح بُت دوویں کر جُدا، صلح گل اپنے وچ سمائیندا۔ شیرسنگھ دا اکو شجرہ گیا بنا، تت نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جوت وچ گوبند ہو کے گیا سما، سیج سہنجی اپنا آسن لائیندا۔ جن بھگتاں دے ڈھولے رہیا
 گا، اپنا راگ نہ کھئے لائیندا۔ سیوک ہو کے بنیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جُگ جنم دے وچھڑے رہیا ملا، جاگرت جوت اکو
 ڈگمگائیندا۔ نالے ساچی سیکھیا رہیا سیکھا، اکو اکھڑ پڑھائیندا۔ جے منگو تے اکو پُرکھ اکال دُعا، دوجا ایشٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ غریباں
 دا غریب آپ اکھوا، دو جہاناں دا مُحتاج پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی کار کھائیندا۔ بھکھیاں
 ننگیاں دا اک بھکھاری، بھچھیا منگن آئییا۔ وست دیو اوہ اپاری، جیہڑی اپرمپر تھادے وچ ٹکائیا۔ نالے پیار نالے شبد جوت جگے

نرنکاری، دیا باقی اکو کرے رُشنائیا۔ ساچے دی سچ نال یاری، کوڑیاں نالوں ناتا دتا تڑائیا۔ ویکھو نالے پریم نالے وپاری، گھر گھر سوڈے ربیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ بھکھیاں وچوں آیا بھکھڑا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو بھگت سہیلا ہو کے ونڈاوے دُکھڑا، دردیاں درد اپنی جھولی پائیا۔ اُجل دو جہاناں کر کے جائے مُکھڑا، دُرمت میل دھوئیا۔ سنت سہیلے چُک کے گُچھڑا، سچکھنڈ دوارے آپ کُکائیا۔ جس دھاروں نرگن ہو کے آپے اُترا، اتم اوسے وچ سہائیا۔ پُرکھ اکال کسے نہ کہا پُترا، پُرکھ اکال دا پُتر اکو گویند نظری آئیا۔ جو نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دہ دشا ویکھے چارے نُکرا، نو نو دو جہاناں پھول پھولائیا۔ اوس تون بنا دوجا ہور نہیں کوئی دوسرا، نرگن سرگن روپ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھکھیاں دا آیا پہلا مِتر، میت اک اکھوائیا۔ جس بازاں کولوں مروایا تتر، اوہ تتر اچے دئے دُہائیا۔ جو چوٹی چڑھ کے گُرمکھاں ویکھے سِخر، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، حاضر ہو کے تہاڈا کرے فکر، اکے فقرے وچ سارے فیصلے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن کول کول چرن دھرنی دھول اک سرنائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے نوٹ ★

پوہ ستاراں کہے میں سُنّا پیا اٹھ، مینوں اگئی آواز اک سُنّائیا۔ میں چار گنٹ ویکھ کے ہویا چُپ، کون حُکم ربیا ورتائیا۔ جس ویلے دھرنی اُتے ویکھیا بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے پُچھ، اگلا پچھلا لیکھا لیکھ سمجھائیا۔ درشن کر کر ہندے ویکھے خوش، خوشیاں وچ سہائیا۔ تھوڑی سمجھ وچوں آئی مُجھ، اپنی لئی انگرٹائیا۔ میں وی پُچھاں کُجھ، آسا نال ملّائیا۔ چرناں اُتے جھک، بینتی اک سُنّائیا۔ اگوں بھگتاں کہا گا اک ٹک، جو نر ہر سانوں ربیا پڑھائیا۔ جس دے نال لوک مات ملنا سکھ، سنسے روگ چُکائیا۔ کوڑی کرپا مٹنا دُکھ، دُکھڑے ربیا گوائیا۔ غریب زانیاں مٹنی بھکھ، ترشنا ترکھا بُجھائیا۔ جگت وچھڑیاں گودی لئی چُک، بودی اُچی دئے کرائیا۔ اٹھ ویکھ بیدی سوڈھی سارے رہے پُچھ، اپنی جھولی آکے ڈابیا۔ کُچھ ہور ویکھ اوہ روڈاس تون بنیا گُرمکھ، ہُن سنکھ ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچّی وڈیائیا۔ ستاراں پوہ کہے جس ویلے

میں اُٹھن لگا، ساڈھے تِن لئی انگڑائیا۔ اوس ویلے مینوں تیر اک لگا، گھاؤ ڈُونگھا دتا کرائیا۔ میں انتر انتر اُٹھ کے بھجّا، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی ٹھانڈا در کوئی نہ لبھا، دھام ست نہ کھئے سہائیا۔ اودھروں یاد اندر گرمکھ رو پیا چھ، پرہوں وچ مارے دھائیا۔ نالے کہے پر پُرکھ پر ماتم مل گیا سچّا، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ میں اوسے ویلے اپنا پردا کیتا پگا، وشواس لیا بنائیا۔ میں اوسنوں ویکھاں جیہڑا بھگتاں دا بھگونت سکا، ناتا دُھر دا رہیا بنائیا۔ میں پھر پھر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں کاپیاں بیلیاں وچ آگا، تھوہراں کنڈیاں پار کرائیا۔ اودھروں پون ٹھنڈی دا ٹھگا، اپنا زور دکھائیا۔ اودھروں رات اندھیری دا دھگا، مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ اودھروں راہ دا نہیں پتہ، ڈنڈی پگڈنڈی نظر کھئے نہ پائیا۔ اودھروں چانن نہیں آگھاں، جلوہ نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ پھر میں کہا بے پرواہ جو تیری مرضی سو مینوں لگے اچھا، پاگل ہو کے دیاں دُہائیا۔ اچانک آگئی آواز نال آیا سدا، حُکم نال جنائیا۔ اُٹھ ویکھ بھگوان بھگتاں دے پریم اندر بدھا، آسن سنگھاسن کُٹیا ڈیرہ لائیا۔ نالے ڈھولے گاوے نالے چھندا، نال دُھر دے گیت رہیا سُنائیا۔ پر ماتم آتم پر ماتم تتاں والا بندہ، باہروں نظری آئیا۔ نالے بھیکھ نالے پکھنڈا، برہمنڈاں رہیا ترائیا۔ نالے سنت سُہیلا پیروں دے ننگا، پانہی انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پوہ ستاراں کہے میری آخیری اوستھا، میں آخر دیاں جنائیا۔ مینوں انتر لگی اُٹھ ویکھ رستہ، راوی دا آر پار کنارہ دتا سمجھائیا۔ جس سنگ رام ہستی والا وسدا، اوس ہستی وحی ودھائیا۔ اوہ مالک نام خُاری رس دا، رسوا اک اکھوائیا۔ بھگتاں نال ہسدا، گرمکھاں نال مل مل اپنا جھٹ لنگھائیا۔ آگلا مارگ نالے دسدا، دہ دشا رہیا سمجھائیا۔ سیس تاج تاج سیس اتوں لاہ کے رکھدا، فقّر درویش چاکر پاخاک گداگر ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ ستاراں پوہ کہے مینوں مل گیا رستہ، بھتی خوشی منائیا۔ میں لیکھاں والا بٹھ کے بستہ، پکی گنڈھ پوائیا۔ جے سری بھگوان مل جائے ہسدا ہسدا، ہستی میری وچ سہائیا۔ میں ڈھولا گاواں اوس دے جس دا، دُھر دا راگ الاٹیا۔ پرشاد کھاواں اوسے دے ہتھ دا، جو ہاتھیاں گج تند کٹائیا۔ درشن کراں اوس آگھ دا، جس آگھ وچوں پرتکھ نُور رُشنائیا۔ جو بھگتاں پیچ رکھدا، جگ جگ ہوئے سہائیا۔ جو مالک دُھر دے ہٹ دا، سچ خزانہ رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا میلا لئے ملائیا۔ ستاراں پوہ کہے رستے تریا، ہوئی ہوئی

پندھ مُکائیا۔ مینوں اندروں فُرنا پُھریا، جس سچ دتا سمجھائیا۔ ویکھیں ہُن نہ رہیں نِگریا، گر بن پار نہ کھئے لنگھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچ آ کے بن ستگر کِریا پچھے کھئے نہ مُڑیا، جوتی جوت نہ کھئے ملائیا۔ بیڑا سب دا ویکھ جاندا رُڑھیا، آگے ہو نہ کھئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ ستاراں پوہ کہے میں سُنی ایہہ آواز، بن کتار کسے اندر دتی سُنائیا۔ بھولیا، تُوں نہیں ویکھیا کس طرح سگناں والی لنگھی رات، بھگت بھگوان مل مل خوشی منائیا۔ اگلا ہور دساں راز، رمز نال سمجھائیا۔ ستاراں پوہ دا کھیل تماش، ست ستوادی دئے کرائیا۔ تن ویراں سیس توں لاہوے تاج، تن ویراں ہتھیاں اُتے ٹکائیا۔ جن بھگتاں دیوے دات، تریلوکی توں باہر کڈھائیا۔ بھگتاں اپنی دس کے گاتھ، پچھلی بیتی دئے سُنائیا۔ ستاراں پوہ کہے رویداس تُوں دے آگھ، دُھر دا حُکم ورتائیا۔ ستاراں پوہ کہے پتن چڑھاوے گھاٹ، جیہڑا جنم توں پہلاں جنم توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی اپنی کھیل وکھائیا۔ ستاراں پوہ کہے ایہہ ہونا کتھے وبار، مینوں دے جنائیا۔ ایسے ستاراں پوہ تے میں ڈھائی پل رویداس دا کیتا سی دیدار، آگھاں نال آگھاں ملائیا۔ اوس نالوں ہُن کلجگ ہور ہویا ہوشیار، کتے مینوں راہ وچ نہ دئے بھلائیا۔ اندروں ہور آئی آواز نر نرنکار، حُکم نال سُنائیا۔ ساچیاں بھگتاں دی مستک دھوڑی لالے چہار، تینوں آدھ وچکار نہ کوئی اٹکائیا۔ جس بھلائپڑ وچ جانا آپ نرنکار، سب دا بھلا لوڑے بھلیاں بھٹکیاں لیکھے لائیا۔ جنہاں تُوں آج دا مل گیا پیار، اوہناں دے مُکھ چم چم پرم پُکھ اپنی چھاتی اُتے ٹکائیا۔ نالے گلشن نالے بہار، نال بُلبل چہچائیا۔ نالے پریم سنگھ ہتھ کھچے کتار، پرہ دے سیس دئے ٹکائیا۔ اگلا پھیر دسے وبار، ایتھے لیکھا بند کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جُگ جُگ دے کیتے وعدیاں دا کردا رہیا انتظار، اتم ویلا گیا آئیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

ستاراں پوہ کہے اُٹھو میرے سجن، سچا حال سُنائیا۔ باقی اُتی مینوں مل کے پاوو کجّل، سبناں دیاں سُنائیا۔ میں آج جانا ساچی منزل، بن کے پاندھی راہیا۔ آدھ وچ آؤنا کھیڑا اچل، جتھے ست سِدھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوہناں تُوں نانک دس کے گیا سی اک پچن، جگت اڈاری کم کسے نہ آئیا۔ جس نے مینوں نام خُماری چاڑھی رنگن، اوہ داتا بے پرواہیا۔ جس ویلے بھگتاں کولوں آوے

بہچھیا منگن، ایتھوں دی لنگھ چائیں چائیا۔ ستاراں پوہ سہنجنی تسیں ویکھیو نہ اُتے گگن، اوہ خاکی بندہ ہو کے پندھ مُکائیا۔ اوہدا چمڑے والا باہروں بدن، اندر اکو جوت رُشنائیا۔ تہاڈے مُکھ نوں چرناں دی دھوڑی لا کے جاوے سگن، آسا پور کرائیا۔ ستاں نے پُچھیا نانک اسیں کیہڑا کریئے بھجن، سائوں اگلا دے سمجھائیا۔ ساڈا ہنکار وکار کرے دجھن، اگنی تہ رہے نہ رائیا۔ جس بدھ سائوں لائے انگن، انک سہیلی لے بنائیا۔ درس وکھا کے مورت گوپال مدن، مدھسودن اپنی سیوا وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دے لیکھے رہیا چُکائیا۔ نانک کہا سُنو سدھو، سدھا راہ وکھائیا۔ جے سچ میتھوں پُچھو، بیشتر دیاں جنائیا۔ جے اوس نوں تسیں نہ بُجھو، اوہ تہاڈا لہنا آپے دے چُکائیا۔ اوس دے ناں وچ ایس طرح رُجھو، جس طرح میں سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ بھاویں داہڑی مُچھاں مول نہ مُنڈو، مُنڈ مُنڈائے کیسادھاری سارے پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان وڈی وڈیائیا۔ سدھاں کہا کی اوہ نانک ہووے سادھ، سادھاں ورگا نظری آئیا۔ سدھاں کہا کی اوہ ہووے راجن راج، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ نانک کہا نہیں اوہ بھگتاں دا مُحتاج، بھکھاری ہو کے الکھ جگائیا۔ سچ پُچھو اوہ مالک دو جہاناں سب نوں دیونہار خراج، نام ندھانا اک اکھوائیا۔ اوس دا آپے سوال تے آپے جواب، لاجواب سب نوں دے کرائیا۔ بھگتاں ملن دی رکھ کے خواہش، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ اوس دے چرن دی دھوڑی لا لَو خاک، مستک نور کرے رُشنائیا۔ سدھاں کہا اوہدا کیہو جہا مزاج، کیہڑے رنگ سہائیا۔ نانک کہا اوہ سدا سُکھ شانت، وشو اپنی دھار چلائی۔ پریم نال سب نال کدا بات، وڈیاں چھوٹیاں اکو جہی دے وڈیائیا۔ کی نانک اوہدے نال ہور وی ہونا نال ساتھ، سائوں دے درسائیا۔ نانک کہا اوہدی اکیاں دی جماعت، زرگن سرگن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی باجی دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر ★

سال اُتالیویں تیغ بہادر بیٹھا سی مار کے بکل، حُکے اندر دھیان لگائیا۔ آتم انتر پرہہ نوں لگا پُچھن، اپنی آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کچھ اپنے دس لچھن، کی تیری وڈیائیا۔ دُھر آواز آئی تیرے پرگٹاؤں دا وچولا بناواں مکھن، پہلی رمز لگائیا۔ پھر گوبند ہو کے آواں

تیری پت رکھن، دیواں مان وڈیائیا۔ انت پرت کے جاواں دکھن، ندیڑ دیاں سُہائیا۔ اوتھے لا کے اپنا آسن، سچکھنڈ بہہ کے خوشی منائیا۔ پھیر ہو کے پُرکھ ابناشن، نرگن اپنا ویس دھرائیا۔ جوتی نُوَر کر پرکاشن، دو جہان کھیل کھلایا۔ بھگت سُہیلا بن کے ساتھن، جُگ جنم دے وچھڑے پھیر ملائیا۔ تیغ بہادر کہا میری اک عرضوئی باطن، ظاہر دیاں سُنائیا۔ مین ویکھاں تیرا اوہ وی آسن، جس آسن وچ ہو کے تیرا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا شاباشن، شاباش تینوں دیاں وڈیائیا۔ تُوں گوہند دا باپن، پتا جگت ولوں اکھوائیا۔ کلجُگ انت وکھاواں کھیل تماشن، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ مان دوا کے اُپر آکاشن، زمیں اسماناں حُکم پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہروان دتی وڈیائیا۔ گُر تیغ بہادر کہا مینوں اکو مستی، تیری نظری آئیا۔ مین نہ سمجھاں اپنی ہستی، تیری ہستی میری سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ مین اکو منگ منگاں جے وسیں تے بھگتاں ہستی، اپنی دیا کھائیا۔ تیری بھگتی پرہو نہیں کرنی ہستی، کوٹاں وچوں پورا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے تُوں مالک سب دا عرشی، کیوں نہ فرش دئیں وڈیائیا۔ میری گُفا اندر عرضی، جن بھگتاں دی کایا گُفا اندر اپنا آسن لائیا۔ جے تُوں پاربرہم پت پریشور فرضی، پھر کیوں سانوں رہیا ستائیا۔ پُرکھ اکال کہا تیری تے تیرے پُت دی کلا کر کے چڑھدی، چاروں گُنٹ ویکھ وکھائیا۔ دھرت مات اے تیرے پوتریاں تُوں یاد کردی، جو نینہاں بیٹھاں دینے دباآیا۔ کوڑ کلجوگن ویکھ لڑدی، گوہند راہ رہی تکائیا۔ اُدھروں ہیمکُنڈ تے پیندی سردی، دُشٹ دمن اکو آس رکھائیا۔ مین تہاڈا دوہاں دا بن کے دردی، ناتا اکو دیاں بنائیا۔ ایہہ کہانی ایس گھر دی، اگلی ریت اپنے نال ملائیا۔ کلجُگ اتم کراں اپنی مرضی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ تیغ بہادر کہا کی ایہہ پنڈ بکالا، بکل وچوں نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہا نہیں ساڈھے تِن بتھ مندر تیرا علا، جس وچ اپنی وست ٹکائیا۔ اک اُٹھاواں مکھن لُبانا، جیہڑا رام دا مِتر سُگریو نظری آئیا۔ اس توں آگے پھیر ورتے بھانا، کلجُگ کوڑ گُریارا دئے گواہیا۔ بیس اکیسا کھیل کرے آپ بھگوانا، بھگون ہو کے لیکھ چُکائیا۔ جن بھگتاں تُوں دیندا دیندا آ جائے دانا، داتا دانی بے پرواہیا۔ جس ویلے لنگھنا کول بکالا، میری پچھلی بکل ویکھ وکھائیا۔ اوتھے اے تک لُبانا، لبان اُتے اکو نام ٹکائیا۔ جس ویلے ایتھوں لنگھے سچا رانا، مین نیوں کے سپس نوائیا۔ تیغ بہادر کہا نہیں تُوں اوس دے نال آگے جانا، جتھے بھگتاں رہیا ترائیا۔ اوس پُچھیا کپہڑا ٹکانا، مینوں سچ دیو جنائیا۔ گُر تیغ بہادر

کہا جتھے بالمیک اکی سال بیٹھا رہیا وچ مسانا، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ اوتھے کھیل کرے آپ مہروانا، مہر نظر ٹکائیآ۔ رویداس دا جنم جنم کرمان والا بھانا، بھاوی چرناں ہیٹھ دباآ۔ گرمکھ سنگھ گر ستگر دوہاں دا مل کے جھلے اک نشانہ، ست ستوادی آپ جھلائیآ۔ بھلائیر نہیں ایہہ بھلیاں دا گھرانہ، جتھے بالمیک روڈاس دوویں مل کے ڈیرہ لائیآ۔ سب دا مالک مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانا، جو آؤ بھکت لئی جاوے چائیں چائیا۔

برابمن جی تسیں ویکھو اپنی نال درشت، درشت اک کھلائیآ۔ ترنتے دھار ہویا رام وششت، گر چپلا روپ وٹائیآ۔ ہُن بھگتاں لگنا تلک، تہاڈی سیو سمجھائیآ۔ ویکھو کتے رات دے دس وجے نہ جانا کھسک، ہتھ کھپسیاں وچ پائیآ۔ پرہ نے سب دی پچھلی کڈھ کے لسٹ، اج لیکھے دینے چکائیآ۔ تہاڈیاں چرناں ہیٹھاں رات نون سوانے سورگ بہشت، سوہنی سیج بناآ۔ عاشقان توں وکھرا دسنا عشق، معشوقاں دا معشوق بن کے ملے بے پرواہیا۔ جنم کرم دی میٹ کے جس، حرص ہوس دے چکائیآ۔ جے آگے نہیں کیتا تے ہُن کر کے جائے ترس، تسلیم اپنا آپ کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویکھن آؤنا کی ہویا کھیل اسچرج، اسچرج لیلآ کی ورتائیآ۔ جلاہے کبیر ورگے آؤنا ویکھاں کیداں بھگتاں ونڈے درد، کیوں دردیاں دکھ ونڈائیآ۔ پنجاں اتوں چل کے آؤنا ویکھئے پرہو دی پریم والی بھٹک، کس بدھ گرمکھاں اپنے انگ لگائیآ۔ اوہ راجا بل کہے میں راجیاں دا راجا سدھی کر دیاں سڑک، اج میری واری آئیآ۔ بھکت کوئی نہ جاوے آدھ وچ اٹک، سیدھا نشانہ آگوں رہیا وکھائیآ۔ تسیں اچی بول کوکنا کھڑک، دھر فرمان سنائیآ۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان مردانہ مرد، مدد واسطے اپنا پھیرا پائیآ۔ مکھن لبانے کہا جے میرے اُتے کرنی مہر، اگلی گل دیاں سنائیآ۔ اک میرا ساتھی سی اُس ویلے سنگھ شیر، پچھ جھیراں دا نظری آئیآ۔ اوس تیغ بہادر دے چرناں دے نال اپنے بل لئی سی لیٹر، چرناں دی دھوڑی کھا کھا خوشی منائیآ۔ اوس ویلے تیغ بہادر کہا سی تینوں جنم دواواں پھیر، مائس توں مائس روپ بدلائیآ۔ تیرا لیکھا سچ دوارے دیاں نیٹر، مالک سچ دے ہتھ پھڑھائیآ۔ مکھن کہے بے شک سرشٹی نون دے ہتھی ہو گئی ڈیر، مینوں ایوں جا پے جوں گھڑی پل گئے وائیآ۔ پرہو اج تیرے نال جا کے اوہنوں ملنا پہلی ویر، ویراں وانگ اپنے گلے لگائیآ۔ کی ہویا جے اوہ گرمکھ دا پت

سِنگھ اجمیر، میرے نالوں اے جُدا نہ کھئے کرائیا۔ اگلی کہانی اوتھے دیوانکے چھیڑ، جیہڑے رل کے تیری یاد کرائیا۔ مہاراج شیرسِنگھ وِشنو بھگوان، دیونہارا ساچا دان، دین دِیال وڈی وڈیائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی مُنشا سِنگھ، میلا سِنگھ دے گرہ بابویر ★

مکھن دی آسا کہے پرہو اک چن انمول، مین سچ دینا سُنائیا۔ گر تیغ بہادر کول نہ ڈگا نہ کوئی ڈھول، نویت جگت نہ کھئے وِجائیا۔ اُس دے پریم دا اک پرندا باہروں کالا تے اوس نوں کہندے کوئل، اچی کوک کوک سُنائیا۔ اوہ ٹھیک ساڈھے تِن وِجے پیندی سی بول، اپنی سیوا سچ کھائیا۔ گر تیغ بہادر اٹھ پیندا سی اڈول، اپنی اکھ کھلائی۔ اک دِن کلجگ نے کان بن کے ماریا رول، اپنی آواز سُنائیا۔ تیغ بہادر کہا کوڑے کدے نہ تُلے گرُمکھاں تول، ایہہ آواز موہے نہ بھائی۔ جو پریم وِج مئے اپنا آپ چرناں اُتوں گئے گھول، اوہناں دا سُر تال کیسے نال کدے رل نہ پائی۔ سہج سُبھاؤ کہا، او جوٹھیا جھوٹھیا، مین نہیں میرے بھگوان دے بھگت تینوں چرناں ہیٹھاں دینگے وِروں، ڈاڈھی ملے سزائیا۔ اوس کوئل نوں مان ملنا اُپر دھول، دھرنی دئے گواہیا۔ مکھن کہے پرہو تیرے بنا کون پوری کرے لوڑ، لوڑیندی آسا پور کرائیا۔ مین بینتی کرنی بتھ جوڑ، جس ویلے کول لنگھدا مینوں نظری آئی۔ اوہدی آسا دی اے تک تیرے نالوں ٹٹی نہیں ڈور، ڈوراں دے مالک اپنے نال بندھائی۔ تیرے نال چیمار ڈھون والا ڈھور، جو پشوآن کھل لہائی۔ تُوں اوہناں دے کر جا بھاگ متھور، جو متھ کے تیری سیوا کھائیا۔ تُوں جگت جہان واسطے چور، بھگتاں واسطے ساہمنے نظری آئی۔ سری بھگوان کہا مین جاندا جاندا لہنے دینے سب دے جاواں نیڑ، لیکھا کھئے رہن نہ پائی۔ جس نوں اک وار ملاں اوہ مڑ کے آوے نہ پھیر، پھیرے سارے دیواں مُکائی۔ ایسے کر کے گر اوتار پیر پیغمبر میری منگدے گئے مہر، مہر نظر نال سرب ترائیا۔ مہاراج شیرسِنگھ وِشنو بھگوان، کھلاری ہو کے شکاری ہو کے وِپاری ہو کے کھیلدا پھردا اپنی کھیل، کھید اپنی آپ رچائی۔ کوئل کہے مین کالی کوچھی کالی، کلاپت تیری سار کھئے نہ آئی۔ پریم پیار اندر ہو گئی یلی، یادداشت رہی نہ رائیا۔ نام خمارن ہو گئی عملی، اپنیاں عملان گئی بھلائی۔ برسوں وِیراگن ہو گئی پغلی، ہوش حواس رہی نہ رائیا۔ مین پھردی رہی جوہاں

جنگلی، بھجی واہو داہیا۔ میری کہانی سنی نہیں کیسے اگلی، پچھا نہ یاد کرائیا۔ دھن بھاگ جے تُوں اج اپنے دوارے سد لئی، مکھن نال ملائیا۔ اج توں کوجھیاں کملیاں دی ویل ودھ گئی، جو اندروں تیرے ہو کے تیرے وچ سہائیا۔ دھن بھاگ جے تُوں پھیر گنڈھ لئی، نانا اپنے نال جڑائیا۔ میں درشن کرن آؤنا واسطے ٹھنڈ لئی، جو بھگتاں اندر اپنا امرت میگھ برسائیا۔ میں پیاسی اداسی گجری دے چند لئی، جس دے پتا دتی وڈیائیا۔ میں بھجی تھی اوسے دے سنگ لئی، جو سکلا سنگ نبھائیا۔ میں تھی گھی اوسے دے اند لئی، جو اند پری گیا تجائیا۔ جس ہر سنگت پریم اندر بتھ لئی، میں اوس دی بندنا وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان جے کوئی کہے بخشند نہیں، میں لعنت دیواں پائیا۔ جس جنم جنم دی وچھڑی اپنے رنگ وچ رنگ لئی، جاندے راہیاں پار لنگھائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ★

سدھنا کہے میں تردا ویکھیا بکرا، جس دا دتا انگ کٹائیا۔ اوس دے پچھے میری پوری ہوئی سدھرا، صدقے گھول گھائیا۔ پچھلا لہنا مکیا وقت سہیلا آیا اگلا، آگے میلا بے پروا بیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دے لہنے رسیا چکائیا۔ لہنیدار ہر نرنکار، نرگن دیا کھائیندا۔ جگ چوکڑی جس نال کیتا اقرار، کلجگ اتم اوسے دا مول مکھائیندا۔ جیٹھ مہینہ کچھ کر کے گیا اظہار، تھوڑا لیکھ درڑائیندا۔ پوہ ستاراں لیکھا لا کے سرب پروار، پریم پڑکھ پرہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ نیترو کے کہے اوہ چھری کٹار، تکی دھار جو بنائیندا۔ میں کوٹن کوٹ بکرے شاہ رگوں مار کے کیتے پار، جیوندا نظر کھنڈے نہ آئیندا۔ اک بکرے کہا، جے میری شاہ رگ توں اٹے مینوں دیویں درس دیدار، پھیر بن چھری حلال ذبح اپنا آپ کرائیندا۔ اودھروں آئی دھر دی آواز، شبد سندیشہ اک سنائیندا۔ جس ویلے کلجگ اتم آواں خاص، لیکھے سب دے لیکھے لائیندا۔ پریم پریتی بخش کے دیواں سچ نواس، نج سینگھاسن اک درسائیندا۔ نام چیا کے سواس سواس، اتم پرماٹم ڈھولا راگ لائیندا۔ بھگتاں نال بنا کے دھر دا ساتھ، ساچا میل ملائیندا۔ پچھلی بھل نہ جائے یاد، یدی اپنا حکم منائیندا۔ کرے کھیل پروردگار واحد، واپگر اپنی کار کھائیندا۔ نت نوت رکھنہارا لاج، مہر نظر نال

ترائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ سدھنا کہے میرا اک ہور سُہیلا، سئیا نظری آئی۔ اوس نال کراؤنا میلا، مل کے خوشی منائی۔ اوہ بھگتاں وچ بھگت چیلیاں وچ چیلا، سنتاں وچ سنت ست سرُپ سہائی۔ میرا پچھلا لیکھا مکے وقت دُہیلا، دُوجا بھو نہ کوئے نظری آئی۔ پُرکھ ابناشی کہا ستاراں پوہ توں باراں دن پچھوں پھیر اک اولڑا آئے ویلا، وقت اپنا دئے درڑائی۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بے شک تارن آیا اک اکیلا، اک اک کر کے بہتیاں بھگتاں جوڑ جڑائی۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اچل (بٹالا) ضلع گرداسپُر ★

سدھو کارج ہویا سدھ، سدھا ملیا بے پرواہیا۔ نانک جنائی ساچی بدھ، بدھاتا ہویا سہائی۔ تہاڈے کول بیٹھا سی اک گدھ، جو سُن سُن خوشی منائی۔ اوہ وی سرپ بنیا رڑدا بہار ڈھڈ، اپنا زور لگائی۔ اوس ویلے مردانے آئی سی اک چھک، چھک دے پچھوں ستنام ڈھولا گائی۔ گدھ اوسے نوں گیا سکھ، اس دے وچ کوئی وڈیائی۔ جے میں وی کراں بت، میرا لیکھا لیکھے پائی۔ اودھروں نانک کہا ٹھیک، میرا ٹھاکر بے پرواہیا۔ اچے ہور جنم لینے نوں تیہ گ، انڈج روپ وٹائی۔ پھیر تیری اوس نال لگے پریت، جو سب دا سجن سائینا۔ اوہنے نیوں کے جھکایا سیس، وشٹے والی چنجھ دھوڑی نال گھسائی۔ اوسے ویلے ہویا ٹھنڈا سیت، اگنی آگ رہی نہ رائی۔ میں کناں چر رکھاں اڈیک، ست سچ دے سمجھائی۔ نانک کہا بیس اکیس، لہنا دئے چکائی۔ سدھاں نال تہاڈی چلے ریت، بدھاں نال جوڑ جڑائی۔ تپسویاں نے اپنے اندالے ماری لیک، ولگن لیا بنائی۔ اوناں چر ساڈے کول نہ نیڑے آوے نزدیک، سٹیاں لے اٹھائی۔ نانک کہا اوہ تہانوں کِریا کر کے اسماناں توں پرے زمین توں تھلے لکیاں نوں لیاوے گھسیٹ، شبد اشارے نال رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ نانک ویکھ کے آہ سوہنی دھرتی، دتی مان وڈیائی۔ جس ویلے کِریا کرے میرا پریتم عرشی، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ اوس دی سہنجی آوے بیس اکیسی برسی، نرگن سرگن سرگن نرگن روپ اپنی دھار چلائی۔ بھگت سُہیلا ہو کے بنے دردی، گر چیلا لے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچ وڈیائی۔ سدھاں کہا کون سرن، سرنگت کون اکھوائیا۔ جیوں پہلوں ملنا مرن، مرن پچھوں سمجھ کوئے نہ پائی۔ لکھ چوڑاسی کپڑی

جُونِ بھون، چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ سمجھ نہیں وسیرا ہووے اون گون، اگلا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ نانک کہا مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جُگ چوکرئی سَتجگ تریتا دوایرکلجگ دیندا آیا دان، داتا دانی بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے پچھان، بے پچھان اپنا پھیرا پائیا۔ جنہاں نے مئی میری آن، اوہناں دا لیکھے لگا نشان، نشانہ سَتگر اپنا دئے سمجھائیا۔ اتم لے کے جائے نال، بن تتاں توں ہون نہ دئے بے حال، دُور دُراڈا اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لہنا رہیا چُکائیا۔ سِدھ اُٹھن کرن تیاری، ترے گن اتینا دیا کائیندا۔ چلو ویکھیئے جوت نرنکاری، جو نرگن نرویر نراکار پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ بھگت سہیلا اک آکیلا ساچے سنت سجن رہیا اُبھاری، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سَتجگ ست ستوادى برہم برہمادی لا رہیا پُھلوڑی، گرُمکھ بوٹے مات پرگٹائیندا۔ اوس دا ویکھیئے سچ سچا درباری، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی لوک مات وقت سہائیندا۔ اوس دی چرن سرن سرن چرن کریئے نِمسکاری، جو غریب نائیاں اپنی گود بہائیندا۔ جو دو جہاناں ونج کرے بن وپاری، لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت انتر آتم کھوج کھوجائیندا۔ جس نے لیکھا چُکاؤنا رویداس چماری، چمریٹا اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ سِدھ کہن اسیں بن گئے راہی، بھجے واہو داہیا۔ ڈھولا گائے چائیں چائیں، جو نانک نرگن سرگن گیا سمجھائیا۔ جا کے ویکھیئے سچا تھائیں، جس تھان بھومکا ماٹی خاک ملے وڈیائیا۔ درشن پائے بے پرواہی، جس دا جلوہ نورِ الہی، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ ساڈی واٹ نیڑے آئی، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ دو جہاناں لیکھا آپ مُکائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سِدھ کہن پہلوں چرن لئیے جھک، اکٹھے ہو کے سیس نوائیا۔ پھیر رستہ لئیے پُچھ، سانوں مارگ دے سمجھائیا۔ جے جگ نیتر نظر نہیں آؤندا کتھے بیٹھوں لُک، نج نیتر دے کھلائیا۔ دُھر دی آواز آئی سری بھگوان کہے جس راہ اُتے بھجَدے ساچے سَت، اوسے راہ بھجو واہو داہیا۔ آن جان پینڈا جائے مُک، مُکمل اپنے گھر وسائیا۔ ویکھو جگت واسنا وچ نہ جانا گھس، اوچھڑ راہ پار نہ کھئے لنگھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا تہاڈی جھولی پا کے اُجل کراں مُکھ، مُکھڑا صفت صلاحیا۔ آگے لیکھا ہت کُچھ، اکٹھیاں کر کے ساریاں دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد اشارے نال سارے آگے لائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی بابا بکالا ★

چرن چھوہ ملی شانت، دھرنی ہس ہس خوشی منائیا۔ جس دی کردے رہے یاد، یاد کر کے اپنا پھیرا پائیا۔ صدیاں پچھوں سُن فریاد، بِن سدیاں آیا واہو داہیا۔ ساڈا کھیڑا کر کے جائے آباد، اپنا رنگ رنگائیا۔ چرن کول بخش نواس، دیوے مان وڈیائیا۔ مکھن آشا کوئل بھرواسا دوویں مل کے تڑپے ساتھ، خوشیاں نالوں بہتی خوشی وڈی آج سہنجنی آئی رات، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتاں دے ہو کے رہیئے داس، ساچی سیو کھائیا۔ جنہاں دا میتا پُرکھ ابناش، پچھلا کیتا سب دی جھولی پائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پوربلی جوڑی آوندا شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائپیر ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کرے خبردار، دو جہاناں خبر سنائیا۔ سچکھنڈ دوار ویکھو لگا دربار، دُھر درباری آپ لگائیا۔ جس دا سندیشہ دیندے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر حُکم جنائیا۔ سیوا کردے رہے جُگ چار، چوکڑی اپنا پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس نوں کردے رہے نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا جو پیچ رکھدا وچ سنسار، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ اظہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد ستگر دئے سندیشہ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ اٹھو گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نر نریشا، نرگن نرور پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ بھگت ادھارن جس دا پیشہ، سنت سہیلے لے ترائیا۔ جُگ چوکڑی نت نوت بدلنہارا ویسا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ سُن سندیشہ اٹھیا گوبند، سچکھنڈ دوار لے انگرائیا۔ سب دی میٹاں سگلی چند، آلس نندرا دُور کرائیا۔ درس دکھاواں گنی گہند، گہر گمبھیر میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے میری سیوا اگم دو جہان، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی کھیل بھگوان، درگاہ ساچی ویکھاں بیٹھا چائیں چائیا۔ جس دا جھلدا سچ نشان، لوک مات نظر کیسے نہ آئیا۔ میں حُکمے اندر دے کے آیا بیان، شبدان ناداں راگاں وچ سنائیا۔ گرتھیاں پنتھیاں دے کے آیا دھیان،

ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ بھیو چکا کے آیا گوپی کاہن، سینا رام پردہ لاییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھ کے آیا کلام، کلمہ کائنات جنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر دا لیکھا ہرِ بھگوت، ہرِ کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد
 جُگادی کھیلے کھیل جُگا جُگنت، جُگ کرتا ویس وٹائیندا۔ جس دا حُکم سدا سدا چلے آد انت، نت نوت اپنی دھار چلائییندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی ہرِ نرنکارا، ہرِ کرتا آپ کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو اُجیارا،
 جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ گوبند سٹ کر پیارا، پرم پُرکھ دئے وڈیائییا۔ در
 گھر میلا میلنہارا، جگت جگدیش اپنی سیوا لائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک
 سمجھائییا۔ ساچی سیکھیا پُرکھ ابناش، ہرِ کرتا آپ جنائییا۔ گوبند سورا داسی داس، بن سیوک سیو کھائییا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش،
 دو جہاناں کھوج کھوجائییا۔ دوویں جوڑ کرے ارداس، سچ بینتی اک سنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک
 اُٹھائییا۔ سچ بینتی کرے ایک، ایک ایک جنائییا۔ پرم پُرکھ سچ دس اپنی ٹیک، ٹیکا ہو کے سیس نوائییا۔ کون سہنجنا تیرا دیس، جس
 گھر بیٹھا آسن لائییا۔ بھوپت بھوپ بن نریش، دو جہاناں حُکم چلائییا۔ سجدے کردے ویکھے گر اوتار پیر پیغمبر نیت، جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ جنائییا۔ ساچی کرنی ہرِ کرتار، ہرِ کرتا آپ جنائییا۔ نرگن سرگن کھیل
 اپار، بھید اپنے وچ چھپائییا۔ وشن برہما شو سیوادار، جُگ چوکرئی حُکمے وچ بھوائیا۔ لکھ چوراسی دے بھنڈار، انڈج جیرج اُتبھج
 سینج رچن رچائییا۔ تتاں والا کر آکار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل وکھائییا۔ آتم جوتی دے ادھار، پاربرہم برہم اپنا ویس وٹائییا۔
 شبد سندیشہ وارو وار، جُگ چوکرئی آپ سنائییا۔ حُکمے اندر کر خبردار، دو جہاناں نیترا اگھ کھلائییا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ بیتا
 وچ سنسار، نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ گئے وہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ مہر نظر کرے
 نرنکارا، ہرِ کرتا وڈ وڈیائییا۔ کلجگ اتم کھیل نیارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ وکھائییا۔ آد جُگاد جس دا انت نہ پاراوارا، سو بھیو ابھیدا
 اچھل اچھیدا آپ کھلائییا۔ جس نوں جھکدے گئے گر اوتارا، پیر پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائییا۔ جس دے در تے بھگت سنت بنے
 رہے بھکھارا، در ٹھانڈے لکھ جگائییا۔ سو ویکھن آیا میت مُرارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

ساچا بھيو ربييا گھلائييا۔ گو بند کرے آگے عرضوئی، پُرکھ اکال جنائيا۔ سُو رِبِرِ وِ رِ لا کوئی، کوٹاں وِ چوون نظری آئیيا۔ جس نُوں سچکھنڈ
 دوارے ملے ڈھوئی، درگاہ مان وڈیائيا۔ بھگتاں آتم انتر روئی، نج نیتز نیر وِ ہائيا۔ چار کُنٹ دہ دِشا تیرے حُکے اندر سب نے پت
 کھوئی، پت پرمیشور نہ کھئے منائيا۔ دُرمت میل کیسے نہ دھوئی، پاپاں بھری لوکائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 مہروان ہو سہائيا۔ گو بند کہے میں ویکھ کے جگت جُگ دُنیا، کائنات کھوج کھوجائيا۔ ساچا نظر نہ آوے کوئی رِکھیا مُنیا، دُھنیاں وِچ
 راگ نہ کھئے سُنائيا۔ آتم پرماتم دا ملے کھئے نہ گُنیا، جگت وِ دیا ہوئی ہلکائيا۔ تیریاں رباباں ستاراں کایا مندر اندر کیسے نہ سُنیاں، بابروں
 سارنگے رہے وجائيا۔ بھاگ لگا نہ کیسے کایا کُلیاں، محلاں اٹلاں وِچ بہہ کے جگت خوشیاں رہے منائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائيا۔ پُرکھ اکال کِہا سُن گو بند بچے، انت دیاں جنائيا۔ کلجگ جیو بھانڈے کچے،
 چاروں کُنٹ نظری آئیيا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو چار جُگ دے لیکھائے پٹے، اتم لیکھا دیاں مُکائيا۔ بیس اِکیسے رہ جان حقے بکے،
 حقیقت سمجھ کیسے نہ آئیيا۔ چار کُنٹ دہ دِشا دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وِچ پھر پھر تھکے، بن بن پاندھی راہیا۔ کیسے نے حج کرایا
 مدینے مکے، کوئی کعبیانسیس نوئیيا۔ کوئی شاستر سمرت وید پُران دیتے، دہ دِشا کرے پڑھائيا۔ کوئی کھانی بانی رسنا جہوا بئی دند
 رٹے، صفتاں والے ڈھولے گائيا۔ کوئی پھردے تیرتھ اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمناسُستی پھیرا پائيا۔ کوئی سپس پُوا کے گھٹے، تن
 بھوٹ رہے رمائيا۔ کوئی پانی نہا کے ٹھنڈے، جلدھارا رہے وِہائيا۔ کوئی لٹکے پُٹھے نال ڈنڈے، سرتلے اُپر پاؤں کرائيا۔ کوئی پھردے پیراں
 ننگے، بن کھنڈ پھیریاں پائيا۔ کوئی واہو داہی پھردے بھجے، در در الکھ جگائيا۔ کوئی مندر مسجد شُودوالے مٹھاں وِچ سچے، اپنا آسن
 لائيا۔ کوئی کوڑ کُریارا کھا کے رچے، مایا ممتا ہوئی ہلکائيا۔ پاربرہم پت پرمیشور نُوں گر گو بند سُو را دتے، اِکو وار جنائيا۔ جدھر
 ویکھاں اوڈھن سب دے سر توں لٹھے، سپس جگدیش ہتھ نہ کھئے ٹکائيا۔ کوئن کوٹاں وِچوون بھگت سہیلے تھوڑے لبھے، جنہاں اِک
 تیری اوٹ تکائيا۔ اِکو درشن کرنا تیرا تیجی آکھے، دوئے لوچن بند کرائيا۔ پُرکھ اکال تیری سرنائی ڈھٹھے، دوْجا اِشٹ نہ کھئے منائيا۔ کیسے
 نُوں پُوچن لایا وُوٹے، پتھراں راہ وکھائيا۔ کوئی سُو رِیہ پانی جھٹے، دیوت ربييا منائيا۔ کوئی دین مذہب دے پا کے رٹے، کلمہ گیا سُنائيا۔
 کوئی مُنہ دے بہار ڈھٹھے، کوہ طُو ر وِچے ودھائيا۔ کوئی حُجریاں وِچ سچے، کوئی حُجریاں ناچ نچائيا۔ کوئی کُنڈراں وِچوون لبھے، کوئی

ساگر پھول پھلایا۔ کوئی اگنی نال تپے، تن ماٹی رہیا سُکائی۔ کوئی صفتاں والا نام چپے، چار جُگ دی کرے پڑھایا۔ گر گوبند کہا
میں ویکھے نیتر سبے، صاحب ٹوں ملیا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے کر کے صدی ویہویں ہویا سب توں آگے، اگلا قدم اُٹھایا۔ میں جیو
جنت ویکھے کھاندے کئے وچھے، سوراں تائیں چبایا۔ تیرے پریم کوئی نہ بجھے، گر کا نیم نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ وا تئی وکے، اگنی
آگ نہ کھئے بُجھایا۔ سنت سُہیلے اندروں مؤل نہ رہ گئے سچے، کلجگ گرو چیلے دوویں بیٹھے مکھ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کیریا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ گوبند کہے میرے زینکارا، سچ دیاں درڑایا۔ جو ویکھیا وچ سنسارا، دید چشم نین اُٹھایا۔
بھرے بھلیا ناری نارا، نر نرائن نہ کھئے منایا۔ کایا مندر دیا باقی ہونے نہ کھئے اُجیارا، جوتی جوت نہ کھئے رُشنایا۔ شبد ناد نہ وچے نگارہ،
نوُبت نام نہ کھئے سُنایا۔ آتم سیجا پر ماتم کرے نہ کھئے پیارا، لکھ چوراسی کوڑی سیج ہنڈھایا۔ مقامے حق نہ ملیا پروردگارا، تُعارف
کرے نہ کھئے لوکایا۔ جلوہ نور نہ کھئے نظارہ، پروردگار میل نہ کھئے ملائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق تک کے ویکھیا تیری مجلس دا دے
نہ کھئے اکھاڑا، دُھر دا ناچ نہ کھئے نچایا۔ کلجگ سادھ سنت چار گنٹ پھردے کوٹن کوٹ لکھ ہزارا، حضرت تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔
میں ایسے کر کے ستاراں پوہ دوس وچارا، شبد اِشتہار وچ جنایا۔ پھڑ اُٹھاواں تئی اوتارا، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد
کر کے خبردارا، اگلے خواب دیاں وکھایا۔ بھگت اٹھاراں دساں اک اکھاڑا، سچ دربارا تیرا اک جنایا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ
پچھوں ایہہ آیا تیرا مات وبارا، جس دا لیکھا وید پُران شاستر سمرت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ٹوں ٹھاکران دا ٹھاکر اوتاراں دا اوتارا، گروآں دا
گر ستگر اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دے مان وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند اوہ چٹھی کھول،
جیہڑی ماچھوواڑے دتی پھڑایا۔ جس دے وچ نام شبد انمول، نرگن سرگن دئے گواہیا۔ جس دا تیرے بنا تولے کوئی نہ تول، تولنہارا
تیری سیو لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچے وڈیایا۔ گوبند گر چٹھی کھول اوہ، جس دا لیکھ پن
اکھراں دتا لکھایا۔ اُس دے اُتے دہاڑا لکھیا ستاراں پوہ، ویہ سو بکرمی نال رلائی۔ اکیویں سال دا جوتی جاتا جس ویلے جاوے ہو،
ہوکا دے کے دئے سُنایا۔ سب دے حق حقوق لوے کھوہ، خالص اپنا حُکم منایا۔ دھوکھے نال نہ کرے دھروہ، دُھر دا حُکم اک
ورتایا۔ اکو نام جپاوے سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہنگ برہم کر کے لو، نراکار دئے وڈیایا۔ امرت رس گرمکھاں انتر دیوے

چو، باہروں نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ چٹھی دا دوجا اکھڑ سوہنا انک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گوہند اکو سوہے تیرا بنک، سمبل وجے سچ ودھائیا۔ اوس ویلے لہنا دینا چکنا بھگت سہیلے جنک، اشٹابکر نال رلائیا۔ بٹوارے وجنی تنک، بالمیک بھيو کھلائیا۔ روڈاسے چکنا شنک، پڑدا دئے اٹھائیا۔ اگلا اکھڑ بھگتاں نوں ملنی سند، جو ہر جو آپ بنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کوڑی کِریا نال کرنا انت، اتم لیکھا مات مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند ویکھ اکھڑ تیجا، تریلوک رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں آپ کرے ریجھا، نرگن ہو کے سیو کھائیا۔ کایا مندر اندر لنگھے سچ دہلیزا، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ صدی چوڈھویں گر اوتاراں پیر پیغمبران دا کڈھ کے جائے نتیجہ، دُھر دا مالک دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھ الیکھ دئے درڑائیا۔ چوٹھا اکھڑ لکھیا ویہ سو اگی، ایکنکارا دیا کھائیا۔ گوہند چار ورن دی بنی ساچی سکھی، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ وڈی سوہنی سہاونی ہونی متی، مٹر پیارا میل ملائیا۔ رہ جانی پچھے کہانی بیتی، اگلی ریتی ہور چلائیا۔ جن بھگتاں بن پرہو آپ نزدیکی، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ چار ورن جو شرع کیتی، چار جگ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان بھٹے سہائیا۔ دوجی لائن دا پہلا اکھڑ، گوہند دھیان لگائیا۔ اوہ اکو رنگ دی نظری آئے سطر، جس دا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ نالے سندیشہ نالے پتر، حُکم نال وڈیائیا۔ جس ویلے نرگن ہو کے آواں اُتر، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ چار جگ دے وچھڑے بھگت سہیلے چکان کچھڑ، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ اوس سطر دی ویکھ اگلی نُکر، جس دا نقطہ اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نُکتے آگے ناں بالمیک، بالم دئے جنائیا۔ اِس دا لہنا کلجگ اتم ٹھیک، ٹھاکر رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنا ہو اتیت، ترے گن پندھ مُکائیا۔ لیکھے لاؤنا نیچاں دا نیچ، اوچوں اوچ دئے بنائیا۔ پُرکھ اکال کہا اِس تے گوہند کر تصدیق، شہادت تیری لوں رکھائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی ستاراں پوہ اوس دی آخری تاریخ، طریقے نال سمجھائیا۔ ترے جس دھام تے اگی سال بہ کے رہیا اڈیک، اتم اوسے بھومکا دئے وڈیائیا۔ گوہند کہا پرہو مینوں نظر آیا کچھ ہور ٹھیک، راوی کندھا دھیان لگائیا۔ میں تھوڑی دساں تعریف، جس دھام ملی وڈیائیا۔ دن اٹھاسی بیٹھا وچ رمینیک، چوراسیاں رنگ رنگائیا۔ اوتھے رکھ کے اک اڈیک، دھیان گیا دھرائیا۔ اوہدا سجن کول نزدیک، بھيو رہیا کھلائیا۔ جس صاحب دے

نال سچّی پریت، اوسے نال دیاں ملائیا۔ اوہ کرنہار بخشیش، رحمت نال ترائیا۔ تیرے بنس دے ترن نال نصیب، ناتا دوہرا جوڑ
 جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بھيو گھلائیا۔ گوہند کہے ٹکتے آگے ملیا نقطہ، جو مینوں رہیا جنائیا۔
 جس ویلے آوے کرتا بھگتا، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ اوہ بھگت سہیلے سجن پُچھدا، پچھلا لہنا ویکھ وکھائیا۔ دو جہان لکایا مایا پڑدیاں
 وچ نہ لکدا، مندران اندران وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ ٹوں مالک بن کے آویں سچ سچ دا، ست ستوادی دیا کھائیا۔ گر گوہند کہا میں آگے
 کچھ نہیں پُچھدا، پُرکھ اکال سب کچھ رہیا وکھائیا۔ جس ویلے سچکھنڈ نواسی اپنی دھاروں اٹھدا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اوہ
 مالک خالق ہو کے بھگتاں اُتے تھھدا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ اوبناں دا منزل پینڈا مُکدا، درگاہ ساچی دئے بہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائیا۔ گوہند کہے میں نیچی سطر نوں ماریا دھیان، طرح طرح جنائیا۔ اُس دے
 وچ اک گیان، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھائیا۔ جس نوں بھتھا کہہ کے آیا تیر کمان، چلہ بے پرواہیا۔ جس دا بھے زمیں اسمان، دو جہان
 نہ سیس اٹھائیا۔ وشن برہما شو منن آن، حُکمے اندر بھجن واہو داہیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ اک رکھائیا۔ اوہ امامان دا امام،
 نظامان دا نظام، نر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ غلامان دا غلام، خدمتگار ہو کے سیو کھائیا۔ نشانان دا نشان، دو جہانان رہیا جھلائیا۔
 گوہند کہا میں سچ کری پہچان، ست رنگ نشانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر درسائیا۔
 گوہند کہے چوٹھی سطر دا سوہنا لیکھ، کاتب لکھن کھئے نہ پائیا۔ جے جاتا تے اک دسمیش، دوجا پڑھن کھئے نہ پائیا۔ اُس دا انک تیرے
 پوت سپوتے کرنے بھیٹ، کلجگ نیہ اگھڑائیا۔ نال جنائی ارجن سیس پئی تئی ریت، راوی دئے گواہیا۔ شہادت ملی بہادر تیغ، آبا وار
 وکھائیا۔ نام جنایا جو نانک زرگن سرگن دس کے گیا بھیت، بھيو آپ جنائیا۔ مار کے بکل ڈھائی گز دا کھیس، کھونڈی ہتھ لٹکائیا۔
 جس دے چرن چمے باشک شیش، وشنوں خوشی منائیا۔ جس دا مالک خالق ایک، نر نرنکار دھیائیا۔ اوہ سب نوں دے کے گیا
 ٹیک، شبد راگ سنائیا۔ کلجگ اتم ہر ہر دھرنا بھیکھ، کوئی جنمے پتا نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی
 مان وڈیائیا۔ ساچی سطر دا لیکھ آخیری، اکھراں والا جنائیا۔ جس دے حُکمے اندر ملی پیری میری، شاہ حقیری ویکھ وکھائیا۔
 اوس دا نور بے نظیری، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ دو جہان ہون دیوے نہ کدے دلگیری، دلبر بنے سچا ماہیا۔ جس نے کلجگ انت

گروآں دے بدلے بھگتاں دی چلاؤنی پڑھی، پرہڑی آپ اکھوائیا۔ اُس دا میل ہونا تقدیری، سچ خلاصا نہ کھئے سُنائیا۔ جس دا نام کھنڈا شمشیری، شہنشاہ بے پرواہیا۔ اُس دے ہتھ دو جہاناں تدپیری، تقدیر سب دی دئے بدلائیا۔ نالے لکھے حرف نالے آگے مارے لکیری، جگت وِدا لائن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوبند تگی پریم نال لکیر، جو بن قلم شاہی لگائیا۔ اوس وچ وڈا ہیر پھیر، بیہو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ گوبند کہا پرہ کر اپنی مہر، پردہ دے اُٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی کہا ایہدا بھاؤ نہ کوئی میر نہ کوئی تیر، تیرا میرا رُپ اکو نظری آئیا۔ دوہاں نے مل کے کلجگ لیکھا دینا نیڑ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ بھگت سہیلے چرن لیاؤ نے گھیر، سچ گھرانے ویکھ وکھائیا۔ شاہ سلطان راج راجان مایا ممتا انتر ویکھے بیہڑ، جگت کوڑ لڑائیا۔ حُکے اندر گیڑنا گیڑ، اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ جگت حرُفاں کسے کم نہ آوے زبر زیر، ظاہرا پیر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ لکیر دے آگے اک مل گئی سہاری، جو اپنا حال رہی جنائیا۔ گوبند ویکھی تیری پُرکھ اکال نال یاری، یار سانجھا اک منائیا۔ اُس دا لیکھا لیکھ اگم اپاری، بودھ آگادھ وڈی وڈیائیا۔ اُس دے پریم دا سِدھا بنیا نہ کھئے واپاری، سوڈا حق وست جھولی کھئے نہ پائیا۔ میں سچ دساں اوہ شاہ پاتشاہ جس دی سچی سرداری، سیکدار اک اکھوائیا۔ اوہ جُگ چوکرئی پیر پیغمبر بھیجے وارو واری، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل لئے ملائیا۔ سہاری کہے اک ہور وڈیائی، گوبند دیاں جنائیا۔ اوہ بھگتاں نال کرے کڑمائی، سِدھا اپنا میل ملائیا۔ اندر وڑ کے سوئی سُر ت لئے اُٹھائی، سچ سوانی اکھ گھلائی۔ نرگن نور کر رُشنائی، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ اپنے نام شبد میل کے دُھر دا ہانی، امرت جام پان دئے کرائیا۔ سچ سنیہڑا سُنا کے بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ لیکھا چُکا کے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج پندھ مکائیا۔ مان دے کے بخشے چرن دھیانی، سرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سہاری کہے میں ہور کُچھ ویکھیا تگیا، تیرے آگے دیاں جنائیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کرے سمرتھیا، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ میرے اندر اک اُسنے پڑدا ڈھکیا، جس نوں سکے نہ کھئے گھلائی۔ اوہ بھگتاں جوگا حصہ رکھیا، دوسر ہتھ نہ کدے پھرائیا۔ اک دن پُرکھ اکال زویداس نوں کہا میرے چچیا، تھوڑے سمیں لئی تینوں پُتر لیا بنائیا۔ تیرا ویکھ کے ڈھوراں والا چم کچیا، کاجی ماٹی رنگ چڑھائیا۔

رویداس ٹکیاں والا وہار دسیا، اپنی سیو کھائیا۔ باقی لیکھا ویکھ کے ہسیا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جس نے چار کھار کیتے اکتھیاں، پنچم تیلی میل ملائیا۔ جس نے ڈولی والی، ڈلھن دا سینہ پھٹیا، نام کٹار تیر چلائیا۔ جس نے پیو پُت پنچ گھمیاراں نوں چرناں سدیا، ہوکا حق سُنائیا۔ جس براہمن نال کھیلیا کھیل ویکھی سمسیا، سماں خوشیاں نال وِہائیا۔ جس دی سپتری نے پانہا گنڈھن والا رس چٹیا، لبان نال چُھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ سہاری کہے میں اک ہور دسناں سوال، سہج سہج جنائیا۔ اک دِن خوشی وِچ آ کے دین دِیال، مینوں ٹھوکر دتی لگائیا۔ اوس دے وچوں نکلیا اک رومال، جو گوہند تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس دا نام دُھر دی ڈھال، لُہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ ایس نوں رکھنا آپ سنبھال، تتاں والا ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ انت ایہدا آؤنا خیال، انتر انتر دئے جنائیا۔ جس ویلے نرگن ہو کے بنے دلال، شبدی ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے تیرے نال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سمبل نگر بنے مندر سچّی دھرم سال، آسن سنگھاسن اک وچھائیا۔ حُکمے اندر رکھ کے کال مہاکال، معقول حُکم جنائیا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی کِریا ویکھ کے چال، اباشی کرتے دیئیں جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوون بے حال، بہل ہو کے دین دُہائیا۔ سُرّتی کرے نہ کھئے سنبھال، شبدی جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ دُکھ بھکھ دے نال روون کنگال، روندیاں روگ نہ کھئے مٹائیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہووے پت پرمیشور صاحب سوامی آپ، اپنا روپ دھرائیا۔ تیرے نال مل کے تیرا روپ ست سرُپ دئے جاپ، سوہنگ ڈھولا ناد وجائیا۔ تُوں نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے وسنا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سہاری توں آگے بولی بہاری، بہڑی کر سُنائیا۔ گوہند سچ دسناں اوہ میرا پُرکھ اکال نرنکاری، نرّویر نظری آئیا۔ جس نے کلجگ اتم بنا آپ وپاری، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا برہمنڈاں کھنڈاں پھرنا وارو واری، وارتا سب دی دئے دوہرائیا۔ دوّجے اُتے کرے نہ کھئے اعتباری، یقین اپنا اپنے اُتے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مزدوری کر کے گئے دہاڑی، لوک مات سیو کھائیا۔ منگاں منگدے گئے اتم واری، خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہا وڈ امام ساڈا سیکداری، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ نانک گوہند کہا سوریپر بلکاری، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے وڈ سنساری، دو جہاناں حُکم منائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے میت مُراری، گر مکھ

مِتران دئے وڈیائیا۔ میرے وچوں لیکھا نظری آئے کلجگ اتم رویداس بٹوارے دی لگنی یاری، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ جنہاں دے پچھے بھگت سُہیلے جاوے تاری، بیلے جنگل کابی پار کرائیا۔ جیہڑا کنڈا تکھی سؤل دا بالمیک وچا راوی آدھ وچکاری، جس دا نشانہ اچے مٹ نہ جائیا۔ اوتھوں دی وتھیا لکھ کے ساری، شبد کہانی لئی بنائیا۔ گر ارجن دی خواہش اتم واری، جو راوی کنڈھے پرگٹائیا۔ اوس بھٹھیالے دا قرضہ لاه کے بہاری، جو اگنی تت تپائیا۔ اوس کنیا دی کر کے پار کِناری، جو سیس صاحب جھکائیا۔ اوس دربان نوں دے کے سچ سرداری، بخشی مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دے وچھڑے کٹھے کر کے اکو واری، سگلا سنگ نیہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دئے وڈیائیا۔ بہاری کہے میں ہور کچھ دساں، دسمیش تینوں سیس نوائیا۔ خوشیاں نال ہساں، چنتا غم رہیا نہ رائیا۔ جو نانک سرگن نانک لیکھ لیکھیا اپنیاں ہتھان، دتی مان وڈیائیا۔ اوبناں پنجاں دے نام رٹاں، جنہاں نوں درگاہ ملی وڈیائیا۔ دھوڑی خاک اوبناں دے چرناں دی چٹاں، اپنا مکھ پوت کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ بہاری کہے میں ویکھیا پرہہ نوں لکھدا، بن اکھراں اکھراں بنائیا۔ اوہ پیارا تیرے ساچے گرسکھ دا، جو گرمکھ روپ وٹائیا۔ جو پیاسا ستگر چرن پرتی بھکھ دا، منسا آپ جنائیا۔ اوس دا سنگی ہووے آپ دُکھ سُکھ دا، دُکھ سُکھ وچ بدلائیا۔ گوہند تیرا پہلا ناتا گجری گکھ دا، ہُن شبدی روپ وٹائیا۔ ایہہ ناتا کدے نہ تڈا، نرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ ہُن ویلا رہنا نہیں کوئی لک دا، ہوکا دے کے دینا سُنائیا۔ ویکھو میلا پیو پُت دا، لوک مات وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ بہاری کہے ویکھ گوہند پنج کھلوتے، سچکھنڈ دوارے پرہہ چرن ملی سرنائیا۔ جنہاں دی رسنا اکو پرہہ دا درشن لوچے، دوُجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ دادے نال نظر آوندے پوتے، دُھر دا سوہنا جوڑ جڑائیا۔ بھگتاں نال بھگت مل کے وسے دھام اوسے، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ ایس دی سوچ کیا کوئی سوچے، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان نظر اٹھائیا۔ بہاری کہیا ویکھ گرمکھ سوہنے چنگے، جوہن رتے نظری آئیا۔ صاحب سوامی جنہاں دیاں منے، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ اوہ درگاہ دے پنے ساچے چندے، جوتی نور نور رُشنائیا۔ اندروں باہروں سیتل دھار ٹھنڈے، اگنی آگ نہ کھئے لگائیا۔ منزل چڑھ کے آخیری ڈنڈے، ڈنڈوت ہر نوں رہے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک

اُٹھائیا۔ بہاری کہے ویکھ پنج بھوئے منظور، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں دے پچھے کلجگ ناتا تٹا کوڑ، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ بہگت بھگوان لوک مات بھوئے مشہور، مشوریاں وچ پوے لوکائیا۔ جگت ہنکاری تٹنا غرور، عُربت سب دی میٹ مٹائیا۔ جوتی جلوہ ظاہر کرنا نور، سرشٹی درشٹی ایشٹی نظریہ آپ بدلائیا۔ جن بھگتاں بھنڈارا کرنا بھرپور، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ پورب جنم دے بخش قصور، دشملب نال اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان بھوئے سہائیا۔ بہاری کہے پنجاں دی سیوا انوکھی، ہر کرتے آپ لگائیا۔ پتہ نہیں اوس کیویں سوچ سوچی، اپنی بنت بنائیا۔ اوہ ٹھاکر سوامی دھر دا موجی، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دو جہاناں سچا کھوجی، لگھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے میں پنج ویکھے، سوہنے گرمکھ نظری آئیا۔ اینہاں دے میرے کول اوسے چٹھی وچ لیکھے، پنجویں سطر رہی سمجھائیا۔ جنہاں نور صاحب رکھیا چیتے، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ کلجگ اتم لائے لیکھے، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ست نشانہ دے کے بھیجے، لوک مات بھگتاں دئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے بہرم بھلیکھے، بھانڈا بہرم بھوئے بھنائیا۔ ست رنگ نشانہ ویکھ کے چار جگ دے پچھلے مک جان ٹھیکے، ٹھیکیداری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کرنی آپ کھائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا پنجاں دا مکھڑا، میرے انتر خوشی آئیا۔ جس دا ست ڈلارا پترا، سو اپنے رنگ سہائیا۔ جس دا نظارہ ویکھیا لوچنا، نیر اکھ کھلائییا۔ اوہدے پت دے پٹاں دا کی سوچنا، جو آپا وار بھیٹ کرائیا۔ اوہدا بھانا کیسے نہ روکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بہاری دے آگے آگیا آونکر، اوکر اگلی رہیا جنائیا۔ جگ چوکر کی کھیل سار پاش چاؤنکر، چارے جگ چار کٹ بھوائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں بہگت بھگونت کول پہنچن، میں سچ دیاں سنائیا۔ باقی کیسے درس ملے نہ کرنا لوچن، لوچا پور نہ کھئے وکھائیا۔ آونکر کہا میں وڈیائی دیواں اوس موچن، جو چماری زویداس گکھ ٹکائیا۔ آونکر کہا میرا پر پڑکھ پر ماتم جگ جگ سب دے ہردے آوے سودھن، سدھ اپنی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آونکر کہے پرہ پرگٹائے اپنے لال، دیونہار وڈیائیا۔ ساچی سکھیا اکو سکھال، دھر دا حکم اک جنائیا۔ وشن برہما شو جو بیٹھے اپنی دھرم سال، اتم لیکھا لیکھے لئے پائیا۔ برہما کرے آپ بحال، سنگھ پال دئے وڈیائیا۔ شنکر لہنا چکے آن، جگت جگدیش وجے ودھائیا۔

اندر چرن ڈگے آن، اپنا پندھ مُکائیا۔ سینگھ منجیت نوجوان، تخت بیٹھے چائیں چائیا۔ دھرو کہے میرا لیکھا چُکیا در دربان، در درویش ہو کے سیس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو مہروان، سینگھ سورن دتی وڈیائیا۔ گویند اوہ ویکھ کر پہچان، ستجگ دھیان لگائیا۔ جس راجے بل نے اپنا آپ کیتا دان، باون بھیٹ چڑھائیا۔ مگر منائی وچ جہان، ڈھائی کرم لیکھ پور کرائیا۔ اوہدا پچھلا لہنا دینا دیوے سری بھگوان، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ پنجاں تتاں دا چولا دے کے ناں رکھ سینگھ گردیال، لال دُھر دا لیا بنائیا۔ آد آد دا ست رنگ نشان، جو گر اوتاراں پیر پیغمبران شبد وچ وکھائیا۔ اوس دی لوک مات نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پاوے آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے لے کے نال، دین دیال خوشی منائیا۔ جنم کرم دے لیکھے وچوں سارے کرے بحال، چوراسی گیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ سیچ دوارے اکٹھے کیتے آن، آپ اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اوںکڑ کہے میں ویکھے پنج جودھے، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جنہاں نے اپنے آپ سودھے، سدھا میل ملیا بے پرواہیا۔ اوہ کلجگ اتم ہو گئے بھگتاں جوگے، لوک مات سیو کمائیا۔ کندھے چک کے اپنے بوجھے، بھگتاں ہو لے بہار رکھائیا۔ ست رنگ نشانہ اک سوچے، سچکھنڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں نو سو چرانوے چوگری جگ ربیا بن دا، سچکھنڈ بہ بہ خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے جو سری بھگوان ربیا جن دا، جن جنی ہو کے دئے وڈیائیا۔ کھیل ویکھیا جو لگھ چوراسی گھڑدا بھندا، حکمے اندر حکم سہائیا۔ لہنا دینا ویکھیا گجری چن دا، جو چنتا سرب مُکائیا۔ پُرکھ اکال اوس دی مندا، اوہ اوس دی چلے رضائیا۔ اوہ اوس دا بھانا مندا، اوہ اوسے دا بہار اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ ست رنگ کہے میں سد رنگاں ست، ست ست ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی سرشت سبائی دے مت، گرمت اک جنائیا۔ میں بنا بھگتاں کسے نوں لاؤن نہ دیواں ہتھ، انگیکار نہ کھئے کرائیا۔ جس ویلے حکم دیوے پُرکھ سمرتھ، لوک مات سیو کمائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گیا لنگھ، صدی ویہویں دئے دہائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سہاونہارا اتم سیچ پلنگ، ساڈھے تِن بتھ مندر ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تِن بتھ دا نشانہ دو جہاناں دیوے ٹنگ، ست ستوادی دھار چلائییا۔ تیراں چوڈاں پندراں سولاں پوہ کھیل ہندا ویکھیا سورے سربنگ، سوہنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان

وڈیائیا۔ ستاراں پوہ کہے میں آیا جگ، ویہ سو اگی بکرمی ملی وڈیائیا۔ سچ دوارے چڑھیا بھج، اپنا پردہ لاپیا۔ اوس دے ہتھ وچ رہیا سچ، جس نوں درگاہ ملی وڈیائیا۔ گردیال سنگھ کہے میں لیکھا منگنا اج، پرہہ آگے جھولی ڈاپیا۔ جس دے پچھے تخت تاج دتا چھڈ، اپنا آپ گوائیا۔ پریم پریتی اندر بجھ، خالی ہتھ دتے دکھائیا۔ اوس دے کولوں پوری کرنی آس، منسا نال ملائیا۔ پرہو جے نوں بھگتاں دا داس، سیوا کر کے دے دکھائیا۔ تیرے سنت سہیلے سدھے آؤن تیرے پاس، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جے کوئی بکھڑا پیندا ڈونگھا دسے گھاٹ، اوچھڑ راہ دے دکھائیا۔ میں ویکھنا اج سوہنی کپڑی بھگتاں جماعت، کون کرن پڑھائیا۔ اودھروں خوشیاں نال گیت گاؤندی آئی سہنجی رات، بھڑی روپ وٹائیا۔ میں وی ویکھاں مکھ نقاب پڑدا چک کے ماراں جہات، نیر نیناں نال ملائیا۔ جنہاں دا پرہہ دے نال ناتا جڑیا ساک، سجن اک بنائیا۔ اوہناں نال کیوں ہویا اتفاق، پت پریشور آیا چائیں چائیا۔ کس بدھ کرے سوہنی بات، واتاورن جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ گردیال سنگھ کہے میری واری، میرے ہتھ وچ ست رنگ دا جھنڈا، جھنڈیاں والیاں دیاں جنائیا۔ پر پڑکھ دا نشانہ جھلدا وچ برہمنڈا، ورہنڈا دیاں جنائیا۔ جس دے ہتھ وچ اگمی ڈنڈا، ڈنڈوت ساریاں دئے سکھائیا۔ جس دا ارجن نال لیکھا راوی کنڈھا، بالمیک لہنا آیا چکائیا۔ جس دی ادی وچوں چبھیا اچے نہ کڈھیا کنڈا، جوہن والی پٹی بندھی نہ کیسے لاپیا۔ اُس دے دوارے سری بھگوان آیا تھھا، بن کے پاندھی راپیا۔ اگی سال جس تھان تے بہہ کے مسانا وچ پھولدا رہیا سی گھٹا، ہتھان نال اڈائیا۔ اوس بھومکا اُتے پرہو دا سنگھاسن ڈٹھا، سنکھ بھگت سہیلے نظری آئیا۔ ویکھو روندیا آیا دھنٹا جٹا، اوچی کوک کوک سنائیا۔ کی ہویا جے مینوں پہلے ملیوں وچوں پتھر وٹا، ہن موڈھیاں اُپر چک کے خوشی منائیا۔ ناما کہے نہیں چھپری والا رہیا رٹا، بھگت دوارے سوہیا پائیا۔ رویداس کہے میں لوکاں دساں، دہ دشا دیاں جنائیا۔ جس نے ہر دا درشن پاؤنا اکھاں، لوچن نین ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آونکر آگے آئے ڈلینکڑے، ڈہرا تال وجائیا۔ پرہہ نوں ملن واسطے جگ بیت گئے سینکڑے، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے اوہدے کھیل محبت مہر دے، ساکھیاں نہ کھئے ملائیا۔ حکم مندے رہے بھے وچ پرہہ شیر دے، سنگھ بھیک اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ڈلینکڑے کہن میں ویکھی دوہری لگدی چوٹ، ہر

کرتا آپ لگائیا۔ نالے نؤر نرمل جوت، دؤجا شبد ناد وجائیا۔ تیجے بھگتاں کر کے کھوج، چوٹھے گھر جوڑ جڑائیا۔ پنجویں آسا منسا
 پوری کر کے لوچ، چھیویں در دیوے مان وڈیائیا۔ ستویں ست ستوادی اوتھے گیا پہنچ، حتھے بھگت سہیلا بیٹھا اپنا دھیان لگائیا۔
 اٹھویں اٹھان تٹان لوک مات نت رہنا نہیں روز، اتم لیکھا جان چکائیا۔ ناویں نؤ دران وچ ملنی نہیں ایہہ مؤج، کوڑے رساں وچ
 لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ڈلینکڑے کہن گوہند تک، چوہاں طرف دھیان لگائیا۔
 گوہند کہے اوتار گر پیغمبر آو جھٹ، اپنا پندھ مکائیا۔ وشن برہما شو حکم سُنو ٹھ، منگو سچ سرنائیا۔ بھگت سہیلے چرن جاؤ
 ڈھٹھ، مان ایہان گوائیا۔ وید پُران شاستر سمرت سارے کرو اکٹھ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ نیترووے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری
 جمن سُرستی کھلی مینڈھی سیس پٹی نہ کھئے گندائیا۔ کلجگ بھجّا پھرے کوڑا کھیل ویکھے بازی گر نٹ، نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ شبد
 اگئی سچ سندیشہ جن بھگتاں رہیا دس، گھر گھر سُنّیاں رہیا اٹھائیا۔ گرمکھ سجن سہیلیو ستگر دوارے کھولو اپنی اکھ، پرتکھ
 گوسائیں نظری آئیا۔ جیہڑا گوہند اندر رہیا وس، کرے کھیل ہو کے پُرکھ سمرتھ مہا اکتھ کتھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کیرا گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو سارے آو نزدیک، بن کدماں پندھ مکائیا۔ ویکھو
 ایہہ اوہ جس دی سدا اک توفیق، توحفے جگ جگ سب دی جھولی پائیا۔ جس نؤں واحد کہندے لاشریک، گاڈ ہو کے گڈ ریمارکس
 دے کے سب دے لیکھے پائیا۔ اس دی دھار بے نظیر باریک، تعریف وچ نہ کھئے سُنّائیا۔ جس نؤں جھکدے گئے سب دے سیس،
 صلح کل اکھوائیا۔ اُس دے نال کرو پریت، جو پریت بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو پار اُتارے اوچ نیچ، ذات پات دین
 مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا نام نِشانہ دو جہاناں لگے ٹھیک، کوڑے ٹھیکر بہن وکھائیا۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتیتا بیٹھا
 رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا وسیرا لکھ چوراسی ہست کیٹ، گھٹ گھٹ اندر رہیا سمائیا۔ سو لہنا دینا چکاون
 آیا بالمیک، پُرکھ اباشی بے پرواہیا۔ جس دے پچھے شہادتان دے کے ہندے گئے شہید، آپا وار خوشی منائیا۔ اُس دی سارے سُن
 لؤ اک نصیحت، جو حکم نال سُنّائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو سچ سمجھو تہاڈی اکو سرب ولدیت، والد پتا باپ فادر اکو نظری آئیا۔
 گوہند کہے میں کرن آیا تصدیق، لیکھ لکھیا بن قلم شاہیا۔ پس اکیسا ہر جگدیشا جن بھگتاں اپنے نام دی کر جائے وصیت، داخل

خارج آپے دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھ چُکائیا۔ گوبند کہے میں تکیا نظارہ، بے نظیر رسیا وکھائیا۔ ویکھیا اوہ کنارہ، جتھے بھٹھیلے بھٹھی تت تپائیا۔ ویکھیا اوہ دربارا، جس دربار دا مالک بے پرواہیا۔ ویکھیا اوہ آگھاڑا، جس گرہ گُرمکھ اپنی خوشی منائیا۔ ویکھیا رَویداس چہارا، جو مانس جنم وچوں مانس آیا بدلائیا۔ پُرکھ اکال کیتا پیارا، در دوار دتی وڈیائیا۔ لہنے وچ پچھلا لیکھ دینے وچ آگلا لیکھارا، دُھر دی دھار رسیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوبند کہے بالمیک ویکھیا، جس ہر ہر بنت بنائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے ریکھیا، رکھیاں مُنیاں وچوں دتی وڈیائیا۔ سیر کرا کے اپنے دیسیا، پردہ اوہلا دتا اٹھائیا۔ پچھلا چُکا کے پیشیا، آگلا مارگ اک سمجھائیا۔ آپ بن کے در درویشیا، ساچی سیو کھائیا۔ بھوپت بھوپ رُوپ وٹا کے نر نریشیا، شاہ سُلطان ہویا آپ سہائیا۔ جس ویلے بالمیک نے تخت نواسی ایکا ویکھیا، سیس جگدیس پنچ مُکھی تاج سہائیا۔ اوسے ویلے بن چرناں تون چرناں اُتے لیٹیا، کدماں اُتے اپنا سیس ٹکائیا۔ میں تیرے اُتوں سب کُچھ وچیا، میں میرا رسیا نہ رائیا۔ پُرکھ اکال ہس کے کہا بیٹیا، تیرے پریم پچھے سیس دا تاج بھگتاں بھیٹ چڑھائیا۔ بالمیک درشن کر کے نیت نیتیا، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہویا سہائیا۔ بالمیک ویکھیا کیوں تاج لٹھا، سیس جگدیس خالی نظری آئیا۔ اون اپنے ہتھ ماریا اُتے ہتھا، مستک ریکھ دتی بدلائیا۔ جان ویکھیا پریم پُرکھ پرما تم ستھر سیج لٹھا، اپنا مان تان مٹائیا۔ بھگتاں نالوں پہلے جن بھگتاں آگے ڈھٹھا، نیواں ہو کے سیو کھائیا۔ شبد سُنایا بٹوارے ہنکار وکار دا میرے در تے رہے نہ رٹا، کوڑے رٹے دیاں مُکائیا۔ اوس نے کہا ہے پریم پُرکھ پرما تم تون آد جگادی سچا، سچ تیری وڈیائیا۔ بے شک تیرا جگت مٹی دا پُتلا بھانڈا کچا، کاجی گگریا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ من واسنا سنسار وچ تچا، منسا نال رکھائیا۔ پھیر وی کرپا کر اونکار آپ بنایا اپنا پچھ، پچھ کہہ کے لیا بُلایا۔ پرہو اک تیرے کولوں منگ منگاں، سِدھی اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا کی تینوں لوڑ؟ اپنی کہانی دے جنائیا۔ بالمیک کہا ہتھ جوڑ، بینتی اک سُنائیا۔ جویں ٹھگ چور یار نون مینوں لیا جوڑ، اپنا بندھن پائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے گھور، تیرے بھگتاں نون میلا کون لے ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلُو جاون چھوڑ، سجن سکھا سکھائی نظر کھنہ نہ آئیا۔ دس کون پکڑے اوہناں دی ڈور، جیہڑے ڈور تیرے

اُتے رکھائیا۔ سِری بھگوان کہا مینوں بھگتاں دی سدا لوڑ، بن بھگتاں میری مات لوک نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ بالمیک کہا میری ہور عرض، تیرے اگے عرضوئیا۔ جے تُوں بھگتاں ونڈیں درد، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ اپنے نال کر کے لکھت پڑھت، سِدھا جوڑ جُڑائیا۔ کسے دا بہن نہ دیویں دھڑت، مزدوری اور نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے نرگن نرنکار نراکار ہو کے آواں پرت، پت پریشور رُپ وٹائیا۔ بالمیک تیرے دوارے تے جن بھگتاں کولوں اپنے سر تے رکھاواں کھڑگ، بھے وچ بھگتاں سیو کائیا۔ بن کے جودھا سُرپر مردانہ مرد، مدد کران تھاوں تھائیا۔ بھگت ادھار دیاں میرا کی ہونا حرج، حاضر حضور ہو کے درس دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دے لہنے بن لہنیوں جھولی پائیا۔ بالمیک کہا اک ہور سندیشہ، دُھر درباری دیاں جنائیا۔ کی دھاریں اپنا بھیس، نرگن صاحب دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا پہلوں سْت بناواں دس دسمیشا، دہ دشا وچ ودھائیا۔ اُس دے اندر بابر رباں ہمیشہ، گھڑی پل وچھڑ نہ جائیا۔ جس ویلے ماچھووارے سواواں سُولاں سیجا، جنگلاں وچ پھرائیا۔ سچ سندیشہ اکو بھیجاں، دُھر دا حُکم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بالمیک کہا پرہ میری من، دھئے جوڑ سیس نوائیا۔ اپنے سیس تاج اوہو بنہ، میں ویکھ کے خوشی منائیا۔ تیرے بُندیاں پاتشاہ تیرے بھگتاں دیوے کھئے نہ ڈن، ڈنکا ہور نہ کھئے وجائیا۔ سارے رسنا کہن دھن دھن، پرہو دھن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں سہاؤنا سیس، دیواں مان وڈیائیا۔ رُپ دھر کے ہر جگدیش، جگدیشر کھیل وکھائیا۔ سب تون وکھری نرالی چلا کے ریت، دُھر دا حُکم دیاں ورتائیا۔ سِدھی بھگتاں نال کر کے پریت، پریم ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ میرا بھگت نہ کھئے جائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ کسے کم نہ آئیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے دساں اپنا گیت، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ رحمت نال کران بخشیش، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ بالمیک دی رو کے نکلی چیک، اچی کوک سُنائیا۔ ویکھیں کتے میرے وانگ نہ پائیں کسے دی لمی تاریخ، ادھ وائیاں وچ پھرائیا۔ بن تیری کِریا کایا کسے نہ ہووے ٹھنڈی سیت، کوٹن کوٹ گئے دھونیاں تائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے نال ملائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بالمیک سہیلے، سچ دیاں جنائیا۔ تُوں اگی سال رہنا پیلے، ناتا جگت نالوں ٹُڑائیا۔ تیرے کول رہنے دو لیلے، جنہاں

دی بکری اکو مائیا۔ اوہناں دے نال کھیل پرہو کھیلے، خالق مالک دیا کھائیا۔ اودھروں شکار کھیلن والے ہتھیں پھڑ کے آون نیزے، بلماں ناؤں دھرائیا۔ جیو مارنے جنہاں دے پیشے، تیرے والی ادا رکھائیا۔ جس ویلے آون تیرے نیڑے، تُوں ہتھ دینا اٹھائیا۔ اوہ مترو دوستو سجنو میں وی منس لٹے ہتھیرے، مگر کم کوئی نہ آئیا۔ کیوں جھوٹے کردے جھپڑے، جھگڑا دیو مکائیا۔ آؤ ویکھو اندر وڑ کے میرے کھپڑے، گنڈی کھڑکی دیاں گھلائییا۔ اونے چر نوں اک جنگل وچوں آیا شیرے، اپنی بھبک لگائیا۔ اوتھے آگے سارے گھیرے، پلو سکے نہ کھو چھڈائیا۔ حقیقت حق کھپڑا نیڑے، مارن آئے، مؤت سانوں آگے رہی ڈرائیا۔ اودھروں اک رکھی آجائے اوسے ڈیرے، ہتھ کرمندلی اک رکھائیا۔ ڈھولا گاوے میرے میرے، سوہنگ راگ الائییا۔ ہتھوں اوہناں دے ڈگ پئے نیزے، نگاہ دتی بدلائییا۔ نیتز نیواں ہو کے ویکھے، اکھ نہ کھو اٹھائیا۔ بالمیک تکیا پرہ چڑھیا آتم سیجے، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ اوس شیر نے کہا میرے کس بدھ لگن لیکھے، لیکھا دئے چکائیا۔ بالمیک کہا جیہڑا مینوں ایتھے بھیجے، اوہ لہنے رہیا مکائیا۔ دھر دی آواز آئی کلجگ اتم رکھے چیتے، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے بالمیک پال سنگھ ہو کے پرہ نوں پہلی وار ویکھے، نیتز نیناں نال ملائییا۔ اوہو شیر پھر دروازے اُتے کھڑا پرہ نے بائے بھلیکھے، بھلیکھے والا پرواہییا۔ بنا حساب کتاب پردہ پھول نہ کھولے بھیتے، آد جگادی سب کچھ اپنے وچ بند رکھائیا۔ اوسے دا کارن ہر سنگت ہر بھگت ساچے سنت نج نیتز نر نرائن آپ پیکھے، پیکھ پیکھ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ بالمیک اک ہور منگ منگی، اپنی آس رکھائیا۔ پرہو دس میرا پھیر ہووے کون سنگی، جوتیرا جوڑ جڑائیا۔ سری بھگوان کہا اوس اچے رمبی نہیں چنڈی، تیکھی آر نہ کھو کرائیا۔ اوس دی ماں اچے نہیں جمی، جس نے پتر جمنا نور نورانہ نور خدائیا۔ اُس نے بننا تیرا تئی، میلا سہج سُبھائییا۔ گھٹ کے بنھنی گنڈھ کئی، کھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا لیکھے پائییا۔ بالمیک کہا پرہو مینوں آیا اک خیال، خیا کر کے دینا جنائیا۔ تھوڑا مینوں دس دے اوبدا احوال، میں نشانیاں توں لوں پہچان، اپنی پہچان اوبدے نال ملائییا۔ ابناشی کرتے کہا ہو کے مہروان، مہر نظر ٹکائییا۔ بندیاں ورگا بندہ انسان، پنجاں تئاں والا روپ وٹائییا۔ اُس دے اندر نور مہان، سچ پریم سری بھگوان، رسنا بولے نہ کھو زبان، ست سروپی نظری آئییا۔ گرمکھ سنگھ کہہ کے ماپے اوہنوں بلان، بھائی بھین کہن ساڈا ناتا جڑیا جہان، نار

کہے سُہاگی کنتِ ملیا آن، بٹوارے، پُرکھِ ابناشی اوبنوں کہے ایہہ بھگتاں دا نشان، نشانہ اُچا نظری آئیا۔ جس دا لیکھا پرے زمیں
 اسمان، طبق سبق پڑھ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میل لئے ملائیا۔ بالمیک کہے پرہہ میل
 کویں ملدا، ست سچ دے سمجھائیا۔ بھيو کھلے کویں دل دا، آس آس نال ملائیا۔ پُرکھِ ابناشی کہیا پن حُکموں کوئی نہ بلدا، وپس اویس
 نہ کھئے وٹائیا۔ جس ویلے پاربرہم پت پریشور اپنا کھیل کھلدا، بھگت بھگونت لئے پرگٹائیا۔ اوہ مالک بنا کے سجن سُہیل دا، سنت
 سُہیلے لئے اُٹھائیا۔ ایہہ رنگ وکھرا اوس نویل دا، جو سچکھنڈ بیٹھا بے پرواہیا۔ اوس دے ہتھ پرچہ پاس فیل دا، جو اندر باہر گیت
 ظاہر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دئے وڈیائیا۔ بالمیک کہیا کی اوہ سوہنا چنگا، چنگی طرح
 دے جنائیا۔ سِری بھگوان کہیا جس دی سیوا کرن گیا گنگا، کسیرا کنگن رُوپ وٹائیا۔ پرہہ نے اوس نون دتا اک اندا، نیج آتم رس
 چکھائیا۔ ڈھوا ڈھوون والا ہووے بندہ، پرہہ دی بندگی وچ سہائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے نیتر اندھا، بھگتاں میل ملائیا۔ اوہ سینتل
 دھار سب نالوں ٹھنڈا، ساتک ست ورتائیا۔ اوہ ٹٹیاں نون پاوے گنڈھاں، پانہی گنڈھ کے جھٹ لنگھائیا۔ اوس دا پُرکھِ اکال نال
 ہووے سنگا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بالمیک رہیا جنائیا۔ بالمیک، رويداس تون ہووے
 گرمکھ، گر ستگر دئے وڈیائیا۔ انتر پرہہ نون ملن دی رکھ بھکھ، بابروں نظر کسے نہ آئیا۔ جس دے نال مل کے دُھر دا ملدا سُکھ،
 سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ جس دی بھاگ لگنا گکھ، اوہ دھن جنیندی مائیا۔ اوس دا سوہنا لاڈلا پُت، پائے چیتھڑ تن ہنڈھائیا۔ باقی
 دی لو جنم تون بعد جاوے چھٹ، اوس دی لو دُون سوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کچھ بھيو دئے کھلایا۔ پُرکھِ
 اکال کہیا بالمیک ویکھ بھيو کھلدا، ہر پردہ آپ اُٹھائیا۔ پُرکھِ ابناشی مالک ہووے بھگتاں دی کُل دا، کُل مالک دیا کھائیا۔ لہنا چکاوے
 اپنے پیار مل دا، گھر ساچے جوڑ جڑائیا۔ گرمکھ بوٹا کدے نہ ہلدا، پت ٹہنی دئے مہکائیا۔ دو جہان پھلدا پھلدا، سُگندھی محک وانگ
 مہکائیا۔ گلشن اندر غنچا اگتی کھلدا، اپنا رُوپ وٹائیا۔ ساچے کنڈے ترازو تُلدا، کوڑے تکڑ نہ کھئے چڑھائیا۔ رس ملدا پرہو دے نام
 چپیاں بُل دا، انتر آتم رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال اپنے رنگ رنگائیا۔ بالمیک کہیا کی ہور
 وڈیائی، وڈ وڈے دے سمجھائیا۔ سِری بھگوان کہیا جد میری واری آئی، لوک مات دیاں جنائیا۔ جنہاں بخشاں سچ سرنائی، ست

سَنوادی دیاں بنائیا۔ آتم پر ماتم کر گڑمائی، نانا دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ سوہنگ ڈھولا راگ سُنائی، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ آتم دُھن کر
 شنوائی، سنسا روگ مٹائیا۔ زویداس چمارا لیکھا دئے لکھائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے ویہہ سو اگے بکرمی آئی، ایکنکار کرے
 رُشنائیا۔ تیری اگے سال دی گھال لیکھے لائی، پُورب لہنا دئے مُکائیا۔ بھگت سہیلے سنگ بنائی، دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ دُور دُراڈے نیرن
 نیرے اِکٹھے کر کے لیئے گوسائیں، گہر گمبھیر اپنی دیا کھائیا۔ پُورب جنم دے وچھڑے نال ملائی، آسا ترشنا پُور کرائیا۔ نانک دی
 لیکھنی لیکھے لائی، سدھاں سدھا راہ وکھائیا۔ اوہ ویکھو ستے بیٹھے چائیں چائیں، نیتر نیناں نیر ووائیا۔ گدھ کہے مینوں ملی وڈیائی،
 جس وشٹے تون لیا بچائیا۔ مکھن لُبانا کہے مین ویکھاں اپنا بھائی، جو سنگھ اجمیر ناؤں دھرائیا۔ کوئل کہے مین گاواں چائیں چائیں، تیغ
 بہادر دا بیٹا، دو جہاناں دا نیتا، بھگتاں دا میتا، پُورب دا چیتا، وچوں کھیتاں اپنے نال ملائیا۔ آگے دُھر درگاہ دا لے کے ٹھیکہ، جن
 بھگتاں سُنیہڑا اکو بھیجا، ست رنگ نشانہ ربیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بالمیک کہا
 پرہہ سچ درڑا دے، دیا لُو ہو کے دیا کھائیا۔ اج دا پورا بھيو کھلا دے، کیوں ستاراں پوہ ملی وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی کہا دوجی وار سر
 تون تاج لاه دے، پردہ دیاں اٹھائیا۔ جس ویلے میرے بھگت میرا دھیان لگاندے، مین نیوں نیوں کے اوہناں چرناں اُتے سیس ٹکائیا۔
 اوہ اپنے بھ دا کھنڈا میرے اُتے چمکاندے، پرہو بھل کدے نہ جائیا۔ مین ویکھاں جے ہوں تھکے ماندے، پھڑکے اپنے گلے لگائیا۔ جے
 اوہ ڈھولے آون گاندے، گہر گمبھیر ہو کے درس دکھائیا۔ ستاراں پوہ کبیر جُلاہا ملیا سی گہر اپناں دے، آپن دے اندر درشن پائیا۔
 اوس تون بعد پیار ہوئے سی سانجھے، سکلا سنگ نبھائیا۔ بھگت بھگوان مل کے ڈھولے گاندے، تون میرا مین تیرا تیرا میرا بھيو ربیا نہ
 رائیا۔ اک دوجے تون بلہاری بلہار بل بل جاندے، آپ اپنا میٹ مٹائیا۔ وقت سہنجے سوہنے سہاندے، دو جہان خوشی منائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر خوشیاں مناندے، واہوا پرہو دی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔
 بالمیک کہا بھگتاں فرض تینوں جھکنا، کیوں پرہو تون جھک کے سیس نوائیا۔ ابناشی کرتے کہا بن میری کِریا پینڈا کیسے نہ مُکنا،
 بھگت نظر کئے نہ آئیا۔ بن مہروان گودی کیسے نہ چُکنا، کوڑا نانا جگت لوکائیا۔ مین بن بھگتاں آد جُگاد کیسے نہ جھکنا، بنکاریاں میٹاں
 تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان بھيو چُکائیا۔ بالمیک کہا پرہہ سیس تاج رکھ، میری منّ عرضوئیا۔

تیرا درس کراں پرتکھ، ساکھیات تُوں ہی نظری آئیآ۔ دھنّ وڈیائی جے بھگتاں آگے گیوں ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لئیں اُٹھائیآ۔ ناتا توڑ کے تت اٹھ، نوّ دوارے پار لنگھائیآ۔ دسم دواری سیج سہا کے پلنگ، رنگ اپنا دئیں رنگائیآ۔ تھوڑا دے کے ایتھے اند، پھیر آگے لئیں چلائیآ۔ سُنّ اگم دا میٹ کے پندھ، تھر گھر ساچے دئیں وڈیائیآ۔ جتھے شبد ڈلارا تیرا گاوے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیآ۔ اوس تون آگے ہووے سنگ، شبد دُهن راگ رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درگاہ ساچی سوہا پائیآ۔ پُرکھ ابناشی کہے ویکھ سپس تاج رکھیا، رکھیا کراں ہر گھٹ تھائیآ۔ سرشٹ سبائی ویکھ مٹھیا، تھر کھئے رہن نہ پائیآ۔ اودھروں گوہند کھول وکھائی چٹھیا، جس دا انک اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ چٹھی وچوں لبھا اک نشان، سچ نشانہ دئے جنائیآ۔ جس ویلے کریا کرے سری بھگوان، ویہ سو آگی ملے وڈیائیآ۔ اوہ بھگت سہیلا اک آکیلا ساچے سنتان ملے آن، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ مہروان ہو کے دیوے دان، داتا ہو کے دیا کھائیآ۔ جگ جنم دے وچھڑے اکٹھے کیتے آن، سچ دوارے لئے بہائیآ۔ پہلوں بالمیک دیاں آسا منسا پوریاں کر کے وچ جہان، مہروان ہو کے دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیآ۔ پوہ ستاراں ویکھ کے دھرنی، اپنا حال سنائیآ۔ اودھروں گر اوتار پیر پیغمبر ڈگ پئے چرنی، چرنودک لے لے خوشی منائیآ۔ اودھروں وشن برہما شو اپنی دسن کرنی، نوّ نوّ چار جو سیو کھائیآ۔ اودھروں دیوت سر پُچھن اپنی مرنی، کس بدھ لیکھے دئے مکائیآ۔ اودھروں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کہے تیری کپھڑی ٹک پڑھنی، جو ٹخم تاثیر تیرے نال ملائیآ۔ اودھروں ترے گن مایا پنج تت پرکرتی دوارے آئی ڈردی، مردی مردی حال سنائیآ۔ مین دو جہاناں وچ کوئی ذات نہ ویکھی جو تیرے آگے اڑدی، جو نیوں نیوں نہ تیرے آگے سپس جھکائیآ۔ کلمہ کائنات کہے تیرے حکم تون بنا رسولاں دی آسا نماز کھئے نہ پڑھدی، سجدہ سپس نہ کھئے نوائیآ۔ سُرتی کسے نہ ہندی مالک اپنے گھر دی، در در دھکے کھائیآ۔ پرہہ گھڑی سہنجنی دس اپنا کھیل کرن دی، کرتے تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ مہر کہے مین دساں محبوب، مُحبت وچ جنائیآ۔ جو وسے محل اٹل اچ عروج، عرش فرش سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جو درگاہ ساچی مقامے حق وسے محفوظ، حفاظت اور نہ کھئے جنائیآ۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سمجھے نہ کوئی حدود، بے حد بے پرواہیآ۔ جہاں تکو تہاں سدا موجود،

دو جہاناں ربیا سمائیا۔ صدی ویہویں پچھلا حُکم کرے موقوف، مُکمل اپنا حُکم جنائیا۔ جس دی صفت کلمیاں کلاماں نغمیاں ناماں
 وچ لکھدے آئے حرُوف، حضرت پیغمبر کر کے گئے پڑھائیا۔ سو اپنی کرنی وچ ہویا مصرُوف، صاحب مُصاحب ہو کے سیو کھائیا۔
 جن بھگتاں دین آیا ثبوت، ثابت صورت اک وکھائیا۔ باہروں تکو تتاں والا کلبوت، اندر نہ آدم جے ویکھو تے خادم نظری آئیا۔ جس
 نے بھگتاں کیتا تعاون، لیکھا چُکایا بل راجا باون، ست رنگ ہتھ جھلائییا۔ گر اوتار بھگت کہن اکون، ایکنکار تیری سرنائیا۔ سرب
 سوامی بھگتن پکڑیں دامن، پلو گنڈھ بندھائیا۔ اسپں ویکھیا توں سب دے ساہمنے ہوویں ضامن، ذمیواری اپنے اُتے ٹکائیا۔ نہ کوئی
 کھتری ربیا براہمن، شوڈر ویش دے مٹائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری شامن، ساچا چند کیتا رُشنائیا۔ نور نورانہ کوئن بھانن، سورج چند
 نین شرمائیا۔ بھگت بھگوان مل مل درشن پاون، پت پت پُتیت روپ وٹائیا۔ من ہنکاری رہے نہ راون، کوڑی لنکا گڑھ ٹڑائیا۔ سُرتی
 شبدی میل کے کابنن، گھنٹیا بنسری نام سچ سنائیا۔ نام درڑا کے دھر دا ست نامن، نمو نمو دے سمجھائیا۔ ڈنکا و جے دو جہانن، فتح
 اکو ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت شہیلا بن کے آیا تارن، جگت ڈھیلا وقت چُکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آیا ابھارن، پھڑ باہوں پار کرائیا۔
 آیا پیچ سوارن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وچھڑے آیا ملاون، ملنی جگدیش کرائیا۔ ترشنا میئن آیا تامن، ترکھا دُور کرائیا۔ دیون آیا نام
 ندھانن، نج آتم دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بالمیک کہے میں بنیا پال، پرتپالک تیری
 سرنائیا۔ مینوں خوشی ہوئی میں تیرے لال، جو ستمکھ سوہیا پائیا۔ جنہاں دے پچھے پورب جنم دے رستیاں وچ بیٹھے کیتے
 بحال، باہروں پھڑ کے نال لیائیا۔ اوہناں دا مل کے و جے تال، نرگن سرگن دوہری چوٹ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ پال سنگھ کہے میں ویکھیا خُد، نیتز اکھ کھلائییا۔ جو ستاراں پوہ ایس بھومکا گئے پُج، اپنا پندھ
 مُکائیا۔ اوہ پانی دا پانی نہیں ورولیا چٹا دُدھ، ست سروپ نظری آئیا۔ اوہناں دا بھيو پچھلا کجھ، کچھ مجھ دین گواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لہنا جھولی پائیا۔ بھگوان کہے سُن بالمیک بٹوارے، بجوارے دیاں جنائیا۔ جیہڑے لُٹے دن
 دہارے، اوہ راتیں سارے پار لنگھائیا۔ دوویں اکٹھے ہو گئے اک کنارے، جنہاں دا تٹ بنیا اک بے پرواہیا۔ اکٹھے کیتے ایکنکارے،
 اکل کل آپ ورتائیا۔ مُفلس غریب در آئے سارے پار اتارے، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ کی ہویا جے کبیر چڑھ کے اپنے محل مینارے،

اُچی کوک دتا سُنائیآ۔ رَویداس نال رکھ کے رمبی آرے، چمیارے چم درِشٹی دتی گوائیآ۔ جنہاں دے در دا بھکاری آپ کرتارے، فُدرت قادر ویکھن آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تک تک ہارے، نیتر نین اکھ کھلائیآ۔ کی کرے کھیل پروردگارے، محبوبُ مُحبت وچ سمائیآ۔ اوہ واہوا گوبند بولے اک جیکارے، دُھر دا ناد وجائیآ۔ جس ہیمکنڈ برفاں وچ ٹھارے، سو ٹھاکر اپنے نال ملائیآ۔ جو دسے سچکھنڈ دوارے، نرگن ہو کے سوبھا پائیآ۔ اوہ کلجگ اتم بھگتاں دے ہویا دوالے، دوہاں دِھراں دا مالک اپنا پھیرا پائیآ۔ نالے پچھلے دیوے حوالے، آگے رکھے نالے، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہونے سہائیآ۔ بالمیک کہے دس کی میں ایہ سارے سچے، جیہڑے تیرا سنگ بنا کے آئیآ۔ پُرکھ اکال کہے ایہناں وچوں اگے بچے، باقی سارے تیرے دھکے کھا کھا میرا نام دھیائیآ۔ اوہناں کہا جے ایس دی پت رکھیں، کیوں نہ سائوں ملے وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال کہا میرے کول حقیقت حقے، حق سب دی جھولی پائیآ۔ جن بھگتو تسیں میرے اکو جہے بچے، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ ویکھو، گر اوتار پیر پیغمبر تہانوں آگے کہن سچے، جھوٹھا الزام نہ کھئے لگائیآ۔ جو پرم پُرکھ دی آوی وچ پکے، اُس دا کچا پاسہ رہن کھئے نہ پائیآ۔ وشن برہما شو اگوں نہ کوئی کچھ دسے، سارے نیوں نیوں سیس نوئیآ۔ میرا بھگت سہیلا ایتھے اوتھے دو جہان خوشیاں نال ہستے، ہستی اپنی حصرتاں نال پرہ دی جھولی پائیآ۔ اوس درگاہ وچ وسے، جس دا مالک اکو بے پروا ہیا۔ اوہ کیوں نہ تہاڈی پت رکھے، جو پتن جا کے اپنے گھاٹ لے لنگھائیآ۔ کرشن دے یار بدھک ورگے صدے، جنہاں تیر نشانہ دتا لگائیآ۔ اوہدے تیر اوہدے نال بجھے، اوہدے سوکر اُتے اپنا رنگ رنگائیآ۔ جو پنجھی اسماناں اُتوں ڈگے، پھر بھٹی ڈاہی آگے، ارجن لوح تپائیآ۔ اُس دے سر رکھ کے آیا ہتھے، سمرتھ بے پروا ہیا۔ ایہ کیوں سارے کیتے اکٹھے، سچی دیاں جنائیآ۔ ترنتے اندر اک وار ایہ سارے اندرون منگ رہے منگے، جس ویلے بٹوارا لٹ لٹ کھیسے خالی رہیا کرائیآ۔ ایہدے کولوں ساڈی کیہڑا پت رکھے، جو ہووے آن سہائیآ۔ سری بھگوان کہا تسیں بچیاں دے بچے، ایہ میری بے پروا ہیا۔ یاد رکھو کلجگ انت بناوانگا اندرون اتم والے بچے، جس تن خاکی مگر آپے بھجے واہو داہیا۔ - - - اوہ کیہڑی ہووے راتی، سارے منگ منگائیآ۔ پُرکھ اکال کہا ستاراں پوہ دی اوہ پرہاتی، پرہ دیوے مان وڈیائیآ۔ جنم جنم دے وچھڑیاں، کرم کرم دے نکھڑیاں، دھرم دھرم دے بکھڑیاں اپنی نال لگائے چھاتی، شہنشاہ اپنا میل ملائیآ۔ گھر وچ گھر جگائے دیا باقی، نج نیتر کرے رُشنائیآ۔

بالمیک نال ملائے اُس دا ساتھی، جس دا جنم رویداس پہلا رہے گاٹیا۔ اُس دا لہنا اگلے دن مُکاوٰنا باقی، باقاعدہ ترتیب نال لکھائیا۔
 جن بھگتو تہاڈی ایس جنم دی بدل گئی حیاتی، حاضر ہو کے دیا کمائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم آیا سچکھنڈ نواسی، نواس اپنے چرن رکھائیا۔
 آگے توں پچھے توں تہاڈے پریم دا بنیا رہیا پاٹھی، جن بھگتاں ڈھولے گاٹیا۔ کی ہویا جے تسیں کدماں نال چل کے واٹی، اوہ سچکھنڈ
 چھڈ کے بھجّا واہو داہیا۔ جاں ویکھے تے گرسکھ ویکھے اک جماعتی، اکو ڈھولا رہے گاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو ایہہ کڈی سوہنی
 ساکھی، ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ جس دا حصّہ نہ ونڈیا تے نہ ونڈے اُردو فارسی، انگریزی ہندی پنجابی سب دا سانجھا راہ وکھائیا۔
 کوئی تند ستار نہ وجائے ربابی، ایہی لیکھا رہیا جنائیا۔ سب دی آتم سب دا پرما تم سب دا ساتھی، سکلا سنگ دئے جنائیا۔ اوہ
 انا تھاں دا ناتھی، داساں دا داسی، سواساں دا سواسی، مندلاں دا راسی، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ بھگتاں دی پرہاتی، سُکھاں دی راتی،
 امرت دی بوند سواتی، کرن آیا ٹھنڈی چھاتی، ست ساتک روپ وٹائیا۔ ویس وٹا کے لوک ماتی، گرمکھاں دیوے دان اندر وڑکے
 مارے دھیان بجر کپاٹی کھول کے تاکی، تقویٰ اپنا دئے جنائیا۔ سچ سمجھو ایہہ ملیا اتفاقی، لہنا دینا چکائے باقی، مہروان محبوب ہویا
 سہائیا۔ نگاہ مارے وچ محرابی، پیاونہارا جام حیاتے آبی، بخشنہارا جنم کرم دی آزادی، بربادی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ ویہ سو اگی دُوروں پئی بول، گوہند لئے انگرائیا۔ جگت سنگھاسن سارے گئے
 ڈول، اڈل نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہہ دا ناؤں لے کے سارے مارے رول، رولے وچ لوکائیا۔ سب دے پردے آ کے پھول، جو کلجگ
 کوڑے گرو روپ وٹائیا۔ لیکھا آ کے ویکھ اُپر دھول، دھرنی رہی گرلائی۔ بیس اکیسے تیرا قول، اقرار گیا آئیا۔ فرق پین نہیں دینا رتی
 چول، چوگرد دینا جنائیا۔ اپنے نام دا وجاوے سچا ڈھول، مردنگا اکو ہتھ اٹھائیا۔ جیہڑے تیرے بھگت اوہناں سدے کول، گل اپنی
 لئے بدلائیا۔ جھوٹھی مایا وچوں رول، وروں کے اپنے گلے لگائیا۔ دئے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا دُھر دا حاکم، تخت نواسی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی ہویا ماتم، غمی
 خوشی نہ کھئے بدلائیا۔ ہر کے روپ دے پچھے نہ کھئے مہاتم، مہاتما آتما نہ کھئے اٹھائیا۔ جلوہ کرے کوئی نہ باطن، نور نور نہ کھئے ملائی۔
 رُوح بُت نہ دسے پاکن، خاکی وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگت سُہیلے تھوڑے دسن داسن، جو درسی ہو کے درشن کر کے دہ دشا پریم

پریتی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نظر وچوں کڈھائیا۔ سینگھاسن تون پہلوں دھرتی کرے
 پُکار، جن بھگتاں ربی سُنائیا۔ مینوں کراؤ اوہدا دیدار، جس دا دید اک رُشنائیا۔ جس دے سب کُچھ اختیار، دو جہاناں سِری
 بھگوانا حُکم سُنائیا۔ جو آد جُگادی دُھر دا یار، یرانے بھگتاں صوفیاں نال رکھائیا۔ جس دا جتتاں تون باہر مزار، درگاہ ساچی دھام
 بیٹھا آسن لائیا۔ جس دی کلمیاں تون باہر کلام، جس دا اکھراں تون باہر نشان، جگت جہان ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا سدا سدا
 نت نوان نظام، حُکم سندیشہ دُھر پیغام، پیغمبراں دا پیغمبر دُھر دا امام، امن دا داتا اکو نظری آئیا۔ بھگتاں دا بھگوان، سنتاں دا
 مہروان، بٹوارے دے در تے بیٹھا آن، گوپیاں دا کاہن، سینا دا رام، سُرتی دا بسرام، مورتی دا دھیان، اکال اکال نظری آئیا۔ دردیاں
 دا دربان، درویشاں دا دھیان، نریشاں دا کال نرنکار اک اکھوائیا۔ شبدان دا گیان، انتاں دا دان، سُتاں دا بھان، نُر چند رُشنائیا۔
 کرتیاں دا کلیان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ دھرتی کہے میری رُتی ویکھ مٹی، جو دھوڑ
 نظری آئیا۔ جس ویلے بیٹھا سی بالمیک رکھی، اپنا آسن لائیا۔ اک دن اوس نے ہتھ وچ سوٹی پھڑ کے تیکھی، میرے وچ دتی
 جُبھائیا۔ میں ڈاہ کے اپنی پٹھی، بیٹھی سیس نوئیا۔ اندرون دُہتھڑا مار کے پٹی، رو رو گر لائیا۔ میں وجودوں نکئی، میری چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ اودھروں اک راہی آیا جس دے اُتے چادر چٹی، اوڈھن اکو نظری آئیا۔ اوس نے ویکھیا میں روندی اوہنوں دسی، ہوکیاں
 نال سُنائیا۔ اوہ مینوں مل کے اک دے گیا چٹھی، تتاں حرفاں وچ وڈیائیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ پر ماتم سنتاں دی بناوے سکھی،
 ساکھیاں ہوئے سہائیا۔ اوس ویلے کھیئے اوس نوں لیکھا دسیں، اپنا حال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اُہل بھل
 کدے نہ جائیا۔ مٹی کہے مٹی پرہ دی، سینگھاسن تھلے دھیان لگائیا۔ جو سانہ رکھی چر دی، چری وچھنی اپنی جھولی پائیا۔ جس
 وچ آس اوس پر دی، جو پریمیاں دا پریمی، نیمیاں دا نیمی، ہیمیاں دا ہیمی، ہیمکند والے نوں نال ملائیا۔ جس نے تارے سدھنا سینی،
 زویداس چمارے دتی وڈیائیا۔ اوس دا درشن کراں نینیں، نیج گھر درشن اپنے پائیا۔ اوہدی بھگتاں دی سنگت دی چنگی لگی بہنی،
 جیہڑے چُپ چُپیتے آتم اتیتے سچ پریتے وچ سہائیا۔ نہ ڈھولک تے نہ چھینے، پرم پُرکھ دے بھانے جنہاں نے سہنے، سد سد خوشی
 منائیا۔ جنہاں دے مکے پچھلے لہنے، اگلے دینے دیونہار دے دے اپنی خوشی رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

مہروان ہوئے سہائیا۔ اوہ مٹی کہے میری آس اندرونی، باہروں سُنن کھئے نہ پائیا۔ میرا ناتا تٹیا بیرونی، سچ دیاں سمجھائیا۔ میں در مالک
 دے ہوئی مَنوئی، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تُوں صاحب بڑا صوئی، اصلیت دے سمجھائیا۔ تیرا بھگتاں نوں ملنا گل معمولی، تینوں
 لبھنا دُشوار لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ مٹی کہے میں مٹی نہیں ماٹی،
 مٹکے بناؤن والی نظری آئیا۔ جس وچ گوالیاں دے گھروں دُدھ جمیاں وچ چاٹی، چٹورے کہہ کے خوشی وکھائیا۔ جس ویلے گوبند ہو
 کے بھنے مار ساٹی، ٹھیکریاں توڑ وکھائیا۔ اوس ویلے یاد رکھیں مینوں اک گل آکھی، ہوئی جہی دتی سمجھائیا۔ جے تُوں نہ میری پت
 راکھی، تینوں گوبند کہے کوئی نہ رائیا۔ اوس نے کہا آہ لے میری پاتی، پتن دے کنڈھے تینوں دیاں پھڑائیا۔ جس ویلے آیا میرا پُرکھ
 ابناشی، دُھر دا میرا جوڑ جڑائیا۔ اوپے بٹوارے دا لہنا دینا باقی، حساب کیتاں لیکھے وچوں چُکائیا۔ اوہ تاجاں دا مالک، خلق دا
 خالق، بھگتاں دا پالک، سنتاں دا ثالث ہو کے ویس وٹائیا۔ خالصاں دا خالص، بھگتاں دی امانت، صحیح سلامت اوہناں دے ہتھ
 پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ خاک کہے میں بے شک خاکی، خاکے سب دے رہیا بنائیا۔ جناں
 چر میری دھوڑ کسے مستک لگے نہ اوناں چر نہ مُکدی واٹی، گر پیر رحم نہ کھئے کھائیا۔ میں بھگتاں دا سدا ساتھ دیواں بن کے ساتھی،
 سگلا سنگ نبھائیا۔ جے گرمکھ مَن میری آکھی، گرمکھ میرے وانگ خاک ہو کے پرہہ چرن دھوڑ لگا کے اپنا آپ دین تجائیا۔
 کیوں نہ جگے اوہناں دا دیا باقی، گھر آئے کیوں نہ سچّا ماہیا۔ اوہ کس طرح وچھوڑا ہووے بھگتاں دا ساری راتی، اکلّیاں نیند کدے نہ
 آئیا۔ گوبند لیکھا پُرکھ سمراتھی، داساں دا داس، سواساں دا سواس، آساں دا آس، پرکاشاں دا پرکاش، نواساں دا نواس، ہُہ بھانتی
 اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار ساچا ور، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ خاک کہے تاں مٹاں جے
 سر توں لاہویں کلغی، کلغی والے اپنی کل ورتائیا۔ میرا غریبناں دا ہوویں دردی، بھگون ہو کے درد وٹدائیا۔ مینوں تیرے تھلے
 بیٹھیاں لگے مؤل نہ سردی، جگت ٹھنڈک نظر نہ آئیا۔ پچھلی رات دھوڑ بھگتاں دی سیوا رہی کردی، ٹکے مستک سب دے لائیا۔
 میں بیٹھی رہی ڈردی، اپنی نہ اکھ کھلائییا۔ جس ویلے زین آئی میرے یار دی، یارانہ پچھلا یاد کرائیا۔ بالمیک ہُن لوڑ نہیں کسے وچار
 دی، وچرے ہوئے لیکھے پور کرائیا۔ میں اوس نوں کدے نہ وساردی، جو وسر گیاں اپنے نال جڑائیا۔ میں بھکھی اوس دے پیار دی،

جس دا پریم پریمکا سکے نہ کھتے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلی دھوڑی دی لیکھے لائے مزدوری، ضروری اپنے چرناں نال چُھائیا۔ چرناں نال چھوہ کے گاؤندی اُٹھی گیت، بھگتاں ربی سُنائیا۔ ویرو تہاڈا میت، پیرو تہاڈا بے پرواہیا۔ گر اوتارو تہاڈا متر ٹھیک، پریشور نور خُدائیا۔ جس دے وچ اک توفیق، تُعارف سِدھا اپنے نال کرائیا۔ نہ بھاگ ویکھے نہ نصیب، نہ کرم جنم سمجھائیا۔ جس اُپر کرپا کیتی اوس دا لیکھے لگا سیس، جگدیس اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی اک اکھوائیا۔ دھوڑ کپے پرہہ بٹھ لے سیہرا، تاج تخت تیرا توہے بھائیا۔ شہنشاہ ہو کے کریں مہرا، رحمت میگھ برسائیا۔ بھگتاں اندر لا کے ڈیرہ، ڈنکا اک وجائیا۔ سنتاں وسا کے ساچے کھیڑا، گھر مندر سُہائیا۔ گُرمکھاں بھيو چُکا کے میرا تیرا، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ گُرمکھاں کر کے سچ نیڑا، بیڑا بے دتا لائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا جانے کھیڑا، وید کتیب شاستر سمرت پُران انجیل فُران تیریاں صفتاں دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی بھيو گھلاٹیا۔

سب دے بچن انوکھے سُن کے بولی زین بھڑی، بھلیاں بھٹکیاں ربی سُنائیا۔ پتہ نہیں آگے کھیل کڑی، وڈی چھوٹی نہ کوئی سمجھائیا۔ اکو ویکھیا بھگتاں نال بھگوان دی ہندی ملنی، ملاپ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان اپنی دیا کھائیا۔ بھڑی زین کپے میرا نکلیا ہاسا، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ میں سمجھ نہ سکی ایہہ کی کھیل کھیڑا تماشا، کھیڑا تھوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ میں جان نہ سکی داسی کے داسا، کہ دستگیر ہو کے اپنا دست ملاٹیا۔ مینوں کیسے دسیا ایہدا اوبناں نال ساتھا، جنہاں نوں بخشے آپ بھروسا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ اوبناں دا مئے آگھا، جنہاں نال ایہدا جڑیا ناتا، بدھاتا بدھ اپنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھڑی زین کپے موہے چاؤ گھنیرا، گھڑی پل خوشی منائیا۔ میرے انتر اندر لایا سچ وسیرا، سنگھاسن صاحب سُہائیا۔ چاروں کُنٹ بھگتاں گھیرا، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ اکٹھیاں دا اکٹھا کرے نیڑا، وکھری ونڈ نہ کھتے جنائیا۔ بیڑی اُتے چاڑھ کے تاریا بیڑا، بیڑے دا مالک کھیوٹ کھیٹا، پیو پتا پوت بیٹا، اپنا کھیل وکھائیا۔ آر پار وکھا

کے لیکھا، لہنا آیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، داتار دِیاوان وِچ دھیان سرب رکھائیا۔ بھنڑی زین کہے میں ویکھے
چوٹی پریت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سُمند ساگر کھوج کھوجائیا۔ ہیمکنڈ دا مالک کہے ویکھیا سوہنا کرتب، کل کرتا اپنا آپ پرگٹائیا۔
جن بھگتاں لیکھا جانے ہردم، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ مہروان ہو کے ہویا محرم، محبوب نور خُدائیا۔ پیار مُحبّت وِچ ہویا سہمت،
جنم مرن دا سہم گوائیا۔ رہیاں دا مالک کرن آیا رحمت، رحمان اپنی رمز لگائیا۔ جن بھگتو تہانوں کرنی پئے نہ کوئی محنت، شبد
اشارے نال پار لنگھائیا۔ جس نوں پرَم پُرکھ دی اک وار لگ گئی سینت، اوہ سینکڑے جنان دا پاپ گِیادھوائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی دئے بہائیا۔ بھنڑی زین کہے میں تکیا شاہو بھوپ، راج راجانا نظری آئیا۔ نوران دا نور ست
سرُوپ، ظہوران دا ظہور جلوہ گر آپ اکھوائیا۔ جس دا وسیرا چارے کوٹ، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ اوہ ناتا توڑے جھوٹھ، کوڑ دئے
مٹائیا۔ سنت سہیلے بنا کے پُوت، پتا پُوت گود اُٹھائیا۔ اُجل کر کے مُکھ، مُفت اپنا نام جھولی پائیا۔ مات گریہ دا دس دس ماس اگن
تپن دا رہے کیسے نہ دُکھ، اُلٹا رُخ نہ کھئے لٹکائیا۔ اتکال انت پت پریشور اپنی گودی لئے چُک، چار کُنٹ چوکٹا ہو کے اپنی سیو
کمائیا۔ جے کوئی بھگت اگوں لئے پُچھ، پرہو تیرا کیہڑا گھر کیہڑا در کیہڑا تھان، کیہڑا پتا کیہڑی ماں، کیہڑا گود اُٹھائیا۔ اوتھے سری
بھگوان نوں اکو کرنی پئے ہاں، ہمارا دیس گرمکھ بھیکھ، جس وِچ الپ نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ اُٹھ پچیا نج نیتر پیکھ، تینوں دساں اپنا
دیس، جتھے کوٹن کوٹ زُلدے وشن برہما شو مہیش، گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ آد جگاد سدا رہاں ہمیش، نت
نوت اکو رنگ سمائیا۔ جس گھر وِچ ملدی پرہ چرن دی ٹیک، ٹکا اکو دیوے مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ جے کوئی بھگت پُچھے پرہ تیرا کیہڑا عشق، عاشقان نالوں وکھرا دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ بھگت، ویکھ
میرے چرناں دا عشق کھلے تیری درشت، جس نوں ترسے رام تے وششت، وشیاں والا رام پرنام کر کر سپس نوائیا۔ اکھ کھول آہ
ویکھ میرے کول فہرست، جس نال فیصلے حق سُنائیا۔ اوہ بھگتو، ویکھو روندے تہاڈے تھلے سورگ تے بہشت، تہاڈے چرن چم
چم اپنی خوشی منائیا۔ کیوں میرا بتھ تہاڈی پناہ پُشت، تہاڈے نیڑ نہ آوے کوئی دُشت، دوتی سارے دیاں کھپائیا۔ جو کہہ سو
دُست، رویداس چمارا لکھ لکھ دئے گواہیا۔ سب نے اپنی کرنی لینی بھگت، بن بھگتیوں بھگت پار لنگھائیا۔ ایہو جیہا آگے سماں

کيسے نون نہيں مليا وقت، جو وقت دا مالک اپنے گلے لگائيا۔ نہ کيسے وچ اپنی آئی شکت، سارے نيون نيون سپس نوائيا۔ حُکھے اندر
 کردے رہے حرکت، لوک مات پھيرا پائيا۔ اکو پرہ دے وچ برکت، جو بندی خانہ دے گھلاييا۔ جے کوئی پچھے رہ گیا فرق، بالمیک ہن
 ليکھا صاف لے کرائيا۔ اوہ ويکھ گوبند نال لگی شرط، ساہمنے حُکم رہيا منائيا۔ ميں ويکھنے دوويں طرف، اک گوبند تے اک بھگت،
 دوہاں دا ميلا سہج سُبھائيا۔ ايہو کھيل اسچرج، جسُنوں سمجھن والا نظر کھتے نہ آيا۔ پارپرہم پت پریشور مرداں دا مرد، درداں
 دا درد، کرداں دا کرد، لگھ چوراسی کٹ وڈھ ٹھيک کرائيا۔ ايہہ گوبند دی عرض، اپنا پورا کرنا فرض، دو جہاناں و جاؤنا اپنا تال
 طرز، تلوارا اکو نام جنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، جن بھگتو تہانوں پھيرے جہان وچ ندھڑک، چتر گپت رائے
 دھرم تہاڈے پيراں ہیٹھاں اپنے ہتھ رہيا وچھائيا۔ نالے ڈرے نالے رووے نالے پچھے بھگتو تہاڈا جے کوئی ہو گیا حرج، میتھوں حرجانا
 لو بھرائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ميلے سہج سُبھاؤ کرائيا۔ بھنڑی زين کہے ويکھو نی ميں اندرون ہسدي، ہستی
 ويکھ بے پروا ہيا۔ خوشياں نال ہسدي، پچھلا پندھ مکائيا۔ بھگتاں نون دسدي، دہ دشا سُنائيا۔ کھيل پُرکھ سمرتھ دی، ويکھو
 جگت لوکائيا۔ اک گل سچي، ايہنوں کوئی بخشى ہوئی آکھ تکدی، دوجا ويکھن کھتے نہ پائيا۔ کيون اس دے وچ توری چمک حق
 دی، جو حقيقت دے سمجھائيا۔ گرمکھ سخی ويکھ کدی نہ تھکدی، تھکاوٹ اپنی لے گوائيا۔ بھگت سہيلي کدے نہ اکدی، عاقبت وچ
 ويکھے نون خُداييا۔ سر چرناں اُتے سٹدی، قدم بوسی لے لے اپنا رس مخموری وچ بدلائيا۔ ايہہ کھيل نہيں کيسے دے وس دی، جس
 نون بھاوے اپنے نال لے ملاييا۔ گوبند کہا ايہہ دھار تیکھی اوس پھٹ دی، جس دا پھٹڑ کيتا اٹھ کھتے نہ جائيا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند ايہہ
 بھگت جڑ تیری رت دی، جو گرمکھ نظری آيا۔ نيہاں والی کہانی سچ دسدي، چھوٹے بچے دين گواہيا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کريا کر، مہروان مہر نظر ٹکائيا۔ بھنڑی زين کہے ميرے نيتراں اتھرو کرے موتی، امبر دھار و ہائيا۔ ميں پُچھيا کيون، اوہناں
 کہا کليئے نون تکیا نہيں اوہ مالکان دا مالک نوراں دا نون جوتی، جوت سروپ بيٹھا آسن لائيا۔ نون کيھے رہی سوتی، سٹی نہ لئی
 انگڑائيا۔ تينوں اچے تک قلم دی بُج نہيں ماری موحی، جيہڑا ليکھے رہيا ليکھائيا۔ اوہ گرمکھاں دا گرمکھ گرسکھاں نون ديوے
 سوجھی، دوجا بھو چکائيا۔ کيون ميلا مليا نال پريم چوجی، چُغلی ننديا ساری دتی تجائيا۔ اوہ پچھلا پرہ دا کھوجی، راتیں سُنئياں

دے جاگدیاں ویکھے بھجے واہو داہیا۔ اوہ پریم پیار دا روگی، دُکھڑا اپنا رہیا پُھلایا۔ پرہو تیری میری گل گھروگی، گھر دی گھر وچ دے سمجھائیا۔ ہُن ساتھوں کپڑی کراؤنی گوڈی، رمبے ہتھ پھڑائیا۔ تینوں لہدے چلے گئے بیدی سوڈھی، گوبند دے گواہیا۔ تُوں میلی دُھر سنجوگی، ملاپ اپنے نال رکھائیا۔ سانوں دے نہ کوئی وروڈھی، سب گھٹ تیرا نور نظری آئیا۔ جیہڑا بُرا کہے اوہنوں اچے تیری نہیں آئی سوجھی، جے سمجھا دیویں اوہوی ساڈے ورگا بہ بہ خوشی منائیا۔ آپے بھگتاں دے ہتھ لاوے گوڈیں، گوڈیاں توں تھلے چرناں ول دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ بھڑی زین کہے پرہو ویکھو رنگیلا، رنگاں والیو سب دی رنگت رہیا بدلایا۔ جس دا کلجگ ستجگ ستجگ کلجگ دوہاں دا اک وسیلہ، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ پہلوں بھگتاں دا ویکھ قبیلہ، پھیر قبران وچوں پیر پیغمبر لے اٹھائیا۔ آگے لین نہ دیوے بھیٹا، تابعداری دا اکو حکم منائیا۔ ستاراں پوہ کہے ویکھو کڈا سوہنا ٹھنڈا مہینہ، مہر اُتے مہر رہیا برسائیا۔ کِریا کرے تے بخشے ایک یقینا، بے اعتباری ہوئی سرب لوکائیا۔ دیا کرے بنائے اپنے ادھینا، ہنکاری ہو کے سارے رہے گُرائیا۔ کِریا کرے ٹھنڈا کرے سینہ، چار کُنٹ کلجگ اگنی آگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وارث ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ بھڑی زین کہے میں ویکھیا وارث دیندا ورسا، وست امولک اک ورتائیا۔ جنم کرم بدل کے میٹے اگلی حرصا، ہوس دیوے بھجھائیا۔ جنم مرن دی کھیل کر کے برتھا، سدھا اکو راہ وکھائیا۔ پردہ لاہ کے گھر تھر دا، ساچے مندر دے وڈیائیا۔ جنہاں دا لیکھا چر دا، چری وچھنیاں لیکھا لیکھے لے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پچھے آپے پھردا، فائدہ گھر گھر رہیا پہنچائنا۔

جے ہووے نہ سوُم، جگ لُٹ لُٹ سارا کھائیا۔ پہلوں بھگتاں نال ملا کے تاثیر اپنے خُون، خالص لواں بنائیا۔ پھیر امرت پین دا جام نالے دساں ماجُون، کس بدھ رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب گچھ دیونہار وڈیائیا۔ جے سوُم نہ بُندا کلجگ لیندا لُٹ، ٹھگ چور یار بھتے نظری آئیا۔ ویکھو کینیاں توں اوپلے کینیاں توں پڑدے وچ لُکا کے رکھیا تہاڈا گھٹ، کول بہن والیاں نوں سمجھ نہ دتی رائیا۔ جنہاں نوں پیاؤنا اوہناں نوں ہوئی ہوئی رہیا پچھ، دُور دُراڈے لہنے رہیا چکائیا۔ جنان چر پیو کولوں

پُت نہ ہوون خوش، اوناں چر کون عزت کر کے خوشی دئے وکھائیا۔ جے رویداس تُوں رہوں چُپ، مِیں وی رہیا لک، تُوں پیوں بُک، مِیں وی پَواں اُٹھ، بھگتاں اُپر تُٹھ، گھٹ امرت دیاں ورتائیا۔ ایہہ گستاخی نہیں کہنا معافی والی سُکھ، وچھوڑے والا دُکھ اندروں دیاں کڈھائیا۔ گودی وچ چُک، اُجل کر کے مُکھ، نابھی وچوں امرت پیاواں اپنا گھٹ، گھٹ کے اپنے نال لگائیا۔ پھیر کپڑا جاوے چُھٹ، کپڑا جاوے رُٹھ، جس ویلے رُسیاں لئے منائیا۔ میرے کول سب کُچھ، کیسے ہور تُوں نہیں دینا کُچھ، سب تہاڈی جھولی پائیا۔ جس پچے لئی لیا پُچھ، اوہ بالا تیری اندر کُکھ، نرگن نُر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ جے سوُم نہ ہندا تیرا پتا من دا، اندروں دیندا پلائییا۔ پھیر ناتا جوڑدا تن دا، برہم دیندا بھلائییا۔ تیری بینتی ہُن مندا، آگے دیاں سمجھائییا۔ جس تُوں گھڑدا اوس تُوں بھنّ دا، بھنّ کے پھیر اپنے وچ ملائییا۔ کیوں اوہ تیرے ورگا سوہنا بال جندا، جس دا نُر ظہور کرے رُشنائییا۔ جس ویلے اوہدا لیکھا چُکنا کایا ماٹی کھلّ دا، جان توں پہلوں خالص اپنا درس دئے دکھائییا۔ آگے وسیرا کرے اوس گھر دا، جس گھر گرمکھ نظری آئیا۔ ایسے کارن ہار نہیں سی لبھدا، جے لبھ جاندا پھر بینتی کرن دی لوڑ رہندی نہ رائییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سمیں اُسار بھگتاں دیندا پھیدا، اپنی لوڑ رکھے نہ رائییا۔

★ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گیانی گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

حُکم دیوے پُرکھ اکال غریب نوازے، واجب اپنا حُکم سُنائییا۔ سُنّت دُلا رے تہر گھر دے پیارے کھول چارے دروازے، اُتر پُورب پچھم دکھن دشا بند رہن کھئے نہ پائیا۔ ستّ رنگ نشانہ مارے واجے، کوک کوک سُنائییا۔ پیر پیغمبرو چھڈ کے آجاؤ مکے کجے، اپنا پنڈھ مُکائییا۔ گر اوتارو مندران والے توڑ دیو ناتے، ناتوان سارے نظری آئیا۔ جن بھگت سہیلے ٹکاؤ نے چھڈو ماتھے، سپس اکو اک نوائیا۔ ساچے سنتو بھل جاؤ رکت بوند والے ماپے، پتا پُرکھ اکال اک منائییا۔ گرمکھو پورے کر لو گھاٹے، دیونہار سدا وڈیائییا۔ گرمکھو گوبند ویکھو ساتھ، سگلا سنگ بنائییا۔ جو وڑیا نرگن ہو کے جن بھگتاں دے احاطے، چار دیواری گرمکھاں دی نظری آئیا۔ جودھے سوریپر وڈے بیٹھے راٹھے، اپنا بل دھرائیا۔ ہُن اسان رہن نہیں دینے اپنے چیتھڑ پاٹے، پچھلے تیری جھولی بھرائیا۔ چلنا

آگے پچھے نہیں آدھ واٹے، منزل تیری ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ شبد سُت کہے میرے بھگوان، چرن کول سرنائیا۔ میں ویکھ کے تیرا نشان، چاروں کُنٹ دیاں دُبائیا۔ جن بھگتو تہاڈا کھل گیا مکان، جس دا قُفل بند نہ کھئے کرائیا۔ نالے اچھیا نالے بھچھیا نالے دان، نالے سکھیا رہیا سُنائیا۔ نالے پریتی نالے مان، نالے نیتی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چار دروازے کہن اسیں گئے کھل، شبد سُت دتی وڈیائیا۔ جن بھگتاں جس نے پاؤنا مُل، اوسے دی سیو کھائیا۔ اساں ویکھیا مالک خالق بے پرواہ صلح کُل، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جو تول کے اپنا تول، گرمکھ گرسکھ لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن ویکھو گھر آیا پرہ سوُم، جس نے گنڈھ نہ کدے کھلایا۔ جُگ چوُکڑی بچے روندے گئے معصوم، تھوڑی تھوڑی وست معمُولی مات ورتائیا۔ باقی سب توں کر کے محروم، خالی ہتھ رہیا پھرائیا۔ رویداس کہے مینوں ریتی ایہدی معلوم، بنا منگیاں کسے توں دیوے کچھ نہ رائیا۔ ایہدا سب توں وکھرا قانون، جس دا لاء نہ کھئے سمجھائیا۔ اکھراں والا نہیں مضمون، رسنا والی نہ کھئے پڑھائیا۔ گرواں والا نہیں اصول، پیراں والی نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دروازے کہن اسیں ویکھیا در، دردی بے پرواہیا۔ سارے رہے بیٹھے ڈر، سر نہ کھئے اٹھائیا۔ پتہ نہیں کی کچھ کرنی دئے کر، کرتا نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ جن بھگت کہن ویکھو گھیرا، گرمکھ لیا پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کھلا ویکھ کے ویہڑا، انتر اپنا آسن لائیا۔ نالے کندا جائے چوُراسی دا گیڑا، نالے اپنے نال ملایا۔ نالے بٹھدا جائے بیڑا، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ چار دروازے رہے بول، چار کُنٹ جنائیا۔ بھگت سہیلے آجا بھگتاں کول، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جے توں کریں ٹال مٹول، تیرا نشانہ کم کسے نہ آئیا۔ آگے مارن دینا نہیں رول، ول چھل تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ہُن بہن نہیں دینا تینوں اڈول، چاروں کُنٹ دینا بھائیا۔ نہیں تے ساڈیاں اندروں گھنڈیاں کھول، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ رویداس بنورے نال کہے تیرے سب کچھ کول، میری کایا کُلی دے وڈیائیا۔ جے آیا اُپر دھرنی دھول، بھاگاں والے سارے دے بنائیا۔ تینوں چنگا نہیں لگدا کرنا محول، مسخرہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔

بھگت کہن کی ہویا جے منگیاں منگاں، منگن دی عادت تیری نظری آئیآ۔ ایہ سب توں ہویا چنگا، ٹوں پھردا پھردا گھر غریباں پھیرا
 پائیآ۔ ایتھے لوڑ رہی نہ مائی گنگا، تیری دھوڑ بے پروا ہیا۔ تیرا شبدی اکو ڈنڈا، برہمنڈاں رہیا ڈرائیا۔ رویداس دے کول اوہوی ہے
 نہیں سکا مندآ، جیہڑا جھولے وچ رکھائیآ۔ نہ کوئی سکا ہویا گنڈا، جو لازمہ دئے بنائیآ۔ نہ کوئی بھیکھ نہ پکھنڈا، نہ چلے کوئی چٹرائیا۔
 جے بخشیں تے اک اندا، آند آتم دے دکھائیآ۔ جے چاڑھے تے نوری چندا، چند وانگ رُشنائیآ۔ جے ہووے آپ بخشندا، پھر لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا چندا رہیا کھلائیآ۔ جن بھگت کہن آئے نور رہی،
 کچھ لیکھا دے جنائیآ۔ تیری وست سائوں ہتھان وچ نہ لہی، تٹان والی نظر کھئے نہ آئیآ۔ دوئے کھلوتے ہتھ بدھی، دوئے جوڑ چرن
 سرنائیا۔ رویداس کہا اک دن ماں میری سی آئی، میرے سر وچ لپھڑ دتا لگائیآ۔ میں اوس ویلے چندا ساں دا نے مکی، دندان نال
 دبائیآ۔ پھیر اوس میری گھٹی سنگھی، کیتھوں میرا جمیا پت شودائیآ۔ میں روکے اچی بھیس، دتی حال ڈبائیآ۔ اُس نے مینوں ہور مار
 ماری گجھی، دکھی کھئی وچ سٹ ٹکائیآ۔ میں کہا ڈب مراں کیسے وچ ندی، جیون نالوں مرنا چنگا آئیآ۔ جے کوئی ٹٹ جاندی
 ہڈی، میرا ساتھی ساتھ نہ کھئے رکھائیآ۔ جے کوئی مینوں سکھیا دیوے چنگی، میں اپنی کار کر کے جھٹ لوان لنگھائیآ۔ مینوں گھر دے
 روٹی نہیں دیندے منگی، دبکیاں نال ڈرکائیآ۔ میتھوں جھلی نہیں جاندی تنگی، دکھیا ہو کے رہیا سنائیآ۔ پھیر وچار آئی میں سن دا
 خدا پر ماتم بڑا ڈھنگی، اوہ سب نوں دیوے رزق سبائیآ۔ غریباں دی کٹے تنگی، دکھیاں دا درد ونڈائیآ۔ پٹھ ہون نہ دیوے ننگی، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ توڑ کے کوڑی کیریا خانہ بندی، اپنی بندگی دئے سمجھائیآ۔ ایہوی کیرپا کر کے جے میری آتما وچ بھر دیوے سکندھی،
 سوہنا رس چکھائیآ۔ اونے چر نوں اک پے گیا ٹیڈی ڈنڈی، تے سو کرم نگر توں باہر ڈیرہ لائیآ۔ اوتھے اک سادھ ملیا پکھنڈی،
 جس نے مالا دتی پھڑائیآ۔ اس دے وچ اکو دھار چنگی، جو گھر دے لڑیاں پچیاں نوں میری سیوا وچ لگائیآ۔ اگوں رویداس نے منہ
 ونگا کر کے کدھ کے کہا دندی، تیرے ورگیاں دی مینوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ ٹوں بھکھا میں ننگا ساڈا کس طرح بنے سنگی، سجنّا تیری
 میری بنت نہ کھئے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیآ۔ رویداس کہے کیوں مینوں پئی مار،
 اندرے اندر رہیا پچھتائیآ۔ جے کوئی میں سکھ لوان وبار، اپنا بل دھرائیا۔ کیوں میں جمیا گھر چمیار، چمریٹا میرا پتا مائیآ۔ جیہڑا

ڈھوراں دا ٹھیکیدار، ساڈھے تِنّ رُپّیے دِہاڑی روز کھائیا۔ اسیں چھ بھین بھرا تے ساڈا ستواں اک ہور یار، جو بالیاں وانگوں بالا ہو کے سوہنا پیار وکھائیا۔ بہتا تَبّر کر کے سانوں دیندا نہیں کوئی اُدھار، بھکھے رہ رہ جھٹ لنگھائیا۔ اک دن کول چلیا گیا لوہار، جا کے عرض دتی سُنائیا۔ جے کوئی مینوں رمبی بنا دئیں آر، تیرا دھنّ دھنّ کہہ کہہ شکر منائیا۔ اونہے گھروں دتا دُرکار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ کتھوں کھلا آ گیا چھیار، ایویں ربیا ستائیا۔ نراسا ہو کے اُداسی وچ گھروں چلیا گیا باہر، تئی چادر ہیٹھاں لئی وچھائیا۔ پہلوں دکھن دشا دِگا مُنہ دے بہار، پھیر اُتر اپنے نین اُپر اُٹھائیا۔ پھیر پُورب ہویا وکھی بہار، پچھم ہو کے اپنے ہتھ لے پھیلائی۔ جے تُوں غریباں دا یار، دُکھیاں دا دلدار، ناناں دا سہار، دُھر دا کرتار قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ مینوں بخش کوئی روزگار، میں زندگی دے دن کٹ لوں چار، ایہو میرے اندر بھائیا۔ تھلیوں چادر کھچ کے اُپر لئی تان، نالے رووے نالے کہے میرے بھگوان، کیوں میری بنت بنائیا۔ جے تُوں مینوں بنایا انسان، کُجھ دے دے پین کھان، دیندیاں تینوں توٹ رہے نہ رائیا۔ اُس نے کہا زویداس تُوں اچے انجان، تیرا لہنا دینا پھیر وچ جہان، جس ویلے بن کے مہان تیرے در تے آئی۔ آہ لے میرا نشان، اک رمبی تے اک آر، جس نال چلے تیرا وبار، ایہنوں بدل نہ لئیں زندگی وچ دوجی وار، بن اس دے تیرا کم نہ کھئے چلائی۔ اُس پھڑ کے چار چُپھیرے ویکھیا کس گھڑی اُہار، کس ہتھا بنایا ترکھان، کس مٹھی دتی لگائیا۔ اوبدے وچوں اک اکھر ملیا جس اُتے لکھیا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ تیرے اُتے دیا کھائیا۔ اُس نے کہا دھنّ مہروان مہروان مہروان، تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے رمبی چُک کے ہتھ وچ لگا اُٹھان، اوہنوں آیا اک گیان، سرتی اپنی آپ لے انکڑائیا۔ اندروں آواز آئی بنا زبان، اُچی اُچی کرے کلام، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائی۔ زویداس چاروں کُنٹ مارے دھیان، کون گانا گاوے گان، نظر نہ آوے کوئی انسان، جو مینوں ربیا سُنائیا۔ اونے چر نوں ہوئی جہی سر وچ انج کر کے دھپڑ ماریا پرہے نے آن، اُس نوں دس پیا دو جہان، اندروں خوشی تے باہروں نیتر نیر وہان، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پرہو نے کہا چُپ نہ بولیں زبان، جے بولیوں تے سرشٹی تے آ جاؤ طوفان، درشٹی کسے دی ثابت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سدا سدا اپنی وڈیائیا۔ جس ویلے زویداس ہتھ وچ پھڑی رمبی، رام رحیم نظری آئی۔ اودھروں بھجی آگئی اوبدی امی، جس نے دھکا دتا لائیا۔ اُسنوں بیٹھا اڈول ویکھ کے کھی،

یائے شوٰندائیاں توں پرے ہو گیا شوٰندائیا۔ اُسنوں ویکھ کے رویداس نے اپنیاں گوڈیاں اُتوں پاڑ دتی تہی، جامہ لیرو لیر وکھائیا۔ اوس دی ماں نے کہا اچ ایہنوں کوئی ہور مل گیا پکھنڈی، جیہڑا اُلٹا راہ گیا وکھائیا۔ اُس نے اپنی پٹھ کر کے ننگی، پٹھے ہتھان دی پچھ دہتھڑ دتی لائیا۔ میرے پرہ دی میری پٹھ اُتے منجی، سنگھاسن سوہنا اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ رویداس ہتھ وچ پھڑ لئی آر، آر پار ویکھ وکھائیا۔ جس دی نوک اُتے سوہنگ دھار، پاربرہم برہم رہی سمجھائیا۔ اوس اُلٹا کر کے تکیا نظر آیا نہکلنک کل کلکی اوتار، جو کالکھ ٹکے دئے دھوائیا۔ رویداس نے اوسے ویلے رمبی نوں کر کے نمسکار، اوس آر نال دھوڑی ٹکا مستک لائی چہار، تھوڑی جہی اندر دتی کھبھائیا۔ لہو دی تھان جوت جگی نرنکار، نورو نور ڈگمگائیا۔ اندرے گلشن اندرے بہار، اندرے مُرید اندرے مُرشد دئے دیدار، باہروں ملن دی فرصت رہی نہ رائیا۔ پھیر سوچیا کس کم آوے رمبی ایہ آر، خالی ہتھان اُتے رہیا ٹکائیا۔ اونے چر نوں ابناشی کرتے کن توں پھڑ کے ہلونا دتا مار، کر کے خبردار، اُٹھ ویکھ دلدار، دل دا جانی دیا کھائیا۔ اوہ آد شکت کھڑی نار مُتیار، ڈرگا دوویں ہتھ بندھے نیتر نیر ویاوے زارو زار، لال بھوشن تن پہنائیا۔ میرے کچے تند دے نال کر پیار، جس دی گنڈھ پوے جگ چار، نیتر ویکھ نہ سکے کوئی سنسار، بندھن دھر دا دیوے پائیا۔ رویداس کہا ایہدی کی قیمت کیتنا تولیاں وچ بہار، ماں کیناں لیا بنائیا۔ اوہناں کہا ایہ دھر دی سوانی لیائی کر کے تیار، جس دا تند تھے نہ وچ سنسار، جوڑے گنڈھدا رہو جگ چار، پانہی سب دی ٹھیک کرائیا۔ ایہ اونان چر رہے تیرے نال، جناں چر نرگن ہو کے آئے نہ دین دیاں، تیرے مندر اندر بہ کے ویکھے تیرا حال، حالت پچھلی دئے جنائیا۔ آگوں پھیر رویداس نے کیتا سوال، اپنی آشا دتی پرگٹائیا۔ ایہنوں میں رکھنا کیتھ سنہال، میتھوں چور یار ٹھگ لٹ کھئے نہ جائیا۔ آد شکت کہا تون اپنے کھتے چرن دے انگوٹھے نال ماریں ول چار، سوا گٹھ کھچ کے پھیر اپنے نال مکھ لگائیا۔ ایہ دوس رین ودھدا رہے دگنے تون چوگنا جس دی گنتی دا نہیں شمار، ناپاں وچ ناپ نہ کھئے کرائیا۔ ڈرگا کہا میں اپنی ہتھیں وٹ دیوں چاڑھ، پانی پانہے والا نال لگائیا۔ اودھروں آواز آئی ہر کرتار، شبدی راگ سنائیا۔ اس دی سیوا دساں اپار، حُکم نال لگائیا۔ دساں دا لیکھا ویہاں دا ادھار، جھٹ ایسے نال لنگھائیا۔ جس ویلے تیرا کھیڑا بیڑا ہووے تیار، ویہڑا کھلا دیاں وکھائیا۔ سارے اکٹھے کر کے یار، یارانہ نورانہ زمیں اسماناں تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جس ویلے رویداس نے رمبی دا اُتلا ویکھیا ہتھا، چوڑے سر والا نظری آئیا۔ اُس دے وچ نو سؤ چرانوے اکھاں، جگ چوڑی دا لیکھا رہیاں سمجھائیا۔ نالے دسن اوہ روداس تُوں اچے نکا جہا پچھ، تن ماٹی دا کچا، تینوں نہیں پتہ کی کرے تیرا بے پرواہیا۔ تُوں پچھلا چیتا یاد نہیں رکھا، جس ویلے ہویا سین سمکھا، برہمے دا بیٹا نظری آئیا۔ ہُن مل گیوں پھیر مسان مسان، مٹھ کہے میں نال خوشیاں دے ہسٹاں، دِلوں جانیں میں تیرے نال وسان، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائی۔ ہتھا کہے ایس رمبی دی ویکھ پچھلی طرف، رویداس پچھے ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دے اُتے لیکھا اکو حرف، ہوبھو سوہنگ نظری آئیا۔ اُس دے اُتے لگا سی اک سوہنا جہا ورق، نہ چاندی نہ سورن بنوں والا سنیار نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے لیکھی سی اوس دے اُتے ایہ شرط، جس ویلے پرم پُرکھ پرمیشور آوے پرت، مان وڈیائی دیوے اُتے دھرت، دھرنی ہؤلا بہار کرائیا۔ جن بھگت سہیلے حکم نال لے ورج، پٹھی نزد سدھی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ آر کہے رویداس ویکھ میرے ادھ، ادھ واٹے بیٹھا دُھردرگاہیا۔ جس ویلے تُوں اُتوں لاویں سٹ، تھلیوں دئیں دبائیا۔ اوس ویلے اوبدی کھلے اکھ، تیرے ول دھیان لگائیا۔ جے ڈولن لگیں تینوں دس دیوے سچ، جھوٹھ کم کیسے نہ آئیا۔ جے تیرا اندروں من پئے نچ، پھڑ کے منہ دے بہار سٹائیا۔ سر تے رکھ اپنا ہتھ، ہتھیلی تیرے نال گھسائیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، جہاناں میداناں پوے نہ کدے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اپنی آپ اٹھائیا۔ دستا کہے میرے اُتے ویکھو چڑھیا چھلا، چار گنٹ بیٹھا گھیرا پائیا۔ اوبدے اندر ویکھی اوبدی رانی اللہ، کھلی گت دیوے حال دُہائیا۔

. داتا بے پرواہیا۔ اُس نے ست رنگ نشانے دا میرے ول سٹ دتا پلا، کئی میرے ہتھ پھڑائیا۔ اودھروں آد شکت پریم دا پانی لے آئی چھتا، چرنودک پرہہ دا منگ منگائیا۔ تیرا وی ہو جائے بھلا، بھلیا مانسا تیرے مکھ لگائیا۔ رویداس کہا ایس دا کی پھلا، مینوں دے سمجھائیا۔ اُونے چرنوں پرہہ دے چرن کول دا نظری آیا تلا، جس دی پانہی پانہی دا روپ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی جانے ڈھوری بنے کہ کھلا، ڈھوراں دا ڈھور نظر کھئے نہ آئیا۔ رویداس کہا اہوی کوڑ چھلا، ول چھلدھاری اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے لیکھے وچ رکھائیا۔ رمبی کہے اوہ ویکھ اپنی پھٹی چادر، جیہڑی سٹاں گنڈھاں نال جوڑ

جڑائیا۔ ست رنگ دا مالک اُتے بیٹھا کریم قادر، کرتا بے پرواہیا۔ تینوں دیون آیا آدر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھر آواز آئی ایہہ روی تیری نہیں ایہہ تیغ بہادر دی چادر، جس دا راہ چاندنی چوک تکائیا۔ جس دا ست ہونا اجاگر، گوبند ملے وڈیائیا۔ اُس نے مننا میرا آرڈر، حُکے سیس نوائیا۔ لیکھا چکاؤنا مقتول قاتل، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ پھر درشن دیواں باطن، ظاہر کران رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے ڈھولے صفتی آگھن، آخر اوہو روپ وٹائیا۔ تیرا کر کے اپنا ساتھن، دُھر دا سنگی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیل آگما اپنے ہتھ رکھائیا۔ زویداس کہا کس بدھ آر نال کڈھاں موری، اُتے بہار رکھائیا۔ کس بدھ وٹان ڈوری، سوہنا وٹ چڑھائیا۔ کس بدھ ٹٹیاں لواں جوڑی، میلا دیاں ملائیا۔ کس بدھ لاواں اُتے کوری، اپنی سیو کھائیا۔ آواز آئی ایویں نہ کر بہڑی بہڑی، تیرا لیکھا آپے دئے بھگتائیا۔ کسے آئے نوں نہ موڑیں، در توں نہ ہوڑیں، پریم نال اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جس ویلے پہلی وار روڈاس نے آر دئی، سکا چم پیا گر لائیا۔ اوہ تیرے اندر چمیارا نور رُجی، کیوں مویاں نوں مار مُکائیا۔ اوہ تہاں سی پچھلا حصہ والا اڈی، جو سختی نال سُنائیا۔ میری ونہ دتی تتاں تہواں والی ہڈی، دُکھ نال دُکھ دتا ملائیا۔ زویداس حیران ہو کے اوتھے آر چھڈی، ایہہ سیوا نہ مینوں بہائیا۔ میں گزارا کر لاں کھا کے آدھی، آدھی نالوں آدھی اپنے نال رکھائیا۔ اودھروں جوت اکالن دھار شبد ہو کے آئی بھجی، ہوئی جہی کت وچ دتا سُنائیا۔ ویکھیں ایہہ کار نہ چھڈیں، ایہہ صاحب حُکم گوسائیا۔ تُوں اوہنوں کہہ میں ٹٹیاں رہیا گنڈھی، دُکھیاں دا دُکھ پرہ دی جھولی پائیا۔ ایہہ پچن سُن کے اوہ ٹٹی پانہی ہسی، خوشی ہو کے اندر خوشی منائیا۔ ایہہ گل سچی جیہڑی اوس سوانی دسی، زویداس بٹھے ڈوری نال رسی، ہتھیاں نال کھچ کے جاوے کسی، دُھر دی گنڈھ پوائیا۔ اونے چر نوں اوہدی پیڑ ہو گئی مٹھی، پھیر چرناں اُتے ڈھٹھی، مینوں دس اوہ کپڑی سوتر والی آئی، جس دے وچوں تند کھچائیا۔ میں ویکھاں اوہ ہٹی، جتھوں ملدی ایہہ کھٹی، جس دے نال اپنی کار کھائیا۔ زویداس کہا اوہ کھلیئے ایہہ پرہ دی رتی سمجھ نہ سکے متی، تُوں سمجھ نہ سکی سخی، کیوں تیرا کاہن تینوں نظر نہ آئیا۔ جس ویلے میرے پرہ دا درش پاویں آگھیں، تُوں ننگے پیریں آویں ٹھی، تینوں بھل جائے اپنی کھٹی، تیرے پردے اُتوں آپے پاگلان والی کھل جائے پٹی، دُباگن ویراگن ہو کے دئے دُہائیا۔ ایہہ گل سچی پانہی کہہ کہ پکی، اُس نے کہا ہاں ہور کسے نہ دسیں، تیرا دسیا کم

کیسے نہ آئیا۔ جنان چر میں نہ دیواں متی، اونا چر وا نہ لگے تئی، کوئی درس پاوے نہ آگھیں، حقیقت ملے کیسے نہ حقی، حاکم روندے مارن دھابیا۔ جنہاں دا مالک بنیا دُھر دا پتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ زویداس نے جس ویلے رمبی دا پایا چیر، ٹکڑا ڈھائی اُنگلا دا پرے ہٹائیا۔ اوہ غریباں دی جُتی کہے بائے مینوں ہوئی پیڑ، ہوکا دے کے رہی سُنائیا۔ اوہ غریباں نوں دے کے آدھ وچوں چیر، دو ٹکڑے دتے کرائیا۔ نہیں، تلے کہا کوئی صوفیاں ورگا فقیر، سُنفے وچ پار لنگھائیا۔ پتہ نہیں ایس مینوں کرناں لپرو لیر، میرا انگ انگ کٹائیا۔ نالے رووے نالے نیتر وپاوے نیر، ہنجهواں جلدھار بندھائیا۔ زویداس نے اوسے ویلے جُتی دے چار طرف مار دتی لکیر، رمبی چاروں طرف گھمائیا۔ اوسے ویلے آگئی دھیر، کہے، ہیں! ایہہ کی تیری وڈیائیا۔ اوس نے کہا غریباں نوں ویکھ کے میرا پرہو ہووے دلگیر، نرالے کر کے سیو کھائیا۔ میں نیچاں دا نیچ، ذات کمینی وچ جنم اپنا لیا بدلایا۔ بنا میرے پرہ توں سنی نہیں جاندی دُکھیا دی چیک، جو اوس دے دُکھ وچ رہے کُرائیا۔ اوہ بھگتاں نوں سدا رہیا اڈیک، نیتر نین آگھ کھلائییا۔ کوئی کر کے ویکھو پریت، اندروں باہروں کر دئے ٹھانڈا سپت، ست ست دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھیرج دھیر رہیا وکھائیا۔ جس ویلے رمبی دی اگلی لگی نوک، تھوڑا مُکھ چُھپائیا۔ اوس ویلے جاگ پئے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق لین انکڑائیا۔ زویداس نے گایا اندروں سوہنگ سلوک، ٹوں میرا میں تیرا سدا چلاں تیری رضائیا۔ پُرکھ اکال کہا ٹوں نہ جانیں ٹوں میرا میں تیری جوت، جوت نال میری رُشنائیا۔ اندر وڑ کے ویکھ تیری میری اکو گوت، دوُجا برن نہ کوئی بنائیا۔ مینوں ایس جاپدا روڈاسا کدے تیرے نال مل کے مانتی مَوچ، مجلس بھگتاں وچ لگائیا۔ پھیر اوتھے کران گے کوئی ہور سوچ، جس بدھ نال کلجگ ستجگ روپ وٹائیا۔ زویداس کہا میں کی جاناں تیری کھوج، ٹوں کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا میں نت درشن دیواں روز، تیرے درس دی روزی اپنا ادھار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے رمبی نے کیتا ٹکڑا، حصہ دتا وندائیا۔ اوس ویلے آواز آئی چارے ٹکرا، نکتیاں نال سمجھائیا۔ واہ میرے پُترا، میری پت رکھنی، بولیا دُھردرگاہیا۔ زویداس کہا میں تیرے کچھڑوں کدے نہ اُتران، بالک ہو کے گودی وچ سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں وی کیتے اقرار توں کدے نہ مُکراں، لہنا جُگ جُگ جھولی پائیا۔ سمیں سر ایہو جیہاں پُتران، پُختہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اک دِن رمبی نے ٹکڑے کیتے تِن، تِنے رہے کُرا لائیا۔ جے سانوں ربّ دا نظر آوے چنہ، اُس نوں بھڑ کے دیئے سمجھائیا۔ کیوں سانوں رمبیاں آراں نال رہیاں وِنہ، دُکھیاں نوں دُکھ نال ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ رمبی آر کہے مینوں ایس جاپدی، پرہہ کُچھ اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ جس ویلے کلجگ سرِشٹی بھرنی پاپ دی، دُرمت رنگ رنگائیا۔ مدد مُکنی گر اوتار پیر پیغمبر ساتھ دی، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پت رہنی نہ تیرتھ تاٹ دی، گنگا گوداوری جمنّا سُرستی پردہ رہن کوئی نہ پائیا۔ سمجھ مُکنی رسول پاک دی، خاکی بندے دین دُبا ئیا۔ نماز مُکنی سچ محراب دی، محبوب ملن کھئے نہ آئیا۔ مُلاقات چُکنی واحد جناب دی، جلوہ نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ وڈیائی مُکنی سچ آداب دی، دُھر سلام نہ کھئے کرائیا۔ لڑی ٹٹنی ساچے ستنام دی، رام رام ہردے نہ کھئے وسائیا۔ کھیل مُکنی دین مذہب شیطان دی، ذات پات دئے گوائیا۔ ایوں بھاسے، روڈاسا، اوس ویلے لوڑ پینی سوہنگ جاپ دی، تیرے اندر دی دھار تیری قلم دا پیار تیرے اکھراں دا وستھار رہیا جنائیا۔ رویداس کہہا چُپ روڈا نہ پا وچ سنسار، ایہہ حُکم دتا میرے یار، جس ویلے کھیل کراں بن کرتار، نرنکار ہو کے تیرا آکار دیواں پرگٹائیا۔ میرے شبداں دا اشتہار، دو جہان کرے خبردار، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دیاں جگائیا۔ بھگت سہیلے اُٹھا کے وارو وار، کھچ کے لیاواں چرن دوار، جتھے بیٹھا سرداراں دا سردار، تخت نواسی گہر گمبھیر بے نظیر آسن لائیا۔ جس دا کیسے نہیں کیتا اعتبار، آگے گرُمکھ کر کے جائے ہوشیار، ہوشیاری اپنے نال رکھائیا۔ چرن پریتی بخش پیار، آتم اتیتی کرے آدھار، نیتی وچوں نیتی دئے بدلائیا۔ رمبی کہے پھیر ساڈا کی وبار، جے تُوں نہ رہوں چمیار، اسیں کیہڑی کریئے کار، سانوں دے سمجھائیا۔ رویداس کہہا میرا پرہو ہووے دیال، تھانوں مارگ دئے سکھال، پرتکھ وکھا کے اپنے لال، نیتر نین اگھ کھلا ئیا۔ تُساں سیوا کرنی وارو وار، اندر وڑ کے چوبھے دینے مار، آر تیری ایہہ وڈیائیا۔ رمبی تُوں کوڑ کُڑیا را دینا پاڑ، اندر صاف کرنی بہتر ناڑ، باہر کڈھنا کرودھ ہنکار، شیطان تیرے ہُنڈیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ڈوری تُوں ملاؤنا اوس سانجھے یار، جس دی گنڈھ رہے جُگ چار، جس دا وچھوڑا مل کے وچھوڑیاں وچوں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانے نال سمجھائیا۔ رمبی کہہا کِس بدھ وڑاں اندر، گرُمکھاں ڈیرہ لائیا۔ آر کہہا کِس بدھ جاواں اندھیری کندر، اپنا پھیرا پائیا۔ رویداس کہہا جس ویلے اوہ سماں آیا میرا صاحب چار طرف دے کھول

دیوے جندر، گرمکھاں دا سِدھا راہ چاروں گنٹ رکھائیا۔ سچکھنڈ کی پرہو نے واڑنے ڈنگر، کی ڈھوراں کھلّ ٹنگائیا۔ کی پرہو نے اوتھ کوئی نچاؤ نے بندر، جو من واسنا وچ بھجّن وابو داہیا۔ کی اوتھ لٹکؤ نے سُوچ چندر، جو حُکمے اندر دین رُسنائیا۔ سچ پُچھو، اوتھ بھگت سُپیلے سدا دوار تے منگن، پریم جھولی آگے ڈاہیا۔ جنہاں نوں لوک مات آئے سدن، سدا حُکم سُنائیا۔ پھیر اوہ ایس ڈوری وچ بھجّن، جیہڑی رَویداس چمارے ہتھ پھڑائیا۔ اٹھ پھر رہن مگن، انتر آتم اک لو لائیا۔ جے کوئی شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ راجیاں دا راجا میرے بھگت نوں اپنی بیٹی دا دین آوے سگن، میرا بھگت دھکے نال پرے سُنائیا۔ مینوں اوس دی لگی لگن، جیہڑا اندر باہر سیج ہنڈھائیا۔ میں آکے اوس ماہی دے پتن، اپنا پتہ دتا گوائیا۔ بھگت کہے میں اکو جانیا اکو میرا سبّج، باقی جھوٹھی جگت لوکائیا۔ جو بھگتاں بھجّا آیا لبھن، داتا دان آیا ونڈن، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ ٹٹی آیا گنڈھن، اپنی پٹھ بدلایا۔ کروٹ لے کے گرمکھاں دے اندر آیا لنگھن، وڈیوں نکا روپ وٹائیا۔ جنم کرم دے توڑن آیا بندھن، بندی خانہ دئے گوائیا۔ پریم رس دا دیوے اندن، اند اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔ رمبی کہے میں ہُنکارہ دیواں نال ہوں، ہوئی جہی سُنائیا۔ جس ویلے آویں پرہو ٹوں، ٹونہی ٹونہی راگ سرب سُنائیا۔ بھگتاں دی لنگھے بنا سردل والی بروح، جس دا دروازہ اپنے حُکم نال کھلایا۔ اوس مندر اندر وڑ کے پئیں کو، جتھے کوک فریاد سُنن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے بھگت لبھن تے نظر آویں ہوہو، حُلیہ اپنا پھیر بدلایا۔ پاک کر کے بُت رُوح، دیویں مان وڈیائیا۔ بھگت ادھارنا پنجابی لچھن کرنا شوہ، اشارے نال پار لنگھائیا۔ اسان ویکھیا ٹوں جھٹ بدل دتا دھرو، سورن دتی وڈیائیا۔ برہما پا کے اپنے وڈے کھوہ، پال سنگھ پالکی دتا چڑھائیا۔ شنکر اپنی دھار پرو، جگت جگدیش حُکم منائیا۔ اند اندراسن رہی نہ لو، سنگھاسن گیا تجائیا۔ حُکمے اندر بیٹھائے اوہ، جس بالے ملی وڈیائیا۔ بھگتاں بخش کے موہ، مُحبّت ناتے رہیا جڑائیا۔ پال سنگھ یاد ای سولان مکھڑ اوہ، ویہ سو دس بکرمی جس ویلے آد شکت ڈرگا اشٹم کالکا کملی تیرے ساہمنے ہو کے رو رو دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چادر ٹٹی ہوئی کہے میں بن گئی پھوڑھی، رَویداس ہتھ لئی دباٹیا۔ اک دین میں اوہدے توں منگی مزدوری، میرا لیکھا دے مکائیا۔ اوس نے کہا میں دیواں ضروری، قرضہ پچھلا دیاں مکائیا۔ اک دین اوہ ڈھڈوں بھکھا

اوہدے موڈھے اُتے کالی سی بھوڑی، اوہ وی اُتوں لاہ کے میرے اُتے دتی پائی۔ ننگا ہو کے پیروں بہ گیا ایہہ وی میری مجبوری،
 خالی ہتھ دئے دکھائی۔ اونے چر نوں ایہہ حالت ویکھ کے رو پئی پھوڑھی، فُرنیاں وچ دئے دُہائی۔ رَوِداسا تیری کہدے نال یاری
 گوڑھی، جس نے صبر پیالہ دتا پئیایا۔ اوسے ویلے پرہہ نے درشن دتا حاضر حضوری، سَمکھ ہو کے نظری آئی۔ سِری بھگوان نے
 ایسے طرح تھلیوں پھڑ کے چرن دی دھوڑی، اپنے مستک لئی گھسائی۔ جن بھگتو تھادی پھیر دیواں مزدوری، ہر سنگت لیکھے اپنا
 نام لگائی۔ رَویداس نے رو کے کہا پرہو تیری ایہہ کھیل میں نہ جانا کوڑی، تُوں کوڑیاں پار لنگھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ اوہ پھوڑھی کہے اک دِن رَویداس بھکھا سی تِن دِن دا، خوشیاں نال گنڈھ پوائیا۔ بِن منکیاں مالا
 اپنی گِن دا، پردے ہر ہر ربیا دھیائی۔ جاں پاسا وٹیا اوہدے گوڈے تون ست اُنکلاں اُپر چُھیا اک تِنکا، اپنا زور لگائی۔ اُس دا
 تھوڑا جہا اندر رہ گیا چھلکا، جو خُون نال مل کے اپنا رنگ رنگائی۔ اوس اندر وڑ کے ویکھیا کھیل اوس دے دل دا، عجب کہانی
 نظری آئی۔ جس ویلے لوک کہن رَویداس ہُن بھکھا اوسے دِن پرہو ملدا، ایسے کر کے تریت بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ پھوڑھی کہے میں اک دِن اِکلی ہسٹاں، ایدھر اودھر ساتھی نظر کھئے نہ آئی۔ میں اکھیا
 میں اپنی خوشی کہنوں دسٹاں، کہنوں دیاں سُنائی۔ نہ میریاں اکھاں، کیہڑے متھے اُتے ہتھ رکھائی۔ چاروں کُنٹ دھیان ماریا نہ پیراں
 نہ لٹاں، میں کدھر اُٹھ کے تھان، بن پاندھی پندھ مکائی۔ صبر کر کے کہندی میں اوس دیاں آساں رکھاں، جو ہر گھٹ ہر تھان ہوئے
 سہائی۔ اودھروں پرم پُرکھ پرماتم رَویداس نوں ملن آیا تھہا، بہورویا اپنا روپ وٹائی۔ ہتھ وچ دو ڈنڈے سٹھرے وانگ مارے سٹاں،
 سوہنا تال بنائی۔ پیراں نال تچ کے اُڈایا گھٹا، رَویداس دے مکھ دے اُتے پائی۔ پھوڑھی کہا میں اوس نوں جا کے چٹاں، جس دا رس
 امرت نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا کھلیئے آ تینوں ہور کچھ دسٹاں، اگلی کہانی سُنائی۔ جس ویلے میں نرگن جوتی جامہ دھر کے ویس
 وٹاواں وچ جٹاں، جٹ تیرا بھگت لَواں بنائی۔ تینوں ایہو رَویداس پھیر دکھاواں اکھاں، آخر اپنا رنگ رنگائی۔ خوشیاں نال بہہ کے راہ
 دسے چرناں وچ ککھان، کامل مُرشد ہو کے اپنی دیا کئی۔ من مکھاں تون دو جہاناں باہر تھان، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ اونے چر
 نوں رَویداس اپنا ہتھ ماریا اوتے پٹاں، تھوڑی جہی دھار لہو دی نظری آئی۔ اوس نے کہا ایس نوں پرہو واسطے سانہہ کے رکھاں،

جس ویلے آوے اوہنوں مستک دیاں لگائیا۔ پھر کلجگ بھگتاں نوں دساں، سچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، فُدرت دا مالک فُدرتی میل ملائیا۔ پھوڑھی کہے اک دن میرے وچ پے گیا وٹ، وچوں اُچی نظری آئیا۔ جس ویلے رویداس کرن لگا سی صاف، اُتے اپنا ہتھ پھرائیا۔ میرے جرم کرم دا اُتر گیا تاپ، دکھ روگ رہیا نہ رائیا۔ جس ویلے اونھ کئی کھچی آپ، سیدھا دتا کرائیا۔ میرے مُنہ وچوں نکلیا سوہنگ جاپ، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ اوسے ویلے رویداس نے کہا میں نہیں اوہ میرا باپ، جیہڑا دوہاں دا ناتا رہیا جڑائیا۔ دوجی کئی کھچ کے کہا اُٹھ اوہدے ول جھاک، اپنی اکھ کھلائیا۔ تیجی کئی نوں مار کے ہاتھ، سٹی نوں لیا اُٹھائیا۔ چوٹھی آپے پئی جاگ، آس نندرا دُور کرائیا۔ رویداس اوہ کتھے تیرا رسوُل پاک، اوس دا اسم دے دکھائیا۔ رویداس نے ہوئی جہی اپنے تھلیوں چُک کے صاف، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ اک مار کے منھے تے ہاتھ، پھیر دتا سمجھائیا۔ جاں تکیا نرگن نوں جوت پرکاش، نُورو نُور کرے رُشنائیا۔ صف کہے وے رویداس ایہہ کی تیرے ماتھ، جس دا نُور میتھوں نہ جھلپا جائیا۔ ویکھ کے جلوہ تھلے ڈگی صاف، ہوش حواس رہی نہ رائیا۔ اُتوں رویداس نے ہوئی جہی لائی تھاپ، تھپکی نال اُٹھائیا۔ ایہہ ساریاں دا سجن ساک، ڈراؤندا نہیں ڈردیاں نوں اپنے گلے لگائیا۔ نوں سُنیا ای ایہدا کوئی بھوکھت واک، ایہہ کی رہیا جنائیا۔ دسدا جس ویلے آواں لوک مات، نہکلنک روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں ساریاں دا اکے وار بناں باپ، اکٹھے گودی لَواں اُٹھائیا۔ جنم کرم دی بدل کے ذات، ذات اپنی وچ ملائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ چار کُنٹ دا کھول کے تاک، قفل سارے دیاں تڑائیا۔ چلا کے سچ رواج، رعیت روایت جھولی پائیا۔ میرا بھگت کیسے دا نہ ہووے مُحتاج، دوجے در نہ منگن جائیا۔ جس دا دھناڈھ ہووے باپ، کیوں چاچیاں آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت دھر دے دھنی لئے بنائیا۔ صف کہے رویداس توں کس طرح اُٹیا میرا صفحہ، پھر دے دکھائیا۔ اوہدے اندر بے پرواہ دا گفا، اتوٹ اٹھ جنائیا۔ اوہ کہندی پائے میریا ربّا، کیوں بیٹھا چھپا ایہہ بھکھا تیرے پیار دا بدھا، تیری سیو کھائیا۔ پتہ نہیں کس دے نال رجّا، تنّ تنّ دن روٹی کھان والا مُکھ مُکھ نہ کدے کھلائیا۔ اوہ ویکھ جیہڑا اوہدی سوانی رکھ گئی ڈبا، سُکے ٹکڑے اوہدے وچوں چوہے گئے چرائیا۔ غریبنی کول پڑدا نہیں سی جس دے نال اوہنوں کجّا، خالی ہتھ گئی پھڑائیا۔ رویداس کہا چپ کر صفے، توں کی جانے،

مَینوں کپڑا ملدا مزہ، رسیا دا رس میرے اندر گیا وس، ہس ہس اپنے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی کھیل رہیا دکھائیا۔ پھوڑھی کہے رویداس میرے ویکھ تانے پیٹے والے دھاگے، آر پار سب نے دتے لنگھائیا۔ وچوں بھتے سوئے تھوڑے جاگے، جاگدیاں توں جگت دا مالک نظری آئیا۔ رویداس کہہ نہیں ایہہ وی وڈبھاگے، جو تیرے میرے نال مل کے خوشی منائیا۔ اچے توں ہور ویکھنے کلجگ وادھے، صدی ویہویں راہ تکائیا۔ اوس ویلے گھر گھر پینے سیاپے، بن ہر نامے رووے کُرائیا۔ پُتران نے مارنے ماپے، ماپے دھیاں کولوں دوہرے خصم کرائیا۔ کواریاں پہنن کنگن چھلا چھاپے، کجل نیناں دھار دکھائیا۔ رویداس ورگے کیسے دے لبھنے نہیں چیتھڑ پاٹے، جگت لباس لے بدلائیا۔ ایسے کر کے پینے گھاٹے، کلجگ شاہ پاتشاہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اک سچی دساں باتے، اگلی کہانی دیاں سنائیا۔ پرہ نے کِریا کر کے سب توں دکھری بناؤنی اک جماعتے، اکو اکھڑ دینا پڑھائیا۔ جنہاں مل کے گاؤنی سوہنگ گاتھ، گا گا شکر منائیا۔ اوتھے منگن اناٹھ اناٹھ، دیناں دکھیاں درد وندائیا۔ پھیر سب دے پورے کرے گھاٹے، گھاٹی اپنی لے چڑھائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ بھل جان اپنے ماپے، جِنان توں اپنی گود بہائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتے، سگلا سنگ دے دکھائیا۔ کون، رویداس کہے مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان آپے، دوجا سنگ نہ کھتے رکھائیا۔ رویداس تیرا سدا ساتھ، سنگ اپنا لے بنائیا۔ اچے گوبند دے دونان پُتران دے ہور تھادے نال جُڑنے ناتے، جنہاں دا لیکھا حساب وچ نہ اچے لیائیا۔ چھہی پوہ اوہناں دے پھولنے کھاتے، کیوں ویلا وقت دے گواہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کِریا کر کے نالے امرت پیائے اپنے اوس سچے باٹے، جس دے اُتے ست رنگ نشانہ جھل کے خوشی منائیا۔ باٹا کہندا میں نہیں بننا برتن، مَینوں ٹھٹھیار نہ کھتے بنائیا۔ میں بھکتاں دے نال رکھنا ملورتن، اندر بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دے نیتر اندروں پھرکن، بابروں پرہ دے نال رکھائیا۔ آپے ملان اوہناں دی ساری میٹاں دھڑکن، دردیاں درد وندائیا۔ آگے جاندیاں رہے کوئی نہ اڑچن، سدھا رستہ دیاں بنائیا۔ جیہڑے تیرے وچھوڑے وچ پرہو تڑپن، اوہناں گلے دیاں ملائیا۔ مَینوں مل کے پھیر لوک مات نہ پرتن، جو تیرے بھگت تیرے وچ سمائیا۔ بے شک گُراوتار پیر پیغمبر مَینوں ورجن، میں کیسے دے روکیاں پچھ ہٹ کدے نہ جائیا۔ جے یاد کیتا راوی دے کنڈھے ارجن، اُس دا لیکھا آیا مکائیا۔ اوہ مچھی نہ دتی تڑپن، چرن چھوہ نال پار لنگھائیا۔ بالمیک دی پوری کیتی حرصن، پچھلا لیکھا پھول پھلائییا۔ سوادھان ہو کے مرد

مردن، مدد کرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد کرے سچّا عدل، انصاف اپنا حُکم ورتائیا۔
 پھوڑھی کہے اک دِن رَويداس نے میرے ہتھ رکھیا چھاتی، بھولی جہی اُتے ٹکائیا۔ میری سہج نال کھل گئی تاکی، اور دا اورا رُوپ
 وٹائیا۔ نظر آیا اوہ کھلا پاتی، جیہڑا تھائے ساہمنے بہہ کے درس دِکھائیا۔ مینوں نہار توں نظر آیا اوہ ساٹھی، پچھلا آگے ہو کے پھیرا
 پائیا۔ مین تھانوں نہیں تكدی مین اندروں ویکھاں اوبدی ذاتی، جو ظاہر ظہور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیاوان جو اپنی دیا کھائیا۔ پھوڑھی کہے اک دِن مینوں رَويداس نے لیا لیٹ، اپنی بغل وچ ٹکائیا۔ مین پُچھیا ایہہ کی کھید، مینوں دے
 سمجھائیا۔ اُسنے کہا اچے میرا ماہی آؤنا مین اوبدی وچھاؤنی سیج، خوشیاں نال اُتے بہائیا۔ مین سُکے ٹکڑیاں دی اوبدے لئی رکھنی
 دیگ، کچیاں چنیاں نالوں سخت نظری آئیا۔ پھر وکھاؤنی اوبنوں اپنی جیب، کتے جیب کترا بن کے میرا پریم نہ لے چُرائیا۔ پھوڑھی
 کہا رَويداس مینوں کُچھ ہور نظری آیا اوبدا لیکھا کُچھ کُنٹ ہیم، بھيو رہیا جنائیا۔ اوس نے کسے نال نہھاؤنا نیم، جسدا اقرار نیڑے
 آئیا۔ رَويداس کہا چُپ کر ایہہ اوبدا لین دین، اوہ آپے ویکھ وکھائیا۔ پھوڑھی کہے مینوں ایس نظر آؤندا جویں سب دا سانجھا سین،
 سجنّ اک اکھوائیا۔ جن ماواں تُوں ہٹاؤنا پُتران مریاں پچھوں کوئی نہ پاوے وین، اوہ گوہند رُوپ وٹائیا۔ رَويداس مین ایہو لگی تینوں
 کہن، اوہ کہو جیہا، رَويداس کہا چھڈ تھان اوہ کلغی والا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ صف کہے میرے لیٹ ائے ڈھائی ول، سدھی توں گول مول دتا بنائیا۔ انج جاے ایہدا کُچھ مینوں ملنا پھل، لاہہ لینا
 جھولی پائیا۔ رَويداس کہا تینوں پتہ نہیں اچے تُوں جانا ماچھوواڑے دی جھلّ، ککھ کاہی رُوپ وٹائیا۔ جس ویلے گوہند تُوں پرہہ ملن
 دا وجنا سلّ، جل تھل سارے دین دُہائیا۔ اون تکنا اوبدے ول، سدھی اکھ کرائیا۔ اوس کہنا دُوجی وار میرے سَت تُوں مات چل،
 مین تیرے اندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ پرتناں دا پرت کسے کولوں نہ جاواں ہلّ، زمیں اسماناں وچ میرا بہار نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ویلے کِریا کر
 کے مہر نظر نال تکان بھگتاں ول، ولولے سارے دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار نہچل دھام اٹل،
 اٹل پدوی دیاں بنائیا۔ صف کہے رَويداس مینوں بغل وچ نہ گھٹ، کیوں رہیا دبائیا۔ مین تیرے ہتھوں نہیں جاندی چھٹ، تیرے نال
 پریم لیا پائیا۔ رَويداس کہا تُوں کر چُپ، تینوں دیاں سمجھائیا۔ ایسے طرح پرہو نے بھگت چُکنے اپنی گکھ، جس طرح مین تینوں اپنے

رنگ رنگائیا۔ صف کہے میں تینوں کچھ ہور لوں پُچھ، بینتی اک سنائیا۔ رویداس کہا کی لوڑ، اوہ باپ بھگت اوہدے پُت، فرق رہیا نہ رائیا۔ جنہاں نے اوہنوں جانا جھک، جھکیاں لے اٹھائیا۔ رمبی اُٹھ کے بھجی کہن لگی نی صف، میریئے بھینے، اوہناں بولنی اک ٹک، اندر ویکھ جو میرے وچ دتی ٹکائیا۔ اوہناں دا پینڈا آگے جانا مُک، پھیر آگے جنم کھئے نہ پائیا۔ صف کہے کی بھگتاں نوں پرہ نے دینا سب کچھ، بن منگیاں جھولی پائیا۔ رویداس کہے پتا دے گھر دا مالک ہووے پُت، پُتران بنا دھن دولت کم کیسے نہ آئیا۔ بھگتاں بنا پرہ نوں لوک مات کوئی نہ لے پُچھ، آؤترا چاروں کُٹ بھجے واپو داہیا۔ رویداس کہے صف چھڈ آج دی کہانی ایتھ جائے مُک، میرا لہنا دینا پرہ دے گھروں نظری آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھو گرسکھو ساچے سنتو ساچے بھکتو پیار نال تہاڈے آگے جاوے جھک، وبار نال عرشاں توں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُور دُراڈا نیڑے آیا ڈھک، پاندھی بن کے اپنا پندھ مُکائیا۔

★ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے نوٹ پند بھلائی پُر ضلع امرتسر ★

صف کہے مینوں اک دن کیسے نے کہا نی تُوں تپڑی، کچے تندان والی نظری آئیا۔ میں کہا میں اوس تھان اپڑی، جتھے منزل بے پرواہیا۔ اوتھے نہ کوئی براہمن نہ کوئی کھتری، شوڈر ویش روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوتھے نہ کوئی پنڈت واپے پتری، نہ کوئی مُلا شیخ مسائک مصلے رہیا سنائیا۔ نہ کوئی مجھ گان لویری بکری، نہ کوئی چرواہا نظری آئیا۔ نہ کوئی دھڑی وٹا جگت ترازو تکرّی، اکو کنڈا بے پرواہیا۔ نہ رمبی آر نہ ستھری، جگت سمگری ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کی دساں اوتھے اکو زرمل جوت اکرّی، ایکنکارا اکو سوہیا پائیا۔ جس دے کول پریم پریتی بھگتاں دی سمگری، جگ جگ رہیا ورتائیا۔ پاتشاہاں دا پاتشاہ عادلان دا عدلی، عدالت اک لگائیا۔ جس ویلے چاہے جگاں دی کر دیوے بدلی، تبادلے اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت و دیا جس وچ پگلی، من مت بڈھ دی کردے رہے لڑائیا۔ کوئی سمجھ نہ جانے اگلی، اکھراں والی ڈگری کم کیسے نہ آئیا۔ میں منزل اوہ لنگھ گئی، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں درشن کرن نند چند لئی، جو نوری جوت رُشنائیا۔ میں بھجی اوس دے سنگ لئی، جو دُھر دا ناتا رہیا بنائیا۔ میں پیاسی اوس دی ٹھنڈ لئی، جو

تبدیاں پردیاں شانت کرائیا۔ جس نے سدا سدا اپنی بخشش بھگتاں نوں ونڈ لئی، گُرمکھاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا راہ رسیا وکھائیا۔ تپڑی کہے مینوں اک دن پُچھن آئی سہیلی، سخی سچ دے سُنائیا۔ تُوں کِس طرح رہیں آکیلی، مٹی اُتے آسن لائیا۔ مین کہہ میرے مالک دا اک ہور مالک جو سبناں دا بیلی، بیلیاں وچ اپنی دیا کھائیا۔ دوس رین مینوں کوئی نہ سمجھو ویہلی، مین اوسے پیر دے پیراں ہیٹھاں اپنا آپ وچھائیا۔ ایہو کھیل بھگتاں نال پرہ نے کھیلی، خلقت والیو خالق دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ تپڑی کہے اک دن مینوں کسے پُچھیا آن، مینوں چوری چوری دے سمجھائیا۔ فی اوہ کہو جہا بھگوان، جیہڑا بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ مین ہس کے کہہ تسیں کی سمجھو اوہنوں آنجان، آگھاں دیو اندھو، خدا دیو بندیو، وکار دیو گندیو، من ممتا دُور نہ کھتے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان اپنی کھیل کھلائیا۔ پھوڑھی کہے اک دن میری آئی ساتھن، نیڑے آ کے رہی سُنائیا۔ اٹھ چھڈ ایہہ تھاں تیرا محلاں وچ کراں آسن، سوہنا رُپ وٹائیا۔ جتھے مہاراجیاں دی رانی مایا ترے گن بہوے کر کے داتن، دنداسا رُپ چڑھائیا۔ سوہنے صاف سٹھرے بھوشن پا کے بنے پُھل گلابن، جوین وتی اپنا جوہن رہی چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا لیکھے وچوں لے پرگٹائیا۔ مین کہہ سُن میری بہین، تینوں دیاں جنائیا۔ مینوں چنگا مندران نالوں ایتھے رہن، ایہہ بھومکا سوہنی نظری آئیا۔ جس اُتے بھگت بھگوان اکٹھے ہو کے بہن، اوتھے جگت دوشالیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہناں نوں تک کے میرے خوشی ہندے نین، میرا انتر مردنگ اک وجائیا۔ مین کوڑے وین وچ نہیں جانا وین، اپنا آپ رُڑھائیا۔ میرا مالک آپے دیوے میرا دین، لیکھا دُھر دا جھولی پائیا۔ اوس دے کول ساچے نام دی وڈی رسین، جس رسین نال بھگتاں دے سورناں دے مندر رسیا بنائیا۔ مین کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال نہیں جانا کہہن، آسا منسا نال کرنی نہ کھتے لڑائیا۔ کیوں مینوں اکو آسا بھروسا پرہ پُکھ میرا مینوں ملے نرائن، جس دے نین میرے نیتاں گئے چُرائیا۔ جس ویلے اوہ مینوں آوے لین، مین بھجّاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ تپڑی کہے اک دن رویداس آ گیا چُپ چُپیتا، ہتھ متھے اُتے رکھائیا۔ کول ڈھائیاں ہتھاں دا فیتا، دھرتی دتی منائیا۔ اوہدے اندر پریم دا لایا باغیچہ، چاروں گنٹ لکیر کھچائیا۔ پھیر ویکھیا تک کے نال ریجھاں، نیتر نین ملائیا۔ آگوں نظری آیا مارگ سدا، جو سدا

رستہ رہیا دکھائیا۔ مندر دسیا نگھا، سردی گرمی دوویں گیا بھلائیآ۔ پرہ نؤں ویکھیا پنڈیوں ننگا نہ کوئی جھگا، جھاؤنڈی نظر کھئے نہ آئیآ۔ نہ کالا نہ دسے بگا، اکو رنگ سائیآ۔ نہ نظر آئے آگا نہ پچھا، کیناں لمان کناں چوڑا کپڑے دھام آسن لائیآ۔ اوسے ویلے چرنی ڈھیہہ کے ڈگا، نیتز نیناں نیر وائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پرم پڑکھ پت پرمیشور بن کے پتا، پتوتنا ہو کے ستوتیاں اپنی گود اٹھائیآ۔ رویداس اک دن اپنی پرائی گٹھڑی، گوڈے ہیٹھاں لئی کھائیآ۔ اوہ رگڑ دے نال سی گئی رگڑی، ہیٹھوں ربی گرائیآ۔ اونے چر نؤں اک جوکاں لاؤن والی کول آگئی گگڑی، مئی دا کجا ہتھ اٹھائیآ۔ اوس نے کہا ایہہ کوئی پاگل بیٹھا جنگلی، اپنا آسن لائیآ۔ اس توں وست کی منگنی، بھکھیاں والا ویس دھرائیآ۔ گٹھڑی بولی میری گل سن اگلی، تینوں دیاں جنائیآ۔ ایہہ پریمی پیارا آیا جگ لئی، اپنوں اپنی لوڑ نہ رائیآ۔ کچھ اس دے کولوں منگ لئیں، بھکتاں جھولی رہیا بھرائیآ۔ اوہ آگوں دی نیویں آگھیں لنگھ گئی، پردے وچ اکو آس تکائیآ۔ جے بخشیں تے اپنا سنگ دئیں، ہور لوڑ نہ کھئے جنائیآ۔ چوراسی دے گیڑ وچوں کڈھ لئیں، اپنا پرہو دینا ملائیآ۔ بھین بھراواں وانگوں مل کے وست ونڈ لئیں، حصہ میرا میری جھولی پائیآ۔ رویداس نے اوسے ویلے اک لکیر اپنی چھاتی اُتے کڈھ لئی، ہوئی جہی دتا سنائیآ۔ توں اپنا آدھ میرے کولوں ونڈ لئیں، پردہ اوہلا نہ کوئی رکھائیآ۔ ایسے کارن پال سنگھ تیری بھرا والی گندھ پئی، مالک دوباں دا اکو نظری آئیآ۔ ہر سنگت ہر بھگت ایسے رنگن وچ رنگ لئی، رنگ اپنا دتا چڑھائیآ۔ مہاراج آیا کیسے کارن مارن پنڈھ نہیں، پاندھیاں نؤں اپنے نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیاوان دیا کرے اپنے اند لئی، بن بھکتاں دے پرہ نؤں اند نہ کھئے دکھائیآ۔ جے ہور کچھ ہویا تے اوہ گجری دے چند لئی، نرگن سرگن اپنی کھیل دکھائیآ۔ جس جگ جنم دی تئی گندھ لئی، رسیاں لیا منائیآ۔ جے آیا تے پریم پریتی دے پھندھ لئی، جم دی پھاسی رہیا کٹائیآ۔ سوہنا ہویا سوہنی منگ منگ لئی، پرہہ خالی جھولی دئے بھرائیآ۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایسے کارن ہر سنگت سد لئی، بنا کارنوں کیسے دے کم دا حرجانہ نہ کھئے کرائیآ۔ پریم ڈوری اندر بندھ لئی، چاروں گنٹ گندھ دتی پوائیآ۔ ہن اندر اوہلا نہ کندھ رہی، پردہ دتا اٹھائیآ۔ نہ کرماں والی تھادے سر تے پنڈ رہی، جھگڑا دتا مکائیآ۔ نہ سرت تھادی رنڈ رہی، کنت سہاگی ہر اپنا جوڑ جڑائیآ۔ نہ ہر ہمنڈاں والی ونڈ رہی، سچکھنڈ ساچے دھام بھائیآ۔ نہ کواریاں والی کچی ونگ رہی، نام کنگن ہتھ وچ دتا پائیآ۔ نہ رشنائی والی

سورج چند رہی، جوتی جوت وچ ملائیا۔ نہ امرت دھار پانی والی ٹھنڈ رہی، ساچے سومے وچ دتا ٹہائیا۔ او گرمکھو ٹہاڈے چرناں دی سیوا کرن والی نہ مائی گنگ رہی، گوداوری سُستی جمنا دُور ڈراڈیاں ویکھو روون مارن دھائیا۔ ویکھ کے پرہ دی کھیل اشٹبھج ڈرگا دنگ رہی، جس نے دنگا سُنہہ نَسُنہہ نال دتا کرائیا۔ برہما وشن شو کہن بھگتاں دی آشا ایتھوں دی لنگھ گئی، جاندی نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں صاف کہا لوک مات اک پریتی بھگتاں دی بھگوان نال ہنڈھ گئی، باقی کوڑے ناتے سارے کئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھکتو ٹہانوں مان تان دے کے بھگوان پھیر چڑھے شبد سروپی جنگ لئی، جنگجو بہادر اکو اک اکھوائیا۔ حکم دیوے اسو دے تنگ لئی، شاہ اسوارا اپنی دیا کھائیا۔ حکم دیوے نام دے مردنگ لئی، سچ نگارہ اک وجائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، سچ پریتی مل بھگتاں نال ونڈ لئی، وکھری رکھی نہ کھئے لکائیا۔

★ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے نوٹ پنڈ ٹانگراں ضلع امرتسر ★

سری بھگوان کہے بھگتاں دا سوہنا کھیڑا، سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ جتھے جگ چوکڑی تھوڑیاں دا وسیرا، سنمکھ بیٹھے سوہنا پائیا۔ ڈھولا گاون ٹوں میرا میں تیرا، پاربرہم برہم وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دوس زین نہ کوئی چند نہ اندھیرا، اکو جوت کرے رُشنائیا۔ من مت بُدھ جگت وِدیا نہ دسے کوئی جھیڑا، دین مذہب ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ ست سروپ شاہو بھوپ نرگن نرویر جن بھگتاں سد وسے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکالجگ جگ چوکڑی دیونہارا گیڑا، لکھ چوراسی حکمے اندر بھوائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، کایا مندر اندر ساڈھے تن بتھ کرے رُشنائیا۔ گرہ ہنکاری توڑ کے جندر، بے گھرے گھر دے مالک دئے بنائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کر کے ڈونگھی کندر، ست سروپ دئے وکھائیا۔ من واسنا بتھ کے بندر، چیتن سُرتی سوئی دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوٹ بھگتاں ہونے سہائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھکت سہیلا، دو جہاناں وچوں نظری آئیا۔ جس نوں ملاں اک اکیلا، نرگن سرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ وچوں تھوڑیاں ہووے میلا، بے پرواہ جنہاں اُپر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھکت کہے میرا بھگون گوسائیں، گہر گمبھیر

نظری آئیندا۔ جو ست ستوادی برہم برہمادی پکڑے باہیں، نرگن سرگن اپنا جوڑ جڑائیندا۔ کھلاپاتی دیا باقی نرگن جوت کرے
 رُشنائی، محل اٹل اکو سوہا پائیندا۔ شبد اناد دُھن بودھ آگادھ آگم سُنائی، نَش اکھڑ اپنی دھار سمجھائیندا۔ انتر آتم امرت جام پیائی،
 انوکھا رس دیوے ہس، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ نیتز لوچن نین آگھ کھلائی، کوڑی کریا میٹے بینائی، ایک نور ظہور ظاہر آپ
 اکھوائیندا۔ آتم پرما تم میلا کرے سہج سُبھائی، پڑدا اوہلا اک اُٹھائی، گھر وچ گھر مل مل خوشی منائیندا۔ آتم سیجا ڈیرہ لائی، شبد
 اناد دُھن شنوائی، جوتی نور ڈگمگائی، ست ستوادی اپنی خوشی دکھائیندا۔ بھگتاں سنگ بھگوان کرے کُرمائی، دو جہاناں وجدی
 رہے ودھائی، ایتھے اوتھے ہوئے سہائی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ رویداس چیمارا دئے گواہی، گُرمکھو ویکھو نین اُٹھائی، نج نیتز ہرجو
 اپنا رنگ رنگائیندا۔ سنتاں دا میت بھگتاں دا گوسائیں، گُرمکھاں دیونہارا ٹھنڈیاں چھائیں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ تارنہارا جانڈیاں راہی،
 پورب جنم لیکھے رہیا مکائی، نت نوت دا لہنا دینا جھولی آپے پائیندا۔ سچی سکھیا اک درڑائی، اپنی ودیا آپ پڑھائی، الفیے کم کسے
 نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان اکو رنگ دکھائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت
 سب توں چنگا، لکھ چوراسی وچوں نظری آئیا۔ جس دے چرن چُھے گنگا، کبیر ملی وڈیائی۔ رویداس کسیرے پچھے کنکن اک
 ونڈا، سوہنی جڑت جڑائیا۔ سچ دوارے دُھر دربارے ملے اک اندا، اند آتم وچوں پرگٹائیا۔ باہروں پنجاں تتاں والا بندہ، انتر نرگن
 نور جوت رُشنائیا۔ اگنی آگ نہ کھئے تپائے سدا ٹھنڈا، سیتل دھارا وچ سمائیا۔ پر پُرکھ ابناشی کرتا لائے اپنے انگا، انگیکار اک ہو جائیا۔
 کایا چولی چاڑھے ساچا رنگا، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت سہیلا اک اکھوائیا۔ جن بھگت
 کہے میرا اوچو اوچ بھگوت، آگم اتھاہ بے پرواہ اکھوائیا۔ جس دا لیکھا آد انت، جُگا جُگنت ویکھ دکھائیا۔ جو لکھ چوراسی دا ساچا
 کنت، پت پریشور وڈی وڈیائی۔ سو پرگٹ ہو کے کلجگ انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائیا۔ گُرمکھاں چپاوے اکو نام منت،
 ڈھولا دُھر دا دئے سُنائیا۔ گُڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، منمت رہن کھئے نہ پائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بھیو ابھیدا دئے کھلائی۔ ناتا
 توڑ کے جیرج اندج، اُتبھج سیتج لیکھا دئے مکائیا۔ میل ملا کے بھگتاں سنگت، سگلا سنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے میرا ٹھاگر سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جو ہر گھٹ وسیا ہر گھٹ انترجامی،

گرہ گرہ اپنی دھار چلائیندا۔ جُگ چوڳڙی گُر اوتاراں پیر پیغمبران دیونہارا اگئی بانی، شبد وست امولک جھولی پائیندا۔ امرت رس دُھر دا جام آب حیات پیاونہارا پانی، بوند سوانتی اکو اک ٲیکائیندا۔ لیکھا چُکاونہارا چارے کہانی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیندا۔ سُرقي شبد ملاونہارا ہانی، جُگ وچھڑے دُھر سنجوگی میل ملائیندا۔ راگاں ناداں توں باہر دسے اپنی کہانی، جلوہ جوت نُر نُرانی، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوڳڙی نت نوت بھگتن میتا ٲھاندا سینتا ترے گن اتیتا نرگن سرگن اپنی دھار چلائیندا۔ جن بھگت کہے میرا پاربرہم، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جس دا سب توں وکھرا نرالا دھرم، دیناں وچوں دین اکو دے سمجھائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی کرم، نہکرمی اپنی کار کھائیا۔ جس دا جھگڑا نہیں کوئی ورن، کھتری براہمن شودر ویش اکو نُر رہیا درسائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی سرن، چرن پریتی اک سمجھائیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، جگت اندھیرا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگون کہے میرا بھگت میت، دُھر دا مِتر نظری آئیا۔ جس نال جگت جہان چلے دُھر دی ریت، ساچا مارگ اک لگائیا۔ تن ماٹی خاکی کر کے ٲھانڈی سیت، اگنی تت دے بھجھائیا۔ بھيو چُکا کے اوچ نیچ، ہست کیٹ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگت بھگوان اک سروپ، جوت جوتی وچ سائیا۔ اکو دشا اکو کوٹ، اکو گھر وچ ودھائیا۔ اکو ہلارا رہے جھوٹ، دو جہاناں پار ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بھگتی وچ رکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو سنگ، جُگ چوڳڙی نظری آئیا۔ اکو نام اکو مردنگ، اکو ڈھولا راگ گائیا۔ اکو سیج اکو پلنگ، اکو بیٹھا آسن لائیا۔ اکو پریم اکو انند، رس اکو اک چکھائیا۔ اکو مندر اکو اندر جان لنگھ، اک دوجے نوں مل مل خوشی منائیا۔ بھگوان بھگتاں بخشند، بھگت بھگوان گاون چھند، دوہاں مل کے پئے ٲھنڈ، ٲھا کر قادر کرتا اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جُگ جنم دا لیکھا پورب ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سَرین سِنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

بدھک آہ ویکھ تیرے ساتھی شکاری، شکار کھیڈن لوک مات آئیا۔ بہتر سال جنہاں نال رہی یاری، پچھلا حساب سمجھائیا۔ کس بدھ موقع ملیا وچ سنساری، پرہ پڑدا دئے اٹھائیا۔ سَرین سِنگھ ہمیشہ ہتھ رکھدا سی گہاڑی، جھاڑیاں وچ لکے ہوئے شکار باہر کڈھائیا۔ ایس دی اوس ویلے ڈھائی فٹ لمی سی داہڑی، ریشیاں ورگا رشی نظری آئیا۔ اک دن ایہدے کولوں اک تتر مار گیا اڈاری، اپنے کھنبہ پھیلائی۔ ایس نوں بدھک کہا تون چنگا نہیں شکاری، تیرا نشانہ نشانے وچ پورا نظر نہ آئیا۔ اوس نے کہا اچھا میں پھیر ویکھاں دوجی واری، اپنا بل دھرائیا۔ آگے جاندیاں نوں کرشن سٹا سی پیر پساری، چرن گوڈے اُتے ٹکائیا۔ بدھک ماریا بان پہلی واری، پدم وچ دی پار لنگھائیا۔ ایہدا نام سی مدن، سٹ کے ہتھوں گہاڑی، بھجوا واپو داہیا۔ کرشن دا چرن چھیا نالے لہو صاف کیتا نال داہڑی، نیتز نیناں نیر وپائیا۔ اوسے ویلے اپنے سر تون پگڑی لاہ کے پاڑی، پٹی اُتے دتی بندھائیا۔ عَصے وچ کہا، بدھک، ایہہ چنگی نہیں ہوئی کاری، کرشن دتا بان لگائیا۔ بدھک کہا میں وی ایسے تون بلہاری، جس اپنے حکم وچ میری سیو لگائیا۔ آگوں کرشن کہا اچے لیکھا ہور تہاڈا وچ سنساری، سگلا دیاں جنائیا۔ جس ویلے آوے کلجگ اتم واری، پچھلی وارتا پرہو دئے دہرائیا۔ تَساں دوہاں کٹھیاں ہونا پھیر بننا شکاری، شکار اکو پُرکھ اکال آگے نظری آئیا۔ آو آگے، جے تیر نہیں تلوار نہیں چھرا نہیں کٹار نہیں سینے دے اُتے ہتھ مارو اکو اک واری، پیار دی دھاری تہاڈے وچ سمائیا۔ تَسیں بھل گئے میں نہیں بھلیا، تَسیں چھڈو میں نہ چھڈاں ایہہ میری کھیل نیاری، نیارا ہو کے سب تون رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیاوان ہوئے سہائیا۔ سَرین سِنگھ کچھ پچھلا کر چیتا، تینوں دیاں جنائیا۔ دوارکا تون پرے نو میل تے سی تیرا کھیتا، سوہنا ہل چلائی۔ پنج سال تون اپنی زمین دا سورن سِنگھ کولوں لیا سی ٹھیکہ، بن پٹیوں پٹیداری دتی بنائیا۔ اک ہور کھیل ویکھا، پورب دیاں درڑائیا۔ تیرا آندھ گوانڈھ بڑا نیکا، نیکی کرن والا بدی کول نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کچھ ویکھ پچھلی کتھا، یتھارتھ دیاں جنائیا۔ جس ویلے کرشن نوں ٹیکن لگا سیں متھا، اوس ویلے ایہہ دووین سیوک، اُس دے کول بیٹھے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دا روپ نظر آوے تیجا سِنگھ اُتے دلپ سِنگھ دیوت، وڈ دیوا دیونہار وڈیائیا۔ کرے کھیل الکھ ابھیوت، مہروان اپنی کار

کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ شکاریو جے شکار کھیڈن دی لوڑ، سوہنا طریقہ دیاں سمجھائیا۔ نٹھن بھجن دی رہے نہ لوڑ، جنگل جوہاں وچ لبھن کھئے نہ جائیا۔ پھرنا پئے نہ اندھیرے گھور، ڈونگی کندر نہ پھول پھلائییا۔ سواناں دی چھڈنی پئے نہ ڈور، تیر چلے نہ کھئے چڑھائیا۔ بھجاؤنا پئے نہ کوئی گھوڑ، نیزہ ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ویلے دوویں ہتھ دیو جوڑ، ٹھاڈا شکار شیر آگے پے کے اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ شیر نوں مار کے تسیں ہوئے دلیر، دوہاں مکھاں والا تیر نظر نہ آئییا۔ نرگن ہو کے ٹھانوں لیا گیا گھیر، چوٹرفا اکھئے دتے کرائیا۔ شکاریاں وانگو، ویکھیو، کتے سوٹی لا کے ایہنوں نہ دیو چھیڑ، جے چھیڑو تے پریم پریتی نال اٹھائیا۔ اپنا آپ ٹھاڈے آگے کر کے ڈھیر، مان تان ٹھاڈی جھولی پائییا۔ جے بخشش کرے تے مہر، مہروان ہو کے ہوئے سہائیا۔ رام سنگھ بے شک آج دے دن دی ہو گئی دیر، اک جگ پچھے اک دن لیکھے لائییا۔ ایسے کارن نہیں دتا بھیج، اپنی بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھو بدھ نال آپے میلے رہیا ملائییا۔

جن بھگت کہے پرہ تیری کیہڑی منوٹ، اگلی پچھلی ریتی دے سمجھائیا۔ کی لنے پے کے کریئے ڈنڈوٹ، دھوڑی وچ سہائیا۔ کی تیرے در تے جائے پہنچ، اپنا پندھ مکھائیا۔ کی گھر بہہ کے لئیے سوچ، انتر آتم دھیان لگائیا۔ جس بدھ درشن دیویں روز، سُنّیاں لئیں جگائیا۔ پریم اپنے دس دے چوج، پردہ دے اٹھائیا۔ جس بدھ مانیئے تیری مّوج، مّوجوڈہ گھر گھر نظری آئییا۔ کی ہوئیے اکادھ بودھ، پڑھیئے تیری پڑھائیا۔ کی بردا لئیے سودھ، تیرے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ کی کئیئے ہوئے روگ، منسا موہ تجائییا۔ کی چکائیے پچھلا وچوگ، نانا کوڑ ٹرائیا۔ کی کریئے سچ سنجوگ، میلا سہج سُبھائییا۔ کی جیون نالوں چنگی سمجھیئے موٹ، جیون تیری جھولی پائییا۔ کی بھجے پھریئے چوڈاں لوک، بن بن پاندھی راہیا۔ کی نیتر کجلا پائیے نال شوق، سوہنی دھار بندھائییا۔ کی تن تے وٹنا لائیے اک آونس، پچھلے مہارانیان والی ریس جنائییا۔ کی پیسے ٹکے دی تھان منھے ٹیکئیے نال پاؤنڈ، جو سورن دتے گھڑائییا۔ کی بن کے آئیے کتب غوث، ہرُپھی روپ وٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دینا جنائییا۔ کی آئیے ودیا پڑھ کے، بدھ بیک کرائیا۔ کی آئیے

سیس تیرے چرناں دھر کے، نیوں نیوں دھوڑ رمائیا۔ کی آئیے جینودیاں جگ مر کے، جیون مرن دوویں تیرے لیکھے پائیا۔ کی آئیے گھوڑی چڑھ کے، سپہرا سیس نال بندھائیا۔ کی آئیے راتیں سویرے تڑکے، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔ کی آئیے گھردیاں نال لڑ کے، ناتے جگت والے چھڈائیا۔ کی آئیے ہتھ متھے اُتے دھر کے، بھاگ اپنے ویکھ وکھائیا۔ کی آئیے سچ دوارے کھڑ کے، محل اٹل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دے سمجھائیا۔ کی آئیے پڑھ کے نماز، سجدہ سیس جھکائیا۔ کی لے کے آئیے نیاز، پراؤٹھے نال پکائیا۔ کی لے کے آئیے تاج، جیہڑا تیرے سیس بندھائیا۔ کی لے کے آئیے ساز، جو ساجن در وجائیا۔ کی بن کے آئیے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ کی کھول کے آئیے تاک، پردہ انت اُٹھائیا۔ کی کردے آئیے ناچ، گھنگٹ مکھ اُٹھائیا۔ کی ملدے آئیے ناک، ٹیڈھا مکھ کرائیا۔ کی جوڑدے آئیے ہاتھ، دوئے دوئے سرنائیا۔ کی گاؤندے آئیے گاتھ، تیرا نام دھیائیا۔ کی کھول کے آئیے آنکھ، نیتر نین اُٹھائیا۔ کی دھوڑی مل کے آئیے راکھ، تن بھوٹ رمائیا۔ کی نہا کے آئیے تیرتھ تاٹ، سرور اشنان کرائیا۔ کی آئیے پہن کے بستر پاٹ، ویس اویسا روپ وٹائیا۔ کی آئیے سوں کے اُتے کھاٹ، کھٹیا نال لیائیا۔ کی کٹ کے آئیے ننگی پیریں واٹ، ست ساچی سیو کھائیا۔ کی آئیے دوس رین کہ رات، ویلا ساچا دے سمجھائیا۔ کی لے کے آئیے نال قلم دوات، جے کچھ لیکھا دئیے گنائیا۔ کی بن کے آئیے اناٹھ، غریباں ہوئیں سہائیا۔ کی کر کے آئیے پوجا پاٹھ، مندر ٹل کھڑکائیا۔ کی آ کے کریئے بات، سمکھ ہو دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ کی آئیے سیس نواؤندے، مان ابھان مٹائیا۔ کی آئیے ڈھولے گاؤندے، دھر دا راگ سُنائیا۔ کی آئیے راگ الاؤندے، اپنا تال وجائیا۔ کی آئیے آگھ شرمائندے، نیتر نین نہ کھئے اُٹھائیا۔ کی آئیے گل وچ پلُو پاؤندے، بھے پرہو وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ کی آئیے رکھ کے روزے، فاقے وچ پھیرا پائیا۔ کی آئیے پیروں لاه کے مؤزے، جوڑا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کی آئیے خالی کر کے بوجھے، کہ مایا ڈھیر لگائیا۔ کی وجاؤندے آئیے نگوچے، بنسریاں نال شنوائیا۔ کی اُٹھاؤندے آئیے طوطے، جو منکھاں کرن پڑھائیا۔ کی نیناں آئیے روندے، بھڑی کر سُنائیا۔ کی کپڑے آئیے دھوندے، صاف ستھرے روپ وٹائیا۔ کی پھر کے آئیے پٹنے پاؤٹے، بن کے پاندھی رابیا۔ کی آئیے اپنا آپ تیرے چرناں بیٹھ وچھاؤندے، تن ماٹی خاکی تیری بھیٹ چڑھائیا۔ کی آئیے تیرا دھیان لگاؤندے، دھیاں پتر تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ کی آئیے گل

وچ پا کے پھاسی، انتر تیرے لیکھے لائیا۔ کی کردے آئیے ہاسی، خوشیاں مُکھ وکھائیا۔ کی چڑھ کے آئیے گھاٹی، منزل پندھ چُکائیا۔ کی مُکا کے آئیے واٹی، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ کی کہندے آئیے ستنام، ڈھولا تیرا گائیا۔ کی کہندے آئیے دسرته بیٹا رام، رام سینتا بے پرواہیا۔ کی کہندے آئیے کاہن، گھنٹیا کرشن دئے وڈیائیا۔ کی کہندے آئیے موسیٰ آلے اسلام، کی سلل تیری سرنائیا۔ کی مسیح کہیئے امام، کی ابراہیم وڈیائیا۔ کی محمد دا سناوندے آئیے پیغام، یامین راگ الاٹیا۔ کی کلمہ پڑھدے آئیے کلام، پلا کائنات وچوں چُھڈائیا۔ کی بن کے آئیے غلام، بردے ہو کے سیو کھائیا۔ کی چھڈ کے آئیے کام، حرص ہوس گوائیا۔ کی کھا کے آئیے بادام، پستے مُکھ چُھپائیا۔ کی کر کے آئیے آرام، سُکھ ساگر رُوپ وٹائیا۔ کی کر کے آئیے اشنان، جل دھارا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ کی ہو کے آئیے نیویں، نینویاں دئیں وڈیائیا۔ کی گھراں وچ جگا کے آئیے دیوے، گھرت دیکھاں وچ پائیا۔ کی مستی وچ ہو کے آئیے کھیوے، خماں وچ دئیں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال تکائیا۔ کی بن کے آئیے چراغ، تیرا دیپ جگائیا۔ کی بن کے آئیے کنت سہاگ، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ کی بن کے آئیے نار پیاری ویراگ، برہوں وچ کُرائیا۔ کی بُجھا کے آئیے آگ، اگنی تت گوائیا۔ کی دھو کے آئیے داغ، دُرمت میل صاف کرائیا۔ کی بن کے آئیے جگت سماج، دین مذہب نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پردہ دے اُٹھائیا۔ کی دسیئے حال دل دا، جن بھگت رہے جنائیا۔ تُوں صاحب کِس بدھ ملدا، ملنی لئیں کرائیا۔ کِس ویلے اپنے آسن سنگھاسن توں بلدا، ساچی لئیں انکُرائیا۔ کِس ویلے مالک بنیں بھگتاں دے دل دا، ویلا وقت دے درُڑائیا۔ کِس ویلے تیرا پریم غنچہ کھلدا، سُگندھی اک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینا سمجھائیا۔ کی آئیے تیرے کول بن کے نکے، نکیاں دئیں وڈیائیا۔ کی آئیے تیرے کول بن کے چٹے، پوتران پُنت دئیں کرائیا۔ کی آئیے تیرے کول لے کے پھل مٹھے، جس نوں کھا کے خوشی منائیا۔ کی لے کے آئیے تیرے کول ساچے سٹے، جس سٹے نال بازی سب دی جت وکھائیا۔ کی لے کے آئیے پچھلے چٹھے، جنہاں اُتے رویداس چمارا دئے گواہیا۔ کی لے کے آئیے پتے، جو پاتی راہیں دئے جنائیا۔ کی لے کے آئیے اوہ تیر بدھک چُھٹے، جو کرشن چرن چھوہ کے خوشی منائیا۔ کی لے کے آئیے جنہاں نوں اچے نہیں پتے، کی اوہناں سنجوگ بنائیا۔ کی لے کے آئیے نرائن سنگھ جہے سچے، جو نوجوان دا پتا اک اکھوائیا۔ کی

لے کے آئیے اوہ بچے، جنہاں نوں جنم جنم وچوں ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کی بن کے آئیے سٹہرے، ڈنڈیاں تال وجائیا۔ کی کردے آئیے مُجرے، ویسوا ناچ نچائیا۔ کی بہہ کے آئیے حُجرے، ساچی ریت سہائیا۔ کی حال دسیئے گزرے، پچھلی کہانی سب نوں رہی ستائیا۔ بن تیری کِریا کوئی نہ پُچھ لے، بھو کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کِریا دے کمائیا۔ پُرکھ ابناشی کہیا میں کیسے بدھ کدے نہ ریحہاں، بھگتاں دیاں سمجھائیا۔ بنا چرن پریتی نہ کدے پتیجاں، باقی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ ویکھو تہاڈے سابمنے کڈھی جاندا نتیجہ، جُگ جُگ دے پرچے ویکھ وکھائیا۔ نرین سنگھ بدھک دا پچھلا سی بہتیجا، جس دا بیٹا نوجوان نظری آئیا۔ اُنی سال دی عمر اوس دی ٹھیکا، اچھی طرح درڑائیا۔ جس دی کلجگ وچ پئی تریکا، طرح طرح نال دتا سمجھائیا۔ بھاویں کوئی کول لیکھن والا نہیں سی وسیقہ، وصیت بھگون اپنی آپ لکھائیا۔ نال حُکم نال حدیثا، سب کچھ دتا سمجھائیا۔ بدھک دے بہتیجے دا بیٹا، بدھک نال لیکھا بدل کے آیا ویسا، بیٹے دا بیٹا بیٹی شان ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب جنم دے وچھڑے دوویں پیو پت دیاں ملائیا۔

★ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

بھگتی کہے میں کی کراں بھگوان، پائے پائے کر سُنائیا۔ میں کیس بدھ وسان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیابان، ٹلے پربت اپنا ڈیرہ لائیا۔ کیس بدھ پھراں جہان، چار گنٹ دہ دشا اگھ اٹھائیا۔ کیس بدھ دیاں گیان، سچ دے درڑائیا۔ کیس بدھ کراواں دھیان، انتر لو لگائیا۔ کیس بدھ کراواں اشنان، تیرتھ تٹاں ہو سہائیا۔ کیس بدھ دیواں مان، مہر نظر تکائیا۔ کیس بدھ سُنواواں راگ کان، دُھر دی دھار جنائیا۔ بھڑی بھڑی کر کے نیتر نیر لگی وبان، گھلڑی میڈھی نظری آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مینوں بخشدا رہوں دان، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت، دُہائی کیوں ملیوں بھگتاں سدھا آن، میری لوڑ اوہناں رہی نہ رائیا۔ میرا کدھروں بنو پین کھان، میری سیوا کون کمائیا۔ مینوں کون دؤ پکوان، اگے بھیٹ چڑھائیا۔ میری کون کرو پچان، وچولن کون بنائیا۔ تون سدھا آپ ہوئیوں مہروان، بھگتاں میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست سچ دے سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے

سُن بھگتی پُتری، تینوں دیاں جنائیا۔ پہلوں بھگت جن تیرے چکاؤندا رہیا کچھڑی، ہوئی ہوئی لوریاں نال پرچائیا۔ نام ندھان دی دے کے بُرکی، دھیرج دیا رکھائیا۔ جوگ ابھاس تپ سادھن ہٹھ وچ کرا کے سرتی، تھوڑی تھوڑی کری رُشنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ایہ کھیل اگتی کیتا قدرتی، قادر دی بے پرواہیا۔ جس دھاروں تُوں آد جگاد اُتردی، اپنی سیوا مات کرائیا۔ جن بھگت اُدھارے تیرے وی اُپر دی، تیرا لیکھا رہیا مکائیا۔ ہُن کھیل پُرکھ اکال تے گوبند پُتر دی، دُو جی سوانی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ کھلیئے ہُن تیری گھڑی بھگتاں نال مل کے شکر دی، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگتی کہے میں کی کران، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جیواں کہ مران، کہ بھجّاں واہو داہیا۔ بل دھراں کہ ڈران، بھیانک کھیل کھلائیا۔ اڑاں کہ لڑاں، جھڑاں کہ سپس نوائیا۔ کھڑاں کہ سرنی پڑاں دھڑاں، بہتر ناڑاں ویکھ وکھائیا۔ اندروں آواز آئی ہبہ کچھ چھڈ اکو لڑ پھڑاں، پلُو اپنے نال گنڈھائیا۔ اوہناں بھگتاں نال رلاں، جیہڑے رلکے پرہہ دا درشن رہے پائیا۔ اوہناں دے اندر پریم باقی ہو کے بلاں، نرگن نور ہو کے نظری آئیا۔ اوہناں دے بجر اندر سڑاں، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ اوہناں دے مندر اندر چڑھاں، سچ دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ اوہناں دے نال مل کے اوہو سوہنگ ڈھولا پڑھاں، جس بدھ ملیا بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگتی نیکی، نیکی نیکی دیاں جنائیا۔ کچھ یاد رکھ گوبند نے بناؤنی وڈی اُچی سکھی، جس نوں اوتار پیغمبر دین وڈیائیا۔ جس دی دھار نرالی تکھی، صدی ویہویں تک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہُن اوس حُکم دی کھولن لگا چٹھی، جو اپنی ہتھیں بند کرائیا۔ اوہدے اندر اکو دھار چٹی، کالے حرفاں والا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مان دیوے ساچی اگئی، اگئی اگئی نال جُڑائیا۔ سب دی تار اندر بہ کے رہیا کھچی، بابروں نظر کیسے نہ آئیا۔ ایہ کھیل کرنی انڈھی، سچ سنگھاسن آدھ وچکارے دینا لگائیا۔ رَویداس نوں دسنی کہانی بیتی، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ خُون کڈھ کے اپنی چیچی، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ بھگت دوارے کر کے ریتی، اگئی اگئی ہتھ وند وندائیا۔ نالے دُور نالے نزدیکی، ستمکھ ہو کے کھیل وکھائیا۔ آدھ وچکار بہ کے کرے سب دے نال پریتی، سنگت چاروں طرف نظری آئیا۔ پُھلواری ویکھے اپنی باغیچی، بوٹا محک نال مہکائیا۔ آگے سب توں دھار وکھری وچ سنسار چلے تیجی، تریلوکاں اپنا حُکم منائیا۔ کلمیاں دی کلام چلے حدیثی، حضرتان دا حضرت اکو بے پرواہیا۔ حُکمے اندر سنگھ بشن مارے سیٹی، سٹا اکو وار جنائیا۔

نو گُرمکھ نو دوارے بن ٹیٹی، بنا ٹکٹ اندر لنکھن کئے نہ پائیا۔ پرہو کرے کھیل جو اپنی ریتی، ریتیوان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ اگی اگی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال دیا کائیندا۔ اگی وار اگی دیوے ونڈ، حُکم اگو وار سنائیندا۔ ڈھولے گاؤن دُھر دے چھند، اگی گیڑ آپ دوائیندا۔ نال پُرکھ اکال نالے گجری چند، دوہاں دا درس اگو وار کرائیندا۔ نالے نیتر نین پاوے ٹھنڈ، نالے آتم رنگ چڑھائیندا۔ نالے خوشی کر کے بند بند، بندگی اگو اک درڑائیندا۔ نالے کئے بھکھ ننگ، دُکھ دلدر دُور کرائیندا۔ نالے داتا ہو کے بنے سنگ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ نالے بھکھاری ہو کے لئے منگ، جن بھگتاں آگے جھولی ڈائیندا۔ نالے درس نالے اند، نالے اندپُری والا دیا کائیندا۔ نالے کرماں گکرماں دی چُکے سر اپنے پنڈ، ہوئے بہار سرب رکھائیندا۔ نالے مہر نالے مُحبت، مہروان ہو کے جھولی ڈائیندا۔ نالے پریم رس دا سوہنا شربت، اگی سیر نال آپ بنائیندا۔ نالے میٹ کے جائے عُربت، نالے اُلفت وچ وڈیائیندا۔ نالے بھجیاں ٹٹیاں بھانڈیاں ساڈھ تِن بتھ کایا دی کر کے جائے مُرمت، مُرشد مُرید اپنے رنگ رنگائیندا۔ نالے مالک ملوک جگیر دے کے جاوے خلت، خالص اگو گھر وکھائیندا۔ نالے آگے پچھے دی کٹ کے جائے دقت، وقت سہیلا آپ بنائیندا۔ نالے دو جہاناں بنا کے جاوے عزت، آبرو گُرمکھاں ہتھ پھڑائیندا۔ نالے میل ملاپ کر کے ملت، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیندا۔ نالے لکھ چوراسی کڈھ کے نسبت، قسمت سب دی آپ بدلائیندا۔ نالے جن بھگتاں ملے آپ اپنی کر کے پمت، او جھڑ راہ نہ کئے وکھائیندا۔ نالے بھگتی کولوں بھگتاں دی کراوے منت، ثالث ہو کے اپنی کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آپ ہووے اچا ساڈھ تِن ہتھ، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ چلے رتھ، بھجے واپو داہیا۔ چاروں کُنٹ نظر آئے بھگت پیاریاں اکٹھ، ہر سنگت رُپ وٹائیا۔ اوہناں وچوں سیوا لاؤنے اٹھ، جو اٹھاں تتاں روگ گوائیا۔ اوہناں وچوں پنچ لینے جھٹ، اپنا حُکم ورتائیا۔ اوہناں وچوں دوہاں دے خالی رکھنے ہتھ، پلُو اپنی گنڈھ پوائیا۔ سب توں اُپر رکھنی اپنی اکھ، نیتر دوویں لئے کھلائیا۔ نالے حقیقت دیوے حق، نالے حاکم نظری آئیا۔ اگی پوہ نوں ہر سنگت نوں لکھ لیکھ گوبند دی نال رت، رت تن وچوں کڈھائیا۔ نالے برہم نالے مت، کملاپت نظری آئیا۔ نالے راگ نالے جس، نالے ڈھولے رہیا سنائیا۔ نالے ہوئے بھگتاں وس، واسطے کر کر رہیا منائیا۔ نالے ہو پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ نالے سنگت نالے پنگت، دوویں دھار چلائیندا۔ نالے نام نالے رنگت، رنگ مچیٹھی اک رنگائیندا۔ نالے شوڈر نالے پنڈت، برہم اپنا کھیل وکھائیندا۔ نالے جیرج نالے انڈج، اُتہج سیتج اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ رت نال لکھے لیکھ نو، سوہنگ انک بنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی آوے بھوں، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ نالے دھرنی اُتے جاوے سوں، سینگھاسن ہور نہ کھتے وچھائیا۔ نالے کھا کے ڈھائی جوں، رات دا ڈنگ لے کٹائیا۔ نالے بھگتا ملن دا گوں، اگی سو نوں اکے رات درس دکھائیا۔ نالے لا کے لکھ چوراسی نوں داؤ، سادھاں سنتاں اندروں سُرتی سب دی کھچ لیائیا۔ نالے گرمکھ بکھڑے جاندا راہوں، اوجھڑ جانڈے لے ترائیا۔ نالے پریم بختے بھاؤ، بھگتی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ نالے پتا بنے ماؤں، بھگت اپنی گود اٹھائیا۔ نالے دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نالے اکیاں کولوں کرے اپنا اشنان، اپنی دیا کھائیندا۔ نالے بھگت نالے بھگوان، دوویں روپ وٹائیندا۔ نالے داتا نالے دیوے دان، دیاوان دیا کھائیندا۔ نالے چرن کول بھائے سیتا رام، دُور دُراڈا رہن کھتے نہ پائیندا۔ نالے کرشن نالے گوپی نالے کاہن، سب نوں اپنا حکم منائیندا۔ نالے پیر پیغمبر سجدے کرن سلام، سر اُپر نہ کھتے اٹھائیندا۔ نالے گر ستگر دیوے مان، مہر نظر نال ترائیندا۔ وقت سُہیلا گر چیلا گویند پُرکھ اکال ملیا آن، آن سب نوں اک جنائیندا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چھپی پوہ سوہنا رنگ وکھائیندا۔

★ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

بھگتی کہے پرہہ کرپا کیتی چنگی، دیاوان دیا کمائیا۔ آگے مینوں وی مل جاؤ سؤن نوں منجی، مٹی خاکی ڈیرہ تجائیا۔ میرا کھڑا
 چھٹ جاؤ جنگلاں وچ پھرنا نہ پو پیریں ننکی، تٹاں وچ پھر پھر پانی وچ ٹھہرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں ککر میاں دے بہار چُک چُک
 سروں ہو گئی گنجی، کلجگ سادھ بھتے ککر می نظری آئیا۔ میں بھیکھیاں پکھنڈیاں وچ بہہ کے ہو گئی گندی، یت ست رہیا نہ
 رائیا۔ پرہہ کنت ہنڈیاں مینوں کوڑ کڑیاں کیتا رنڈی، سہاگی میل نہ کھئے ملائیا۔ مارگ ہنڈیاں مینوں لے گئے ٹیڈھی ڈنڈی، اشاریاں
 نال بلائیا۔ چار کنت دہ دشا میں اپنی ہنڈی ویکھی بھنڈی، سارے دین دُہائیا۔ میری اوڈھ ایسے کر کے ہنڈھی، ویلا وقت گیا آئیا۔
 پرہو کتن لگا تنگی، دُشواری رہیا مٹائیا۔ پھیرا پا کے وچ نوکھنڈی، برہمنڈاں کھوج کھوجائیا۔ میری ویکھ کے کنڈیاں نال پاٹی انگی،
 صاحب نوں ترس گیا آئیا۔ میری ویکھ کے وچوں بھجی ہوئی دندی، مہر رہیا کمائیا۔ میری ویکھ کے پٹھ ننکی، اُتے اوڈھن رہیا
 ٹکائیا۔ میری ویکھ کے کتوں لٹھی ڈنڈی، ڈنڈوت اپنی رہیا سُنائیا۔ میں بھگتاں دی بننا سنگی، نانا لینا جڑائیا۔ جنہاں دے اندر نور
 چڑھنا نوچندی، چند چاندنا کرے رُشنائیا۔ جیہڑے پُرکھ اکال بناؤ نے اپنے بھجنگی، اوہناں نال اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتی کہے میرا ہونا چھٹکارا، پرہو کلجگ قصائیاں کولوں لے بچائیا۔ جیہڑے میرا
 تكدے سہارا، بگ بیڑے بن کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ میرا دے اشارہ، جگت وکار رہے کمائیا۔ میرا دے ادھارا، دوسریاں رہے بہرمائیا۔
 ایہو جہے سادھاں توں پرہہ کرن لگا کنارہ، کوڑیاں دی کشتی رہیا دُہائیا۔ ساچے بھگتاں بخشے پیارا، پریتی پریم اکو وار جڑائیا۔ جنہاں
 دا ٹھاکر سچا میت مُرارا، گہر گمبھیر ساگر نظری آئیا۔ اہناں نال مل کے اوسے دی کران نمسکارا، جس دے حُکمے اندر بھجی پھری
 واہو داہیا۔ اوہ سجن میناں دا میتا شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ بھگتاں دا ونجارا، سیوادارا نظری آئیا۔ اوچو
 اوچ جس دا دربارا، لکھ چوراسی گھڑن بھتہنہارا، سچکھنڈ دوارے بیٹھا سوہا پائیا۔ بھگت سہیلا ایکنکارا، بخشے سچا سچ پیارا،
 چرن پریتی جوڑ جڑائیا۔ جس دا سوہنگ اک جیکارا، دو جہاناں کرے خبردارا، پیر پیغمبراں رہیا اٹھائیا۔ اُس دا کران درس دیدارا،

جو سانجھا دِسے یارا، یارڑا اِکو نظری آئیا۔ چرن دھوڑی ٹِگا مستک لاواں چھارا، گھولی گھول اپنا آپ واراں، مان تان اِبهان رہن کھئے نہ پائیا۔ چنگا ہویا پرہہ نے بنا کے اِکو بھگت دوارا، بھگتاں توں اِکو گھر دِتا بہائیا۔ جے کِسے توں لبھنا پئے نرنکارا، اوتھے آوے بھجّا واہو داہیا۔ ساکھیاں درشن پائے نیتر لوچن نین کرے دیدارا، اگنی تہ آتم انتر دئے بُجھائیا۔ ایسے کارن بھگتی کہے مین بھگوان دی کِریا بھاگاں والی ہو کے اُس در آ کے کراں نمسکارا، نمسکار کر کے پھیر باہر نکل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیاوان ہر داتار، جس دا دیرگھ وکھرا پیار، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھجناں دا بھجن بندگی دی بندگی، بھگتی دی شکتی، شکتی دی مکتی، سختی نال اپنے چرناں وچ ٹِکائیا۔

بھگتی کہے جس ویلے بھگت دوار جاوانگی۔ راہ وچ اک لکیر کھچّ وکھاوانگی۔ اوس دے اندر پرہو دی تصویر بناوانگی۔ اوہنوں تک کے نال نظیر، نظر اوبدے وچ رکھاوانگی۔ جس دے وچوں میری لبھے تقدیر، پردہ اوبلا پرے ہٹاوانگی۔ جے مینوں دِس پین اوہ سنت سہیلے میرے ویر، اوہناں ویکھ گل گھٹ کے جیہی پاوانگی۔ اوہناں وچوں جے اگّی دے دئے مینوں دھیر، مین دھر دا ساک بناوانگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دیوے اک ور، جس دی کِریا اپنا رنگ رنگاوانگی۔ بھگتی کہے جس ویلے اندر جاواں لنگھ، ہوئی جیہی اپنا مکھ توں گھنٹ اُٹھائیا۔ میری ساری لہہ جائے سنگ، اگھاں والا حیا پرے ہٹائیا۔ اِکو اکال دِیال ساکھیاں نظری آوے اُتے پلنگ، جس دا رنگ جلوہ نور الاہیا۔ مین اوس دے چرناں دِگاں نشنگ، نشاور اپنا آپ کرائیا۔ اوتھے سارے روون دِپیک سارے رون پتنگ، کیوں پتنگیاں دا مرن دے پچھوں اوہناں دا وجود نظری آئیا۔ ایہدا نہ کوئی وجود نہ کوئی انگ، اچھیا بھچھیا وچ جھولی پائیا۔ چرن نال چھوہ کے اوبدے جوگی ہو کے، دساں حال رو کے، مینوں رکھیں بھگتاں سنگ، سچّا سنگ بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا بخشنند، بخشش وچوں دِیادیا دِیادئے کھائیا۔

★ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سینگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

بھگتی کہے تیرے بھگت تینوں کوں دھیاؤنگے۔ کیہڑا آسن کیہڑی سیج کیہڑی دشا مکھ رکھاؤنگے۔ کیہڑی کہانی کیہڑا قصہ، کیہڑا ناد و جاؤنگے۔ کیہڑی کوٹ کیہڑی دشا، کیہڑا راہ تکاؤنگے۔ کیہڑا رس مانن مٹھا، کوڑی کریا پرے ہٹاؤنگے۔ کیہڑی وست دیوان حصہ، خالی بھانڈے بھراؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو کھلاوے ساچے در، کس بدھ تیرا درشن پاؤنگے۔ جنہاں اپنی دیا کماوانگا۔ سدا چرناں وچ لگاوانگا۔ دوجا دھیان نہ کھئے رکھاوانگا۔ چاروں کُنٹ نظری آوانگا۔ زمیں آسمان اکو رنگ رنگاوانگا۔ اکو ڈھولا نام پڑھاوانگا۔ دوجا وچولا نہ کھئے رکھاوانگا۔ سوہنگ سو بولا اک سکھاوانگا۔ بھگتاں ورگا آپے ہو، بھگتاں وچ اپنا ڈیرہ لاوانگا۔ وکھرا نرالا سریشٹی دریشٹی نالوں کر کے موہ، ایشٹی آتم نظری آوانگا۔ بن آگھاں آتم کر کے لو، ساچا گھر اک سمجھاوانگا۔ من واسنا کھوہ، اپنے رنگ رنگاوانگا۔ جو اک وار چرن کول کول چرناں اُتے گیا چھوہ، اُس دا لکھ چوراسی گیڑ کٹاوانگا۔ بھگتاں نال نہ کران دھرو، لکھ چوراسی جُون وچ نہ پھراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ بھگتی کہے اوہ کیہڑا دوار، سچ دے سمجھائیا۔ جتھ کریں سچ پیار، سچ سینگھاسن بہ کے خوشی منائیا۔ غریب نایاناں دیویں تار، پردھ بالان ہوئیں سہائیا۔ جگ چوکڑی نرگن ہو کے سرگن ویکھیں سنسار، مہاسارتھی اپنا ناؤں دھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ ویکھیں خوار، گھر گھر حیرانی چھائیا۔ در ٹھانڈا دے نہ کھئے دربار، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست سچ دے سمجھائیا۔ سچ دوارا اک رکھاوانگا۔ بھگت سہیلا سیو کماوانگا۔ اک آکیلا ویس وٹاوانگا۔ گر چیلہ رنگ رنگاوانگا۔ آتم سیج پلنگ ڈیرہ لاوانگا۔ جتھ دوسر کوئی نہ سکے لنگھ، اوہ گھر اپنا آپ بناوانگا۔ نام ندھان شبد مردنگ، ڈھولا راگ آگئی راگ سناوانگا۔ لیکھا چکا کے سورج چند، جوتی دیپک اک جگاوانگا۔ پاربرہم برہم دے کے انند، رس اپنا آپ وکھاوانگا۔ آتم پرما تم ٹٹی گنڈھ، دھر دا جوڑ جڑاوانگا۔ دین دیاں ہو بخشند، بخشش رحمت بھگتاں جھولی پاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ بھگتی کہے کڈی سوہنی چنگی گل، سُکھلی اکلّی اپنی دتی جنائیا۔ نہ کوئی کیتا ول چھل، سدا مارگ دتا لائیا۔ جس نوں لبھدے بھگت اوہ آیا بھگتاں ول، بھگت وچھل اپنا پھیرا پائیا۔ پریم پیار پریتی اندر رل، رل مل سوہنا

جھٹ لنگھائیا۔ تیرِ نشانے نال ماریا سل، شبدی دھار آر پار لنگھائیا۔ بھگتاں گُرمکھاں دے اندر ڈیرہ بیٹھا ملّ، اندرے اندر پریم ربیا ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں کی کران نانی، نانیاں ورگی بیٹھی سیس نوائیا۔ جن بھگتاں ملیا دُھر دا سدھا سچّا ہانی، جوڑا جوڑی اپنا لیا بنائیا۔ سچ سنا کے دُھر دی بانی، ساچا راگ دتا سمجھائیا۔ امرت بخش کے آتم پانی، اتتر دتی وڈیائیا۔ پوریلے جنان دی دس کہانی، چارے کہانی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دین دیاں دیا کھائیا۔ دین دیاں دیکھو دیا کھاؤندا، وکھو وکھ ویکھ وکھائیندا۔ پورب جنم دا وچھوڑا میل ملاؤندا، پردہ اوبلا آپ اٹھائیندا۔ پنجاں سالان والا پٹا پاڑ وکھاؤندا، اگلا پٹا دُھر دا آپ بنائیندا۔ کیسے دھرنی وچ نہیں ہل چلاؤندا، آتم اتتر ویکھ وکھائیندا۔ پچھلا بیجیا پھل ہن جھولی پاؤندا، چھیتی چھیتی سب دے بہار وندائیندا۔ سری بھگوان باہروں کچھ اندروں کچھ کھاؤندا، کچھو مچھو سارے چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ کچھک مچھک نال کہے کشپ، کیل مئی نال وڈیائیا۔ جیہڑا سنگھاسن تھلے وڑیا سی سرپ، سانکھ یوگ سکھن آئی کیل دی مائیا۔ ڈھائی گھنٹے تھلے آ کے ربیا سی تڑپ، دتے حال دُہائیا۔ کوئی میری کرے مدد، تھلیوں باہر کڈھائیا۔ پھیر پرہ آگے کیتی عرض، پائی حال دُہائیا۔ پرہو جے مینوں وی بناؤندا مرد، بندہ ہو کے ایس بندے دا بہار پراں دیندا سٹائیا۔ آواز آئی میری تیرے نال شرط، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آپ آیا پرت، تیرا لہنا دیاں مکائیا۔ اوسے دا لیکھا تے اوسے دا لہنا دین آیا دھڑت، سورن سنگھ تیرا حساب کتاب پچھلا پور کرائیا۔ کرشن والی کہانی نالوں اوہ حساب اگلا فرق، پہلے توں پہلا دتا سمجھائیا۔ اچے وچلا نہیں پھولیا کوئی ورق، تن سو تڑھنویں جنم دا لیکھا نہ کھئے لکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کرا کے درس، تیری ترکھا دتی بوجھائیا۔

★ ۱۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال ★

بھگتی کہے حکم متیا پرہ دا، دیوے مان وڈیائیا۔ میں ناتا توڑ کے سب دا، سگلی چنت گوائیا۔ پچھلے لیکھاں دا بتھ کے بستہ، اپنے سیس اٹھائیا۔ شبدی دھار پُچھ کے رستہ، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ بول جیکارا اک الکھ دا، نعرہ دتا سنائیا۔ کھیل ویکھاں

پُرکھ سمرتھ دا، جو سچ دوارے رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں پیج جو رکھدا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ غریباں نوں ویکھ کے ہسدا، خوشیاں وچ
 سہائیا۔ بھو کھلاوے اپنی حد دا، پڑدا دئے اٹھائیا۔ میل ملاوے اپنی اکھ دا، بیج نیتر جوڑ جڑائیا۔ سوڈا وکھاوے اپنے ہتھ دا، جو
 نرگن ہو کے رہیا ورتائیا۔ میں لاہا لوں اوہدے سخاوت والے ہتھ دا، جو مہر رہیا ورتائیا۔ میرے کول کرایا نہیں سی بس د، بھجی
 واہو داہیا۔ خالی بائیسکل ویکھیا کیشن سنگھ جٹ دا، مگر چڑھ گئی چائیں چائیا۔ جو انتر آتم مالا رندا، رٹا کوڑ دتا سرب مٹائیا۔
 جو بھانے اندر وسدا، دُھر دا رانا رہیا رجھائیا۔ سر کدماں اُتے سٹدا، دھوڑی خاک رمائیا۔ کرماں دی گٹھڑی اُلٹدا، جہاں دا ڈیرہ
 ڈھائیا۔ سنسار توں پاسا وٹدا، پیار دے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دئے وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں
 ہوئی آئی نکل، اپنا آپ چھپائیا۔ جس ویلے چڑھی اُپر بائیسکل، کلجگ سادھ واجاں رہے لگائیا۔ میں آگھیا میں ناتا چھڈیا مُلما پتل،
 سورن ہو کے پارس انگ لگائیا۔ اوس نوں ملنا جس دا روپ کوئی نہ سکے چتر، چلتر سکے نہ کھئے جنائیا۔ میں سارے چھڈ کے فکر،
 خاقیاں والیاں نالوں پلے گئی چھڈائیا۔ میری سٹی اٹھی عقل، رمز رہی لگائیا۔ جس دا بھگتاں نال تعلق، اوسے نال اپنا جوڑ جڑائیا۔
 جو سیدھا آیا گرمکھاں متعلق، مُطالہ کر کے رہیا جنائیا۔ جس نوں پیر پیغمبران مٹیا مُتبرک، پاکیزہ روپ نور الایہیا۔ اوس دے چرن
 دوارے بہنا کر کے سفر، صفہ ہستی اپنی آپ مٹائیا۔ جس دا دردیاں والا سوہنا ٹبر، بن بھگتی بھگت نظری آئیا۔ جنہاں دا مالک
 شیر بر، سورپیرے پرواہیا۔ جنہاں دا لیکھا چکنا مڑھی قبر، کعبیانوچ نہ سیس نوائیا۔ اوس دا سوہنا ویکھ کے عدل، عادت پچھلی
 رہی بدلائیا۔ میں ہُن بھگتاں دی لینی مدد، مدد دین والی مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پریم پیار دی مینوں دیون وست، رسد دُھر
 دی جھولی پائیا۔ میں وی مالک تگاں جس دا وسیرا اُتے عرش، فرش دھرنی دئے وڈیائیا۔ میں زانی کر کے ترس، ہرجن ساچے جوڑ
 جڑائیا۔ کتے پچھا نہ دیوے پرت، ابھاگن در ڈرکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں
 آکے ہیرا گھاٹ کنڈھے، اپنا نک لیا ڈبائیا۔ مار کے چھال اُپروں ڈنڈے، سیدھی نہاون تیرتھ جائیا۔ اوتھے بیٹھی ویکھی روندی ماتا
 گنگے، گنگا اپنا نیر وبائیا۔ مینوں دسن لگی ایہہ سارے ہو گئے ساتھوں چنگے، جو نت پرہہ دا درشن پائیا۔ آگے ساڈے امرت کلیاں
 اُتے رہ جانے ٹنگے، رس رہن کھئے نہ پائیا۔ ساڈے چوٹدے ہونے ننگے، اوڈھن سیس نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے پرہو نال رہے

ہنڈھے، دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ جو نامِ ندھانا اِکو ونڈے، وستِ امولک جھولی پائیا۔ چلِ بینتی کرِیے جے تیرے نال ساڈی مَنے، مِنتاں نال لئیے مَنائیا۔ جس اُدھارے جٹ دھنّے، روڈاسے رنگ رنگائیا۔ جس نامے دے پھڑ کے چھنّے، دُدھ کٹورا بھوگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سرنائیا۔ بھگتی کہے میں تِن ویراں راہ وچ ڈگی، اپنیاں رگڑاں رہی وکھائیا۔ میری پاٹ گئی سولاں تیناں والی جھگی، لہنگا لیرو لیر وکھائیا۔ میرے سر وچوں ڈگ پئی کنگھی، دندا سے والی داتن آئی گوائیا۔ میں ہو گئی پیریں نگی، مستک ٹکا کھنّے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِپا کر، آگے لا کے بیٹھا پابندی، بن بھگتاں در ٹھانڈے لنگھن کھنّے نہ پائیا۔ بھگتی کہے کچھ کراں مِنت، دوئے جوڑ سرنائیا۔ میں ویکھیا چاروں سمت، تُدھ بن نظر کھنّے نہ آئیا۔ میری میٹ خُواری ذلت، ظاہر ظہور دیا کھائیا۔ جن بھگتاں بخشِ ملت، میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گنگا کہے سُن بھین اڑیے، تینوں دیاں جنائیا۔ اُٹھ دوویں ڈھولا اِکو پڑھیے، سوہنگ جے جیکار کرائیا۔ اندر عرضوئی اِک کرِیے، آسا سچ رکھائیا۔ کس بدھ تیرے دوارے وڑیے، پرہو بھید دے کھلائییا۔ سچ سرنائی اِکو پڑیے، ڈھیہہ ڈھیہہ مان مٹائیا۔ پرہو اپنے ملن دے آپے دس دیوے ذریعے، جو ذرے ذرے وچ سمائیا۔ سائوں کھنّے نہ پین تسیے، تسیح مالا باہر آئی سٹائیا۔ بھگتاں سنگِ مل کے رہیے، ناتا سچ جُڑائیا۔ جو کہن اوہو کچھ کہیے، اپنی دسیے نہ کوئی چٹرائیا۔ جتھے کہن اوٹھے بہیے، بھومکا ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بھگتی کہے میرے ہر نرائن، نر اوتار تیری سرنائیا۔ کچھ بینتی آئی کہن، سچ دیاں سُنائیا۔ میں مٹیا تیرا کہن، حُکھے اندر دُہائیا۔ کچھ دے دے میرا دین، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سری بھگوان کہے آگے آ نیڑے، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ بھگتاں ویکھ وسدے کھپڑے، گنڈی کھڑکی دیاں کھلائییا۔ جنہاں میرے پریم پیار اندر چرنی لا لئے ڈیرے، چرن چرنو دک مُکھ چُھہائیا۔ اوہناں دے باہر اندر دے مُک گئے گیڑے، جنگلاں والے جھپڑے رہن نہ پائیا۔ جے تُوں آئی اوہناں دے وپہڑے، تیرا ولکنا دیاں گوائیا۔ اُٹھ ویکھ سوانی اوہ ڈھولے گاوندے میرے میرے، دُو جی اوٹ نہ کھنّے رکھائیا۔ لکھ چُراسی وچوں تھوڑے بتھیرے، جنہاں دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِپا کر، کرنی کار آپ کھائیا۔ پرہو جس ویلے میں پہلوں اُٹھ کے بھجی، جن

بھگت راہ تکائیا۔ میرے کنڈا چُہ گیا سبھی اڈی، ہیٹھوں اُپر مُکھ رکھائیا۔ مَیں ہو گئی بہار پئیں، گُچھ آکے نیڑے آئیا۔ مَینوں درد
 ڈاڈھی لگی، مَیں رو کے دِتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ اک پیر وچ کنڈا گیا چُہ، اگلا
 دُکھ وکھائیا۔ دُوجا چکڑ وچ گیا کُہہ، زور ہتھیرا لائیا۔ پھیر ہو کے نال نکلی میری بُہ، اُچی کوک دِتا جنائیا۔ کوک نال مَینوں آئی
 سُجھ، کسے اندروں پردہ دِتا اُٹھائیا۔ مَیں نہ سکاں بُجھ، کون رہیا جنائیا۔ اچانک وِجی بُجھ، میری وکھی دتی بھنائیا۔ دھونوں پھڑ
 کے دِتا تُنُب، اگھ دتی کُھلائییا۔ جاں ویکھیا تے شاہ سوار دے گھوڑے دا وِجّا سُنُب، جس سرتی دتی بدلائیا۔ جس دی سُنہری
 دِسی دُنُب، نیتز نین اگھ ویکھ شرمائیا۔ مَیں کُرائی وانگ کونج، کوک کے سُنائیا۔ میرے ہنچھو کسے نہیں دتے پونجھ، مانک موتی
 رُوپ وٹائیا۔ اوس وکھایا مَینوں اپنا اک عرُوج، جو اچرج نظری آئیا۔ جتھے نہ کوئی ایک نہ دُوج، دُتیا رُوپ نہ کُئے وٹائیا۔ اک منزل
 تے اک مقصُود، اک بیٹھا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ بھگتی کہے سُنُب نال مَیں
 ویکھیا گھوڑا، حق دیاں جنائیا۔ مَینوں نظری آیا جوڑا، اک گوبند دُوجا گوبند دا ماہیا۔ جنہاں دا فرق روحانی تھوڑا، اسمانی نُور اک
 رُشنائیا۔ اوس دی دھوڑ دا میرے مستک لگ گیا بھورا، میرا بہرم رہیا نہ رائیا۔ مَیں سمجھ گئی ایہہ اوہو جودھا سُورا، بیرتا جس
 دی کرے وڈیائیا۔ ایس دے چرناں بنا ہور ناتا دسے کوڑا، جیون جگت نہ کُئے وڈیائیا۔ پھیر ویکھیا بھگتاں دا دِسیا مزدُورا، جو پریم
 اندر نیم اندر رام ہو کے سیو کھائیا۔ ہور تکیا اوہ بخش جائے جنم کرم دے کیتے قصُورا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اوس ویلے بھگتی کہے مَیں
 اکھیا ہُن میرا مطلب ہو جائے پُورا، ادھُورا رہن کُئے نہ پائیا۔ میرے نالوں میرے اُتے چاڑھ دیوے رنگ گُوڑھا، جس دا رنگ للاری
 رنگن والا نظر کُئے نہ آئیا۔ پھیر مَیں کہاں میری ہتھیں بابیں سگناں والا سوہے چُوڑا، جس دی بنت کسے سُنیار نہ کدے بنائیا۔
 پھیر ویکھاں رَویداس ماری پھرے بکل اک بھُورا، ہوئی ہوئی اپنا قدم اُٹھائیا۔ مَینوں خوشی ہوئی مَیں ہُن بھگت دوارے دا ہونجھاں
 کوڑا، سوہنی سُچجی سیو کھائیا۔ جو سِری بھگوان دا سچ دستُورا، چلاں اوس رضائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، میری
 آسا منسا کرے پُورا، پُوری پرہ پُورن اپنی دیا کھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، میرا سگلا میٹے دُکھ وِسنُورا، وچھوڑا اگلا دئے
 چُکائیا۔

★ ۲۰ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بھگتی کہے میں ویکھیا کھیل پرہ دا سنگ بھگتاں، ساجن ہو کے دیا کھائیا۔ سہنجی زین سہاوے ویلا وقتا، واہوا اپنا رنگ رنگائیا۔ شہنشاہ ہو کے ویکھیا بنیا منگتا، در درویش پھیرا پائیا۔ وڈا مان دیوے گرسکھ ساچی سنگتا، سنگ اپنا نال رکھائیا۔ گیان دیوے بودھ آگادھا بن کے پنڈتا، ڈھر دا سوہلا آپ سنائیا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے جنائیا۔ ناتا جوڑ کے نار کنتا، قدر کرے تھاوں تھائیا۔ میل ملا کے ساچے سنتا، ست ستوادی دھار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت رہیا ترائیا۔ بھگتی کہے راتیں مول نہ سٹی، بھجی واہو داہیا۔ پہلی ویر کٹ کے اپنی بٹی، چار کٹ گرمکھ ویکھ خوشی منائیا۔ سب دی انتر پر ماتم آتم لگی ویکھی رچی، نیندر وچ رہے دھیائیا۔ ایہناں بڈھی ہوئی سچی، سرتی سوکھم روپ وٹائیا۔ اُجل ویکھے مکھی، نور ظہور لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں پھردی رسی زین بھوندی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ بھگتاں تال رہی و جاؤندی، ڈھر دا راگ سنائیا۔ سوہنگ ڈھولا رہی گاؤندی، بہین بھائیاں رہی جنائیا۔ ساچا در رسی سہاؤندی، گھر اپنے بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، داتا دیونہار وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں ویکھیا زین سبائی، سبنا دھیان لگائیا۔ انتر یاد اکو آئی، پردے ہر رہے وسائیا۔ جگت گرتی پریتی ناتا گئے ترائی، ساچی ریتی اک اپنائیا۔ مندر مسیتی گئے تجائی، ڈھولا گیتی اکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہروان دیا کھائیا۔ بھگتی کہے میں ویکھیا بھج بھج، زین سبائی واہو داہیا۔ بھگت شہیلے بھگون رہے سد، انتر آتم خواہش ودھائیا۔ صاحب سوامی لنگھ آحد، جگت حدود پرے بٹائیا۔ ساچا ڈھولا سنا چھند، سوہنا راگ لایا۔ بھگتاں والا دے اند، سنتاں والا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگتی کہے میرا چکیا بھو، بھے دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایکا نٹیا نوکا ناؤں، نام ندھانا لئے ترائیا۔ ایکا صاحب سوامی پکڑے باہوں، جگت چوراسی وچوں باہر کدھائیا۔ نتھاوایاں دیوے تھاوں، نیاسریاں آس ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ بھگتی کہے میں ویکھیا مہروان، محبوب بے پرواہیا۔ جس دا جھلدا اک نشان، دو جہاناں آپ اڈائیا۔ جس دا حکم اک تمام، سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جس دا ناؤں مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سو بھگتاں

پار لنگھائیا۔ سوہنگ دے کے اپنا دان، داتے رہیا بنائیا۔ اوسے دی چرنی ڈگی آن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ چرن کول اُپر دھول دے مان، مہر نظر ٹکائیا۔ ابناشی کرتے دے فرمان، سُخن سچ دتا جنائیا۔ سد وسنا بھگتاں نال، دُھر دا ناتا دیاں بنائیا۔ ایہناں نال ہووے کلیان، کرماں کانڈاں ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سمرتھ ہتھ اپنا آپ رکھائیا۔

★ ۲۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اگّی پوہ کہے پہلوں اک کر مُعاف، اک نال اگّی دے وڈیائیا۔ اکیاں دا اگّی اگّی ساتھ، ایکنکار جوڑ جڑائیا۔ اگّی اگّی سب نوں دیوے دات، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سارے بھگتاں دی اگّی بنادے اگّی والی رات، پرہ دی اگّی وچوں باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہ دی اگّی گوہند دی جماعت، شبد دی دات جھولی دے بھرائیا۔ دُھر دی سوغات چرن کول نات، آتم ذات پرماتم اپنے وچ سمائیا۔ بھگت آگے رہے نہ کھئے بدمعاش، چھہی پوہ دینا حُکم سُنائیا۔ نو جنم پچھوں پُچھی جس دی وات، یزگن ہو کے دیا کھائیا۔ اُس دا لہنا کر کے صاف، پچھلا پاپ دتادھوائیا۔ اگلا حُکم دتا آگھ، عقل چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ ہر سرنائی بھگتاں پت مات، سنتاں جوڑ جڑائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہار وڈیائیا۔ پھڑیا ٹھگ لبھیا چور، چھلیا ٹھ کھئے نہ جائیا۔ ویکھے جگ پرہ کھیل کرے ہور، بلیا اپنا بل پرگٹائیا۔ چرن صد اپنی پوری کرے لوڑ، اندھ گھور دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، حُکم انتر رہیا سُنائیا۔ تارا سنگھ آگے پھیر نہ کریں ٹھگی، ٹھگاں والی ریتی کم کیسے نہ آئیا۔ کوڑی سریشٹی مایا والی تجیں، تج ابھان بھگوان سری سیس نوائیا۔ چرن کول اکو لگیں، چار کُنٹ بھجیں نہ واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ تارا سنگھ کہے میں نہ چور رہاں نہ ٹھگ، یاری نہ کھئے کھائیا۔ براہمّی دے ملن دی میری اے نہیں بُجھی آگ، تھوڑی حرص نال رکھائیا۔ جے اوہنوں دیواں چھڈ، میرا لیکھا کون چُکائیا۔ ستگر کہے پُرکھ اکال کہے دین دیاں کہے کُجھ پچھلا کر یاد، سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے سہج سُبھاؤ اگّی سو والی آئی سی آواز، مہر نظر نال درڑائیا۔ تیرے ساہمنے اوہ پورا کر کے کاج، ساکھیات دتا وکھائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا سوہریاں والا داج، جگت مایا نہ کھئے وڈیائیا۔ جے زویداس نال مل کے کُجھ کرا لیندوں حساب، داتا

دانی دیندا جھولی پائیا۔ اکیاں بستران والا خطاب، پھیر وی تیرے تن پہنائیا۔ اکیاں تولیاں والا حساب، نام دا مُندرا تیرے گل لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر کر کے پچھلا لیکھ مُکائیا۔ اگی پوہ اکھیا میں اگی اج، عجب کہانی رہی سُنائیا۔ بھگت دوارے اندر کوئی نہ رہے ٹھگ، ٹھگوری سکے نہ کھئے کھائیا۔ ٹھگ سبناں نوں دیوے دس، اچی کوک سُنائیا۔ میں پے گیا اوس دے وس، جیہڑا لیکھ رہیا چُکائیا۔ سوا گھنٹہ ساہمنے کھڑھو کے لینا تک، انتھک اکھ اُٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی پُرکھ سمرتھ، دِیادئے کھائیا۔ غریب زانیاں پچھے ڈھائی جوں آپ چھک، گُرمکھ بھنڈارے نال رجائیا۔ سوا اگی سیر دُدھ بنا کے بھت، مٹھا رس چکھائیا۔ آپ لا کے اپنی باہروں اکھ، اندروں ساری زین بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے جہنوں ملے اوہنوں چھاتی نال لاوے جھٹ، جھٹکیاں نال اُٹھائیا۔ نالے اپنا واسطہ آگے گھت، گھر دا بھيو کھلائییا۔ پھیر ہوئی جہی ہس، شبد راگ جنائیا۔ پچیاں نال پتا ہو کے جائے وس، ناتا دُھر دا آپ بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دھرم ورم سرن دُکھڑے دتے کٹ، پچھلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔

پلّو کہے پرہہ ویکھ پلک، اپنا دھیان لگائیا۔ میرا ناتا چُھٹیا خلق، جگت خدی دتی گوائیا۔ تیرا کر کے درس، اپنی اکھ کھلائییا۔ دھنّ وڈیائی جے بھگتاں دیویں ورج، کوڑی کیرپا نہ سنگ رکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری منظور کرنی عرض، تیرے بھگتاں دے گل وچ ایہو جہی پھانسی نہ کھئے لٹکائیا۔ دُھر سینگھاسن کہے مینوں کر کے خالی، کیوں اپنا آسن لائیا۔ نہ کوئی لیف نہ نہالی، تکیہ اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ سری بھگوان کہے پچھے ویکھ مار دھیانی، جس ویلے نو جنم دی تینوں دتی وڈیائییا۔ اوس ویلے زویداس دے کول کوئی سوہنیاں بستران والی نہیں سی نشانی، اکو خالی منجی دتی ڈاہیا۔ اوسے دا مُکدما پچھلا لہنا چُکنا دیوانی، گرتاری ورنٹ تیرے اپنے نال لیائییا۔ پوریلے جہاں دی اکٹھی کر کے باہروں پھڑی شیطانی، اندر لیا کے سینگھاسن ہیٹھاں دتی رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سینگھاسن جوں بھاوے تیوں کردا کار، لہنا دینا دیوے وچ سنسار، زویداس نال پچھلا ادھار، براہمن دا بیڑا کرنا پار، ایسے کارن تیرا پردہ دتا اُٹھائیا۔ گوبند کہہ مینوں یاد، ستاراں سو بٹی بکرمی پچھلی یاد کرائیا۔

اِکّی پوہ جگت سِنگھاسن سُنّا سی رات، تن سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال ماری اک آواز، دُھر سنديشه آپ جنائيا۔ اُٹھ سُنّت لے دُھر دی دات، انمول ائمل انڈیٹھری تیری جھولی پائيا۔ نین نیتر کھول کے ویکھیا نیتر مار کے جہات، شہنشاہ شاہ پاتشاہ ساکھيات نظری آئيا۔ پھڑ کے باہوں ہلُونے نال دتا آکھ، حُکم نال جنائيا۔ اُٹھ تینُون وکھاواں کُچھ سواد، سچ رس بن رسنا مُکھ لگائيا۔ مین مُٹھ چوں کڈھ کے ڈھائی دانے دتے داد، کنک نالوں جوں لے وٹائيا۔ پھیر ہوئی جہی دتا آکھ، پریم نال درڑائيا۔ دُھر دی کہانی دساں بات، اکمڑا بھيو کھلائيا۔ وپہ سو اِکّی بکرمی دی اِکّی پوہ دی جس ویلے آوے رات، سچ رس تیرا تیرے نال رکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائيا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند آہ لے ڈھائی دانہ، دُھر دا حصّہ تیری جھولی پائيا۔ ایہہ اک دن تیری ماتا گجری نوں دے گیا سی تیرا نانا، پریم نال ہتھ پھڑائيا۔ جس ویلے تیرے گھر جے بال آنجانا، اوس دے مُکھ سگن دینا لگائيا۔ ستاراں سو تینی بکرمی بھل گئی تینُون کھوانا، امانت تیغ بہادر ہتھ رکھائيا۔ اوہ چھڈ کے پٹنے والا ٹکانا، دیس آسام ڈیرہ لائيا۔ تُوں منگ منگی میرا دیو پین کھانا، سمجھ کیسے نہ آئيا۔ مین جاننہار سب کُچھ جانا، دو جہاناں ویکھ وکھائيا۔ اودھروں تیغ بہادر پریم نال چب کے کہا کڈا رس مہانا، سانتک ست ست ورتائيا۔ ایہو جہا پُرکھ اکال سدا دیندا رہے کھانا، نالے بھانے وچ رکھائيا۔ دُھر دی آواز آئی اس دی منگ منگے بال نادانا، جو جیو جوت کرے رُشنائيا۔ تیغ بہادر کہا میرے پچھوں ایہہ سب کُچھ ایسے نے پینا کھانا، اپنا لیکھا ایسے دی جھولی پائيا۔ نو کھنڈ ایسے دے ادھینا، ایسے دا حُکم منائيا۔ ایسے دا ٹھانڈا سینہ، ایسے دا امرت رس جنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائيا۔ پُرکھ اکال کہا تیغ بہادر کی آیا رس، رستے وچ پُچھ پُچھائيا۔ ساتھ مُکھوں کہا بس، کون اس دی ونڈ ونڈائيا۔ اوس کہا جھٹ، پُرکھ اکال تیری بے پروا بیا۔ پُرکھ اکال کہا کُچھ ایس توں آگے دس، تیغ بہادر نیوں کے سیس جھکائيا۔ دین دیال مستک اُتے رکھ کے ہتھ، اُنکلی نال دبائيا۔ اوہ بول پیا سچ، سچ تیری وڈیائيا۔ پُرکھ اکال پھیر کہا اشارے نال تک، شبدي ناد و جائيا۔ جان تکیا گوہند تتاں والا سریر گیا چھڈ، تن ماٹی نظر کھئے نہ آئيا۔ پُرکھ اکال کہا پھیر کھول آکھ، دُھر دا حُکم جنائيا۔ پھیر ویکھیا گوہند شبد روپ پرتکھ، آد جگادی نظری آئيا۔ تیغ بہادر کہا پرہو ایہہ کی کہانی اکتھ، بھيو دے کھلائيا۔ سری بھگون کہا جس ویلے مین ہوواں پرگٹ، نرگن ہو کے ویس وٹائيا۔ ایہہ شبد سُہیلا گوہند

ہووے میرے ساتھ، رُوپ انُوپ دھرائیا۔ سرِشٹ سبائی چار کُنٹ دہ دشا کلجگ اگنی چڑھے تاپ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔
 روگ سوگ چنتا دُکھ ودھے سنتاپ، بُھکھیاں بُھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں مان رکھن واسطے مات، ہرِ گوہند کھیل
 کھلائیا۔ دُکھیاں دا دے کے ساتھ، دردیاں دا درد ونڈائیا۔ گُرمکھاں نوں کھوا کے ساچے سیر دی بہات، آپ ایسے ڈھائی دا نے نال
 جھٹ لنگھائیا۔ اوسے دے پچھوں خوشیاں نال گھر گھر دیندا رہے سوغات، وست امولک اپنی جھولی پائیا۔ تیغ بہادر کہا پرہو میرا
 کیوں نپیا مستک ماتھ، اُنگلی نال دبائیا۔ پُرکھ اکال کہا تینوں دسی جاچ، تُوں اپنے سٹ دینا سمجھائیا۔ جگت شہیدی کھیل تماش،
 کوٹن کوٹ گئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دھار آپ پرگٹائیا۔ تیغ بہادر کیوں تیرے مستک اُنگلی دبی،
 سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ انت میں اپنا نور پرگٹ کیتا ربی، دو جہاناں کر رُشنائیا۔ اوس ویلے ہوویگی ویہ سو اکیویں
 صدی، صدا دے دے دیاں جنائیا۔ تیرے سٹ دُلا رے نوں بخشنی اوہ گدی، جیہڑا جگت گُرو پھیر کوئی نہ سکے بدلایا۔ پنجاں تتاں
 والی دیہہ سب نے چھڈی، تتاں والا گوہند رہن کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے تیغ بہادر اپنے مستک وچوں تھوڑی خُون دی دھار کڈھی،
 پرہہ چرن دتی لگائیا۔ اوس جوت سرُوپ اگمڑے اگمڑی مار کے ادی، دھرنی ہیٹھاں ساڈھے تِن ہتھ دتی دبائیا۔ تیرا لیکھا لگاؤنا
 ساچی جدی، پُت پوترے حُکم منائیا۔ جس دا لہنا پھیر دیواں کدی، فُدرت دا مالک ہو کے خلق دا داتا بے پرواہیا۔ تیغ بہادر کہا
 اوہ کپہڑی سہنجی گھڑی، کون رُت وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے پریم پیار مہر مُحبّت دی بھگتاں اُتے لاواں جھڑی، امرت اک
 برسائیا۔ چار جُگ دے وچھڑیاں بناواں لڑی، اپنے گوہند لڑکے ورکے لڑن بھڑن والے لَواں بنائیا۔ جو چڑھن پوڑے ہر دے،
 پردے ہر ہر وسائیا۔ بنا پُرکھ اکال کیسے تون نہ ڈردے، بھہ سر نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہناں دے واسطے دروازے کھول دیواں لہندے
 چڑھدے، دکھن پہاڑ نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہناں نوں مالک بنا دیواں اوس گھر دے، جس دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تیغ بہادر کہا ایہہ کپہڑی رمز، اشاریاں تون باہر جنائیا۔ ایس نوں کپہڑا جاوے سمجھ، کون
 دیوے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ کوئی وڈا نہیں غضب، حیرانی نہ کھئے وکھائیا۔ ایہہ نرالا کھیل وکھرا عجب، اچھی طرح درڑائیا۔
 جس ویلے گر اتاراں پیر پیغمبراں دا رہیا نہ کھئے ادب، عدالت سچ نہ کھئے کرائیا۔ چار کُنٹ جھگڑا نظری آوے دین مذہب، ساچا

اسلام نہ کھئے سمجھائیا۔ گوہند اشارے اُتے چلے نہ کوئی قدم، سچ مارگ نہ کھئے اپنائیا۔ اوس ویلے پرہہ کھیل کرے آپ اول، الہی نور کر رُسنائیا۔ دیوے وڈیائی دھرنی دھول، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا دیوے بدل، عدل اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کِہا تیغ بہادر ایہہ بنا سطران توں مضمون، شبد اشارے نال تینوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے سچکھنڈ دا بدلن لگا قانون، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ساچا دُھر دا دس اصول، اصلیت دیاں وکھائیا۔ کی تینوں میرا حُکم قبول، کہ سیس دیویں پھرائیا۔ پھڑ زور نال دتا بلون، اندر باہر دتا جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ سُنائیا۔ دُھر دا حُکم دسے آپ زرنکار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گوہند دا ہووے گوہند نال پیار، گوہند گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ گوہند دا لہنا دینا دیوے جگ چار، چوٹھا جگ دئے گواہیا۔ گوہند گوہند پچھے پیٹے وار جائے چار، چار یاری ناتا جگت تڑائیا۔ گوہند گوہند پچھے منگے وست اپار، سؤلاں ستھر سیج ہنڈھائیا۔ گوہند گوہند پچھے ہونے دار، اپنی اکھ کھلائی۔ گوہند گوہند پچھے کرے ادھار، لہنا دینا دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ گوہند گوہند پچھے لیکھا دئے نوار، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تیغ بہادر کہے بھگون کپھڑی تیری ریتی، کلجگ انت لئیں پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کِہا جس ویلے میں ڈھئیے پچھوں آواں گوہند دی ویکھن باغیچی، گوہند اپنی انگلی نال لکائیا۔ گُرمکھاں بخش کے سچ پِرتی، پِرتیم اکو دیاں جنائیا۔ حُکمی دھار کھیل انڈیٹھی، اگمڑا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگون گوہند جوان، تتاں دی بناواں اکو ریتی، ریتیان آپ اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا سانجھا بن کے لاشریکی، شرکت کوڑی دیاں گوائیا۔ بھيو کھلا کے اپنا اک حقیقی، حکمت اپنی دیاں درڑائیا۔ سوہنگ روپ سب توں نزدیکی، آتم پرما تم ا کے گھر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تیغ بہادر جس ویلے جب گیا ڈھائی جوں، خوشیاں نال اندر لئے لنگھائیا۔ جس ویلے راتی گیا سوں، آپ اپنے وچ سمائیا۔ اوس ویلے اوہ کھادھے ہونے کُراؤن لگے وانگ کاؤں، کوک کوک سُنائیا۔ جے گجری نہ بھل جاندی ماؤں، گوہند اپنے مکھ لیندا لگائیا۔ جھٹ تیغ بہادر کِہا تسیں نہ پچھتاؤ، پشچاتاپ نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ حُکم بے پرواہو، جو اپنے بھانے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جوں، پشچاتاپ نہ کرو آپ، پرہہ اُتے اوٹ لو تکائیا۔ اوہ سب دا دیونہارا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جس ویلے کلجگ

انت رُوح بُت کوئی نہیں دِسنا پاک، دُرمت مَیل نہ کھئے دھوئیا۔ گر اوتاراں پیرِ پغمبران چھڈ دینا ساتھ، دُھر دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔
 اوس ویلے پُرکھ اکال پرہہ آپ آؤنا بن کے دُھر دا باپ، پت پرمیشور رُوپ وٹائیا۔ اوس سوہنا سُکھالا دِسنا جاپ، گُرمکھاں کرے
 پڑھائیا۔ نال گوبند پینا جاگ، شبدي شبد لئے انگڑائیا۔ پھیر ملے اوہ دات، پاربرہم پرہہ دیاوان دیا کھائیا۔ اگئی اگئی دی آوے رات، اک
 اکلّا ہوتے سہائیا۔ نال بھگتاں ہووے جماعت، سوہنی بنت بنائیا۔ مات پتا والا پچھلا توڑ کے نات، گُرمکھاں ناتا اپنے نال جوڑ جنم
 ستگر گھر دوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ تیغ بہادر کہا جوں نہ کر بہرم، کوزا بھانڈا دے
 بھنائیا۔ جس ویلے نہکرمی کیتا کرم، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوبند دی ملی سرن، سرن اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، لیکھا جگ رسیا چکائیا۔ جگ جگ لیکھ چکاونہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت نرگن نور جوت کرے اجیارا،
 جوتی جاتا آپ اکھوئیا۔ لہنا دینا چکاوے ادھارا، گوبند لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ ڈھٹیا دا ڈھائی ڈھائیاں دا بے پرواہی کرے سچ پیارا،
 وہارا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر نال ناتا جوڑے بوند رکت، جگت
 مات پتا دُھر دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اپنی بخش کے ساچی شکت، شخصیت اکو دئے درڑائیا۔ جس ویلے سہنجنا آیا وقت، لہنا دینا
 سب دا ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ بنا کے بھگت، بھگون کرے پڑھائیا۔ نیت کرا کے درس، لوچن خوشی منائیا۔ امرت میگھ برس، اکو رس
 چکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا بول کھڑک، سوئی سرت اٹھائیا۔ جنہاں پچھے آیا پرت، اوہناں لئے جگائیا۔ جنہاں پچھے گوبند لائی شرط،
 اوہناں شرع دئے وکھائیا۔ گُرمکھو عرش فرش توں پار پرہہ دا مذہب، ادب وچ سدا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ایہہ بچن سُن کے جبرائیل آیا فرشتہ، نیوں نیوں رسیا سپس نوئیا۔ ایہہ کھیل کس کس دا، کچھ مینوں دیو
 جنائیا۔ مینوں کچھ نہیں دسدا، سُن کے بھجّا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا ایہہ کھیل نت دا، جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوٹن
 کوٹ محمد ایس دوارے اُتے وکدا، قیمت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا سندیشہ ہُن آگے کوئی نہیں لکھدا، دُھر دا حُکم آپ جنائیا۔ ایہہ مارگ
 چلنا پیو پُت دا، بوٹا سب دا پُت وکھائیا۔ جھگڑا رہنا نہیں کوئی لُٹ دا، کوزی لُٹ کرے کوئی نہ رائیا۔ رشتہ جڑنا خُون وچ خُون
 ابناشی اچت دا، چیتن اپنی دھار وکھائیا۔ جس دا لہنا کدے نہیں مُکدا، دیندا رہے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جوں کہن کدوں آوے وقت سُہیلا، گوہند مُکھ لگائیا۔ پُرکھ اکال نال ہووے میلا، مِلنی جگدیش اپنے گھر جنائیا۔ اِکو رنگ ہو جائے گُرو چِیلا، چِیلا گُرو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھگتاں بن کے سَجَن سُہیلا، گُرمکھاں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ڈھائی جوں کہن کی بھکھے کھا کے پوہ دی رات اِگی، دھیان اِک نال لگائیا۔ پُرکھ اکال کِیا نہیں بھکھا اوہ بھکھیاں دی بنائے سِکھی، جس سِکھی وچوں ساکھیاں نظری آئیا۔ کھول کے ویکھے اپنی چٹھی، جو بنا چٹھی رسائن اگئی مالک دتی پھڑائیا۔ جس دی دھار سدا چٹی، دوُجا رنگ نہ کوئی چڑھائیا۔ جس دی پریم نال پریتی، پیار نال وڈیائیا۔ جس بھگت سُہیلے لگاؤنی سچ باغیچی، بوٹے دُھر دے مات پرگٹائیا۔ آپ کرے سچ تصدیقی، تسلی نال اپنا آپ تسلیم کرائیا۔ حُکم سندیشہ شبَد حدیثی، ہرجن دئے جنائیا۔ پیار دا خُون مُحبّت دا مضمون، مہروان دئے لکھائیا۔ سوہنگ دا قانون، کلجگ میٹ فرعون، کوڑے فارم سارے پاڑ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے چِن آتم بولا، بھگتاں ولوں ربیا سُنائیا۔ پرہو تیرے گھر دا گولا، سیوک نظری آئیا۔ اِک بھگت اِک بھگوان ہور کاہدا رُوَلا، تیجا حصّہ کون وندائیا۔ پُرکھ اکال کِیا میرا گوہند نال قولا، جس ویلے آواں اُپر دھوؤلا، تیرا میلا سہج سُبھائیا۔ اوہ بھگتو تہاڈا وچولا، سیوک سیوا والا گولا، مؤلا والا مؤلا، ہر کرتا نال رکھائیا۔ بن گوہند بن میرے کوئی رُوپ بنے نہ سوہنگ شبَد ڈھولا، اکھراں والا شبَد کم کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھو، بنا گوہند سچ پیار دا کھیلے کوئی نہ ہولا، حُلیہ بدل کے گُلیاں وچ ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ بن سِری بھگوان بنے کوئی نہ تولا، ترازو دُھر ہتھ نہ کوئی اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو جے کوئی دھوکھے وچ پا دئے رُوَلا، اوس دا بھید دے سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی کِیا اوہ کھول کے پردہ اوبلا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو کویں لگے پتہ ایہہ گوہند، شبَد دُلا را نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کِیا جس طرح میں بنایا گوہند اپنی بند، ایسے طرح گوہند اپنی بند تہانوں لئے بنائیا۔ تہاڈی میٹ کے سگلی چند، چنتا پرے دئے ہٹائیا۔ بہرم بھلیکھے وچ سرِشٹی کولوں اپنی کرائے نند، اوس دا پھل تہاڈی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اوہ کھیل کرے انج، جس طرح جنی جن مل مل بالے رہی جائیا۔ بھگت جن ہوئے حیران، پرہوؤ نوں رہے جنائیا۔ اوہ کِس بدھ سانوں بالے بنائے گا آن، بچیاں وانگ گود اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کِیا اوہ میرا میرے نال مل کے ہووے

مہروان، مہر نظر اپنی اک جنائیا۔ پہلوں ست رنگ دا ست نشان، بھگتاں گھر اٹھائیا۔ پھیر بٹوارے دا بن مہان، روداسے دا لیکھ
 جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی دے وچھڑے لے ویکھ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ پھر حکم نال کھولے بہیت، شبدي پردہ لاپیا۔ لہنا دے کے
 ارجن دی تتی ریت، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ پھیر بھگتاں نال کر کے بہیت، سچ پیار لے بنائیا۔ اپنی اک چیچی وچ مار کے نو چھیک،
 چھیکڑ تھادا لیکھا دے بنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ لیکھ کے دے بھیج، بن رکت بوند توں خوں نال خوں تاثیر نال تاثیر اپنی لے
 ملائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، دیاوان اپنی دیا کھائیا۔

سن کے چن خوشی ہوئی چیچی، دساں رہی سنائیا۔ بھگت بھگوان گوہند دی چلن لگی ریتی، تیجی دھار خوشی
 دکھائیا۔ جھولی پین لگی پچھلی کوئی کیتی، کرتب اپنا رہی دکھائیا۔ بھگتاں دی بنن لگی ریتی، نیتوان رہیا سمجھائیا۔ لوڑ نہ رہنی
 مندر مسیتی، مسلہ اکو وار حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چیچی کہے میرے اُتے نمبر
 لاؤ نو، نو نو چار لیکھ مکائیا۔ پرہہ دا پورا ہو جائے گوں، آسا وچ سمائیا۔ لیکھا مک جائے ڈھائی جوں، جو بیٹھے راہ تکائیا۔ ابناشی
 کرتا نو کھنڈ پرتھی آوے بھاؤں، اپنا پھیرا پائیا۔ گوہند سورا نال درشن دے کے آوے اگی سو، اک اک نال اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ چیچی کہے میں اکھاں نال رعب، حکم نال سنائیا۔ جنہاں گوہند دی ماننی موج، خوشیاں
 وچ سمائیا۔ جنگلاں دی چھڈنی کھوج، پربتیاں دا ڈیرہ ڈھائیا۔ ہنگتا دا کٹنا روگ، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ غمی دا کٹنا سوگ، ہنگتا دا
 گرہ ٹرائیا۔ پریم دی چگنی چوگ، سوہنگ دا ڈھولا گائیا۔ پال سنگھ نو واری تکھی دھار دے چوب، رت گوہند باہر کڈھائیا۔
 سوہنگ 'گرمکھ سنگھ لیکھ دینا پردا سودھ، شدھ اپنا آپ کرائیا۔ پُرکھ اکال دے ویکھ چوج، چاروں کٹ رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ خوں کہے میں بن کے لہو، لالاں سچیاں دیاں جنائیا۔ اندر وڑ کے
 سب نوں کہوں، ستیاں دیاں اٹھائیا۔ اوہناں دے نال رل کے بہوں، جو بھگون رہے منائیا۔ اوہناں دی سیجے چڑھ کے سوں، جو
 آسن رہے وچھائیا۔ اوہناں دا لہنا دوں، جو اپنا آپ سر سے بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا

دتی لگائیا۔ گوہند کہے میرے خُون دا قطرہ، قاتل مقتول دوویں پار کرائیندا۔ گُرمکھاں آگے رہیا کوئی نہ خطرہ، خطرے وچوں باہر کڈھائیندا۔ پڑھنا پئے نہ کھئے پترا، پُستک ہتھ نہ کھئے وکھائیندا۔ لیکھا کوئی نہ جانے سطران، حرفاں نال نہ کھئے صلاحیندا۔ جنہاں دے واسطے عرشی پریم اُترا، داتا بے پرواہیا۔ گوہند بنایا پُترا، پتا پُوت ملے وڈیائیا۔ قوئل اقراروں مُول نہ مُکرا، لہنے دا لہنا دینے دا دینا دیونہار آیا واہو داہیا۔ سنت سہیلے چُکے کچھڑا، اپنی گودی لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ خُون کہے، نہیں میں خُون دا قطرہ، طبقاں سبق رہیا سکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مکے دُکھ دا، دردیاں درد وندائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پُت دا، پتن اپنے لے بہائیا۔ جتھے دوجا اور نہ کھئے پُچھدا، اکو سِری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ خُون کہے میں سیوا کیتی رات آگی، بیس اکیس وچے ودھائیا۔ جن بھگتاں دُھر دا مضمون ملے چٹھی، سوہنگ لال گُلالا نظری آئیا۔ گوہند یاد آئے پچھی، پچھلا لیکھ درڑائیا۔ کڈی سوہنی ہونی چھبی پوہ متی، متراں لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مارگ دے لگائیا۔ ساچا مارگ کہے پرہو میری ارداس، ارداسے کرن والا پوری نہ کھئے کرائیا۔ گوہند تیرا تُوں گوہند دے پاس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر دسدے تیری نکئی نکئی شاخ، بہار دیاں ٹہنیاں وانگ اپنا آپ گئے مہکائیا۔ بن تیری کِریا بھگتاں ملے نہ کھئے ساکھیاں، سدھا میل نہ کھئے ملائیا۔ جیہڑی وست تیغ بہادر منگی دات، اوہ انہوتا وچ دے جنائیا۔ جس ویلے دلی دربارے دین لگا سی ساس، ڈھائی انچ تیغ گردن توں نیڑے نظری آئیا۔ اوس ویلے اک بچن دتا سی اکھ، ڈھائی اٹھرو نیتراں وچوں وبائیا۔ ایہہ میرا قطرہ پُہل گلاب، محک وچ دینا مہکائیا۔ جو مینوں دسیا لیکھا حساب، شبدي دھار پرگٹائیا۔ اوس دا میں انت منگنا حساب، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر تیغ بہادر کہا جس ویلے کھنڈا نیڑے آیا ڈھائی انچ، سیس دا درشن پائیا۔ اوس کیتی اک منت، عرض کر سُنائیا۔ ایہہ شرع شیطان دی علت، جلا دان ہتھ وڈیائیا۔ میری تیرے نال ملت، مُلاقات واسطے بھجّا واہو داہیا۔ دس کی میری صفت، پڑدا دے اُٹھائیا۔ تیغ بہادر کہا تیری پُرکھ اکال بدلے قسمت، گوہند دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم سندیشہ اک سُنائیا۔ جگت کھنڈے کر وار، تیری واری آئیا۔ تینوں گھڑیا لہار ترکھان، جگت راجاناں ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے

میرا صاحب ہووے مہروان، پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ گوہند سؤرا نوجوان، اپنے انگ لگائیا۔ اوس ویلے اپنا اکو کھنڈا کرے پردھان،
 شبدی شبد پرگٹائیا۔ تہاڈا لیکھا مُکا کے جہان، کوڑی صفا دئے اٹھائیا۔ اوس ویلے پرہ دے ہُنندیاں بھگت ہووے نہ کھئے قُربان،
 سِکھاں دا سیس نہ کھئے کٹائیا۔ پرگٹ حاضر ہوئے آپ آن، نِرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، شبدی شبد کھیل
 وکھائیا۔ گھاؤ لا کے راج راجان، شاہ سُلطاناں دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کھنڈا کہے
 مِیں جس ویلے چھوبیا نال گردن، گردش چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ مینوں نظری آیا گرو ارجن، جو تئی توی بیٹھا خوشی منائیا۔
 میرے اندر اٹھیا دردن، دُکھ لِن انکڑائیا۔ مِیں اپنے آپ نوں کر کے مردن، مرد دتا بنائیا۔ دھئے جوڑ پُرکھ ابناشی آگے کیتی عرضن،
 عرضوئی اک سُنائیا۔ تیرا کھیل اسچرجن، اچرج تیری وڈیائیا۔ مِیں ویکھے پیارے تیرے ہرجن، جو ہردم تیرا نام دھیائیا۔ بے شک
 مِیں اوبناں دا اڈ کیتا سر دھڑ تن، اوبناں دا تہ پھیر تیرے وچ سہائیا۔ اوہ کھنڈا کہے مینوں این دِسدا اوہ گجری دا چن، کھنڈا
 تیرا تیرے کولوں منگ منگائیا۔ پہلوں پنجان تتاں دے کوڑے بھانڈے لئے بہن، پھیر شبدی ہو کے شبدی دھار نال کرے صفائیا۔
 بھگت سہیلے بیڑا بٹھ، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ اوس دی دھار پیر پیغمبراں لینی من، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، حُکم سندیشہ اک سُنائیا۔ کھنڈا کہے مینوں ویہ سو آگی بکرمی دِسدی نیڑے، ڈھائی جوں دین گواہیا۔ جس ویلے
 سِری بھگوان بھگتاں دے آؤنا وچ گھیرے، چاروں کُنٹ گرمکھ نظری آئیا۔ گوہند دے اندر لگنے ڈیرے، ڈیرے دا مالک مالک دا
 ثالث اکو رنگ وکھائیا۔ گرسکھاں چاؤ گھنیرے مٹدے جان اندھیرے، چاندنی چند چمکائیا۔ آگی آگی جس ویلے آگی مارے گیڑے، دُور
 دُراڈا دِسے نیڑے، پندھ اپنا آپ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ آگی کہے آگی لڑی،
 آگی جوڑ جڑائیا۔ جس ویلے آوے اوہ گھڑی، ساڈھے دس وقت سہائیا۔ چھپی پوہ دی رات پہلوں لگی رہے جھڑی، اوس جھڑی
 دے نال جڑی چھپی دی ستائی، ستائی دا ماہی مڑ کے پھیرا پائیا۔ اوس ویلے وجنی اک ودھائی، ہر سنگت ڈھولا لینا گائی، جو
 اپنی رت نال لیکھائیا۔ جس نے تاریا سدھنا قصائی، اوہ تہاڈا بنیا راہی، رت اپنی باہر کڈھائیا۔ لیکھا تہاڈی جھولی پائی، وچھڑے رہیا
 ملائیا۔ ڈھولے رہیا سُنائی، پھڑ کے تارے باہیں، گل اپنے نال لگائیا۔ اٹھاں سیوا دئے سمجھائی، پنجان ہتھ کٹار پھڑائی، دو ہتھ جوڑ

پین سرنائیا۔ اک پھلاں ہار تن چھپائی، چار کُنٹ ہر سنگت خوشیاں اک وکھائیا۔ سینگھاسن کہے سہنجنی رُت آئی، دِلاں دا مالک سچ دوارے سوہیا پائیا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہی، اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چھبی پوہ دا کھیل ویکھن واسطے، پال سینگھ، اوہ زُپیا رویا، جیہڑا خُون رت نال دتا رنگائیا۔ اوہ کہے میں اک توں سوا ہویا، اپنا وادھا رہیا وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی تَواں نروآ، بھگت دوارے بہ بہ بھگتاں دئے وڈیائیا۔ میں اگی تُوں لے کے جانا ڈھوآ، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ اوہ کدے نہ موآ، جو پریم پیار ارداسا پرہ دے اگے دئے سُنائیا۔ اکیاں دا اگی اکیاں دے اگے کھلویا، ایکنکار بے پرواہیا۔ جس تُوں اپنی لڑی نال پرویا، اوہ اوسے ورگا ہویا، جو ہوکا دے کے رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اک کہے میں سوا ہو کے چڑھنا بھیٹا، بھگتو اپنا آپ تہاڈے نال ملائیا۔ میں تک کے وینہدا رہیا کیوں بھگت بھگوان دا بنے بیٹا، ناتا دُھر دا لئے جُڑائیا۔ مینوں اُنی کتک دا اچے چیتا، ویہ سؤ اٹھاراں دئے گواہیا۔ گُرمکھو ایہہ ارداسے دا تہاڈا آخیری لیکھا، اگے حساب لین والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگی اگی اگی اگی اگی سارے لینے ونڈ، جیچا کھئے رہن نہ پائیا۔ اگی اگی اگی اگی پائے گنڈھ، اپنا ناتا لینا جُڑائیا۔ اگی اگی اگی چاڑھ کے چند، چار کُنٹ کرے رُسنائیا۔ اگی اگی اگی ہوئے بخشنند، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ اگی اگی وچ کر کے بند، بندگی دئے درڑائیا۔ اگی اگی نہہائے سنگ، دُھر دا ساتھ بنائیا۔ اگی دیوے آپ اند، رس اکو اک چکھائیا۔ اگی مندر ویکھ لنگھ، سرگن نرگن پردہ لاہیا۔ سچ سینگھاسن بیٹھ سورا سربنگ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کھڑے کر پیارے پنج، پنجاں کھڑگ کھنڈا چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ ساڈھے دس کہے میری کیوں ایہہ ونڈ، پرہ نے دتی پائیا۔ پتہ نہیں کی ایہدا اند، صفت کی جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے تُوں کی جانیں ایہہ کھیل سورا سربنگ، کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے ڈھائی جوں کھا کے تیغ بہادر منگی سی منگ، دن دا وقت ساڈھے دس دا نظری آئیا۔ دس سال ایہدا بھیت رکھیا بند، ویہ سؤ تیراں بکرمی پہلی وار تیری ونڈ ونڈائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں ساڈھے دس دے کے دنڈ، دنڈا اپنا مگر وکھائیا۔ اگے بھگتاں بیڑا بتھ، دن دیویں دئے ترائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا شہیلا بن کے سنگ، ساتھ اکو نظری آئیا۔ سُن کے چن رین بھنڑی آگئی بھجی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کی پرہو تُوں اچ

بھگتاں ملنا سچیں، سچ دے درڑائیا۔ میں وی اوہناں دا درشن کراں آگھیں، ساری رات آگھ کھلائیآ۔ آؤندا جاندا تاردا نواردا مہروان
 میرے نال بسیں، ہنس مکھ تیری بے پرواہیا۔ میں پچھلی گل یاد رکھی، جیڑی ماچھوواڑے گوہند دتی سمجھائیآ۔ تیرے پریم پیار دی
 خُون رتی، رتن امولک ہیرے گرمکھ دئے بنائیا۔ اکو نام دی دس کے پئی، پئیداری پچھلی ختم کرائیا۔ سجن ہو کے بھرے نہ چٹی، آگے
 ملے نہ کھئے سزائیا۔ میں ایسے کارن آئی تھی، بھجی واہو داہیا۔ پہلاں ویکھاں اوہ جو گرمکھاں دی سنگت اکٹھی، اکٹھے ہو کے پرہ
 دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہونا سہائیا۔ بھڑی زین کہے میں بننا چوہدار، بھگتاں دے گھر گھر
 ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے اوہناں دے در لنگھے کرتار، درشن کر کے خوشی منائیا۔ پھیر اچی کوکاں کوکاں مار، بھڑی بھڑی کر کے دیاں
 سُنائیا۔ سارے اٹھو ہووے خبردار، گرمکھ اپنی آگھ کھلائیآ۔ جس نے خُون دا سانجھا تہاڈے نال کریا پیار، سوہنگ مضمون دتا
 لکھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اک گھر بار، جگت جہان دُنیا دتی تجائیآ۔ اک دا سوا ادھار، رُپیا رو کے کرے پکار، بھیٹا چڑھنا
 ساچے یار، جو یارڑا ستھر اک ہنڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حکم وکھائیآ۔ بھڑی زین کہے میں
 ویکھنے اج اگی سو گھرانے، ساڈھے تِن ہتھان والے نظری آئیآ۔ جنہاں ملنا سیری بھگوانے، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ اوہناں دی بلدی
 ویکھنی زبانی، کس بدھ پرہ دے ڈھولے گائیآ۔ کس طرح بدل گئے اپنے زمانے، ناتا سریشٹی نالوں ٹرائیا۔ صاف کرا کے بریخانے،
 لیکھا دھر دا رہیا مکائیآ۔ جنہاں دے گرہ پرہ سہاؤنے مہانخانے، محو اپنا درس کرائیا۔ اوہناں توں بلہار جاواں قُربانے، کربلا والا
 اوہناں تُوں سیس نوائیا۔ کیوں، جنہاں تُوں پرہو آپ پہچانے، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوانے، بھگون اپنے گھر وسائیا۔

★ ۲۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی آتما سنگھ فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

برہمنڈ کھنڈ دو جہان پئے نچ، پُری لوء آکاش پاتال اپنی خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو پئے بس، کروڑ تیتیس سُرپت اپنا راگ الاٹیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پئے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ تٹ کنارے مارن اچھالے اٹھسٹھ، سمنڈ ساگر لین انگڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا زمیں اسمان اکھ کھول کے جھٹ، مکھ پڑدا لیا اٹھائیا۔ چلو ویکھیئے کھیل پُرکھ سمرتھ، جو نرگن کرتا رہیا کرائیا۔ پس اکیسا دیوے دُھر دا حق، حقیقت دُھر دی جھولی پائیا۔ شبد اگئی لیا سد، سندیشہ حُکم آپ سُنائیا۔ دُھر دا مارگ رہیا دس، ست ست کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکا کے ت ت اٹھ، نو دس بھيو کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سارے اٹھ لین انگڑائی، بے دار اپنا آپ کرائیا۔ چلو ویکھیئے بے پرواہی، نر نرنکارا درشن پائیا۔ جس دے حُکمے اندر دو جہان بیٹھے سیس نوائی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ اتم میٹھارا کوزی شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ ساچا مارگ رہیا لگائی، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چلو ویکھیئے ہر نرنکارا، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ جس دا کھلیا اک دربارا، چار کُنٹ دئے وڈیائیا۔ بھگت وچھل جن سنتاں کرے پیارا، گرمکھاں گود اٹھائیا۔ جس دا گرو گُردیو دے کے گئے لارا، اشارہ اک سمجھائیا۔ سو قرضہ لاپے ادھارا، پورب جھولی پائیا۔ چرن کول دے سپہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھیئے اگئی، ایکنکار رہیا بنائیا۔ شبد سُت کہے ایہہ کھیل پرہو انڈیٹھی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آتیا۔ بن ہر بھگت کیسے نہ دسی، منکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساچی اگئی دس بھگوان، گر اوتار رہے جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا گاؤندے گئے گان، گہر گمبھیر کر وڈیائیا۔ گوبند سکھی بنائی نال کِریان، کھنڈا کھڑگ اٹھائیا۔ اُس تون پرے کیہڑا نشان، سچ نشان دے سمجھائیا۔ سچ سوامی ہو مہروان، پڑدا اوہلا دے کھلاٹیا۔ پُرکھ ابناشی دیاوان، دین دیاں دئے سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی کھنڈا کھڑگ دے کِریان، جگت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی گھاڑت گھڑے لوہار ترکھان، باڈھی سیو نہ کھئے کھائیا۔ نہ کوئی شاہ پاتشاہ ہووے حُکمران، ریت راؤ نظر کھئے نہ آتیا۔ نہ کوئی ہٹ ونجارا ہووے دکان، قیمت سکے کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ کپھڑی تیری اگی اک، اکو وار سمجھایا۔ سچ دوارے آوے دس، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دے اندر باہر کوئی نہیں ہتھ، کھتری براہمن شوڈر ویش اپنے رنگ رنگایا۔ جنہاں توں درشن دیویں نت، نج نیتر کر رُشنایا۔ جنہاں دا پت پریشور ہو کے بنیوں پت، پُرکھ اکال آپ اکھوایا۔ جنہاں دی ننگی ہون نہ دیویں پٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جنہاں دے ہتھ وچ دینی چٹ، دُھر دے ٹکٹ آپ پھڑایا۔ آگے دا جھگڑا مُکنا نت، لوک مات پھیر نہ کھئے ستایا۔ دس وڈیائی دینی کس کس، قسمت نال بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ پیغمبر کہن گرو اوتار سچ سکھی دا کپھڑا روپ، ایکنکار دے جنایا۔ جس دا ڈنکا چار کوٹ، دہ دشا کرے شنوایا۔ جس دا جھگڑا مُکنا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ سمجھایا۔ جس دا سوہاونت سُہانا پنج تت کلبوت، کایا کعبہ نور خدایا۔ جس دے گھر سوامی ملنا محبوب، سری بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا محل اٹل سُہانا عروج، عرش قُرص دوویں بھیو کھلایا۔ جنہاں دی منزل اک مقصود، چرن کول اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا دے چکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تیری سکھی دا کپھڑا رنگ، رنگ رنگیلے دے جنایا۔ کون آتم کون پرماتم کون دیوے اند، نجانند کون سہایا۔ کون ڈھولا کون گیت کون چھند، کون بخشند بھئے سہایا۔ کون کرم کگرم کرے کھنڈ کھنڈ، ناتا توڑ کے جیرج انڈ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پار لنگھایا۔ کون خوشی کرے بند بند، نرگن نور چاڑھ چند، جگت اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ کون ساجن میت ہووے سنگ، کون نام وجائے مردنگ، کون شبد ڈھولا گایا۔ کون وست دیوے ونڈ، انتر آتم پاوے ٹھنڈ، ترے گن مایا اگن نہ لاگے رانیا۔ کون دوارے میل کرے سورے سربنگ، کوڑی کِریا میٹ کے بھیکھ پکھنڈ، پلو گنڈھ اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ دے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تیری سکھی دا کپھڑا کپڑ، اوڈھن کون سیس ٹکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کہا میرا پریم سہارا اوہناں دا چھپر، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھایا۔ اوہ پڑھ کے اکو سطر، ست بھومکا بیٹھن آسن لایا۔ اوہناں دا اکو مالک اکو متر، سجن میت اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھ دے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے سکھاں دی کپھڑی گنتی، جو ایکنکار اگی آپ بنایا۔ کس حساب پیمانے وچ منتی، ناپ کون جنایا۔ کون ویکھے جودھا سورپر ہمتی، بلدھاری پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کہا

میرا بھگت اُچے چار سمتی، چاروں گنٹ وڈیائیا۔ اوہناں دی لمبائی چوڑائی نہیں کوئی انچی، ڈھائی انچ دا لیکھا تیغ بہادر گیا سمجھائیا۔ جنہاں دا مالک جودھا پیر پُرکھ اکال اِکو بمتی، دو جہاناں ویکھے تھائوں تھائیا۔ اوہناں کرن نہ دیوے کیسے دی منتی، منتاں وچ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اوہناں لوڑ رہے نہ کیسے کایا پنڈ دی، برہمنڈ دین تجائیا۔ دھار دے کے اپنے اند دی، ست سچ وچ سمائیا۔ اوہ کھیل سیری بھگوان دی، دوجا سکے نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ وست ست رنگ نشان دی، نشانے تیر ربیا چلائی۔ گُرمکھ گوپی اوس کاہن دی، جو کاہناں ورگے کاہن ربیا پرگٹائیا۔ ہرجن سینتا اوس رام دی، جو کوئن کوٹ سرتیاں ربیا اُچائیا۔ ایہہ کھیل دو جہان دی، دوآ پہلا دئے گواہیا۔ ایکا کہے ایہہ نشانی اوس نوجوان دی، جیہڑا نئی نؤکا پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سیری بھگوان کہے میری اِگی دا ایکا، اِکو وار بنائیا۔ دوائے دی دو جہان ٹیکا، ٹیک اِکو اک سمجھائیا۔ دوہاں مل کے ہونے ایکا بھیکھا، ویس اولٹرا آپ جنائیا۔ لیکھا چُک جائے مُلا شیخا، پنڈت پاندھا لوڑ رہے نہ رائیا۔ پرہ دی اِگی وچ مل کے ہو جائے بڈھ بیکھا، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ گر اوتار کہن پرہ اِگی دا دس مول، امل دے جنائیا۔ اودھروں شنکر سٹ کے ہتھوں ترسول، بہ گیا آسن لائیا۔ برہما کہے دس پرہو اِصول، سچ سچ سمجھائیا۔ وشنو کہے ایہہ کھیل معمول، بے پرواہ دی بے پرواہیا۔ جنہاں چرن کول بخشے اپنی دھول، دھول اُتے لئے پرگٹائیا۔ ہو کے ساجن دھر دا کنت کنتوبل، کرنی کار لئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیری بھگوان دئے وڈیائیا۔ سیری بھگوان کہے میری سیکھی سُنو اصل، اصلیت دیاں درڑائیا۔ جنہاں دا زرگن زرویر زرنکار زراکار کرے وصل، میلا اپنے نال ملائی۔ سو صاحب سلطان دی ساچی نسل، رُوپ رُوپ وچوں پرگٹائیا۔ جنہاں دی پوری ہو جائے مزل، پاندھیاں والا پندھ چُکائیا۔ اوہ ڈھولا گا کے غزل، اِکو نام خوشی منائیا۔ کایا وچوں کایا جاوے بدل، بدلی جگدیش کرائیا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہ کے کرے عدل، عدالت اِکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری سیکھی ست، ست ستوادی ہو کے دیاں جنائیا۔ اندر وڑ کے دیواں مت، باہروں کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرما تم دے کے رس، نجھر دھارا اِک چوائیا۔ سچ دوار ملن دی اکھ، پرتکھ دیاں گھلائی۔ سرشٹ سبائی نالوں کر کے وکھ، وکھرا راہ جنائیا۔ شبدا انادی دے کے حق، جھولی

خالی دیاں بھرائیا۔ اوہ تیرا میرا گاون گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ پہلوں بن کے بھگت جماعت، سماج ساچا لین پرگٹائیا۔ پھیر
 اگی دا ایکنکار کھیلے کھیل تماش، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ ساچے سنت کر پرکاش، نورو نور دے چمکائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تھادی
 خواہش، خالص اپنا رنگ وکھائیا۔ کسے نوں ہون نہ دیوے نراش، بیس اکیسا بے پرواہیا۔ ساچی سیکھی دا ساچا ساتھ، سنگی ہو
 کے آپ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ایہہ کس منگی منگ،
 سیکھی بھگتاں دے بنائیا۔ ابناشی کرتے کہا ایہہ کھیل میرا بہ رنگ، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے سرگن زرگن چڑھایا چند، جوتی
 جوت کر رُشنائیا۔ اوس ویلے شبدی سٹ اپنی جھولی اڈ، نیترو رو رو آپ سُنائیا۔ پرہو ویکھیں، کریں نہ مینوں اڈ، تٹاں وچ پھسائیا۔
 میں تیرا روپ تیری جد، وشو ناؤں دھرائیا۔ کدے نہ ہوواں تیتھوں الگ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہروان دے سمجھائیا۔ شب سٹ کہا نو آد، پرہہ آگے سپس نوائیا۔ تیرا کھیل سدا برہماد، برہمانڈ تیری سرنائیا۔ ٹوں
 نت نوت بھیکھ وٹائیں سوانگ، زرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ میں ساچی منگاں مانگ، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میری آشا اکو تانگھ،
 ترشنا دے ڈہائیا۔ کون ویلا پرہہ بھگتاں دیویں ساتھ، ڈھر دا سنگ بنائیا۔ ڈھولا سنا کے گاتھ، اکو کریں پڑھائیا۔ دیناں ویکھیں ناتھ،
 اناتھاں سر ہتھ ٹکائیا۔ سنتاں پچھیں بات، ستگر پھیرا پائیا۔ لیکھا لکھ کے قلم دوات، کاغذ شاہی دئیں وڈیائیا۔ اپنے نال بندھا کے
 نات، ناتا چرن جڑائیا۔ درس دکھا کے ساکھیات، سمکھ ہو کے نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہرم بھلیکھا
 دے کڈھائیا۔ سٹ ڈلارا کہے میرے پرہہ ٹھاگر، بھگون دے جنائیا۔ دو اک دا کیہڑا قادر، قدرت دے سمجھائیا۔ بھگت سہیلا کیہڑا
 عادل، عدلی بدلی ویکھ وکھائیا۔ سچ اگی دا دس مہاتم، مطلب آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال
 ترائیا۔ پرکھ اکال کہے میں ایکنکار، نو نو چار پچھوں پھیرا پائیا۔ منگدے رہن سدا جگ چار، چوکرئی اپنا دھیان لگائیا۔ بردے رہن
 گر اوتار، خادم نظری آئییا۔ شاستر سمرت کردے رہن پکار، انجیل قرآن کوک کوک سُنائیا۔ روندے رہن جگ چوکرئی چار، نیترو
 نیناں نیر وپائیا۔ دین مذہب دا بُندا رہے پزار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈائیا۔ کلمیاں بُندا رہے اظہار، شرع کردی رہے
 لڑائیا۔ نام دی وجدی رہے ستار، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سب توں وکھری نرالی پرہہ دی کار، ہر کرتا دے جنائیا۔ شب سٹ

لینا وچار، ابناشی اچت بوجھ بُجھائیا۔ جس ویلے بھچھیا منگ کے جاون گرو اوتار، پیر پیغمبر میری اوٹ رکھائیا۔ سارے کہن تون ہی زینکار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تون داتا پروردگار، جلوہ نور خدائیا۔ رحمت کر آپ مہروان، محبوب اکھ کھلایا۔ اوس ویلے ویکھان مار دھیان، اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ چاروں گنٹ دے شیطان، شرع کرے لڑایا۔ ثابت دے نہ کھئے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھایا۔ اوس ویلے پرگٹ ہووے نہکنک بلی بلوان، بل اپنا دیاں جنایا۔ دیناں مذہباں تون باہر نشان، دو جہاناں دیاں وکھایا۔ سب تون وکھرا نرالا بنا کے ودھان، وادھا اپنے ہتھ رکھایا۔ سدھا بھگتاں ملاں آن، دوسر ناتا نہ کھئے جڑایا۔ اوہناں نال مل کے کھیلاں وچ جہان، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ آتم انتر دے کے برہم گیان، ساچی ودیا کراں پڑھایا۔ اوہناں دا مندر سہاوا بنا کے مکان، مقبریاں وچوں باہر کڈھایا۔ جھلا کے دھرم ست دا اک نشان، دو جہاناں کراں شنوایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو آؤ ویکھو دھر دا کاہن، دھر درباری ہر زینکاری جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نرگن نور کرے رُشناٹیا۔ دو اک دا کھیل مہان، اکو اگی بیٹے پردھان، ساچی سکھی پرہ در پروان، جس دی ذات پات دین مذہب سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ ویکھے راج راجان، شاہ پاتشاہ اکو حکم سُنایا۔ سو اگی جو کیسے در نہ وکی، ایشٹ پڑکھ اکال رہی منایا۔ اوہناں دے پچھے گوبند نے کھول کے پڑھی چٹھی، جس اندر حکم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی کرتا رہیا کھایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو سکھی ویکھنی ساکھیات، ہر ستگر آپ بنایا۔ لیکھا لکھ کے نال قلم دوات، کلمیاں والیاں لے نوائیا۔ حکم دے کے کائنات، دو جہاناں کرے پڑھایا۔ جلوہ نور نیتر نین شرمائے آفتاب، اچ عروج شاہ پاتشاہ اکو بیٹھا سوہا پائیا۔ جگت جگدیشر سب دا ایشر جن بھگتاں ہون نہ دیوے کیسے دا محتاج، مُحبت اپنا رنگ رنگایا۔ ایس اگی تون کدے نہ لگے داغ، ڈرمت میل نظر کھئے نہ آئیا۔ اگی دا مالک اک سہاگ، پت پرمیشور دھر دا ماہیا۔ جس انتر آتم لائی جاگ، جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسان سکھی دی ویکھنی رسم، رستہ دیوے کون جنایا۔ گوبند کہا پرہو میرے نال کھادھی قسم، قسم نال قسمت سب دی دیاں بدلائیا۔ اکو جانا کے اپنا اسم، اشارہ اکو اک لگایا۔ تتاں والا تار کے جسم، جوتی نور کراں رُشناٹیا۔ درش دکھاواں نورے چشم، باطن ظاہر دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دھوڑی ٹکا لاوے بہسم، جو

ویہ سو دس بکرمی سنگھاسن ہیٹھاں دتی دبائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو ایہہ شبد گر دی سکھی، جیہڑا جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔
 ایہدی اوبو پُرانی دسی ہوئی متی، جو گوبند گیا سمجھائیا۔ جس ویلے آوے ویہہ سو اگئی، ایکنکار دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ
 گڑیاری زین دُبٹھڑ مار پٹی، بہڑی بہڑی کر کے رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب سلطان ویکھ
 دکھائیا۔ صاحب سلطان کہے ویکھو گردیو، اترا اپنا دھیان لگائیا۔ ابناشی کرتے لیکھے لاؤنی سیو، جو جن سیوک ہو کے گئے کھائیا۔
 دھام سہا کے اک نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیا۔ پردہ کھول کے الکھ ابھیو، بھید دئے سمجھائیا۔ جنم رس دا ساچا میو، دُھر دا پھل کھوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ اگئی دی آشا، عرش فرش دوویں رہے لگائیا۔ ایس
 اگئی دا خلاصا، خُد سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دے آگے کردے گئے ارداسا، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ کلمیاں وچ
 پڑدے گئے نمازاں، حُجریاں وچ دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ مناؤندے گئے وچ کایا کعبہ، مگہ مکمل اکو دھیان لگائیا۔ سچ محبوب
 ویکھدا رہیا تماشا، جگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ اپنا بھیو نہ دسیا کیسے خلاصہ، وضاحت نال نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ابناشی کرتا کہے ایہہ اگئی کیسے وچ نہ آئی عقل، ودیا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا سِدھا پرہ
 دے نال تعلق، نانا اکو نال جڑائیا۔ اُس دا لیکھا کپڑا کرے مُعطل، دُھر دا حُکم نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چار ورنان دی اکو جہی
 شکل، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ابناشی کرتے پیس اکیسے ہویا اپنا مطلب، بھگتاں کارن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، مہروان بھیو گھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہندے نال زور، بنوریان نال جنائیا۔ پرہو سچ سکھی دی کپڑی لوڑ،
 پردہ دے اٹھائیا۔ ویکھ کوئن کوٹ مندران مسجداں شودوالیاں مٹھاں وچ تیرے آگے رہے ہتھ جوڑ، گردوارے ارداسے رہے سُنائیا۔
 پُرکھ ابناشی کہے ویکھو تسیں آپ تگ کے غور، اپنا اپنا دھیان لگائیا۔ ایہہ باہروں صاف تے اندروں چور، یرانے کوڑے رہے نبھائیا۔
 ایہناں دی درگاہ سچ نہیں کوئی لوڑ، کلجگ اتم رہیا کُرائیا۔ ایسے کارن آپ گیا بہڑ، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ گر اوتارو پیرو پیغمبرو
 تہاڈی پچھلی مُک گئی دوڑ، اگلا پندھ دتا چُکائیا۔ تسیں صدی ویہویں مٹھا رس کلجگ کر نہ سکے کوڑ، کوڑی کِرپا نہ کھئے گوائیا۔
 ست دھرم دا سر تے جھلے کیسے نہ چوڑ، سچکھنڈ ملے نہ مان وڈیائیا۔ کلجگ سادھ سنت اندروں ہور تے باہروں ہور، جگت

مثالاً دین چند چکور، اپنی پریت نہ کھئے لگائیا۔ بیس اکیس توں بعد جو درگاہ آوے واپس دیواں موڑ، بن میری کرپا سچکھنڈ وژن کھئے نہ پائیا۔ سب نوں پئے پُرکھ اکال دی لوڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو ایہ تیری دھار نیکی، نیکیاں نیکیاں وچوں نظری آئیا۔ تیری کھیل لکھ چوراسی جیو جی کی، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ تیری بھگتی ساچی دس کن کیتی، بھگتاں دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جسوں بخشی چرن پریتی، اُسوں بھگتی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ نال اٹھ کھلوتا گوبند ست اوس کہا جنہاں دا لیکھ لکھیا گیا نال خوں چچی، اوبناں دا چار کُنٹ اکو مالک نظری آئیا۔ دو جہان دی سچی آواز شبد دی وجنی سیٹی، ستگر اپنا ناد سنائیا۔ جھولی پاؤنی سب دی گھال کیتی، لیکھا ہتھو ہتھ ورتائیا۔ ہر دا بھگت لیکھا چکا جائے مندر مسیتی، شودوالے مٹھاں وچوں لبھن کچھ نہ جائیا۔ جس دی کھیل اوسے نے کیتی، نرنکار دی اکو ریتی، دیونہار دو جہان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھ وچ رکھائیا۔ اگی کہے میں ایکے پچھ ویکھا دوا، دو جہان نظری آئیا۔ دو جہاناں دے مالک نے بھگتاں واسطے کھولیا بوا، دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ بخش لئیاں اوہ وچھڑیاں رُوخان، پورب جنان میل ملائیا۔ جگت اندھیر مٹا کے دھواں، ساچا چند دتا چمکائیا۔ خوشی کر کے ساڈھے تن کروڑ لوان، روم روم وجے ودھائیا۔ مان وڈیائی دے کے دوباں، چیلے گرو پار کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اوبناں جوگا ہوواں، جو ہوئیاں نال میرا نام دھيائیا۔ اباشی کرتا کہے میں اوبناں دے ویراگ وچ روواں، جو انتر آتم میرا دھیان لگائیا۔ اوبناں دی آتم سیجا سوواں، جو پریم سنگھاسن رہے وچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہارا تھاون تھائیا۔ اگی کہے میں پاؤنی گوپال نال گنڈھ، پر پُرکھ دے وڈیائیا۔ جنم کرم دی تپدی نوں پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ ورسائیا۔ اک اگی دی اچے پائے گنڈھ، ایکنکار اپنے نال جڑائیا۔ جس نوں کھول نہ سکے کوئی دند، جگت ہتھاں چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اگی کہے میںوں یاد آیا پچھلا چیتا، گوبند خوشی نال جنائیا۔ جس ویلے گرواں اوتاراں پیغمبران پیراں دا مُکنا ٹھیکہ، ٹھیکے دار نظر کھئے نہ آئیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں ہونا بھیٹا، اپنا آپ مول چکائیا۔ اوس ویلے پر پُرکھ دے نال نرگن دھار شبد اگئی ہونا بیٹا، نرویر رُپ نظری آئیا۔ جو سچ سنگھاسن ہونا لیٹا، سوبھاونت اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوس بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا بھگتاں لینا اٹھائیا۔ دھر اولڑا

ویسا، جوتی نور رُشنائیا۔ ڈیرہ لا کے ماجھے دیسا، سبیل دینی وڈیائیا۔ جن بھگتاں چُکا کے لیکھا، لیکھتی لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک بوئے سہائیا۔ اگّی کہے مین اکیاں نال پاؤنا جوڑ، اک اک دیاں وڈیائیا۔ جویں گوبند پُرکھ اکال دی نبھے توڑ، ایسے طرح بھگت بھگوان اک دوّجے دا سگلا سنگ نبھائیا۔ پرہ دی سیکھی نوں سکے نہ کھئے وچھوڑ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ شوہ دریائے سکے نہ کوئی روڑھ، لکھ چوڑاسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جس رویداس نے ڈھوئے ڈھور، کھلڑی کھل لہائیا۔ اوہ سدا وسے کول، ناتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیکھیا والی سیکھی اک پرگٹائیا۔ سیکھیا دتی آپ پرہ، پڑھاون والا دوّجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، میل ملایا سہج سُبھائیا۔ سچ دوار وکھا کے حد، حدوڈ اندر لیا ٹکائیا۔ کِریا کوڑی وچوں کڈھ، رنگ دُھر دے لے رنگائیا۔ سنت سہیلے سجن سدا، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ سچ پریم دی پیا کے مدھ، نام خُماری دتی چڑھائیا۔ وڈیائی دے کے وچ جگ، جیون جُگت دتی سمجھائیا۔ سچ پریم نال بھہ، اپنا بندھن پائیا۔ اگّی اگّی دا جوڑے تند، تند ستار اپنا نام رباب وجائیا۔ اندر باہر اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ڈھولا سنا کے چھند، سنسے دئے چُکائیا۔ گھر سوامی دے کے پرمانند، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہ سیکھی دی سوہنی ونڈ، جس نوں ویکھن آوے گجری چند، گر اوتار پیر پیغمبر ہوون سنگ، وشن برہما شو وجائے مردنگ، کروڑ تینتیس نال پاوے ڈنڈ، اُچی کوکے دئے سُنائیا۔ آؤ ویکھیے اوس دوارے لنگھ، جتھے بیٹھا صاحب بچشند، ناتے جوڑ کے برہم ہنگ، پاربرہم دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں لا کے انگ، کوڑی کِریا میٹ کے بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ اگّی کہے میرے وچ نہ ہونی علامت، عالم علما عالمین دیاں جنائیا۔ مین رہنا صحیح سلامت، سدا اپنے رنگ سہائیا۔ مینوں لگنی نہیں کوئی علامت، کوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مین پرہو دی سدا امانت، بھگتاں دا روپ وٹائیا۔ میری اکو شبد گر دیوے ضمانت، ذمے دار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم حُکم آپ، اپنا آپ جنائیا۔ نو نو چار پچھوں کھیلیا کھیل تماش، لوک مات ویس وٹائیا۔ دُھر دا دے کے ساتھ، بھگتاں جوڑ جُڑائیا۔ اگّی اگّی اگّی اگّی دے کے گاٹھ، گٹھڑی اپنے سر اٹھائیا۔

جگ چو کڑی دا لہنا دے کے اکو رات، راتیں سُنّیاں پار لنگھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، نرگن دھار سدا ساتھ، سمرتھ پُرکھ
سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جیون سنگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

پچھلے بچن دا لیکھا گیا مُک، ساڈھے بائی سال دین دُبائیا۔ دُکھاں وچوں گیا دُکھ، درداں وچوں درد مٹائیا۔ سُکھاں وچوں اُچا
کے سُکھ، سُکھ اگلا دئے وکھائیا۔ لہنا کُچھ دینا کُچھ، دوہاں دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر
نظر نال ترائیا۔ دو دا اگلا کہے ڈھنیا، بائی ساڈھے انک بنائیا۔ جگت جہان پرہہ کِرپا نال چلدی نئی، سنسار ساگر وچ تاریاں لائیا۔
جنہاں صاحب ستگر ملیا دُھر دا سُنیا، سچ کنارہ دئے وکھائیا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وہنیا، واحد اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ساڈھے بائی سال کہن جس ویلے سنگھ دلیر نوں پئی سی پیڑ، درد دے کے دُکھ دتا
جنائیا۔ اودھروں سنگھ پورن دی ہوئی سی اخیر، تن ماٹی اگنی تت تپائیا۔ اُدھروں شیرسنگھ تن توں لاه کے چیر، نہر کنارے
نظری آئیا۔ بابوں پھڑ کے گرسکھاں دا نِکا جہا ویر، تِن وار پانی وچ دُبائیا۔ شبد حُکم جیون سنگھ ساڈی بھیٹا دے دے چیز، جو
مُکھ وچوں باہر کڈھائیا۔ ساڈا لہنا سدا ٹھیک، دیون وچ کئی نہ کھئے کترائیا۔ ایس نے آگے پائی تاریخ، اسان لیکھا دتا چُکائیا۔ اوس
دِن توں اجے تک نہیں ہویا ٹھیک، صرف رُپئے پنج دے کے تھوڑا تھوڑا جھٹ لنگھائیا۔ آگے واسطے کر کے جائے تصدیق، حُکم نال
لیکھا پچھلا صاف کرائیا۔ آگے گھرانیاں ورگا گھر گرمکھاں ورگا گرمکھ ہوئے وسنیک، سوہنی بنت بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو
بھگوان، پچھلے لیکھے اُتے مار کے جائے لیک، آگے دُکھ نہ لا کے رائیا۔

★ ۲۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اگئی کہے تیرا کیہڑا تاج تخت، تخت نواسی دے درڑائیا۔ کون قانون مضمون ہووے سخت، رمز سمجھ دے جنائیا۔ کون لیکھا
ہووے عرش فرش، دو جہان پڑدا لاییا۔ کون حُکم دیویں سخت، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ کیہڑی گوہند نال شرط، شرع دے وکھائیا۔
غریب نہانیاں اُتے کر ترس، رحمت اگھ کھلائییا۔ نرویر ہو کے آئیوں پرت، پریم پریتی اک وڈیائییا۔ جن بھگتاں کیہڑا دسیں عشق،

معشوق رنگ رنگائیا۔ مستک کپڑا لاویں تلک، جوت للاٹ کریں رُشنائیا۔ کِس بدھ میٹیں کوڑی حرس، سانتک ست ورتائیا۔ کِس بدھ لابویں اپنا قرض، مقروض حساب چُکائیا۔ اگّی کہے مین ہوئی اسچرج، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار دے درسائیا۔ اگّی کہے دس منزل گھاٹی، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ مکے پندھ اگلی واٹی، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچا ڈھولا سنا دُھر دی ساکھی، سکھا سودرا اکو نظری آئیا۔ سُنہڑا دے اگّی پاتی، شبدي دھارا نام سمجھائیا۔ لیکھے لگا رُوح بُت خاکی، خالص اپنا رنگ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اگّی کہے مینوں دے سندیشہ، پن کتاں کن جنائیا۔ جوتی جامہ دھار کے بھيسا، کیوں بیٹھا مکھ چُھپائیا۔ ایہہ کپڑیاں تیریاں کھیڈاں، خالق خلق رسیا وکھائیا۔ ایہہ کپڑیاں تیریاں تیغاں، جو چمک نال چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگّی کہے دس اپنا اکیسا، ست سچ سمجھائیا۔ کون حکم سچ حدیثا، حضرت کر پڑھائیا۔ رُپ دھر نیکن نیکا، نرویر کھیل کھلائییا۔ جُگ چوکڑی پچھوں جگت آئی ایہہ تاریخا، طریقہ ترتیب وار دے درڑائیا۔ تیرے لہنے دینے دا رہے ہور نہ کھئے تصنیفا، وشیقہ اکو نظری آئیا۔ تیری نام کہانی نظم دا بنے نہ کھئے لطیفہ، نغمہ اکو اک سُنائیا۔ پیغمبر پیر رہے نہ کھئے خلیفہ، حُفیا راز نہ کھئے چُھپائیا۔ جن بھگتاں اپنیاں دے وظیفہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرُمکھاں کولوں بوندیاں نہیں بہتیاں تعریفاں، تھوڑے لیکھے ہتے وچ گنایا۔ تُوں تارنہارا بال عزیزاں، مہر نظر اپنی اک ٹکائیا۔ ساچے بھگتاں کریں ریجھاں، جگت جگدیش دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائییا۔ اگّی کہے مین کیوں بنائی نگی، ایکنکار دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے تُوں کلجگ کھیل لینی نچھی، ستگر ونڈ ونڈائیا۔ ڈُونگی دھار دی انوکھی چُھھی، چُھیاں دا مالک لے کھلائییا۔ جو اندروں باہروں چُٹی، کالا حرف لکھیا نہ کیسے شاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ اگّی کہے دس میری سیوا، چرن کول سپس نوائیا۔ تُوں مالک وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں وسنہارا سچکھنڈ نواسی ساچے دھام نہکیوا، نہچل دھام ڈیرہ لائیا۔ تُوں آد جگادی الکھ ابھيو، اگم اتھاہ تیری بے پروابیا۔ سچ دوار دا گرُمکھ ساچے دے دے میوہ، امرت رس امیوں آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تارنہارا دیا کھائیا۔ اگّی کہے اکیاں دا مالک، سرگن نرگن نظری آئیا۔ جس دا رُپ سرشٹ سبائی خالق،

خالص گرمکھ رہیا جگائیا۔ سدا سُہیلا بن کے پالک، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن سُہیلے اُٹھا کے اپنے بالک، بالمیک نالوں آگے لئے لنگھائیا۔ جتھے نام دی سچ عدالت، عدل اِکو اِک جنائیا۔ گرمکھاں لیکھا پار کرے بن سفارش، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دوسر کرے نہ کوئی مُزاحمت، مسل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان وڈی بے پرواہیا۔ اگی کہے کی میری سیوا کوئی گرمکھاں دے گٹ، کئی لڑی تند بندھائیا۔ جس دا لیکھا نہ جاوے چھٹ، چھٹے سرب لوکائیا۔ بھگت بھگوان دوباں دا اُجل ہووے مُکھ، سُکھ ساگر رُوپ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سچ اگی دا اگلا ایکا، بھگتان دیوے ساچی ٹیکا، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔

★ ۲۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے نوٹ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

دو جہان کہن دیکھو بپ دا مٹیا صدمہ، سُدائے سدھر پور کرائیا۔ سچ سرنائی ملی وچ قدماں، قُدرت دا قادر ہوئے سہائیا۔ مان دوا دے وچوں کوئن کوٹ ارباں پدم پدماں، پد اِکو اِک دتا درسائیا۔ ابناشی کرتے سری بھگوان نام اگما سُنایا نغمہ، دُھر دا ڈھولا آپ جنائیا۔ سچ سرنائی چرن دھوڑ کرایا مجنا، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ سچ دوار ہر کرتار کِریا دھار الکھ اگم اتھاہ آپے سدنا، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر کرے مگنا، جوتی نور ظاہر ظہور ایکنکار کر رُشنائیا۔ محل اٹل اُچ منار بہایا ادنیٰ، نیچوں اوچ بخشنہار سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن ویکھو بپ، جس دی پیتا رہی نہ رائیا۔ پُرکھ اکال پرہہ ملیا اِکو پت، پت پریشور وڈی وڈیائیا۔ جس دا وکھرا نیرالا انوکھا سب توں بت، بتکاری ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی میلا کرے نت، نوٹ اپنی کھیل کھلائییا۔ دو جہان سری بھگوان رکھے چھایا ہیٹھ، اگنی تت پوہ نہ سکے رائیا۔ جگ جنم دا لہنا دینا دیونہارا ہتھو ہتھ، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا صاحب سُلطان پُرکھ سمرتھ، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ دُھر سندیشہ نر نرنکارا اِک اکیلا اِک دیوے دس، انتر آتم بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ وشن برہما شو کہندے ویکھو بپ دا میت، ہر کرتا نظری آئییا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی

وسے سدا اتیت، ترے گن لیکھا رہیا مُکائیا۔ جو سدا سہارا نیچن نیچ، نیکن نیکے وڈے وڈ دئے بنائیا۔ جس دے وچ اک توفیق، مہر نظر مُحبت وچ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار کہن پیغمبر ویکھو جگت دلدری، جس گھر دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں جگت جہان کہندا اس دی کایا بگڑی، سہپن نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دن بپ کھان لگا سی کھچڑی، چاول موٹھاں نال رلائیآ۔ اودھروں اٹھاں گرمکھاں دی ٹولی نکلی، آئے واہو داہیا۔ اوبناں سُدامے دی گلی پُچھ لئی، آندھ گوانڈھ دتی جنائیا۔ گرہ آ کے اوسے دے وست منگ لئی، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ ساڈا بھکھیاں دا کوئی سنگ دئیں، ترشناں ترپت مٹائیا۔ جو کچھ پکا سو ساڈے حصے ڈنگ دئیں، نیترو کے رہے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ منگی منگ بپ دوار، اپنی جھولی ڈاہیا۔ اُسدے گھر کھچڑی دے چمچے چار، سوا پاؤ نظری آئیا۔ براہمن کر کے نمسکار، دوتے جوڑ سپس نوائیا۔ پہلوں تہانوں لوان کھال، پھر اپنا پیٹ بھرائیا۔ اٹھاں نوں اکو دتا تھال، پریم نال ہتھ پھڑائیا۔ اوبناں وچوں اک تیراں سال دا سی بال، جو رو کے دئے دہائیا۔ مینوں بھکھ نے کیتا ندھال، میری ترشن نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اودھروں چھوٹا گیا بٹر، اپنا مکھ بھوائیا۔ اودھروں اُددا آگیا اک تتر، کول بہہ کے راگ الائیآ۔ تس دا سب توں وڈا مٹر، کرشنا نظری آئیا۔ ایہ اوسے وچ رل کے ہویا اوبدا کھچڑ، جیہڑی کھچڑی تہانوں رہیا کھوائیا۔ وچوں چوہاں نے کہا تینوں کپڑا فکر، تون گھر دی سوانی وانگ رہیا سمجھائیا۔ پتہ نہیں اوہ سُدامے گیا وسر، یاد وچ یاد نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تتر کہے میں دیواں بھاکھیا، فرمانا دُھر جنائیا۔ جو میرے صاحب مینوں آکھیا، سو بھگت دوارے دتا درڑائیا۔ سُن رون والے نکے کاکیا، تہانوں چوہاں دیاں سمجھائیا۔ تہاڈا حصہ لہنا دینا یاقیا، لوک مات نظری آئیا۔ جس ویلے کلجگ انت آوے پُرکھ ابناشیا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اوس ویلے تہاڈا سُداما بنے با پیا، جگت پتا اکھوائیا۔ جو تُساں مینوں سوانی رُپ آکھیا، چوہاں دا ناتا ناری رُپ وکھائیا۔ جو بیٹھے چپ چپاتیا، مانکھ وچوں مائس دیہی لین پلٹائیا۔ اٹھاں دا ہووے اکو باپیا، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ اودھروں آئی آگئی آوازا، تتر چپ کرائیا۔ نہ بول سچّی بھاشیا، بھاکھیا اگلی نہ کوئی سمجھائیا۔ تیرا لہنا اک وار پہلوں گر دسمیسیا، لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ تتر

کہا کی آئی آواز، مینوں سمجھ لگی نہ رائیا۔ میرے مالک کھول دے راز، پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرے آگے میری ارداس، بینتی کر جنائیا۔
 دُھر درگاہی حُکم آیا ساچ، بھگت دوار ور سراپ دین دی کیتی کیوں وڈیائیا۔ اس دا لہنا ستگر ہاتھ، گر گر لیکھا دئے مُکائیا۔ تیرا
 مُول چُکاؤنا گوبند باز، بازی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُسدا اگلا کھیل تماش، سچ دئے وڈیائیا۔ نیچاں وچوں بپ دا ساتھ، سگلا نظری
 آئیا۔ آگے گوبند جائے آگھ، دُھر سندیش سُنائیا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آوے باپ، پت پریشور ویس وٹائیا۔ اوس ویلے ایہدا وڈا
 کرے پرتاپ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چرن پریتی دے کے بناوے داس، سیوک ساچی سیو کھائیا۔ منزل چاڑھ کے اپنے گھاٹ، پندھ
 اگلا پچھلا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تتر کہا ہتھ جوڑ، نمو نمو سیس نوئیا۔ گوبند
 میری تیرے ہتھ ڈور، جوڑی دُھر دی لئے جُڑائیا۔ جے تیرے بنا کوئی ہور، اُسدا پلُو دے پھڑائیا۔ مینوں اوسے دی لوڑ، جو مالک
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اودھروں کھچڑی ربی بول، اپنا حال سُنائیا۔ مینوں
 تھال وچوں کڈھ کے پا دیو وچ کول، حصّہ اٹھواں باہر کڈھائیا۔ باقی کھاوو اک اک چول، موٹھاں دانہ مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ میں سچ
 جناواں اپنا اندر پھول، دُھر دا بھيو سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ابناشی کرتا اُپر آوے دھول، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ جوتی جاتا ہو
 کے جائے مۆل، ہر گھٹ واسی نُور الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اٹھے کھاون دانہ اک اک،
 اٹھاں تتاں مان گوائیا۔ سچ دواویوں منگ کے بھکھ، جھولی آگے ڈاہیا۔ ابناشی کرتے مہروان لیکھا دے لکھ، لہنا مُول چُکائیا۔ تیرا
 درشن کریئے نت، نج نیتز آگھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کھچڑی کہے میں بن کے بھپّا،
 بھلا دتا جنائیا۔ بھپّے دا آخری اکھڑ پپّا، پپّے دا کتا پال سنگھ دئے وڈیائیا۔ جس دا کسے نون نہیں کچھ پتہ، پت پریشور اکو گنڈھ
 پوائیا۔ اوہدا لیکھا بنس سربنس سبّا، ابا اکو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کھچڑی
 کہے میں بن کے گئی مل، اپنا رُوپ وٹائیا۔ میرا کوئی سمجھ نہ سکے دل، دلیل کیہدے نال رکھائیا۔ مینوں کھان والیو کریو کوئی نہ ڈھل،
 اکو ڈھولا لینا گائیا۔ پرے ہٹا کے کوڑی سل، پردہ اوبلا لینا اٹھائیا۔ کر پرکاش اپنے تل، جلوہ جوتی درشن پائیا۔ ویکھیو، بچن کر کے
 نہ جائیو پل، ہمت نال توڑ نبھائیا۔ آگم اتھاہ پرہہ کا کھیل، ہر کرتا آپ کھلائییا۔ بے شک وسنہارا دھام نویل، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ

لائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ اودھروں تتر بولکے کرے وعدہ، مین دُھر دی کتھا دیاں سُنائیآ۔ جس وچوں مینوں نظری آئے فائدہ، سو کہانی دیاں سمجھائیآ۔ میرا گوبند نال ہویا مُعاہدہ، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیآ۔ صاحب ستگر دا اکو قاعدہ، اصل اصول سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ بے شک تن ماٹی کر کے ہونا علیحدہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ کلجگ انت جس ویلے گوبند پر م پُرکھ دا بن کے آؤنا ٹھائیندا، لوک مات ویس وٹائیآ۔ اوس ویلے پ سُدائے گوبند نال مل کے اکو ہونا دادا، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ کھچڑی وچ آگے تن روڑ، جو اپنی آواز سُنائیآ۔ پرہو اپنے نال جوڑ، جوڑی دُھر دی لے بنائیآ۔ جان بھگت دوارے چھوڑ، دوجے ہتھ نہ کیسے پھڑائیآ۔ ساڈا کوئی مانساں ورگا نہیں بول، رسنا جہوا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جے پ سوانی سانوں لیا گھول، چاول وچ ملائیآ۔ ٹوں کدھکے باہر اڈول، اپنے چرن دینی سرنائیآ۔ ساڈا تول کے جانا تول، ٹلھا اپنا نام وکھائیآ۔ ویکھیں مات نہ دیویں وروں، ساڈی قیمت کیسے نہ پائیآ۔ ساڈے دھن بھاگ جے آئے تیرے کول، تیاں ٹوں دینی اک سرنائیآ۔ اونے چر ٹوں سُدائے اپنی گھڑی لئی کھول، جس وچ نو دا نے جوں رہیا ٹکائیآ۔ اُس ہوئی جیہی کہا بول، اپنا پچن سُنائیآ۔ تہانوں تیاں ٹوں وچوں وروں، آگے اپنی گنڈھ بٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ تے روڑ سُدائے پھڑ، اپنی گنڈھ بندھائیآ۔ پُرکھ اکال کہا ویکھیں نہ جائیں چھڈ، پلُو جھاڑ وکھائیآ۔ بے شک ایہناں دا تن ماٹی نہیں ہڈ، خاکی روپ نظر کھئے نہ آئیآ۔ ابناشی کرتے کہا سُدائے ایہناں نال چلنی تیری جد، کلجگ انت ملے وڈیائیآ۔ مین زرگن ہو کے آواں بھج، بن کے پاندھی راہیا۔ ایہ جو سجن بیٹھے اٹھ، اٹھاں ناتا تیرے نال جڑائیآ۔ تیرے ستارے بنا کے آگھ، پرتکھ دیاں وکھائیآ۔ چار چار دی ونڈ وکھ، استری پُرش نظری آئیآ۔ دھی پُتر بنا کے نت، دُھر دا لیکھا دیاں مُکائیآ۔ آپ وساں سدا پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میل ملا کے نال رویداس، رستہ اپنا اک سمجھائیآ۔ اک پرہہ ٹوں لوڑ خاص، اپنی غرض دے جنائیآ۔ جس ویلے کلجگ آئی اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیآ۔ اوس ویلے بناؤنی اک جماعت، چار ورنان جوڑ جڑائیآ۔ جس دی گوبند پہلوں گا کے جائے گاتھ، اکھراں نال پڑھائیآ۔ ایہ تتر مار کے جائے نال باز، پھیر مٹر دے بنائیآ۔ اوہ مٹر سنگھ وریام، جس دا تیرا جوڑ جڑائیآ۔ دُور ڈراڈا چھڈ کے آیا گام، پریم پریتی اک وکھائیآ۔ دوہاں دا مالک سری بھگوان، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ آگے کھیل اک مہان، کلجگ ویلا

وقت دئے گواہیا۔ ویہ سو اگی ہویا پردھان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ چھبی پوہ کھیل نو جوان، نو بت اپنا نام جنائیا۔ ستائی پوہ بنا کے ودھان، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ پال سنگھ دا ست نو جوان، گوبند رنگ رنگائیا۔ گوبند بالے کر پروان، دو نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ دوہاں نوں دے کے سچا مان، اگی سیر دا امرت رس پہلوں اوہناں مکھ لگائیا۔ پھیر رویداس چمارے مل کے تساں امرت کرنا پان، پنج پنج وار رسنا نال چھہائیا۔ پنجاں پیاریاں مل کے گاؤنا گان، دھر دا ڈھولا اک الاٹیا۔ اکیاں ایکا وار کرے پروان، اگی اگی جوڑ جڑائیا۔ جس ویلے اگی کراؤن اشنان، اوسے ویلے اکیاں کولوں اگی سیر پانی باہر لے کڈھائیا۔ جو پہلوں چرن چھوہے آن، امرت بنے بھگوان، سنگت نوں ملے دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ نال ہتھ وچ اٹھاؤنا ست رنگ نشان، سنگھ پریم تیری سیوا اک لگائیا۔ بھل نہ جانا بن نادان، اہل ربیا سمجھائیا۔ اوس ویلے تیرے کولوں اک رس لینا کھان، انتر آتم منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اودھروں تتر رو کے پیا ہس، اپنا حال سنائیا۔ میں اچڑ کے جانا وس، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ پرہہ دا گاؤنا جس، ڈھولا نام جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکٹھ دئے جنائیا۔ جس ویلے اگی اگی چار کٹ چلنا رتھ، گردش وچ سرب لوکائیا۔ اُس ویلے کدی کدی پرہہ کھول کے دوویں آگھ، پرتکھ اپنا درس دئے کرائیا۔ جنہاں چمکور وچ آیا رکھ، کھڑگ کھنڈا میل ملاٹیا۔ اوہناں دا پردہ لاہ کے جھٹ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہر سنگت دیوے دس، گوبند دا گوبند میل ملاوے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہر زینکارا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ بپ سُدامے تیرا وہارا، ووباری آپ کرائیا۔ نو بتاں والا نام نگارہ، تریا والا راگ سنائیا۔ کلیاں والا کل اوتارا، کل کلیش دئے مٹائیا۔ رو دا میت مُرارا، داساں دا داس ویس وٹائیا۔ کویاں دا سہارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بپ سُداما ہو کے چپ، انتر دھیان لگائیا۔ بن رسنا جہوا ہلایاں لیا پُچھ، پرہیو کی ربیا توں گائیا۔ کی جو کچھ کہا ایہ سچ مچ، کہ ول چھل کر کے ربیا سنائیا۔ سری بھگوان کہا ایس وچ جھوٹھ نہیں تچھ، تل ماتر نظر کھئے نہ آٹیا۔ جس ویلے میں زرگن دھاروں آیا اٹھ، لوک مات پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل ہو کے جاواں تٹھ، مہر نظر نال ترائیا۔ پچھلا لہنا دینا ایسے طرح نیڑاں ہو کے چپ، رو لا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ایہناں دا ناتا تیرے نال جوڑاں دھیان پُت، جو اٹھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، پُورب لیکھا لیکھ لیکھ سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سویرے پنج وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پنجھی پوہ کہے مینوں یاد آئی اوہ پنجھی، ویہ سو باراں بکرمی پچھے دھیان لگائیا۔ اُنی ہاڑ جنہاں نوں وست ونڈی، سچ بھنڈارا اک ورتائیا۔ جن بھگت چلا کے مارگ سدھی ڈنڈی، ڈنڈوت دُھر دی دتی سکھائیا۔ سنت سہیلے چاڑھ کے چند نوچندی، دو جہان کری رُشنائیا۔ انتر کڈھ کے واسنا گندی، سچ سگندھی وچ بھرائیا۔ پُرکھ اکال نال ملن دی لا کے پابندی، بندیکھانے سرب تڑائیا۔ ڈھولا سنا کے سوہنگ چھندی، سوہنا روپ دتا بدلائیا۔ پن منگیاں وست جھولی پائی امنگی، وڈے وڈی کیتی بے پروا بیا۔ ابناشی کرتے سب توں لگی کھیل ایہہ چنگی، جو اچرج اپنی آپ کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کر کے سارے بنائے سنگی، سگلا سنگ دکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران در درویش رہے منگی، الکھ اگوچر تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنجھی پوہ کہے میرا دو پنج دا میلا، سرگن پنجان نال دیوے وڈیائیا۔ لیکھا مُکنا گر چیلا، چیلا گرو اکو گھر نظری آئیا۔ نو نو چار پچھوں ہویا وقت سہیلا، سہنجی گھڑی خوشی دکھائیا۔ جوبنوتا ہر البیلا، بلدھاری اپنی کل ورتائیا۔ وسنہارا دھام نوبلا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنجھی کہے دو پنج دا یار، زرگن زرنکار نظری آئیا۔ جس دا حکم سدا جگ چار، چوکر بیٹھی سپس جھکائیا۔ جس نوں سجدے کردے گر اوتار، پیر پیغمبر چرن دھیان رکھائیا۔ جس دے وشن برہما شو برخوردار، نڈھے بالے سیو لگائیا۔ اوہ سُنن سندیشہ ایکو وار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، لوک مات رہیا پرگٹائیا۔ جسدا لہنا اک توں دو توں چار، چار دا مالک اک اکھوائیا۔ پُورب قرض دینا اُتار، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنجھی پوہ کہے میں لایا پنجه، شہادت پچھلی دیاں جنائیا۔ جس ویلے دین دیاں کِریال پرہہ ٹھاکر گوبند دتا اک اندا، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سچ سنگھاسن

سہا کے اک منجا، مجلس اپنے نال لگائیا۔ اک نانک اک سُرنگا، اک تار ستار بلائیا۔ اک صاحب سورا سربنگا، حُکمی حُکم ورتائیا۔ اک منزل پوڑی ڈنڈا، اگم اتہا وکھائیا۔ اک زویداس والا سُکا منڈا، ٹکڑا حصہ نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنجھی پوہ کہے اک دن آئی پنجھی پوہ دی زین، رام دسترہ بیٹے ملی وڈیائیا۔ سینتا سوانی اٹھ کے آئی کہن، رگھناتھ، بینتی اک سنائیا۔ میں کچھ نیتر تکیا نین، پتہ نہیں کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جنک سپتری کہا جس ویلے بوئے سوا پنج، میرے انتر انتر نظری ایہہ کچھ آئیا۔ نالے خوشی غمی نالے رنج، نالے بستی ویکھی بے پرواہیا۔ نالے دھنُش چلہ ویکھیا تیر کمنڈ، بھٹھا اگم روپ وٹائیا۔ میں نوری نور چمکدا ویکھیا چند، کلغی توڑا سپس ٹکائیا۔ میں ویکھ کے ہوئی اند، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ تک کے ویکھیا اوہدی اکو نال گنڈھ، جس نوں سکے نہ کھئے کھلائیا۔ آگے اوہدے حصے ٹکڑے کیتے چار ونڈ، چوٹھا جگ دئے گواہیا۔ دوہاں نوں نیہاں ہیٹھاں دتا دب، میرے اُتے حیرانی آئیا۔ دوہاں نوں دھار تلوار دتا کٹ، پھٹ اپنا اک چلائیا۔ میں ویکھ کے سینے اُتے رکھے ہتھ، نیتر نین بند لئے کرائیا۔ ایہہ کی کھیل پُرکھ سمرتھ، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ آگوں آئی اک آواز، بے پرواہ دتا سمجھائیا۔ کلجگ ویکھاں کھیل تماش، تریتا دوپر پندھ مُکائیا۔ سِت دُلارا کر کے اک پرکاش، نور نورانہ نور کر رُشنائیا۔ گوہند کر کے داسی داس، سیوا سچ درڑائیا۔ اتم پرگٹ ہوواں آپ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھگت سُہیلا بن کے باپ، ناتا دُھر دا لواں جڑائیا۔ سنت سُہیلا ہو کے ساکھیات، سجن ساچے لواں اٹھائیا۔ پس اکیسا ہر جگدیشا پُچھے پھیر وات، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سینتا کہا سُن میرے رگھپت، رگھناتھ دیاں جنائیا۔ وچوں میری تھوڑا چر کھلی اگھ، میں ویکھ ویکھ حیرانی اپنے اندر لیائیا۔ اُدھروں نیند آگئی پھیر جھٹ، مینوں سرت رہی نہ رائیا۔ اگلا حُکم پُرکھ ابناشی اک ہور دتا دس، بھیو ابھیدا بھیو کھلائیا۔ اکو گرہ مندر وکھایا جو رہیا وس، باقی کھیڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے بھگت بھگوان دا گاؤندے جس، سوہنگ نام سنائیا۔ دو جہاناں نالوں بیٹھے وکھ، وکھرا ڈیرہ لائیا۔ خوشیاں اندر رہے نچ، پریمی تال وجائیا۔ پرہو ویکھیا ہور کھیل تماش، اچرج لایا ہر جنائیا۔ پت پریشور دیوے ساتھ، اک گوہند نور سنگ ملائیا۔ اُس دا پھڑ کے سجا ہتھ، ساجن لیا بنائیا۔ اُس دی چیچی وچوں کڈھکے رت، رتی رت لیکھے پائیا۔ جن بھگتاں دُھر

دا لیکھا لکھ کے ساچو سچ، سچ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سینتا کہے میں تھوڑی سٹی، میری سرتی کیسے دتی سمجھائیا۔ جدھر ویکھاں بھگتاں بھگوان نال لگی رُچی، سینتا رام نہ کھئے دھیائیا۔ میں ویکھیا سب دی اودھ مکی، گھنٹیا بنسری نہ کھئے سُنائیا۔ میں جانا پیر پیغمبران قرآناں والی بغلے رہ گئی گچھی، مسلہ پڑھ نہ کھئے سُنائیا۔ میں سمجھیا ویدان پُراناں شاستراں والی گئی رُتی، بہار خِزاں رُپ وٹائیا۔ میں سمجھیا بھگت بھگوان ناتا جُڑیا پیو پُتیں، پت پرمیشور اپنے رنگ رنگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے اوس نُون رہے جھکی، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجھی پوہ کہے وچوں تھوڑی آئی جاگ، ڈھائی سکنت سوجھی پائیا۔ پرہہ دا ویکھیا اک ویراگ، بھگتاں پیچھے نیر وٹائیا۔ بھگتاں ویکھیا اک سہاگ، جو پرہہ دی اوٹ تکائیا۔ شبد اگتی سنی آواز، مینوں رہی سُنائیا۔ زرگن سرگن دا ہووے پرتاپ، دوآ پہلا دئے گوابیا۔ پنجاں نال پنج پنچائے پت پرمیشور سچ چلاؤنا راج، دو جہاناں حُکم منائیا۔ پنجھی پوہ پیر پیغمبران گر اوتاراں حُکم سندیشے نال رکھائے ساتھ، ساچا جوڑ بنائیا۔ اٹھو ویکھو مار جہات، جھاکی اکو اک جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی پچھوں بھگتاں ملی ایہہ رات، جنہاں نُون راتیں سُنیاں عرش تے لیا اٹھائیا۔ پرہاتاں وچوں آئی اوہ پرہات، جو پرہو نے اپنی جھولی وچ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنجھی پوہ کہے مینوں یاد آئی پچھلی پنجھی، جو بھگت دوارے گرمکھاں ملی وڈیائیا۔ غمی چُکا کے جگت رنجی، پرہہ رنجش دتی مٹائیا۔ خانہ توڑ کے کوڑ کڑیارا بندی، بندنا اکو دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنجھی پوہ کہے میں بن کے پنجھی دی پنکت، لوک مات بیٹھی آسن لائیا۔ اوس ویلے ویکھی پہلی وار سوہنی سنگت، جو گرمکھ رُپ نظری آئیا۔ اودھروں برہما پھردا آیا پنڈت، دُھر سندیش نال سُنائیا۔ جس دا لہنا جیرج انڈج، اُتبھج سینج رہیا سمائیا۔ اُس دا اکو چلنا منتر، ساچی بنتر رہیا بنائیا۔ بھگت سہیلا ہونا انتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ کر پرکاش برہم زرتتر، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دے وڈیائی ساچے سنتن، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی نو تن، دہ دشا بھو چُکائیا۔ سرت سوانی کرے مردن، مدد اپنی نال اٹھائیا۔ لیکھے لائے بنا بھیٹ کرائے سیس گردن، بلیدان اپنا آپ کرائیا۔ نیتر نیر وحا کے ویکھے گووردھن، اپنا مکھ شرمائیا۔ جنہاں دے اُپر پُرکھ اکال پاوے پڑدن، اوبناں تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جنہاں نُون

سری بھگوان گھر گھر نیندا آئے ورجن، بھگت بھنڈارا دئے کھوئیا۔ پچھلا لیکھا مک جائے قرضن، مقروض نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ سیتا کہے میں ویکھیا کھیل پرہ، پرہو دیاں جنائیا۔ جس ویلے پنجھی پوہ دی آوے حد، کلجگ انت دئے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر پرہ نے لئے سد، ساتھ مینوں حکم سنائیا۔ میں وی اٹھ کے چلاں بھج، اپنا پندھ مکائیا۔ چرنی لگاں ڈھٹھ، دھوڑی یگا لائیا۔ کچھ سیوا پرہو دس، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سیتا کہے میں حکم سنیا ست، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ جس ویلے وقت سہنجنا آوے وت، وست دھر دی آپ ورتائیا۔ بھگت سہیلا ہو پرگٹ، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ تینوں سدا دے کے جھٹ، دھر دا حکم منائیا۔ تُوں پاندھی ہو کے آؤنا ٹھ، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ تیرا سیوا کرن دا اکو حق، تینوں دیاں جنائیا۔ پہلوں اپنا رام لوں لبھ، جس دے نال ناتا تن جڑائیا۔ پھیر آگے ویکھیں ودھ، اپنا پندھ مکائیا۔ نظری آئے پُرکھ سمرتھ، داتا دانی شہنشاہیا۔ جس دا لہنا اگی ہتھ، اگی اگی ونڈ ونڈائیا۔ بھگتاں دینا حق، بھگون ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر نال سیوا دسے، سچ سچ سمجھائیا۔ جس ویلے اگی گرمکھ ہوون اکھے، اک دوجا سنگ ملائیا۔ پُرکھ اباشی زرگن سرگن کھیل کرنا سمرتھ، سمرتھ اپنا جوڑ جڑائیا۔ گوبند دے اندر ہو کے وسے، دوہاں دا میلا سہج سبھائیا۔ اگلا مارگ اکو دسے، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیری سیوا دسے زرنکار، زرگن آپ جنائیا۔ جس ویلے کِریا کرے ست کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ اکیاں نال کر پیار، ایکا گنڈھ دئے پوائیا۔ دھر دا حکم دسے سرکار، ست سچ دئے جنائیا۔ دوہاں دا لیکھا وچ سنسار، لہنا جھولی پائیا۔ تُوں اپنا لہنگا لینا سوار، سر اوڈھن اک ٹکائیا۔ اودھروں گنگا گوداوری جمنا سُرستی ہوون تیرے نال، آؤن پندھ مکائیا۔ جل بھریا سہاوا ہووے تال، سچ سگندھ سہائیا۔ تَساں ہوئی ہوئی جن بھگتاں وچ ملنا آن، چڑھدی دشا مکھ رکھائیا۔ جس ویلے پرہو دا ہون لگے اشنان، اگی سیر ونڈ ونڈائیا۔ تُوں اوس ویلے چرن ملنے آن، چرنودک چلی مکھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سیتا کہے کر نمسکار، پرہو تیری سرنائیا۔ میں ویکھاں تیرا ایہہ وبار، کلجگ اتم سرن ملے سرنائیا۔ جیہڑا امرت تُوں کرنا تیار، رس اپنا وچ بھرائیا۔ پہلوں اوہناں دینا پیال، جو تیرے ہو کے اپنا آپ تیری بھیٹ

چڑھائیا۔ پھر پھل لگاؤنا اوس ڈال، جو گوہند بوٹا گیا لگائیا۔ اوہناں توں بچیا مینوں دینا پیال، اوسے نوں اپنی جھولی خوشی نال پائیا۔ میرا اہو منّ سوال، بینتی اک جنائیا۔ توں پاتشاہاں دا پاتشاہ توں لیکھے لاؤنے کنگال، کوچھیاں کملیاں گود اُٹھائیا۔ اوس ویلے میں آکھاں اپنے رام ویکھ رام، اوہ رام سب دا پتا مائیا۔ جس دی کرے نہ کھئے پہچان، جگت گیان نہ کھئے درڑائیا۔ جس نوں بنواس کٹنا پئے نہ وچ بیابان، جنگلاں وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ تخت نواسی نو جوان، جوہن متا اک اکھوائیا۔ گر اوتاراں مار اک آواز، رام رام دینا سمجھائیا۔ آو ویکھو جس دے سیس اُتے سوہنا تاج، تاجاں والیو تجربہ ایہدے کول بے پرواہیا۔ سارے رل مل کرو آداب، ادب نال سیس نوائیا۔ جس پنجھی پوہ دی ساری رات، دو جہاناں وچ پھر پھر اپنی خوشی دکھائیا۔ جنک سپتری کہے میری رکھیں لاج، پچھلی یاد جس نوں چیتے آئیا۔ میرا پورا کیتا خواب، سُفنا سچ رہیا دکھائیا۔ دواپرنہ کھلی آنکھ، کلجگ انت لیا جگائیا۔ میں بھگتاں دی ہو کے داسی داس، بھگت دوارے ساچی سیو کھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگلا لیکھا آگے کھولے آپ، جس دا سب توں وڈا پرتاپ، جاپ اکو اک چھائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی امرجیت سنگھ، سُرجیت سنگھ دے نوٹ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

پچی پوہ سچکھنڈ نواسی سارے ویکھن، شبد سنگھاسن دھیان لگائیا۔ یاد کرن پورب سوا رتی کیسر، جس دا لیکھا پرہ دے ہتھ نظری آئیا۔ ویہ سو پنڈراں بکرمی جس دا بھيو کھلایا تھانیسر، دُھر دا راگی ناد سُنائیا۔ اوس دا اتم چُکنا لیکھن، لیکھا اپنے ہتھ جنائیا۔ دُور ڈراڈا چل کے آیا نیت نیت، نیج گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوڑی لہنا آیا نیڑن، جھگڑا دو جہان مُکائیا۔ دُھر دا گیترا آیا گیترن، لکھ چوراسی لٹھ بھوائیا۔ بھگت سُہیلے آیا میلن، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن اوہ سوا رتی، جس دی رت گوہند نال رنگائیا۔ جس دا مالک اکو کھلاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی گرمکھ سوانی سچی سخی، بھگت سُہیلی نظری آئیا۔ جس دے کول پون آگئی پکھی، سانتک ست ست ورتائیا۔ جس دا حُکم سندیشہ سارے آئی دسی، دہ دشا کر پڑھائیا۔ جس دے پچھے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھردے رہے جپی تپی

ہٹھی، جوگ ابھیاس جگت کھائیا۔ جس دے حُکمے اندر کھانی بانی چار جُگ لکھی، لکھت بھوکھت نال رکھائیا۔ تِس صاحب دی سب نے ویکھن آؤنا نرالی سکھی، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوسے ویلے گوہند پڑھ کے سُناؤنی اوہ اگتی چٹھی، جس دیاں سطران انک نہ کھئے بنائیا۔ جس دے حُکمے اندر ارجن تپیا بھٹھی، تئی ریت سیس پوائیا۔ جس دے حُکمے اندر گوہند بیچے نیہاں ہیٹھ گیا رکھی، نیوں نیوں بیٹھا سیس نوائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا سب نے اکھیں، لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جس دا راگ کیسے نہ گاؤنا بھٹ بھٹی، بھٹکنا سب دی آپ مٹائیا۔ جس دا نام کیسے نہ ملنا وچوں ہٹی، بن ونجارا آپ ورتائیا۔ جس دی اِکو شبد سرُپی متی، مت متانتر ہور نہ کوئی رکھائیا۔ جس دی پڑھن والی اگتی پٹی، ڈھولا اِکو اِک سُنائیا۔ جس دی گلی کدی نہ ڈھٹھی، چھپری چھن نہ کوئی بدلائیا۔ سو صاحب سوامی ہرِسنگت کر کے کھئی، اِکھی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بھگت جن کیسر سوا رتی رہے تک، چار جُگ دے دھیان لگائیا۔ کِس بدھ بھگتاں ملے حق، پُرکھ ابناشی دئے وڈیائیا۔ جس دی کرنی کر کر گئے تھک، تھکاوٹ وچ بیٹھی سرب لوکائیا۔ اوہ کھیل کرے سمرتھ، مہا اکتھ دئے درڑائیا۔ جس دا لیکھا اِکی ہتھ، اِیکنکار اپنی کھیل کھلائییا۔ سینتا سوانی جو رہی دس، نیتز نین اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اودھروں کیسر سوا رتی لئے انگرائی، اپنی اکھ کھلائییا۔ چوتھے جُگ میری واری آئی، وارتا اپنی رہیا درڑائیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل رچائی، رچ رچ ویکھے سچا ماہیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران لہنا رہیا چُکائی، دینا سب دی جھولی پائیا۔ بھگت سہیلے رہیا ملائی، اِکیکار آپ اکھوائیا۔ گوہند میلا سہج سُبھائی، دُھر درگاہی آپ کرائیا۔ سْت دُلا رے دئے وڈیائی، دُوہلا اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے پائیا۔ سوا رتی کہے مین آسا پئی، آشا ہور ودھائیا۔ پرہہ ٹھاکر ملیا وڈ گن گئی، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ جس نے پُکار سچ دوارے سنی، رحمت رحم کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سوا رتی کہے مین دساں پیار، آد جُگادی دیاں جنائیا۔ جس ویلے نو نو چار پچھوں آوے کل کلکی اوتار، نہکھنکا اپنا ناؤں دھرائیا۔ گوہند دُلا رے ہووے نال، گہر میلا سہج سُبھائییا۔ بھگت سہیلے لئے اُٹھال، گُرمکھ آن جگائیا۔ سچ دوارے لئے بہال، مندر اِک ودھائیا۔ لیکھ چُکا کے شاہ کنگال، شہنشاہ دئے وڈیائیا۔ مُریدان پُچھے مُرشد حال، حالت سب دی کھوج

کھوجائیا۔ چار جُگ دے چارے لال، گوہند اپنا پردہ لاپیا۔ دو نیہاں ہیٹھ سوال، بھگت دوار سوہا پائیا۔ اُتے رکھ کے چار مینار،
 چاروں رنگ دئے رنگائیا۔ لال گلالا نظری آوے دو جہان، خُون رت نال وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ تکدے رہے وارو وار،
 وارتا اپنی نال سُنائیا۔ جس ویلے نہکلنک کل آوے کلکی اوتار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھگت وچھل میت مُرار، مُراری سب دا
 بے پرواہیا۔ ست رنگ نشانہ سچکھنڈ نواسی دیوے چاڑھ، چووی ہتھ مان رکھائیا۔ وپہ سو اگی بکرمی راہ تے سانجھے یار، پلک
 اپنی اکھ کھلایا۔ کس ویلے دیوے درس دیدار، دیدار دا دید کرے رُشنایا۔ چوہاں دا لیکھا وچ سنسار، چاروں کُنٹ کرے رُشنایا۔
 چار نشانے چھتی فٹ دے اُتے دیوے چاڑھ، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم منایا۔ چار رکھے سنگھاسن چار دیوار، ساڈھے تین ہتھ اُپر سوہا
 پائیا۔ نُوواں پریم سنگھ لے اُٹھال، جس دا لیکھا جانے ہر رگھرائیا۔ سوا رتی کہے میں پھیر بھگتاں کراں پیار، آپ اپنی سیو کھائیا۔
 گوہند دا ست دُلا، وڈ وڈا سوہا پائیا۔ امرجیت سنگھ کر کے خبردار، اگی ہار ہتھ پھڑایا۔ اکیاں نوں پاوے ایکا ایک وار، نیوں نیوں
 سیس نوایا۔ اندر اندر دے آدھار، ساچا مندر دئے وکھائیا۔ اُچی بول شبد جیکار، ساچا نعرہ دئے لگائیا۔ باہرلی اگی کر وپچار،
 ساچی سیکھی دا صدق دئے نبھائیا۔ سُرچیت سنگھ ساچی سیکھیا آپ سیکھال، دیوے بھچھیا مان وڈیائیا۔ اکیاں دا ہور پیار، اگی ہاراں
 نال لڑی دئے بندھائیا۔ اوہناں دا اک ہور آدھار، ستجگ دا جھولی پائیا۔ جس دا لہنا سنک سناتن اگم اپار، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔
 اوہناں وچوں سنت نال پیار، برہما ست بھیو کھلایا۔ جس نے منگی منگ اپار، دُور دُراڈی اکھ کھلایا۔ جس ویلے ساکھیات
 زرگن زرویر آپ لے اوتار، لوک مات پھیرا پائیا۔ میں تیرا درس کراں سچ سچے دربار، جتھے بھگت سُہیلے ڈیرہ لایا۔ اوہناں وچوں
 پریم سنگھ دا ست بلدیو سنگھ کمار، مہروان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔
 سوا رتی کہے میں رہی اڈیک، جگ چوکرئی گئے واپایا۔ دھن بھاگ میری نیڑے آئے تاریخ، بڈھی دادی دئے گواہیا۔ جس دی گوہند
 ککھ رہیا ٹھیک، ٹھیکر کایا بھن وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سوا رتی کہے میں پہلوں
 اوس دی ہونا بھیٹا، جس ملی مان وڈیائیا۔ جس جایا گوہند بیٹا، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ جو کھیوٹ بنیا کھیٹا، دو جہاناں بیڑا
 اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سوا رتی کہے میں چاڑھنا

رنگ، رنگ رنگیلا اک رنگائیا۔ جس پتی مانی گوہند سیج سچ پلنگ، نانا جگت جگت جڑائیا۔ دے کے انتر آتم اند، پرمانند
 وچ سائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گندھ، آگے لیکھا جوڑ جڑائیا۔ پھیر کھا کے اپنی سوگند، قسم نال قسمت بھگتا دینی بدلائیا۔ جس دے
 پچھے جگ چوڑی ماندی رہی اند، رس اپنا اپنے نال رکھائیا۔ اوہ سُرپر جودھے ہونے بلند، جنہاں دے پچھے بلندی اُتے نشانے
 دتے جھلائییا۔ منجیت، جگدیش، ہیٹھوں نکل کے بھگت دوارے دی کندھ، چند لوک مات رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ سوا رتی کہے میں ویکھنے اوہ اٹھ، پنج کٹاراں والے نظری آئییا۔ پنجے پیارے جنہاں دے اندر رہیا
 وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ اوہ دو خالی ہتھ جو پچھلے جنم دے شیر، وید ویاسا لہنا رہیا نبیڑ، لیکھا جھولی پائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائییا۔ سوا رتی کہے میں ویکھنے دو ہتھ خالی، اپنی آگھ گھلائییا۔ جنہاں دا مالک اک
 بنوالی، شاہ پاتشاہ نظری آئییا۔ جس دے در تے کھڑے سواالی، سو بچھیا دئے ورتائییا۔ پھل لگائے کایا ڈالی، امرت رس دئے چکھائییا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سوا رتی کہے میں بدل دینی تقدیر، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ شرع دی
 کٹ زنجیر، لاشریک دینا ملائییا۔ میرے وچ اک توفیق، میں ادنیاں تخت بہائییا۔ جیہڑا صاحب دے وسیا نزدیک، اوہ نزدیکی دھر
 دا نظری آئییا۔ دوہاں شیراں وچوں اک جسبیر اک منجیت، اُتر پچھم دووین دشا وکھائییا۔ اٹھواں کھیل کرے پرہہ ٹھیک، ٹھاکر
 بے پرواہییا۔ نووین دی کر بخشیش، نو رس کوڑے دئے چکھائییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھ اپنی توفیق، تحفے
 سب دی جھولی پائییا۔ سینا سوانی دئے دہائی، گل وچ پلُو پائییا۔ پاربرہم پرہہ تیرے ہتھ وڈیائی، وڈ وڈے کی تیری صفت صلاحیا۔
 استری پُرش اکو جہی دینی سرنائی، وڈا چھوٹا نہ کھئے بنائییا۔ ویہ سو اگی سب دی آشا منگن آئی، در تیرے الکھ جگائییا۔ وڈیاں
 چھوٹیاں ندھیاں بالیاں وچ نہ فرق رکھائیں، جو تیرا چرن دھیان رکھائییا۔ کی ہویا جے پچھے تارے سدھنے ورگے قصائی، جنہاں چھری
 پرے سٹائییا۔ میں اکو وار بینتی کر کے وست منگن آئی، در ٹھانڈے پھیرا پائییا۔ کوٹن کوٹ جنم دے وچھڑے پاپی دینے ترائی، جو
 تیرے گرمکھاں وچ مل کے تیرا ڈھولا گائییا۔ میں پھیر پیغمبراں نال سویمبراں وچ مل کے دیاں ودھائی، اپنا راگ سنائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ تِن جگ میں رکھ بیٹھی رہی آس، دھیان تیرے چرن لگائییا۔ بے شک میرا رام

میرے پاس، رام دے رام تیری بے پرواہیا۔ میں کرن آئی اک بات، بینتی ربی سُنائی۔ جس ویلے اچ ہوئی سی ادھی رات، ادھ واٹے آکے ملیوں ماہیا۔ نال ویکھی زویداس دے ہتھ قلم دوات، کلمے والیاں ربیا سمجھائی۔ آو ویکھو تگُو مارو جہات، جھپٹ اپنا بھیس بدلائی۔ جس نوں ملیاں سچکھنڈ دوارے دی مل گئی سچ جماعت، دوجا ایشٹ نظر کھئے نہ آئی۔ تیرا نور تک کے واحد، میں جنک سپتری اپنی ولدیت گئی بھلائی۔ میں ویکھنا تیرا اوہ سماج، جیہڑا ایشٹاوکر دے پردے وچ رکھائی۔ میں لے کے آؤنا اک بونجا پنکھڑیاں والا پھل گلاب، جس دی محک محو تیرے وچ سمائی۔ تیرے چرناں رکھ کے دھوڑی مستک لاواں خاک، خالص تیرا روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھائی۔ مہر نظر دے مالک، محبوب سچ گوسائیا۔ آد جگادی دھر دے پالک، تیریاں بے پرواہیاں۔ میں ویکھن آئی تیرے بھگت سہیلے خالص، جنہاں نوں گوہند خالص گیا سمجھائی۔ جنہاں دی ساکھیاں تُوں سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن بہ کے کرنی عدالت، عدل اپنا اک کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ میری سرتی کہے میں سدا تکدی آئی اگئی، اگئی اگئی دھیان لگائی۔ جس وچوں تیری دھار نکلے تکھی، تیکھے تیر نیشانے رہی چلائی۔ جس دے وچ اگتی چٹھی، بنا چٹھی رسین ہتھ پھڑائی۔ اوہ گوہند اچے پوری کھول کے نہیں ڈٹھی، انڈھڑی کہانی کیا کوئی سکے سمجھائی۔ مینوں ترتے دی یاد جس ویلے پرہو نے کہا آوے وہہ سو اگئی، ایکا ایکنکار پھیرا پائی۔ دس گیاراں دی دھار کر اکتھی، رتی اپنا رنگ رنگائی۔ استری پُرش بنا کے بچیاں بچی، بچن اپنی گود دکھائی۔ مینوں یقین آیا اوہ دھار شبد ہون لگی سچی، سچ مچ اوہ ویلا وقت سہائی۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا کھیل دکھائے اکھیں، مڑ کے مڑدی پیریں پھیرا پائی۔

ساجی سکھیا دھر دا دان، پُرکھ اکال دیا کھائی۔ پتا پُت والا ناتا سمجھو نہ وچ جہان، کوڑا ناتا دتا تجائی۔ جد تکو سری بھگوان، بھگوان بے پرواہیا۔ سکھاں وچ سکھ گُرمکھاں وچ گُرمکھ سنتاں وچ سنت بھگتاں وچ بھگت ہو کے ملو آن، مان ہنکار نیڑ نہ کھئے رکھائی۔ جنہاں نوں پرہو کیتا پروان اوہ تہاڈے سدا مہان، در آون چائیں چائیا۔ جنہاں دے ہتھ میرا نیشان اوہناں سر میرا احسان احسان بھل کدے نہ جائیا۔ کوڑی سرشٹی کوڑا جہان، تھر رہیا نہ کوئی نوجوان، پیر پیغمبر سارے صفا گئے اٹھائی۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سیکھی وچ سیکھ ہو کے جانا مل، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ پریم پریتی اندر فرق نہ آوے تِل، تلکن بازی سرِشٹی نظری آئیا۔ دُنی داراں ورگا رکھنا نہیں دل، دلگیر ہو کے رنجش نہ کھئے ودھائیا۔ جنہاں توں سوامی پرہو آپ گیا مل، مل کے گوبند گود بہائیا۔ جس دا آسن سنگھاسن برہمنڈاں کھنڈاں وچ کدے نہ جائے پل، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوبند بچے نہیں بھگت پیار، گرمکھاں رنگ رنگائیا۔ گرمکھاں پچھ تہاڈا وبار، ستکار کرے لوکائیا۔ اپہ زندگی دِن دو چار، سال مہینے برس لنگھدیاں دیر لگے نہ رائیا۔ پرہو دا آد جگاد کدی نہ تئے پیار، جگ چوکڑی اپنے نال رکھائیا۔ کھا کھا سرِشٹ سبائی سٹی پیر پَسار، چھتی بھوجن پدارتھ کم کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت جو جن چڑھ کے منزل اُپر پہاڑ، تن ماٹی ٹھنڈک وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا مالک بے پرواہیا۔ سٹ دُلا رے گوبند دے کرو شکر، خدی نیڑ کوئی نہ آئیا۔ کی ہویا جے اوس دے پتر، جو پتران بھیٹ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال اوس دا لہنا دین توں گیا نہیں مکر، مکمل اپنا ویس وٹائیا۔ مہروان ہو کے چکے کچھڑ، کچھ سیکھیا دئے سمجھائیا۔ ویکھیو، کتے لالچ نہ کرنا جگت روٹی ٹکر، بھگتاں دی سیوا وچ بھگون دئے وڈیائیا۔ ایسے کارن صاحب ستگر نرگن دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن چارے دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ بچے بننا تے بھگت بچے، جگت بچیاں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سچے بننا تے ستگر دے سچے، سچ سانچے وچ ڈھال کے رہیا وکھائیا۔ آپے پت تہاڈی رکھے، پت پریشور بے پرواہیا۔ تہاڈے مستک لاؤ نے ٹکے، ٹکٹکی اکو رنگ رنگائیا۔ اچے تک دات بخشن ولوں رکھے سب دے کاغذ چٹے، پریم پریتی نال اپنے نال رہیا پھرائیا۔ جس ویلے اپنی وست امولک دھارا کایا مندر اندر رکھے، بودھ بودھی دئے بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کوڑے ناتے سارے چھڈے، نال بھگتاں اڈے بیٹھا جائیا۔ امرچیت جے رہنا امر، امرت روپی شبد اک جنائیندا۔ چھبی پوہ ساڈھ دس وجے بٹھنی کمر، کمرکسا اک وکھائیندا۔ سوہنا رچکے آپ سوہمیر، بھگون ونڈ ونڈائیندا۔ چھوٹا ویر تیرے مگر، سگن اکو مکھ لگائیندا۔ مستک ٹکا دیوے رنگن، جنم جنم دا لیکھ جھولی پائیندا۔ چار کُنٹ اٹھ کے میرے بھگتاں دی ویکھنی شکل، جنہاں دی عقل اپنے نال ملائیندا۔ نہ میں بدلاں تے نہ میرے بھگت جان بدل، بدلہ سب دی

جھولی آپے پائیندا۔ ایہو انساق ایہو عدل، جو سنمکھ ہو کے دیا کھائیندا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بہہ کے دھر دے پتن، گرمکھ سہیلے آپ ترائیندا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی چرنو دے گرہ جیٹھووال ★

بھگت بھگوت ہر ہر تارنا، ترنی ترن دیا کھائیا۔ جنم جنم دا کرم سوارنا، سوارتھ اکو دئے رکھائیا۔ کوڑ گریارا روگ نوارنا، دھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ پردے ہر کا شبد وچارنا، دو جی اور نہ کوئی پڑھائیا۔ پُرکھ اکال سرن نمسکارنا، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت ادھارن صاحب سوامی، پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ آد جگادی انترجامی، جگ چوڑی ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ جس دے نال باقی ربی کہانی، اُس دا لہنا باقی کلجگ اتم جھولی پائیندا۔ ویکھنہارا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی بھگتی دی چرن پریتی نشانی، نشا نال نشانہ اک لگائیندا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سرجیت کور دے نوٹ جیٹھووال ★

جو بن بیٹھی رہی اتیت، ترنتے پٹی بٹھ کے خوشی منائیا۔ انتر ہویا سیت، ساتک ست سہائیا۔ بالمیک دسیا اک گیت، سوہنگ ڈھولا دتا سناٹیا۔ جس ویلے میرے رام دی بدلی ریت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوہ سب دی ویکھنہارا نیت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ میں بچی تینوں دیواں اسپس، اشارے نال سمجھائیا۔ اوہ ٹھاکر دھر دا جگدیش، جگدیش اک اکھوائیا۔ لہنا چکاوے ہست کیٹ، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ چاڑھ رنگ مجیٹھ، شبد للاری ویکھ وکھائیا۔ مٹھے کر کے کوڑے ریٹھ، امرت رس بھرائیا۔ دو جہاناں لیکھا جانے ٹھیک، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے ڈلے دی گوہند نال ہووے پریت، ناتا جڑے دھر درگاہیا۔ اوس ویلے مہروان مہر کر کے تیرے اُتے کرے بخشیش، میلا اگلا لئے ملاٹیا۔ تیرا ناؤں اکھراں والا سرجیت، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار دیا کھائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

صاحب ستگر کھیل اپار، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ نت نوت ویکھنہار، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ پندراں سو پینتی دا شہہ دہار، پنجھی پوہ رت گنایا۔ نانک نال کھیددے سی بال چار، چوہاں دے وچوں چھوٹا نننا نام اکھوایا۔ اوس دے پردے آیا وچار، سرتی سرت لے انگڑایا۔ پچیاں والا چھڈ کے وبار، چرنی سپس دتا نوائیا۔ تون دس مینوں یار، نانک کپڑا یار تیرے نال انگ لگایا۔ جس دی مستی اندر رہندا تیرا دھیان، چپ چپیتا بہ کے جھٹ لنگھایا۔ نانک اوسے ویلے نیتر نین لیا اٹھال، دوتے نیناں نال تکایا۔ میرا سجن میت مرار، دو جہاناں مالک آپ اکھوایا۔ میں اوس دا کر دیدار، دوس رین خوشیاں وچ سمایا۔ ننتے کپا پکار، کوک کوک سنایا۔ مینوں وی دے وکھال، کس گھر بیٹھا آسن لایا۔ اگوں بول کے دین دیال، کن وچ آواز جنایا۔ جس ویلے کلجگ انت لوک مات آئے جامہ دھار، نہکلنکا روپ وٹایا۔ تیرا لہنا دینا دے نوار، آسا منسا پور کرایا۔ اٹھ پھر درس دیدار، نیتر اکھ رنگ چڑھایا۔ تیرا پچیا پچیاں والا پیار، پچن اپنی جھولی پائی۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ہووے آپ سہار، درشن دید دیوے دیدار، گرمیت گر گر چرن سرناہیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گربخش سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

کبیر کہے ویکھو لیکھا پال سنگھ دی گل دا، قلم شاہی حیرانیاں نال جنایا۔ لیکھا چکدا ویکھو پچھلی قیمت مل دا، اٹلڑا رہیا چکایا۔ دیونہار داتار کدے نہ بھلدا، اہل بے پرواہیا۔ جس دا گرمکھ لوک مات کدے نہ زلدا، ڈبڈیاں پار لنگھایا۔ جس گرہ ست رنگ نشانہ جھلدا، سبناں رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ کبیر کہے میں ویکھی نرالی بھگتی، سچ دیاں جنایا۔ کریا کر کے پریم عرشی، فرش اُتے ویکھن آیا۔ تون داتا ہو کے دیویں درسی، درس دیدار کرایا۔ اک دن کبیر کہا ساڈھے گیاراں سال دی مینوں مل گئی لڑکی، راہ وچ بیٹھی رہی کرایا۔ اوبدی ماں نے اوبدے نال کیتی سختی، متریٹی گھروں دتا کڈھایا۔ اُس دے کول سی اک تختی، پھٹا ڈھائی فٹ نظری آیا۔ اُس دے اُتے اک پٹی لگی سی جستی، چوڑی ڈھائی

انچ گنایا۔ اُس نوں اوہدے وچوں کبیر دی شکل سی دسدی، نیڑے آئے توں ویکھ کے خوشی منایا۔ مینوں دس آہ تصویر کس دی، جن میری پھٹی اُتے دتی چمکایا۔ کبیر کہا ایہہ اُس دی، جس تیری میری بنت بنایا۔ بچی کہا مینوں کچھ ہوش نہیں، سچ مچ دے درڑایا۔ اوس کہا کچھ خاموش رہیں، ویلا وقت دُور دُراڈا نظری آیا۔ اپنے نیتر اکھاں ویکھ لئیں، سٹمکھ درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچوں رکھایا۔ کبیر نے کہا جاں نین تکیا، انتر دھیان لگایا۔ اگوں بچن ملیا سچیا، سچ دتا سمجھایا۔ ایہہ کایا ماٹی کچیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ کبیر کہا ہس کے سُن بچے، تینوں دیاں جنایا۔ میں اوس دا لیکھا دساں، جو دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جس دے نال مل کے وسان، جھٹ اپنا رہیا لنگھایا۔ ہُن اوہ دسا نہیں جگت والیاں اکھاں، میرے نال پریتی اندرے اندر رکھایا۔ میں بڑی مُشکل نال لبھیا مسان، دوس زین منتاں کر کر رہیا منایا۔ ایس وچوں کی دیواں حصّہ، تیری جھولی پائیا۔ لڑکی کہا اوہ سب دا پتا، مالک اک اکھوایا۔ کی ہویا جے تینوں دتا، ساڈی جھولی اوسے کولوں دے بھرائیا۔ کبیر نے کہا مینوں اک ویکھ لین دے چٹھا، جس دا لیکھا بے پرواہیا۔ اوہ کاغذ کورا چٹا، حرف حروف نہ کھئے درڑایا۔ اوس وچوں نظر آیا جس دا آگے اخیری سٹا، کلجگ دئے گواہیا۔ جنہاں دا پال سینگھ ہووے پتا، پتہ پتہ پرمیشور دئے جنایا۔ ایہہ اوسے دا ہووے پتہ نِکا، نکیوں وڈے دئے وکھایا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اوہ پچھلا یاد رکھیا چیتا، چتاوئی نال دئے سمجھایا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ کرمی بیبی پالو دے نوٹ جیٹھووال ★

لیکھیاں وچوں لیکھ کر کے پورا، لکھتی لکھت نال ترائیا۔ گرمکھاں سب حصّہ کر کے پورا، پورن پورن وچ سمایا۔ آگے ناتا رہے نہ کوڑا، سچ بدھاتا میل ملایا۔ بخشش کر کے چرن دھوڑا، گوڑھا رنگ دئے رنگایا۔ نام خُماری دے سرورا، سرت شبدی سنگ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال پار لنگھایا۔ مہر نظر نال ویکھے پار لنگھدے، گر اوتار خوشی منایا۔ جنہاں دے ناتے جڑ گئے نال گجری چند دے، اند منگل وچ سمایا۔ اوہناں دے پینڈے مُک گئے پندھ دے، لکھ

چوڑاسی وچ نہ کھتے بھوائیا۔ اوہ کر اشنان سچ سرور گنگ دے، دُرمت میل گئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سُہیلا دیونہار وڈیائیا۔ سدا سُہیلے کی تیری صفت، صفتاں والیا دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کپا مینوں بھگتاں ملن دا عشق، جیہڑا عشق عاشق معشوق دوویں نہ سکن کھتے کمائیا۔ جنہاں دے مستک لاؤنا تلک، للائی لاٹ وکھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے درشت، درش اکو دتا وکھائیا۔ جنہاں دی بھگتاں نال آگے پکی نہیں سی فہرست، اہناں دا لیکھا آگے دتا بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھیچ سنتوکہ دیوے صدق، صدمہ روگ دئے گوائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی کرپال سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

کرپال اُپر بھئے کرپالا، کرپن گلے لگائیندا۔ مارگ دے کے سچ سُکھالا، ساچی سکھیا سکھ سمجھائیندا۔ آتم پرما تم سوہنگ مالا، سچ پریتی نال جڑائیندا۔ سچکھنڈ دوار دے کے سچی دھرم سالہ، دھرم دا دھرم آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سر رکھ ہتھ آپ نرنکار، نرویر دیا کمائیا۔ بھگت سُہیلا بن کے میت مُرار، نردھن ہو کے پھیرا پائیا۔ سنت سُہیلے لے اُہار، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا کر کے آر پار، شمار گرمکھاں وچ کرائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

ہر جو لیکھا لیکھ پورب لبھدا، کھوجنہارا ہر گھٹ تھائیا۔ جس دا لہنا ہووے سچ دا، جن او سے میل ملائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے دے وس دا، سری بھگوان اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جگ جگ پیج بھگتاں رکھدا، سنتاں بھئے سہائیا۔ گرمکھاں ناتا جوڑ کے اپنی آگہ دا، آخر اپنا میل ملائیا۔ پھیر اندر ہو کے وسدا، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ دے پریم اپنے رس دا، رستہ سدا دئے سمجھائیا۔ ہن و بلا پُرکھ اکال دے جس دا، دوجی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جو گھڑیا جو بنیا سو ڈھٹھدا، جگ چوکڑی گئے پھیریاں پائیا۔ ناتا رہیا نہ کسے ت ت اٹھ دا، نو در بیٹھن پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں اکو نام شبد وسیلہ حق دا، دلایاں کوڑیاں دئے بدلائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں

بھگوان، جنہاں درس پایا سمرتھ دا، سوہنا سماں گئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے چار جگ دے رتھ دا، بن رتھوایی بے پروایی بھگت سہیلے اُپر رہیا چڑھائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی روپ سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

بھگتن آسا کہے پرہہ جوڑی جوڑی جا، جوڑی اپنے نال جڑائیا۔ کوڑ ککرماں نوں کوڑی دھار روڑھی جا، اپنی دیا کھائیا۔ جگت وکار توں ہوڑی جا، حکم نال سمجھائیا۔ منمکھاں توں چوری جا، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں ڈوری اپنے نال بندھا، بندھن پریم دا اکو پائیا۔ مستک ٹگا چندن لا، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ جنہاں دے انگن گیا آ، اوہناں دا لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت دلیریاں دلیر دے گوا، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پرہو تیرے توں وڈا ہور کیہڑا خُدا، خُدا خُدی دے مٹائیا۔ جے توں بھگتاں ول ہوویں سیدھا، سیدھا اپنا میل ملائیا۔ پھیر کیوں نہ اُدھرے وڈا نِگا، غریب نانا پچھے رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن پرہو ویکھیں میل کے نہ دیویں کیسے سزا، اپنی اکھ بدلائیا۔ جے بخشیں چرن پریتی ساچا مزہ، مجلس گرمکھاں وچ جنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان تیرے حکمے اندر بدھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھاں دے کے دُھر دا صدّا، گھر ساچے لیا ملائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

ہر ستگر سیوا اکھا پھل، امرتاں وچوں امرت نظری آئیا۔ جس نوں کھادھیاں ملے نہچل دھام اٹل، پدوی اکو اک جنائیا۔ سچ دوارا لین مل، چرن کول سرنائیا۔ کیسے دے بلایاں مؤل نہ جان بل، پاسا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ پُرکھ ابناشی ہویا جنہاں دے ول، ولولے سارے دئے چکائیا۔ لوڑ رہی نہ گنگا جل، مندران سپس نہ کھئے نوائیا۔ سیدھا سچ دوارے دیوے گھل، گھڑی پل نہ کھئے اٹکائیا۔

سوہنگ نام دا جدا جائے ٹلّ، ٹلیاں والے بیٹھن مکھ شرمائیا۔ مہراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، جس دا جنم کرم دا لیکھا دتا اُتھل، پچھے باقی نہ کھئے رکھائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

آ یار پیارے سنگی، پچھلا سنگ جنائیا۔ اوہ تیری گاتھا لگی چنگی، جیہڑی سردیوں لئی پرگٹائیا۔ بھاویں مینوں آوے تنگی، میرے گوبند نوں اکھ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ہتھ پا کے اپنی چنڈی، چندکا روپ وٹائیا۔ میں سب نوں دیواں دنڈی، حکم میرے بے پرواہیا۔ اوس ویلے دُھر دی آئی اک سگندھی، پون وچ سمائیا۔ تیرا لیکھا چُکنا وچوں خانے بندی، بندگی اگلی دیاں جنائیا۔ جس ویلے ڈیرہ لاؤنا راوی کنڈھی، کایا کُلی جگت بندھائیا۔ اوس ویلے ہونا صاحب سورا سربنگی، تیرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ چرن پریتی دے کے ٹھنڈی، آتم ٹھنڈ دئے ورتائیا۔ مہراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، منسا پور کرائے منگی، بہ رنگی اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے نوٹ ★

پریتم دا پچھلا متر، متراں والے دیا کھائیا۔ کایا ماٹی باہروں پتل، انتر سورن نور ڈگمگائیا۔ جس دی دھاروں آیا نکل، اوہ آپے ویکھ وکھائیا۔ یاد کرا کے پچھلی مسل، مسلہ آگے رہیا سمجھائیا۔ ہر سرنائی ساچا وسن، دھام دوارا اک وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دسے متھن، متھیا ہوئی سرب لوکائیا۔ جو اپنا آپ آیا جتن، سو ہر چرن کول دھیان رکھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، پریم پیار پریتی نال اندروں باہروں کر کے سیکل، سوہنا رنگ دئے چمکائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

اگم اتہا کھیل پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ پچھوں بہڑی آئی زین رات، دوس گھڑیاں پلان وچ پندھ مُکائیا۔ چار جُگ دے گر اوتار پیر پیغمبر گئے جاگ، سچکھنڈ دوارے اگھ کھلائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ ابناش، کرتا کرنی اپنی کار کھائیا۔ جس دی نت نوت رسنا جہوا بتی دند کردے رہے یاد، کھانی بانی راگاں ناداں وچ راگ الاٹیا۔ جس دا ویس انیکا برہمنڈ کھنڈ وچ برہماد، برہمانڈ کرے رُسنائیا۔ جس دا نام نگارہ نوت وچ آد جُگاد، جُگ چوکرئی حُکم سُنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ست ستوادی سچا راج، شبد حکومت اک سمجھائیا۔ جس دے سیس سہنجنا سچا دھر دا تاج، تخت نواسی وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اک آکیلا کھولن آیا راز، بے پرواہ پردہ آپ اٹھائیا۔ پیر پیغمبر سجدے کر کے عرشاں فرشاں جس دے کدماں پڑھن نماز، روزہ حقیقت حق وچ جنائیا۔ جو سدا سہیلا بھگتن میتا دیونہارا ساتھ، نرگن سرگن اپنا جوڑ جڑائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان گاوے گاتھ، انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ جس نوں کھانی بانی کہے پُرکھ سمراتھ، الکھ اگوچر اگم اتہا وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ جس دا آتم پرماٹم لکھ چوڑاسی نال نات، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ بہڑی زین کہے میں ویکھاں وقت سہیلا، ہر کرتا کھیل رچائیا۔ پت پرمیشور اک آکیلا، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ لیکھا جان گرو گُر چیلا، گر گوہند میل ملائیا۔ دو جہان والی جوت اکالی بن کے سجن سہیلا، ساکھیات ست سروپی نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ زین کہے میں ویکھاں گوہند میت، مٹر پیارا اکو نظری آٹیا۔ جس دی نرالی سب تون وکھری ریت، دھار اگتی رہیا درڑائیا۔ آتم پرماٹم جوڑ کے سچ پریت، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ دھام وکھا کے اک انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچا رہیا سمجھائیا۔ دھر دا ڈھولا گا کے گیت، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ لیکھا چُکا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ رنگ رنگائیا۔ گھر مٹا کے مندر مسیت، مسلہ اکو حق سُنائیا۔ جو پُرکھ اکال دین دِیال گوہند کر کے گیا وصیت، اوہ پردہ دئے اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آگے رکھے اک اصلیت، اصل اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بہڑی زین کہے موہے چاؤ گھنیرا، اندر باہر وچی ودھائیا۔ ہر ٹھاکر

سوامی ملیا میرا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان چکاؤنا جھیڑا، جھگڑا میٹے جگت لوکائیا۔ بھگتاں بنھنا بیڑا، سنتاں ہوئے سہائیا۔ گرمکھاں وساؤنا کھیڑا، کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں نظری آؤنا نیرن نیرا، نج نیر کر رُشنائیا۔ سچ سہپلا جانہارا اپنا ویلا، وار تھت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا درڑائیا۔ بھنڑی زین کہے میں ویکھ ویکھ تھکی، جگ چوکری گئے وبائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں ملیا کملاپتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ لہنا دینا سوارتی، کیسر اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی اک اکھوائیا۔ بھنڑی زین کہے میں دیوان سندیشہ، نیر آگھ سرب کھلائییا۔ پھڑ اٹھاواں وشن برہما شو مہیشا، گنپت غفلت وچ نظر کھئے نہ آئییا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا گر اتاراں پیر پیغمبران دساں کر کے ہیتا، بتکاری دیا کمائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پچھلا کر لو چیتا، بھوکھت واکاں نال سمجھائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکری سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سارے مندے نیتا، مالک دو جہان اکھوائیا۔ جس دے کولوں دین مذہب دا لوک مات پنجاں تتاں والا ملدا ٹھیک، چار کُنٹ دہ دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی انترجامی اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دسنہارا بھیتا، انہو اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چکائیا۔ بھنڑی زین کہے میں کی دساں، میرے اُتے حیرانی آئییا۔ صدی ویہویں اکو اوٹ تگاں، پرہہ چرن سرن سرنائیا۔ دوویں میٹ کے اپنیاں اکھاں، نج نیر راہ تکائیا۔ کون دوارے ملے پُرکھ سمرتھا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ واہو داہی اٹھ کے تھان، بھجاں پنڈھ مکائیا۔ سپس اوہدے قدماں اُتے سٹان، جو سگلی چند مٹائیا۔ جس گوبند نال سہاؤنیاں رُتاں، رُڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ جس مان رکھاؤنا گرمکھ پُتاں، پتا اپنی دئے وڈیائیا۔ اُس دے کولوں سچ دی نشانی اکو پُچھاں، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑا امرت دتا نال گھٹاں، پنچم مکھ لگائیا۔ جس دے نال بدل گیا جُسا، جسے اسم اپنا دتا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ بھنڑی زین کہے میں پُچھنی بات، پرہو اگے کر عرضوئیا۔ صاحب سوامی گوبند تیرے ساتھ، شبدی بیٹا سیو کمائیا۔ تہر گھر نواسی تیرا کھیل تماش، سچکھنڈ تیری بے پرواہیا۔ نو سؤ چرانوے چوکری جگ پچھوں ایہ سہنجنی آئی رات، جس دی رُڑی اک مہکائیا۔ میں راہ تكدے ویکھے پرتھمی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ آگھ کھلائییا۔ جس دی پیر پیغمبر کردے گئے تلاش، چوڈاں

طبقاً کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ بھنڑی زین کہے جس ویلے عیسیٰ موسیٰ محمد پروردگار ماری رمز، مہینہ رمضان دتا جنائیا۔ اندرے اندر تھوڑی دے کے سمجھ، بھیو ابھیدا دتا کھلائییا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں ہووے غضب، چاروں کُنٹ حیرانی چھائییا۔ جھگڑا ہووے دین مذہب، ذات پات کرے لڑائییا۔ کھانی بانی رہے کوئی نہ ادب، ستگر سیس نہ کوئی نوائیا۔ دھرم دوارے چُکے کوئی نہ قدم، ادھرم رُپ لوکائییا۔ باہروں ماٹی پوچیا دے بدن، انتر کام کرودھ لوبھ موہ ہلکائییا۔ سوہنی تتاں والی نظری آوے شکل، اندروں بے عقل بھلیا بے پرواہییا۔ آشاکارن پورا کرن مطلب، تعلق پرہ دے نال نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زِگن ویکھے کھیل بے پرواہییا۔ بھنڑی زین کہے جس ویلے پیر پیغمبر پرہ سُنائی اگتی آواز، اول نُور کر جنائیا۔ سجدیاں وچ دسی نماز، حُکے اندر وڈیائییا۔ بھیو اندر کھول کے راز، رحمت دتی کھائییا۔ بخشش دی مُکھ لگا کے نیاز، نیامت اک ورتائییا۔ محمد دوویں جوڑ کے ہاتھ، چرن پیا سرنائییا۔ پروردگار سانجھے یار لاشریک تیرا ساتھ، سب توں چنگا نظری آئییا۔ اپنے ملن دا کیتا آپ اتفاق، مہر نظر اگھ کھلائییا۔ میرا اکو تیرے نال واک، اگلا واقعہ دے سمجھائییا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آویں آپ، پیراں دے پیر پیغمبران دے پیغمبر اماماں دے امام، جلوہ نُور کر رُشنائییا۔ کِس دا دیویں سچا ساتھ، مُرشد مُرید کون اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔ بھیو ابھیدا دس دے مالک، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ تُوں آد جُگادی خالق، گہر گمبہر تیری وڈیائییا۔ تُوں نت نوت بنیں ثالث، دو جہاناں عدل کھائییا۔ تُوں بھگت بھگوان تُوں صوفیاں دی صفت کریں خالص، اُلس نندرا جگت چُکائییا۔ تُوں لاویں سچ عدالت، سچ سینگھاسن سوہیا پائییا۔ محمد کِہا تیرے در تے لنگھے نہ کوئی بنا اجازت، دُور دُراڈے سارے ڈیرہ لائییا۔ تیرا درس اپارا دُھردرگاہی نیامت، رس اکو اک وکھائییا۔ صدی چوڈھویں جس ویلے آئی قیامت، اپنی قیامگاہ دے سمجھائییا۔ جتھے اپنیاں دی دئیں ضمانت، بریخانہ نال جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک دِرڑائییا۔ بھنڑی زین کہے پرہ دُھردرگاہی دیا کھاؤندا اے۔ آد پُرکھ ابناشی کرتا، شبد اگتی حُکم سُناؤندا اے۔ کلمہ کائنات دا بردا، چوڈاں طبق ویکھ وکھاؤندا اے۔ سچ سندیشہ اکو گھلدا، نر نریشا حُکم ورتاؤندا اے۔ لیکھا جانے زہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی محفل اپنے گھر لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اٹھاؤندا

اے۔ مہر نظر آپ اٹھاؤندا اے۔ پت پرمیشور ویکھ وکھاؤندا اے۔ ڈھر سندیش اک سناؤندا اے۔ وشن برہما شیو آپ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر دے سندیش، آس یندرا دُور کراؤندا اے۔ اٹھو نیر تکو، سچ دوارا لینا پیکھ، جو لوک مات وڈیاؤندا اے۔ نرگن دھر کے آیا بھیکھ، جوتی جامہ ویس وٹاؤندا اے۔ سمبل وسیا اپنے دیس، گوہند میلا میل کراؤندا اے۔ ڈھردرگاہی نر نریش، نرنکارا اکو اک اکھاؤندا اے۔ جو کلجگ اتم کھیلے اگئی کھیڈ، جس دا بھيو کھئے نہ پاؤندا اے۔ جوتی جلوہ کر کے تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش آپ جگاؤندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ڈھر دا بیت، بتکاری ہو کے میل مناؤندا اے۔ نج آتم پرما تم لے ویکھ، لوچن اکو اکھ کھلاؤندا اے۔ لہنا دینا گر دسمیش، دہ دشا جھولی پاؤندا اے۔ جس دی شبدا اگئی دو دھاری دے تیج، کھنڈا کھڑگ نام چمکاؤندا اے۔ جس ماجھوواڑے ہنڈھائی سیج، سولان ستھر ڈیرہ لاؤندا اے۔ اوبدا مالک پرتپالک خالق سب کچھ رہیا ویکھ، انڈٹھڑی کار کماؤندا اے۔ جس دے پچھے ارجن تئی پوائی سیس ریت، اگئی مٹھ تپاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست کرنی کار کماؤندا اے۔ بھڑی زین کہے پرہہ کار کماؤندا اے۔ نہکلنکا ناؤں رکھاؤندا اے۔ کال مہاکال چرناں نال رکھاؤندا اے۔ دو جہاناں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاؤندا اے۔ جگ چوڑی پچھوں نرگن کرن آیا وبار، ووباری اپنی رچن رچاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کرپا دئے نوار، ستگر ساچا مارگ لاؤندا اے۔ جس اگئی دی گوہند کر کے گیا پکار، اوہ اگئی ایکنکار آپ بناؤندا اے۔ چار ورن دی سکھی کر تیار، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑاؤندا اے۔ ساچا گلشن کھلے بہار، بوٹا گرمکھ آپ پرگٹاؤندا اے۔ بھگت سہیلا میت مرار، اک آکیلا ویکھ وکھاؤندا اے۔ جس دا راہ تکدے رہے جگ چار، چوڑی اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ سو پرگٹ ہو کے آئے وچ سنسار، کل کلکی نام پرگٹاؤندا اے۔ پس اکیسا ہر جگدیشا ہو کے خبردار، خبر سندیشہ اک سناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ بے خبر دیوے ڈھر دی خبر، شبدا سندیش سناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے رہے کر کے صبر، صبر صبوری سب دی لیکھے لاؤندا اے۔ ویہہ سو اگئی پکرمی کرن آیا عدل، عدالت اکو اک جناؤندا اے۔ جس نے کلجگ کوڑی کرپا دینی بدل، ستجگ ساچا راہ وکھاؤندا اے۔ مایا ممتا موہ بنکار کر کے قتل، شبدا کھنڈا اک چمکاؤندا اے۔ بھگت سہیلے میل کے پتن، گوہند تیرے نام رنگاؤندا اے۔ سنت سہیلے آیا رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ شبدا

اگتی کر کے یتن، یتھا یوگ اپنی سیو کھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی ہو کے بے وطن، وطن گُرمکھاں آپ سہاؤندا اے۔ سنت سہیلے گُرمکھ
 انمول کڈھکے رتن، رتی رت رنگ نال رنگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی بنت آپ بناؤندا اے۔ ساچی
 بنت بناون آیا، پاربرسم کرتار۔ بھگت سہیلے لئے اٹھایا، گُر چیلے میت مُرار۔ گوبند میلا سہج سُبھایا، اندر باہر کرے پیار۔ ساچا مندر
 اک وڈیایا، ساڈھے تِن ہتھ منار۔ جوتی جاتا ڈگمگایا، نورو نور کرے چمتکار۔ شبد اگتی راگ سُنایا، انحد وجی اک دُھنکار۔
 امرت آتم جام پلایا، نجھر جھرنا جھرے ٹھنڈا ٹھار۔ بوند سواتی مُکھ چوایا، امرت رس دیوے اپر اپار۔ ویلا وقت جس سُبھایا، تہت
 وار رلائی نال۔ بھگتن میتا چل کے آیا، سچکھنڈ نواسی وچ سنسار۔ جگت جگدیشا پھیرا پایا، کل کلکی ہو مہروان۔ نام حدیثا اک
 سُنایا، گاتھا گائے دو جہان۔ مندر مسیتاں وقت چُکایا، آتم پرما تم میلا میل ملائے آن۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اکو رنگ رنگایا، اکو
 سمجھائے سچا گان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال آیا تران۔ بھڑی زین کہے جگ چوکری پچھوں آئی پوہ
 چھبی، شاہ پاتشاہ ویکھ وکھائیا۔ جس دے حُکے اندر بدھی، لکھ چوڑاسی دے لوکائیا۔ ایہ جوت اگتی ربی، رحمت وچ سہائیا۔
 جیہڑی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں وچوں کسے نہ لبھی، مٹھاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ بھگت پریمن سنت سہیلن پریتی اندر بدھی، جگ
 جگ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ ویکھ کے ویہویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ بھگتاں دے پریم وچ رنگی، رنگت اپنی ربی
 وکھائیا۔ سنت سہیلے بن گئے سنگی، دُھر دا سنگ اک جنائیا۔ کوڑا نانا تٹا جگت پکھنڈی، بھیکھادھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ
 کال دین دیاں ست دھرم دی لاؤنی اکو ڈنڈی، ڈنڈوت ساچی دئے جنائیا۔ سرت سوانی رہنی کوئی نہ رنڈی، گوبند میلا سہج
 سُبھائیا۔ آتم پرما تم ملنا اک اندی، پُری اند والا دیوے سچا ماہیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں ربی گنڈھی، ڈوری شبدی تند
 جڑائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی آئی سب توں چنگی، گُر اوتار پیر پیغمبر خوشی منائیا۔ بھگت دوارے آؤنا چل کے پیریں ننگی، جوڑا
 چرن نہ کھئے چُھائیا۔ ڈھولا گاؤنا اکو سوہنگ چھندی، نانک نرگن زرویر نرکار نراکار گیا سمجھائیا۔ جو گوبند منگ اتم ویلے منگی،
 پُرکھ اکال آکے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سو ویلا وقت سُبھائیا۔ ویلا وقت سہاونا، سوہنی ملے
 وڈیائیا۔ پوہ چھبی رت سہاونا، رتڑی نال مہکائیا۔ ہر بھگتاں رنگ رنگاونا، ست مجیٹھی دئے چڑھائیا۔ گوبند میلا میل کراونا، وچھوڑا

پچھلا میٹے جُدا ئیا۔ اکیاں اکیاں سنگ نبھاونا، سگلا سنگ بنائیا۔ پریم ڈوری نال بندھاونا، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ مستک ٹکا اکو لاونا، سوارتی راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھڑی زین کہے میں ویکھی ویہ سو اگی دی آس، آسا بھری خوشی منائیا۔ میں درشن تک کے پُرکھ ابناش، آپ اپنا گئی بھلا ئیا۔ مینوں پچھلے بھگت دی آئی یاد، میری اکھ پرتکھ لئی انگڑائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں لکھ چوراسی سُنے نہ کھئے فریاد، اکو داتا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹ کے گئے اپنی واٹ، جگ چوکری پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران کہانی بانی گیتا والی لکھ کے گاتھ، سرشٹ سبائی درشٹی گئے جنائیا۔ منزل چڑھن والی دس کے بات، کہانیاں والی کہاوت گئے بنائیا۔ انت کوک پکار کردے رہے دوس رات، پُرکھ ابناشی آگے سیس جھکائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہووے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ تڈھ بن سہائی ہووے نہ پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پروا ہیا۔ گو بند میتا ٹھانڈا سیتا اتم گیا اکھ، شبد سندیشہ گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ویہ سو اگی کہے میں آئی ایک، ایکنکار دیوے وڈیائیا۔ میں ساچی بخشنی اک ٹیک، بھگت بھگوان دینی سرنائیا۔ گو بند لیکھا دُھر سندیش، سنت سُہیلے دینا جنائیا۔ کلجگ کوڑی مٹنی کھیڈ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سنت سُہیلا اک اکیلا بھگتاں مل کے دئے سندیش، دُھر دا ڈھولا اک جنائیا۔ سچ دوارے ہر زرنکارا لینا پیکھ، نیتر نین اکھ کھلا ئیا۔ جوتی جامہ سری بھگوان دھر کے آیا بھیکھ، بن رنگ روپی اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھ گرسکھ لکھن آیا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ جنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر مندے سمبل دیس، سو ساڈھے تین ہتھ کایا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ دُھر دی کرنی کرے کرتا پُرکھ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی نام کسوٹی پرکھ، گرمکھ تھوڑے باہر کڈھائیا۔ دین دُنی دوویں کر کے ترک، تڑت اپنا میل ملا ئیا۔ جیہڑی گو بند نال شرط، اوہ شرع وچ پور کرائیا۔ پچھ رہن نہ دیوے فرق، اگلا ناتا جوڑے بے پروا ہیا۔ جس دے ویراگ اندر ویراگی ہو کے تیاگی ہو کے تیراگی رہے تڑپ، سو تڑپنا دئے بُجھائیا۔ زگن زرویر زرنکار ہو کے آوے پرت، پرتیندھ ہو کے پھیرا پائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی دا سوہنا برس، برسی گر اوتار پیر پیغمبر مل کے رہے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، سچ دوار اک وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول کے آگھ، پرتکھ ویکھن ہر گوسائٹیا۔ اک دوجے نوں رہے دس، خوشیاں
 ڈھولے گائیا۔ چلو چلیئے اوتھ نٹھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پوہ چھبی نوں جتھ بھگتاں ہونا اکٹھ، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ جتھ گوبند دی
 لیکھے لگی رت، رتی رت نؤر چمکائیا۔ تیئی اوتار کہن سر کدماں اُتے دئے سٹ، مٹے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن بولیئے نعرہ
 حق، جو حقیقت دئے جنائیا۔ نانک گوبند کہن پُرکھ اکال اکو سچ، جو سب دا پتا مائیا۔ بھگت اٹھاراں کہن چرنی جائیے ڈھٹھ،
 دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ ستجگ کہے مینوں لوک مات رکھ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ کلجگ کہے مینوں کر وکھ، کوڑ کُریاریاں کولوں
 پلّو دے چھڈائیا۔ ست دھرم کہے مینوں سارے گئے چھڈ، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتر روون تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن
 سُرسی رہی گر لائیا۔ میری رہی کوئی نہ پت، پت پریشور تیرے آگے ڈبائیا۔ دھاہاں مارن مندر شودوالے مٹھ، گرودوار ہاہاکار کر
 سُنائیا۔ پرہو تیرے ملن دی صاف رہی نہ کیسے دی آگھ، نیتر نین نہ کھئے رُسنائیا۔ دھرم دواریاں اُتے دھیاں بھیناں رہے تک، گر کا
 بھے سیس نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دا ایشٹ سارے گئے چھڈ، درشت سچ نہ کیسے کھلائییا۔ پن ہر نامے خالی دسن ہڈ، جگت واسنا ہوئے
 ہلکائیا۔ گوبند سُورا سُور پیر بولے سریگ، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ پرہو دے حُکمے اندر ایہہ لگی چارے کُنٹ آگ، دہ دشا رہی تپائیا۔
 کعبے والیاں بھلیا جج، مکے والیاں مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی مایا کوڑا لب، لُہے لباب رہے گر لائیا۔ پروردگار سانجھا یار ملے نہ کیسے
 رب، ربی نؤر نہ کھئے رُسنائیا۔ سچ سوامی انترجامی کایا گرامی گھلے کوئی نہ سد، بنک دوارے مات بہائیا۔ ابناشی کرتے تیرے توں
 ہو گئے سارے اڈ، وکھرا بیٹھے راہ جنائیا۔ ایسے کارن بیس اکیسا کہے صدی چوڈھویں ہوئی حد، حضرت حضرتاں لیکھا دے مکائیا۔
 آگے چاڑھ کے اپنا رنگ، ساچا کلمہ دے سمجھائیا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، نغمہ اک شنوائیا۔ بھگت سُپھلا ہو کے رہنا سنگ،
 دُھر دا سنگ نبھائیا۔ ایہہ انت آخری تیری ونڈ، برہمنڈ راہ تکائیا۔ کی ہویا جے پُری چھڈ گیوں اند، اند بھگتاں وچ سدا رکھائیا۔
 اوہناں پچھے نرگن ہو کے ماریا پنڈھ، منزل پچھلی دُور رکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا سُنا کے چھند، سوہنگ سچ سروپ سائیا۔
 واہوا گرو گُردیو سوامی پائے ٹھنڈ، دُھر دا جوڑا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی
 کہے میں کرنی کار اک، ایکا اگی دیاں وڈیائیا۔ جس ویلے پرم پیارے پرہ دے مٹر ویکھاں سکھ، جنہاں دے انتر سکھیا ساچی بہائیا۔

اوسے ویلے دو جہاناں والی مینوں آوے دس، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ مین وڈیاواں کِس کِس، صفتاں کی صلاحیا۔ پُرکھ اکال جس دے ہتھ رکھیا پٹھ، سو مَورکھ مَورھا مُگدھ اَنجان گُرمکھ رُپ وٹائیا۔ جس ویلے تینی پوہ گوبند کھول کے پڑھی اپنی چٹ، جو چٹھی پُرکھ اکال اپنی ہتھ پھڑائیا۔ اوس وچ اگم دا لیکھا دتا لکھ، جس دی اج تک سمجھ کِسے نہ آئیا۔ جگ نیتز نہ آئے دس، دوئے لوچن جگت شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ چٹھی کہے میرا گوبند چُکنا پڑدا، پڑدیاں والیو دیاں جنائیا۔ جس جگت جہان بچاؤنا سڑدا، امرت میگھ برسائیا۔ جس دے آگے کوئی نہ اڑدا، بھے وچ سرب لوکائیا۔ جو پُرکھ اکال دا بردا، سَت دُلا را نظری آئیا۔ اوہدا ناتا پچھلا چر دا، نویں کہانی نہ کھئے سُنائیا۔ اوہ مالک دِلاں دے دل دا، دِلبر بے پرواہیا۔ جس دے حُکم اندر دو جہان کدے نہ پلدا، برہمنڈ کھنڈ ربیا بھوائیا۔ اوہ بھگتاں سنتاں گُرمکھاں گُرسکھاں دِنے جاگدیاں راتیں سُنئیاں سُنن سکھوپت جاگرت تریا وچ ملدا، ترت اپنا میل ملائیا۔ لیکھا چُکائے اَمبر نیل دا، نیلے والا اپنا پھیرا پائیا۔ اوتھ لیکھا نہیں کِسے دلیل دا، من مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتھ جھگڑا نہیں کِسے وکیل دا، وُکلا دیوے نہ کھئے صفائیا۔ اوتھ وقت نہیں کِسے اپیل دا، دُھر فرمانا اِکو وار سُنائیا۔ ایہ لیکھا چھیل چھیل دا، جو دُھر دا بانکا دِسے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان بھئے سہائیا۔ مہروان کہے میرا گوبند سَت، پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ جس نال مؤلنی دو جہاناں رُت، کلجگ وجے انت ودھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ بھئے خوش، مٹکھ نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کوڑی کِرپا سچ دواویوں کڈھ کٹ، بھیکھ پاکھنڈ ناتا دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی دیوے اک اِکلا، اکل کل بے پرواہیا۔ گُرمکھاں وسا کے سچ محلا، محفل اپنے نال لگائیا۔ اِکیاں دا اِک اِک نال بٹھاؤنا پلا، پلّو اپنی گنڈھ جڑائیا۔ دئی دویتی میٹ کے سلا، سلل اپنا رنگ رنگائیا۔ دھام وکھا کے نہچل اِک اٹلا، اُچ منارا دینا سمجھائیا۔ لیکھا چُکائے جلاں تھلاں، مہیئل بیڑا پار لنگھائیا۔ شبد سرُوی بول کے اِکو ہلا، حالت سب دی دینی بدلایا۔ کوئی نہیں کرنا ولا چھلا، ساکھیات ہو کے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دا کھیل اگم، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ بھگتاں نال بھگتاں بٹھ، کَن نال ملائے کَن، من نال من دئے ملائیا۔ اِکو راگ سُنائے کَن، کملیاں کوجھیاں سوجھی دیوے پائیا۔ شبد اگمی پدارتھ جھولی پائے دھن، دُھر دے دھنی دئے بنائیا۔ دھرت مات

دے سوہنے چاڑھنے چند، چوڈھویں چند نین شرمائیا۔ اندروں باہروں خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو دے وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک اند، اندیری والا گرمکھ گرسکھ اپنی گود بہائیا۔ آخر ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، برہمنڈ کھنڈ بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دی تکی دھار والی چند پرچنڈ، چندکا اپنا نور رہی چمکائیا۔ لیکھا جان کے جیرج اند، اُتہج سیج کھوج کھوجائیا۔ سو بہگت سہیلا بن کے آیا سنگ، دھر دا سنگ وکھائیا۔ دن دیویں ستمکھ ہو کے نیتراں اندر پاوے ٹھنڈ، منتر اپنا اک سمجھائیا۔ داتا ہو کے دات دیوے ونڈ، بھکاری ہو کے بھجھیا پریم دی اپنی جھولی پائیا۔ بخششاں دا مالک ہو کے بخشند، رحمتاں دا مالک رحیم اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل جانے سورا سربنگ، دو جا حصہ نہ کھئے ونڈائیا۔ اودھروں بول پیا ستائی پوہ دا دن، اپنی کہانی رہیا جنائیا۔ جس دا لیکھا حساب لیا من، منتی ہتھاں وچ ونڈائیا۔ اوس گوبند دے دسنے چنہ، چنتا ساری دینی گوائیا۔ جس دا لیکھا تے دن، پنجھی پوہ نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے پرہو مہروان، میں نہانی آشاوتی آسا پور کرائیا۔ داتے دانی دیاوان سری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ نو نو چار چوگری جگ پچھوں ویکھیا تیرا ست رنگ نشان، ستاں دپیاں اکو حکم منائیا۔ جس دے تھلے پرم پُرکھ دا چلنا اک ودھان، نو کھنڈ پرتھی اکو راہ وکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا چار ورن جس نوں سجدے کرن آن، نیوں نیوں بندنا ڈنڈوت وچ سیس جھکائیا۔ جس دا مالک دو جہاناں حکمران، شبد سندیشہ اکو رہیا درڑائیا۔ اُس دا پیمانہ نہ جانے کوئی وچ جہان، جگت بڈھی چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ میں جھولی اڈ کے چرنیں ڈھٹھ کے منگاں دھر دا دان، در تیرے الکھ جگائیا۔ ٹوں کاہناں دا کاہن راماں دا رام، پُرکھ ابناشی تیری سچ سرنائیا۔ کرپا کر اک مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ دھرنی کہے میں در تے مانگت، بھکارن نظری آئیا۔ میری تیرے کول امانت، نو نو چار دین گواہیا۔ جنہاں میری بھری ضمانت، آپ آپا بھیٹ چڑھائیا۔ اوہناں دا لیکھا صحیح سلامت، تیرے در تے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ سمرتھ، مالکاں دے مالک خالق دے خالق تیری اک سرنائیا۔ تیرے بھگتاں میری کھولی آگھ، سٹی لئی جگائیا۔ مینوں دتا دس، شبدی ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ہویا پرگٹ،

جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، بھگت دوارے سوہیا پائیا۔ ساچی سیکھیا دے کے مت، برہم ودیا رہیا پڑھائیا۔ کوڑا توڑ کے جگت نت، ساچا میلا آپ ملائیا۔ گرمکھاں کھول کے اترا آگھ، بیج نیتر کرے رُشنائیا۔ اکیاں اکیاں دی پا کے ونڈ، برہمنڈ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا کرائیا۔ دھرنی کہے پرہوؤ پا دے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری پے پرواہیا۔ تیرے بھگت سہیلے لوک مات دے آگھی چند، بن چند ستار کرن رُشنائیا۔ میری اوہناں نال مل کے پریم والی منگ، مانگت ہو کے رہی سُنائیا۔ تیرا نشانہ سری بھگوانا اُچا ہووے ساڈھے تِن ہتھ، مگر اپنی نال بندھائیا۔ نہ ودھ نہ گھٹ، پیمانہ اِکو اِک جنائیا۔ سب کچھ تیرے وس، واسطہ کر کے رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بھگت نشانہ پھڑا کے ساڈھے تِن ہتھ، حد اگلی اِک جنائیا۔

★ ۲۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جگت وچھوڑا مکے چوری، چوران دا چور مالک دیا کھائیندا۔ پریم پریتی چرن کول ناتا بٹھے شبد ڈوری، دُھر دی تندی تند اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑیاں ناتا پورب رہیا جوڑی، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ شبد آگھی چاڑھ کے گھوڑی، شاہ سوارا واگاں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جیہڑی وست جن بھگتاں سدا لوڑی، سو امولک جھولی آپ پائیندا۔ آگے واسطے سب نوں دیوے ہوڑی، ہوکا دے کے اِک درڑائیندا۔ جو مالک خالق آتم پرما تم دا آگلا مہری، مہروان اِکو نظری آئیندا۔ اوس دے کولوں اندر باہر گپت ظاہر کیا کرے کوئی چوری، پردہ کون چھپائیندا۔ چوری نسنا کھدے کولوں جگ، قدماں والا پنڈھ مکائیا۔ جو بیٹھا اُپر شاہ رگ، گھر اپنے ڈیرہ لائیا۔ جس حکمے اندر کایا تتاں اندر لیا سد، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ جو کوٹ جنم دے وچھڑے لئے لبھ، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جے اوس کولوں دے پیر جائے کوئی لنگھ، اوہ انسرت سرتی نہ اپنی کدے بٹھائیا۔ اوہ جگت سنگھاسن سٹا نہ ویکھو پلنگ، ہر گھٹ آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جے اوسدا گا کے جاؤ چھند، ڈھولا نام سُنائیا۔ سو صاحب سوامی پریم پیارا پریم پُرکھ سچ چڑھاونہارا رنگ، کوڑی کِرپا دُرمت میل دھوائیا۔ گرمکھو تسیں اوس دے نوری چند، کیوں کلجگ بدلاں ہیٹھ آ کے اپنا

مکھ چھپائیا۔ جس دا کھیل کوئن کوٹ برہمنڈ، کھنڈ کھنڈ سب نوں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا
 سب دا رہیا مکائیا۔ چوری کر جے کوئی لاوے دا، پلو اپنالے چھڈائیا۔ پھیر ایہہ پر پُرکھ کابدا ملاح، جو آتم پر ماتم بیڑے رہیا
 ترائیا۔ ایہدے کولوں کابدی لینی صلاح، جیہڑا سٹیاں غفلت وچ اپنا آپ بھلائیآ۔ جے منوں جانو سمجھو پُرکھ اکال سچا شہنشاہ، پھیر
 سدا چلو حکم رضائیا۔ اوہ آد جگادی دُھر دا پتا ماں، گرمکھ بال آنجانے اپنی گود اٹھائیا۔ جس تریتا دواپر کلجگ پکڑی بانہہ، جنم
 جنم اپنے چرن دتی وڈیائیا۔ اوس دے کولوں کیا لے کوئی چھپا، اوبلا پردہ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھ کدے نہ ستگر نوں سکے اٹھا،
 ستگر سدا جاگدا نیندر وچ نہ کدے آئیآ۔ بے شک اوہ بڑا بے پرواہ، اپنی بے پرواہی وچ سمائیا۔ جے کوئی کہے اسنوں نہیں کچھ پتہ،
 پلے اپنے لو چھڈائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھا، ابا نشی کرتا اپنے وچ چھپائیا۔ جس کارن ایہہ وبار وکھاؤنا سی آگھاں، ایسے کارن چوری
 دتے بھجائیا۔ جو اندر وڑکے دیندا متاں، من منکا آپ بھوئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔
 گرمکھ کدے نہ ہندے چور، چوراں والی ریت نہ کوئی کھائیآ۔ گرمکھو پرہہ دے آگے کابدا زور، جو اپنے گیڑے وچ رکھائیا۔ جس
 وبار تے ووباری نوں اپنی سی لوڑ، اوسے دا لڑیندا وقت لیا سہائیا۔ بنا سدیاں پُچھیاں در توں دتے تور، تڑت اپنا حکم پھیر سنائیا۔
 بدھک تیاں نے بتھ پھڑنا پنکھ کھنبہ مور، اک اک سچے بتھ ٹکائیآ۔ ساڈھے دس اکو وار کر کے اُپر چور، سیس نوا کے لکھ لکھ
 شکر لینا منائیا۔ آگلا کھیل کرنا پرہہ کچھ ہور، لیکھا پھیر دتے سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بندیخانے وچوں بری کر
 دتے چور، عدالت وچوں عدلی حکم اک سنائیا۔ ستگر دوآبہ جتھے دوہاں دا میل، بھومکا وکھری دتے جنائیا۔ جس گرہ دپیک پلے بن
 باقی تیل، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ جتھے صاحب سوامی سجن سہیل، مندر رہیا سہائیا۔ اوس دوآبے دا دوہرا کھیل، بن خالق
 سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمی حکم رہیا ورتائیا۔ جتھے دوہاں دا میل اوتھے ہندا سووم، سرت
 شبد دوہاں رہیا تڑپھائیآ۔ کلجگ اتم بدلنہارا قانون، قاعدہ اپنا ہور جنائیا۔ بھگون بھگتاں پچھ لکھ کے قانون، حکم دُھر دا دتے
 سنائیا۔ سوماں توں بنا کے پریماں دا مضمون، مجموعہ اکو دتے بنائیا۔ نقطہ اڑا کے نوں، نظر اپنی نال تکائیآ۔ من ہنکاری میٹ کے
 فرعون، فیصلہ دُھر دا اک سنائیا۔ پریتی اندر کر کے ممنون، نو نمو دتے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی

بے پرواہیا۔ سوماں وچوں سؤم کہن دواہ، انتر بھيو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دا لہنا پچھلا حسابا، لیکھا رہیا دکھائیا۔ ست سچ جوڑ کے نانا، بدھاتا اپنا رنگ رنگائیا۔ پچھلا کھول کے خلاصہ، خالص سکھیا دئے سمجھائیا۔ جو چُک کے لیاندا سِراں اُتے آئا، آئا نہیں ایہہ گوبند باٹا نظری آئیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے آئی سی اک راتا، رین بھڑی اپنی خوشی منائیا۔ اوس ویلے اوس منگی داتا، خالی جھولی آگے دکھائیا۔ کچھ مینوں بخش سوغاتا، دیونہار تیری سرنائیا۔ گوبند آکھیا، اجّ اس توں آگلا کوئی ہور ساک، جس دی ساکھی کدے نہ آگے بنائیا۔ جس ویلے آوے میرا پرہو ابناشا، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ میں وی ہواں اُس دے ساتھا، دُھر دا سنگ رکھائیا۔ جن بھگتاں ویکھنہار تماشا، دھرم آکھاڑا سچ لگائیا۔ اونے چر نوں اوس رین اندھیری وچ اک نیکی جیہی کیڑی چُکی آوندی سی آئا، آ کے گوبند بھیٹ چڑھائیا۔ میں وجودوں نیکی تیری بھیٹا کران جو وست میرے کول داتا، دیاوان تیری اک سرنائیا۔ اودھروں پرہلا د نے ماری اک آوازا، پچھلا لیکھا رہیا جنائیا۔ تیرا تھان والا نانا، مینوں پورب رہیا اُٹھائیا۔ گوبند کہا ایہہ اک ہور اچرج نانا، تینوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کیڑی کہا آہ لے اپنی بھیٹا، سب کچھ تیرے بھیٹ چڑھائیا۔ میرا رکھیں چیتا، اُہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے اکال پُرکھ پھیر بناوے اپنا بیٹا، جوتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ اوس ویلے میں تیری دھار دیکھاں، میرا نیتر نین دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوبند کہا واہ پریم متی کیڑی، چیوٹی تینوں دیاں وڈیائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دی چلن لگی پڑھی، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ کلجگ ویلا ہووے آخیری، آخر دیاں سمجھائیا۔ اپنا کھیل کران تقدیری، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ آپے پاتشاہ آپ اپنے ہتھ رکھاں وزیری، مُصاحب دوجا نہ کھئے جنائیا۔ آپے شرع آپے زنجیری، ڈوری اپنا تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کیڑی کہا میں بالی نیکی، نیکیاں وچوں نظری آئیا۔ گوبند کوئی مینوں دے دے چٹھی، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ گوبند کہا جس ویلے میں غریباں دی پرگٹ کیتی سکھی، ساکھیات روپ پرگٹائیا۔ اوس ویلے ہوویگی ویہہ سو آگی متی، تینوں دیاں جنائیا۔ تُوں چیوٹی میں کوئی وڈا رکھی، پورب دا نانا میرے نال جڑائیا۔ اوہ دُبٹھڑا مار کے پٹی، رو رو رہی سُنائیا۔ نالے اپنی نیویں کر کے دھون نیکی، چرناں اُتے ٹکائیا۔ دس مینوں اوہ ریتی، جس نال تیری پریتی لگے بے پرواہیا۔ گوبند کہا جس ویلے میرے بھگتاں دا پکوان بنے

ٹھیک، ایہہ تیرا آٹا گوبند اپنا باٹا بھر کے اپنے وچ ٹکائیا۔ اوس ویلے ورتاواں ہو کے ساکھیاتا، ہتھو ہتھ اپنی سیو کھائیا۔ اوس کہا میں نہیں جاتا، کی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ کیرٹی کہا کچھ کھول کے دس، اپنا بھیو جنائییا۔ کس کھیڑے نگر گرہ جائیں وس، دھام سنگھاسن کون دیویں وڈیائیا۔ گوبند کہا ہس، سمبل ڈیرہ نال میرا داتا بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا جھولی پاواں حق، مہر نظر نال ترائییا۔ اوس کہا میں اکلے کس طرح تیرے کول آواں ٹھ، اپنا پندھ مکائییا۔ اوس کہا ایہہ تیرے سنگی اٹھسٹھ، اٹھ سو انکڑے سٹھاں ہندسیاں نال وڈیائیا۔ اوہناں دا تیرے نال کر کے اکٹھ، اپنا میل ملائییا۔ دوآہ نہیں اوہ پریم دا رس، جس رس وچ اپنا امرت ربیا بھرائیا۔ ایسے کر کے اپنا حکم دس، گھرو گھری سندیشے دتے پہنچائییا۔ کسے نے بہار نہیں چکنا سر تے گٹھ، اوہ پرہہ نون سیوا ہتھیں کرنی آئییا۔ سوانگی بن کے کرے کھیل تھوآنٹ، بازی گر ہو کے اپنا ڈنک وجائییا۔ کی ہویا جے ایہہ اپنے سر تے چک، پچھلا لیکھا چکناں چور لیا کرائیا۔ آگے ہو لے بہار دیوے رکھ، ساریاں دا بہار اکے اُتے پائییا۔ اس توں بہار اپنے اُتے لئے رکھ، مہروان مہر نظر اٹھائییا۔ جو ایس لنگر نون لئے چھک، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ نالے پچھلا اکٹھ، سنگ پُرکھ سمرتھ، گوبند دا ہتھ، داتا ہور نظر کوئی نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایتھے ہن کرے بس، آگلا لیکھا پھیر دئے لکھائییا۔

مکی کہے مینھوں چنگا ساگ، جو سگواں ناتا ربیا جڑائییا۔ ساگ کہے مکی نون ملیا مینھوں چنگا سہاگ، جو مالک داتا بے پرواہیا۔ پُرکھ ابناشی دوباں نون کہے تہاڈا اکو جہا میرے نال جڑیا نات، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائییا۔ جہو جہا میں اوہو جہا تہاڈا سواد، تہاڈے سواد دا رس میرے انتر امرت نظری آئییا۔ جس دے نال بھگتاں ملن دا اُچے اک ویراگ، برہوں وچھوڑا تیر لگائییا۔ ایسے دا کارن ہنس بناؤ نے کاگ، کاگوں ہنس اڈائییا۔ سب توں وڈی وست پریم والی ملی آج، سہنجنی گھڑی رہی سہائییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، پچھلا چھڈیا نہیں اچے رواج، بھگتاں کارن سکے ٹکڑے کھا کے اپنی خوشی منائییا۔

سرسا کہہ میری اکو آہ، ہوئیاں نال سُنائیا۔ جنہاں گوبند بنیا ملاح، بیڑا لوک مات ترائیا۔ اوہناں دتی سچ صلاح، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ تُساں رکھنی آس تکا، آسا اپنی نال جنائیا۔ جس ویلے آوے بے پرواہ، پاربرہم پرہہ ویس وٹائیا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دے چُکا، مُول نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارے لے بُلَا، حُکم سندیشہ نام سُنائیا۔ چرن کول بخش سرنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، اکو رنگ رنگائیا۔ دُھر دا مالک بنے پتا ماں، پُوت سپوتے گود اٹھائیا۔ سچ دوارے دیوے تھان، محل اٹل کر رُشنائیا۔ اک درڑاوے اپنا ناں، ڈھولا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پکڑنہارا اوہناں بانہ، جنہاں سر سے کر کے گیا جُدائیا۔

ایہہ پچھلا لیکھا ساک، ساکھی دُھر دی رہیا جنائیا۔ مودینخانے لین گئے سی آٹا، جھولی نانک آگے ڈابیا۔ اوس بھر کے ماریا چھابا، بن قیمت پلے پائیا۔ ایہناں پُچھیا کھئے حسابا، رقم دے سمجھائیا۔ اوس نے کہا ایہو تہانوں لابھا، میرا درشن لیا پائیا۔ ہو کے لاجوابا، ڈھیہہ پئے سرنائیا۔ مُسلیاں تُوں نظری آیا اوہو کعبہ، جس دا منبا منار چرن دوارے سیس نوئیا۔ نیوں کے کیتا آدابا، کلمہ اک درڑائیا۔ ساڈا لیکھا ویکھ کیہڑی کیتا، کُتب خانے پھول پُھلائییا۔ نانک کہا، جس ویلے آوے پروردگار سانجھا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ اوہ تہاڈا بنے پتا ماتا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تہاڈا اگلا پچھلا میٹے حسابا، دو جہان رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ میرا تہاڈے نال وعدہ، مُکمل ناتا رہیا جُڑائیا۔ پُرکھ اکال ملے سچ باقاعدہ، باقی لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تُسین اوس دے نالوں بے شک علیحدہ، اوہ تہاڈا نُور اپنے وچ سائیا۔ تہاڈا لیکھا اُس دے نال رہے گا، ایتھے اوتھے دُھر دا سنگ بنائیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ تخت نواسی ساڈے بہیگا، سچ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ دو آب دا وہیر دوہاں دی دھار وچوں وہیگا، وہن پریم اک وبائیا۔ اوس ویلے تھوڑا لیکھا تہاڈے کولوں لویگا، سوا من جوڑ دیوے جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نانک دے مودینخانے دا آٹا اوس ویلے کھاویگا۔ پلے تہاڈے گنڈھ بندھاویگا۔ ویلے نال کھلاویگا۔ گتھڑی سب دی پھول پُھلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا سب دی جھولی پاویگا۔

جن بھگتو تہاڈے نال ہنڈھان، بھگتاں بنا بھگت دوارے کم کچھ نہ آئیا۔ بن ساچیاں بھگتاں کوڑا کھیڑا رنڈا، ماٹی اٹ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ بن ساچیاں بھگتاں نہ کوئی منزل نہ کھئے ڈنڈا، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ بن ساچیاں بھگتاں نہ کھئے ڈھولا نہ کھئے چھندا، پرہہ دا راگ نہ کھئے سنائیا۔ جے بھگت نہ ہون پرہو کینہاں دا بنے بخشنا، بخشش کس دی جھولی پائیا۔ ایسے کر کے بھگتو تہاڈے پچھے آپ بنیا اندھا، تہاڈے نیتر دتے کھلائییا۔ تہاڈے چرناں ہیٹھ وگا کے گنگا، پورب لہنا مان مٹائییا۔ انتر آتم دے کے اندا، اندپر واسی میلا میلیا سہج سُبھائییا۔ ویکھن آیا سورا سربنگا، گھر بھگتاں وجے شنوائیا۔ بنا بندگی کیسے کم نہیں آؤنا بندہ، بندیاں وچوں بندہ گرمکھ گرسکھ ہر اپنالے بنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لیکھا لیکھے رہیا لگائییا۔

جیٹھووال کہے میں کوڑ کڑیارا، جگت مان نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں بھگتاں ملیا نر نرنکارا، نرگن اپنا جوڑ جڑائییا۔ اوہناں پچھے بن گیا بھگت دوارا، دو جہان وجی ودھائییا۔ میں اوہناں نوں نیوں نیوں کران نرسکارا، جنہاں ملیا بے پرواہییا۔ تہاڈے نال مل کے میرا وجیا نگارہ، نوبت اپنی سیو کمائییا۔ جس ویلے اندر تگاں، تہاڈے نالوں چنگا نہیں کوئی ہور دوارا، سوہنیک مندر نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دے انتر اکو ناد شبد دُھن جیکارا، سوہنگ ڈھولا رہے گائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا بتھ ٹکائییا۔ مالوا چھڈ آوسیا ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیندا۔ مالوے تون وکھرے نہیں وسن والے دوا بے، دوہاں دا اکو رنگ رنگائیندا۔ سوہنا مل کے بناون آیا سماجے، سمجھ بھگتاں دی اپنے نال رکھائیندا۔ پچھلے قول اقرار دے پورے کرے وعدے، وعدہ خلاف نہ آپ اکھوائیندا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اک شبد کہیگا، جس دا کہنا دو جہان نہ کھئے اُلٹائیندا۔

سو پُرکھ نرنجن اگم اتھاہ، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہییا۔ ایکنکارا شہنشاہ، آد نرنجن نور رُشنائییا۔ ابناشی کرتا والی دو جہاں، سری بھگوان جودھا سوربیر اکھوائیا۔ پاربرہم پرہہ سہائے ساچا تھان، تخت نواسی وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا رچن رچا، بن چھپر چھن دئے وڈیائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جوڑ جڑا، ساچا نور ظہور کرے رُشنائییا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ اکھوا، دُھر دی دھار اپنے بتھ رکھائییا۔ حق مقامے ڈیرہ لا، پروردگار اپنی کل دھرائیا۔ لاشریک نور خُدا، سچ توفیق اک رکھائییا۔ پڑدا اوبلا آپ اٹھا، مکھ نقاب نہ

کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچ دوارا سوبھاوت، ہر کرتا آپ سہائیندا۔ صاحب سوامی سری بھگونت، نرگن نروریر نراکار نرنکار آسن لائیندا۔ آد انت اکو کنت، کنت کنتوہل سوبھا پائیندا۔ آپے جانے اپنی بنت، گھڑن بھنن سمرتھ سوامی آپ اکھوائیندا۔ اپنی مہا آپ جانے اگنت، لیکھا لیکھ نہ کھئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دربارا اک سہائیندا۔ دُھر دربارا دھام سہنجنا، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ آد پُرکھ آد نرنجنا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ ساچا سجننا، میت مُرارا اک اکھوائیا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ سُلطان درگاہ ساچی سجننا، در دوارا اکو دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صاحب سوامی اپنی کھیل کھلائی۔ سو صاحب سوامی ہر کرتارا، دوُجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر درگاہی ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل اپرا، اپرپر سوامی اپنی دھار رکھائیندا۔ جُگ چوُکڑی ویکھنہارا، نت نوت کر کر پت پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اپنا پھیرا پائیندا۔ شبد سندیشہ نر نریشا دیونہارا سدا جُگ چارا، جُگ چوُکڑی ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا حُکم منائیندا۔ رُپ انوپ ست سرُپ نراکار نروریر دھرنہارا، گر اوتار پیر پیغمبر کایا ماٹی چولا تن ہنڈھائیندا۔ بودھ آگادھا شبد انادا انراگی راگ سناونہارا، دُھر دا ڈھولا منتر نام کلمہ حق درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے ویکھ وکھائیندا۔ سچ دوارے دا مالک آپ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آد جُگادی وڈ پرتاپ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جُگ چوُکڑی تھاپن تھاپ، وشن برہما شو دیوت سُر لکھ چوراسی گھٹ گھڑائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم دیونہارا جاپ، رسنا جہوا ڈھولا بتی دند جگت سنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر اپنے کر مُحتاج، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنی کار کھائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا برہمنڈاں کھنڈاں کرنہارا راج، پُری لوء آکاش پاتال اپنا حُکم منائیا۔ اُتبھج سینج جیرج انڈج رکھنہارا نواس، چارے کھانی اپنا رنگ رنگائیا۔ چارے جُگ چارے بانی کرنہارا پرکاش، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا راگ الاٹیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا ساتھ، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی سیوا لائیا۔ واک بھوکھت بولنہارا واک، دُھر سندیشہ نر نریشا اگم اگمرا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ ہر شہنشاہ، پُرکھ اکالا اک اکھوائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے

ڈیرہ لا، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ شبد انادی سُت ایکا جا، پُوت سپُوتا آپ وڈیائیندا۔ تہر گھر ساچے دئے بہا، چرن کول سہائیندا۔ سُن اگم بیہو چُکا، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ لیکھا جانے تهاؤں تهاں، تهاں تھنتر گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ منتر ڈھولا اک سُننا، اپنا نام آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جان سدا جُگ چارا، چوگڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی کر پسارا، پنج تت میلا سہج سُبھائیا۔ ترے گن مایا لا اکھاڑا، دو جہاناں ناچ نچائیا۔ حُکم سندیشہ وارو وارا، زرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ کاغز قلم نہ لکھنہارا، بیہو ابھیدا نہ کھئے سمجھائیا۔ نمو نمو نمو کرن سرب نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سد وڈیائی دیوے پارہم پت پرمیشور بے پرواہیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، دو جہان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا ڈھپندی رہے سرن، سرنگت اک دِرڑائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں بھگت سہیلے منزل چڑھن، جہاں اپنا راہ جنائیا۔ سچ دوارے درسن کرن، جلوہ تک نور الابیا۔ حقیقت والا کلمہ اکو پڑھن، نانا کائنات تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دُھر دا مالک پروردگار، بے پرواہی وچ سہائیندا۔ حُکم سندیشے دے کے گیا وارو وار، گر اوتار پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ جُگ چوگڑی ویکھنہار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھوج کھوجائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراناں پاونہارا سار، انجیل قرآن کھانی بانی پردہ آپ اُٹھائیندا۔ لہنا دینا دیونہارا تیرتھ اٹھسٹھ کنار، چار گنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ بیہو ابھیدا کھولنہارا لیکھا جانے سچ سچے دربار، دُھر درباری آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کردا ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ وشن برہما شو بخش کے ٹیک، در اکو اک سمجھائیا۔ تیئی اوتاراں لکھ کے لیکھ، بھوکھت گیا سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر پیکھ، لوچن نور کرے رُشنائیا۔ زرگن سرگن دے کے بہیت، نانک گوبند بوجھ بوجھائیا۔ اگلا لکھ کے اگئی لیکھ، ست ستوادی دتا سُنائیا۔ کلجگ اتم کلکاتی بدلے ریکھ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جو وسے اگمڑے دیس، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا شبد نرالا سندیش، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ لکھ چوراسی لے ویکھ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی صدی ویہویں کھیلے اپنی کھیڈ، دُھر درباری اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوارا ہر زرنکارا اک اکلا مانے اپنی سیج، سیج سہنجنی سوہا پائیا۔

شبد سندیشہ نر نریشا سچ دوارے دیوے بھیج، حُکمی حُکم آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ جو سرشٹ سبائی تھاپن ربیا تھاپ، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جس نون
 گر اوتار پیر پیغمبر گئے آکھ، واحد مالک جلوہ نور خُدائیا۔ جس نونوسی عیسیٰ نوری مٹیا گاڈ، رہبر دو جہان اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتارا، قُدرت کرتا ویکھ وکھائیندا۔ جس نون نمونو
 نمسکارا کردے گئے تیئی اوتارا، چرن دھوڑی سرب لگائیندا۔ جس دے در تے عیسیٰ موسیٰ بنے بھکھارا، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔
 جس نون نانک گوبند کھا پُکھ اکالا، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ جس دا دو جہاناں شبد آگمی لاؤندے نعرہ، رسنا جہوا بتی دند
 صفت نہ کھئے صلاحندا۔ جس دا رُپ رنگ ریکھ ورن برن ذات پات نہ سکے کوئی وچارا، حرف حرُوف اکھراں والی ونڈ نہ کھئے
 رکھائیندا۔ جس دا جلوپاں تون باہر نظارہ، کلمیاں تون باہر نگارہ، راگان ناداں برہماداں وچ بتھ کیسے نہ آئیندا۔ جس دا کھیل آگم
 اپارا، کرے کرائے کرنیہارا، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ جس نون گر
 اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے سجدہ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکری ساچے دھام وسدا، سچ سینگھاسن سوہا
 پائیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لہنا دیوے حق دا، حقو سب دی جھولی پائیا۔ جو نت نوت دو جہان گر اوتار
 پیر پیغمبر گھلدا، لوک مات سیوا لائیا۔ جو مالک خالق نہچل دھام اٹل دا، اچھل چھل کرے بے پرواہیا۔ سو لیکھا چکاوے پورب
 لکھی گل دا، جو پیر پیغمبر گئے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ پورب لیکھ کہے
 دھر دا سلوک، انراگی راگ جنائیا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سندیشہ دتا جس
 ویلے پرگٹ ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں نوجواناں مرد مردانہ کرے کھوج، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پڑدا دئے
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جُگ چوکری جس دی منگدے گئے منگ، اپنی جھولی آگے
 ڈاہیا۔ جس نون کھندے سورا سرینگ، سورپیر بے پرواہیا۔ جس دا وجدا نام مردنگ، نت نوت کرے شنوائیا۔ جس دا نوری
 چمکے چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جس دی سرگن نال گنڈھ، نرگن اپنا میل ملائییا۔ جس دے حُکم اندر جُگ چوکری جان لنگھ،

تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سیوا کر مانن اک اند، انتر انتر اک لو لائیا۔ جس دا ڈھولا آد جگاد جگ چوکڑی گاؤندے سوہنا چھند، سو صاحب سوامی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلاؤنا، جگ چوکڑی گئے سنائیا۔ کلجگ اتم جس نے لیکھ مٹاؤنا، بھیکھ اولڑا روپ وٹائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ناؤں دھراؤنا، نر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ کل کلکی ہر پھیرا پاؤنا، سمبل دیس سہائیا۔ پورب لیکھا سرب چکاؤنا، آسا پور وکھائیا۔ سٹ دُلارا شبدي اک پرگٹاؤنا، چاروں کُٹ دئے دوڑائیا۔ پردہ اوہلا آپ اٹھاؤنا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ پس اکیسا ہر جگدیشا وقت سہاؤنا، تیس بتیس بھيو دئے کھلائییا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو رنگ رنگاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گوبند لہنا ویکھ وکھاؤنا، ماجھوواڑا یاد کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوبند لیکھا اگم اتھاہ، چوڈاں ودیا سمجھ کھئے نہ آئییا۔ چوڈاں لوک بھيو سکے نہ پا، چوڈاں طبق نہ کھئے جنائیا۔ چوڈس چند کر نہ سکيا کھئے رُشنا، اماوس کوڑ نہ کھئے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو گئے دھیا، دھیان اکو نال لگائیا۔ در درویش ہو کے منگدے گئے دُعا، طوبی طوبی کر کے سپس نوائیا۔ ناماں سلاماں والے ڈھولے گئے گا، گھر گھر جگت پڑھائیا۔ وڈ امامہ کر کے گئے صلاح، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ حُکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر لئے جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ہویا ایہہ وبار، ووباری آپ درڑائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گئے نال پیار، پریم نال سمجھائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہکلنک وڈی وڈیائیا۔ جس نوں جنے جنے نہ کوئی وچ سنسار، مات پت نہ کھئے اکھوائیا۔ جس دا گوبند سٹ دُلا، جوبنوتا نظری آئییا۔ جس دا کھنڈا شبد کٹار، برہمنڈاں رہیا چمکائیا۔ جس دا حُکم چلے جگ چار، چوکڑی میٹے کھئے نہ رائیا۔ سو کھیل کرے اپار، اپرپر بے پرواہیا۔ پورب لہنا سب دا دئے نوار، مقروض قرضے دئے چُکائیا۔ لکھ چوراسی کر کے بہال، بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ نرگن سرگن بنے دلال، شبد وچولا نظری آئییا۔ کوڑی کیرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ دیا باقی اکو بال، کھلاپاتی ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم سے نال، مہاتم اپنا دئے جنائیا۔ چار جگ دی آسا سب دی رکھے نال، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ سو وقت سہنجنا ہونے دہاڑ، وار تھت ملے وڈیائیا۔ دس کے گئے گرو اوتار، گوبند اپنی شہادت گیا بھگتائیا۔ جس ویلے

ویہ سو اگی بکرمی آوے وچ سنسار، وڈ سنساری اپنا پھیرا پائیا۔ حُکم سنديشہ دیوے اکو وار، اک اِکلا لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جُگ چوکرئی مُکدیاں مُکدیاں آگیا بیس اِکس، وجے سچ ودھائیا۔ پرگٹ ہو کے ہر جگدیش، جگدیشر کھیل وکھائیا۔ نو نو چار گئے بیت، اپنا پنہہ مُکائیا۔ اگے حُکم چلنا ٹھیک، دُھدرگاہی آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے ہو اتیت، ناتا ترے گن ٹڑائیا۔ اوہناں دی پچھلی ویکھنی وصیت، جو حُکمے اندر دتی لکھائیا۔ جس دے اندر سب دی اکو ولدیت، پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ اوس نے دسنی سچ اصلیت، اصل اپنا رُپ درسائیا۔ دو جہان بنا پُرکھ اکال کسے دی نہیں کوئی ملکیت، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل ویکھو کدا، قُدرت دا مالک پھیرا پائیا۔ حُکم سنديشہ اکو گھلدا، ویہ سو اگی وجے ودھائیا۔ جو مالک نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ نواسی رہیا اکھوائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے گھڑی پل دا، کوئن کوٹ جُگ چوکرئی اپنے پلک وچ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ دُھر فرمانا دئے سنديش، ویہ سو اگی بکرمی خوشی منائیا۔ دو جہاناں نر نریش، لوک مات پھیرا پائیا۔ ویکھو وسیا سمبل دیس، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ جس دا رُپ رنگ نہ کھئے ریکھ، چکر چہن نہ کھئے جنائیا۔ مُچھ داڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت سرُپ ہر کے بھیکھ، اچھل چھلداہاری اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں کھیلے کھیلے، برہمنڈ کھنڈ کار کھائیا۔ ظاہر ظہور کر کے تیج، جوتی جلوہ کرے رُشنائیا۔ چار جُگ دا پچھلا ویکھے لیکھ، جو کاتب قلم نال گئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، فہرست سب دی رہیا کڈھائیا۔ چار جُگ دا ویکھ حساب، ہر کرتا خوشی منائیندا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے یاد، یاداشت سب دی اپنے وچ رکھائیندا۔ اوہناں دا لیکھا ویکھ کے برہم برہماد، برہمنڈ کھوج کھوجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جو دس کے گئے راز، بھيو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ نت نوت پریم پریتی اندر جو رکھ کے گئے آس، آسا منسا ویکھ وکھائیندا۔ گہر گمبہر سرب گنتاس، بے انت دیا کھائیندا۔ نو سو چرانوے جُگ پچھوں سہنجی رُت آئی چھہی پوہ دی رات، رُتری اپنی لئے بدلائیا۔ کِریا کرے پُرکھ اِبناش، اِبناشی کرتا بھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا دئے چُکائیا۔ چھہی پوہ دی رات آئی جگ، ویہ سو اگی بکرمی خوشی منائیا۔ نیترو کے کہے پرہو گر

اوتار پیغمبر سارے سدّ، حُکمِ سندیشہ اِک سُنائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھلے اوبناں دی آگھ، آس نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا ویکھن کھیل
 پرتکھ، ساکھیات بے پرواہیا۔ دُور دُرائے نیڑے آون بھج، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ دوارے جاون سچ، چرن کول خوشی منائیا۔
 ویکھ پرہو صدی ویہویں رہی لنگھ، محمد کہے چوڈھویں دئے دُبائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سرتی سب
 دی ہوئی رنڈ، شبدي کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نام چلہ کھچے نہ کوئی کمنڈ، دھنڈ ہنڈ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، پُورب لیکھے دے مُکائیا۔ رین کہے پرہ تیرا لیکھا لہنا، مینوں پچھلا نظری آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا منّ کے کہنا، تُوں
 آئیوں نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ بھگت سہیلے ہو کے بہنا، بھگون دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در اپنا اِک
 درسائیا۔ چھہی پوہ دی رات کہے سُن میرے ٹھاگر، ٹھوگر سب نوں دے لگائیا۔ تیرے در دے بردے بن چاکر، چکرورتی بھجن واہو
 داہیا۔ تیرے چرن کولان وچ جھک کے کرن سچے آدر، آدرش اپنا دے وکھائیا۔ تُوں جودھا سُرپیر بہادر، بل اپنا اِک وکھائیا۔ تُوں
 رحمتاں دا قادر، قُدرتاں دا صابر، عدل اِکو اِک کمائیا۔ کوڑی کِریا کر قتل، مقتول لیکھے دے چُکائیا۔ تُوں پیار مُحبّت دا فضل، کیوں
 صدی ویہویں ہویاں غافل، غفلت سب دی دے مٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا کر کے گئے تُعارف، صدی چوڈھویں منّ سفارش،
 خالص اپنا نُور چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا جھولی پائیا۔ چھہی پوہ کہے میرے گہر گمبہر، اُٹھ نرگن
 لے انگڑائیا۔ تیرے ہنڈھ میری تقدیر، تقصیر دے بدلائیا۔ نیتر کھول گرو اوتار پیر، پیغمبر اپنا حُکم ورتائیا۔ کوڑی کِریا کر اخیر،
 آخر اپنا حُکم منائیا۔ کوڑی شرع کٹ زنجیر، تند رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا چُک جائے غریب امیر، بے نظیر ہو سہائیا۔ اپنی دسّ سچ
 تصویر، لیکھا چُکے شاہ حقیر، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ چھہی پوہ
 کہے مینوں یاد آیا پچھلا چیتا، چیتاونی نال دیاں جنائیا۔ گوبند کہہ کے گیا میرا پُرکھ اکال آوے اِکو نیتا، مالک دو جہان اکھوائیا۔ گر
 اوتاراں دا چُکائے لوک ماتى ٹھیکہ، پیغمبراں مَول اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے دے
 سرنائیا۔ چھہی پوہ کہے میں آگئی مات، اپنا پھیرا پائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دے دے دات، دُھر دی وست اِک ورتائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 ہو جا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ ایکنکار پُچھ وات، کیوں بیٹھا مینوں بھلائی۔ آد نرنجن کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ ابناشی

کرتے ساچا جوڑ نات، چرن ملے سرنائیا۔ سِری بھگوان سُنا گاتھ، ڈھولا بے پرواہیا۔ پاربرہم پت پریشور بن کے مائی باپ، گودی اپنی لے اٹھائیا۔ جُگ چوکری دا لیکھا مینوں یاد، وید ویاسا دئے گواہیا۔ موسیٰ حُکمے اندر منّ کے گیا پاک، پروردگار نُور خُدائیا۔ عیسے کہا میرا آوے باپ، میرے پچھے پھیرا پائیا۔ محمد کہا میرا امام وڈا ساک، سبّجَن نُور خُدائیا۔ نانک کہا زِرگنِ نِرویر آوے آپ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ گوبند کہا پرگٹ ہووے ساکھیات، پُرکھ اکال سچّا شہنشاہیا۔ جس دا شبد اِکو وجنا ناد، مُرلیاں والا رہن کھئے نہ پائیا۔ دو جہان جس نے کھولنا راز، پردہ آپ اٹھائیا۔ سچکھنڈ دا سچ رواج، لوک مات چلائییا۔ پنچم مُکھ دا رکھ تاج، کلغی توڑے دئے وڈیائییا۔ نام سندیشہ بودھ اکادھ، اگتی کرے پڑھائییا۔ ست ستوادی ساچی دھارا لاوے مات، لوک پرلوک حُکم سُنائییا۔ بھگت سُہیلے رکھ کے ساتھ، سنت سبّجَن لے منائیا۔ گرُمکھاں پُچھ وات، گرِسکھاں گود اٹھائییا۔ کوڑی کِریا جھولی جاوے پاٹ، اوڈھن سیس رہن نہ پائیا۔ کلَمیاں والی نہ رہے جماعت، ناماں والی نہ رہے سوغات، حِصیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اکھراں والی نہ رہے لُغات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم ورتائییا۔ چّھبی پوہ کہے پرہ لا دے چھپر، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ تُوں زِرگن داتا سب دا رہبر، تیری رحمت بے پرواہیا۔ تینوں جھکدے ویکھے محمد احمد، ولیاں دے ولی تیری وڈیائییا۔ گر اوتار تیرے نال ہوئے سہمت، جُگ جُگ سِمتاں وچ پھیرا پائیا۔ تیرے نام کر کے محنت، محنت کر کے گئے کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائییا۔ چّھبی پوہ کہے مینوں یاد آئی کہانی بیتی، دیواں سچ سُنائییا۔ تیری جُگ چوکری پچھلی ریتی، ریتیان دیاں سمجھائییا۔ تیرا لیکھا ویکھیا صدی چوڈھویں مندر مسیتی، شِودوالے مٹھ کھوج کھوجائییا۔ پرہو تیرے نال کیسے دی لگی نہیں پریتی، جگت یرانے رہے بندھائییا۔ سادھاں سنتاں صاف رہی نہ نیتی، دھیرج یت سنتوکھ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے دُھر دا ور، در تیرے اِک عرضوئیا۔ چّھبی پوہ کہے میری عرضوئی عرض، آرزو اِک سُنائییا۔ پورا کر اپنا فرض، کیوں بیٹھا مُکھ چُھپائییا۔ پچھلا گوبند دا تیرے سِر قرض، لیکھا دے چُکائییا۔ تیرا کُچھ نہیں ہندا حرج، بے انت تیری وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ پُرکھ ابناشی ہو دِیال، بھنڑی زین دئے وڈیائییا۔ جُگ چوکری پچھوں ہویا مہروان، مہر نظر اٹھائییا۔ گر اوتار پیغمبر جو دے کے گئے پیغام، کلَمیاں وچ بند کرائیا۔ نیوں نیوں منگدے گئے دان، خالی جھولیاں آگے

ڈاہیا۔ صدی ویہویں میرے سر کردے گئے احسان، اپنا احسان چڑھائیا۔ جس ویلے آوے سیری بھگوان لیکھے سب دے دئے مُکائیا۔
 شرع لڑے نہ کھئے شیطان، شریعت نہ کھئے چٹرائیا۔ دین مذہب نہ کوئی آن، دوجا حکم نہ کھئے منائیا۔ اکو حکم اک فرمان، اکو حاکم دئے
 سُنائیا۔ اک گوبند لیکھا لکھ کے گیا مہان، سرشٹ سبائی بھيو چُکائیا۔ ساچی سیکھی لوک مات ہونی پردھان، چار ورنان رنگ
 چڑھائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال ایشٹ ایمان، دوجا گردیو نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرتھ تٹ مؤل نہ جان، سر سروور نہ کھئے نہائیا۔ نانا توڑ کے
 شاستر سمرت وید پُران، اکو پُرکھ اکال منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب ستگر بھئے سہائیا۔ بھنڑی زین کہے
 کیوں ہویا پرہو چُپ، خاموشی وچ سہائیا۔ اٹھ ویکھ اندھیرا گھپ، چار ورن نہ کھئے رُشنائیا۔ دین دیال ہو کے تھہ، مہر نظر اٹھائیا۔
 اپنے بھگتاں آپے پُچھ، جو تینوں رہے دھیائیا۔ کیوں نرگن ہو کے بیٹھا لک، ساکھیات روپ دھرائیا۔ کلجگ پینڈا جائے مُک،
 ستجگ ساچے دے وڈیائیا۔ گوبند ویکھ ڈلارا سٹ، پتا پوت جوت جُڑائیا۔ جس دے نال مؤلے تیری رُت، سہنجی زین خوشی
 منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مندر دے وکھائیا۔ بھنڑی زین کہے پرہ ویکھ اپنے بھگت، بھو اپنا دے
 جنائیا۔ جنہاں وچھوڑا آیا جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچ دوارے کر ترس، دیدار اپنا اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھيو ابھيو آپ گھلائییا۔ پُرکھ ابھاشی آپ سُناؤندا اے۔ بھنڑی زین آپ سمجھاؤندا اے۔ جس دا لہنا دینا اوہو
 مؤل چُکاؤندا اے۔ سچ سندیشہ آیا کہن، شبدي ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار
 کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ چھبی پوہ تیری رُت سہاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے کے اپنی سو، سچکھنڈ دوارے آپ
 اٹھاوانگا۔ جس جگت وچوں ہو کے گئے نرموہ، مُحبت اوسے نال جُڑاوانگا۔ نرگن جوتی کر کے لو، پرکاش اک پرگٹاوانگا۔ بھگتاں
 میتا آپے ہو، بھگون ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ جو وچھوڑے اندر رہے رو، تنہاں اپنا رنگ رنگاوانگا۔ دو جہاناں ڈھوآ ڈھو، وست
 امولک جھولی پاوانگا۔ چار جگ دی پچھلی وست کھوہ، خالی ہتھ سرب پھراوانگا۔ ساچے بھگتاں نال کرے نہ کوئی دھرو، دروہی
 اپنا نام جاناوانگا۔ ستجگ نشانی رہ جائے چھبی پوہ، ودی سُدی اوہناں نال ملاوانگا۔ مین اک دا اک دوہاں دا دو، دوہاں دا اک
 اپنا نور چمکواوانگا۔ جس دے نال پرماں ہو کے گیا چھوہ، اُس دی آتم اپنے رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، دُھر دا حُکم اک مناوانگا۔ دُھر دا حُکم اک مناوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرب اُٹھاوانگا۔ وشن برہما شو نال رلاوانگا۔ سُرپت
 اند اکھ کھلاوانگا۔ کروڑ تیتیس پھڑ بلاوانگا۔ ترے گن مایا نال رلاوانگا۔ پنج تت پردہ آپ اُٹھاوانگا۔ آسا منسا کھوج کھوجاوانگا۔
 من مت بدھ آپ سمجھاوانگا۔ ساچے اسو بہہ کے کڈ، دو جہاناں پندھ مُکاوانگا۔ گوبند ہُن کرنا پئے نہ یُدھ، شبد دھار اک وکھاوانگا۔
 لوک مات رہے نہ کوئی لک، پڑدا سچا آپ چکاوانگا۔ پیر پیغمبر پینڈا جائے مُک، صدی چوڈھویں اپنے لیکھے لاوانگا۔ جو بھگت
 سہیلے گئے رُس، پھڑ بابوں گلے لگاوانگا۔ جیہڑے ایس نشانیاں گئے اک، اوہناں لکھ چوڑاسی وچ بھواوانگا۔ گیڑا کدی نہ جاوے
 مُک، مات گریہ وچ ٹکاوانگا۔ لیکھا کدی نہ جاوے چھٹ، بندھن کوزا اکو پاوانگا۔ جنہاں نوں گوبند بنایا پُت، اوہناں نوں اپنی
 گود بھواوانگا۔ اُجل کر کے ساچا مُکھ، جنم جنم دا روگ گواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت آپ
 سہاوانگا۔ ساچا وقت سچ سہاوانگا۔ کل کلکی آپ اکھواوانگا۔ ساچا ڈنکا شبد وجاوانگا۔ راؤ زکناں آپ اُٹھاوانگا۔ دوار بنکا اک
 سہاوانگا۔ جوتی تنکا شبد لگاوانگا۔ جن بھگتاں من دا پھیر کے منکا، منوں کامنا پور کراوانگا۔ بھيو کھلا کے ساڈھے تِن ہتھ تِن کا،
 تند ستار اک بلاوانگا۔ بھانڈا کوڑی کریا بھن کے بہرم کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراوانگا۔ چھہی پوہ
 کہے پرہ ہُن لے سد، گر اوتار اپنے در بلائیا۔ جتھے بھگت سہیلے رہے سچ، تخت نواسی تیری ملی سرنائیا۔ لیکھا مُکیا مکے کجے ج،
 حُجرہ حق دتا وکھائیا۔ مندر مینارے بیٹھے تچ، سجدہ اکو اک کرائیا۔ نغمہ نام سُن کے ند، صدمہ پچھلا رہے چکائیا۔ آب حیات پی
 کے مد، امرت رس مُکھ چوائیا۔ ساچی سیجا چڑھے بھج، سنگھاسن اکو ڈیرہ لائیا۔ تیرا درس کرن رج، ترشنا ترکھا گوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیغمبر لے بلائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر وکھال اپنا گھر، گھروگی پردہ دے اُٹھائیا۔
 پچھلا پورا کردے ور، وارتا اگلی دے جنائیا۔ زربھو چکا دے ڈر، بھ ڈر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا اک ویراگ، پریم وچ پگسائیا۔ حُکم دیوے غریب نواز، شہنشاہاں دا شہنشاہ دیا کھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر جاؤ جاگ، یں اکھاں اکھ کھلائیا۔ لوک مات ویکھو لگا بھاگ، بھگت دوار وجی ودھائیا۔ جتھے بیٹھا شہنشاہ آپ، نرگن
 داتا بے پرواہیا۔ رُوح بُت جن بھگتاں دوباں کرے پاک، پت پت پُنیت دئے بنائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دات، خالی جھولی رہیا بھرائیا۔

میل ملا کے ساچی رات، رین خوشی دکھائی۔ چار ورن دی اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہو کے سدا ساتھ، باطن اپنی سیو کھائی۔ لہنا دینا چکا کے مستک ماتھ، پوجا پاٹھ اکو اک سمجھائی۔ پُرکھ اکال سب نے مننا باپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیا۔ اٹھ کے چلو ویکھو کھیل تماش، اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اکتھے، سچکھنڈ ساچے لین انگڑائی۔ چلو ویکھیئے پُرکھ سمرتھے، جو بیٹھا ویس وٹائی۔ بھگت سہیلا بھگتاں پیج رکھے، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ جنہاں نے مندر مسجد شوڈوالے سارے چھڈے، بھگت دوارے بہہ کے خوشی منائی۔ اکو پریم پیار اندر رتے، رتی رت نال رنگائی۔ اکو نور ویکھن اکو اکھے، دوتے لوچن بند کرائیا۔ جنہاں دے پچھلے لہنے دینے اوہناں دی جھولی گھتے، گہر گمبھیر ہویا سہائی۔ گر اوتاراں پیراں پیغمبراں دے پاڑ کے پچھلے پٹے، مالک اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سارے اٹھے تینی اوتار، اک دوجے ول رہے تکائی۔ چلو چلیئے اپنا پنڈھ مار، بھجیئے واہو داہیا۔ حکم سن کے عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی اکھ اٹھان، چاروں کُنٹ نین کھلائی۔ کی سندیشہ دیوے پروردگار، سانجھا یار رہیا جنائی۔ نانک گوہند ہو کے خبردار، بے خبر خبر سنائی۔ ملے میل پُرکھ اکال، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو جگ چوکرئی لہنا دینا لیکھا رہیا نوار، پورب جھولی رہیا پائیا۔ اگلا حکم ورتے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائی۔ جو بیٹھا سچ دوار، بھگت سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ دیوے درس اک دیدار، دید عید کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حکمی حکم آپ منائی۔ گر اوتار پیغمبر گئے حل، اپنا قدم اٹھائی۔ دُور دُراٹے آون چل، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ دوارا لین مل، در دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے گہر دئے سرنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُور دُراٹے آئے نیڑے، اپنا پنڈھ مکائی۔ چلو ویکھیئے بھگت کیہڑے کیہڑے، چار جگ دے وچھڑے جوڑ جڑائی۔ پرہہ چرن لگائے جنہاں ڈیرے، آسن بیٹھے جمائی۔ اوہناں دے اندروں مکے اندھیرے، کوڑ گُریارا رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا جھگڑے نیڑے، ہوئے ہنگنا گئے گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دے جنائی۔ گر اوتار پیغمبر آ کے کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ ہر کرتے کل کلکی اوتار، تیرے ہتھ وڈیائی۔ تیرا سوہنا لگا دربار، سوہنی بنت بنائی۔ سنت سہیلے دے وکھال، جو بیٹھے سوہا پائیا۔ پُرکھ

ابناشی ہو دیاں، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ اُٹھو چلو میرے نال، اپنی اُنکلی لَواں لگائیا۔ اوہناں دا دسّاں حال، جنہاں مِلیا پرہ
 بے پرواہیا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، چرن کول دتی سرنائیا۔ ترے گُن مایا نہ کھئے جنجال، جیون جُگت دتی سمجھائیا۔ آگے بیٹھا ویکھ
 سنگھ پال، جو پل پل درشن پائیا۔ گوبند اوسے دا سوہنا لال، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ جس دے پھل لگا ڈال، گُرمکھ بُوٹے نظری
 آئیا۔ اُس دا دیوے نہ کوئی احوال، شاستر سِمرت وید پُران سمجھ کھئے نہ آئیا۔ چار جُگ دا لیکھا ویکھے مہان، جو گُر اوتار پیر پیغمبر
 بیانا گئے کرائیا۔ نرگن داتا ہو کے مہروان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گُرمکھ میرا بھگت سہیلا کابنن دا کابن، بھگت جنان نوں ویکھ
 ویکھ پرہ اپنی خوشی منائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی جنہاں دی چرن دھوڑ کرے اشنان، اپنی رکھے نہ کوئی مان وڈیائیا۔ اوہ
 بھگت سہیلے گُر اوتار پیر پیغمبرو پرہ دے ہوتے مہان، دُھردرگاہی پروہنے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 پرہ دیوے سد مان وڈیائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبرو آؤ لُو تک، تہانوں دیاں وکھائیا۔ جنہاں دا تہاڈے جتا حق، اوہناں دی جھولی
 پائیا۔ اِس وچ رہے نہ کوئی شک، شکوک سارے دیاں گوائیا۔ ہردے اندر ہر جو وس، ڈیرے گھر گھر رہیا جمائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ
 کوئی پاٹھ، تیرتھ تھ نہ کھئے نُہائیا۔ اِکو سوہلا اِکو ڈھولا جنا کے گاتھ، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ چار ورنان بنا کے جماعت، اوچ نیچ میل
 ملائیا۔ نرگن ہو کے ہویا ساتھ، سکلا سنگ نہائیا۔ ایکا گوبند بنا کے باپ، پتا پُرکھ وجی ودھائیا۔ ویکھو رسوُل پاک، جو واحد
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گُر پیر اوتارو پیغمبرو ویکھ لُو سوہنے سکھ، ہر ساچا
 سچ درڑائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا رہیا لیکھ، پچھلے لیکھے پور کرائیا۔ ایتھے اہنناں نہ دیوے پٹھ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ ہردے وسے
 سدا سہیلا نت، نوت اپنی کار کرائیا۔ بھگت بھگوان دوارے گیا وک، ویکھو قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچ کرنی کار کرائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ویکھو میرا لال، ہر اپنے رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے بہال، چرن سرن
 دتی وڈیائیا۔ دھوڑ سرور ہُائے تال، دُرمت میل دھوائیا۔ اوتھے کسے دی نہیں مجال، دوجی مجلس نہ کھئے لگائیا۔ جنہاں دا کیتا حل
 آپ سوال، اوہناں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بہال، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں بولیا گوبند، شبدي آواز لگائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ گہر گمبیر گنی

گہند، تیری ایہ وڈ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے تیری انادی بند، مات پت نہ کھتے پتا مائیا۔ جنہاں دے انتر امرت رس وایا ساگر
 سندھ، نجھر جھرنا دتا جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن
 گرمکھ، ہرجن ساچے نظری آئیا۔ جنہاں دا جنم جنم دا میٹیا دکھ، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ ممتا مٹا کے چنتا بھکھ، سر اپنا ہنتھ ٹکائیا۔
 کوڑی کیرپا بوٹا رہیا پٹ، ساچا پھل اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر لیندے ہوکا، آہ اکو وار سُنائیا۔ سچ مچ اوہو آگیا موقع، جو دس کے گئے جنائیا۔ جس دا دے کے گئے ہوکا، سو حاکم
 بے پرواہیا۔ جس دا بھانا کسے نہ روکا، نہ کھتے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا گوبند ست تے گرمکھ پوتا، پتا پوت وچ ودھائیا۔ جس
 دے در تے نہ کوئی وڈا نہ کوئی چھوٹا، اکو رنگ سرب رنگائیا۔ جس دا نام اکو سلوکا، اکو کرے پڑھائیا۔ اکو وسنہارا کوٹھا، دوجی
 چہر چہن نہ کھتے چھپائیا۔ اکو نور اکو جوتا، اکو ظہور رہیا دکھائیا۔ اکو سروور مارے غوطہ، دوجی دھار نہ کوئی بنائیا۔ اکو پُستک
 اکو پوتھا، اکو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں آگئے
 پھردے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ویکھیا کھیل وچھنے چر دے، ستجگ تریتا دوایرکلجگ اتم وپس وٹائیا۔ نظارے تک نرائن نر دے، نرکار
 کھیل دکھائیا۔ جو بھگتاں وسے ہردے، جنہاں دا ہردا سمجھ کھتے نہ پائیا۔ ایہ پیارے ہوئے اوسے دے ہردے، جو پریم سب دا نظری
 آئیا۔ ایہناں گیڑ اندروں باہروں گڑدے، ستگر پورے لٹھ بھوائیا۔ ایہ مالک بن گئے اوس پڑ دے، جتھے گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ ایہناں
 بھنڈارے مل گئے ہر دے، سمرتھ پُرکھ دتا ورتائیا۔ ایہ سیوک ہو گئے اوس بڑ شیر کپہر دے، جس دا بھے منے سرب لوکائیا۔ ناتے
 چھڈ کے مٹی دے ڈھیر دے، اتم جوتی جوت ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پیر پیغمبر کہن
 سانوں تھوڑی ملی فرصت، سچ کہانی رہے جنائیا۔ در دوار اوس دے ، جیہڑا عرشاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس دا حکم سدا
 دُست، کوڑی کیرپا نظر کھتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پیر پیغمبر گرائے ویکھ کے بولی
 دھرنی، دھرتی رہی جنائیا۔ مینوں ٹھنڈ پئی لگ کے اُسدے چرنی، جو اپنا قدم ٹکائیا۔ رس ویکھیا ایس دی سرنی، سرنگت
 سرنائیا۔ مینوں بھل گئی ویدیا پڑھنی، جگت نہ کھتے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، واہوا پرہو تیری وڈیائیا۔ اسیں آ کے ویکھیا ایہناں دا مُکھ، جیہڑے تیرا نام دھیائیا۔ نال ویکھیا تیرا گویند ست، جس دا جلوہ نور خدائیا۔ تیری دھاروں آیا اُٹھ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساڈا لیکھا دے وکھائیا۔ سارے لیکھا لؤ منگ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیغمبر لؤ نشنگ، نشا نال سب دی جھولی بھرائیندا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُریاں لواں آیا لنگھ، وشن برہما شیو چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ جس دا نام اکّما وجے مردنگ، تال تلوڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جو سوامی ٹھاکر پروردگار ہو کے وسیا بھگتاں سنگ، مُرید مُرشد دیاکھائیندا۔ جس دا لہنا دینا آتم انتر اک اند، پرمانند آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ست ساچی کار کھائیندا۔ گرُوآں وچوں کہن گردیو، دیوت سُر سیس نوائیا۔ پرہو ساڈی لیکھے لے سیو، جگ چوکری جو کھائیا۔ تُوں داتا الکھ ابھیو، اکّم اتھاہ تیری وڈیائیا۔ تُوں وسیں نہچل دھام سدا نہکیو، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ تیری صفت کرے کیا کوئی رسنا جہو، بدھیوان نہ کھئے وڈیائیا۔ جگ چوکری سانوں دتا بھیج، لوک مات سیو لگائیا۔ اتم وسے تیرے دیس، سرن ملی سرنائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے لیکھ، جو حکم دتا جنائیا۔ کجھ لہنا گر دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جے حکم دیویں تے کران پیش، پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال ہو دیاں، اپنی دیاکھائیندا۔ ساچا لیکھا دس دے لال، سر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ بھیو ابھیدا کھول دیواں احوال، پڑدا اوہلا پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ گویند کہا پرہو ایہ تیری چٹھی، جیہڑی اپنے آپ پھڑائیا۔ حرفاں نال نہیں ایہ لکھی، قلم چلی نہ کھئے شاہیا۔ جگت نیتز کیسے نہ دسی، دھئے لوچن رہے شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا گویند ایہ کھول، بھیو دیاں جنائیا۔ اس دے اندر اک بول، سوہنگ ڈھولا دتا لکھائیا۔ تینوں بناؤنا دھر دا وچول، وچولا اکو نظری آئیا۔ لکھ چوراسی تولنا تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا دینی وروں، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ پرہہ دا نام وجاؤنا ڈھول، ڈنکا اکو ہتھ اٹھائیا۔ ست دھرم دا دوارا دینا کھول، کوڑی کیرپا رہن نہ پائیا۔ ہر گھٹ اندر جانا مؤل، مؤلا ہو کے نظری آئیا۔ تیرے نال کران قول، اقرار دیاں لکھائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوواں اُپر دھول، نہکلنکا روپ وٹائیا۔ مینوں سمجھ نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا روں، جگت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی مار کے رول،

بھگت سُہیلے لَوان جگائیا۔ امرت آتم دے کے پاہل، رس اِکو دیاں وکھائیا۔ سوامی ہو کے وسار کول، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوہند ویکھ اگلا لیکھا، سو کرتا آپ جنائیا۔ جس دا نُور دس دسمیشا، اوہ مالک دُھر دا ماہیا۔ کلجگ انت دھارنا بھیکھا، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ ڈیرہ لاؤنا تیرے دیسا، سمبل ناؤں صلاحیا۔ بھگت اُدھارن میرا ہونا پیشہ، پیشینگوئی دیاں جنائیا۔ جنم کرم دا میٹ کے لیکھا، بہرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ تیرے سْت دُلا رے چاڑھ کے بیٹا، سیوا اِک سُنائیا۔ آپ بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ رکھائیا۔ صدی وہویں پھیر کراواں چیتا، اِگی اگلی گنڈھ پوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دا لوک مات رہے کوئی نہ ٹھیکہ، دیناں مذہبناں جھگڑا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند پڑھ اگلی سطر، سْت سْتوادی دئے جنائیا۔ جیہڑا لیکھ اگئی پتر، پترکا وچ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دا سِخِر پُرکھ اِبناشی آوے اُتر، جوتی دھار آپ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن شکر، شکر پئے وچ سیس نوائیا۔ جو بھگت سُہیلے چُک کے کچھڑ، اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوہند ویکھ اگلی دھار نکھی، جو آخر دیاں جنائیا۔ کی کچھ کھندی پرہو دی چٹھی، فرمانا کی سمجھائیا۔ کیہڑا لیکھ کیہڑی متی، مِتر پیارا ربیا بنائیا۔ کیہڑی وار کیہڑی تھتی، گھڑی پل کون سُہائیا۔ گوہند ویکھ کے اپنی اکھیں، اتر خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال کہانی دسی سچھی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دتا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ناری ناتا توڑ کے پتی، دُباگن رُوپ وٹائیا۔ سادھ رہے کوئی نہ ستی، من واسنا کام چلائییا۔ بُدھ مت رہے نہ رتی، ممت ہوئے ہلکائیا۔ بھائی تگے بہین سکی، پتا پتر دھی اکھ اُٹھائیا۔ ساچی پڑھے کوئی نہ پٹی، ہر کا نام نہ کھئے دھیائیا۔ گر کا شبد قیمت پئے نہ رتی، رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ ساچی چلے کوئی نہ ہٹی، ونجارا کوڑ کُریارا نظری آئییا۔ کاہن نوں ملن والی رہے کوئی نہ سخی، سینتا سُرتی رام نہ کرے کُرمائیا۔ سب دی نرد پے جائے تھی، سار پاش کھیل اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ تپے بھٹھی، ترے گن اگنی تت تپائیا۔ جوت بُجھ جائے موم بٹی، نُوری نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند اگلی پڑھ سطر، ہر سترگر اکھ سُنایا۔ کلجگ رہنا کوئی نہ مِتر، مِتر دھروہی جگت سبایا۔ اوس ویلے گوہند کرنا فکر، تینوں دیاں سمجھایا۔ تیرا میرا سب نے چھڈنا ذکر، سیس جگدیش نہ کھئے نوايا۔ اوس ویلے میں اپنی

دھاروں آواں نتر، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویس انیکا رُپ وٹایا۔ گوبند ویکھ ویکھ اکھ کھول، پُرکھ ابناشی رہیا جنائیا۔ کلجگ کورٹا ڈنکا وجنا ڈھول، مندر مسجد شودوالے مٹھ دین ڈبائیا۔ مایا ممتا پینا رول، کورٹی کیریا بھجے واہو داہیا۔ ساچی وست رہنی نہ کیسے کول، خالی ہتھ پھرے لوکائیا۔ نیتر نین رونا دھرنی دھول، اپنا حال سُنائیا۔ تیرے نال میرا قوُل، کلمیاں والیاں ہونے جُداِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ گوبند آگے بول کی پڑھنا، سچ دیاں جنائیا۔ کلجگ اگنی کورٹی وچ سب نے سڑنا، تیرے میرے نالوں ہونے سرب جُداِیا۔ کایا مندر کیسے نہ وڑنا، پردے ہر نظر کیسے نہ آئییا۔ ٹھگ چور یار ہو سب نے مندران اندر پھرنا، بہہ رُپی بھیکھ وٹائییا۔ ستگر پلُو کیسے نہ پھڑنا، کورٹے ناتے جگت جُڑائییا۔ ڈھر سوامی ملے کھئے نہ سرنا، مرنا مرنا کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہا جس ویلے حالت ہووے ایہہ جگت، صدقی نظر کھئے نہ آئییا۔ تُوں کیہڑے وسیں اُتے عرش، عرشی پریم ڈیرہ لائییا۔ کیوں نہ تینوں آوے ترس، رحمت دے داتے میری اک عرضوئییا۔ اوس ویلے پُرکھ ابناشی کہا میں نرویر ہو کے آواں پرت، پت پریشور پھیرا پائییا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھ کے بھگت، سنت سہیلے جوڑ جُڑائییا۔ جنہاں دے راہ وچ رہن نہ دیواں کوئی اٹک، مارگ اکو اک وکھائییا۔ اوہناں دی اپنے کول رکھاں فرد، فہرست ہتھ نہ کیسے پھڑائییا۔ جس ویلے ویہ سو اگی بکرمی دا آیا وقت، زین پھڑی نال رلائییا۔ نرگن ہو کے دیواں درس، گوبند تیرا نت نور رُشنائییا۔ سب دی تپدی کایا من آتما سیتل کر دیاں سرد، ٹھنڈک اک ورتائییا۔ غریب نائیاں نال ونڈ کے درد، دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پائییا۔ جگت قصائی ہتھ پھڑے نہ کوئی کرد، قتل گاہ نہ کھئے بنائییا۔ سور گان کھان والے سارے آواں ورج، ڈھر دا حُکم سُنائییا۔ جودھا سورپیر بن کے مردانہ مرد، مُدعا سب دا ویکھ وکھائییا۔ کراں کھیل اک اسچرج، گر اوتار پیر پیغمبر در سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہونے سہائییا۔ چٹھی کرے میرا واہوا لکھیا سِریکھ، لکھت ملی وڈیائییا۔ جس دا جلوہ اکو تیج، تجربہ اوس دا بے پرواہیا۔ اوس اپنا کھولنا بھیو، پردہ اک چُکائییا۔ مالک ہو کے دیوی دیو، دیوت سُر لے بلائییا۔ جن بھگتاں ویکھ کے پچھلی سیو، سیوک اپنے رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ چٹھی کہے میرے وچ لکھی اک اگی، سرگن نرگن نظری آئییا۔ نال سہاوے سوہنی متی، بن اکھراں ونڈ وندائییا۔

جیہڑی جگت جہان نہ دسی، دہ دشا نہ کھئے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھ ربیا وکھائیا۔ چٹھی دا لیکھ وکھاؤندا اے۔ گوہند اکھ اک کھلاؤندا اے۔ پرتکھ اوٹ اک وڈیاؤندا اے۔ مؤجود ہو کے اک سناؤندا اے۔ حدود اپنی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ مقروض اپنا آپ بناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ بھیو ابھیدا سچ کھلاوانگا۔ گوہند تیرا لیکھ لکھاوانگا۔ وس کے ساچے دیس، سوہنا رنگ رنگاوانگا۔ شبداگتی بھیج، بھانڈا بھرم بھناوانگا۔ سہنجنی مان کے سیج، آسن اک وچھاوانگا۔ بھگت بھگوان دی رچ کے کھید، خالق خلق وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھاوانگا۔ سچ کرنی کار کھائے گا۔ تیرا پرمیشور ویس وٹائے گا۔ جگتیشور دیا کھائے گا۔ مہیشور ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل آپ دھرائے گا۔ اپنی کل دھراوانگا۔ جوتی جاتا ویس وٹاوانگا۔ ویدی سوڈھی دوویں انت تجاوانگا۔ مؤجی ہو کے ٹھاکر آوانگا۔ چوجی ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھاوانگا۔ گوہند ویکھ اگلی کہانی، چٹھی وچوں دیاں جنائیا۔ جس دی ست اک نشانی، دو جہان دین گواہیا۔ جس دا پد اک نربانی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں بن کے حکمرانی، سندیشہ اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی بن کے بانی، بانا اپنا لوں بدلائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی چار جگ دی کٹھی کر کے ڈھانی، گھر اکو دیاں وکھائیا۔ جتھے پرم پُرکھ دی پرم پُرکھ گاوے بانی، وِدیا پڑھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے تیرتھ اوسے دا پانی، جس دی آتما اوسے دا پرماتما ہانی، نرالی اپنی کھیل بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کرنی کار کھاوانگا۔ ستجگ ساچی دھار پرگٹاوانگا۔ بھگت سُپیلے یار بناوانگا۔ مندر مینار سرب تجاوانگا۔ ساڈھے تِن بٹھ اندر ڈیرہ لاوانگا۔ زویداس چیار نال ملاوانگا۔ شبدا کھنڈا اک ہتھیار پرگٹاوانگا۔ لیکھا جان کے کوٹ برہمنڈاں، نو کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ گوہند تیرا چاڑھ کے نوری چندا، نورانہ اپنے نال ملاوانگا۔ دین دیال ہو بخشندا، بخشش رحمت جھولی پاوانگا۔ میں باہروں سرشٹی نوں نظری آواں بندہ، اندر پُرکھ اکال ہو کے ڈیرہ لاوانگا۔ لکھ چوراسی توڑ کے مان گھمنڈا، شبدا ڈنڈا سب دے سپس ٹکاوانگا۔ بھگتاں اندر رہن نہ پاوے کوئی گندہ، کوڑ کڑیاراں پرے ہٹاوانگا۔ گرسکھاں دے چرناں ہیٹھ وگا کے گنگا، پچھلا مان سرب مٹاوانگا۔ جوگ ابھياس رہے کوئی نہ دھندا،

سوہنگ اکھڑ اک پڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھاوانگا۔ ساچی کرنی کار اک کراوانگا۔
 ساچی سرنی اک رکھاوانگا۔ ساچی خوشی اک سمجھاوانگا۔ ساچی پڑھنی اک پڑھاوانگا۔ ساچی مرنی اک سمجھاوانگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملاوانگا۔ گوبند کہے میں سُن کے ہویا خوش، پرہ تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھانے
 اندر ہو کے چُپ، بیٹھا سیسِ نوائیا۔ جس ویلے اندھیرا ہووے گھُپ، کلجگ رین اندھیری چھائیا۔ تُوں کیتھے بہیں لک، اپنا آسن
 لائیا۔ کیتھے ویکھاں تیرا مُکھ، جوتی درشن پائیا۔ کچھ دس مینوں در تیرے رہیا پُچھ، بندنا سیسِ نوائیا۔ پُرکھ ابناشی پیا تھ، سہج
 نال سمجھائیا۔ سُن میرے لاڈلے پُت، تینوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ پینڈا رہیا ہووے مُک، زرگن ہو کے آواں چائیں چائیا۔
 تیرا بوٹا نہ جاوے سُک، پت ڈالی ویکھ وکھائیا۔ سچ ہریاول جاوے پُٹ، رت بسنت بہار بنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت
 سہیلے گودی لَواں چُک، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ اندر وڑ کے لَواں پُچھ، ڈونگھا مندر کھوج کھوجائیا۔ اپنے نام دی پڑھا کے تُک، تُم
 تاثیر دیاں بدلائیا۔ سچ بھنڈارا ونڈاں مُفت، قیمت سکے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک
 رکھائیا۔ گوبند مارگ سچ لگاوانگا۔ کایا ماٹی کچ ویکھ وکھاوانگا۔ جو منوآ رہیا نچ، پریم ڈوری نال بندھاوانگا۔ جو اگنی رہی تپ،
 امرت میگھ نال سانتک ست کراوانگا۔ جو سرتی رہی کوڑی واسنا تھ، سچ سچ اک درڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھاوانگا۔ ساچا کھیل کر وکھائیا۔ دین دیاں دیا کھائیا۔ وپہ سو اگی رت سہائیا۔ ساچی سکھی پھیر
 بنائے گا۔ جس دی دھار ہووے تیکھی، جگت کھنڈا مُکھ شرمائیا۔ ایہ ایسے کارن دتی چٹھی، دُھر دا حُکم آپ جنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ گوبند کہا سکھی کیہڑی، پرہ مینوں دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا جنہاں تُوں
 اپنی چاڑھاں بیڑی، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ اوہناں دی لوک مات پھیر نہ ہووے پھیری، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ میں اوہناں دا ٹھاکر
 اوہ سکھی میری چیری، چیللا گر اکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مینوں تھوڑی جہی بتھیری، جس دی گھال کیتی پرتھا کھئے نہ
 جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ گوبند کہا پرہو اچھا، تیری بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہا
 سُن پچھ، تینوں دیاں سمجھائیا۔ ستاراں سو چھینجا بکرمی والا بھانڈا کچا، پلا وچوں نظری آئیا۔ دوہاں نے مل کے ڈھالنا سچا،

جس دی قسم نہ کئے سمجھائیا۔ ہُن تینوں تھوڑا جہا دتا پتہ، پھیر ہتتا دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ گوہند اوہ سکھی ہوون میرے بھگت، بھاگان والے نظری آئیا۔ جنہاں دی لیکھے لا کے بوند رکت، اپنا رنگ دیاں چڑھائیا۔ انتر آتم دے کے شکت، سرتی شبد ملائیا۔ وچ رہن نہ دیواں فرق، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ تحریری کر کے لکھت پڑھت، میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے چن چھبی پوہ ہستی، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ وابوا پرہو تُوں سب دا کلاپتی، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مین تیری سکھی ویکھاں آکھیں، جو بھگتاں دئیں وڈیائیا۔ چرن پرتی تیری ڈھٹھی، دھوڑی خاک رمائیا۔ راہ تکی سوارتی، کیسر اپنی آکھ کھلائی۔ میری اوہناں نال بات سچھی، جنہاں نُوں باطن ملدا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک ہوئے سہائیا۔ سوارتی کیسر کہے ہس، سوہنا ڈھولا گائیا۔ پرہو میری کھولنی آکھ، درشن دینا کرائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوویں پُرکھ سمرتھ، اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے کریں وکھ، گر چیلے میل ملائیا۔ اوہناں نال ملا کے ہتھ، دُھر دا جوڑ لئیں جڑائیا۔ دُھر دا مارگ دس، کریں سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ دیاں رنگائیا۔ مین دُھر دا رنگ رنگوانگا۔ ساچا دُھر دا تال وجوانگا۔ اندپر دا وقت سہوانگا۔ دُھر دا جوڑ جڑوانگا۔ مور تور دا لیکھ مُکاوانگا۔ اندھ گھور دا وقت چکاوانگا۔ پنج چور دا ڈیرہ ڈھاوانگا۔ سرت شبد دا ناتا جوڑ، سوہنا گھر وساوانگا۔ بھانڈا بہرم دا پھوڑ، فرنا اکو نام پُھراوانگا۔ ڈونگھے وبن وچ رڑھیا جاندا لوں موڑ، ڈنڈا شبد اک اٹھاوانگا۔ کلجگ پھیر نہ پاوے شور، شہنشاہ ہو کے حکم مناوانگا۔ اکو منتر فرنا پُھرے پھور، فرنے سب دے بند کراوانگا۔ بھگت بھگوان دا ناتا جوڑ، جوڑی اپنے نال رلاوانگا۔ ساچے چاڑھ کے شبد گھوڑ، واکاں اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ جس ویلے گوہند مینوں اپنے بھگتاں دی پئی لوڑ، اُس ویلے سکھی سچ پرگٹاوانگا۔ جنہاں دے وچ نہ کوئی ٹھگ رہے نہ چور، کوڑیاں نہ نال رلاوانگا۔ آگے اپنے لوں تور، پچھے اپنا حکم سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاوویگا۔ سنت سہیلے آپ جگاویگا۔ گر چیلے میل ملاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کماویگا۔ گوہند کہے اوہ بھگت سہیلے، مین نیتر ویکھ ویکھ بگسائیا۔ جس ویلے ہوون میلے، مل مل خوشی

منائیا۔ ساچی سیکھی دی سُنو بنت، ہر سَتگر آپ بنائیا۔ چار جُگ دے پچھلے سنت، بھگون ویکھ وکھائیا۔ چری وچھنیاں میلا کنت، آتم سیج سہائیا۔ سوہنی بنائے بنت، سمرتھ بے پروا بیا۔ لیکھا چُکا کے آد انت، انتشکرن کھوج کھوجائیا۔ نام خُاری چاڑھ کے رنگت، رنگ اپنا دئے رنگائیا۔ گُرمکھ کوئی نہ رہے منگت، دُو جے در نہ جھولی ڈاہیا۔ ویہ سؤ اگئی بکرمی چھہی پوہ جنہاں نوں مِلاوے اپنی سنگت، تنہاں دا سکلا سنگ نبھائیا۔ اوہناں نوں لوڑ رہے نہ کیسے پنڈت، مُلا شیخ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے اک سرنائیا۔ جنہاں سرن دیوے سوامی، صاحب اپنی دیا کھائیا۔ شبد سرُوپی دے نشانی، نشانہ انیالا تیر چلائییا۔ بودھ اکادھ سُنا کے بانی، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ انتر آتم دے کے پد زبانی، گھر ساچے دئے بہائیا۔ جلوہ دے کے جوت نوری، نرنجن نُوں کرے رُشنائیا۔ آتم سیج اک سہانی، سوہانوت وکھائیا۔ آتم رس دے کے پانی، ساتک ست کرائیا۔ ناتا توڑ کے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیج وچوں باہر کڈھائیا۔ چرن کول بخش دھیانی، ایشٹ اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو سیکھی اک سمجھائیا۔ ساچی سیکھی دا اک اصول، ہر کرتا آپ بنائیندا۔ دُھر سندیشہ دے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ چار ورن نہ جاون بھول، اُہل آپ درسائیندا۔ سب دا لیکھا چُکے مؤل، لہنا حساب مٹائیندا۔ ناتا جُڑے کنت کنتوئل، ہر کنت اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا راہ آپ وکھائیندا۔ ساچی سیکھی دا سچا رستہ، رہبر دئے وکھائیا۔ سب نالوں چھوٹا سب نالوں سستا، سہجے دئے سمجھائیا۔ پوتھیاں والا بٹھنا نہ پئے بستہ، اکو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اکٹھا کرنا نہ پئے کاغذاں دستا، اشارہ اور نہ کھئے جنائیا۔ پار کرائے عرشاں فرشاں، ساچے چرناں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچا لیکھا آپ مٹاؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کھاؤندا اے۔ جُگ جُگ اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھاؤندا اے۔ سنت سہیلا سدا جگاؤندا اے۔ گر چیلے جوڑ جڑاؤندا اے۔ جگ میلے آپ مِلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کھلاؤندا اے۔ ساچی کھیل کہے میں ہوئی رات، رُٹری نال مِلائییا۔ ستائی پوہ دی دسے پرہات، جو بیٹھی اکھ کھلائییا۔ بھگتاں ملیا ساچا باپ، داتا دُھدرگاہیا۔ سوہنگ دسیا جاپ، آتم پرما تم کری پڑھائیا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نات، ناتا دُھر دا لیا بنائیا۔ درشن دے کے ساکھیات، سگلی چند مٹائیا۔ گُرمکھ بنا کے

پارجات، اکو رنگ رنگائیا۔ پردہ کھول کے دسے نال وضاحت، صفتاں نال صلاحیا۔ جن بھگتاں دینی اک سوغات، دُھر دی دات ورتائیا۔ اُوچ نیچ دوویں کر کے پاک، صاف سُتھرے دئے بنائیا۔ اکیاں اکیاں دی ست جماعت، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ساچے تخت بہ پرہ آپ، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ چاروں کُنٹ کر تلاش، شبد سنت سُپیلے لئے اٹھائیا۔ اپنی پوری کر کے خواہش، بھگتاں اپنے نال ملایا۔ ناتا توڑ کے ہڈ ماس، ناڑ ناڑ کرے رُشنائیا۔ سدا سُہیلا وسے پاس، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ دُھر دا لیکھا جانوں آیا، ہر کرتا بے پرواہ۔ ساچا مارگ لاون آیا، نُور نُورانہ اک خُدا۔ پیر پیغمبر در بُلایا، سدا حُکم سنا۔ گر اوتار چرن ٹکایا، سر سکے نہ کھئے اٹھا۔ سچ دوار اک وکھایا، بھگت بھگوت آپ سہا۔ دُھر دا ڈھولا اکو گایا، شبد اکم دتا جنا۔ کوڑی کِرپا وقت چُکایا، ستجگ ساچا سماں رہیا سہا۔ پچھلی عادت دئے بدلایا، مارگ اگلا اک وکھا۔ قُدرت قادر کھیل رچایا، مارگ دو جہاناں لا۔ ساجن میتا بن کے آیا، پُرکھ ابناشی ویس وٹا۔ گوبند ست نال رلایا، دو جہاناں سُتیاں رہیا جگا۔ شبد خُماری نام چڑھایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا کما۔ ساچی کرنی کرنیہارا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو بھگت دوارا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جتھے شبیدی اک اشارہ، دُوچی سینت نہ کھئے لگائیا۔ اٹھ کے ویکھو گرسکھ رہیا نہ کوئی کوارا، ہر کنت لیا پرنائیا۔ جنہاں دا وجدا سچ نگارہ، وشن برہما شو نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جنہاں دا ستائی پوہ لگنا اکھاڑا، پُرکھ ابناشی حُکم سُنائیا۔ دُھردرگاہی ویکھن آیا لاڑا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ پرہ، تیری وڈ وڈیائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے جس لئے لبھ، کھوجی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پریم پیار اندر لئے صد، دُوجا حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ جنہاں دے نال مل کے اگلا لاؤنا مگ، رستہ اک وکھائیا۔ سچ دوار ہر نرنکار اکو کراؤنا حج، محبوب ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے درشن پاؤگے۔ جس ویلے پرم پُرکھ دا چلیا رتھ، برہمنڈ کھنڈ سیس نواؤگے۔ جس دا لیکھا اگی ہتھ، ہتھان والیو اپنے خالی ہتھ سرب کراؤگے۔ جے نال بھگتاں مل کے گاؤ جس، پھیر درشن پرہ دا پاؤگے۔ جنہاں دے ہو کے آیا وس، وستو اوہناں نال اپنی جھولی بھراؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، دُھر سنڈیشہ بوجھ بوجھاؤ گے۔ دُھر سنڈیشہ دُھر فرمانا، دُھر درگاہی اکھ سُنائیا۔ نو سؤ چُرانوے چو کڑی جگ پچھوں
 وقت اک سُهانا، سُهنجی گھڑی نال ملائیا۔ تخت نواسی ہو کے دُھر دا رانا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو دانا، داتا
 ہو کے جھولی پائیا۔ دو جے در منگن کسے نہ جانا، پچھلا لیکھا سرب مکائیا۔ ہر سنگت مل کے اکو گانا، سوہنگ ڈھولا آپ
 پڑھائیا۔ اگی اگی جوڑ جڑانا، ایکنکار رنگ رنگائیا۔ ساچی گنڈھ اک پوانا، پنڈت پاندھا نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا مارگ اک لگانا، چار
 ورنان اٹھاراں برنن میل ملائیا۔ چاروں کُنٹ آپ بھوانا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا زمیں اسماناں، گگن منڈل ڈیرہ ڈھائیا۔ دوار
 دسے اک بھگوانا، چرن کول سچ وکھائیا۔ جن بھکتو تہاڈا اک نشانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا اک درڑائیا۔
 گر اوتار پیغمبرو، جس ویلے اگی اگی ہوئے اگھے، اپنا جوڑ جڑائیا۔ تہاڈے وینہدیاں سب دے ڈھیہ جانے بھٹھے، پچھلا لیکھا دئے
 مکائیا۔ تسیں رل کے بن جاؤ بھائی سکے، متریا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دے لکھ چوراسی وچوں پچے، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درسائیا۔ جس ویلے اگی اگی گنڈھ پواؤنگے۔ ساچی سکھی اوہ اکھواؤنگے۔
 گوبند نوں دتی چٹھی، چٹھی دا مل پواؤنگے۔ چار کُنٹ وچوں تھوڑی جہی دسی، دہ دشا پھیر الکھ الاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل وچ سماؤنگے۔ جن بھگت کہن پرہ دُھر دے تھاکر، سچ دے سمجھائیا۔ ساڈھے تِن بتھ بھاگ لگا
 دے کایا گاگر، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ در آیاں گھر دے دے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ تیرے برہوں وچھوڑے اندر ہوئے پاگل،
 جگت جہان کہے شوڈائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ایہ بھگت تیرے سوڈاگر، ساچا ونج دے وکھائیا۔ تیرا کرم کرتے
 قادر، فُدرتاں دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دی جھولی دے بھرائیا۔ جن بھگت کہن پرہ
 تیرے در دے منگتے، منگن اتم آئیا۔ سانوں اندروں باہروں رنگ دے، رنگن اک چڑھائیا۔ اندپُری والے اپنا اوہ انند دے، جس
 وچ اپنا آپ سمائیا۔ ساڈی جنم جنم دی تٹی گنڈھ دے، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔ ساڈا مان ہنکار توڑ کے ہنگ
 برہم دے، پاربرہم تیری سرنائیا۔ بن تیری کِریا بھگت کدی نہ جمے، مات گرہ کدے نہ آئیا۔ لیکھے مُکا دے چنتا غم دے، اکو
 خوشی دے وکھائیا۔ ناتے توڑ دے کایا تن دے، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ ہُن اسیں من دی اکھی کدے نہیں منڈے، منسا تیرے نال

رلائیآ۔ جے بردے ہو گئے گجری دے چند دے، دُو جے سیس نہ کدے نوائیا۔ جے کِریا کریں امرت پیتے تیری پریم پیاری کھنڈ دے، اکیاں اپنا رس وکھائیآ۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ جھولی آئے اڈدے، تیرے آگے ڈاہیا۔ بُن پینڈے ویکھ آخیری حد دے، اپنی حالت رہے سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ جن بھکتو ستائی پوہ رنگ رنگاؤگے۔ ساچے سنتو دھرم دا سنگ بناؤگے۔ دُور ہونے اپنے من توں، کایا مندر اک وساؤگے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے خوشی مناؤگے۔ جن بھکتو ساچے گھر بہاوانگا۔ پندھ مُکا کے نو در، دسواں سہج سہج کُھلاوانگا۔ پنجاں چوراں دا چُکے ڈر، پنچم ناد شبد سُناوانگا۔ سُرتی تہاڈی اندر وڑ، گرتی اپنا نام دواوانگا۔ تہاڈی منزل پوڑی چڑھ، گرہ مندر سوہیا پواوانگا۔ سچ پُچھو درس دیواں گھر گھر، ایسے طرح نظری آوانگا۔ جے تن چھوڑ کے جاؤ مر، مرن توں پہلاں اپنی گود ٹیکاوانگا۔ جنہاں سوہنگ ڈھولا لیا پڑھ، اوہناں دا ضامن دو جہان بن جاوانگا۔ جیہڑے اکیاں وچ گئے رل، اوہناں نال مل کے اپنا جھٹ لنگھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر سب دے ہتھ رکھاوانگا۔ سِر سب دے ہتھ رکھانگا۔ بھگتاں اگلا مارگ دسنانگا۔ پچھا دے کدی نہ نسانگا۔ ہردے اندر وسانگا۔ سد ستمکھ ہو کے ہسنانگا۔ تہاڈے پریم دا ڈھولا رٹانگا۔ وچولا ہو کے چکانگا۔ آؤندا جاندا کدے نہ آگانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پھڑ اپنے چرناں ہیٹھاں رکھانگا۔ جن بھکت کہن کی دیویں لارا، اچھل چھلداہاری اپنا چھل وکھائیآ۔ سِری بھگوان کہے میرا تہاڈے آگے ہاڑا، دُوئے جوڑ سیس نوائیا۔ دُھر دا کراں اک پیارا، جو لگی پریت نہ کھئے تڑائیآ۔ تہاڈا بن کے آواں ونجارا، نرگن ہو کے پھیرا پائیآ۔ آگے بننا نہیں بے اعتبارا، اعتبار اپنا دینا کرائیا۔ ایہہ کوڑا نہیں یارا، یارانہ دُھر دا رہیا لگائیآ۔ ایہہ مالک پھردا آیا نہیں آوارہ، تہاڈے کارن ویس وٹائیآ۔ جیہڑا گوہند نال ادھارا، اکیاں دی جھولی پائیآ۔ ایہہ سیکھاں دا سکدارا، انتر آتم آشا پور کرائیا۔ تہاڈا بھر کے جائے بھنڈارا، بھانڈا خالی رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی سیوا آپ کھائیآ۔ جن بھکت کہن پرہہ اسیں بیٹھے انہول، سمجھ کچھ نہ آئیآ۔ جھوٹھا مار کے نہ جائیں رول، رولے وچ رکھائیآ۔ صاحب ستگر کہے میں پورا تول کے جاواں تول، اپنا کنڈا آپ اُٹھائیآ۔ پہلوں وڈیائی دیواں اُپر دھول، پھیر سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیآ۔ جوتی جاتا ہو کے جاواں مؤل، گرمکھاں اندر ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

مہروان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں کہن ویکھو پرہہ دا یارانہ، یاری بھگتاں نال رکھائیا۔ نالے گاوے سچ ترانہ،
 طرح طرح رسیا سمجھائیا۔ پار کرائے بال نادانا، چھوٹے پچیاں گود اٹھائیا۔ ویکھو کھیل کرے سری بھگوانا، بھگون اپنی دھار
 دکھائیا۔ ایہناں نوں دس کے اک ٹکانا، اکی اکی جوڑ جڑائیا۔ اکو جھلے ست رنگ نشانہ، ستاں دیپاں دے وڈیائیا۔ جوت سروپ پھر
 کے بانا، بان نیرالا تیر چلائییا۔ جس تختوں لاه کے جانا راجا رانا، شاہ سلطاناں خاک ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، جن بھگتاں دیوے اک ٹکانا، چرن کول ملے وڈیائیا۔ گر اوتار کہن پیغمبرو کرو طوبی، طوبی طوب سنائیا۔ جس دی سندے
 رہے سوبھا، سو صاحب پھیرا پائیا۔ کوئی نظر نہ آوے دوجا، زرگن اپنی کھیل دکھائیا۔ جس دا بھو اگئی گوجھا، بنا رمز نہ کھئے
 سمجھائیا۔ سانوں ایوں جاپدا جویں ساڈا پندھ مکا، حقا خالی نظری آئییا۔ گئے دی تھان وچ دینا ٹکا، ٹخم سب دا رسیا گوائیا۔ تاء
 چڑھیا نہ رہنا مچھاں، لبان سب دیاں رسیا کٹائییا۔ مان رہنا اکو گوبند ست، ست ڈلارے وچے ودھائییا۔ ویکھو خداوند کریم کدھروں
 اٹھیا ست، بے نظیر اپنا پھیرا پائیا۔ سدھا مرشد مریداں ول جھکا، اپنا سیس نوائیا۔ ایہہ رواج توڑ کے پٹھا، ساڈی سمجھ دتی بدلائیا۔
 آگے کیسے نہیں کھانا کٹھا، جھٹکا حلالی دوباں کرے صفائییا۔ کوڑی کیریا پٹ کے بوٹا، سچ پھلواری اک لگائییا۔ بھگتاں دے کے پریم دا
 بوٹا، شبڈ ہلارے اک چڑھائییا۔ بھو چکا کے ایکا دوجا، دتیا روپ دے مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، قدرت قادر
 بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کہن کتھوں آگیا ساڈا شریک، لاشریک پھیرا پائیا۔ اپنے ہتھ رکھ توفیق، ساڈی تہع دتی بدلائیا۔ دور ڈراڈا
 چل کے آیا نزدیک، زرگن بن کے پاندھی راہیا۔ ساڈے نال ہن کپڑا کرو پریت، جنہاں نوں ملیا پروردگار نور الہیا۔ اسیں رہ گئے بیچ
 دے بیچ، آر پار نہ کھئے سمجھائییا۔ محمد کہے میں کابنوں کیتی تصدیق، میرا امام آوے نور خدائیا۔ عیسیٰ کہے میں کابنوں رکھی اڈیک،
 جس میرا لیکھا دتا مکائییا۔ موسیٰ کہے میں کیوں کوہ طور اُتے نک نال کڈھی لیک، واسطہ اکو پائیا۔ نانک کہے میں اکھیا ٹھیک، دھر
 فرمان جنائییا۔ گوبند کہے اوسے دی سب بخشیش، جو جھولی رسیا بھرائیا۔ بیس اکیسے جس نے بدلنی ریت، مندر مسیت پندھ
 مکائییا۔ جھگڑا مکاؤنا اوچ نیچ، ذات پات دے گوائیا۔ جن بھگتاں آؤنا قریب، منزل پچھلی پچھے بٹائییا۔ آگے دینی سچ
 ترتیب، جگت جہان جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کہن کدھروں آیا شوقین،

تاجان والا پھیرا پائیا۔ ساڈے اُتوں سب دا چُکیا جانا یقین، جو یکے بعد دیگرے جگت آئے سمجھائیا۔ یائے بھڑی دروہی اس دی سب توں وکھری تعلیم، نغمہ اکو رہیا سُنائیا۔ اس دی شان ویکھ عظیم، ساڈے نین رہے شرمائیا۔ سانوں کرنا پئے تسلیم، صدی چوڈھویں رہی سمجھائیا۔ ایہہ مالک گئی غنیم، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس دی صفت کرے الفیے نکتے بنا نون ميم، سین سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نے ساڈی دیناں مذہباں والی رہن نہیں دینی تقسیم، اکو رنگ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر کہن کیتھوں واحد آ کے لا لیا مُجرا، مُفلس اپنا پھیرا پائیا۔ مکے کعبے والا چرناں ہیٹھ دبا کے حُجرہ، حضرتان اپنا حُکم منائیا۔ ساڈے ہتھیں ڈنڈے پھڑا کے وانگ سُتھرا، اپنے ڈھولے رہیا سُنائیا۔ ہُن لکئیے کپھڑی نُکرا، چاروں کُنٹ اکو نظری آئیا۔ جس دی سرِشٹی کہندے روپ قُترا، اوس قُطر قُطب دا مالک بے پرواہیا۔ جس گوہند نون آ کے کہا اُٹھ میریا پُترا، تیرے نام دی وجہ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ رحمت رہیا کھائیا۔ پیر پیغمبر کہن کیتھوں آگیا داؤد، دوہرا پھیرا پائیا۔ جس ساڈی منزل دسی مقصود، مقصد اپنا رہیا جنائیا۔ سب توں ہو کے اوچو اوچ، اگم اتھاء دئے وڈیائیا۔ اوتھے ساڈی نہیں کوئی سوجھ، سمجھ نہ کھئے چُٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیغمبر پیر کہن کیتھوں آگیا ملنگ، شبہ متیہرا ہتھ پھڑائیا۔ جس نون ویکھ سانوں باہروں آوے رنج، اندرون خوشی وکھائیا۔ جس نے ساڈا بہننا گنج، ٹھوکر اک لگائیا۔ جس دا مہانا اگمی ونجھ، چپو دو جہان وکھائیا۔ جو مُریداں ہویا سنگ، مُرشد بے پرواہیا۔ جس دا راہ تکے چوڈھویں چند، نیترا گھ اُٹھائیا۔ جس نے پاؤنی کائنات ٹھنڈ، کلمہ اک پڑھائیا۔ دین دِیال ہونا بخشنند، مہر نظر ٹکائیا۔ ساڈی میٹ دینی اوس ونڈ، ورہنڈ اکو حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پیر پیغمبر کہن کیدھروں آگیا کلمیاں دا مالک، بن اکھراں جو کلمہ رہیا جنائیا۔ ایسے نون دسدے رہے سب توں اوپلے وسے خالق، خلق ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سچ مُچ بن کے آگیا ثالث، نور نورانہ ویس وٹائیا۔ جس دا روپ اگمی خالص، سو خالص خالص لئے بنائیا۔ دیناں مذہباں والی چڑھی رہے نہ کوئی پالش، اندرون باہروں صاف کرائیا۔ شرع والی رہے نہ نالش، کوڑا نانا دئے ٹرائیا۔ ساچی دے کے اک عبادت، اکو نام سمجھائیا۔ جس دا اکو بھیکھ اک عبارت، اکو سطر وڈیائیا۔ جس دی کردے گئے سفارش، سو شفاخانہ آپ رہیا کھلائییا۔ جن بھگتو تہاڈا بن کے گیا

وارث، واسطہ تہاڈے نال رکھائیا۔ کوئی مکے لبھے کوئی کعبے لبھے کوئی دین لبھے کوئی دنی لبھے کوئی مذہب لبھے کوئی پُران دے پھولے پاتے، کوئی مندر لبھے کوئی مسیت لبھے کوئی گروڈوارے دے ویکھن احاطے، کوئی شاستر لبھن کوئی پُران کوئی ویداں دے دسَن خلاصے، گُر اوتار پیر پیغمبر کہن، اوہ سارے اُتھو ویکھو ساکھیاتے، سب دا مالک اِکو نظری آئیا۔ جس دی بنی اک جماعتے، کرے اک پڑھائیا۔ جے سچ پُچھو اوہنے پڑھ کے سب دے اتم فاتے، فتویٰ سب تے دینا لگائیا۔ جن بھگتاں دے کے نجاتے، نج گھر اپنا دینا وکھائیا۔ اوہ، اسدے کول پچھلے سب دے کھاتے، پردہ سکے نہ کھئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنی کھیل وکھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن کیتھوں آگیا پھردا تُردا، مجلساں دا مالک بے پرواہیا۔ دُنیا کہے پرہو آد جگادی مُردا، بندیاں والا رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پُچھو ایہہ مالک آیا دُھر دا، شہادت ساڈی رہیا رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن ایہہ کیسے دے موڑیاں نہیں مُردا، جو مُڑ کے اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے آد انت شروع دا، شرع دا مالک آپ ہو جائیا۔ پیر پیغمبر کہن اوہ ویکھو شرع سرماؤندی، اپنی اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ نیتر نیتاں نیر وهاؤندی، ہنجهواں ہار بنائیا۔ ہوئی ہوئی بول سناؤندی، زبان نہ کھئے بلائیا۔ میں جس دا راہ تکاؤندی، اوہ آیا بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرے کولوں پلُو چھداؤندی، ناتا اوس دے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رنگ اپنا رہیا وکھائیا۔ شرع کہے میں بے شک ہوئی شرماکل، نین نہ سکاں اُٹھائیا۔ میری چوڈھویں صدی دا ماتم، سارے میرے نال رلکے سوگ لُو منائیا۔ آگے مالک سب دا بننا ساتھن، سکلا سنگ نبھائیا۔ مینوں کوچھی کملی نوں کرنی پینی نہیں پھیر داتن، دنداسا مُکھ دے نال چھہائیا۔ نیتی کجَل پا کے جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سہائیا۔ شرع کہے میں ویکھیا گرہ، مندر دُھر دا نظری آئیا۔ جتھے بھگتاں دا سوامی ہے، ابناشی کرتا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے دین مذہب کوئی نہ رہے، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم دا ڈھولا کہے، دوچی صفت نہ کھئے سنائیا۔ چار جُگ دے پچھلے وقت گئے، اگلا لیکھا نظری آئیا۔ جس دا سینگھاسن بھگتاں دے وچکارے جانا ڈہ، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اوس نے حکمے اندر سرشٹی کر کے لے، لہنا سب دا دینا مُکائیا۔ گرہ مکھ ورلے جانے رہ، جنہاں دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ شوہ دریا دی وگنی نے، نئیا نوکا سب دی دئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔

پیر پیغمبر کہن سویرے ویکھنی کھیل اگم، ہر اگمڑا کار کھائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی چم، انتر درشتی آپ کھلائیا۔ بھگتاں دا بھگتاں نال پلؤ بٹھ، سوہنی گنڈھ وکھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ لیکھ چکائے گجری چن، بندھن سارے دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دیوے تھائوں تھائیا۔ تھان تھنتر لیکھا دینا، مجلس بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان مننا کہنا، دوویں اک رضائیا۔ اک دوجے دا درشن نیناں، دید چشم وڈیائیا۔ اکو مندر دوہاں بہنا، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کہے میرا اوہ نظریہ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے چیر وکھایا ذکریا، ذکر نال رہی جنائیا۔ جس منصور سولی چڑھایا سخریا، چوٹی اپنی دتی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ حکم ورتنا اک نواب دا۔ کھیل ہونا حق جناب دا۔ نغمہ سُننا ربی رباب دا۔ سجدہ ویکھنا اک آداب دا۔ نظارہ تکنا اک محراب دا۔ لیکھا ویکھنا اک حساب دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دھر خطاب دا۔ دھر خطاب اک جئاؤندا اے۔ سچ محبوب دیا کماؤندا اے۔ منزل اک چڑھاؤندا اے۔ جن بھگتو تہاڈا اصل دا مکا کے سوڈ، گل زر رقم آپ بناؤندا اے۔ نانا توڑ کے کوڑ جھوٹھ، سچ سچ نال پرناؤندا اے۔ دھرم دوارے بنا کے پوت، پتا پت جوڑ جڑاؤندا اے۔ اکو دھاگا اکو سوٹ، تانا پیٹا آپ اکھواؤندا اے۔ تہاڈا کایا ت کلبوت، کایا کعبہ اک درساؤندا اے۔ ساڈھے تین بٹھ کر محفوظ، چاروں کٹ ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساڈھے تین بٹھ کہے میں تیرا منارا، دوجا مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری جوت تیرا نظارہ، جلوہ تیرا بے پرواہیا۔ تیرا امرت تیرا بھہارا، تیرا رس اکو مزہ رہیا چکھائیا۔ دس چھڈ کے تیرا دوارا، ہور در کیڑا ویکھ وکھائیا۔ جے توں نہیں پروردگارا، سانوں سچ دے سمجھائیا۔ جگ چوکرئی توں دیندا رہوں لارا، گر اوتاراں پیر پیغمبران اشارے نال سمجھائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں جن بھگتاں توں ملیا چھپی پوہ دا دہارا، ویلا وقت اپنی دئے گواہیا۔ پرہو تیرے کول ہن بھگتاں نہیں کڈھنا ہاڑا، اپنا لیکھا تیرے کولوں جھولی پوائیا۔ یاد رکھہ بن بھگتاں ہوویں خوارا، تیرا میلی وچ سنسار نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں پرہو تیرا سہارا، جد آویں تینوں اپنے وچ لکائیا۔ ساتھوں باہر کر کے ویکھ کنارہ، تیرا نام کوئی لین نہ پائیا۔ کیوں کہا گوبند نے ستھر چنگا یارا، بن یارڑے ستھر سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ توں بھگتاں بنا کوارا، تیرا نانا

لوک مات نہ کھئے جڑائیا۔ ٹوں پھردا ربیں آوارہ، تینوں اپنے گھر کوئی وڑن نہ دیوے رائیا۔ ٹوں ساڈا شکر کر بھگتاں لنگھن دتا اپنا بھگت دوارا، ٹکٹ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے وکھائیا۔ پُرکھ اکال ٹوں لے کے بھگتاں کولوں ٹکٹ، اندر لنگھیا چائیں چائیا۔ دس ہُن کتھے جاویں خسک، چارے کُنٹ بیٹھے نظری آئیا۔ جنہاں ٹوں تیرے نال عشق، اوہ جگت معشوقاں گئے بھلائیا۔ جناں چر مستک لا کے نہ جاویں تلک، تیری ہون نہیں دینی جدائیا۔ سچ پُچھیں تیرے ویراگ اندر تیرے وچھوڑے اندر سارے رہے ولک، اندرے اندر دھابیں رہے سنائیا۔ ویکھیں کتے بھگوان، بھگتاں نال کر کے نہ جاویں علت، اپنا علم دینا سمجھائیا۔ تیرے پچھے لگ کے جے ساڈی ہووے ذلت، خواری تیری جھولی پائیا۔ اسیں ہُن نہیں کرنی منت، اکٹھے ہو کے تیرے اتے زور دینا پائیا۔ ٹو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ساڈے وچ آئی ہمت، حوصلہ رہے ودھائیا۔ اسان ہُن کیہڑی کرنی سنت، جو لبیاں لینیاں منڈائیا۔ سب دی چکی ملکیت، بھگتاں دا اکو ویلا رہیا سہائیا۔ دس پرہو ایہہ کہنوں دینی دولت، جیہڑی اپنے اندر چھپائیا۔ تیرا راگ سدا انبولت، چھتی راگ بھو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ پرہو بھگتاں وچ آگئی شکتی، شخصیت اپنی گئے بدلایا۔ بن بھگتاں تیری ساڈھے تن ہتھ دی کیہڑا چکے ارتھی، فرش دیوے کون وڈیائیا۔ بھگتاں نال مل کے تیری بن دی ہستی، ہست کپت تیرا ڈھولا گائیا۔ ہُن آئیوں ساڈی ہستی، بسترا تیرا دتا لگائیا۔ ہُن تیری چلن نہیں دینی مرضی، کچھ اپنی عرض دینی سنائیا۔ پرہو جے ٹوں ساڈا دردی، دکھ اپنی جھولی لے پائیا۔ جے وڈیائی دینی آگے ورگی، تھماں نال تپائیا۔ جے کیسے ٹوں آگ نال ساڑنا ٹھارنا نال سردی، جلدھارا وچ بھوائیا۔ جے کیسے ٹوں اٹھاؤنا ویلے سرگھی، سندھیا پوجا دینی جنائیا۔ جے بھیکھاں والی ساڈے تن تے پاؤنی وردی، کپڑے دینے رنگائیا۔ ایہہ گلّ سانوں دے اسپرچ دی، اسپرچ کہانی رہے جنائیا۔ جے اوٹ لے لئی مرد مردانے مرد دی، پھر لوڑ رہے کیوں دوجی رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگت کہن سن اوتاراں دے اوتار، گروآں دے ستگر تیری بے پرواہیا۔ تیری مہا دا نہیں شمار، کوٹن کوٹ شمع جگ جگ کایا مندر اندر کرن رُسنائیا۔ اسیں منگدے منگ بن بھکار، تیرے آگے جھولی ڈھاپیا۔ چار ورن بنا دے یار، اکو جوڑ جڑائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کوئی بیمار، ساچے جام دا دارو دے پیائیا۔ وڈیاں

چھوٹیاں رہے نہ کوئی شمار، ساچی گنت دے دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں کولوں تیرے ہتھ آیا اختیار، آخر اپنا حکم سنائیا۔
 آگوں بول کے کہا اکال، بھکتو تھوڑا دیاں سمجھائیا۔ میں گوہند نوں بنا کے اپنا مختیار، حق اُس دے کول پھڑائیا۔ جس دا پہلوں تھانوں
 کرنا پئے دیدار، پچھوں اوہدے وچوں میرا نور نظری آئیا۔ ایہہ کتن نہیں آیا بیگار، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ ایہدی نوں نوں رفتار،
 رفتہ رفتہ لیکھا رہیا چکائیا۔ پریم پیار دی کرے گفتار، ست سچ پڑھائیا۔ سجن دا سجن یاراں دا یار، متراں دا متر نظری آئیا۔
 فدرتاں دا قادر پیغمبراں دا سردار، اوتاراں دا اوتار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی مجلس اک
 لگائیا۔ جن بھگت کہن تیری مجلس کتھے، ہر کرتے دے جنائیا۔ پرکھ اکال کہا بھگت سہیلے وسدے جتھے، اوہ ڈیرہ نظری آئیا۔
 جس دے پوہ ستائی نکلنے سٹے، سیٹی بھگت ہتھ پھڑائیا۔ ایسے کارن پیر پیغمبر پٹے، بھڑی بھڑی کر گولائیا۔ سب دے رس ہوئے پھکے،
 مٹھا گرمکھاں وچ سائیا۔ اتوں مارنی دھول تھلیوں کھچنے گئے، داء جٹاں والا لائیا۔ منہ دے بہار سب نوں سٹے، اتوں ہوئی جہی
 دبائیا۔ سب دے لیکھ ہو جان چٹے، کلمے لکھن والی شاہی رہے نہ رائیا۔ تیئی اوتار جاہن بچے نکے، نکیاں بالیاں ورگے نظری آئیا۔
 رام کرشن پھردے پچھ پچھ، جھولی اپنی رہے دکھائیا۔ پرہ ساڈے کپڑے آئے حصے، کپڑی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، کرنی دا مالک ویکھ دکھائیا۔ رام کرشن کرشن رام آہ ویکھو اپنی سیتا، چرن دوارے نظری آئیا۔ کابن ویکھ لے اپنی
 گیتا، جو اٹھ دس بیٹھی سیس نوائیا۔ یاد کر لؤ ویلا بیتا، پچھلی کہانی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی نمسکار، در تیرے سیس نوائیا۔ ساڈا لہنا چکیا سنسار، وقت گیا وہائیا۔
 اسیں تیرے برخوردار، ننھے ننھے نظری آئیا۔ توں آد جگادی سردار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ تیرا حکم مٹیا جگ چار، چوکری گئی
 وہائیا۔ آگے تیرے ہوئے پنہار، در تے سیو کمائیا۔ بھگتاں کر پیار، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ سویرے تیرا ہور چنگا وبار، سانوں سب
 نوں نظری آئیا۔ تیریاں بھگتاں تینوں دینا نھال، اگتی سیو کمائیا۔ جتھوں امرت کرنا پان، بھگون تیری وڈیائیا۔ ایہو جیہا ظاہر
 ظہور کیسے نوں ملیا نہیں دان، مشہور مسل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتارو
 پیر پیغمبرو سُنو اک بات، سچی دیاں جنائیا۔ جس ویلے لنگھ گئی چھپی پوہ دی رات، ستائی دی صبح لئی انگرائیا۔ اوس ویلے ونڈنی

اک سوغات، دُھر دی آپ رکھائیا۔ بھگتاں دی اِکیاں دی بنی جماعت، اِگی اِگی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ نہکرمی اپنا کرم کھاؤنا اے۔ بھگت بھگوان رنگ رنگاؤنا اے۔ دُھر دا سنگ بناؤنا اے۔ نام مردنگ و جاؤنا اے۔ امرت جام پیاؤنا اے۔ رس اِکو اِک وکھاؤنا اے۔ ہس ہس میل ملاؤنا اے۔ دس دس مارگ سمجھاؤنا اے۔ وارث ہو کے حق سمجھاؤنا اے۔ خالص ہو کے خالص پھیر پرگھاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اِک وڈیاؤنا اے۔ سچ دوارا اِک وڈیاوانگا۔ بھگت منارا اِک سُہاوانگا۔ چار نشان آپ جھلاوانگا۔ تخت سوہنا اِک بناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ تخت صاحب سُلطان اِکو سبجیگا۔ بھگت دربار دُھر دا لگیگا۔ چاروں کُنٹ چار نشان سبجیگا۔ دھرم نگارہ اِکو وجیگا۔ خُد مختیار بھگت سُہیلے آپے سدیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر کھیل آپے بسیکا۔ جن بھگت خوشی منوگے۔ ساچے سنت ڈھولے گاؤنگے۔ گُرمکھ درشن پاؤنگے۔ گُرسکھ اکھ کھلاؤنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وقت سُہنجنا آپ سُہاؤنگے۔ وقت سُہنجنا آپ سُہاوانگا۔ تلک للائی اِک لگاوانگا۔ اؤکھی گھاٹی پار چڑھاوانگا۔ دُور واٹی نیرن نیر وکھاوانگا۔ دُھر دا بن کے ساتھی، سکلا سنگ نبھاوانگا۔ آتم پرما تم ہو کے پاٹھی، جس اپنا آپ درڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گوبند پوری کر کے آکھی، آخر اپنا حُکم مناوانگا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دا بھاگی سنتاں دا ویراگی، ویراگ تیاگ اپنے نال پرناوانگا۔

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار اِشنان کرن سمیں جیٹھووال ★

گر اوتار پیر پیغمبر چرنیں ڈھٹھے، اپنا مان مٹائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھے، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بھگت سُہیلے کر کے کٹھے، دُھر دی سیو لگائیا۔ امرت امیوں رس رہے جھٹھے، سوہنی برکھا لائیا۔ ست رہے نہ کسے تیرتھ تھے، سر سروور خالی دئے کرائیا۔ کلجگ انت آخیری مان اِک دوارے رکھے، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگتی کھیل آپ کھلائییا۔ اٹھسٹھ تیرتھ آون بھجے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اسان چرن چُمنے سچے کھجے، دوویں رس وکھائیا۔ ساڈی لوک مات وچوں مُک گئی حدے، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ اِکو حُکم سُوَرے سربکے، سب نے مٹنا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی آپ

کمائیا۔ امرت کہے ویکھو میرا پیندا مُل، قیمت ہر ہر آپ چُکائیا۔ میرا جنم ہو گیا بھگتاں دی وچ کُل، دوجا پتا نہ کھئے اکھوائیا۔ جس دے لگ جاواں نال بُل، انتر آتم رس دیاں بنائیا۔ کول نابھی کھلے سچا پُھل، پنکھڑیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری ربیا بنت بنائیا۔ امرت کہیا میں آیا اوس کندھ، جس دا کنارہ اک درسائیا۔ آگے پائے بھگتاں ونڈے، دوجا ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ جنہاں دے سینے ہوئے ٹھنڈے، اگنی آگ بُجھائیا۔ اباشی کرتا انہاں دی منے، چلے سد رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ امرت کہے میرے وچ ملنا مٹھا، جس دی دھار آگنی نظری آئیا۔ میرا کھیل ہونا انڈھا، انہو پرکاش ربیا کرائیا۔ حُکم دے اباشی اچتا، سیوا ساچی سچ سمجھائیا۔ بھگتاں سُہاؤنی ساچی رُتا، پت ڈالی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ امرت کہے میں آؤنا اوس باٹے، جس دا وزن نہ کھئے کرائیا۔ بھگتاں پورے کرنے گھاٹے، گھاٹی منزل آپ چڑھائیا۔ پُرکھ اباشی نال جوڑنے ناتے، ساک سجن اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری بنت ربیا بنائیا۔ ساچا امرت کہے میں اندر وڑنا، جن بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ ساچے مندر چڑھنا، بہ بہ خوشی وکھائیا۔ ڈھولا ساچا پڑھنا، اکو نام دھیائیا۔ جن بھگتاں اندر رلنا، اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری ساچی بنت بنائیا۔ امرت کہے میں جی آیاں نوں کہاں جی، بھگتاں آپ سُنائیا۔ پنج وار مینوں لینا پی، پیا پریم دیاں ملائیا۔ ناتا تٹ جائے پتر دھی، ساک سجن سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا چُکاواں ساڈھے تن ہتھ سپن، سجن سہیلے دیواں مان وڈیائیا۔ ست ستوادی پاربرہم پت پریشور ستجگ رکھائی نیہ، ساچا مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ امرت کہے میں کوٹن کوٹ جگاں پچھوں بنیا، نو نو چار میرا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اباشی مہروان مہر کِریا، کرنی اپنی وچ ٹکائیا۔ امرت سوہنا جل بھریا، ایکا اگی رہی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اگی کہے ایہہ وست انملی، ساچی نظری آئیا۔ جس وچوں پرہہ بھر کے اک چلی، اپنے مکھ لگائیا۔ جس ویلے میں بھگتاں دی لگا بلیں، کوٹن پلے بیٹھن سیس نوائیا۔ بہاگ لگاواں اوس گلی، جس کُل دا مالک کُل اکھوائیا۔ جے سکھی پچھے رہے بھلی، آگے مارگ اک وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبد اصولی، پچھلی کہانی معمولی ربیا وکھائیا۔

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

ویہ سو اگی بکرمی کہے موہے چڑھیا چا، سچکھنڈ دوار وحی ودھائیا۔ کیرپا کیتی کرتے پُرکھ بے پرواہ، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ سچ سنگھاسن اک سہا، دو جہاناں والی سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے بُلا، زرگن روپ نظری آئیا۔ اکاون باون رہے سپس نوا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ منگل رہے گا، دہ دشا وجے ودھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو کے سہج سُبھا، نمرتا اپنی رہے وکھائیا۔ سر سروور تیرتھ تٹ گئے آ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بہگت سہیلے جھولی رہے ڈاہ، آشا اپنی نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار دیا کھائیا۔ ویہ سو اگی کہے میرا سُن لو ڈھولا، سب نوں دیاں جنائیا۔ چار جگ دے پیر پیغمبرو پرم پُرکھ پرہ بنیا وچولا، دُھر دا مالک پھیرا پائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوڑی دو جہاناں اکو بولا، شبد اگمی ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہ سو اگی کہے مینوں ودھائی دیو آج، دو جہان خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی بھگتاں بناون آیا سماج، سمگری ساچی نال لیائیا۔ دُرمت میل دھوون آیا داغ، کایا کپڑ صاف کرائیا۔ زرگن جوت کرن آیا پرکاش، گھر گھر دیا باقی آپ جگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ پوری کرن آیا آس، نو نو چار ترشنا رہیا بُجھائیا۔ کھڑا مُکائے پرتھی آکاش، گگن منڈل سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ نیر لوچن کھول ویکھو پُرکھ ابناش، ہر کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی کہے ویکھو میرا رنگ، چار کُنٹ دیاں وکھائیا۔ سب دا مالک سورا سربنگ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس نے بہگت سہیلے لائے انگ، انکیکار آپ اکھوائیا۔ نام ڈھولا سُنائے مردنگ، مرد مردانے دئے بنائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے بیہکھ پاکھنڈ، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ نال ملانے نوری چند، گوہند اپنی دھار وکھائیا۔ سنت سہیلیاں پائے گنڈھ، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ گرمکھاں آتم سیج ہنڈھائے پلنگ، سنگھاسن سوہنا اک وچھائیا۔ گرمکھاں خوشی کرائے بند بند، بندنا اکو رہیا درڑائیا۔ صدی ویہویں رہی لنگھ، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ جگ جنم دی پوری منگ، وست امولک دئے ورتائیا۔ مانس جنم گرمکھاں دا کدے نہ ہووے بھنگ، جو چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ویہ سو اگی کہے مینوں دیو ودھائی، ہر وادھا رہیا ودھائیا۔ جن بھگتاں نال کر کڑمائی، ناتا دُھر دا رہیا جڑائیا۔ سچ دھرم دا مارگ رہیا وکھائی، کوڑی

کریا پرے ہٹائیا۔ چار ورنان میلا لیا ملائی، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر لے بہائیا۔ آد جگادی نام رہیا چپائی، سوہنگ ناد سُنائیا۔ گرمکھو، رل مل درشن پاؤ دُھر دے ماہی، پت پرمیشور اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا رہیا مُکائیا۔ ویہ سو اگی کہے میں ویکھنا رنگ چلُول، سِری بھگوان بھگتاں دے چڑھائیا۔ لیکھا نہ گیا بھُول، اہل دیا کھائیا۔ ساچا دس کے اک اصُول، اصلیت اپنی دے درڑائیا۔ مالک دس کے اک کنتُول، ناتا ست لیا جڑائیا۔ محل اٹل اک عرُج، عرشی پریم رہیا وکھائیا۔ بھگت دوارے کر محفوظ، سیوا اپنی سچ کھائیا۔ گرو گوہند سنگی گئے جھُج، تنہاں لیکھا پھیر پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظری نال ترائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی کہے ویکھو گرو گوہند آیا، اچرج کھیل رچائیا۔ پت پرمیشور ویس وٹایا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ دُھر سندیشہ رہیا سُنایا، شبدي ناد وجائیا۔ سنت سُہیلے رہیا پرگٹایا، سرتی شبد ملائیا۔ پچھلا لیکھا پھول پھلایا، گر اوتار پیغمبر دین ودھائیا۔ جس دا سندیشہ گئے سُنایا، اوہ ٹھاکر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کرے زرنکار، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، پرم پُرکھ آپ وکھائیا۔ لہنا چُکائے صدی چوڈھویں اتم وار، چوڈاں طبق دے سمجھائیا۔ ودی سُدی نہ کھئے شمار، ایکا انک دے درڑائیا۔ جگی جوت اگم اپار، دو جہان کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پیار، ساچی ریتی دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اگی کہے میرا ویکھو مالک مِتر، پیا پریم نظری آئیا۔ جو زرنگن دھاروں آیا نکل، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ اِسدی کِسے دے نال نہیں ملدی شکل، بے عقل سمجھ لوکائیا۔ اِس دا سب توں نرالا پتن جنھ بھگت سُہیلے وسن، ڈیرہ بیٹھے جمائیا۔ اوہناں دا لہنا دیوے حقن، حق الیکین دے جنائیا۔ سدھا اپنے نال کرے تعلقن، تُعارف سب توں دے کرائیا۔ پچھلے سارے کرے مُعطل، اگلا حُکم اک منائیا۔ دھام وکھائے ساچا بیٹل، بھگت دوار رہیا سمجھائیا۔ شبد اشارہ مار کے سینت، لکھ چوراسی وچوں لے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دے لیکھے رہیا وکھائیا۔ دُھر دا لیکھا بھگت دوار، ویہ سو اگی آس رکھائیا۔ سب دا لہنا دے نوار، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی لائے اک دربار، درگاہ ساچی پردہ دے اُٹھائیا۔ قُدرت دا قادر بھگتاں دا ثالث، گرمکھاں ناتا جوڑ جڑائیا۔ سنت سُہیلے کڈھ کے خالص، خالص خالص دے وکھائیا۔ اوہناں دے اندر میلا کرے

باطن، باہر نور نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، وابوا پرہہ تیری وڈیائیا۔ اسیں چارے کوٹاں پھر کے اُتر پُورب پچھم دکھن چڑھدے لہندے، اپنا پھیرا پائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ غار آئے کہندے، اپنا پنہہ مُکائیا۔ نیتر لوچن اکھ آئے وینہدے، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوت رل مل اکھھے بہندے، کون بھومکا ملے وڈیائیا۔ اک دوجے دا ڈھولا سوبلا نام کینھے لیندے، سوہنگ کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے وکھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو صدقے گھولی، واری بل بل جائیا۔ دھن بھاگ جے نساں بھگتاں دی سُن لئی بولی، دو جہاناں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دی صاحب ستگر چُکی ڈولی، بہار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوت اکالن بن وچولی، دُھر دا میل ربی ملائیا۔ سچ دوارا اکو کھولی، خبر دئے وڈیائیا۔ نیج نیتر کر کے اک مچولی، سوئی سرت جگائیا۔ پریم رنگن دی کھیل کے ہولی، حُلیا بھگتاں دتا بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا وکھائیا۔ دو ہزار اگی بکرمی کہے میں دیواں ہوکا، پرہہ دا حُکم سُنائیا۔ نیتر ویکھو چوڈاں لوکا، چوڈاں دا مالک اک اکھوائیا۔ بھيو گھلاواں جگت پوتھا، پُستکان دیاں درڑائیا۔ پرہہ ملن دا اتم موقع، جیہڑا گوبند گیا سمجھائیا۔ جس نے لایا ڈھئیے دا اکو ڈھونکا، اتم اپنی اکھ کھلائیا۔ نئیا نام چلائے نوکا، پتن بیٹھا دُھر دا مابیا۔ بھگت ملن دا رکھ کے شوفا، سچ در بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس نے گٹ نہ پھڑیا پونچا، ڈوری تند نال بندھائیا۔ جن بھگتاں جنم مرن دا میٹ کے ہوکا، لکھ چوراسی گیڑ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ویہ سو اگی کہے دھن وڈیائی گر پیغمبر پیر، اوتار مل مل خوشی منائیا۔ ویکھو آیا داتا گئی گہیر، گہر گور ویس وٹائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے تصویر، سو تصور اپنا آپ رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں کٹ کے شرع زنجیر، شریعت ساری رہیا بدلائیا۔ نیتر ویکھو پیر فقیر، صوفی دین دُہائیا۔ بھگت سہیلے ہردل عزیز، اندر اکو آس رکھائیا۔ گر چیلے اکھھے کرے شبد نرالا مارے تیر، انیالا آپ چلائییا۔ اودھروں امرت پیکے ٹھنڈا سیر، اگی سیر ونڈ ونڈائیا۔ اندر وڑ کے جس نے بدل دینی تقدیر، توحفہ دُھر دا جھولی پائیا۔ دو جہاناں کتن آیا بھیڑ، اوکھی منزل پار کرائیا۔ کالی ماری جائے چٹے اُتے لکیر، لعنت دیوے سرب لوکائیا۔ نہ کوئی مُنی رہیا پیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ویہ سو اگی کہے گر اوتار پیر پیغمبر دسو دُھر دا کلمہ، کائنات دیو

جنائیا۔ مان تھے وڈے علما، عالم رہن کھئے نہ پائیا۔ نیتر ویکھو جن بھگتاں پریم پیار دا بیندا سُرمہ، نج لوچن کرے رُشنائیا۔ جنہاں دے اندر اکو منتر فُرنہ، دُو جے فُرنے بند کرائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال دی پریتی نال جُڑنا، ناتے کوڑے جگت تڑائیا۔ ساچے مندر جنہاں چڑھنا، بھگون میلا سہج سُبھائیا۔ جنہاں مُکیا مرنا ڈرنا، آون جاون پنڈھ مُکائیا۔ جنہاں ڈھولا اِکو پڑھنا، سوہنگ راگ الاِئیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر منگو اوس دی سرنا، سرب سوامی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر بھگت دوارے آکے ہونے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ ویکھو کھیل سِری بھگون، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ساچے امرت کرائے پان، رس اِکو اک وکھائیا۔ اگے سوہنا دے ودھان، جس دا لاء نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا جھلدا سچ نشان، چار مینار دین گواہیا۔ چھٹی جگ دا ایہہ احسان، گُر مکھو تھادے سر دے اُتوں لاییا۔ چارے کوکن اُتے مینار، چار کُنٹ سُنائیا۔ دو جہان ہو جاؤ خبردار، بے خبر خبر رہیا درڑائیا۔ ایہہ داتا کرتا بھگتا دو جہاناں نہکلنک نرائن نر اوتار، بہم بھلیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا گوہند سٹ ڈلار، شبدي رُوپ وٹائیا۔ سوہنا سچیا ویکھو دربار، درگاہ ساچی رہیا وکھائیا۔ جو سچکھنڈ دا وہار، سو لوک مات پرگٹائیا۔ ایہو جہا کدی نہیں ملیا کیسے نوں یار، یارانے اپنے نال رکھائیا۔ نام ترانے گاوے تھادے وار، گیت اپنا نہ کھئے سُنائیا۔ مستانے ہو کے مارو تسیں چھال، دُرمت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دیوانے ہو کے چھڈ دیو سنسار، دُنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دا ناتا جُڑ گیا نال نرنکار، دُو جا در منگن نہ جائیا۔ میرے کول نہیں کوئی اشتہار، اکھراں والی نہیں لکھائیا۔ جنہاں تے کِریا کراں اندر وڑکے لوان اُٹھال، مہر نظر نال ترائیا۔ شبد سرُوپی بن دلال، وچولا دو جہان اکھوائیا۔ ویکھاں لیکھا شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھائیا۔ گوہند سورا ویکھ دُھر دا لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوار سچے دھرم سال، پُرکھ ابناشی رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھی رسم، ہر سچا رہیا وکھائیا۔ کیسے مستک تن لائی نہیں کوئی بہسم، ترسول نظر کیسے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر کہن اسیں کھا کے کہیئے قسم، سوگند نال رکھائیا۔ جیہڑے بھگت بھگت دوارے وسن، اوبناں دا بھگون اِکو ماہیا۔ اوبناں نوں لوڑ رہی نہ مندر مسجد گُرودوارے لنگھن، جگت جہان وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ اِکو اوٹ اکال دی رکھن، دین دیال سیس نوائیا۔ اِکو بوند امرت رس چکھن، رس نچھر دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد

دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو کھیل اپار، اپر مپر دئے جنائیا۔ نواں کھنڈاں دا شینگار، نواں رنگاں دا ہار نظری آئیا۔ نرگن ہو کے ویکھے دہ دشا اکھ آگھاڑ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ پورب لہنا دیونہار ادھار، سوارتی کیسر آسا پور کرائیا۔ اوہ سٹیاں لئے اٹھال، جس دی آشا پچھلی اپنے نال رکھائیا۔ جس دا ست دُلارا سوہنا لال، تتاں والا نظری آئیا۔ جس دا میلا دین دیاں، بھگون جوڑا رہیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو کھیل اپار، اپر مپر رہیا کرائیا۔ پنجاں پیاریاں دئے ادھار، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ جنم کرم دا روگ نوار، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جنجال توڑ کے وچ جہان، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ لڑنا پئے نہ وچ میدان، شیطان نیڑ کھئے نہ آئیا۔ بولنا پئے نہ نال زبان، اندر کلمہ دئے جنائیا۔ جھکنا پئے نہ وچ جہان، سیس اپنے لیکھے لائیا۔ پڑھنا پئے نہ گیتا گیان، وید پُران نہ کھئے جنائیا۔ کرنا پئے نہ اٹھسٹھ اشنان، امرت جل دھوئیا۔ لہنا پئے نہ کاہن، شام نام نہ دئے جنائیا۔ سرتی پھرے نہ پچھے رام، بن کھوجے نہ تھاوں تھائیا۔ گرتھیاں والی لبھنی نہ پئے دکان، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ جو اک وار سچ دوارے گاؤں سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایہناں دا سیدھا لیکھا دئے مکائیا۔ پار کرائے زمیں اسمان، گگن منڈل اپنے ڈیرہ لائیا۔ تھر گھر وکھا کے جھلدا اک نشان، چاروں گنٹ لئے جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے درس سری بھگوان، ساکھیاں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سوارتی کیسر کہے میں لگاں للاٹ، ملے مان وڈیائیا۔ میری پوری ہوئی آس، ترشنا دتی مٹائیا۔ پُرکھ اکالا گوہند ساتھ، دوہاں وجی ودھائیا۔ سچ دوارے ملی دات، دو جہاناں خوشی منائیا۔ آج کھولی اوہ کتاب، جس دا ورقہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دے آگے سارے لاجواب، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دھر درگاہی سنائے آواز، ڈھولا اکم جنائیا۔ ویہ سو آگی دا سچا رواج، ہر کرتا دئے جنائیا۔ سیس جگدیس رکھ کے تاج، تاجاں والیاں خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا اک وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو نشان جھلڈے، اپنا رنگ رہے چمکائیا۔ ایہ کرتب مالک کل دے، کل عالم رہیا جنائیا۔ جس دے سچ دوارے ویکھے گھلڈے، بھگتاں ملے وڈیائیا۔ بھگت سہیلے اڈول کدے نہ ڈلڈے، جنہاں انتر آتم اپنا جاپ سنائیا۔ ہُن جاپ نہیں رہے بل دے، اجپا جاپ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کر دھیان، بھگتاں دتی وڈیائیا۔ سجدہ کرن دو جہان،

نیوں نیوں لاگن پائیا۔ بھکت سُہیلے اُس دوارے بیٹھے آن، جتھے اکو رنگ رنگائیا۔ گوہند سورا نال بلوان، شبدی داتا بے پرواہیا۔ اوس دا حکم اوہ فرمان، دُھر سندیش سُنائیا۔ ساچے بھگتاں بنے ودھان، وادھا جگت کرائیا۔ گوہند دُلا رے کر پروان، حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ بَشَن سِنگھ کر دھیان، نیتراکھ کھلائییا۔ وِسَل مار نوجوان، گُرمکھ لَین انگرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد اگئی سیٹی گئی وِج، سنسا ہر جو آپ کڈھائیندا۔ سنت سُہیلے آئے بھج، گھر ساچے میل ملائیندا۔ اگئی وِج گئے بھج، بھجی گنڈھ نہ کھئے کھلائییندا۔ کیوں کجے مُرشد دا کرنا حج، ویلا انت سہائیندا۔ جس نوں چار جگ رہے لبھ، سو سَمکھ سوہا پائیندا۔ تہاڈی مذہباں والی توڑ کے حد، دیناں وچوں باہر کڈھائیندا۔ نام سُنائے سوہنگ چھند، ڈھولا اکو اک پڑھائیندا۔ جو پچھے رہے اڈ، آگے اپنا جوڑ جڑائیندا۔ پار کر کے کوڑی حد، ساچا مارگ آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست کرنی کار کھائیندا۔ اگئی کہے میں ویکھے اگئی اگئی، عقلاں والے نظری آئیا۔ جنہاں سرشٹی ساری جتی، ناتا جڑیا بے پرواہیا۔ شرع شریعت رہی پٹی، نیتراوے دئے دُہائیا۔ ایہہ کدھروں پرہ نے لیکھ لیکھی، لکھتاں والا کی کی کار کھائیا۔ ناتا توڑ کے سورگ بہشتی، درشٹی سب دی اپنے نال ملائییا۔ ویکھو در تے سارے اکٹھے بیٹھے گریہستی، جنگلاں پہاڑاں والے بیٹھے دین دُہائیا۔ جن بھگتو ایہہ بڑی سہاونی آئی متی، ویہہ سو اگئی وِجی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اتار پیغمبر کہن ایہہ ویکھو سُن دُلا رے اتیت، ترے گن وچوں باہر نظری آئیا۔ بالی بالے کرن سچی پریت، ناتا اکو نال رکھائیا۔ جنہاں نوں ہوئی اک بخشیش، اندر باہر ونڈ وندائیا۔ سری بھگوان دے تھیک، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ اُٹھ سِنگھ امرجیت، عملاں نال جنائیا۔ باہر لیکھ ویکھ سُرجیت، سوئے سُنے سرب اُٹھائیا۔ جیہڑی کیسے نے کیتی نہیں ریت، اوہ اپنی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن اس نوں بھلی نہیں وادی، پچھلی کھیل کھلائییا۔ تلک لگا کے گُرمکھاں دی کولوں دادی، ایکا اپنی دئے وڈیائیا۔ پنجاں پیاریاں مستک لائے تلک لالائی، جوتی جوت کری رُسنائیا۔ جس دا گوہند بنیا ساٹھی، ناتا تن جگت بندھائیا۔ آگے ہور وکھری ساکھی، شبدی دھار جنائیا۔ جنہاں دی وید ویاس سمیں دی آسی، ترشنا پنجاں وچوں ودھائیا۔ اتم ہونے تیری داسی، چرن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن ہور، اگلا لیکھ جنائیا۔ ایتھے تردے ویکھے ٹھگ چور، جنہاں اُپر مہر نظر اُٹھائیا۔ کیوں کلجگ اتم پرہہ نون پئی بھگتاں دی لوڑ، لوڑ کارن ہویا سہائیا۔ سارے اُٹھ کے دووین ہتھ دیو جوڑ، نو نو سیس نوائیا۔ جس پرہہ دی سب نون پئی لوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کرنا درس پرتکھ، سٹمکھ ہو کے سیس نوائیا۔ آگے رہنا مول نہیں وکھ، وچ بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ اک ویراں پرہہ ساچے کھول دے آگھ، چاروں کُنٹ درس دکھائیا۔ سب دے اندر جاوین وس، ایہو تیری وڈیائیا۔ سانوں خوشی ہوئی تیرا دوارا ویکھ کے آگے ہتھ، آگے آگے دین گواہیا۔ ایہناں دا رُخ بدل دے جھٹ، سبجا پاسا اک بدلائیا۔ آکو وار سارے سبجا قدم آگے لین رکھ، ہوئی ہوئی چلن واہو داہیا۔ نال جیکارے بولو ست، ست ست صلاحیا۔ برہمنڈ کھنڈ پئے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ جس نے پھیر دتی اُٹی لٹھ، گیڑا چار کُنٹ دوائیا۔ سب دے کولوں کھوہ کے حق، خالی سب نون رہیا کرائیا۔ بُن رہنا نہیں کوئی شک، شکوے رہیا مٹائیا۔ کریا کرے پُرکھ سمرتھ، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، چار ورنان دئے جنائیا۔ دئی دویتی میٹ کے پھٹ، پئی آکو نام بندھائیا۔ لیکھے لا کے گوبند رت، رنگ اپنا اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گھندا ویکھیا برہمنڈ، سوہنا چکر لگائیا۔ بھگت سہیلے گاؤندے ویکھے چھند، چاروں کُنٹ آکو روپ نظری آئیا۔ جنہاں دا مالک اک بخشند، رحمت نال ترائیا۔ اکیاں آگے آگے وار دیوے ونڈ، ونڈن سوہنی آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اکیاں دے اندر باہر ہار، ہر کا روپ نظری آئیا۔ ایہہ بھگتاں دا پیار، سنتاں دا شنکار ہر شہنشاہیا۔ ایہہ لہنا قرضہ رہیا اُتار، ڈھر دا لہنا جھولی پائیا۔ اک وار محمد نے کر کے نمسکار، ایہہ آسا دتی جنائیا۔ جس ویلے آوین سانجھے یار، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ کیہڑا کریں آپ وبار، ووباری دے درڑائیا۔ پروردگار کہا نال پیار، ہوئی جہی سمجھائیا۔ مُرشد ہو کے مُریدان دیاں دیدار، دلبر ہو کے دلدر دیاں گوائیا۔ کلمیاں کلاماں تون کڈھ کے باہر، امام آکو میل ملائیا۔ گوبند ہووے نال نال پیار، ترے گن اتینا ویس جنائیا۔ سٹ ڈلارے کر پیار، پریم پریتی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہار کہن اسین آگے پچھے، جن بھگتاں سیو کھائیا۔ جگت کہانی والے گاؤ نے نہیں قصے، قسمت سب دی رہیا بدلائیا۔

جو پرہ دوارے وکے، قیمت اوبناں رہیا چکائیا۔ سب تارے وڈے نکے، مہر نظر نال ترائیا۔ بِن سِنگھ تیری سیٹی وی ایہ دسے، سانجھ یار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پریم پریتی جائے دس، اپنی وار جنائیا۔ وسل سُن کے ہوون کھڑے، اپنا آپ دھیان لگائیا۔ پچھے جنم بھوگ لئے بڑے، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بتھیرے پڑھے، قرآن انجیلار مصلے کر سُنائیا۔ پہاڑاں پتھراں وچ وڑے، اگنی تن تن تپائیا۔ ڈُونگیاں کندراں وچ وڑے، جنگلاں کھوج کھوجائیا۔ اتم کارج ساڈے کیتوں نہ سرے، ثالث نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آپے آکے پھڑے، دُھر دی جوڑی لئے اُٹھائیا۔ او بھگتو اپنے گھرے، کیوں اپنا گھر گئے بھلائیا۔ جتھے وسے نر نرائن ہرے، ہر جو اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے چار جگ ویکھے کھڑے، چارے مینارے دین گواہیا۔ جتھے ست رنگ نِشانے کھڑے، دو جہاناں رہے جنائیا۔ ایہ چاؤ بھگت دوارے بھگت سہیلے سدا جیوندے مرے، مریاں دے پچھوں ایہناں دا جیون نظری آئیا۔ ایہ چارے کہن ایہ کھوٹے نہیں ہن ہوئے کھرے، نام گھسوٹی اُتے لئے گھسائیا۔ ایہناں نوں رہے نہ کوئی ڈرے، بھ۔ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں نے دُھر دے ڈھولے پڑھے، اکو گایا بے پرواہیا۔ ایہناں دے کارج ویکھو سرے، وبہ سو اگی دئے گواہیا۔ اوہ مل گئے اکو دھڑے، دھول دین پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔

سوہنگ شبد سچ جیکارا، جے جے جیکار دتا کرائیا۔ دو جہان تگن ایہ نظارہ، نگاہ نین اُٹھائیا۔ کرے کھیل آپ کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گوہند دا قرضہ ادھارا، ہر سرب رہیا چکائیا۔ بھگتن دا میت مُرارا، سجن اک سمجھائیا۔ بھاگ لگائے بھگت دوارا، بھاگ اگلا حصہ جھولی پائیا۔ کوڑا ناتا جگت سنسارا، گرسکھاں رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھو ہن چلنا چپ چاپ، دس چکر پور کرائیا۔ ایکے نال اک دا ہویا ملاپ، دوہاں دا انک اکو اک نظری آئیا۔ دُھر دا مالک مل گیا باپ، پتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جس نے آتم پرماٹم دتا جاپ، جیون جگت بدلائیا۔ پچھلے میٹ کے روگ سنتاپ، ست ست دتا سمجھائیا۔ سیوا کرے بن کے داسی داس، اپنا ویس وٹائیا۔ حکمے اندر رکھ کے پرتھمی آکاش، گگن منڈل رہیا بھوائیا۔ وشن برہما شو کرن ارداس، گل وچ پلُو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان اپنی دیا کمائیا۔ ایکا کہے میرا ایکا

ہویا، اکو رنگ وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی اُٹھیا سویا، نین اگھ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں لے کے آیا ڈھوآ، امرت میگھ برسائیا۔ گُرمکھ کر کے
 جائے نواں نرویا، جنم کرم دا روگ رہن نہ پائیا۔ ست پرکاش کرے لویا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ایکا کہے میں ایکے نال جڑ کے، جوڑی سچ بنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ نرگن آیا مڑ کے، اپنا وپس وٹائیا۔ کرے
 کھیل اپنی دھار ڈھر دے، گہر گمبھیر اپنا بھيو کھلائیا۔ پندھ مکائے اندپر دے، لواں پُریاں قرضہ لاییا۔ لیکھے مکاوے لہنے ڈھر دے،
 ہر سنگت جھولی پائیا۔ بھگت دوارے ملے پھیر نہ وچھڑدے، وچھڑیاں رہیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر نال ترایا۔ ایکا کہے میں ویکھیا ایکنکار، اکلا نظری آئی۔ لہنا مکائے تیئی اوتار، پچھلا مول لیکھے لایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ست
 سچے دربار، درگاہ ساچی دئے سمجھائیا۔ سجدہ کرو ایکو وار، نیوں نیوں لاگو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ
 کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھی تیری ریتے، زُڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلے پھردے چپ چپیتے، برہمنڈ
 کھنڈ پھیرا پائیا۔ جنہاں ملیا ڈھر دا میتے، مستک نیوں نیوں سیس جھکایا۔ میل ملانے اوج نیچے، ایکو رنگ چڑھائیا۔ اندر سنگھ
 کہے پرہ آدہلیزے، کایا کھڑکی دے کھلائیا۔ آتم پرما تم کرے ریجھے، سوہنا تن شنگار وکھائیا۔ لیکھے چُکائے پچھلے دن بیتے، آگے ایکا دئے
 وڈیائیا۔ خالی رہن نہ دیوے کھیسے، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ایکا کہے
 میں ایکا وار کران سلام، صحیح سلامت نظری آئی۔ پیغمبران دا امام، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ آتم کھیل کرن آیا جہان، نوبت اپنا نام
 وچائیا۔ کوڑی کِریا میٹ شیطان، شرع دتی بدلائیا۔ بھگت سہیلے اکٹھے کیتے آن، ڈھر دا جوڑ جُڑائیا۔ ونڈاں ونڈ سیری بھگوان،
 گنڈھ گوبند نال رکھائیا۔ اگی اگی دا پچھلا دان، ویہ سو اگی جھولی نال بھرائیا۔ مالک بن کے راج راجان، تخت نواسی حکم سنائیا۔
 تھادی اگی دا دلدار کاہن، گھنٹیا ویکھ وکھائیا۔ جس دا جھلدا رہے نشان، چار گنٹ نہ کھئے نوائیا۔ جس دا بنیا رہے ودھان، چار
 جگ نہ کھئے بدلائیا۔ جس دا چلدا رہے پیغام، آتم کرے پڑھائیا۔ جس دا ہندا رہے مان، لکھ چوراسی سیس نوائیا۔ جس دا دیندا
 رہے دان، سنت سہیلے جھولی رہے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دی کرنی کار کھائیا۔ ایکا کہے میں لیکھا
 ویکھیا اک، بھگت سہیلے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے ایتھے چل کے آئے گُرمکھ گُرسکھ، بن کے پاندھی راہیا۔ ایہناں نام دی پائی بھچھ،

بھچھیا اک ورتائیا۔ کروٹ بدل نہ دیوے پٹھ، ستمکھ دے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا میلا رہیا
 ملائیا۔ ایکا کہے میں ویکھاں آقا، مالک نظری آئیا۔ جس دے کول اگئی خاکہ، برہمنڈ کھنڈ رہیا ٹکائیا۔ جس دا گرتھاں توں باہر
 ساکہ، جگت ودیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا نہ کوئی مائی نہ باپا، سر اپنا ہتھ دیوے ٹکائیا۔ نہ کوئی تاپا نہ کوئی چاچا، سجن سین نہ کھئے
 بنائیا۔ ناری کنت نہ جوڑے ناتا، دھی پتر نہ کھئے دکھائیا۔ پوجا پاٹھ نہ کوئی گاتھا، جوگ ابھاس نہ کھئے کرائیا۔ سروور تیرتھ نہ کھئے تاٹا،
 مّجن کرن کھئے نہ پائیا۔ ونجارا روپ کھول کے پاٹا، سوڈا ہٹ نہ کھئے دکھائیا۔ راہی پاندھی پنڈھ نہ مارے واٹا، بھجے نہ واہو داہیا۔ کھیلے
 کھیل جگت تماشا، اپنی دُھر دی کار کھائیا۔ کلجگ اتم کریا کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہار سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گرمکھ ویکھے چلدے، اندرے اندر اکو نام دھیائیا۔ سچ دوارا ویکھے ملدے،
 سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے ناتے تئن انّ جل دے، ترشنا رہن کھئے نہ پائیا۔ دیپ اگئی اکو بلدے، نور نور رُشنائیا۔ ایہہ
 مالک اوس گھر دے، جتھے وسے بے پرواہیا۔ کیسے کولوں مول نہیں ڈردے، نرہے ہو کے چلن واہو داہیا۔ پچھلا کلمہ کوئی نہیں
 پڑھدے، منتر ان والی نہ کھئے شنوائیا۔ اکو تونہی تونہی کردے، سوہنگ رہے راگ سنائیا۔ منزل اپنی آپے چڑھدے، ستگر پورے
 اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مکائیا۔ ایکا ایکا کہے ویکھو سنت سہیلڑیو، سچ دیاں
 جنائیا۔ وقت سہنجنا ویکھو ویلڑیو، ملنی جگدیش کرائیا۔ سد وسو رنگ نویلڑیو، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گوبند کہے سُنو سکھ میتو، مترو دیاں جنائیا۔ ایہہ ٹھاکر سوامی ٹھانڈا سینتو، ستگر اکو اک اکھوائیا۔
 ایسے دا نام سدا چیتو، پردے وچ وسائیا۔ کایا چولی چارھو رنگ مجیٹھو، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ایکا کہے ویکھو اک اکلا، ہر آیا دُھر دا ماہیا۔ بھگت دوار سہائے محلا، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ سچ نشان
 جھلائے اُپر محلا، محفل اک لگائیا۔ جنم کرم دا میٹ دے سلا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ گرمکھاں دا اک دوجے نال پھڑا کے پلا، پرہہ
 سوہنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ایکا کہے میں ویکھی پھردی اگئی، اگئی چکر لائیا۔
 اگوں سوہنی دسی چٹھی، گوبند کڈھ دکھائیا۔ نالے اکھڑ نالے نیشاکھڑ ایہہ وکھری دھار والی متی، متراں دئے جنائیا۔ جس وچ پرگٹ

کیتی ساچی سیکھی، بھکھی اپنی اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت سہیلے لائے
 چکر آگی، ایکنکار لیا منائیا۔ جس نے اپنی بنائی ساچی سیکھی، مستک ٹکے سب نوں لائیا۔ آتم پر ماتم جائے کھچی، انتر انتر میل
 ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویہ سو آگی کہے ویکھو سوہنا سمت، سمتی نال ملائیا۔ پُرکھ
 کال کیتی رحمت، پروردگار دیا کمائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال ہویا سہمت، سہم کوڑا دئے گوائیا۔ شبد اشارہ مار کے سینت، سوئے
 کلجگ لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا دیوے تهاؤں تھائیا۔ ویہ سو آگی کہے ہور نہیں کوئی شہنشاہ،
 پاتشاہ نظری آئیا۔ جو سچ سنگھاسن بیٹھا لا، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ ست رنگ نشا نے رہیا جھلا، سوہنی بنت بنائیا۔ چاروں
 کنت رہیا سمجھا، شبد سندیش درڑائیا۔ بھگتان دئے صلاح، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ اکو پرہہ در لیا منا، دو جی اور نہ کھئے
 پڑھائیا۔ نہ کوئی سور کھائے نہ کوئی گان، دویاں دا مالک اکو نظری آئیا۔ مندر مٹھ کوئی مان رہیا نہ، چاروں کنت دئے دہائیا۔ پیر پیغمبر
 اکٹھے ہو کے گئے آ، اپنا پندھ مکائیا۔ اچی کوک رہے سنا، تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ ابناشی رہیا جنا، شبدی سہج سُبھائیا۔ رل مل
 اکٹھے ہو کے کرو اک دُعا، خالی جھولی لو بھرائیا۔ پورب لیکھا لوو مکا، مکمل حکم دئے سنائیا۔ اکو حکم چلے خدا، خدی رہن کھئے نہ
 پائیا۔ بھگتان نال مل کے چکھو مزہ، مجلس اکو نظری آئیا۔ کلجگ کوڑ گریار دی دسو وجہ، کیوں چاروں کنت بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 کیوں تسیں دے نہیں سکدے اس نوں سزا، اپنا بل پرگنائیا۔ کلجگ اندھیرا ویکھیا جگہ جگہ، مندر مسجد رہے گر لائیا۔ کوڑی شرع
 اندر بدھا، جگت جہان نظری آئیا۔ مایا ممتا اندر وڈا، ہنکاری گڑھ وکھائیا۔ ہر سرنائی کوئی نہ لگا، کیوں بیٹھا مات بھلائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، جھک جھک سیس نوائیا۔
 کیرپا کر پروردگار، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ ویہ سو آگی توں بعد ساڈا لیکھا نہ رہے وچ سنسار، پلو سارے رہے چھڈائیا۔ تیرے
 حکمے اندر سیوا کریئے بن کے برخوردار، بالے نڈھے روپ وٹائیا۔ گوہند کہا میرا دے ادھار، وست پچھلی جھولی پائیا۔ ساچی سیکھی
 کر تیار، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ چار ورنان دا تئے نہ کھئے پیار، برن کرے نہ کھئے لڑائیا۔ نظری آئے آپ نرنکار، دوجا اشٹ نہ کھئے
 منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوہند ویکھ سچ بنائی بنت، تینوں دیاں جنائیا۔ ایہہ گرمکھ

ساچے سنت، ہر سترگر لے پرگٹائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جگت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نال رکھائے ساچے بھگت، ہر بھگت دوارے میل
 ملائیا۔ آسا منسا پوری کر کے حرص، بوس دتی گوائیا۔ غریب زانیاں اُتے کر کے ترس، کوچھے کملے لے اٹھائیا۔ جنہاں دے کارن نرگن
 ہو کے آیا پرت، سرگن ناتا مات ٹڑائیا۔ ہن پین نہیں دینا فرق، پچھلا گھاٹا پور وکھائیا۔ کیسے نوں رکھنا پئے نہ ورت، دیوتیاں سیس نہ
 کھئے نوائیا۔ گرواں دا رہے نہ کوئی دھڑت، پیغمبران نوں نیاز، نہ کھئے کھوائیا۔ جے منگن تے اکو ہر کا درس، اکو اوٹ تکائیا۔ ہرہوں
 وچھوڑے اندر رہے تڑپ، جل میں نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ گوہند کہے
 سُنیا سندیش، پرہو تیری سرنائیا۔ بھگتو ایدوں وڈا نہیں کوئی نریش، شہنشاہ روپ نہ کھئے دھرائیا۔ جس دا حکم سدا ہمیش،
 جگ چوگری سیو کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے نوں کرن آدیس، تسیں سارے دیو سیس جھکائیا۔ جو نرگن ہو کے بدل کے آیا
 بھیکھ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھاگ لگا کے سمبل دیس، ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جاتا ہو پرویش، شبدی ڈنک سنائیا۔
 اکیاں اکیاں دی رچ کے کھید، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہویا سہائیا۔ جن بھگتو ایدوں
 وڈا نہیں کوئی تخت، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ اس توں پرے نہیں کوئی عرش، عرشاں نوں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ اس توں وڈا نہیں
 کوئی جودھا مرد، سورپیر اکھوائیا۔ اس توں بنا ونڈے نہ کوئی درد، دکھیاں دا ماہی بے پرواہیا۔ گر اوتار سُن کے عرض، پیغمبران
 پچھے پھیرا پائیا۔ سب دا لاہ کے جائے قرض، حساب اگلا دئے کھلائییا۔ ٹہانوں دینا پوے نہ کیسے دا دھڑت، صاف بری دئے کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ جن بھگتو اس توں وڈا نہیں کوئی نرائن، نہ ہر اکو نظری آئیندا۔
 جو سب دا ساک سین، جن سجن میل ملائیندا۔ جس دا جگ جگ لہنا دین، چوگری ویکھ وکھائیندا۔ ساچا ڈھولا آیا کہن،
 سوہنگ راگ الائیندا۔ کلجگ کریا نہ وہنا وہن، شوہ دریائے پار کرائیندا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ درس دکھا
 کے اپنے نین، نبج آتم پرما تم اکو گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگتو اس توں وڈا
 نہیں کوئی راج، دو جہان سیس نوائیا۔ اس توں سوہنا نہیں کوئی تاج، جگت سیس نہ کھئے بندھائیا۔ اس توں وڈا نہیں کوئی کاج، بنا
 بھگتیوں بھگت پار کرائیا۔ اس توں وڈا نہیں کوئی داس، مالک بن کے نفر ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسان ویکھیا عدلی، عدالت اک لگائیا۔ جس نے کیتی دھر دی بدلی، لیکھا سب دا
 ربیا مکائیا۔ اوہ نظر نہ آوے شکلی، شہنشاہ اپنی کھیل ورتائیا۔ جیہڑے کلجگ بھل گئے اوہ بے عقلاں دے بے عقلی، ودیا کم نہ آئے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ گر اوتار کہن تیرا ویکھیا انصاف، سب دی آس پُجائیا۔
 انہاں اکیاں دے قصور کیتے معاف، جو بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ باقی سب دے دھو دئے پاپ، دُرمت میل دھوئیا۔ رُوچ بُت دوویں کر کے
 پاک، صاف ستھرے دئے بنائیا۔ اندر وڑ کے کھول دے تاک، پردہ آپ اٹھائیا۔ کوڑی کریا کر دے چاک، جھوٹھی جڑ اُکھرائیا۔ پر ماتم
 دے دے ساتھ، آتم منگ منگائیا۔ تُوں ہی انا تہاں دا ناتھ، نمانیاں دا مان نظری آئیا۔ پتن دسدے اپنا گھاٹ، بیڑا دے جنائیا۔ لکھ
 چوراسی مکے واٹ، پھیرا اور نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا درس کر کے ساکھیات، جنم جنم دا گیڑا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جن بھکتو سانوں مل گئی چھٹی، چھٹکارا جگت کولوں کرائیا۔ اسیں بہنا
 اوس دی گئی، جو کوٹن کوٹاں ربیا جگائیا۔ بھاگ لگا ویکھنا اوبدی پتیں، جس اُتے اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند نال مل کے ہوئی
 خوشی، وجے سچ ودھائیا۔ پتا پُت دی اکو رچی، اکو بھيو کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا جھولی
 پائیا۔ گر اوتار کہن جن بھکتو آگے تہاڈا لیکھا، لکھت لیکھاری دئے جنائیا۔ جس دھار اگتی بھیکھا، پکھنڈی دینے مٹائیا۔ گر مکھاں
 رکھیا چیتا، وچھڑے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار کہن اکھ کھول دے، خالق
 خلق بے پرواہ۔ اکے نظر نال سارے تول دے، رحمت کنڈا ہتھ اٹھا۔ جنم جنم دے پردے پھول دے، دئی دویتی پرے ہٹا۔ راہ دس
 دے اپنے تول دے، جھگڑے جھوٹھے پندھ چکا۔ دو جہان تینوں پھول دے، لبھن تھاوں تھان۔ نگارے وج گئے ڈھول دے، برہمنڈ
 کھنڈ رہے نین اٹھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترا۔ ویہ سو آگے کہے ویکھو نگارہ وجدا، جس دا وجود
 نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند سورا اکو سجدا، شبدي روپ وٹائیا۔ اکیاں دے پریم اندر بجھدا، ناتا نہ کھئے ٹرائیا۔ جھگڑا مک گیا آگے رہنا اڈ
 دا، وکھری دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ کے
 تیرا روپ، خوشیاں وچوں خوشی پرگٹائیا۔ تیری مہما سدا انوپ، کتنہی کتھ نہ سکے رائیا۔ تیرا لہنا چارے کوٹ، دہ دشا تیری

وڈیائیا۔ کِریا کر سچ محبوب، مُحَبَّت دُھر دی دتی وکھائیا۔ بھگت دوارا اُچ عرُوج، اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوبند کہے سُنو سندیشہ اِکو وار، شبدی شبد جنائیا۔ جیہڑے سْت نہیاں ہیٹھاں دتے سوال، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ سوہنے ویکھ کے جوڑا جوڑا لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھے لائے پچھلی گھال، پُورب جھولی پائیا۔ جنہاں دے مُکھ پُونجھے نال رومال، اِکٹھے کیتے چائیں چائیا۔ جیہڑے ٹہائے سرسے والے تال، تلواڑے اوہناں دے دتے وجائیا۔ اِکیاں اِکیاں دا ہتھ کے ہار، ہر اپنا رُوپ سائیا۔ جنم مرن دا اِگے چھڈیو وچار، جھکڑا اِج تون دتا مُکائیا۔ دھرم رائے نہ کرے خوار، جم کا رُوپ نیڑ نہ آئیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، کال بھجے نہ واہو داہیا۔ مہابلی ہو کے رکھے نال، سیوا مہاکال لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ سچ سرنائی دیون آیا، کل کلکی اِک اوتار۔ ٹھانڈا در وکھاون آیا، بھگت سُہیلا بھگت دوار۔ دھرم دا میلا میل ملاون آیا، جس دے پچھے لنگھ گئے کوٹن جُگ چوکری چار۔ سجن سُہیلا بن کے آیا، دُھر دا میت مُرار۔ جنہاں سٹمکھ درشن پایا، بیڑا کر جائے پار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے نوار۔ دُھر دا لیکھا آپ چُکاون، کرنی کار کھائیا۔ اِکیاں دا اِکا رنگ رنگاون، نام مجیٹھی دئے چڑھائیا۔ دُھر دا اپنا سنگ نبھاون، میلا سہج سُہائیا۔ اِکیاں نے اِگی وار اِکو وار سیس جھکاون، نمو نمو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اِگی اِگی چُکیا مُول، امل دیا کھائیا۔ باقی دیاں دا لہنا دینا کرنا وِصُول، اپنا حُکم سُنائیا۔ سارے کرو قبُول، کعبہ اِکو دینا وکھائیا۔ کرتا کدے نہ جاوے بھُول، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سچ سینگھاسن کہے ساڈھے تِن ہتھ، پہلی وار اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگوان کھیل ویکھ سمرتھ، اپنی خوشی دیاں جنائیا۔ جن بھگتو کھلی ویکھو اگھ، نیناں نین مٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سہائیا۔ اِگی اِگی متھا ٹیک کے جانا پچھے ہٹ، ویلا وقت سُہائیا۔ باقی سنگت آؤنی جھٹ، ڈیرہ سوہنے در تے لائیا۔ پچھلے رہنے اوہو اٹھ، بدلی ہور نہ کئے جنائیا۔ اوہو پریم پیار دی رت، مستک تِلک نُور رُشنائیا۔ اوہو سب دا دینا حق، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ اِگی منٹ وچ وقفہ دتا دس، پھر اپنی کھیل لئے رچائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پھر سارے گا کے جس، پھر سیس نوا کے سارے پچھے جاؤ ہٹ، اِکا دُوجا اِکو رنگ، رنگ رتا آپ

رنگائیندا۔ اگلا پچھلا ایکو سنگ، دوہاں جوڑ جڑائیندا۔ آد جگاد اک مردنگ، ہر کرتا آپ وجائیندا۔ نت نوت دئے ایکا اند، اند آتم
 رس چکھائیندا۔ دو جہاناں ساچا چھند، ساچا ڈھولا آپ الائیندا۔ جگ جنم دی پوری کر کے منگ، بھچھیا اپنی جھولی پائیندا۔
 بھگت سہیلا بھگتاں بیڑا بٹھ، ہر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سچ دوار دے چاڑھ کے چن، درگاہ ساچی آپ چمکائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ اگلا پچھلا جڑیا جوڑ، ہر جوڑا آپ جڑائیا۔ گوبند لگی نبھی توڑ، آدھ وچکار
 نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوارے لیکھا چکیا مور تور، تیرا میرا اکو روپ دسائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا چانن دئے وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اگلے پچھلے ہونے اکتھے، سوہنا سنگ بنائیا۔ پریم پریتی اندر رتے، آتم
 پرما تم ویکھ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے کر کے سچے، سچ سچن دئے بنائیا۔ جن بھگتو تسیں اوس دے دوارے جنے بچے، جو گرمکھ اپنی گود
 اٹھائیا۔ آگے توں ناتے ہو گئے پکے، پکی طرح سمجھائیا۔ جنہاں نے امرت باٹے چھکے، گھر ملے سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوبند کہے میں ویکھے آپ، اپنی اکھ کھلائییا۔ جو میرے پرہ دا کردے جاپ، دھر دا راگ
 الائیا۔ میں اوہناں دا ہو کے داس، سیوک بن سیو کھائیا۔ پتن لا کے اپنے گھاٹ، بیڑا جگت جہان پار لنگھائیا۔ کوڑی میٹ اندھیری
 رات، سچ نور کراں رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے میں پچھلا سچن، سانجھی
 نظری آئییا۔ کلجگ شبد نگارہ ہو کے آیا وچن، بے خبراں خبر سنائیا۔ پریم پریتی اندر سدا رہیا مگن، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر اپنا دئے وکھائیا۔ گوبند کہے میرے سکھ سہیلے، سوہنا سماں سہائیا۔ دو اک دے ہو
 گئے میلے، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ اکو رنگ ہو گئے گرو چیلے، چیل گرو وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر
 نال ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے سن گوبند سچنا، اکو وار دیاں درڑائیا۔ جو کرن آئے پردکھنا، چاروں کُنٹ قدم اٹھائیا۔ اوہ گرمکھ کوئی نہ رہے
 سکھنا، خالی جھولی دیاں بھرائیا۔ گرمکھ نیتر کھول کے تکنا، لوچن نیناں نال ملائییا۔ بن پُرکھ اکال کسے نہیں کہنا آ میریا مکھنا، پھڑ
 ہاں گود اٹھائیا۔ چرناں وچ کسے نہیں وسنا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ امرت دا رس سنت سہیلے چکھنا، اکو نظری آئییا۔
 جس پرہوں وچھوڑا کٹنا، ناتا توڑے جدائیا۔ پریم پیار دا ملکہ وٹنا، سوہنا سگن منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

کل کرنی رہیا کھائیا۔ گرمکھ ساچے ویکھ کے بھوندے، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائیا۔ گیت سہاگی ڈھولے گاؤندے، راگاں نال وڈیائیا۔
 نیوں نیوں سارے سیس نواؤندے، جھک جھک خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی درشن پاؤندے، ترشنا ترکھا بُجھائیا۔ سچ بینتی اک
 سُناؤندے، ہوئی ہوئی درڑائیا۔ پرہو واسطہ اکو پاؤندے، بخشنی سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی سچ درڑاؤندا اے۔ اک اکھر آپ سُناؤندا اے۔ سوہنا ویلا وقت وڈیاؤندا اے۔ بھگت دوارا اک جناؤندا
 اے۔ جتھ نہر ہر آسن لاؤندا اے۔ کرپا کر کر گرمکھ پار لنگھاؤندا اے۔ کوڑی کرپا میٹ کے ڈر، بھانڈا بھو بھتاؤندا اے۔ اک دوجے
 نال پھڑا کے پلّو لڑ، اک دوجے نال گنڈھ پواؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان آپ اکھواؤندا اے۔ مہروان
 کہے سُنو میرے میتو، مِتران وانگ جنائیا۔ اکو ناں پرہہ دا چیتو، چتوت تھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ مان مٹا کے ہو جاؤ نیچن نیچو،
 ہنکار نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچی کرو چرن پریتو، پریم ملے بے پرواہیا۔ ہر کرہار بخشیشو، رحمت جھولی پائیا۔ سد دیونہار اسپسو،
 حدیث اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جن بھگت کہن پھیرے پھردے، اگی اگی
 چکر لگائیا۔ نالے درشن کریئے اوسے شیر دے، جو سینگھ روپ اکھوائیا۔ جو لہنا دینا نبیڑ دئے، حُکم اک سنائیا۔ چرناں وچ لیٹ
 لے، بخشے سچ سرنائیا۔ راتیں سٹیاں دے جاگدیاں ویکھ لے، غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ اتم سچ دوار سچکھنڈ اپنا دیس دئے، مہر نظر
 تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی ویکھ کے ہر، ہر جس سارے رہے گائیا۔ بھ
 اندر رہے ڈر، بھو اک جنائیا۔ در کھلوتے بنا سیس دھڑ، آسا نال ودھائیا۔ سوہنگ ڈھولا رہے پڑھ، تُوں ہی تُوں راگ الاٹیا۔
 چاروں گنٹ ویکھ ویکھ اشارے رہے کر، سینت نال رہے جنائیا۔ جنہاں تُوں پرہہ دیون آیا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ ایہناں
 ودیا کوئی نہیں لینی پڑھ، ناتا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اکو مرنی گئے مر، ڈر اپنا گئے چکائیا۔ ایہناں اُتے کرپا رہیا کر، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا رہیا مکائیا۔ دُھر دا لہنا ویکھے مُکدا، خوشی چاروں گنٹ لے انگرٹایا۔ ویہہ سو اگی کہے بھگتاں
 کولوں پُچھدا، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ ہُن لیکھا ساچا سچ سچ دا، کوڑا ناتا رہیا تڑائیا۔ لیکھا چُکیا جگت دُکھ دا، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی دیونہارا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ بھگت وچھل ہر گردھارا، دو جہاناں

ویکھے تهاؤں تھائیا۔ چرن کول دئے سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، دوجی دسے نہ کھئے گواہیا۔ جنہاں بخشے چرن
 پیارا، پردے اندر ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں وکھائے سچ دربارا، جتھے گرمکھ بیٹھے آئیا۔ چاروں کُنٹ اک نظارہ، جلوہ اکو نور خدائیا۔ چاروں
 کُنٹ اک ہلارا، ست رنگ نشانہ ربیا وکھائیا۔ چاروں کُنٹ اک منارا، دہ دشا ربیا سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ اک جیکارا، سوہنگ
 ڈھولا ربیا گائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہتھ رکھدا ویکھیا سوامی، گر اوتار رہے جس
 گائیا۔ شبد اگئی سناوے بانی، دھر دا ناد جنائیا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، رس اکو اک چکھائیا۔ نانا توڑ کے چارے کھانی، چارے
 بانی اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگت بنائے سکھڑ سچجی سوانی، گھر مندر دئے بہائیا۔ دیپ جگائے جوت نورانی، نورو نور کرے رُشنائیا۔
 جنم کرم دا لیکھ مکا آسانی، مُشکل سارے حل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر نال
 پرہہ تکدا، دو جہاناں سجن میت۔ بھيو کھلاوے اپنی اکھ دا، شبد جناوے دھر دا میت۔ پردہ لاہوے ساچے سچ دا، بخشنہارا چرن
 پریت۔ جو بھگتاں اندر وسدا، سو پرکھنہارا نیت۔ لکھ چوراسی وچوں رکھدا، کایا چارھ کے رنگ مجیٹھ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وسنہارا دھام انڈیٹھ۔ دھام انڈیٹھا کھلدا، پڑدا ہرجو دتا اٹھائیا۔ گھر وکھایا ایکو ہر دا، بھگت
 دوارے سوہیا پائیا۔ ایہ لہنا دینا چر دا، جگ چوکری راہ تکائیا۔ کلجگ اتم شانت کرے پردا، گرمکھاں دوارے امرت برسائیا۔
 ویکھو گیڑا کیوں گڑدا، چاروں کُنٹ جگت بھوائیا۔ پرہہ مالک بنے اکو پر دا، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھو کھیل اگئی شیر دا، جو
 شہنشاہ اکھوائیا۔ بہانا متوں اکو دلیر دا، جو دھیرج ربیا دھرائیا۔ اتم لیکھے سرب نیڑدا، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی کہے بھگتو میں دیواں وڈیائی، وڈے وڈے نظری آئیا۔ جنہاں نوں چاروں کُنٹ ربیا
 بھوائی، بہاونا پچھلی پور کرائیا۔ ویکھو نال آئی سینتا مائی، بونجا پنکھڑیاں والا ہار اٹھائیا۔ میں اوہناں پاؤنا چائیں چائیں، جو پرہہ دی
 سیو کمائیا۔ جو مالن وکھری بن کے آئی، کھتری براہمن سارے دتے تجائیا۔ بنا تیری بولی بھجی آئی، بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ جو سب
 دا ویکھیا گوسائیں، بخشنہارا اکو نظری آئیا۔ جس نرمل جوت جگائی، نوری نور کرے رُشنائیا۔ جس دھر دا جوڑ دتا جڑائی، سچا
 میل ملائیا۔ ساچی پٹی نام پڑھائی، دھر دا حکم اک سُنائیا۔ گرمکھ سخی کری گرمائی، حقو حق وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ

ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہے میں ویکھیا گُرمکھ گھنڈا، گھنن گھیری رہے تجائیا۔ سنت سُہیلا ویکھیا
 سَتگر چرن چم دا، ----- نال ملائیا۔ جھگڑا چُکیا پاپ پُن دا، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ منتر رہ گیا اکو پُہن دا،
 وچوں فُرنے دئے گوائیا۔ راگ اکو دتے دُهن دا، اگئی ناد وجائیا۔ سنت سُہیلے سبجَن چُنڈا، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ پھڑ پھڑ
 ہابوں بیڑے بٹھدا، اکو ناتا جوڑ جُڑائیا۔ کرے کھیل نہچل دھام اٹل دا، شاہ پانتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، جن بھگتاں اندر رلدا، دوجا دھام نہ کھئے وکھائیا۔ دھام کہے میں دھاماں دا دھام، دھرنی اُتے ملے وڈیائیا۔ جس دے اُتے
 بیٹھا رامان دا رام، ہر داتا بے پرواہیا۔ نظری آوے کاہناں دا کاہن، ہر کرتا کھیل کھلائیا۔ بھگت سُہیلے اکٹھے کیتے آن، گُرمکھ جوڑ
 جُڑائیا۔ چرن پریتی بخش دھیان، ساچی ریتی اک سیکھائیا۔ کایا گڑھ توڑے مان ایہان، نون سو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر نال گُرمکھ تردا، پس اکیسا دئے گواہیا۔ جو بنیا در گھر ساچے دا بردا،
 بندی خانہ گیا ٹڑائیا۔ جو صاحب سوامی پلُو پھڑدا، اگلا جوڑ جُڑائیا۔ اوہ نہ جم دا نہ مردا، لگھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر پرہہ کرنے آیا، کرتا پُرکھ کرتار۔ ویہہ سو اگی رت سہایا، گُرمکھاں کرے
 پیار۔ سَت لاڈلے لئے اٹھایا، جو وچھڑے جُگ چار۔ سچ دوارے میل ملایا، کیریا کر آپ نرنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، لیکھا جانے دُھر دربار۔ دُھر دربار دا مالک سوامی، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ آد جُگادی جانے کہانی، جُگ جُگ کھیل کھلائیا۔
 بھگت سُہیلا بن کے بانی، رہبر نظری آئیا۔ اوہ داتا ہو کے آیا دانی، دیاوان دیا کھائیا۔ سچ دواویوں دیوے اک نشانی، نشانہ سِدھا
 تیر چلائیا۔ جن بھگتو پرہہ نون ملنا ہویا آسانی، سوہلا اکو اک پڑھائیا۔ سچے در دیوے پد نربانی، محل اٹل اُتے پُچائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کر کیریا پار لنگھائیا۔ کیریا کردا ویکھیا، پاربرہم کرتار۔ سچ سنگھاسن کہے مینوں آیا چیتیا، گل
 پچھلا لیکھ وکھال۔ جس ویلے گوبند مانی سیجیا، جنگل جوہ وچ پہاڑ۔ اوتھ کپڑا سندیشہ بھیجیا، کیریا کر کے آپ کیرپال۔ اوہ اچے
 تک کیسے نہیں ویکھیا، سب دے ٹھاکر دین دیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ویکھ اپنے لال۔ سچ سنگھاسن
 کہے مینوں کجھ سُجھدی، سچ دیاں سمجھائیا۔ بھگتاں آشا تیتھوں پُچھدی، کرے حال دُہائیا۔ کدوں کھیل چھڈنی لک دی، لُکیاں کم

راس کھٹے نہ آئیا۔ جے تیرا ناتا جُڑیا کھیل ہونی پيو پُت دی، پُتریں بھاگ لگائیا۔ کی وڈیائی گجری سُت دی، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ
 ابناشی کہا ایہہ کھیل او سے دی رُت دی، پت ڈالی رہیا مہکائیا۔ جس دی کتھا کہانی نہیں مُکدی، سو مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سِنگھاسن کہے مین سُچجّا، تیری کرپا دتا بنائیا۔ تیرے حُکمے اندر بدھا،
 بیٹھا سیو کھائیا۔ مینوں اپنا سمجھ نہ آوے اگا، پچھے دی نہیں کھٹے چٹرائیا۔ ایسے کر کے آیا بھجّا، در تیرے الکھ جگائیا۔ تُوں اوس دا
 دس مزہ، جو بھگتاں رہیا کھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ سچ سِنگھاسن تُوں ویکھ میرا
 راز، ہنکار وکار نہ کھٹے رکھائیا۔ ساچی ساجن رہیا ساز، چار ورن دیاں وڈیائییا۔ کوئی رہے نہ کیسے مُحتاج، خالی بھانڈے دیاں بھرائیا۔
 سچ دھرم دا ساچا کراں راج، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ سیس جگدیش دھر کے تاج، گوبند میلے سہج سُبھائیا۔ رسماں نالوں وکھرا
 رچ کے کاج، ساچا در دئے سمجھائیا۔ ناتا توڑ کے جگت سماج، سمگری گُرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ سِنگھاسن کہے مین کڈا چنگا، چنگیاں وچوں نظری آئیا۔ میرا چرن چمن آوے سُرستی جمن گنگا، بن
 بن پاندھی راہیا۔ میرے اُتے بیٹھا سربنگا، اپرمپر سوہا پائیا۔ بخش کے اک اندا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر سنگت وچ رہے نہ کوئی
 گندہ، کچے بھانڈے بھنّ وکھائیا۔ جن بھگتو ایس توں آکے ہور نہیں کوئی ڈنڈا، بن سِری بھگوان اگلا پندھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سِنگھاسن کہے ایہہ اگئی اگئی آئی دُوچی وار، دوہرا تال وجائیا۔ ایہناں دے
 اندر وسے زرنکار، زرگن سوہا پائیا۔ جس ویلے سوں جان پیر پَسار، اُپر لیف ٹکائیا۔ اوس ویلے دیواں درس دیدار، گھر گھر پھیرا پائیا۔
 جو مجلساں دا یار، بھگتاں دا ادھار، سنتاں دا پیار، گُرمکھاں دی دھار، دھار رہیا پرگٹائیا۔ سخیان دا کنت بہتار، سجنان دا
 سرجنہار، مرداں دا مددگار، بے پرواہی بے انت بے انتا کلیاں تُوں کلا ہو کے درس دکھائیا۔ سب توں وڈا وڈا دربار، جتھے وسے آپ
 زرنکار، چاروں گنٹ ویکھے سنسار، زمیں اسماناں پڑدا پاڑ، برہمنڈاں کھنڈاں کھول کواڑ، زرگن توری جوت کر رُشنائییا۔ مین سب دا
 ساجن میتا، وکھری دساں ریتا، ناتا توڑ مندر مسیتا، تپاون تپے نہ کھٹے انگیٹھا، دھکا دیوے نہ کھٹے نیچا، اوچو اوچ اپنا گھر وکھائیا۔ میرا
 کھیل سدا انڈیٹھا، جن بھگتاں بھانا میٹھا، لہنا جھولی پائے پچھلا کیتا، مزدوری سب دی رہیا چُکائیا۔ جن بھگتو آکے تہانوں لوا دتا

وظیفہ، دُھر دا حق فک تہاڈے ناں کرائیا۔ بے شک تئیں توڑ جاؤ پربتیا، پریم بھل کدے نہ جائیا۔ ویکھو درشن سینگھ دے ہتھ
 وسیقہ، سوہنا لیکھا رہیا لکھائیا۔ پنجاں پیاریاں دے ہتھ نتیجہ، نیتوان دے سمجھائیا۔ جو لکھ چوراسی سخیاں دا سوہنا جیجا،
 جیون جگتی رہیا جنائیا۔ آگے نہ کوئی گروآں دا بہتیجا، اکو پُرکھ اکال نظری آئیا۔ نہ کوئی حصہ منگے وچ کنالوں بیکھا، برہمنڈ کھنڈ
 تہاڈیاں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جس نوں کھندے سنت کھلے نین تیجا، اس تیجے نین توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس نوں گُر اوتار پیر پیغمبر
 کھندے میتا، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ جس نے رام نوں کہا میل ملایا اپنے نال سیتا، سیتا دے رام دا رام نظری آئیا۔ ایکارو پ سہایا
 ہست کیتا، جس دے پچھے گوہند تایا انگیتھا، ساڈھے تین ہتھ لیکھا گیا چکائیا۔ اُس دا بھر کے نام دا کھیسا، جن بھکتو تہانوں دے
 حدینا، جگدیش ایک نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھے سب دے رہیا مکائیا۔ ویہ سو اگی کہے میری
 آسا پئی، پورن پت پریشور پایا۔ بھگت سہیلے مل گئے گئی، کھر گمبھیر جنہاں اپنے نال ملایا۔ میں دوہاں دی کہانی سنی، جو
 سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ اوتھے جھک گئے سارے مئی، جوگیشر سیس نہ کھئے اٹھایا۔ ایہہ وکھری ویکھ کے دھنی، دھن آتمک راگ
 شرمایا۔ جس لکھ چوراسی چھانی پئی، جیو جنت کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں پکار سنی، دُور ڈراڈا چل کے آیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت دوار اک وسایا۔ بھگت دوارا وسایا ایک، ایک ملے وڈیائیا۔ درگھر ساچے بخشے ٹیک، سر اپنا
 ہتھ رکھائیا۔ چار مینارے ڈراڈے رہے ویکھ، چار نشانے نال جھلاٹیا۔ جس نے چاروں کُنٹ حکم دتے بھیج، دُھر فرمانے
 بے پرواہیا۔ سچ سینگھاسن بہہ کے سیج، ساچی گاتھا رہیا گائیا۔ چاروں کُنٹ رہیا ویکھ، لکھا کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگی اکیاں پاون اکیاں، اپنی کل ورتائیا۔ واہوا ٹھنڈیاں بوٹیاں اکھیاں، پرہہ درشن
 سانت کرائیا۔ بن جل مین نہ ہو تڑپھیاں مچھیاں، ماہیگیر ملیا بے پرواہیا۔ کوجھیاں کھلیاں کر کے اچھیاں، بنا روپ دتی وڈیائیا۔
 جیہڑیاں تھلاں وچ رُل کے مر گئیاں سسیاں، اوہناں توں آگے گرمکھ پچائیا۔ وجی ودھائی آگے دیاں گنڈھاں ہو گئیاں پکیاں، پھیر
 نہ کھئے کھلاٹیا۔ مان مل گیا سوا رتیاں، جو رتن رنگ رنگائیا۔ ایہناں دا لیکھا دینا سچیاں، زین بھنڑی نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ زین کہے میں لینی زین، دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ میں بننا اوہناں دی بھین، جو

بھگون رہے دھیائیا۔ میں اکو وار رو کے پاؤنا وین، دکھڑا دینا سُنائیا۔ جس نون مندر مسجداں وچ لوکیں کہن، براہمن مُلا شیخ
 مسائق کوڑی اکھ نال تکائیا۔ ستجگ ملیا نہ کوئی سجن سین، کلجگ سادھ پلے گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ اگی کہے سُن نانی، تینوں دیاں جنائیا۔ جے مل جائے پرہہ اکو ہانی، ہان لایہ رہے نہ رائیا۔ ساچے گھر دی بن
 سوانی، سگھڑ سچجی روپ وٹائیا۔ میں چھڈ کے چارے کھانی، ----- کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کھئے بھوئیا۔ میں بھل کے
 چارے بانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری تیرے اندر سوہیا پائیا۔ حُجرہ ویکھ نون نورانی، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ امرت پریم ٹھنڈا
 پانی، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ اکو ملے پرہہ نشانی، دُھر درگاہی جھولی پائیا۔ ایہہ اکیاں دی کھیل مہانی، اگی اگی جوڑ جڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگی اگی واری کرو ارداس، پردے اندر اک دھیائیا۔ صاحب ستگر سدا
 وسنا ساڈے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ویہہ سو اگی پوری ہووے آس، ترشنا دے بُجھائیا۔ جے اسیں آتم تیری ذات، کیوں پرما تم
 دُور کرائیا۔ تیری سوئیے سندر کھاٹ، سیجا اپنی لینا ٹکائیا۔ اسیں تک کے آئے دُور ڈراڈی واٹ، بن کے پاندھی راہیا۔ ساچی مل
 کے بھگت جماعت، بھگون اپنا آپ گوائیا۔ سانوں سوہنی دے آون والی رات، جو بیٹھی اکھ کھلائییا۔ جس وچ ملنی اوہو دات،
 جو دیاوان ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگی اندروں باہروں جاؤ جھک، نیوں نیوں سپس
 نوائیا۔ سارے کہو ساڈا پینڈا گیا مُک، آگے پندھ رہیا نہ رائیا۔ ناتا جڑ گیا پیو پُت، گوبند ملیا دُھر دا ماہیا۔ ساڈی جھولی پا دے
 کچھ، خالی جھولی دے بھرائیا۔ دکھیاں درد ونڈ دکھ، دردیاں درد اپنے کول رکھائیا۔ اندر بہہ کے جائیں چھپ، آتم سیجا آسن لائیا۔
 سوہنی ویکھ مؤلی رُت، سہنجی وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ ہتھ رکھے ہر
 زرنکارا، مہروان دیا کھائیا۔ تھادّا پچھلا چُکیا ادھارا، سپس نوا کے بھجو واہو داہیا۔ تھادّے پچھے ہورناں دی وارا، جو بیٹھے آس تکائیا۔
 ایہہ سبناں دا مِتر پیارا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نکیاں وڈیاں دا اکٹھا کرائے اک دوارا، مہر نظر آگے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، سر سبناں اپنا ہتھ ٹکائیا۔

بالاں نڈھیاں جوڑ جُڑدا، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ در آیا خالی کوئی نہ مُڑدا، گھر وچ سچ ودھائیا۔ اپہ کھیل اگئی گُر دا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے سوامی، شبد کہانی اک سُنائیا۔ نانا توڑ کے چارے کہانی، ہر خاوند اک ملائیا۔ پد دے کے دُھر زبانی، پرمانند وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ جن بھگت سہیلے چاؤ گھنیرا، آتم گھر وچ ودھائیا۔ ٹھاگر ملیا پرہہ ایکو نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جس دا ایتھے اوتھے دو جہان کھلا ویہڑا، سنت سہیلے گُرو گُر چیلے چرن کول رہیا بہائیا۔ جھگڑا چُکا کے میرا تیرا، اکو رنگ رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر کرنی کار کھائیا۔ ویکھ نظارہ ہر زرنکار، چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ لین انگڑائیا۔ ست پُرکھ زرنجن کرے کرے اگم وبار، ووباری اپنی کار کھائیا۔ لہنا دینا مُکائے گُرو اوتار، پیر پیغمبر پردہ دئے اُٹھائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا پاوے سار، اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ وسنہارا سدا جُگ چار، کہانی بانی پاوے سار، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لے اُبار، گُر چیلے میلے آن، شبد زالا لائے بان، انیالا تیر چلائیا۔ آتم انتر دے کے گیان، کوڑی کِریا میٹے جہان، دھرم دکھائے اک نشان، بھگت دوارے رہیا جھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دا کھیل انوکھا، جُگ چوکڑی رہے جس گائیا۔ جن بھگتاں نال کرے کدے نہ دھوکھا، ساچے سنتاں گود اُٹھائیا۔ شبد اگئی لگا کے کایا مندر اندر چوٹا، سوئی سرتی دئے اُٹھائیا۔ کرے پرکاش زرملا جوتا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ لیکھا مُکا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں ودیا دا لہنا دینا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیونہارا ور، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلیو تہاڈا دکھرا پنتھ، پشو پنچھی رہے جس گائیا۔ تہاڈا پُرکھ اکال اکو کنت، جس دا اکھڑ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تہاڈی کایا مندر اندر جدا سنکھ، دُھن اپنا راگ شنوائیا۔ تہاڈی مہا سدا اگنت، بے انت رہیا گنائیا۔ تُساں ڈھولا پڑھنا سوہنگ منت، دوجی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی ملیا کنت، کنتوہل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے لیکھائیا۔ دُھر دا لیکھا کہے میں ویکھے نھے نھے بچے، گرمکھ روپ وٹائیا۔ باہروں دسن مٹی بھانڈے کچے، کایا ماٹی پوچ پُچائیا۔ انتر پریم پریتی رتے، رتن امولک ہیرے روپ وٹائیا۔ صاحب سرنائی ساچی ڈھٹھے، پُرکھ اکال اشٹ منائیا۔ ایہناں دے لہنے دینے مکے اکٹھے، حساب سکے نہ کھئے

وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نھے نھے بچے انتر کرن پُکار، دُھر دا ڈھولا گائیا۔ ساڈی
 بُدھی دا مالک تُوں نرنکار، من مت نہ کھئے چُٹرائیا۔ تیری سوجھی آئی نہ وچ سنسار، گیانی بودھی بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ ہوئے روگی
 رون زارو زار، جگت وِجوگی اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ ایہہ بھگتن مَوجی ڈھولے گاؤندے سوہنگ جیکار، نعرہ اِکو اِک لگائیا۔ جس تُوں
 وینہدیاں تکدیاں لبھدیاں لنگھ گئے جُگ چوکڑی کوٹن وار، بن بن پاندھی راہیا۔ سو صاحب سوامی کل کلکی اوتار، کل کاتی پھیرا
 پائیا۔ ڈیرہ لائے بھگت دوار، آسن سنگھاسن سوہیا پائیا۔ گوہند لہنا قرض اُتار، دینا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل آپ خُدائیا۔ سچ خُدائی دُھر دا نور، پروردگار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جاتا بن مشہور، مسلہ حق حق سُنائیندا۔
 جس دے پچھے سُولی چڑھیا منصور، شمس پُٹھی کھل لہائیندا۔ سو صاحب حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں دا
 مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر لیکھا لیکھ چُکائیندا۔ لیکھا چُکا کہے سنگھاسن،
 سچ سچ درڑائیا۔ میرے صاحب سِری بھگوان پُرکھ ابناشن، تیری بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تینوں بھالن، بھجن واہو داہیا۔ تیرا
 رُپ نظر نہ آئے کیسے جوت اکالن، اکل کل تیری وڈیائیا۔ دھن بھاگ جے بھگتاں آئیوں منتر نام سیکھالن، سوہنا دُھر دا راگ جنائیا۔
 گوڑھی نیند سُنیاں آئیوں اُٹھالن، نیتر نین اکھ کھلائیا۔ پریم پِرتی اندر بن کے آئیوں مالن، سوہنے پھولن ہار چڑھائیا۔ سخی سہیلی بن کے
 آئیوں گوالن، پریم مٹکی سیس اُٹھائیا۔ شبد اگئی وجاون آئیوں تالن، نانک گوہند دھار جنائیا۔ دُئی دا پڑدا آئیوں اُٹھالن، دین مذہب
 لیکھ مُکائیا۔ گوڑھی نیندے آئیوں سوالن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سچ دوارا آئیوں وکھالن، سچکھنڈ پڑدا آپے لایا۔ جُگ چوکڑی
 جنم دے وچھڑے آئیوں بھالن، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سچ
 سنگھاسن کہے میرے محبوب، تیری مُحبّت بے پرواہیا۔ ایہناں وکھا اپنی منزلے مقصود، جو آئے پاندھی راہیا۔ نام سنندیشہ دے کے
 اِک داؤد، حضرت کیتی پڑھائیا۔ ساچا کلمہ دسیا جس دا نہیں کوئی وجود، وصل گھر گھر رہیا کھائیا۔ بھگت دوارے کر محفوظ،
 حفاظت نال دتے ٹکائیا۔ سنتاں سنگ سدا موجود، گرمکھاں انگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ سچ سنگھاسن کہے میرے بھگوان، واہو تیری وڈ وڈیائیا۔ میں ویکھاں جھلڈے نشان، جو زمیں اسماناں وچ دین گواہیا۔ سچ

سندیشہ سُنان، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ اُٹھو ویکھو نیتر کھولو والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ جن بھگت دوارے بن مہمان، پردیسی اپنا پھیرا پائیا۔ جو تارن آیا بردھ بال جوان، ننھ اپنی اُنگلی لائیا۔ جس نے ناتا مُکا کے کوڑ جہان، ناتا سچ دتا جڑائیا۔ اگلی مُشکل کرے آسان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک ترائیا۔ مہر نظر دا مالک سوامی، صاحب ستگر اک اکھوائیندا۔ سرب گھٹاں دا انترجامی، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر پڑھدے بانی، شبد سندیشہ اک سُنائیندا۔ جس دا واسا چارے کھانی، ہر گھٹ بہ بہ خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دین دیال دیا کھائیندا۔ سچ سنگھاسن لگا ویکھ کے دوڑی آئی ٹکٹ، ٹکٹکی اپنی اک لگائیا۔ پرہو تیرا وڈا ویکھیا بھروسہ صدق، نو سو چرانوے چوڑی اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ ستجگ تریتا دوپرکجگ تیرے بھگت سہیلے رہے ولک، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ جے آئیوں تھوڑی دیر دے کے درس گیوں کھسک، نرگن اپنا مُکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لہنا دئے مُکائیا۔ ٹکٹ کہے میں کاغذ نہیں گتا، اکھراں والا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ میں جن بھگتاں لینا یار ملا، جو مالک اک اکھوائیا۔ جس دا لکے کیسے نہ پتہ، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو ہرہوں بیراگی ہو کے پھرے نٹھا، چاروں گنٹ رہیا جگائیا۔ جس نے درشن دتا دھتے نوں وچوں وٹا، پتھراں وچوں اپنا پھیرا پائیا۔ اوہ شبد سُنائے سچا، آتم پرماٹم ناتا دتا جڑائیا۔ گوبند بنا کے بچے، پتا پوت کھیل وکھائیا۔ جھولی پا کے حقیقت حقا، حکومت ساچی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل الکھنا الکھا، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ٹکٹ کہے میرا مُل نہیں کوئی ٹکا، قیمت جگت کھئے نہ پائیا۔ میں چھڈ کے آئی مدینہ مکہ، حُجریاں پرے سٹائیا۔ میں چھڈیا مندر مسیت مٹھا، گرودوار نہ پھیرا پائیا۔ بھگت دوار لگا اچھا، جتھے گرُمکھ ڈیرہ لائیا۔ جتھے اکو نام رٹا، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سیوا اک وکھائیا۔ ٹکٹ کہے میں نہیں وچولی، وچلا بھيو جنائیا۔ میں اوس در دی گولی، جو گولیاں گلے لگائیا۔ میں سمجھن آئی پرِم پُرکھ دی بولی، جو بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ جہڑی گٹھڑی پُرکھ اکال اگئی کھولی، اوہدے آگے جھولی ڈاہیا۔ نرگن نروریر نراکار نرکار ساچا تول تولیں، تیرے آگے عرضوئیا۔ وڈیاں چھوٹیاں اکو رنگ مؤلیں، مؤلا ہو کے نظری آئیا۔ تیرے بھگت تیرے پریم دی کھیلن ہولی، دوجا رنگ نہ کھئے

چڑھائیا۔ جے بہاویں تے اتم اپنی ڈولی، دُو جے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ٹکٹ کہے مینوں مل گئے مؤقے، ملی مان وڈیائیا۔ جس نے نو دوارے روکے، گرمکھ اپنے نال ملائیا۔ آگے جان نوں پُچھن والے کھلوتے، حُکم رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ٹکٹ کہے میں بولاں سچ، سچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے گرمکھ مینوں لاؤندے ہتھ، نو دوارے اندر سوہا پائیا۔ میری پچھلی مٹ گئی مت، بھگتاں والی ریتی مینوں چنگی بھائیا۔ اوبناں نال مل کے گاواں جس، ڈھولا راگ سُنائیا۔ غریب نانی مل گیا حق، خالی جھولی لئی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ ٹکٹ کہے جس ویلے میرے اُتے گرمکھ کیتے دستخط، نام سچا دتا لکھائیا۔ میری اوسے ویلے گئی ڈرمت، گرمت اکو نظری آئیا۔ دُھر درگاہی ویکھیا سمرتھ، ہر داتا بے پرواہیا۔ میری پچھلی گئی غریت، کوڑی کرپا پرے سُنائیا۔ میری کوچھی کھلی دی ہو گئی مُرمت، سچ ٹھٹھیار ہتھ لیا اُٹھائیا۔ مہروان کیتی رحمت، رحم نال پار لنگھائیا۔ میں بھگتاں نال ہو گئی سہمت، اپنا نانا لیا جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا نانا رہیا بندھائیا۔ ٹکٹ کہے میں ویکھیا اندر نظارہ، ہر کرتا رہیا وکھائیا۔ جنہاں نے اک وار کیتی چرن نمسکارا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ تنہاں دا ہویا سچ دربارا، درگاہ ساچی مُول چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دتا ایہناں سہارا، سدا اپنے نال ملائیا۔ مَجن نہ کوئی تیرتھ تٹ کنارہ، چرن دھوڑ اشنان کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ٹکٹ کہے جس ویلے مینوں بھگتاں کیتا قبُول، اپنے نال ملائیا۔ میں کہہ میرا لہنا ہویا وِصُول، پچھلا لیکھا دتا مُکائیا۔ ایہناں نال مل کے بنایا اِصُول، اصلیت ویکھاں چائیں چائیا۔ جنہاں دا اکو سچا محبوب، سد ست وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ٹکٹ کہے جن بھگت ویکھو میرے لکھ، ویہ سو اگی دئے گواہیا۔ ایہ دُھر فرمانا تہانوں ہویا ست، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ میری پرہ نے ماتنی سیج، درگھر ساچے آسن لائیا۔ جنم کرم دی تہاڈی مٹ گئی ریکھ، لیکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ بھگت دوارا تہاڈا دیس، نر نرنکارا تہاڈا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ کھائیا۔ ٹکٹ کہے میں ہو گئی خوش، خوشیاں نال جنائیا۔ میرے محبوب سلطان سب نوں لیا پُچھ، جو اندر آئے خوشی جنائیا۔ سچ دواویوں کوئی نہ جاوے رُس، رُسیاں رہیا منائیا۔ جن بھگتو جے مینوں لو پُچھ،

تُہانوں دیاں درڑائیا۔ جیہڑے کوڑے چیتھڑ سر تے لے چُک، اتم کم کیسے نہ آئیا۔ پچھے کوٹن کوٹ جنم گئے مُک، لکھ چوڑاسی جوُن
 پند مُکائیا۔ کیسے نے سوچی نہیں ایہہ سوچ، کیوں ملے بے پروا بییا۔ چارے کھانی آئے بھوگ، کوکر سوکر روپ وٹائیا۔ دھن بھاگ کہو
 ہُن ملیا نال سنیوگ، کیوں پلو رہے چھڈائیا۔ جنہاں نوں ٹھاکر دی مل گئی موچ، اوہ ٹھوکر جگت گئے لگائیا۔ ستگر ملنا نہیں
 روز، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ پچھوں کس دی کرو کھوج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ٹکٹ کہے میں
 تھادی بن کے ساتھن، سچا سنگ وکھائیا۔ تہانوں آئی آکھن، ڈھر سندیش سنائیا۔ جیہڑا گھنٹیا کھاندا رہیا ماکھن، مٹکیاں بھن
 وکھائیا۔ جیہڑا رام لاؤندا رہیا آسن، دسترہ بیٹا نظری آئیا۔ جیہڑا موسیٰ منہ دے بہار ڈگا جلوہ تکی باطن، چند نور رُشنائیا۔ جیہڑا
 عیسیٰ دے ساچن، خُداوند اکو اک جنائیا۔ جس نوں محمد جھک جھک کیتا آدین، سیس سیس نوائیا۔ جس نانک نرگن نور کیتا
 پرکاشن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جس گویند لیکھ لایا لالن، بال بالا سیو کھائیا۔ ہر صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلے آیا بھالن،
 لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ گرمکھو میں تھادے آگے سوالن، ساچی جھولی دتی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، لیکھ سب دے رہیا مُکائیا۔ ٹکٹ کہے میرا اک سلوک، سوہلیاں والا جنائیا۔ تیجی وار لیکھا مُکائے تین لوک، تتاں پار لنگھائیا۔
 جس دی کھوج کوئی نہ سکیا سوچ، سمجھ رمز وچ سمجھائیا۔ بابروں ویکھ کے کایا ماٹی پوش، اندر آتم دیوے مان رگھرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر ہتھ رکھ کے کہے گویند، ملے مان وڈیائیا۔ جن بھکتو مٹ گئی چند،
 چکھا دتی بُجھائیا۔ داتا ہو کے گہر گئی گہند، جھولی خالی دتی بھرائیا۔ بھاگ لگاواں تھادے کایا ماٹی پنڈ، ساڈھے تین ہتھ دیاں
 وڈیائیا۔ جھگڑا مُک جائے سُرپت راجا اند، میکھدھار منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت دھار وح کے ساگر سیندھ، تال سہاوا دیاں
 جنائیا۔ بھگت انادی بنا کے بند، سچ ڈلارے گود اٹھائیا۔ دین دیال کہے بخشنند، بخشش ساچی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، اتم لیکھا دے مُکائیا۔ اتم لیکھا ویکھو مُکدا، ہر کرتا آپ مُکائیا۔ جو سچ سرنائی جھکدا، نویاں اُپر لے
 چڑھائیا۔ نانا جوڑ کے پیو پُت دا، سنگ ڈھر دا لے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔
 وڈیائی ملی پرہو در آ کے، آدر شبد جنائیا۔ خوشی خوشی جاؤ سیس نوا کے، اک دا سوا سب نوں دتا جنائیا۔ بھگتاں وچ ملو جا

کے، سوہنگ ڈھولا آتم پر ماتم گا کے، جگت وچھوڑا لینا گوائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی رت سہا کے، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ ست پوہ دا ست اپنی جھولی پا کے، ست ستوادی نظری آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپی درس پا کے، حرص سرب مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، جن بھگتاں سنتاں گرمکھاں گرسکھاں ٹگا پریم پیار دا مستک لائیا۔

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ★

پُرکھ اکال گیا تھ، دیاوان دیا کھائیندا۔ گوبند ست دُلا رے اٹھ، دُھر دا حکم سُنائیندا۔ چل ویکھیے تیرے گرسکھ ست، جنہاں پُورب میل ملائیندا۔ جنہاں امرت پیتا گھٹ، رسنا مکھ نال چھائیندا۔ اوہناں کولوں دووین لئیے پُچھ، بیہو ابھید آپ سُنائیندا۔ گرمکھو بول کے دسو اپنا دُکھ، دُکھیاں دُکھ آپ ونڈائیندا۔ جے اگنی لگی مات گکھ، جنم کرم دا روگ مٹائیندا۔ جے ترشنا دی لگی بھکھ، ممتا موہ چُکائیندا۔ جے کوئی گھاٹا دھی پُت، اوہ وی جھولی پائیندا۔ جے بوٹا رہیا سُک، اوہ وی ہرا کرائیندا۔ جے ستگر نالوں گئے رُٹھ، رُٹھیاں پھیر منائیندا۔ جے اوپلے ہو کے گئے لُک، لُکیاں آ کے باہر کڈھائیندا۔ جے بھل کے بن گئے کپت، پھر وی پُتر بنا کے گود اٹھائیندا۔ جے پریتی کرنوں گئے چُھٹ، اوہ وی پریم ہو کے جوڑ جڑائیندا۔ جے غصے وچ آ کے گئے رُس، اوہ وی رُسیاں پھیر منائیندا۔ جے رستے جانڈیاں گئے گھس، اوہ وی پھڑ کے راہے پائیندا۔ جے برہوں وچھوڑے وچ ہوئے چُپ، اوہ وی شبدی ناد وجائیندا۔ جے پینڈا کر کے تھک، اوہ وی تھکاوٹ دُور کرائیندا۔ جے درس کر کے اگ، اوہ وی نیتر نین نال ملائیندا۔ جے سیوا کر کے گھس تھادے ہتھ، اپنے ہتھ تھادیاں پیراں ہیٹھاں وچھائیندا۔ جے دم چڑھ گیا تھ تھ، اگل واڈھی ہو کے میل ملائیندا۔ جے کوئی تھادے اندر جھگڑا اٹھسٹھ، اوہ وی کِرتی کِریا باہر کڈھائیندا۔ گرمکھ سنت سہیلیو انتر خواہش دینی سچ دس، دہ دشا آپ جنائیندا۔ جے پرہ نالوں ہو گئے وکھ، وچھڑے پھڑ کے پھیر جڑائیندا۔ جے تھادے ویکھن والی رہ نہیں گئی اگھ، اوہ وی نج نیتر نین کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ اٹھ گوبند کچھ پچھلی کر یاد، تینوں دیاں

دکھائیا۔ جنہاں کیتی انت فریاد، اتم لیکھے دیاں لگائیا۔ اوہناں دا کھیڑا ہون نہیں دتا برباد، اُجڑے پھیر لے وسائیا۔ ست سرُپ وچ
 کر کے وساد، بسمل اکو رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے آزاد، بندی خانہ دتا تڑائیا۔ دُھر درگابی بخش کے راج، درگاہ
 ساچی دے راج دے بنائیا۔ تیرے سر تے رکھ کے تاج، تخت سارے دے اٹھائیا۔ بھگتو تہاڈی رکھے لاج، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
 گوہند تہاڈا محتاج، اتم درسی نظری آئیا۔ اپہدا اکلا ویکھو رواج، سوہنی بنت بنائیا۔ داساں دا داس، سیوکاں دا سیوک نظری
 آئیا۔ پاکاں دا پاک، رسولاں دا رسول نور خدائیا۔ آساں دا آس، آسا منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہار سچی وڈیائیا۔ گوہند مینوں ایوں جاپدا جویں گرسکھ اندر کردے گھس گھس، اُچی آواز نہ کھئے سنائیا۔ بھتے کھندے سانوں
 ملیا نہیں کچھ، لارے لپییاں وچ لنگھائیا۔ ویہ سو اگی رہی مُک، پرہ دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کوئی کہے ایویں دُور دُراڈے آئے پُج،
 اپنا پنڈھ مکائیا۔ کوئی کہے سانوں کچھ نہیں گیا سُجھ، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کوئی کہے پتہ نہیں کتھ بیٹھا لک، جگت نیتر نظر
 نہ آئیا۔ کوئی کہے ایویں دسے گوہند دا بُت، سمبل نگری ناؤں دھرائیا۔ گوہند کہے میں ٹھیک اوسے دا ست، جو داتا اک اکھوائیا۔
 جن بھگتو گرمکھو ساچے سنتو میں تہاڈے آگے گیا جھک، دو جہان اپنے آگے جھکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھے مینوں تھوڑے مٹھ،
 جنہاں دی گیتی اگی وچ گنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تُوں ویکھیں چڑھدے لینہدے، دکھن
 پہاڑ پھیرا پائیا۔ مینوں این بھاسدا سنت سہیلے وچوں تھوڑے نیتی نال چرنیں ڈھینہدے، بھتے ویکھو ویکھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند تینوں کچھ ہور دساں، اگلی کہانی دیاں جنائیا۔ میریاں
 تیریاں ہوئیاں پکیاں گٹھاں، اندر لیکھا سب کچھ دیاں جنائیا۔ لکھ چوڑاسی دی پوئن آیا اکھیں گھٹا، اوبلا پڑدا اک جنائیا۔ نالے لاون
 آیا وٹا، مانس مائکھ دے بھلائیا۔ نالے گھر گھر پایا رٹا، دین مذہب چھیڑ چھڑائیا۔ نالے کوڑی کیریا نال پھٹا، پٹی سکے نہ کھئے بندھائیا۔
 کھیل کر کے بازی گر ٹٹا، سوانگی سانگ دتا ورتائیا۔ نالے ہو کے تیرتھ تٹا، جمنا گوداوری سُرسی گنگا مینڈھی دتی کھلائییا۔ نالے
 ہو کے مندر مسجد شودوالے مٹھا، سادھاں سنتاں سرت دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی رہیا
 کمائیا۔ گوہند کہے پرہ کچھ گرسکھ آئے دسن، اپنا حال سنائیا۔ بھتے ویہ سو اگی توں بعد آئے نسن، پلو لے چھڈائیا۔ بھتے چرنی ڈھتھ

پچھے ہٹن، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کہے ایہہ کپہڑی گل، پرہہ مینوں دتی سُنائیا۔ میں اچے اک کھیل ویکھیا کل، کلے والے تیرے در تے سیس نوائیا۔ تیرا ورتے سوانگ تے وڈا چھل، گھڑی پل سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل جل تھل، مہیئل اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے سُنو گرسکھو، سچ سچ دیواں سمجھائیا۔ پرہہ ملنا تہانوں کیتھوں، اوہ کھپڑا دیوُ درسائیا۔ اوہ نکلنا کپہڑی وتھوں، اپنا رُوپ چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رسیا سُنائیا۔ گوہند کہے پرہہ ایہہ مینوں دسدے چار جُگ دے وچھڑے، غور نال تک کے رسیا جنائیا۔ جنہاں وچوں بھتے چڑھے چوٹی سِخرے، تھوڑے ادھ وچکار ڈیرہ لائیا۔ ویکھن کوٹن کوٹاں وچوں تھوڑے بترے، جو اپنا آپ صاف کرائیا۔ جنہاں تیرے میرے پڑھے فقرے، فکر ساچے گئے گوائیا۔ میں نہیں جان دا پُرکھ اکال تون کویں انہاں دے چتر چترے، سوہنے مُکھڑے دتے بنائیا۔ تیری پریم پریتی دھار وچوں نکلے، سوہنا اپنا رنگ وکھائیا۔ میں حیران ہوواں جس ویلے بشن سنگھ نے ماری وسلے، آواز اکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کہے میں پہلی وار وجدی ویکھی وسل، لوک مات گرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔ جس دے وچوں تیرا رُوپ نظری آیا اصل، اصلیت دتی سمجھائیا۔ ہن آگے واسطے مینوں آیں جاپدا جویں تون بھگتاں دی سیجے چڑھ کے کرنا وصل، آتم انتر ڈیرہ لائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں بھگتاں نوں دوا کے دخل، ملکیت ساچی دینی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیویں مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے گوہند، خالص تینوں دیاں وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دے کولوں لے لے چارج، خالی سب نوں دے کرائیا۔ سچ ملکیت تیرے ناں کرا دیاں داخل، خارج حُکم اک سُنائیا۔ تون میرا میں تیرا تیرا میرا دوجا ہور نہ کھئے وارث، وعدہ تیرے نال رکھائیا۔ جے تون انہاں دی کیتی سفارش، جو بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ میں کر کے سچ عدالت، سب نوں پار کرائیا۔ ویکھو کپہڑی لکھی عبارت، کلمیاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جنہاں نیتر نیناں اکو وار کیتی زیارت، ظاہر ظہور ایکا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ گوہند کہے پرہہ آد جُگاد تیرا حقوق، مینوں اکو نظری آئیا۔ جدھر ویکھاں اودھر مؤجود، خالی تھان نہ کھئے وکھائیا۔ تون ساڈی آئیوں حدود، لوک مات پھیرا پائیا۔ تینوں کوئی نہ سکے بوجھ، سمجھ

سکے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی سیوا پچھے بنس سرینس گیا جھوج، آپ آپا بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ لیکھا ٹڑائے ایکا دوج، دوآ ایکے نال ملائیا۔ مالک بن کے ہر محبوب، مُحبت خانہ ربیا کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گُرمکھ ویکھے چائیں چائیا۔ گُرمکھو دسو اپنا حال، حالت تہاڈی ویکھ وکھائیا۔ کوٹ جنم تہانوں کھاندا ربیا کال، لاڑی مؤت کردی رہی کُرمائیا۔ جنم جنم دی گھالے رہے گھال، جُون اجُونی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران آگے کردے رہے سوال، اپنی جھولی ڈاہیا۔ مندر مسجد شہودوالے مٹھ جاندے رہے دھرم سال، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سیس نوائیا۔ تیرتھ تٹاں اُتے وبن وبندے وبندے رہے تال، جل دھارا نال رلائیا۔ سردی وچ ٹھردے رہے سیال، گرمی وچ اگنی تت تپائیا۔ جنگلاں وچ پھردے رہے مرگاں والی چال، مرگچھالا ہیٹھ وچھائیا۔ پہاڑاں اُتے گھالے رہے گھال، چوٹیاں اُتے ڈیرے جمائیا۔ براہمن سادھ بن کے پراؤٹھے رکھاؤندے رہے وچ تھال، کھیراں بھوگ لگائیا۔ فقیر فقیر ہو کے نیازاں دا لبھدے رہے سواد، جہوا رس ودھائیا۔ بیراگی ہو کے سناؤندے رہے آواز، ڈھولے ناد وجائیا۔ سنگتاں وچ کھولدے رہے راز، بتی دند صفت صلاحیا۔ لیکھے لیکھدے رہے نال قلم دوات، شاہی ناتا جوڑ جُڑائیا۔ نہاؤندے رہے اُٹھ کے پرہات، سندھیا مٹھاں وچ لنگھائیا۔ دھیان رکھدے رہے ایشٹ ڈرگامات، سنگھ سوار دھیان لگائیا۔ ہتھ جوڑدے رہے اُتے آکاش، دیوتا سُرچ چند منائیا۔ دھرتی دی کھوجدے رہے خاک، تن وجود اُتے رمائیا۔ جٹا جوٹ ودھاؤندے رہے جھاٹ، بھسم بھسم تن رنگائیا۔ سادھاں نوں ملن پچھے کٹدے رہے واٹ، راتیں اُٹھ اُٹھ دُور ڈراڈے نیڑے آئیا۔ تن ویس وٹاؤندے رہے جینیو نال، کپڑ کچھ تہمت ویس وٹائیا۔ کلمیاں ناماں نامیاں دا لیندے رہے سواد، ڈھولیاں وچ وجدی رہی ودھائیا۔ گیاناں وچ ہندے رہے برباد، کایا چولے کوٹ بدلائیا۔ کیسے دی دس سنکھاں والی آواز، کوئی بنسری دتی سنائیا۔ کیسے نے دسیا اوبدا کھیل تماش، جو اندرے اندر وکھائیا۔ کیسے نے گوپیاں والا کر کے ناچ، نٹوآں ورگا سانگ بدلائیا۔ کیسے نے بنا کے جگت سماج، حصے دتے ونڈائیا۔ کیسے نے گا کے چھٹی راگ، ڈھولے دتے سنائیا۔ کیسے نے دھو کے ڈرمت داغ، دو چار دتے ترائیا۔ کیسے نے کپڑ لاہ کے ہوئے نانگ، تن لنگوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے نے ہتھ وچ پھڑ مٹیہرے ڈانگ، مچھاں وٹ لئی چڑھائیا۔ کیسے دا تن پاکن پاک، کیسے پلپت دتا جنائیا۔ کیسے دا تھوڑا جہا کھول کے تاک، نیکی جہی بتی دتی جگائیا۔ کیسے نوں دس کے بھوکھت واک، اگلا کھیل سمجھائیا۔ کیسے نوں

سوربیر بنا کے راٹھ، ہتھ کھڑگ دتی اٹھائیا۔ کیسے دے ہتھ بھڑا کے ناد، تنبورے دتے وجائیا۔ کیسے دی راتیں سٹیاں کھول کے جاگ، جگت اک درڑائیا۔ کیسے دی اپنے ہتھ وچ بھڑ کے واگ، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ کیسے دا نمہاں جہا جگا کے چراغ، ساڈھ تے ہتھ کیتی رُشنائیا۔ کیسے نوں ہوئی جہی وچوں کاڈھ، اپنی گود اٹھائیا۔ کیسے نوں لڈا کے دُھر دا لاڈ، سٹ دُلارا لیا بنائیا۔ سچ پُچھیں گوہند تیرے بنا کیسے نوں دتا نہیں تاج، مہاراج ہو کے تخت نہ کھتے سہائیا۔ ہُن اٹھ ویکھ سیکھاں دے حالات، پُچھدے تهاؤں تھائیا۔ جے کیسے نے پچھے جنم وچ کئی حوالات، اوہناں دا لیکھا پور کرائیا۔ اوہدا لیکھا مُکاواں نال قلم دوات، آگے پھرن والا نیڑ کھتے نہ آئیا۔ جے کوئی ہور ڈونگھی راز والی بات، اوہ وی دے جنائیا۔ گوہند کہے پرہہ تیرا میلا ہویا نال اتفاق، تُوں لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کی ہویا ہیر پچھے روندے گئے چاک، ایہ تیرے چاکر مینوں نظری آئیا۔ آگے میٹ دے انہاں دی واٹ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ بھڑ کے چاڑھدے اپنے گھاٹ، گھاٹے پور وکھائیا۔ ایہ سہنجی آگئی رات، جیہڑی دن دی خوشی نال نچے پئے کدے چائیں چائیا۔ جے تُوں میرا انہاں دی اپنے نال ملاویں ذات، فرق رہن کھتے نہ پائیا۔ جے تیرے میرے ہندیاں انہاں نوں کرنا پئے پاٹھ، پوجا کم کیسے نہ آئیا۔ تُوں سوربیر گوہند کہے میں جٹ تے دوویں راٹھ، رٹا دیاں مُکائیا۔ میری تیرے اندر آئی گانٹھ، لوک مات کھول نہ کھتے وکھائیا۔ جگت کہے جیہڑی پیچی جائے اوہ کھلے نال دانت، دندیاں نال تڑائیا۔ گوہند کہے تیرا میرا لیکھا لیکھدے نال قلم دوات، بن قلم کدے ہور نہ کھتے جنائیا۔ اوہ وی ویکھے بھگتاں نال کی سواد، اندر وڑ کے خوشی منائیا۔ نالے میں تیتھوں ہور سیکھ لوں جاچ، کیوں بھگتاں دتی وڈیائیا۔ آگوں ہس کے کہا پُرکھ ابناش، اوہ گچھ تینوں دیاں سمجھائیا۔ کیوں، انہاں نے گائی میری گاتھ، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گوہند لاه دے پچھلا آس، جگت دلدر رہن کھتے نہ پائیا۔ گوہند کہے بن تُوں میرا ثالث، ساچا لیکھا دے مُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے اٹھ ویکھ اپنے خالص، خالص تینوں دیواں جنائیا۔ جنہاں تُوں بن تیرے میرے ہور نہیں کوئی لالچ، درس پیاسے بیٹھے آسن لائیا۔ ایہ کوئی کہانی نہیں رسنا والی واچک، شبدا آگئی دھار جنائیا۔ ایہ بچے نڈھے میرے تیرے یاچک، یتھارتھ اکو آس رکھائیا۔ میرا حُکم تُوں بن جا کاتب، تیری لیکھنی قلم شاہی دئے وڈیائیا۔ ہُن اک دوجے دے ہو کے مخاطب، مُفت بھگتاں دئے ترائیا۔ کیوں تُوں میرا میں تیرا واقف، ایہ پُرانی ریتی چلی آئیا۔ بھگت تارنا سانوں دوہاں تُوں

واجب، غریب نمانے گلے لگائیا۔ انہاں نوں کپھڑی لوڑ لبھن دی گیتا والے مہاتم، جیہڑے اٹھاراں دھیایاں وچ سُنائیا۔ مین ظاہر نوں
 اندر ہو جا باطن، دوویں اکو رنگ تیرا میرا نظری آئیا۔ سنت سہیلے سوہنگ ڈھولا آگھن، وجے سچ ودھائیا۔ اوہ اسیں کوئی نہیں
 کرنا حاجن، شاہاں دے شاہ دتی سرنائیا۔ اسیں کوئی نہیں ڈرگا والی کرنی داتن، مینڈھی سیس نہ کھنڈے گندائیا۔ اسان لبھنا نہیں ہور
 کوئی ساتھن، دوہاں مل کے سیدھا دو جہان پار لنگھائیا۔ جے کوئی ساڈی کہانی آوے واجن، اوس دی سوچ سمجھ چلے کوئی نہ رائیا۔
 اٹھ سوریہ اپنے گھوڑے اُتے پا پاکھر، زین شبدی تنگ کسائیا۔ صاحب سلطان نال مل کے لا آسن، شاہ سوار اپنی لے انگرائیا۔
 تینوں کپھڑی لوڑ دین دی بھاشن، جنہاں دے اندر وڑ جائیں اوہناں نوں لئیں جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر
 دا حکم اک سُنائیا۔ گوبند کہے گرمکھو دسو تہانوں کی تنگی، اپنا حال رہیا جنائیا۔ اج وست ملے منہوں منگی، سچ نال سمجھائیا۔
 جیہڑی کدی کسے نوں نہیں ونڈی، تہاڈی جھولی دیواں پائیا۔ تہاڈی آتم نہ ہووے رنڈی، مالک ہو کے اپنے نال ملائیا۔ تہاڈی جنم
 جنم دی کئی گئی تنگی، اوہ ویکھو تہاڈے مکھ صلاحیا۔ سرشٹ سبائی کہے پکھنڈی، مین پکھنڈاں دا پکھنڈ کر کے رہیا دکھائیا۔ پر
 تہانوں لا سیدھی ڈنڈی، ڈنڈوت اکو دتی جنائیا۔ آگے رہی نہ کوئی پابندی، شرع والے گر اوتار پیر پیغمبر سارے تہاڈا درشن کر کے
 خوشی منائیا۔ سارے کہن ایہہ ساتھوں چنگی، جیہڑی تیرے حکم اندر کھیل نظری آئیا۔ اسیں اس کر کے خوشی ایتھے کوئی سادھاں
 سنتاں والی نہیں منڈی، اکو داتا بے پرواہیا۔ نہ کوئی ہنکاری نہ کوئی گھمنڈی، آتم رسیے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، پُرکھ اکال دین دیال ایہناں نوں چک لے اپنی کندھیں، بہار اپنے اُتے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گوبند پتر، واہوا دتی
 جنائیا۔ ایہناں نوں چک کے اپنے کچھڑ، لوریاں نال لوان پرچائیا۔ جے مینہوں بدوبدی جان اُتر، پھڑ کے اُپر لوان اٹھائیا۔ جس اپنا کیتا
 شکر، دھن بھاگ جے چار جگ دے وچھڑے مینوں ملے آئیا۔ جے مینوں ایہہ پُچھن، مین سب کچھ دیاں سمجھائیا۔ جے بھل کے
 سچا راہ گھسن، پھر وی اندر وڑ کے مؤہرے دیاں لگائیا۔ جے ڈاگاں سوٹے پھڑ کے مینوں کٹن، پھر وی حوصلہ کر کے چھاتی آگے
 دیاں ڈاہیا۔ جے میرے نیڑے لگن ڈھکن، نال لے کے اپنی چھاتی لوان لگائیا۔ جے شیر بگھیلے ہو کے لگن بکن، پشت پناہ اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ جے کوئی جنم کرم دا دسن دکھن، دکھڑے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ

رکھائیا۔ گوبند کہے پرہو ایہہ کوچھ کھلے، اپنی بُدھی نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ باور دسدے بولے، چتر نہ کھئے وڈیائیا۔ کچھ دسدہ ایہناں
 نوں اکو چڑھیا عملے، جگت عملان توں اپنا قدم باہر رکھائیا۔ ایہہ جٹ سِراں تے رکھن والے شملے، ٹوہر اپنا رہے وکھائیا۔ ایہناں
 نوں کیوں پرہہ کردا بند وچ کایا گملے، پتھر پاڑن والے مینوں نظری آئیا۔ میرے گھر جم پئے، پتا اکو لیا بنائیا۔ ایہناں نوں تارن بنا ہور
 کیہڑا کم باقی رہے، لیکھا اور تُوں جنائیا۔ جے پرہو تُوں ایہناں دے کول سدا رہیں، اندر میرا ڈیرہ لائیا۔ پھیر ایہناں کی کوئی کچھ کہے،
 دھرم رائے ورگے نیوں نیوں لگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا داتا اک اکھوائیا۔ گوبند کہا پرہو ایہہ نگے
 ا جے بچے، پچیاں والی بُدھی ایہناں وچ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا نہیں، ایہہ سب دے نالوں چنگے، چنگی ایہناں دی وڈیائیا۔ جنہاں ملیا
 تیرا سنگے، ساتھی بن کے سوہا پائیا۔ ایہناں چڑھنا اوس ڈنڈے، جس دی منزل نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اٹھاؤنا اپنے کندھے،
 مہروان ہو کے سیوا سچ کھائیا۔ دو جہان چرناں بیٹھ لتاڑ کے لنگھے، برہمنڈ کھنڈ نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ گوبند کہا کرنی دے کرتے، کچھ مینوں دے جنائیا۔ کس بدھ اُپر آئے دھرتے، دھرنی اُپر پھیرا پائیا۔
 پیر پیغمبر تیتھوں ڈردے، سجدے کر کر سیس نوئیا۔ صوفی تیرا کلمہ پڑھدے، ایشٹ تیرا اک جنائیا۔ گر اوتار تیرے بردے، دوئے جوڑ
 پین سرنائیا۔ دو جہان پانی تیرا بھردے، اٹھسٹھ چرن رہے دھوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ آگے نہ کھڑدے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے کھیل
 اکئی نر دے، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ پردے لاہ دے اوس گھر دے، جس گھر بیٹھا آسن لائیا۔ گرسکھاں نوں ہن ہور کوئی ور
 دے، پچھلی کیتی سارے گئے بھلائییا۔ پرہو تُوں ہن اپنی ریتی چھڈ دے، میں تینوں سچی رہیا سُنائیا۔ جے میرے پچھے ایہہ لڑ کے مر
 گئے، اپنا آپ مٹائیا۔ ہن ایہناں دے بھنڈار بھردے، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے
 دے وڈیائیا۔ گوبند کی دتا آگھ، مینوں پھر دے سمجھائیا۔ پرہو جے سچ دساں تُوں آگھنا گستاخ، کیوں تینوں سکے نہ کھئے جنائیا۔
 تُوں میرا پتا مات، میں تیرا پوت اکھوائیا۔ جے تُوں مینوں نہ دیویں آپ، دس کھدی جھولی پائیا۔ دس میرے بنا کیہڑا ناتھ، سجن سچ
 اکھوائیا۔ تیرے حُکمے اندر میں چرناں بیٹھ دیائے پرتھی آکاش، پرکاش تیرا نور رُشنائیا۔ جے میرے بھگتاں دی نہ پچھی وات، پُرکھ
 اکال تیری میری ہووے سدا لڑائیا۔ ایہہ آئے میرے گھاٹ، پتن اپنا دے وکھائیا۔ نہیں تے میں تیرے نال کدی نہیں کرنی بات، رُس کے

پچھا لوں بھوئیا۔ پُرکھ اکال کہا واہ گوبند شاباش، ایہو تیری وڈیائیا۔ فکر نہ کریں ساریاں دا کھول دیواں تاک، اندر وڑ کے کران رُشنائیا۔ پچھے ایویں کہندے رہے بات، سادھاں ہتھ کُنجی آئیا۔ جس کارن اوہ لکھن والے لکھایا ایہ واک، اوہ اج تک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایویں بن دے رہے راٹھ، اکھراں نال کر کر پڑھائیا۔ دُوروں سُندے رہے بات، ساہمنے کھڑا کر کے کیسے سمجھ نہ دئے سمجھائیا۔ پچھوں کہانی پاؤندے بات، اُنگلاں سطران اُتے پھرائیا۔ سب کچھ اوس دے ہاتھ، اوہ داتا بے پرواہیا۔ جس دے چرن چُم دے کوٹن کوٹ تریلوکی ناتھ، رام دسر تھ بیٹھے سیس نوائیا۔ جھکدے ویکھے پرتھی آکاش، گگن منڈل دین دُبائیا۔ ناتا نہیں جُڑیا کیسے دا ساک، جو سبج ہو کے گلے لگائیا۔ گوبند کہا میں مندا تُوں سانجھا ساریاں دا باپ، ایہ تیری بے پرواہیا۔ (تقریباً ۲۰ پنے)۔۔

★ ۲۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دُاے دے دن پنج، پنجاں پنجاں جوڑ جُڑائیا۔ باقی اوہناں نال مل کے کرن سنگ، پلُو گنڈھ بندھائیا۔ اگئی ماگھ جتھے مرضی ڈاہ لُو پلنگ، مل کے خوشی منائیا۔ پا کے آواں سب نوں ٹھنڈ، امرت میگھ برسائیا۔ دے کے آواں اند، سانتک ست ورتائیا۔ تہاڈے کرماں گکرماں دی چُک کے آواں پنڈ، سر اپنے بہار اُٹھائیا۔ کچھ ہور دس کے آواں چھند، کس بدھ ساریاں دا ناتا جوڑ جُڑائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آسا منسا پوری کرے آپ منگ، منگتیاں آگے مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔

★ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی پیارو دے گرہ ★

امرت کہے میں دساں کی، امراید ملے وڈیائیا۔ بلہاری ہر چرن کول جاواں تھی، سچکھنڈ نواسی دتی مان وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی بدل کے لپ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم دی رکھکے نینہ، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ سپیں، پڑدا اوہلا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت بنا کے پتر دھی، ناتا بنیا بے پرواہیا۔ میں خوش ہویا مینوں بھگتاں لیا پی، پیالہ ہتھان والا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ امرت کہے جس ویلے ہتھان دا بنیا پیالہ، میری پلک لئی

انگڑائیا۔ ویکھیا کھیل دین دایلا، دیاندھ دیا کھائیا۔ میرا انتر ہویا خوشحالا، خوشی غمی اکو رنگ سمائیا۔ کریا کھیل سری بھگوانا، مہر نظر اٹھائیا۔ جنہاں ہتھان نال بھگتاں کرایا اشنانا، اپنی سیو کھائیا۔ اوہناں ہتھان نال مکھ سہانا، رس جام لب لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ امرت کہے چنگا ہویا مینوں ہتھان نال پیتا، برتن آگے نہ کھئے رکھائیا۔ ہتھ کہن ساڈا انتر ہویا ٹھانڈا سینتا، جس ویلے تلی اُپر ٹکائیا۔ تلی کہے میں تک کے ویکھیا نال نیجھاں، اپنی آگھ کھلائییا۔ سچ دسیا جوہیں ایہہ ہتھ پرہہ چرن چھوہ کے کرن پریتا، دھوڑی خاک ایہناں نال رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج کھیل وکھائیا۔ امرت کہے جیہڑے ہتھ بھگتاں پرہہ چرن لگے، سپس نال ملائییا۔ اوہو ہتھ گرمکھاں ڈاہے آگے، پیار نال مینوں وچ لیا ٹکائیا۔ اوس ویلے میرے سارے سنسے لٹھے، سوگ رہیا نہ رائیا۔ جس ویلے گرمکھ پین لگے اندروں ہسے، خوشی میرے اُتے آئییا۔ میں اٹھ کے ویکھیا پریم دی خاطر اک دوجے نون پیندے دھکے، وڈے چھوٹے اک دوجے دے ہیٹھاں اُتون تھلے دی ہتھ لنگھائیا۔ کئی گوڈیاں بہار ڈھٹھے، ہتھیاں زور دتا وکھائیا۔ مینوں بڑی خوشی آوندی جس ویلے گرمکھ آگے ہتھ وکھاؤندے اکٹھے، اک دے دو دو نظری آئییا۔ میں اوس ویلے پرہو آگے واسطے گھتے، بینتی کر سنائیا۔ ہے پرہو جیہڑا گرمکھ آج میرا رس چٹے، اوہ تیرے وچ سمائیا۔ جنم کرم دے رہن نہ رتے، جھگڑا آگے نہ کھئے وکھائیا۔ انہاں دے لیکھے لاؤنے ٹیکے متھے، مستک اپنا تلک چھپائیا۔ بن تیری کریا کدے کوئی بھانڈے نہ ہوتے پکے، کچے سارے نظری آئییا۔ مینوں آیں دسدا جوہیں ایہہ سارے میرے نالوں اچھے، جنہاں دے پچھے مینوں ملی وڈیائییا۔ پرہو ایہہ رس بن تیریاں بھگتاں ہور کدی کیسے نون نہ پچے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ امرت کہے چنگا ہویا، پرہہ چنگی دتی وڈیائییا۔ میں سمجھ چکا ساں کہ میں ویہویں صدی آخری مویا، میرا ساتھی نظر کھئے نہ آئییا۔ کیوں گوبند ورگا سکھ مڑ کے گوبند روپ نہ ہویا، کایا گور درس کھئے نہ پائییا۔ دھن بھاگ تون مڑ کے پھیر لے کے آئیوں ڈھوآ، دھردرگاہی اپنا پھیرا پائییا۔ ہن کوئی مینوں پچھے میں پھیر نوان نروئییا، آگے نالوں وڈا نظری آئییا۔ جس ویلے گرمکھاں نے مینوں اپنے مکھ اندر چویا، میں چستی چلاکی نال تھلے دی بجائے کچھ اُتے چڑھ کے اپنا آسن لائییا۔ میرا بہیت تیرے بنا جانے نہ کویا، کایا قفل نہ کھئے کھلائییا۔ میں پرہو سیوا کر کے دُرمت میل نون باہروں کر کے آیا وچھویا، ہولی ہولی دتا وبائییا۔ ایسے کر

کے اٹھائی دی رات خوشی نال سویا، پرہوؤ نے مینوں تھاپڑ کے دتا سوائیا۔ ہُن پھیر اُٹھ کھلویا، بھجّان واہو داہیا۔ جس دے رسنا نال چھویا، اُسنوں چھوہر بانکا دتا بنائیا۔ سوتر ساچے تھاپڑے نال پرویا، روڈاس دے پانہے والی چس دتی جنائیا۔ بھو چُکا کے ایکا دویا، دُتیا بھاؤ دتا مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے حیران ہو کے کہن ایہہ کی ہویا، انہونی کھیل پرہے نے دتی کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ امرت کِہا جس ویلے بھرے پنج گھٹ، گُرمکھ مُکھ لگائیا۔ مین اوسے ویلے ہو کے خوش، خوشحالی اپنی دتی جنائیا۔ تھاپڑی مؤلے سوہنی رُت، پت ڈالی رنگ رنگائیا۔ سچ پھلواڑی آوے پُھٹ، دُھر دی مہک مہکائیا۔ ایتھے اوتھے تھانوں لئے پُچھ، پُشت پناہ پرہے اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ناتا جوڑ کے ساچے سٹ، ست ستوادی لیا بنائیا۔ امرت آگھے پرہوؤ مینوں اک ویراں وچوں آگیا رون، مین آگھاں اُتے ہتھ لئے ٹکائیا۔ کیوں وشن برہما شو تھوڑا جہا آئے سی وچوں کھوبن، مین اپنا آپ اپنے وچ لیا لکائیا۔ پھیر کر کے اُچی دھون، تیرے ول لئی اُٹھائیا۔ پرہوؤ ایہہ کون، مینوں دے سمجھائیا۔ اوسے ویلے تیرا گوبند پچھے آگیا ہٹاؤن، آگوں پچھے دتے ہٹائیا۔ پھیر پریم نال پیارا ہو کے لگا آپ ورتوں، کیوں اپنا آپ پنجان پیاریاں دی بھیٹ چڑھائیا۔ مین اوسے ویلے لگا گون، گوبند ڈھولا بے پرواہیا۔ نالے کہاں دھن وڈیائی جیہڑا اُجڑے آیا وساؤن، سوہنے مندر بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اونے چر نوں امرت دا بول پیا نِکا جہا دِگا ہویا تَبکا، کرے حال دُہائیا۔ بھڑی مین ہو گیا مُردا، گُرمکھ مینوں ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ میتھوں ناتا تٹ گیا ستگر دا، بھگتاں نالوں ہوئی جُداِیا۔ اوبدا دُکھ سُن کے ویکھ کے جھُردا، پرہے رحمت آپ کھائیا۔ اوسے ویلے اگی منٹ دا وقفہ دے کے آیا تُردا، چرن چُہا کے لیکھا لیا مُکائیا۔ اکیاں اکیاں اکیاں دا مالک کیوں نہ سب نوں پُچھدا، جو در تے آس رکھائیا۔ جن قطرے دا لہنا بناؤنا اک گھٹ دا، گھٹ توں اٹھ دتا ورتائیا۔ امرت کہے میری جے بوند کولوں اوس ویلے پُچھدا، اوہ اپنی آگئی کہانی دئے سُنائیا۔ جن بھگتو ایہہ پیارا دُکھیاں دے دُکھ دا، دردیاں دا درد وندائیا۔ جے ایہنوں میرا درد نہ ہندا کیوں سینگھاسن اتوں اُٹھدا، اپنا پنہدھ مُکائیا۔ مین خوش ہوئی اس دے کول بھنڈارا اوہ سُکھ دا، جیہڑا سُکھنا لین والیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اُجل مُکھ دا، جو مُکھ مُکھ اپنے امرت لائیا۔

★ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

اک دن بالے نانک نوں گتا دتا جس دی اگی پوری، ڈھائی ہتھ اُتلا حصہ باقی دتا رکھائیا۔ ہتھ نال دتا مروڑی، حصہ اڈ وٹھائیا۔ اُس اوس ویلے کیتا بہڑی، دتی حال دُہائیا۔ بالیا باقی نانک نال مل کے ہندے جوڑی جوڑی، مینوں وکھرا دتا بہائیا۔ بالے کہا اچ دن لوہڑی، رس چکھن نوں ساڈا وی جی کر آئیا۔ گتے کہا میرا نہیں کوئی زوری، پر ادھین رہیا گر لائیا۔ اودھروں نانک بول پیا ہوئی، ہوئی جہی آکھ سُنائیا۔ ایہہ کی گل کپہڑی گھنڈی کھولی، مینوں دیو جنائیا۔ بالے کہا ایہہ ایویں پاؤندا روئی، گتا دیوے پیا دُہائیا۔ اوس کہا میری رت اچے پوری نہیں موئی، اپنا رنگ وکھائیا۔ اودھروں بالے نے جیب وچوں کڈھ لئی کوئی، پیر بیٹھاں دبّ کے زور نال وٹ دتا چڑھائیا۔ اوس گتے نے اپنی رت رس دھار ڈولھی، یائے سی نہ کھتے سُنائیا۔ اُدھروں گرو نانک نے سچے ہتھ دی اُنکلی وچ ڈبو لئی، پوٹے نوں لا کے اپنے مُکھ وچ لائیا۔ اوس ویلے اُس نے کہا میں گھول گھولی، اپنا آپ گوائیا۔ ستگر مینوں رکھ لے اپنی کایا اندر چولی، میرا دکھڑا دے مٹائیا۔ گرو نانک کہا بہتا نہ بولیں، تینوں دیاں سمجھائیا۔ تیرے پیار رس دی رس بننا وچولی، بھگون رہیا جنائیا۔ اوس کہا ایہہ دھار وکھری زولی، سمجھ کھتے نہ پائیا۔ نانک کہا جس ویلے میرا مالک اپنیاں بھگتاں دی چکن آوے ڈولی، لوک مات پھیرا پائیا۔ اوسے ویلے تیری گنڈھ پھیر لوے کھولی، اپنی دیا کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ اگی گنڈھاں پا بیٹھیاں جھگڑا، اکتھیاں رہیاں جنائیا۔ کچھ سانوں دس بھید اگلا، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جس ویلے اوہ مالک آیا سگلا، متر بے پروا ہیا۔ اوہ اکیاں وچوں کپنوں چنگا لگنا، کس نال پریم ودھائیا۔ نانک کہا اُس سب دا اکو جہا حصہ رکھنا، وڈی چھوٹی نہ کھتے وڈیائیا۔ اوس دا حساب اوسے نوں جچنا، اوسے دے ہتھ وڈیائیا۔ اوہناں کہا کیتا کہ کیتا، سانوں دے سمجھائیا۔ نانک ہس دے کہا نکیوں اتنا، جہنوں اگی سیر دتا بنائیا۔ تُساں بھگتاں دے دوارے وکنا، اگی اگی گنڈھ پوائیا۔ میں تہاڈیاں صفتاں دا لیکھ لکھنا، شبدي دیواں گواہیا۔ تہاڈا پریم پیار رس مٹھنا، گر مٹھان دیاں چکھائیا۔ تُساں کیسے ہور اُتے نہیں وسنا، تھوڑا جہا پڑدا دیاں کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

★ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سنتوکھ سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

اگّی گنڈھ والی اگّی مٹی، مٹکی اپنی لئی بھرائیا۔ نکئی توں ہو کے وڈی، وڈی کھیل وکھائیا۔ صدیاں پچھوں کھٹی کھٹی، وادھا ستگران ہتھ نظری آئیا۔ پریم پیار دی کھول کے ہٹی، بھگت دوارے اپنی وست وکھائیا۔ سیوا کرن وچ ہو گئی اچھی، آپا بھیت کرائیا۔ اگّی سیر جل وچ گئی جھسی، اپنا وجود گئی مٹائیا۔ پھیر خوشیاں نال ہسی، صاحب دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ملکھا سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

اگّی سیر اکھیا پرہو میری ویکھ مٹھاس، مٹھت تیرا روپ سائیا۔ مینوں آیا اک قیاس، اندرون دلیل دتی گوائیا۔ جے تون وسنا بھگتاں ساتھ، پہلوں اپنا آپ دے مٹائیا۔ میں سمجھیا ایہہ ٹھیک بات، جیہڑی مینوں دتی جنائیا۔ جنان چر نہ مٹے آپ، اوناں چر باپ نہ گود اٹھائیا۔ پھیر میں سوچیا کہدے نال بناواں ساک، کس وچ اپنا آپ ملائیا۔ اودھروں آئی اک آواز، شبد سنندیشہ دتا سنائیا۔ اٹھ ویکھ چرن چرنو دک پرہہ دا صاف، پوت روپ وٹائیا۔ جے اس دے وچ مل جائیں تیرے پچھلے جنم کرم کر دیوے معاف، معافی اگلی تیری جھولی پائیا۔ اوس ویلے میں خیرانی وچ ہو گئی لاجواب، چاروں کنت اگھ اٹھائیا۔ کی ایہہ سچ کہ کوئی خواب، کہ خواہ مخاہ کوئی مینوں رہیا بھلائیا۔ اونے چر تون میری کھل گئی جاگ، میں اپنی اگھ کھلائیا۔ جان تکیاں تے نظری آیا خداوند پاک، نورو نور نور رُشنائیا۔ ابناشی کرتے اوسے ویلے مینوں دتا اگھ، اٹھ اپنی سیو کھائیا۔ میں جوڑ کے دوویں ہاتھ، چرن کول سپس نوائیا۔ پرہو مینوں نہیں کوئی جاچ، کچھ آپ دے سمجھائیا۔ اوس کہا ایہناں بھگتاں دا دے ساتھ، جو ساتھی دھر دے نظری آئیا۔ جنہاں اگّی سیر ورتاؤنا اپنے ہاتھ، میری جھولی پائیا۔ میں اوسے ویلے کہا مینوں منظور ایہہ نات، رشتہ ایہناں نال رکھائیا۔ کچھ پچھلی دس یاد، مینوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ شبدي ناد وجیا نانک آگے کیتی فریاد، نانک دا دادک دیونہارا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیری آسا ترشنا پورب پرہہ پورن ویکھ وکھائیا۔ پوری کہے اک دن نچوڑ کے میرے رس دی بھر لئی مٹکی، امرداس اپنے

سر اُٹھائیا۔ گر انگد دے آگے رکھ دی، رکھن لگے گاگر دتی بھوائیا۔ مین اوس ویلے جیہڑی حالت ویکھی امرؤ دی آگھ دی، دس سکاں نہ رائیا۔ مین جانا ایہہ سیوا کرے حق دی، جیہڑا مینوں اپنے سر تے چُک کے لیائیا۔ مین شرم نال اندر لک گاگر دے پجدی، نالے ویکھاں کون چھیتی نال میرے اُتے پردہ دیوے پائیا۔ اُونے چر نوں اک سٹھ سال دی بڈھڑی آگئی ڈگدی ڈھٹھدی، ڈنگوری اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ میرے آکے کول اوہ ہوئی جیہی پاسا وٹ دی، میرا پاسا دتا بدلایا۔ مین اپنی وکھی ٹھانہ رکھدی، ٹیڈھی ہو گئی مینوں سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پھیر میرے اندرون آواز آئی گٹ گٹ دی، تھوڑی ڈلھ کے انگد دے چرناں لگ کے خوشی منائیا۔ اوس ہس کے کہا کتھوں آگئی پیاری جٹ دی، کھیتاں وچوں سادھاں وچ ڈیرہ لائیا۔ مین اوسے ویلے ہس پئی، دوویں ہتھ چرناں اُتے دتے گھسائیا۔ ایہہ گل نہیں میرے وس دی، مینوں کوئی ہور رہیا ملایا۔ انگد کہا ایہدی آواز سچ دی، جو سچ رہی درڑایا۔ اوس کہا میری پت رکھ لئیں، تیرے در تے آئیا۔ انگد کہا مینوں آیں دسدا تون میرے بھگوان کولوں جس لئیں، جس دی صفت بے پروا ہیا۔ مین اوس ویلے اوہدے پٹاں اُتے ڈھٹھ پئی، کیوں کسے بچے نے میرے اُتے سوئی دتی لائیا۔ مین تباکا ہو کے ٹپ پئی، گیاراں اُنکلاں اُبھر کے اپنا انگ لیا چھپایا۔ جتھے مین لگی اوتھے ہی انگد نے اُنکل رکھ لئی، اتوں بہار دتا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رکھی اُنکل دتی چوبھ، ہوئی جیہی دتی دبائیا۔ مین کہا خوب، مینوں اپنے وچ لیا ملایا۔ انگد کہا نہیں اچے آؤنا میرا محبوب، ایہہ مُحبت اوہدے نال رکھائیا۔ جس دا اپنا نہیں ہونا وجود، پھیر تیرا وجود دئے گوائیا۔ اوس نے کہا کوئی ثبوت، انگد نے کہا بھگت تے بھگوان دین گواہیا۔ جنہاں نے تیرا رس لینا چوپ، اکیاں اکیاں دا جوڑ جڑایا۔ اونے کہا ایہہ تے ہویا میرا اصل ہور کیہڑا دیویں سوڈ، مینوں دے سمجھائیا۔ انگد کہا تیرے پچھے در آیاں دا کٹ دئے سوگ دوکھ، دکھیاں دکھڑے اپنی جھولی پائیا۔ بھگتاں نوں چاڑھ کے منزلے مقصود، مقصد تیرا حل کرائیا۔ اوسے ویلے صاف کرن والیاں آگوں رس دتی ہونجھ، صاف ستھرے بستر انگد دے چرناں ہیٹھاں دتے وچھائیا۔ رس کہے مین رو پئی وانگ کوچ، دیندی رہی ڈبائیا۔ پھیر مینوں آئی سوجھ، کسے وچوں دتا سمجھائیا۔ صبر کر تیرا وقت آؤنا جس ویلے جانا جھوج، بھگون دیاں چرناں وچ اپنا آپ لیا ملایا۔

بیس اکیسا ہونے موجود، لیکھا اپنا لینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دیوے اصل دا زر سوڈ نال سوڈ، کل زر سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوت جیٹھووال ★

جس ویلے میں اپنا آپ کیتا بھیٹ، بھیٹا پرہ دے چرن رکھائیا۔ مینوں دسیا اک نریش، نر نرکار بے پرواہیا۔ جس دا اکم اکمٹا دیس، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نرگن ہو کے سرگن لگھ چوراسی رہیا ویکھ، برہمنڈ کھنڈ پھول پھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اوس نوں کردے ویکھے آدیس، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اوس نے اپنا راز کھول کے بھیت، بھانڈا بھرم دتا بھنائیا۔ حکم دتا اٹھ کے ویکھ، نیتر لوچن اکھ کھلائییا۔ جنہاں دا پورب جنم دا لیکھ، اوہناں دا لیکھا ویکھن آئییا۔ جوتی جامہ بدل کے بھیس، بھیکھادھاری اپنی کل دھرائیا۔ کسے نظر نہ آئے روپ رنگ ریکھ، چکر چہن نہ کھئے جنائیا۔ بھگتاں نال مل کے کھیدے کھید، وڈ کھلاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ چرنی ڈگ کے تکیا اسان نظارہ، دو جہان ہوئی رُشنائییا۔ ست ستوادی نظری آیا اک نرکارا، نرویر بے پرواہیا۔ جس دا شبدي اک اشارہ، آد جگاد رہیا اٹھائیا۔ اوہ بھگتاں دا بن کے پیارا، پریم ہو کے میل ملائییا۔ چرناں دا دے سہارا، صدق بھروسہ اک وکھائیا۔ امرت دا کھول بھنڈارا، رس اپنے وچ رلائییا۔ مینوں یاد آگیا انگد والا لارا، جو پریم نال دتا درڑائیا۔ مینوں دس پیا نانک والا ادھارا، لہنا پچھلا رہیا مکائیا۔ میں کر کے نمسکارا، اپنی خوشی پرہ دے در توں اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ مٹھا کھے میں گھل کے اپنا آپ لیا گوا، گہر گمبھیر وچ سمائییا۔ رس سوہنا لیا بنا، دھر دی ونڈ ونڈائییا۔ جن بھگتاں مکھ لیا لگا، لاگت لگی کھئے نہ رائیا۔ جیہڑا رپنیا بھگت دوارے تھلے دتا دبا، ویہ سو اٹھاراں بکرمی اوہ خوشیاں نال باہر آئییا۔ اوس کہا میں اک توں ہویا سوا، سوائے توں ڈیڈھ ڈیڈھ توں دگنے دگنے توں چوگنے گرمکھ دیاں بنائیا۔ ایہہ اگی اگی گوبند دے پچھلے گواہ، اک اگی نال اگی اگی ہور دتے رلائییا۔ رس اکمٹا اک پیا، آب حیات دتا وکھائیا۔ دم دم دے وچ رلا، ساہ ساہ وچ سمائییا۔ رگ رگ دے وچ چھپا،

خُون خُون وِچ ٹپکائیا۔ مدھ مدھ دے وِچ پیا، رنگ اپنا اک رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کیتی کھیل بے پرواہیا۔ رس کہے مَیں ویکھیا رسیا، رسم اوس دی بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے بندھ پریم ڈوری نال رسیا، رستہ ایکا دتا وکھائیا۔ سچ دوار کھول کے ہٹیا، امرت بھنڈارا دتا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سہیلا ہویا سہائیا۔ مٹھا کہے میرے نالوں چنگا جل، مینوں نظری آئیآ۔ جیہڑا اُپروں آیا چل، چرن چھوہ کے خوشی منائیا۔ کوئی نہیں جان دا وشنوں نوں کس طرح ایہدا ملیا پھل، جسے برہما لیا پرگٹائیا۔ کوئی نہ جانے اوہ کیہڑا پھل کول، جس وچوں نوری جوت کرے رُشنائیا۔ جس نے بولیا پرہ کہے اوہنوں تھوڑا کمل، پورا بھيو نہ کھئے جنائیا۔ جے نانک کبیر کہا لیکھا نور اول، اللہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پانی کہے مَیں نہیں جل، نہ میری کوئی وڈیائیا۔ ایہہ پرہہ دا ول چھل، جس سب دی بنت بنائیا۔ کی ہویا جے تُوں میرے وِچ گیوں رل، اپنا آپ چھپائیا۔ مَیں پرہہ دے چرن سیوا کران سدا دھرتی تون تھلے پہاڑاں تون اُتے دُور ڈراڈا آواں چل، کوئی پریمی مینوں چُک کے لیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ہتھ سب دی رکھے وڈیائیا۔ جل کہے مَیں نہیں چنگا، سچ دیاں سمجھائیا۔ ہُن دس کیوں نہیں مان گنگا، گوداوری دئے دُہائیا۔ جمننا دا چلے نہ کوئی ڈھنگا، سُرستی رہی کُرا لیا۔ تیرتھ تٹ ہویا ننگا، پردہ نہ کھئے پائیا۔ جدھر ویکھاں مَیں رنڈے دا رنڈا، ساتھی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جس وِچ گوبند پھیر کے گیا سچا کھنڈا، اوس نے اپنا کھنڈا باہر لیا کڈھائیا۔ پرہہ نال مل کے اوہ در دیوے سنگا، دُھر حُکم سیس ٹکائیا۔ اوہ سوامی صاحب بخشندا، رحمت کر کے پانی کہے مینوں بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ اگی اگی پا کے ونڈاں، اک اک سیر گنڈھ تیرے نال رکھائیا۔ ہُن نہ تُوں مینوں کہیں نہ مَیں تینوں کہاں کون چنگا تے کون مندا، دوہاں رل مل بھگتاں دے اندر سیوا لئی کھائیا۔ پچھوں کھا کے شکر منایا گوبند دے ادھار دا پورب مندا، جس نے ترپت دتا کرائیا۔ خوشیاں نال گُرمکھاں مستک لا کے بندا، بندرابن والا اپنے نال ملائیا۔ آگے ویکھیا بھگت بھگوان تُوں پکوان ڈے وِچ دیندا، روٹی ادھی ہتھ پھڑائیا۔ پھیر وی اوہ شکر کہندا، خوشیاں نال کھائیا۔ اندر باہر ہر سنگت ساری وینہدا، بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ کیوں امرت کہے بھگتاں تُوں سدیا سی ورج کے پنندا، چھہی پوہ رت سہائیا۔ آگے بھگت کیوں کھاندے ٹھیدا، راہ وِچ کوئی ہور لئی اٹکائیا۔ بے شک جن بھگت جگت وِچ چلے کر کے دھون ٹیڈھا، آگر نال مچھاں وٹ

چڑھائیا۔ کہے میں پُت اوس پے دا، جیہڑا بھگتاں دئے وڈیائیا۔ امرت کہے سانوں مزہ آگیا گوہند دے نینہ دا، جس ناتا آگے لیا جڑائیا۔ رس مان لیا بھگتاں دے تھیں دا، تھان تھنتر وجی ودھائیا۔ پیار لے لیا جوت اکالن مائی دا، جو خوشیاں نال آئیا۔ گیت سن لیا سوہنا ودھائی دا، جو بھگتاں مکھ صلاحیا۔ ناتا جڑ گیا بے پرواہی دا، جو پچھلا وچھوڑا پندھ مکائیا۔ - - - - جس نے اکٹھا جام دتا پیا، پی کے گرمکھ اُس دے وچ سمائی دا۔ رل مل اکٹھیاں دئے وڈیا، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان تیرا میلا ہویا سچے شہنشاہی دا۔

★ پہلی ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد سُت ساچے جھک، سچکھنڈ دوارے پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ کرے بینتی پرہ تیرے کولوں کچھ لے پُچھ، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ سِری بھگوان کہا میرے لاڈلے پُت، مہر نظر دیواں ٹکائییا۔ سُت دُلارا ہو گیا خوش، خوشی اپنی اپنے وچوں پرگٹائییا۔ اوسے ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں ول کر کے مکھ، نیتر نین اشارہ دتا جنائییا۔ وشن برہما شو جاؤ اٹھ، حُکم اک درڑائییا۔ ویلا وقت ویکھو شہنجنی رُت، درگاہ ساچی وجی ودھائییا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوگری پردہ رہیا مکھ، سو نقاب پرے ہٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ شبد سُت کہے میں تیرا بردا، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائییا۔ میں لیکھا پُچھیا تیرے گھر دا، پردہ اوہلا دے چکائییا۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ تیتھوں رہیا ڈردا، چار کُنٹ سر نہ کھئے اٹھائییا۔ نو نو نیوں نیوں سجدے سرب تینوں رہیا کردا، نیوں نیوں لگاں پائییا۔ تیرا صِفت صلاحی ڈھولا رہیا پڑھدا، کایا کعبہ نال جنائییا۔ تیری چرن دھوڑی ٹکا مستک لا لا خوشیاں رہیا کردا، اپنا رنگ بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دینا جنائییا۔ پُرکھ اکال کہا سُن سُت دُلا، تینوں دیاں جنائییا۔ جو کچھ پُچھنا دساں نال پیار، بھیو سچ دیاں کھلائییا۔ کیوں، تیرا میرا اک وبار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ میرا سچکھنڈ دربار، بن دیا باقی کھلاپاتی نرگن جوت کرے رُسنائییا۔ اک اِکلا ایکنکار، اکل کل دھاری بیٹھا سوہیا پائییا۔ شاہو بھوپ سچے سرکار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اگم اتھانہ نشانہ جھلے سانجھے یار، پروردگار نور خدائییا۔ رُوپ رنگ نہ کھئے شمار، چکر چہن نہ کھئے وڈیائییا۔ میں تیرا تُوں میری دھار، دُھر دی دھار سمجھ کھئے نہ پائییا۔ بن نیتر اکھاں تینوں دیاں وکھال، پڑدا اوہلا آپ

چُکائیا۔ ین چہر چہن چار دیوار ویکھ دهرم سال، بھگت دُلا ر اکو نظری آئیا۔ سٹ دُلا ر ہو خوشحال، بہ بہ سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کپا اُٹھ میرے لاڈلے لال، تینوں اپنی گود لوان بہائیا۔ سٹ شبد کپا مینوں پہلوں کر لین دے پرنام، پرہہ چرناں سپس نوائیا۔ دین دِیال کپا مین بخشاں مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سٹ کپا پرہو کچھ دس حال، اپنی حالت دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کپا ایہہ مسل بے مثال، اصل سمجھ کھے نہ پائیا۔ تُوں میرا نڈھا بال آنجان، تینوں بخشاں چرن کول سچی سرنائیا۔ ایس توں اُتے تیرا کدے نہ جائے دھیان، سیوا کرنی ساچی سکھیا دیواں درڑائیا۔ اوس ہس کے کپا باپ تُوں داتا دانی مین تیتھوں منگاں دان، اپنی جھولی ڈاہیا۔ مینوں سچ دس پرہو تُوں مینوں کس طرح جمیا بال، کپہڑا پتا کپہڑی میری مائیا۔ سِری بھگوان ہس کے کپا واہ میرے لال، تیری خوشی میری خوشی وچ سمائیا۔ کچھ تیرے نال میرا اگلا ہور احوال، جو اپنے وچ رکھائیا۔ مین کھیلنا کھیل تیرے نال مل کے کمال، دینی مان وڈیائیا۔ سٹ دُلا رے تیرا دھام سہا کے تہر گھر سچی دهرم سال، پردہ اوہلا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد سٹ کپا میرے صاحب واہ، واہ تیری وڈیائیا۔ تُوں پروردگار بے پرواہ، سچ توفیق اک خدائیا۔ مقامے حق ڈیرہ لا، جلوہ نور رُشنائیا۔ چرن کول دے تھان، ایہو منگ دُھردرگاہی جھولی پائیا۔ آد جُگاد رباں تیرے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ صاحب سلطان کپا چاڑھاں اگئی رنگ، اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ شبد سٹ کپا پرہو ایہہ ٹھیک، جو کچھ تیرے در تے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کپا ہاں، مین کراں تصدیق، اُہل ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے نو نو چار چوکڑی جاوے بیت، لوک مات پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے نام دا گا کے جان گیت، سوپلے ڈھولے راگ سنائیا۔ شبد سٹ تیری زرگن سرگن بٹھاں پریت، وشن برہما شو تیرا انگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم دتا سنائیا۔ شبد سٹ اگوں کھندا ہس، پرہو پچھلی کہانی مینوں ساری نظری آئیا۔ مین چاہندا اچ دا کھیل دس، جس واسطے بینتی رہیا سنائیا۔ جُگ چوکڑی مین زرگن سرگن ہو کے گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال آیا وس، بھگتاں نال مل تیرا راگ گائیا۔ شاستر سمرت وید پُران آیا لکھ، انجیل قرآن کیتا گیان کہانی بانی اپنا حکم ورتائیا۔ صفت صلاحی رسنا جہوا بتی دند جنا کے آیا جس، آتم پر ماتم سُرتی شبدی ڈھولے ناد

وجائیا۔ تیر انیلا پرہوں وچھوڑے اندر مار کے آیا کس، چلہ کمان کھنڈا اکو اک اٹھائیا۔ بھيو گھلا کے آیا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری
 جمن سُرستی حُکمے اندر بھوائیا۔ کھیل کھلا کے آیا بُدھ من مت، سرِشٹی درِشٹی اِشٹی بو کے پھیرا پائیا۔ بھاگ لگا کے آیا پنج تت،
 اپ تیج وائے پرِتھی آکاش دُھر دا بندھن پائیا۔ بخشدا رہیا سدا ترے گن مایا دات، رجو طمو ستو دُھر دے حُکم بھوائیا۔ جُگ
 چوگڑی وینہدا رہیا کھیل تماش، گوپی کاسن منڈل منڈپ راس وکھائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور اک اگئی اُچی آس، سو صاحب دینی
 سمجھائیا۔ کِس بدھ میرا کیتا پرکاش، نُور وچوں نُور پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دینا کھلائییا۔
 پُرکھ اکال کِہا سُن میرے بچے، دُھر دی دھار دیاں جنائیا۔ میرے کول کوئی لوہار ترکھان دے بنے ہونے نہیں سچے، رکت بوند نظر کھئے نہ
 آئییا۔ میرے کول محل اٹل مینار نہیں کوئی پکے، چھپر چھن نہ کوئی چُھپائیا۔ میرے کول کوئی دُوچی جنی نہیں جیہڑی بنے نار جچے،
 جچا بچہ اپنی گود اٹھائیا۔ مین آد پُرکھ ابناشی کرتا میرے کسے نوں نہیں کُچھ پتے، پت پرمیشور کہہ کے سارے شکر منائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر تیرے حُکمے اندر رکھ، اپنا بھيو نہ کسے کھلائییا۔ جے دسیا تے چرن کول اوسے سرنائی ڈھٹھے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 اُپر اکھ کوئی نہ تکے، کون روپ بے پرواہ بیٹھا آسن لائیا۔ ہُن ویکھ بیس اکیسا ہر جگدیشا سچ دوارے کر کے کھئے، تیرے نال دتے
 ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا کھیل بے پرواہییا۔ پُرکھ اکال کِہا کُچھ انہاں توں پُچھ، جیہڑے چار جُگ دے
 جگت مالک نظری آئییا۔ انہاں کول کی کُچھ، دیون تینوں سمجھائیا۔ شبد سْت بلکاری حُکمے اندر گیا اٹھ، دُھر سندیش سُنائیا۔
 وشنوں کُچھ تٹھ، مینوں دے درڑائیا۔ اوہ اوسے ویلے گیا جھک، پرہ دا بھيو کوئی نہ پائیا۔ او برہمے توں کیوں بیٹھا چپ، ویدان
 دے ویدانتی کُچھ مینوں دے سمجھائیا۔ بن ہر کِریا مینوں سارا دِسدا اندھیرا گھپ، میری اکھ اُپر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ میری تیرے
 چرناں وچ بس، آگے واسطہ نہ کھئے رکھائیا۔ شبد کِہا شنکر کھول اکھ، کُچھ مینوں دے جنائیا۔ اوس کِہا مینوں صرف تیرے چرناں
 جاواں ڈھٹھ، ایہو میری وڈیائییا۔ آگے کی سکاں دس، بھيو پرہ اپنے وچ رہیا چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل بے پرواہییا۔ شبد کِہا اٹھ برہمے سْت کمار، سنت کُچھ پردہ دے اٹھائیا۔ پرم پُرکھ دا دس حال، کِس بدھ اس تہاڈی بنت
 بنائیا۔ اوہ کر کے نمسکار، بیٹھا سیس جھکائیا۔ سْت پھیر ماری آواز، براہ اپنی لئے انگرٹائیا۔ کُچھ کھول کے دس راز، کون تیری دھار

چلائیآ۔ اوس کہا ایہ میرے دسَن توں باہر، میری چلے نہ کھتے چٹرائیا۔ شبد پھیر کہا یگے پُرش کھول راز، پردہ اک اٹھائیآ۔ اوس کہا
میں داساں دا داس، شہنشاہ دا بھيو کھتے نہ آئیآ۔ حُکم ہویا انگڑائی لے بیگریو، کروٹ لے بدلایا۔ پُرکھ اکال دے کھیل دی دس
ترتیب، کِس بدھ اپنی رچن رچائیآ۔ اوس کہا میں غریب، پرہو دا بھيو کھتے نہ آئیآ۔ حُکم ہویا اٹھ نرائن، کچھ پردہ دے اٹھائیآ۔ اوس
نے کہا میں کچھ نہ سکاں کہن، میرا داتا بے پرواہیا۔ دھنّ وڈیائی جے اوس اپنیاں چرناں دتا بہن، دھوڑی ٹکا مستک لائیآ۔ فرمان
ہویا اٹھ کیل مئی، اپنی منسا دے جنائیآ۔ کتھے پرہ دی دھنی، جتھوں تہانوں لے پرگٹائیآ۔ اوس کہا اوہ وڈا گہر گمبیر گن گئی،
بے نظیر اکھوائیا۔ سندیشہ دتا اٹھ دتاترے، ترے گئی اتیتا دے جنائیآ۔ جس دا کھیل اکھا دھار انوکھی وہے، آد جگاد جگ چوکرئی
کھیل رہیا کھلائیآ۔ اوس کہا میں نانا کیہڑی شے، جو پرہ دا پردہ دیاں اٹھائیآ۔ حُکم ہویا رکھپ دیو، کچھ لیکھا دے جنائیآ۔ جس
دی کریں تون سیو، اُس دا کھیل دے سمجھائیآ۔ اوس کہا اوہ وسنہارا نہچل دھام سدا نہکیو، سچ سنگھاسن سوہیا پائیآ۔ میں کی
جاناں اُسدا بھيو، نیوں نیوں بیٹھا سیس نوائیا۔ شبد کہا پرتھو لے انگڑائی، کچھ مینوں دے جنائیآ۔ جس تیری میری بنت بنائی،
کِس بدھ رہیا پرگٹائیآ۔ اوس نے کہا میں نہ جاناں رائی، اوہ بے انت بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ پھڑ اٹھایا متس، حُکم اک جنائیآ۔
شبد سُت کہا جس دا نور تیرے وچ عکس، عقل دتی وڈیائیآ۔ اوس دا دس کیہڑا تخلص، کون نام کہہ کے صفت صلاحیا۔ اوس کہا
میں بے عقل، مینوں سمجھ کچھ نہ آئیآ۔ میرا اُس دی کریا نال تعلق، جو مہر نظر نال دیوے مان وڈیائیآ۔ شبد نے پھیر اکھیا اٹھ
کچھپ، جل نواسی اکھ کھلائیآ۔ تیرا پرہ دے نال کی بندھپ، مینوں دے جنائیآ۔ کی تیرے کول سند، اپنا لیکھا دے درڑائیآ۔ تون
نہیں جان دا اوہدا کتھے بُندا انت، حد محدود رکھائیآ۔ اوس نے کہا بے انت، میں سمجھ سکاں نہ رائیا۔ شبد نے کہا اوئے ویکھ
دھنتر، ادھر دھیان لگائیآ۔ جس دا تون پڑھدا منتر، اُس دی کچھ گل دے سمجھائیآ۔ اوس کہا اوہ سب دا کنتن، کنتوبل اک
اکھوائیا۔ اسیں سارے اوسے دے در دے منگتن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ شبد نے کہا اوہ کچھ دس بھیکھی باون، بردہ براہمن
رُوپ وٹائیآ۔ جس تیرا کھیل کھیلیا بل دوارے پکڑا کے اپنا دامن، دامنگیر دے جنائیآ۔ کِس بدھ پرگٹے پرگٹائے کھیل دو جہانن، نرگن
سرگن دھار چلائیآ۔ اوس کہا اوہ صاحب سدا بے پچھانن، نظر وچ نظر کیسے نہ آئیآ۔ زور نال کہا دس ہنس، کی ہستی

بے پرواہیا۔ جس سرب بنایا بنس، لکھ چوراسی جوڑ جڑائیا۔ اوس کہا مینوں کچھ نہیں آؤندا انت، ڈھیہہ کے پیا سرنائیا۔ شبد نے
 کہا ویکھ نرسنگھ، اپنا بل دھرائیا۔ جس نے زرگن توں مینوں سرگن دتا جیو پنڈ، تھوڑے سمیں لئی تتاں والا رُوپ وٹائیا۔ اوہ
 کیہڑے رُوپ رہے بخشند، اُس دا پورا لیکھا دے جنائیا۔ اوس کہا اوہ گہر گمبہیر گئی گہند، اپنی کھیل سد اپنے وچ لکائیا۔ پھڑ اٹھایا
 ہری، حُکم اک جنائیا۔ تُوں کِس بدھ بھگتاں آتم وری، میلا لیا ملائیا۔ اوس دی دس اوہ سہنجنی گھڑی، جس ویلے اوس اپنا آپ
 لیا پرگٹائیا۔ اون اوسے ویلے ہتھ جوڑ کے کہا میں ایس لیکھے وچوں بری، سچ سکاں نہ کوئے جنائیا۔ شبد نے کہا نرائن سچ دس، بھيو
 دے کھلائیا۔ جس نے تینوں بھیج کے رچھیا کرائی گج، مان ملی وڈیائیا۔ اوس دا کھیل دس سچ، بھيو ابھيو کھلائیا۔ اوس نے اوسے
 ویلے اپنا پھڑ کے نک، تن وار دتا ہلائیا۔ اوہ پرہو پاربرہم پت پریشور اک سمرتھ، مہا اکتھ نہ کوئے جنائیا۔ شبد سُت چار کُنٹ
 پھیر ویکھیا مار دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ اوبنوں نظری آیا اک نیکا جہا پرس رام، جوں کھلوانیاں نال کھیلن والا بال اپنی خوشی
 منائیا۔ اوبنوں پُچھیا دس اوہ اگمی رام، جس دی نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ اونے چر نوں اوتھ آگیا اوبھی رام، جو بیٹا دسرته
 اکھوائیا۔ اوبنوں شبد سُت نے کہا کی تینوں کوئی پہچان، کِس بدھ میرے رام میری بنت بنائیا۔ اوس ہو کے حیران کہا میرے ورگے
 کوٹن کوٹ رام، اوتھ بیٹھے سیس جھکائیا۔ شبد سُت پھیر اٹھیا بلوان، اپنا بل پرگٹائیا۔ حُکم دتا ادھر آ بنسری والے کابن، مُرلی والے
 مُکند کچھ مینوں دے جنائیا۔ جس تیرا تتاں والا بنایا نشان، اُسدا نشانہ دے سمجھائیا۔ کِڈا وڈا اوس دا استھان، جتھے بہہ کے
 ڈیرہ لائیا۔ اوس کہا میں اوس توں لے کے آیا تریلوکی دا دان، آگے سمجھ کچھ نہ پائیا۔ شبد سُت نے پھیر غصے نال کہا وید ویاسا
 ذرا ادھر کر دھیان، کچھ تیتھوں میں پُچھ پُچھائیا۔ کی ہویا کواری نوں جمیا آن، پرہ نے بنت دتی بنائیا۔ اوہ دس میرا کیہڑا بھگوان،
 کِس بدھ سُت شبد کہے اوس مینوں لیا اُپجائیا۔ وید ویاس کہا میں کرن والا کلیان، اکھراں والے ڈھولے گائیا۔ شبد سُت ٹھوکر
 ماری اٹھا دتا بدھ، بدھی دتی ہلائیا۔ کی کچھ تینوں آئی سُدھ، سِدھا دے درڑائیا۔ جس نے تینوں بنایا پُت، اُس دا بھيو دے
 کھلائیا۔ اوس نے کہا میں نہ جانا کچھ، اُس دے حُکمے اندر ملی مات وڈیائیا۔ اودھروں شبد سُت نے چاروں طرف مار کے گیرا،
 چکر اپنا لیا لگائیا۔ مۇسے نوں ہوئی جہی دو اُنگلاں دا مار لپھیرا، اکھ دتی کھلائیا۔ مَنہ دے بہار ڈگن والیا کدی اُتے وی ویکھیا ای

ویہڑا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جیہڑا پتا میرا، اُس دا لیکھا دے جنائیا۔ اوس نے کہا اُس دا بھيو جانے کیہڑا، میں جھلک پلک
 جھل نہ سکاں رائیا۔ شبد حُکم نال اُٹھا لیا عیسیٰ اُل سلام، اشارہ اک جنائیا۔ مینوں سچ دس کڈا وڈا تیرا امام، کس بدھ رہیا بنت
 بنائیا۔ اوس نے کہا میں اوس دی سنن والا اگئی کلام، جو نغے نال جنائیا۔ اوس دا اگلا کھیل بے پچھان، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔
 شبد سُت چاروں گُنٹ ویکھ کے اک اپنی ماری رمز، رحمت سچ کھائیا۔ جھٹ اُٹھا محمد، اپنی لئی انگڑائیا۔ اُدھروں شبد نے ماری
 چمک، کلمہ نُور رُشنائیا۔ نال پُچھیا کُچھ محبوب دی دس سمجھ، کس عرُوج اندر بیٹھا آسن لائیا۔ محمد کہا پائے ایہہ ایڈا وڈا
 غضب، اوہ سچے پیراں دے پیر دا میں کی سکاں سمجھائیا۔ میں اکو جان دا بردا ہو کے سجدیاں وچ کراں ادب، سیس نوا نوا خوشی
 منائیا۔ شبد سُت کہا ویکھو اوتاراں پیغمبراں دا کڈا وڈا وفد، بھيو سکے نہ کھئے کھلائیا۔ میرا اہناں دے کول شبد سُت نے آگے پُٹیا
 قدم، اپنا چرن ٹکائیا۔ جاں ویکھیا تکیا نانک نرگن پرہ دی لگا سرن، چرن کول سیس ٹکائیا۔ شبد کہا تیرا کون ورن، مینوں دے
 جنائیا۔ نانک نرگن کہا تُوں نہیں جان دا تیرا میرا داتا کرنی کرن، دوہاں دی جس نے بنت بنائیا۔ شبد نے کہا کوئی دس نشانی اوس
 دی سگن، پڑدا دے اُٹھائیا۔ نانک کہا آد جگاد اپنے ست سرُوپ وچ مگن، سچکھنڈ نواسی سچ سینگھاسن بیٹھا سوہیا پائیا۔ نت
 نوٹ دو جہاناں کرے عدل، عدالت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی دھاروں کدے نہ جاوے بدل، تتاں والے گرو اوتار پیغمبر کوٹاں مات
 دیوے بدلائیا۔ اوس دا نہ وجود نہ بدن، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی دھار شبدی رنگن، شبدی دھار نانک نظری آئیا۔ شبد کہا
 ایہہ کی دسیا، مینوں دے درڑائیا۔ نانک کہا شبد تُوں میرے وچ وسیا، تیرا میرا اکو بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا لیکھے وچ کیسے نہ
 لکھیا، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ جس نے تینوں اچے تک بھیت نہیں دسیا، دس تیرے پرگٹائے اسیں کی تینوں دیئے جنائیا۔ اوس ویلے
 شبد خوشیاں نال ہسیا، تاڑی دتی لگائیا۔ نانک کہا میری دھار تیری دھار رہن اکھیا، کُچھ پردہ دیاں اُٹھائیا۔ جس ویلے گوبند
 پُرکھ اکال بنایا بچیا، رنگ اپنا دئے رنگائیا۔ شبد کہا مینوں آیا دلاسا، تہر گھر جی ودھائیا۔ ایہہ ویکھنا ضرور تماشا، لوک مات
 خوشی منائیا۔ نرگن دھار نانک کہا ایہہ نیکی جہی آسا، وڈی کہانی نہ کھئے جنائیا۔ اس تون پرے ایرمپر جس دے اُتے سرب بھرواسا،
 دیوے مان وڈیائیا۔ اوس دے اندر اک ہور خواہشا، ساچی دیاں جنائیا۔ اوس جن بھگتاں دینا ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ نرگن

ہو کے اندر کرنا واسا، سرگن بھیو چُکائیا۔ گوہند دھار شبدی پیار اوسے دا ساتھا، ساتھی اک اکھوائیا۔ شبد کپہا مینوں آئی دھیرج، میری دھار نے دھار دتی بنائیا۔ میرا رُوپ گوہند سُت پرہہ دا ہونا پیرج، پُرکھ اکال اوسے دی مائیا۔ ایہہ کھیل اگئی سدا آخرت، آخر دیاں جنائیا۔ شبد سُت ایہہ سب کچھ سُنیا، اپنے اندر خوشی منائیا۔ پرہہ گہر گمبھیر وڈ گن گُنیا، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ جس گوہند شبد دُلارا سُت چُنیا، میرا رُوپ لے پُرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد سُت دی سُن کے گاتھا، آد شکت بھوانی گئی آئی۔ اوس کپہا گر اوتار پیر پیغمبر کوئی دس نہ سکے خلاصہ، بھیو ابھید جنائیا۔ مینوں حُکم ملیا تُوں ویکھ جا تماشا، سوہنا رنگ وٹائیا۔ ہُن کرن آئی ہاسہ، خوشیاں وچ ودھائیا۔ شبد آتینوں دساں جتھے تیرا واسا، واسطہ جسدے نال رکھائیا۔ شبد سُت کپہا مینوں اک ہور آئی وچار، پورب ویکھ وکھائیا۔ میرے رُوپ نانک نرگن نے گایا وچ سنسار، ڈھولے گیا سُنائیا۔ اوس نے میری دھار شبد نال کپہا اوہ آپے پُرکھ آپے نار، نار پُرکھ دا وبار دوہاں ہتھاں والا رہیا وکھائیا۔ ایہہ شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ سچّی سرکار، ایہہ خادماں دا خادم سیوکاں دا سیوادارا ناری رُوپ وٹائیا۔ دوہاں دا اکو جہا وبار، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ ایہہ جوہن ونتا سردار، جس نے اگئی کھیل رچائیا۔ ایہہ آد پُرکھ دا وبار، اپنا سگن آپ منائیا۔ ایہہ جوت اکالن نار مُٹیار، ہتھ شکنگن رہی وکھائیا۔ ایہناں دوہاں دا سرُوپ اک اک دے وچوں نکل شبد دی دھار، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ اوس دھار دا رُوپ سرب سنسار، آد جُگاد نظری آئی۔ جودھا سُوپر بلکار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دے ہتھ نہ کھنڈا نہ کٹار، شستر تیر کمان، بان نہ کھئے چلائی۔ اوس دا حُکم آد جُگاد سچّا فرمان، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کرے کھیل مہان، مہاواک مُکھ واک والا گانہ سکے رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوارے بیٹھے سارے ہو گئے حیران، نیتز اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ شبد نے کپہا میرا شبد رُوپ گوہند نوجوان، بردھ بال نظر کھئے نہ آئی۔ جس دی سیوا لگی مہان، پریتم پریتی اک جنائیا۔ اوہناں بھگتاں دی کر پہچان، جیہڑے جُگ چوکرئی دے بیٹھے راہ تکائیا۔ درگاہ ساچی دے بنا مہان، سچکھنڈ دوارے دینے سہائیا۔ جتھے کوئی نہ جگاوے آن، سُنیاں آواز نہ کھئے لگائیا۔ اوہناں دا میلا شبد کر دے نال بھگوان، بھاگ اوہناں دا اوہناں دی جھولی پائیا۔ ویلا سوہنا خوشیاں نال دے دے دان، داتا دانی ہونے سہائیا۔ اودھروں اک ہور آگیا فرمان، دُھر دا حُکم سمجھائیا۔ سُنو جس ویلے

اک سال دا سی گوہند بال آنجان، گجری گود سُہائیا۔ اوس ویلے لتوں لنگی اک ونجارن آئی چوڑیاں چڑھان، خوشیاں نال اُنکلی اُتے بھوائیا۔ چاؤ گھنیرا مینِ درس کراں اوس جس دا میرے اندر دھیان، میری سُرتی کھچ وکھائیا۔ مینِ دس کے آئی میرے کاہن توں چنگا کاہن، جس دا نام گوہند رہے گائیا۔ جس ویلے گھر آئی اوہن خوشی نال گایا راگ طران، نچ ٹپ کے رولا دتا پائیا۔ اودھروں گوہند دا ماما آیا کرپال، اوہ دھکے مار کے باہر کڈھائیا۔ کیتھوں آگئی شیطان، ایویں گھٹا رہی اڈائیا۔ اُس نے کہا میرے اندر سدھراں دا اک مان، اوہ گوہند تیری بھیٹ کرائیا۔ گوہند پچہ جانی جان، اشارے نال سمجھائیا۔ چپ کر جس ویلے مین تے میرے نال آوے بھگوان، تیرا لیکھا دیاں مُکائیا۔ نالے چار جگ دا کراں کلیان، چوتھے جگ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ نالے بھگتاں کراں پروان، پلے دُھر درگاہی دیاں پھڑائیا۔ امرت آتم پیا کے جام، نام حُماری دیاں چڑھائیا۔ سچ پریم پیار نال اوہناں میل کے کراں اِشنان، ایکا اگی سیوا لائیا۔ ایہہ کھیل خالق خلق کرے وچ جہان، محبوبُ مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اینیں چر نوں بھجی آئی نورِ الہی ربی، کوک کوک دے دُہائیا۔ مینِ پندھ مُکایا اُچی اڈی، تئھی واہو داہیا۔ مینوں پتہ لگ گیا بیندی جائے چوڈھویں صدی، سدے گھر گھر رہی سُنائیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھے لائی پچھلی گدی، گرہ اپنے لیا بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چوڑی کہے کیوں مینوں کہندے کنگن، سچ سچ دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے شبد سُت لگا سی منگن، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ اوس ویلے مین بھگتاں سنتاں واسطے ایہہ دتا سی سگن، ناتا ستگر نال جُڑائیا۔ چوتھے پد واسطے سدن، صدا اکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چوڑی کہے نی ویکھو ساڈے نالوں چنگا تویت، بھگتو جہنوں ملی وڈیائیا۔ اوہ پرہو دے سینے نال لگ کے ٹھیک، شانت گیا کرائیا۔ تویت کہا سخیئے مینوں ایوں جاپے تھادی میرے نالوں زیادہ پریت، جو ہتھاں اُتے چڑھ کے پرہ دے چرناں نال لگ کے ملی وڈی وڈیائیا۔ چوڑی کہا نی ایہہ کون ساڈا شریک، جیہڑا طعنے رہیا سُنائیا۔ تویت کہا مین دسیا ٹھیک، بنا سیوا کیسے نوں پھل ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جس نے گوہند دے نال کرنی پریت، اوہ بیٹھے دھام اتیت، ترے گن ناتا گئے ترائیا۔ مین سچ دساں جتھے گر اوتار پیغمبر ہوتے وسنیک، اوہ دھام اوہناں لئی نظری آئیا۔ اک ہور دساں ہُن بھگتاں دی پرہ نوں سب دے نالوں چنگی اڈیک،

بن اگھاں ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان کھیلے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔

★ ۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہرہجن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

چوڑی کہے میں بھاگانوت، چوڑا کنگن روپ نظری آئی۔ کریا کری آپ بھگوت، سری بھگوان دتی وڈیائیا۔ جس ویلے ڈرگا دی بنائی بنت، اشٹبھج روپ دتا وکھائیا۔ اوس ویلے دسیا اک منت، سکھیا سچ سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سنگھ وچوں ناد و جاؤنا ونت، ڈھر دی آواز سنائیا۔ جس نال اٹھن سارے سنت، سرتی لے انگریائیا۔ اوس نے کہا کی ایسے نال انت، اتم دے جنائیا۔ ابناشی کرتے کہا نہیں ایہ کھیل اگتی کنت، جو مالک کل اکھوائیا۔ جس ٹوں سارے کرن ڈنڈاوت، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ڈرگا کہا میں وی اوسے دی کران مناوت، منسا اوسے نال رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میری آد جگادی راؤنس، رستہ دیاں وکھائیا۔ بن میری کریا و جے نہ کیسے دی دھاؤنس، لوک مات نہ کھئے وڈیائیا۔ میری مہر دے تول وچ نہ آئے رتی تولے ماشے اؤنس، سیراں دھڑیاں نال نہ کھئے منائیا۔ جس دے سر اُتے بتھ رکھاں اوسے دے وچ ہووے پہنچ، پہنچان والا سر ہیٹھاں دیاں بنائیا۔ حکم سنا کے کوٹن کوٹ، کوٹی کوٹ لیکھ چکائیا۔ حکم جنا کے چوٹ، نگارے دیاں و جائیا۔ حکمے اندر تیرے اندر رکھ کے جوت، سوہنی سوانی دتا بنائیا۔ پھیر ویکھیں میرے بنا ہور لبھنی نہیں کتے مّوج، مجلس ہور نہ کھئے بنائیا۔ پھر نال کھیل کرنا سریشٹی مّوج، مؤجدار حکم سنائیا۔ اوس کہا کچھ مینوں آئی ہوش، میں اپنی اکھ کھلائی۔ میرے تگن لگے لوچ، نین چائیں چائیا۔ تیرا کدے نہ بیٹے و جوگ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ مینوں بخش اپنا ڈھر سنجوگ، ڈھر سنجوگی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سری بھگوان کہا ٹوں جانا مات لوک، تت روپ وٹائیا۔ ٹوں گاؤنا سوہنگ سلوک، تیرا میرا راگ الائی۔ تینوں کوئی نہ سکے روک، آکے پچھے نہ کھئے اٹکائیا۔ اوس کہا پرہو مینوں خوشی نال آؤندا جوش، مسرت وچ انگریائیا۔ میرا کایا ماٹی ہووے پوش، جگت سوانی روپ دھرائیا۔ میں رہنا نہیں خاموش، اپنا بل وڈیائیا۔ مینوں کچھ ہور دس اگلی سوچ، بھو ابھیدا دے کھلائی۔ پُرکھ اکال کہا اک میری رکھیں اوٹ، دو جا روپ نہ کھئے دسائیا۔ ڈرگا کہا میرا

پردہ دے کھول، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دس پرہو کی آویں میرے کول، اپنا پھیرا پائیا۔ صاحب کہا جس ویلے مردنگا و جاویں
 ڈھول، سنکھ ناد سنائیا۔ اوس ویلے آگئی دھاروں پواں بول، دُھر دا حُکم جنائیا۔ تُوں اپنے نیتر لینے کھول، بن اکھاں آگھ کھلائیآ۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ اشٹبھج کہا پرہ تیری مہربانی، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ کوئی اپنی
 دے نشانی، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میں تیرا تُوں تُوں رانی، جلوے وچ سمائیا۔ چرن سرن اک دھیانی، کول دے وڈیائیآ۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُرکھ اکال دین دِیال پکڑ کے کھئی بانہ، ہوئی جہی ہلونا دتا لگائیآ۔ اٹھ نہانی کر دھیاں، سوانی دیاں
 بنائیا۔ اک لے میرا نشاں، تیرے ہتھ دیاں پھڑائیآ۔ تیری سوہے نال بانہ، بازو ملے وڈیائیآ۔ چار جُگ رہے ناں، ستجگ تریتا
 دوپرکجگ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جس ویلے دھوڑ اڈے زمیں اسمان، گردو غبار دے لوکائیآ۔ ناتا تٹ جائے پُتراں ماں، پتا پوت میل نہ کھئے
 ملائیآ۔ ناری کنت دئے تجا، ویسوا رُوپ وکھائیآ۔ سادھ سنت بھگونت نال ملے کوئی نہ آ، بیٹھن مکھ بھوئیآ۔ دھرنی دھرت رووے
 مارے دھا، نیتر نیناں نیر وہائیآ۔ سورج چند نین کُرا، منڈل منڈپ ہاہاکار سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلُو جان چھڈا، لوک مات نہ
 کھئے سہائیآ۔ گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہووے حلقا، آسا ترشنا بھجے واپو داہیا۔ تیرتھ تٹاں استری
 پُرش ننگے لین نہا، پردہ اُتے نہ کھئے رکھائیآ۔ من واسنا سرشٹی بڈھی ہووے کان، گرمت بیٹھے مکھ چھپائیآ۔ بھائی بھیناں لین تکا،
 نیتر آگھ نہ کھئے سرمائیآ۔ چاروں کُنٹ اندھیرا جائے چھا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ ہر پردے نہ لے کوئی وسا، گر منتر نہ کھئے پڑھائیآ۔
 بھرے بھلے سرب لُکا، لُکیا بھیت نہ کھئے کھلائیآ۔ شریعت وچوں نظر نہ آئے خُدا، توفیق جانے نہ کھئے پرواہیا۔ واحد جلوہ ویکھے نہ
 کھئے رُشنا، پروردگار سجدہ نہ کھئے کرائیا۔ ساچا رام لے نہ کوئی منا، رام رُوپ نہ کھئے سمائیآ۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُراں انجیل
 قرآناں ملے نہ کوئی تھان، بھومکا ست نہ کھئے وڈیائیآ۔ دوس رین گھڑی پل ویراگی ہو کے مارن دھا، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ جگت
 عدالت سچ دے نہ کوئی گواہ، شہادت حق نہ کھئے بھگتائیآ۔ راج راجان کوڑی کِریا مکھ لگاؤں چھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیآ۔ دھیاں
 ماواں دا دھن لین چُرا، چوری یاری گھر گھر نظری آئیآ۔ اشٹبھج تینوں دیاں سنا، سہج نال سمجھائیآ۔ تُوں کیسے دی نہیں رہنا ماں،
 مٹیا آکھن والے سارے مکھ بھوئیآ۔ پھیر اوسے ویلے اک رُشنائی تینوں دیواں وکھا، چوڑا تیرے ہتھان نال پھنائیا۔ چار جُگ دے ویلے

انت تیرا لہنا دیاں مُکا، گہنا اپنے تن پہنائیا۔ اوس کہا پرہو نہ، ایہہ مؤج وڈی بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہا ہاں، تینوں بھگتاں نال
 لوں ملا، در اپنے لوں بہائیا۔ تیرے منگن واسطے جن بھگتاں والا سگن جھولی دیواں پا، جیہڑا تیرے مستک ٹگا ایہو بھگتاں
 مستک لائیا۔ تُوں اک اِکلی تُوں ویکھیں مین کنتے لینے پرنا، جو در تے آ کے سدا خوشی منائیا۔ اہناں کھنڈا کھڑگ سنکھ چکر گدا
 کچھ نہیں لینا اُٹھا، چار کُنٹ نہ بھجَن واپو داہیا۔ اِکو اوٹ لینی تکا، پرہہ ملے سرن سرنائیا۔ اشٹبھج کہا پرہو تُوں بے پرواہ،
 بے پرواہی وچ سائیا۔ تیرے حُکم اندر کوئی نہ کرے نانہ، اگے اڑ سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جے تیرے بھگتاں ملے مینوں تھان، اوتھے آ کے
 خوشی منائیا۔ پھیر مین ویکھاں پرہو اپنے نالوں چنگی تیری چوڑی والی بانہ، چوڑی جگ جائے وِباٹیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں
 بھگوان کہا ایہہ کھیل میرا دوسر جانے کوئی نہ، آنجانت چار جگ سرگن ساری سرِشٹی نظری آئیا۔ دُرگا کہا پُرکھ سمرتھ، مینوں
 پچھلی یاد آئیا۔ تینوں پتہ جس ویلے کنگن پون لگیاں میرے ہتھ توں لایا سی ہتھ، اُنگلاں نال اُنگلاں دتیاں چھپائیا۔ اوس ویلے مین
 تیرے ہو گئی وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پر اک گل رہی جیہڑا مین خوشی نال تکیا نہیں اگھ، شرم دی ماری نیویں اگھ رکھائیا۔
 تُوں اوس ویلے ہوئی جہی اک نیکی جہی چٹکی ماری چٹک، میرے منھے بندی دتی لائیا۔ مین ڈردی پچھے گئی ہٹ، تُوں ہوئی جہی
 میرے سینے اُتے ٹھوکر دتی لائیا۔ مین ہو گئی بے بس، اپنا آپ گئی بھلائییا۔ تُوں ہوئی جہی میرے سر اُتے ہتھ دتا رکھ، مین چرن
 دوارے ڈھپہ کے خوشی منائیا۔ تیرے چرناں دی دھوڑ لئی چٹ، بل آیا بے پرواہیا۔ پھیر مین کہا ہُن لوک مات جاواں ڈٹ، چار
 کُنٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ پرہو اوہ ویکھ مینوں نظری آوندی تیری اوہ ڈھائی انچ گول تھ، نو بلاکاں نال جڑائیا۔ اوہ پائی نہیں میرے
 نک، جے نک پا دیندوں پھیر تیری میری ہونی نہیں سی کدے جدائیا۔ ویکھ مین گت نال چھڈی ہتھ، پچھے ہار بنائیا۔ اوس نے کہا
 دُرگا تیرے نالوں سوہنا میرا اک ہور چن، جیہڑا گوبند دینا چڑھائیا۔ تیری گت پچھوں کڈھ اوہدے گل نال دینا ہتھ، سوہنا رنگ
 دکھائیا۔ دُرگا نے دوویں پھڑ لے کُن، مین تے جان دی میتھوں وڈا ہور کوئی نہیں ایہہ وی تیری بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہا تُوں
 آپے جائیں من، جس ویلے تینوں در تے سد کے اپنے دوارے لے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ دُرگا کہے پرہو مینوں یاد جس ویلے ڈھائی گز دپٹا دتا دوشال، اوڈھن میرے اُتے ٹکائیا۔ مین رکھیا اوہ سنہال، اپنے انگن

وچ چھپائیا۔ تیرا حُکم سُن دی رہی فرمان، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ مِیں بُہلی نہیں آنجان، تیری اوٹ رکھائیا۔ چرن کول رکھ دھیان، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ لیا لنگھائیا۔ جس ویلے تُوں کِریا کیتی لالو ترکھان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جنم دے پچھے جنم دا دے کے دان، کرم اپنے نال ملائیا۔ میرے کولوں لے کے وست مہان، اوس دے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں سب دا جانی جان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جے کیشن سینگھ نہیں سی سکیا پہچان، اگھ اوسے دی آپ گھلائییا۔ اوسے دی سوانی اک نادان، جسٹوں رَوَداس دتی وڈیائیا۔ اوسے دا سینگار اک مہان، جو خوشیاں نال وکھائیا۔ اوس دا لیکھا اک نال نادان، جو رَویداس دا مِتر نظری آئییا۔ ایس توں پہلوں دُرگا دے ویلے ایہہ دوویں سی دربان، در ٹھانڈے سیو کھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا پُورب نصیب، دُرگا دا لہنا گوبند دا تویت، مُرشد دا کہنا مننا مُرید، کوئی نہ جانے پرہے نے کی کی کِس نال کیتی وصیت، اصلیت سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کلجُگ کوڑ گڑیار کہے واہ پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ مایا ممتا کوڑا موہ کہے مِیں ہتھ رکھیا متھ، بھاگ نصیب اپنا ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے تکیا جن بھگت ہوئے اگھے، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ میری سرماؤن لگی اگھے، نیتر نین بٹھے اپنا آپ بھوائیا۔ اس دے کولوں کیہڑا بچے، جو دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کہے اسیں اُٹھ نٹھے، بھجیئے واہو داہیا۔ پتہ نہیں ہُن کیہڑے خانے گھتے، گرنکھان اندروں باہر کڈھائییا۔ کلجُگ والے جھوٹے لین نہیں دینے ایس رسے، جیہڑا رس آتمک رہیا جنائیا۔ جو اسدے پریم پیار وچ پھسے، ساڈی مُحبّت گئے ٹرائیا۔ تیرے چرناں نالوں جن بھگت کدے نہ ہٹے، جگت ہٹوانے ڈیرہ ڈھائییا۔ رنگ اگتی اکو رتے، گوڑھا آپ چڑھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کوڑ گڑیار کہے مِیں ہو گیا اندھا، نیتر نظر کچھ نہ آئییا۔ مِیں بُہل کے سمجھ بٹھا پرہو کوئی بندیاں ورگا بندہ، تتاں والا رُوپ وٹائییا۔ نیڑے آ کے ویکھیا سب دے سر وچ ماری جائے دُنڈا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائییا۔ اکو ڈھولا سُنا کے چھندا، سنسے رہیا مُکائییا۔ جو جنم کرم دا گندہ، پھڑ باہوں گلے

لگائیا۔ نام ندھانا پھڑا کے ڈنڈا، پوڑھے اپنے لئے چڑھائیا۔ جتھے نہ کوئی گنجی نہ کوئی جندا، دربان نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو اک اکلّا صاحب بخشندا، ست دوارے ڈیرہ لائیا۔ جس نوں چاہے اپنی کِریا نال چرن پِرتی دیندا، دوسر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ نیوندا، نو نو سپس جھکائیا۔ حُکم سندیش ست جن بھگتاں کہندا، کہہ کہہ آپ سمجھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی اپنا بھانا آپ سہندا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ کلجگ وہن ویکھ کے وِسندا، وابوا اپنا پھیرا پائیا۔ تخت نواسی ساچے تخت بھندا، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ ویکھو کھیل جو ہونا آئندہ، بھیو ابھید کھلائییا۔ چار جُگ دا جو تھگا ماندا، دیوے سچ سرنائیا۔ کوڑ کڑیارا کہے مین کی کران جدر ویکھان گُرمکھ سوہنگ ڈھولا گاندا، میرا تیرا راگ لائیا۔ جس دا گوہند نال وعدہ، واحد اکو گیا آئیا۔ گُرمکھان تکه فائدہ، باقی فاقے وچ لوکائیا۔ جس دا قانون اک قاعدہ، حُکم اک جنائیا۔ اوہ کھیل کرے باقاعدہ، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کِریا کر کے علیحدہ، در دواویوں دتی دُرکائیا۔ جیہڑا آتم پرما تم نال کیتا مُعاہدہ، اوسے نوں توڑ چڑھائیا۔ گُرمکھان دے کے ریائتا، روایت نال پار رہیا لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کوڑ کڑیارا کہے جس ویلے مستک ہتھ دھریا، اُنگلان مُکھ نال چُھائیا۔ اوس ویلے اندرے اندر کوڑ کڑیارا ڈریا، بھے بھو سِر منائیا۔ مین کینھے گیا پھڑیا، چُھداون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس ویلے اکو ترلا کِریا، ترشنا لئی ودھائیا۔ ٹوں ابناشی کرتا آد جُگاد کدے نہ مریا، سد جیون روپ وکھائیا۔ ہے پر بھو تیرے دوارے آ کے جے کوڑ وکار نہ تریا، ہور دس کپڑے دوارے جائیا۔ کِریا کر نرائن نریا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ ٹوں سچ دس کی ٹوں ساڈا نہیں گھاڑن گھڑیا، جگت ناتا لیا جُڑائیا۔ کیوں سانوں کُکرمی کر کے پھڑیا، تیرے حُکمے اندر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دئے وڈیائیا۔ کُکرم کہے مین بے شک کوڑ، کُڑیارا نظری آئیا۔ جگت ودیا ولوں موڑھ، موڑکھ روپ وٹائیا۔ پر بھو تیرے بھگتاں نال مل کے مین وی لا لئی مستک دھوڑ، دھوڑی ٹکا اک رمائیا۔ کیوں نہیں میرے معاف کردا قصور، رحمت اک وکھائیا۔ مین جان دا ٹوں بھگت وچھل ضرور، سنتاں ہوئیں سہائیا۔ ہُن کپھڑا ٹوں دُور، سنمکھ بیٹھا نظری آئیا۔ تیرا بھنڈارا سدا بھرپور، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ کوڑ کُڑیارا کہے ہے پر بھو جے اسیں نہ ہوئیے ٹوں کس دا بخشیش قصور، رحمت کس دے اُتے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے لینا ترائیا۔ کوڑ کُڑیارا کہے جے مین نہ ہندا، بھگون سچ دیاں

جنائیا۔ پھیر تینوں کپڑا دھیاؤندا، تیری لوڑ رہندی نہ رائیا۔ جے تُوں سب نُوں اِکو جہا بناؤندا، اِکو گھر وکھائیا۔ پھیر کپڑا تیرے چرنی سپس نواؤندا، ٹکے مستکان نال چھپائیا۔ بنا میرے تیرے ست سچ نُوں کُوں پرگٹاؤندا، اُس دا رُوپ کون سمجھائیا۔ مَیں تیرے اِگے جھولی ڈاہندا، بھچھیا اِکو منگ منگائیا۔ جو تیرا درشن پاؤندا، اُس دا لہنا دینا پُورب پاپ گکرم دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ کوڑ کُڑیاں کہے پرہو ہویا چنگا، تُوں صاحب سوامی سہجے ملیا آئیا۔ جانا پیا نہ کول گنگا، اپنا پندھ مَکائیا۔ وجاؤنا پیا نہ کھئے سُرنگا، کِلی تند کسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ کوڑ کُڑیاں کہے بے شک مَیں گکرم، اُبھل تیری سرنائیا۔ پرہو جے مَیں چنگا نہیں ساں تے مینُوں کاہنُوں دتا جنم، گھر گھر وچ دتا وسائیا۔ مینُوں ایس دے وچ بہرم، میرا بھلیکھا دُور کرائیا۔ مینُوں سارے اُٹھے پھڑن، اپنے ہتھ پھیلائییا۔ مَیں منگی تیری سرن، سچ ملے وڈیائیا۔ بخش دے اپنا چرن، چرنودک مَکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ کوڑ کُڑیاں کہے میرا کھیل سہنجنا، گھر گھر آپ وکھائیا۔ مَیں کسے دے اُتے چڑھن نہیں دتی تیری رنگنا، اپنا بل ودھائیا۔ ہُن تیرے کولوں دان اِک منگنا، اپنی جھولی ڈاہیا۔ مَیں جن بھگتاں نُوں جاندی وار کر لوں بندنا، نیوں کے سپس نوائیا۔ مڑ کے پھیر بھگت دوارا نہیں لنگھنا، تیرا رُوپ انُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا تُلّیا نانا اپنے نال گندھنا، ساچا میلا لینا ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کوڑ کُڑیاں کہے مَیں کلجگ کیتی سیوا، چاکر رُوپ وٹائییا۔ کسے نُوں نظر نہیں آؤن دتا دیوی دیوا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جُڑائییا۔ سب دے مستک لا کے تھیوا، کوڑی کِریا دتی جنائیا۔ ساچا منتر جیپا نہیں گیا کسے کولوں جہوا، آتم رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ تیرے کول پرہو اِک بڑا تکھا دسدا سندھیوا، جس دے نال جڑاں دئیں اُکھڑائییا۔ اِبناشی کرتے تیرا نوجواناں ورگا بھریوا، بستر بھوشن سوئے رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ کوڑ کُڑیاں کہے مَیں گیا پٹھا، شبدی چوٹ لگائییا۔ مَیں لما رہ گیا اِک مٹھا، اپنا آپ مٹائییا۔ ہُن مَیں چلیا لہندی گٹھا، پلا بھگتاں نالوں لینا چھڈائییا۔ مَیں ویکھنا جا کے اوہ انگوٹھا، جو کاغذ کورے اُتے ٹکائییا۔ درشن کرنا تیرے گوہند پُتا، جو پت پریشور تیرے وچ سمائییا۔ اُس دے حُکم اندر ساڈی بدل کے رُتا، رُڑی اپنا مَکھ بھوائیا۔ سب دا پندھ مَکا، بیٹھے ڈھیریاں ڈھائییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنُوں بھگوان، کرے کھیل اِبناشی اچتا، بھگت

سہیلے پار لنگھائیا۔ کوڑ کڑیار کہے پرہو اوہ ویکھ کام کرودھ میرے آئے کُرم، دوویں اک دوجے نال پگاں رہے بدلائیا۔ بھلیکھا پائے ساڈے آتے کوئی نہ لگے جُرم، ویس اپنا رہے بدلائیا۔ بھولی جہی چوری چوری پچھے لگے مُرن، اپنی اکھ چُرائیا۔ اجے پہلا پیر چُک کے لگے سی تُرن، تُرت اپروں حُکم گیا آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حُکم ہویا ادھر آؤ کُرم کُرمیٹے، ٹہاڈی ملنی دیاں کرائیا۔ پچھلے پورے کر کے ٹھیکے، آگے دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ کام کرودھ کوڑ کڑیار اکھ چُک کے ویکھے، سانوں کون رہیا سُنائیا۔ حُکم ہویا تُسیں نہیں جان دے جس بھگوان دے بھگت پیٹے، اوہو رہیا ڈرائیا۔ جو جُگ چوکڑی لوک مات سب نون بھجے، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ سو صاحب سوامی انتر ویکھے، اتم کلجگ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنیدار اک اکھوائیا۔ کوڑ کڑیار کہے نہ کُرم رہے نہ کُرمائی، کُرمیٹا بیٹھا مُکھ بھوئیا۔ نہ دھی رہی نہ جوائی، ناتا بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ اکو ملیا بے پرواہی، جو ست ستوادی نظری آئیا۔ درشن کر کے پچھلی مٹی جُدائی، دُکھ دلدر ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرے بھگتاں اندروں نکل کے جائے چائیں چائیں، معاف کر کے ساڈی بھل دینی بخشائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان تیری سرنائی، نون سب دا مالک اکو نظری آئیا۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

ہر شبہ کہے ہر ست سوامی، آد جُگاد جُگ چوکڑی اک اکھوائیندا۔ لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت انترجامی، گھٹ گھٹ اندر بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سُلطانی، نر نرنکارا اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی خالق خلق کھیلے کھیل مہانی، بے پرواہی دُھر درگاہی اپنا حُکم سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی گا کے گئے شبہ اکھی بانی، راگاں ناداں ویداں صفت صابند۔ چار گنٹ دہ دشا جس دا جلوہ نور نورانی، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا جن بھگتاں آتے کرے مہروانی، محبوب مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اتم پرماٹم دیوے سچ دھیانی، نج نیتر لوچن نین اکھ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ستگر شبہ کہے پرہو اکو داتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی ویکھنہار تماشہ، زرگن سرگن ویس

وٹائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا نام سوغاتا، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ انت مٹے اندھیری راتا، ستجگ ساچا نر چند رُشنائیا۔
 ٹوں میرا میں تیرا آد جگاد گر اوتاراں پیر پیغمبران دسنہارا ساچی گاتھا، ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی ڈھولا اک سُنائیا۔
 وسنہارا باہر راگاں ناداں، شاستر وید پُراناں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 پاربرہم بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے پرہ اک اِکلا ایکنکار، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ ساچے
 سوبھا پائیا۔ بولنہارا نام جیکار، منتر اپنا اک سُنائیا۔ لیاؤنہارا مات اوتار، نرگن سرگن رُپ وٹائیا۔ لیکھا جان سرب سنسار، لکھ
 چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے لئے اُبھار، گرُمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ گرسکھاں بخشے چرن پیار، سچ پریتی اک درڑائیا۔ انتر آتم
 کھول کواڑ، پردہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ میٹ مٹا کے پنچم دھاڑ، بھيو اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی
 کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ سرب ویاپی، گھٹ گھٹ بیٹھا نظری آئیا۔ نرگن نروریر پُرکھ اکال وڈا پرتاپی، دو جہاناں سوبھا
 پائیا۔ نت نوت جس دا اگم اگمڑا جاپی، پیر پیغمبر ڈھولے سوبلے راگاں ناداں وچ سُنائیا۔ جو جن بھگتاں لہنا دینا دیوے باقی،
 پورب جنم ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی، خاکی پنچ تت بھيو چُکائیا۔ امرت آتم جام پیائے بن کے ساقی، رس نچھر مُکھ لگائیا۔
 منزل چڑھائے اوکھی گھاٹی، پھڑ بابوں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ صاحب
 ستگر ہر سمرتھ، بھيو ابھید نہ کھئے جنائیندا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے
 مارگ دس، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوائیندا۔ سرتی شبدی گوپی کاہن وکھائے راس، منڈل منڈپ
 آپ نچائیندا۔ کورڑی کِرپا وچوں کاڈھ، گرُمکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ میٹنہارا واد وواد، مایا ممتا موہ ٹرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ہر ستگر ست اک اکھوائیندا۔ ہر ستگر ست سِری بھگوان، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا دان،
 نام بھنڈار جھولی پائیا۔ سچ دوار وکھائے اک نشان، کورڑ نشانے سرب مٹائیا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے مان، بخشے سرن سچّی
 سرنائیا۔ کورڑ گُریارا میٹے وچ جہان، دُتیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔ گھر سوامی ملے آن، انترجامی جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ستگر شبد سوئی سرت آپ اُٹھائیا۔ ستگر شبد سدا مہروان، آس نندرا دُور کرائیندا۔ میل ملا کے دُھر دے کاہن،

بنسری اِکو نام سُنائیندا۔ وچھوڑا مکے سیا رام، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیندا۔ ساچا شبد سُنے دھنکان، انحد نادی ناد وجائیندا۔
 ٹھاکر گہر گمبیر ملے آن، بے نظیر درس وکھائیندا۔ آسا منسا پوری کرے سری بھگوان، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک سہائیندا۔ ستگر شبد سہاوے مندر گرہ، ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی وجے ودھائیا۔ جس گھر
 پُرکھ اکالا دین دیا لا رہے، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دوس رین اٹھے پھر گھڑی پل شبد اگمی کہے، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد سدا سد سچا، آد جُگاد اک جنائیندا۔ نروریر پُرکھ کدے نہ ہووے
 کچا، کاجی گگریا اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ دوار شبد سندیشہ دیوے پگا، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نج نیتر لوچن درس کرائے
 اکھاں، ستمکھ آپے نظری آئیندا۔ امرت آتم جام پیائے ساچا رسا، رس رسیا اک پرگنائیندا۔ جنہاں بھگتاں دے انتر وسا، وصل اپنا سچ
 سمجھائیندا۔ کوڑ گُریارا اوہناں دا متھا، جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ دو جہاناں بنے سکھائی سکھا، سگلا سنگ نیہائیندا۔ ناتا
 توڑ کے تتان اٹھاں، نو دوارے پندھ چُکائیندا۔ دسم دواہری بہہ کے ہسٹا، ہستی اپنی وچ ملائیندا۔ بھگت وچھل بھگون جن بھگتاں
 پچھے پھرے نسا، جُگ چوکرئی اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر شبد وڈ
 وڈا اک اکھوائیندا۔ ستگر شبد کہے میری کوئی نہ سوچے سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا درشن رہے لوچ،
 نج نیتر اکھ کھلائی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی میری کردے کھوج، چھتیس راگ پردہ رہے اٹھائیا۔ میرا کھیل سدا
 لوک پرلوک، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ اندر وڑ کے مانا سچے مَوج، آتم سیجا بہہ کے سوہنی خوشی منائیا۔ دُئی دویتی ہوئے کٹ
 کے روگ، دُھر سنجوگ دیاں کرائیا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے مکٹی موکھ، مُفت اپنے نال ملائیا۔ جنم کرم دا ہونے نہ کوئی وجوگ، ناتا دُھر
 دا دیاں جُڑائیا۔ نام اگمی لا کے چوٹ، شبد نگارہ دیاں وجائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر وچ گھر کراں رُشنائیا۔ جنہاں گُرمکھاں
 سوہنگ ڈھولا گایا سلوک، تُوں میرا میں تیرا دُوجا بھیو ربیا نہ رائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان آپ آد جُگاد سدا نردوش،
 دوشی لکھ چوڑاسی ربیا ٹھہرائیا۔

☆ ۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی چن سنگھ دے گرہ جیٹھووال ☆

صاحب ستگر سدا کیرپال، دین دیال دیاندھ اکھوائیندا۔ سرشٹ سبائی ویکھنہار جہان، لوک پرلوک کھوج کھوجائیندا۔ داتا دانی دیونہارا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ گرمکھ سہیلے ویکھے آن، نت نوت ویس وٹائیندا۔ پورب لہنا چکائے بخشے مان، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیندا۔ صاحب ستگر سرب جگ میت، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں دس کے ساچی ریت، رہبر راہ اک درڑائیندا۔ لیکھا چکا کے بست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیندا۔ پُرکھ اکال سچ پریت، چرن سرن سرنائی اک سمجھائیندا۔ سنت ساجن ڈھولا گیت، دھر دوار راگ اک الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان اپنی دیا کھائیندا۔ ستگر سمرتھ سرب گنوتنا، گہر گمبہر وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنتا، جگ چوکرئی اپنا حکم منایا۔ لکھ چوراسی بنا بنتا، گھڑن بھنن سمرتھ سوامی ہر گھٹ کھوج کھوجائیا۔ سرت شبد نار کنتا، سوبھاوت سہاگن دے وڈیائیا۔ نام ندھان دھر دا متا، منتر اپنا اک پڑھائیا۔ پت پرمیشور سرب پتوتنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دے وڈیائی جیو جنتا، ذات اپنی وچ ملائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان مہر نظر نال ترائیا۔ ستگر پورا ایکا ایک، اکل کل اکھوائیندا۔ لوک مات بخشے چرن ٹیک، سچکھنڈ دوارے جوتی جوت ملائیندا۔ دھام وکھا کے اکمڑا دیس، محل اٹل اک وکھائیندا۔ جتھے وسے نر نریش، نر نرنکارا سوبھا پائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنا بہیت، ابھیو آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گہر، گرہ مندر سوبھا پائیندا۔ ستگر پورا سرب دا سنگ، سنگی دھر دا نظری آئیا۔ دھن ناد وجائے مردنگ، شبد راگ سنایا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، ڈرمت میل دھوایا۔ آتم وچھوڑا کٹے رنڈ، پرما تم میلا سہج سبھائیا۔ نج آتم نج گہر نج گرہ بخشے نجاند، اند وچوں پرمانند پرگٹایا۔ جنہاں بخشیا ساچا چھند، سوہنگ راگ دتا سمجھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبد ڈوری بتھ کے تند، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔

★ ۱۱ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا ★

جن بھگت کہے پرہہ ابناش، پت پرمیشور دے درڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اندھیری رات، نو نو چار نظری آئیا۔ نو ست ویکھیا مار جہات، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ ساچا دے نہ کھئے ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ انتر آتم کھولے نہ کوئی تاک، پردہ دویت نہ کھئے اٹھائیا۔ نرمل نور جوت نہ کھئے پرکاش، اگمی چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچی دھوڑی ٹگا مستک لاوے کوئی نہ خاک، نرمل نور نہ کھئے رُشنائیا۔ منزل پوڑی چڑھ کوئی نہ گھاٹ، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر پت کوئی نہ سکے راکھ، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی سیوا دا چاکر دے کوئی نہ چاک، در درویش روپ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنے نہ کوئی بات، انتر نات نہ کھئے جڑائیا۔ پیر پیغمبر پوری کرے کوئی نہ آس، ترشنا ترکھا نہ کھئے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کھول بھیو، ائبھو اپنی دیا کھائیا۔ امرت آتم رس ملے کوئی نہ میو، سچ جام نہ کھئے پیائیا۔ نہچل دھام دے نہ کوئی نہکیو، اٹل محل نہ کھئے وکھائیا۔ ساچی دے نہ کوئی سیو، دھر دا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ رسنا پڑھ پڑھ تھکی جہو، بتی دند دین دہائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ ہویا تیرا نہ میل، پیا پریم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ دیپک جگیا نہ بن باقی تیل، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچا ملیا نہ سجن سہیل، ابناشی کرتے تیرا اند نہ کھئے وکھائیا۔ روندے ویکھے گرو گر چیل، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پردہ دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دس دے حال، اپنا بھیو کھلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا دیندے احوال، انجیل قرآن دین گواہیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پرہت ویکھے بہال، سمند ساگر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سر سروور تھ کنارے مار کے ویکھی چھال، ڈونگی بھور پھول پھلائییا۔ راگ ناد وجا کے ویکھے تال، سرنکے ہتھ اٹھائیا۔ مرگاں والی چل کے ویکھی چال، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ شستر تیر کمان ہتھ وچ پھڑ کے رکھی ڈھال، کھڑگ کھنڈا اک چمکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی پرہ پُرکھ پت پرمیشور سچ دوارے ملیوں کیسے نہ آن، محبوب ہو کے مُحبّت سچ کھائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ دتی نہ کھئے پہچان، مخاطب ہو کے دتا سمجھائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی محل اٹل جگایا کوئی نہ آن، نوری جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت رس نہچر ملیا نہ پین کھان، ترشنا بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وچ جہان، دوس رین گھڑی پل ڈھولے گائیا۔ تیرا روپ انوپ ست

سرُوپ نظری آیا نہ وچ جہان، بے نظیرِ نظر نال نظر نہ کھئے ملائیا۔ سچ سنندیشہ سُنیا نہ کوئی فرمان، دُھر دا ناد نہ کھئے وجائیا۔ صدی وپہویں سارے بوئے حیران، سنت سُپیلے نیتر نین آکھ کھلائییا۔ کِریا کر پرہو مہروان، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر سچ دے وڈیائییا۔ جن بھگت کہن پرہ کھول پردہ، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائییا۔ ہوں بالک در درویش تیرے گھر دا، در ٹھانڈے الکھ جگائییا۔ وست امولک نام ندھان اکو منگدا، دُھر دی دات جھولی پائییا۔ لیکھا مُک جائے ہنگ برہم دا، پاربرہم پرہ اپنا آپ سمجھائییا۔ کر کھیل نہکرمی اپنے کرم دا، کرم کاندھ کوڑی کِریا دے مٹائییا۔ سچ نشان وکھا اپنے دھرم دا، جتھے ذات پات ورن برن نظر کھئے نہ آئییا۔ جھگڑا مُک جائے کوڑے ورن دا، سچ سرن اک سمجھائییا۔ نیتر کھول دے ہرن پھرن دا، لوچن آکھ کھلائییا۔ ساچا مارگ دس دے کایا مندر اندر چڑھن دا، سُرتی شبد نال ملائییا۔ لیکھا مُک جائے جنم مرن دا، آون جاون پنت پاون لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر دے سمجھائییا۔ جن بھگت کہن پرہ کھول دے آکھ، آخر منگ منگائییا۔ نرگن نرور نراکار نظر آئیں پرتکھ، پت پرمیشور جلوہ نور کر رُشنائییا۔ پروردگار سانجھے یار تون صاحب سوامی سمرتھ، مہا اکٹھ دے درڑائییا۔ انتر آتم پریم پریتی دے رس، انرس سارے مول چُکائییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ، گھر اپنے میل ملائییا۔ لیکھے لا کے ناڑی ماس ہڈ، اپنے وچ سہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائییا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت، دُھر سنندیشہ دیاں سُنائیا۔ ابناشی کرتا ویکھنہارا ویلا وقت، جگ چوکڑی کھوج کھوجائییا۔ مہروان ہو کے دیوے نام خُہاری مست، المست دئے بنائییا۔ لہنا چُکا کے کیٹ ہست، اکو رنگ دئے رنگائییا۔ آتم پرما تم دس کے ساچا ایشٹ، درشٹ دئے کھلائییا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے سورگ بہشت، مارگ اگلا دئے وکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دئے وڈیائییا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میت، مِت پیرا ہو کے دیاں جنائییا۔ کلجگ اتم پچھلی چُکنی ریت، ساچا مارگ اک درڑائییا۔ دو جہاناں دُھر فرمانا مٹنا ٹھیک، ٹھاکر کرتا آپ درڑائییا۔ چوڈاں طبق رہے نہ کوئی شریک، لاشریک ہوئے سہائییا۔ پت پرمیشور اک توفیق، پروردگار وڈی وڈیائییا۔ ساچا کلمہ حق حدیث، منتر نام اک پڑھائییا۔ پُرکھ اکال سچ پریت، گر اوتار دین گواہیا۔ پیر پیغمبر کہن نزدیک، دُور دُراڈا نظری آئییا۔ سنت سہیلیو ٹھاڈا دھام اک اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائییا۔ مانس

جنم سب نے جانا جیت، جس ملیا بے پرواہیا۔ کوئی مثال نہیں پتھراں والی لیک، بے مثال اپنے وچ سمائیا۔ صاحب سوامی انترجامی
 نرگن ہو کے کرے آپ تصدیق، دوسر لوڑ ربی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سیری بھگوان
 کہے سُن بھگت سجن، ست سچ دیاں درڑائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جن بھگتاں لکھ
 چوراسی وچوں آوے کڈھن، شبدی ڈوری پکڑ اٹھائیا۔ نام اٹلی رنگت آوے رنگن، رنگ مچھی اک چڑھائیا۔ سچ سمجھاون آوے
 بدن، ڈنڈاوت اک درسائیا۔ انتر آتم دیون آئے اندن، پرمانند وچ دکھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں آتم پرما تم آوے گنڈھن، ناتا دُھر دا
 آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ دُھر دے ٹھاکر، سچ سچ دے
 درڑائیا۔ کلجگ گہر گمبہر گور ساگر، اتارو ترن کھئے نہ جائیا۔ سچ دوارے ملے کیسے نہ آدر، آدرش اک نہ کھئے رکھائیا۔ پیر پیغمبر
 کہن جلوہ نور خدائی اکو قادر، فُدرت مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار کہن شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورپیر بہادر، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا میلا دے ملائیا۔ سیری بھگوان کہے سُنو سچ اکتھ، بن کتنی دیاں جنائیا۔ مالک
 خالق آپ سمرتھ، بے انت بے پرواہیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیتر کراں رُشنائیا۔ مارگ دُھر دا سچا دس، پندھ اگلا دیاں
 مکائیا۔ شبداگتی وجے ند، دُھن آتمک اک شنوائیا۔ جگت وکارا پار حد، زینکارا ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کیہڑا پنتھ، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس نون کھوجدے سارے گرتھ،
 بیٹھے دھیان لگائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کیہڑا منت، ہر نامو دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس دی صفت کردے سارے سنت، چار
 جگ ڈھولے گائیا۔ جن بھگت کہن کیہڑا کنت، نرگن نزویر دے جنائیا۔ سیری بھگوان کہے جو آد انت، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کنت کیہڑا، سچ سوامی دے جنائیا۔ پُرکھ
 ابناشی کہے جو دے ساڈھے تن ہتھ کایا کیہڑا، گرہ مندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت کہے مینوں اندر دے اندھیرا، ساچا سجن رُپ
 نہ کھئے درسائیا۔ پُرکھ ابناشی کہے ایہہ کھیل اگتی میرا، دوجا سمجھے کوئی نہ رائیا۔ جن بھگت کہے میں سیوک تیرا، تون ہی تون ہی
 راگ الائیا۔ سیری بھگوان کہے کوڑی کیرپا چکیا ڈیرہ، پردہ اوہلا دتا مکائیا۔ بھگت کہے نظر آئے نہ کھئے سنجھ سویرا، اکو وقت سہیلا

خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا کوڑا دے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ اندر کوئی گنجھل، مینوں سمجھ کجھ نہ آئیا۔ میں تک کے ویکھیا دس اُنگل، اگئی کھیل کھلائییا۔ جس دی دھار اندر کلجگ جیو مَول نہ پُجن، منزل پندھ نہ کھئے مُکائییا۔ ڈردے تیتھوں مَول نہ پُچھن، سَمکھ ہو نہ الکھ جگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھید دے کھلائییا۔ جن بھگت کہے پرہ کایا مندر اندر گھنڈی، سادھ سنت دین دُبائییا۔ کیسے کولوں نہیں گھلدی گنڈی، تاکی بند کھئے نہ لاپییا۔ کوئن پھردے چوٹیاں مُنڈی، تن بھسم خاک رمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ جن بھگت کہن پرہو اندر کوئی اوہلا، سچ سوامی نظری آئییا۔ جس گھر وجے اگئی ڈھولا، اوس دا ناد نہ کوئی شنوائیا۔ جس دا کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران گاؤندے سوہلا، صفتی راگ الائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو اپنا دے جنائییا۔ جن بھگت کہن کچھ اندر کوڑ، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئییا۔ جس دے پچھے وجے تنبور، اگئی ناد سُنائییا۔ جس دے باہروں ڈگے نیمھی نیمھی بھور، امرت دھار چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دے جنائییا۔ جن بھگت کہے پرہ اندر کوئی دُھن، جیہڑی اپنا راگ الائییا۔ سرون دیئے نہ سکے سُن، بُدھی سمجھ کھئے نہ پائییا۔ جس توں پرے انوکھی مُن، سُن رُپ وٹائییا۔ اُسدا بھیو کھولدے ہُن، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دے درڑائییا۔ جن بھگت کہن پرہو اندر کوئی جوتی، جو اپنے آپ ڈگمگائییا۔ دوس رین کدے نہ سوتی، اَلس نندرا نہ کھئے رکھائییا۔ جو اپنی منزل چڑھ کے چوٹی، بیٹھی ڈیرہ لائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا لیکھا دے جنائییا۔ جن بھگت کہے پرہ اندر کوئی سرتی، جو تھوڑا تھوڑا تیرا دھیان لگائییا۔ جس نوں یاد شبد گر دی، گردیو اک منائییا۔ جیہڑی نظر نہ آوے تُردی، بھجے واہو داہیا۔ اوہدی سمجھ کوئی نہ پھرتی، رسنا جہوا نہ کھئے جنائییا۔ اُس نوں لوڑ اکو دُھر دی، بیٹھی دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کہانی دے جنائییا۔ جن بھگت کہن پرہ اندر کوئی پرکاش، نُورو نُور نظری آئییا۔ اندر کوئی ساتھ، سوہنا سنگ بنائییا۔ انتر کوئی ناد، اگئی راگ سُنائییا۔ اندر کوئی سواد، امرت رس چکھائییا۔ اندر کوئی راج، تخت نواسی رہیا کھائییا۔ اندر کوئی سماج، سرتی شبد جوڑ جڑائییا۔ اندر کوئی تاج، صاحب سُلطان رہیا ہنڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا اوہلا دے مٹائییا۔ جن بھگت کہن پرہ اندر کوئی

میتا، متر پیارا نظری آتیا۔ اندر کوئی آگمی گیتا، جیہڑی بن اکھراں راگ سُنائیا۔ اندر کوئی انگیٹھا، جیہڑا دھونی رہیا تپائیا۔ اندر کوئی شیشہ، جو سٹمکھ تیرا روپ رہیا درسائیا۔ اندر تیرا باغیچہ، جو گلشن رہیا مہکائیا۔ اندر تیری پریتا، جو پریم پریتی اک سکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کایا کپڑ پڑدا دے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ اندر کوئی سنجوگی، جو وچھڑے میل ملائیا۔ اندر کوئی جوگی، جو سچ سادھنا رہیا درسائیا۔ پرہو اندر کوئی بھوگی، جو آتم سیجا رہیا ہنڈھائیا۔ سوامی اندر کوئی چوچی، جو پریم ہو کے گلے لگائیا۔ صاحب اندر کوئی مؤجی، جو اٹھے پھر مجلس رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ جن بھگت کہے پرہ اندر کوئی سوہنا سنگی، جیہڑا سنگیت آگم سُنائیندا۔ پرہ اندر کوئی اندی، جو پُری اند والا میل ملائیندا۔ پرہ اندر کوئی ڈھنگی، جو ستجگ تریتا دواپرکجگ پُرب لیکھا آپ سمجھائیندا۔ پرہ اندر کوئی چھندی، جو سنسے روگ سرب مُکائیندا۔ پرہ اندر کوئی گنگی، جو گہر گمبیر امرت میگھ برسائیندا۔ پرہ اندر سورا سربنگی، سچ سنگھاسن سوہبا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت سہیلے در تیرا رہے منگی، وریہنڈی ڈیرہ سرب مُکائیندا۔ سِری بھگوان کہے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی، سوہنی بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال کھول کے ہاٹی، گُر شبد ونجارا وچ کُکائیا۔ منزل وکھا کے اپنی گھاٹی، آسن سوہنا دتا سہائیا۔ نرمل جوت اک پرکاشی، نورو نور کرے رُشنائیا۔ نام ندھان وجائے ناددی، ناد دھن شنوائیا۔ امرت بوند سوانتی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری راتی، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ لیکھے لا کے مٹی خاکی، تن وجود کرے صفائیا۔ آتم پرما تم میل ملاوا کلاپاتی، کول نین اکو نظری آتیا۔ آون جاون دی پار کر کے گھاٹی، منزل ساچی دیاں وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بھگت بھگوان اکو گاتھی، منتر دھر دا آپ جنائیا۔ مدھر رس پیالہ دیواں بن کے ساقی، جام اکو اک پیائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتی، ساتھی دھر دے لوان بنائیا۔ من منوآ رہے کھئے نہ عاقی، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں بہیت دئے گھلائییا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر بھيو گھلاوانگا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر، بن دیوے باقی آپ رُشناوانگا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، نورو نور ڈگمگاوانگا۔ بجر کپاٹی توڑ کے جندر، پڑدا دوت پرے ہٹاوانگا۔ ساچا سوہلا سنا کے چھندن، دھر دا راگ الاوانگا۔ دھوڑی ٹگا مستک لا کے چندن، نوری جوت ڈگمگاوانگا۔ دین دیال ہو کے بخشنندن،

بخشش رحمت آپ کماوانگا۔ نیج آتم دے کے نیج اندن، نیجانند رس چکھاوانگا۔ دُھر دا سوامی ہو کے لاواں انگن، انگیکار آپ بن جاوانگا۔ جن بھگت سُہیلا دُو جے در جائے کھئے نہ منگن، نام وست امولک جھولی آپ پاوانگا۔ ڈنڈوٹ دُھر دی دس کے ساچی بدن، سجدہ اکو اک کراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رنگ رنگاوانگا۔ جن بھگتو اندر آتم پردہ لاہوانگا۔ سچ مہاتم اک سمجھاوانگا۔ بھیو ابھیدا کھول کے باطن، جلوہ ظاہر آپ درساوانگا۔ نرگن ہو کے بناں ساتھن، سرگن ساچا پندھ مُکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کایا ماٹی پوچ پُچاوانگا۔ جن بھگتو کایا ماٹی سوہنی مٹکی، ہر کرتے آپ بنائیا۔ کھیل اکم اتھاہ پُرکھ سمرتھ دی، من مت بُدھ سمجھ سکے نہ رائیا۔ وست امولک جن بھگتاں حق دی، حقیقت والا جھولی پائیا۔ رمز لگا کے نیج نیتر اکھ دی، پرتکھ روپ دئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر گھر وچ بھیو کھلائیا۔ جن بھگتو گھر گھر وچ بھیو کھلاوانگا۔ در در دا لیکھ چُکاوانگا۔ نر نر دا روپ وٹاوانگا۔ بھو ڈر دا وقت مُکاوانگا۔ ستمکھ ہو کے درس وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ جن بھگت کہے پرہ تیرا نہیں بھرواسا، اچھل چھلہدھاری تیری بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی ٹوں وینہدا آئیوں تماشا، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ساڈی تیرے آگے اک ارداسا، عرض بینتی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا میلا آپ ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ٹوں اچھل اچھل اچھیدا، ول چھل دھاری نظری آئیا۔ تیرا کسے نہ آیا بھیدا، ابھید سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیری صفت اندر ہوکا دین چارے ویدا، پُران اٹھاراں رہے گرلائیا۔ سمرت پُران تیرا کوئی نہ جانے لیکھا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا آپ دے جنائیا۔ سری بھگوان کہے، میں سچ درڑاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو آد جُگاد نرگن سرگن دھار رہے، سو حُکمے اندر سرب نال ملاؤندا ہاں۔ کلجگ اتم وار دُھر سندیشہ اکو کہے، دُو جا راگ نہ کھئے الاؤندا ہاں۔ ستجگ ساچا سچ دوار بھے، دھرنی دھرت دھول آپ ٹیکاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم آپ مناؤندا ہاں۔ جن بھگتو دُھر دا حُکم آپ مناوانگا۔ چار جُگ چار گنٹ چار کھانی چار بانی پُچھن، جھولی سب دی آپ بھراوانگا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں آیا گودی چُکن، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ اکھواوانگا۔ جن بھکت بینتی ڈونگا راز، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ ابناشی بدلنہارا سماج، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جس دا سمجھے نہ کھئے رواج، روادار نہ کھئے اکھوائیا۔ جو اندرے اندر دیونہارا دات، وست امولک جھولی پائیا۔ جگت اچھیا پورن کرنہارا آس، بھچھیا اک ورتائیا۔ کوڑی کریا روگاں سوگاں کرنہارا ناس، وجوگاں جوڑ جڑائیا۔ رین اندھیری اندر اُجالا کرنہارا پرہات، سچ ست نور کر رُشنائیا۔ منسا آسا خواہش پُچھنہارا بات، ظاہر باطن کھوج کھوجائیا۔ جو رسنا نہیں سکدی آگھ، سواس ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رسنا کہے میں نہ سکاں بول، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سب وست اوس دے کول، جو مالک بے پرواہیا۔ جوں بھاوے توں اپنے کنڈے لوے تول، نام ترازو ویکھ وکھائیا۔ ستگر سوامی کدی نہ ہویا انبھول، آس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ گرمکھاں رکھے سدا اڈول، دھیرج دھرواس اک رکھائیا۔ دوس رین اٹھ پر اندر باہر وسے کول، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ انتر آتم پر ماتم ہو کے جائے مؤل، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ مہروان ہو کے جو کرے ساچا قول، اقرار اپنا دئے نہائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی توں پرے پریم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا لیکھ وچ رکھائیا۔ رسنا کہے میں کی دسناں، میری چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ جاں تگاں تے ویکھاں پُرکھ سمرتھا بن آگھاں، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ سرن سرنائی سچ دوارے اکو وار ڈھٹھاں، مڑ کے ڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا مُک جائے ت اٹھاں، نو دوارے پندھ چُکائیا۔ اوس گھر بہہ کے ہسناں، جس گھر وسے ڈھردرگاہیا۔ اوسے نوں دُکھڑا دسناں، جو دُکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بینتی کہے میری اوس آگے ارداس، جو حاضر حضور آد جگاد نظری آئیندا۔ جو سدا وسے بھگتاں پاس، بھگون ہو کے اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جگت جہان وچ ہون نہ دیوے اُداس، نراسا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سدا سُہیلا اک اکیلا سد رکھے سر دے کر ہاتھ، پُشت پناہ اپنی نگاہ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا پچھلا لیکھا کرم ککرما جنم اجنا دوباں وچوں پار کرائیندا۔ دھرنی کہے کیوں بیٹھی ایتھے سنگت، میری چھاتی اُتے آسن لائیا۔ کس بدھ چڑھی سوہنی رنگت، بن پنکھڑیاں گل مہکائیا۔ اک وار میں ہوئی منگت، اپنا حال سُنائیا۔ میرا بھيو کسے نہ کھولیا پنڈت، پاندھی سکيا نہ کھئے جنائیا۔ میں دوئے جوڑ کیتی منت، سپس جگدیس نوائیا۔

میرے وچ پتہ نہیں کدھروں آئی ہمت، میں بل لیا پرگنائیا۔ اودھروں چلے چلے فرید نے ایتھے آن کے ماری کلک، نعرہ دتا سنائیا۔ او کھیئے، کیوں رہی ولک، نیتر نیناں نیر وٹائیا۔ تُوں نہیں جان دی پرم پُرکھ دا عشق، سچ معشوق نہ رُوپ وٹائیا۔ تیری کھلی نہیں اچے درشت، کوئن کوٹ گر اتار پیر پیغمبر اپنی چھاتی اُتے لٹائیا۔ مینوں اکھیں جاپدا جویں اگئی وچے لیشک، نورو نور ہووے رُشنائیا۔ جس دے چرناں ہیٹھاں دے پئے کوئن کوٹ بہشت، محبوب بے پرواہیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوڑی نام صبوری بخشن والا صدق، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہارا وڈیائیا۔ دھرنی کہا کون دئے سندیشہ، مینوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ فرید کہا میں درویشا، دردی ہو کے درد وندائیا۔ دھرنی کہا تُوں کی کھیل ویکھا، مینوں پردہ دے کھلائییا۔ اوس کہا مینوں اگلا جاپدا لیکھا، جو پروردگار ربیا جنائیا۔ دھرنی کہا کچھ ہور دے سندیشہ، تیرے آگے منگ منگائیا۔ اوس کہا جس ویلے آوے نر نریشا، نر نرائن پھیرا پائیا۔ شبدی دھار اُس دا بیٹا، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ اوہ بن کے کھیوٹ کھیٹا، پتن آوے بن کے سچا ماہیا۔ ایہہ یاد رکھیں اوس نے یاد رکھنا تیرا چیتا، چیتن بھل کدے نہ جائیا۔ دھرنی کہا میں کس بدھ اوس نُوں ویکھاں، بدھ اپنی دے جنائیا۔ فرید کہا اوہ سب دا نیتا، نر نرنکار اک اکھوائیا۔ جس ویلے مہروان ہو کے جن بھگتاں کھولے اپنا ہیٹھا، بھو دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے کیہڑی ہووے رُت، مینوں رُڑی دے سمجھائیا۔ آوے ابناشی اچت، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تٹھ، مہر نظر اٹھائیا۔ میری لیکھے لائے خاک مٹی مٹھ، دھوڑی اپنی چرن چھہائیا۔ میرا لہنا جائے مُک، مُفت دئے وڈیائیا۔ فرید نے کہا اوس ویلے میری آشنا ہووے خوش، منسا وچے ودھائیا۔ میں رہنا نہیں چُپ، آ کے ہوکا دینا سنائیا۔ جس دا میل ہویاں پینڈا جائے مُک، منزل ملے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھ ربیا وکھائیا۔ دھرنی کہے میرے وڈ وڈبھاگ، بھاگاں بھری خوشی منائیا۔ جنہاں گرمکھاں پچھے میلا ہویا آج، گھڑی سہنجی خوشی منائیا۔ میں اگم اگم دے گاواں راگ، بن رسنا جہوا بٹی دند سنائیا۔ میرا لیکھا چُکیا پئی آس، ترشنا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں دی پوری کر کے خواہش، خالص بھگتاں رنگ چڑھائیا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ براڑ موگا ★

جوت کہے میرا پرکاش، لگھ چوراسی دیا باتی ڈگمگائیا۔ شبہ کہے میرا کھیل تماش، در در گھر گھر اگھی ناد وجائیا۔ برہم کہے
 میں سب دے ساتھ، آد جگاد جگ چوڑی ویس وٹائیا۔ آتم کہے میرا روپ انباش، پُرکھ انباشی دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت بنائیا۔ جوت کہے میرا روپ اگھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ شبہ کہے میرا ناد سُنے نہ کوئی
 کتاں، دھام اگڑے آپ وجائیندا۔ برہم کہے مات پت ککھ کیسے نہ جما، تت وجود نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم کہے میرا نور نورانہ، شاہ
 سلطان نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ جوت کہے میں آد نرنجن، جوتی ونڈ
 ونڈائیا۔ شبہ کہے میں آد اندن، گھر گھر نجانند رہیا وکھائیا۔ برہم کہے میں سورا سرینگن، میرے بنا تن خاکی ماٹی نہ کھئے وڈیائیا۔
 آتم کہے میں سدا وساں اوس دے سنگن، جو سب دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جوت کہے میرا سچ وسیرا، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ شبہ کہے میرا چاؤ گھنیرا، انراگی خوشی وکھائیا۔ برہم کہے تیرا وکھرا
 ڈیرہ، آسن سنگھاسن سوہا پائیا۔ آتم کہے میرا وسے کھیڑا، بنک دوارا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ
 داتا اپنا لہنا دینا آپ چکائیا۔ جوت کہے مینوں آد جگاد خوشی، جن بھگتاں وچوں نظری آئیا۔ شبہ کہے میری سنتاں نال رچی،
 دوسر ناتا نہ کھئے رکھائیا۔ برہم کہے گرمکھاں اندر میری وست سُچی، کوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آتم کہے گرسکھاں اندر میں ایہو دھار
 اُلٹی، جو پر ماتم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کر ویکھے کھیل ہر رگھرائیا۔ جوت کہے بن سنت سہیلی،
 نت نت سیو کھائیا۔ شبہ کہے میں بھگتاں بیلی، گپت ظاہر حال جنائیا۔ برہم کہے میں اچرج کھیل کھیلی، نت نوت ویس وٹائیا۔ آتم
 کہے میں سد وساں رنگ نویلی، سچ دوارے اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکے اندر رہیا چلائییا۔
 جوت کہے میرا روپ جوتی جاتا، نور نورانہ نظری آئیا۔ شبہ کہے میرا اکو پتا ماتا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ برہم کہے بے پرواہ میرا
 داتا، نرگن نرویر سچا شہنشاہیا۔ آتم کہے میں اوسے دی ذاتا، جو ذاتی نظری آئیا۔ جگ چوڑی ویکھنہار تماش، ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ ورن برن سُنئے گاتھا، اگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ بھگتاں جوڑنہارا ناتا، دھر دا سنگ رکھائیا۔ وقت ویلا

سُہنجنا جس پچھاتا، پردہ اوہلا پرے ہٹائیا۔ کرپال ہو کے کرپن پوری کرے آسا، نردھن دئے وڈیائیا۔ مالک ہو کے جوتی شبدی
 پورا کرے گھاٹا، برہم پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ نو نو چار پچھوں مکی واٹا، پچھلا آگلا
 پندھ مکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھا، سمجھ اپنی دینی جنائیا۔ چوہاں میلا اکو گھاٹا، پتن اکو دتا وکھائیا۔ گھر مندر ساڈھے تِن ہتھ بنا کے
 احاطہ، چار دیواری ہڈ ماس ناڑی نظری آئیا۔ سیج سُہنجنی وچھا کے کھاٹا، کھٹیا اکو دتی سُہائیا۔ ست سوامی انترجامی پُرکھ اکال
 آپ براجا، نرویر نراکار ڈیرہ لائیا۔ مہروان ہو کے جوتی نور کر پرکاشا، شبد کہے میرا راگ دتا جنائیا۔ برہم کہے میرا پردہ پاٹا، اوہلا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم کہے میں ساکھیاتا، ست سروپ درشن پائیا۔ چارے مل کے کہن اکو ور اکو در اکو گھر پیندی ویکھی راسا، بن
 گوپی کاہن اپنا ناچ نچائیا۔ چار گنٹ دہ دشا کوئی نہ دسے نراسا، منسا پور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ چارے کہن پرہہ کرپا کیتی، دتی مان وڈیائیا۔ پچھلی کہانی پچھ پیتی، آگے دئے سمجھائیا۔ بھگتاں چلے ساچی
 ریتی، ریتیوان اپنا حکم ورتائیا۔ ایک رنگ رنگا کے ہست کیتی، چیوٹی گج ویکھ وکھائیا۔ آتم بخشے سچ پریتی، برہم اپنا میل ملائیا۔
 شبد سنائے اگتی سیٹی، دھر دا راگ الایا۔ جوتی نور سد نزدیکی، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ ایہ کھیل بھگت جن جی کی، چارے مل
 کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سُہیلا اک اکھوائیا۔ آتم کہے میں ویکھیا بھگتاں مندر، سوہنا
 سُہنجنا پرہو دتا بنائیا۔ برہم کہے میں اوسے اندر، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ شبد کہے میں توڑ کے جندر، گنڈا دتا لاپیا۔ جوت کہے میرا نوری
 سینل چندن، انوپ روپ وٹائیا۔ سچ پچھو جتھے مل کے گر اوتار پیر پیغمبر کایا مندر اندر اپنی منزل لنگھن، بن کدماں قدم اٹھائیا۔
 در درویش بھکھاری ہو کے منگن، اپنی الکھ جگائیا۔ دیونہار سورا سرینگن، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ آتم کہے میرا ہویا زنا، بھگت دوارے وجی ودھائیا۔ برہم کہے میں اوسے دی کرنا، جس دا
 جلوہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شبد کہے میں اوسے دے حکمے اندر پھرنا، دو جہاناں بھجآن واہو داہیا۔ جوت کہے میرا پرکاش اوسے دی
 خوشی وچ چڑھنا، جو سچ دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چارے کہن اساں مل کے اکو ڈھولا پڑھنا، تیرا میرا راگ الایا۔ ست ستوادی
 ہو کے کھیل کرنا، ست دوارے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ جوت کہے میں ویکھیا

جوتاں دا مالک، انہو پرکاش کرائیا۔ شبہ کہے میں ویکھاں ثالث، جو حُکے اندر میری سیو لگائیا۔ برہم کہے میں ویکھیا خالص، پاربرہم پرہہ اکو نظری آئیا۔ آتم کہے میں اوسے دی امانت، جو حُکے اندر کھیل ربیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کرن کراونہار اک اکھوائیا۔ آتم کہے میری نہیں کوئی مرضی، مالک اکو نظری آئیا۔ برہم کہے میں تن وجود ہنڈھائے کوئن فرضی، کپڑ کایا جگت ہنڈھائیا۔ شبہ کہے میں سرشٹی کارنے بنیا ربیا غرضی، آسا ترشنا ممتا موہ دتی وڈیائیا۔ جوت کہے میں بے شک گھر گھر رہی بلدی، اپنا نُور نہ کیسے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم ربیا ورتائیا۔ جوت کہے میرا پرکاش بن دیوے باقی، گھٹ گھٹ سوہیا پائیا۔ شبہ کہے میری اگئی گاتھی، بن اکھراں کراں پڑھائیا۔ برہم کہے میرا اکو ساقی، جس نے پریم پیالہ دتا پلائییا۔ آتم کہے میرا صاحب پُرکھ ابناشی، ابگت نہ رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ آتم کہے میں بھاگاں بھری، ملی مان وڈیائیا۔ برہم کہے سلکھنی گھڑی، تہت وار خوشی منائیا۔ شبہ کہے انوکھی جھڑی، چہہر دتی لگائیا۔ جوت کہے ہر کِریا کری، مہر نظر اٹھائیا۔ چوہاں مل کے اکو ٹک انوکھی پڑھی، میرا تیرا راگ الائییا۔ بنا بھگتاں ہور دوار کدے نہ کھڑی، چوہاں دا میلا دوجے در نظر کھئے نہ آئیا۔ بے شک تیری خلق خُدا بڑی، بے نظیر تیری بے پرواہیا۔ سچ سُنائی تینوں کھری، کہہ کے دتا جنائیا۔ بن سنتاں سانوں کوئی نہ ربیا وری، ساچا میت نہ کھئے سکھائیا۔ گُرمکھاں اندر آ کے اسیں کرم کانڈ توں ہنڈے بری، مایا ممتا موہ کِرتی پرکرتی سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا لیکھا دینا مُکائیا۔ آتم کہے میں ویکھی تیری جُگت، آد جُگادی جن بھگتاں میل ملائییا۔ برہم کہے توں تارنہارا مُفت، کرتے قیمت نہ کھئے لگائیا۔ شبہ کہے توں کدے نہیں ہویا سُست، ہوکا میرا گھر گھر دئیں جنائیا۔ جوت کہے میرا پرکاش کریں عرش فُرس، دو جہاناں سچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملائییا۔ جوت شبہ کہے ساڈا ہویا ملاپ، مل کے خوشی منائیا۔ آتم برہم کہے میرا اکو ساتھ، سگلا نظری آئیا۔ چاروں مل کے سُنائی اک آواز، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی راز، اوہلا نہ کھئے دکھائیا۔ وجے ودھائی پرتھی آکاش، گگن منڈل خوشی جنائیا۔ سارے تگن ایہہ کیتھے بنیا ساتھ، کون دوار نظری آئیا۔ شبہ نے کہا ایہہ میلا بھگتاں ہاٹ، گُرمکھاں رنگ رنگائیا۔ چوہاں دی ہو گئی اکو ذات، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے دکھائیا۔ ساچا مالک ملیا آپ، پت پریشور

بے پرواہیا۔ ایتھے کرن کی پنج بدمعاش، چور یار رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم کہے میں اوس دا کر لیا جاپ، جس میری بنت بنائیا۔ برہم کہے میں اوس نوں آکھیا باپ، پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ شبد کہے مٹ گئے سرب روگ سنتاپ، دُکھ درد ربیا نہ رائیا۔ جوت کہے جن بھگنو میرا تہاڈے گھر گھر ہونا پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ دھیچ نال بندھاواں وشواس، من ممتا دُور کرائیا۔ اگلی ہور پوری کراواں خواہش، سچ خصوصیت دیاں جنائیا۔ جیہڑی وست کیسے نوں لبھیاں نہ آوے ہاتھ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بھجن واہو داہیا۔ جس دے کارن پوجا سمرن بُندا پاٹھ، راگاں ناداں ڈھولے گائیا۔ سو سوامی ہو کے درس کرائے ساکھیاں، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دیا کائیا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ یندھاں والی ★

جوت شبد کہے کچھ کہیئے کہانی، مل کے سیو کائیا۔ برہم کہے کی اوہ دُھر دی رانی، سچ ساچی نظری آئیا۔ آتم کہے اوہ صفت سری بھگوانی، مہا بے پرواہیا۔ جس نوں جگ چوکری کلمیاں ناماں والی کہندے بانی، سندیشے دُھر درڑائیا۔ جس دا حکم مں کے رستہ لہے چارے کہانی، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ شبد کہے جوتی میں دساں گاتھا، لیکھا دُھر درگاہیا۔ برہم کہے میں ویکھاں ساکھیاں، سنکھ درشن پائیا۔ آتم کہے ایہہ عجب کھیل تماشا، انڈھ روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کار ربیا ورتائیا۔ جوت کہے شبدی گیت گاؤنا کتھے، مینوں دے سمجھائیا۔ برہم کہا ویکھو پرہ نے ونڈے سوہنے حصے، سوہنی بنت بنائیا۔ آتم کہا جس دوارے اکو اک دے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے بھگت بھگوان لیکھ لکھے، سوہنی بنت بنائیا۔ کوئی اکھراں والے نہیں چٹھے، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر سکھے، ساچی سکھیا جھولی پائیا۔ اوہ صاحب سوامی وسدا جتھے، اوتھے راگ ناد دینا جنائیا۔ آتم کہا کوئی مینوں پُچھے، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ سارے ویکھو اُٹھو تگُو پرہ آیا بھگتاں حصے، بھگون اپنی دیا کائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی ڈوری آپے کھچے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی سمپورن سنگھ، سُندر سنگھ دے گرہ بھیرو شہر ★

آتم کہے میرا انتر روپ، ست ستوادی نظری آئیندا۔ وسادی ہوواں ست سرُپ، اناشی کرتے وچ سہائیندا۔ ویکھ وکھاناں چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ میرا ناتا کدے نہ جڑیا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ نہ کھئے رکھائیندا۔ سد میل ملاواں کایا بُت، اناشی اچت جوڑ جڑائیندا۔ ساچی دھاروں پرگٹ ہو کے پواں اٹھ، جننی جن نہ کھئے وکھائیندا۔ جن بھگتاں اندر مؤلے رت، پھل پھلواڑی سچ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیندا۔ آتم کہے میرا سچ استھان، بھومکا اک جنائیا۔ جتھے جھلدا دھرم نشان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ زمیں نہ آسمان، برہمنڈ کھنڈ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ شاستر سمرت وید پُران، کتھنی کتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ سورج چند نہ کھئے بھان، دوس زین نہ کھئے وکھائیا۔ نہ گوپی نہ دسے کاہن، تھوآ وپس نہ کھئے دھرائیا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، تس چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد انادی میلا آپ کرائیا۔ آتم کہے میرا دھام اولا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ گھر وچ گھر وساں اک اکلا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ سچ پریتی اندر رلا، پر ماتم اکو اک ویکھ وکھائیندا۔ جس دی دھار وچوں پلا، آپ اپنا بنس سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صاحب سوامی دیا کھائیندا۔ آتم کہے میرا سوہنا مکان، جن بھگت بنت بنائیا۔ جتھے اکو شرع اکو ایمان، ست دھرم اک رکھائیا۔ اکو کلمہ اک کلام، اکو کعبہ رہیا درڑائیا۔ اکو نام گن ندھان، صاحب ستگر آپ سمجھائیا۔ اک سروور اک اشنان، پت پت پت آپ بنائیا۔ اکو گیت اکو گان، اکو ڈھولا رہیا جنائیا۔ سو گھر دوار دسے مہان، مہا کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا کھیڑا رہیا وسائیا۔ آتم کہے میرا سہنجنا کھیڑا، دوس زین رہے رُشنائیا۔ پُرکھ اناشی دسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ چوراں یاراں ٹھگان نہ کوئی جھیڑا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے نہ کھئے لڑائیا۔ شوہ دریا نہ ڈبے بیڑا، وینہدی دھار نہ کھئے وہائیا۔ کوڑی کیرپا نہ کوئی ڈیرہ، ہوئے ہنگنا گڑھ نہ کوئی بنائیا۔ پرہ سرنائی سچ وسیرا، چرن کول اک سمجھائیا۔ دوس زین کدے نہ ہوئے اندھیرا، اکو جوتی نور ڈگمگائیا۔ بن صاحب ستگر پُچھے کھیڑا، جیواں جنتاں سمجھ جگت کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ آتم کہے میرا نواس چنگا، اناشی دتی وڈیائیا۔ لوڑ رہی نہ کیسے گنگا، اٹھسٹھ نہ کھئے سرنائیا۔ لیکھا چکنا ناد

مردنگا، جگت تنبور نہ کھئے وجائیا۔ رسنا جہوا چھٹیا اندا، اندا کو اک سمجھائیا۔ ٹھاکر سوامی ملیا بخشندا، مہروان ہویا سہائیا۔ سو گرمکھ سہیلا ساجن خاکی بندہ، جس بندھن دتا تڑائیا۔ گھر پرکاش کر کے چندا، نورو نور دتا چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ آتم کہے میں نور نورانہ، بے نظیر دتی وڈیائیا۔ دیا باقی اک مہانا، کھلاپاتی دتا جگائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سہا کے سچ مکانا، جن بھگتاں بھیو کھلائییا۔ بودھ اکادھا دے گیانا، حکمی حکم درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ آتم کہے میرا گھر تھر، پُرکھ ابناشی دتا بنائیا۔ جتھوں کدی نہ جاواں گر، استھل ہو کے ڈیرہ لائییا۔ میرا میلا نال یرویر یر، نر یرنکار جوڑ جڑائیا۔ بھگتاں اندر وڑ کے نہ آواں پھر، دوچا ویس نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم کہے میں سدا انمول، ست سروپی روپ وٹائیندا۔ میرا کوئی نہ تولے تول، ماشا رتی ٹنک وزن نہ کھئے رکھائیندا۔ میرا پردہ سکے نہ کھئے پھول، بن ستگر پورے ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا رباں اڈول، سچ سنگھاسن سوہبا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ آتم کہے میرا میلا پچھرت، جگ جنم وچھڑے میل ملائییا۔ میرا لہنا چکیا کوڑ کڑیاری عیشو عشرت، سچ پریمی روپ وٹائییا۔ میں ویکھ وکھاواں سب دی فطرت، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشے ست سچ سرنائییا۔ آتم کہے میرا اند ملوک، کومل نازک نظری آئییا۔ میرا سنتاں بھگتاں کول ثبوت، دوچا سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ میرا وسیرا کایا کلبوت، تتاں اندر ڈیرہ لائییا۔ میرا قلعہ کوٹ مضبوط، بحر کپاٹی گڑھ نہ کھئے تڑائییا۔ میں گھر وچ گھر بیٹھا ہو محفوظ، باہر سکے نہ کھئے کڈھائییا۔ میرا عرش قرص توں اچا عروج، محل اٹل سوہبا پائییا۔ میرا کو اک محبوب، مُحبت جس دے نال رکھائییا۔ جدھر ویکھاں اودھر موجود، ہر گھٹ رہیا سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکائییا۔ آتم کہے میرا انترجامی، آد پُرکھ اک اکھوائیندا۔ جس دا حکم شبد آگمی بانی، دو جہاناں آپ سُنائیندا۔ جس دا کھیل چارے کھانی، اندج جیرج اُنبھج سینج ونڈ ونڈائیندا۔ جس دی سنت سہیلے لوک مات سچی نشانی، بھگت بھگونت آپ پرگٹائیندا۔ سو ویکھنہارا شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ گرسکھ سچ دوار بخش کے چرن کول دھیانی، ایشٹ کو اک سمجھائیندا۔ امرت آتم نچھر رس دے کے ٹھنڈا پانی، ترشنا بھکھ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آتم کہے میرا پر ماتم بانی، جو نت نوت جُگو جُگ بانا جگت بدلائندا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ★

جوت کہے میں جاگدی، جاگرت رُوپ نظری آئی۔ شبد کہے سُنو آواز میرے ناد دی، اگم اتھاہ ربیا سُنائی۔ برہم کہے ویکھ کھیل میرے مہاراج دی، مہروان اپنی دھار چلائی۔ آتم کہے میں اوس دی پیج سواردی، جس میلا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ساچی کار کھائی۔ جوت کہے سُن شبدی سنگی، سچ دیاں درڑائی۔ شبد کہے سُن برہم بھینگی، کچھ تینوں دیاں بتائی۔ برہم کہے آتم پردہ لاہ کے ہو جا ننگی، اوبلا دے اٹھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ کوڑی کِرپا جگت پکھنڈی، ست سچ نہ کھئے سمجھائی۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں انتر آتم ملے کوئی نہ ڈنڈی، رہبر راہ نہ کھئے وکھائی۔ ڈھر دا ڈھولا گیت گوہند صاحب سوامی گائے کھئے نہ چھندی، شہنشاہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ ورن برن چار کُنٹ دہ دشا جگت وکارا جھوٹھی پابندی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائی۔ دین دُنی ہوئی ننگی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائی۔ وست ملے نہ کھئے منگی، خالی ہتھ سرب گرلائی۔ جیواں جنتاں آئی تنگی، تنگدست دے لوکائی۔ سرت سوانی ہو گئی رنڈی، ہر جو کنت نہ کھئے ہنڈھائی۔ کایا چولی بن بھگت کیسے نہ رنگی، رنگ چلؤل نہ کھئے چڑھائی۔ میری دروہی وچ ورہنڈی، برہمنڈ رہے گرلائی۔ جگت وڈیا ہوئی اندھی، نیتر گیان نہ کھئے کھلائی۔ پھری دروہی تٹ کنارے کنڈھی، سروور مارن دھابیا۔ سجن سہیلی سخی ملے کھئے نہ چنگی، چاترک رُوپ نہ کھئے وٹائی۔ سچ پریم پریم نال کوئی نہ ہنڈھی، جگت پریمکا بیٹھی رُوپ وٹائی۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا آوے ڈرگندھی، سگندھی سچ نہ کھئے بھرائیا۔ سادھاں سنتاں جگت وکاراں لائی منڈی، نرویر میل نہ کھئے ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ شبد کہے سُن جوت اکالن، ست سچ دیاں درڑائی۔ برہم کہے میں کراں سوالن، اپنی جھولی ڈابیا۔ آتم کہے میں بن کے ساچی مالن، سوہنی سیو کھائی۔ چارے مل کے بنیئے مات دلالن، ست دلالی اک کھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔

آتم کہے سُن برہم میتا، سچ دیاں درڑائیا۔ شبد رہے سدا اتیتا، اپنے وچ سہائیا۔ جوت پرکاش اکو کیتا، تُوَر نُوَر رُشنائیا۔ چاروں مل
 کے ہوئے ٹھانڈے سینتا، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے کہن کُچھ
 کریئے کھیل، اپنی کار کھائیا۔ پنجاں تتاں کر کے میل، دُھر میلا جوڑ جُڑائیا۔ گھر مندر بنا نویل، گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ دیپ جگا پن
 باقی تیل، ست سچ کر رُشنائیا۔ اچرج کر اگما کھیل، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ شبد جوت آتم برہم چارے کہن بنائے بنک، پنج تت کایا سوہا پائیا۔ کریئے کھیل بہہ بدھ انک، اگنت دھار چلائی۔ دے
 وڈیائی جیو جنت، لگھ چوڑاسی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ چارے کہن ساڈا لگا
 نینہ، ناتا اکو جوڑ جُڑائیا۔ اینہاں مل کے بنائی دیہہ، سوہنا رنگ رنگائیا۔ وست امولک اگمی شے، پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنج تت کہن کیوں سائوں کیتا کٹھا، میلا لیا ملائی۔ بھيو کھول کے دس دیو
 رتا، سمجھ سمجھ وچ پرگٹائیا۔ جوت کہا ایہہ شبد بنایا سچا، گھاڑت لیا گھڑائیا۔ برہم کہا مینوں ایسے رکھا، دتی مان وڈیائیا۔ آتم
 کہے میں اندرے وسان، سوہنا ڈیرہ لائیا۔ پنجاں تتاں کہا کُچھ ہور دساں، اپنا حال جنائیا۔ مینوں کپڑا ملنا بہتا، دھیرج کون
 دھرائیا۔ میں کس دی آس رکھاں، نیتز نین اٹھائیا۔ کس دے سہارے وسان، بیٹھاں راہ تکائیا۔ شبد کہا میں کہانی تینوں اکو وار
 دساں، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، نرگن زرویر ویس وٹائیا۔ کھیل کرائے حقا، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا
 دینا گوہند ہتھا، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ تیرا پہلا لیکھ اک پاؤ دا وٹا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سوہنا کھیل وکھائیا۔ پنج تت سُنو کر دھیان، شبدی شبد جنائیا۔ ٹھاڈا لیکھا وچ جہان، ہر کرتا آپ چُکائیا۔ جُگ چوکرئی
 چلدا رہے پکوان، ساچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سیوا کر کے جان سینتا رام، گوپی کاہن پھیریاں پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے جان
 پیغام، نانک گوہند ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ پنجاں تتاں دی دھار پنج کرے پروان، پنجاں دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند اک
 فرمان، سچ سندیشہ دئے سُنائیا۔ اک دو پاؤ آٹا پلُو سارے گنڈھ بندھان، پنجاں پیاریاں جھولی دئے بھرائیا۔ اوس ویلے اوبنن دا
 دھڑوائی اک ترکھان، چُتالی سال عمر گنائیا۔ اوس سب دی جھولی پایا دان، حُکم مٹیا بے پرواہیا۔ گوہند پھیر کہا نال زبان، دُھر

سندیشہ دتا جنائیا۔ کچھ منگو بال آنجان، دیونہار دیا کھائیا۔ آگوں بولیا اوہ باڈی نیواں کر دھیان، نیترا آگھ شرمائیا۔ میرا وادھا کر جہان، وعدہ اک سمجھائیا۔ حُکم ہویا چارے کر کے بلیدان، چاروں کُنٹ خوشی منائیا۔ جس ویلے میرے نال ہووے میرا بھگوان، پارہس پرہے پرواہیا۔ تیرے اک پاؤ دا اک سیر بنے آن، اک توں چار دئے دکھائیا۔ پنجاں پچھے ہر سنگت کھائے تیرا پکوان، منگت رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں ہونا وڈا دھنواں، بھگت بلوان روپ وٹائیا۔ تیرا لہنا چکاوے آن، اہل اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پاؤ کہے میرے گئے چوگنے چار، چوٹھے جگ انت ملی وڈیائیا۔ ایہو جہا جے سب تُوں ملے آدھار، بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ گوہند نہیں پریمیاں دا پیار، نہانیاں دا مان نظری آئیا۔ سجنان دا سجن وچ سنسار، داتیاں دا داتا نور خدائیا۔ کرنہارا سچ وبار، بوہاری اپنی کھیل دکھائیا۔ پچھلا قرضہ دتا اتار، دھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، آگے بنیا رہے سدا دلال، وچولا ہو کے سیو کھائیا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ پنڈ خلیل بستی ★

اک توں بنیا چار، چار کُنٹ کران جنائیا۔ چوٹھے جگ دا سچ پیار پت پریشور اک رکھائیا۔ پورب لہنا دینا دیوے وچ سنسار، وڈ سنساری دیا کھائیا۔ بھگت سہیلا بن گرو گرودھار، گہر گمبھیر ویکھے تھاوں تھائیا۔ جنم کرم دا لیکھا رہیا وچار، پورب پچھلا کھوج کھوجائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرگن دیونہار وڈیائیا۔ سچ دوارے دے کے مان، ابھان دتا گوائیا۔ میلا میل کے وچ جہان، جن بھگتاں سنگ کری گڑمائیا۔ مینوں خوشی ہوئی مہان، انتر انتر لئے انگرائیا۔ میں دیواں اک بیان، اپنی آواز سنائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سنت سہیلے کرے پروان، دھرناپت اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پاؤ کہے پرہے کیتی مہر، دین دیاں دیا کھائیا۔ میں اک چار توں ہویا سیر، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرپا کیتی سنگھ شیر، شیعہ حصہ اپنا نال ملائیا۔ پورب جنم دے وچھڑے بھگون آندے گھیر، گھیرا بندی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سیر کہے میں وقت دا رہیا ہو کے سوا، سمت سولاں دھیان لگائیا۔ چوٹھا حصہ ملیا سی بابا آدم مائی حوا،

پروردگار جھولی پائیا۔ در بینتی دوئے جوڑ اوہناں منگی دُعا، دعوه اکو گھر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ سیر کہے میرا سوا سوا، نانک نرگن سرگن دھار چلائییا۔ کیرپا کری ہر رگھڑایا، پُرکھ اکال وست امولک جھولی پائیا۔ سچ بھنڈار جس ورتایا، جگت فقیراں دتا کھوائیا۔ کالو دھن کوڑ لٹایا، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ اوس ویلے اک پاؤ اک سادھو نے یلے گنڈھ بندھایا، نانک چرناں نال چُھپائیا۔ نانک نرگن سرگن بول جنایا، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ سچ دس اپہ کیوں چُرایا، اپنی گنڈھ بنائیا۔ اوس کہہ مینوں اندروں کیسے حُکم سُنایا، دُھر دی دھار رہیا درڑائیا۔ اک پاؤ دا لیکھا گوبند ہتھ نظری آیا، ایسے کر کے پوٹلی لئی بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائیا۔ اک پاؤ کہے مینوں آیا پچھلا خیال، میں سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے راون سینتا پچھے ہو بے حال، بن کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ اوس ویلے اک پاؤ سینتا دین لگی سی دان، سچا ہتھ کھپری والا اٹھائیا۔ اودھروں راون ہنکاری بلوان، بل اپنا دتا پرگٹائیا۔ جس ویلے بانہ پھڑی اوہ ہوئی حیران، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ بائے کی ہویا رام، رمٹیا سمجھ کچھ نہ آئییا۔ اوس ویلے اک پاؤ آٹا ڈلھیا جس دی دھوڑ اڈی زمیں اسمان، اپنا روپ بدلائییا۔ سینتا کہہ اس وچوں میرا بھگوان کھاندا سی پکوان، پریم رس رس وچ ملائییا۔ دُھر درگاہوں آواز آئی مہان، نرگن اپنا حُکم جنائیا۔ پشچاتاپ نہ کر بال آنجان، دُھر دی دھار دیاں جنائیا۔ اس دا لیکھا کلجگ اتم چُکنا آن، ہر کرتا آپ مکائیا۔ نرگن نرویر نرنکار نراکار ہووے پردھان، جوتی جاتا ویس وٹائییا۔ اوس ویلے جن بھگتاں غریب نانیاں دے کے دُھر دا دان، ساچا وقت لئے سہائیا۔ اک اک دا چار نشان، چار چار دا مالک نوجوان، سری بھگوان بے پرواہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ سُن کے چن سیا ہو گئی چُپ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ اودھروں راون لئی چُک، بھجا واہو داہیا۔ اک خیال آیا میں کر نہ سکی کچھ، پھڑ کے اپنی جھولی لیندی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ اودھروں اک پاؤ کہے میں ڈگا نہیں دھرت، دھول دی آسا پور کرائیا۔ میری تیرے نال شرط، شرطیہ دیاں سمجھائییا۔ جس ویلے تیرے رام دا رام آیا پرت، پت پریشور پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میں کی کراں درس، اپنے نیتر نین کھلائییا۔ دوئے جوڑ بینتی کراں عرض، آرزو سچ سنائییا۔ جے پرہو تینوں دکھیاں دا درد، غریباں ہو سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لیکھا دئے مکائیا۔ سیا کہہ سُن میری بات، سچ دیاں جنائیا۔

نُوں رکھنی یاد، بن لیکھیوں لکھت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے کِریا کر آپ مہراج، مہروان پھیرا پائیا۔ اوس ویلے مینوں کھان والے ہون سنت بھگت سچّ سادھ، گرمکھ گرسکھ روپ وٹائیا۔ اوہناں نوں اکو جیہا آوے سواد، رس اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دئے مُکائیا۔ آٹا کہے میں رلیا نہیں دھوڑ، مٹی وچ نہ کھئے رلائییا۔ مینوں نظری آیا اکو نور، نور نوراہ شہنشاہیا۔ جس دے حُکم اندر مجبور، چلے نہ کھئے وڈیائییا۔ جو بخشنہارا قصور، جنم جنم دی دُرمت میل دھوائیا۔ جو وسنہارا نیڑے دُور، ستمکھ ہو کے درس وکھائیا۔ سو صاحب سوامی میری عرض کرے منظور، بینتی بنا چرن ٹکائیا۔ جے سیا سچ پُچھیں جس دن سُولی چڑھنا منصور، اک پاؤ دا بھوجن ڈھائی پھر پہلوں اوہ کھائیا۔ اوس نے پھیر دسنا اک دستور، دُھر دا حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ سیا کہے سُن اک پاؤ آئے، تینوں دیاں جنائیا۔ مینوں آیں جاپدا جس ویلے گوہند امرت پیاؤنا اک بائے، غریب نانیاں رنگ چڑھائیا۔ اوس ویلے تُوں پورے کرنے گھاٹے، پنجاں دینی وڈیائییا۔ تیرا تول تولے جس دے بستر ہون پاٹے، ہنکار وکار نظر کھئے نہ آئییا۔ اُس دا لہنا آگے ہور جاچے، تینوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے آوے پرم پُرکھ سمراتھ، لوک مات ویس وٹائییا۔ اُس نوں اکٹھی کر کے دیوے داتے، اک تون چار ملے وڈیائییا۔ ایہہ پرہ دے ڈونگے کھاتے، جُگ چوکرئی ہتھ نہ کیسے پھڑائییا۔ جس ویلے جن بھگتاں بٹھے اپنے ناتے، بھگتاں میل ملائییا۔ اوس ویلے اکو حُکم سندیشہ آگھے، شبد کرے پڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ آٹا کہے ایہہ کی دسیا، خیرانی میرے اُتے آئییا۔ پُرکھ اکال کوہن آوے نسیا، لوک مات پھیرا پائیا۔ سینا کھا جس ویلے رین اندھیری ہووے مسیا، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ کوڑ غبار اڈے گھٹیا، اندھا دُھند لوکائییا۔ پتا پوٹ پین رٹیا، بہین بھائی کرے لڑائییا۔ ساچا تول تولے نہ کیسے وٹیا، ٹھگی چوری یاری گھر گھر نظری آئییا۔ اوس ویلے اک بھگت اک بھگوان وچ رہ جائے ستیا، باقی ثابت نظر کھئے نہ آئییا۔ ابناشی کرتا تیری میری حل کرے سمسیا، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آٹا کہے بڑا سماں لما، کلجگ انت دتا جنائیا۔ سینا کہے پتہ نہیں اوس دے گھر ایہہ اک نیکا جہا دما، ساہ لیندیاں کوٹن جُگ جان وپائییا۔ جس دھرتی وچوں تُوں جمّا، ملی مان وڈیائییا۔ مینوں پتھراں نال بھٹاں، پیس پیس کے چکنا چور دتا کرائیا۔ ایہہ میرا کٹورا جیہڑا اک پا دا چھٹا، ایہہ

اشٹاوکر میرے پتا جنک نوں دے کے گیا چائیں چائیا۔ اوس نوں میں آج پہلی وار منا، باہر آ کے ہتھوں دتا ڈلھائیا۔ پتہ نہیں ایہدا
 بور کھیل کنا، میری سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اگئی آواز آئی ایہدا لیکھا جگ تتاں، تریتا دواپر کلجگ راہ تکائیا۔ جس ویلے آوے سری
 بھگونا، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ پھیر اک توں ہو کے چوہ، سیر اپنا ناؤں دھرائیا۔ سوا سوا کھیل کسے نہ مٹاں، صاحب ہتھ وڈیائیا۔
 جس ویلے بھاگ لگایا سی روٹی دھتا، اوس ویلے اکو پاؤ آٹا لیا گنھائیا۔ جس ویلے بھوگ لگایا نامے دے چھتا، اک پاؤ ددھ اوہدے وچ
 ٹکائیا۔ جس ویلے کپیر بھکھا ڈردا کدا سی آنا آنا، اک پاؤ رسد اوہدے گھر منگائیا۔ میں کی دساں اس پر بھو دا نہیں کوئی بتا، پتہ نہیں
 کس بدھ کپڑے ویلے کپڑی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ پاؤ کہے ویکھو میرا
 ہویا وادھا، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ اک دن حکم ملیا دھرو دے دادا، شبد دتا جنائیا۔ اک پاؤ دھرنی وچ گاڈا، اُتے سوا گٹھ مٹی دتی
 چڑھائیا۔ اوس پچھیا کی ایہ رازا، سمجھ نہ کھئے وڈیائیا۔ حکم ہویا جس ویلے آوے آپا، اپنا پھیرا پائیا۔ اوس ویلے ایہ لیکھا پور کرکے
 گھاٹا، گھاٹی منزل اک جنائیا۔ شاہاں نالوں غریباں کرے وادھا، ادلی بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 لیکھا جانے آد جگادا، جگ چوڑی اپنا حکم ورتائیا۔ پاؤ کہے اک دن بنارس جاندی آگئی شاہنی، پاؤ آٹا اپنی گنڈھ بندھائیا۔
 رویداس دے کول آ کے گنڈھاون لگی سی پانہی، ٹٹے چمڑے گنڈھ پوائیا۔ ہوئی جہی رویداس دی پھوڑی اُتے رکھ کے پین لگی سی
 پانی، اسی کدماں اُتے کوآن نظری آئیا۔ رویداس خوشی نال مینوں رمبی لا کے کہا ایہہ کی چک لیائی سوانی، تھوڑا بھار اٹھائیا۔ اوس
 ویلے مینوں سنی اک اگئی بانی، دھر دی آواز آئیا۔ ایس رویداس کولوں کوئی لے کے جائیں نشانی، چم گنڈھن والا چمڑے رہیا ترائیا۔
 میں ویکھیا گنڈھ دے اندروں مار دھیانی، اپنی اکھ کھلائیا۔ مینوں نظر آیا اوہدا چہرا نور نورانی، دوئے لوچن پرہ نیتر نال ملائیا۔ میں
 ویکھ کے اوہدی پیشانی، اپنا پسچاتاپ دتا گوائیا۔ اس دے کول نہیں کوئی بے ایمانی، کوڑی کریا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اودھروں آئی شاہنی اوہن ویکھیا میری گنڈھ نوں لگی رمبی، کیوں چمیار دتی لگائیا۔
 اوہ اندروں باہروں کھی، اکھ غصے والی بدلایا۔ کیتھوں ٹھگ بیٹھا پکھنڈی، رمبی اپنا ویس وٹائیا۔ چمیارا نہیں ایہہ تینوں دسدی
 میری گنڈھ بٹھی، گھٹ کے اُتے دو گنڈھاں پائیا۔ تیری کیوں آسا ہو گئی مندی، اس نوں ہتھ دتا لگائیا۔ میں اپنے بھگوان نوں کہاں

ایہدی چماری ہو جائے رنڈی، جس میرا جنم بھریشٹ دتا کرائیا۔ میں ایہہ کیسے مندر چڑھاؤنی سی اچھی سگندھی، سوگند کھا کے گھروں آئیا۔ جے مینوں پتہ بُندا میں پے جاندی کیسے ہور ڈنڈی، اپنا راہ بدلائیا۔ غصے نال کہا کی تیری کوئی اکھ اندھی، تینوں پتہ نہیں میں وڈے گھرانے والی سوہنی ہار شنگار لا کے ایتھے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلائییا۔ ہس کے کہا رویداس مائی رمبی نہیں چنگی میں لا دیواں آر، اوہدے وینہدیاں آر دتی چھہائییا۔ اوہ رو پئی دھاہاں مار، دہتھڑ پٹاں اُتے لگائییا۔ ایہہ واقعی کوئی ٹھگ چمیار، جہڑا میرا آٹا لٹن واسطے مینوں رہیا ستائییا۔ ہن کی کراں کس نوں دساں حال، بہل ہو کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائییا۔ غصے وچ شاہنی پھڑن لگی گنڈھ، ہتھ ہوئی جہی دتا بلائییا۔ ہتھ لگدیاں اوہدے اندر پے گئی ٹھنڈ، ساکھیات اکو نظری آئیا۔ چرنیں ڈگ کے کہے نوں بخشند، میری بھل دے بخشائییا۔ ایہہ اک پاؤ جتھے چابیں اوتھے دے ونڈ، مینوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ اوس نے کہا تُوں اچے آگے ہور کرنا پندھ، جو ڈھائی کوس نظری آئیا۔ جے اکھیں ایہہ تیری اپنے سر اُتے چُک کے پنڈ، آگے دیواں پُچائییا۔ اوس کہا ہُن ایتھے اپنی کتھا کر دے بند، میں اپنا آپ گئی بھلائییا۔ مینوں دس تینوں کس نے دسیا ایہہ ڈھنگ، تپدے پردے شانت دئے کرائیا۔ رویداس کہا اک میرا صاحب جس دا نہ کوئی روپ نہ کوئی رنگ، ریکھ سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ جس ویلے اوہ کرپا کرے اوسے ویلے آجائے اند، دُکھ سُکھ اکو رنگ وکھائییا۔ اوس نے اوسے ویلے کھول کے اپنی گنڈھ، رویداس دے چرناں اُتے دتی ٹکائییا۔ اوس نے چھیتی نال پھڑ کے مٹی دے بھانڈے وچ لئی رکھ، پنج اُنگلاں نال چھہائییا۔ نالے تگ کے نال اپنی اکھ، سوہنی دریشٹی دتی پائییا۔ اک پاؤ تیرا گوبند ہتھ، جس اوہو دیوے وڈیائییا۔ اک پا نے کہا میرا پورا نہیں ہویا حق، میں پاؤ دا پاؤ نظری آئیا۔ اودھروں سیتا دی خواہش آگئی جھٹ، اوہ اپنا حال رہی سنائییا۔ رویداس اک واری بول کچھ دس، ہور وادھا ایہدا دے کرائیا۔ اوس کہا جس ویلے پھیر مینوں میرا بھگوان لئے سد، اپنا میل ملائییا۔ اک تون دُگنا میرا ادھ، دُگنے تون چوگنا گوبند دئے کرائیا۔ چار چار دا پنجان تُوں اکو جہا حق، کیوں رویداس نے پنچہ دتا لگائییا۔ سارے خوشی نال پئے ہس، پرہہ دا شکر منائییا۔ آٹے کہا سُنو میری بات، میں تہانوں دیاں جنائییا۔ تسیں سارے یاد رکھنا باراں ماگھ دی رات، جس دی ودی سدی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ایہہ لیکھا لہنا دینا ہتھ پُرکھ ابناش، کرتا ابناشی ہوئے سہائییا۔ اوسے ویلے

جن بھگتاں دی اکٹھی ہوئے جماعت، ست ستوادی رُوپ وٹائیا۔ پنجان سیراں دی سوہنی گجھے پرات، پانی ٹھنڈا نال ملائیا۔ اوس ویلے ساریاں مارنی جہات، اپنا پردہ لاییا۔ اس توں آگے جن بھگتاں ملنی داد، دُھر دی دؤلت ہری ہر برجن جھولی پائیا۔ سینتا کپا ایہہ کھانا نہیں ایہہ ہووے گا اوہ رام والا کھاج، جس کھاج نوں رام کھا کے رام وچ سمائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پچھلا لہنا دینا لیکھا پور کراوے خاص، خواہش سب دی اپنے نال رلائیا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ★

پُرکھ اکال بدل کے اپنا صفحہ، صفا سب دی دتی اٹھائیا۔ کوڑا لیکھا کر کے رفع، اندروں باہروں دُور کرائیا۔ سچ دوار پکا کے متا، حُکم دُھر دا اک سنائیا۔ دو جہان سندیشہ پتہ، پت پرمیشور آپ سمجھائیا۔ دو جہان ساچا سخا، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی جس بھگتاں پردہ رکھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوس دا کھیل سدا اکتھا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جس چلایا رتھا، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جس بھاگ لگایا مستک متھا، جوتی نور کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے جس نرگن سرگن درس کرایا اکھا، پرتکھ پردہ لاییا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھاروں آیا تھھا، نیرن نیرا اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی گاوے جسا، اکھڑ حرُوف ڈھولیاں صفتاں نال صلاحیا۔ جس دا آد انادی ساچا سٹ اکو پچھ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ سو سجن سہیلا اک اکیلا پریم پریتی دیونہارا رسا، آتم رس ہو کے وس اپنا آپ جنائیا۔ جو نت نوت جگا جگنتر لہنا دینا پورب جہاں صاحب مکائے ہتھو ہتھا، جگت ادھار نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا گھٹ وسیرا نیرن دھام سہائے اُپر شاہ رگا، آسن سنگھاسن اک وڈیائیا۔ جس دا نور پرکاش جوتی دیکھ اگم اتھاہ اکو جگا، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جس دا شبدا اناد انحد اناہت بن تال تلواڑیوں وجا، سرنگی سارنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے ہتھ سرشٹی درشٹی ایشٹی لجا، لاجاوت سری بھگونت دُھر دا کنت اکو نظری آئیا۔ جس دا نگارہ جُگ چوکڑی چارا گر اوتار پیر پیغمبر ہو کے وجا، وجود وصل اصل آتم پرما تم اک کرائیا۔ سو در درویش نر نریش شاہ پاتشاہ پریم پریتی اندر بجھا، ڈوری تند برہمنڈ کھنڈ اکو اک

وکھائیا۔ جس دا مکہ کعبہ پیر فقیر اولیا غوث شاہ حقیر کردے حجا، لاتصویر بے نظیر پیرن پیر اپنا پھیرا پائیا۔ جو نت نوت لکھ
 چوراسی نال کرے دعا، جنم جنم دیوے سزا، کرم کرم گیڑ وچ رکھائیا۔ جس دا کوئی بیان کر نہ سکے وجہ، کھوجیاں بتھ کسے نہ لبھا،
 تلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دین دُہائیا۔ جس دا کھیل سدا سدا، پردہ بال جوان وڈا چھوٹا نڈھا، گہر گمبھیر چوٹی چڑھ اخیر
 شاہ منیر اپنی کھیل وکھائیا۔ جس دا ایتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال پُری لوء دبا، حکم دُھر دا اک سنائیا۔ جس دا آد
 انت جگا جُگنت وڈا چھوٹا اُچا لما کوئی جان نہ سکيا قدا، سچ ثبوت بن کلبوت محبوب بھیو نہ کھے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دُھر دا مالک ہے کپہڑا، کون دے جنائیا۔ جس نے دین مذہب
 گر اوتار پیر پیغمبر پایا جہیڑا، جھگڑے وچ سرب لوکائیا۔ جس دا وکھرا نرالا اُچا مندر دہرا، بانکا چھوہرا آسن لائیا۔ جس دا
 سب نالوں وکھرا تازی اسو گھوڑا، دو جہانان بھجے واپو دابیا۔ جس دا مہر والا مُحبت وچوں نکلیا نِکا جہا بھورا، جو گر اوتاراں
 پیر پیغمبران رہیا ورتائیا۔ سو سمرتھ سوامی انترجامی دُور دُراڈا وسیا آ کے کولا، نیرن نیرا سوہبا پائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں رل مل
 اکھے ہو کے اکو وار کہا تیرا جھلیا نہ جائے وچھوڑا، وچھڑے جنم کرم پُورب میل ملائیا۔ نال لہنا دینا مُکا کے رویداس چمارے جو
 ڈھوونہارا ڈھورا، جوڑی جوڑا اپنے نال رکھائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پردہ لاپے تھوڑا تھوڑا، بھولی بھولی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس
 دے آگے وڈیائی چٹرائی نہ چلے کوئی زورا، جو رو زر بیٹھے سیس نوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں ساچے سنتاں پے گئی
 لوڑا، سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم ٹپی بندی اپنا رنگ وکھائیا۔ نو نو چار جہیڑا کاغذ رکھیا کورا، قلم شاہی لیکھ نہ کھے لکھائیا۔
 اوس دے اُتے لکھنا اکو بھگتاں دے پیار والا مروڑا، مڑ کے لیکھ نہ کھے بدلایا۔ ابہ کوئی جگت کہانی نہیں کہاوت ٹیگورا، ٹکیاں والی
 قیمت نہ کھے پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن سرگن بن کے آپ وچولا، اگلا پچھلا میلا رہیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلائیا۔ ساچی کھیل ہندی کیتھ، جگ چوکری دھیان لگائیا۔ ادھر اودھر اندر باہر گپت ظاہر جگت
 نین کسے نہ دسے، اکھ پرتکھ درس نہ کھے گوسائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران اُتے دین مذہب ذات پات چھوٹے وڈے راؤ رنگ راج
 راجان سارے وسے، اشٹ اپنا آپ رکھائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا اپنا اگئی لیکھ لکھ کے گھلے سارے چٹھے، دُھر فرمانا حکم

سُنائیا۔ اکوَن باوَن سارے ہو گئے اِکٹھے، تَرین بَیٹھے سِیس نِوائیا۔ پنج چار ہٹ گئے رَٹے، چھ ست لیکھا گئے مُکائیا۔ اٹھ نو رو رو پٹے، کوکن دین دُبائیا۔ دس دس مل کے نِکلن سَٹے، پِس اِکِس رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سِجَن اِک اکھوائیا۔ صاحب سِجَن کون، کون دئے بُجھائیا۔ جس دے چرن چہوہ نہ سکے اُنجا پوَن، وشن برہما شو اگھ پرتکھ درس کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے ڈھولے سوہلے گاؤن، راگ ناد بودھ اگادھ شبد ناد دُھر دا حال سُنائیا۔ بھگت بھگوان مل مل جس دی سیجے سوَن، سُنجنی رُت گھڑی پل دوس رین ملے مان وڈیائیا۔ حیران ہو کے سارے پچھتاؤن، بتھ متھے اُتے ٹکائیا۔ جھٹ سندیشہ آیا کوئی سُنوَن، بے خبر اُٹھو ویکھو نیتر کھولوو جاگرت جوت آیا جگاؤن، سرب سوامی انترجامی پت پرمیشور بے پرواہیا۔ رُٹھرے آیا مناؤن، دُرمت مِیل آیا دھواؤن، سچ سرُپ آیا نہاؤن، تال اِکو اِک وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آیا کڈھاؤن، سچ دوار آیا بہاؤن، محل اٹل اِکو دئے جنائیا۔ جُگ جنم دا پچھلا لیکھا جھولی آیا پاؤن، اِک پا دا سوا آیا کراؤن، وادھا اگے آیا کراؤن، بدھ اپنی آپ کرائیا۔ ڈبڈے پاہن آیا تراؤن، حیوان اِنسان دوویں لیکھے آیا لاؤن، کوڑی کِریا وچوں باہر کڈھائیا۔ بھگت بھگوان اِک رنگ آیا رنگاؤن، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اُجڑے آیا وساؤن، دردیاں دُکھڑے آیا ونداؤن، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سِنگھ دے گھر بستی تیغا سِنگھ والی ★

پنج سیر کپے موہے آیا اند، سُکھ ساتنک روپ سائیا۔ میرا لیکھا مُکا کے گجری چند، چند چاندنا رہیا چمکائیا۔ جس دی صفت رسنا جہوا کرے نہ کوئی بتی دند، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ جس دا راہ تکدیاں جُگ چوکڑی گئے لنگھ، ستجگ تریتا دوپرکجگ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا نام سندیشہ دیندیاں گر اوتاراں پیر پیغمبران کھانی بانی لیکھے چھند، راگان ناداں وچ جنائیا۔ جس دا جُگ چوکڑی نت نوت گھر گھر وجدا رہیا مردنگ، بن تندى تند ستار بلائیا۔ جو مالک خالق دو جہاناں سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جس دی ایتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ ساچی ونڈ، آکاش پاتال پُری لوء اپنا حُکم چلائیا۔ جو صاحب سُہیلا

اک آکیلا جن بھگتاں ننکی ہون نہ دیوے کنڈ، سمرتھ سوامی انترجامی پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اند کہے موہے آیا سُکھ، ہرِ ساتک ست دتا کرائیا۔ درشن پا کے ہویا خوش، گرہ وجی سچ ودھائیا۔ جنم کرم دا مٹیا ڈکھ، درد رہیا نہ رائیا۔ کھان پین ترشنا مٹی بھکھ، ہوئے ممتا موہ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری ساچی بنت بنائیا۔ پنج کہے میں ویکھیا کھیل اپار، اپرمپر سوامی رہیا کرائیا۔ شاہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ نو نو چار پچھوں لیا اوتار، جوتی جامہ ہر ہرِ راما نرگن اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ دو جہاناں کرنہارا خبردار، مرد مردانہ اپنا حُکم سُنائیا۔ اٹھو ویکھو نیتر کھولو نچ لوچن درس کرو نرنکار، گرہ مندر گھٹ گھٹ آتم سیجا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ سمائیا۔ پنج کہن جنہاں ساڈا لیا رس سواد، رسنا جہوا بھوگ لگائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور دا کیتا دھنواد، سری بھگوان نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر سُنن اک آواز، تیرا میرا ڈھولا سوہنگ سچ سُنائیا۔ اوہناں لیکھا مٹ گیا واد وواد، وکھ امرت رُپ دوے بنائیا۔ سو سنت شہیلے ڈھر دے سادھ، جنہاں صدے دیکے اپنے انگ لگائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا وچوں دیوے کاڈھ، نرلیپ الپ اپنے وچ سمائیا۔ سچ دوار ہرِ نرنکار پُرکھ اکال کرے لاڈ، پتا پُوت ویکھ وکھائیا۔ دیونہارا ساچی داد، دیوت سُر رکھ مَن جن جھولی سرب بھرائیا۔ بَسمل رُپ ہوون والا وساد، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ بن آلس نندرا نیتر لوچن نین اکھاں رہیا جاگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ وست امولک کایا گولک نام بھنڈارا دیونہارا دات، امنگی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج سیر کہے میں پنچم پایا، درگاہ ساچی ایتھے اوتھے وجی ودھائیا۔ جس دا ڈھولا نانک نرگن سرگن بنایا، گہر گمبھیر بے نظیر چوٹی چڑھ اخیر دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ ٹھاگر سوامی انترجامی مولا بن کے آیا، ڈھر سندیشہ نر نریشا ایکنکارا آپ درڑائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی پورب لہنا رہیا مکایا، نت نوتا کر کر بت ابناشی اچتا گرمکھ گرسکھ اپنے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ بے پرواہ صاحب سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ اُسدی سُنو اگم کہانی، جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بھيو کھتے نہ پائیندا۔ جو صاحب سلطان سری بھگوان جن بھگتاں دیونہارا سچ نشانی، مہروان محبوب مَحَبَّت وچ مَحُو اکو رنگ رنگائیندا۔ جو آد

جُگادی تختِ نِواسی شاہِ پاتشاہ سچّا سُلطانی، راجنِ راج بھوٲت بھوٲ بھگونِ اپنے رنگِ سہائیندا۔ جس دے پچھے گُر اوتارِ پیرِ پیغمبر دے کے اپنی گئے فُربانی، کربلا دیونہارِ گواہیا۔ جس دا لیکھا کھئے نہ جانے زمیں آسانی، برہمنڈ کھنڈ نیترا کھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جس دا جلوہ اکو نُورِ نُورانی، پروردگارِ بے پرواہِ حقِ مقامے ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رسیا جنائیآ۔ پنج کپے مینِ پایا پنچائِن، گُرِ سَتگرِ دیونہارِ وڈیائیآ۔ کھیلِ اگمی ویکھیا نِجِ نیترا نین، جگتِ نیناں والیاں نظرِ کیسے نہ آئیآ۔ سچِ سوامیِ ملیا اِکِ رسین، درِ گھرِ ساچے میلِ ملائیآ۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہرِ نظرِ اِکِ اُٹھائیآ۔ مہرِ نظرِ کپے میری سدا عادت، عدلِ عادلِ ہو کے اِکِ کھائیآ۔ مُرشدِ ہو کے مُریدِ ویکھاں کرنِ والے عبادت، سَتگرِ ہو کے سنتِ سُہیلے گُرِ چیلے کھوجِ کھوجائیآ۔ جُگِ چوکڑی میٹنہارا کورڑی کِریا بغاوت، مایا ممتا ہوئے ہنگنا آسا گڑھِ ٹڑائیآ۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدِ دیونہارِ سرنائیآ۔ سرنائی کپے مینِ اوسدی سرنگت، جو صاحبِ سوامی اِکِ اکھوائیندا۔ جس دا گُر اوتارِ پیرِ پیغمبر نامِ گئے جپ، سچکھنڈِ دوارے سچکھنڈِ نِواسی پُرکھِ ابناشی سوہا پائیندا۔ جس دے حُکمے اندر لکھ چوڑاسی جیو جنتِ سادھ سنتِ رہے نِج، نٹوآ ہو کے اپنا سانگِ ورتائیندا۔ جس دے حُکمے اندر کایا ماٹی پنچِ تَتِ بنی کِچ، اپ تیجِ وئے پرتھمی آکاشِ کھیلِ کھلائیآ۔ اوہ صاحبِ سوامی لیکھا جانے پُرکھِ سمرتھ، پُرکھِ اکالا دینِ دایالا ساچی دھرمِ سالا کھوجِ کھوجائیآ۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پردہِ اوبلا آپِ چُکائیندا۔ پنج کپن کیوں اسیں ہوئے پردھان، ملی مانِ وڈیائیآ۔ ایہہ کھیلِ سِری بھگون، بُدھیوان نہ کھئے سمجھائیآ۔ اِسدا لیکھ نہ وچِ جہان، کاغذِ قلمِ شاہی دیوے نہ کھئے گواہیا۔ اِس دا اکھراں والا نہیں فرمان، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ اِسدا ڈھولا گایا نہ جائے نالِ زبان، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھارا آپ بندھائیآ۔ دُھر دی دھار دی کھیلِ دھرت، دھرنی دھولِ وجی ودھائیآ۔ پرتیندھ ہو کے پتِ پرمیشورِ آیا پرت، پاربرہمِ پرہہ اپنا پھیرا پائیآ۔ کیتا قولِ اِقرارِ گُرِ اوتاراں نالِ پوری کرے شرط، شرعِ شریعتِ اصلیتِ اپنی دئے سمجھائیآ۔ بیسِ اِکیسا ہرِ جگدیشا نِرگنِ سرگنِ رہن نہ دیوے کوئی فرق، فیصلہ دُھر دا آپِ جنائیآ۔ جودھا سُوَرپِ مردانہ بن کے مرد، چار گنٹِ دہِ دشا کھوجِ کھوجائیآ۔ گُرمکھِ ساچے سنتِ جناں جنمِ کرمِ دی پچھلی ویکھے فرد، اُبھلِ بھلِ کدے نہ جائیآ۔ خالقِ خلقِ وچِ کھیلِ کرے اسچرج، اچرجِ لیلہ آپ

ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج کہن سائوں آئی خوشحالی، مِل مِل اپنی خوشی بنائیا۔ سِری بھگوان ساڈی کرے دلالی، وچولا اکو بے پرواہیا۔ کھیل ویکھ جوت اکالی، عقل بیٹھی مُکھ بھوئیا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے جن بھگتاں در بنے سوالی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی الکھ جگائیا۔ ساچی وست امولک ہتھ نہ آوے بھالی، لکھ چوڑاسی بھجے واہو داہیا۔ یں بھگت بھگوان وجے نہ کھئے سچّی تالی، دُھر دا تال نہ کھئے وجائیا۔ ساچی وست کیسے نظر نہ آوے تھالی، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ امرت پھل نظر نہ آئے کوئی ڈالی، سنمل کوڑ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کجائیا۔ کرنی کہے مین ویکھیا کردا، ہر کرتا دیا کجائیندا۔ گر اوتار پیغمبر جس تون ڈردا، سِر اُپر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ سو گرمکھاں کایا مندر اندر وڑدا، ساڈھے تِن ہتھ کھوج کھوجائیندا۔ آتم پر ماتم ہو کے وردا، دُھر دا جوڑ جڑائیندا۔ کوڑ گڑیارا اندرون کڈھدا، نام کھنڈا اک چمکائیندا۔ ساچا مارگ ست ستوادی دسدا، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ لیکھا مُکا کے سیاں ساڈھے تِن ہتھ دا، جنم مرن بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ ویلے انت کنت بھگونت پت رکھدا، سمرتھ سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سندیشہ دے کے دُھر دے جس دا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کجائیندا۔ کرنی کہے میرا وڈا کرتا، قُدرت دا مالک اک اکھوئیا۔ نہ جنے نہ کدے مردا، جُگ چوکڑی کھیل وکھائیا۔ نر بھو ہو کدے نہ ڈردا، بھے وچ سرب لوکائیا۔ جو ویس انیک کردا، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان بنا بردا، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ میل ملا ساچے ہر دا، ہر رنگ دئے رنگائیا۔ کھیل انوکھا نرائن نر دا، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچ بھنڈارا آپے بھردا، سچ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگی اک اکھوئیا۔ دُھر دا سنگی ہر بھگونت، ہر کرتا اک اکھوئیندا۔ نام پدارتھ دے کے منیا منت، مایا متا موہ چکائیندا۔ تن وجود چاڑھ کے رنگت، کایا ماٹی آپ سہائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، شبد انادی ناد جنائیندا۔ بھو کھلا کے دُھر دی سنگت، ہر سگلا جوڑ جڑائیندا۔ دوجے در ہووے کوئی نہ منگت، گرمکھ گر گر اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کجائیندا۔ کرنی کہے مین ویکھیا قادر، کرتا بے پرواہیا۔ آد جگادی دُھر دا عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کجگ کردا رہے تبادل، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جس صدی چوڈھویں کیتے پاگل، سرتی سرت نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل رہیا دکھائیا۔ کرنی کہے میں ویکھیا کرم جُگ، کانڈاں وِچ اپنا آپ گوائیا۔ ساچی چوگ
 لے کوئی نہ چُگ، رسنا رس نہ کھئے بھرائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا سرِشٹی بھریا دُکھ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ اُجل کرے نہ کھئے مُکھ،
 دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بن بھگوان جن بھگت بنائے نہ کھئے سِت، دُلا رے روپ نہ کھئے دکھائیا۔ کلجُگ اتم پینڈا رہیا مُک، ویلا وقت
 دئے گواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ساچی دھاروں آوے اُٹھ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جگت جہان گُرمکھاں اُپر جائے تٹھ، مہروان مہر نظر
 اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ ستگر رنگ سدا انڈیٹھ، کایا کیڑ آپ چڑھائیا۔ ویکھنہارا
 دُھر دا میت، مِتِ پیارا نظری آئیا۔ کلجُگ بدلنہارا ریت، ستجُگ ساچا راہ دکھائیا۔ لہنا دینا مُکا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ
 ڈھابیا۔ جن بھگت وساونہارا دھام اتیت، ترے گن لیکھا دئے مُکائیا۔ پنج بہن جنہاں گایا سوہنگ گیت، تُوں میرا میں تیرا اکو رنگ
 سائیا۔ اوہناں لیکھا مُکیا مندر مسیت، کایا کعبہ کایا اندر دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ
 کھلائییا۔ بھیو ابھیدا کھولے آپ، ہر کرتا دیا کھائیا۔ بھگت سہیلا مائی باپ، پت پرمیشور نظری آئیا۔ کوڑی کِریا میٹ روگ
 سنتاپ، ہوے ہنگتا دئے گوائیا۔ ست ستوادى دسے جاپ، سوہنگ ڈھولا دئے پڑھائیا۔ رُوچ بُت کر کے پاکى پاک، خاکی مائی سوہیا
 پائیا۔ لیکھا لہنا دینا کر کے بے باک، بھوکھت واک اگلا دئے جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بنیا دُھر دا ساتھ، ہر سنگی سگلا سنگ نبھائیا۔
 چار ورن بنا کے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی
 کار کھائیا۔ دُھر دی کرنی کرنہارا، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ شبدي شبد بول جیکارا، دُھر دا
 ڈھولا سچ سنائیندا۔ لیکھ چُکاونہارا وارو وارا، نت نوت ویکھ دکھائیندا۔ پُورب جنہاں دیونہار آدھارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ مُکائیندا۔ ساچا لیکھا مکے جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے سجن سدا، صدقے واری
 گھول گھٹائیا۔ نام حُمار چاڑھ کے رنگ، رنگت اکو دئے دکھائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، ایتھ اوتھ دئے وڈیائیا۔ ست پریم دا دے
 کے اند، اند اکو اک جنائیا۔ گُرسکھ گوبند چاڑھ کے اپنے چند، چند نور کرے رُسنائیا۔ بھیو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم برہم
 وڈیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گُرمکھ رنگ رنگے ہر

ستگر، شبد لاری سیو کھائیا۔ پورب لیکھا جھولی پائے دھر، دھر مستک ویکھ وکھائیا۔ سیری بھگوان جن بھگتاں پئی لوڑ، لوڑیندے سجن ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم وچھڑی رہیا جوڑ، دکھڑے درد کھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں وسے سدا کول، پردہ اوہلا پرے ہٹائیا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہالم ریلوے سٹیشن اُتے ★

ویہ سو باراں بکرمی دی آگئی یاد، پچھلا لیکھا رہی جنائیا۔ جس ویلے ہر سنگت کیتی سی آباد، لوک مات کھیڑا دتا وسائیا۔ اوس ویلے تھوڑا جہا رکھیا وچ راز، پڑدا اپنے وچ چھپائیا۔ بھگتاں سنگ کھیلنا اک تماش، بھگون بے پرواہیا۔ سنت سہیلے بنا سماج، دھر دی ونڈ ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوار دا دے کے پاس، دو جہاناں پاس کرائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے آس، ترشنا ترکھا بُجھائیا۔ گوبند دی اک پچھلی خواہش، سنمکھ ہو کے رہی سنائیا۔ کرپا کر پُرکھ انباش، وڈ وڈے تیری بے پرواہیا۔ اک وار نانک کیتا سی یاد، کالے رنگ کفنی ہیٹھ وچھائیا۔ پت پریشور حکم دتا سی خاص، دھر سندیش جنائیا۔ اگم اتھاہ سندیشہ دے بھوکھت واک، دوآ ایکا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ باراں کہے میرا لیکھا، ہر کرتا آپ چکائیا۔ جگ چوکری بھلیا کدے نہ چیتا، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ بھاگ لگا کے مالوے دیسا، دیس دسنتر کھوج کھوجائیا۔ اچن اچانک گوبند اک دن گڈیا سی ایتھے نیزہ، نو فٹ نظری آئیا۔ کول بہ کے کیتا ہیتا، پریم پیار ودھائیا۔ اگئی آواز آئی سُن سُن دُلا رے ساچے بیٹا، پتا پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جس ویلے نیزہ پنج اُنگل گیا گھبھ، تکھی دھار جنائیا۔ میرا سُن دکھ، دردی درد ونڈائیا۔ میں دھرنی اندر گیا لک، دُہائی تیرا درس نہ کوئی کرائیا۔ مینوں چھیتی باہر پُٹ، وچھوڑا جھلاں نہ کوئی جُدا ئیا۔ گوبند کہا کر چپ، تینوں دیاں سمجھائیا۔ سچ پُچھیں جس راجے رانے نے تینوں بنایا پُٹ، اپنی گود بہائیا۔ اوس دے کولوں چنے لے کے مٹھ، پوڑیاں بھوگ لگائیا۔ میں اوس دے واسطے ویکھی سوہنی گٹھ،

نشان دتا لگائیا۔ جس ویلے میرا بھگوان گیا تھے، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ اوہ بدل کے آیا رُخ، چل کے آوے پاندھی راہیا۔ کوئی نہ جانے مانس منکھ، منس نہ کوئی وڈیائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے ہووے خوش، خوشیاں حال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا کی گوبند سچّی آکھی، مینوں دے سمجھائیا۔ اوس کہا ایہہ دُھر دی ساکھی، پُرکھ ابناشی بنت بنائیا۔ میں سیوک اوسے دی داسی، داسی داس روپ وٹائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا کاجی، تن گگریا رہیا ہنڈھائیا۔ اوہ صاحب پُرکھ سمراتھی، بے پرواہ اکھوائیا۔ جیہڑا راجا چڑھدا اُپر ہاتھی، اُس نوں چرناں نال پھرائیا۔ ایہہ تیری میری اگلی سانجھی بھاجی، حصّہ دتا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا کی میں ناچیز، ایہہ ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ میں لکڑی کاٹھ نہیں تمیز، سمجھ نہ کھئے چٹرائیا۔ گوبند کہا میری تیرے نال پریت، سد اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس ویلے وقت سُہاواں ٹھیک، ٹھاکر اپنا نال ملائیا۔ اوس ویلے شہادت دے کراں تصدیق، تسلی نال سمجھائیا۔ میں پس اکیسا رکھ اڈیک، تاریخ دتی درڑائیا۔ جوں بھاوے تس بدھ لیاواں گھسیٹ، کھچاں واہو داہیا۔ اوس ویلے نیزے کہا مینوں دے رسید، اپنے ہتھ لکھائیا۔ گوبند کہا ٹھیک، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ ذرا آگے ویکھ نزدیک، تینوں ہور کچھ دیاں وکھائیا۔ جس دی دھار باریک، شاہ پاتشاہ بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا دوسر نہیں کوئی شریک، لاشریک اک اکھوائیا۔ صفتاں نال کرے نہ کھئے تعریف، تُعارف کر کے خوشی جنائیا۔ جس ویلے اوہ آپ کرے بخشیش، رحمت سچ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا تیری رسید دا ثبوت کیہڑا، مینوں دے سمجھائیا۔ اوس ویلے پے نہ جائے جیہڑا، دُور دُراڈا چل کے کِس طرح آئیا۔ گوبند کہا میرا وڈا کھلا ویہڑا، دو جہان چھوٹا گھر بنائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بٹھاں بیڑا، گُرمکھاں کندھ اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی نال کر کے ہیرا پھیرا، اپنی بنت لواں بنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی کراں حق نیڑا، حقیقت ویکھاں تھاوں تھائیا۔ مہروان ہو کے کراں مہرا، مُحبّت وچ رکھائیا۔ تُوں نہیں جان دا کِس بدھ پاوے پھیرا، پھر پھر اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نیزے کہا کی پربھو اوہ سچ آئیگا۔ گوبند کہا ہاں، اوہ میرا درشن پائیگا۔ اوس کہا کیہڑا تھان، گوبند کہا بھومکا ایہہ سُہائیگا۔ جس دا کوئی نشانہ نہ، جگت تاریخ نہ کھئے وڈیائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیگا۔ نیزہ کہے کی ایہہ دُرست، دُھردرگاہی

دے جنائیا۔ گوہند کہا ہاں ایہ کھیل بڑا مُفت، کرتا ہو کے قیمت نہ کھئے لگائیا۔ بھاویں راجا بن کے وڈا بنیا چُست، بُدھیوان اکھوائیا۔
 محل اٹل ویکھنہارا عرش، فُرس بھیو جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ نیزے تھلیوں زمین
 کیتی پُکار، دھرنی دتی دُبائیا۔ کپہڑا گوہند تیرا یار، مینوں دے وکھائیا۔ جس میرا سینہ پاڑ، تینوں دتی وڈیائیا۔ کیوں آیا وچ اُجاڑ،
 جنگل پھیرا پائیا۔ کی ایہ کوئی ڈاکو جاں مارن آیا دھاڑ، لُٹیرا نظری آئیا۔ نیزے کہا نہیں کھلیئے ایہ وسدے کھیڑے کدی نہ دیوے
 اُجاڑ، اُجڑیاں رہیا وسائیا۔ جس ویلے آوے سانجھا ہو کے یار، مِتر پیارا اک اکھوائیا۔ اوس ویلے تیرا لاہوے اُدھار، قرضہ مؤل
 چُکائیا۔ راجا رانی کھچ لیاوے دوار، پٹنے دی گھٹنا ایتھے دئے وکھائیا۔ تیری رسید والا اظہار، اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ بھل نہ جائے وچ
 سنسار، اُہل وڈی وڈیائیا۔ اوس کہا ایس توں پچھے پھیر کی وبار، مینوں دے سمجھائیا۔ گوہند کہا چالی دِن رکھے چرناں نال، دوس
 رین اپنے انگ لگائیا۔ کھیل وکھا بے شمار، شمع بُجھی دئے جگائیا۔ گلشن وکھا بہار، غنچے پھل کھلائییا۔ سگندھی بھر بھنڈار، دُرگندھی
 دئے کڈھائییا۔ پچھلے سجن یار، سارے سنگ ملائییا۔ سولان دا شنگار، اپنی گنڈھ پوائیا۔ دکھیاں دا دلدار، دردیاں درد وندائییا۔
 سخیاں دا سلطان، صاحب بے پرواہیا۔ اکھیاں دا مستان، نوری چند چمکائییا۔ بھگتاں وڈ مہروان، محبوب نظری آئیا۔ مٹی خاک کر
 پروان، چرن دھوڑی دئے بدلائییا۔ پچھلا اگلا حرجانا دیوے آن، سچ خزانہ اک کھلائییا۔ ایہ باراں ٹکٹاں دا نشان، باہرو باہر پورا دئے
 کرائیا۔ اس دے اندر ہور اک گیان، جس نوں گیانی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ چالی دناں وچ کھیل کرے مہان، راتی سوتیاں دے جاگدیاں
 چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ روز اک وار سر تے ہتھ رکھے آن، بھگت بھگوان دیا کھائیا۔ اک گھڑی دے پچھے چالی دِن ہُن بنائے مہان،
 گوہند پچھلا لیکھا مؤل چُکائییا۔ ایہ ٹکٹاں دا اوہناں نوں دیدے جا کے دان، جنہاں کولوں خرید کے اپنی جھولی پائیا۔ مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگے نالو نال دئے سمجھائیا۔ اندروں بولی اگلی اگلی ٹکٹ، ٹکٹکی چرناں وچ لگائیا۔ جنہاں دا تیرے نال لگا
 عشق، اوہناں نوں ساڈی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اسیں شرمندہ ہوئیاں ساٹوں پے گئی پھٹک، کیوں اپنوں پہلوں گڈی رہیاں چڑھائییا۔
 کیوں اپنیاں چالی دِن اچے ہور ویکھنا صدق، صبر صبوری نال بندھائییا۔ جے ایس منزل توں پیر جاندا کھسک، پھیر باہوں پکڑ گلے
 کون لگائیا۔ جے زور لا کے جاندا خسک، پھیر وچھڑے کون ملائییا۔ اچے تے باقی بھتی ساری لسٹ، جس دا لیکھا دتا جنائیا۔

کیوں ایہدا لہنا کچھ نال ویشٹ، رام چندر دین آؤنا گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایسے کارن کرنی کرتا نال چل کے پندھ مُکائیا۔ ٹکٹ کہے ساتوں نہیں پتہ کی ایہدا وبار، کِس بدھ اپنا کھیل کھلائیا۔ پتہ نہیں لگدا ایہہ کِس کِس دا یار، کِس دا سنگ نبھائیا۔ کچھ بدھک دا پیار، کچھ اوہدے سَجنا دا خیال، کچھ بھگتاں دا دلال، مل کے سارا رنگ وکھائیا۔ ہوئی ہوئی سب دا دئی جائے احوال، حال حالت نال ملائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگاں وچوں بھاگ حصیاں وچوں حصہ سب دی جھولی پائیا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سینگھ، ہرجیت سینگھ دے گرہ بستی تیغا سینگھ والی ★

سری بھگوان کہے جن بھگتاں لیکھا لیکھا، ایتھے اوتھے دو جہاناں مائل رہن نہ پائیا۔ ابناشی کرتے کرتا پُرکھ نرویر پُرکھ گودی چُکیا، زمیں اسماناں دو جہاناں لیکھا پار کرائیا۔ نر نرنکار شاہ سیکدار ہو کے پُچھیا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ بھاگ لگائے تن وجود جُسیا، تن ماٹی خاکی کھوج کھوجائیا۔ بیو ایہدا کھول جنائے لُکیا، آتم پرما تم دئے وڈیائیا۔ پنچ وکارا کوڑ کڑیا را شبدی ڈنڈے نال کُٹیا، بھہ بھاو اک رکھائیا۔ امرت جام سری بھگوان پیایا گھٹیا، سچ خُماری اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں بھگت سہیلی، جگ چوگرئی سیو کھائیا۔ صاحب سوامی جنہاں دا بیللی، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دی سیج سہنجنی سدا نویلی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ مالک خالق کھیل اوڑی رہیا کھیلی، محبوب مُحبّت وچ پھیرا پائیا۔ اُس دی جوانی مستی جوین والی البیلی، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں میلان محبوب، ہر کرتا جوڑ جڑائیا۔ آد جگاد بھگت سہیلے میرا دین ثبوت، حق حق دین درڑائیا۔ میں تھان وکھاواں اچ عروج، محل اٹل بے پرواہیا۔ پھڑ چڑھاواں منز لے مقصود، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ مالک نظری آئے بن ت وجود، جو وصل اصل سچ کرائیا۔ سچ دوار کرے محفوظ، چار کُنٹ بیوئے سہائیا۔ لیکھے لائے کایا کلبوت، کلمہ اپنا آپ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ صاحب سوامی بے پرواہ، بے انت اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے گر

لئے اُٹھا، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیا باقی کھلا پاتی دئے جگا، جاگرت جوت نُوْر نُوْر رُشنائیا۔ شبدا انادی برہم برہمادی آتم دُھن دئے سُننا، انحد راگی راگ الاٹیا۔ امرت آتم نَجھر جھرنا بُوْندا سوانتی دئے چوا، کوڑی کِریا ترشنا بُوکھ مٹائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے پاربرہم پریتم میلا لئے کرا، سُرُتی شبدا اپنا رنگ رنگائیا۔ سیج سُهنجنی سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناشن لئے بہا، محل اٹل اک وڈیائیا۔ جوتی نُوْر ظہور کرے رُشنا، کھیل اولّا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ٹھانڈے خوشی وکھائیا۔ در ٹھانڈا کہے دُھر دربارا، سچکھنڈ ساچا نظری آٹیا۔ جتھے وسے ایکا ایکنکارا، پروردگار سو بہا پائیا۔ جلوہ نُوْر اک اُجیارا، سچ دوار کرے رُشنائیا۔ کھیل اگٹا اپر اپارا، اپرمپر سوامی آپ اکھوائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، جگت شہادت نہ کھئے جنائیا۔ سب دے اندر سب دے باہر گپت ظاہرا، اپنا نام کرے شنوائیا۔ جُگ چوکڑی ویس وٹاوے وارو وارا، نر نریشا اپنا کھیل وکھائیا۔ شبدا اگٹی بول جیکارا، دو جہاناں سِری بھگوانا برہمنڈاں کھنڈاں پُری لوہ کرے پڑھائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا بن ونجارا، جگت مُسافر پھیرا پائیا۔ در درویشا بن بھکھارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی الکھ لئے جگائیا۔ دیونہارا وست اموک تھارا، دُھر دی دھار آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں بھرنہارا بھنڈارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ بھنڈارا کہے میں سدا بھرپور، پرہ اتوٹ اٹٹ دتا بنائیا۔ میرے وچ وست اموک، ہر کرتے آپ رکھائیا۔ بن ستگر کنڈے کوئی نہ تولے تول، جگت ترازو کم کسے نہ آٹیا۔ سچ دوار سکے کوئی نہ کھول، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ دھرم سچ دوار دا بنے نہ کوئی وچول، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ نام ندھان اگم وچائے نہ کوئی ڈھول، شبدا ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، آد جُگادی آپ کرائیندا۔ سمت سمتی پھڑائے پلا، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیندا۔ جوتی جاتا کھلا پاتی دیک ہو کے بلا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ست دوارے سچ سوامی آ کے کھلا، خالق خلق اکو مالک نظری آئیندا۔ دیونہار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگی کندر تھلا، جل تھل اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی شبدا دھار نرگن نُوْر ہو کے رلا، سرگن اکو رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپ مُکائیندا۔ دُھر دا لیکھا کہے میں رہیا اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ کرے بخشیش، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت کرے پڑھائیا۔ ایکا نام جپائے بیس اکیس، ہر جگدیس سچا شہنشاہیا۔ کوڑی کِریا بدل دئے ریت،

سَتَجُگ سچ دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا بنے میت، مِتر پیارا گوبند دے جنائیا۔ بھيو چُکاوے اُوچ نیچ، راؤ رنگ راج راجان اِکو گھر وسائیا۔
 سچ خُداکے ہووے اِک توفیق، محوان بیدوجلوه نُور خُدايَا۔ دُوجا دِسے نہ کھئے فریق، لاشریک اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کر تصدیق،
 تَصُور اپنا آپ دے سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے سچ دوارے کر وسنیک، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ دُوچے در کوئی نہ منگے بھیکھ،
 جنہاں دا گھر ٹھاندا دِتا وکھائیا۔ پُرکھ اکال اِک اکیلا ساچی کرنہارا پریت، پریتی داتا پریم بے پرواہیا۔ اِکو رنگ رنگاوے ہست کِیٹ،
 مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ پرگٹائیا۔ دُھر دا کھیل کہے میری آئی واری، جُگ
 چوکڑی دھیان لگائیا۔ کِریا کرے نر نرنکاری، نرویر ہوئے سہائیا۔ لوک مات جن بھگتاں سنگ میرا اُدھاری، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔
 مِیں بولاں اِک جیکاری، ڈھولا اِک سُنائیا۔ ساچے سنتو صاحب سَتگر جاؤ چرن بلہاری، مِل مِل اپنا آپ بھیت چڑھائیا۔ کوڑی کِریا
 ہوئے ہنگتا مایا ممتا کڈھو بیماری، جوٹھا جھوٹھا روگ رہن نہ پائیا۔ گوبند نال رکھاؤ اِکو یاری، جس دی یاری پُرکھ اکال نال نظری
 آئیا۔ دوہاں دا میلا اِکو واری، در ٹھانڈے دے جُڑائیا۔ نین لوچن درس کرو دیداری، دید عید چند رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچن سہیلے میل ملائیا۔ سچن سہیلے میل ملاواں آپ، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ جیون جُگت دس کے جاپ، اجپا جاپ
 سمجھائیندا۔ کوٹ جنم اُتار کے پاپ، پت پت ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ساچا چند چمکائیندا۔ تُوں میرا مِیں تیرا
 گا کے گاتھ، گہر گمبھیر پردہ لاپندا۔ ہو سہائی اناتھاں ناتھ، غریب نہانے گلے لگائیندا۔ نام بھنڈارا دے کے دات، وست امولک اِک
 جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیندا۔ رنگ رنگاوے ایک ایکنکار، اکل کل وڈی
 وڈیائیا۔ وست امولک جھولی ڈار، تھر گھر میلا میل ملاوے سہج سُبھائیا۔ جُگ چوکڑی دا قرضہ لاه اُدھار، اگلا لیکھا دے وکھائیا۔
 دیا باقی کر اُجیار، گرہ مندر ساچے گھر کرے رُشنائیا۔ مانس جنم پیج دیوے سوار، من مت بُدھ آتم پرما تم اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہارا سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی دیوے ہر سوامی چرن، دوارا آپ کُھلا ئیندا۔ نیتز کھول کے
 ہرن پھرن، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ رنگائیندا۔ سنت سہیلے
 گرو چیلے آئے پھڑن، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ کایا ماٹی ساچی کھاٹی آتم سیجا آیا چڑھن، منزل پنڈھ آپ مُکائیندا۔ سچ پرکاش آیا کرن،

جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ ساچا ڈھولا آیا پڑھن، آتم پر ماتم راگ سُنائیندا۔ سچ دوارے آیا کھڑن، سوچھ سرُوپی رُوپ پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سُوپیلے آپ مِلائیندا۔ بھگت سُوپیلے صاحب سوامی، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ انترجامی، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دسَنہارا ڈھر دی بانی، رسنا جہوا بئی دند دا واکچ کھانی نہ کھئے پڑھائیا۔ امرت آتم رس نجر جہرنا بخشنہارا ٹھنڈا پانی، سر سرور سہاوا تال اکو دئے جنائیا۔ سُرَت سوانی شبد بانی، مِلا کے ڈھر دی بانی، محل اٹل اُچ منار گھر ساچے دئے ٹکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں اُتے کرے آپ مہروانی، دینی پئے نہ کوئی قُربانی، نام نشانی دے کے پار لنگھائیا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی جگیر سنگھ دے گھر پنڈ رنگیل پُر ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے میری نمسکار، نمو نمو سیس جھکائیا۔ دھرت کہے میں ڈنڈاوت کران انک بار، بے انت تیری بے پرواہیا۔ دھول کہے میں جاواں بلہار، بلہاری شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ ٹھاکر سوامی کِرپا کیتی اپر اپار، اپرمپر اپنی دیا کھائیا۔ جُگ چوکڑی تکدی ربی وچ سنسار، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ شبد سندیشہ دے کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر ناد وجائیا۔ بھگت بھگوان گاؤندے گئے وار، اکھشر اکھراں نال مِلائیا۔ سنت سُوپیلے لہدے گئے ڈھر دا یار، نیت لوجن نین اکھ شرمائیا۔ گُرمکھ منگدے گئے دیدار، صوفی اپنا ناتا اک جڑائیا۔ گُرسکھ دھوڑی منگدے رہے چہار، نت نوت آس رکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کردے گئے پُکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری بندنا ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی نت نوت تینوں رہی ویکھ، بھید ابھیدے اچھل اچھیدے تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نت نوت سرگن نرنجن جوتی جاتا دھارے بھیس، اچھل چھل اپنی کھیل کھلائییا۔ ڈھر دا دیوے اک سندیش، اکل کل دھاری اپنا حُکم سُنائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر نرنکار نہ کوئی رُوپ رنگ نہ ریکھ، چکر چہن نہ کھئے جنائیا۔ پروردگار سانجھے یار مقامے حق ویس اکٹڑے دیس، چھپر چھن نہ چار دیوار سورج چن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے

میرے جاگے بھاگ، خاکی خاک ملی وڈیائیا۔ میرے انتر اچھیا اک ویراگ، یرہوں تیر لگائیا۔ جُگ چوگری پچھوں میری بُجھی
 اگ، ترشنا ترکھا گوائیا۔ پاربرہم پت پریشور میرا دھوونہارا ڈرمت میل داغ، پت پُنیت دئے کرائیا۔ سچ سہیلا اک اکیلا مرد
 مردانہ انحد اگئی وجا کے ناد، انادی دُھن اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے
 مینوں آوے ہاسا، خوشیاں راگ الاٹیا۔ پرم پُرکھ پرما تم نرگن نروریر نراکار ویکھن آیا شبدی جوتی جگت تماشا، جاگرت جوت کرے
 رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد رکھا کے اپنے ساتھ، دُھر دا سنگی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے مینوں آئی خوشحالی، خوشی میرے اندر آئی۔ ابناشی کرتا ٹھا کر سوامی جن بھگتاں کرن آیا دلالی، بن
 ونجارا پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا سچ دوارے بن بھکھارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی الکھ جگائیا۔ بھگتن میتا ٹھانڈا
 سیتا ترے گن اتیتا کرے کھیل اپر اپارا، من مت بُدھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کاغذ قلم شابی نہ لکھنہارا، کاتب ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ دو جہان
 برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال پُری لوء کرن نِمسکارا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سپس نہ کھئے اٹھائیا۔ سمنڈ ساگر لکھ چوڑاسی کایا گاگر کوئی
 نہ جانے پار دوارا، انتر کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے سُنو
 میری سچ پُکار، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ وشن برہما شو نین اکھ لُو اگھاڑ، لوچن بند نہ کھئے کرائیا۔ تئی اوتار ہووو خبردار، بے خبر
 خبر سُنائیا۔ غفلت وچوں ہونا بے دار، عیسیٰ موسیٰ محمد سچ نگارہ اک وجائیا۔ گُفت شنید کرنہارا گُفتار، بے عیب خدائی پروردگار
 جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ نام نگارہ نوبت وجائے اگم اپار، ڈنکا اکو ہتھ پھڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی جیو جنت
 سادھ سنت نیتر لوچن اکھ لُو اگھاڑ، نج اپنا پردہ لابییا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دی اکھراں نال کرے پُکار،
 سو نراکھہر نرگن اپنا رہیا سُنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دُھر سندیشہ دیوے اکو وار، اکل کل دھاری اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی کہے موہے چاؤ گھنیرا، میرے اندر باہر وجی ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی پایا
 پھیرا، گھٹ گھٹ واسی اپنی جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ڈھاہوے ڈیرہ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ دھرنی کہے میرا کُھلا کرے
 ویہڑا، ست ستوادی اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے بٹھے بیڑا، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ ساڈھے تِن ہتھ ولسائے کایا کھیڑا،

کایا کھڑکی کُنڈی بجر کپاٹی آپ کھلائیا۔ بھيو چُکائے تیرا میرا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ دھرنی کہے گھر پایا پُرکھ ابناشی سَجَن، سہج سُبھاؤ وحی ودھائیا۔ دُور دُراڈا لُک کے آیا مار کے
 پندھن، بن کے پاندھی پھیرا پائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سنت سُهیلیاں جوت للائی لاوے دُھر دا چندن، دھوڑی ٹِکا خاک رمائیا۔ سچ
 دُنڈاوت دسے اکو بندن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ نِج گھر مالک خالق دیوے اک اندن، اند اند وچوں جنائیا۔ لکھ چوڑاسی
 توڑنہارا پھندن، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ مان ابھان مٹا کے ہنگ برہمن، ہوے ہنگتا دئے مٹائیا۔ امرت جام مُکھ لگا کے دُھر دا
 سکن، ناتا اکو اک جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سُهیلا،
 سُهنجی زین دیوے گواہیا۔ صاحب سوامی کر کر میلا، جُگ جنم دے وچھڑے رہیا ملائیا۔ ایکو رنگ رنگائے گُرو گُر چیلا، چیلا
 گُر آپ ہو جائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اچرج لیلآ آپ وکھائیا۔ دھرنی کہے میں کی دسساں، حقیقت بے پرواہیا۔ پہلوں چرناں اُپر ڈھٹھاں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔
 پھیر دھوڑی رما کے خاک اکھاں، نیتز نین لوان کھلائیا۔ ساچی سیوا کر کے بن ہتھاں، چاکر رُپ وٹائیا۔ اکو نام اکما رٹاں، رٹے
 سرب مٹائیا۔ بے شک میرا رُپ مٹی گھٹا، پرہ چرن لگ ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اک
 وکھائیا۔ دُھر دا کھیل ویکھو اگم، دھرنی دھرت دھول دئے گواہیا۔ پس اکیسا ہر جگدیشا نرگن اپنا کرن آیا کم، نہکرمی اپنا ویس
 وٹائیا۔ ہڈ ماس ناڑی کوئی نہ جانے چم، تتو ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پون سواسی لئے کوئی نہ دم، ساہ ساہ نہ رُپ وٹائیا۔ جننی کوئی نہ لئے
 جن، گودی بال نہ کھئے اٹھائیا۔ بُدھ مت نہ کوئی من، پرکرتی کرے نہ کھئے گُرمائیا۔ مُکھ نین نہ کوئی کت، پاؤں چل نہ کھئے وڈیائیا۔
 صاحب سوامی وسنہارا جل تھل، مہینل اپنا کھیل کھلائیا۔ کرے وسیرا نہچل دھام اٹل، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت نرگن رُپ نرائن نر جوتی دھاروں آیا چل، آوندا جاندا جگت نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی کرے ول چھل، اچھل
 چھلداہاری اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ آد جُگادی دُھر دا مالک،
 مخلوق دئے وڈیائیا۔ اگمی دس عبادت، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ رام نام کر سخاوت، وست امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کِریا میٹ عداوت،

پریم پریتی اک سیکھائیا۔ مایا ممتا لاه کے علامت، جوتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ سنت سُہیلے بھگت بھگوان بنا بناوٹ، آتم پر ماتم اکو گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائیا۔ دھرنی کہے مینوں دیو ودھائی، برہمنڈ کھنڈ سُنائیا۔ کِریال ٹھاکر سوامی میرا لہنا رسیا چُکائی، پُورب کرمان ویکھ وکھائیا۔ مایا ممتا پرہوں اگن رسیا بُجھائی، امرت میگھ اک برسائیا۔ دردی ہو کے درد رسیا ونڈائی، دُکھیاں دُکھڑے اپنی جھولی پائیا۔ بھگتاں دی کتن آیا جدائی، جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آتم انتر کایا مندر اندر سُناؤن آیا شنوائی، انحد نادى ناد وجائیا۔ امرت جام نِجھر جھرنا رسیا پیائی، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ جوت زرنجن کرن آیا رُشنائی، آد زرنجن اپنی دیا کھائیا۔ کوڑی کِریا جگت اندھیرا میٹھارا بے پرواہی، بے پرواہ ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرہ، میری سُن اک عرضوئیا۔ سنت سُہیلے لوک مات کوں لینے لبھ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ ابناشی کرتا کہے ایہہ میری جد، آد جُگاد چلی آئیا۔ پریم پریتی اندر لوں بٹھ، ڈوری دُھر دی ہتھ رکھائیا۔ انتر کر پرکاش جوت چاڑھ کے چن، بھيو ابھید دیاں گھلائی۔ شبد اناد بودھ آگادھ آپ سُنواں بن سرون کن، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ کوڑی کِریا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دیواں ڈن، ڈنڈا کھنڈا شبد ہتھ اُٹھائیا۔ رنگ اگم چاڑھ کے کایا چولی تن، ست سرُپ دیاں وکھائیا۔ نِج نیتر لوچن نین درشن دیواں جوت سرُپ ہو سری بھگون، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ پریم پریتی اندر بٹھ کے واسنا من، دہ دشا لیکھا دیاں چُکائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ سجن آے کہن دھن دھن، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری کیہڑی کھوج، ویکھی جگت لوکائیا۔ ابناشی کرتا کہے میری گھٹ گھٹ جوت، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا تینوں خاموش، انبولت راگ نہ کھئے لائیا۔ ابناشی کرتا کہے میری کر سکے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ وچ کدے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے نیتر سدا زردوش، دوشی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں اوہناں اُتے موہت، جو میرا دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا سچ جُگ چوڑی جن بھگت تیرے نام دی مان دے مَوچ، مجلس تیرے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ دھرنی کہے کوئی میتھوں پُچھو بات، میں دیواں سچ سمجھائیا۔ گھڑی سُلکھنی سوہنی رات، زین بھنڑی لئے انگڑائیا۔ وجی ودھائی لوک مات، دو جہان خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان

بنیا ساتھ، سوہنا سنگ جنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ڈھولا گاؤندے گاتھ، کرنی اک پڑھائیا۔ آتم پر ماتم جڑیا نات، دوجا بندھپ نہ کھئے
 بنائیا۔ جگ چوکری گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے بہاکھ، بہاکھیا بہاشا وچ سائیا۔ سو صاحب سوامی ویکھنہارا آپ، گھر اپنے ڈیرہ
 لائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دے کے ساچی دات، دو لتمد رہیا بنائیا۔ پتن وکھا کے اپنا گھاٹ، گرمکھ بیڑے رہیا چڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا لیکھا آپ درڑائیا۔ دھرنی کہے وقت چنگیرا، چنگی طرح دیاں سمجھائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر آیا
 میرا، مین ممتا دتی مٹائیا۔ کوڑی کریا ڈھاہ کے ڈیرہ، سچ سمگری دتی وکھائیا۔ بہاگاں بہریا بھگتاں ویہڑا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ من
 مت نہ کھئے جھپڑا، گومت اک سمجھائیا۔ گھر سوامی من کے وسایا ساچا کھیڑا، دیا باقی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، لیکھا جانے ڈھردر گاہیا۔ دھرنی کہے میرا جگیا دیپ، دیپک ہوئی رُشنائیا۔ بھگت بھگوان لگدی ویکھی پریت، پریتم اپنے
 نال رہیا جڑائیا۔ کلجگ اندر ستجگ چلادی ویکھی ریت، ریتوان آپ درڑائیا۔ پتت پاپی ہندے ویکھے پُنت، دُرمت میل
 رہیادھوائیا۔ تپدے ہردے ہندے ویکھے ٹھانڈے سیت، اگنی آگ نہ کھئے لگائیا۔ اکو گھر وسدے ویکھے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے
 جنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چولی رنگ چڑھدے ویکھے مجیٹھ، دوجی وار اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا پورا ہویا ویکھو وعدہ، وعدے خلاف نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس مالک خالق دا قانون اکو
 قاعدہ، دو جہان حکم ورتائیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبران نال کیتا معاہدہ، جگ چوکری پن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ سو صاحب
 سوامی انترجامی کھیلے کھیل آپ باقاعدہ، ائبھل بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا آیتا، روایت اپنی آپ وکھائیا۔ جو آد جگاد
 جگ چوکری زرگن نرویر رہے ہمیشہ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ڈھر دے لیکھے رہیا مکائیا۔ دھرنی کہے سُن جن بھگت، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھدے اپنا ویلا وقت،
 گھڑی پل دئے گواہیا۔ گر اوتار کہن جس دے نال لگی اگمی شرط، جو شرع رہیا بدلائیا۔ جس دے حکمے اندر کدے نہ ہووے
 فرق، فیصلہ وچ نہ کھئے پھسائیا۔ جس دا لیکھا لیکھ نہ سکے کوئی قلم شاہی حرف، حرُوف نہ کھئے درڑائیا۔ جو سب دے نالوں ہوئے
 بے طرف، یکطرف کار کھائیا۔ جس دا کھیل فرش عرش، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکالا دین دیالا کلجگ

انت سری بھگونت غریب نانیاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ نرگن نروریر نراکار جوتی جامہ دھر کے آیا دھرت، دھرنی دھول کہے میری خوشی اپنے نال ملائیا۔ میری جگ جگ دی پچھلی میٹی تڑپ، سانتک ست رہیا کرائیا۔ میری چنتا میٹ کے سوگ ہرکہ، غمی دتی گوائیا۔ کلجگ وچ ستجگ دھار کڈھکے اپنی دھار فرد، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ ویکھو کی کھیل کرے پرہو اسچرج، اچرج اپنی کار کھائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، مردنگا اگو دئے وجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اگئی رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری اک توفیق، طوبی طوبی کر کے سرب سنائیا۔ صدی چودھویں وقت آیا نزدیک، دور ڈراڈا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ویکھو محمد موسیٰ عیسیٰ اپنا لہنا کرن آئے تصدیق، ویلا وقت دئے گواہیا۔ پروردگار سانجھا یار کرے کرائے آپ ٹھیک، حدیث کلمہ سچ پڑھائیا۔ جس دا نور ظہور دھار اگئی باریک، جس دی تاریخ لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ اوہ درگاہ ساچی دا وسنیک، صوفیاں رکھے سچ پریت، واحد اگو نام جنائیا۔ جس گاڈ دی موسیٰ عیسیٰ کردے گئے اڈیک، گرجیاں چرچاں وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو پردہ رہیا اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک خالق خداوند ویکھو آیا ڈاریکٹ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر کیتے سلکٹ، لوک مات ملی وڈیائیا۔ سو کلجگ اتم دور کرن آیا وچوں ائیکٹ، بے پرواہ ہو کے پھیرا پائیا۔ نرگن نال نرگن کنیکشن کر کے آپ کنیکٹ، کوڑی کیریا دئے گوائیا۔ لکھ چوراسی وچ بند کر کے اپنی بریکٹ، بندی خانہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے ویکھو دو جہان جھکدے، بیٹھے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں پچھدے، نرگن ہو کے نرگن کرن صلاحیا۔ اتم پینڈے بس اکیسے سب دے مکدے، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ لیکھے مکنے حکم چلنے پیو پت دے، پتا پُرکھ اکال گوہند شبد ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد اگما حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا دھر دا شبد اگئی آیا، عقل بے عقل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا کھیل ترے گن مایا، رجو طمعو ستو کھیل وکھائیا۔ جس دا حکم پنج تت کرے گڑمایا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش جوڑ جڑائیا۔ جس دا روپ لکھ چوراسی گھاڑت وچوں نظری آیا، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ اتم ویکھن آیا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ دھرنی کہے آج دا وقت سوہنا چنگا، شاستر سمتر وید

پُران سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی دو جہان وجائے اک مردنگا، نویت نام سرب سُنائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں وچ جہانا ننگی ہووے کنڈا، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سِری بھگوان نوجوان مرد مردان ہتھ اُٹھائے شبد کھنڈا، برہمنڈاں رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے در درویش غلامی بندہ، بردا روپ وٹائیا۔ سو ویکھن آیا کھیل وچ وربھنڈا، نو کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ گر مکھاں گرسکھاں جن بھگتاں ساچے سنتاں صوفیاں بخش کے نوری چندا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا چکا کے اٹھسٹھ تیرتھ جمنا سُستی گوداوری گنگا، انتر آتم امرت جام اک پیائیا۔ نج گھر نج سوامی نج مندر دے کے نام اندا، اند اکو دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے لا کے اپنا بندہ، بندگی اکو دئے سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ انوکھا، گھر ملی مان وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں مارگ دسے سوکھا، سہج سُبھاو رہیا ملائیا۔ آتم پرما تم ملن وچ ہووے کیسے نہ دھوکھا، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دیا بتی جگا کے کایا کوٹھا، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ شبد اگئی لگا کے چوٹا، سوئی سُر ت اُٹھائیا۔ من منوآ رہے مول نہ کھوٹا، جس دے سرتے اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوڑی کِریا شوہ دریاے گر مکھ لائے کوئی نہ غوطہ، بھوری بھور نہ کھئے بھوئیا۔ وضو نماز رکھنا پئے نہ روزہ، رحمت اپنی نال ترائیا۔ جینودیاں کیسے توں دینا پئے نہ مول موجھا، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا کھیل بے نظیر، نظر اپنی نال تکائیا۔ جو بھگتاں دی منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا آپ اخیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی مَصور کھچے نہ کوئی تصویر، تَصور نہ کھئے کرائیا۔ سو توڑ کے شرع زنجیر، جگت جنجالا رہیا گوائیا۔ دُھر دا مالک بن کے وڈ پیرن پیر، دستگیر آپ ہو جائیا۔ لیکھے لا کے شاہ حقیر، غریب نایاناں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرتا پُرکھ ہر قادر ویکھنہارا چائیں چائیا۔ دھرنی کہے مینوں آئی خوشی، اندروں باہروں رہی منائیا۔ میری پرم پُرکھ نال لگی رُچی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں سنگت ویکھی سُچی، جنہاں دے اندر اکو وسیا بے پرواہیا۔ اوہناں دی آتما سوئی اُٹھی، جاگرت ہو کے لئے انگرائیا۔ مات گرہ پنچ تت کایا پھیر نہ لٹکے پُٹھی، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ رائے دھرم لیکھا کھئے نہ سکے پُچھی، چتر گیت نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اوہناں بھگتاں دی منزل اگلی واٹ مُکی، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھائیا۔ اوہناں نوں لوڑ رہی نہ کوئی وچ وڑن دی ترے کئی، ایڑا پنگل سکھمن بیٹھن مکھ شرمائیا۔ جنہاں دے اندر ستگر شبد دی دھار پُٹھی،

نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ گرمکھ سوانی کدی نہ جائے لئی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لُٹیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہناں بھگتاں دی منزل سب نالوں اُچی، جنہاں نوں پرم پُرکھ پرماتم آتم نال مل کے جوتی جوت دئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا رہیا مکائیا۔ دھرنی کہے مینوں کہو سہاگن، کنت کنتوبل اگتی پایا۔ میں اوس دا گاوں راگن، جس دا راگن ناداں باہر ڈیرہ نظری آیا۔ جو بھگتاں مارے آوازن، سُنّیاں رہیا اُٹھایا۔ سیوک بن کے داسی داسن، سوہنی ساچی سجنّ سیو کھایا۔ جس دی مہا شاستر سمرت وید پُران سارے آگھن، گر اوتار پیغمبر رہے جس گایا۔ تِس صاحب نال میرا جُڑیا ناتن، ساک سجنّ اکو نظری آیا۔ جو گھر گھر گھٹ گھٹ کرے واسن، وسیرا ساڈھے تِن ہتھ بنک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، الکھ اگوچر اپنی کھیل رہیا وکھایا۔ دھرنی کہے بھگنو تہاڈی کھلے سرتی، پرہ سُنّیاں لئے جگائیا۔ نُور درسا کے اکال مورتی، نُور و نُور کرے رُشنائیا۔ ناد سنا کے نام دُھر دا تورتی، نغمہ اک جنائیا۔ آسا منسا سب دی پورتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ ویکھو کھیل اوس بھرپور دی، جو خالی بھاندے رہیا بھرائیا۔ صفا ولہیٹ کے جوٹھ جھوٹھ دی، سچ سچ دئے پرگٹائیا۔ سرت بدلا کے مَورکھ مُگدھ موڑھ دی، گرمکھ گرسکھ دئے وکھائیا۔ بخشش کر کے چرن دھوڑ دی، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ کرن دے کے جوتی ساچے نُور دی، ظہور کرے رُشنائیا۔ گڑھی رہے نہ گڑھ ہنکار من فتور دی، فتویٰ سب دے اُپر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرنی کہے مینوں کہو رنگیل، رنگ رتا ملیا بے پرواہیا۔ جو دُھر دھام دا بن وکیل، جگت جہانوں لئے چھڈائیا۔ جس دے در تے منظور ہو گئی اپیل، بریخانہ دئے وکھائیا۔ ایتھے چلے نہ کیسے دی کوئی دلیل، دل دا مالک بے پرواہیا۔ جس نے بستر پہنے نیل، نیلی دھاروں پار سہائیا۔ جو چوٹی چڑھ اخیر، آخر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی تصویر، تسبیح مالا نہ گل لٹکائیا۔ سو سنت سہیلا اک اکیلا گرمکھ میلا کرے سنگھ جاگیر، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سجنّ سہیلے لا کے اکو در بنا کے بھیڑ، بھیڑی گلی پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہ سُن میری عرض، سچکھنڈ نواسی تینوں دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل اک اسچرج، مرد مردانے تیری وڈ وڈیائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، سنتاں ہونا سہائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ویکھ قصائی کرد، جیو جنت دین دہائیا۔ کوڑے راجے منگدے دھڑت، ساچا تول نہ کھئے تھائیا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر مڑ کے پھیر کوئی آیا نہ پرت، لوک مات اپنا پھیرا گئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔
 دھرنی کہے تیرا ویکھاں بھیو کھلدا، پردہ دے اٹھائیا۔ لہنا چکدا ویکھاں بھگتاں دی کُل دا، کُل مالک دے سمجھائیا۔ تیرا بوٹا گرمکھ
 ویکھاں پھلدا، پت ڈالی مات مہکائیا۔ روپ چڑھدا ویکھاں گلشن گل دا، ساچی پنکھڑیاں دے پرگٹائیا۔ تیرا سنت سہیلا ویکھاں تیرے
 تول ٹلدا، ناتا چھڈ کے جگت لوکائیا۔ گرمکھ ویکھاں چرن پرتی گھول کھلدا، واری گھولی سیو کھائیا۔ گرمکھ ویکھاں جو تیری دھوڑی
 وچ زلدا، منسا مان نہ کھئے جنائیا۔ ویلا سہنجنا ہووے تیری قیمت ساچے مل دا، امل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، لیکھا آج دا دے جنائیا۔ دھرنی کہے دس کی حساب، بھڑی زین منگ منگائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دے اک
 نواب، نر نرنکار پردہ دے اٹھائیا۔ درگاہ ساچی کپڑی تیرے کول کتاب، حرفاں کپڑیاں وچ لیکھائیا۔ کس حجرے رکھی محراب، کس
 کعبے دتی ٹکائیا۔ پُرکھ اکال شبدا آگئی کہا مار آواز، دھر سندیشہ اک سنائیا۔ ویہ سو آگی بکرمی ویہ ماگھ دی سن لے رات، زٹری
 نال ملائیا۔ جس ویلے سپت رکھیاں دی آئی سی ایٹھے جماعت، ست دن ڈیرہ گئے لائیا۔ اتم دھوڑی ٹکا مستک لا کے خاک، نیتر اُپر
 اکھ اٹھائیا۔ دوئے دوئے جوڑ کے ہاتھ، بندنا دتی سنائیا۔ او صاحب پُرکھ ابناش، تیری بے پرواہیا۔ جگ چوڑی کھیل تماش، ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ آپ بندھائیا۔ سانوں آیں رہیا بھاکھ، ایہ وی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ اتم تیرا کھلنا ہاٹ، سوڈا سچ وکائیا۔ چار
 ورنان دینی دات، کھتری براہمن شوڈر ویش جھولی پائیا۔ پتن اک وکھاؤنا گھاٹ، بیڑا اک چلائیا۔ جس دے کول کئی رات، ایہ
 اناتھاں دا ناتھ سیوا سپت رکھی کھائیا۔ اس دی نائیاں گھر والی ذات، پچھلی نظری آئیا۔ اک سو چوڈاں سال وچ پائی وفات، لوک
 مات دتا تجائیا۔ کلجگ اتم پیا جاگ، پُرکھ ابناشی اکھ کھلائیا۔ دھرنی دا دے کے ساتھ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جو سپت گئے سی آکھ،
 سو ست ستواد پور کرائیا۔ دھر دا لیکھا ویکھ حساب، جگ چوڑی وچھڑے رہیا ملائیا۔ دھرنی کہے میں اوس نوں دیاں شاباش،
 جیہڑا بھگت بھگوان نال آتم رہیا ملائیا۔ اوس دے کولوں سچ پرتی کرن دی سکھاں چاچ، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ شنکر تکدا
 ویکھو اُتے کیلاش، نیتر اکھ اٹھائیا۔ برہما کہے میں ویکھاں سرب پرکاش، نورو نور نظری آئیا۔ وشنوں کہے میں منگنہارا دات، در
 بھکاری روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ نظری آئے ساکھیاں، ست سروپی شہنشاہیا۔ جو پیاونہارا آب حیات، مدھر

خُماری نام چڑھائیا۔ جو کھولنہارا تاک، تقویٰ اک جنائیا۔ جو چمکاونہارا آفتاب، محراب کرے رُشنائیا۔ جس دا نُور اگما واحد، لاشریک توفیق بے پرواہیا۔ تِس دینی وڈیائی دھرنی دھرت دھول ماٹی خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار کر کے نواس، بھومکا اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دینن اپنے گلے لگائیا۔ دھرنی کہے میری اتم ارداس، بینتی سچ سُنائیا۔ بھگون سد وسنا بھگتاں ساتھ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ بے شک تیرا کھیل پرتھمی آکاش، گگن منڈل تیری وڈیائیا۔ ذرے ذرے تیرا نواس، گھر گھر سوہبا پائیا۔ بن بھگتاں تیری ساچی کرے کوئی نہ خواہش، آشا وچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت در ٹھانڈے تیرے ہوتے داس، داسی داس روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سری بھگون سچ درڑاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن حکم جاناؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن دیاکھاؤندا اے۔ ایکنکارا ویکھ وکھاؤندا اے۔ آد نرنجن نورو نور ڈگمگاؤندا اے۔ ابناشی کرتا پردہ لاہندا اے۔ سری بھگون بھیو ابھید کھلاؤندا اے۔ پاربرہم برہم اتم اپنا میل ملاؤندا اے۔ درس دے کے ظاہر باطن، پردہ اوہلا آپ چُکاؤندا اے۔ نج گھر اتم کر کے واسن، گھٹ سوامی سوہبا پاؤندا اے۔ سیج سُنہنجی لا کے آسن، سینگھاسن اک وڈیاؤندا اے۔ گھر گمبھیر بن کے سرب گن تاسن، گُرمکھ سجن ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرنی دھرت دھول تیری آسا پور کراؤندا اے۔ دھرنی دھول تیری آسا پور کراوانگا۔ جن بھگتاں انتر اتم مؤل، اپنا رنگ رنگاوانگا۔ اُلٹا کر کے ناہی کول، جھرنا اپنا سچ جھراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لاوانگا۔ تیرا لیکھا لیکھے لاوانگا۔ بھگت سہیلے آپ تراوانگا۔ دو جہاناں پار کراوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھاوانگا۔ شبدي شبد روپ وکھاوانگا۔ جوتی جوت جوت ملاوانگا۔ سچ دوار قلعہ کوٹ، سچکھنڈ اک درڑاوانگا۔ جتھے پرکاش نرمل جوت، دیاہتی نہ کھئے رکھاوانگا۔ چرناں ہیٹھاں دب کے چوڈاں لوک، سچ سلوک اک پڑھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرنی تیری سُن پکار، بھگت ادھارے سرجنہار، دیوے مان سچی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے ہسدے نین، چھہر پریم لگائیا۔ میں جو کچھ آئی سی کہن، سو سچ دتا سُنائیا۔ بھگون تیرے بھگتاں لاڑی مؤت نہ کھائے ڈین، ویلے انت نہ کھئے پرنائیا۔ جے تون بنیوں ساک سجن سین، دو جہاناں سکلا سنگ نبھائیا۔ اج دی سلکھنی گھڑی لیکھے لاؤنی بھنڑی زین، رین تیری چرن دھوڑی مستک لائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے کدماں اُتے کوٹن کوٹ وار سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال کپا ہُن کر بس، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ جو میرا مین اوس دے ہو گیا وس، اجوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں ڈھولا گایا دُھر دا جس، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہناں دی کھول کے اندروں اکھ، پرتکھ درس دیاں جنائیا۔ آتم پرما تم نالوں رہن نہ دیواں وکھ، دُھر دا میلا سہج سُبھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سرب کلا سمرتھ، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ دھرنی دھرت دھول تُوں بھگتاں نال مل کے وس، وصل اکو دئے کرائیا۔ حقیقت وچوں کڈھکے حق، سب دی جھولی دئے بھرائیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی شک، شکوے رہیا گوائیا۔ جن بھگتاں شبدی شبدا دُھر دی دھار پیا کے اگتا رس، نچھر جھرنا دئے جھرائیا۔ جنم کرم دا روگ وچوگ لیکھا کر کے بھٹھ، سنجوگ اگلا دئے بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جنہاں دے پردے گیا وس، اوہناں اپنی بستی وچ لئے وسائیا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری پُر مہنگا سنگھ دے گرہ ★

ہوئے پروان در گُرمکھ ٹکر، ٹکڑا ٹکڑا خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جو اگتی دھاروں آیا اُتر، نرگن نرور نرکار بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکری نت نوت جو کدے نہ جائے مکر، ایتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں کیتا قول توڑ نہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت جس دا کرن شکر، چرن کول اُپر دھول نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس صاحب سہیلے اک اکیلے گوبند سوُرا حاضر حضورا بنایا اپنا پُتر، پتا ایک ایک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اک اک ٹکڑا کرے پکار، بینتی در سُنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا ٹھانڈا دربار، ہر پُرکھ نرنجن تیری سچ سرنائیا۔ ایکنکار تیرے چرن کول بلہار، آد نرنجن تیرا جوتی نور نظری آئیا۔ اباشی کرتے کرپا دھار، سری بھگوان سانجھے یار پروردگار خوشی منائیا۔ پاربرہم پرہ دے ادھار، برہم میتا ساجن اک سنسار، نرگن سرگن سرگن نرگن اگتی دھار چلائیا۔ جگ چوکری ستجگ تریتا دواپرکجگ وینہدے رہے نیتر نین اگھاڑ، چار کُنٹ دہ دشا اُتر پورب پچھم دکھن اپنا دھیان لگائیا۔ ٹلے پربت سمند ساگر ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ڈونگھی کندر پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ٹکڑے کہن پرہ کھول دے بھیت، انہو

تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ رچیا اپنا کھیل، رنگ نویل دے سمجھائیا۔ محبوبُ مُحَبَّتِ وِج آکے کر مہر، بے نظیرِ نظر اُٹھائیا۔ لہنا دینا حق حقیقت وِچوں دے نیڑ، پُورب سب دا جھولی پائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں پھردیاں پھردیاں بویا تیرا میل، گھر وِجے سچ ودھائیا۔ لیکھا چُک جائے گرو چیل، چِلا گرو اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دے سمجھائیا۔ نِکے نِکے ٹُکڑیو سُنو اگتی بات، آد جُگادی دیاں جنائیا۔ جس ویلے شبد سْت رچنا رچی سی آد، پُرکھ اکال اپنی دِیا کھائیا۔ اچھیا وِچوں اگم اتھاہ بے پرواہ وِجایا ناد، دُھن اپنی نال ملائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تہر گھر کر آپ وِسما، محل اٹل دتی وڈیائیا۔ وِشن برہما شو ساجن دتا سی ساز، ترے ترے میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سِری بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، مرد مردانہ دِیا کھائیا۔ سْت دُلارا کر پردھان، تہر گھر دیونہار وڈیائیا۔ وِشنو شبد سندیشہ دتا اِکو ایک حُکمران، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سْت ستوادی برہم برہمادی شبد انادی پرم پُرکھ پرما تم آتم دتا اِک پکوان، وست اموک اپنی آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی رسیا جنائیا۔ دُھر دی کرنی ہر کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سچ سندیشہ دے کے ایکا وار، وِشن دتا درڑائیا۔ نو سُو چرانوے چوکڑی جُگ پیتے وِج سنسار، سْتجُگ تریتا دواپرکجُگ نِت نوت وِیس وٹائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، پیر پیغمبر ہر ہر کھیل کھلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران بول جیکار، اِنجیل قرآناں دے وڈیائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کر اظہار، کاغذ قلم شاہی میلا سہج سُبھائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت جس ویلے کل کلکی لے اوتار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وِشنو کہے سچ پرہ مینوں دے دس، دُھر دی منگ منگائیا۔ جیہڑی وست دتی میرے ہتھ، آد پُرکھ پھڑائیا۔ جُگ چوکڑی سانہ کے چھڈاں رکھ، دُھر دی سیو کھائیا۔ سِری بھگوان کہا دُھر سندیشہ دیواں سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوواں آپ، وڈ پرتاپ نور خُدائیا۔ تیرا میرا ڈھولا سوہلا اِکو ہووے جاپ، پت پرمیشور رسیا درڑائیا۔ بھگت سُہیلا ہو کے دیواں ساتھ، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ لوک مات ویکھاں کھیل تماش، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ وِشنو دھے جوڑ کر ارداس، پرہ آگے سپس نوایا۔ تیری وڈیائی تیرے ہاتھ، بے انت تیری سرنائیا۔

سچ سہیلے اک اکیلے میں ویکھاں مار جہات، پردہ اک اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی کھول کے آنکھ، نیتز نین دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگئی کھیل ربیا وکھائیا۔ پُرکھ اکال کھیل اگم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگون، پاربرہم بے پرواہیا۔ کلجگ اتم جوتی نور اگئی چاڑھ کے چن، دو جہان کرے رُشنائیا۔ بھگتاں بیڑا بنہ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر سندیشہ لینا من، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا ربیا کھلائییا۔ بھيو ابھیدا سچ کھلاؤندا ہاں۔ وشنوں تینوں اک جئاؤندا ہاں۔ کلجگ اتم راہ وکھاؤندا ہاں۔ پس اکیسا وقت سہاؤندا ہاں۔ جگت جگدیشا اک اکھاؤندا ہاں۔ سچ حدیثا اک پڑھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مارگ اک جئاؤندا ہاں۔ دُھر دا مارگ سچ وکھاوانگا۔ کل کلکی ویس وٹاوانگا۔ جوتی جاتا رُپ دھراوانگا۔ کوئن کوئی جيو بھلاوانگا۔ گرمکھ ورلے نرمل جوتی، گرہ مندر آپ ٹکاوانگا۔ جن بھگتاں سرت اٹھا کے سوتی، سوہنا رنگ رنگاوانگا۔ وشنوں تیرے بھنڈارے دی غریباں گھر پکا کے روٹی، رٹا پچھلا سرب چکاوانگا۔ اوہناں چاڑھ کے منزل اپنی چوٹی، چوٹ اکو نام لگاوانگا۔ اندرون کڈھکے واشنا کھوٹی، دُرمت میل دھواوانگا۔ ایس دی سوچ مؤل تون نہ سوچیں، سوچیاں ہتھ کسے نہ آوانگا۔ میرا لیکھا لبھ وچوں کسے نہ پوتھی، شاستر سمرت وید پُران صفتاں وچ صلاحوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھاوانگا۔ وشنوں کہے پرہہ میں بویا خوش، بندنا اک سرنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ رہاں چپ، بتی دند رسنا جہوا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے گھپ، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جان لک، سنمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی لگے دکھ، دردیاں درد نہ کھئے وندائیا۔ غریب زانیاں ستاوے کوڑی کرپا بھکھ، آسا ترشنا پور نہ کھئے وکھائیا۔ جننی بھاگ لگے نہ کسے ککھ، ست سرُپ نہ کھئے سمائیا۔ اوس ویلے تیری کرپا نال پواں اٹھ، نرگن نرگن لواں انگرائیا۔ تیرے سنت سہیلے ویکھاں ساچے ست، ابناشی اچت اپنا پھیرا پائیا۔ جنہاں دی تیرے نال مؤلے رت، گھر گھر بیٹھے خوشی منائیا۔ اوہناں دا پکوان جگت سکا ٹک، ٹکڑے رُپ وٹائیا۔ ٹھاگر سوامی انترجامی جس ویلے لگے تیرے مکھ، دو جہان ترسن تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ کھیل کھلائییا۔ سکا ٹکڑے کہے میں دساں کی، جگ چوکرئی میری قیمت کسے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی کھاندا ربیا جی، جیون

جُگت وچ وڈیائیا۔ مینوں پتھراں اندر لیا پیہ، پیسن پیس سیو نہ کھئے کھائیا۔ کسے نے پتر پالیا کسے نے پالی دھی، کوئی کُٹب رسیا رجائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں میری ساچی رکھی کسے نہ نینہ، لوک مات جڑ نہ کھئے لگائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ لما پینڈا وسیع، چلداں چلداں نیڑے آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ٹکڑیاں ویکھ کے لگا بھوگ، سچکھنڈ و جی ودھائیا۔ ہویا پرکاش نرمل جوت، نور اگم رُشنائیا۔ شبد اگمی لگی چوٹ، ڈنکا اک شنوائیا۔ گر اوتار رہے سوچ، پیر پیغمبر لین انکڑائیا۔ بھگت بھگوان دی ویکھن مَوج، مجلس بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کریئے کھوج، بھجیئے واہو داہیا۔ صاحب سلطان دے ویکھیئے چوج، چوجی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں سنا کے اپنا سلوک، دُھر دے وچھڑے لئے ملائیا۔ دُئی دویت کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، پنج تت دتی وڈیائیا۔ پریم پیار دی دے کے چوگ، ترشنا بھکھ بھجھائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ وشنوں کہے میرے بھنڈارے نالوں چنگا روٹ، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ٹکڑا کہے میں سب توں وڈا، پرہ وڈے دتی وڈیائیا۔ مینوں وشنوں جا پے بالا نڈھا، چرناں وچ سیس نوئیا۔ ایسے کارن گر اوتاراں پیر پیغمبراں پین لگا سدا، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ تہاڈا حصہ ویکھو ادھا، جو پورب رکھیا بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹکڑا کہے میں دساں احوال، اپنا آپ جنائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے کال، کال گراس کرے لوکائیا۔ نت نوت ہو گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر سیو کھائیا۔ میرا کسے نہ کیتا ادھار، عدل سچ نہ کھئے کھائیا۔ غریب نایاناں کوجھیاں کھلیاں بھکھیاں ننگیاں بنیا نہ کھئے دلال، سچ وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل دیون آیا وڈیائیا۔ ٹکڑا کہے میں لاواں ٹکر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ میرا بھو کوئی نہ جانے فقر، فکریاں وچ نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال نے جیہڑی ستویں لکھی سطر، گوبند اک جنائیا۔ جیہڑا ماچھوواڑے دتا پتر، او سے دی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستویں سطر دا اخیری سلوک، ایکنکار دتا جنائیا۔ غریب نایاناں کوجھیاں کھلیاں دے کے روزی روز، رازق رحیم ہوئے سہائیا۔ جنہاں دی آشا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نین ملے وڈیائیا۔ بھنڈارا رہے بہت، اتوٹ اٹھ دئے کرائیا۔ دُھر دا حُکم نہ کوئی سکے روک، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، سچ بھنڈارا رہیا دکھائیا۔ سچ بھنڈارے توں لاه کے پردہ، برہمنڈ کھنڈ دئے دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو ڈھولا پڑھدا، تیرا میرا راگ الاٹیا۔ دھنّ وڈیائی جو ٹھاکر سوامی کھیل کردا، کرتا بے پرواہیا۔ بھگتن پتا ہو کے بردا، ادلا بدلی رہیا کرائیا۔ جس دا رس کوئی نہ چکھدا، بے انت کہہ سرب سمجھائیا۔ جو مالک اپنے دیس دا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سو کلجگ اتم ویکھدا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ لہنا مکے پچھلی ریکھ دا، آگے کھیل ہور ورتائیا۔ حکم چلنا اک نریش دا، نر نرائن آپ ورتائیا۔ ایہہ ٹکڑا نہیں محتاج بھکھیاں دے پیٹ دا، بھکھیاں دی بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھ سب دا ویکھ دکھائیا۔ ٹکڑا کہے میں روواں ماراں دہا، نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، تیری بے پرواہیا۔ نظری آیا چار کُنٹ ویکھیا نین اٹھا، دہ دشا اکھ کھلاٹیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ تھوڑے مینوں رہے دھیا، انتر آتم دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران رہے گرلا، اچی کوک کوک دین دُباٹیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نین رہے شرما، نیترا اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ سادھ سنت جیو جنت رہے نہا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ شاہ سلطان راج راجاں بھکھیاں بھکھ نہ سکے کوئی گوا، دُکھیاں دُکھ درد نہ کھئے وندائیا۔ جس کلر وچ دسے کاہی کانا اُددی چہا، دھوڑ واپو داہیا۔ اوتھے کھیل بے پرواہ، پاربرہم آپ دکھائیا۔ اک اک قطرہ کوئن کوٹاں دئے رجا، بھنڈارے ست سچ کرائیا۔ جن بھگتو تہاتھوں دکھرا نہیں خُدا، جُدا انگ نہ کھئے رکھائیا۔ تہاڈے پردے وسے شام صُبح، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ مانس وچوں مانس جنم دئے بدلا، سُرقتی شبد نال دئے جُڑائیا۔ نیترا نام ندھانا کجَل دیوے پا، لوچن نور کر رُشنائیا۔ اگلا لیکھا دئے سمجھا، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ جو سُکا ٹکڑا لیندا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک دکھائیا۔ ایسے نوں کھا کے اپنا آپ لئے رجا، دُکھیاں دُکھ دئے گوائیا۔ تہاڈا ٹکڑا کھا کے تہاڈا بنے ملاح، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ شبدی دیوے سچ صلاح، کرے اک پڑھائیا۔ راتی سُنٹیاں دئے جگا، جاگدیاں در آئیا۔ درشن دیوے اٹھا، بجر کپائی کُنڈا لاپیا۔ مرن توں پہلوں جنم دی دیوے دُعا، جنم اپنے لیکھے لائیا۔ کرماں دا روگ دیوے گوا، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچی منزل دیوے چڑھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ ایڑا پنگل سُکھمن ٹیڈھی بنک آسا منسا ترشنا پنج وکار کوئی نہ سکے اٹھا، ادھ وچ ڈیرہ نہ کھئے لائیا۔ شبد اگئی اناد انادی اناد دھن گرُو اوتار گئے سنا، سُرقتی اپنا تال وجائیا۔ سچ سِنگھاسن آتم پرما تم پاربرہم برہم اکو دئے دکھا، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ دیا باقی کھلاپاتی گرہ مندر کایا اندر دئے جگا،

نرمل جوت کرے ژشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا رہیا وکھائیا۔ سُکا ٹکر ویکھ گرو اوتار، پیر پیغمبر
 دھیان لگائیا۔ سارے کہن ہووو خبردار، اُٹھو چائیں چائیا۔ وشن برہما شو کہے چلو چلیئے یار، یارڑا پنڈھ مُکائیا۔ لوک مات ویکھیئے
 اوہ وبار، جو ووباری رہیا کرائیا۔ جس دا راہ تکدے رہے چوڑی جُگ چار، بھوکھتاں وچ صلاحیا۔ جس دی راگاں ناداں وچ
 گاؤندے رہے وار، ڈھولیاں کلمیاں نال صلاحیا۔ جس نوں من دے رہے پروردگار، پرم پُڑکھ سچا شہنشاہیا۔ جس دا تکدے رہے
 سچکھنڈ سچا دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ سو پُڑکھ اکالا دین دیا لا سوہے بنک دوار، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ ساچی سیکھیا
 سنتاں آپ سیکھال، ساکھیات کرے پڑھائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی وشنوں تیرا حل کرے سوال، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ اُٹھ ویکھ
 نیتر کھول تک ٹکر بنا دال، دلدریاں دلدر رہیا گوائیا۔ ایسے دے پچھے آتما پرما آتما پرما آتما دا پُچھے حال، اندر وڑ کے کھوج کھوجائیا۔
 گرمکھو تہاڈے بھاگ لگاوے کایا دھرم سال، دھرم دوارا اکو اک وکھائیا۔ جوت جگا کے بے مثال، مسل اپنی دئے سمجھائیا۔ تہاڈے نیڑ
 نہ آوے کال، رائے دھرم چتر گپت اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جنہاں پریم پیار نال دُھر دا ٹکڑا دتا کھوال، خواہ مخواہ اپنی سیو کمائیا۔ ایسے
 کارن سنجگ چلے اولڑی چال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ غریب زباناں ساچے تخت دیوے بہال، جس دا مالک اک
 اکھوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بہال، گرمکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ گرمکھ کوجھے کھلے نہیں ایہ سچے لال، جو چل آئے سرنائیا۔
 جنہاں دے انتر آتم سوہے تال، نہجہر جھرنا رہیا جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دیوے تهاؤں تھائیا۔ ٹکر
 کہے مینوں جُگ جُگ گئے ٹک، اپنا حُکم سُنائیا۔ کوئن کوٹ رسنا نال کھا کے پھیر دین تھک، سچا رس سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے
 بھگوان بھگتاں بنا لئے اپنے پُت، اپنے سُت دُلا رے اپنی گود اُٹھائیا۔ نرگن ہو کے نرگن دھاروں پئے اُٹھ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ اوس
 ویلے وست لیاوے کچھ، جن بھگتاں بھیٹ چڑھائیا۔ اوسنوں کوئی نہ سکے بُجھ، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ ایہو بھيو پرہو دا گجھ،
 جُگ چوڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جگت وباراں وچ سرشٹی گئی رُجھ، رُچی آتما پرما نال نہ سکے جُڑائیا۔ شبدي دھار اکو سچي
 سچ، سوکھم ویکھ تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ٹکڑا کہے میرے ویکھو ٹوٹے،
 ٹٹیاں رہیا جُڑائیا۔ گرسکھ گوبند دے پُت پُڑکھ اکال دے پوتے، پتا پوت پوترے اکو رنگ رنگائیا۔ جنہاں دے انتر شبد اکئی لگے

چوٹے، نادى دُهن كرے سنوآئيا۔ سو اكو رنگ وڈے چھوٹے، بڈھا بال پردھ نظر كھئے نہ آئيا۔ اكو دھار اندر پروتے، من كا منكا اپنے نال جُڑائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، ليكھا ديوے چائیں چائيا۔ سكا تُكر كہے ميں ويكھيا راہ سَكھالا، سَكھ ساگر نظرى آئيا۔ جس ويلے كلجگ دا نكلن لگا دوالا، چاروں كُنٹ پئى دُھائيا۔ سچا دسے نہ كھئے پرتپالا، پرتپالڪ هو كے سيو نہ كھئے كھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، ديونہارا ساچا ور، غريبان دا ليكھا نصيباں وچوں باہر كڈھائيا۔ تُكرے كہن پنج پنج ہندے ويكھے اَكھے، گُرمكھ تُكڑا رہن كھئے نہ پائيا۔ اكو نام چار ورن جان رتے، شودر ویش كھترى براہمن نظر كھئے نہ آئيا۔ وست امولك نام پدارتھ وکے اكو ہٹے، پُركھ اكل ديونہار آد جگاد بے پرواھيا۔ دين مذہب ذات پات اوچ نيچ راؤ رنگ دے رہن مُول نہ رتے، آتم پرماتم پرماتم آتم ہر گھٹ نظرى آئيا۔ شبد سورا حاضر حضورا مارگ اگما اكو دسے، چار كُنٹ دہ دشا سچ سمجھائيا۔ بھگت بھگوان دو جہان سچكھنڈ دوار سدا وسے، دوجا دھام مقام نظر كھئے نہ آئيا۔ پریم پريتى ساچى نيتى سنت سہيلے پھرن تھے، گُرمكھ گُرسكھ بھجن واہو داہيا۔ پت پریشور سرن سرنائى جو جن لگے، سو اگنى اگ گئے بُجھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، دُھر دا كھيل ربيا وكھائيا۔ تُكرے كہن اسين ہندا ويكھيا جوڑ، پنچم پنج ملے وڈيائيا۔ سرتى بدھى شبدى ڈور، دُھر مالڪ دُھر دى گنڈھ پوائيا۔ نام ندھانے سچ بيانے چڑھا كے اپنے گھوڑ، دو جہانان پار كرائيا۔ صاحب سوامى انترجامى جن بھگتان ملن دى سدا لوڑ، جگ چوكرى ويكھے چائیں چائيا۔ كوڑى كړيا من واسنا چم درشٹی دسے ڈھور، گُرمكھ گُرسكھ سہنساں وچوں ہنس نظرى آئيا۔ كلجگ كوڑى كړيا گرہ گرہ گھر گھر دسے چور، دوس زين گھڑى پل بھجے واہو داہيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، گُرمكھ اپنے رنگ رنگائيا۔ تُكرے كہن ہندا ويكھيا ملاپ، ہر كرتا ديا كھائيندا۔ جنم جنم دا ميٹ كے پاپ، دُرمت ميل دھوائيندا۔ آتم پرماتم بنا كے ساك، ناتا دُھر دا آپ وكھائيندا۔ كوڑى كړيا ميٹ كے تاپ، ترے گن ڈيرہ آپ ڈھائيندا۔ درس وكھائے ساكھيات، نيچ نيتر آپ كھلائيندا۔ پورا كر كے بھوكھت واك، واسطہ اپنے نال جُڑائيندا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، پنچم رنگ رنگائيندا۔ پنچم كہن ساڈا مٹيا پرپنج، كوڑى كړيا رہن نہ پائيا۔ جگت وكارے ہويا انت، انتشكرن كھوج كھوجائيا۔ تُھاكر مليا سرى بھگونت، بھگون دئے وڈيائيا۔ سو سجن سوامى كہے سنت، جو ست وچ رہے سمائيا۔ ديونہار وڈيائى وچوں جيو

جنت، جیون جُگت آپ سمجھائیا۔ ٹکڑے کہن ساڈا بھنڈار ہووے بے انت، دُکھیاں دا دُکھ بھکھیاں دی بھکھ رہے نہ رائیا۔ پنچ کہن مل کے سب نے گایا اِکو چھند، سوہلا ڈھولا راگ جنائیا۔ جس نال وچھڑیا ملیا ہر کنت، وجی گھر ودھائیا۔ جس دی مہا سدا اگت، صفتاں وچ نہ کھنّے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر دیونہار وڈیائیا۔ پنچ کہن ہویا سنجوگ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جنم کرم دا مٹیا وجوگ، وچھوڑا دتا چُکائیا۔ سچ بھنڈارے دی دے کے چوگ، چُغلی نندیا کولوں دتا ہٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دتا مُکائیا۔ بھگت بھگوان اِکو رنگ وکھا کے اپنی مَوج، مجلس اِکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ پنچ کہے ہر پایا ٹھاگر، اور لوڑ رہی نہ رائیا۔ پار کنارہ ڈونگے ساگر، گھر گور دتا کرائیا۔ نہکرمی کر کے کرم اُجاگر، جنم کرم دتا بدلایا۔ سچ دوارے دے کے آدر، آدرش اپنا دتا وکھائیا۔ مہروان ہو کے کریم قادر، فُدرت پردہ ربیا اُٹھائیا۔ سچ ونجارے بنا سوڈاگر، ساچا ہٹ اِک کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا چُکائے چائیں چائیا۔ ٹکڑیو تہاڈی سوہنی ونڈ، ہر کرتا آپ رکھائیا۔ جن بھگتاں اندر پاؤنی ٹھنڈ، مُمکھاں اگن تپائیا۔ پنچم آوے اِک اند، سینتل دھار وپائیا۔ تہاڈا مالک اِک بخشند، بے پرواہ ہونے سہائیا۔ جس نال چھوہ دند، دند دند وچ سہائیا۔ بھگت اُدھارن تہاڈا کم، کمی کوئی رہن نہ پائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈی آسا منسا پُکار لئی من، در آیاں لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری پُر جِیاں دے بھنگڑے سمیں ★

بھنگڑے اندر چھوٹے بیچے بالے نڈھے نچے، پریم بستر تن رمائیا۔ انتر باہر پریم پریتی اندر ہسے، ڈھن خوشیاں راگ الاپیا۔ گُرمکھ سجن ویکھو سچے، ست سچ درڑائیا۔ جگت شنگار کایا ماٹی بھانڈے کچے، تن وجود سوہیا پائیا۔ جے ایسے طرح اندرون جاؤ رتے، نام رنگن حق چڑھائیا۔ درشن پاؤ ساچی اکھ، نیج لوچن نین کھلایا۔ ڈھولے گاؤ ڈھر دے ٹپے، صفت بے پرواہیا۔ جتھے مردنگ اکھی اِکو وجے، انحد سیو کھائیا۔ سنت سہیلا سچ دوارا کوئی لنگھے، جس ستگر آپ لنگھائیا۔ نیتر لوچن نین اکھ پرتکھ سری بھگوان ست سرُپ اِکو دے سچ سنگھاسن اچے پلنگے، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی

سیکھیا اک سمجھائیا۔ ڈھول کہے میرا سُن لو ڈگا، دو جہان رہیا جنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جامہ چنگا، منکھتا ملے وڈیائیا۔
 اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنجاں تتاں گھاڑت گھڑیا بندہ، من مت بُدھ نال رلائییا۔ اسدے اندر اگم اتھاہ مردنگا، جو دوس زین کرے
 شنوائیا۔ جن بھگتاں سنناں گرمکھاں گرسکھاں ساچا ٹیچر مل گیا سنگا، ستگر داتا بے پرواہیا۔ اوہناں دا پیر سوہوے ننگا، جو
 دھرنی نال چُھپائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کِریا ویکھو شوہ دریا کیسے نہ لنگھا، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ گہر گمبیر بے نظیر ڈھولا
 شبد گاؤ اک چھندا، نعرہ حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ڈھول اُتے لگی بولے
 کھل، کوک کوک سنائیا۔ ہوئے وچھوڑا نہ گھڑی پل، جھلی نہ جائے جدائیا۔ جتھے گرمکھ گرسکھ ہرجن بیٹھے رل، تال اکو وجے چائیں
 چائیا۔ نیتر روندے ویکھو جل تھل، تلے پربت جنگل جوہ اوجاڑ پہاڑ دین دُہائیا۔ دئی دوتی شرعی میٹ کے ویکھو سل، بھانڈا
 بہم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ یچے نڈھے کِریا ہاس، خوشیاں کھیل وکھائیا۔ اپہ
 ناچ نہیں کوئی جگت تماشا، ٹوآ ویس نہ کوئی وکھائیا۔ ایہناں دے انتر پریم پریت دی سچی خواہشا، خالص اکو دھیان لگائیا۔ بن کے
 سیوک داسی داسا، در گھر ٹھانڈے سیو کھائیا۔ جنم کرم دی پوری کر جائے آسا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دے چرن کول
 اُپر دھرنی دھرن ملے بھرواسا، ٹیک ایک نظری آئییا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاشا، گن منڈل گگنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بالے نڈھے کرن پکار، آتم انتر کوک سنائیا۔ ٹوں صاحب سوامی سرجنہار، بے انت
 تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم ملیا اپار، اپرمپر تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوڑی پیتے وچ سنسار، لکھ چوڑاسی جنم
 جنم بھوائیا۔ خوشیاں نال گیت گاؤندے آئے سچے دربار، بن کے پاندھی پندھ مکائیا۔ ڈھول ڈھمکا وجے نال اپار، سوہنا تال وکھائیا۔
 جگت شنگار گھنگرو اپنی کرن پکار، اندر وڑ وڑ دین دُہائیا۔ پُرکھ ابناشی کِریا دھار، بند کواڑی دے کھلائییا۔ جتھے سدا سدا تیری
 اک گفتار، شبدي ناد الائییا۔ سو مندر سچ وکھال، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو وار بال، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ بھنگرا پایا بول جیکارے، ڈھولے جگت سنائیا۔ سُن پکار
 آپ داتارے، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ نیتر لوچن نین درس دے اگم اپارے، انتر آتم پردہ لاپییا۔ تیرے رنگ برنگے جوتی جاتے ویکھیئے

اوہ نظارے، جو جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچے مندر لگے جتھے اکھاڑے، سُرتی شبدی بیٹھے ناچ نچائیا۔ سنت سہیلے سجن سونے لاڑے، در ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ منمت بُدھ ہین سمجھے نہ کوئی وچارے، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ در آئے تیرے دوارے، درگاہ ساچی دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھنگڑا پایا آن، ملے مان وڈیائیا۔ تارنہارا بال آنجان، بالیاں ہوئے سہائیا۔ راتی ستیاں گھر گھر درس دیوے بھگوان، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ نالے دس کے جاوے اپنا گان، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ شبد اگم سنا دھنکان، سوئی سرت اٹھائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تین ہتھ کایا مکان، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ دُور ڈراڈا سجن ملے آن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ چرن پریتی دے کے دان، ساچی ریتی دے وکھائیا۔ لیکھا مُک جاوے آن جان، لگھ چوراسی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ چھوٹے بچے جو آئے بن درویش، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تنہاں وکھاوے اپنا دیس، سچکھنڈ واسی بے پروا بیا۔ جتھے آد پُرکھ اباشی کرتا جوتی دھار سدا پرویش، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئی سمجھائیا۔ دو جہاناں مالک خالق بن نریش، نر نرین حُکم سُنائیا۔ پریم پیار دی لیکھے لا کے کھید، کھیل اپنا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ بال آنجانیاں ویکھے سونے رنگ، رنگ رتا دے وڈیائیا۔ پریم پُرکھ دا اکو اند، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دی پُورب ٹئی دیوے گنڈھ، سُرتی شبد ملائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھے لاوے اک اک ڈھولا چھند، سنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے ملدے ویکھے بند، سو بندی خانہ دے تڑائیا۔ جیہڑی وست بالے مُول نہ منگن منگ، سو امنگی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ مان ویکھیا پچیاں ملدا، دھرنی رہی سُنائیا۔ ٹوں مالک ہر گھٹ دل دا، لگھ چوراسی وچ سائیا۔ جُگ چوکرئی بھگتاں ملدا، نت نوت ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل دے وکھائیا۔ ساچی کھیل دس میرے محبوب، در تیرے عرضوئیا۔ محل اٹل تیرا اچ عروج، عرش قُرس سیس نوئیا۔ بھيو کھلا دے اپنی منزل سچ مقصود، درگاہ ساچی پردہ لاپیا۔ جو تیرے پریم پیار اندر جاندے جو جھ، بسمل رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ لیکھا دے درڑائیا۔ سُن سنديشہ دھرنی دھول، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پرہ دا کھیل الہی اول، نورو نور نور رُشنائیا۔ لگھ چوراسی گھٹ گھٹ

و اسی جوتی جاتا آتم پر ماتم رہیا مؤل، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے پرہہ ایک، ایک ایک دئے وڈیائیا۔ بخشنہارا ساچی ٹیک، ٹگا مستک دئے لگائیا۔ بالی بڈہ بڈہ بییک، ڈرمت میل دھوئیا۔ کوڑی کیرپا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کوئی تپائیا۔ سوہنا کھیل جس سوامی لیا ویکھ، پیکھ خوشی منائیا۔ اوسے دا اوہو لیکھ، بھوکھت دتا وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھنگڑا کہے میں ہویا خوشحال، خوشی میرے اندروں نظری آئیا۔ سوہنے چنگے لگے نگے بال، اپنا تال وکھائیا۔ میں پرہہ دے آگے کران اک سوال، دئے جوڑ بینتی سچ سنائیا۔ ٹوں سمرتھ سوامی سدا وسنا اپہناں نال، اندر باہر ہونا سہائیا۔ ویلے انت انت نہ کھائے کال، جم نیڑے کھئے نہ آئیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لے کے جانا اپنے سچکھنڈ سچی دھرم سال، درگاہ ساچی میل ملایا۔ ٹوں داتا مالک خالق سدا پرتپال، پرتپالک تیری بے پرواہیا۔ تیرا شبد ست سچ سدا دلال، وچولا اکو نظری آئیا۔ ایہہ کھیل جگت نہیں بھگت نشان، نشانیاں وچوں نشانہ دتا پرگنائیا۔ جنہاں ٹوں ملیا آپ سری بھگوان، جوتی جاتا نظری آئیا۔ اوہناں دا لیکھا مکے دو جہان، ایتھے اوتھے ہوئے آپ سہائیا۔ بچیو تھادا بھنگڑا ہویا پروان، پروانے دھر دے تھادے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا اکو چرن دھیان، نیتر لوچن نین نج اپنی اکھ کھلایا۔ اکھ کہے میرا چوک دے پردہ، دئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ جو تیرے وچھوڑے اندر سڑدا، تس دی اگنی دے بھجھایا۔ جو تیرا گیت گہر گمبھیر پڑھدا، ڈھولا راگ الاٹیا۔ کیوں نہیں اوس دے اندر وڑدا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ٹوں مالک ساچے گھر دا، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ نگا بالا نڈھا تیرا کھیل کردا، ویکھنہار جگت لوکایا۔ ایہہ دھوکھا ول چھل دا، بہرم بھلیکھا دے مٹایا۔ تیرا واسا نہچل دھام اٹل دا، پدوی اکو دے جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا لا دے ڈھول کھل دا، ڈگا اپنا نال ملایا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پیارا سنگھ دے گھر پنڈ ڈرولی کلان ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں اندر راگ سنگیت، شبدی داتا شبد سنائیا۔ جن بھگتاں اندر ٹھاکر میت، سو پُرکھ نرنجن سوہیا پائیا۔ جن بھگتاں اندر ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں اندر ٹھانڈا سیت، امرت رس نظری آئیا۔ جن بھگتاں اندر روپ

وکھائے ہست کپٹ، ایک نور ربیا چمکائیا۔ جن بھگتاں اندر دھام انڈیٹھ، محل اٹل ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر آتم پرما تم کر کے سچ پریت، پریم اپنا جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں اندر بنک دوار بنا کے سچ مسیت، کلمہ حق حق جنائیا۔ جن بھگتاں اندر پاربرہم برہم کرے تعریف، صفتاں صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں اندر جنا کے اک حدیث، حضرت ربیا سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر جوتی دھار آگئی لیک، جگت نیتر نظر کوئی نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر کوڑی کریا میٹھے ٹھیک، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ جن بھگتاں اندر ست سچ دی کرے آپ تصدیق، شہادت اپنی دئے بُھگتائیا۔ جن بھگتاں اندر آد جُگادی بن وسنیک، گھر ٹھانڈے سوہا پائیا۔ جن بھگتاں اندر پرکھنہارا ساچا نیت، نت نوتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر روپ انوپ جنا کے نیک، نیکو نیکا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر وجا مردنگا، مردنگ اک سُنائیا۔ جن بھگتاں اندر نوری چندا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر امرت دھار اکو گنگا، نجھ جھرنا آپ جھرائیا۔ جن بھگت اندر اکو پیارا پریم پریتی آپ جنا اکو چھندا، سوہنگ ڈھولا ربیا گائیا۔ جن بھگتاں اندر اکو کنارہ اکو کنڈھا، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر پانی دُھر دا ٹھنڈا، سوما نجھریاں جھرائیا۔ جن بھگتاں اندر لال گلالا اکو رنگ رنگا، اینھے اوتھے اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اندر اکو رس، ہر رسیا آپ جنائیا۔ جن بھگتاں اندر اکو ربیا وس، پت پرمیشور ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں اندر اکو ربیا ہس، سو پُرکھ زرنجن سوامی خوشی منائیا۔ جن بھگتاں اندر اکو کھیل کرے سمرتھ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر اکو نام بانی گائے اکتھ، کتنہی سمجھ کوئی نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر اکو آتم پرما تم گائے جس، دُھر دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں اندر اکو کھولنہارا اکھ، پرتکھ روپ گوسائیا۔ جن بھگتاں اندر دیونہارا ساچا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں اندر سرتی شبدی میلا کرے جھب، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں اندر نو دوارے پار کر کے حد، گھر اپنا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر ترے گن مایا میٹ کے آگ، سانک ست دئے کرائیا۔ جن بھگتاں اندر بن مکے کعبے کرائے جج، حُجرہ ساچا دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر نظری آئے نوری رب، جوتی جوت جوت چمکائیا۔ جن بھگتاں اندر سچ سنگھاسن ویکھ لنگھ، منزل منزل پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر ساچا ڈیرہ، ہر کرتا آپ

لگائیا۔ جن بھگتاں اندر نیرن نیرا، دُور دُراڈا خوشی وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر ساچا کھیڑا، کایا کھیڑکی دئے کھلائییا۔ جن بھگتاں اندر کھلا ویہڑا، آتم پرما تم ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر جھگڑا چُکے تیرا میرا، ہوئے ہنگتا نہ کھئے لڑائییا۔ جن بھگتاں اندر چاؤ گھنیرا، غمی خوشی اِکو رنگ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر بھگون کرے سد وسیرا، نِج گھر بیٹھا سوہیا پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائییا۔ جن بھگتاں اندر گاوے دُهن، دُهن آتمک راگ سُنائییا۔ جن بھگتاں اندر پُکار لئے سُن، پت پریشور بے پرواہییا۔ جن بھگتاں اندر وکھائے ساچے گُن، اوگن رہن کھئے نہ پائییا۔ جن بھگتاں اندر قیمت کرتا پائے مَل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ جن بھگتاں اندر نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائییا۔ جن بھگتاں اندر شبد نگارے لا کے چوٹ، سوئی سُرّتی دئے اُٹھائییا۔ جن بھگتاں اندر ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، مایا ممتا موہ مٹائییا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے نیتر لوچن لوچ، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر لہنا چُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم دئے گوائییا۔ جن بھگتاں اندر آتم پرما تم کر کے دُھر سنجوگ، دُھر دا جوڑ دئے بنائییا۔ جن بھگتاں اندر شبد اگمی دیونہارا چوگ، کوڑی کِریا بھکھ مٹائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ جن بھگتاں اندر اک پیار، پرم پُرکھ پرہ آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک وبار، بوہاری آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک اُجیار، جوتی جاتا نظری آئیندا۔ جن بھگتاں اندر اک دُهنکار، انحد نادى ناد سُنائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک بہار، کایا گلشن آپ مہکائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک دربار، دُھر درباری آپ سہائیندا۔ جن بھگتاں اندر اک آواز، اگمی آپ لگائیندا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے راز، پردہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ جن بھگتاں اندر کر نواس، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ جن بھگتاں اندر ہو کے داسی داس، نرگن نرگن سیو کھائیندا۔ جن بھگتاں اندر جنم کرم دی پوری کرے آس، آون جاون لکھ چوڑاسی پھند مُکائیندا۔ جن بھگتاں اندر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بن گوپی کاہن پا کے ساچی راس، منڈل منڈپ آپ سہائیندا۔ جن بھگتاں اندر ساچا دِپیک، دِیا اِکو نظری آئییا۔ کرے کھیل پرہ ٹھاکر سوامی پریم، پت پریشور بے پرواہییا۔ دُھر درگاہی اِکو میتن، مِتر پیارا نظری آئییا۔ جن بھگتاں اندر ہو نزدیکن، دُور دُراڈا پندھ چُکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائییا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا رنگ، ہر کرتا آپ رنگائییا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا پلنگ، ست ستوادى آپ وچھائییا۔ جن

بھگتاں اندر سوہنا مردنگ، وڈ مردانہ آپ وجائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا اند، ین رسنا جہوا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا چند، جلوہ نؤر کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہنا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ جن بھگتاں اندر سچ سماج، سمگری آپ ٹکائیا۔ جن بھگتاں اندر ست رواج، جوٹھ جھوٹھ نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر دُھر دی دات، وست امولک نام ٹکائیا۔ جن بھگتاں اندر میٹ اندھیری رات، چاندنی نؤر کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر اٹھے پھر رہے پرہات، سندھیا وقت نہ کھئے سہائیا۔ جن بھگتاں اندر اکو کھولے تاک، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر بھگون سدا وسے ساتھ، سنگی ہو کے دُھر دا سنگ نبھائیا۔ جس تکیا سو ست ست کر کے گیا آکھ، آخر اپنا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں کر کے پوری آس، آہستہ آہستہ اپنی منزل رسیا چڑھائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۱ یکرمی سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا ربیانا ★

دھرنی کہے کیوں میل ہویا پنجاں، پنج پنجاہ دے سمجھائیا۔ میں لیکھا لکھ تھکی اکونجا بونجا، باون اکھری صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی دھار ویکھی شترنجا، شاہ سلطان اپنی آپ بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنگھاسن لاؤندے رہے اُتے منجا، پنج تت کایا چولی دے وڈیائیا۔ من مت بُدھ دھار کھیلدے رہے خاکی بندہ، بندگی اگئی اک درڑائیا۔ جوتی نوری چاڑھدے گئے چندا، گھٹ مندر کر رُشنائیا۔ سنت سہیلیاں لاؤندے گئے انگا، انگیکار اکھوائیا۔ تیرتھ تٹ سہاؤندے گئے جمنہ سُرستی گوداوری گنگا، گہر گمبھیر حُکم سُنائیا۔ ڈھولا سوہلا راگ سُناؤندے گئے چھندا، منتر رسنا نال پڑھائیا۔ بیہو کھلاؤندے گئے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ درڑائیا۔ لیکھ چکاؤندے گئے وشن برہما شو سُرپت اندا، اند اندراسن کھوج کھوجائیا۔ گرمکھاں اندر نام کُنجی لا کے کھولدے گئے چندا، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ شبدا انادی دس کے گئے بندا، مات پت نہ کھئے وڈیائیا۔ حُکم سندیشہ دیندے گئے گئی گہندا، دُھر دی دھار اک درڑائیا۔ امرت رس وباؤندے گئے ساگر سیندھا، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ تند ستار وجاؤندے گئے سرنگا، مردنگا ہتھ اٹھائیا۔ کورڑی کریا ہوئے ہنگتا میٹدے گئے چندا، ست ستوادی دھیرج اک دھرائیا۔ پرما تم آتم دسدے گئے ساڈھے تین ہتھ اندر رہندا،

نرگن ہو کے سوہا پائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں مارگ دسدے گئے چنگا، چار کُنٹ دہ دشا کر پڑھائیا۔ من ذبے نال کردے گئے دنگا، گھر گھر
 وچ ویکھ لڑائیا۔ سنت ساجن گُرمکھاں چڑھاؤندے گئے رنگا، رنگ اکئی اک رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ
 دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھے پنج اکھیں، ہر کرتا میل ملائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے سُرَت سوانی سخی، ساکھیات وچّی
 ودھائیا۔ جس دی کہانی آد جُگاد کیسے نہ دسی، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ اوس دے چرناں ہیٹھاں ڈھٹھی، ایتھے اوتھے دو جہان ملی
 وڈیائیا۔ سچ سوامی انترجامی شبد جنائی اکو پٹی، پٹا دھر دا دتا لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے
 تھاوں تھائیا۔ دھرنی کہے کچھ پُچھو میتھوں سخیو، ست سچ دیاں درڑائیا۔ جس پرہو دے چرن کول سرنائی ساچی وسیو، واسطہ
 وصل اکو نال جنائیا۔ لوک مات دی نیکی نیکی بتیو، جوت نرجن نوری ڈگمگائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا اندر وک گئی ہٹیو، سچ
 ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے ویراگ تیاگ اندر پھرو نسیو، جوُن اجوُنی لکھ چوراسی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں دساں پچھلی کہانی، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ جس ویلے ایتھے آئی پنچالی پنجاں دی
 رانی، ننگے پیراں پھیرا پائیا۔ ایس دھام بیٹھ گئی سی اوہ سوانی، آسن سینگھاسن اک وچھائیا۔ اُس دے کول سی ٹھنڈا پانی، جل
 پچھلا نال رکھائیا۔ اودھروں کھیل کرے بھگوانی، بھگون اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے
 چائیں چائیا۔ دھرنی کہے جس ویلے لگا آسن، آسا اندروں اک ودھائیا۔ جس نوں ملیا پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ اوہ ہوئی
 ہوئی کرن لگی انتر آتم باطن، نرگن نرگن اپنا میل ملائیا۔ نوں میرا میں تیرا گھر گمبھیر اس توں وکھرا کیہڑا پاٹھن، پوجا پاٹھ ایشٹ دیو
 سوامی دے سمجھائیا۔ چار کُنٹ اُٹھ کے لگی جھانک، نیتز نین اکھ کھلائیا۔ پچھلی پوتھی لگی واچن، جو دروید گھر دی واچ لیائیا۔
 اُس دا پہلا انک اکو بھاشن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ دروید ست
 پڑھ کے پوتھی، اپنا انچل دتا اُٹھائیا۔ اوس وچ دھار ملی سوکھی، سوہنی ملی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال لکھ چوراسی اندر سب دی جوتی،
 جوتی جاتا اکو نظری آئیا۔ جس نوں لہدے کوئن کوئی، برہمنڈ کھنڈ کھوجن تھاوں تھائیا۔ اوہ ٹھاکر سوامی دھر دا مؤجی، مجلس
 بھگتاں نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ پہلی سطر دا ویکھیا ستارا، ستاراں اکھراں وچ

وڈیائیا۔ جس دا پہلا انک نہکلنک نر اوتارا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ نورو نور چمکے اگم اپارا، تت وجود نہ کھئے رکھائیا۔ اوس دا بھگتاں نال پیارا، پریم ہو کے میلا میلے سبھائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے انت کنارہ، نیا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ چار جگ دا کم نہ آئے ونجھ مہانا، پتن کھیوٹ کھیٹا بیٹھے مکھ بھوئیا۔ بھرے بھلے راجا رانا، شاہ سلطان نہ کھئے وڈیائیا۔ اوس ویلے کرپا کرے سری بھگوانا، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ دروید کہا ایہہ کی آئے بھگونت، اپنا پھیرا پائیا۔ اودھروں پھردا پھردا نارد من آگیا سنت، بودی اپنی رہیا بلائیا۔ کینگ نال وجا کے پڑھ منت، ڈھولا ڈھر دا رہیا سنائیا۔ اوس دی مہا سدا اگنت، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس تیری بنائی بنت، دتی مان وڈیائیا۔ اوہ سب دا وڈا بودھ اگادھا پنڈت، آد جگاد جگ چوکڑی کرے پڑھائیا۔ نت نوت کرنہارا انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ اوس ویلے دروید اٹھ کے کیتی منت، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ویکھیں کوئی کر کے نہ جائیں علت، دغا میرے نال کمائیا۔ نارد کہا، نہیں، میں لاؤن آیا تلک، ساچی سیو کمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دوہاں دا وکھرا نیرالا سب توں ہونا عشق، عاشق معشوق دوویں بیٹھن نین شرمائیا۔ بیس اکیسے تیری کڈھن پھیر فہرست، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے درشت، ایشٹ اپنا دئے ملائیا۔ صبر صبوری دے کے بھروسہ صدق، من ممتا موہ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دروید کہا نارد ہوویں نہ جھوٹھا، جھوٹھی کہانی سنائیا۔ اوس کہا میں پنچے والا لاواں انگوٹھا، انگلاں چارے نال ملائیا۔ اوہ صاحب سچا محبوبا، سچ محبت وچ سمائیا۔ آد جگاد سدا موجودہ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اُس نے اگوں مار کے کہا ہونگا، ہوں ہوں کر کے دتا سنائیا۔ ہوئی جہی اوبدے سر وچ مار کے ٹھونگا، بودی دتی بلائیا۔ نارد اوس ویلے اپنا مؤدھا کر کے ٹونبا، کینگ وچوں کلی دتی کڈھائیا۔ جس پرہ نون سارے کہندے گونگا، سو کلجگ انت جن بھگتاں ڈھولے ایتھے گائیا۔ پنجاں میل ملا کے تیرے کنتاں نالوں چنگا ہووے کنت، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ساچی رت بہار مولے بسنت، پت ڈالی رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نارد دے کے ہٹیا ایدیش، کہانی سچ سنائیا۔ اودھروں اک سادھو بدل کے آگیا بھیس، لنگوٹی اکو تن چھہائیا۔ خاک اڈاوے مٹی نال رہیا کھیل، دھوڑی دھوڑ رمائیا۔ نیڑے آ کے کہندا درویدی مینوں

دے دے سیج، جس اُتے آسن لیا لگائیا۔ مینوں گل مالک دتا بھیج، بھجن بندگی اکو اک سیکھائیا۔ اٹھ ویکھ میرا تیج، جوتی نور
 رُشنائیا۔ اوس نے کہا کیوں دھر کے آیا بھیکھ، پاکھنڈی روپ وٹائیا۔ میرے نال کرداں جھیڑ، جھگڑا ربیا جنائیا۔ جا کے وس اپنے
 دیس، جتھے کوچھے کھلے ڈیرہ لائیا۔ اوس کہا میرا اوسے نال ہیئت، جو سُچجیاں میلا ربیا ملائیا۔ اس دے اندر کوئی ہیئت، ڈونگا راز
 دیاں دکھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت جن بھگتاں بدلن آیا ریکھ، ریکھا اپنی نال بدلائیا۔ اوس ویلے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ سادھو کہے میں اودھوت، سادھنا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری کایا پنج تت بھوت، پنج
 بھوتک ربیا سمائیا۔ ایتھوں سب نے کر کے جانا کوچ، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مٹ جائے اک دوج، دوآ ایک نال ملائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ دروپتی کہا سُن اچھل اچھل، تینوں دیاں جنائیا۔ نارد کہے میں سچ دسناں
 اتم کلجگ کل، ہر کرتا ربیا درڑائیا۔ جس ویلے نر نرائن نرگن نروریر آوے چل، اچلت اپنی کھیل کھلائیا۔ سو اپنے تون پہلوں ایسے
 اودھوت نوں دیوے گھل، دھر دا حکم اک منائیا۔ اوہدے انتر وسیرا کر کے گھڑی پل، ڈیرہ ساچالئے جمائیا۔ جوتی شبدی دھار جائے
 رل، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پورب جنم دا دے کے پھل، پھل پھلوڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 مہر نظر نال ترائیا۔ اودھوت کہے میرا اوہ کرتار، مالک قدرت اک اکھوئیا۔ جس دا حکم سدا جگ چار، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کرے اپار، دھر فرمانا حکم سُنائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیغمبراں پڑدا لاییا۔ دروپت سُن لے سچ
 گفتار، اگلی دیاں جنائیا۔ صاحب سوامی ساچا کرے پیار، انترجامی ویکھ دکھائیا۔ جس دا کوئی نہ بنے سہار، سر اوس دے اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ کے باہر، چرن پریتی اک سمجھائیا۔ امرت آتم چرن چرنودک دئے پیال، دکھیاں دکھ گوائیا۔ پورب جنم
 دی لیکھے لا کے گھال، مہر نظر نال ترائیا۔ اوہ بھولا بھالا ہووے وچ سنسار، سنسار نہیں سنسار سنگھ اوسے دا ناں رکھائیا۔ ایہ
 کتھا جگت شاستر سمرت وید پُران تون باہر، ایتھاسک قلم نہ کھئے چلائیا۔ جس دا لہنا اوسے نوں دینا دیونہار آپ نرنکار، نرگن وڈا
 وڈی وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول تیرا لٹھا ادھار، پچھلا قرضہ مقروض تیری جھولی پائیا۔ دھرنی کہے مینوں کر لین دیو نمسکار،
 ایتھے پنجان دا مالک بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دا جوتی نور آد انت ایکا ایکنکار، اکل کل اپنی ربیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا دِرڑائیا۔ دھرنی کہے میں واری گھول گھولی، اپنا آپ دیاں مٹائیا۔ اُسدے در دی ہوواں گولی، جو پچھلی خالی گولک رہیا بھرائیا۔ جس دی رمز وچ اگئی بولی، حرفاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ میں اوس دے چرن کول اُپر دھول دھرنی کہے مؤلی، مؤل اپنا آپ مٹائیا۔ جو چل کے آیا دُور دُرادا ہؤلی ہؤلی، دو جہاناں پنڈھ مٹائیا۔ جگت ناد برہم برہماد پائے کوئی نہ رؤلی، کوڑ وواد نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں دی چُکن آیا ڈولی، ساڈھے تِن ہتھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا گُرمکھ تردا، تارنہار دئے وڈیائیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت گھاڑن گھڑدا، کہانی بانی اپنا حُکم ورتائیا۔ سو مالک درویش ہو کے بردا، نِرگن نِروریر اپنا ویس وٹائیا۔ لیکھا چُکاوے بھگتن گھر دا، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بن دُٹھیاں بن ویکھیاں ساچے مندر چڑھدا، منزل بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی رہیا وکھائیا۔ دھرنی کہے کیوں ہوئے پنج اکٹھے، پنج گراں کھیڑے دتے جگت وسائیا۔ بھگت کہے آگے کوڑے میٹنے رتے، کایا مندر اندر پنجاں دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ پریم پریتی اندر جان رتے، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ جس نے دھتے دے چارے وچھے، اوہ درس دیکھائے سرُپ سوچھے، ماڑیاں توں اچھے اچھیاں توں چنگے اپنے نال ملائیا۔ جم کی پھاسی توڑ کے رسے، پریم پریتی ڈوری نال پھڑکے کسے، دو جہان ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ ایہ کھیل ویکھ کے گر اوتار پیغمبر بسے، بھگت جن تازیاں رہے وجائیا۔ جنہاں دے چیتھڑ پائے پھردے ننگے، تن وجود اوڈھن نہ کھئے وکھائیا۔ اوبناں دا ٹھاکر بنیا دُھر دا سنگے، سکلا سنگ نبھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے لیکھے اپنے حساب سب دے کڈھے جو سچ دوارے ننگے، دوجے ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ڈوڈا پنڈ ★

کرم کہے میں جنم دا ساتھی، جُگ جُگ سنگ نبھائیندا۔ جنم کہے میں کرم دی جانا ساکھی، بھیو ابھید ہر اپنا آپ سمجھائیندا۔ کرم کہے میں نہکرمی دی مٹاں آکھی، جو دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ جنم کہے میں ویکھاں دُھر دا ساتھی، جو نام پیالہ جام پیائیندا۔ دوویں مل کے کہن ساڈی پوری ہوئی آسی، آسا ترشنا ویکھ وکھائیندا۔ جو سندیشہ نارد گیا آکھی، دُھر فرمانا حُکم الائیندا۔ پنچالی

دی اوہ پاتر پاتی، پت پریشور ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ کرم کہے جنم میں تیتھوں وڈا، جیہڑا جُگ جُگ جگت بھوئیا۔ جنم کہے تُوں میرا پچھ، بن میرے تیری لوڑ رہی نہ رائیا۔ کرم کہے میں بول دساں سچا، بن میرے تینوں لوک مات نہ کھئے بھوئیا۔ جنم کہے تُوں اچے کچا، پختہ رُپ نہ کھئے وٹایا۔ کرم کہے میں تیتھوں اچھا، میری سمجھ کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈایا۔ کرم کہے تُوں پچھلا اودوت، اودھ جگت رہن نہ پائیا۔ میرا کرماں دا ایہہ ثبوت، میں تیرا مانس جنم دتا بدلائیا۔ بے شک میرا نہیں کوئی وجود، بدّ ماس ناڑی ونڈ نہ کھئے وٹایا۔ بن میری کِریا ملے نہ کوئی نال محبوب، مُحبت کوٹن کوٹ گئے جگت کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈایا۔ جنم کہے میں جے جنم نہ دھردا، اپنا آپ پرگٹایا۔ کرم تُوں کہنوں وردا، کس دا سنگ رکھایا۔ کس دے گھر وڑدا، بہہ کے ڈیرہ لایا۔ کس دا پلُو پھڑدا، اپنا سنگ بنائیا۔ کس دی منزل چڑھدا، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کرم کہے جے نہ میں بناؤندا تیری بنت، دیندا مان وڈایا۔ اودھروں تینوں نارد نہ ملدا سنت، سچن نہ ملے وڈایا۔ دروپت یاد نہ کردی پنچے کنت، پنجاں دا جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ تُوں میری کر منّت، دوئے جوڑ لگ سرنائیا۔ ویکھ میری ہمت، میں وچھڑے دتے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دھر دا دئے چکائیا۔ کرم کہے ویکھ میرا بل، تینوں اپنا دیاں جنایا۔ جو کردا اچھل چھل، ول چھل دھاری بے پرواہیا۔ اوہ میرے کارن تیرے دوارے آیا چل، اصلیت رُپ رہیا وکھایا۔ تیرا میٹکے پچھلا سلّ، جنم دا روگ گوائیا۔ کرم کہے جے کرم کر کے ہو جائے وچھوڑا پل، جھلی نہ جائے جدایا۔ جس طرح میں تیرے اندر گیا رل، ایسے طرح میرا مالک تیرے وچ سہایا۔ پریتاں نالوں پرل، دو جہان نہ کھئے بلائییا۔ ایہہ میری کِریا میں پرہ دے ملن دا دساں ول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا ویکھ وکھایا۔ جنم کہے میں پیا جمّ، جننی ملی وڈایا۔ پنچ تت کایا ماٹی ویکھ کے تن، تتو تت رنگ رنگائیا۔ اندر رکھ بھنڈارا نام دھن، بیٹھا گنڈا لایا۔ کر وسیرا چھپر چھنّ، آسن اک سہایا۔ جوت رو سس چاڑھ چنّ، اندھ اندھیر گوائیا۔ راہ تک سری بھگون، آسا اک ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دھردرگاہیا۔ کرم کہے کوٹ جنم کیٹاں آسا بدھی، بیٹھے دھیان لگائیا۔ راہ تکدے سُدی ودی، کیشنا شکلا پکھ ونڈ وٹایا۔ کوٹن کوٹ

آر پار کنارہ تکدے رہے جگت ندی، سنسار ساگر پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ راج راجان شاہ سلطان چھڈ کے گدی، گداگر ہو کے گھر گھر پھیریاں پائیا۔ ساچی دھار کیسے نہ لہی، بن کھوجن تھاوں تھائیا۔ کرم کہے جس ویلے میری پریم ستار وچی، وجہ ساچی دتی سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پریتی لگی، لگا ماتر صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، انگیکار اک ہو جائیا۔ کرم کہے مینوں ستگر دتا جنم، جنم کرم نال ملائیا۔ میرا نہ کوئی مذہب نہ کوئی برن، ذات وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں کرنی دا کرتا کرتے دی کرنی جن بھگتاں بخشی ساچی سرن، سرنگت اک جنائیا۔ اک ویراں بنواس جاندیاں مینوں رام لگا سی پھڑن، کیوں میرے نال چلیں واہو داہیا۔ سیتا لگی سی ڈرن، گھنگٹ اکھاں اُتے ٹکائیا۔ لچھمن میرے اُتے لگا چڑھن، اپنا بل ودھائیا۔ میں کہا میں بن کے ہرن، سب نوں دینا ہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کرم کہے اک دن میں آ گیا بھیلنی کول، راتیں سٹیاں لیا اُٹھائیا۔ سوانگی ہو کے وجایا ڈھول، ڈگا آکے پچھے لگائیا۔ جس ویلے اُس نے رام لیا بول، اپنا دھیان لگائیا۔ میں ہس کے کہا نال مخول، کی رولا رہی پائیا۔ اوس نے کہا تُوں کون اوہ میرا میرے کول، جھلی نہ جائے جدائیا۔ میں اوسے ویلے بن کے پنڈت پاندھا رول، پتری اوبنوں دتی وکھائیا۔ مینوں ڈھائی دے چول تینوں اگلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ اوس نے پنجاں رنگاں والی اپنی انگی لئی پھول، وچوں دانہ چول اک باہر کڈھائیا۔ کھندی ڈیڈھ دی اچے نہیں لوڑ، ویلا باقی بہتا نظری آئیا۔ کرم کہے میں اوس نوں کہا کوئی اپنے اندروں اکھ کھول، دوویں اکھاں اُنگلاں نال دبائیا۔ جس ویلے تیرا رام تیرا تول دیوے تول، کنڈا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھیلنی کہا تُوں پنڈت کون، اپنا ٹکانا دے جنائیا۔ میں کہا میں سدا رویا وچ پون، آسن سنگھاسن نہ کھئے بنائیا۔ میں بھگتاں نوں نہیں دیندا سوں، سٹیاں رسیا جگائیا۔ منمکھاں نوں چکن نہیں دیندا دھوون، منہ دے بہار سٹائیا۔ تیرا رام تینوں آیا ملاؤن، شہادت دیواں نال گواہیا۔ مینوں حکم دتا کرنی کرتے کراؤن، جو کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ میں تیرا اُجڑیا کھیڑا آیا وساؤن، ویکھ میرا روپ ست سروپ جو تیرے وچ سمائیا۔ بھیلنی اُچی چُک کے ویکھیا دھوون، ہتھ منھے اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ براہمن دئے سندیشہ اک، کرم اپنا روپ وٹائیا۔ اودھروں اک بھکھاری آ گیا منگدا بھکھ، چار تنیاں والی گودڑی ہتھ اُٹھائیا۔ اوس نے کہا کچھ ایہدے وچ سٹ، میرا بھنڈارا دے بھرائیا۔

اوس براہمن نے کرم رُوپ نے اک نیکی جہی پھڑ کے اٹ، اوبدے وچ دتی ٹکائیا۔ اوہ دُہتھڑ مار کے پیا پٹ، اُچی کوک سُنائیا۔ اودھروں بھیلنی نوں آگئی چھک، چھک دے نال رام لیا دھیائیا۔ تتاں دا وچولا بن گیا اک، ایکنکار بے پرواہیا۔ نام اگئی ملی چٹ، مانگت ہتھ پھڑائیا۔ نیتر کھول تینوں دواپر دا لیکھا پئے دس، وارتا دُہری دتی دُہرائیا۔ اوس اگوں بول کے کہا کھجھ، غصے نال سُنائیا۔ ایہہ کی تیری بدھ، مینوں دے بتائیا۔ حُکم ہویا نہ کر ضد، کلجگ ہور نوں نظری آئیا۔ تیرا لہنا دینا جس، سو مالک رہیا سمجھائیا۔ دھرنی دھرت دھول مان وڈیائی سوا گِٹھ، جس اُپر چرن ٹکائیا۔ تیری ننگی نہ ہووے پٹھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت بھگوان دا لیکھا دیوے لکھ، دوجا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پورب جنم دا لہنا دینا دیونہارا سنسار وچ، سنساریاں وچوں سنسار اپنالے وسائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ ڈانڈیا ★

ویلا وقت ہتھ زرنکار، آد پُرکھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سو پُرکھ زرنجن شاہ پاتشاہ سچی سرکار، زرنجن زراکار اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل اپار، الکھ اگوچر اپنے وچ سمائیا۔ ایکنکار جانے اپنی دھار، جس نوں جنے کوئی پتا نہ مائیا۔ آد زرنجن جوت اُجالا نور اپار، نورو نور کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا آپے ہویا خبردار، آپ اپنالے پرگٹائیا۔ سری بھگوان آپ اُپا کے اپنا سچ نشان، ست ستوادی ناؤں دھرائیا۔ پاربرہم پت پریشور آپے کر کے اپنی کار، کرنی کرتے آپ کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کی سکن جان، بے پہچان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو کھیلے کھیل زرنجن سرگن وچ جہان، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے ست ڈلارا شبدی جمیا اک بلوان، سچکھنڈ نواسی تھر گھر دئے مان وڈیائیا۔ سو وشن برہما شو کر پروان، ترے ترے میلا سہج سُبھائیا۔ حُکمی حُکم کر فرمان، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی اچھیا آپے کر پروان، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ چرن کول سچکھنڈ دوار، ہر پرگٹائیا۔ چھپر چھن نہ چار دیوار، دیا باقی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوئی جانے نہ ویلا کون، رُت ماہ تہت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس کھیل کھلایا اپ تیج وائے پرتھی آکاش پون، سو صاحب بے پرواہیا۔ گر اوتار جس دی دھاروں جمن، جوتی جوت جوت پرگٹائیا۔ جس دی پریتی پریم سیوا کرن ہون، اہوتی اپنا آپ ٹکائیا۔ جس دا میل آد جگاد جگ

چوڑی اون گون، پُری لوء آکاش پاتال اپنا رنگ دکھائیا۔ جس دا دو جہان چمن، لکھ چُراسی پُہل پُہلواری آپ مہکائیا۔ اوس دا لیکھا جانے کون، رسنا جہوا بٹی دند صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ویلا انت تہت نہ جانے ماہ، برکھ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی جس دھاروں اپنا آپ لیا پرگٹا، سو روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا محل اٹل سدا رُشنا، درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیا۔ کیسے نے صفتی نام کہا خُدا، کوئی رام واپگرُو کہہ کے رہیا منائیا۔ کیسے نے حرفاں وچ لیکھا دتا لکھا، کاغذ قلم شاہی جوڑ جُرائیا۔ کیسے نے کہہ کے بے پرواہ، پلُو لیا چھڈائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی اپنا لیکھا اپنے ہتھ رہیا رکھا، دوسر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جو پنج تہت کایا چولا لوک مات گئے ہنڈھا، تن ماٹی جوڑ جُرائیا۔ تنہاں شبد سندیشہ دیندا رہیا تھوڑ تھوڑ تھوڑا عرش فرش، خالق خلق مخلوق دتا درڑائیا۔ جس اُتے کرے کون ویلا کون وقت، پرہہ اپنے وچ سہائیا۔ سرشٹ سبائی کی جانے جگت، جاگرت جوت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ حُکے اندر لوک مات سارے آئے پرت، تن ماٹی خاکی رہے ہنڈھائیا۔ کیسے بھیو جنایا تھوڑا تھوڑا عرش فرش، خالق خلق مخلوق دتا درڑائیا۔ جس اُتے کرے اپنا پرہو ترس، انتر آتم پردہ دتا اٹھائیا۔ پریم پرتی میگھ دتا برس، اگنی تہت بُجھائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے سوگ ہرکھ، چنتا دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ ویلا وقت سہنجنا، سوہاونت آپ کرتار۔ کرے کھیل آد نرنجنا، دوسر نہ کوئی میت مُرار۔ سورج چند رو سس منڈل منڈپ جس دا روپ نہ کوئی ریکھنا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نہ کھئے ادھار۔ پُرکھ ابناشی سرب نواسی جس ویلے اپنا دھریا بھیسنا، بھیکھادھاری ہویا آپ اُجیار۔ سچ دوارے وسے اپنے دیسنا، دہ دشا نہ پاوے کوئی سار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل اگم اپار۔ اگم اتھاہ ایک پرہہ ایک، ایک ایک ہتھ وڈیائیا۔ دوسر اُس دا کیا کوئی لکھ لیکھا، ویلا وقت کون سمجھائیا۔ بن ہر کیرپا اپنا آپ نہ آوے کیسے چیتا، سُرتی سُرت نہ کھئے کھلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال گہر گمبھیر بے نظیر جگت جگ چوڑی کھیلے کھیڈاں، راگ ناد شبد دُھن برہم برہماد رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دُھر دی سُنی آواز، آشا اندر پوری ہوئی خواہش، سواس سواس اوسے دا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویلا وقت آد جگاد اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

نگ نال لیکھا لیکھا بالمیک، چار کُنٹ لکیر اک لگائیا۔ پرہو تیری رکھنی لمبی اڈیک، اگلا دھیان ودھائیا۔ تیرا ویکھنا کھیل ٹھیک، نرگن داتے بے پرواہیا۔ ابناشی کرتے ہو نزدیک، یرویر دتا سمجھائیا۔ ایس دی کون کرے تصدیق، شہادت کون بھگتائیا۔ میں کہا پرہو تیری میری سچی پریت، گواہ اکو نظری آئیا۔ اوس کہا کچھ گا سچا گیت، مینوں دے سنائیا۔ بالمیک کہا تون میرا میت، اس تون وڈا ڈھولا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیریا ندھان وسیوں چیت، من چنتا دتی گوائیا۔ پُرکھ اکال کہا اس تون لیکھا اچے بور ودھیک، ڈھر دی دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بالمیک پھر نگ نال لایا نقطہ، دوویں ہتھ گردن پچھے کھائیا۔ بے بھگوان میں جدوں ویکھیا تینوں پھردا تڑدا، انساناں وچوں انسان نظری آئیا۔ میرے اندرون کوئی فرنا پھردا، پتہ نہیں کی توبیں رہیا سمجھائیا۔ مینوں لوک پرلوک ایویں نگا جہا دسدا، دو جہان تیری سرنائیا۔ میں ایتھے ناں لوں کس کس دا، کوئن کوٹ گرو اوتار بیٹھے سپس نوائیا۔ پتہ نہیں لگدا ہر جت دا، شاہ سلطان تخت تاج تیری بھیٹ چڑھائیا۔ سب تون چنگا لگے پیار تیرا سچے پت دا، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ میرا جھگڑا مکا دے نت دا، تیرے نالوں نہ ہونے جدائیا۔ مینوں مارگ دے دے سکھ دا، ساچی سکھیا اکو وار پڑھائیا۔ میں پھر کسے کولوں کدی نہیں پچھدا، مکتب پڑھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دوارے دے سرنائیا۔ بالمیک پھر نگ نال ملایا نگا جہا کتا، ڈنڈا چھوٹا دتا جنائیا۔ پرہو تیرا میرا آہ ویکھ بنا، بھگت بھگوان اک دوجے دا سنگ نبھائیا۔ ابناشی کہا سُن میریا چنّا، تینوں سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑا ہویا اٹھا، سچ نیت نہ کھئے کھلائییا۔ اوس ویلے نرگن دھار ہو کے آواں بھٹا، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، تیرا لیکھا دئے چکائیا۔ بالمیک ایہہ نہیں کوئی وڈا آدر، عدل اپنا سچ دے سمجھائیا۔ بھگت ادھار کے بنیا سوریر بہادر، زوراور اکھوائیا۔ کوئی وڈیائی نہیں جے پار کر دے جگت ساگر، لگھ چوراسی پنڈھ مکائیا۔ سوہا نہیں جے نرمل کرم نہ کریں اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ میں تد جانا جے اپنے اُتے اوڈھن لے کے اک چادر، ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگائیا۔ جیہڑی اکیاں والی گاگر، رس اوسے دا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بالمیک کہا پرہو ایہہ کی کیتا، مینوں اندرون دتا

جگائیا۔ مین ہور کچھ ڈیٹھا، تینوں دیاں سمجھائیا۔ آس دسدا جس طرح پاٹا کیسے دا چیتھڑ نیکا، غریب نانا نظری آئیا۔ پُرکھ اکل کپا کی بالمیکا، کچھ ہور دے درڑائیا۔ زویداس کپا مین اچے جنم نہیں لیا میری ایس دے نال پرتتا، جو کلجگ وچ اپنا لیکھا ایہدی جھولی پائیا۔ کلجگ وچ مین وی بالمیک تیری ویکھن آؤنی بالمیکا، جو ننگ نال دتی کھچائیا۔ پرہوؤ نوں ملن دا ایہہ سب توں چنگا طریقہ، نہانے ہو کے تینوں دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، دُھر دا حکم اک منائیا۔ بالمیک کپا پرہوؤ مینوں اگلا لیکھا ربیا بھاس، میری آتم دئے گواہیا۔ میرا میلا بھگتاں ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ کپا کر پُرکھ انباش، اپنا بھیو کھلائییا۔ اکیاں دی بچھا کے پیاس، ترکھا دُور کرائیا۔ مین ایتھے رکھی آس، جس دی ترشنا نہ کھئے مٹائیا۔ بیس اکیسے تیرا کھیل ویکھنا خاص، خالص ہو کے دینا سمجھائیا۔ چھوٹے وڈے نگے تیرے پریم دا بھر کے اک گلاس، تن تیرے دین چھہائیا۔ تیرے آگے سچکھنڈ جانڈیاں لگے نہ کیسے پیاس، جگت ترشنا لگے نہ رائیا۔ جس ویلے بالمیک کپا مین تے زویداس دوویں اکٹھے رہیئے پاس، واہ واہ پرہوؤ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُورب لہنے سب دے ربیا چُکائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ تے، سچے پاتشاہاں دا ایشنان کرن ویلے

ساری سنگت پاسوں اک اک گلاس پانی دی سیوا کراؤنی اتے اپنے اتے پواؤنا ★

جس ویلے ایس دیہہ دا اتم ہویا ایشنان، دو جہان جس اگئی گائیا۔ اوس ویلے ہووے نہ کوئی حیران، حیرانگی نظر کھئے نہ آئیا۔ ایس دی بھسم دا سچ نشان، چار گنٹ دئے جنائیا۔ لوک مات اگئی بن استھان، ایک رنگ دئے رنگائیا۔ اگئی دوس پہلوں سب نوں سندیشے بھیجے سری بھگوان، بھل رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھے لاوے اوس ویلے ایشنان، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ سب دی سیوا دا دے کے دان، داتے دُھر دے دئے بنائیا۔ ویکھو بھل نہ جانا بن آنجان، بھگتاں والی ریتی سمجھائیا۔ بالمیک کھڑا دوارے آن، اپنی آسا ربیا پرگٹائیا۔ زویداس لکھدا جائے بیان، بھیو رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان ہر کرتا آپ رچائیا۔ مہاراج

شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگاں بھریو تھائے بھنڈارے اپنے وچوں باہر کڈھائیا۔ بالمیک کہے اٹھ رَوی گُرمکھ تیری آئی خواہش، دو جہاناں خوشی نال لیائیا۔ ہتھ وچ پھڑ اک گلاس، اُنگلیاں تین نال چُھپائیا۔ دُور دُراڈیاں گُرمکھاں دی بُجھے پیاس، گُرمکھاں دی ترشنا دئے گوائیا۔ دُھر دوارے ہووے نہ کوئی نراس، نراستا سب دی میٹ مٹائیا۔ جس دے پچھوں بھگتاں دی چلدی رہنی شاخ، بھگون اپنی دھار بندھائیا۔ پھیر سندیشہ دیوے دھوڑی راکھ، خاک سب نوں دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو جیوندیاں درشن دا اتفاق، دیہ دے پچھوں سینے چاک دئے کرائیا۔ دُھر دا لیکھا ہر دا واک، بھوکھتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گلاس کہے سُن صاحب گوہند، سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے پیاسا موڑیا بنا کے اپنی ہند، جُجھار جُجھ کے تیرا دھیان رکھائیا۔ اوہ سانہہ کے رکھی تُوں کِس بدھ، آپ اپنے وچ چُھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانہار اک اکھوائیا۔ گوہند کہیا مینوں پُتران دی نہیں پیاس، ست ستوادی ہو کے دیاں جنائیا۔ مینوں گُرمکھاں دی سدا آس، جو جُگ چوکرئی میرا سنگ نبھائیا۔ ایہہ دُھر سندیشہ دتا پُرکھ ابناش، اگئی حُکم جنائیا۔ گوہند جس ویلے میں ہوواں تیرے ساتھ، لوک مات لَواں انگرائیا۔ اوس ویلے گُرمکھاں دی اکٹھی بُجھا دیاں پیاس، جنم جنم دی ترشنا دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اوسے دی بخشش آیا دات، کران مات نہ کئے جنائیا۔ گلاس کہے مینوں گُرمکھ بھر، پریم پریتی نال رلائیا۔ میرا پُورا ہووے ور، ہر وریام دیوے وڈیائیا۔ اِس دی سیوا لَواں کر، جس دے سیوک گر اوتار نظری آئیا۔ پن رُپ رنگ ریکھ پرگٹ ہویا نرائن نر، در ساچے ڈیرہ لائیا۔ سچ سندیشہ جن بھگتاں دیواں گھل، اکو وار لائیا۔ گُرمکھو آخری منزل دا آخری جل، جلاں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گلاس کہے مینوں نظری آگئی چٹی چادر، سوہنی سیوا رہی کھائیا۔ جس ویلے گوہند پنجاں دتا سی آدر، ہیٹھاں دتی وچھائیا۔ جس ویلے امرت کڈھیا سی وچوں باہر ساگر، چوڈاں رتناں کھوج کھوجائیا۔ اوس ویلے پریم پیار نال گُپت دتا سی آدر، پرہ مہر نظر اٹھائیا۔ سچ دوارے کیتا سی سچا عادل، انصاف اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا رہیا وکھائیا۔ چادر کہے جس ویلے بالمیک میری ماری سی بکل، میں رو رو اکھیاں نیر وہائیا۔ اوس ویلے اوہدے انتر اک دھار آئی سی اتر، جوت نُر کر رُشنائیا۔ اوس نے کہا نہ رو میرے پُتر، تینوں دیاں

وڈیائیا۔ بالمیک کہا پہلوں مینوں چُک کچھڑ، پچیاں وانگ اُنگلی لائیا۔ پھر مین تیرا کراں شُکر، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ آگور
 دُھردرگاہی آیا اُتر، سچ سندیشہ دتا سُنائیا۔ مین کدے نہ جاواں مُکر، آگلا لیکھا دیاں وکھائیا۔ جس ویلے کلجُگ ہووے کوڑ کُڑیا را
 پُرکھ ابناشی جن بھگتاں دا کھاوے لیاندا سکا ٹکڑ، ٹکڑیاں دا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ہتھ رکھ
 وڈیائیا۔ چادر کہے میرا خوشی ہویا بند بند، میرے گھر وجی ودھائیا۔ جس ویلے گوتم تکیا سی چند، حُکم دتا سُنائیا۔ اوس ویلے
 میری کئی نون دتی سی گنڈھ، دوہاں ہتھیاں نال بندھائیا۔ نالے بول کے سوہنگ چھند، مُکھوں کہا تیری بے پرواہیا۔ دُھر آواز آئی
 ایہ کھیل ویکھ پکھنڈ، بھرمیاں بھرم جنائیا۔ جس ویلے ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ گیا لنکھ، پردہ اوہلا دیاں اُٹھائیا۔ جن بھگتاں پاواں
 ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ تیری چادر دا ہووے سنگ، انگ اپنے نال چُھائیا۔ گُرمکھاں دی ہووے ونڈ، بھگتاں دی جھولی
 بھرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سد مالک اک بخشند، سب نال میلا لئے ملائیا۔

جل کہے جس ویلے مین پریم دھار وچ وگیا، اپنا راہ چلائیا۔ اُپروں آ کے چرناں دے کولوں لنکھیا، چھوہ کے خوشی منائیا۔
 سچ پُچھو دیوت سُر سب نے خالی ہتھ ڈاہ کے منگیا، دھیان چرناں وچ ٹکائیا۔ دُبائی دُبائی کردی ویکھی گنگیا، جمن سُرستی
 گوداوری نال کُرائیا۔ دو جہان کہن سانوں کھوجیاں کتوں نہ لبھیا، چار کُنٹ دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ گر اوتار کہن ایہ رس آگما
 مدھیا، مدھر خُہاری دئے چڑھائیا۔ جس دی لنکھ گیا اندر شاہ رگیا، اوس نون شہنشاہ دتا ملائیا۔ جنم جنم دی بُجھا کے آگیا، آگیان
 اندھیر دتا مٹائیا۔ کوڑی کِریا دی کر کے ہتیا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جُگ چوکڑی جو پُرکھ ابناشی سانہ کے رکھیا، امانت اپنے وچ
 ٹکائیا۔ تس دا کھیل ویکھیا آگھیاں، آخر رہیا جنائیا۔ چار جُگ چرنودک کسے ہتھ نہ آیا سخیاں، تٹ کنارے دین دُبائیا۔ وکھرا پریم
 وسیا جل مین مچھیاں، مچھاں کچھاں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ جل کہے جس
 ویلے مین دھرنی اندر تریا، اپنا آپ چُھپائیا۔ مین شُکر کیتا کسے ہتھ نہیں آیا نگریا، میری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مین خاک وچ جُڑیا، تاک
 آگلا لیا کھلائیا۔ یاد آئی جس ویلے گوبند نون فرنا پُھریا، پُرکھ آکال دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، الکھ آگم

اتھاہ ساچی کرنی رہیا کرائیا۔ جل کہے میں فُرنَا دسناں گوبند اک، جس نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے دُھر دا تے پُرکھ اکال دتا سی لکھ، بن اکھراں ہتھ پھڑائیا۔ نام اموک پا کے بھکھ، جھولی دتی بھرائیا۔ ہتھ مار کے پٹھ، سچ بخشی سرنائیا۔ گوبند نوں پُت بنا کے سکھ، اپنی آسا دتی وکھائیا۔ اوس نے کہا میں تیرا پیار منگان نت، پُت سکھ تیرا رُپ نظری آئیا۔ تُوں صاحب مالک ہو کے بن جا پت، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دے کے چٹ، دُھر دی چٹھی ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے لوک مات کلجگ اتم ہو کے آیا اک، ایکنکار رُپ دھرائیا۔ پھیر وسان تیرے دیس وچ، سچ سہنجنا دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگئی کار آپ کرائیا۔ جل کہے میں نہیں کیتی جلدی، نو نو چار چوگری بیٹھا رہیا دھیان لگائیا۔ ایہ کوئی کھیل نہیں اج کل دی، کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرے کھیل اچھل چھل دی، ول چھلدھاری آپ اکھوائیا۔ میری دھار انوکھی جل دی، اپنے اُتے دتی وبائیا۔ کی وڈیائی ایس ماٹی کھل دی، تتاں رنگ رنگائیا۔ جس ویلے ارجن دی کایا دکھڑا سی جھادی، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ اک ویراں وچھوڑے وچ جے تیری ماٹی ہووے بلدی، میں ویکھاں چائیں چائیا۔

پارہم پت پریشور تینوں پتہ نہیں اس پریم پیار سل دی، جس دا آر پار نظر کھئے نہ آئیا۔ اگوں آواز آئی نہچل دھام اٹل دی، ست ستوادی دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرتا پُرکھ کھیل وکھائیا۔ جل کہے میں دسناں پچھلی بات، سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے بھیلنی کول کئی سی اک رات، رام بنواس ڈیرہ لائیا۔ اوس ویلے اوس جل وچوں بھر کے اک گلاس، اپنے اُتے لیا پائیا۔ پھیر مستک ٹکا لا کے ساچ، بھیلنی دتی وڈیائیا۔ ہوئی جیہی اندروں دتا اکھ، تُوں اگو نام لینا دھیائیا۔ اوس کہا میں انا تھ، کوچی کملی نہ کھئے چترائیا۔ رام کہا ایہ میری راکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ اوس کہا میں درشن منگان ساکھیات، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیا۔ رام کہا ایہ اگلا حالات، تینوں دیاں جنائیا۔ بھیلنی کہا لکھ قلم دوات، اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ رام کہا میرا رام مینوں پچھوں رہیا اکھ، اپنا حکم منائیا۔ جس ویلے میں آپ آواں ہوئے پُرکھ ابناش، لوک مات پھیرا پائیا۔ اوس ویلے ساچے بھگتاں دا دے کے ساتھ، گرمکھاں اپنے انگ لگائیا۔ رام تیرے پریم دا گلاس، اوہناں دے ہتھ دیاں پھڑائیا۔ اگے کیسے دی کوئی لوڑ رہے نہ آس، آساں دا مالک اگو نظری آئیا۔ بھیلنی کہا مینوں تیرے اُتے وشواس، بھروسہ دُھر دا دینا بندھائیا۔ رام کہا بھیلنیے کلجگ ہونا بڑا بدمعاش،

چاروں کُنٹ کرے لڑائیا۔ بھیلنی کہہ میرا صاحب آپے لوے راکھ، جس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ رام کہہ مینوں ہور کچھ ربیا بھاکھ، بھوکھت دیاں وڈیائیا۔ جنان چر اپنے سرتے رکھے نہ تاج، شہنشاہ نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، - جل کہے میں سیوک بردا، آد جگادی سیو کھائیا۔ جن بھکتو ہن چاکر ہو گیا تھادے گھر دا، کایا اندروں کراں سچ صفائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مؤل نہ ڈردا، بھے سارے دتے مٹائیا۔ جو میرا مالک حکم کردا، اوس دی مٹاں ست رضائیا۔ جگ چوگری کدے نہ مردا، اندر باہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا ناتا دے بندھائیا۔ جل کہے مینوں سمجھو نہ پانی، ماٹی وچوں نظری آئیا۔ جن بھکتو تھادے اندر ملا دیاں تھادا ہانی، گھر میلا سہج سبھائیا۔ تھادے اندروں سنا دیاں تھادی ہانی، آگھی راگ الائیا۔ تھادے اندر ملا دیاں تھادی رانی، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنہار اک اکھوائیا۔ پانی کہے میں ایویں نہیں ربیا زڑھدا، جگ جگ اپنی سیو کھائیا۔ وپندے وپن ایویں نہیں ربیا تڑدا، اچیاں نیکیاں پربتیاں وچوں ساگر وچ سمائیا۔ میرے اندر اک فرنا سی ربیا پھردا، جس دی رمز نہ کھئے سمجھائیا۔ میں مٹر بنیا ربیا سادھ سنت گر دا، ناتا جگت وچ رکھائیا۔ ہن پتہ لگا ناتا ہور کوئی جڑدا، جوڑنہار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری کرنی لیکھے لائیا۔ جل کہے میں مٹنا نہیں وانگ جل ترنگ، بُدبدا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جگان دی منگ، چوگریاں دین گواہیا۔ بھگتاں دا سنگ، گرمکھاں دیاں وڈیائیا۔ سنتاں دا اند، سکھاں دیاں وکھائیا۔ پنجاں دی ونڈ، گوبند دھار چلائییا۔ جس دے اتوں دی گیا لنگھ، جس دے نال مل کے پے گئی ٹھنڈ، سانت ست سروپ سمائیا۔ جن بھکتو تسان نہیں ویکھیا میں پرہ دی کریا نال تھادے اندر گیا لنگھ، اپنا پندھ مکھائیا۔ میں بیٹھا جا کے اوس سیج پلنگ، سچ سنگھاسن جو صاحب دتا وکھائیا۔ گول نالوں گولاپت دا چنگا اند، جو تپیاں دا تپی کلیاں دا کلا نظری آئیا۔ میں گایا اکو چھند، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رستہ دتا وکھائیا۔ جل کہے میں ویکھیا سچا رستہ، اپرپر دتا سمجھائیا۔ پریم خُماری اندر مستا، مستی لئی چڑھائیا۔ خوشیاں وچ ہسدا، سوہنا تال وجائیا۔ چار کُنٹ نسدا، دہ دشا بھجان واہو داہیا۔ جتھے گرمکھ ہووے وسدا، اوس دے اندر ڈیرہ لائیا۔ مزہ دیواں اپنے رس دا، سواد سچا دیاں وکھائیا۔ ڈھولا سن لوں بھکت بھگوان جس دا، وید پُراناں نظری آئیا۔ میلا

ویکھ لوں بھگتاں دی آگھ دا، پرتکھ درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکائیا۔ جل کہے میں سب نوں دے دینا اجّ جواب، نو کھنڈ پرتھی لکھ چوراسی دینا جنائیا۔ کیسے تیرتھ تھ وچ امرت نہ رہیا آبِ حیات، آبرو ساریاں دی دے گوائیا۔ اکو مالک اکو دا خطاب، خطرہ سب دے اُتے چھائیا۔ اکو دا ڈھولا اکو دا ناد، نر نرنکارا اک وجائیا۔ اکو سنت تے اکو سادھ، صاحب اکو اک اکھوائیا۔ اکو دا مندر اکو دا راز، اکو پردہ رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ جل کہے میں اتوں نساں سب نوں دینی خبر، بے خبراں دیاں جنائیا۔ تیرتھ تھ اٹھسٹھ بہ جاؤ کر کے صبر، صدق اکو اک جنائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں سب دی پوری ہو گئی سدھر، سدا دے دے دیاں سنائیا۔ کرتا پُرکھ پرہہ کرن آیا اک عدل، عدالت اکو اک وکھائیا۔ شبد وبار کر کے سب کچھ دیوے بدل، بدلہ آپے دے چکائیا۔ اپنا نام درڑا کے ڈھولا غزل، نغمہ اک سنائیا۔ حُکے اندر آئی سب دی اجل، عرض سکے نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جل کہے میں دیواں ہوکا، حُکمی حُکم سنائیا۔ نو ست ویکھو آخری موقع، مُکمل دیاں درڑائیا۔ ابناشی کرتا کرے نہ کدے دھوکھا، کوڑی کار نہ کھئے کھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دس کے سوکھا، اوکھا پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا لیکھا جانے ڈھردرگابیا۔ جل کہے میں سرب جگاواں، ڈھر دا حُکم سنائیا۔ بھگتاں پکڑ اٹھاواں بابواں، اپنی سیو کھائیا۔ پُتران نال ملاواں ماواں، جن جنیدی دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دی کھیل آپ وکھائیا۔ جل کہے میں چھڈ دتا جھگڑا، کروٹ لوں بدلائیا۔ ناتا جوڑ کے بھگتاں سگلا، سنگی لے بنائیا۔ جنہاں دا لیکھا مُکیا اگلا، اگلوانڈھی ملے بے پرواہیا۔ جنہاں دا دھام سچکھنڈ بنگلا، محل اٹل سوہیا پائیا۔ اوہناں دے نال مل کے پرہہ چرن کری بندنا، سپس جگدیس جھکائیا۔ آگے ایہناں دا پلا نہیں چھڈنا، لکھ چوراسی نالوں ہو جدائیا۔ سری بھگوان آگے اکو واسطہ گھتتا، بینتی دینی درڑائیا۔ بے پرہو میں ایہناں دے نال وسنا، جو تیرے واسطے اپنا آپ گئے مٹائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساتھ دوہاں دا اکو جہا رکھنا، آگے پچھے نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتو تہانوں دے کے جاوے امرت رس دی ساچی دچھنا، اُتر پورب پچھم دکھن تکنا چائیں چائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی جگندر سنگھ دے گرہ رڑکا کلان ضلع جالندھر ★

جل کہے میں ٹھانڈا سیت، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ سچ دوارے اندر میری پریت، پریمی رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں اندر بیٹھا رباں اتیت، اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ جس ویلے صاحب ستگر کرے بخشیش، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا نال رلائییا۔ جل کہے میں امرت رُوپ، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ میری آسا چار کوٹ، دہ دشا نین اٹھائیا۔ میرا میلا ست سرُوپ، ست ستوادی وچ سائیا۔ میں جھگڑا چکاواں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِرپا پرے ہٹائیا۔ جن بھگتاں کولوں میرا لُو ٹبوت، جگ چوڑی دیواں سدا گواہیا۔ میں ہر گھٹ وسان کایا کلبوت، تن مندر ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ ابناشی رکھیا آپ محفوج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا کھیل خالق آپ جنائیا۔ جل کہے میری امرت دھار، دھرنی اُتوں ہتھ کسے نہ آئییا۔ جد ملیا ستگر دوار، دوسر سکے نہ کھئے ورتائیا۔ جاں چڑھیا تے دتا رس خُمار، خُاری اک رکھائیا۔ جاں اُتیا تے نچھر دھار، جھرنا اگم جھرائیا۔ جاں کیتا تے سچ پیار، دوسر ناتا نہ کھئے رکھائیا۔ کھیل ویکھیا سوامی کِرپا جگ چار، چارے کُنٹ اگھ کھلائییا۔ منگدا رسیا بن درویش بھکھار، اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری بنت آپ بنائیا۔ جل کہے میں امرت جی کا، جیون جگت دیاں بدلائییا۔ میرا رُوپ انو پ نیکن نیکا، جگ نیتر نظر کسے نہ آئییا۔ گر اوتار رکھن اڈیکا، بیٹھن اگھ کھلائییا۔ میریاں اوس دے نال پریتا، جو پریت دھردرگاہیا۔ جو بھيو چکاؤندا اوچا نیچا، راؤ رنکاں ملے وڈیائیا۔ کوڑی کِرپا رہن نہ دیوے شریکا، دھر دا میلا لیا ملائییا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیتا، ست سرُوپ سائیا۔ گرمکھ بناواں تیری ریتا، دردیاں دکھ گوائیا۔ رنگ رنگاواں ہست کیتا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا میرے نال رکھائیا۔ جل کہے میں امرت امیوں، ایکا ایک دتی وڈیائیا۔ میرا بھگتاں نال نیہوں، زینکار دتا جڑائیا۔ سمند ساگر سارے کھندے کیوں، کی تیرے وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ جل کہے میرا پریت سوامی، مالک نظری آئییا۔ جو امرت بنائے جگت جل پانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جس دی دھاروں اُچے چارے کھانی، چارے بانی ناد وجائییا۔ جس دی آتم سُگھڑ سُچجی رانی، سوانی اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا میلا میل ملائییا۔ جل کہے میں امرت چوگا، ابناشی کرتے لیا اُچائیا۔ صرف رکھیا بھگتاں جوگا، صرف نال رسیا

ورتائیا۔ بے شک بھنڈارا بھنٹا، دیونہارا آپ ورتائیا۔ جس ویلے محمد نے رکھیا سی روزہ، پہلی وار اک قطرہ مکھ وچ دتا پائیا۔ اوہ بولن توں ہویا خاموشا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ اوہدا انتر کھول کے لوچا، نین دتا بدلائیا۔ اکو بخشی ساچی سوچا، سمجھ دتی درڑائیا۔ لگھ چوراسی وچوں مانس جنم ساچا موقع، جس وچ ملے بے پرواہیا۔ دوجا سن کے ناد اگم ہوکا، کلمہ دتا درڑائیا۔ چرن کول وکھا کے کوٹھا، درگاہ سچ دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی بنت بنائیا۔ امرت کہے میں پانی جل، جل پانی امرت روپ وٹائیا۔ میں پرگٹ ہو کے وچوں تھل، سل دھرتی دیاں گوائیا۔ خاک وچ رل، دیواں مان وڈیائیا۔ جس ویلے بھگتاں اندر آواں چل، روپ اپنا ہور پرگٹائیا۔ پورب کمائی دا دیواں پھل، کیتی کرنی جھولی پائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترشنا ڈونگے ویکھے جھل، جھل وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر صاف ستھرا کر کے دیپک جاواں بل، جوتی نور نور کراں رُشنائیا۔ شبدا اگمی وچا کے ند، سوئی سرتی دیاں اٹھائیا۔ سدھا ہو جاواں اوہدے ول، جو پیس اکیس دھیان لگائیا۔ ویہ سو اگی دا ایہو پھل، جو بھائی گرداس گیا لکھائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رزکا کلاں ضلع جالندھر ★

امرت کہے میرا سچ بھنڈار، آد جگاد جگ چوکڑی ہر کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سہیلا اک اکیلا بن ورتار، نت نوت جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ وست اگمی دسے اپنی تھار، جگت سرشٹی نظر کیسے نہ آئیندا۔ سو گرمکھ سجن جانے وچ سنسار، جس صاحب سوامی امرت رس چکھائیندا۔ کلجگ قلم شاہی کرے سرب پکار، شاستر سمرت وید پُران راگان ناداں ڈھولا گائیندا۔ درشٹی اشٹی وسیا باہر، بیہو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ جس سنت سہیلے مانس جنم کیتا ایکا وار، نرمل جیا آپ کرائیندا۔ اٹھاراں دھیائے کیتا کرے پکار، باران اکھشری ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، جگ چوکڑی اپنی کار کرائیندا۔ امرت کہے میرا ایکا بھگونت، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ میرا میلا کراوے ساچے سنت، ہرجن گرمکھ دئے ملائیا۔ میری مہا صفت سدا اگنت، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا کوئی نہ جانے آد انت، کس بدھ میری بنت بنائیا۔ بن میرے پیتیاں آتم سوانی ملے

کوئی نہ کنت، ہر سجن نظر کیسے نہ آتیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوڑی ہو کے گئے اسنکھ، انگت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ امرت کہے میں انتر رسیا، رسنا جہوا بتی دند میری صفت سکے کوئی نہ گائیا۔ میرا مالک خالق اکو عرشیا، فرشی داتا بے پرواہیا۔ جس رحمت امرت اگتی دھار اپنی برسیا، چھانویں کروڑ میگھ مالا سُرت اند بیٹھے نین تکائیا۔ وشن برہما شو رہے ترسیا، گر اوتار پیر پیغمبر خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ نت نوت جن بھگتاں آسا منسا بھٹکیا، کیر جُلابا کوک کوک سنائیا۔ بن میرے پریم کایا چولی کیسے نہ رنگیا، ستگر ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ کیسے تن وجود نام رباب نہ وجے مردنگیا، سُرتی تال نہ کھئے سنائیا۔ بن امرت لکھ چوراسی جیو جنت جگت سوانی رنڈیا، کنت کنتوبل کنتھ نہ کیسے لگائیا۔ ایہہ وست کیسے ہٹ وچوں ملے نہ منگیا، بن ستگر پورے لوک مات نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ امرت کہے میرا مالک دین دیاں، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جس ویلے جن بھگتاں میرا جام دیوے پیال، پریم اپنی اکھ کھلائیندا۔ جوت جگا کے جلوہ بے مثال، نورو نور نور رُشنائیندا۔ شاہ بنا کنگال، شہنشاہ رُپ وٹائیندا۔ مُریداں پُچھے حال، مُرشد پھیرا پائیندا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، ساچی دھرم سال اک وکھائیندا۔ جس گھر وسے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ امرت کہے میں آتم جیا، جیوڑے دیاں بدلائیا۔ ست دھرم دی میتھوں چلے نینہا، زرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ سچ سچ دا بیجاں بیج بیا، پُہل پُہلواری اک مہکائیا۔ مان چکا کے ابھان مٹا کے ساڈھے تن ہتھ سیا، کایا چولی دیاں بدلائیا۔ جن بھگتاں پرہ ملن دا دس کے ہیا، دُہر دا حوصلہ دیاں ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس پروان مینوں کیا، بے ایماناں ایمان دیاں جنائیا۔ امرت کہے مینوں پیغمبران کہا حیاتے آب، لبان نال چُھپائیا۔ جنہاں ویکھی اک محراب، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ جتھے وجے اک رباب، تال اگما ناد سنائیا۔ اوتھے متر اک احباب، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا سارے لیندے خواب، نیندر غفلت وچ دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی ساچا سجدہ دینے آداب، سپس جگدیس آپ نوائیا۔ نظری آئے مالک واحد، واہوا گر وڈی وڈیائیا۔ جس نے میری رچنا رچ کے آد، انت اپنے نال رکھائیا۔ سو ہر گھٹ ہو رہیا وساد، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سنت بھگت گرمکھ گرسکھ سد رکھن میری تانگھ، مُنمکھاں آس نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے ستگر پریم دی چڑھے کانگ، لہر

لہر نال ٹکرائیا۔ اوس ویلے انتر اندر کایا مندر آوے اک سواد، جس دا سواد رسنا نہ سکے گائیا۔ جن بھگتو پرم پُرکھ پرماتم تہاڈے واسطے رکھی ایہہ دات، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، امرت رس نال بُجھائے پیاس، ترشنا کوڑی جگت دیوے گوائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردارور سنگھ دے گرہ پنڈ رُڑکا کلان ضلع جالندھر ★

امرت کہے میرا جس دو جہان گاؤن، صفتان نال کرن وڈیائیا۔ دیوت سُر سارے دھیاؤن، نیتر مؤند نہ کھئے وڈیائیا۔ اک دُو جے نوں کہہ کہہ سُناؤن، دُھر سندیشہ شبد جنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم بھگتان آئے رس پیاؤن، نچھر جہرنا دیوے جہرائیا۔ سِری بھگوان دا لیکھا جانے کون، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا گرہ ہوئے بنگتا آیا ڈھاؤن، جوٹھ جھوٹھ لیکھ مکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر آیا وساؤن، شبد سوامی ڈیرہ لائیا۔ پون اگئی آیا جھلاؤن، اُنجا پون نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مندر آیا وکھاؤن، گرمکھاں انتر پردہ آپ اُٹھائیا۔ امرت کہے آد جگاد مینوں سارے دھیاون، بیٹھے دھیان لگائیا۔ بن میرے کوئی نہ ہویا پتت پاون، پُنیت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بھگتان پکڑے کوئی نہ دامن، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچ پیائے کوئی نہ جامن، رس خُماری نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا کھیل رسیا کرائیا۔ امرت کہے میرا رس بنایا پرہ، ہر دتی مان وڈیائیا۔ رتناں وچوں رتن لبھ، امولک دتا سمجھائیا۔ جس دے انتر رکھیا کول نبھ، بھانڈا دتا بھرائیا۔ اُس نوں نظری آیا جھب، اوہلا دتا چُکائیا۔ اوہ کر کے پار حد، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ گرمکھ وس کے گھر دس، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ راگ سُن کے شبد انحد، سوئی سُر تی لئے اُٹھائیا۔ نوری جوت پرکاش تگ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ پریم پریتی اندر بھگت بھگوان مل کے پئے ہس، ہستی اپنی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، امرت رس اکو اک وکھائیا۔ امرت کہے میں آتم میتا، مٹر پیارا پرہ اکو نظری آئیا۔ میں کسے ہتھ نہ آواں مندر مسیتا، ستگر پورا دیونہار وڈیائیا۔ میرا رس کدے نہ ہووے پھیکا، پُرکھ اکال دین دیاں ست سچ مٹھا وچ دتا بھرائیا۔ میں لیکھا جانا جیو جی کا، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سب نالوں اتم گوبند میرا دسیا

طریقہ، پنچم دے کے گیا وڈیائیا۔ نام ندھان امرت جس گرمکھ پیتا، سانتک ست دئے کرائیا۔ پنج تت کایا ترے گن تپے نہ پھیر انگیٹھا، اگتی آگ نہ کھئے لگائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر چاڑھے رنگ مجیٹھا، ایتھے اوتھے دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ مان دوئے اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت جام پیا زردھن سردھن اکو جہا کیتا، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

در کہے پرہے ملیا دردی، دردوند نظری آئیا۔ جس منظور کیتی پچھلی عرضی، آرزو لیکھے لائیا۔ کھیلی کھیل سی سنگھ نر دی، نر سنگھ اپنا روپ وٹائیا۔ ایہ کھیل ہرناکش گھر دی، پورب دئے گواپیا۔ جس دے کولوں سرشٹی ڈردی، بھے وچ لوکائیا۔ اک بھگت دی آتم پڑھدی، ڈھولا بے پروا پیا۔ ایہ کھیل سچ اسچرج دی، اچرج رہیا کرائیا۔ ہرناکش دا اک چاکر جس دی مان سدا سی اوس نوں ورجدی، ہولی ہولی سمجھائیا۔ بچیا ایہ کوڑی کھیڈ ایس دی فرض دی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ در کہے مینوں آگتی یاد، پتی کہانی دیاں جنائیا۔ جس ویلے رکھشا کیتی سی پرہلا د، پرے توں پرے دا مالک پھیرا پائیا۔ اوس ویلے ہرناکش دے نفر کیتی فریاد، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ میری ماتا نے مینوں سکھیا دتی آپ، بن ہر دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں بن رسنا جہوا تیرا کردا رہیا جاپ، پرہو انتر انتر دھیان لگائیا۔ در دہلیزے بیٹھا ویکھاں ساکھیات، دوسر نظر کیسے نہ آئیا۔ چرن کول ہو محتاج، نوازش نال سنائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرا تھ، سچ دے مان وڈیائیا۔ بھگت ادھارن پچھے آئیوں آپ، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ کیوں نہیں پرگٹ ہویا ساکھیات، سوچھ سروپ اپنا دے جنائیا۔ شبد اگتی ہر نے مار آواز، سندیشہ دتا جنائیا۔ جگ چوکڑی میرا کھیل تماش، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ اس دا ڈونگا کوئی راز، ابھیو اپنے وچ رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت اندھیری آوے رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہو کے آواں پُرکھ ابناش، ساچا نور کراں رُشنائیا۔ اوس نفر نے کہا ساچ، سچ تیری سرنائیا۔ سُن بینتی میں کراں جوڑ کے دوویں ہاتھ، در تیرے سپس نوائیا۔ مینوں سچ

دس دے بات، امنگی تیتھوں منگ منگائیا۔ جس طرح پرہلاد دی رکھشا کرن دی خاطر ہرناکش دا کیتا گھات، اپنا وپس بدلائیا۔ کی اوس ویلے کوئی بھگت تیرا ہووے داس، داسی روپ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں چار جگ دے وچھڑے ساریاں جوڑا نات، چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نفر کہے پرہوُ میرا نام نننا، بھل کدی نہ جائیا۔ جس ویلے کلجگ بناویں بنتا، ایہہ کھیل دینا وکھائیا۔ ہُن اندرے اندر تیرے آگے کراں منتا، رسنا جہوا نہ کھئے سُنائیا۔ بھے وچ نہیں کوئی بمتا، حوصلہ اور نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں ڈر لگدا کولوں نندکا، جو تیرا نام گئے بھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا میں مالک جیو پند دا، تن ماٹی دیاں وڈیائیا۔ میرا کھیل گہر گمبہر گئی گہند دا، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے وقت ہونے سہنجنا پرہہ بخشنند دا، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نفر کہا بھگت پرہلاد پچھے ماریں ہرناکش، ہر اپنی کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں ایسے طرح کلجگ اتم بھگت سہیلے کراں خالص، کلجگ کوڑا پار کرائیا۔ ننتے کہا کِس بدھ بنیں ثالث، اپنا پھیرا پائیا۔ بھگون کہا میں جنماں کسے نہ گہر ماٹی بالک، نرگن زوریر ہو کے پھیرا پائیا۔ سنت سہیلا بن پرتپالک، رکھشا کراں تھاوں تھائیا۔ اوس کہا پرہوُ کی میری وی نندرا لاسینگا آس، اپنی آگہ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ساچی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن نفر غلام، تیرے انتر رُچی سچّی نظری آئییا۔ تینوں پتہ نہیں اچے میں پرگٹ ہو کے آؤنا رام، ترنتے اپنا پھیرا پائیا۔ کرنا کھیل اک مہان، بنواسی ہو کے وقت لنگھائیا۔ پھیر دساں اک نشان، تینوں لواں ملائییا۔ اوس نے ہتھ جوڑ کے کہا واہ میرے بھگون، تیری بے پرواہیا۔ میں اک منگاں دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس ویلے آپ ہوئیں بھگتاں اُتے مہروان، مینوں اپنا لہنا دینا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی دے کے کھیل کرے بھگون، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ جگ پلٹ کے بن گیا رام، سینتا سوانی جنک سپتری آپ پرنائیندا۔ دستھ دے گہر دی ہونے کیکئی پریشان، تخت تاج چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ کیکئی دا کوڑ ویکھ نشان، ناتا کوڑا مات نڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنی کردا آگیا پنچبٹی، رمیا اپنا پھیرا پائیا۔ اوتھ اک بھڑبھونجے دی سی ہٹی، جو چنے رسیا وکائیا۔ اُس نوں سہج نال جا کے پُچھیا کی اِس دے وچوں کھٹی کھٹی، مینوں دے جنائیا۔ اوس نے کہا نو ٹکے آمدنی دسواں پیندا چٹی، مینوں

حساب کڈھنا جاچ نہ کیسے سکھائیا۔ رام نے ہوئی جہی اوبدے مستک وچ ماری چھٹی، سُرتی دتی بھلائیآ۔ اوبنوں پچھلی یاد آ گئی جیہڑی ہرناکش دے در دوارے وچ سی ڈٹھی، ساکھیات اوبو روپ وکھائیا۔ پھیر رام نے بتھ رکھ کے اوبدی گچی، اپنے چرناں اُتے دتی چھپائیا۔ اوبدی ہنکار والی مت ہوئی ونگی، نانا ہو کے نیتر رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ رام کہا بھڑبھونجے تیری کیہڑی دکان، مینوں دے وکھائیا۔ اُس نے کہا آ میرے مہان، تینوں دیاں بہائیا۔ جس ویلے اندر لنگھیا اوتھے اک گگا بیٹھا سی جوان، سرپ روپ وٹائیا۔ اوہ ویکھ کے ہویا حیران، چلدا پھردا رام کدھروں آئیا۔ نیتر درس کر کے ہویا پریشان، کس میرے انتر امرت دتا چکھائیا۔ اگوں ہو کے متھا ٹیکیا آن، چرناں سپس چھپائیا۔ اوہ بھڑبھونجا ڈریا مہان، ساہ وچ ساہ نہ کئے رلائیآ۔ چھیتی نال اپنے اُپروں چادر سٹ کے کہندا ایتھے بہ جا میرے مہان، آگے لوڑ رہی نہ رائیآ۔ ایہ کدھروں مل گیا اگوں شیطان، دوہاں نوں گوڑھی نیند نہ دئے سوائیا۔ رام نے اوبو چھٹی اوس سرپ دے سرتے رکھی آن، منکھاں وچوں منکھ لیا پرگٹائیا۔ اوبنوں پُچھیا ہور گیان، کُچھ اپنا دے سُنائیا۔ اوس نے کہا ایہدا دسواں ٹکا تیرا پین کھان، میں وست اپنی جھولی پائیآ۔ دوجی وار پھیر رام نے کہا نال زبان، کُچھ ہور دے درڑائیا۔ سرپ نے کہا مینوں ایس نظری آوندا وچ جہان، کھیل ہونا اک بھگت تے اک بھگوان، بھاگ ساچے گھر لگائیا۔ پرہو نے کہا اوس دا کی نشان، مینوں دے درڑائیا۔ سرپ نے کہا اوبدے پاٹے چیتھڑ چیماری دی کل پلے کُچھ نہیں پین کھان، بھکھا ننگا نظری آئیا۔ اونے چر نوں لچھمن نے چُک کے تیر کھان، سرپ نوں مار کے پار دتا کرائیا۔ رام نے کہا ایہ کی کیتا نادان، ایہ مینوں بڑی سوہنی گاتھا سی رہیا سُنائیا۔ اوسے ویلے سینتا نے اوس اُتے پردہ پایا آن، اپنی سیو کھائیا۔ رام نے کہا جا، پھیر میرا بھگوان تینوں ملے آن، مہاناں والا روپ وٹائیا۔ بھڑبھونجے کہا ایہ کی گیان، مینوں دے سمجھائیا۔ رام نے کہا تُوں ہرناکش دا دربان، پچھلا لیکھا دیاں وکھائیا۔ اوس نے کہا کُچھ آگے دے دے دان، جھولی تیرے آگے ڈابیا۔ رام نے کہا جس ویلے کلجگ اتم ہووے مہان، مہا سچ کئے کہن نہ پائیآ۔ اوس ویلے پُرکھ اناشی پرگٹ ہووے نوجوان، جودھا سُرپیر بے پروا بیا۔ تیرے دوارے پھر آوے وچ جہان، دو جہاناں مالک پھیرا پائیآ۔ اوس نے کہا میں کیہو جہا بناواں استھان، جس دے اُتے اپنا ٹھا کر لوں بہائیا۔ رام نے کہا اوبنوں ایہو جہا چنگا لگے چھوٹا جہا مکان، جس دے وچ تیرا لیکھا

دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دربان کہیا ہُن میں بھڑبھونجا، دوہاں جہاں دی سو جھی گئی آئیا۔ کوئی ہور بھو ہئے گوجھا، مینوں دے سمجھائیا۔ اوس نے کہیا جس ویلے بڈھو شاہ نے گوہند دے آگے رکھیا کوجا، بیٹھاں اُتے ٹکائیا۔ اوس ویلے کوئی ہور نہیں ہونا دوجا، ایہو جہا ویلا وقت وڈیائیا۔ جس نوں گوہند نے کر کے مودھا، دوجا بھاؤ اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ رام نے کہیا اوہ بھڑبھونجے نوں اچے بننا بڈھو، بڈھ تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ تینوں لبھو، جس تیرا لیکھا دینا چکائیا۔ اوہ تینوں بوجھو، دوجا اکھ نہ کھئے ملائیا۔ تیرا لیکھا اوسے کولوں مُکو، جو سب دا ہونے گوسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ویلا وقت ہویا تبدیل، ہر کرتے کھیل رچائیا۔ جس دی شہادت کوئی نہ دیوے نہ کوئی وکلا ہونے وکیل، وکالت کم کیسے نہ آئیا۔ من مت دی چلے نہ کھئے دلیل، بڈھی ملے نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بڈھو نے اپنی بڈھ توں باہر، اچرج کھیل لئی بنائیا۔ انتر انتر کر پیار، ساچی سُرتی لئی لگائیا۔ اک پاسے دیوی نوں کر شنگار، بستر بھوشن لئی بنائیا۔ اک دہر پنجاں تتاں نوں دے ادھار، سپس دستار لئی سہائیا۔ گوہند نوں کجے دو وکھال، اندروں اشارہ دتا لگائیا۔ ایہناں دوہاں وچوں تیرا کہدے نال وبار، مینوں دے سمجھائیا۔ ایہہ استری اوہ پُرش اوہ پُرش ایہہ نار، نار پُرش کیہڑی ونڈ ونڈائیا۔ گوہند شبدی مار آواز، دُھر دا بھو کھلائیا۔ میں سب دی پوری کراں آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ میرا اکو جہا ساتھ، ایتھے اوتھے دو جہاناں نظری آئیا۔ بڈھو کہیا میں ویکھاں ساکھیاں، جو کچھ کہیں سو سچ کر وکھائیا۔ گوہند کہیا شاباش، تیرے نیتر دیاں جنائیا۔ پر میں ہور کچھ دساں حالات، بھو ابھیدا نال رلائیا۔ توں لکھدے نال قلم دوات، بھل رہے نہ رائیا۔ جس ویلے میں پُرکھ اکال لے کے آواں ساتھ، لوک مات ویس وٹائیا۔ اوس ویلے بھگتاں دی ہووے اک جماعت، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ تیرے گھر ہووے نواس، استھان بھومکا دئے سہائیا۔ ویکھنا نیتر نال خاص، خالص ہو کے دیاں درڑائیا۔ پُرکھ نار سب دا حصہ اکو جہا لوں راکھ، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے دروازے والی یاد رکھاں بات، اٹھل ہو کے بھل نہ کدی وکھائیا۔ چوٹھے جگ وچ چوٹھے جنم دا لیکھا کراں حساب، نسبت اپنی نالوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے پجن سہج سبھاؤ، انتر انتر خوشی منائیا۔ نیوں نیوں لگا گوہند پاؤں، چرن

دھوڑی مستک بگا لیا رمائیا۔ تیرا کھیل بے پرواہو، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ وسیں ہر گھٹ تھاوں، لکھ چوڑاسی ربیا سہائیا۔ اک دس کی ہووے تیرا ناؤں، کی صفت تیری وڈیائیا۔ گو بند کہا اوہ میرا پتا جس دا میں پُت اوہ پکڑے میری بابوں، بانہ پکڑ شبدی ناؤں میرا دئے پرگٹائیا۔ دو جہاناں کرے نیاؤں، سچ عدالت اک وکھائیا۔ چل کے آوے تیرے گراؤں، گراں تیرا دئے سہائیا۔ پریم پریتی تیری ویکھے ویکھن دا جس چاؤ، پریم سنگھ تیرے نام ملے وڈیائیا۔ سرشٹی وچ سارے کھندے پُتران دے نال رہے ناؤں، بھگت کہے بھگوان بن کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی سد دیونہار ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل پوری رہیا کرائیا۔ در کہے مینوں سمجھیو نہ جگت دروازہ، مٹی اٹ نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا چار جگ دا لہنا ایسے کر کے بیٹھا غریب نوازا، نائیاں دا مان نظری آئیا۔ جگدیش ہو کے سپس سہائے تاجا، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ شہنشاہاں دا شاہ راجیاں دا راجا، پاتشاہاں دا پاتشاہ نظری آئیا۔ جس دے کول سب توں وڈا ایہہ وادھا، جگ جنم دے وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ ویکھو کسے نوں پیو چھڈ گیا کسے نوں چھڈ گیا بابا، ماتا کسے دی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ایہہ جگ چوکڑی دی رکھے یادا، یادداشت نہ اچے بھلائیا۔ اس توں آگے ہور چلا کے جائے رواج، بھگتاں دئے سمجھائیا۔ پوری کر کے درشٹی والی خواہشا، سرشٹی جائے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کریا کھیل ساکھیاتا، ٹھگی چوری یاری نہ کھئے کھائیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گھر جنڈیالا ضلع جالندھر ★

پُرکھ اکال کہا گو بند ایہہ گر چیلے دا سو مبر، ناتے دھر دے رہیا بندھائیا۔ نواس دساں مناریاں اُتے مبر، محوان ہو کے دیاں جنائیا۔ گرہ دساواں اسماناں اُتے امبر، اول اک جنائیا۔ مالک ہو کے سرو پیتمبر، پیت پیتمبر دیاں وڈیائیا۔ کلجگ میٹ کوڑا اڈمبر، لیکھا جھوٹھ چکائیا۔ پار کرا کے گگن گگنتر، دوارا اک درسائیا۔ تیرے پریم دا بنا کے منتر، سوہنگ ڈھولا دیاں جنائیا۔ باہرلی دھار ویکھاں انتر، کھوجاں ہر گھٹ تھائیا۔ وچھڑیاں نوں میل کے نر ہر نرائن کتن، سہاگن دا سبھاگ دیاں بنائیا۔ دو جہان بنا کے

بنتر، برہمنڈاں کھنڈاں اُتے دیاں درسائیا۔ لیکھے لا کے برہم نرتز، مایا پردہ دیاں چُکائیا۔ وڈیاں وچوں وڈے بنا کے سنتن، ست ستوادی ہو کے بھید کھلائیآ۔ جنہاں تیرے پچھے اپنا کیتا اتن، انتشکرن اوہناں ویکھ وکھائیآ۔ لیکھے لا کے نوتن، تنہاں اپنے رنگ سمائیآ۔ بھيو کھلا کے مت بُدھ من، منسا دیاں چُکائیا۔ ڈھولا سُنّا کے دُھر دا کَن، کنے مکَنے دیاں ہٹائیآ۔ بیڑا دو جہان بَنّھ، سچ دوارے دیاں بُکائیآ۔ جتھے گوبند وسیں میرے چنّ، اوسے تھان دیاں بہائیآ۔ جنہاں تُوں کوئی نہ دیوے ڈنّ، حُکم آور نہ کھئے سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میلنہار بے پرواہیا۔ سب توں اُچا نِکا جیہا بھُکنا، دُھردرگابی دئے جنائیآ۔ جتھے پُجے کوئی نہ راجا رانا، تاجاں والا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جس تُوں جُگ چوگڑی لبھدے پھردے دو جہاناں، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیآ۔ رسنا جہوا بّی دند گاؤندے پھردے گانا، دوس رین راگ ناد رہے سُنائیآ۔ وِس انیک بدل کے وٹاؤندے رہے بانا، بناں وچ اپنا ڈیرہ لائیآ۔ ایشٹ دیو مناؤندے رہے راما، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ تٹاں اُتے وینہدے رہے کابنا، بنسریاں دُھن جنائیآ۔ تٹاں والا ت لبھدے رہے نِشانہ، چار کُنٹ ویکھن تھاوں تھائیآ۔ وست اموک منگدے رہے دانا، جھولی خالی سرب اُٹھائیآ۔ تیر ترکش کندھے اُتے رکھدے رہے کمانا، چلّہ بھتھا ہتھ اُٹھائیآ۔ نیتز لوچن نین تک کے ماردے رہے نِشانہ، تباہ اپنا آپ کرائیا۔ نرگن سرگن کھیل ویکھدے رہے دو جہاناں، نت نوت اپنا پھیرا پائیآ۔ حُکم سُن دے رہے دُھردرگابی تیرا پروانہ، پت پرمیشور نیوں نیوں سپس نوائیا۔ بنا گوبند گُرمکھاں پچھے ہویا نہ کھئے قُربانا، بنس سربنس بھیت نہ کھئے چڑھائیآ۔ کیوں نہ لیکھا دیہہ دا دیوے بھگوانا، بھگون آپے ہوئے سہائیآ۔ لوک مات دیونہارا مانا، نایاں دیا کھائیآ۔ سچکھنڈ دا سچ مکانا، اگمی ونڈ رکھائیآ۔ جتھے وسے جودھا سُو ریر نُو جوانا، مرد مردانہ اپنا ڈیرہ لائیآ۔ اوتھے جھلے اک نِشانہ، ست ستوادی رہیا بلائیآ۔ گوبند، پن تیرے گُرمکھاں اوتھے ہور کسے دا نہیں آؤنا جانا، راہی پاندھی نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لیکھے رہیا بنائیآ۔ اک دن گوبند نے پُرکھ اکال تُوں کہہ دتا ابا، ہس کے دتا وکھائیآ۔ پرہوؤ نے ہوئی جیہی اتوں دبا، تھوڑا بھار دتا بھُکائیآ۔ تھلیوں کپا مینوں نظری آیا سبّا، جو پرہوؤ تُوں اپنی بنت بنائیآ۔ وچوں مینوں اک وکھرا راہ لبھا، جس دی سمجھ نہ کسے سمجھائیآ۔ سری بھگوان کپا کپھڑا، گوبند کپا تُوں بڑا کپا، جُگ جُگ ساریاں بھوراں وچ بھوئیآ۔ میں آگے کسے دا نہیں سہنا دبا، ددبا ہور نہ کوئی جنائیآ۔ پُرکھ اکال کپا آ ویکھ جیہڑا اکھر بنیا بٹا، بابا بکالے وچ بہادر تیغ

اپنے سچے ہتھ دے انگوٹھے نال دتا لکھائیا۔ گوہند کہا کی ایہہ تینوں لگا اچھا، سچ دے سمجھائیا۔ بھگوان کہا جس ویلے میں تارے سی کچھا مچھا، بل دوار پھیرا پائیا۔ اوس ویلے گوہند ایہہ تیرے جوگا سی رکھا، جس پیوچ بھڑی بھڑی کرے سرب لوکائیا۔ توں اک واری پھر کھول کے ویکھ اگھاں، اپنی پلک اٹھائیا۔ تینوں ہور کھیل دساں، سچ دیاں جنائیا۔ گوہند اوسے ویلے چرناں اُتے ڈھٹھا، نیوں کے دھوڑی یگا لائیا۔ پُرکھ اکال نے اک دکھایا جویں تیرا میرا ناتا ہونا اِکٹھا، تیرا مندر میرا اندر بندھن اِکو دتا وکھائیا۔ گوہند خوشیاں نال ہستا، پرہو ایہہ کی دتا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں وقت ملیا مسان، بے مثال ہو کے تیری مسل تیری دیاں بنائیا۔ میں چاہندا ساں میں تیرے وچ وساں، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ تیرے رڑھیاں نوں ویکھاں، رکھاں تھائوں تھائیا۔ میل ملاؤندیاں کدے نہ آگن، جگت جنم وچھڑے نال رکھائیا۔ تینوں پتہ نہیں ابار کھادا سی ڈوڈیاں آگن، کھیل مردانے نال رچائیا۔ اوس ویلے میلا ہو گیا سی اوہدا نال ڈھگان، کَلر بیلا نظری آئیا۔ اوتھے کھانا پھل تینوں دساں، سچ دیاں جنائیا۔ کواری کتیا سٹ گئی سی جم کے بچے، جو بالے لیاندا اٹھائیا۔ اوس نانک نوں ویکھ کے نو گھنٹے جوڑ لئی اپنے دوئے ہتھا، نمسکار دتی جنائیا۔ نانک نے اوسے ویلے ڈھک کے وچ ککھان، اوہدی سرتی شبد وچ ملائیا۔ پیار نال کہا بچے، تیرا لیکھا پھیر دیوے میرا صاحب گوسائیا۔ بالے نے اوسے ویلے نگ منہ وٹا، عَصے نال دتا جنائیا۔ اسیں تیرے نال پھردے توں ساڈے اُتے کدی نہیں رکھیا ہتھا، کیوں ایہنوں دتی وڈیائیا۔ نانک کہا ایہدا لیکھا آگے کوئی حقا، ہر جو شبدی رہیا جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آؤنا تھھا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ایہدا وقت سُہیلا ہونا چنگا، مانس وچوں مانس ملنی وڈیائیا۔ میل ملاپ ہووے سورا سربنگا، مہروان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا درڑائیا۔ بالے کہا ایہہ کی تیری مایا، سچ دے سمجھائیا۔ نانک کہا پرہ کھیل رچایا، اوسے دی وڈیائیا۔ ساچی سیوا مینوں لایا، غریب زانیاں رہیا ترائیا۔ دُھر دا شبد رہیا سُنایا، جگت کہانی نہ کھئے رلائی۔ پچھلا لیکھا ہور نظری آیا، تینوں دیاں وکھائیا۔ جس بھڑھونجے پنچبٹی سی ڈیرہ لایا، اس بچے دا پہلا ناتا اوس دے نال رہیا رکھائیا۔ آگے وادھا ہور کرایا، لوک مات جنم دیوے دوائیا۔ بالے کہا کیوں سانوں رہیا ٹرکایا، اگلی پچھلی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نانک کہا پرہ میرا بے پرواہیا، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ جس دا لہنا اوسے دی جھولی پایا، دو جے ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ کلجگ اتم لئی ملایا، میلا سہج

سُبھائیا۔ نانک لیکھ نہ کھئے مٹایا، مٹی خاک دے گواہیا۔ اوبو دھار بن کے مانس جنم وٹایا، جگت تت نظری آئیا۔ پتر دھی اکو رنگ رنگیا، ہر داتے بے پرواہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پورب لیکھ دا پورا کر کے دان، گیان مندر وچ رکھائیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سینگھ دے گھر پنڈ ہیر جالندھر ★

او پٹنے دے راجے اج ویکھاں کیڈا خوشحال، خوشی اگئی نظری آئیا۔ جگ چوکڑی دا پچھلا احوال، بے حالا دے سمجھائیا۔ نتاں والا تن کوٹن کوٹ واری کھادا کال، لکھ چوراسی گیڑ بھوائیا۔ سب توں وکھری نرالی بھگت بھگوان دی چال، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دی صفت اندر شناستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی و جاوے تال، ڈھولے سوپلے راگ رہی گائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ پت پرمیشور کھیل کرے کمال، بے نظیر اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرم سال، لوک مات جگا جوت نرگن نور کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان نت نوت جو سدا رکھوال، مہروان محبوب بے پرواہیا۔ سو حکم سندیشہ نر نریشا راج نرین آیا سنان، پچھلا راز کھلائییا۔ غیر حاضر نہیں اوہ حاضران دا حاضر میرا لال، تاجران دا تاجر نظری آئیا۔ پچھلا لیکھا یاد رکھ جس ویلے رام دے ستمکھ ویشٹ نوں کری سی پرنام، ہتھ مستک اُتے ٹکائیا۔ ڈنڈوت کر کے کہا بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ اودھروں آ گیا سی تیراں سال دا بال آنجان، جس دی آرزو گرتھ نہ کیسے سمجھائیا۔ اُس دے ہتھ سی اک رومال، اُس نے تیرے مستک دتا لائیا۔ اودھروں ویشٹ نے ہو کے دیال، دوہاں دے سر تے ہتھ دتا ٹکائیا۔ پھڑ کے پھیر وکھایا رام، درشتی اک کھلائییا۔ نالے بول کے کہا زبان، شبدی راگ سُنائیا۔ دسرتھ دے بیٹے ایہناں دی کر پہچان، بھل کدے نہ جائیا۔ اوسے ویلے پھڑ کے اُسدی کمان، چلہ دتا ہلائییا۔ تیراں سال دا بال سی ایہ لال، جس نے اپنی اکھ اُتانبہ اُٹھائیا۔ ویکھ کے ہویا حیران، اس دے اندر کوئی نور بے پرواہیا۔ اندرے اندر چرناں اُتے کر پرنام، نمستے دتی سُنائیا۔ خوشیاں نال گودی چک کے رام، چھاتی لیا لگائیا۔ اوسے ویلے ویشٹ نے جھٹ حکم سُنایا آن، دوہاں پھڑ کے اپنے پچھ لیا بہائیا۔ اوہ رو کے لگے کرلان، دتی اک دُہائیا۔ رام نے پھیر کیتا فرمان، ہتھ مکھ اُتے ٹکائیا۔ اندروں آیا اک گیان، وجی سچ ودھائیا۔ ویشٹ نے کہا سُنو

نال دھیان، تہانوں دیاں سمجھائیا۔ تہاڈا لیکھا وچ جہان، بہتا مینوں نظری آئیا۔ رام نے کہا کچھ دس ایس دا نشان، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ وششٹ نے کہا جس ویلے گوہند ہووے بلوان، پٹنے شہر پھیرا پائیا۔ وڈیا تینوں دیوے انعام، راجیاں دا راجا ہو کے راجن اپنے چرن لگائیا۔ ایہہ نکا نہیں ایہہ کیڑی دا روپ بھگوان، جس نے جنگلاں وچ ترائیا۔ جس دا لہنا چکاؤنا کلجگ اتم وچ سری بھگوان، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ دوویں روپے بال نادان، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اچی کوک کوک سناؤن سناؤں کیوں آوے پہچان، ہر بیو دینا کھلائییا۔ حکم آیا سن لا کر کان، تہانوں دیاں جنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور سب دا جانی جان، اہل بھل کدی نہ جائیا۔ تینوں لیکھا لکھاواں مہان، بیس اکیسا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سن کے پچن دوہاں اک دوجے ول لیا تک، وڈا چھوٹا دھیان لگائیا۔ تون جو کچھ کہا سو حقیقت وچ حق، سچ دتا درڑائیا۔ وششٹ نے کہا نہیں کوئی شک، سنسا دیاں مکائیا۔ رام نے کہا ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو آد جگاد اپنی کار کھائیا۔ سوہنا بناوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ وڈا چھوٹا دوویں اک دوجے تون ملاون ہتھ، سوہنی اندرے اندر کھچ لگائیا۔ اودھروں رام پیا ہس، خوشی نال تالی دتی وجائیا۔ وششٹ نے سر تے سوٹی رکھ کے دوہاں دی کھول دتی آگھ، اندروں پردہ دتا چکائیا۔ کلجگ اتم تسان مات پت گھر جمن وکھ وکھ، بہین بھراواں ناتا جگت جڑائیا۔ جس ویلے کرپا کرے آپ رگھناتھ، رگھپت داتا پرواہیا۔ ساچا کھیل وکھائے تماش، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ بیس اکیسا پوری کر کے آس، جگدیشا دئے وڈیائیا۔ تہاڈے تتاں والی دیہی دے وکھرے وکھرے سواس، آتم پرماتم ناتا اکو نظری آئیا۔ اوس ویلے چھوٹے کہا میتھوں چلیا نہیں جانا کر کے لمبی واٹ، پاندھی بن کے پندھ مکائیا۔ وڈے کہا میں چل کے آواں تیرے ہاٹ، گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ چھوٹے کہا میں جے لک جاواں اوس رات، دس کیوں جھلیں جدائیا۔ وڈے کہا ایہہ تیرا کھیل ویکھے میری آنکھ، جو نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اودھروں وششٹ نے کہا ایہہ تہاڈی ہونی سچی بات، فرق رہن کھئے نہ پائیا۔ رام نے کہا چنتا نہ کرو تہاڈا صاحب ہونا ساکھیات، پت پرمیشور نظری آئیا۔ جس دے نال بھگتاں دی جماعت، سنت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ گرمکھاں دا وجنا ناد، گرسکھاں دی شنوائیا۔ جیہڑا چار جگ اسمیدھ یگاں وچوں آیا نہیں سواد، سو رس اوتھ دئے بھرائیا۔ بل ورگے آ کے منگن دات، جھولی آگے ڈاہیا۔ وڈا

بہنڈارا ڈونگا کھات، گوبند دینی مان وڈیائیا۔ جیہڑا کیڑی دا نہیں کھاج، اوہ بہگتاں بھیٹ چڑھائیا۔ بہگت ادھارن دُھر پرہو دا رواج، اپنا آپے لیا بنائیا۔ آگے ہون نہ دیوے کسے دے مُحتاج، لوڑوند اکو نظری آئیا۔ ہُن رو رو کہنوں رہے آگھ، جو سب گھٹ جانہارا نظری آئیا۔ تہانوں نہیں جے دسدا تے لال سنگھ کھڑا میرے پاس، چرناں وچ سیس نوائیا۔ نالے کہندا باپو پوری کر دے خواہش، آسا منسا اپنے وچ ملائیا۔ جس ترتے دے وچھڑے کلجگ کیتے آن تلاش، اوہ سینکڑیاں کوہاں دا پندھ نہ کیوں مُکائیا۔ جے نہیں اعتبار تے راتی سُنیاں کرا دؤں وشواس، پٹنے والیا تینوں دیاں دکھائیا۔ جے نہ دکھاواں کہہ دیویں کوئی بدمعاش، لاریاں والے یرانے رہیا لگائیا۔ ذرا ویکھی جا آگے دا کھیل کی کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ساچی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ خوشی کہے مینوں چڑھ گئی لالی، تو نو چار پچھوں میرے اُتے آئیا۔ پت پریشور پاربرہم پرہہ ملیا دُھر دا مالی، مالک داتا بے پرواہیا۔ جو لہنا دینا چُکائے آد جُگاد جُگ چوکڑی دے ویکھ سوالی، بھکھیا بھچھیا آتم انتر گرہ ساچے جھولی پائیا۔ راج نرین کیوں سُر ت ہوئی بے حالی، کیوں نیت نین دین دُہائیا۔ پریم پیار دی سب توں وڈی خوشحالی، بے مثالی بنت بنائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے پرہو آپ کرے دلالی، وچولا ہو کے میل ملائیا۔ نہ پکھنڈ رہے نہ بنے پلاالی، جو کرنی سو کر کے رہیا جنائیا۔ ایہہ کھیل اچھل چھل دوشالی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ لال سنگھ کہے میں تیرا لال، لالن تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل ویکھ کمال، کمالا ہو کے رہیا سُنائیا۔ کی ہویا جے میری نکئی نکئی کیڑی والی چال، ہوئی ہوئی پندھ مُکائیا۔ مینوں بھاس پیا توں اپنا حصہ ہر سَنگت دتا کھوال، خواہش میری لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ بیر ضلع جالندھر ★

ترتے کہا میرے وچ ہویا اقرار، شہادت دینی بھگتائیا۔ رام کہا اوہ سچ دربار، جتھے عدل اکو نظری آئیا۔ وششٹ کہا سارے کرو اعتبار، بہم رہے نہ رائیا۔ وڈے کہا کی وبار، میری سمجھ سمجھ نہ پائیا۔ چھوٹے کہا واہ یار، سوچن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جتھے وچولا آپ نرنکار، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ اوتھے من مت بڈھ دی نہیں کوئی دھار، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ ترتے کہا میں کران خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ جیہڑا سینتا دا سوہنا بار، سدھراں روپ وٹائیا۔ لے کے آواں اک دربار، دُھر دی ساچی سیو کھائیا۔ آسا پوری کر کے بال، نراسا دیواں گوائیا۔ آواز لگا کے سنگھ پال، سویا لوں جگائیا۔ نالے کھول کے پچھلا حال، احوال دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ لگائیا۔ سُن کے پچن ترتے جگ، کلجگ اپنی لے انگرائیا۔ کلجگ تیرا لیکھا جانا مُک، واری میری بے پروا بیا۔ جنان چر میتھوں نہ لوں پُچھ، چلن دیواں نہ کھئے چٹرائیا۔ پرہ نے وس کرنا میرے سب کچھ، بلدھاری دینا بنائیا۔ رام وششٹ وی جاناں لک، تٹاں والا نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس نہ جانے کھئے منکھ، دو جا سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ تِس دا لہنا جانا چُک، کون دیوے مُکائیا۔ تریتا تُوں نہیں جاندا اوس ویلے پُرکھ اکال نے گوہند بناؤنا اک پُت، جس دے ہتھ دئے وڈیائیا۔ اوہ سُرپیر شبدي دھار پیا اٹھ، اگم اگمڑا روپ جنائیا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ گر اوتار پیغمبر بھگت سارے جانے جھک، سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا نام سندیشہ ڈھولا راگ انوکھی ٹک، ٹخم سب دے دئے بدلائیا۔ اوس نے سب دا بدل کے رُخ، مارگ اکو دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ ساچا دینا لائیا۔ کلجگ کہے سُن ترتے میری بات، تریا والے تینوں دیاں جنائیا۔ اوس ویلے کھیل رہن نہیں دینی کوئی سچی جماعت، گھر گھر جھگڑا دینا پائیا۔ رام وقت والی رہنی نہیں کوئی رات، چاندنا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں والی بھلاؤنی گاتھ، منتر اں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش والی لبھ کوئی نہ ذات، من مت ہوئی ہلکائیا۔ نور چمکے نہ کوئی پرتھی آکاش، گگن منڈل نہ کھئے رُشنائیا۔ پنڈت پاندھے لاون حساب کتاب، لکھن سچ نہ کھئے جنائیا۔ امرت دیوے نہ کھئے حیات آب، آبرو سارے دین گوائیا۔ چار جگ دے مالکان نوں ملنا اوس ویلے جواب، آداب سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جس ویلے کھیل کرنا مالک واحد، واہوا گرو آپ اکھوائیا۔ اوس ویلے تریتا کس طرح ماریں آواز،

تیری سُنن کھئے نہ پائیا۔ رام کہہا کلجگ شہاباش، سوہنی سچ دتی درڑائیا۔ وششٹ پُشت تے رکھ کے ہاتھ، اُنگلیاں پنجاں نال دبائیا۔ کلجگ اوسے ویلے کھول کے آنکھ، اگلا ویلا لیا تکائیا۔ نظری آیا دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ نالے سُن لیا اوس دا جاپ، سوہنگ ڈھولا رہیا سُنائیا۔ بھگتاں دا دسّیا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ رام نے کہہا پھیر مار آواز، کلجگ لے انگرائیا۔ اُٹھ ویکھ اوس دا سوہنا تاج، جو تخت نواسی رہیا ٹکائیا۔ جس دے ہتھ بھگتاں دا حساب کِتاب، لہنا دئے مُکائیا۔ اودھروں وششٹ نے کہہا وڈیا تُوں پہلاں کری اک ویراں راج، جگت حُکم چلائی۔ چھوٹیا تُوں نکا ہو کے لئیں بھاج، اپنا پندھ مُکائیا۔ جس ویلے شاہاں دے شاہ راجیاں دے راجاں دا بدل دتا رواج، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ اوس ویلے تہانوں دوہاں نوں کراں اپنے داس، داسی روپ وٹائیا۔ اوس دن ایہو سچا مہینہ پنچھی ماگھ، وڈبھاگ دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ دُھر دا لیکھا لیکھے ویکھ لگدا، گر چِلا دوویں خوشی منائیا۔ ایہہ میلا پرہ سبب دا، جو وچھڑے رہیا جُڑائیا۔ جو جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں اُچے ٹلیاں پریتاں وچوں ہتھ کیسے نہ لگدا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جو دُور دُرائے پُورب وچھڑے صددا، راج نرین لیا بُلایا۔ تیرے نال سُرستی دا حصّہ آدھ دا، مستی حُماری نال چڑھائیا۔ تُوں لال سِنگھ دا پچھلا سوہنا سِجّ لگدا، جس دی رام وششٹ دوویں دین گواہیا۔ ایہہ ناتا نہیں آج دا، جُگ چوکری ویکھ وکھائیا۔ تُوں کس طرح ٹکٹاں لے کے پچھے بھجدا، ایہہ بھجے جانڈیاں موڑا لوے لائیا۔ کیوں ایہہ پچھلے لیکھے کڈھدا، اگلے کھاتے رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ دُھر دا لیکھا ویکھ چُکدا، زمیں اسمان ڈھولے گائیا۔ بھگت بھگوان کولوں کی کی پُچھدا، انتر آتم حال سُنائیا۔ تسیں ویکھو چرناں کول بیٹھا جے لال سِنگھ رُسدا، جینودیاں نال طعنے رہیا لگائیا۔ جے تُوں ناتا جوڑیا پتا پُت دا، کیوں نہ کئی مات جدائیا۔ ہُن ویلا نہیں پرما تم تیرا میری آتما کولوں لک دا، پردہ دے اُٹھائیا۔ تیرا بھگت بھگوان تیرے مارگ اُتوں کدے نہیں گھسدا، رہبر ہو کے رستے دے لگائیا۔ تُوں مالک سب کچھ دا، جس آد جُگاد جُگ چوکری سرشٹی درشٹی اشٹی آپ اُپجائیا۔ تیرا پینڈا کدی نہ مُکدا، منزل اُچی نظری آئیا۔ جے حال سُنے وچھوڑے دے دُکھ دا، رسنا کہہ سکے نہ رائیا۔ جس ویلے درس دیکھا کے راتی سُنّیاں ساڈے کولوں لُکدا، اپنا آپ دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ لیکھا ویکھ کے

پچھلا بھگوان، بھو ربیا کھلایا۔ جنہاں نے پھڑیا سچا دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ تہاڈا رام تے وشیشٹ ساکھیات کھڑا ضامن، وشیشٹ کرمندل اپنے ہتھ اٹھایا۔ نالے انچل پکڑ کے اپنا دامن، آمنہ سامنہ نیتز نیناں اکھ ملایا۔ سوہنا لگا کھیڑا نگر گرامن، بھومکا ملی وڈیایا۔ جگت ترشنا مٹی تامن، ترکھا دتی بھجھایا۔ جنم جنم دے وچھڑے آیا ملاون، میلا اپنے نال ملایا۔ تول دوہاں دا تول کے ساون، اکو کنڈے دے چڑھایا۔ اگلا لہنا جھولی آیا پاون، پتت پتت پوت دے کرائیا۔ جنم جنم دا گیڑا آیا کٹاون، لکھ چوراسی پھند مکٹیا۔ سچ دوارے آیا ہاون، باہوں پکڑ آپ اٹھایا۔ سچکھنڈ آیا وساون، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت آیا سماون، نور نور وچ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کرنی کار کھایا۔ دھر دی کرنی ویکھ کرتار، کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ جویں پچھلا لہنا دتا اُتار، اگلا لیکھا اپنے نال رکھایا۔ جے پہلوں رہے تتاں والے یار، تن پیار وکھایا۔ آگے آتم دے ادھار، پرما تم جوڑ جڑایا۔ تیرا ویکھیے ٹھنڈا سچ دربار، اگنی تت نہ کھئے جنایا۔ کوڑی کیریا وچوں کڈھ کے باہر، دھر دا میلا لینا ملایا۔ نرائن دی اکھ دتی اگھاڑ، نج اپنا آپ وکھایا۔ لال نون بخش کے سچا پیار، عرشاں دے اُتے دینا بھوایا۔ تون بخششاں دا مالک شہنشاہ سچی سرکار، دو جہاناں تیری رعیت نظری آئی۔ تیرا حکم چلے جگ چار، جگ چوگری نہ کھئے مٹایا۔ جنہاں دی شہادت دین گرو اوتار، حاضر ہو کے سیو کھایا۔ تنہاں دا تیرے نال رہے پیار، پریم اکو تون ہی نظری آئی۔ یاراں دا یراناں رہے تیرے نال، کاہناں دے کاہن تیری سرنایا۔ گھر آیاں بھگتاں مہاناں دا امرت رس بھردے بھنڈار، وس اپنے لے کرائیا۔ تیرا جس گاون وچ سنسار، ڈھولا تیرا نام سُنایا۔ جے تت سریر کر کے حاضر نہیں تیرا لال، حاضران نالوں حاضر آگے بیٹھا نظری آئی۔ نالے سوال تے نالے کرے جواب، آداب کر کے سپس جھکایا۔ ویراگیاں اندر میری اوہ سُنادے آواز، جس دے نال پریم دی وجدی رہے ودھایا۔ ہے پرہو مینوں اکو جاپدا تون سب دا سچا باپ، پُرکھ اکال نظری آئی۔ جس طرح پہلاں کیتا ای بھوکھت واک، اگلا تاک دینا کھلایا۔ ساتھوں بنیا نہیں جاندا چاک، تون چاکر بن کے ساڈی سیو جا کھایا۔ نالے پریم کرن دی میرے دوارے تے بھگتاں تون دس جا جاچ، جاچک ہو کے اپنا پھیرا پائی۔ میرا سجن راج نرین ہو نہ جاوے اداس، ایہدی اداسی دینی گوائیا۔ میں ایہو رکھ کے آیا

آس، تیرے چرناں سیس نوائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے پریم وچ میرے پیار دا لیکھے لگے سواس، سواس سواس تیری جھولی پائیا۔

گنڈھ کھولن نوں چُک لے ہتھ، اپنی دیا کھائیا۔ ہوئی جیہی اُتے رہیا رکھ، بے پرواہ ہو سہائیا۔ نو سؤ چُرانویے چوڑی جو سانہہ کے رکھی وتھ، اپنے وچ چُھپائیا۔ اُسنوں باہر کڈھے پُرکھ سمرتھ، پڑدا دئے چُکائیا۔ چُپ کیتیاں راتیں سُنّیاں تہاڈے اندر دیوے ڈھک، سیوا دھر دی آپ کھائیا۔ نرمل نور کر پرکاش، گھر دیک دئے جگائیا۔ شبد سُن آئی آواز، راگ اک الاٹیا۔ چلداں پھردیاں درس وکھا کے ساکھیاں، سنمکھ بیٹھے چائیں چائیا۔ ہنورے سُنن دی سدا ایہنوں خواہش، مروڑیاں وچ خوشی منائیا۔ خوشی دے وچوں تہاڈی پوری کرے آس، اصل اپنا روپ دئے وکھائیا۔ پھیر گرمکھ تیری زبان وچوں نکلے تیری آواز، آواز نال اشاریاں دئے جنائیا۔ واقعئی ایہ ست پُرکھ سب دا باپ، جو بھنڈارے خالی رہیا بھرائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویلا وقت رہیا تاک، لہنے دا لہنا جھولی پائیا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی گرچرن کور دے نوت پنڈ ہیر ★

مٹکی گگریا جس گوبند بھوڑی، نشانہ تیر کمان لگائیا۔ کدا کھیل چوری چوری، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈھے تین ہتھ دیوے ماٹی نکوری، نت نوت دئے بدلائیا۔ وچ امرت بوند پا کے تھوڑی تھوڑی، رس دھر دا دئے ٹکائیا۔ اپنی آواز شبد دھن سناکے گھنگھوڑی، اگم راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مٹکی کہے سُنو ری سخی، انتر کہانی دیاں جنائیا۔ میں درشن پا کے آگھیں، آخر اپنا آپ گئی تجائیا۔ ایہ مالک دھر دا کھلاپتی، ست سروپی نظری آئیا۔ ایہدے تیر نشانے نال مینوں سٹ ذرا نہ لگی، سوئی سرتی دتی اٹھائیا۔ پریم پیار دی دے کے ساچی رتی، مینوں رتن امولک ہیرا دتا بنائیا۔ توں کی گجری نوں رہی دسی، گجری دا بیٹا کھیوٹ کھیٹا نظری آئیا۔ اس دے سچ بھنڈارے دی ویکھ کھلی ہٹی، جو ہٹوانا بن کے رہیا چلائی۔

جس نے گلیل نشا نے والی چھڈی، میرے دتی چوٹ لگائیا۔ اوہ میری ونہ کے پسلی ہڈی، آر پار رنگ چڑھائیا۔ میں اوسے دی داس اوسے دے چرناں دی بدھی، بندنا کر کر سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ گگریا کہے سُن مینوں وچن والے تیر، تیری مٹھی سوہنی نظری آئیا۔ جس ویلے پوئن وچ پینڈا آئیوں چیر، بھجّا واپو داہیا۔ مینوں وچ کے بخشی ساچی دھیر، سانتک ست دتا کرائیا۔ مینوں منزل آگئی نظر اک آخیر، آخر پڑدا دتا اٹھائیا۔ جتھے بیٹھا مالک دھر دا پیر، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس دا جلوہ بے نظیر، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حکم دھر دا آپ سُنائیا۔ مٹھی کہے سُن کمان، جس ویلے تند دتا کھچائیا۔ گوبند بچے چلہ چڑھایا اک مہان، سوہنی کھچ لگائیا۔ کھتے انگوٹھے اتوں دی ویکھ نشان، سیدھا راہ بنائیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، ایہہ کی کھیل رچائیا۔ مینوں دس کے جائیں آنجان، بالی بُدھ نہ سمجھ رکھائیا۔ ایہہ سخی نہ سکی پہچان، جو مٹھی سر دے اُتے اٹھائیا۔ میں اوس ماٹی دا بلیدان، مڑ کے پھیرا پائیا۔ جس نوں پربلاد نے چرن چُھپایا سی آن، پچیاں والی آوی لیکھے پائیا۔ اوس ویلے حکم دتا سی بھگوان، حکم سندیشہ دھر سُنائیا۔ تیرا لہنا دینا کر پروان، قیمت گوبند ہٹ پوائیا۔ ایسے کر کے ایہدے ٹکیاں دا نشان، نو جوڑے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مٹھی کہے سُن گوبند میت، تیرے در میری عرضوئیا۔ تُوں کھیل وکھائی آگئی ریت، اپنی دھار جنائیا۔ میں جل وچ رہن والی ٹھنڈی سیت، ست سانتک رُوپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ مٹھی اندر وسیا بول پیا جل پانی، خوشیاں حال سُنائیا۔ تُوں کاجی گگریا بال آنجانی، بھیو نہ جانیں رائیا۔ تینوں سدا چُکدی رہی جگت سوانی، سر اپنے اُتے ٹکائیا۔ تُوں نہیں ویکھیا اوس دا تیر اک مہانی، جو تیرے وچ دی پار ہو کے میرے سینے لگا چائیں چائیا۔ اوہدے وچوں میں سُنی آگئی بانی، جو تیرا میرا ڈھولا گائیا۔ کھلیئے، آج اس نے مان دینا پٹنے والی رانی، گھر راجیاں بھوگ لگائیا۔ تیری مٹھی ایہہ پچھلی سی پُرانی، تُوں ہور دیئیں بدلائیا۔ اس توں آگے گوبندے نے کرنی پھیر ہور کہانی، کہاوت سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آوئی زین اندھیری کالی، ساچا چند نہ کھتے چمکائیا۔ مان تان رہے نہ کیسے دھرم سالی، مندر مٹھ دین دُہائیا۔ تیرتھ تٹاں کرے نہ کھتے پہچانی، اٹھسٹھ بیٹھن مٹھ چُھپائیا۔ اوس ویلے ساچی سکھیا دی ایس نے ویکھنی کایا ماٹی اک

مہانی، ساڈھے تِن ہتھ نظری آئیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے ایہو اپنا شبد تیرِ نشانہ بنا کے جانا ماری، آر پار دینا کرائیا۔ ایہہ میرا جو تیرے وچ بھریا ٹھنڈا پانی، گرمکھاں دے اندروں دے پرگٹائیا۔ جنہاں دی قیمت آپ چکاؤنی، لکھ کروڑی قیمت کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی ہُن منگے دوانی چوانی، روکڑ روک نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ماٹی گگریا کہے فی ایہہ سچ، جو مینوں دتا سمجھائیا۔ جل نے کہا ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گوہند سورا گہر گمبھیرا بے نظیرا آپ وکھائے سدا پرتکھ، پردہ اوبلا نہ کھئے رکھائیا۔ امرت آتم اکما جن بھگتاں دینا رس، نجھر جھرنا دینا پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ساچی سخیان تیرِ نشانہ مارنا کس، چلہ نام کمان اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ مٹکی کہے اوہ چلہ کپڑا، جیہڑا گوہند پھیر چلائییا۔ جل کہا اوہ نیرن نیرا، نج نیتر نظری آئییا۔ جس دے نال آون جاون دو جہان چُکے گیڑا، آر پار پنڈھ مُکائیا۔ لیکھا چُکیا تیرا میرا، اکو رنگ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل رسیا وکھائیا۔ مٹکی کہے سُن سخی ست، ست تینوں دیاں درڑائیا۔ ایس دے تیر اندر برہم مت، پریم ودیا رسیا پڑھائیا۔ جس دے اندر گیا لنگھ، اوہنوں نظری آئییا۔ سچ سیج وکھا پلنگ، سچ سینگھاسن دئے وکھائیا۔ کیوں حیران ہوئی دنگ، مینوں بھجی نون کلی اُتے آویں ٹنگ، گھروں پھڑ کے باہر نہ دئیں سٹائیا۔ تینوں ایس دا کھیل دساں نشنگ، جو چارھنہارا رنگ، ایہدی صفت وچ کمنڈ، چلہ تیری گاگر نال چُھپائیا۔ ایسے سُراخ وچوں مینوں نظری آوندا رہے گجری چند، خوشی بند بند کرائیا۔ کلجگ اتم ایسے دھار وچوں ایس نے گرمکھاں دے اندر جانا لنگھ، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گجری کوئی نہ پاوین ڈنڈ، گوہند نون کہیں نہ بھیکھ پکھنڈ، تیری کرنی دا کرتا لہنا رسیا مُکائیا۔ ایہہ گوکل نالوں چنگا دیوے اند، جمنا دی دھار نالوں سوہنا پرمانند، برہمنڈ کھنڈ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل اگمی رسیا کرائیا۔ گجری کہا میری نمستے، سیس اک نوائیا۔ اودھروں گوہند آیا ہسدے ہسدے، ہنسی دتی وکھائیا۔ گجری کہا سچ لال میرے دس دے، کھیل کی ورتائیا۔ ایہہ گوانڈھی میرے آگ گئے، دیون حال دُہائیا۔ گوہند کہا ایہہ کھیل نہیں میرے وس دے، پُرکھ اکال حُکم سُنائیا۔ جنہاں مٹکیاں نون تیر میرے لگدے، دو جہاناں نظری آئییا۔ ایہہ نشانے سبھی آگھ دے، جیہڑے بھگتاں اندر دینے رکھائیا۔ ماتا، بے شک ایہو جہے بھانڈے بتھیرے وکدے، پر گوہند دے تیر والے نظر

کتے نہ آئیا۔ ایہہ تینوں سوہنے سب توں دسدے، جنہاں دی قیمت جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ اتم ایہہ بچے بننے اک دے، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ کاجی گگریا رُوپ بننے سکھ دے، ساچی سکھیا جھولی پائیا۔ جس دے لیکھے توں وید کیتیب شاستر پُران نہیں لکھدے، اوہ لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ مٹکی کہے میں ہو گئی چُپ، گجری دتی نہ کھئے دُہائیا۔ سخی میں ویکھنا جس ویلے ہونے اندھیرا گھُپ، کوڑ کُڑیارا کلجگ چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ کِس بدھ گوبند شبد تیر نرالا مارے چُھپ، گرمکھاں دے اندر دئے لنگھائیا۔ جتھوں امرت سوما پئے پُھٹ، رس اپنا دئے جنائیا۔ گھر پرکاش کرے جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ شبد لگا اگئی چوٹ، سوئی سرتی لئے اُٹھائیا۔ بھگت دوارا دس کے کوٹ، گھر گھر وچ میل لئے ملائیا۔ نیتر کھول کے اپنا لوچ، نیج نین درس دئے کرائیا۔ میری اوس ویلے مٹ جائے سوچ، بدھی چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سُوپیلے لئے پرگٹائیا۔ گھڑیا مٹکی کہے میں ویکھاں ساڈھے تِن ہتھ، تتاں والا رُوپ نین اُٹھائیا۔ کِس بدھ جن بھگتاں وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ پورب لہنا چُکاوے حق، حاکم بے پرواہیا۔ اپنے ملن دی کھول کے آگھ، پردہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ شبد نشانہ تیر مار کے سٹ، آلس نندرا دئے گوائیا۔ ساچی سخیان دا لہنا دینا دے کے جھٹ، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی قیمت دئے چُکائیا۔ پانی کہے توں ویکھیں نظارہ، گوبند گر گر دئے جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے اک سپہارا، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے وڈ سنسارا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت دئے گوائیا۔ ڈونگی کندر پاوے سارا، بھوری کوری کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم کر پیارا، سچ پریم لئے ملائیا۔ شبد اگئی تیر نیارا، نرگن دھار دئے چلائیا۔ چلہ کھچے اکو وارا، دو جا تند نہ کھئے بندھائیا۔ بھيو کھلا کے گیت ظاہرا، پردہ دئے اُٹھائیا۔ حساب مُکا کے پچھلا اُدھارا، لہنا اگلا دئے وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جگت شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ آد جگادی جگ چوکڑی کرنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ماٹی گگریا کر پیارا، چنتا سگلی میٹ مٹائیا۔ وستو رکھ کے اکو تھارا، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دھردر گاہیا۔ مٹکی کہے میں ویکھنی کایا گرمکھ گرسکھ، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ گر شبدی ہو کے پاوے بھکھ، گوبند بے پرواہیا۔ لہنا دینا کرماں لئیے نچٹھ، ورنان برنان ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا جانہارا نت نوت، بت کرے سچ گوسائنا۔ ٹھاکر ہو کے وسے چت، من

ٹھگوری دئے گوائیا۔ میلا ملا کے ساچے پت، پت پرمیشور جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا کھیل سبائیا۔ سخی کہے میرا چُھٹیا جھگڑا، لیکھا دتا مُکائیا۔ میں لہنا ویکھیا اگلا، گر سترگر دئے جنائیا۔ میرا من ہو گیا پگلا، جو کوک کے کپا سُنائیا۔ میں لیکھا چھڈ کے سکلا، چنتا دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی اک وکھائیا۔ سخی کپا جے تیرا تیر نشانہ چنگا، خوشیاں نال لگائیا۔ ایہ کپڑا سی جل گنگا، جو زُڑھ کے دھار وائیا۔ تُوں لاڈلا گجری چندا، تیرا مستک چند نُور رُشنائیا۔ باہروں بندیاں ورگا بندہ، اندروں نُور نُور نظری آئیا۔ گوہند کپا ایہ میرا کھیل بھُ رنگا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انت زرگن دھار ہو بخشنا، بخشش دیاں کھائیا۔ منزل چاڑھ کے ڈنڈا، ڈنڈوت اکو دیاں سمجھائیا۔ جگت نیتر رہے نہ اندھا، گیان اکھ دیاں پرگھائیا۔ تیری تندی دا ایہ بول کے کہے سرنگا، تومی نگی وچوں آواز الئیا۔ جس مٹکی تُوں تیر نشانہ مار کے بھٹیا سی کندھا، پھوڑ کے دتا وکھائیا۔ اوسے سخی دا اچ گرہ لگا چنگا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نالے ماتا گجری دا سنگا، سوہنی بنت بنائیا۔ نالے امرت جل ترنگا، جو نچھر رہیا برسائیا۔ نالے شبدي تیر کمندا، چلہ اپنا نال لئیا۔ نالے باہروں بندیاں ورگا بندہ، اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ گوہند لیکھا چُکائے اوس سخی جس دا لہنا دیندا، دیونہار دیا کھائیا۔ اوسے دے گھر مندر ہر سَنگت سنگ ہندا، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، گرچرن اوہو روپ وٹائیا۔

بھگتاں اندر سوہنی جگہ، استھان بھومکا ہر جو لیا بنائیا۔ جو ٹکایا اُپر شاہ رگا، نو دوارے تھلے بند کرائیا۔ جتھے امرت رس دا مزہ، رسنا سواد نہ کھئے وڈیائیا۔ شبد ناد اکو وجا، راگاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیپک جوتی ساچا جگا، نُورو نُور رُشنائیا۔ بجر کپائی بھانڈا بھجا، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ آتم سیجا سوہنا ڈٹھا منجا، پاوا چول نظر کھئے نہ پائیا۔ اوس دوارے آوے بھجا، گوہند داتا بے پرواہیا۔ نہ ویکھے پچھا اگا، سچ دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایس نالوں ہور تھان نہیں کوئی چنگا، اٹاں پتھراں گاریاں والا مندر کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد بھگتاں وچ سبائیا۔ آؤن والا سُنو استھان، دوا بے والیاں دیاں جنائیا۔ جتھے ست دھرم دا جھلدا اک نشان، بیٹھا بے پرواہیا۔ جتھے جھکدے زمیں اسمان، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سپس نوئیا۔ جتھے نہ

کوئی پڑھدا شاستر سمرت وید پُران، کہانی بانی رسنا جہوا بئی دند ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ جتھے دیا باقی جگے اک مہان، کھلاپاتی ڈگمگائیا۔ لیکھا مُک جائے دو جہان، بھيو ابيدا دئے جنائیا۔ تہاڈے اوس دوارے وسے آپ مہروان، محبوب ہو کے پھیرا پائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ سہا کے سوہنا مکان، گرہ موقع دئے وکھائیا۔ راتی سَتیاں دِنے جاگدیاں ملے آن، آؤندیاں جاندیاں ڈیر کھئے نہ لائیا۔ جتھے چاہو اوتھے سدو اوتھے وڈیائی دیوے آن، گرمکھ سارے اکو جیہے نظری آئیا۔ جگت بوہار تہاڈے ہتھ ودھان، مشورہ کر کے لینا بنائیا۔ پھپھا کہے فُرنا مٹ جائے کوڑی کریا مہان، بے ایمان رہن کھئے نہ پائیا۔ گگا کہے گوہند دا دان، جو گہر گمبھیر جھولی پائیا۔ سچ جانو جن بھگتاں دے اندر سدا بنیا رہے استھان، دو جا در کم کيسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ مندر ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتو جے اپنے گہر سدنا، آواز شبدي اک لگائیا۔ ویکھيو کدی نہ بنا اعلیٰ، ادنیٰ، پرہ دے گہر اکو روپ وٹائیا۔ سچ پریم اندر رہنا مگنا، دئی دوت باہر کڈھائیا۔ نام پیالہ پینا مدھنا، سچ خُاری دئے چڑھائیا۔ جگت دواريوں آگے لنگھنا، دُھر دا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال اکو کرنی بندنا، دو جے سپس نہ کھئے نوائیا۔ جس دے کولوں سب نے منگنا، وشن برہما شو گر اوتار بٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں سدا لاوے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

صدی بیسویں کرے پُکار، نیتر لوچن نیناں نیر وپائیا۔ کریا کر ہر نرنکار، نرگن نرویر تیری سرنائیا۔ مہر کر پروردگار، شاہ پاتشاہ سچ شہنشاہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ گُریار، ست سچ نہ کھئے درڑائیا۔ ست دھرم رہیا نہ وچ سنسار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پیج سکے نہ کھئے سوار، سنمکھ ہو کے درس نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا بھریا ہنکار، ممت کرے لڑائیا۔ سادھ سنت کرن وپہچار، من واسنا رہے بندھائیا۔ آتم پر ماتم کھئے نہ کرے منگلاچار، رسنا جہوا بئی دند ڈھولے سارے گائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، کہانی بانی نال ملائیا۔ سرتی شبد نہ کرے کھئے پیار، نج نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ انحد دُھن سُنے نہ کھئے سنسار، اگمی راگ نہ کھئے

سُنائیآ۔ امرت آتم جل ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، نِجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہویئے خوار، چاروں گنٹ رہے کُرائیا۔ کِریا کر
سِرجنہار، پاربرہم برہم تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، مہروان اپنی دیا کھائیا۔
صدی بیسویں روندے ویکھے برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء آکاش پاتال دین دُہائیا۔ دُھر دا دُھولا گیت گائے کھئے نہ چھند، ست ستوادی
راگ نہ کھئے الاٹیا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کیسے اند، ساچا جام نہ کھئے نہ پیائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کرے نہ کوئی کھنڈ، رجو طمعو
ستو ناتا نہ کھئے ٹرائیا۔ من واسنا سارے پاؤندے ڈنڈ، بُدھی بیک نہ کھئے جنائیا۔ سُرَت سوانی ہوئی رنڈ، ہر شبد سری بھگوت نہ
کھئے ہنڈھائیا۔ ملے وڈیائی نہ جیو جنت، مانس منکھ دین دُہائیا۔ بھرے بھلے کلجگ سنت، ست پُرکھ نرنجن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گڑھ توڑ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ صدی بیسویں کہے لیکھا ویکھیا آؤندا
جگ، دین مذہب ذات پات دئے دُہائیا۔ پنج تت کایا ماٹی لگی آگ، ساڈھے تِن ہتھ نہ کھئے بُجھائیا۔ بنس بُدھی ہوئی کگ، جہوا
کاگ وانگ کُرائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرا درشن پائے نہ کھئے اُپر شاہ رگ، ست سوامی نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچے کعبے کرے نہ کوئی
جج، محراب محبوب نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچے حُجرے بے نہ کھئے سج، جلوہ گر نظر کیسے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا جگت وکارا رہیا بھج،
ہنکار اپنے نال ملائیا۔ تیرا کھیل کوئی نہ جانے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا
دُھر دا ور، نج نیتراگھ دے کھلائیا۔ بیس اکیسا کہے میں ویکھی سرشٹی، نو نو چار دھیان لگائیا۔ اندروں کھلی نہ کیسے دی
درشٹی، گرنٹھاں نال من رہے ریجھائیا۔ تیرا روپ نظر نہ آئے کھئے ایشٹی، دیو اکو اک منائیا۔ بھرم چُکے نہ کیسے گریستی، جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ صدی ویہویں کہے میں ویکھے تیئی اوتار، بن نیناں
نظری آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرے در تے کرن نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ نانک گوبند بن بھکھار، در ٹھانڈے جھولی
ڈھاپیا۔ بھگت اٹھاراں چرن دھوڑی منگن چہار، ٹکے مستکان نال رمائیا۔ چوڈاں لوک کرن باباکار، دروہی دروہی خُدائیا۔
ساچا ملے نہ پروردگار، دُھر دا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دے وکھائیا۔ سری
بھگوان کہے سُن صدی بیس، بھيو ابھید دیاں جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ گئے بیت، کلجگ ویلا اتم دئے دُہائیا۔ پاربرہم پت

پرمیشور کرے اپنی سچ بخشیش، وست امولک اک ورتائیا۔ پچھلی میٹ کے ساری ریت، رببر اکو دئے جنائیا۔ کلیمیاں والی چھڈ
 حدیث، نانا توڑ کے راگ چھتیس، دھر دا حکم اک منائیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ ساچا گھر
 وکھا کے مندر مسیت، تن ماٹی پڑدا دئے اٹھائیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے نیچن نیچ، اوچو
 اوچ آپ ہو جائیا۔ جن بھگتاں بخش کے سچ پریت، مارگ اکو دئے سکھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کر کے کھیس، چار کُنٹ
 آپ بھوائیا۔ ساچے سنتاں کایا چولی چاڑھ کے رنگ مجیٹھ، انتر آتم دیا باقی کھلا پاتی دئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی بیسویں ہو جا خبردار، سو صاحب سوامی آپ کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا بھوکھت لے
 وچار، جو لکھت نال درڑائیا۔ تھوڑا تھوڑا تیر نشانہ گئے مار، نام چلے کھند اٹھائیا۔ راہ تكدے گئے سانجھے یار، پاربرہم اوٹ رکھائیا۔
 جس ویلے نر ہر نرائن آپ آوے کرتار، فُدرت دا مالک پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آپے ویکھے ویکھنہار، جل تھل مہیئل ٹلے
 پریت کھوج کھوجائیا۔ سنت سُہیلے گرو گُر چیلے لئے اٹھال، مہر نظر نال تکائیا۔ ساچے بھگتاں پُچھے حال، مُرید مُرشد لئے جڑائیا۔ شبدا
 اگتی وجا کے تال، انحد راگی راگ سُنائیا۔ دیپک جوتی دیوے بال، گُرمکھاں گھر گھر کرے رُشنائیا۔ ترے گُن مایا توڑ جنجال، کوڑی
 کِریا دئے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پس اکیسے دئے وڈیائیا۔ صدی بیسویں کہے میرے پرہہ ٹھاگر، تیری اک
 سرنائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگا ساگر، تارنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا گاگر، کاچی ماٹی سو بھا کھئے نہ پائیا۔ نرمل کرم نہ ہوئے
 اُجاگر، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جودھا سوربیر نہ بنے کوئی بہادر، جو من منسا دئے کھپائیا۔ ملے میل نہ کریم کرتے قادر، کوڑی کِریا
 قتل کر نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی عادل، عدالت حق نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا بادل، ست سرُپ نہ کھئے پرگٹائیا۔
 مایا ممتا ہوئی پاگل، وانگ سوان رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دے مالک دے وڈیائیا۔ سری
 بھگوان کہے بیسویں صدی سُن اگتی بات، سچ تینوں دیاں درڑائیا۔ جن بھگتاں دا کھول کے اندروں تاک، بجر کپاٹی دیاں ٹرائیا۔
 شبدا اگتی مار کے آواز، کلجگ سُتیاں لوآن اٹھائیا۔ امرت آتم دے کے دات، جنم جنم دی ترکھا دیاں بُجھائیا۔ نرمل نور کر پرکاش،
 اندھ اندھیرا دیاں مٹائیا۔ دھر دا سجن بن کے ساک، سکلا سنگ رکھائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ گئے آکھ، لہنا اوہو

جھولی پائیا۔ ساچے سنتاں پُچھاں وات، اندر وڑ وڑ کھوج کھوجائیا۔ حُکم چلاواں کائنات، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ حُجرہ
 سُہا کے سچ محراب، محبوب اکو دیاں ملائیا۔ پروردگار ہو کے واحد، کلمہ اکو دیاں پڑھائیا۔ دُھناں توں وکھرا ناد، سُنناں توں باہر
 سواد، امٹلا دیاں چکھائیا۔ جنہاں دا صاحب سوامی رہیا جاگ، سو گرُمکھاں آپے لئے اٹھائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، نرمل روپ
 دئے بنائیا۔ اندر وڑ کے منزل چڑھ کے دسم دواہری کھڑ کے کھولے راز، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی پيسویں کہے پرہو کلجگ اندھیرا اندھ، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ کیسے دا مُکيا نہیں دِسدا پنڈھ، آدھ
 واٹے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ گیا لنگھ، سیج پلنگ نہ کھئے سُہائیا۔ دُھر دا ملیا نہ کیسے اند، اند وچ نہ کھئے سہائیا۔
 نوری چمکے کوئی نہ چند، ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم وچھڑی تئی سکے کوئی نہ گنڈھ، برہمنڈ کھنڈ لیکھا پار نہ کھئے کرائیا۔ توڑ سکے نہ
 کوئی چوراسی والا بندھ، بندگی حق نہ کھئے درڑائیا۔ جدھر ویکھاں سرشٹی دسے رنڈ، سُہاگن نظر کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا سارے
 رہے منگ، ترکھا نال ودھائیا۔ پھر پھر ویکھیا گوداوری سُرستی جمنا گنگ، اٹھسٹھ سار کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھ کے حیران ہو گئی
 دنگ، ہر کی کی کھیل ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھڈ گئے سنگ، تیرے چرن کول بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، آ کے ویکھ اپنی لوکائیا۔ پُرکھ اکال کہے صدی ویہویں کھول اکھ، تیرا بھلیکھا دیاں مٹائیا۔ بیس اکیسا ہو پرتکھ،
 جگت جگدیشا دھار چلائیا۔ سنت سُہیلے بھگت بھگونت لئے رکھ، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، گھر
 ساچے میل ملائیا۔ نو دوارے پار کرا کے حد، گھر ساچے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا مالک پھیرا
 پائیا۔ صدی پيسویں کہے مینوں گر اوتاراں دا چیتے آیا انک، جو لیکھا گئے لکھائیا۔ بیان دے کے گئے پرگٹ ہووے نہکنک، نرائن نر
 بے پرواہیا۔ جس دا شبد نرالا وجے ڈنک، دو جہاناں لئے جگائیا۔ حُکم دے کے راؤ رنک، شاہ سُلطاناں دئے ہلائیا۔ وچھڑیاں
 رُوحاں نوں میل کے دُھر دا کنت، کنتوہل دئے ملائیا۔ ڈیرہ ڈھاہ کے مایا ممت، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ بھگت سُہیلے بنا کے ساچی
 سنگت، سگلا سنگ رکھائیا۔ ہوئے سہائی ویلے انت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن داتا بے پرواہیا۔ صدی پيسویں
 ٹوں نہ بھل، ست سچ دیاں درڑائیا۔ بھگت بھگوان دی چلے ساچی کُل، گلونتآ آپ پرگٹائیا۔ دو جہاناں مالک پاون آیا مُل، قیمت

سب دی رہیا چُکائیا۔ سچ دربارا اکو گیا کھل، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام بھنڈارا لے کے آیا کول، دو جے در نہ منگن جائیا۔ شبد اگئی وجا کے ڈھول، گُرمکھ ساچے رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کمائیا۔ صدی بیسویں کہے پرہو میں ویکھاں کُچھ آگے، اگلا دھیان لگائیا۔ کلجگ جیو ہو گئے پڑے بگے، اپنا روپ بدلایا۔ ساچی چوگ کیسے نہ لہے، ہنس مان سروور نہ کھئے ٹھائیا۔ بن ہر نامے اوڈھن ہو گئے ننکے، سیس دوشالہ نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ بھجے، من واسنا نال ملائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے ٹیکے متھے، اٹاں پتھراں نال لڑائیا۔ وید پُراں شاستر سمتر پھول پھول تھکے، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ بن تیری کرپا سچ پریتی مول نہ رتے، رتی رنگ نہ کوئی رنگائیا۔ درشن پائے نہ کوئی اپنی آگھ، آخر گھر ملن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا پردہ دے اٹھائیا۔ صدی بیسویں سُن سنڈیشہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وٹایا ویسا، جوتی جاتا نظری آئیا۔ ایکنکار کھولے بھیتا، بھيو ابھیدا دئے درڑائیا۔ آد نرنجن کر کے ویس انیکا، نرگن اپنی دھار بندھائیا۔ سِری بھگوان کھیلنہارا کھيڈاں، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ ابناشی کرتا وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، لوک مات لئے انگڑائیا۔ پاربرہم پت پریشور جو برہم سروپ ہو کے گھر گھر لیٹا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ شبدي سْت پُرکھ اکال دا بیٹا، جو مندر رہیا سہائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جس دی بانی سرب چکاونہارا لیکھا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں لوکاں بن کے ڈھر دا نیتا، نیتر نینان دئے وکھائیا۔ چار جُگ دا پچھلا چُکنا ٹھیکا، آگے اکو حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے ترائیا۔ صدی ویہویں کہے پرہو تیرا کیہڑا جاپ، جگ جیون داتے دے سمجھائیا۔ جس نال مٹن سارے پاپ، پت پُنت روپ وکھائیا۔ تن ماٹی رہے نہ کوئی سنتاپ، سنسا روگ چُکائیا۔ گُرمکھاں سَجھ اپنا آپ، پڑدا دئی اٹھائیا۔ رُوح بُت دوویں ہوون پاک، ڈرمت میل دھوائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، دیا دیپک کریں رُشنائیا۔ اپنی نال ملا کے جات، جوت جوتی وچ ٹکائیا۔ منزل ساچا دس دے گھاٹ، ڈھر درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی ویہویں پرہہ دا سچا منتر، آد جُگاد نہ کھئے بدلایا۔ جُگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں جانے انتر، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ دئے سنڈیشہ گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ جیو جنت بنائے بنتر، سادھ سنت لئے اٹھائیا۔ پردہ لاہ کے برہم نرنتر، آتم پرما تم رنگ

رنگائیا۔ اکو روپ وکھا کے سوتنتر، ست سرُوبی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کہانی اک درڑائیا۔
 صدی بیسویں کہے پرہو تیرے کہڑے بھگت، پُرکھ اکال دے جنائیا۔ جنہاں اندر ساچی شکت، شخصیت گئے بدلائیا۔ تیرے نال مل
 کے رہیا کوئی نہ فرق، رنگ اکو وچ سمائیا۔ پچھلا لیکھا کر کے ترک، تُرت تیرا نام صلاحیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم
 سرب مُکائیا۔ جنہاں اُپر مہروان ہو کے امرت دتا برس، بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ جنم کرم دی مٹ گئی تڑپ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ
 ڈھابیا۔ لہنا مُک گیا سورگ نرک، بہشتاں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ پندھ مُکا کے عرش فرش، سچ مندر دتا وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ صدی بیسویں ویکھ بھگت سُہیلے، تیرے وچوں دیاں پرگنائیا۔ جنہاں دے پرم
 پُرکھ پرما تم نال میلے، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیا۔ اوہ دوجے دے کدی نہیں بندے چیلے، بُہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ پرہو دے پیار
 توں کدی نہیں بُندے وہیلے، اٹھ پھر اکو دھیان رکھائیا۔ نانا چھڈ کے پیسے دھیلے، مایا ممتا گئے تجائیا۔ سدا وس کے رنگ نولے، گھر
 سجن ویکھن دُھردرگاہیا۔ ایہ رسم رواج بھگت بھگوان دے پہلے، جگ چوڑی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، گھر مندر دئے سُہائیا۔ صدی بیسویں کہے پرہو تیرا بھگت چنگیرا، لکھ چوڑاسی وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دا اندر وڑ کے بتھیں
 بیڑا، باہروں نظر نہ کھئے پائیا۔ لکھ چوڑاسی والا کٹ کے گیڑا، لیکھا رائے دھرم مُکائیا۔ چرن کول لگا کے ڈیرہ، کورڈا ڈیرہ دتا ڈھابیا۔
 رین اندھیری مٹا اندھیرا، ساچا چند کیتا رُشنائییا۔ راگ سنا تیرا میرا، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوار کھلا ویہڑا، بھگتاں
 دتا سمجھائیا۔ آپے جانے اپنا وقت ویلا، تہت وار ہتھ کسے نہ آئیا۔ اچرج کھیل پرہو توں آپے کھیلا، بیس اکیسا دئے گواہیا۔ جوتی
 جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا دے گوائیا۔ بیس کہے کوڑ گڑیارا ویکھ مات، جوٹھ جھوٹھ وجی ودھائیا۔ تیرا پرہی
 نظر نہ آئے کوئی داس، داسی ہو کے سیو کمائیا۔ تک کے ویکھیا پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ چاروں کُنٹ دسی اُداس،
 حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ کلجگ کی کھیل کرے تماش، ساچی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دے کوڑے بھر کے کھات، جھوٹھ
 کھاتے رہیا بنائیا۔ لیکھا لکھ لکھ قلم دوات، گر اوتار دین گواہیا۔ ایہ کھیل پُرکھ اِبناش، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سجن متر کرے
 نہ کھئے حمایت، جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بیس کہے میں ویکھی محمد خواہش، چوڈاں طبق بھجی

واہو داہیا۔ وید ویاس کہے میری پوری ہووے آس، ترشنا رہی کُرائیا۔ عیسیٰ کہے میرا آوے باپ، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ محمد کہا میرا پیغمبر پرگٹ ہووے ساکھیات، امامان دا امام رسؤل نظری آئیا۔ نانک کہا مہابلی اُترے آپ، جنے کوئی پتا نہ مائیا۔ گوبند کہا پُرکھ اکال کرے کھیل تماش، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جودھا سؤریپر مرد مردانہ ہووے پُرکھ سمراٹھ، پروردگار جلوہ نُور خُدائیا۔ سنت سُہیلے بھگت بھگونت صوفی سنت لے کے آوے ساتھ، ساچا سنگ بنائیا۔ اِکو ڈھولا اِکو وچولا اِکو بولا اِکو شبد اِکو گاتھ، اِکو ناد دئے سُنائیا۔ اِکو ورن اِکو برن اِکو سرن اِکو چرن اِکو بنا جماعت، کھتری براہمن سُودر ویش اِکو گھر وسائیا۔ اِکو حُکم اِکو نام اِکو رام اِکو جام اِکو لیکھا لکھے قلم دوات، کاتب ہو کے سیو کمائیا۔ اِکو پتن اِکو گھاٹ، اِکو کھیوٹ کھیٹا پُچھے وات، وَنجھ مہانا ڈھر دا رانا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اِکو آتم اِکو پرماتم اِکو جوڑنہارا نات، ڈھر دا ناتا لئے بنائیا۔ اِکو سمرن اِکو پوجا پاٹھ، اِکو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ اِکو پتا اِکو مات، اِکو دیونہارا دات، داتا دانی اک ہو جائیا۔ صدی بیسویں تیرے ویکھ کے آپ حالات، پُرکھ اکالا دین دایلا ہر گوپالا ویس اولڑا آپ وٹائیا۔ لیکھا جانے کائنات، مار کے ویکھے جہات، تاک سب دا آپ گھلائییا۔ پچھلا پورا کرے بھوکھت واک، اگے بھگت بنا کے ساچا ساتھ، وڈیائی دیوے پرہو پریہ آپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ساڈی پوری ہوئی آس، کیرپا کر پُرکھ ابناش، سیوا کریئے بن کے داسی داس، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہووے اک پرہات، جگ چوکڑی نظر نہ آئے کوئی رات، منڈل منڈپ سورج چند مُکھ نہ کوئی وکھائیا۔ صدی بیسویں رکھ کے یاد، پرہو سُنے آپ فریاد، کوڑا رہن نہ دیوے راج، کیسے دے سیس تے دسے کوئی نہ تاج، تختان والیاں خاک ملائییا۔ اِکو شبد وچے ناد، سُناوے آپ برہماد، برہمانڈ اپنا حُکم منائیا۔ کوڑی کیرپا میٹ کے واد وواد، امرت رس دئے سواد، سوئی سُرتی جن بھگتاں جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سجن سُہیلے آپے کاڈھ، زرگن زرگن کرے لاڈ، سرگن دیونہار وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، صدی بیسویں تیری آسا منسا پور کرائیا۔ صدی بیسویں کہے پرہے مین نیتر رہی رو، نینان چہہر لائیا۔ میری سُنے کوئی نہ سو، سو پُرکھ زرنجن تیرا میل نہ کھئے ملائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وکھرے گئے ہو، در گھر اپنے ڈیرے لائیا۔ کلجگ جیوان ڈرمت میل اندر وڑ کے سکے کوئی نہ دھو، بیکھری بانی دئے گواہیا۔ صفتی نام ہو کے نرموہ، جو اکھراں نال مل کے ڈھولے رہے

گائیا۔ ساچی وست کلجگ لئی کھوہ، خالی بھنڈار دتے کرائیا۔ بھگونت بھگتاں نال کریں نہ تون دھروہ، دروہی تیرے نام خُدائیا۔ سچ پرکاش کر دے لو، لوں لوں ساڈھے تنّ کروڑ دے جگائیا۔ تڈھ بن نظر نہ آوے کو، کوٹن کوٹ بیٹھے مکھ بھوئیا۔ تیرا روپ آد جگاد نرگن سرگن دسدے رہے دو، دوآ ایکا ایکنکار نظری آئیا۔ ویہ سو اگی کہے پرہہ امرت آتم ساچا دے چو، اگھی رس اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بنت دے بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں روندی لئی تگ، صدی بیسویں نظری آئیا۔ تیرا لہنا دیواں حق، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے رکھ، ڈھر دا جوڑ لوں جڑائیا۔ نج نیتر کھول کے اگھ، پردہ اوہلا دیاں اٹھائیا۔ درس کرا کے ساکھیات پرتکھ، صاحب ساچا دیاں ملائیا۔ پردے اندر وس، کایا مندر سوبھا پائیا۔ نام ندھانا وجا مردنگ، گان اکو دیاں سنائیا۔ سچ دوارے چاڑھ کے رنگ، رنگ رنگیلا دیاں وکھائیا۔ محل اٹل اچ مینار آپے لنگھ، پچھلا پینڈا دیاں چکائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے کایا ماٹی چم، دم اپنے وچ ملائیا۔ بھگت ادھارنا میرا کم، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ ساچے سنتاں بیڑا بٹھ، جگ چوکڑی پار لنگھائیا۔ گرمکھ بنا کے ڈھر دے چن، صفتاں نال صلاحیا۔ گرسکھاں دے کے نام بھنڈار دھن، دوٹمند دیاں بنائیا۔ صدی بیسویں سن لے لا کر کن، دھئے لوچن نال ملائیا۔ بھگت سہیلا رہن نہیں دینا نیتربین اٹھ، ساچا نور دیاں چمکائیا۔ بھرماں والا رہن نہیں دینا جن، بھانڈا بھرم دیاں تڑائیا۔ جہاں والا رہن نہیں دینا دن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گیت کرماں دے لیکھاں وچ نہ لئے بٹھ، لاڑی موٹ نہ انت پرنائیا۔ گرمکھاں دا لیکھے لاواں ماٹی تن، تتو تن اپنے وچ ملائیا۔ جوت ملا کے ہنگ برہم، پاربرہم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صدی بیسویں تیرے وچوں بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ صدی بیسویں کہے میں ویکھاں بھگت سہیلے اٹھدے، جو کایا مندر اندر لین انگرٹائیا۔ اوہ مارگ پُرکھ اکال تیرا پُچھدے، دو جے راہ نہ کھئے جائیا۔ اوہناں پیتے پیالے نام تیرے گھٹ دے، رس خُاری گئے چڑھائیا۔ اوہ مات لوک لکایا کدے نہ لکدے، پڑدیاں وچ نہ کھئے چھپائیا۔ جنہاں دے ناتے جڑ گئے سری بھگوان تیرے نال پیو پُت دے، ایتھے اوٹھے دیویں مان وڈیائیا۔ تیری منزل چڑھنوں کدے نہ رُکدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتنسا اوہناں نوں ویکھے جھکدے، کبیر جلاہا دئے گواہیا۔ تیرے لہنے دینے سدا سچ سچ دے، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں

ویکھ وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں میت، ایکنکارا اکو نظری آئیا۔ جُگ چوکرئی جس دی بھگتاں نال ریت، ریتوان بے پرواہیا۔ بھگتاں دا ڈیرہ بابر مندر مسیت، نج گھر ویکھن چائیں چائیا۔ جتھے ڈھولا سوہلا اکئی اکو گیت، گہر گمبیر بے نظیر رہیا سُنائیا۔ جس کلمے دی آد جگادی اک حدیث، سو خردار کرے پس اکیس، اک اکیہ دئے سمجھائیا۔ جنہاں گرمکھاں دے وسیا چیت، چیتن سارے دئے کرائیا۔ ناتا توڑ کے ہست کیت، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ پرہہ ٹھاکر سوامی سب دی ویکھنہارا نیت، نیتوان نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل اپنا ویس وٹائیا۔ صدی پيسویں کہے سُن بات کلجگ، انت آخری دیاں جنائیا۔ تیرا پندھ جانا مُک، لوک مات رہن نہ پائیا۔ لیکھا چُکنا جوٹھ جھوٹھ، بھانڈا بہرم دینا بھنائیا۔ پُرکھ اکال جانا تٹھ، مہروان دیا کھائیا۔ سَنجگ ساچے انگڑائی لے کے پینا اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ جس نوں وست ملنی سچ سچ، ہر کرتا جھولی پائیا۔ تیرا کوڑا روگ دیرگھ مچ، اتم لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے صدی پيسویں سُن لے میری ایک، ایک وار دیاں جنائیا۔ کسے دی بُدھ رہن نہیں دتی بیک، دھیرج یث نظر کھئے نہ آئیا۔ عزت آبرو میرے کول سارے بیٹھے وچ، قیمت ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ میں پرہہ دا چوٹھا پُت سب توں چھوٹا نیک، نیکی کرن والے بدیاں وچ دتے بدلائییا۔ بابروں سوہنی سب نوں دسی کھید، اندر جھوٹھی کیریا دتی وسائیا۔ تتاں والا دس کے تیج، سیج جگت دتی سہائیا۔ کرم دھرم دی نال رلا کے ریکھ، ریکھا سب دی دتی بدلائییا۔ صدی پيسویں جے سچ پُچھیں میں کسے سنت نوں پرت کے جان دتا نہیں اپنے دیس، سچکھنڈ دوارے بہ خوشی نہ کھئے منائیا۔ اٹھ کے ویکھ لے سارے اک دوجے دی رکھدے ٹیک، اپنا ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری ساچی سیو لگائیا۔ صدی پيسویں کہے توں کلجگ وڈا، نیکیوں نیکا نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم دوار کسے نہ چھڈا، بھجیا واہو داہیا۔ ٹھاکر دوارے مندر مسیتاں گردواریاں اندر گڈیا اڈا، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بہرے بھلایا بڈھا نڈھا، جوہن رتا کیتا جگت شوڈائیا۔ بہین بھائی لڑایا سکا، پتا پُت پت لہائیا۔ وبھچار ہندا ویکھیا اکھاں، ناری ویسوا رُوپ وٹائیا۔ ہر کا نام وکدا ویکھیا وچ بٹاں، پیسیاں دھیلیاں والا مل پائیا۔ دیناں مذہباں والا جھگڑا ویکھیا رتا، چاروں کُنٹ دئے دہائیا۔ ہر پریم وچ پیارا کوئی نہ ویکھیا رتا، جو رتی رت اپنی گیا سُکائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر نچدی پھرے ممتا، صدی پيسویں مُکھ توں گھنگٹ لیا

اُٹھائیا۔ سچ نشانہ تیر بے نظیر نام چلے کمان کیسے نہ کسا، زمیں آسمان پار نہ کھئے لنگھائیا۔ میں کیہڑی حالت دساں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میں سب دا پیارا، سچ دیاں درڑائیا۔ بھگتاں دے کدی نہیں گیا دوارا، چار دیوارا لنگھ کھئے نہ پائیا۔ مٹکھاں نال میرا وبارا، دوس زین بھجیاں واہو داہیا۔ جگ چوکرئی میں سن دا ربیا جو کہندے رہے گر اوتارا، پیغمبر حکم سنائیا۔ کل کلکی لینا اوتارا، نہکنک نرائن نظری آئیا۔ جس دا شبد کھنڈا دو دھارا، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کرے پار کنارہ، جیرج انڈاں کرے صفائیا۔ جن بھگتاں وکھائے سچ دوارا، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ بخشش کر کے نام بھنڈارا، وست امولک دئے ورتائیا۔ سچ سنا کے اک جیکارا، دھر دا ڈھولا اک درڑائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، سو بے انت کھیل وکھائیا۔ ساچے سنتاں بن سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گرمکھاں کھول کواڑا، میلا لے ملائیا۔ گریسکھاں بخش کے دھوڑی چھارا، مستک ٹکا اک چھپائیا۔ صدی بیسویں دا جگت نظارہ، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ چار گنٹ باباکارا، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صدی بیسویں کہے پرہ بھگت پیارے، بھگون تیری بے پرواہیا۔ میں بیٹھی اوس کنارے، جس دی نئی تیرے کول نظری آئیا۔ چار گنٹ دسدے ہارے، جت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے لارے، سو ویلا وقت رہیا سہائیا۔ تیرے بھگتاں نال اشارے، شبدي سینت اک جنائیا۔ تیرے مندراں توں اچے چبارے، جو استھل رہیا سہائیا۔ تیری جوتی دے آگم چمتکارے، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی رہیا کھائیا۔ صدی بیسویں کہے پرہ میں ویکھیا تیرا ثبوت، ثابت اکو نظری آئیا۔ ٹوں وڑ کے بھگتاں دے وچ وجود، وصل اکو دتا کرائیا۔ اپنے نام دا دس کے حرؤف، حرف بن اکھراں دتا جنائیا۔ جس دے وچ دوس زین گھڑی پل رہن مصروف، ویلا وقت نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ رنگ رہیا رنگائیا۔ صدی بیسویں کہے میں ویکھیا رنگ چڑھا، ہر کیرپا نال چڑھائیا۔ ٹوں للاری صاحب سلطان گھر گھر دا، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ کر کیرپا جس ٹوں چاہیں آپے پھڑدا، ایہہ ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نرہہ ہو کیسے کولوں نہیں ڈردا، بھہ اپنا سرب وکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل نرائن نر دا، نر ہر تیری اک سرنائیا۔ جو آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھا، دھر دا گیت جنائیا۔ سو آگے نہ جنمدا نہ مردا، لکھ چوراسی

پینڈا دئے مُکائیا۔ تیرے ہتھ لیکھا کرم گکرم دا، نہکرمی تیری اک سرنائیا۔ تیرا بھروسہ ساچی سرن دا، نیتر ہرن پھرن کھلائیا۔ ٹوں مالک ترنی ترن دا، بیڑا دو جہان پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے گود بہائیا۔ بھگت بھگوت پرہ تیری گودی بہندے، بہ بہ خوشی منائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا کہندے، کہہ کہہ رہے سنائیا۔ تیرے رنگ ویکھدے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ وجدی رہے ودھائیا۔ تیری چرن سرن ساچی پرہ ٹھاکر ڈھپندے، دو جے سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں رسیا ترائیا۔ جن بھگت ادھاری آپ پرہ، پریم اک اکھوائیا۔ صدی بیسویں لئی لبھ، کھوجنہارا کھوج کھوجائیا۔ امرت جام پیا کے جھب، جھگڑے کوڑ چکائیا۔ اٹی کر کے کول نبھ، بھیو ابھیدا رسیا کھلائیا۔ ایڑا پنگل سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرا کے حد، ند چھند اپنا دئے سنائیا۔ جیہڑی آتم پر ماتم وچھڑ کے رہی اد، او سے دا میل آپے لئی کرائیا۔ جس پریمی پیارے گرمکھ سجن سچ دوارے لئی سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ سو ساجن میت ٹھانڈا سیت شوہ دریا پار گیا لنگھ، نئیا نوکا بیڑی اک چڑھائیا۔ جنم کرم دی آسا ترشنا مایا ممتا پرہ چرن پریتی پوری ہوئی منگ، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ گردیو دا گردیو اکو رنگ، ستگر سیوا کدے نہ ہووے بھنگ، برہمنڈ کھنڈ آپے لیکھے پائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جوت سرُپ شبدی دھار سدا بخشند، پنجاں تتاں لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہرینس کور آریہ محلا لدھیانہ ★

بھگت کایا کہے موہے لگا بھاگ، تن ماٹی خاکی ملی ودھائیا۔ گھر دیک جگیا چراغ، پرہ جوت نور رُشنائیا۔ گرہ نام سنیا دُھن ناد، ست شبد شنوائیا۔ امرت رس ملیا اگما سواد، نچہر دھارا دتی وہائیا۔ انتر انتر اُچیا ویراگ، جگت تیاگ دتا وکھائیا۔ من واسنا ہوئی سانت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ نج نیتر کھلی آنکھ، پرتکھ نظر آئے گوسائیا۔ کوڑی کِریا مٹی اندھیری رات، ست سچ وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا سہج سُکھدائیا۔ منزل ملیا ساچا گھاٹ، پتن سوہنا دتا بنائیا۔ جتھ سوہندے سنت سادھ، گرمکھ ڈیرہ لائیا۔ سچ پریت وچ وساد، بسمل روپ سمائیا۔ لیکھے لگا کایا ماٹی چمڑہ ہاڈ، ناڑ ناڑ وجے

ودھائیا۔ ابناشی کرتے دتی داد، دات اکو اک جھولی پائیا۔ دھوڑی بگا لا کے متھے راکھ، پوروک لیکھا دتا چکائیا۔ لہنا دینا مکا کے
 ڈونگے کھات، بھيو ابھیدا دتا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کایا کہے پرہہ پایا
 پردہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تتان والا تن سی جو سڑدا، اگنی آگ لگائیا۔ امرت میگھ پا کے سینتل ہویا ٹھردا، سانتک ست جنائیا۔ بھيو
 کھلا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ دتا وکھائیا۔ پلو پھڑا کے اپنے لڑ دا، سرتی شبدی میل ملائیا۔ کریپال ہو کے کریا کردا، کرنی اپنے
 بتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ بھگت کایا کہے مینوں ملیا مان، میرے مٹر وچی ودھائیا۔
 کریا کری سری بھگوان، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ میرے انتر آتم ملیا آن، پرما تم پھیرا پائیا۔ جنم کرم دی چک گئی کان، چوراسی
 گیڑ نہ کھئے بھوئیائیا۔ ترشنا رہی نہ پین کھان، آسا آگے نہ کھئے ودھائیا۔ مایا ممتا ہومے ہنگنا ٹٹیا ابھان، سچ پریتی دتی سمجھائیا۔ وست
 امولک دے کے دان، میرا بھنڈارا دتا بھرائیا۔ ساڈھ تے بتھ سہا کے مکان، آسن سنگھاسن اک لگائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جگا کے
 مہان، جلوہ نور کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھری کرنی کار کھائییا۔ بھگت کایا کہے میرا سوہنا
 سنگھاسن، تن وجود ملی وڈیائیا۔ گھر آیا ٹھاکر ابناشن، ابناشی کرتا پھیرا پائیا۔ ہویا میل سرب گنتاسن، گنونت دیا کھائییا۔ اندر باہر
 چکھیا گیا ماتم، سنسا نظر کھئے نہ آئییا۔ ہویا سہائی ناتھ اناتھن، دینن گلے لگائیا۔ بھيو کھلاوے گھر گور باطن، پردہ اوبلا دتا اٹھائییا۔
 پنڈھ مکا کے پرتھمی آکاسن، گگن گگنتر لیکھ مکائییا۔ ڈھر دا سنگی بن کے ساتھن، ساچا پنڈھ چکائییا۔ دور ڈراڈی نیڑے کر کے
 واٹن، میل ملایا سہج سُبھائییا۔ میں جنم کرم دی کوچھی کملی پاپن، مات گرہہ پھر پھر ویس وٹائییا۔ بن صاحب ستگر کوئی نہ ملیا
 ساتھن، جگت سنگی کم کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ بھگت کایا کہے میں تتان
 والا سریر، پنچم ناتا لیا جڑائییا۔ میرے اندر وچھوڑے والی پیڑ، دردیاں درد سنائییا۔ راہ تگان بے نظیر، بن نیناں آگھ کھلائییا۔ بن نیتر
 رو وھاواں نیر، نیناں چھبر لائییا۔ کملی ہو کے پھراں وانگ فقیر، فقرہ ڈھولا گائییا۔ کون ویلا پرہہ ٹھاکر میری بدل دیوے تقدیر،
 تصویر اپنی دئے وکھائییا۔ میرے اندر چوٹی چڑھ جائے انت اخیر، گھر ساچے ڈیرہ لائییا۔ اپنے ملن دی دس دیوے تدبیر، ڈھر دا حکم
 آپ سنائییا۔ اوہ پاتشاہاں دا پاتشاہ مینوں بنا لئے اپنا وزیر، حکمے اندر سدا رکھائییا۔ میرا نشان پانی اُپر لکیر، لوک مات رہن نہ پائییا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کایا کہے میں کھلی کوچھی، سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جنم کرم
 دی پُورب روگی، بوئے دکھڑا نہ کھئے مٹائیا۔ من واسنا لین نہ دتی سوجھی، بُدھی چلی نہ کوئی چٹرائیا۔ کرم کانڈ دی ہوئی وجوگی،
 نہکرمی نہ کھئے ملائیا۔ کرپا کر جے صاحب ستگر ملے آپ سنجوگی، دُھر دا میل لئے ملائیا۔ میری آتم او سے جوگی، دوجا انگ نہ کھئے
 چھہائیا۔ بے شک جنم پائے کوئن کوئی، انڈج جیرج اُتہج سینج روپ وٹائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں پھڑ کے چاڑھے کوئی نہ چوٹی، منزل
 پندھ نہ کھئے مکائیا۔ لیکھا مکے نہ لوک پرلوکی، سچ سلوکی ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ میں ٹھاکر ویکھاں اکو موچی، جو مجلس بھگتاں وچ
 رکھائیا۔ جس دا نام بھنڈارا سدا مودی، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ اوہ کرنی دا کرتا اکو چوچی، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ اوہ وچھڑیاں
 دا سدا کھوچی، بھلیاں مارگ پائیا۔ بھکھیاں ننگیاں دیوے روزی، شاہ سلطاناں خاک وکھائیا۔ میں اوس دی بہاں گودی، جو پُرکھ
 اکال اکو پتا مائیا۔ نہ ہرکھ رہے نہ سوگی، چنتا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں
 کایا اپنے لیکھے لائیا۔ جن بھگت کایا کہے منگاں اک پیار، پرہ سرن ملے وڈیائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، اوکھی گھاٹی نہ کھئے جنائیا۔
 سچ دوارے جاواں نرگن ہو کے دھار، جوتی جوت جوت میل ملائیا۔ ڈھولا شبد ناد گاواں ایکو وار، پریم پریتی دو جہان لگائیا۔ جا
 کے ویکھاں سچ دربار، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تیرا میرا بول جیکار، کرے سچ پڑھائیا۔ سجنن دا سجنن متراں دا متر یاراں دا یار،
 یرانے دُھر دے آپ بنائیا۔ چھڈ نہ جائے ادھ وچکار، ناتا سنسار دئے تڑائیا۔ منزل چاڑھ کے اتم وار، در ٹھانڈے دئے بہائیا۔ جتھے اکو
 دیپ ہوئے اُجیار، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ سینگھاسن پُرکھ ابناشن بیٹھا رہے نرنکار، بھویت بھوپ راجن راج اکو نظری
 آئیا۔ بھگت کایا کہے لہنا دینا جگت نوار، نوارنہارا اپنی دیا کھائیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

بھگت کایا کہے میں ہوئی پُنت، سِری بھگوان دتی وڈبائیا۔ میرے اندروں بھگتاں دی بدل کے نیت، سُرَت اتیت دتی کرائیا۔ چنگی بنا کے نالوں مندر مسیت، سوہنا اندر دتا سہائیا۔ اٹھے پہر ناد دُهن گیت، شبدي راگ الائیا۔ امرت جل بھنڈارا سیت، کول نابھی دتا بھرائیا۔ لیکھ چُکا کے اوچ نیچ، دُهر دا رنگ دتا رنگائیا۔ مان مٹا کے ہست کیٹ، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اندر وڑ کے بیٹھا آپ بیچ، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ رُوپ بنا کے نیکن نیک، ساڈھے تڑ ہتھ اندر چھپائیا۔ سچ بخش کے آتم پر ماتم پریت، پریم ہو کے پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا رہیا چُکائیا۔ جن بھگت کایا کہے میں لیکھے گئی لگ، آگے تہاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ساچے مُرشد دا کر کے حج، میری حاجت میرے وچ سمائیا۔ ترے گن اگنی دِپیک بُجھ گئی آگ، سانتک ست دتا کرائیا۔ جس نالوں وچھڑ کے آتم ہوئی الگ، سو پر ماتم اپنے نال ملائیا۔ جس نے میرا کھڑا جانا چھڈ، پھیر اندر وڑ نہ خوشی منائیا۔ اوس دے دوارے بہنا سچ، جو مالک بے پرواہیا۔ ٹھیکر کوڑا جانا بھج، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم دے کے اگنی آگ، بھسم دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھگت کایا کہے میں لگی لیکھے، لیکھا صاحب سوامی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جنم کرم دے مٹ گئے بھرم بھلیکھے، سنسا روگ رہیا نہ رائیا۔ ت وجود کایا اندج جیرج اُتہج سیتج کافی ویکھے، کافیاں پڑھن والے ڈھولے جُگ جُگ گائیا۔ بن ہر نرنکار ساچے مندر کوئی نہ بیٹھے، درگاہ ملے کھئے نہ تھائیا۔ پورب جنم آگئے سارے چیتے، جس ویلے پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت کایا کہے میرا جگت جُگ مکے جھگڑا، تتاں والی رہے نہ کھئے لڑائیا۔ اکو مارگ مل جائے آگلا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ پھرنا پئے نہ وچ جنگلا، چوٹیاں ٹلے پریت چوٹی چڑھ نہ ویکھن پائیا۔ میرا لہنا مل جائے بدلہ، دیونہار جھولی پائیا۔ میرا سوہنا سوہوے بنگلا، سورا سربنگ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دئے مُکائیا۔ بھگت کایا کہے میں کراں ارداس، بینتی دُهر دی سچ سُنائیا۔ جس وچ پرہو تیری آتم دا نواس، ست سروپی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ تُوں اوسے دا مالک خاص، شہنشاہ بے پرواہیا۔ اتم اپنے وچ ملا کے ذات، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چرن کول بخش نواس، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دے نال میری پوری ہو جائے آس،

ترشنا ترکھا گوائیا۔ آکے پھرنا پئے نہ وچ پرہاس، بن کھنڈ نہ ڈیرہ لائیا۔ تیرا درس منگاں ساکھیات، ظاہر ظہور تیری سرنائیا۔ تیری
 صفت دا اکھڑ ملے نہ کیسے وچوں لُغات، الفیے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بندسیاں اکھڑاں والی نہ صفت صلاحیت، تیری مہا بے پرواہیا۔
 شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی تیری گا نہ سکے گاتھ، بھیو ابھید سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ آد جگاد جگ
 چوکڑی جھکدے گئے تریلوکی ناتھ، رام دسترہ بیٹے پھیریاں گئے پائیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد آوندے رہے تیرے گھاٹ، بن بن
 پاندھی راہیا۔ نانک گوہند کردے گئے ارداس، دوئے دوئے جوڑ منگن چائیں چائیا۔ جنہاں دی خاکی ماٹی لیکھے لائی آپ، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ تنہاں وڈیائی ملے لوک مات، جگت جہان وجے ودھائیا۔ بھگتاں ساکھی تیرا نات، چرن کول دئے سرنائیا۔ اتم لہنا تیرے
 ہاتھ، دوسر اور نہ کھئے وکھائیا۔ میرے اندر وڑ کے تیری آتما تیرا کردی رہی پاٹھ، نام ڈھولا سچا گائیا۔ رسنا جہوا بول بول رہی
 آگھ، سندیشہ ست سنائیا۔ بن تیرے پرہو تتاں والی ماٹی کیسے کم نہ آوے لاش، سواس پون تیرے وچ سہائیا۔ میری پوری کردے
 آس، نو نو چار جگ بیٹھی دھیان لگائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن سرگن نرگن دے دے ساتھ، سکلا سنگ وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت کایا تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ کایا ماٹی سُن لے خاک، سو
 صاحب آپ جنائیا۔ تیرے اندر کھول کے تاک، پردہ اوہلا دیاں چکائیا۔ امرت بخش کے بوند سوانت، سینتل دھار اک وکھائیا۔ نام
 سُنا کے شبدا ناد، دُھن آتمک راگ لائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون جم کی پھانسی
 کٹ کے پھاس، فیصلہ اکو حکم سنائیا۔ چرن پریتی کر کے داسی داس، سیوک سیوا وچ وڈیائیا۔ انت قصور خطا بھل سب کر کے
 مُعاف، مُفت اپنی دیا کائیا۔ جس دے حکم دا نہیں کوئی جواب، لاجواب ویکھے سرب لوکائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت وڈیا والی
 کتاب، ڈگریاں والیاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اوہ اکھڑاں دے لاوندے حساب، پتھراں دی ونڈ ونڈائیا۔ بھیو نہ جانن حق جناب، کی کرے
 بے پرواہیا۔ جس آد سرشٹی درشٹی ایشٹی دتی ساج، جگ چوکڑی رواج اپنا لیا چلائییا۔ بھگتاں دا دیوے ساتھ، بھگون میلا لے
 ملائییا۔ تن ماٹی تیرے لیکھے لا کے خاک، خالص لیکھا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 صاحب سوامی انترجامی انت اتم دئے سہائیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مدن لال دے گرہ لدھیانہ ★

بھگت کایا کہے میرا سُہایا مٹھ، تن مندر خوشی منائیا۔ وست امولک ملی وتھ، جوت شبد دھار پرگٹائیا۔ سچ وکھایا اکو ہٹ، گھر گھر وچ پردہ لاپیا۔ نرگن وسیا پُرکھ سمرتھ، جس آتم اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی دپیک کر پرکاش، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ بھگت کایا کہے میرے اندر انوکھا جاپ، بن رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ دوس زین سندیشہ دیوے آپ، دُھر دی دھار اک پرگٹائیا۔ گھر مندر اندر ہندا رہے پاٹھ، پوجا سمرن اکو اک جنائیا۔ سروور سوہنا ویکھیا گھاٹ، امرت جل دتا بھرائیا۔ سچ سوامی ویکھیا ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ میرا کھول کے بند تاک، ساچا گھر دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن کایا ویکھ وکھائیا۔ بھگت کایا کہے میں ماٹی کاچی تن کھیہ، تتاں والی نظری آئیا۔ میرا اتم آتم نال نیہ، جو پر ماتم وچ سہائیا۔ ہڈ ماس ناڑی بنی دیہ، پون سواساں نال چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بنت رہیا وکھائیا۔ کایا ماٹی کہے میرے اندر اک استھان، پرہہ بھگتاں دئے جنائیا۔ جس گھر مالک وسے آن، سنگھاسن اپنا اک سُہائیا۔ شبد ناد کلمہ سُنائے مہان، نغمہ نام درڑائیا۔ کر پرکاش اگتی بھان، جوتی نور نور رُشنائیا۔ امرت بخش کے پین کھان، ترشنا بھکھ گوائیا۔ دو جہاناں بن کے حکمران، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ سنت سُپیلے لبھ وچ جہان، بھگت بھگوت لئے اُٹھائیا۔ سہج سُبھاؤ میرے اندر کرنی دا کرتا ملے آن، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں کایا دئے وڈیائیا۔ بھگت کایا کہے میں ماٹی تن، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیا۔ میرے اندر رکھ کے بُدھ مت من، منسا جگت دتی بھرائیا۔ جوڑ جڑا کے سرون کن، حصّہ سچ ونڈائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، میرے اندر لیا ٹکائیا۔ جوت نرنجن چاڑھ کے چنّ، گھٹ کیتی سرب رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت کایا خوشی منائیا۔ بھگت کایا کہے میں سب توں اچی، اُچ اگم اتھاہ دتی وڈیائیا۔ میرے اندر آتم دی لگی رُچی، دوویں اک دوجے دا دھیان لگائیا۔ اوہناں کارن ہو گئی سچّی، کوڑی کِریا دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ شبدی دھار میری سُرتی اُٹھی، جو وچ بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ مایا کارن جو ہوئی دُکھی، پرکرتیاں ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کایا آپ پرگٹائیا۔ جن بھگت کایا کہے مینوں انتر ملیا سُکھ، سُرتی شبدی ڈھولا گائیا۔ میں پوتر

ہوئی مائس دیہہ منکھ، ڈرمت اپنی میل دھوئیا۔ لوک مات اُجل مُکھ، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ جیہڑا نرگن اندر بیٹھا لک، سو ساکھیات نظری آئیا۔ میرا منزل پینڈا گیا مُک، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوئیا۔ جنم کرم دا گیا دُکھ، ہرکھ سوگ نہ کھئے وکھائیا۔ ویلا سہنجنا ربیا ڈھک، مات لوک دیوے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے اپنے سْت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سْت ستوادی مؤلے رْت، سْتجگ پنکھڑیاں آپ مہکائیا۔ لیکھ لگن ماٹی بُت، تن وجود خوشی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت کایا کہے میں پرہہ ویکھیا رنگ رنگیلا، رنگ رتھا اک اکھوئیا۔ جس دے ملن دا وکھرا وسیلہ، مسل اپنے ہتھ رکھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ چھیل چھیللا، نوجوان مرد مردان وڈی وڈیائیا۔ جس نے جن بھگت بناؤنا اک قبیلہ، پروردگار بے پرواہ اپنا دئے وکھائیا۔ جن بھگت کایا کہے مینوں تن سریر ملیا بدن، پرہہ بندنا دتی جنائیا۔ ساچا کرکے دُھر دا عدل، عدالت گھر گھر دتی بیٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر آپے جائے سدن، جگت دوارے پندھ مکائیا۔ چرن پریتی وچ کرکے مگھن، مگرلا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا کپڑ ویکھ وکھائیا۔ کایا کہے میرا چُکیا جیہڑا، جھگڑا جگت رہن نہ پائیا۔ ہر سْتگر چرن لگایا ڈیرہ، بیٹھی پندھ مکائیا۔ ایتھوں باہر کڈھ کپڑا، زور بل اک دھرائیا۔ جنھے ڈھولا تیرا میرا، دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ صاحب سلطان پایا گھیرا، شبدي ڈور اٹھائیا۔ دُور ڈراڈا چل کے آیا نیرن نیرا، نرگن پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ جن بھگت دوارے بھگون پاوے پھیرا، اپنا وپس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایتھے اوتھے دو جہان کرے رُشنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کایا مندر وساوے کھپڑا، جس کھپڑے اندر وڑ کے، ساچے پوڑے چڑھ کے، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۱ بیبی سوندر کور دے گھر منڈی احمد گڑھ ★

اک سْت ستاراں دا ساچا انک، نرگن نرور جوڑ جڑائیا۔ کرے کھیل ہر بے انت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے جُگا جُگت، جُگ چوڑکی کھوج کھوجائیا۔ سچ سنديشہ دیونہارا اک بے انت، پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ دوس ماس لنگھ گئے انت، کوٹن کوٹ پھیریاں پائیا۔ لکھ چوڑاسی تکدے گئے جیو جنت، سادھ سنت دھیان لگائیا۔ گڑھ تھدے رہے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم

سمجھائیا۔ کھوج کردے رہے شاستر سمرت وید پُران پردے لاه کے پنڈت، نت نوت اکھ گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو رسیا جنائیا۔ ستاراں مہینے دُھر دا واک، واقعہ ہر جو آپ جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ست دھرم دا کھول دے تاک، تہر گھر پردہ دئے اُٹھائیا۔ بھگتاں بھیو چُکا کے راز، رحمت اپنی دئے کھائیا۔ شبد اگم وجا کے ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ پکڑ اُٹھا کے ساچے سادھ، سادھنا اپنی اک درسائیا۔ آتم پر ماتم میل ملانے جنائے سچ رواج، رہبر اک اکھوائیا۔ کوڑی کِریا بدل کے سماج، سچ سمگری کایا مندر اندر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستاراں مہینے کہن ساڈا پُورا ہون والا وقفہ، واقفیت ساچی دئے جنائیا۔ پرہہ دا کھیل ہووے یکطرفہ، دو جہاناں حُکم منائیا۔ بھگتاں دا بھگوان بن کے بردا، در درویش الکھ جگائیا۔ پڑدا لاه کے کایا گھر دا، گرہ اپنا گھر وکھائیا۔ جتھے گرُمکھو کلجگ کدے نہ وڑدا، کوڑی کِریا نظر کھئے نہ آئیآ۔ من واسنا نال کھئے نہ کھڑدا، بُدھی رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ گرُمکھ اوس منزل چڑھدا، جس ستگر صاحب سوامی آپ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائیا۔ اک ست کہے میرا پُورا ہونا ماس، مسیا زین اندھیری رہن کھئے نہ پائیا۔ کِریا کرے پُرکھ ابناش، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، ہر پُرکھ نرنجن لئے آپ انگڑائیا۔ ایکنکارا ویکھنہار پرتھی آکاش، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ آد نرنجن ساچا نُور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سری بھگوان بن کے داسی داس، ست سرُپی پھیرا پائیا۔ ابناشی کرتا ہر گھٹ رکھن والا واس، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور آتم انتر پوری کرنہارا آس، جگت ترشنا دئے بُجھائیا۔ جتھے میلے گر چیلے بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ بنکار کوڑی کِریا کر کے خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو منتر اکو انتر اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو مُرید اکو مُرشد اکو دید چند رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائیا۔ اک ست کہے میری مُنیاد، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جن بھگتاں کھیرا کرے آباد، اُجڑیاں دئے وسائیا۔ ساچا رس دے اگمی سواد، انرس پھیکے دئے مٹائیا۔ ہنس رُپ بناوے پھڑ کے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، نیتر لوچن نین اکھ گھلائیآ۔ دُھر دا لیکھا نام امولک جن بھگتاں جھولی پائے بھاگ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ اندر کر کے زرمل نُور جوت پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔

کوڑی رہن نہ بائے رات، بہنڑی رین دئے بدلائیا۔ ہر کا نام گر کا واک، میلا میل وچ اتفاق، حساب بے باک دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے دھردرگابیا۔ اک ست نہ بھلنا مات، شبد اگئی اسم جنائیا۔ ایہہ پرہہ دا کھیل تماش، دو جہاناں رہیا دکھائیا۔ جگ چوڑی نو نو چار کوئی نہ لبھیا ساتھ، بیٹھے سارے مکھ چھپائیا۔ کلجگ اتم ستجگ آگے لاؤنا پُرکھ اکال نکئی جیہی بات، وڈی کہانی نہ کھئے دکھائیا۔ من واسنا اندروں کر کے ناس، تن مندر کرے صفائیا۔ اکو اک چپا کے جاپ، تیرا میرا بیہو کھلائیا۔ اوتھے کلجگ نیوں نیوں ٹیکے ماتھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ستجگ خوشیاں گاوے گاتھ، نغمہ نام سُنائیا۔ بھگتاں پوری ہووے آس، سنناں وچے ودھائیا۔ گرمکھاں دسے اک پرہات، گرسکھ چند نور رُشنائیا۔ ویلا وقت سہائے آپ، گھڑی پل دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ ستاراں مہینے کہن بدل جانی سمسیا، سماں سماج دوویں دئے بدلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی ویہویں ویکھ کے سارا ہصیا، خوشیاں نال تال رہے وجائیا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپر کلجگ گاؤندے آئے گاتھیا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نال صلاحیا۔ جس نوں پروردگار سانجھا یار کہندے رہے غریب نوازیا، خالق خلق اک اکھوائیا۔ جس دے در درویش ہو کے کردے رہے ارداسیا، نیوں نیوں سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس دے کلمیاں دا اکھراں نال کردے رہے جاپیا، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے رہے گائیا۔ جس نوں نت نوت نرگن سرگن آکھیا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی کلجگ اتم بدلنہارا اٹا ورقیا، واقع اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ستاراں ماس کہن گرمکھو دھردرگاہی ہوکا، حکم اکو رہیا جنائیا۔ بھجے پھرن چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق تھن واہو دابیا۔ زمیں اسماں سارے سوچن سوچا، گگن منڈل آگھ کھلائیا۔ اوس سمرتھ دا آیا موقع، جو مالک اکو نظری آئیا۔ جس دا بھانا دو جہان کسے نہ روکا، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ جسدا نور اگئی جوتا، عرش فرش کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اپنی دھار بندھائیا۔ ستاراں ماس کہن کی دسیئے بیہو، بیہد رہن کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو در ٹھانڈے کردے سیو، نیتر لوچن نین آگھ نہ کھئے کھلائیا۔ رسنا جہوا پلے نہ کسے بل جیکارا دسے نہ کوئی ابھیو، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جو سچ سنگھاسن بیٹھا اک نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرچ

کھیل رہیا ورتائیا۔ ستاراں ماس کہن پرہہ کرنی بدلی، بدھ ہرجن دئے جنائیا۔ دُھر دا آیا داتا عدلی، عدالت اک لگائیا۔ لیکھا جانے اعلیٰ ادنی، راؤ رنک کھوج کھوجائیا۔ جو انتر باہر ویکھے کایا ماٹی ساڈھ تے ہتھ بدنی، تٹاں کھوج کھوجائیا۔ سو سمرتھ پُرکھ کرے کرائے اپنی مرضی، مالک داتا وڈ وڈیائیا۔ اوس دا حُکم نہ ہووے فرضی، فیصلہ دُھر دا اک جنائیا۔ ویہہ سو اگی پکرمی واسطے گر اوتار پیر پیغمبر پاؤندے آئے عرضی، آرزو خواہش اپنے نال ملائیا۔ ایہہ کھیل اپنے ہتھ رکھی اسچرح دی، جس نوں شاستر سمرت وید پُران سمجھ کئے نہ آئیا۔ جگت بدھ نہ ایہہ کھیل پرہو دے غرض دی، دوجا ساتھی نال نہ کئے رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیاں دیا کماویگا۔ رت زتئی آپ سہاویگا۔ دوس رین ویکھ وکھاویگا۔ وسنہارا ساچے دیس، سچکھنڈ نواسی حُکم جناویگا۔ جوتی جامہ دھریا بھیس، بھیکھ اولڑا آپ وٹاویگا۔ جس دا روپ رنگ نہ کوئی ریکھ، چکر چہن نہ کوئی سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو بن کے سچ نریش، نرگن اپنا حُکم مناویگا۔ نر نریش اک اکھاویگا۔ شبد سندیشہ دُھر سندیش، پُریاں لواں آپ سناویگا۔ جس دے آگے چلے کوئی نہ پیش، شاہ سُلطاناں خاک ملاویگا۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، آتم پرما تم جوڑ جڑاویگا۔ درس وکھا کے نیتن نیت، نیج لوچن درس دکھاویگا۔ نام سُنیہڑا اکو بھیج، سوئی سرتی آپ اٹھاویگا۔ کوڑی کِریا بدل کے ریکھ، تن مندر اک سہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کماویگا۔ دُھر دی کرنی کار کماویگا۔ سَتجگ ساچا راہ وکھاویگا۔ نرگن داتا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھاویگا۔ آتم پرما تم دے کے سچ صلاح، رستہ اکو اک پرگٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا گواہ، شہادت اکو وار بھگتاویگا۔ اک ست دا لیکھا دئے چکا، الکھ نرنجن الکھ جگاویگا۔ جلوہ نور الکھ کر خُدا، مقامے حق سوہیا پاویگا۔ دُھر دا حُکم اک سنا، تھم تاثیر آپ بدلاویگا۔ جو سنت سُپیلے ہوئے پرہہ توں جُدا، تنہاں وچھڑیاں اپنا میل ملاویگا۔ کوڑی کِریا دئے گوا، کلجگ چرناں ہیٹھ دباویگا۔ ست دھرم دا مارگ لا، ساجن اکو اک اکھاویگا۔ کایا مندر دئے وڈیا، شِودوالا مٹھ مندر مسیت اک سہاویگا۔ جن بھگتاں بدل کے پچھلی ریت، پت پت پُنت آپ کراویگا۔ اندر باہر گپت ظاہر بن کے میت، مِتر پیارا جوڑ جڑاویگا۔ سچ سندیشہ دے کے آگئی گیت، گہر گمبھیر کھوج کھوجاویگا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کپٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ جن بھگتاں کر اتیت، ترے گن اتینا

ویکھ وکھاویگا۔ نیتر ویکھو بدلدی ریت، گھر گھر وچوں آپ سمجھاویگا۔ جنہاں اُتے رحمت کرے آپ بخشیش، بخشش دُھر دی جھولی پاوِیگا۔ دُھر دے لیکھ لگے سیس، کلجگ کوڑا ٹِکا مستک شاہی نہ کھئے لگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم دُھر دا اک ورتاویگا۔ اک ست کہے میرا بھگونت، بھگون دُھر دا اکو نظری آویگا۔ دُھر دا لیکھا جانیا نہ کیسے آد انت، قلم شاہی ملی نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں کوئن کوٹ لبھدے سنت، ٹلے پربت سمند ساگر جنگل جوہ اُجاڑ کھوج کھوجائیا۔ سو کلجگ انت جن بھگتاں دیوں آیا اکو منت، منتو دُھر دا حل کرائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ست سچ کرے پڑھائیا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، گرمکھ گرسکھ لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دوارا اک کھلائییا۔ سماں کہے میں بدلاں سماج، سمجھ نال سمجھ بدلاییا۔ جن بھگتاں سیس رکھ کے تاج، نام نشانہ دیاں جھلائییا۔ جنہاں دے کولوں سرشٹی نے سیکھنی جاچ، رہبر دیاں بناییا۔ کلجگ چرناں اُتے ٹیکنا ماتھ، اپنی بھل بخشائییا۔ ستجگ نے منگنی دات، آکے جھولی ڈابیا۔ جن بھگتو مینوں لے لو ساتھ، ناتا تھادے نال رکھائییا۔ تھادا میرا اکو باپ، پُرکھ اکال نظری آئییا۔ میں تھادی جھولی پایا اپنا سوہنگ جاپ، آتم پرما تم ہو کے کراں پڑھائییا۔ جس دی صفت گرو اتار پیر پیغمبر سارے گئے آکھ، چارے بانی دئے گواہیا۔ اوہ پُرکھ سمرتھ پریم پرتی اندر تھادا داس، سیوک جاچک نظری آئییا۔ تھادے اندرون میٹ کے اندھیری رات، ساچا چند دئے چمکائییا۔ تھادا لیکھا چتر گیت نہ منگے حساب، رائے دھرم نہ دئے سزائییا۔ جینودییاں کٹ کے جم دا پھاس، مرن دے پچھوں جوتی لئے ملائییا۔ ایہ منزل آگئی گھاٹ، گھاٹے پورے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سرب گوسائنییا۔ ستاراں ماس کہن موہے چاؤ گھنیرا، گھر مندر وجدی ویکھی ودھائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاکا یا مندر اندر ویکھیا نیرن نیرا، دھرم سالا سوہنی رہیا بناییا۔ جتھے ڈھولک چھینا طبلہ مردنگ کوئی نہ جھیڑا، سارنگ سرنگی نہ کھئے کندھ اٹھائییا۔ دین مذہب در نہ کوئی بکھیڑا، شرع وچ کرے نہ کھئے لڑائییا۔ اکو نام اکو ڈھولا اکو گیت سننہار بتھیرا، جو بیٹھا سوہیا پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائییا۔ ستاراں ماس کہے ویکھو کلجگ جن بھگتو کی کہندا، نیتر رو رو حال سنائییا۔ میں اوہناں دے چرناں ہیٹھاں ڈھپندا، جو سدھے پُرکھ اکال منائییا۔ اوہناں دے کولوں لہنا مول نہیں لیندا، جنہاں نوں ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے کولوں دُور ڈراڈا بہندا، جو گیت گھر گمبھیر

رہے گائیا۔ من واسنا والیاں نال سدا کھیندا، گھر گھر ٹھوکران رہیا لگائیا۔ کراں کھیل چڑھدا لہندا، دکھن پہاڑ پچیا کوئی نظر نہ آئیا۔ سادھ سنت سارا میتھوں ڈھیندا، ویکھو بیٹھے پٹھ لوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم اک منائیا۔ ستاراں مہینے کہن اسیں کلجگ ویکھیا اٹھیا، بیس اکیسائے انگرائیا۔ صدی چوڈھویں پینڈا جاندا مُکیا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا دئے دُپائیا۔ گر اوتار کہن بہانا کدے نہ رُکیا، پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا سماں دئے سہائیا۔ سماں کہے میں ہونا سماپت، اپنا وقت چُکائیا۔ حُکم مننا کملاپت، پت پرمیشور جو سُنائیا۔ بھگتاں دینا دُھر دا حق، حقیقت نال ملائیا۔ پرہہ ملن دی کھول کے اکھ، تیجے لوچن اک رُشنائیا۔ لہنا چُکا کے تت اٹھ، نو در ڈیرہ ڈھائیا۔ سماں مقام آ کے وس، واسطہ لینا جُڑائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، بھگتاں دینا جنائیا۔ نام خریدو جھٹپٹ، وست اکو جھولی پائیا۔ ڈھولا سو بلا لینا رٹ، گیت گوہند الاٹیا۔ کلمہ دساں اکو حق، جو پیر پیغمبران لیا پڑھائیا۔ سچ توفیق واحد رکھاں اپنے ہتھ، سمرتھ کھیل کھلاٹیا۔ زرویر نرکار ہو پرگٹ، ہر گھٹ ویکھاں چائیں چائیا۔ بھگتاں انتر آتم کروٹ دیواں پلٹ، مہر نظر نال ترائیا۔ کلجگ کورٹا مندر جاوے ڈھٹھ، ساچے شبد کراں صفائیا۔ جنہاں تیرا آتم پرما تم نام لیا رٹ، اوتھے رٹا رہن کئے نہ پائیا۔ سدا سہیلا ستجگ اوتھے رہیا وس، جتھے بھگت بھگوان بہہ بہہ خوشی منائیا۔ سرشٹی دا مارگ درشٹی دا جس، اشٹی دا بھيو کھلاٹیا۔ پریم دا تگ نام دا ند، کرمان دی حد آپ لنگھائیا۔ چوراسی وچوں کڈھ، جنان وچوں کر کے اڈ، لیکھا چُکا کے ماٹی ہڈ، جوتی جوت جوت ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وقت سہیلا اک اکیلا کھیل کرائے پُرکھ سمرتھ، نام جنائے مہا اکٹھ، بے بس کرے سرب لوکائیا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی سوندر کور دے گرہ منڈی احمد گڑھ ★

ساچی کھیل اگتی دُھر دی، ستگر شبد وڈی وڈیائیا۔ ریکھ بناوے اپنی دُھر دی، منزل ساچی سچ پرگٹائیا۔ جن بھگتاں چرناں ہیٹھ دباوے مکتی، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ نور ڈگمگا کال مورتی، اکل کل دھاری دیوے رنگ وکھائیا۔ دُهن آتمک ناد وجا کے

تُورتی، انراگی اپنا راگ سُنائیآ۔ ساچی دھار ملا کے سُرتی، گھر میلا سہج سُبھائیآ۔ کھیل مُک جائے اندھ اندھیر گھور دی، ڈُونگی
 بھور نہ کھئے بھوائیآ۔ ملنی مُک جائے ٹھگ چور دی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے گوائیآ۔ تند مل جائے ستگر سچے پریم لور دی،
 جس دے نالوں نہ ہونے جدائیآ۔ سواری مل جائے اوس گھوڑ دی، جو دو جہاناں باہر بھجے واہو داہیا۔ کھیل بدل جائے اور ہور
 دی، ہر جو اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کار کھائیآ۔ دُھر دی کرنی کہے میں بھگت سہیلی،
 آد جگادی نظری آئیآ۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے وہیلی، سنتاں سنگ بیٹھی ڈیرہ لائیآ۔ جنہاں دا پریم پُرکھ پرما تم انتر آتم سچا
 بیلی، ایکنکار نظری آئیآ۔ اوس دے نال مل کے اگتی کھیل کھیلی، خالق خلق سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جس دی دھار وکھری ٹویلی،
 اُبھو اپنی کار ربیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سوامی دیا کھائیآ۔ صاحب سوامی انتر جانت، گھٹ
 گھٹ داتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی جس دے کول سچے امانت، گرمکھ گرسکھ اپنی جھولی پائیآ۔ نت نوت جنہاں دی شبیدی گر
 دیونہار ضمانت، سچ عدالت ویکھ وکھائیآ۔ اوہناں ایتھے اوتھے دو جہاناں رکھے صحیح سلامت، دکھ درد روگ سوگ چنتا نیڑ کھئے نہ
 آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستگر شبد کہے میں سد بلوان، بلدھاری اک اکھوائیآ۔ جس
 دا حُکم دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سیس نہ کھئے اُٹھائیآ۔ راہ تكدے زمیں اسمان، گگن منڈل دھیان لگائیآ۔ جگ چوکڑی در درویش منگن
 دان، جھولی خالی رہے وکھائیآ۔ سو مالک خالق پرتپالک گھٹ نواسی جانی جان، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں چرن پریتی
 ساچی نیتی بخشے چرن دھیان، کول اک سرنائیآ۔ بودھ آگادھ شبد اناد برہم برہما دیونہارا دُھر فرمان، حُکم سندیشہ نر نریشا
 نروریر نراکار نرنکار آپ سمجھائیآ۔ - - - - ساچے مندر ساچے اندر ساڈھے تن بتھ مکا کے لیکھا، بہرم بھلیکھا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکانتا جن بھگتاں وسے ساچے دیسا، دیس دسنتر اکو اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہار سچے وڈیائیآ۔ ستگر شبد کہے سدا مہروان، محبوب مُحبت وچ سہائیآ۔ محل اٹل جس دا اچ مکان، مجلس اکو بے پرواہیا۔
 مقامے حق جھلدا رہے نشان، سچکھنڈ دوارے وجدی رہے ودھائیآ۔ تھر گھر جس دا کھیل مہان، سُن اگم حُکم ورتائیآ۔ وشن برہما
 شو جس دا کرن چرن دھیان، کروڑ تیتیساکھ نہ کھئے بلائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا نور ظہور وچ جہان، زرگن سرگن اپنا ویس

وٹائیا۔ رُو سس سُورج چند جس دی کِرن برہمنڈ کھنڈ چمکان، نو کھنڈ کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اک کرائیا۔ ستگر کھیل کرے کرتار، فُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ سنت سہیلے لے اُٹھال، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ لیکھ لکھا کے شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا گھر وکھائیا۔ شبد اگئی مارے بان، تیر نرالا انیالا اک چلائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے خالی کرے مکان، سچ سچ وچ بکائیا۔ نام سندیشہ دیوے آن، گر اُپدیشا اک پڑھائیا۔ نیتر پیکھا نو جوان، جوتی جلوہ نظری آئیا۔ جھکدے ویکھو زمیں اسمان، مان تان ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے کر پروان، آتم بھچھیا دے کے دان، نام بھنڈارا دے بھرائیا۔ سرشٹ سبائی سنج مسان، نہ کوئی سخی تے نہ کوئی کاہن، کایا منڈل راس رچائیا۔ سُرتی ملے نہ شبدی رام، رُوچ بُت دیوے نہ کوئی کلمہ سچ پیغام، حضرت حق نہ کھئے پڑھائیا۔ نو نو چار دسے ویران، مایا ممتا چڑھیا طوفان، دھیرج ست سنتوکھ دتا رُڑھائیا۔ گرمکھ ورلے کایا مندر اندر چپ چپیتے ٹھانڈے سیتے منگن دان، نانے ہو کے اپنی اکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلا اک اکھوائیا۔ شبد گرو کہے میں میتن میتا، بھگت دیاں وڈیائیا۔ آد جگادی میری ریتا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کایا مندر ٹھانڈا سیتا، ساڈھے تِن ہتھ ت سمجھائیا۔ بھيو گھلاواں نیکن نیکا، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ میں مالک جیو جی کا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ دینا دیواں ساڈھے تِن ہتھ سیں کا، رویداس چارا نال ملائیا۔ حال سُناواں پچھلا پیتا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ دھام وکھاواں اک اندیٹھا، جتھے سُورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ ست سوامی انترجامی پاربرہم پت پریشور بیٹھا اک اتینا، ترے بھون دھنی اپنا آسن لائیا۔ سچکھنڈ دوارے دا سچ وسنیکا، واحد جلوہ نور خُدائیا۔ جس دیاں جگ چوکری سارے کردے گئے اڈیکا، نیتر لوچن نین اکھ گھلائیا۔ سو بھگتاں کرے سچ پریتا، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھا، دو جہاناں اکو رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان مہروان مہر نظر نال ترائیا۔ شبد گرو کہے میری مہروانی، جن بھگتاں نظری آئیا۔ جن بھگت میری نشانی، نشانہ دو جہان جھلائیا۔ پریم پریتی میری بانی، راگان ناداں وچ سائیا۔ بُدھی توں باہر کہانی، ودیا نہ کھئے چترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کرن پہچانی، نیتر اکھ آپ گھلائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت ودیا والا ودوانی، چوڈاں ودیا کم کسے نہ آئیا۔ جنہاں بھگتاں دتا پد زربانی، گھر ساچے لیا ملائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سہیلا اک اکھوائیا۔ شبد گرو کہے میں ٹھاکر سوامی، ٹھوکر گھر گھر آپ لگائیا۔
 گرمکھاں گرسکھاں دے کے ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ شبد اناد سچّی دھنکائی، دھن انحد راگی راگ الائیا۔ وساد ہو کے
 چارے کھانی، چارے بانی برہم برہماد کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں سرتی آتم نور نورانی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ صاحب سلطان اک محبوب، مُحبت وچ سہائیا۔ جس دا
 عرش فُرس توں پرے سچّا عرُوج، محل اٹل سوہا پائیا۔ جس دی منزل سچ مقصُود، حد حدُود سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جدھر ویکھن
 اودھر سدا مَوجود، چار گنٹ دہ دشا زمیں اسماناں رہیا سہائیا۔ جس دا ت نہ کوئی وجود، اچھل چھل گھر گھر رہیا کرائیا۔ آتم پر ماتم
 رکھے آپ مضبوط، چار گنٹ اپنا گھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکاونہارا پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ڈیرہ ڈھائیا۔ اوس دا بن ستگر
 پورے دیوے نہ کھئے ثبوت، ساکھیاں نہ کھئے پرگٹائیا۔ کوئن کوٹ لہدے پھدے جگت اودھوت، تن ماٹی خاکی تن رمائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ جن بھگتاں میلا سہج سُبھائیا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں کراں آداب، سنتاں
 سنگ نبھائیا۔ ناد انادی دس کے جاپ، کراں برہم پڑھائیا۔ اندروں کھول کے تاک، تقویٰ دیاں جنائیا۔ کوڑی کِریا کر کے صاف،
 دُرمت میل دھوائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پت پت دیاں وکھائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہاٹ، وست اگتی وچ رکھائیا۔ کر
 پرکاش سچ لاٹ، دِپیک جوتی ڈگمگائیا۔ نام دُھن سنا کے ناد، بن رسنا جہوا دے کے سواد، امرت رس دیاں چکھائیا۔ کوڑی کِریا
 میٹ کے واد وواد، بھانڈا بہم بھو بھنائیا۔ ہنس روپ بنا کے کاگ، کاگوں ہنس دیاں اڈائیا۔ جوت نرنجن جگا کے چراغ، اندھ اندھیرا
 دیاں مٹائیا۔ آتم پر ماتم وچھڑی دا ناتا جوڑاں ساکھیاں، ستمکھ ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں دئے وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں دساں جگت جگت، جگ جیون داتا ہو کے دیاں جنائیا۔ ساچے سنتو کیسے کم نہ
 آؤندی مکت، مکتی توں پرے داتا بے پرواہیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکرئی حُکم دُرسٹ، دو جہان بیٹھے سیس نوئیا۔ سد
 تارنہارا ہر نرنکارا سدا مُفت، کرتا قیمت لوک مات نہ کھئے رکھائیا۔ جُگ چوکرئی پچھوں ابناشی کرتا لبھدا سچّا مُرشد، مُریدان دیدا دئے
 کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے لئے ملائیا۔ شبد گرو کہے میں سنت اُدھاری، جُگ جُگ اپنی

دیا کھائیندا۔ بھگت وچھل بن پیج سواری، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ میل ملا کے جوت نرنکاری، سرگن نرگن جوڑ جڑائیندا۔ سچ پریتی
 دے خُماری، مدھر رس جام پیائیندا۔ دیا باقی کر اُجیاری، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سچ پریتی لا کے یاری، لگی توڑ نیھائیندا۔ نو سو
 جرانوے چوڑی جگ پچھوں جن بھگتاں اکتھیاں آئی واری، دھر دا میلا آپ ملائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا اندر وڑ کے مندر چڑھ
 کے سرتی شبد پھڑ پھڑ جائے تاری، تارنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ سو جانے جس بخشے چرن پیاری، پریم پیالہ دھر دا ہتھ پھڑائیندا۔
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچکھنڈ نواسی اک سِکداری، حُکم دھر دا آپ منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں
 لیکھا لیکھے پائیندا۔ ستگر شبد کہے میں مالک ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ سب دا لیکھا رہیا ویکھ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔
 پھول پھلاواں دیس پردیش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ ہر نرنکار ہو مہروان نر نریش، شاہ سلطاناں دیاں اٹھائیا۔ میں جانا گپت
 گنیش، وشن برہما شو حُکمے وچ پھرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے اگتی بھیکھ، بنکھنڈ اپنا ویس وٹائیا۔ جو سنت سہیلے
 گرو گریچیلے شبدی دھار دتے بھیج، بھجن بندگی آتم پرمام ڈھولا سوہلا ساچا دتا سُنائیا۔ اوہناں دے جنم کرم دے کٹ کے لیکھ،
 ریکھا اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت کر کے ابھیت، بھيو اپنا دئے سمجھائیا۔ پھیر آؤنا نہ پوے گڑاے دیس، مات گریہ نہ ڈیرہ لائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبد بنا کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا پار دئے کرائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیوٹ کھیٹا،
 آد جگادی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے بیٹا، گرمکھ ساچے پار لنگھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھلے کدی نہ چیتا، اچنت اپنا
 کھیل کھلائیا۔ لکھ چوراسی نرگن سرگن بن کے دھر دا نیتا، دھر فرمانا حُکم درڑائیا۔ چارے کھانی انڈج جیرج اُتہج سینج ہتھ
 اگتی لیکھا، پردہ اوبلا نہ کھئے چھپائیا۔ جس نوں حُکمے اندر بھیجا، اوس نوں حُکمے اندر سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، بھگتن اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں چاڑھاں رنگ، رنگ رتھا اک اکھوائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سوہنا آسن
 دیاں وکھائیا۔ نیج گھر دے کے نیج اند، پرمانند وچ سمائیا۔ رس امرت برکھ کے پاواں ٹھنڈ، سانتک روپ جنائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی
 گنڈھ، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ پردہ لاه کے ہنگ برہم، پاربرہم دیاں وکھائیا۔ نہکرمی ہو کے کران کم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھائیا۔
 گرمکھاں دی لیکھے لا کے کایا ماٹی چم، سمدرشٹی دیاں بنائیا۔ لہن چکا کے ہرکھ سوگ چنتا غم، دئی دویتی شرع شریعتی دیاں مٹائیا۔

بھانڈا بھرم دیاں بہن، بھاگ لگا کے پنج ت تن، تنو اکو اک سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے آٹھ، زرگن جوتی چاڑھ کے چن، بند بند خوشی دکھائیا۔ ستگر شبد کہے گرمکھاں دی آتم کدی نہ ہون دیوان رنڈ، سچ سہاگن سچ سوامی نال پرنائیا۔ جگ چوکری پُرکھ اکال دین دیاں میری ونڈی ایہ ونڈ، حصہ بھگتاں نال رکھائیا۔ میں ویکھنہارا ست دیپ نو کھنڈ، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ جو بھگت سہیلے اندرے اندر ساچیاں منگاں رہے منگ، تنہاں دی آسا منسا بن حرص ہوس پوری دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی مالک گل خالق بن کے ثالث، عدالت بھگتاں لئی اک لگائیا۔ جو حکم دیوے واجب، سو مناوے تھاوں تھائیا۔ من واسنا گرمکھ اندر کرے نہ کوئی بغاوت، عداوت رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں مہروان ہو کے اپنے نام دی کرے سخاوت، وست امولک کایا گولک اپنی جھولی پائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ دھر دا بالک، جس دا ستگر سچا آپ پرتپالک، بھڑ بھڑ بابوں گلے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر شبد جن بھگتاں کرے سچا ادب، نانا توڑ کے دین مذہب، آتم پرما تم پرما تم آتم لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ لتالا ضلع لدھیانہ ★

چوتھے جگ دی چوتھی دھار، چار کنت چار ورن اک سرنائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا دیوے اتار، پورب کرماں ویکھ دکھائیا۔ جس دا کھیل کر کے گئے گرو اتار، پیر پیغمبر ونڈ ونڈائیا۔ صفتاں والا نام بول کے گئے جیکار، دھناں راگ سُنائیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے گئے پکار، ایشٹاں وچ ایشٹ دیو سمجھائیا۔ پروشٹیاں وچ کر کے گئے شمار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چوتھا جگ کہے ہر کیرپا ندھان، وڈ وڈا بے پرواہیا۔ جو کوڑی کیرپا ویکھے آن، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو جیہا دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایک رنگ رنگائے اوج نیچ راؤ رنگ وچ جہان، سادھ سنت اپنا بیہو کھلائی۔ انتر آتم پرما تم سب دا سانجھا گیان، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ چوتھا جگ کہے پرہہ ٹھاکر سوامی، ہر کرتا نظری آئی۔ جیو جنت لکھ چوراسی انترجامی، گرہ مندر

ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا بودھ اگادھی دس اگمی بانی، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سچ پرتی دے کے چرن دھیانی، چرنودک امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چوتھا جگ کہے میرے جاگے نصیب، ویلا اتم آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آیا قریب، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جامہ ویس وٹایا عجیب، جگت نین نظر ویکھن کئے نہ پائیا۔ شاہ سلطان اکو گھر بہائے غریب، غُربت سب دی رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ چوتھا جگ کہے میں کراں بیان، بھیو ابھید جنائیا۔ جس توں گر اوتار پیغمبر لیندے رہے دان، داتا دُھر دا نظری آئیا۔ جس دیاں صفتناں وچ ڈھولے لکھے شاستر سمرت وید پُراں، کھانیاں بانیاں راگ الاٹیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا نرگن نؤر سری بھگوان، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے نہکرمی میلے آن، کرم کانڈ دا ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے شبد سندیشہ دیوے دُھر فرمان، ساچا منتر اک پڑھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے کر پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنا میل ملائیا۔ کلجگ کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ دین دیال دیداندھ ٹھاکر سچ بھومکا سہایا اک استھان، جس گرہ گرمکھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ مہر نظر کرے پرہ ایکنکارا، اکل کل دھاری دیا کھائیا۔ آد جگادی جس کیا پسارا، سو ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آوے وارو وارا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ پُورب لہنا رہیا وچارا، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ چار ورن دا کر کے دُور کنارہ، ذات پات دین مذہب لیکھا رہیا مکائیا۔ ہر گھٹ اندر نرگن دیا دیک جوت بھوئے اُجیارا، ہرہم سرؤپ پارہہم ہر اپنا روپ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کہے پرہ کریا کیتی، مہروان دیا کھائیا۔ میرے اندر بدلن آیا ریتی، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ جھگڑا چکا کے اوچ نیچی، نیچ اوچ اکو رنگ وکھائیا۔ لکھ چوراسی پرم پُرکھ دی لوک مات باغیچی، اتم گھر گھر بوٹا لائیا۔ اکو نام اکو کلمہ اکو شرع اکو حدیثی، اکو مندر رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہ کریا ندھان، ٹھاکر دُھر دا نظری آئیا۔ ست دھرم دا جس دا جھلدا سدا نشان، ہرہمنڈ کھنڈ بیٹھے سیس نوائیا۔ جس واریوں گر اوتار پیر پیغمبر منگدے دان، بھگت سہیلے بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔

جس گھر توں دین مذہب کلمہ نبیاں ملے پیغام، رسولاں کرے جنائیا۔ جس دواویوں پرگٹ ہووے ستنام، دُھر سندیشہ رہیا سنائیا۔ سو مالک خالق والی دو جہان، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم بدل دیوے ودھان، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھائیا۔ ستجگ ست ستوادی کر پروان، ست دھرم اک جنائیا۔ جس دوارے چار ورنان اکو جیہا مان، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوس دوارے دا اکو سچا نام، سو پُرکھ نرنجن اتم پر ماتم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ ساچے کر پروان، پروانے دُھر دے شبداگتی ہتھ پھرائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

گرمکھ آسا پوری منسا، ممتا موہ چکائیا۔ من ہنکاری مارے کنسا، دوتی دُشت رہن نہ پائیا۔ اتم پر ماتم بنائے اپنی انسا، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ دیوے وڈیائی لکھ چوڑاسی جیو جنتا، جیون اپنے سنگ رکھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بن کے دُھر دا پنڈتا، پاربرہم وڈی وڈیائی۔ گڑھ توڑ کے ہومے ہنگتا، ست ستوادی دھار بندھائیا۔ درس کرا کے اپنی اکھ دا، پرتکھ روپ نظری آئیا۔ نرگن ہو کے اندر وسدا، گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ امرت دیوے اپنے رس دا، اگتی سپر مکھ چوائیا۔ نام سنا کے بھگت بھگوان جس دا، اگلا پچھلا لیکھا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی بھگتن کیریا، جو کرتا ویکھ وکھائیندا۔ لوک مات اوہناں دا پینڈا نیڑیا، جنہاں مہر نظر نال ترائیندا۔ ساچی منزل پوڑے گرمکھ چڑھیا، در گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ جس گرہ لیکھا ساچے ہریا، ہری ہر آپے سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دی دھار آپ وکھائیندا۔ دُھر دی دھار وکھائے کرتار، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ بھگت سہیلا میت مرار، متر بے پرواہیا۔ گر چیلہ سوہے سچ دربار، درگاہ ساچی وجی ودھائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈی وڈیائی۔ سنت سہیلے جائے تار، اندر وڑ وڑ دیا کھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب پروار، سچا دے نام آدھار، آدر نال اپنا آدرش دئے وکھائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

جُگ جُگ کرپا کرے پرہوُ اِبناش، اِبناشی کرتا دِیا کائیندا۔ نرگن سرگن ویکھے کھیل تماش، آتم پرما تم بھیو چُکائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیندا۔ نام ندھانا دس کے پاٹھ، کایا پاٹھشالا اک بنائیندا۔ امرت اگما رس دے کے مٹھاس، مٹھا دُھر دا وچ بھرائیندا۔ کوڑ کڑیارا میٹ اندھیری رات، ست ست نؤر چمکائیندا۔ مایا ممتا موہ کر وناس، جوت پرکاش اک چمکائیندا۔ ساچا کنارہ پتن دس کے گھاٹ، ملاح اِکو اِک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے آپ، ہر سوامی اپنی دِیا کھائیا۔ اندر وڑ کے دسے جاپ، سنمکھ سوہنی کرے پڑھائیا۔ جنم کرم دا میٹ کے پاپ، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ سچ سنديشہ جائے آگھ، نرگن نرؤیر آپ سمجھائیا۔ چرن پریتی ساچا نات، سنت سہیلے وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھارا آپ جنائیا۔ سچ نام جس ویلے بھگتاں دیندا، دین دِیا کھائیا۔ ذات پات نہیں کوئی وینہدا، راؤ رنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کر کرپا جس دے اندر بہندا، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ باہروں چرنی آپے ڈھپندا، سر مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جھوٹھے وہن کدے نہ ویندا، جس صاحب ستگر ملیا بے پروا ہیا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین دا، میلا اِکو نال رکھائیا۔ رشتہ چھڈ کے سجن ساک سین دا، صاحب سوامی لئے بنائیا۔ دھام ویکھ لئے اپنے رہن دا، جس گھر وسے ہر رگھرائیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کچھ لین کچھ دین دا، سد اِکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن ساچے جس ویلے پرہ دیوے دات، ہر کرتا اپنی دِیا کھائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، ترشنا ترکھا بھجھائیا۔ کایا مندر کر کے واس، کوڑی واسنا دئے کڈھائیا۔ نام ندھانا دس کے گاتھ، کرے سچ پڑھائیا۔ اُجڑیا کھیرا کر کے آباد، پُھل پُھلواری آپ مہکائیا۔ شبدا اگم سنا کے ناد، سوئی سرت اُٹھائیا۔ مندر چڑھ کے کھولے راز، پڑدا آپ چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا مار کے آواز، میلا لئے ملائیا۔ اُتم سریشٹ دس کے پاٹھ، سیکھیا اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جس ویلے پرہ بھگتاں اُتے کرپا کردا، مہروان ہو کے دِیا کھائیا۔ سرتی اندرو اندر پھڑدا، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈھے تِن بتھ مندر آپے وڑدا، کایا کعبہ پھول پُھلائیا۔ رتن امولک ہیرا آپے لبھدا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ ہیا۔ لیکھ مُکا کے کوڑی حد دا، گھر مندر اِک پرگٹائیا۔ جتھے شبدا اگمی وجدا،

دُھر دا راگ الاٹیا۔ دِپیک دیا اکو جگدا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ امرت جھرنا کِنکا کِنکا سِٹدا، بوند سوانتی رُوپ وکھائیا۔ دروازہ کھول کے اپنے ہٹ دا، سچ وست دے ورتائیا۔ مالک داتا بن کے گھٹ دا، لکھ چوراسی سوہا پائیا۔ جن بھگتاں لیکھ مُکا کے تت اٹھ دا، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ پردہ لاه کے دُھر دی اکھ دا، دسم دواری کُنڈا دے کھلاٹیا۔ لہنا دینا دیوے حق دا، حاکم ہو کے جھولی پائیا۔ گرمکھ وِرا سنت سُہیلا اوتھے آئے ہسدا، جتھے غمی نیڑ کھئے نہ آتیا۔ بھگت سُہیلا بھگون بھگتاں سنگ وسدا، دُور نیڑا پندھ مکائیا۔ کلجگ اتم کھیل ویکھے جگ دا، جگت سرشٹی کھوج کھوجائیا۔ سنت سُہیلا سِری بھگوان کہے، سب توں چنگا لگدا، جو پریمیاں وچوں پریم نیماں وچوں نیم ساچا رہیا کمائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جھگڑا چُک جائے گرمکھ دے وکھ دا، ہسدا ہسدا اپنے وچ سہائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

ترتے جُگ جس ویلے راج نرین وشیشٹ نوں کیتی سی بدن، وڈا بالا رُوپ وٹائیا۔ وشیشٹ دے کول جیہڑا ہندا سی کرمنڈل، دھاتو وست رُوپ وٹائیا۔ اُس نوں صاف کردا ہندا سی اک کھتری گھرانے دا نندن، نندو کہہ کے جس نوں سرب بُلایا۔ اوس اک دن ہتھ بٹھ کے اوس کہا دینابندن، بندھن میرا دے تڑائیا۔ میرا بڑا دل کردا سی میں کچھ منگوں منگن، بینتی سچ سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ نندن کہا میں در دا منگت، سچ بھچھیا دے پائیا۔ وشیشٹ کہا بھيو دساں بودھ آگادھا بن کے پنڈت، آگلا لیکھ جنائیا۔ دواپر کلجگ تینوں کرنی نہ پئے کیسے دی منت، سیس اور نہ کھئے جھکائیا۔ جس ویلے پریم پُرکھ پرما تم اتر آوے اپنی دھاروں سمت، سِدھا راہ وکھائیا۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی رہنی نہ کوئی ہمت، حوصلے ساریاں دینے ڈھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کرنی عِلت، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ سچ سوامی بھگتاں دینی خلعت، بخشنی مان وڈیائیا۔ کوڑی خواری میٹ کے دِلت، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ جنم کرم دی کٹ کے دقت، آون جاون پندھ دے گوائیا۔ سچ پریم دا بخش کے عشق، عاشق اکو دینا وکھائیا۔ مستک دھوڑی لا کے تلک، ٹکا نام دینا سمجھائیا۔ پھیر کڈھ کے پچھلی لسٹ،

لیکھا دئے وکھائیا۔ راج نرین نے کوشش کرنی میں پہلوں جاواں خِسک، پلُو اپنا لَواں چُھڈائیا۔ پتہ نہیں کِس دے ہتھ فہرست، کون لیکھے رہیا مُکائیا۔ سَمکھ ہو کے کہے وششٹ، رام اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ وششٹ کہہ سُن اوئے نندن، نندو تینوں دیاں جنائیا۔ آہ لے میری تڑاگی والا سنگل، چھتیاں گھنڈیاں والا نظری آئیا۔ سرشٹی ایس دے نال بٹھدی ڈنگر، میں مُکھتا بند کرائیا۔ اس اندر اک اگمی جندر، جس نوں سکے نہ کھئے کھلائییا۔ لوک مات رواج چلنا شو دوالے مٹھ مندر، مندران وچوں مندران دا مالک نظر کیسے نہ آئیا۔ نیتر نین مُکھ شرمائونا سوریہ چندر، منڈل منڈپ اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اوس ویلے کِرپا کرنی سُرے سرینگن، صاحب سوامی اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے آون جاون دے کٹ دیوے پھندھن، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ دھوڑی بکا لا کے مستک چندن، ساچا سگن منائیا۔ ترنتے دا تُوں نندن کلجگ دا تُوں منگل، پرہ منگلاچار وچ سائیا۔ اکو وار منظور کر کے تیری بندن، بندگی پچھلی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا تھاؤں تھائیں رہیا چکائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

پنج تت کہن اسان سوہنا بنایا تن، رکت بوند ناڑی ہڈ ماس جوڑ جڑائیا۔ جس دے اندر بٹھ کے رکھیا من، مت بُدھ لئی چھپائیا۔ نام بھنڈارا ڈونگھا دھن، ست وستو وچ رکھائیا۔ محل اٹل سہا بن چھپری چھن، گھر گھر وچ لیا بنائیا۔ جوتی اگمی نوری چن، زرنجن بیٹھا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلا آپ ملایا۔ پنج تت کہن ساڈے اندر اک تنبور، ست سُرنگا نظری آئیا۔ اگم اتھہ اک سرور، جو خُہاری رہیا چڑھائیا۔ جوتی جوت ساچا نور، زرگن زرویر لیا پرگٹائیا۔ راگ دُھن سچی تُوں، جو ترت دُھر دا حُکم سنائیا۔ وست امولک بھنڈارا بھرپور، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج تت کہن اسین پنجے سردار، لکھ چوراسی گھڑت گھڑائیا۔ ساڈے بنا کتھے لکے زرنکار، تھان تھنتر نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا دیوے نہ کھئے سہار، دپیک جوت کتھے جگائیا۔ کپہڑی بولے نال زبان، اکھراں کرے پڑھائیا۔ کِس دے گھر جائے

بن مہان، لوک مات پھیرا پائیا۔ ساڈے بنا چلے نہ اوہدی دکان، وست خریدن والا روپ نہ کوئی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ پنج تت کہن جے اسیں نہ بُندے، لوک مات روپ انُوپ وٹائیا۔ پھیر جوت شبد دوویں رہندے گنگے، ڈھولا بول نہ کھئے سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیتھوں جمدے مُندے، بالک گودیاں کون سہائیا۔ امرت رس سی کپڑا چنگھے، نام ندھان کون گائیا۔ پریم پریتی سچ سوانی کون پاؤندی بُندے، تن شنکار نیتر دھار کجل کون دکھائیا۔ کون سیس گدوُندی چوُندے، کون رنگلے بتھ لے پرگٹائیا۔ کون پُرکھ ابناشی نوں ڈھوُندے، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن جے ساڈا نہ جڑدا جوڑ، اک دوُجے وچ سمائیا۔ پھیر پرہوُ دی کپڑی سی لوڑ، سچکھنڈ بیٹھا کم کیسے نہ آئیا۔ اوس کپڑے چڑھنا سی گھوڑ، اسو کون لینا دوڑائیا۔ کس دے مندر لاؤندا پوڑ، ڈنڈا اپنا اک سمجھائیا۔ کون پاؤندا اُس دے نام دا شور، بوکا دے دے سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی ربیا کھائیا۔ پنج تت کہن جے ساڈی نہ بن دی دیہہ، سوہنا روپ وٹائیا۔ سری بھگوان کپدے نال کردا نیہ، ناتا کون جڑائیا۔ کیتھے برسدا امرت مینہ، رحمت اک دکھائیا۔ کس دوارے جاندا بہہ، اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ پنج تت کہن جے اسیں نہ آؤندے جگت، لوک مات پھیرا پائیا۔ پرہوُ پھیر کیتھوں پرگٹاؤندوں اپنے بھگت، لوک مات جوڑ جڑائیا۔ بے شک تیری نور نوری شکت، شناخت جگت نہ کھئے جنائیا۔ کس بدھ میٹدوں اپنی حرص، ہوس پور کرائیا۔ کس دا کردوں درس، درس کس نوں دیندا دکھائیا۔ کس دے پچھے آؤندوں فرش، دھرتی اُتے اپنا روپ وٹائیا۔ ایس کر کے پنچے تینوں کہندے پرہوُ اوہناں اُتے کر کے جاویں ترس، جو ساڈے اندر وڑ کے تیرا دھیان لگائیا۔ ایہناں دی تینوں سدا غرض، لوڑوند اک تون اکھوائیا۔ جے پچھلی پھول کے ویکھیں فرد، چار جگ دے ناتے ویکھ تھاو تھائیا۔ جس ویلے نانک مودی خانے دھڑوائی ہو کے تولے دھڑت، تیرا تیرا دھار چلائی۔ کھیل کِریا اک اسچرج، اچرج لپلا آپ دکھائیا۔ اوس ویلے سردارا سنگھ دے سر تے چڑھیا سی قرض، ڈھائی سینکڑے نظری آئیا۔ اوس نے نانک اگے آ کے کیتی عرض، میرا لیکھا دے چکائیا۔ گر نانک کہا مینوں تیری پچھلی نظری آؤندی فرد، جو ناتا رکھودیو نال رکھائیا۔ اوس ورتا کلجگ اتم تیرے جنم کرم دا نکلنا فرق، پہلوں لیکھا نہ کھئے مکائیا۔ تیرا دردوند دردی ونڈے درد،

داتا دانی بے پرواہیا۔ تیرے جنم کرم دی پُٹھی سِدھی کر کے نرد، نر نرائن اپنا میل ملائیا۔ پنجاں تتان دا لیکھا مُکا کے لہنا چُکائے اُتے فرش، عرش دے وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جُگ جنم دی اتم پوری کرے شرط، شریعت سب دی ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی کرم سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

پنج تت کہن بھگتاں دی آسا کر منظور، سمرتھ سوامی انترجامی تیری اک سرنائیا۔ من کیریا دے بخش دے قصور، مہر نظر اکھ اٹھائیا۔ شبداگم و جا دے ثور، ناد دھر دا دے سنائیا۔ امرت آتم بخش سرور، سچ خُماری دے وکھائیا۔ جوتی جلوہ ساچا نور، دیا باقی کملاپاتی اک جگائیا۔ وست امولک نام بھنڈارا کر بھرپور، اتوٹ اٹوٹ آپ ورتائیا۔ ساڈے اندر ہو کے حاضر حضور، نرگن اپنا درس دے وکھائیا۔ پنچے تت تیرے مشکور، ساڈا کھیڑا دیویں سہائیا۔ تیرے در دے چاکر بنیئے مزدور، ٹھانڈی سیو کھائیا۔ دُراڈے آوس نیرن نیرے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھید ابھیدا دے کھلائییا۔ پنچ تت کہن پرہو من ارداس، بھگت خواہش ساڈے اندروں رہی ستائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں وس پاس، کوڑ وچھوڑا دے مُکائیا۔ چرن پریتی بخش دات، سرن اک سرنائیا۔ اپنے نام دی دس گاتھ، ڈھولا حق جنائیا۔ لہنا چُکا دے پرٹھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھائیا۔ سُرتی شبداگم کے پا دے راس، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ آون جاون پنت پاون کر دے بند خلاص، تتان والا سرور اپنے وچ سہائیا۔ تیرے نال ملن دی آتم رکھے خواہش، پرما تم سب تیرا دھیان لگائیا۔ ساڈا جہاں کرماں دا لیکھا لہنا نہ کھئے واچ، حساب کتاب گنت نہ کھئے گنائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیاں صاحب سمراتھ، وڈ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ ہوں نہانے کوچھے کھلے اناتھان اناتھ، دین دین نظری آئیا۔ بھگت سہیل تیرے چیلے کر میلے ساکھیات، سوچھ سرورپی گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ ساڈی پنجاں دی ارداس، جن بھگتاں پوری کر دے خواہش، نرگن وسنا سدا پاس، کایا مندر اندر وکھاؤنا کھیل تماش، نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ پنچ تت کہن کیریا کر پرہو سوامی، ساڈے اندروں پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں ہر گھٹ بیٹھا انترجامی، آسن سنگھاسن سوہیا پائیا۔ ٹھا کر دھر دے دھر دی سنا اگمی بانی، راگاں ناداں وچوں باہر جنائیا۔ نچھر جھرنے بخش دے ٹھنڈا پانی، تیرتھ تتان لوڑ

رہے نہ رائیا۔ شبد ملا دے شبدی ہانی، ناتے کنت جگت چھڈائیا۔ منزل دس دے اک آسانی، مہروانی تیری بے پرواہیا۔ رسنا دے کلمیاں دی لوڑ نہ رہی زبانی، تیرے انتر کھیل ہور مہانی، جس دی مہا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نوں صفتاں اندر گاؤندے رہے ایرانی طہرانی ہندوستانی، میدانی افغانی ڈھولیاں نال گائیا۔ تیری کسے نہ ویکھی ترل جوانی، جوہن وتے بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں اندر ساچے مندر پریم پیار دی دے جا اک نشانی، جس دا نشانہ دو جہان نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تت کہن ساڈا سروپ سدا فانی، لوک مات تن ماٹی رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی کرم سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

پنج تت جس ویلے پرہہ کیرپا کرے آپ، ہر اپنی دیا کائیندا۔ اندر باہر دا لیکھا کر دئے معاف، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ آگے منگے نہ کھئے حساب، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جنہاں دا اکھراں والا نام لکھ لیا وچ اپنی کتاب، تنہاں دا دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ مانس دیہی لیکھا بے باق، پُرکھ انباشی آپ کرائیندا۔ آگے دیوے دُھر دا ساتھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ جس دوارے وسے پُرکھ سمراتھ، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ دیا باقی اک پرکاش، نورو نور ڈگمگائیندا۔ جن بھگتاں اوتھے کرے آپ نواس، سچ دوار ست سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ پنج تت بخش دیوے گناہ، رحمت آپ کھائیا۔ مارگ دُھر دا دس کے راہ، رستے دیوے پائیا۔ شبد سروپی بن ملاح، بیڑا دیوے چلائی۔ دُھر سندیشہ جنا کے نار، ڈھولا اک پڑھائیا۔ کلجگ وچ پھڑ کے اتم بانہ، سہارا اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ٹھنڈی چھاں، داتا اکو اک اکھوائیا۔ پنج تت بخش دیوے قصور، رحمت آپ کھائیا۔ بھگتاں بینتی کر منظور، آسا اپنے وچ سمائیا۔ آگے ہووے نہ کھئے مجبور، مُشکل حل کرائیا۔ سولی چڑھنا نہ پوے وانگ منصور، شمس وانگ نہ کھل لہائیا۔ ماس کٹنا نہ پئے کسے جمور، سیس دھڑ اڈاڈ نہ کھئے کرائیا۔ کیرپا کر کے ساچا میل ملائے آپ محبوب، مُحبّت وچ دیوے وڈیائیا۔ لہنا دینا چکائے پنج بھوت، سچ ثبوت لے بنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، کرے کھیل آپ مہروان، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی سرون سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لُدھیانہ ★

پنج تت کہن اسیں بیوئے خوشحال، خوشی اپنا رنگ وکھائیا۔ کِریا کرے ہر کِریال، کِریپن لئے ترائیا۔ مارگ دس کے اک سُکھال، دُھر دا رستہ دتا وکھائیا۔ جگت کِریا توڑ جنجال، جیون جگت دتی سمجھائیا۔ سچ پدارتھ نام دھن مال، کایا مندر اندر دتا ٹکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ بنا کے سچّی دھرم سال، پوجا پاٹھ سمرن اکو دتا وکھائیا۔ جس دے نال لیکھے لگے شاہ کنگال، غریب نیانیاں بیوئے سہائیا۔ خالق پالک ہو کے کرے پرتپال، صاحب سلطان سچ سُکھدائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا لیکھا مُکا کے آگے کیتا احسان، مہروان ہویا سہائیا۔ جس آشا دا منگدے رہے دان، سو جھولی دتی بھرائیا۔ ساڈے وچ وسن والی آتم پرماتم نال ملے آن، بے پہچان اپنے وچ سہائیا۔ مالکان دا مالک خالق دا خالق مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، جو بھاگ سب دا حصّے آؤندا جھولی پائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گوڑھے ضلع لُدھیانہ ★

پنج تت کہن ساڈے انتر نرمل جوت، گھر گھر وچ بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جس دا ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ جس دے سنگ اگئی شبد لگاوے چوٹ، سوئی سُرتی دئے اٹھائیا۔ بھاگ لگا کے ساچے کوٹ، ماٹی خاکی سوہیا پائیا۔ سرون کہن کیوں ہویا بولا، ست آواز نہ کھئے سنائیا۔ جگت کرماں کیتا ڈھورا، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ستگر پورا مہروان جے کرم کھئے تھوڑا تھوڑا، ہولی ہولی سب کچھ دئے بدلائیا۔ اندر آتم پرماتم سچ سنائے شبد گھنگھورا، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کَن کہن سانوں نہیں کچھ سن دا، آواز اندر نہ کھئے سمجھائیا۔ پتہ نہیں اپنے گن اوگن دا، کی کرنی لئی

کہائیا۔ اندر اشارہ نہیں ساچی دُھن دا، باہروں بھرم نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ کتّ کہن ساڈی کوئی نہیں سُنیت، سمجھ بے سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ہر کا نام سرون نہ ہوئے سنگیت، دُھر دی دھار نہ کھئے درڑائیا۔ کایا ماٹی پنج تت ہوئے نہ ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سرون کہن ساڈا پچھلا کوئی حساب، ویلا ارجن چیتے آئیا۔ جس ویلے ماری ہر گوبند آواز، پریم نال بُلّائیا۔ اوس ویلے جھپور جامہ بتھ وچ پانی پھڑ کے رکھدا سی گلاس، خوشیاں نال سیو کہائیا۔ اک دن من اندر بیٹھا سی اُداس، رُچی جگت وچ لگائیا۔ اودھروں ستگر دتا اکھ، سنتو پانی لیا چھیتی بھائیا۔ اُس نے کوئی نہ دتا جواب، منسا من نہ کوئی رکھائیا۔ اوہناں ہس کے کہا بولیا کی لیندا خواب، سرتی کدھر لگائیا۔ پھیر اُٹھ کے کہا، کی کہا جناب، مینوں دیو سمجھائیا۔ اوہناں کہا پانی لیا شتاب، جل سوہنا اک بھرائیا۔ اگلا لیکھا ہور تیرا لکھ دتا سچّی کیتاب، جتھوں میٹے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا رہیا وکھائیا۔ پُورب لیکھا جانی جان، انتر حیرانی آئیا۔ کِرپا کر مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ مینوں پانی دے پچھے ایہہ کی دتا دان، تیرا جس سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔ ہر گوبند ہس کے کہا کیوں لگا پچھتان، تینوں دیاں درڑائیا۔ کلجگ اتم پھیر بننا توں انسان توں انسان، مانس وچوں مانس جنم بدلائیا۔ اوس ویلے کِرپا کرے سری بھگوان، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ تیرے بند کتاں دا ویکھے آن نشان، نادان سویا لئے اُٹھائیا۔ لیکھا مُک جائے وچ جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پچھلا لہنا ستگر لیکھا، بن ہر میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ جگت مایا کر کے تینوں نہیں چیتا، آتم پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اٹھائے سال پیا بھلیکھا، اٹھسٹھ میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ اٹھائے سال کہن اسیں تت اُٹھ، نو دوار دھیان لگائیا۔ نوواں کہے مینوں سُنن لگا کچھ گھٹ، کسے اندروں دتا بند کرائیا۔ اک دن وچّی اگنی سٹ، راتیں سُننے وچ سمجھائیا۔ اوس دن سمجھ نہیں سکیا کی کھیل کرے سمرتھ، بھل وچ ویلا دتا گوائیا۔ راتیں ساڈھے گیاراں وچ اوس رات تیری رڑک پئی سی وچ اکھ، تھوڑی تھوڑی پیڑ رکھائیا۔ جس ویلے سجّا پاسا لیا سی وٹ، ہوئی جہی آواز دوہاں کتاں وچ سُنائیا۔ پھیر پچھے گیا ہٹ، پردہ اوہلا وچ ٹکائیا۔ جس دا علاج اچے تک نہیں سکیا لبھ، کوڑی میل صاف نہ کھئے کرائیا۔ جے کِرپا کرے پُرکھ

سمرتھ، صاحب دِیال ہوئے سہائیا۔ پھر سُنن لگ پئے جھٹ، مِنٹ دیر نہ لگے رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلے پُورب جنم دا لہنا، برگوبند دا کہنا، برسنگت دا ویکھنا نیناں، نیناں نیناں نال ملائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی پاکھر سنگھ دے گرہ پنڈ موبی ضلع لدھیانہ ★

صدی ویہویں کہے سُن بے پرواہ، سچکھنڈ نواسی اپنا دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں پنڈھ رہی مُکا، بھجی واہو داہیا۔ کلجک چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلُو کئے جھڈا، ساکھیات سنمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نیتروون مارن دھاہ، من واسنا سارے رہے کُرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑ کُریار گھر گھر ڈیرہ بیٹھا لا، مایا ممتا ہوئے ہنگنا روگ نہ کھئے گوائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کیتا گیان اکھ نہ سکے کھلا، کھانی بانی حُکم نہ کھئے ورتائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا کوئی نہ سکے گا، اگتی دُھن ناد نہ کھئے جنائیا۔ ست پرکاش پُرکھ ابناشی نرمل جوت سکے نہ کوئی جگا، نُور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ اناد انادی شبداگتی سکے نہ کوئی سنا، دُھن آتمک راگ نہ کھئے الائیا۔ امرت آتم جام سکے نہ کوئی پیا، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ گھر دِپیک جوتی سکے نہ کھئے جگا، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پرماتم سکے نہ کھئے ملا، اکو رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحی سارے ڈھولے رہے گا، گھر گمبھیر بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی ویہویں کہے میں ویکھیا جگت اندھیرا، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے نہ چُکے تیرا میرا، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ در در گھر گھر چار کُنٹ دہ دشا دھرنی دھرت دھول اُتے کوٹن کوٹ سادھاں لایا ڈیرہ، بیٹھے جگت دھونیاں تائیا۔ تیرے نال مل کے پرہو کیسے نہ دتا سچ سُنیہڑا، چار جُگ دی پچھلی بانی سارے رہے سُنائیا۔ ساڈھ تِن ہتھ کایا مندر سوہنا وسیا کوئی نہ کھیڑا، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ صدی ویہویں کہے پرہ ویکھ اندھیری زین، ساچی رُتری رُت نہ کھئے سہائیا۔ سچ سوامی انترجامی نرگن زرویر نرنکار میں تینوں آئی کہن،

بن نہانی اکو الکھ جگائیا۔ تیری سریشٹی بن دریشٹی رڑھدی جائے ڈونگے وین، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہیا رڑھائیا۔ ستگر شبد کیسے نہ ملیا ساک سجن سین، ساچا بندھن نہ کھئے پائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ستگر شبد کیسے نہ آیا لین، سرت سوانی شبد ہانی نہ ہر کنت نہ کھئے پرنائیا۔ جنم کرم دا چکاوے کوئی نہ لہنا دین، نہکرمی روپ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کلجگ روندے ویکھے سنت، اندر وڑ وڑ رون دین ڈہائیا۔ بھڑی بھڑی اچے نہ ملیا کنت، پریم انگ نہ کھئے لگائیا۔ گپت ظاہر چڑھی نہ کھئے رنگت، رنگ چلؤل نہ کھئے دکھائیا۔ دھائیں مارے ویکھے پنڈت، برہم ودیا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لیکھا چکيا نہ جیرج انڈج، اُتبھج سینج پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ ساچا سمجھ نہ آیا منت، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ جس دین دیال پُرکھ اکال شبدی دھار گر اوتار پیر پیغمبر بنائی بنت، گھاڑت گھڑ گھڑ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائییا۔ صدی ویہویں کہے پرہو میں ویکھیا کوڑ، گھر گھر کایا مندر اندر نظری آئیا۔ جوتی چمکے نہ تیرا نور، سچ جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ شبدی سنے نہ کھئے ثور، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ چتر سگھڑ نہ بنے موڑھ، مورکھ مگدھ اپنے انگ نہ کھئے لگائیا۔ جدھر تگاں تیرے مائش تیرے نالوں ہو گئے دُور، بحر کپائی پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اندر وڑیا جوٹھ جھوٹھ لوہہ ہنکار غرور، غُرت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ من واسنا پایا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ گھر وچ بیٹھا کیسے نظر نہ آئیوں حضور، حضرت بیٹھا اپنا مُکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دے اُٹھائیا۔ صدی ویہویں کہے میں ویکھیا لوک پرلوک، دو جہان دھیان لگائیا۔ تیرے نال مل کے ٹھا کر کوئی نہ مانے مؤج، مجلس سچ نہ کھئے لگائیا۔ سنتاں اندر کلجگ ویکھیا جگی نہ سچّی جوت، ایویں اکھراں والی کر کر تھکے پڑھائیا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے کیسے نہ آئی سوچ، سمجھ حق نہ کھئے درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا لگا ویکھیا روگ، طبیب سچ نہ کھئے ملائیا۔ تیرے وچھوڑے دا جگت وجوگ، بھلی بھرم لوکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بن بھگتاں ہویا نہ کیسے دا سنجوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتے دے سمجھائیا۔ ہر کرتے دس سری بھگوان، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساچا دسے نہ کیسے نشان، محل اٹل سوہیا کھئے نہ پائیا۔ تیرے نال مل کے آتم پرما تم لائے نہ کوئی دیوان، ڈھولا حق نہ کھئے سُنائیا۔ سارے سُنن والے نال کان، اندر وڑ کے ناد نہ کھئے وجائیا۔ رسنا نال کرن والے کلیان، کایا کعبہ کھوج نہ کھئے دکھائیا۔ دوسریاں

نوں دسّں والے بھگوان، آپ درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابيدا دے گھلائیآ۔ پُرکھ اکال کہے سُن
 صدی بیس، ست سچ دیاں درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لکھ کے گئے ٹھیک، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ سو ویلا وقت آیا نزدیک،
 سارے اکتھے ہو کے دین گواہیا۔ ساڈے وچ رہی نہ کھئے توفیق، طوبی طوبی کر کے دین سنائیا۔ کِریا کر لاشریک، واحد پیر تیری
 سرنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری کردے گئے اڈیک، کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ گر اوتار کرن تصدیق، حاضر ہو کے دین
 سنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکر ی اولڑی ریت، شاستر سمرت وید
 پُران نہ کھئے سمجھائیا۔ جو بھگت سہیلا اک اکیلا دھر اگتا سناوے گیت، گوبند داتا بے پرواہیا۔ لیکھا مکاونہارا ہست کیت، اوچ
 نیچ ویکھ وکھائیا۔ ساچا کلمہ دئے اک حدیث، کرے کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 پُرکھ اکال کہے صدی ویہویں میں لگی ویکھی آگ، نو نو چار نظری آئیا۔ ساچا کرے نہ کوئی حج، حُجرہ حق نہ کوئی صلاحیا۔ ساچے
 مندر وڑے کھئے نہ ٹٹھ، بنک دوارے سوہیا کھئے نہ پائیا۔ سچ اشنان کرے نہ کوئی اٹھسٹھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ساچا ناد نہ وجائے
 کوئی انحد، دُھر دی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا امرت دیوے کوئی نہ جھٹ، امیوں رس جام نہ کھئے پیائیا۔ ساچی جوت کرے نہ کوئی
 پرگٹ، جلوہ نُور نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے کھلے ہٹ، ہر کا نام جھولی کھئے نہ پائیا۔ نانک کبیر دے کہنے رہے دس، اپنی رمز
 نہ کھئے لگائیا۔ جنہاں دا آد جگاد جگ چوکر ی میل ہویا نال پُرکھ سمرتھ، سو سویلے سچ دین سمجھائیا۔ اوہناں دے کول اکو پرہہ
 ملن دی آگھ، دھئے لوچن بیٹھن بند کرائیا۔ سچ دوارے جاون وس، جتھے صاحب پُرکھ سمرتھ، جوتی نُور اک پرکاش، دوُجا رنگ نہ
 کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے صدی ویہویں سرشٹی ویکھی سب،
 لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کوئی نہ کرے پار حد، نو در ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیا۔ کوئی نہ ساچی منزل چڑھے بھج، بن کدماں پندھ
 مکائیا۔ کوئی نہ درشن کرے رچ، سمنکھ ہو کے خوشی منائیا۔ کوئی نہ آتم پر ماتم مل کے پئے وس، کایا کھیڑا سوہیا پائیا۔ تیرا میرا ہو
 کے گاوے جس، ڈھولا اکو ناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صدی ویہویں کہے پرہو
 میں ویکھی جگت وپیر، کلجگ کورٹا بھجے واہو داہیا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی پیغمبر پیر، دستگیر دست نہ کھئے ملائیآ۔ سنت ساجن

دیوے کوئی نہ دھیر، من شانت نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب شرع دے توڑے نہ کھئے زنجیر، اُوچ نیچ ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیا۔ جنم وچوں جنم دی بدلے نہ کھئے تقدیر، مہر نظر نال نہ کھئے ترائیا۔ گھر سرور امرت بخشے کوئی نہ نیر، اٹھسٹھ سارے رہے پھرائیا۔ ساچی چوٹی منزل چڑھے نہ کھئے اخیر، بن اکھراں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تُوں اک پاتشاہ اک شبد تیرا وزیر، گرو پیر اوتار پیغمبر رعیت نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، - - - - - صدی ویہویں کہے میں چار جُگ رہی تکی، جُگ چوکری دھیان لگائیا۔ میں وشنو دی آسا ویکھی منگدی، برسے دی ترشنا جھولی رہی ڈاہیا۔ شنکر دے متھے تیرے چرناں دی دھوڑ ویکھی لگدی، جو نیوں نیوں لاگے پائیا۔ ترے گن تیرے چرناں ویکھی ڈھنڈھی، دئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا دئے چُکائیا۔ صدی ویہویں کہے میں تیئی اوتاراں سُن دی رہی واک، جو انتر انتر رہے جنائیا۔ سارے دسدے رہے بھوکھت ساچ، اپنی اپنی رمز لگائیا۔ اوٹ رکھدے رہے تیری پُرکھ ابناش، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جس ویلے صاحب سلطان آوے کملاپات، دو جہاناں مالک پھیرا پائیا۔ سب دا لہنا میٹے حساب، پچھلا لیکھا بے باق کرائیا۔ آگے بھگتاں کھول کے تاک، پردہ دئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، سُرتی شبد نال ملائیا۔ نام سُنا کے بودھ آگادھ، انحد راگ دئے وڈیائیا۔ پھڑ پھڑ بنس بنائے آپے کاگ، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ گھر دیپ جگا کے چراغ، جوت نور کرے رُشنائیا۔ جُگ چوکری دا وچھڑیا ملے ہر کنت سہاگ، دُھر سنجوگی ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ صدی ویہویں کہے میں پیغمبر ویکھے راہ تكدے، مقامے حق دھیان لگائیا۔ کلمیاں وچ ویکھے دسدے، شرع نال سمجھائیا۔ کھیل تکه اوس جناب حق دے، جو محبوب بے پرواہیا۔ چوڈاں لوک جس دے چرناں بیٹھ وسدے، چوڈاں ودیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ الفیے انجیل فُرانا آکھ کچھ نہ سکدے، تُعارف وچ نہ کھئے لوکائیا۔ اگئی کھیل پُرکھ سمرتھ دے، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ اسیں نٹوے ہو کے نچدے، حُکھے اندر تال وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صدی ویہویں کہے میں گرواں دا ویکھیا بھوکھت، جو دُھر سندیشے گئے سُنائیا۔ قلم شاہی دی ویکھی لکھت، جو کاغذاں اُتے دئے گواہیا۔ نرگن دا جانا ساچا اِشٹ، جو درِشٹ دئے کھلائیا۔ لیکھا مُکدا ویکھیا سورگ بہشت، سچ دوارا اکو سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم دئے

وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں نہ کر جھگڑا، پروردگار دئے سمجھائیا۔ اگلا لیکھا ویکھ کرڑا، نُقتیاں نالوں نُقتیاں دی ہوئے جدائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی ویکھنہارا دو جہان کھرڑا، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ کلجگ جیو من واسنا ہویا جھلڑا، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست سچ رہیا درڑائیا۔ صدی ویہویں کہے پرہوُ شبد سندیشہ دئے سچ دا، بے پرواہی آپ سمجھائیا۔ دس کپڑا ایس ویلے بچدا، پلُو مایا ممتا کولوں چھڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کہا جس نون میل میرا تیجی اکھ دا، نیج نیتر جوڑ جڑائیا۔ اوہ کوڑ کڑیاری وچ نہیں پھسدا، جوٹھ جھوٹھ نہ کھئے پرنائیا۔ سد میری پریتی وچ پریمی ہو کے وسدا، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ اوس دا لیکھا مٹ گیا ہرکھ سوگ غم دا، ماٹی چم دمادم جھولی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دئے سمجھائیا۔ صدی ویہویں کہے پرہوُ اوہ کوون، جو تیرے پریم وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا مٹیا اون کوون، لگھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جس نون ساچی سیجا ملیا سون، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس نون کِرپا کر کے آپ آواں وساؤن، تن مندر اندر ساچا گھر دیاں وکھائیا۔ اُس دا پلنگ رنگیلا آپ آواں ڈاؤن، پاوا چول سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اُس دے اندر مندر دیک جوت آواں جگاؤن، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس دا ڈھولا نرگن ہو کے آواں گاؤن، سرگن دیواں مان وڈیائیا۔ اوہدے چرناں ہیٹھ دباواں اُنجا پون، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوس دا وادھا آواں ودھاؤن، لوک مات سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اتم جوتی جوت آواں ملاؤن، نرگن دھار نرگن وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ صدی ویہویں کہے پرہوُ اوہ کپڑا جگت، جس وچ دیویں مان وڈیائیا۔ پرہوُ کہا ایہ سوہنا وقت، سہنجی گھڑی دیاں سمجھائیا۔ جنہاں دا ہر دے نال ملاپ اوہ دھر دا بن گیا بھگت، بہاوی نیڑ رہن نہ پائیا۔ منزل مُکا کے عرش فرش، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ سچ دوارے مردانہ مرد، محبوب نور خدائیا۔ صدی ویہویں ایہ ہر دا کھیل اسچرج، جگ چوکرئی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ صدی ویہویں کہے پرہوُ تیرا بھگت چنگا، اوہدے وچ کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوس دے انتر توری چندا، جو ہر سوامی آپ دتا چمکائیا۔ اوہدے اندر وکے دھر دی گنگا، امرت دھارا اک وبائیا۔ اوس دے اندر اک اگئی مردنگا، جو اپنا راگ سنائیا۔ اوہدے اندر شبدی کھنڈا، جو کوڑی کِرپا پار کرائیا۔ اوہدے اندر اکو ڈنڈا، جس پوڑے ساچے دئے چڑھائیا۔ اوہدے کول اوہدی کھیل

برہمنڈا، برہمانڈ دئے وکھائیا۔ اوہدے کول سچ اندا، نجانند اک جنائیا۔ اوہدے کول اک بخشنا، پرہہ بیٹھا بے پرواہیا۔ اوہدے کول سوہنا چھندا، سچ سندیش رہیا سنائیا۔ اوہنوں پرم پُرکھ پرما تم آپ اپنے لایا انگا، انگیکار اک ہو جائیا۔ اوہ گرمکھ سنت سہیلا باہروں بندیاں ورگا بندہ، اندروں نورو نور جوت رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ صدی ویہویں کہے پرہو تیرے بھگتاں دا کیہڑا مت، سچ سوامی دے جنائیا۔ آگوں ہس کے کہا پُرکھ سمرتھ، نرگن شبدی ڈھولا گائیا۔ اوہ کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورن جاون چھڈ، اٹھاراں برن وچ نہ آئیا۔ جھوٹھا سمجھن ناتا کایا ماٹی ہڈ، چم درستی دئے جنائیا۔ ہر گھٹ ویکھن آتم پرما تم وسیا ست، سچ سوامی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائی۔ صدی ویہویں کہے پرہو تیرا بھگت کیہڑا، کلجگ اتم دے وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی کہا جیہڑا ناؤں گاؤندا تیرا میرا، دو جا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ اوچ نیچ چھڈ کے جیہڑا، من واسنا گیا مٹائیا۔ کایا مندر سہا کے کھیڑا، بھگت دوارا لیا کھلائی۔ کوڑی کِرپا چکا کے اندھیرا، ساچا دیپ لیا جگائیا۔ اندر کھلا کر کے ویہڑا، پُرکھ ابناشی لیا مٹائیا۔ پنچ وکار چکا کے جیہڑا، جھگڑا دتا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے رہیا سمجھائیا۔ صدی ویہویں کہے تیرے بھگت دی کی نشانی، سچ سچ دے سمجھائیا۔ کی اوہ ودیا والا وڈا ودوانی، جاں رسنا والا گیان سنائیا۔ کی اوہ نہاون والا وڈا اشنانی، جل دھارا سپس کرائیا۔ کی اوہ وڈا وید پُرانی، پُستک پڑھ پڑھ جگت سنائیا۔ کی اوہ وڈا شاہ سلطانی، شہنشاہ اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ ساری جھوٹھ کہانی، دُھر دی دھار درڑائیا۔ جس نوں اکو پُرکھ اکال دا چرن دھیانی، دو جا ایشٹ نہ کھئے مٹائیا۔ اوہ بھگت تے میں بھگوان دوہاں دی سدا اکو جیہی رہے جوانی، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ جن بھگت بھگوان بنے کوئی نہ بانی، شبدی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایہو سندیشہ دے کے گئے زبانی، راگاں ناداں وچ ونڈ وندائیا۔ بھگتی نال بنی نہیں گل آسانی، مُشکل گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ پرما تم آپ کرے اپنی مہروانی، دیادریستی نال اپنے وچ ملایا۔ اوہ بنے سچجی سوانی، گھر ساچے بیٹھے چائیں جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، - - - - - صدی ویہویں کہے پرہو میرے بھوپ، راجن راج تیری سرنائیا۔ میں آگھیں ویکھیا چارے کوٹ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ہویا پردھان جوٹھ جھوٹھ، وردان کلجگ جھولی پائیا۔ ساچا دے نہ کھئے روپ،

ست سرُپ نہ کھئے سمائیا۔ جگت دے مالک کر گئے ایتھوں کوچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ آگے دوار کیسے نہ سکے سوجھ، سمجھ چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ ودیا والے ہو گئے مُورکھ مُگدھ، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ من منوا سب نوں کر رہیا اُلٹ، اندروں لٹھ بھوائیا۔ نابھ کول کیسے
 دا کوئی نہ سکیا پلٹ، جھرنا نچھر نہ کھئے جھرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صدی ویہویں سارے ہونے لاؤد، والد داتا نظر کیسے نہ آئیا۔ میں
 ویکھیا عرش فرش، فلک اُپر دھیان لگائیا۔ کلجگ جیواں دی درشتی ویکھ کے کیسے اوتار پیغمبر سنت نہ آیا ترس، نیڑے ہو کے
 رحمت نہ کھئے کھائیا۔ اندر وڑ کے کوڑی کیریا توں سکے کوئی نہ ورج، من واسنا شبدی ڈور نہ کھئے بٹھائیا۔ کوجھیاں کلیاں ونڈے کوئی
 نہ درد، دُکھیاں دُکھ جھولی کھئے نہ پائیا۔ جدھر ویکھاں کلجگ قصائی ہنٹھ وچ پھڑی کرد، مقتولان اُتے رہیا چلائییا۔ صدی ویہویں کہے
 میں وی ہاڑا پا کے رہی ورج، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سری بھگوان ایسے کر کے تیرے آگے کیتی عرض، سچ بینتی دتی سُنائیا۔ تیرا
 نام کھنڈا اگتی کھڑگ، دو جہاناں دئے چمکائیا۔ حُکم نال اندروں ساریاں دے ورج، بابروں رسنا والی کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ تیرے ورگا
 سُرپیر مردانہ نہیں کوئی مرد، محبوباں دا محبوب مُحبّت تیری تیرے وچوں نظری آئیا۔ - - - - ایہناں بھگتاں دا دے آپ ثبوت،
 سب دا صدق اپنے نال نیہائیا۔ صدی ویہویں ہونے موجود، مُفلساں بھچھیا جھولی دے پائیا۔ جے کوئی مینوں نہیں سکیا بوجھ، اوہناں
 دی سرتی اندروں دے کھلائییا۔ اکو دس منز لے مقصود، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بے شک تیرا کوئی تہ نہیں وجود، وجوداں والے
 اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کوڑی کیریا لوک مات وچوں کردے نیست و نابود، سچ سچ دھرت
 دھول دے بٹکائیا۔

★ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گھر پنڈ موہی ★

ہر ستگر شبد سدا مہروان دین دیاں، دیاںدھ اکھوائیندا۔ جگ چوڑی کدا رہے سنبھال، لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ درس ویکھ وکھائیندا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے سنت سجن لئے اٹھال، گرمکھ گرسکھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ ساچی سکھیا بودھ اکادھی دئے سکھال، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر دوس رین چلے نال، سدا سہیلا اک آکیلا وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ ست سرؤبی شاہو بھوپی لیکھا جان شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ اپنی سیو کھائیندا۔ متر پیارے سجن ویکھے اپنے لال، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلائییندا۔ ساچا رس ایہو امرت نام پیالہ دئے پیال، دھر خُماری اک چڑھائیندا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ستگر سچا صاحب سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوڑی کرنہار کلیان، نت نوت ویس وٹائیا۔ جودھا سورپیر وڈ بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ گرمکھاں دیوے آتم پر ماتم سچ گیان، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جنم کرم دا وچھوڑا کٹے آن، نہکرمی کرم کانڈ گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں سدا رکھوالا، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگاواں کایا سچی دھرم سالا، باہروں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پوجا پاٹھ جوگ ابھياس میرا راہ سکھالا، من دی منسا من ہی من سائیا۔ ساڈھے تے ہتھ اندر جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ڈونگی کندر نظری آئیا۔ کایا ماٹی خاکی تیرا اگئی جدا رہے تار، بہتر ناڑ کرے شنوائیا۔ سچ سخیان مل مل گھر ٹھاکر سچ اکھاڑا، دھر دا ڈھولا سوہلا اگئی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھر دا دیوا، دیو آتما لووان اٹھائیا۔ سرت جگاؤنی میری سیوا، اکال مورت نظری آئیا۔ لیکھا چکا کے رسنا جہوا، انتر آتم سچ پریت دیواں بندھائیا۔ دھام وکھا کے نہچل دھام اک نہکیوا، اٹل محل دیاں وکھائیا۔ ساچی دھوڑی مستک لا کے تھیوا، جوت للاٹ کراں رُشنائیا۔ نام پدارتھ دھر دا میوہ، ین رسناں دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں تارنہارا ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ وشن برہما شو رکھی میری ٹیک، کروڑ تیتیسا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا بھیکھ، زرگن سرگن ہو ہو سیو کھائیا۔ دو جہاناں مالک خالق اک نریش، داتا دانی دیا کھائیا۔ پیر پیغمبر اولیئے قُطتب بنے رہے نریش، مسائک شیخ اپنیاں

جھولیاں ڈاہیا۔ بھگت سنت راہ تكدے گئے ہمیش، گرمکھ گرسکھ اپنی اکھ کھلایا۔ تن ماٹی کاچی ہاٹی کھیددے گئے کھید، ڈونگی کندر وڑ وڑ ویکھ وکھایا۔ بن ستگر شبد کوئی نہ مڑیا اپنے دیس، ساچے گھر بہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ ستگر شبد کہے میرا سندیش سچا، چارے بانی نہ موڑ مڑایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ گرسکھ ساچا بچہ، جس دا بچپن اپنی جھولی پائیا۔ سنت سہیلا اندر رتا، رام نام رنگیلا اندر رنگایا۔ جس دا رویداس چہارا دیوے پتہ، پتہ پرمیشور رہیا درڑایا۔ بھگت سہیلا ویکھ اکھان، نیر نیناں نیر نہ کھئے وبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن لیکھا دئے مکایا۔ ستگر شبد کہے میں کراں مُعاف، جگ جنم دے پاپی دیاں ترائیا۔ ایہہ عدل سچا انصاف، مہر نظر اک اٹھایا۔ بچیاں دی بھل نہ ویکھے باپ، پتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ جس ویلے رسنا نال سوہنگ کر لو جاپ، پچھلا لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ روز روز دا لیکھا بُندا جائے صاف، کرماں گیڑ رہن نہ پائیا۔ ایس نعرے دا ایہو وڈا پرتاپ، رات دا رات دن دا دن حساب تھاون تھائیں رہیا چکایا۔ آگے دینا پئے نہ کوئی جواب، پچھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ چتر گپت کڈھ نہ سکے کتاب، کتب خانیاں وچ جو بیٹھا چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیاوان دیا کھایا۔ ستگر شبد کہے میں بنایا کیوں سنسار، اپنا ناؤں پرگٹایا۔ چار جگ میری کیسے نہ آئی وچار، سچ بیان نہ کھئے کرائیا۔ میں برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں دا سکدار، پُری لوء حُکے اندر بھوایا۔ جگ چوکری میری کیسے نہ بدھی دھار، دھرنی اُتے نہ کھئے ٹکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے نال اشار، رمز نال سمجھایا۔ جنان چر نہ آوے پروردگار، پارہم بے پرواہیا۔ اوناں چر اُسا پورا ناؤں سکے نہ کھئے وچار، پرمیشور ہو کے بھیو نہ کھئے کھلایا۔ گھڑی پل دا لہنا دینا روز روز نہ دیوے کوئی اُتار، بن پوجا پاٹھ سمرن لیکھا دئے نہ کھئے مکایا۔ جو منگ منگی وچ سنسار، گویند اپنی جھولی ڈاہیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتار، کل کلکیش دینا گوائیا۔ بھگتاں کر پیار، ساچے سنتاں میل ملائیا۔ اکو سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دس جیکار، اگلا پچھلا جنم کرم دا لیکھا دئے مکایا۔ ایہہ پنج پنج ہوون پروان، جس دا سب توں وکھرا گیان، دھیاناں وچ دھیان نہ کھئے رکھایا۔ ایہہ گروآں دا دان، پیراں دا پکوان، بھگتاں دا کھان، سنتا دا مان، گرمکھاں دا گیان، گرسکھاں لیکھے رہیا لگایا۔ بھلیاں دا مان، زلیاں دا نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھے رہیا چکایا۔ جس ویلے میرے ناؤں دا

گاؤندے گیت، انتر آتم آواز لگائیا۔ اوسے ویلے پچھلا لیکھا صاف ہندا ٹھیک، اکھر کھئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھ ہو جاندے اندروں اتیت، سانتک ست دیاں کرائیا۔ ایسے کر کے کھڑا چھڑایا مندر مسیت، بن کایا مندر ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کایا کہے جس ویلے گرمکھ گاؤندے ڈھولا، جیکارا سچ لگائیا۔ میرا خوشیاں وچ نہیں میوندا چولا، چولی اپنا رنگ لے بدلائیا۔ اوس ویلے پنجاں دا رہے کوئی نہ رولا، مایا ممتا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اندر وڑیا ہووے وچولا، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنن سچ ایہہ وکھرا سب توں بولا، جس دی بولی چار جگ نہ سکے سمجھائیا۔ پڑدا مؤل نہ چُکیا اوہلا، سچ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ ستگر شبد کہے میں کران معاف قصور، غلطی رہن کھئے نہ پائیا۔ بن بھگتاں دا مزدور، پچھے ہو ہو سیو کھائیا۔ برہوں اندر تہاڈے حاضر حضور، ویراگ اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ وچھوڑے وچ سدا مجبور، جدائی وچ رہن نہ پائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دور، گھر بیٹھا آسن لائیا۔ جن بھکتو اپنا لہنا لؤ وصول، دیونہار دیا کھائیا۔ پریم پیار دی نکئی جیہی سیوا کرو قبول، جیہڑی کعبیانوچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال ورگا لہنا نہیں کوئی محبوب، جو مُحبت وچ سمائیا۔ جو بھگتاں دی حد وچ وڑیا حدود، اپنا پھیرا پائیا۔ بہاویں اُس نون شاہ سمجھو مقروض، دوویں لیکھے دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں پار کرائیا۔ غلطی کہے جے میں نہ ہندی جگ، لوک مات ویس وٹائیا۔ پھر بھگتاں نون پرہ نال ملن دا کیہڑا لہنا سی پچ، کس بدھ بینتی دیندے سُنائیا۔ کس کارن لکھاؤندے چھند، اپنا گیت درڑائیا۔ کس لیکھے وچ پچھے ماردا پندھ، پیڈل بائیسکل پلائییا۔ ایسے رستے راجا بل منگ کے گیا سی منگ، اپنے قدم گھوڑے نال چل کے پیڈل آئیا۔ اوس دے نال سی اک سو گیاراں والا سنگ، جو اک اک اک نال دھیان لگائیا۔ ایسے دھرنی اُتے اُس دی ڈگ پئی سی گنڈھ، جس دے وچ رام نام ہتھ رکھائیا۔ اگے جا کے اک سو اسی قدم اُتے اوس ویکھیا اوبدے خالی رہ گئے ہتھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ تھوڑی بے چینی پچھے ہویا بے بس، سُرتی پرہو نالوں بھلائییا۔ اودھروں آئی اگئی آواز، حُکم دتا سُنائیا۔ اُپر ویکھ آکاش، نیتر نین کھلائییا۔ جاں تکیا پُرکھ ابناش، سنمکھ ہو کے ربیا سمجھائیا۔ بل نون کیوں ہوئیوں اُداس، مینوں دے درڑائیا۔ اوس کہا رام نام ربیا نہیں میرے پاس، مٹی وچ رل کے اپنا مُکھ چھپائیا۔ سری بھگوان کہا ایہہ نکئی جیہی بات، کیوں ربیا گھبرائیا۔

اس دا لہنا میرے ہاتھ، کلجگ انت دیوان جھولی پائیا۔ کل اوس ویلے بل تُوں اوہ آگئی یاد، پچھلی کہانی دتی دُہرائیا۔ اون کری سچ فریاد، پرہہ لیکھا دے مُکائیا۔ پرہہ ابناشی اوسے ویلے اندرون سب دا بدل دتا سواد، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ دلپ سنگھ تُوں وی اوس ویلے اوس دا دتا ساتھ، جیہڑا ساڈھے تِنّ قدم پچھے پچھے چل کے پندھ مُکائیا۔ جے پرہو بل دا مُکاوندا نہ حساب، تہاڈا حساب آگے کس بدھ لئے رکھائیا۔ ایہہ غلطی نہیں مستی نہیں پرہہ دا ایہہ رواج، جُگ جُگ اپنی کھیل وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، خوشی رہے وچ اپنے کھیل تماش، خواہ مخواہ دوجی کار نہ کھئے کھائیا۔

★ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی ناہر سنگھ دے گرہ پنڈ رقبہ ضلع لدھیانہ ★

ستگر شبد کہے میرا سدا ناتا، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ اگم اتھاہ میری گاتھا، ساچے سنتاں بھگتاں آپ سُنائیندا۔ لکھن پڑھن توں باہر میرا ساک، جس دا انت کیسے نہ آئیندا۔ گرمکھاں بند کواڑی کھولان تاکا، بجر کپاٹی پار کرائیندا۔ ساچا شبد سُنواں آگئی واجا، انحد راگی راگ الائیندا۔ امرت آتم دیوان سچا باٹا، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ سچ جوت کران پرکاشا، ساڈھے تِنّ ہتھ بنک وڈیائیندا۔ جنم کرم دا ویکھاں کھاتہ، لکھ چوراسی پھول پھلاییندا۔ جُگ چوکری اندھیری زین میٹاں راتا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ گرسکھاں دا دیوان سکلا ساتھ، ایتھے اوتھے دو جہان سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کرنی آپ کھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں سنگ، انتر انتر میل ملائیا۔ نام اگم اکو رنگ، لال گلالا دیاں چڑھائیا۔ لیکھا مُکا کے کھنڈ برہمنڈ، جیو پنڈ بھو چکائیا۔ سچ دوارے دے کے اند، سکھ ساگر دیاں وکھائیا۔ بھگت بھگوان دا ڈھولا دس کے چھند، سوہنگ سچ دیاں سمجھائیا۔ جس دی آد جگادی اکو ونڈ، پاربرہم پرہہ برہم روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ستگر شبد کہے میں برہم آدھاری، آتم میلا سہج سُبھائیا۔ میرا کھیل اگم آپاری، اپرپیر آپ دتا سمجھائیا۔ جُگ چوکری ویکھاں وارو واری، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ سنت سہیلے سد رہیا اٹھالی، نج نیتر نین کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر دیونہار سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سرب کلا بھریور، بھریور رہیا سرب ٹھائیا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر کوٹن کوٹ لنگھ گئے پور، لوک مات بن درویش سیو کھائیا۔ نو نو چار پچھوں میری عرض ہوئی منظور، فرض اپنی سیو کھائیا۔ جس نے سولی چاڑھ دتے منصور، شمسان کھل لہائیا۔ اگنی وچ تپائے وانگ تندور، دیگاں وچ ابلائیا۔ بند بند کٹ کے کیتا چورو چور، سیس دھڑ کیتی جدائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلا حاضر حضور، نرگن داتا وڈی وڈیائیا۔ کوڑی کریا آشا ترشنا مایا ممتا میٹے جوٹھ جھوٹھ، ست سچ اک سمجھائیا۔ جنہاں گرمکھاں اُپر جائے تٹھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ امرت آتم جام پیائے گھٹ، رس نچھر دئے وکھائیا۔ اوبناں دا آون جاون لکھ چوراسی کھپڑا جائے مک، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ اوہ ڈھولا گا کے اکو ٹک، صاحب ستگر لین منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں سد بھگت ادھاراں، سنتاں دیاں وڈیائیا۔ میرا کیسے انت نہ پایا وچ سنسارا، سنساری سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا سوہلا گایا گر اوتارا، پیر پیغمبراں کلمیاں نال جنائیا۔ ساچیاں سنتاں دیندی ربی اشارہ، انتر انتر بوجھ بوجھائیا۔ دسدی ربی بول اکم جیکارا، کھتری براہمن شودر ویش اکو برہم پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آتم پرما تم دسے ڈھر دا نعرہ، چارے ورنان اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم کہے میں آدی ڈھولا، بھگت بھگونت گئے جس گائیا۔ نرگن نرگن شبد وچولا، ڈھر دا میل ملائیا۔ کلجگ اتم دین مذہب ذات پات کوڑی کریا پایا روّلا، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ رہیا کُرائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کیسے مؤلا، رام روپ نہ کھئے وکھائیا۔ دئے دُہائی دھرنی دھرت دھوولا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ صدی پيسویں میرا بہار کرے نہ کوئی ہوّلا، ہنکار وکار نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھی لکھ چوراسی، جیرج اندج اُتہج سینج پھول پھلائیا۔ پرہم پُرکھ دی ملے کوئی نہ داسی، جو سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناشی، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں منزل دے گھائی، انتر آتم پوڑے دے چڑھائیا۔ تیرے نال مل کے تیرے نام دی گاؤن ساکھی، ساکھیاں ہو کے اپنا درس کرائیا۔ گھر گھر کر پرکاش جوت زرنجن دیا باقی، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ تُوں محبوب سوامی کھلا پاتی، پت پریشور اک اکھوائیا۔ گرمکھاں اندر کھول دے تاکی، پردہ دئی دے چُکائیا۔ سنت سہیلے مارن آوازی، ڈھر دا ڈھولا رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک بخش سچّی سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میں کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں ملاح نظری آئیا۔ ہر گھٹ اندر سدا لیٹا، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ لکھ

چوڑاسی وچوں گرمکھ وِ رلا بناواں اپنا بیٹا، پتا پُوت جوڑ جُڑائیا۔ پُورب جنم کرم دا مُکاواں لیکھا، لیکھے وچ لگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ساچے دیسا، دیس دسنتر کھوج کھوجائیا۔ جس دی سیوا کردے شو برہم وشن مہیشا، چاکر نظری آئیا۔ اوبنناں اندر وڑ کے دیواں اک سنديشہ، سوئی سُرَت شبد اُٹھائیا۔ لوک مات مائس جنم کرم دا مکے لیکھا، بہرم بھلیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم لے کے جائے اپنے دیسا، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر ہر اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ داکھ ضلع لدھیانہ ★

گرسکھ کہے میری آسا پئی، ہر ستگر اچھیا پور نظری آئیا۔ انتر آتم آواز جس نے سنی، نرگن داتا بے پرواہیا۔ گہر گمبہر وڈ گن گئی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی راگاں توں باہر دھنی، اگئی ناد رسیا وجائیا۔ جس نوں جنگلاں وچ لبھدے رکھی مئی، سو صاحب سوامی گہر گہر آ آ رسیا ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گرمکھ آسا کہے میرے جاگے بھاگ، میرے اندر وحی ودھائیا۔ صاحب ستگر دھوونہارا جگت داغ، پاپاں میل رسیا کٹائیا۔ نام سنديشہ سنا اگئی راگ، سوہنگ ڈھولا رسیا جنائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے آگ، امرت بوند سواتی مکھ چوائیا۔ چرن پرتی بخش کے دات، ناتے دھر دے رسیا بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گرمکھ آسا کہے میرا وسیا کھیڑا، بھاگاں بھریا نظری آئیا۔ صاحب سوامی لایا ڈیرہ، ڈنڈوت ساچی رسیا سکھائیا۔ کلجگ شوہ دریائے بنھے بیڑا، وبندی دھار نہ کھئے وہائیا۔ آون جاون کٹ کے جائے گیڑا، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ مائس جنم کر کے جائے نیڑا، آگے دئے نہ کھئے سزائیا۔ بھيو کھلا کے تیرا میرا، اکو ناد دئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ آسا کہے مینوں چاؤ گھنیرا، خوشیاں حال سُنائیا۔ صاحب ستگر ملیا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ بھجن بندگی ابھياساں نال کرنا پیا نہ جھپڑا، جھگڑا من نہ کھئے لڑائیا۔ اکو سوہنگ دسیا شبد بتھیرا، جو ایتھ اوتھ ہوتے سہائیا۔ چاروں کُنٹ رکھے گھیرا، اٹھ پھر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں ہو گئی خوش، خوشی میرے اندر پرکٹائیا۔ ست سوامی بھيو کھلایا سچ

سُچ، سَت دتا درڑائیا۔ جس دی دھاروں گئے اُٹھ، اوہ میلا رہیا ملائیا۔ بھگون ہو کے رہیا تھہ، بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ اُجل کر کے مات مُکھ، کوڑی کِریا میل دھوائیا۔ پُرکھ ابناشی بنا اپنے پُت، ساچی منزل رہیا چڑھائیا۔ جتھے مؤلے اِکو رُت، خِزاں رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ بھگت آسا کہے میرا مندر سُنہنجا، سو بھاونت دتا سہائیا۔ کِریا کِری آد نرنجنا، دیا باقی اک رُشنائیا۔ ٹھاکر ہو کے بنیا سَجنا، سگلا سنگ نبھائیا۔ سروور ہو کے کرایا مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ اوڈھن ہو کے پڑدا کجنا، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چرن پِرتی اندر مگنا، نام خُاری دئے چڑھائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈا بھجنا، بہرم گڑھ ٹڑائیا۔ گُرمکھ ورلے اندر لنگھنا، جس جن رستہ دئے وکھائیا۔ نام بھنڈارا اِکو منگنا، وست امولک بے پرواہیا۔ رس دیوے نجانڈنا، نیج انتر دئے جنائیا۔ جوتی نُور چاڑھ چندنا، سچ جوت کرے رُشنائیا۔ گُرسکھ جس ملیا سُوْرا سربنگنا، پار بہم بے پرواہیا۔ اوس دُوْجا در ہور کوئی نہ منگنا، دیونہارا داتا اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنہاں لائے اپنے انگنا، انگیکار آپ اکھوائیا۔

★ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ پکرمی بیبی سُر جیت کور دے گرہ پنڈ جھانڈے ★

آتما کہے جُگ جُگ لہنا میرا وچ سنسار، نت نوت آسا پور کرائیا۔ میرا لیکھا دیندے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر ویس وٹائیا۔ بھگتاں نال پھردا رہیا بن کے متر یار، سنتاں سنگ اپنا میل ملائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کجُگ آوندا رہیا وارو وار، جُگ چو کڑی اپنا ویس وٹائیا۔ پنج تت کایا نال کدا رہیا اُدھار، بن لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ شبد سنڈیشہ سُن دا رہیا اگم اپار، ہر کا ڈھولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ لیکھا دئے چُکائیا۔ آتم کہے میرا جُگ جُگ میلا، پُرکھ اکال دیونہار وڈیائیا۔ پار بہم بن سَجن سہیلا، بہم اپنا رنگ رنگائیا۔ شبدی دھار گُرو گُرو چیلا، چیلا گُرو ویس وٹائیا۔ سَت سوامی بن کے سَجن سہیلا، بھگت بھگون رُوپ وٹائیا۔ دھام ویکھ کے اک نویلا، مندر اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہوونہار سدا سہائیا۔ آتم کہے میرا لہنا دینا کدے نہ مُکدا، لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لائیا۔ بن پُرکھ اکال مینوں کوئی نہ پُچھدا،

سٹمکھ ہو نہ دیا کھائیا۔ جگ چوڑی حساب نہ کھئے مُکدا، پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ اتم ویلا آگیا سُکھ دا، گہر گمبیر ہوئے
 سہائیا۔ لیکھا مُکا دے تتاں دے دُکھ دا، پنجاں اندر بند نہ کھئے کرائیا۔ پار اُتارا کر دے جاے مُکھ دا، جو مانس نظری آئیا۔ بیہو
 کھلا دے اپنی رُت دا، گرہ مندر دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آتم پرما تم تیرا ناتا پتا پُت دا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جگ ویلا
 نہیں چُپ دا، سُنّیاں لے اُٹھائیا۔ لیکھا مُک جائے آون جاون مات گرہ اُلے رُخ دا، دس دس ماس پینڈا دے چُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ آتما کہے پرہوؤ میں نہ پُرکھ نہ نار، تیرا نور نظری آئیا۔ کِرپا کر آپ زرنکار، نرگن ہو
 سہائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ تیرا میلا نہ ہووے نرگن دھار، جوتی جوت نہ کھئے ملائیا۔ باہروں
 پنجاں تتاں دا شنگار، مانس دیہہ روپ وٹائیا۔ چاروں کُنٹ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، آسا ترشنا ہوئے ہنگتا بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ نو
 دوار رہے جھکھ مار، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ من منوآ اڈے دہ دیش ڈار، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ ساڈھے تن بتھ اندر
 اندھ اندھیار، دیا باقی نہ کھئے جگائیا۔ کِرپا کر سرجنہار، تیرے سنگی دئے ملائیا۔ میرا مِتر شبد انحد جو انتر کرے سچ گفتار،
 دوس رین ناد وجائیا۔ میرا پیار امرت ٹھنڈا ٹھار، جو کول ناہی بند دتا کرائیا۔ میرا سجن کلا پاتی پون جوت کرے اُجیار، نورو نور نور
 چمکائیا۔ چل کے آوے ٹھاکر دوار، محل اٹل سوہیا پائیا۔ ساچی سکھیا دئے سکھال، دُھر دا حُکم اک دِرڑائیا۔ پکڑ اُٹھائے اپنا بال،
 پرما تم آتم لئے جگائیا۔ دُھر دا دس مُریداں حال، مُرشد اپنا بیہو چُکائیا۔ میرا ٹٹ جائے کوڑا جنجال، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اتم جاواں
 سچکھنڈ سچی دھرم سال، جس گہر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن آتم لئے پرنائیا۔ آتم کہے نہ
 پُرکھ نہ میں ناری، نر ہر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ میرا روپ نرمل جوت جوت زرنکاری، ست سروپی نظری آئیا۔ گھٹ گھٹ اندر
 کراں اُجیاری، لکھ چوڑاسی سوہیا پائیا۔ بن تیری کِرپا مینوں تتاں وچ خواری، کوڑا ناتا نہ کھئے چُھڈائیا۔ ساچی بخش چرن پیاری،
 چرنودک اکو مُکھ لگائیا۔ میری کوڑیاں نالوں ٹٹ جائے یاری، ساچا شبد تیرا نام اکو سنگی نظری آئیا۔ محل اٹل سہا دے اُچ اٹاری،
 گرہ مندر دے وڈیائیا۔ آون جاون رہے نہ وچ سنساری، سنسار ساگر پار دے کرائیا۔ سد وسان تیرے چرن دواری، نیوں نیوں
 لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت بخش سرنائیا۔ آتما کہے میں بھگتاں اندر سوہنی ہوئی پرکاش، بن

تیل باقی ڈگمگائیا۔ سد پر بھو ملن دی رکھاں آس، دوجا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ راہ چھڈ دتے پرتھی آکاش، گگن منڈل آگہ نہ کھئے اٹھائیا۔
 کراں بینتی چرن کول سُن میری ارداس، عرضوئی اِکو اِک جنائیا۔ دُھر دے ٹھاکر گہر گمبھیر پت پرمیشور اگم اتھاہ چل کے آویں
 میرے پاس، دو جہاناں مالک خالق برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ آپ مُکائیا۔ جنم کرم دی میری بُجھا پیاس، ترشنا ترکھا دُور کرائیا۔ نرگن
 نرور نراکار لے چل اپنے ساتھ، سچکھنڈ دوارے سو بھا پائیا۔ جتھے سُوْر ج چند نہیں کوئی پرکاش، اِکو نُور تیرا وڈیائیا۔ کوئی راگ ناد
 سَوّیا ڈھولا گائے نہ بھاٹ، سُرنگی تار نہ کھئے بلائیا۔ دوس زین نہ کوئی رات، گھڑی پل نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی مَول نہ کھیل
 تماش، چارے کھانی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے چرن دوارے اِکو بھگتاں دی جماعت، جنہاں دے انتر آتم ساکھیاں، نر ہر تیرا نُور نظری
 آئیا۔ مین اوہناں دی کراں تلاش، جس گرہ ہووے تیرا واس، احساس اِکو اِک رکھائیا۔ سری بھگوان کپا شتاباش، آتم تیری پوری کر
 دیواں آس، رہن نہ دیواں وچ پرہاس، لیکھے لاواں ساچی خواہش، جو خالص اِکو اِک رکھائیا۔ آتم کہے میری خواہش کر دے پوری،
 پت پرمیشور تیری اِک سرنائیا۔ مین تیرا رُوپ نُوری، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ ایہہ سرشٹی دے کوڑی، ساچا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔
 میری منسا نہ بھئے ادھوری، دُور ڈراڈے لینا ملائیا۔ تیرے چرن کول منگاں دھوڑی، ٹِکا مستک دینا خاک رمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے وچ سمائیا۔ سری بھگوان کہے سُن آتم پیاسی، ست دیاں درڑائیا۔ جنم کرم دی دُور کراں
 اداسی، سنسا روگ دیاں مٹائیا۔ جس نُور وچوں تیرا نُور ہویا پرکاسی، اتم اوسے وچ ملائیا۔ منزل چاڑھ کے اُوکھی گھاٹی، سچ
 دوارے دیاں ٹِکائیا۔ ہر چرن کول رہنا اِکو داسی، بردی ہو کے سیو کھائیا۔ لیکھا مُک جائے پرتھی آکاسی، گگن گگنتر اُپر گرہ
 مندر دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگادی کھیل وکھائے دُھر سماجی، سماج بھگتاں
 اپنے نال رکھائیا۔

★ ۳۰ ماگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ جھنگی ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے میری چرن نمستے، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ میں بھنڈارے ویکھے امرت رس دے، پُرکھ اکال دین دیاں اپنے وچ رکھائیا۔ بھگت سُہیلے پی پی ویکھے رجدے، جنم کرم دی ترکھا بھکھ مکائیا۔ لہنے دینے مُکدے ویکھے حق دے، ہر کرتا آپ چکائیا۔ میل ملدے ویکھے نج نیتز اکھ دے، دوئے لوچن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنت سُہیلے ہر چرن ویکھے وسدے، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ گُرمکھ پریم پریتی اندر ہسدے، سوہنگ ہنسا راگ اک الاٹیا۔ گُرسکھ خوشیاں اندر ٹپدے، گوہی کاہن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر کرنی آپ کھائیا۔ ماگھ کہے مینوں کر لین دُو نمسکار، ویلا وقت دے وڈیائیا۔ جس نوں لبھدے رہے جُگ چار، سَتجگ تریتا دواپرکجگ دھیان لگائیا۔ جس نوں سیس نواؤندے رہے گر اوتار، بندنا اکو اک سُنائیا۔ جس دا پیر پیغمبر کلمیاں وچ کردے گئے اظہار، آیتاں وچ سنوئیا۔ جس نوں بھگتاں مٹیا پُرکھ اکال، سچکھنڈ دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جہنوں سنتاں کہا دین دیاں، دیاوان بے پرواہیا۔ جس نوں گُرمکھاں کہا سدا سُہیلا وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس نوں گُرسکھاں کہا سب دا پرتیال، لگھ چوڑاسی سیو کھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے کھیل آپ کمال، کرنی دا مالک کرتا اپنی دھار چلاٹیا۔ نرگن سرگن ایتھے اوتھے لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ پردہ لاهونہار جیرج انڈ، کھانی بانی ڈھولا راگ سُنائیا۔ گہر گمبھیر بے نظیر گاؤنہارا دُھر دا چھند، بودھ آگادھا شبد انادا کرے اکم پڑھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ماگھ کہے میرا سیس جان دیو جھک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ میں رُچیاں وچوں ہویا خوش، اپنا دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھیا اٹھ، بن آکھاں اکھ کھلاٹیا۔ پُرکھ اکال سدا پرتیال جن بھگتاں اُتے رہیا تھ، مہروان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ امرت رس جام پیالہ نجھر دیوے گھٹ، تیرتھ تٹ سروور اکو گھر وکھائیا۔ دُرمت میل دھو کے کرے اُجل مُکھ، گُرمکھاں رہیا صلاحیا۔ جنم کرم دا میٹ کے دُکھ، آون جاون پتت پاون جم کی پھاسی رہیا تڑائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن دیوے ساچی مَوج، مَوجودہ ہو کے اپنا درس وکھائیا۔ گھٹ گھٹ انتر جوت زرتتر کرے آپ پرکاش، ابناشی کرتا اپنی کھیل کھلاٹیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر اندر وسیا پاس، پُورب لہنا لیکھا رہیا مکائیا۔ سنت سجن

میت مُرارا پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ ماگھ کہے میں مجن کرنا خاص، نو نو چار پچھوں نہاون آئیا۔ جس نے میٹنی کلجگ اندھیری رات، ستجگ نور کرے رُسنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو دسنی گاتھ، اوچاں نیچاں راؤ رنگاں کرے سچ پڑھائیا۔ آتم پر ماتم بھیو کھول کے سمرن پاٹھ، جوگ ابھاس دئے سمجھائیا۔ گُرمکھاں لگاوے اپنے گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے مینوں کر لین دؤ درس، کل کلکی نظری آئیا۔ جو عرش دا مالک آیا اُتے فرش، فیصلہ دُھر دا حق سُنائیا۔ مہروان محبوب کِریا کھیل آپ سمرتھ، مہا اکٹھ رہیا درڑائیا۔ جُگ چوکری جو چلاؤندا رہیا رتھ، رتھواہی اپنا حُکم سچ منائیا، سو لہنا دینا دیون آیا حق، حقیقت ساچی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ماگھ کہے میرا جھک گیا سیس، مان ابھان رہن نہ پائیا۔ لیکھا مُک گیا بیس اکیس، ایکنکار بھوئے سہائیا۔ نیتر لوچن تک کے ہر جگدیس، جگ دی آشا دتی مُکائیا۔ پُرکھ اکال نال کر کے اک پریت، پریم اپنا لیا ملائیا۔ جو وسیا دھام انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا چار جُگ گُراوتاراں پیر پیغمبران گایا گیت، کھانی بانی رچن رچائیا۔ سو صاحب سوامی بیٹھا آپ اتیت، ترے گن لیکھا رہیا چُکائیا۔ جس دا وسیرا باہر مندر مسیت، مُلا شیخ مساک پنڈت پاندھ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اُس دی آد جُگاد اوٹری ریت، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ماگھ کہے میری تاریخ اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ صاحب سوامی کٹدا شرع والی زنجیر، جھگڑا اور نہ کھئے رکھائیا۔ اس دے کول آگئی تدبیر، تقدیر سب دی رہیا بدلائیا۔ رحمت کرے بے نظیر، نظر اپنی اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں وینہدا رہیا نت، نج نیتر نین اگھ کھلائییا۔ جو کِریا کھیل ابناشی اچت، چیتن دھار اک پرگٹائییا۔ جن بھگتاں سہا کے آیا رت، رُتری اپنی نال مہکائییا۔ کوجھ کملیاں غریب نانیاں آیا پُچھ، چار جُگ دیاں وچھڑیاں بھیو کھلائییا۔ بھگتاں بھگوان بنا کے آیا پُت، پتا پوت گود اٹھائییا۔ نام بھنڈاری ہو کے آیا تٹھ، وست امولک دُھر دی جھولی پائیا۔ نرمانتا وچ آیا جھک، در درویش ہو کے الکھ جگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ ماگھ کہے میری انت آخری رات، دو جہاناں نظری آئیا۔ میں درشن پاواں ساکھیات، ستمکھ ہو کے خوشی منائیا۔ چرن ڈھٹھاں پُرکھ ابناش، ابناشی داتا بھوئے

سہائیا۔ جس دا بھگتاں اندر واس، سو میرے سواس لیکھے لائیا۔ میں ستجگ پہلوں رکھی آس، وشنوں اکو وار سمجھائیا۔ پھیر فریاد کیتی رام پاس، جو دسترہ بیٹا نظری آئیا۔ پھیر کاہن دا منگیا ساتھ، گھنئیے دتا درڑائیا۔ سارے دے کے گئے جواب، شبدا نال شنوائیا۔ تیرا لہنا جگت حساب، کلجگ اتم نظری آئیا۔ جس ویلے زرگن جوت پرہہ ٹھا کر آیا آپ، پیرن پیر پھیرا پائیا۔ اوس دی سرن لگیں آپ، اپنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں کیتا مچن، پرہہ چرن دھوڑ ملی سرنائیا۔ کوٹ جنم دے پاپ بھجن، در ٹھانڈے رہن نہ پائیا۔ کرتا قادر ملیا سجن، جو قدرت ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی اکو دھار مکھن، دوسر ویس نہ کھئے وٹائیا۔ بھگت سہیلا سنتاں آیا سدن، گرمکھ ربیا جگائیا۔ پچھے نالوں آگے ہور آیا ودھن، وادھا گھر گھر دئے کرائیا۔ جس دا سب توں وکھرا نرالا شبدا اگتی بھجن، بندگی اکو اک درڑائیا۔ مہر نظر نال چاڑھے اُپرلی منزل، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ اوہناں نیڑ نہ آوے اجل، قیامت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں ساچے نام دی گالی غزل، نغمہ اک شنوائیا۔ اوہناں دا مانس جنم گیا بدل، دیو آتما اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ماگھ کہے میں دساں اپنے دل دی، اکھیں ڈٹھا حال سُنائیا۔ سوہنی کھیل اچھل اچھل دی، جگت بڈھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اس دی رمز کوئی نہ جانے گھڑی پل دی، کی سوانگ ورتائیا۔ کس دھار جوتی بلدی، نورو نور کرے رُشنائیا۔ کتھے دھار وہے امرت ساچے جل دی، جھرنا حق جھرائیا۔ نور پرکاش الہی اول دی، عالمین رہیا سائیا۔ کون سیجا ایس دی دھار ملدی، آتم پرما تم کرے کُرمائیا۔ کیہڑی وست امولک پھل دی، جو پھل پھلواری وچوں باہر رکھائیا۔ ایس دی کھیل کوئی نہ جانے مہیئل جل تھل دی، کی کی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیہہ ماگھ کہے میں ویکھے گرمکھ تر دے، بیڑے دھر دے آپ چڑھائیا۔ جو تیرا میرا تیرا اکو ڈھولا پڑھدے، گیت اگتی اک سُنائیا۔ اوہ نہ جنم دے نہ کدی مردے، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ ایہو کھیل اگتی ہر دے، جو اشارے نال رہیا ترائیا۔ دھن وڈیائی جو دوس رین درشن کردے، نیتز نین خوشی منائیا۔ اوہ ساچی منزل اتم چڑھدے، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارے خوشیاں نال وڑدے، صاحب ستگر اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ماگھ کہے سُنو جگ میت، دھر دی گاتھا دیاں جنائیا۔ پرہہ بدلنہارا جگ جگ ریت،

ریتیان اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں رہیا چُکائیا۔ سو کلجگ اتم دسن آیا شبد اکٹا گیت، گہر گمبیر کرے پڑھائیا۔ جن بھگتو ساچا دھام اک انڈیٹھ، جس دی بنت لوک مات نہ کیسے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا گہر دا رہیا چُکائیا۔ ماگھ کہے گرمکھو کرو دھیان، سُرتی شبد نال ملائیا۔ پڑھیاں کیسے نہ آیا گیان، پُستک پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جنناں چر کیرپا نہ کرے سری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ چرن پریتی دیوے نہ سچا دان، دولت دُھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے رہیا اٹھائیا۔ جن بھگت کہن سُن ماگھ مہینے، لیکھا دُھر دا سچ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان پایا کیہنے، کون بیٹھا میل ملائیا۔ ماگھ کہے میں جیو جنت ویکھے اٹھے، جگت اکھاں والیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے گرمکھ منے، جنہاں اپنا بھيو کھلائیا۔ باقی پچھلیاں گاتھاں گاؤندے نامے دا دُدھ پیتا وچ چھنے، دھنے دا کھوہا گیا چلائیا۔ رویداس چمیارے دے تھے چہتر گنڈھے، رمبی آر ہتھ اٹھائیا۔ سُدامے دے بیڑے ہتھے، دلدری پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اپنی کھیل وکھائیا۔ جن بھگت کہن ماگھ مہینے بول، جگ چوکرزی ویکھنہارے بھيو دے کھلائیا۔ سمرتھ پُرکھ وسیا کس دے کول، کس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ماگھ کہے میں چار گنٹ سرشٹی درشٹی ویکھی بھول، ساڈھے تن ہتھ بھول پھلائیا۔ بنک دوارے خالی وجدے ڈھول، ڈنک سچ نہ کھئے لگائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم صدی ویہویں ساریاں نال مار کے رول، رولا گھر گھر رہیا پائیا۔ تھوڑیاں بھگتاں دا اندروں گنڈا دتا کھول، بجر کپاٹی پرے تڑائیا۔ جوت سرُپ ہر کے اندر گیا مؤل، مؤلا ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ تنہاں بھگتاں نال مل کے سہنجنی ہوئی دھول، دھرنی وچی ودھائیا۔ جس دا گوبند نال قول، اقرار ویلا گیا آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت کہن دس ماگھ مہینے، بھید ابھيو کھلائیا۔ کس دے ہر جو سینے، سمت اک وکھائیا۔ مایا پردے لاه کے تینے، ترے گن اندر رہیا بنائیا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ بھینے، بھنڑی زین نال ملائیا۔ کس نوں نظری آؤندا دے، کس نوں راتیں سفن وچ درس دکھائیا۔ ماگھ مہینے کہے میں تھوڑے جہے گنے، جنہاں دے اندر وس کے ڈیرہ لائیا۔ باقی پتہ نہیں کوٹن کوٹ ہور کئے، جنہاں دی خالی سیج رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھرم بھلیکھا رہیا مٹائیا۔ جن بھگت کہن ماگھ مہینے کیوں نہیں دسدا، اندروں بھيو کھلائیا۔ پُرکھ اکال کیہدے گھر وسدا، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کس دے

نال خوشیاں نال ہسدا، ہنسی اپنی رہیا چھپائیا۔ کس دا میل انوکھی اکھ دا، جو آخر رنگ دکھائیا۔ کس دا پریم امرت رس دا، رسیا ہو کے رہیا جنائیا۔ کس دا لہنا ساچے جس دا، وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ ماگھ مہینے کہا میں تھوڑیاں اندر ویکھیا پرہہ ڈھٹھا، اپنا آپ گیا مٹائیا۔ دوارا کھول کے نام ہٹ دا، گُرمکھاں جھولی پائیا۔ امرت ناہی اندروں پلٹدا، موندنا کول دکھائیا۔ جے بچن دسناں سچ دا، میرے نال جھگڑا کرے لوکائیا۔ تیہہ ماگھ کہے اچ تک چوٹھے جگ صرف اکونجا سو وچ وسدا، جنہاں سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ کون بھیت جانے اکھی رب دا، سبب نال اپنے نال رہیا جڑائیا۔ جنگل پہاڑاں کُنڈراں وچوں لبھیاں کسے نہ لبھدا، جل تھل مہینل کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیاوان دیا کمائیا۔ جن بھگت کہن ماگھ مہینے تھوڑا دس بھیت، اپنے دنان دا حال سنائیا۔ اوس نے کہا انوکھی ویکھی کھیڈ، جو ہر کرتے آپ رچائیا۔ بھگتاں دے اندر وڑ کے مان دا رہیا سیج، آتم اپنا آسن ڈیرہ لائیا۔ شبد آگم سنیہڑے رہیا بھیج، سدا اک سنائیا۔ جنم کرم دے میٹدا رہیا لیکھ، ریکھا رہیا بدلائیا۔ سچ مُحبت وچ کردا رہیا ہیبت، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ مقارے حق دی دس کے کھیڈ، حُجرہ سچ رہیا جنائیا۔ جلوہ دے کے جوتی تیج، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نے پہلوں دتے بھیج، سو آپے میل ملائیا۔ گُرمکھو میں تیس دن رہیا ویکھ، گن گن وقت لنگھائیا۔ جنہاں دا ہویا اوہناں دے کول رہے ہمیش، جھلے نہ کھئے جدائیا۔ سوہنا لگا ایس نوں دیس، دسنتر بیٹھا پندھ مکائیا۔ مالک بن کے دھر نریش، زرویر ہوئے سہائیا۔ نال دیونہارا اپدیش، سکھیا سچ سمجھائیا۔ سیوا لا کے وشن برہما مہیش، کروڑ تیتیسا سُریت اند دئے سمجھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دکھائے نیتن نیت، لوچن نین جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ تیہہ ماگھ کہے میں کی کراں تعریف، صفت نال صلاحیا۔ کلجگ بڈھا ہویا ضعیف، بل زور رہیا چُکائیا۔ جو مات لوک بنیا رہیا وسنیک، کایا بستیاں اندر ڈیرہ لائیا۔ گھر گھر اندھیرا رکھیا تاریک، دپیک جوت نہ کوئی رُشنائیا۔ جس نے ست دھرم تے مار کے لیک، کوڑ گُریار دتا پھیلائی۔ آتم پرما تم رہن نہ دتی پریت، پریم نالوں کیتی سرب جدائیا۔ گھر گھر وچ دسے شریک، شرکت سکے نہ کھئے گوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں وچ رہی نہ کوئی توفیق، چوڈھویں صدی ہوئے سہائیا۔ ایسے کر کے پُرکھ اکال دی کر کے گئے اڈیک، بھوکھتاں وچ لکھائیا۔ جس ویلے دُور دُراڈا چل کے آوے نزدیک، عیسیٰ موسیٰ محمد اٹھ اٹھ دین گواہیا۔ نانک

گوبند کرے تصدیق، راما کرشنا شہادت دئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی زُٹری آپ مہکائیا۔ ماگھ کہے میری مؤلی زُت، بہار بسنت جنائیا۔ جے بھگتو میتھوں رہے پُچھ، میں دُھر دا بھو کھلائیآ۔ سری بھگوان بنایا تھانوں سُت، اپرادھان وچوں باہر کڈھائیا۔ تھادے اندر وڑیا چُپ، ہوئی ہوئی ڈھولا دتا پڑھائیا۔ آگے گودی رہیا چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تھادا پینڈا جانا مُک، لگھ چوڑاسی نہ کوئی بھوائیا۔ اُجل کر کے دو جہاناں مُکھ، لوک مات لئے ترائیا۔ سفل کرا کے جننی ککھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیڑا دُھر دا آپ اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میں ہویا خوشحال، خوشی انتر نظری آئیآ۔ گہر گمبھیر بن کے دین دیال، دین اپنے رنگ رنگائیا۔ مُرشد ہو کے سُنے مُریداں حال، محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتو تھادے ناتے توڑے کال مہاکال، ساچی سرن اک سمجھائیا۔ جُگ جنم دی پوری ہوئی گھال، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ جس صاحب سوامی نال پندھ رہے مار، سو اگلا پینڈا رہیا مُکائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی دھرم سال، مندر اکو اک جنائیا۔ کرپا کر ایکا ایکنکار، نرگن دیونہار وڈیائیا۔ پچھلا لیکھا ویکھو مار دھیان، سو صاحب سوامی آپ سمجھائیا۔ پورب جنم دا لہنا چُکائے آن، سری بھگوان ہوتے سہائیا۔ بہتڑاں وچوں اک نشان، جو نشانہ لیا بنائیا۔ دیونہارا ہر جو دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ گرچرن سنگھ بے شک جگت آیو وچ آنجان، بالیاں وچوں بالا نظری آئیآ۔ اس دا لیکھا آگے چلنا ہور مہان، پھگن مہینہ راہ تکائیا۔ بہتڑاں ملنا اک پروان، ستڑاں ست ست سمجھائیا۔ چُہتڑاں وکھا کے سچ نشان، پردہ دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاون سب دی پور کرائیا۔

★ پہلی پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچکھنڈ کہے گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھ کے ویکھو آیا پھگن، پھلگن اپنا نال لیائیا۔ تیہہ ماگھ پچھلی راتی پا کے گیا سگن، دُھر دا حُکم سیس ٹکائیا۔ بھگت بھگوان دیپک لگے جگن، دو جہان ہوئی رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دا ڈنکا لگا وچن، برہمنڈ کھنڈ آپ اُٹھائیا۔ سچ پریتی اندر گرمکھ ہوون لگا مگن، سرُپ انوپ وچ سہائیا۔ ستگر پورا حاضر حضورا گرمکھاں اندروں کوڑی کرپا لگا کڈھن،

نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور گیت مہان سنانوں لگا چھندن، سنسے روگ سرب مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھئے سوہنی رت، جو زٹری ہر مہکائیا۔ اک دوجے نوں رہے پُچھ، پن رسنا جہوا سُنائیا۔ کرنی دا کرتا کرے کی کُچھ، بھيو ابھید نہ کھئے درڑائیا۔ گوہند کہا اندر وڑ کے ویکھو سب دا پینڈا گیا مک، پندھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جہان دا ناتا گیا چھٹ، چھٹی سرب لوکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پھلگن ویکھی سچ رت بسنت، گرمکھ گرسکھ بوٹا اک مہکائیا۔ جنہاں دی جگ چوکری بندی رہی بنت، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا گئے کھائیا۔ جنہاں دے کول آد جگادی دھر دی سند، تنہاں دے لہنے ویکھ وکھائیا۔ اوہ کوجھے کھلے غریب ناناے بنا کے دھر دے سنت، ست سرؤپ دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے کنت، ہر نر اپنی سیج سہائیا۔ جس دے دوارے دے وششت راما دوویں ہوئے منگت، بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پھلگن کہے مینوں پچھلی آئی یاد، تھوڑی دیاں جنائیا۔ جیہڑا لیکھا باقی رہ گیا پنجھی ماگھ، اوہ اپنی آپ لئے انگڑائیا۔ اوس نے مار اگئی واج، برہمنڈ کھنڈ لئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لے کے ساتھ، بھجیا واہو داہیا۔ رو سس چلائی آون اپنے راتھ، منڈل منڈپ بھجن واہو داہیا۔ نیوں نیوں جھکدے پرتھی آکاش، بیٹھے سپس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہتھان اُتے رکھی بیٹھے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ بھگت سہیلے چاروں کُٹ رہے جھاک، نیترا اپنی اکھ کھلائیا۔ سنت سجن کہن پورا ہندا واک، واقعہ آپے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ کہن لیکھا ہون لگا بے باق، پچھلے گھاٹے پور کرائیا۔ گرسکھ کہن جڑن لگا نات، چرن ملی سرنائیا۔ وششت کہا ایہہ میری پچھلی بات، بھید دیاں کھلائیا۔ نالے رام دا ویکھو ساتھ، نرگن دھار نظری آئیا۔ نالے اوس وڈے بچے دا پرتاپ، جو راجا ہو کے پھیر رعیت روپ نظری آئیا۔ نالے اوس چھوٹے دا ویکھو کھیل تماش، جو چیوٹی ہو کے لال اپنے رنگ رنگائیا۔ انہاں دا رام اُتے وشواس، وششت داس ہو کے سیو کھائیا۔ تریتا دوپر کلجگ نال رکھ کے بیٹھا رہیا آس، ترشنا ہور ودھائیا۔ جس ویلے میرا مالک آوے خاص، پُرکھ اکال روپ دھرائیا۔ بھگتاں بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کھئے نہ آئیا۔ دھر دا سوہلا ڈھولا دسے اکو جاپ، نغمہ نام دئے درڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اک

اکھوائیا۔ جُگ چوڑی پُورب لہنا کڈھکے ویکھے حساب، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ کلجُگ کوڑی کریا میٹ کے خاک، جوٹھ جھوٹھ دیوے گوائیا۔ ستجُگ ساچا لوک مات بنا کے اک رواج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وششت کہے میں دساں نال وشیش، وشیشتا اک جنائیا۔ جس ویلے منگ منگی سی در گنیش، گنپت دھیان لگائیا۔ شنکر دھوڑی خاک وچ رہیا سی کھیڈ، بہسم تن رمائیا۔ برہما برہم رہیا سی پیکھ، نھنا رُپ نظری آئیا۔ وشنوؤں کر رہیا سی ہیت، ساچی سیو کھائیا۔ پُرکھ اکال اوس ویلے دتا سی اک سندیش، شبدی شبد شنوائیا۔ جُگ چوڑی میری کھیڈ، نرگن سرگن دیاں وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھیج، دُھر دا نام سمجھائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، کایا مندر کران رُشنائیا۔ بھگتاں اندر ماناں سیج، آتم سوہا پائیا۔ لکھ چوراسی لوں ویکھ، گھٹ گھٹ کھوج کھوجائیا۔ کلجُگ اتم جس ویلے آواں سمبل دیس، ساچا نگر اک سہائیا۔ اوس ویلے رام وششت دوویں ہونے پرہ دے پیش، لیکھا بھگتاں دین جنائیا۔ جُگ چوڑی کسے نے بدل نہ دتی ریکھ، حُکم سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ مالک بن نریش، نر نرائن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے اک دن شنکر لائی بہسم، پہلی رُٹری میری اک سہائیا۔ خاکی خاک کر کے جسم، رُپ لیا وٹائیا۔ نیوں کے کھادھی اک قسم، سگند اپنی جھولی پائیا۔ کریا کر کے پرہو مینوں وکھاؤنی اپنے بھگتاں والی رسم، جو لوک مات پرگٹائیا۔ کس بدھ مینوں آویں دسن، سچ دے سمجھائیا۔ میں تیرے ویکھنے اوہ لکھن، جس بدھ غریب نہانے پار لنگھائیا۔ کون دھام تیرے چرناں ہیٹھاں وسن، ملے سچ سرنائیا۔ کیہڑا نام ساچا جن، جو گر اوتار پیر پیغمبر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کیہڑا بیڑا کیہڑے رکھیں پتن، کھیوٹ کھیٹا کون اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو دینا کھلائییا۔ پھلگن کہے اک دن میری رُت برہمے کیتا غم، آد سمجھ کچھ نہ آئیا۔ بے شک میرا نور نگا نگا چٹھ، ماٹی چم کرے رُشنائیا۔ تتاں اندر کیتا بند، بندھن رہیا وکھائیا۔ پرہ دا کھیل میری نہ آئے سمجھ، چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ صرف ہوئی ہوئی اپنی ماردا رہے رمز، اشاریاں نال اٹھائیا۔ دوئے جوڑ بینتی کر کے کیتی عرض، نیوں کے سیس نوائیا۔ پرہو مینوں تیری کھیل ویکھن دی غرض، جو بھگتاں نال کرائیا۔ کی تیرا رُپ جنانا کہ مرد، جیرج اندج اُتبھج سیتج کیہڑی دھار وکھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول کے دس اسچرج، اپنی دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کیہڑا ہونا حرج، پردہ دے اٹھائیا۔ سری بھگوان کہا برہمے جس ویلے بھگتاں دا ونڈاں

درد، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ اوس ویلے نہ نار تے نہ میں مرد، جوتی جاتا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پھلگن کہے اک دن وِشنو کیتا وچار، پروشٹا پہلا نظری آئیا۔ باشک سیجا سٹا پیر پَسار، سانگوں پانگ لے انکڑائیا۔ لکشمی ویکھی چرناں سیوادار، بھوشن سوہنا لال رنگ رنگائیا۔ فُر نے اندر فُرنا دھار، آپ اپنا بھيو چُکائیا۔ بھگون کی تیرا وبار، کی میرا پیار، مینوں دے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دے وکھائیا۔ وِشنو کہے میں رکھی آس، اکو اک پرگٹائیا۔ بھگون کون ویلا ہووے تیرا ساتھ، مل کے سوہنی خوشی منائیا۔ تیرے نام دا و جاواں رباب، تند ستار رُپ وٹائیا۔ میں سیوک تُوں مالک ہووین جناب، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کچھ ایس دا دس حساب، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ میری بن اکھراں والی کیتاب، جو چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ اُس دا یارواں دیکھ باب، حصہ دتا سمجھائیا۔ جس دے اُتے لیکھا لیکھیا رام وِشٹ دووین کرن آداب، چرناں ہیٹھوں چُم کے رسنا دھوڑ لگائیا۔ وِشنو اِس دا ہور ویکھ خواب، بھيو دیاں گھلاٹیا۔ جس امرت نُوں رکھیا تیری ناہ، سو چرناں اُپر سیو کماٹیا۔ جس ویلے بھگتاں دی سُنناں فریاد، کلجگ اتم ہو سہج سُکھدائیا۔ نرگن ہو کے تینوں رکھاں ساتھ، سوہنا سنگ بنائیا۔ تُوں اکو گاؤنی گاتھ، دُھر دی دیاں پڑھائیا۔ وِشنو جوڑ کے دووین ہاتھ، سیس دتا نوائیا۔ پرہہ کس ویلے کریں کھیل تماش، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے بھگتاں دی شہادت گر اوتار پیر پیغمبر دین آپ، آپ اپنا جگت چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کماٹیا۔ پہلی پھگن کہے اک دن رام اندر اپنے منگی منگ، اگلا دھیان لگائیا۔ اوسے دن وِشٹ بیٹھ کے وچ اند، لوچن دووین بند کرائیا۔ ننگی کر کے پچھوں کنڈ، پٹھ اُپر دتی کرائیا۔ جے سورا سرہنگ، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ دین دیاں ہووین بخشند، رحمت سچ کماٹیا۔ اک بینتی رام وِشٹ دوہاں کیتی ہتھ ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملاٹیا۔ کِرپا کریں سری بھگون، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دینا چُکائیا۔ رام وِشٹ بینتی کری ایک، سچ دھیان لگائیا۔ جے تُوں سانوں دتا بھیج، بہرم دتا مٹائیا۔ مات لوک وسا کے دیس، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ ساڈے اندر ہو کے ویکھ، سچ رہے جنائیا۔ سانوں ایں جاپدا جویں کلجگ انت تُوں کھیلنی اپنی کھید، نرگن ہو کے خوشی منائیا۔ تیرا جلوہ دسدا جوتی تیج، نور نور رُشنائیا۔ اسیں اوہ بالے نڈھے دووین لئیے ویکھ، جنہاں تُوں پریم پریتی حکم

سُنائیآ۔ جنہاں نُوں اپنے حُکم اندر دینا تُوں بھیج، وڈا چھوٹا رُوپ بنائیآ۔ اپنے ہتھ رکھنا لیکھ، لیکھے دینے چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ رام وششٹ کہن سائوں ایں پیا جاپ، کلجگ اتم نیڑے نظری آئیآ۔ تیرا ناتا جُرنا بھگتاں نال پُت باپ، پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ تُوں نرگن ہو کے دینا ساتھ، سرگن پار کرائیآ۔ آد جگادی سب دا سچا دینا جاپ، جس دی کری نہ کیسے پڑھائیآ۔ سائوں آؤنا پینا لوک مات، نرگن آسا لے کے واہو داہیا۔ اوہناں پچیاں دا میلا ہونا ساکھیات، جنہاں وڈیاں چھوٹیاں حُکم دتا سُنائیآ۔ کیسے دا پٹنے وچ نواس، پاٹن پھیرا پائیآ۔ کیسے دا کھیڑے وچ پرکاش، نگری سوہبا پائیآ۔ تینوں کرن پئے تلاش، ویکھن تھائوں تھائیآ۔ اودھروں شو تُوں چھڈنا پئے کیلاش، بھجے واہو داہیا۔ برہما اُٹھ کے اپنے نواس، نیناں راہ تکائیآ۔ وشنوں ہووے داسی داس، سیوک نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال وششٹ رام دوویں آون تیرے پاس، سچ شہادت دین گواہیا۔ اکو منگن اوس ویلے دات، در تیرے الکھ جگائیآ۔ بیس اکیسے جن بھگتاں کٹ دے اندھیری رات، نرگن جوت کر رُشنائیآ۔ جویں راج نرین تُوں لال سنگھ نال ملن دی دسی جاج، ایسے طرح گرمکھاں نال گرمکھ دے ملائیآ۔ ساچا مارگ وکھا کے اکو گھاٹ، پتن دینا سمجھائیآ۔ جنم کرم دی سب دی میٹ واٹ، لیکھا رہن کھئے نہ پائیآ۔ پھلگن وچ ساچی دینی سوغات، گہر گمبھیر تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ شنکر کہے میں آگیا بھولا، ویکھو پندھ مکائیآ۔ میرے کول اپنے دھوئیں دا اکو کولا، جو سب تُوں بھسم رہیا کرائیآ۔ برہما کہے میں بدل کے آیا چولا، برہمے اپنی دھار وکھائیآ۔ جو لکیا رہیا پڑدے اوبلا، سنمکھ ہوئے درس وکھائیآ۔ وشنوں کہے جن بھگتو ویکھو میں بن کے آیا وچولا، بھگون اپنے نال لیائیآ۔ برہما کہے میں بن کے آیا تولا، پچھلا کنڈا ہتھ رکھائیآ۔ وششٹ کہے میں پورا کر کے آیا بولا، جو پچیاں دتا سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گرمکھ سارے تگو میں سچ بھنڈار کھولا، مارگ اک درڑائیآ۔ جنہاں گرمکھاں گرسکھاں ساچے سنتاں بھگتاں سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان گایا ڈھولا، ڈھوئی دو جہان نظری آئیآ۔ اوہ مرن تون بعد کدے نہ رویا، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ جوت سرُوپی ہویا، جوتی جوت وچ ملائیآ۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئیآ، وشن برہمے شو رہیا سمجھائیآ۔ رام کہے سچ اس نے اپنے دھاگے وچ پروئیآ، لڑی دھر دی لئی بنائیآ۔ وششٹ کہے میں ویکھیا تُوں نروئیآ، سد اکو رنگ سمائیآ۔ پچی ماگھ آن کے دسیا جس کارن راج نرین رویا، سو روون دیاں سمجھائیآ۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھے ربیا مُکائیا۔ پچی ماگھ کہے جس ویلے نیتڑ ڈگے نیر، اپنی دھار بندھائیا۔ آتم
 بوئی دلگیر، دھیج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ پریم اگئی وچا تیر، دو جہان پار کرائیا۔ رام وششٹ آئے بھگت دبلیز، بھجے واہو داہیا۔
 تھوڑا لیکھا دسیا کیوں وچھڑیا تیرا ویر، لال دُور دُراڈا نظری آئیا۔ ایس نوں کوئی نہ کہو ایہہ تقدیر، تقدیر دا مالک اپنا حُکم منائیا۔
 آگے واسطے گرمکھو تھائے وچھوڑے دی دسی پیڑ، گرسکھ نالوں گرسکھ کرے نہ کھئے جدائیا۔ بے شک سری بھگوان بدلے کوئن کوٹ
 بھگت پینڈے رہے چیر، اپنی غرض کارن بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت کھیل کیتی آخیر، آخر دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو
 تھادھی کڑی کڑی مل کے میرا بنے زنجیر، بن تدبیر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جو امرت آتم بخشیا ساچا سپر، امرت پیالہ دُھر دا ہتھ پھڑائیا۔
 تُساں آگے اک دوجے دے بنے رہنا ویر، سُرپیرتا، ایہو دتی وکھائیا۔ پھلگن کہے ایہہ پھلوڑی بے نظیر، جگ چوڑی نظر کیسے نہ آئیا۔
 جنہاں دی بھگوان دے اندر تصویر، مُصوّر تصور نہ سکے کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا ربیا
 ملائیا۔ پھلگن کہے میری اک خواہش، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کاہن نے رکھی سی آس، کرشن اکھ کھلائی۔ اوس ویلے
 اکو ارجن اوس دے پاس، تیر کمان چرناں ہیٹھ دہائیا۔ آگوں جوڑ کے دوویں ہاتھ، نو نمو سُنائیا۔ سچ دس تریلوکی ناتھ، کی تیری
 وڈیائیا۔ تُوں بھگتاں دا ساتھ، غریباں بوئیں سہائیا۔ گھنئیے اوس ویلے دتا آگھ، شبد آگم جنائیا۔ دو چار ادھار نے مینوں دسیا میرے
 باپ، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ آگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھے حساب، بھیو ابھیدا لئے چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی کار کرائیا۔ ارجن کہا سچ مٹیا تینوں تریلوکی ناتھ، انا تھاں دا انا تھ نظری آئیا۔ شبد آگم تیری گاتھ، جیہڑی تینوں رہی
 وڈیائیا۔ تُوں زرگن ساکھیات، سرگن اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرشن کہا ایہہ کھیل تماش، نٹوآ ہو کے سوانگ ورتائیا۔ گوپیاں نال پاواں
 راس، منڈل کھیل جنائیا۔ گوکل بندرابن وسان آس پاس، گوالا ہو کے سیو کرائیا۔ تیر کماناں سکھی جاچ، چلے کمنڈ اٹھائیا۔ رتھوہی
 بن چلاواں راتھ، اسو نال دوڑائیا۔ جے پردے نال پُچھیں ارجن تینوں دساں سچ بات، اٹھاراں دھیائے گیتا وچ نہ اوہ لیکھائیا۔ جو کاہن
 دے کاہن دا اندرلا راز، اشاریاں وچ کدے نہ آئیا۔ ہتھ نہ آوے کیتیاں تلاش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ سچ سُنہڑا تینوں دیواں
 آگھ، مٹر ہو کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ آونی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کرپا کرنی پُرکھ ابناش، دینی مان

وڈیائیا۔ ارجن جیہڑا درونچاری ساڈا اُستاد، اِسدا لیکھا ہور بنائیا۔ جیہڑا رام وششٹ نے دسیا نہیں راز، اوہ جنم دوپروچ میرے لیکھے پائیا۔ ایس نے پھیر کلجگ پٹنے وچ کرنا راج، گوبند نال وڈیائیا۔ صدی بیسویں ہو کے آؤنا داس، چرن بھکاری پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال اوس ویلے پرگٹ ہونا آپ خاص، خالص اپنی دھار چلائی۔ ارجن کہا کی اوہ پاتشاہ ہووے کہ نواب، راج راجان نظری آئی۔ کرشن کہا اوس دے سیس اُتے پنج مُکھی سوہوے تاج، جو لوک مات چار جگ نہ کھئے بُکائی۔ جس دے در دے سارے مُحتاج، بیٹھے دھیان لگائیا۔ رام وششٹ آؤنے پاس، اپنا پندھ مُکائی۔ پھیر مینوں پینی آواز، پہلی پھلگن رُت سہائیا۔ میں سب نوں آؤنا آکھ، اِکو ڈھولا گائیا۔ جن بھکتو میرا کاپن والی دو جہان زِرگن رُوپ سِری بھگوان تک لوو ساکھیات، رام وششٹ دی منّ لوو بات، بھگتاں دا بھگت دے دیو ساتھ، ہتھ نال ہتھ لو ملائی۔ پھلگن کہے اک دین دھیان کیتا سی عیسے، اِسَم اعظم ویکھ وکھائیا۔ اُس نوں سُنائی سچ حدیثے، کلمیاں نال سُنائیا۔ جس ویلے تیرا لیکھا بیتے، تینوں دیاں جنائیا۔ شاہ سُلطاناں دے خالی ہون کھیسے، ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ اوس اوسے ویلے پنج پتھراں والے پھڑ کے گیٹے، اپنیاں اُنکلاں اُتے ٹپائیا۔ پروردگار تیری رکھاں کِس بدھ اُڈیکے، اپنا دھیان لگائیا۔ سانجھے یار کہا جس ویلے گھر گھر ہون شریکے، شرکت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پیو پُت اک دوجے دے برخلاف کچھری وچ تریکے، ماواں دھیان ونڈ وندائیا۔ نار پتی دی پگڑی گھسیٹے، لجا نظر کھئے نہ آئی۔ صدی چوڈھویں اوس وقت بیتے، جس دی محمد دئے گواہیا۔ سب نوں بھرنے پینے اپنے کیتے، کرنی توں سکے نہ کھئے بچائیا۔ اوس جھک کے کہا اوہ میرے جگدیسے، تیری بے پرواہیا۔ کِس بدھ کریں اپنی ریتے، کچھ مینوں دے جنائیا۔ پروردگار کہا ایہ کھیل بیس اکیسے، چاروں گنٹ پردہ دیاں اٹھائیا۔ پنج تیرے گیٹے، پنج وکارا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ڈھر دا حُکم اک سُنائیا۔ پھلگن کہے میں اوس ویلے آکھیا، دتا سچ سُنائیا۔ کی عیسیٰ سنی پرہ دی بھاکھیا، جو اگمی رہیا جنائیا۔ اوس کہا اوہ صاحب غریب نوازی، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ جس نے میرا ساجن ساجیا، اوہدے آگے چلے کی چٹرائیا۔ اسیں اوہدے کلمے پڑھن والے نازیا، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ کون جانے اُس دا اکلا کھیل کی کرے رواجیا، روایت کی جنائیا۔ اودھروں محمد آیا بھاجیا، چھوٹا ننھا رُوپ وٹائیا۔ میں چوڈاں طبقات سُن دا آیا آوازی، اِکو اک رہے گر لائیا۔ اوس ویلے نہ شرع رہنی نازیا، وضو حق نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑ کڑیار چاروں گنٹ پھرے بھاکھیا، دہ دشا پندھ مُکائی۔

کیسے کایا کعبے نظر نہ آئے چراغیا، باقی دیا نہ کھئے رُشنائیا۔ اوس ویلے صاحب سلطان مہروان پروردگار سانجھا یار ویکھے آپ تماشیا،
 نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے جس ساجن ساجیا، سرشٹ سبائی کھوج کھوجائیا۔ اوس بھگتاں صوفیاں دا ودّا بناؤنا بھاگیا، حصّہ
 دُھر دا جھولی پائیا۔ جنہاں کیسے دے ہونا نہیں مُحتاجیا، گر اوتاراں پیغمبران دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو ملنا راجن راجیا، دو جہاناں
 والی ہونے سہائیا۔ اُس دا کھیل دوآب مل کے جو بنے دوآبیا، دوہری دھار دکھائیا۔ اوہ رس ملنا نہیں مکّے کعبیا، محراباں وچ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پھلگن کہے میرا سب دے نال ناتا، خوشیاں نال سرب
 سمجھائیا۔ رل مل سارے دیو ساٹھا، سوہنا سنگ بنائیا۔ بھگت سہیلا پُرکھ ابناشا، کرنی دا مالک پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے
 وچھڑیو پورا کر لو گھاٹا، نام بھنڈارا ربیا ورتائیا۔ جس کیڑی دا لیکھے لایا آٹا، ماچھوواڑا گوبند سیج بھل نہ سکیا رائیا۔ اوہ بھگتاں دا
 داسی داسا، سنتاں ہونے سہائیا۔ سب دی پوری کرن آیا آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھر کے جائے کایا باٹا، امرت جام وچ ٹکائیا۔
 بھاگ لگا کے جاوے کایا کھاٹا، آتم سیجا سوہیا پائیا۔ جنہاں دے پچھے رام وششٹ کتیاں واٹاں، ستمکھ ہو کے رہے سُنائیا۔ اوہناں
 دیاں لیکھے لا کے چالی راتاں، چار جگ دے میلے لینے ملائیا۔ دوُجا بھگتاں بخش کے ساٹھا، دُھر دا سنگ دکھائیا۔ تیجے لہنا تریلوکی
 ناتھا، دروناچاری دئے چکائیا۔ چوتھے وششٹ والیاں باتاں، سو پوریاں ربیا کرائیا۔ پنجویں رام والیاں قلم دواتاں، پن قلم شاییاں
 رہیا دکھائیا۔ عیسیٰ دیاں پُرانیاں آساں، محمد دیاں خواہشاں نال ملائیا۔ میٹ کے کوڑیاں راتاں، سوہنے چند چمکائیا۔ جن بھگتو
 تہاڈے اندر وڑ کے سدا کردا باتاں، سُننیاں وچ میل ملائیا۔ سُنن سکھوپت جاگرت تریا ویکھنہار تماشیا، دو جہان والی اک اکھوائیا۔
 سچ دوارا اکو کھول کے باٹا، نام بھنڈارا ربیا ورتائیا۔ لالن نگا جہا کاکا، گل سوہنی آیا سہائیا۔ جس مٹکی دا سینہ سی پاٹا، گگریا
 گوبند تیر چلائیا۔ اُس دا لہنا دینا مُکا کے آیا ساچا، ست دتا درڑائیا۔ جس رانی نے گوبند پیار نال چُک کے لایا چھاتا، سینے نال
 جڑائیا۔ اُس دا لیکھا دتا باقا، دُھر دی جھولی دتی بھرائیا۔ آگے بھگتاں دا بن کے ماپا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جنم جنم دا کھول کے
 خلاصہ، خالص روپ ربیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ پھلگن کہے اک میری سُنو
 کہانی، جگ چوکڑی پچھوں دیاں سُنائیا۔ جس لیکھا کوئی نہ جانے کہانی بانی، چار جگ نہ کھئے درڑائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین

دِیال امرت ٹھنڈا جل بنایا پانی، دھار اپنے وچوں پرگٹائیا۔ اوس ویلے چرناں اُتے چرن رگڑ کے کڈھی دھار مہانی، جس دی اچ تک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ وشنوں وچارا دس کی سکے نشانی، برہما کر کی سکے پہچانی، شنکر لا کی سکے دھیانی، گر اوتار پیر پیغمبر بن نہ سکے دھر دے بانی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ چاکر بن کے چارے کھانی، رسنا بول کے چارے بانی، شبد ڈھولے دئے سُنائیا۔ پرہ دی وکھری سیج پُرانی، جتھے چڑھیا کوئی نہ ہانی، سَمکھ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ جس بخشیا تِس چرن دھیانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پھلگن کہے تِسیں نہیں جاندے میں کیوں بھگتاں دیواں اسپس، شکرئے نال سُنائیا۔ اک ویراں گوبند ملن آیا جگدیس، اکیویں سال وچ پھیرا پائیا۔ کایا دے مندر وچ وڑ کے کیتی پریت، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ گوبند وٹ لے ذرا کسپس، تینوں اپنا آپ دیاں سمجھائیا۔ گوبند نیوں کے چرناں اُتے ٹھیک، بن چرناں سپس دتا ٹکائیا۔ پُرکھ اکال دس اُنکلاں اگے لیا گھسیٹ، دہ دشا لیکھا دتا مُکائیا۔ اندر وڑ کے دسیا گیت، گوبند کری پڑھائیا۔ اودھروں چار کُنٹ لکھ چوراسی سرشٹی دسی پلِیت، بن پُرکھ اکال دین دِیال سوجھ سرُپی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس اوسے ویلے جھولی اڈ کے کہا پرہو کر بخشیش، رحمت جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہا لے نکئی جہی چیز، گوبند تینوں دیاں پھڑائیا۔ جس دی چار جگ کیسے نہیں دتی تمیز، محل تعمیر نہ کھئے کرائیا۔ گوبند کہا مینوں ایسے دی اڈیک، جو بیٹھا اکھ کھلائییا۔ پُرکھ اکال چرناں اُتے چرن رگڑ کے کہا امرت پی لے لا کے جھیک، پھیر لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایسے کولوں چلاؤنی ساچی ریت، چار ورن دینی سرنائیا۔ جس دے نال گرسکھ ہوئے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ گوبند کہا ٹھیک، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں کران تصدیق، اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل ربیا وکھائیا۔ پھلگن کہے جس ویلے گوبند گھٹ بھریا، بھری جوانی نظری آئیا۔ اُس نے کہا مینوں اکیواں سال اگئی اگئی وار چڑھیا، تتاں اکیاں دا لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ جیہڑا گوبند کدے نہ مریا، پہلی اگئی دا پتا مائیا۔ جیہڑا گوبند میرے اندر وڑیا، جس گوبند رُپ دتا بنائیا۔ جیہڑا گوبند اگے کھڑیا، آد جگادی اکھوائیا۔ اکو رنگ کھیل کریا، کروٹ لے بدلائیا۔ امرت بھنڈارا جس نے بھریا، رس دتا چکھائیا۔ میں گوبند ہو کے اوسے گوبند وریا، جو وارث سب دا نظری آئیا۔ جو گوبند ہو کے گوبند دی سیجے چڑھیا، آسن ڈیرہ لائیا۔ جو گوبند ہو کے گوبند ڈھولا پڑھیا، دھر دا راگ سُنائیا۔

سو گوبند رُوپ سچکھنڈ دوارے اکو رُوپ نرائن نریا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پھلگن کہے اوہ پہلی رُت آئی گوبند نال، پرہہ دتی وڈیائیا۔ امرت جام پیال، سکھیا دتی سمجھائیا۔ پنجاں دا رُوپ کمال، تیرے نال وکھائیا۔ باقی ہون بے حال، رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ بن ہرنامے ہون کنگال، وست نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، نگارہ جگت وجائیا۔ سہائے نہ کوئی دھرم سال، مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ نیتروون شاہ کنگال، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند کہا پرہو پُرکھ اکال، کی تیری وڈیائیا۔ کچھ اپنا دسدے حال، بھیو ابھید کھلایا۔ میں تیرا نڈھا بال، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صاحب کہا سلطان، لیکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کرپا ہوئے مہان، مہا شبد نہ کھئے سنائیا۔ ساچی کسے کول نہ رہے کرپان، کھنڈا نام نہ کھئے اٹھائیا۔ انسان بن حیوان، پشوآں والا رُوپ وکھائیا۔ اوس ویلے گوبند کرپا کرے آپ بھگوان، زرگن اپنی دیا کھائیا۔ بھگتاں آتے ہووے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ امرت جام پیالہ پیائے آن، ڈھر دی دھار وکھائیا۔ اکو سو بلا سارے گان، سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جے جیکار کرائیا۔ بھگتاں رنگ رنگا کے آپ دیاوان، درشتی دئے کھلایا۔ بیس اکیسے ملنا مان، وجے سچ ودھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کھیل ویکھنا آن، وشن برہما شو نال ملایا۔ وششت نال مل کے آؤنا رام، اپنا پھیرا پائیا۔ پورب لیکھا سب دا ہونا پروان، آگے پروانے سچ پھڑایا۔ بن ہر سورپیر ربنا نہ وچ میدان، بھجن واپو داہیا۔ کوڑی کرپا مکے شیطان، شرع اکھ بند کرائیا۔ جن بھگتاں دے کے گیان، دھیان اک وکھائیا۔ میل ملا کے سری بھگوان، کوڑے ناتے دئے چھڈائیا۔ ڈھر دا جوڑ جڑائے آن، دُور ڈرائے ویکھ وکھائیا۔ راج نرین کی کرنا پچھتان، پشچاتاپ وچ ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جے راج گیا تاج گیا جگت گیا جہان، بن سری بھگوان لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ بن ستگر چرن ہور نہیں کوئی آرام، عیشو عشرت بیٹھن مکھ بھوایا۔ بے شک میرے نال مل کے سارے ہوون بدنام، جگت جہان دئے ڈرکائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈی کون کرے پہچان، پورب لیکھا ویکھ کھئے نہ پائیا۔ ایہہ ٹھاڈا ہٹنا وڈا احسان، جو اپنا مائس جنم پرہہ دی جھولی ٹکائیا۔ ویہہ سو اگی دا ایہہ فرمان، ڈھر سندیشہ دئے سنائیا۔ آگے کریو نہ کوئی حرام، شیطان رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی سیجا کرنا بسرام، سکھ آسن لینا وچھائیا۔ پرہ پُرکھ دا جپ کے نام، نام اجل دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پھلگن کہے سُنو جن بھگت، میں زردھن ہو کے دیاں سنائیا۔ جس دی آد

جُکاد لگی شرط، حُد شرطیہ گیا آئیا۔ جس طرح چاہو اوسے طرح لو ورت، واتاورن تہاڈے نال رکھائیا۔ جے تکو اُتے عرش، عرش دا مالک بے پرواہیا۔ جے جیکارا لا کے صدو فرش، آؤندیاں دیر نہ لاگے کائیا۔ جے مرداں وچوں مردانہ سمجھو مرد، مددگیر اک اکھوائیا۔ جے گنتیاں کرو نال عدد، عددان دا شمار اکو نظری آئیا۔ جے لکھ چوڑاسی جیو جنت کرن تشدد، پرہہ دا کوئی کچھ نہ سکے وگڑائیا۔ جس نے اپنے حُکے اندر سارا کھیل دینا بدل، بدلی دو جہان وکھائیا۔ انصاف کرن آیا عدل، عدالت اکو اک جنائیا۔ جن بھگتاں دی لیکھے لاوے منزل، منزل دیوے چڑھائیا۔ نام کنڈے تول کے وزن، ڈھر دے لیکھے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ بر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پھلگن کہے گرمکھو پرہہ نوں کدے نہ جانو مُردا، مرن جیون وچ نہ آئیا۔ جے بھگت نیتر تگو پھردا تُردا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ ساکھیات ویکھو کرے کھیل پورے گر دا، ستگر بے پرواہیا۔ لہنا دینا جانو میل ملاوے پورب ڈھر دا، جگ چوکرئی وچھڑے رہیا جڑائیا۔ جے ساجن سمجھو اپنی لوڑ دا، آسا منسا پور کرائیا۔ جے راہ تگو کیسے ہور دا، پھیر لکھ چوڑاسی وچ بھوائیا۔ جے آسرا تگو چرناں دی لوڑ دا، لوک پرلوک وچوں باہر کڈھائیا۔ جے کوئی تہاڈے اندر جھگڑا ٹھگ چور دا، کر کیرپا کرے صفائیا۔ آگے بھيو گھلاوے منتر پھور دا، فرنا اپنا دئے سمجھائیا۔ پینڈا مُک جائے اندھ گھور دا، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ بر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پھلگن کہے ترو جن ساچے، سچ سچ سمجھائیا۔ لیکھے لا لو ماٹی بھانڈے کاچے، کنچن روپ رہیا بنائیا۔ من واسنا کاہو بھاگے، بھاگو بھاگو رے بھجو واہو داہیا۔ صاحب سوامی اکو لادھے، دو جہان جس نے باندھے، پلو سکے نہ کئے چھڈائیا۔ سنت سہیلے جس نے ساچے، گرمکھاں رکھے جگ جگ لاچے، سکھاں دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سمبر نگر سوہیا وچ ماجھے، جنھے مجلس بے پرواہیا۔ جو لہنا دین گیا دواہے، آپے اپنا لیکھ چُکائیا۔ جنہاں دا ترنتے وچ ساتھ، نرین نرائن دئے ملائیا۔ جنہاں نے وششت دے کرمنڈل مانجے، اندروں باہروں کیتی صفائیا۔ راج نرین اوہناں دے نال رشتے کر کے آیا سانجھے، سوہنی گنڈھ پوائیا۔ اٹھ پھگن نوں ہور دسنے پچھلے گواچے، واہ واہ جوڑ جڑائیا۔ بہتران لیکھا آپے واچے، پردے پھول پھلائیا۔ پھلگن خوشیاں نال ناچے، ملی مان وڈیائیا۔ جن بھگتو اک دے لگو آکھے، جو آخر دئے چڑھائیا۔ بنا پتا توں کیسے کم نہیں آؤندے چاچے، ساچی گود نہ کئے ٹکائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیال نے جگت والے جوڑ دینے ناتے،

آگے بھگتاں وچ سمائیا۔ جس ویلے درشن دین جائے پہلوں چرن رکھے ٹہاڈے مستک ماتھے، متھیا سریشٹ دیوے وکھائیا۔ پھیر نظر آئے ساکھیا تے، ستمکھ بو کے شبد جنائیا۔ کدے پاتشاہ تے کدے گھر جاوے بستر پاٹے، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پُرکھ سمراتھے، سرب دا مالک اکو نظری آئیا۔

★ ۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی جسیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداسپُر ★

تختِ نواسی شاہ سلطان، پت پرمیشور وڈی وڈیائیا۔ دیونہارا ڈھر فرمان، آد جگاد جگ چوکڑی حُکم سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے شاہو بھوپ راج راجان، ست ستوادی سوہیا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیونہارا دان، وست امولک اگم اتھاہ آپ ورتائیا۔ نت نوت ویکھنہارا مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کرنہارا پردھان، ترے گن مایا پنج تت کرے کرمائیا۔ پاربرہم برہم کھیلے کھیل مہان، گھٹ گھٹ واسی پُرکھ ابناشی زرگن نور کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کھائیا۔ شبد اگمی بولنہارا بے زبان، اناد انادی برہم برہمادی انراگی راگ سنائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کھیلدا رہیا کھیل مہان، خالق خلق پرتیالک پاربرہم پرہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہر وڈا وڈ صاحب زرنکار، نرویر اکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے سدا جگ چار، چوکڑی اپنا حُکم منائیا۔ لکھ چوڑاسی کر اُجیار، چارے کھانی رہیا سمائیا۔ چارے بانی بول جیکار، ڈھر دا ڈھولا آپے گائیا۔ آون جاون کھیل اپار، پت پرمیشور رہیا سمجھائیا۔ لیکھا جانے ڈھر دربار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ شبد اگمی جودھا سورپیر بلکار، ست دُلارا اک اپائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، نت نوت سیوک روپ وٹائیا۔ لیکھا جان سرب سنسار، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ دھرم دوارے سچ دوار، در درویش دتا بنائیا۔ چتر گپت لیکھ اپار، کرم کانڈ ونڈ وندائیا۔ لاڑی مؤت کر شنکار، تن مائی خاک سرب پرنائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہار، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی

کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ نرگن نرور ہوا جیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے وارا، کاغذ قلم شاہی گنڈھ پوائیندا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی کردے گئے نمسکارا، نو نو سرب سٹائیندا۔ جس دا کلمیاں وچ کردے گئے اظہارا، ظاہر ظہور اپنا کھیل وکھائیندا۔ جس نوں پاربرہم پت پرمیشور مئے سرب وچ سنسارا، وڈ سنساری اپنا ویس دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے بھگوت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا لیکھا آد انت، بے انت بے پرواہیا۔ جس دا نام اکما منت، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولے رہے گائیا۔ جس نوں نیوں نیوں جھکدے سرب سنت، سپس جگدیس جھکائیا۔ جو لکھ چوراسی ڈھر دا کنت، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ جو گھڑن بھنہارا بناوے بنت، پنج تت کایا ماٹی پوچ پُچائیا۔ جو پاربرہم برہم بنائے اپنی انس، سربنس دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کردا ربیا جگ چار، کلجگ اتم کھوج کھوجائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کر کے خبردار، بے خبر رہیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نین اٹھال، لوچن اک کھلائییا۔ جس دے آگے کردے گئے سوال، نت نوت جھولیاں ڈاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ویکھن آیا وچ جہان، لوک مات پھیری پائیا۔ سچ سنديشہ نر نریشا دیوے آن، بودھ اگادھ شبد اناد کرے پڑھائیا۔ بھگت سہیلا ہووے مہروان، گر چیل رنگ رنگائیا۔ چکاونہارا جم کی کان، آون جاون پنڈھ مکھائیا۔ دھرم رائے دا لیکھا آیا مکن، دنڈ دیوے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ کہے میں ویکھاں پرتکھ، پاربرہم پرہ اپنی دھار چلائیندا۔ سب توں نرالا ہو کے وکھرا وکھ، بے پرواہ اپنا کرم کھائیندا۔ دین دیال ہو سمرتھ، مہا اکتھ آپ درڑائیندا۔ جن بھگتاں جھولی پا کے حق، حقیقت پچھلی کھوج کھوجائیندا۔ بے شک کایا بھانڈا ٹھیکر سب دا جانا بھج، تھر رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی کہے میں ویکھی ویہ سو آگی، جو کلجگ اتم آئییا۔ جنہ پاربرہم پت پرمیشور چار ورن بناؤنی ساچی سکھی، ساکھیات دئے سمجھائیا۔ جس دی دھار سب توں تکھی، کھنڈا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اکو گوہند جانے جس نوں ماچھوواڑے ملی چٹھی، دو جے سمجھ کسے نہ پائیا۔ گر اوتار ہتھ کسے نہ دتی، چار جگ نہ کھئے کھلائییا۔ اوبدی سطر باریک نیکی، اکھراں وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ ایہو

سمت ایہو متی، متر پیارا گیا جنائیا۔ قلم شاہی کیسے نہ لکھی، کاغذ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ویہ سو اگی کہے میرا آیا ویلا، جگ چوکری بیٹھی دھیان لگائیا۔ کس بدھ کھیلے کھیل گرو گُر چیلا، چیلا گُر اپنا روپ دکھائیا۔ پاربرہم پرہہ بیوئے سجن سُہیلا، ست سوامی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو کے ویلا، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ اپنا دھام دکھائے نویلا، جتھے ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویہ سو اگی کہے میں آگئی جگ، جاگرت جوت نظری آئیا۔ چار جگ دے پچھلے لیکھے دتے چھڈ، جھگڑا دتا مکائیا۔ میں سب نالوں ہو کے اڈ، دُھر دا حُکم رہی جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پت پریشور جس دا آد جگادی اکو چھند، سو صاحب سوامی اپنا نام رہیا درڑائیا۔ جس دے اندر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کیتے بند، باہر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی رسنا جہوا صفت کرے نہ بتی دند، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ جو دین دیال ٹھا کر سوامی گہر گمبھیر سورا سرنگ، دو جہانان والی اک اکھوائیا۔ جس دے در تے وشن برہما شو گنیش عیسیٰ موسیٰ محمد منگن منگ، تیئی اوتار دس گر بیٹھے سیس نوئیا۔ بھگت کہن پرہو ساڈی اپنے نال گنڈھ، تُئی گنڈھنہار اکو نظری آئیا۔ سورج چند منگن منگ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری اک سرنائیا۔ ویہ سو اگی کہے میرے بھگوان، بھانڈا بہرم دے بھنائیا۔ میں منگاں دُھر دا دان، دُھر دے مالک جھولی دے بھرائیا۔ تیرا لیکھا اگم مہان، صفتناں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ اٹھ ویکھ مار دھیان، بے نظیر نظر اٹھائیا۔ ست ستوادی بن مہروان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ چار گنٹ دسے ویران، دہ دشا دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑ جھلے نشان، ست سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے کوئی نہ آن، کروٹ اپنی نہ کھئے بدلائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی حیران، ہر کا روپ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے دے سمجھائیا۔ ٹھانڈے در دے سندیشہ، ست ست ست دے درڑائیا۔ پاربرہم وڈ نریشا، نر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوکری تیرا کھیل ویکھا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری دے دے گئے بھینا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ تیرا شبدا اکو بیٹا، جگ چوکری نہ جفے نہ مرے لکھ چوراسی اپنے حُکم بھوائیا۔ وڈ ملاح کھیوٹ کھیٹا، زرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ تیرا بھگتان

سنگ سدا ہیتا، بتکاری نظری آتیا۔ آد پُرکھ پرہہ کر لے اوہ چیتا، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے شبد سُت نون دو جہان دا دتا سی ٹھیکا، ٹھیکیداری اک وکھائیا۔ اوس ویلے نرگن سرگن بن کے دوا دواے دا نرگن ایکا، ایکا اگی دتی بنائیا۔ بھاگ لگا کے سچکھنڈ دیسا، تھر گھر پردہ دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر نال ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے مینوں آگتی یاد، پورب نظری آتیا۔ جس ویلے شبد سُت کری فریاد، تھر گھر اپنی الکھ جگائیا۔ میں سچ پریتی بھر کے اک آواز، آگتی ناد دتا لگائیا۔ ڈونگھا رکھ کے وچ راز، رمز اپنی اک سمجھائیا۔ تیرا جگ جگ ویکھاں کھیل تماش، لکھ چوراسی جھولی پائیا۔ گر اوتار بنا کے داس، داسی روپ وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نکئی نکئی سنا کے بات، کہات اپنی دیاں درڑائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں جس ویلے کلجگ انت آوے اندھیری رات، چار کُنٹ دہ دشا ست سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ اوس ویلے پُچھاں تیری وات، مہروان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سُت شبد آگون جوڑ کے کہا ہاتھ، پرہو تیری بے پرواہیا۔ میں بالا نڈھا اناتھاں اناتھ، بلدھار نہ کھئے جنائیا۔ میری اکو منگ اکو آس، تیرے چرناں دیاں ٹکائیا۔ جس ویلے نرگن ہو کے آویں آپ، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ بھگتاں رکھیں سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو ہووے تیرا جاپ، اکو نام سمجھائیا۔ مالک بنا دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ تیرے گرمکھاں تون دھرم رائے نہ منگے حساب، چتر گپت لیکھ نہ کھئے چُکائیا۔ ایہہ چُکاؤنا آپ رواج، رسم دینی بنائیا۔ جیہڑا لیکھا لکھیا نہیں وچ کسے کتاب، سو اپنا حُکم دینا ورتائیا۔ میں نیوں نیوں کران آداب، چرناں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن شبدی سُت، سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے آوے سہنجنی رُت، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ بھگت بنا کے اپنے سُت، تیرا جوڑ جڑائیا۔ تون حُکمے اندر دھرم رائے لینا پُچھ، سچ سندیش سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرے ہتھ دئے وڈیائیا۔ سُت دلارا کہے میرے اکال، اکل کل تیری وڈیائیا۔ جے ہوویں آپ دیاں گلے لگائیا۔ میں ویکھاں تیرے لال، بھگت سہیلے کھوج کھوجائیا۔ جنہاں وسیں اندر نال، باہروں بیٹھا روپ چھپائیا۔ ناتا توڑ کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی گنڈھ پوائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ سچ احوال، حالت دیاں بدلائیا۔ ویہہ سو اگی بکرمی کھیل کمال، انت آخری دیاں درڑائیا۔ جن بھگتاں کران بحال، لہنا دینا سرب مکائیا۔ بن تیرے پُچھے کسے نہ کھاوے کال، مہاکال نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سَت شبد کہے پرہ آگیا وقت، ویلا دئے گواہیا۔ لے انگڑائی وچ جکت، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ تیرا لہنا دینا نال بھگت، ایہو نظری آئیا۔ تیری آد جُگادی شرط، سد شرع دینی بدلائیا۔ تیری کرنی وچ نہ آوے فرق، فیصلہ دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کرے ہر عدلی، عدالت ساچی سچ سمجھائیا۔ پچھلی کھیل کرے سب بدلی، بدلہ سب دا رہیا مُکائیا۔ رائے دھرم چل کے آؤنا مزلو مزلی، منزل اپنی سچ سمجھائیا۔ چترگیت لیکھا اُٹھا کے آؤنا بغلی، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ رائے دھرم آئیڑے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بھگتاں بنھنے ساچے بیڑے، بندھن رہیا جنائیا۔ جنم مرن دے چُکنے جھپڑے، جھکڑا رہے نہ رائیا۔ سوہنے وسنے ساچے کھیڑے، مندر اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھ آپ سمجھائیا۔ رائے دھرم کہے میرے جگدیش، صاحب تیری سرنائیا۔ مین حاضر ہویا پس اکیس، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ساچا حُکم دس حدیث، کراں حق پڑھائیا۔ جے تُوں بھگتاں بدلن آیا ریت، مین ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا چُکائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن سچ سندیشہ، دُھر دا دیاں جنائیا۔ پُرکھ اگتی حُکم ایکا، اگے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کرے کھیل سچکھنڈ نواسی نر نریشا، نر نرائن ایکنکار اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ رائے دھرم کہے سُن پرہو ٹھاگر، ست سچ میری عرضوئیا۔ گہر گمبھیر ڈونگے ساگر، تیرا بھو کھئے نہ آئیا۔ سُرپیر وڈ بہادر، تیری اک سرنائیا۔ جے تُوں کرن آیا عدل، انصاف اپنے ہتھ وکھائیا۔ مین دُور دُراڈا چل کے آیا پیدل، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ بخشی اک سرنائیا۔ سُن کے حُکم اُٹھیا اٹھ پھگن، اٹھاں تتاں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں پین لگا سگن، اوس آتما ہوئی انت جُدائیا۔ جس دا لیکھا لگا ودھن، وعدے نال دیا کھائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے یتن، بُدھی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑی پھر وسنی اوسے وطن، آتم ساڈھے تِن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ ملاح بن کے بیڑا لایا یتن، منجھدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ رائے دھرم نہ آیا سدن، چترگیت نہ لیکھ وکھائیا۔ جمدوت سواس نہ آیا کڈھن، لاڑی موٹ نہ کھئے پرنائیا۔ لانبو لایا کوئی نہ اگن، دھواں دھار نہ کھئے وکھائیا۔ ایشن کیتا نہ کھئے نگن، ناتا جکت نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر دا مالک سوامی، ہر کرتا

دیا کھائیندا۔ آد جُگاد انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ جس دی صفت کرے چارے بانی، راگان ناداں وچ ڈھولا شبد الائیندا۔
 جس دے حُکے اندر چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج سوبھا پائیندا۔ سو شاہو بھوپ وڈ سُلطانی، دُھر فرمانا حُکم درڑائیندا۔
 رائے دھرم سُننا لا کر کانی، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بے شک لکھ چوراسی جیو جنت سریشٹ سبائی فانی، انت نظر کھئے نہ آئیندا۔ جن
 بھگتاں دی سب توں وکھری کہانی، ہر کرتا آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ سُنائیندا۔ دُھر
 دا حُکم سُن دھرم راج، راجن راج آپ جنائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں دا انت ہووے کاج، بھیو ابھیدا دیاں کھلائییا۔ تُوں در تے بن کے
 جاویں داس، سیوک اپنا روپ وٹائییا۔ ہوئی جہی سندیشہ دیویں آپ، اگئی آواز سُنائییا۔ جن بھگتو سوہنگ کر لُو سچا جاپ، ویلا
 اتم گیا آئییا۔ پچھلے جنم دا کرم دا لہہ جائے پاپ، اگے لیکھ نہ کھئے وکھائییا۔ پھر جوڑ کے دوویں ہاتھ، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 جیکارا دینا لگائییا۔ پنجان منٹاں پچھوں مین نظری آواں ساکھیات، جن بھگتاں سمکھ سوبھا پائییا۔ جس دا کیسے نہیں لکھیا کوئی
 حساب، سو لیکھا دیواں جنائییا۔ ایہہ ستجگ دا رواج، کلجگ وچوں دیاں بدلاییا۔ چترگپت کہے مین ڈھائی گھڑیاں پہلوں بند کران
 کیتاب، بھگتاں لیکھا ویکھن کھئے نہ پائییا۔ نیڑے آ کے کہاں واہ شاباش، جو بیٹھے اکو پُرکھ منائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد دیونہار سرنائییا۔ دھرم راج کہے مین دیواں اپنا سچ ثبوت، بھگتاں دیاں جنائییا۔ میرا کوئی نہ آوے دوت، دُشت روپ نہ
 کھئے وکھائییا۔ پہلوں ویکھ کے چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجائییا۔ جتھے بھگت منارا اچ عروج، عرش قُرس ویکھاں چائیں چائیا۔
 اوہ ساڈھے تِن ہتھ مندر مینوں دسے محفوظ، چاروں گنٹ بیٹھا بے پرواہییا۔ جیہڑے چڑھ گئے منز لے مقصود، مقصد اپنا حل کرائیا۔
 اوہناں پنج تت کایا چولا چھڈنا پنج بھوت، تن ماٹی خاک ملائییا۔ آتم پرما تم میلا ساچے بھوپ، شہنشاہ اپنے رنگ سبائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ رائے دھرم کہے پرہو تیری مہروانی، مین اپنی جھولی پائییا۔ اپنے بھگتاں دس
 نشانی، جو ویلے انت بھل نہ جائیا۔ مینوں ہونا نہ پئے حیرانی، احسانی دے سمجھائییا۔ تیرا جلوہ نور نورانی، جوتی جوت دگمگائییا۔
 تُوں بھوپ شہنشاہ شاہ سُلطانی، دو جہاناں اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ پُرکھ اکال
 کہے سُن راجے دھرم، دھرنی اُتے دیاں سمجھائییا۔ جنہاں دا میرے لکھے لگا کرم، کرم کانڈ گئے گوائیا۔ نانا توڑ کے ورن برن، ذات پات

گئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال دی ساچی سرن، چرن کول دھیان رکھائیا۔ اوہناں دا لیکھا مُکنا مرن جنم، جنم مرن رہن نہ پائیا۔ جو ساچا ڈھولا پڑھن، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ اوہناں دے مُکھ وچ لگنا سگن، مین سمکھ ہو کے دیاں لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رائے دھرم کہے پُرکھ سمرتھ، میری تیرے آگے عرضوئیا۔ میری کھول دیویں اوہ آگھ، نیتر آپ کھلائیآ۔ تیرا کھیل ویکھاں سچ، ساکھیات نظری آئیآ۔ جس ویلے بھگتاں دیویں حق، حقیقت وچوں وڈیائیآ۔ ویلے انت سر دے کے رکھیں ہتھ، مہر نظر اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ اوبلا دینا چُکائیآ۔ پُرکھ اکال کہا سُن دھرم ڈلارے، دھرناپت دئے وڈیائیآ۔ جو بھگت سہیلے میت مُرارے، دُھر دے سبجَن نظری آئیآ۔ اہناں کاج آپ سوارے، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ویکھ وکھائے ساڈھے تن ہتھ کایا مندر مینارے، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیآ۔ رائے دھرم تیری آگھ اوہ آگھاڑے، جس دا نُور اپنے وچ چُھپائیآ۔ جن بھگت وکھائے دُھر دے لاڑے، نار پُرکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جنہاں دے سپس بندھائے سچّی دستارے، دُھر دے مالک دئے بنائیآ۔ مُکھ سگن لگائے اپر اپارے، امرت رس مٹھا دئے جنائیآ۔ نکئی وڈی اکو دھارے، دھرنی دھرت دھول خوشی منائیآ۔ ساچا تلک لگے للاٹے، پُورب گھاٹے پُور کرائیا۔ گرُمکھ رہے نہ کھئے آدھ واٹے، راہ وچ نہ کوئی اٹکائیآ۔ جاون گاؤندے ساچی گاتھ، تُوں میرا مین تیرا دُوچی اور نہ کھئے پڑھائیآ۔ رائے دھرم تُوں تھوڑی منزل دینا ساتھ، آگے نیوں کے سپس جھکائیآ۔ اوتھوں ٹیک کے اپنا ماتھ، بیٹھنا مُکھ بھوائیا۔ آگے شبدي کھیل تماشے، ہر کرتا دئے جنائیآ۔ اُس توں آگے آپ آپ، شبد اپنے وچ ملائیآ۔ جتھے نہ کوئی بہین بھائی باپے، سبجَن سین نہ کھئے رکھائیآ۔ اوتھے کھیل پُرکھ سمراتھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رائے دھرم کہے مینوں یاد اٹھ پھگن، رُت بسنتی نظری آئیآ۔ جو بھگت سہیلے پرہو لئے چُن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیآ۔ جُگ چوکڑی پچھوں فریاد لئی سُن، دُھر دے مالک ہو سہائیآ۔ لیکھا جان کے گُن اوگن، کرنی کرتا کھوج کھوجائیآ۔ انتر اُچا کے نام دُھن، دُھنی ناد دِتا شنوائیا۔ پڑدا لاه کے آگمی سُن، مَن دِتی تڑائیآ۔ کِرپا کر کے مالک کُل، جن بھگتاں دی کُل دِتی بدلائیآ۔ ٹھاگر ہو کے پایا مُل، قیمت آپ چُکائیآ۔ ویکھیں رائے دھرم نہ جائیں بھل، لیکھا منگن کدے نہ آئیآ۔ ایہہ گرُمکھ آگمی پُھل، بوٹا گوبند ربیا مہکائیآ۔ جنہاں دا تول اکو تُل، دھڑی ماسے سیر نہ کھئے وکائیآ۔ ایہناں انت جانا نہیں رُل، نرک سُرگ نہ کھئے بھوائیا۔ دوزخ بہشت نہیں

جانا بھل، دوسر ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے لیکھے رہیا مکائیا۔ رائے دھرم کہے میں ویکھاں اوہ دستار، جس نون دست نہ کھئے لگائیا۔ میں ویکھاں اوہ سواد، جو مٹھیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں نیکیاں وڈیاں کراں آداب، سوہنا سیس جھکائیا۔ لیکھا پچھاں نہ کھئے حساب، ہستی اپنی دیاں مٹائیا۔ جس دوارے سناں تیرا جاپ، تون ہی تون نظری آئیا۔ اوتھے نہ کوئی کرم نہ پاپ، وڈ پرتاپ تیری سرنائیا۔ رُوح بُت دوویں دسن پاک، پلپتی خاک نہ کھئے وکھائیا۔ میں پرہو ماراں اک آواز، تیرا شب سچا سناٹیا۔ جن بھگتاں اندروں جانا جاگ، تیرا ویلا نیڑے آئیا۔ سچ شبدا لے لے واک، ویلا وقت لے سہائیا۔ شبدا گراؤنا آپ، بیان اگم اٹھائیا۔ میں تھوڑی واٹ جانا تیرے ساتھ، اگے میرا زور چلے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ چترگیت کہے سُن دھرمی راجے، میں تینوں دیاں سناٹیا۔ میری کسے کم نہ آئی ایہہ کتاہے، جو بنا کتب خانیاں لئی بناٹیا۔ مینوں لبھے نہیں لیکھ گواچے، بیہو نہ کھئے درڑائیا۔ میں سمجھیا نہیں کوئی دیاچے، ونڈن ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل بے پرواہیا۔ دھرم رائے کہے سُن چترگیت، میں تینوں دیاں سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بھگتاں تارن آیا مُفت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہتھ رکھ کے اوہناں دی پناہ پُشت، پچھلے لیکھے رہیا مکائیا۔ اوتھے تیرا میرا حساب کی رہے دُرست، جنہاں دی دوستی لگی نال بے پرواہیا۔ بے شک لکھ چوراسی واسطے اسیں بڑے چُست، چارے کھانی جگ چوکرئی دتی کھپائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دی ہتھ کے مُشک، کنبھی نرک دتا بھوآئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چترگیت کہے اوہ کیہڑا بھوپ، رائے دھرم مینوں دے سمجھائیا۔ رائے دھرم کہے جس دا رنگ نہ کھئے رُپ، چکر چہن نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ وسے چارے کوٹ، دہ دشا رہیا سائیا۔ جس دے وڈے چھوٹے نکے اسیں سارے پُوت، تھوڑی تھوڑی سیوا دتی لگائیا۔ سو صاحب سوامی کلجگ اتم بھگتاں آ گیا سوت، سوتردھاری بے پرواہیا۔ ساچی کر کے خالی کوٹ، گرمکھاں دی کایا کٹیا دتی وسائیا۔ اندروں کڈھکے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دتی ٹکائیا۔ اپنے رنگ رنگا کے پنج تت کایا کلبوت، کلمہ بنا کعبیوں دتا پڑھائیا۔ مُحبت وچ آ کے ملیا اوہ محبوب، پروردگار سانجھا یار جلوہ نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے لیکھے رہیا مکائیا۔ چترگیت کہے اوس دا کتھے وسیرا، کچھ مینوں دے درڑائیا۔ دھرم رائے کہے اوہ نیرن نیرا،

دُور دُراڈا دوویں رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں سدا سدا سد و سے کایا کھیڑا، نِج نیتِ سَمکھ نظری آئیا۔ مَنمکھاں نال کُردا رے جھیڑا، جُگ چوکری پلُو نہ کیسے پھڑائیا۔ کلجُگ اتم صدی ویہویں ویکھ اندھیرا، نرگن نروریر نرنکار نرگن جوت کرے رُسنائیا۔ جن بھگتاں لکھ چوراسی کتن آیا گیڑا، اون گون نہ کھئے بھوائیا۔ رنگ رنگا کے گرو گُر چیلا، چیلا گُر شبدی سرتی دئے وکھائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کایا کنچن بنھن آیا بیڑا، ماٹی خاکی سوہیا پائیا۔ اوتھے زور نہ چلے نہ تیرا نہ میرا، راجا دھرم چترگیت رسیا سُنائیا۔ اوس کہا کیتھے لائیے ڈیرہ، کون دھام ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ ڈیرہ لاؤن دا سچ استھان، تینوں دیاں جنائیا۔ جنہاں بھگتاں سنگ ملے بھگوان، بھگون اپنا بھیمو چُکائیا۔ اوتھے نیوں نیوں سجدہ کرنا سلام، بندنا ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ لیکھا منگے نہ وچ جہان، لہنا حساب نہ کھئے وکھائیا۔ اوسناں نال مل کے اندر گاؤنا اک گان، ڈھولا سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم اگما آپ سُنائیا۔ حُکم اگما سُنیا آخیر، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جس دی بدل دتی تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی تتاں والی چُھپن والی سی تصویر، ماٹی خاک ملائیا۔ اوس دی بٹھ کے ساچی دھیر، دھیرج دتی دھرائیا۔ کر کے کھیل گہر گمبھیر، بے نظیر بے پرواہیا۔ جنم کرم دی کٹ زنجیر، شرع شرع وچوں بدلائیا۔ لیکھا چُکا کے سنگھ جسبیر، جس دو جہان دئے وڈیائیا۔ آگے جن بھگتاں دی کرن آؤنا تعمیل، دوباں دی سیوا سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ دوویں کہن سائوں منظور، منزل بیٹھے پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں سدا حضور، حاضر حضرت نظری آئیا۔ اسیں بے رسیئے مزدور، چاکر نظری آئیا۔ تیرا پرہو سندیسہ دئیے ضرور، اندر وڑ کے حُکم سُنائیا۔ کایا تت وجا کے تنبور، ڈھولا چھند سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگ نیھائیا۔ دُھر دا سگلا سنگ نیھاوانگا۔ جن بھگت سہیلے دُھر دے انگ لگاوانگا۔ آسا منسا پوری کر کے منگ، منزل ساچی آپ چڑھاوانگا۔ سب دا لیکھے لا کے پندھ، مانس جنم کھوج کھوجاوانگا۔ سوہنا سُکھلا دس کے ڈھنگ، ڈھولا اکو ناد وجاوانگا۔ آتم پرما تم پا کے گنڈھ، برہم پاربرہم سماوانگا۔ نجانند دے کے سچ اند، اند اند وچوں وکھاوانگا۔ بھیمو کھلا کے برہم ہنگ، ہنگ برہم رُوپ سمجھاوانگا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہون نہ دیواں تنگ، پوڑے ساچے آپ چڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے

میل ملاوانگا۔ گھر ساچے میل ملاویگا۔ دین دیاں دیاکھاویگا۔ چترگیت تیرا لیکھا تیری جھولی رکھاویگا۔ رائے دھرم، نہکرمی اپنا کرم کھاویگا۔ جن بھگتاں کوئی نہ آوے پھڑن، شبدی میلا اپنے گھر وکھاویگا۔ سنت سہیلے ساچا ڈھولا پڑھن، مردنگ نام الاویگا۔ منزل اگئی پوڑی چڑھن، جس گرہ ہر جو اپنی کھیل کھلاویگا۔ پُرکھ اکال جنائے ساچی سرن، سرنگت اک وکھاویگا۔ آگے لیکھا چُک جائے مرن ڈرن، لکھ چوراسی نہ کوئی بھواویگا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں دا اپنے نام کنڈے کیتا وزن، اوہناں دا تول نہ کوئی تِلاویگا۔ رائے دھرم چتر گیت دوویں گئے جھک، پرہو سرن تیری سرنائیا۔ پہلوں شبد توں لئیے پُچھ، نیوں کے سپس نوائیا۔ کی کرنا اسپں کچھ، دُھر فرمانا دے سمجھائیا۔ جے اوہ کہے بھگتاں اُتے بھگوان گیا تھ، سُنہڑا اک درڑائیا۔ ساڈا اوتھ پینڈا جائے مُک، قدم آگے نہ کوئی اُٹھائیا۔ تیرے بھگتاں نیوں نیوں جائیے جھک، نیتر نیناں درشن پائیا۔ جنہاں دے اندر سچ سچ، ست ستوادی نظری آئیا۔ اوہ لیکھے لگے مانس منکھ منس، آپ آپا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، مستک لیکھا دینا بدلائیا۔ پرہو کہے جو دُھر دے بھگت، تنہاں بھگوان دئے وڈیائیا۔ اوہ اُجل سدا جگت، جاگرت رُپ نظری آئیا۔ اوہناں دے انتر اگئی شکت، شخصیت پرہو دتی جنائیا۔ کوڑی کیریا توڑ کے حرص، ہوس بیٹھے بُجھائیا۔ اوہناں دے اندر اکو سری بھگوان ملن دی تڑپ، ناتا دُنی نالوں تڑائیا۔ بھگتاں وچ صرف ایہو اک فرق، جو وچھوڑے دے فکر اندر بیٹھے اپنا آپ مٹائیا۔ ایہہ کیسر کہے میں اوہناں نوں لگنا تلک، جنہاں دا تیل اندروں کرے رُشنائیا۔ اوہناں دا من منسا وچ نہ جائے خِسک، خواہش نال نہ کرے کڑمائیا۔ تتاں والا نہ ہووے عشق، آتم پرما تم وجدی رہے ودھائیا۔ ایہہ بچن سُن کے راجا دھرم چترگیت دوویں کہن بھگتاں دی ساڈے ہتھ وچوں نکل گئی لسٹ، فہرست نظر کوئی نہ آئیا۔ ایہہ کہانی رام چندر نوں دس کے گیا سی وِششٹ، اکھراں وچ نہ کھئے جنائیا۔ جس ویلے مؤسے دی کھلی سی درشٹ، جلوہ نظری آیا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گہر گمبھیر بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر دا دان، آد جُگاد مہروان، محبوب مالک خالق پرتیالک بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔

★ ۱۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ★

ستگر صاحب سدا سنگ، ساتھی اک اکھوائیندا۔ مائس جنم پوری منگ، جرس بوس مٹائیندا۔ سچ خاری چاڑھ رنگ، ڈرمت میل دھوائیندا۔ چرن پریتی بخش اند، پرمانند وکھائیندا۔ ڈھر سندیشہ اکو چھند، ساچا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دی کرنی کار کھائیندا۔ رنگ کہے میرا روپ اولّا، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں پھراں اک اکلا، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں کسے گرمکھ پھراواں پلا، اپنی گندھ پوائیا۔ پریم پریتی اندر رلا، سوہنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ رنگ کہے مینوں آیا دھرواس، ملی مان وڈیائی۔ پرہ پوری کرے آس، چنتا دئے کھپائی۔ من نہ ہونے آداس، سانتک ست سچ دئے ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن کول لئے راکھ، ساکھیات ہونے سہائی۔

★ ۱۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سرجیت سنگھ دے نوت ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

جنم کرم دا مالک ایک، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ نت نوت دیونہارا ٹیک، مہر نظر نال ترائیندا۔ پورب چکاونہارا لیکھ، نام بہندارا جھولی پائیندا۔ بہاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کایا دیس، محل اٹل اک وڈیائیندا۔ ست سچ دے سندیش، ڈھر فرمانا اک سنائیندا۔ بہگت سہیلے گرمکھ ویکھ، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ جنم کرم دا مالک سوامی، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ دیونہارا ست نشانی، وست امولک جھولی پائیا۔ بخشنہارا چرن دھیانی، لو انتر آتم لائیا۔ سناونہارا سچ کہانی، ہیو ابھیدا دئے کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جنم کرم دا مالک ٹھاکر، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ ویکھنہارا جگت جہان ساگر، سریشٹ سبائی کھوج کھوجائیندا۔ گرمکھاں نرمل کرم کر اجاگر، سوچھ سروپی روپ پرگٹائیندا۔ چرن کول دے کے آدر، اندر باہر پڑدا لائیندا۔ آتم پرما تم ہو کے حاضر، نرگن درس وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا لیکھا

آپ مُکائیندا۔ جنم کرم دا کرتا کرتار، جُگ چوڳری ویکھ وکھائیا۔ بھگت وچھل گروور گردھار، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ گُرمکھ گُرمکھ گُرمکھ سنت سُپیلے لئے اُٹھال، ست ستوادی ہو سہائیا۔ کوڑی کیریا توڑ جنجال، جیون جُگت دئے سمجھائیا۔ دھرم دوارا اک وکھال، ساچا مندر دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ جنم کرم دا مالک بھگوت، بھگون اک اکھوائیندا۔ جس نون جھکدے سادھ سنت، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ جس دا نام ندھانا منت، جُگ چوڳری صفت صلائیندا۔ جس دا کھئے نہ جانے انت، بے انت کھیل وکھائیندا۔ جو ویس وٹا کے جُگا جُگت، ستجُگ تریتا دواپرکلیجگ آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا دھار چلائیندا۔ جنم کرم دا مالک بھگون، بھگون اک اکھوائیا۔ جو دیونہارا جیا دان، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ جس نون لکھ چوراسی سخیان مٹیا کھن، مہروان وڈی وڈیائیا۔ جس دا جھلدا اک نشان، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جس نون سجدے کر کر سارے گان، ڈھولیاں وچ الاٹیا۔ سو سب دا لیکھ چُکائے آن، پورب ویکھے تھاون تھائیا۔ جنم کرم دی کرنی کر پروان، ساچی سرن اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جنم کرم دا مالک پرہہ، سو پُرکھ نرنجن اک اکھوائیا۔ سنت سُپیلے لئے لبھ، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ امرت جام پیا کے مدھ، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، پرتکھ روپ وٹائیا۔ بھگتن میلا بس بس، سوہنگ ہنسا دئے سمجھائیا۔ سنت سُپیلے ہو کے وس، نت نوت سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جنم کرم دا مالک کرتار، دین دنی ویکھ وکھائیا۔ جس دا حُکم سدا جُگ چار، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا کھیل نرگن سرگن دھار، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن سرن سچّی سرنائیا۔ جنم کرم پرہہ بناون یوگ، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ جنم کرم پرہہ مٹاون یوگ، جوں بھاوے تون چلے سچ رضائیا۔ جنم کرم کٹنہارا ہوئے روگ، دُکھڑے درد گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جنم کرم پرہہ کا رنگ، جُگ جُگ کھیل کھلائیندا۔ بھگت سُپیلے ہو کے سنگ، دُھر درگاہی میل ملائیندا۔ انتر آتم دے اند، پرما تم وچ سہائیندا۔ ساچا ڈھولا گا کے چھند، تیرا میرا تیرا اکو روپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ جنم کرم پرہہ دا حُکم، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جُگ

چوڑی نہ کیسے کولوں مُکن، پلُو سکیا نہ کھئے چھڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پُچھن، پرہ آگے سیس نوائیا۔ کس ویلے کرماں دا لیکھا آوے مُکن، جنم ملے وڈیائیا۔ سنت سُپیلے ساچے اُٹھن، نرگن سرگن رُوپ لین انگرائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے اکو صاحب جھکن، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جنم کرم کہے میں گوبند داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ سدا سدا سد رکھی آس، اپنی آپ ودھائیا۔ جس ویلے اُپچے ستجگ ساچی شاخ، سوہنا اپنا رُوپ دھرائیا۔ اوس ویلے ویکھاں کھیل تماش، لوک مات دھیان لگائیا۔ جس نوں سارے کھندے پت پریشور ساڈا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ اوس دا اکٹا اکو جاپ، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جنم کرم کہے اوتھے ساڈی کوئی نہ چلے بات، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دا حُکم سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ مہروان ہو کے بھگتاں سدے پاس، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جنم کرم کہے ساڈا مُکیا زور، جابر اکو نظری آئیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، لکھ چوراسی بندھن پائیا۔ ویکھنہارا اندھ گھور، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ اوس نوں ساچے بھگتاں دی سدا لوڑ، گرمکھاں وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھيو مُکا کے مور تور، تورا مورا دتا کھپائیا۔ دُور دُراڈا وس کے کول، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جنم کرم کہے ساڈا مُک جائے جھگڑا، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں نوں پرہ مارگ دتا اگلا، پچھلا لیکھا لیکھے لائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن کیوں رہے اندھلا، دُھندھوکار دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دورا با ضلع لدھیانہ ★

گر اوتار پیر پیغمبر کرن نِسکار، زرگن ہو کے زرگن دھار سیس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرپا دھار، ساچا سنگ نہائیا۔ سچ سوامی میت مُرار، تیری اک سرنائیا۔ جگ چوڑی کھیل کھیلے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ لوک مات ہنڈھائیا۔ شبد اگئی ناد دُھن تیرا بولدے رہے جیکار، راگن ناداں وچ شنوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کردے رہے خبردار، دو جہان سری بھگوان تیرا نام سندیش سنائیا۔ زرگن ہو کے سرگن کردے رہے پیار، پنج تت کایا ترے گن میتا ٹھانڈا سینتا ہو کے تیرا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے اگئی ور، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ، درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ تُوں ٹھا کر ہوں سیوک ابناشی تیرا بردا، سچ بندگی ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دے جنائیا۔ زرگن نوری جوتی جاتے چاڑھ اگئی چندا، گھر ساچی کر رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی دین دیاں صاحب بخشندا، مہروان بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا پُرکھ اکال تیری رسنا جہوا بتی دند کرے نندا، آتم پر ماتم صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ بھيو بھيو بھید نہ چُکے جيو پنڈا، پڑدا اوہلا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، جھک جھک سیس نوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ساڈا پینڈا ربیا مُک، در بینتی اک سنائیا۔ پھری دروہی لوک پرلوک، زمیں اسمان رہے گر لائیا۔ سچ سنہپڑا جو دے کے آئے تیرا نام سلوک، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ جگت جيو جہان کرے کوئی نہ سوچ، بڈھ بیکي روپ نہ کھئے وکھائیا۔ آسا ترشنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا سارے رہے لوچ، نج نین ساچے لوچن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں اندر جو دس کے آئے تیری کھوج، کاتب بن بن قلم چلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہروان تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر لوچن نین وہاون نیر، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ ویلا انت اخیر، آخر بینتی اک جنائیا۔ لکھ چوراسی جيو جنت سادھ سنت ست دھرم لتھے چیر، بستر اوڈھن ساچا سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچی منزل چوٹی چڑھے نہ کھئے اخیر، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ شرع شریعت دین مذہب ذات پات کئے نہ کھئے زنجیر، ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ منتر نام حق نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ٹھاکر سوامی پرت، نرگن نرویر نراکار اپنا پھیرا پائیا۔
 آتم پر ماتم جیوان جنتاں ساچی سکھیا دے سبق، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ نیتر روندے ویکھ چوڈاں طبق، چوڈاں لوک رہے
 کُرائیا۔ مانس مائکھ کرے نہ کھئے مُحبت، سچ پریم نہ کھئے کھائیا۔ صدی چوڈھویں ویلا آخیری وقت، سب دی آسا دئے دُہائیا۔ بن
 پُرکھ اکال دوجی دِسے نہ کھئے شکت، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ گہر گمبہر گن ساگر، ست ستوادی تیری اک سرنائیا۔ پنج تت کایا ویکھ ساچی گاگر، کاچی ماٹی کھوج
 کھوجائیا۔ نرمل دیا باقی کھلا پاتی جوت کر اُجاگر، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ایکا نام ایکا ونج ایکا ساچا بنیا سوڈاگر، ایکا ہٹ دئے
 کھلائی۔ ایکا ایشٹ اکو دیو سوامی اکو دے آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ اکو سورپیر صاحب سلطان بن بہادر، شاہ پاتشاہ اپنا حکم
 ورتائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دو جہاناں کرے عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ لیکھا چُکے مقتول قاتل، فُدرت دے مالک اپنا پھیرا
 پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری کر کے گئے عبادت، منتر نام تیرا سمین گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے
 دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سِری بھگوان، سو صاحب ہو سہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ
 نشان، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم ملے کوئی نہ آن، سرتی شبد نہ کھئے جُرائیا۔ امرت نیچر جہرنا ملے نہ پین کھان، ساچا رس
 نہ کھئے چوائیا۔ نج نیتر تیرا درس کوئی نہ پان، پڑدا اوہلا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کایا مندر اندر نچدا پھرے شیطان، پنج تت کرن لڑائیا۔
 گر کا شبد بھلیا سرب گیان، کلمہ کلام سچ نہ کھئے جنائیا۔ نظر آئے نہ سچ امام، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ صدی بیسویں پرہو اسپن
 سارے ہوئے حیران، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے نیوں نیوں رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے
 دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ ویکھ وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُنو پیر پیغمبر گر اوتار، سچ سندیشہ دیاں جنائیا۔ نو نو چار پیتے
 وچ سنسار، وڈ سنساری ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا لیکھ کے گئے اگم اپار، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ جس نوں منڈے گئے پروردگار،
 سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جس نوں سمجھدے رہے ایکنکار، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ جس دا تکدے رہے سرب پَسار، برہمنڈ
 کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان رچن رچائیا۔ جس دے وشن برہما شو سیوادار، شبدی حکم رہیا ورتائیا۔ جس دے بالے

نڈھے نہ بچے گر اوتار، پیغمبر معصوم رہیا دکھائیا۔ جس دا کردے رہے سدا انتظار، اتر خواہش نال ملائیا۔ سو ویکھنہار سچی سرکار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ واسی گھر گھر پاوے سار، مندر اندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکِ درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نہ کرو فکر، سو صاحب سوامی اترجامی پُرکھ اکالا آپ جنائیندا۔ پت پرمیشور دین دیا سب دا مِتر، ہر گھٹ میتا سوہا پائیندا۔ نرگن دھاروں آوے نکل، مات پت جننی جن نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اکِ سنائیندا۔ دُھر دا حُکم سچ نریش، نر نرکار اکِ جنائیا۔ پیر پیغمبر سُنو سندیش، اگم اگمڑا رہیا سمجھائیا۔ جس دی آد جگاد جگا جگنتر جگ چوکرئی رکھدے گئے ٹیک، نیر نینان راہ تکائیا۔ جو نرگن رُپ سدا سد ایک، اکِ اکلا اپنی کھیل کھلائیا۔ دو جہانان سری بھگوانا رہیا ویکھ، نیر لوچن اکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹے کھید، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم مانے سیج، بھگتاں اندر سوہا پائیا۔ جنم کرم دی پچھلی میٹ کے ریکھ، لیکھا اگلا دئے بنائیا۔ سُرتی شبدی کر کے ہیت، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو سو وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، دیس دسنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جامہ دھر اولٹا بھیس، بھیکھادھاری اپنا پھیرا پائیا۔ وسنہارا ساچے دیس، سمبل اپنی رُت سہائیا۔ میل ملا کے ساچے بیٹ، پوت سپوتا جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گرمکھ سجن سنت سہیلے لئے پیکھ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ نام ندھانا دئے سندیش، سوئی سُرتی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو پریہ واہ، تیری بے پرواہیا۔ پت پرمیشور بن ملاح، در ٹھانڈا دئے جنائیا۔ دُھر سندیشہ اکِ سنا، ساچا منتر نام درڑائیا۔ جس نوں وشن برہما شو سمجھ سکے نہ را، گر اوتار پیر پیغمبر کیسے بنت نہ مات بنائیا۔ جو آتم پر ماتم ساچا بھيو دئے سمجھا، پاربرہم برہم پردہ دئے اٹھائیا۔ دُھر دکھائے سدا راہ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ایڑا پنکل سکھمن بیٹھن سیس نوا، بجر کپائی پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت جھرنا جھرے واہو داہ، نجھر رس اکِ دکھائیا۔ انحد شبد وجے اسگاہ، ڈنکا اکو نام سنائیا۔ نرگن جوت ہووے رشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ اکو نظری آئے نوری خدا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے لئے ملا، گر چیلے رنگ رنگائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ انباشی کہے سُنو میرے میت، سچ سبّج دیاں جنائیا۔ جُگ چوکرّی بدلہارا ریت، نت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔ کرے کھیل صاحب جگدیس، جگدیسر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا جانے بیس اکیس، اک اکلّا دُھر درگاہیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، پڑدا اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں کرے اک بخشیش، سچ پدارتھ وست امولک جھولی پائیا۔ جس نوں کلمہ کہن حدیث، حضرت کرن پڑھائیا۔ جس نوں راگ کہن سنگیت، ڈھولے سچ سُنائیا۔ جو ہر گھٹ وسیا چیت، چیتن ہو کے رہیا اُٹھائیا۔ آتم پرما تم ملن دی ساچی ریت، کایا مندر اندر ساچے کعبے دئے وکھائیا۔ گر پیر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے وصیت، سو اصلیت انتر دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو مالک، دستگیر تیری اوٹ رکھائیا۔ نوں آد جگادی دُھر دا خالق، خلق مخلوق تیری اک سرنائیا۔ نرگن نرویر نرنکار نراکار بن دُھر دا ثالث، سچ ثالثی تیرے ہتھ نظری آئیا۔ دو جہاناں اگئی تیری عدالت، گرو اوتار پیر پیغمبر شہادت دین تھاون تھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ بغاوت، نام ڈنکا دے وجائیا۔ مایا ممتا موہ مٹا علامت، صحیح سلامت، اپنا نام پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا منتر دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو ساچا دس دے سانجھا منتر، منتو سب دا حل کرائیا۔ جس دا بھيو کھلے انتر، درشت ایشٹ اک وڈیائیا۔ جس نوں من گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ جس دا روپ سدا نرنتر، نرویر نظری آئیا۔ اوس دی تیرے ہتھ بنتر، دو جا سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دے بھگونت، اکو آس سرب رکھائیا۔ لکھ چوراسی اکو منت، اپنا نام سمجھائیا۔ آتم پرما تم ملے دُھر دا کنت، ہر ساچا نظری آئیا۔ ساچی مؤلے رت بسنت، گلشن دُھر دا دے مہکائیا۔ پردہ لاه اندرون جیو جنت، سادھ سنت کر رُشنائیا۔ گرھ تھے ہوے ہنگت، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ بودھ اکادھا بن پنڈت، نراکھ دے سمجھائیا۔ چار ورن بنا اکو سنگت، کھتری براہمن شودر ویش رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا چُک جائے بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ در تیرے سوامی اکو مِتت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم دے ورتائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو سچ سلوک، دُھر دا دیاں جنائیا۔ جس دی آد جگادی ساچی اوٹ، اوڑک لیکھے رہیا مکائیا۔ نام اگئی لا کے

چوٹ، سوئی سُرتی دئے اُٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نورو نور کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، قلعہ بنک اک سُہائیا۔ ست دھرم دی کرنہارا کھوج، ہیو ابھیدا دئے گھلائیآ۔ لہنا دینا مُکا کے مات لوک، الوکک اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی تاریں جگ، سرشٹی اکو رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سندیشہ دئے سورا سربگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے گُرمکھ سجن لبھ، نرگن ہو کے سرگن دیواں مان وڈیائیا۔ درس دکھا کے اُپر شاہ رگ، اگنی تت دیاں بھجائیا۔ کوڑی کِریا پار کر کے حد، حج اکو گھر جنائیا۔ نام ندھانا تال جائے وج، سچ نگارے چوٹ آپ لگائیا۔ جو آتم پر ماتم نالوں ہوئی اڈ، پریم پریتی نال دئے ملائیآ۔ ست ستوادی دس کے اپنا چھند، دُھر دا ڈھولا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ کیہڑے بھگت، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ کِس بدھ ویکھیں وچوں جگت، نرویر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہناں وچ واپوا فرق، سب نوں دیاں درڑائیا۔ اوہ ایشٹ دیو سارے کر کے ترک، اکو پرہہ دا دھیان لگائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے بنائیا۔ سِری بھگوان وچھوڑے وچ رہے تڑپہ، انتر آتم دین ڈھائیا۔ برہوں ویراگی رہے بھٹک، آشا نال ودھائیا۔ اوہناں اُتے آوے ترس، پرہہ رحمت سچ کھائیا۔ امرت میگھ اپنا برس، ترکھا ترشنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اوہ بھگت چنگے، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اوہناں سنگے، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں میری تھوڑے آئے ونڈے، باقی تھائے ہتھ پھڑائیا۔ تھر گھر دواویوں اوہو جن لنگھے، جس اپنی جوت ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے دُھر دے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ بھگت کپڑا استھان، ست سچ دے جنائیا۔ سِری بھگوان ہو مہروان، شبد سندیش اک سُنائیا۔ نرگن دھار کرو دھیان، بن اکھاں آگھ گھلائیآ۔ جس دوارے پُرکھ اکالا وسے سِری بھگوان، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ دیا باقی جگے مہان، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سو بھومکا سچ مکان، ہر بھگت دئے وکھائیا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن رکھے چرناں نال، چرن چم درشٹی نہ رُپ وٹائیا۔ شبدي بخشے مان، نرگن جوتی میل مہان، تتوت لیکھا دئے مکائیا۔ جتھے رو سس سورج چند کوئی نہ بہان، چھپر چھن نہ کھئے

چھہٹایا۔ منڈل منڈپ نہ کھئے نشان، راگ ناد نہ کھئے دھنکان، تال تلوڑا نہ کھئے وجائیا۔ کس دوارے بھگت سہیلے سوہیا پان، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچ سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جن بھگت وڈیائی، ہر کرتا آپ دآئیندا۔ چار جگ دے اکٹھے ہو کے ویکھیئے چائیں چائیں، سچ دوارا اک سہائیندا۔ تیئی اوتار نین رہے اٹھائی، پردہ اوہلا نظر کھئے نہ آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن چائیں چائیں، دھر دا وقت سہائیندا۔ دس گرؤ کہن تیری بے پرواہی، بے پرواہ تیرا انت کھئے نہ پائیندا۔ جگ چوگری تیری منڈے رہے رضائی، حکمے اندر سیس سرب نوائیندا۔ تون کلجگ انت سری بھگوت بھگتاں دا بنیوں آپ گوسائیں، گہر گمبہیر اپنی کھیل کھلائیندا۔ اکو منتر رہیا درڑائی، چو داں ودیا پندھ مکائیندا۔ ساچی بھگتی رہیا سکھائی، دھر دا ڈھولا اک سمجھائیندا۔ ساچے تیرتہ رہیا ٹھائی، ڈرمت میل نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچا ناد رہیا سنائی، اگتی راگ الائیندا۔ ساچا دپیک رہیا جگائی، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ساچی بخش رہیا سرنائی، چرن کول دھیان وکھائیندا۔ مہر نظر نال رہیا ترائی، جوگ ابھاس نہ کھئے کرائیندا۔ اکو ڈھولا دتا سمجھائی، جس دی سمجھ نہ کھئے رکھائیندا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں نر ہر ساچی بنت بنائی، بے پرواہ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو اوہ کیہڑا ڈھولا، کلجگ انت دے جنائیا۔ جو بھگتاں بنے وچولا، دھر دا جوڑ کرائیا۔ من منسا نہ پاوے رولا، بڈھ مت نہ کھئے چٹرائیا۔ گہر پردہ چکے اوہلا، مکھ نقاب نہ کھئے ٹکائیا۔ کیہڑیاں اکھراں والا سوہلا، کون روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس دی رکھدے رہے اڈیک، نرگن ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دی منگدے گئے پریت، پیر پیغمبر ہو کے پھیرا پائیا۔ جو بھگتاں کرے اتیت، ترے گن لیکھ مکائیا۔ کایا کعبہ وکھا کے مسیت، ساچا حُجرہ دئے سہائیا۔ اکو مندر دسے ٹھیک، گرودوار اک سمجھائیا۔ جس دے اندر پرہو کرے پریت، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دوس زین شبد انادی سنائے گیت، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے ہلائییا۔ لیکھا چُکائے اوچ نیچ، راؤ رنکاں دئے وڈیائییا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا ڈیرہ لائییا۔ جن بھگتاں کایا اندر بنے وسنیک، بیٹھا رہے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا جنائییا۔ جن بھگت کہن نیرتہ پرہے کینی کرپا، دتی مان وڈیائییا۔ جنم کرم دی کٹ کے پیتا، اگلا پچھلا لیکھا دتا مکائیا۔

جوت سروپی دس کے اشٹا، درشت دتی کھلائی۔ لکھ چوراسی جیو بھرے پھیر نہ وچ وشٹا، مات گریہ نہ کھئے ٹکائی۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے آتم نوں دتا پورا نسچا، نہچل دھام دتا دکھائی۔ جنم کرم دی پورب میٹ کے حرصا، اگلی ہوس دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہے میں پایا پرہہ، گھر وجی سچ ودھائی۔ پُرکھ ابناشی ملیا جھب، پڑدا دتا چکائی۔ جگت دوارا پار کر کے حد، گرہ مندر دتا سہائی۔ نام سندیشہ سنا کے چھند، سنسا دتا چکائی۔ آتم پر ماتم بخش کے اند، پرمانند وچ سائی۔ دھر سنجوگی دے کے گنڈھ، اگلا وچھوڑا دتا گوائیا۔ بھيو کھلا کے برہم ہنگ، طمع کوڑی دتی گوائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی چم، چندن روپ دتا دکھائی۔ ہرکھ سوگ رسیا نہ غم، چنتا رہی نہ رائیا۔ من بھجے نہ دہ دشا اندر بنھیا تن، خواہش دتی گوائیا۔ لوڑ رہی نہ بنسری ناد دھن سُنن دی کن، کینگ مردنگ اکو دتا وجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں پڑدا اولا دتا اٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جن بھگتو ویکھیا کی، ست سچ دیو سمجھائی۔ جن بھگت کہن جس زمرل کیا جی، جیون جگت دتی سمجھائی۔ ناتا توڑ کے ساڈھے تین ہتھ سپے، آتم اپنے نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگائی۔ بھگت کہن ساڈے جا کے بھاگ، ہر بھگون دیا کھائی۔ اندر بخش کے اک ویراگ، دھر دی چوٹ لگائی۔ سوئی سوانی گئی جاگ، نیتر لوچن اکھ کھلائی۔ گھر دیپک جگائے چراغ، گھر سجن ملیا صاحب بے پرواہیا۔ جس دا سُن دے رہے بھوکھت واک، شاستر سمرت وید پُران سُنائی۔ جس نوں سُن دے رہے کھلاپات، سو زرگن داتا زرویر نظری آئی۔ جس دا لیکھا کوئی نہ لیکھ سکے قلم دوات، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائی۔ سو بھگتاں لہنا دینا کرے بے باق، پورب لہنا جھولی پائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھا کے اپنا ساتھ، دھر دا سنگی نظری آئی۔ سچ سندیشہ دیوے آپ، آپ اپنا حکم جنائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون دی جے دا ہووے جاپ، چار جگ کرے نہ کھئے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورا کرنہارا بھوکھت واک، واقف کار آد جگادی اک اکھوائیا۔

★ ۱۳ پھگن ۲۰۲۱ پکرمی گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ ہرنس پرا ضلع پٹیالہ ★

دھرنی کہے موہے آئی وچار، وچوں یاد دتا کیسے کرائیا۔ دواپر جگ دا پورب وبار، ہوئی جہی دتا سمجھائیا۔ جو راجا لاؤن والا دربار، حکم جگ جگ سنائیا۔ تس دا کھیل اپرا پار، پت پرمیشور دئے وڈیائیا۔ پنجاں پانڈو سنگ ادھار، یدھشٹر دتی وڈیائیا۔ راج نرین اوس وقت سی گھمیار، بھانڈے ٹکیاں نال وٹائیا۔ ایتھے مل کے ہویا وچار، راہی راہیاں جوڑ جڑائیا۔ اک پیالہ لیا جس وچ وزن آوے سیر سوا چار، مکھ بند نہ کھئے وکھائیا۔ قیمت دسی نو دس دی میری دھار، ودھ گھٹ نہ کھئے جنائیا۔ یدھشٹر کہا سانوں تیرے اتے اعتبار، لیکھا بہم رہیا نہ رائیا۔ نو آنے ساتھوں لے لے یار، قیمت دیاں مکائیا۔ دسویں دا لیکھا ہنٹہ نرنکار، دوسر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گھمیار کہا مینوں کھول کے دس حال، احوال کی جنائیا۔ یدھشٹر کہا جس ویلے آوے پُرکھ اکال، دین دیاں پھیرا پائیا۔ تیرا حل کرے سوال، لہنا جھولی آپ بھرائیا۔ اوس کہا کی اوس دا نشان، مینوں دے جنائیا۔ یدھشٹر کہا جس گدھے اتے لڈیا بھار، آس پاس رہیا لٹکائیا۔ اس نوں مانس جنم ملے مہان، مکھ روپ وٹائیا۔ ایہدی سنی جائے پُکار، جو اندرے اندر رہیا دھیائیا۔ کرے کھیل سیری بھگوان، بھیو ابھیدا آپ گھلائییا۔ دوباں دا لیکھا مُکا کے وچ جہان، سچ گیان اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سُن کے بچن گدھا ہویا ہوشیار، اندرے اندر خوشی منائیا۔ جس ویلے اکٹھے ہوئے یار یار، پورب میلا سہج سُبھائیا۔ درشن کریئے اک نرنکار، جو نرگن روپ رہیا سمائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ بھگتاں کرے پیار، سنتاں لے ترائیا۔ اندر کھولے بند کواڑ، پردہ دئے چُکائیا۔ امرت رس پیائے آن، جھرنا سچ جھرائیا۔ دیا باقی جگائے مہان، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ دھرنی سہائے بھومکا استھان، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے بھگوان، بھاگ سب دا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گھمیار کہا سُن یدھشٹر، سچ دے جنائیا۔ اوس ویلے ہووے کیہڑا ایشٹ، دریشٹ دے جنائیا۔ اوس کہا جس دے کول آد جگادی بھگتاں فہرست، سنتاں ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا قرضہ اتارے کیشٹ، مُول سب دی جھولی پائیا۔ تیرے نال پریم پیار والا کر کے عشق، ساچا ناتا دئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچئی وڈیائیا۔ سُن کے قُول اقرار دھرنی ماری آواز، اپنا حال سنائیا۔ مینوں دسو خاص، بھیو ابھید گھلائییا۔ کون کرے

کھیل تماش، ویس اوٹرا روپ وٹائیا۔ یدھشٹر کھا اوہ آد جگادی دھر دا باپ، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلا پت لے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا رسیا چکائیا۔ پورب لیکھا لیکھے لگے حساب، لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی دیونہارا آپ، گھٹ گھٹ واسی کھوج کھوجائیا۔ ست پچن دا وڈ پرتاپ، بے پرواہ دئے دکھائیا۔ پورب ساتھی لے کے ساتھ، پورب لیکھا رسیا مکائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوتر دئے بنائیا۔ دھرنی دی لیکھے لا کے خاک، ماٹی رنگ چڑھائیا۔ لکھ چوراسی ناتا توڑ کے ساک، سجن اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پورب پورا رسیا کرائیا۔

★ ۱۳ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گردوارا فتح گرھ صاحب ★

دھرتی کہے میرے جاگے بھاگ، گوبند گر دتی وڈیائیا۔ نیہاں وچ ٹکا کے اگئی چراغ، آکشاں پاتالاں وچ کیتی رُشنائیا۔ غریب نانیان نال پا کے سانجھ، چار ورنان رنگ رنگائیا۔ وست امولک دے کے دات، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ انتر آتم دس کے گاتھ، ساچی سکھیا کیتی پڑھائیا۔ پُرکھ اکال تھائے ساتھ، دین دیال سدا سہائیا۔ لیکھے لا کے پون سواس، ماٹی خاکی تن بھیٹ آپ چڑھائیا۔ شبہ سروپی کہہ شاباش، دھر دا حکم جنائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ ابناش، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سمبل سہائے دیس ماجھ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ نرگن ہو کے آوے ساتھ، صاحب سوامی وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکری پورب پوری کرے آس، ترشنا جگت بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُرکھ اکال دین دیال دیوے مان وڈیائیا۔ زوراور سنگھ کہے سچ فتح ڈنکا، فتح سنگھ کہے زوراور سنگھ جنائیا۔ مان دیوے اوچاں نیچاں راؤ رنگاں، گوبند گر مہر نظر اٹھائیا۔ سنگھ روپ کڈھے سب دا شنکا، سنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم بنا کے بنتا، چار ورنان نیہہ اک رکھائیا۔ دیوے وڈیائی دھر دے سنتا، گرمکھاں گود بہائیا۔ دھام سہنجنا سہنجنی بنتا، ماٹی پاتھر کنچن نظری آئیا۔ پریم پیار دی دھرم ادھار دی ساچی سنگتا، سوہنا روپ پرگنائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا ویکھے آن اپنی انسا، سربنس سوہیا پائیا۔ جوتی جوت

سرۇپ ھر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، جس گرہ مندر اندر گوبند پوت مل کے سچ سرۇپ سچ دوارے سچکھنڈ
ساچے سوہیا پائیا۔

★ ۱۴ پھگن ۲۰۲۱ پکرمی رام لیلہ گراؤنڈ تیجا وشو دھرم سمیلن دلی ★

☆ ۱۸ بھگن ۲۰۲۱ بکرمی نہرو یونیورسٹی دلی ☆

ساچی ودیا دا سچ بھنڈارا، کایا اندر بند کرائیا۔ جنہاں نوں ٹیچر اُستاد گرو مل جائے سب توں چنگا وچ سنسارا، ساچی ودیا دئے سمجھائیا۔ کوڑی کریا دُور کرے اندھ اندھیارا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سچ وستو سمجھا کے اک تھارا، بھيو ابھید دئے کھلائیآ۔ جس دا ودیا توں باہر اکھراں وچ تکو نظارہ، پندسیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ نراکھر روپ رکھیا اپنے ہتھ نرنکارا، نرگن کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جے گرو دیو اندروں کھول دیوے تالا، بجر کپائی پردہ دئے تڑائیا۔ پھر تھانوں ودیارتھیو مل جائے احوالا، آتم بودھ دئے کرائیا۔ نور نور ساچا بھئے اُجالا، اندھیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی سمجھ آ جائے ایہو مکتب مدرسا ایہو سکول ایہو پاٹھشالا، ودیالا سوہنا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ودیا کایا مندر اندر سب دے دتی ٹکائیآ۔ پن سچے اُستاد گرو نہ ہووے بودھ، سکھیا سچ نہ کھئے وڈیائیآ۔ جنہاں نے اپنا آپ لیا سودھ، سو سدھا راہ تکائیآ۔ دین دیال ساچی دئے مَوج، ہوئے ہنگتا رہے نہ کوئی روگ، من منسا پرے دیوے کرائیا۔ چنتا غمی نہ رہے سوگ، ساچی خوشی اک رکھائیآ۔ اوہناں منشاں آتمک بل مُکیا نہ کیسے دا جوگ، جُگیشران کری پڑھائیآ۔ کر پرکاش جوت، اندھ اگیان دتا گوائیا۔ جس ودیا نال نظر آن لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ پردہ رہے نہ رائیا۔ اوہ سچا اک سلوک، بھگون رہیا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد ودیا پاربرہم برہم اک سمجھائیآ۔ ساچی ودیا دا ایہہ سچ گیان، جیواں جنتاں ستجگ تریتا دواپرکالجگ سدا سدا سمجھائیآ۔ جس دا لیکھا باہر لکھیا قلم شاہی نال کر بیان، اکھراں وچ ونڈ ونڈائیا۔ اوس دا سچا جاپ پہلوں لبھے اوہ نشان، جتھے اوس دی ونڈ ونڈائیا۔ پردہ لٹھے نظری آئے اوہ بھگوان، جس نوں رام کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جس دی ودیا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، بل اپنا رہے دکھائیآ۔ جس دے نال ست دھرم دا رہے دھیان، ساچی یوجنا دئے سمجھائیآ۔ ایہو جہی سکھیا سارے سکھو سچے پاٹھشالا وچ آن، جیہڑی اندر باہر دی ساچی سانجھی کرے پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی ودیا ودت ودیارتھی دئے بنائیآ۔

★ ۱۸ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سیوا سنگھ دے گھر گڑگاؤں ★

پون کہے میری بدلی ہوا، اپنی سیوا کھائیا۔ سچ صفت میں کیہڑی کہوں، کہہ کہہ شکر منائیا۔ سچ دوار کون دھام بہوں، ملے مان وڈیائیا۔ کس صاحب دے چرنی ڈھہوں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ کس دے پریم پیار اندر مراں، مر جیوت روپ وٹائیا۔ کس دوارے سیوا کران، چاکر نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہا ہُن ویکھو کھیل نوان، نر نرنکارا رہیا جنائیا۔ جس دا ست ستوادى سمت ہونا زوان، رحمان اکو اک اکھوائیا۔ سچ سندیشہ تینوں دوان، دو جہاناں دے سنائیا۔ سچ سنگھاسن ست پُرکھ ہو کے بہوں، بہادر سورپر وڈیائیا۔ پچھلا لیکھ سب توں لوان، پچھا کھئے رہن نہ پائیا۔ چرنی جھک کے کہا تُوں آدم پرما تم میں تیری حوا، وبا جگ ویکھ وکھائیا۔ تیرا مالک ویکھیا کوا، کوا روپ وٹائیا۔ پرہ انت آخری تیرے در تے روواں، پلو اکو پائیا۔ دُرمت میل کیوں دھوواں، مینوں دے سمجھائیا۔ ساچی نیند کس بدھ سوواں، سُکھ آسن سوہیا پائیا۔ تیرے بعد جانے نہ کوا، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں ویکھیا پھر کے پُریاں لوان، برہمنڈاں کھنڈاں پھیرا پائیا۔ ساچے بھگتاں امرت رس کیسے نہ چوا، پریم پریتی نہ کھئے رکھائیا۔ بہاؤ دُتیا ویکھیا دوا، من مت گُنیا ہوئی ہلکائیا۔ بن تیرے ملے نہ کیسے ساچا ڈھوا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑی کیریا سب دے نال کردی دھروا، دھرو پرہلا د ویکھ کے نیناں نیر وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان دے وڈیائیا۔ پرہو تیرے سمت دا سہنجنا ہووے سماں، صاحب میں ویکھاں چائیں چائیا۔ میں کل آدم دی بنی رہی اماں، امڑی بن کے خوشی منائیا۔ صدی چوڈھویں مینوں ہویا غما، چنتا رہی ستائیا۔ تیری مخلوق تُوں کوڑا ہویا طمع، تیری تابعداری نہ کھئے کھائیا۔ میں ویکھاں بن تیرے بھگتاں جگت مویا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی نیند نہ اٹھیا سویا، اکھ بے دار نہ کھئے کرائیا۔ اپنا آپ مانس کھوبیا، من مُکھتا بھجی واہو دابیا۔ کیوں اپنا آپ لکویا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہوا کہے مینوں تیری قسم، قسمت سب دی دے بدلائیا۔ جس کوڑے بھانڈے ویکھے جسم، ساچی وستو دے ٹکائیا۔ سرشٹ سبائی تیرا اکو اسم، اعلیٰ اعظم تُوں ہی نظری آئیا۔ دوجی رہے نہ کوئی قسم، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ تیرے بردے برہما شو وشن، سوہنی ساچی سیوا کھائیا۔ میں منتا کڈھدے ویکھے رام کرشن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدے وچ جھکدے مینوں دسن، دھوڑی خاک رمائیا۔

گر اوتار تیرے ہٹتے وکن، قیمت مل نہ کھئے چُکائیا۔ پرہو میں اس در تے آئی پُچھن، سچ مینوں دے سمجھائیا۔ کس بدھ شیر ہو
 کے آئیوں بکن، اپنی بھیک لگائیا۔ تیرا تن وجود نہ کوئی جسم، جلوہ نور اک رُشنائیا۔ میں ایہو آکھاں تُوں مالک خالق بن جا ساریاں
 دا اکو خصم، وصل ساچا دے کرائیا۔ مینوں تیری سوگند تے تیری قسم، ہُن کیسے قاصد دے ہتھ فرشتیاں والی کار شبدان والی
 دھار دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ ہوا کہے اے میرے ابا، اول تُوں ہی نظری آئیا۔ آدم کہے اے میرے بتا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ پتہ
 نہیں تُوں سانوں کیتھوں لبھا، کس بدھ لیا پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا چرن ویکھو کہتا، جس دی دھوڑی تھلے تہانوں رکھیا دبائیا۔
 سجے چرن ہیٹھاں سوہنا جہا ڈُبا، جس وچ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی جیو جنت جگ چوکرئی سانہ کے لئی ٹکائیا۔ جیہڑا
 ایہناں وچوں مینوں لگے اچھا، وارو واری لوک مات گھلائییا۔ ہوا کہا کی ایہہ بچن سچا، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جے سچ
 پُچھیں تے میرا گوہند شبدی بچے، جس دا بچن اپنے نال ملائییا۔ جس دی میں آپے مات نار بچا، گودی سدا اٹھائیا۔ جیہڑی میری
 دھار وچوں پرگٹی اوہ پُت نہ ہووے کچا، کاجی گگریا بہن نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا کیسے نوں لگا نہیں پتہ، بے انت بے انت کہہ کے
 سارے گئے گائیا۔ اوہ کھیل کرے سمرتھا، شہنشاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ایہہ کھیل وکھاواں تینوں اپنیاں آکھاں، نیترا اپنا نال ملائییا۔
 کوڑی کیریا شبد ڈنڈے نال ہکان، بھجاواں وابو داہیا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں مُنہ دے بہار سٹاں، سٹ شبدی اک ٹکائیا۔ آگے لوڑ رہن
 نہیں دینی مندر مسجد شودوالے مٹھ جنہاں نوں لگیاں اٹاں، کایا بنک بھگتاں دینا سمجھائیا۔ تینوں نہیں پتہ کس بدھ سمت ویہہ سو
 آگی آخیری گرمکھاں ہتھ پھڑائیاں جٹاں، سچکھنڈ دوار دتی وڈیائیا۔ ہوا کہے ٹھیک اوس دن مینوں تین آئیاں سی چھکاں، اک تیری
 اک میری اک جس سرشٹی کرنی ڈھیری، خاکی خاک سب دی نظری آئیا۔ مینوں اندروں آواز آئی میں دُبٹھڑا لا کے پٹاں، یائے یائے کر
 سُنائیا۔ جاں ویکھیا کوڑ کڑیاں ہڈیاں بالن پنجر وڈا نکا، نیترا نیترا نظری آئیا۔ اوسدا لیکھا میں کی لکھاں، دسن والی صفت سکیا نہ
 کھئے سمجھائیا۔ پرہو تیری آواز آئی اٹھ کھلیئے ویکھ میریاں سیکھاں، جنہاں بھگتاں دتی مان وڈیائیا۔ جیہڑا منارا لوک مات وچ رہندیاں
 کیسے نہیں ڈٹھا، سو اہناں دیاں وکھائیا۔ ہوا کہا کی ساڈا وی کوئی حصہ، پرہو لیکھا دے جنائیا۔ سری بھگوان کہا چھڈ پچھلا قصہ،
 میں اگلی کہانی دتی بدلائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے پتا، بچیاں اپنی گود اٹھائیا۔ ایہو جہا اوہ کھیل جو تُوں ڈٹھا، انڈٹھ اپنا پڑدا دتا کھلائییا۔

جو جل سچ دوارے آ کے ٹکا، بھگتاں چرناں دی دھوڑ نوں چم کے پچھے بھجّا واہو داہیا۔ ایہ سوہنا نکلن والا سٹہ، سخر چوٹی چڑھ کے دئے وکھائیا۔ مان دوا کے وڈا نکا، وڈیوں نکے نکیوں وڈے اپنے گھر بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہوا کہے میرا اڈ گیا حواس، دھیرج رہی نہ رائیا۔ میں کہندی رہی سب کچھ میرے پاس، میرے ہتھ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی میری داس، سیوک روپ وٹائیا۔ ایہ ویکھو اچانک کی کھیل رچ دتا پُرکھ ابناش، اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی دا جلوہ جوت کرے پرکاش، بھگتن میتا بھگتاں ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا رہیا مکائیا۔ ہوا کہے اے میرے باپ، بابل دے جنائیا۔ کی سچ توں پیغمبراں گرواں دا پورا کرن آیا بھوکھت واک، سب دا واقف ہو کے پھیرا پائیا۔ میں تے تن سو ستر دن پہلوں کہندی سی اللہ رانی نوں توں دے دے طلاق، اپنا پلو لے چھڈائیا۔ اوس کہا اوہ وبلا جڑنا نال اتفاق، پروردگار اتفاقیا کھیل کھلائییا۔ چوڈاں صدیاں ہو گئیاں میں ہتھ وچ پھڑ کے بیٹھی اک گلاس، تیہ توله وزن جس وچ ٹکائیا۔ جس ویلے سانجھے یار اپنے چرناں دا دتا آب حیات، نہ میری زندگی رہے نہ وفات، نہ فاتحہ کھئے پڑھائیا۔ اوس دی رمز نال رمضان مہینے میری پوری ہو جائے خواہش، آسا اپنے وچ سمائیا۔ زمیں اسماناں چوڈاں طبقات اندر میں کردی رہی تلاش، پھردی رہی واہو داہیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر کردی آئی ناچ، گھنگٹ اپنے مکھ تے پائیا۔ سریشٹ سبائی دے ویکھ کے آئی سماج، مندر مسجد شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ میری کتوں نہ پوری ہوئی آس، نراسی ہو کے بیٹھی راہ تکائیا۔ اک اگتی آوے آواز، جو دھر دا حال سنائیا۔ اٹھ ویکھ پُرکھ ابناش، سری بھگوان دیاں جنائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا ختم کرنی بدمعاش، ست سچ دئے سمجھائیا۔ جس نوں گر اتار پیر پیغمبر گئے آگھ، آخر فیصلہ حق سنائیا۔ اوہ نور نورانہ پروردگار پاک، مہروان بے پرواہیا۔ کرے کھیل کھیل تماش، اچرج روپ رہیا وٹائیا۔ توں کیوں ہوئی نراش، تینوں دیاں سمجھائیا۔ کہڑیاں کعبیاں دی توں کردی پھریں تلاش، اٹاں پتھر پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ اوس کہا کی اوس دی پہچان، مینوں دے جنائیا۔ بڈھا بال کہ نوجوان، کون روپ رہیا سمائیا۔ اوس کہا نہیں اوہ بھگتاں دا بھگوان، جس دا جلوہ نور مہان، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ آد جگادی مہروان، سدا سہیلا دیاوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیابان، دو جہان سنج

مسان رہیا دکھائیا۔ اوہ وسیا ساڈھے تِن ہتھ اک مکان، جس نون گوہند سمبل دس کے گیا شبدی دے پرمان، دوسر دھیان نہ کھئے لگائیا۔ اوس کہیا نی مینوں این جاپدا اوہ تتان والا باہروں کوئی انسان، خاکی تن روپ وٹائیا۔ ہوا کہیا نہیں اوہ مالک والی دو جہان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے برہمنڈاں کھنڈاں دا بدل دینا ودھان، سدھانت اپنا دئے سمجھائیا۔ اوتھے کی چٹرائی کی وڈیائی تے کی گیان، کی ودوان کرے پڑھائیا۔ جنہاں اُتے آپ ہو جاوے مہروان، اوہ محبوب مُحبت دا مالک اِشارے نال پار کرائیا۔ آد جُگادی نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ گور مڑھی نہ جائے شمشان، بھومی خاک ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ جس دا کلمہ اک کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ جس دا مذہب اک اسلام، عظیم الشان بے پرواہیا۔ جس دا منتر اِکو نام، جُگ چوگڑی رہیا سمجھائیا۔ اوس دے سارے ہونے غلام، بردے نفر روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوس نون اِکو کہن ججھان، خالی جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ اوس اِکو کہنا میرے چرناں رکھو دھیان، باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آگے میں جاناں جاں میرا جانے جہان، جس نے جہالت کڈھ کے ساجی عبادت دینی سکھلائی۔ ہوا کہے بھگون ایہ کم مُشکل کہ آسان، بڑا وڈا نظری آئی۔ سری بھگون کہیا میں آد جُگادی مہروان، دو جہاناں میرے ہتھ وڈیائیا۔ چھوٹا جہا ڈھولا دس کے سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگون، وڈیاں دیواں بنائیا۔ مالک بن کے دھر حکمران، حُکم سندیشے دیاں سُنائیا۔ ٹہانوں سوا کے نال آرام، پیغام اپنا گھر گھر دیاں پہنچائیا۔ ہوا کہے پرہو تیرے کول کئی کُ گرواں پیراں پیغمبراں دی میزان، ذرا مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہیا ایہ وڈے ٹھٹھیار دی دکان، کوئن کوٹ بیٹھے جنہاں وچوں تیری سمجھ کچھ نہ آئی۔ اوہ ہو گئی حیران، کی پرہ نے دتا جنائیا۔ ابناشی کرتے اوسے ویلے کہیا آ مار میرے چرناں ہیٹھ دھیان، اپنی آگھ کھلائی۔ جاں ویکھیا اینگت بیٹھے کرشن رام عیسیٰ موسیٰ محمد بال آنجان، نانک گوہند بالے بھجن تھاون تھائیا۔ اک روپ دے انوپ انیک روپ نظری آن، نظر شمار نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائی۔ پُرکھ اکال کہیا کی کچھ پیا لبھ، سچ دے سمجھائیا۔ اوس کہیا میں ڈر گئی پتہ نہیں تون اینے اپنے چرناں ہیٹھاں رکھے دب، بن پڑدیوں لے لکائیا۔ ایسے کر کے سارے کہے گئے ابھدی کوئی نہیں آوندی حد، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ موسے کیوں کہیا سی تینوں رب، پہلی ویراں تیرا ناں رکھائیا۔ جس ویلے تون کِریا کیتی سی جھب، کِرن وچوں کِرن کِرن نال ٹکائیا۔ اوہدا پچھلے لیکھے دا میٹ کے بیہ، یاد اگلی دتی کرائیا۔

جس ویلے تیرے کریم دا وجا ند، اوہ ڈردا مُنہ دے بہار گیا ڈھٹھ، اپنی سُرَت بُھلائیئا۔ اودھروں تھوڑا جہا پرکاش دتا جھٹ، پریم دا وجا پھٹ، مندر کُھل گیا ہٹ، جوت جگی لٹ لٹ، مت پچھلی دتی مٹائیئا۔ اوبنوں اک کلمہ دسیا توں میرا نام لینا رٹ، اوس واسطہ لیا گھت، نک خاک اُتے رگڑائیئا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، پروردگار بولیا جھٹ، میرے نال رلا اپنی اکھ، پرتکھ تینوں دیاں جنائیئا۔ مؤسے اکھاں اُتے دوویں رکھ ہتھ، کن پھڑ کے کہا توں پُرکھ سمرتھ، سپس جھکا کے کہا میں تیرے وس، واسطہ تیرے آگے پائیئا۔ پُرکھ اکال کہا اک ویراں کہہ توں میرا میں تیرا ایہو تیرا جس، جس وچ گیوں پھس، پھیر نہ سکیں نس، ڈوری اپنے نال بندھائیئا۔ اوبنوں سو جھی آئی جھٹ، اون اپنی بانہ نالوں کھول کے مؤلی والا گٹ، دھرتی اُتے دتا وچھائیئا۔ میرے محبوب میری لیکھے لا لے رت، میرا رہے کوئی نہ تت، اک پُچھاں میں تینوں کہا رب، توں پھیر آوینگا وت، بے وطن وطن دے مالک گھر اپنا سچ جنائیئا۔ اوس توں دو انگل دا مار کے لپیٹرا کہا بس، پھیر اوہ آگے کُچھ نہیں سکیا دس، ہو ہو کر کے بیٹھا سپس نوائیئا۔ سری بھگوان ہوئی جہی ٹھوکر مار کے اُتے لٹ، اک حکم دتا دس، کلمہ سچ سنائیئا۔ تیرے لہنے دا پھیر دساں حق، آؤن والیاں پیغمبراں دا تیرے نال کر کے اکٹھ، اگلیاں گرواں دا بنا کے ستھ، پچھلیاں دا نال کرے واس، پتن وکھا کے اک گھاٹ، چار جگ مُکا کے واٹ، آگے اگمی سنائے بات، کوڑی کریا میٹ کے رات، ست سچ اُچھا کے پرہات، ستارا چند دے نجات، طلوع کر سچا آفتاب، صوفیاں ویکھ سچی محراب، محبوب بن وجاواں رباب، پیار وچ پیار دا رکھاں حساب، لیکھا چُکا کے سرب کِتاب، راج راجاں مٹا کے نواب، جن بھگتاں دے کے خطاب، لیکھا چُکا کے پُن صواب، چار جگ دے لہنے دینے دا دے کے سب توں جواب، پرگٹ کر کے اپنا آپ، ست ستوادی دس کے جاپ، حُکمے اندر اگلا تھاپن تھاپ، مالک ہو کے آپے آپ، پرتاپ دو جہاناں دیاں وکھائیئا۔ مؤسے پھیر ویکھ تہاڈا نکیاں نکیاں پچیاں والا رکھاں نال ساک، ساک ساکھی ساکھیات اپنی دیاں سمجھائیئا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچی دات، گھر دا مالک درگاہ دا درگاہی، در دربار اک کھلائیئا۔

★ ۱۹ پھگن ۲۰۲۱ پکرمی ڈاکٹر رُوپ لال بترے نال منٹو پارک دلی ★

پُرکھ اکال کھیل اپار، سِری بھگوان آپ کرائیندا۔ اِبناشی کرتا وچ سنسار، جُگ چوڑی حُکم ورتائیندا۔ لوک مات بھیج گرو اوتار، پیغمبر آپ پرگنائیندا۔ ست سندیشہ دے کے نام آدھار، جیوان جنتاں سرب سمجھائیندا۔ واک بھوکھت لکھت وچ وپچار، شاستر سمرت وید پُران کیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی حُکم منائیندا۔ کلجگ ویکھ کوڑا گُریار، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ شبہ سندیشہ دیونہار داتار، نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ وشو دھرم وشو کلیان جس ہووے دھار، سو سمرتھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وپہ سو اگی پکرمی کیتا خردار، بے خبر خبر سُنائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان اگلے سال دے اُٹھال، کوڑی کریا اگ لگائیندا۔ من مت مایا کر بے حال، چار کُنٹ دہ دشا دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ کرے کھیل آپ کمال، کامل مُرشد ہر کرتا اپنا حُکم ورتائیندا۔ دو جے سال وجنا تال، جگت ٹکڑے دو کرائیندا۔ اک پاسے شاہ اک پاسے کنگال، سچ سوال وچ ٹکائیندا۔ تیجے سال سرشٹی اُتے آئے تھوڑا جہا زوال، دھرنی دھرت دھول خونی رنگ رنگائیندا۔ چوتھے سال کوڑی کریا توڑ جنجال، چاروں کُنٹ اکو حُکم منائیندا۔ ساچے بھگتاں ساچے سنتاں لے اُٹھال، جنہاں دے اندر مایا ممتا موہ نہ کھئے وکھائیندا۔ ست دھرم دا جھنڈا اک اُٹھال، برہمنڈاں آپ پرگنائیندا۔ چار ورنان کھتری براہمن شوڈر ویش نعرہ اک لگان، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ڈھولا گاون اک بھگوان، جس دا رام کرشن نشان، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جس دا رُوپ اکھوائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن سُنائے سچ آواز، ست ستوادی دیاکھائیندا۔ اکو حُکم ورتے پُرکھ اِبناش، بلدھاری آپ سُنائیندا۔ چار جُگ جس دی رکھدے گئے آس، ستجگ تریتا دوایرکلجگ راہ تکائیندا۔ اُس دی چوتھے سال سوہنی چڑھ پرہات، جوتی نور چند اک چمکائیندا۔ بھگت بھگوان دا بنے ساتھ، سوہنی سٹیج اک سہائیندا۔ اگے کھول کے ڈونگھا راز، پڑدا آپ چکائیندا۔ ست دھرم دا چلا کے اک جہاز، ورنان برناں دیناں مذہبان دھرمان راہ اک وکھائیندا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا کر کے فاش فاش، ساچا حُکم اک ورتائیندا۔ اوس ویلے بترے پھیر ملنی شاباش، جس ویلے وشو دا مالک وشواس اپنے اُپر دھرائیندا۔ اگئی آواز نال گونجے آکاش، وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت راجا اند دھیان لگائیندا۔ سنتاں بھگتاں گرمکھاں دی پوری ہووے آس، ترشنا کوڑی جگت میٹ مٹائیندا۔ اوس ویلے اک بھاشن ساچا

دینا آکھ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو وار سمجھائیندا۔ جگت مارگ چھوٹی چھوٹی شاخ، سب دا مالک ابناشی کرتا پروردگار، رام رحیم اکو نظری آئیندا۔ کایا کعبہ ساچا مندر دھر دا کلمہ نغمہ نام پاٹھ، نمو ست برہم مت واس دیو وشنو دھار ویش وچار درویش کرے خبردار نریش، نر نرائن اکو نظری آئیندا۔ جو سب دھرمان دا مالک سدا رہے ہمیش، جس دے حکم اندر گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ سیو کھائیندا۔ جس دا سب توں نرالا وکھرا بھیکھ، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ نہ مچھ داہڑی نہ کیس، مؤنڈ مُنڈایا رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ اوہ وسے سچکھنڈ ساچے دیس، لوک مات اپنا حکم ورتائیندا۔ اوس سمیلن وچ اکٹھے ہونے چہتر دیش، ناڑ بہتر پنڈھ اندرے اندر کھوج کھوجائیندا۔ ایہہ سچا ست والا سندیش، جس توں جگت جیو نہ کھئے مٹائیندا۔ ساچے سنت جو سچ دا کرن اُپدیش، تنہاں دے اندر اکو اک ایک نظری آئیندا۔ وشو دھار چلاؤنی کوئی پچیاں والی نہیں کھیڈ، سریشٹی دا مالک، گل دا خالق، سرب دا پرتپالک، سد اپنا حکم مٹائیندا۔ جس دا رُوپ اک خالص، دو جہاناں بنے ثالث، سب دی غفلت دُور کرائے نندرا آس، کایا مندر اندر بجر کپاٹی پردہ پرے ہٹائیندا۔ اوہ ایس سبھا دا بننا سبھاپتی مالک، سنت شہیلے گرو چیلے جس دے لوک مات نکے نکے بالک، بابل سب دا اک اکھوائیندا۔ جس نے سچی دسنی اک عبادت، نام ست اک درڑائیندا۔ اوس ویلے ساچی کرنی اک سخاوت، مہر نظر نال ترائیندا۔ پھیر فرقیان دی فرقیان وچ مذہباں دی مذہباں وچ دیناں دی دیناں وچ نہ رہے عداوت، ادوت کورٹی دئے مٹائیا۔ چار گنٹ مانوتا ہونے صحیح سلامت، سچ محبوب سب توں اک مُحبت دئے سمجھائیا۔ من کایا اندر کرے نہ کوئی بغاوت، باہر ہووے نہ کھئے لڑائیا۔ پھیر سچی رل مل کے سب دُنیا توں دینی دعوت، دعوے نال اک دوجے نال ہتھ لینا ملائیا۔ پھیر سچی بنے بناوٹ، بندے بندیاں ورگے بندگی وچ دئے سمجھائیا۔ کوئی ہنسا دی رہے نہ ملاوٹ، اینسا سارے دئے ملائیا۔ ساچے دھرم دی آپے ہونی پھیلاوٹ، گلشن ساچا دئے مہکائیا۔ آگے کرے نہ کوئی رُکاوٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے بھگتاں دیوے ساچا ور، لیکھا چُکا کے دھرنی دھرت دھول دھر، زمیں آسمان برہمنڈ کھنڈ ویکھے کھڑ، بھگتاں دی منزل چوٹی کایا مینارے جائے چڑھ، شبد دھن وجے اناد آتم جوتی پرکاش دیوے کر، نور نور اپنا دئے وکھائیا۔ پریم پریت پیار مُحبت وچ پھڑا کے سب توں سانجھا لڑ، اکو لڑی وچ سارے دئے بندھائیا۔ جنہاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب دی لوک مات لائی جڑ، جگ جگ حکم من کے سیو کھائیا۔

سِری بھگوان اوہناں نوں لے سچکھنڈ دواویوں پھڑ، جوتی دھار شبد دے جگائیا۔ میل ملائے سچ گھر، در دوار دُھر دربار اِکو دے سہائیا۔ اوہ پُرکھ اکال آگے کرن نمسکار، پروردگار سانجھے یار تیری اک سرنائیا۔ ساڈی بینتی کر پروان، پرہو لوک مات مار دھیان، چار کُنٹ دسے ویران، ویری گھر گھر دے کھائیا۔ جس ویلے اندروں من نال وکاراں دا مٹ گیا شیطان، اوس ویلے انسان نہ رہے حیوان، سب دا اِکو جہا سانجھا نظری آئے ایمان، دھرم دھرما تم دے سمجھائیا۔ جس نال وشو دا ہووے کلیان، وشنوں روپ ملے بھگوان، آد جگادی سچا شہنشاہیا۔ جس دا ساچا جیکارا میں تیرا توں مینوں پچھان، پرما تم آتم آتم پرما تم گھر گھر دے وکھائیا۔ ساریاں آتما دا پرما تم بن کے حکمران، شبدی دیوے دُھر گیان، بے ایمان شیطان سدھے رستے دیوے پائیا۔ گرنتھی پنٹھی پنڈت پاندھے مُلا شیخ مسائک پوپ پارسی بھودی عیسائی مسری اِکے نوں کرن پرنام، ناستک آستک روپ لین وٹائیا۔ جیہڑا چائنا چڑھاؤن والا طوفان، اوس دا ساڈھے تِنّ سال پچھوں بدل جائے دھیان، سِری بھگوان اپنی اندرو اندر ستار دے بلائیا۔ آگے والا لیکھا اچے دین والا نہیں بیان، ایس کر کے بند دتا کرائیا۔ دیوان صاحب دا سوہنا لگیگا دیوان، دیا باقی ہوئے رُشنائیا۔ اینہاں دا ادب کرے عوام، پرہو دیون والا وڈیائیا۔ ست دھرم دا سوہنا چلے کام، نیشکام سیو کھائیا۔ پردے اندر پریم رام، باہروں تکنا پیار ودھان، سوہنا ڈیڑھ سال پچھوں انہاں دے ہتھ آؤنا انتظام، جس دے نال قلم چلنی شاہیا۔ غریباں دا ہونا انتظام، دکھیاں دا سُننا پیغام، بھکھیاں نال اپنا درد وندائیا۔ سادھاں سنتاں نال مل کے بھومکا سوہے استھان، بھاگ لگ جائے اوس مکان، جس وچ بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ کِریا کرے آپ بھگوان، ست دھرم دا اندر وکھاوے نشان، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ نالے گھر دا چنگا چلدا جائے نظام، توٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ مُشکل ہو جاوے آسان، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ دیوان صاحب دا دیوان لگے وچ جہان، جس وچ پرہو دا نام سب نوں اِکو جہا نظری آئیا۔

رُپ لال جی بٹرا، میلا بہتر دیاں سُنائیا۔ تیرا کرشن ویلے دا کھولاں پترا، جنم دیاں سمجھائیا۔ دروناچاری گرو یُدھشٹر دا توں مترا، سچن سچا نظری آئیا۔ اک دن شستر ودیا وچ لگا فکرا، انتر بیٹھا دھیان لگائیا۔ میرا کرتب نہیں چڑھیا سِخرا، ارجن والی ودیا

ہتھ نہ آئیا۔ یدھشٹر کر کے کہا ذکر، ہوئی جہی دتا سمجھائیا۔ تیرا سوہنا سڈول دسے چترا، چترکار ویکھ وکھائیا۔ اک ویراں ایس
 مٹس جامے وچوں جانا نکل، مٹس جامہ پھیر صدی ویہویں تیرا نظری آئیا۔ اوس ویلے بئن میں پھیر بھگوان بننا تیرا مٹر، سجنان ورگا
 سجن دوستاں ورگا دوست نظری آئیا۔ تیری پت آوے رکھن، لوک مات دئے وڈیائیا۔ ست ست سچ سچ سچ نگارے وچن،
 ڈھولا سوہلا راگ اناد دھن اکو دئے جنائیا۔ اس توں آگے ڈھائیاں سالان توں پھیر دسنا چن، چچا لیکھا پورا دینا سمجھائیا۔

★ ۱۹ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گھر میرٹھ چھاؤنی ★

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ کرپا کر، کرتے پُرکھ تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ تربتا دواپرکجگ تیرا
 منگدے آئے در، ٹھاکر سوامی سانجھے یار پروردگار سچ تیری سرنائیا۔ شب دھن ناد نغمہ گاؤندے آئے سنسار، کہانی بانی شاستر
 سمرت وید پُرانی صفت صلاحیا۔ جیو جنت سادھ سنت آتم پرماٹم دسدے آئے پیار، سُرتی شبدی ناتا جگت جڑائیا۔ کاغذ قلم شاہی
 نال کردے آئے اُجیار، دین دُنی دا مالک جو نرور بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھرنی دھول جس دا جیکار، لوک
 پرلوک اپنا نام سچ سُنائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرت اند رُو سس منڈل منڈپ جس دا نور اُجیار، چاکر خادم سیوک بردے
 رہیا بنائیا۔ پنج تت کھیل کرے اپار، نو در کھول کواڑ، دسما اپنا رنگ وکھائیا۔ سنت سُہیلا اک اکیلا دو جہاناں پاوے سار، گھٹ
 گھٹ اندر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، لوچن نین نیج نیتر آپ کھلائی۔ ورن برن ذات پات دین مذہب دیونہارا دان،
 اصل وصل ساچا اپنا آپ کرائیا۔ واک بھوکھت کھیل اندرِشٹ، سرِشٹ اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ ویکھنہارا سورگ بہشت، دوزخ دھار
 اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ساچا دس دھرم،
 لگھ چوراسی جیو جنت اکو نظری آئیا۔ نہکرمی کوڑی کرپا کٹ دے کرم، آسا منسا سب دی پور وکھائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی
 تیرے ہتھ جنم مرن، آون جاون اپنا حُکم ورتائیا۔ بھیکھ چکا دے چار ورن، اٹھاراں برن سچ سرنائی اک درڑائیا۔ آتم پرماٹم تیرا نام
 ساچا پڑھن، گیت گوہند اکو اک صلاحیا۔ سچ دوارے ست ستوادی اکو کرن پرن، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ صاحب سلطان اکو

تیری دھوڑی منگن چرن، دوجا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کایا مندر اندر ساچے پوڑے چڑھن، منزل اپنی دے وکھائیا۔ تُوں مالک خالق مخلوق کرتا کرنی کرن، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ در درویش سچکھنڈ دوارے آئے منگن، درگاہ ساچی اپنی جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم چاڑھے اپنی رنگن، رنگ رنگیلے اپنا رنگ رنگائیا۔ برہم پاربرہم تیرے وچ ہووے مگن، کلجگ کوڑی کریا اگن دیوے بُجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ کایا ماٹی دپیک ساچے جگن، اندھ اندھیاری کوری بھوری دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ بخش دات، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچی دس دے گاتھ، دو جہاناں سچ پڑھائیا۔ انتر آتم تیرتھ دس دے تاٹ، کنارہ اکو دے وکھائیا۔ ساچا دس دے مندر شودوالا ماٹھ، کایا کعبہ دے جنائیا۔ لہنا مُکا دے تیرتھ اٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی لیکھا دے مُکائیا۔ شبد اگئی لا دے سٹ، ناد انادی آتمک دُھن سُنائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا دے جھٹ، بوند سواتی اک چوائیا۔ اپنے ملن دی کھول دے اکھ، گرمکھ ساچے لے جگائیا۔ پورب جنم دا لہنا دے دے حق، حقیقت ایہناں جھولی پائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، بن تیل باقی دپیک ڈگمگائیا۔ آتم پرما تم کر واس، نواس استھان دے وڈیائیا۔ ظاہر باطن وکھا کھیل تماش، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ تُوں پرتپالک سب دا مات، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ اسیں جگ بھوکھتاں وچ گئے اکھ، سندیشہ دُھر جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دیا کھاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی حکم مناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھاؤندا اے۔ دُھر فرمانا ساچا رانا اگئی شبد ناد وچاؤندا اے۔ جگ چوکرئی جس دا مندے آئے بھانا، سو بھگون اپنی کھیل آپ رچاؤندا اے۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ لوک مات ویکھے مار دھیانا، انڈج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی چارے بانی پھول پھلاؤندا اے۔ جن بھگتاں دیونہارا سچ نشانہ، انتر آتم برہم گیانا اک درڑاؤندا اے۔ سچ پرتی بخشنہارا مانا، چرن کول دھیان رکھاؤندا اے۔ دیا دپیک بالنہار مہانا، مہا اکٹھ بودھ اکادھ سُنائیا اے۔ سچ خُہاری نام کر مستانہ، مست المست اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ جو پیر پیغمبران دیندا آیا پیغام، سو صدی چوڈھویں لیکھ وکھاؤندا اے۔ جس تُوں کھندے مہدی اماما، کامل مُرشد اپنا کھیل کھلاؤندا اے۔ علما بہہ کے درمیانا، علم علما ساچا سچ سمجھاؤندا اے۔ چوڈاں طبقات

ویکھنہارا سدا بدھنانا، زمیں اسماناں کھوج کھوجاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے لاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہوؤ اک عرض، بینتی تیرے در سُنائیا۔ صدی پِسویں پُورا کر فرض، جگت جگدیش پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ ترشنا اندر سارے رہے بھٹک، نیت لوجن نین اکھ کھلائیا۔ ویلا گھڑی سُنجنی ہوئے وقت، کرے کھیل چائیں چائیا۔ تُوں مالک عرش فرش، گگن گگنتر تیری وجدی رہے ودھائیا۔ محبوبُ مُحبت وچ کر ترس، نظرے کرم حق اُٹھائیا۔ پھری دروبی اُتے دھرت، دھرنی دھول جگت رہی گر لائیا۔ کوڑی کریا اگنی نال رہی تڑپ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ساڈی تیرے نال شرط، شریعت دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر گر اوتار، پروردگار ہو کے دیاں جنائیا۔ جگ چوکرئی میرا سچ وبار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تَسیں نھے بچے میرے برخوردار، لوک مات چولا تتاں والا بندھائیا۔ جوت شبد میرا ادھار، سلوک ڈھولے ناد دتا سُنائیا۔ کراں کھیل اپر اپار، اپر مپر ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جاگرت جوت کر اُجیار، ساڈھے تِن ہتھ نرگن نُر ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہوؤ قبول کردا، سب نیوں نیوں بیٹھے سیس نوایا۔ ڈنڈاوت کر کر ہوئے تیرا بردا، خادم اپنے لئے بنائیا۔ تُوں مالک سچکھنڈ گھر دا، دھرنی دھرت دھول تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارا چاروں کُنٹ لڑدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تیرا بھگت سہیلا لوک مات وکار کولوں ڈردا، بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ کر کھیل ساچے ہر دا، ہری ہر اپنا پھیرا پائیا۔ کیوں نہیں پہلی منزل اپنی چڑھدا، پینڈا حق مُکائیا۔ ستجگ تیرا راہ تکدا، بیٹھا دھیان لگائیا۔ کیوں نہیں اوس دا ناں لگدا، دیویں مان وڈیائیا۔ آد جگاد تیرا حُکم چلے سمرتھ دا، دوسرے اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ لیکھا مُک جائے وگھ دا، آتم پر ماتم سب تُوں دے جنائیا۔ اکو ویلا تیرے جس دا، گر اوتار پیر پیغمبر رل کے تیرا ڈھولا گائیا۔ بھگت پچھے کدے نہ ہنڈا، چرن کول بیٹھا سیس نوایا۔ تیرا میلا نرگن زرویر اوس الکھ دا، جس دی پلک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جے تُوں سب دے اندر وسدا، سُنئیاں لئیں اُٹھائیا۔ تُوں مالک گھٹ گھٹ دا، لگھ چوراسی ربیا سائیا۔ لیکھا مُکا دے منمت دا، گرمت سب تُوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اگم اتھاہ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو میرے پیارے میت، سچ دیاں درڑائیا۔ مین ویکھنہارا ہست کپٹ، اوج نیچ

پھول پھلایا۔ جگ چوڑی بدلہارا نیت، جگ چوڑی ڈیرہ ڈھایا۔ دیونہارا سچ حدیث، کلمیاں نبی کراں پڑھایا۔ نام ندھانا دے کے
 گیت، گر اوتاراں دیاں سمجھایا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرشتی کر کے گئے وصیت،
 اوس دی اصلیت دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک درڑایا۔ دھر فرمانا
 دیواں ایک، آدم سرب سچ جنایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو متو اکو ٹیک، لکھ چوراسی جیو جنت ساچے مارگ دیاں لگایا۔ اندر وڑ
 کے مندر چڑھ کے بدھی کر دیاں بییک، نام کھنڈا تیغ ہتھ اٹھایا۔ ترے گن مایا کوڑی کرپا اگنی تت نہ لاوے سیک، موہ ممتا دیاں
 گوائیا۔ نظری آواں نیتن نیت، نج گھر پردہ اک اٹھایا۔ پر ماتم آتم در دساں کھیل، گرہ میلا سچ سمجھایا۔ کر پرکاش بن دیا باقی
 تیل، اکو نور ڈگمگایا۔ گرمکھاں دا سجن سہیل، سانجھا ہو کے میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 دے کماٹیا۔ ساچی کرنی اک کماوانگا۔ دین دیال ہو کے دیاندھ اکھواوانگا۔ کوڑی کرپا دُرمت میل دھو کے، ست دھرم اک پرگٹاوانگا۔
 سچ دا مالک سب دا ہو کے، چار کُنٹ ویکھ وکھاوانگا۔ پریم پریتی پیار اندر سارے موہ کے، مارگ اکو اک لگاوانگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سمگری اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ سچ سمگری اک جئاوانگا۔ ندری ندر نہال، ندر
 نال تراوانگا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گنڈھ پواوانگا۔ کایا مندر اندر وکھا کے سچی دھرم سال، گوہند دھر دا رنگ
 رنگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت سوامی انحد شبد اپنا راگ سُناوانگا۔ ساچا راگ اک
 درڑاویگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ جوت رُشناویگا۔ شبدی ڈنکا اک سُناویگا۔ راؤ رنگاں پار کراویگا۔ ہوئے ہنگتا
 گرھ تڑاویگا۔ نو کھنڈ پرتھی سنگتا اک بناویگا۔ مُلا شیخ مساک پنڈتا آپ سمجھاویگا۔ شرع شریعت دس کے اک ہدایت،
 حضرت ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کرے حمایت، راج راجان شاہ سلطان سپس تاج نہ کھئے ٹکاوایگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دی کرنی آپ کماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو کار کی کماویگا۔ سانوں
 وکھا اپنے اگے نین، لوک مات پردہ لاپویگا۔ ساچے چرناں دسے بہن، دوارا اکو اک پرگٹاویگا۔ جنم کرم دا چکا کے لہن دین، پورب
 لیکھا سرب مُکاویگا۔ نیتراکھ کھول کے این، دید عید چند رُشناویگا۔ دھر دا سجن بن کے سین، سگلا سنگ نبھاویگا۔ سچ مُحبّت

وحا کے وہن، مایا ممتا موہ رڑھاویگا۔ کوڑی کریا نہ کھاوے ڈین، شبد کھنڈا اک چمکاوایگا۔ کس بدھ لیکھا مکے ہندوین، چار ورنان رنگ چڑھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ پُرکھ اکال سچ درڑاؤندا اے۔ دھر دا یار آکھ سناؤندا اے۔ کرنہار کھیل اپار، آپ اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ دھرم دا لیکھا سچ حساب، ہندسے اپنے انک جناؤندا اے۔ بن اکھراں والی کھول کیتاب، نش کھر اکو نر اپنا حُکم جناؤندا اے۔ پردہ لاہ کے سچ محراب، مالک اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ جس دی کلمیاں نال کر کے گئے وضاحت، سو صاحب ویس وٹاؤندا اے۔ جس دی مقارے حق رحائش، سو شریعت کھوج کھوجاؤندا اے۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں کرنہارا پیمائش، پیمانہ اپنا نام اک پرگٹاؤندا اے۔ جس نے لکھ چوراسی پیر پیغمبر جیو جنت سادھ سنت دتی پیدائش، سو پت پریشور اپنی کار کماؤندا اے۔ من مت بدھ نال کیسے دی آئے نہ وچ آزمائش، اسم اعظم مُرید مُرشد گرُمکھ آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حُکم آپ ورتاؤندا اے۔ دھر دا حُکم سچ ورتاویگا۔ دو جہاناں آکھ سناویگا۔ تھر گھر اپنی دھار بندھاویگا۔ سُن اگم راہ چلاویگا۔ وشن برہما شو بلاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ جگاویگا۔ کوڑی کریا رچ کے سومبر، اتم ڈولی اکو پاویگا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ اڈمبر، ڈنکا سچ شبد سناویگا۔ ستجگ مارگ اکو اک لگاویگا۔ پُرکھ اکال حُکم ورتاویگا۔ ساچا منتر نام اک پرگٹاویگا۔ گگن گگنتر اک سناویگا۔ ست دھرم دی بنا کے ساچی بنتر، برہما وشن شو سیو لگاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دس کے منتر، مُتلاشی سب دا نظری آویگا۔ پردہ لاہ کے گگن گگنتر، گرہ مندر کھوج کھوجاویگا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، انتشکرن ویکھ وکھاویگا۔ لیکھا جان برہم نرنتر، مایا برہم پردہ آپ اٹھاویگا۔ جس دا راہ تكدے گئے کوٹن منوتر، منسا سب دی پور کراویگا۔ جس دی صفت گائے جہوا سہنسر، دو دو اپنا حُکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم اک پرگٹاویگا۔ ست دھرم جگت لگاوانگا۔ سرشٹ سبائی ایکا برہم، پردہ اوبلا آپ اٹھاوانگا۔ اک پریشور اکو سرن، مالک کل اک جناوانگا۔ اکو نام ڈھولا گیت کلمہ سارے پڑھن، ایشٹ گردیو سوامی اکو اک وکھاوانگا۔ اکو منزل کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ سارے چڑھن، ایڑا پنگل سُکھمن ٹیڈھی بنک پار لنگھاوانگا۔ اکو امرت بخش کے دیواں جوتی ساچی کرن، نور نور نین رُشناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال تراوانگا۔

گر اوتار کہن پر بہ کیہڑی وست ست، جس دیویں مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا سب دی اکو کر کے مت، مطلب تہاڈا حل کرائیا۔ جو
 نُسیں سرِشٹی آئے دس، اکھراں کر پڑھائیا۔ اوس مارگ توں سارے گئے ہٹ، رستہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ کراں کھیل ہو کے پُرکھ سمرتہ،
 بھہ بھوؤ اک رکھائیا۔ نام ندھان دے کے وتھ، خالی بھنڈارے دیاں بھرائیا۔ وڈیائی دے کے دھرت مہت، مہا دیاں سُنائیا۔ جھولی پا
 کے سُچ سچ، ساچا ناتا دیاں جُڑائیا۔ شبد اگتی مار کے سٹ، کوڑا ٹھیکر دیاں بھنائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، ونجارے گرمکھ
 لواں بنائیا۔ اندرے اندر دیواں دس، شبدي رمز سُنائیا۔ سب نے اکو گاؤنا چھند، میرا تیرا راگ الاٹیا۔ کرم کانڈ دا توڑ کے بھنڈ، بند
 خلاص وکھائیا۔ انتر آتم بخش کے اند، پر ماتم میلا سہج سُبھائیا۔ انگیکار ہو کے لاواں انگ، سنت سُہیلے گود ٹکائیا۔ غریب نایان
 کٹاں بھکھ ننگ، دُکھیاں درد وندائیا۔ سَنجُگ ساچا اُدے ہووے چند، سچ پرکاش دئے وکھائیا۔ کرنا کھیل سورے سر بنگ، دوُجا
 سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے دُھر دے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا لیکھا کہے میری اگتی لکھت،
 واچن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو حُکمے نال گر اوتاراں لیکھیا بھوکھت، سو وقت واقع دئے گواہیا۔ نہ کوئی سوگ نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے
 جنائیا۔ ملے وڈیائی دھرنی دھرت، دھوؤل دئے سہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جوتی دھار آوے پرت، شبدي گر وڈیائیا۔ سچ فرمانا
 عرش فرش، عرشاں توں آگے دئے سُنائیا۔ جس نوں کوئی نہ جانے عرب خرب، گنتی گنت نہ کھئے کرائیا۔ سو سور پیر مردانہ مرد، چیلا
 اکو لئے بنائیا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، اچرج لایا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 بے پرواہ کھیل اول، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی اک محلا، محبوب رہیا بنائیا۔ نو ست پھڑ پلا، شبدي گنڈھ جنائیا۔ رام رحیم
 رحمان اکو نور الابی اللہ، وابگرؤ صفت صلاحیا۔ جو رمیا جلا تھلا، اُچے تُلے پربت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں سمنڈ ساگر رہیا سائیا۔
 جو لکھ چوراسی جیو جنت، آتم پر ماتم ہو کے کھلا، سوچھ سرُپی روپ وٹائیا۔ جو نت نوت کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھل
 دھاری ناؤں رکھائیا۔ جس نے دُھر سندیش ساچا گھلا، گھال سب دی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے گئے اڈیک، نام سندیشہ دیاں سُنائیا۔ کلمیاں کلاماں وچ کردے رہے تعریف،
 نام منتر اں وچ گائیا۔ سجدیاں وچ دسدے رہے حدیث، پربت چرن کول سرنائیا۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے

نہ آئیا۔ جس نوں کہندے لاشریک، واحد گاڈ بے پرواہیا۔ اُس دے وچ وڈ توفیق، تُعارف سب نوں دئے جنائیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ دئے جنائیا۔ سرِشٹ سبائی درِشٹی اِشٹی بدل دیوے نیت، نیتوان حُکم ورتائیا۔ ساچا مارگ لاوے اک اتیت، ترے گن کوڑا لیکھا دیوے مُکائیا۔ سرِشٹ سبائی کرے سچ نصیحت، چار کُنٹ ایکا حُکم درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھوکھت اپنے وچ چھپائیا۔ - - - - جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، آد جُگادی نو جوان، سچکھنڈ نواسی مہروان، تخت نواسی حُکمران، ویکھنہارا دو جہان، دیونہار دُھر فرمان، ویکھنہارا دین اسلام، جنانہارا منتر ستنام، پیغمبران دا پیغمبر پیراں دا پیر امام، رہبران دا رہبر سندیشہ دیوے عوام، اوتاراں دا اوتار دُھر دا رام، گرواں دا گرو جس نوں کہندے سری بھگوان نشان اپنا اک وکھائیا۔

ست دھرم ست ستوادی کر پروان، برہم برہمادی آد جُگادی دئے جنائیا۔ انادی شبدی کرے کلیان، دُھر سندیشے سرب سُنائیا۔ مارگ سچا لکے وچ جہان، کوڑ سچ وچ بدلائیا۔ پُرکھ اکال ہووے مہروان، محبوب داتا بے پرواہیا۔ مُشکل کرے آپ آسان، اصل اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے کوئی زبان، قلم شابی لکھ نہ سکے وڈیائیا۔ سو صاحب بیدو محبان، سو پُرکھ زرنجن دیاوان، ایکنکار اک اکلا اپنا حُکم ورتائیا۔ دو جہاناں بن پردھان، سرِشٹ سبائی دئے گیان، آتم پرما تم ملائے آن، لیکھا چُکائے بن شیطان، گن ندھان دیا ندھ ٹھاکر سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ شمع بُجھی جگائے آن، دِپیک جوت جگے مہان، سچ پرکاش کرے بہان، بیہو بہیت اپنا دئے کُھلائییا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لواں زمیں اسماناں دو جہاناں جیکارا سُنا کے سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، بھاگ سب دا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول وسا کے ساچے گھر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی، منڈل راسی جوت پرکاشی، کھیل تماشی کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا نور کرے رُشنائیا۔ نیلا جوڑا نیلی دھار، نیلے والا ماہی گیا سمجھائیا۔ جس نوں سینتا پُرکھ اکال آپ، سوئی دھاگا نال نہ کئے رلائییا۔ جیہڑا کسے نہیں پہنیا گر اوتار، پیر پیغمبر نہ ملی وڈیائیا۔ اوہ گوہند پہنے پُرکھ اکال دا لال، جس

اپنے لال بھیٹ دتے کرائیا۔ اوس دی کپڑا دیوے مثال، بُدھی نال سمجھائیا۔ جس لیکھے لا کے شاہ کنگال، گرمکھ لئے پرگنائیا۔ اوہدا ست سرُپ دا چٹا بانا پرگٹ ہووے وچ دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ ایہہ کلمیاں والا نہیں بیان، شابیاں دا نہیں ودھان، کاغذاں والی لکھت نہ کھئے لکھائیا۔ گوہند جانے جانے بھگوان، تیجا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اک جوت اک شبد دوہاں دا کھیل آپ کرے مہروان، مہابلی اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نیلا چولا کہے میرا سوہنا رنگ، زمیں اسماناں نظری آئیا۔ مینوں اک گوہند لیا منگ، پُرکھ اکال آگے جھولی ڈاہیا۔ جے تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سنگ، ہووے نہ کدے جدائیا۔ تیرا نام میرا مردنگ، شبد رنجیت نگارہ دیاں سُنائیا۔ جیہڑا گیا چھڈ پُری انند، سُوڑے سرہنگ تیرا سُت چند کراں رُشنائیا۔ میرا کھیل وچ برہمنڈ، کوئی ونڈ نہ سکے ونڈ، جیرج انڈ سب دے ڈیرے ڈھائیا۔ تیرا حُکم چند پرچنڈ، بخشش تیری بے پرواہیا۔ میرا چولا نیلا کدی نہ ہووے بھنگ، بھسم وچ نہ کھئے رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند کہا میرا چولا چٹا، سچ پرکاش نظری آئیا۔ جس نے چوٹھے جُگ دا آخیری کڈھنا سٹہ، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ بے شک میں تیئی اوتاراں تے دساں گرواں وچوں نِکا، نِکے توں وڈا کر کے میرا پُرکھ اکال دئے وکھائیا۔ جس دا دو جہان چلانا سکے، برہمنڈ کھنڈ سارے سیس نوائیا۔ میرا اکو اک پُرکھ اکال پتا، دُوچی ماتا گود نہ کھئے وکھائیا۔ پرہہ دا بانا مینوں لگا اچھا، جس نے بھانا لیا منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نیلا چٹا دوویں جان رل، اپنا اپنا دین ملائیا۔ میں اوہناں ول آواں چل، جو بیٹھے راہ تکائیا۔ پُورب جنم دا دیواں پھل، جھولی وست نام بھرائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے کل، ستجگ ساچا دیاں پرگنائیا۔ سچ سُنہڑا اکو گھل، دُھر دا راگ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچّی وڈیائیا۔ نیلا چولا کہے مینوں سینوے کوئی نہ درزی، میری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں گوہند نال لگنا اوس دی مرضی، پھیر اپنا رُپ جنائیا۔ جس دی مینوں سوہنی لگی کلغی، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ اُس دا مالک اکو عرشی، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جس دی دُھر درگاہے منظور ہوئی عرضی، پرہہ آرزو لیکھے لائیا۔ پھیر اوسے دی سوہنی ہو جائے چٹی وردی، دردی ہو کے درد وندائیا۔ ایہہ کھیل اگے نہ دی، جس نون نانک نرگن گیا صلاحیا۔ ایہنوں سمجھ کوئی نہ جلدی، جِنّاں چر پرہہ اپنی کِریا نہ آپ

کھائیا۔ اکھراں وچ سرِشٹی ساری پڑھدی، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ ملائیا۔
 چٹا چولا کہے میں ملنا چٹا رانا، جو رہبر اک اکھوائیا۔ نیلا کہے میں اوس دا مننا بھانا، جیہڑا بھانے اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گوہند کہا
 میں دوہاں نوں اکو جہا جانان، فرق رہے نہ رائیا۔ سب دا مالک اک بھگوانا، جس دی ونڈ نہ کھئے دکھائیا۔ دوہاں ہس کے کہا واہ
 سوربیر بلوانا، اپہ تیری بے پرواہیا۔ تیرے نال مل کے ساڈا جھلے جگت نشانہ، بنا تیرے اسیں کم کیسے نہ آئیا۔ اسیں بردے تیرے
 غلاما، سیوا سچ لینی کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ بستر کہے میرا رنگ نیل،
 سوہنا دتا رنگائیا۔ میری کوئی نہ سمجھ رہیا دلیل، دلبر ملیا نہ دھر دا ماہیا۔ میں کیتی اک اپیل، بینتی سچ سنائیا۔ جس ویلے گوہند
 بنیا فقیر، سریر چیر چھائیا۔ میں کہا تون گنی گہیر، گہر گور اکھوائیا۔ مینوں نظری آئی اوہ تصویر، جو تصور سب نوں رہیا
 جنائیا۔ گوہند کہا ذرا چوٹی چڑھ کے ویکھ اخیر، میں اوہ تے اوہ میرا اکو روپ سہائیا۔ اوہ بسترو شسترو تہاڈی بدل دینی تقدیر،
 تدبیر اپنی دیاں جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال میرا شہنشاہ میں اوس دا ہوواں وزیر، دو جہاناں خردار دیاں کرائیا۔ میرے چولے نوں
 کرے نہ کوئی لیر لیر، قطرہ قطرہ نہ کھئے دکھائیا۔ ایہو کھیل میرا بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جیہڑی ہتھ وچ دیہہ کر کے
 پھڑی شمشیر، پھیر شبد کھنڈا لواں بنائیا۔ جن بھگتاں دیواں دھیر، گرنکھان پیاواں سیر، امرت رس جام پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ نیلا کہے کوئی دے دے سبق، گوہند اکو منگ منگائیا۔ محمد میرا لیکھا لکھ کے گیا چوڈاں
 طبق، طرح طرح سمجھائیا۔ گوہند کہا میرے پُرکھ اکال ہتھ ایہ لکھت پڑھت، جوں بھاوے توں دئے بدلائیا۔ اوس دے آگے کپڑا سکے
 اٹک، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ فکر نہ کر آگے پچھے پچھے آگے رہن نہ دیواں فرق، فیصلہ حق دیاں کرائیا۔ اودھروں چٹے کیتی عرض،
 سیس لیا نوائیا۔ میرا تیرے کول قرض، کس ویلے جھولی دیویں پائیا۔ گوہند کہا ایہ میرا فرض، لہنا دینا سب دا ویکھ دکھائیا۔ جودھا
 سوربیر بن کے آواں مرد، بل اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دئے دکھائیا۔ چٹے نیلے کہا کر کے بہیئے
 صبر، دھیرج اک رکھائیا۔ جس ویلے سوربیر بن کے آوے شیر بر، بھک اکو نام دئے لگائیا۔ بُتخانہ بنیا نہ رہے کوئی قبر، کعبیانوچ پئے
 دُہائیا۔ کوڑی کرپا میٹ دیوے غدر، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ لکھ چوڑاسی تول دیوے نام دے کندے وزن، بے وزن رہن کھئے نہ پائیا۔

چٹا نیلا کہے دوویں رل کے لگ جائیے اوس دے اوس اگتی بدن، جس نوں خاک وچ نہ کھئے زُلائیا۔ اُس دی پریتی وچ ہوئیے مگن، اوسے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پُرکھ کرنہار اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۰ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع کرنال ★

سچ دھرم کہے پُرکھ سمرتھا، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھیل ویکھیا اکھاں، لوچن نین نیر اک کھلائیا۔ پھری دروہی شرع شریعت دین الہی مدینہ مکہ، کعبہ رو رو رہیا کُرائیا۔ تک کے آیا مندر مسجد شودوالے مٹھا، گُرو دوارا کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا پیا رٹا، سچ سوامی نہ کھئے جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کایا چولا پُرانا چیتھڑ پھٹا، لال گُلالا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ گنگا گوداوری جمناسُستی ویکھ کے آئے تیرتھ تٹا، اٹھسٹھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم تیری کوئی نہ جانے ستا، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ در در گہر گہر نچدی پھرے من ممتا، گُرم ت سارے گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھی کلجگ کاتی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ دہ دِشا اندھیری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مٹر پیارا کھئے نہ ساتھی، سجن انگ نہ کھئے لگائیا۔ انتر آتم منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، زرگن زرویر زرنکار تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ بجر کپاٹی کھول مارے کھئے نہ جھاکئی، جھلک خلق پلک نہ کھئے اٹھائیا۔ گہر کایا مندر ساڈھے تن ہتھ جگے نہ دیا باقی، جوت زرنجن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت ٹھانڈا سیر ملے نہ بوند سوانتی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ پریم پیار مُحبت اندر سچ دے نہ کوئی پرہاتی، امرت ویلا نہ کھئے وڈیائیا۔ پتا پتر اک دوجے دے بیٹے گھاتی، بہیناں بھیا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے نام ندھان ناد دُھن دی سُنے نہ کوئی گاتھی، نادی ناد نہ کھئے جنائیا۔ من منوا گہر گہر ہو کے بیٹھا عاقی، بھے بھو نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے دوارے بنے کھئے نہ داسی، سچ سیوا نہ کھئے کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دی منے کھئے نہ اکھی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سارے گئے بھلائیا۔ جھگڑا پیا ذات پاتی، کھتری براہمن شوڈر ویش کرن لڑائیا۔ آتم سیجا ملے کیسے نہ کھاٹی، سچ سنگھاسن ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پُچھے کھئے نہ واتی، دُھر دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کیرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا کوڑ کڑیا، لکھ چوڑاسی انتر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ست سچ کرے نہ کوئی پیار، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ چرن کول کرے نہ کھئے نمسکار، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی تیرا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ قلم شاہی گرو اوتار لکھ لکھ گئے ہار، پیر پیغمبر کاتب بن کے دین گواہیا۔ صدی ویہویں سرتی سرت سکے نہ کوئی سنبھال، نیرن نیر نظر کیسے نہ آئیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پھل نہ دے کیسے ڈال، سنمل کوڑے رہے لہرائیا۔ کہانی بانی مل کے وجے نہ کوئی تال، بہل بے حال دے لوکائیا۔ ساچا مارگ اک وکھال، رہبر بن کے نور خدائیا۔ کایا کعبہ نظری آجائے سچی دھرم سال، مندر اِکو دے درڑائیا۔ جتھے شبد اگئی ہندا رہے پاٹھ، دوس رین رہیا جنائیا۔ نج نیتر کھول دے آنکھ، پرتکھ اپنا درس کرائیا۔ میں آتم تیری ٹوں ویکھیں آپ، کوڑی کیریا ادھ وچکار بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ٹوں صاحب سلطان مہروان سورپیر سمراتھ، بودھ اگادھ مہا اکتھ جنائیا۔ محبوب مُحبت وچ دے دے اپنی وتھ، نام اِکو جھولی پائیا۔ ستجگ ساچا دھرنی دھرت دھول اُتے رکھ، رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ اپنا کھول کے اگئی ہٹ، بھگت ونجارے دئے بنائیا۔ چار ورنان دے کے اِکو مت، برہم مت دئے سمجھائیا۔ آتم پرما تم کر کے اپنے وس، دئی دوتی دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا کوڑا، کرم کانڈ کرن لڑائیا۔ ممتا موہ وکار بنکار بہرم غرورا، غرت گھر گھر نظری آئیا۔ شبدي ناد سنے نہ کوئی ثورا، ثریا ناد نہ کھئے جنائیا۔ مستک ملی نہ کیسے سچی دھوڑا، مورکھ موڑھا سوچھ سروپ نہ کھئے وٹائیا۔ آتم جوتی ملے کوئی نہ نورا، کایا چوٹی چڑھ درس کھئے نہ پائیا۔ صدی ویہویں گر اوتار پیر پیغمبر کھڑے تیرے در حضورا، چرن کول دھیان لگائیا۔ آد جگادی بھوکھت کر پورا، ملکیت لکھت سرشٹ رہی سمجھائیا۔ تیرا حکم نہ ہووے ادھورا، پورب لیکھا دے مکائیا۔ بھگتاں چک جائے سگل وسورا، وکھ امرت روپ بنائیا۔ سمرتھ سوامی سرب کلا بھرپورا، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ست دھرم کہے پرہ سُن لے بندن، سچکھنڈ نواسی دیاں سنائیا۔ میرے مستک ٹکا لا کے چندن، نوری چند چمکائیا۔ میں وست امولک آیا منگن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت سپیلے لا انگن، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ آتم پرما تم دے اندن ، پرمانند اِکو اک وکھائیا۔ دین دیال صاحب بخشندن، سچ تیری سرنائیا۔ کوڑی کیریا وچ ویکھ وریہنڈن، نو ست دئے دہائیا۔ راہ

تکے برہم برہمنڈن، برہمانڈ اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے پرگٹائیا۔ ساچا مارگ جائے لگ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کرے کھیل سورا سرہگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دئے حج، مُرشد مُرید ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ کے حد، شبد ناد کرے شنوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لے کڈھ، گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ لیکھا جان کے ماس ناڑی ہڈ، بوند رکت پڑدا لاپیا۔ وشو بنا کے اپنی جد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام خُماری پیالہ دے کے مدھ، مدھر دُھن اک سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کرتا آپ کھائیا۔ ست دھرم ساچی دیاکھاوانگا۔ نہکرمی ہو کے کراں کرم، کملاپت ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ کوڑی کرپا میٹ کے بہرم، بھانڈا امرت آپ بھروانگا۔ ستجگ ساچے دے کے جنم، دھرنی دھرت دھول سہاوانگا۔ لیکھا مُکا کے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وساوانگا۔ اکو ڈھولا سارے پڑھن، دُھر دا نام اک سمجھاوانگا۔ اکو مندر سارے چڑھن، ساچا راہ اک درسواوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ست دھرم دا بوٹا آپ لگائے گا۔ اکو مارگ دس کے سوکھا، ساچی منزل آپ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال کرے نہ کوئی دھوکھا، دھواں دھار جگت گوائیا۔ حُکم سنا کے لوک پرلوکا، چوڈاں لوکاں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخش کے اکو اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ اوڑک اپنا رنگ رنگاوانگا۔ ست دھرم ست ست میں چلاوانگا۔ بھيو گھلا کے آتم برہم، پرماتم ہو کے جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، الکھ آگوچر اکم اتھاہ شبدی شبد بے پرواہ جوتی جوت ڈگمگاوانگا۔ ست دھرم پیا ہس، خوشیاں راگ سنائیا۔ صاحب ٹھا کر میرے دس، بے انت تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نڈھا چرن گیا ٹھ، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کلجگ کوڑا لوک مات وچوں کڈھ، اتم بیٹھے مکھ چھپائیا۔ ست ستوادی اپنی لا جد، جگ چوکرئی تیرا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دے ڈھولے گاؤندے چھند، سچکھنڈ بیٹھے خوشی منائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ مار کے آؤندے رہے پندھ، لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کر کے گئے قلم بند، کلمے حق حق سنائیا۔ صدی چوڈھویں نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ کوئی نہ پاوے ٹھنڈ، آب حیات مکھ نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی

دینی اک وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں کلجگ ویکھیا ٹھگ، گھر گھر چوری رہیا کھائیا۔ کایا مندر اندر لکیا پرہو کسے نہ پئے لبھ، ساچی کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ نو دوارے مکی نہ حد، دسویں خوشی نہ کھئے منائیا۔ امرت ویلا نہا نہا سارے گئے تھک، جلدھارا سپس کرائیا۔ مکے کعبانکر کر حج، عالم علما علم نال وڈیائیا۔ پنڈت پاندھ گائتری منتر گئے دس، درس ہری کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے میں کلجگ ویکھی اندھیری رین، بہنڑی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ناتا تٹیا ساک سجن سین، بھائی بھین پیار نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال تیرا درس کوئی نہ پائے اپنے نین، کتھا کہانی سُن سُن خوشی منائیا۔ تیرے چرن کول سچ دوار مول نہ بہن، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ نام ندھان ملے نہ کسے رسین، کایا کنچن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انتر ہو کے ہو سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیناں ناتھ، ست دھرم اک جنائیندا۔ کران کھیل ہو کے پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کل وکھائیندا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں دیواں ساتھ، سدا سدا سد ساچی سیو کھائیندا۔ جو چار جگ دے گرو اتار پیر پیغمبر گئے آکھ، تنہاں دا بھوکھت تنہاں دی جھولی پائیندا۔ دو جہاناں جاننہار حساب، لکھ چوراسی گھر گھر کھوج کھوجائیندا۔ بھوپت بھوپ بن نواب، نویت اپنا نام سنائیندا۔ سچ پرما تم نور الہی واحد، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ ست ست ست تیرا راکھا بھئے آپ، اپنی سیو سمجھائیندا۔ ستگر ساچا تھاپن دیوے تھاپ، تھاپی پشت پناہ اک رکھائیندا۔ چار ورنان دھر دا جاپ، جگ جیون داتا آپ درڑائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سوہنگ شبد اگمی گاتھ، گھر گمبھیر آپ سنائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنیہارا آپ، دوجا دوسر دوا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، سرشٹ سبائی ویکھے مار جہات، نرگن روپ آندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ پتا پوت لگے جڑ، ستگر پورا دیا کھائیندا۔ کچا پھل نہ جائے جھڑ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ پرتپالک ہو کے دیواں ور، گھر ساچا اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جنم کرم جنم کرم جنم دوویں لیکھے پائیندا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سینگھ دے گرہ پنڈ کرسانی ضلع کرنال ★

پُرکھ اکال کہے میرا نام ست، آد جگاد سب نوں دئے وڈیائیا۔ نت نوت دُھر دا دھرم برہم مت، ساچی ودیا اک سمجھائیا۔ دین دیاں کہے میری نج نیتز اکھ، سنت سہیلے سدا درڑائیا۔ کایا مندر اندر امرت رس، نابھی کول آپ ٹکائیا۔ شبدا اگھی ساچا ہٹ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ نرگن نُوں جوت پرکاش، دوس رین کرے رُشنائیا۔ بھیو ابھیدا کھولاں راز، پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساچا سجدہ وضو نماز، پروردگار دھیان لگائیا۔ ساچا مندر مسجد شودوالا ماٹھ، کایا کعبہ سوبھا پائیا۔ سچ محبوب سِری بھگوان کرو سچ آداب، سرن چرن سِیس نوائیا۔ ناڑ بہتر تن ستار وچے رباب، انراگی راگ الاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے کئے جاپ، نام منتر ڈھولے گیت سہاگی گائیا۔ نرگن نروریر نراکار پُرکھ اکال سب دا باپ، پت پریشور نر نرائن اک اکھوائیا۔ اوس دی اکو پوجا سمرن پاٹھ، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ آتم پرما تم جوڑنہارا نات، نرگن نرگن میل ملائیا۔ بھگت سہیلا گرو گُر چيلا ساکھیات، سوچھ سرؤپی اپنا کھیل کھلائییا۔ ست دھرم دیونہارا دات، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کھیل کھلا کے پرتھی آکاش، گگن منڈل سوبھا پائیا۔ پار کرا اندریاں گھاٹ، دہ دشا اپنا کھیل وکھائیا۔ سچ سہنجی دیوے کھاٹ، آسن سینگھاسن اک درڑائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے واٹ، آون جاون دئے چُکائیا۔ رائے دھرم دا کٹ کے پھاس، فیصلہ سچ سچ سمجھائیا۔ بوئے سہائی اناٹھاں ناتھ، نردھن اپنی گود اُٹھائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا پورا کرنہارا واک، بھوکھت بھاکیا سب دی کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی ہون نہ دیوے بے آس، آسا پورن حار ہر رکھرائیا۔ ستجگ ساچا ست چلے رواج، رہبر اکو نُوں خُدائیا۔ جیواں جنتاں بدل دیوے مزاج، مصرع اپنا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى بوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا مارگ اک، آد جگادی دھار چلائیندا۔ لکھ چوراسی ساچا ہٹ، پریم پریتی آپ پرگٹائیندا۔ جو قلم شاہی لیکھا گئے لکھ، نو کھنڈ پرتھی کھوج کھوجائیندا۔ جس دا سارے دے کے گئے درش، سو سرشٹی دا مالک درشٹی آپ جنائیندا۔ کلجگ کوڑی کیریا لاپوے وس، وشو اپنا حکم منائیندا۔ بھگت سہیلے آوے دس، آپ اپنا میل کرائیندا۔ کوڑی کیریا دے کے پٹھ، کروٹ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنتاں میل ملا کے نج، نج لوچن پردہ لاپندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حکم سندیشہ، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔

شبد جنا کے سچ نریشا، سلطان مہروان وڈی وڈیائیا۔ ورن برن ساچی سرن بخشے ہینتا، پریم پریتی رنگ رنگائیا۔ تو نو چار اکو نینتا، مالک خالق کل دیونہار وڈیائیا۔ دین مذہب چکے ٹھیکا، ٹھاکر ابناشی کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ آتم پرما تم کے کھیلے کھیدان، ملاپ جاپ اپنا دئے سمجھائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ کلجگ اندر ستجگ تیری بدل دیوے ریکھا، رشی مئی جگیشر آپے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے ست دھرم ایہہ میرا کام، نہکرمی ہو کے دیاں کھائیا۔ سرشت سبائی ایکا بھگوان، ایکا منتر دیاں درڑائیا۔ ایکا مندر اک مکان، اک دوارا دیاں سمجھائیا۔ اکو دھرم اک نشان، اکو جنم دیاں وکھائیا۔ اکو مالک خالق اک پردھان، محبوب اکو نظری آئیا۔ اکو دیونہارا گیان، دُھر دی وڈیا کرے پڑھائیا۔ اکو بخشنہارا اشنان، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ اکو بخشنہارا مان، مہر نظر نال ترائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا ویکھے آن، زرگن نرویر نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ پردہ لاه کے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ساچا حکم منائیا۔ ساچے سنتاں دیوے دان، دیاوان دیا کھائیا۔ ست ستوادی بن کے حکمران، حاکم سارے لئے سمجھائیا۔ سچ سندیشہ دُھر فرمان، تُوں میرا میں تیرا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سچا مارگ، مُکمل اپنا حکم جنائیا۔ جس توں سمجھ نہ سکے کوئی عارف، چوڈاں وڈیا بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ جس دی چار جگ کردے گئے سفارش، سو مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی لکھ لکھ گئے عبارت، ناتا جوڑ کے قلم شاہیا۔ جس دی کردے گئے عبادت، کلمے نام سُنائیا۔ سو صاحب سلطان ہر مہروان پرگٹ ہووے صحیح سلامت، رستہ صحیح دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دعوت، بخشے چرن سچے سرنائیا۔ من منوا کرے نہ کوئی بغاوت، گرہ مندر نہ کھئے لڑائیا۔ جاں ویکھن تاں صحیح سلامت، پُرکھ اکال سوہیا پائیا۔ ست وست جو سانہہ کے رکھی امانت، سو کلجگ اتم باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں مالک عرش فرش، مخلوق میری سرنائیا۔ رحمت کراں دُھر دا ترس، رحمان ہو کے دیا کھائیا۔ گوبند لیکھا کھنڈا کھڑگ، چنڈ پرچنڈ برہمنڈ مینوں پائیا۔ دُھر فرمانا اگئی سخت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دین دیاں دا آیا وقت، وکلا رہن کھئے نہ پائیا۔ دیوے وڈیائی دھرنی دھرت، دھول خوشی وکھائیا۔ زرگن دھار آیا پرت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی گرتھان

شاستراں ویدان پُراناں وچ لکھت پڑھت، تِس دا فیصلہ دئے کرائیا۔ نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم دئے مٹائیا۔ گوبند پورا پورب لاپے قرض، مقرُوض اپنی سیو کرائیا۔ غریب زانیاں ونڈے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی لئے پائیا۔ جُگ چوکرئی پچھلی منے عرض، مہروان ہو سہائیا۔ ست دھرم تیری پرہو نوں پئی غرض، لوڑ اپنی پور کرائیا۔ تیرا بوٹا لا کے اُتے دھرت، دھرم دوارا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش کر ترس، درس اپنا اک درسائیا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

ست کہے میرا ست ستواد، آد پُرکھ ابناشی کرتے دتا بنائیا۔ لوک مات رباں سد آد جُگاد، جُگ چوکرئی اپنی سیو کرائیا۔ کوڑی کیریا ترے گن بُجھاواں آگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ لکھ چوراسی کھوج سچ پرگٹاواں سنت سادھ، سادھنا انتر انتر کرائیا۔ نام ندھان سناواں ناد، راگ اگتی اک الاٹیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دیاں گوائیا۔ آتم پرما تم ملاواں ساچی ذات، بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ امرت بوند پیا کے سوانت، سینتل دھار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے میرا میلا جُگ جُگ، ہرجن ساچے آپ کرائیا۔ بھکت بھگوان ساچے چُگ چُگ، چار ورن چار کُنٹ کرے رُشناٹیا۔ پڑدا لاپے انتر لک لک، دئی دویتی دئے ہٹائیا۔ نرگن دھاروں آپے اٹھ اٹھ، سوچھ سرُوی نظری آٹیا۔ سنت سہیلا ستگر تھ تھ، دیاوان دیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست ستواد کہے میرا کھیل آد انت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ میل ملا کے ساجن سنت، ساچا رنگ دیاں رنگائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دیاں سمجھائیا۔ جوڑ جڑا کے ساچی سنگت، سگلا ناتا دیاں بندھائیا۔ لیکھا مُکا کے جیرج انڈج، آون جاون دیاں چُکائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، نام ندھان دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ست دھرم کہے میں سب دا میتا، راؤ رنگ نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن دھار ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے وکھائیندا۔ میل ملا کے اوچاں نیچاں، آتم برہم گیان

سمجھائیندا۔ پُرکھ ابناشی سچ پریتا، پت پریشور بھيو گھلائیندا۔ ترے گن سدا رباں اتیتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ویکھ وکھائیندا۔ ست دھرم کہے میرا رُپ اگم، نظر کیسے نہ آئیا۔ نہکرمی ہو کے کراں م، کایا کیٹ نہ کھئے وکھائیا۔ ست سچ میرا دھرم، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ ٹھاکر سوامی دساں سرن، ہر چرن ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتر ہرن پھرن، نج لوچن نین کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان سِری بھگوان مہروان اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۲۱ پکرمی گرمیت سینگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

راج لال جے میرے پتر، پاتشاہ ہو کے دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دا مالک ہو کے آیا اتر، نرگن نرویر نراکار جوت رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مینوں پُچھن، آگے ہو ہو سیس نوائیا۔ کیہڑے بھگت پر بھو جنہاں دا کردا توں شکر، سد اوہناں وچ دھیان رکھائیا۔ جنہاں دواویوں کھا کے سکے ٹکڑ، دوس رین اوہناں سیو کھائیا۔ ترے دا لہنا دواپر دا دینا کلجگ نہ گیوں مکر، مجرم ہو کے حاضر اپنا آپ کرائیا۔ نہ آپ لکیا نہ گرمکھ دتے لکن، پڑدا اوبلا دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ راج لال جے بن گئے بچے، پحت اپنی تھادی جھولی پائیا۔ تھادے نال رل کے ایہہ گرمکھ سارے سچے، جو بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ وڈے نکے میں اکو جہے رکھے، اکو جہا دیاں مان وڈیائیا۔ دھر دے بھانڈے رہن نہ کچے، کاجی گگریا کایا اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جتھے رکھے، اوسے دھام اپہناں دیاں وڈیائیا۔ بابروں ویکھ کے چیتھڑ پھٹے، انتر نام گلالا رنگ چڑھائیا۔ جو خوشیاں اندر ہسے، غمیاں وچ گہر گمبھیر گن لائیا۔ پورب لیکھے دے پر بھو نوں پتے، پنناں دا مالک ہو کے بیڑا رہیا بھرائیا۔ ابناشی کرتا سِری بھگوان نرگن جوت سوچھ سرُپ درشن کر کے نج اپنی اکھ، آخر اپنے گھر وسائیا۔ جیو جہان جگت جس نے چھڈے، گرمکھ سچے بال لبھے، چوراسی کپڑ کایا کوٹ پھول پھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راج لال جس جوڑیا جوڑے، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ اندھیرا گھور، گہر گمبھیر اپنا پھیرا پائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا کول، نیرن نیرا ہو کے

نظری آئی۔ سچ ترازو تول کے اپنا تول، وزن اکو جہا دتا وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائی۔ راج لال ویکھ چرن کول سری بھگوان، وششٹ اپنی اکھ کھلائی۔ رام ویکھ کے ہندی پرنام، بارن بار اپنا سپس جھکائی۔ جس لیکھا ساڈا مکایا آن، اوہ صاحب مہروان والی دو جہان، دوہاں دا مالک اک ہو جائیا۔ انتر آتم دے کے دان، پریم پریتی برہم گیان ساچی ودیا نام پڑھائی۔ گوپیاں دا کاہن، دھرم دا نشان، منزلاں دا مقام، حقیقت اپنے نال رکھائی۔ پچھلا دین آیا احسان، مانس جنم ویکھ انسان، سچ دوارے کر مہان، مُحبت محبوب اپنی اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہیا۔ وششٹ کہے میں ویکھے وشیش، واشنا سگندھی اکو نظری آئی۔ منگاں منگ ایہہ پریم بنیا رہے ہمیش، جو درویش بیٹھے سپس نوائیا۔ اوہناں دا مالک رہے اک نریش، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ قدم بوسی قدم بؤد کردے رہن آدیس، بندگی پرنام اکو اک سمجھائی۔ ست سروپ ویکھو نیتر نین پیکھ، درشٹ اندریشٹ اپنا رنگ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا لیکھے لائی۔ وششٹ کہے رام جی ویکھ اوہ رام، جو ہر گھٹ رمیا نظری آئندا۔ سچکھنڈ دوار کرے جو بسرام، سچ سنگھاسن سوہیا پائندا۔ سب توں نیارا وسے اپنے دھام، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائندا۔ دسترہ بیٹے اٹھ کر پرنام، تیرا دھیان اکو اک جنائندا۔ میں وی منگنہارا دان، وششٹ سمکھ ہو کے یجن لائندا۔ ایہہ مالکاں دا مالک بھگوان، خالق دا خالق مہروان، عدالتاں دا عدلی اکو نظری آئی۔ جس دا چار جگ دین احوال، شاستر سمتر کرن بیان، پیغمبر گر سنا کے ناد تان، اکم اتہاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ جو جگ جگ جن بھکتاں میلے آن، چرن پریتی دیونہارا مان، سو صاحب سوامی انترجامی ہویا مہروان، راج لال اپنا رنگ وکھائی۔ جسم نال ہونا نہ کھئے فربان، لڑنا پئے نہ وچ میدان، کلمہ پڑھنا پئے نہ نال زبان، پھڑ بابوں گلے لگائی۔ داتا داتار اماماں دا امام، رامان دا رام، کاہنناں دا کاہن نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ رام کہے کی لال دؤر، راج کہے نہیں نیڑے نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہے میں حاضر حضور، اندر بہ بہ اپنی خوشی وکھائی۔ بھگت سہیلے میرا نور، آتم جوتی اپنا رنگ بنائی۔ جگت مات پت سب دا نانا کوڑ، بن پُرکھ اکال ساچی گود نہ کھئے اٹھائی۔ تریتا دواپردے وچھڑے کلجگ ملے ضرور، ضرورت اپنی ایہناں نال رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

دیونہار سچی سرنائیا۔ وششٹ کہے میں کی دساں، کھیل عجب نرالی نظری آئیا۔ میں سُنیا نہیں سچ ویکھیا اگھاں، نیتر ساچے کھول دھیان لگائیا۔ مالک ہو کے پُرکھ سمرتھا، زردھناں بیٹھا انگ لگائیا۔ میں خوشیاں وچ بساں، دُکھیاں ہویا سہائیا۔ ایسے دا نام رٹاں، جو رام رام رُوپ نظری آئیا۔ وڈے نکے دا اکو بن گیا پکا متا، مشورہ سچ دیاں کرائیا۔ جنم کرم دا رہے نہ رٹا، جھگڑا کوڑا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ وششٹ کہے رام ایہ اوہ دوویں لڑکے، جنہاں دا لیکھا پچھے دتا جنائیا۔ ترتے دے وچھڑے کلجگ ہوئے اگھے، رل کے چرنی بیٹھے سیس نوائیا۔ قوّل اقرار پورے کر کے، کرمان ڈیرہ ڈھائیا۔ منزل پوڑی چڑھ کے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ڈھولا ساچا پڑھ کے، تیرا میرا راگ لائیا۔ جیودیاں جگ مر کے، جیون جیون وچ بدلایا۔ پرہوں دی اگنی سڑ کے، آپ اپنا دتا تجائیا۔ صاحب ستگر چرن پھڑ کے، فیصلہ اکو دتا سُنائیا۔ جے تُوں سانوں جائیں چھڈ کے، بھگتاں نال آگے تیری کدے نہ ہووے گُرمائیا۔ منگاں منگ اپنی جھولی اڈ کے، خالی رہے وکھائیا۔ ہے پرہو ایہناں ساریاں نوں اپنے رنگ رنگ دے، جو بیٹھے در تے ڈیرہ لائیا۔ دو نہیں اسیں سارے ایہو منگ منگدے، مانگت ہو کے الکھ جگائیا۔ اسیں ناتے چھڈے جگ دے، تیرے ہو کے تیرے در تے بیٹھے سیس نوائیا۔ پہلوں ساڈا حق دے، حُکم اکو وار سُنائیا۔ جے اسیں نہیں تیتھوں آگدے، تُوں کیوں جاویں مُکھ بھوائیا۔ دوویں اگھے ہو کے اک اک دن تینوں رکھدے، سادھ سنگت نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے چُکائیا۔ رام کہے ویکھ وششٹ گردیو، سوامی میں کی کی دیاں سُنائیا۔ کی دسے میری جہو، کی ڈھولا دیواں گائیا۔ مینوں نہیں پتہ کی ایہناں کیتی سیو، پرہو نوں اپنے اندر بند کرائیا۔ اوہ چھڈ کے نہچل دھام نہکیو، نرگن ہو کے ایہناں وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بچیاں وانگ نال رسیا کھیڈ، بالے اپنے نال ملائیا۔ میں نہ سمجھیا ایس دا بھید، میری چلی نہ کھئے چُترائیا۔ جس ویلے میں راتی تگاں ایہناں گُرمکھاں پیاریاں دی سُنّا رہے سیج، پرما تم ہو کے گل وکڑی اکو پائیا۔ جے لبھاں نہ کوئی رُوپ تے نہ کوئی ریکھ، رنگ اپنا بیٹھا چُھپائیا۔ ایہناں ساریاں دا سریر دا وکھرا وکھرا بھیت، اندروں سارے ایک، جنہاں بخشی ساچی ٹیک، چرن کول دتی سرنائیا۔ ساچی دھاروں آپے بھیج، جنم لوک مات دوائیا۔ اتم کر کے ساچا بیت، صاحب ستگر رسیا ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ وششٹ کہے رام جی ایہ چنگا، میں چنگی طرح ویکھ وکھائیا۔

گرمکھاں دے ہنجھو نہیں ایہہ رووے گنگا، گوداوری اپنی دھار رہی وراثیا۔ شنکر وجاونہارا مردنگا، برہما برہم راگ رہیا سنائیا۔
 وشنو ویکھے کوئی رہے نہ بھکھا ننگا، دھر دی سیوا اک کھائیا۔ پُرکھ اکال بتھ اوہ شبدی ڈنڈا، جس نوں ڈنڈاوت کرے لوکائیا۔
 مینوں آیا اک اندا، رس سوہنا دتا وکھائیا۔ کھیل ویکھیا وچ برہمنڈا، لوک مات وچی ودھائیا۔ بھگت بھگوان بنیا سنگا، جوڑی
 اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چرن کہن گرمکھ نہ مار بھب، ہوکا لے نہ دے
 سنائیا۔ تیرے پریم دی ستار اندروں رہی چُہ، جو ہوئی ہوئی پدم روپ وٹائیا۔ ایہدے وچ راز کجھ، کچھ دیاں سمجھائیا۔ جس
 ویلے تہاڈا رام وششٹ والا جنم گیا سی مُک، ترنتے وچ انت اک شبد دتا جنائیا۔ نو منٹاں پچھوں تہاڈے اودوں سواس گئے سی
 مُک، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ پُرکھ اکال اگئی آواز نال کھا سی پُت، شبدی ناد سنائیا۔ جس ویلے سچ مُچ میرے چرناں جاوگے
 جھک، جگ وچوں جگ روپ وٹائیا۔ اوس ویلے لوانگا پُچھ، مہروان ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ چرن نال سپس سپس نال چرن
 دوویں ہو جان خوش، خوشحالی اکو دیاں وکھائیا۔ اندر وڑ کے کران سدھا رُخ، رہبر ہو کے راہ وکھائیا۔ نام پیالہ ساچا گھٹ، خُماری
 اکو دیاں چڑھائیا۔ دوہاں دا سوہنا بنیا رہے جُٹ، جُٹ دا جوٹا جو ترنجاناں وچ کواریاں کنیا رہیاں پائیا۔ تہاڈے نالوں تہاڈے وچھڑن
 دا مینوں بہت دُکھ، دُکھ دا ماریا پچھے پچھے بھجان واہو داہیا۔ بے شک میں باہروں تتاں والا منکھ، ہڈ ماس ناڑی چمڑی رنگ
 رنگائیا۔ انتر نراکار نرنکار اناشی اچت، جو چیتن سرتی سب دی رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار
 سرنائیا۔ وششٹ کہے رام سن، اندھڑی دیاں جنائیا۔ اج اک ہور وبار کرنا جس دا سب توں وکھرا گن، چار جگ نہ کھئے سمجھائیا۔
 جیہڑا کوٹن کوٹ اسمیدھ یگ کیتیاں پُن، راج راجاناں شاہ سلطاناں بتھ کیسے نہ آئیا۔ پرہہ دا کھیل جانے کوں، کون کرنہار وڈیائیا۔
 دوویں انگوٹھے لوو چُم، رس اپنا دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ ساچا رہیا رنگائیا۔ رام کہے کھیل
 نرالا، نراکار دتا وکھائیا۔ مارگ دس سکھالا، بھگت دتے وڈیائیا۔ اکو وار انتر آتم پا کے اپنے پریم دی مالا، من کا منکا دتا بھوئیا۔
 پورب جنان دے حوالہ، احوال اپنا نال رکھائیا۔ دو جہاناں بن رکھوالا، رکھک ہو کے ہویا سہائیا۔ گرمکھاں ہو مہروانا، مُحبت اک
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وششٹ کہے رام دوویں چرن رہے کچھ اکھ، سجا کھتا اپنی

کہانی رہے سُنائیآ۔ جن بھگتو جُگ چوکڑی کيسے نے انّ کھادھا کيسے نے بہات، کوئی دُودھا دھاری نظری آئیآ۔ کيسے تپسيا کيتی رات، کوئی دے بن کھوجن جائیآ۔ کيسے پوجا کيتی کيسے پاٹھ، کوئی کلمیاں کلاماں نال سجدے سپس نوائیآ۔ کيسے گائتری منتر کیتا یاد، کوئی اشٹبھج لال بھوشن رسیا پہنایآ۔ کيسے ورت رکھیا کيسے روزیاں نال پڑھی نماز، کيسے عید بقرعید لئی بنایآ۔ کيسے گروآں اوتاراں پیغمبراں دی رکھی یاد، کيسے نے دیوی دی یاد اندر کنجکاں لئیاں کھوائیآ۔ کيسے نے پیراں دے مقبریاں اُتے جگائے چراغ، کوئی شہیداں آگے سپس نوائیآ۔ کيسے نے پوجا کيتی آگ، کوئی جل پانی سُورج دیوتا رہے چڑھائیآ۔ کيسے نے جوگ کیتا ابھياس، کوئی برہم دی دھار بیٹھا سنياس، کوئی ویراگی کوئی تیاگی کوئی مچھندر گورکھ روپ وٹائیآ۔ کيسے نے حضرتان دی پڑھی کتاب، کيسے نے پُن کیتا صواب، کوئی مندر وچ ٹل کھڑکائیآ۔ وششٹ کہے رام کلجگ ویکھ کھیل عجب تماش، پُرکھ ابناشی آپ کرائیآ۔ جن بھگتاں دا جنم لیکھے لا کے لہنا چُکائے مات، آون جاون اپنی جھولی پائیآ۔ دوہاں نے جیہڑا لیا رس سواد، اوہ ساری سنگت اندر دئے ٹکائیآ۔ اسپں سارے ہو گئے لاجواب، ساڈی چلے نہ کھئے وڈیائیآ۔ کیوں پُرکھ اکال پاتشاہاں دا پاتشاہ راجیاں دا مہاراج، شہنشاہاں دا شہنشاہ اکھوائیآ۔ جس دے ہتھ دو جہاناں دا کاج، کرنی دا کرتا بے پرواہیآ۔ اوس سب دی رکھنی لاج، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جن بھگتاں نوں پار اُترن دی ساچی دس دئے جاج، لیکھا اِکو وار مُکائیآ۔ جس نوں یاد کردے رہے اوہ آگئی لوک مات رات، اپنا ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رسیا کھائیآ۔ رام کہے وششٹ رات کيہڑی، رین اپنا روپ رسی بدلائیآ۔ وششٹ کہیا رام ایہہ اوہ رین جس بھگتاں دی کئی جیڑی، پھاسی گلوں کٹائیآ۔ پُرکھ اکال تارن لگیاں لاؤنی نہیں کوئی دیری، دُور نیڑے سارے پار لنگھائیآ۔ جن بھگت نوں تیتاں جُگاں جوگی اِکو رات بتھیری، ہتی تپسيا دی لوڑ رسی نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ رام کہے وششٹ جی مین سنگت وچ استری پُرش ویکھے دو دو، ناری نر نظری آئیآ۔ وششٹ کہیا رام ایہہ سارے اک دُوجا جامہ بدل کے ایہو جہے آئے ہو ہو، کوئن وار پھیریاں پائیآ۔ سچ پُچھیں ایہناں تے پرماٹما دی اِکو لو، باہرلے چنھاں نال نہ کھئے لڑائیآ۔ دوہاں دا مالک اوہ، جو سب دا پتا مائیآ۔ رام کہیا پریہو بھگت کو، مینوں دے سمجھائیآ۔ اودھروں بھیلنی آگے گئی ہو، ہوکا دے کے دتا سُنائیآ۔ رام وششٹ میرے نال رل کے تسیں سارے پو رو، پرہہ نوں حال دئیے سُنائیآ۔

تیرے دوارے اکو جہا سب دا موہ، مُحَبَّت اکو نظری آئیا۔ اَج دی رین پُرش سَجے چرن ناری کھجے چرن انگوٹھیاں نال اپنا مستک لین چھوہ، ٹکا دُھر دا لین لگائیا۔ پھیر سب نوں یاد آ جائے ستائی پوہ، تہاڈا حساب تہاڈی جھولی پائیا۔ جیہڑا کیڑی دا ان رکھیا لکو، تہاڈے کول دیاں کڈھائیا۔ جے پریم کر کے اکتھے گئے ہو، سمت اپنی لو بنائیا۔ جے اک رات ہور میرے نال رہو، مینوں بھکھا رکھ کے آپ خوشیاں لو منائیا۔ میں تہاتھوں ساڈھے نوو جے اک منگاں کھان نوں جو، باقی سب کچھ تہاڈی جھولی پائیا۔ بھاویں سوا دیو اتے مٹی بھوں، اوڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مینوں اپنا نہیں کوئی گوں، لوڑوند میں تہاڈا نظری آئیا۔ بھگتاں نال میں کدے نہیں ہویا نرموہ، پریتی پریم پیار بندھائیا۔ تسیں نہیں جاندے میں گوہند اوہ، جو وعدہ کر کے پھیرا پائیا۔ کی ہویا جے سرسے تہاڈے نال ہویا دھروہ، تہاڈی دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ تہانوں سمجھ نہیں آیا کی لیکھا سی چھبی پوہ، کی پنجھی ماگھ آیا سمجھائیا۔ تسیں بھاویں کتا غصہ میرے اتے کرو روہ، میں رُسیاں پھر بھی لوان منائیا۔ میرے نال گرواں اوتاراں پیغمبراں دا نہیں کوئی گروہ، اک اکلّا ہو کے تہاڈی سیو کھائیا۔ تسیں سارے میرے بچے ہو کے رہو، میں آپے بناں پتا مائیا۔ جو کچھ کہنا سو میرے ساہمنے کہو، میں اپنے اندر سب کچھ لوان ٹکائیا۔ جے میرے چرن نال گئے چھوہ، میں شہنشاہ تہانوں شہنشاہ دیواں بنائیا۔ تہاڈی وست تہاڈے کولوں کیسے نہیں لینی کھوہ، جو اپنے آپ تہانوں دتی پھڑائیا۔ جے نہیں اعتبار، تے بُن ازما کے لو جوہ، میں اپنے پڑدے آیا اٹھائیا۔ تہاڈے ساہمنے ویکھیو ساری سریشٹی تون سب کچھ لینا کھوہ، خالی ہتھ سارے دینے بھوائیا۔ اک مینوں تہاتھوں آوے بھو، ڈردا گھر گھر پھیرا پائیا۔ بھکتو تسیں جے میرے کول نہ بہو، میری مات نہ ہووے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی کر کر رہیا وکھائیا۔ وششٹ کہے رام کیوں انہاں دے نیتر وگیا اتھر، چھپر رہیا لگائیا۔ رام نے کہا جس ویلے گوہند پیا سی ستھر، اک کیڑی چیوٹی نکئی سیو کھائیا۔ اوس دے سرہانے سی اک پتھر، جس نوں اک مٹھی نال من کے اپنے تھلے لیا ٹکائیا۔ اپنی نظر نال ملائی سخر، اسماناں تون پرے دتی ٹکائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال تے گوہند دا اک ذکر، جس دا کوئی سکیا نہ چتر چتر، چلتر چلتر بچتر اپنے وچ سمائیا۔ اوس ویلے دا لگا رہیا سی فکر، کون ویلا آئے ویہ سو اگی بکرمی لیکھا دیاں مکائیا۔ سچ دسو تسیں کیوں میتھوں رہے وچھڑ، اپنا آپ مکھ چھپائیا۔ جے رام آیا تے چرنی ڈھٹھا ویکھو کرشن، تریلوکی دا ناتھ بیٹھا سیس نوائیا۔ کیوں ایہناں دا حساب رویداس چمپارا آیا

لکھن، گرمکھ روپ وٹائیا۔ جن بھکتو تہاڈا بھگوان والا چلنا مشن، مئی مُنیشر تہاڈا راہ تکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی تہاتھوں آیا سکھن، سکھیا دا کیندر گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ گرمکھان اندر اک ودیالا، ودیا برہم پڑھائیا۔ جس دا ادھیپک دین دیالا، پاربرہم بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پرتمھی وچ ایہو جہا نہ کوئی مکتب نہ کوئی پاٹھشالا، نہ کوئی ودیارتھی نظری آئیا۔ نالے پریم پیار پریت کرے نالے وکھائے سچی دھرم سالا، نرگن نرویر نراکار اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، راج لال ہر سنگت ملے آن، ہر سنگت دا روپ سری بھگوان، بھگوان دا انگ گرمکھ چتر سُکھڑ سجان، گرمکھان دا سنگ آد جگادی نوجوان، نر نرنکارا اک اکھوائیا۔

ساڈے کول سی اکو منت، گرمکھان دتی سنائیا۔ تہاڈے پریم دی مینوں قلت، دردیو درد لینا ونڈائیا۔ تہاڈی خواری نہ ہووے ذلت، دیوان سدا سدا سچی وڈیائیا۔ جے تہاڈے وچ پریم پیار دی ساچی ہمت، پھیر ترس کھا کے جو دا دانہ اک دیو کھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی منگ منگائیا۔ بلہاری کہے گرسکھ گرمیت، ہر دیونہار وڈیائیا۔ جس سنگت نال کر کے پریت، میلا سب دا لیا ملائیا۔ راج نرین لال سنگھ مل کے بھئے سیت، تھنڈ دتی ورتائیا۔ سنگت نے ساچا گایا گیت، ڈھولا بے پرواہیا۔ میں سب نوں دین آیا بخشیش، مان تان ودھائیا۔ گرمکھو سدا جاؤ جگ جیت، جیون اپنا پرہ دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ گرمیت دا گاؤ جس، ساری سنگت اکو روپ نظری آئیا۔ ایہہ ایس دے نہیں کچھ وس، جو کرنا سو کر کر رہیا وکھائیا۔ سمیں سمیں دی پوری کرے آس، وقت وقت دا لیکھا رہیا مکائیا۔ پورب لہنا جانے حساب، جگ چوکڑی پھول پھلایا۔ ملن آیا کرتا پُرکھ نرگن سروپ پرہ آپ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ گرمکھو تہاڈے وچ بھاویں کئی ہووے مزاج، میں اپنی نمرتا تہاڈے نال دینی ملایا۔ کیوں آیا آج، تہانوں پچھے چھڈ کے آگے بھجیا واپو داہیا۔ اس دا کوئی لہنا سی حساب، تہانوں دیاں سمجھائیا۔ پنج وساکھ ساڈھے نو وچے رات شنگارا سنگھ دا مکیا سی کھاج، جواب دینا سی پتا مائیا۔ جس طرح سسکار کر کے غمی وچ واپس آؤنا سی اوہ کھیل دتا وکھال، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج وساکھ ا جے وی رکھیو یاد، ہر سنگت وچ دیاں سمجھائیا۔ اوس دن ضرور کرائیو پرشاد، ڈھائی چھٹانکاں ونڈ ونڈائیا۔ جے بھل جائے نو دنان پچھوں پھیر دینا پو حساب، پھیر بینتی سُنن کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا رہیا ترائیا۔ شنگارا سنگھ دا پچھلا جنم، جو انڈٹھا سرب درڑائیندا۔ اس دا شوڈراں والا ورن، گلہپن اکھوائیندا۔ جتھوں رویداس پانی جاندا سی بہرن، اوس کوایں اُتے سیو کھائیندا۔ اک دن ایہہ کیسے راہی نال لگا سی لڑن، اُچی اُچی بول سُنائیندا۔ اودھروں رویداس آ کے ڈول لگا پھڑن، کُنڈے ہتھ چھہائیندا۔ اودروں نتھیا لگا ڈرن، کر پرنام سیس جھکائیندا۔ رویداس پرے لگا کرن، ڈوری اپنے ہتھ وکھائیندا۔ ایس رو کے کہیا جے میتھوں کھوبیا تے میں تیرے ساہمنے لگا مرن، کیوں سیوا میری میتھوں چھڈائیندا۔ رویداس کہیا ایہہ تیرا میرا پرن، سر اُتے ہتھ ٹکائیندا۔ کاکا جس ویلے میں تے تُوں دوویں اکٹھے ہوئے پُرکھ اکال دی سرن، چرن کول اکو نظری آئیندا۔ یاد رکھیں جس ویلے تیرا ویلا آؤ مؤت دا مرن، میں اوس ویلے تینوں اک وار پچائیندا۔ اوہ پچے اوسے ویلے لگا چرن پھڑن، نیترو رو رو نیر وہائیندا۔ رویداس نے مٹی تھوڑی پٹی اتوں دھرن، دھرتی خاک اوبدے سیس وچ ٹکائیندا۔ جس ویلے میرا مالک آیا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ نتھیے کہیا دس رویداس، کچھ رستہ دے سمجھائیا۔ میں کس بدھ آواں تیرے پاس، پُرکھ اکال کیوں ملائیا۔ کس بدھ چکاویں میرا حساب، لیکھا پرہو کولوں کرائیا۔ رویداس کہیا میرے ہتھ وچ قلم دوات، جو لکھاں تِس نُوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کیوں اوس نے ساریاں دا اکو بن کے آؤنا باپ، گرمکھ بچے اپنی گود اٹھائیا۔ جس ویلے میں انترا اتما اوہنوں دتا آکھ، اوہ ضرور میری مٹے چلے بھگتاں دی رضائیا۔ اودوں وی ایہو دباڑا سی پنج وساکھ، جس دی بدل دینی شاخ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان کرپا کر کے بخش جاوے پچیاں والی دات، ایہو پحت جیہڑی گرمیت تیری جھولی پائیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ★

آکاش کہے برہمنڈ کھنڈ جس دا نوری عکس، اکثر اپنی کھیل کھلائیندا۔ جو میرے اُتے وسے عرش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیندا۔ اوہ چل کے آیا دھرت، زرگن نور جوت رُشنائیندا۔ سورپیر مردانہ بن کے مرد، مدد بھگتاں آپ کرائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹن آیا تشدد، حکم دھر دا سچ سنائیندا۔ کلجگ کاتی دینا بدل، سنجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ دو جہاناں کرنا عدل، بریخانہ آپ کھلائیندا۔ دُور دُراڈا جانہارا منزل، منزل اپنی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ آکاش کہے میں ویکھی چمک، نوراں دا نور نظری آئیا۔ جس دے نام دی برہمنڈ کھنڈ پیندی دھمک، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس سگھڑ بناؤ نے مورکھ مُکدھ احمق، احمدیئے نال رلائیآ۔ دھوتی ٹگا بودی مُچھ داہڑی سُتت، میل ملاؤنا نال تہمت، چار گنٹ ویکھ وکھائیآ۔ جے پریم نال نہ ہووے سہمت، شبد ڈنڈے نال لئے ملائیآ۔ جن بھگتاں اُتے کر کے رحمت، ریشماں کیرناں چشماں دئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ آکاش کہے میں ویکھی غرج، بھے بھیت سرب لوکائیآ۔ کرے کھیل انوکھا اسچرج، اچرج اپنی کار کھائیآ۔ کوڑی کریا میٹن آیا اندھیر گرد، گردش ساری ویکھ وکھائیآ۔ غریب نیانیاں ونڈن آیا درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیآ۔ جن بھگتاں پچھے پھرے مگر مگر، سگلا سنگ نیہائیآ۔ دو جہاناں تول کے وزن، نام کنڈے دئے چڑھائیآ۔ بھو کھلا کے جوت زرنجن، آد زرنجن ویکھ وکھائیآ۔ جو وست گر اوتار پیغمبر پچھے آئے منگن، سو سب دی جھولی دیوے پائیآ۔ سچ بھوتی نام چڑھائے رنگن، پرسوتی روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ چرن کول درسا کے اکو بدنن، خاکی بندیاں بندے دئے بنائیآ۔ سنت شہیلے لا کے انگن، انگیکار اکھوائیا۔ ویکھنہارا سخیان سئیاں زرنجن، ڈھولا جناوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا دیونہار وڈیائیآ۔ آکاش کہے میں ویکھیا نور، جگت اندھیرا رہیا مٹائیآ۔ جس نے موسیٰ سٹیا کوہ طور، جلوہ جھلک وکھائیآ۔ جس دا اگمی وجے تنبور، انراگی راگ الائیآ۔ اوہ مالک خالق پرتپالک ثالث لوک مات ویکھیا ضرور، جماعت اکو رہیا بنائیآ۔ بھگتاں میتا ٹھانڈا سیتا بھوپ روپ بن مزدور، ساچی کرنی رہیا کھائیآ۔ سب دا لیکھا دیوے ضرور، کوڑا فتور دئے گوائیا۔ حضرتاں دا حضور، مُفلساں دا نور، زرگن نرور نظری آئیآ۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، ساچی دھوڑ مستک ٹگا دیوے

لائیآ۔ آکاش کہے میں کی ویکھاں، نیچے اُپر دھیان لگائیآ۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی ریکھا، چہر چہن نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوت اگتی دھریا بھیکھا، اوڑا ویس وٹائیآ۔ مینوں ادھ وچکارے بیٹھے نوں سُنیا اک سنڈیشہ، جو دو جہاناں رہیا سُنائیآ۔ حُکمران ہو کے نر نریشا، نرگن اپنی دھار چلائیآ۔ چوٹھے جگ دا پچھلا چُکیا ٹھیکہ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ آگے سب دا ایکے نال ہو جائے ایکا، ایکنکار اکو نظری آئیآ۔ حُکم چلے دیش بدیشا، بدلی سب دی دئے کرائیآ۔ جو ویکھنہار ہمیشہ، سوہنگ سبج بن کے چنتا غم رہیا مٹائیآ۔ بھگت ادھارن جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب نوں رہیا سُنائیآ۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھے لیکھا، گر اوتار پیر پیغمبر دو جہان برہمنڈ کھنڈ جس نوں آد جگاد جگ چوڑی بن رسنا جہوا لکھ لکھ دین ودھائیآ۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی چرن کور دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ★

آکاش کہے میں تکیا نرنکار، نردھن سردھن ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو کرے پیار، گر اوتار گود بٹھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے اُجیار، پُری لوء نور رُشنائیندا۔ رو سس دیوے دھار، زمیں اسمان ونڈ ونڈائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی پاوے سار، بھو ابھیدا اپنے ہتھ جنائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، حُکم اگتی آپ الائندا۔ نو نو چار دئے ادھار، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت انڈج جیرج اُتہج سیج سب دا سانجھا یار، کھانی بانی اپنا میل ملائیندا۔ پُرکھ ابناشی سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی کھیل کرے اپار، دُھردرگاہی اپنا حُکم ورتائیآ۔ سرشٹی درشٹی کھولنہار کواڑ، آتم پرما تم دئے جڑائیآ۔ سنت سہیلا بھگت وچھل گِرو گِردھار، گہر گمبھیر گتی گہیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ آکاش کہے میں ویکھیا پرہ دا اک نقطہ، چکر گول رہیا وکھائیآ۔ مینوں پتہ نہیں لگا اوس دے مُدھ دا، انت سکیا نہ کھئے سمجھائیآ۔ کلجگ انت نرگن دھار ہو کے اُٹھدا، نرویر پُرکھ لئے انگرائیآ۔ دو جہان کدے نہ لکدا، اُپر پڑدا نہ کھئے پائیآ۔ جن بھگتاں ناتا جوڑ کے پیو پُت دا، پت پریشور ویکھ وکھائیآ۔ ساچا ویلا ویکھاں سہنجنا سکھ دا، نیتر لوچن اگھ کھلائیآ۔ غریب زانیاں ہر ہر پُچھدا، دردیاں درد ونڈائیآ۔ لیکھ مُکاوے کوڑ کڑیاری لٹ دا، ست سچ لئے پرگٹائیآ۔ وقت سہاونا سوہنی رُت دا، پت ڈالی رہی مہکائیآ۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر قائم مقام اپنا اک بنائیا۔ آکاش کہے میں ویکھیا قائم مقام، کعبیاں توں پرے نظری آئیا۔ جتھے وسے اک امام، عالماں دا عالم علما عالمین کرے پڑھائیا۔ جس دا کھیل سدا تمام، طمع کوڑی رہیا بدلائیا۔ ست سچ سمجھا کے اک گیان، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ پرتھی آکاش دا اک ودھان، دُھر فرمانا نال سمجھائیا۔ شاہ پاتشاہ دا اک نشان، شہنشاہ جھلائییا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، زمیں آسمان دوویں خوشی منائیا۔ رل مل میں تیرا تُوں میرا ڈھولے سانجھے گان، گھر گھر وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہیا نہ کھئے درمیان، گر اوتار دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا سانجھا اک اک دام، اقبال اکو دئے وکھائیا۔ کوڑی کریا صاف کر کے میدان، میزان بھگتاں دئے جنائیا۔ لیکھا جانے مشرق مغرب جنوب شمال، استعمال سب دا رہیا کرائیا۔ پرہہ دا قطعہ وڈا وشال، لوک مات نہ کھئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ اک نیکی جہی مثال، جیواں جنتاں دئے درڑائیا۔ آکاش توں پرے وڈا کھیل مہان، مہا اپنے وچ چھپائیا۔ اوس دا اچے تک کیسے نوں نہیں آیا گیان، بے انت بے انت کہہ کے سارے گئے سنائیا۔ آکاش توں اُتے ساڈھے تین سال اندر بنا دینا اُتے دا ودھان، پھیر لوک مات اُتے دئے ٹکائیا۔ اکو حکم منا کے سری بھگوان، آن سب نوں اک جنائیا۔ جس نے آد سرشٹی رچی آن، اوہ ویکھنہار بھگوان، دوجا جو آیا سو بچیاں وانگ آنجان، بالیاں وانگر گیا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سمگری دا سچ سامان، سمیں سمیں سمتی سمتی سہج سہج آپے لئے پرگٹائیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ★

آکاش کہے میں تکیا ست اصول، سرب سوامی آپ بنائیندا۔ جس دا اگم اکٹرا سکول، مکتب اپنا آپ کھلائییندا۔ جتھے ودیا اک معقول، دُھر دا حکم سنائیندا۔ کوئی وقت نہ جائے فضول، رحمت رحم آپ درسائیندا۔ جتھے جھگڑا مکے قاتل مقتول، عدالت اک وڈیائییندا۔ جتھے جنم کرم دا لہنا ہویے وصول، حساب کتاب ٹھیک درڑائییندا۔ جس دا جگ چوکڑی سدا سدا بنیا اک مضمون، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کھئے الٹائییندا۔ جس دا پن اکھراں والا قانون، کاتب قلم نال نہ کھئے لکھائییندا۔ سو دیونہارا سچ ثبوت، سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائییندا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج تت کلبوت، کعبہ اکو اک سہائییندا۔ سب توں وکھرا نرالا دس کے روپ، جو بن اپنا رنگ

چڑھائیندا۔ مالک ہو کے دُھر محبوب، محو اکو راہ وکھائیندا۔ دین مذہب دی حد وچ نہ آئے محدود، دروازہ بند نہ کھئے کرائیندا۔ عرش فرش توں جس دا اچا عروج، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ آد جگاد جو سدا رہے موجود، مُشکل سب دی ویکھ وکھائیندا۔ چوٹی چڑھ ویکھے منز لے مقصود، مسل مثال اپنی آپ بنائیندا۔ لیکھا جان کے تت وجود، بھیو ابھیدا سچ کھلائیندا۔ وجاونہارا ناد سچ تنبور، طبع طبیعت آپ بدلائیندا۔ بینتی کرنہارا منظور، آرزو اپنے لیکھے لائیندا۔ جلوہ گر اگتی نور، نورانہ ڈگمگائیندا۔ صوفیاں سدا مشکور، مل بھگتاں سوبھا پائیندا۔ درویشاں مزدور، مُفلس ہو کے کار کھائیندا۔ توڑنہارا عُرتِ غرور، نون سو اکھر اک سمجھائیندا۔ اپنا حُکم ورتائے ضرور، ظاہر ظہور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ آکاش کہے میری گئی عقل، سمجھ رہی نہ رائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر پرہ نے کیتے مُعطل، حق حقوق اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ بہہ کے اک دوجے ولّ تگن، بیٹھے دھیان لگائیا۔ کی اسیں ہو گئے شگن، پرہہ نون بھروسہ رہیا نہ رائیا۔ ہوئی ہوئی سہجے سہجے دسن، کتھا کہانی سرب سُنائیا۔ اسیں لوک مات کلجگ انت کوڑی کرپا نہیں گئے دھگن، اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔ مایا ممتا نہیں گئے کڈھن، دُھر دا حُکم نہ کھئے منائیا۔ ایسے کر کے پُرکھ سمرتھن، اپنا ویس وٹائیا۔ شبدي حُکم نال اسیں سب کچھ لگے چھٹن، اُجر رہیا نہ رائیا۔ پرہہ سرنائی اکو وار سارے رل کے منگن، دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پریتی اندر ہو گئے سارے مگن، پچھا یاد رہن کھئے نہ پائیا۔ جس اپائی سرشٹی اوہ سرشٹی دا بنے سجن، ساجن اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑی کرا کے مجن، منزل پنڈھ دئے مکائیا۔ تت وکار میٹ کے اگن، سانتک ست دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، ہرجن چاڑھ کے ساچی رنگن، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ پکرمی گرچن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر ★

آکاش کہے میں ویکھیا کھیل سچے ربّ دا، رابطہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہہ کے سجدا، سجده دو جہان کرائیا۔
 لہیاں لوک مات کیسے نہ لبھدا، بھجن واہو داہیا۔ نہیں پتہ اوس دی حد دا، کنارہ انت نہ کھئے جنائیا۔ دھام وکھرا اک الگ دا، سرگ
 رہیا سُہائیا۔ جتھے دیپک نرالا اکو جگدا، بن باقی تیل کرے رُسنائیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں کوئی اڈّ دا، گر اوتار پیر پیغمبر اکو چرن
 دھیان رکھائیا۔ بل زور نال نہیں کوئی آگے ودھدا، نمرتا وچ سرب سائیا۔ اوتھے لیکھا نہیں کوئی ترے گن اگنی آگ دا، پنج تت نہ کھئے
 لڑائیا۔ اوتھے خیال نہیں کوئی مکے کعبے حج دا، شودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے جگت ودیا نہیں کوئی دسدا، اکھراں والی نہ کھئے
 پڑھائیا۔ اوتھے ناتا نہیں کوئی پتا پُت ماں باپ دا، بہین بھائی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے رشتہ نہیں کوئی سجن ساک دا، دوست مٹر نہ کھئے
 وڈیائیا۔ اوتھے راگ نہیں کوئی تن رباب دا، سُرنگی تنبور نہ کھئے وجائیا۔ اوتھے کھیل نہیں سوال جواب دا، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔
 اوتھے جھگڑا نہیں شاہ نواب دا، شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ اوتھے مان نہیں کوئی کیسے راج دا، سیوک ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ اوتھے
 لیکھا نہیں کوئی حساب دا، چترگپت رائے دھرم نیڑ کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل اگئی پروردگار واحد دا، لاشریک اپنی کار کھائیا۔ اوہ نور
 ظہور قادر گاڈ دا، اک اکلّا ڈگمگائیا۔ اوتھے سُنہڑا نہیں کوئی آواز دا، انتر انتر اپنا حکم سُنائیا۔ ویکھیا کھیل سچے دربار دا، سچ
 سنگھاسن سوہبا پائیا۔ رُوپ انوپ ست پُرکھ سچے مہاراج دا، جس دا ثانی دوسر نہ کھئے وکھائیا۔ حُجرہ ویکھیا حق محراب دا، جس
 دی بنت باڈھی نہ کھئے بنائیا۔ اوتھے لیکھا لیکھیا دوآب دا، آبرو سب دی اکو جہی وکھائیا۔ اوتھے بھگت بھگونت اکو جہا جاپدا، جوتی
 جوت ڈگمگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اک دُو جے نُوں آکھدا، آخر فیصلہ دتا سُنائیا۔ ویکھو نچوڑ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے بھوکھت واک
 دا، پُرکھ اکال رہیا سمجھائیا۔ جو سب دے لیکھے واپدا، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں
 لہنا دیوے دیس دوآب دا، گوبند اپنے نال ملائیا۔ گوبند کہے کیوں میرا ہویا ملاپ، شبدي دھار ہو کے دیاں جنائیا۔ لیکھت والا میرا
 ہور واک، جو قلم شاہی دتی وڈیائیا۔ جیہڑی پُرکھ اکال کیتی بات، اوبدی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دا لہنا چُکاؤن آیا آپ، اپنا پھیرا
 پائیا۔ سیوک دا داساں دا داس، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے جاپ، پنت پاپی کر کے

پاک، پریم پیار دا جوڑ کے نات، سچ وست دے کے دات، آون جاون کٹ کے پھاس، نبج آتم کر کے واس، پون روپ رل کے وچ سواس، جنم کرم دی پوری کر کے آس، گھاٹ اپنے لئے لنگھائیا۔ گوہند کہے ایہہ گھاٹ میرا پتن، نئیئا نوکا اکو اک وکھائیا۔ پنج تت کایا جامہ پا کے پہلوں آیا دسن، ہن شبدی ہو کے پار لنگھائیا۔ پردے اندر آیا وسن، زرگن سوہنا روپ وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آیا رکھن، مہر نظر اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر آیا نچن، دھر دا سوانگ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرمکھ ورول تھوڑے مکھن، نام مدھانے صاف کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا دیونہار گوسائیا۔ گوہند کہے میں کیوں گیا آ، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا کوئی نہیں گواہ، بنا پُرکھ اکال شہادت نہ کھئے بھگنائیا۔ جن بھگتاں ہویا سہا، سہائک ہو کے سیو کھائیا۔ بھگتاں دی پھڑ کے بانہ، نندرا آس وچوں رسیا جگائیا۔ جنم کر کے دھرم کر کے ورن کر کے برن کر کے جو ہوئے گمراہ، مان ایہان اپنے نال رکھائیا۔ اہنناں دے اندر وڑ کے پھیر وی لا جاواں داء، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ ساچا میلا لوان ملا، ملّت اپنے نال رکھائیا۔ کوڑی کیریا کڈھ وبا، صاف سٹھرے دیاں جنائیا۔ جے سماں پا کے پچھلا چیتا گئے بھلا، میں نہیں بھلیا اہل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تھادے پچھے بچیاں بھیٹ چڑھا، سچے تھانوں دتا کرائیا۔ آپ اپنا مان مٹا، تھادے ڈھولے رسیا گائیا۔ سیدھا ساکھیات ملیا آ کے آپ خُدا، پرماٹما آتما جوڑ جڑائیا۔ ساری سرشٹی نوں آکھو ٹھوک وجا، آیا بے پرواہیا۔ جے کوئی آکھے تھانوں شُدا، ایہہ وی خوشی منائیا۔ کیوں تسیں اوس توں ہوئے فدا، جس دا فقرہ سارے رہے گائیا۔ آگے ہونا نہیں جُدا، مات گریہ نہ پھیر وکھائیا۔ رل مل بھگت بھگوان اک دوجے دا سوہلا لوگا، تُوں میرا میں تیرا چائیں چائیا۔ تسیں میرے مینوں اپنا لو بنا، ایہو تھادے بھگتی نظری آئیا۔ پھر جتھے چاہوں اوتھے دؤں چڑھا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جے آکھو سچکھنڈ دوارے سدا چرناں وچ لوان ٹکا، ٹکے سوہنے نام لگائیا۔ اپنی چھاتی اُتے لوان سوا، آپ تھلے تھانوں اُتے لوان رکھائیا۔ امرت سیر دیواں پیا، بے نظیر مکھ چوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان تھانوں کدے نہ لگے وا، تتی توی والا گرو ارجن تھادے دیوے گواہیا۔ جیہڑا شمس گیا کھل لہا، منصور پھاسی گل وچ پائیا۔ اوہ وی طوبی کر کے کہے خُدا، ایہناں دا ہونا سہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رہے جنا، جانشین ایہناں نوں دینا بنائیا۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماں، تیری گود اکو نظری آئیا۔ تیرا آد جگادی روپ نت نواں، جگ چوڑی ویس وٹائیا۔ میں تینوں رام رحیم خُدا واپگرُو کہ گاڈ کہاں، کی تیری صفت صلاحیا۔ کس بدھ تیری

سرفی ڈھہاں، نمو نمسکار کر کے خوشی منائیا۔ کس دواویوں تینوں لوان، لبہاں چائیں چائیا۔ سرفی بھگوان کہہا عیسیٰ موسیٰ محمد صدی چوڈھویں وقت آخیری میں بھگتاں اندر رہاں، اپنا ڈیرہ لائیا۔ مینوں سوئے حق حقیقت مُحبت پریم پیار توں ہور نہیں طمع، اکو لالچ میری ایہناں نالوں نہ ہونے جڈائیا۔ ایہناں دے اندر وڑ کے سواں، باہر نیند کھئے نہ آئیا۔ جے ایہناں نوں کوئی کوڑی کریا دا کنڈا جُہے میں اپنے ہتھ ایہناں دے پیراں ہیٹھاں ڈاہواں، اُپر رکھاواں تهاؤں تھائیا۔ کیوں کہ ایہہ بل میریاں وچ باہواں، چترہج ہو کے سیو کھائیا۔ بے شک ایہناں نوں وکھریاں وکھریاں جمیا ماواں، تتاں والا سریر دتا بنائیا۔ پر آگے سب دا اکو جہا ناواں، اکو گھر دیاں وڈیائیا۔ بے شک ایہناں دا وسنا وکھریاں وکھریاں گراواں، آگے اکو مندر دیاں بہائیا۔ نرگن ہو کے سدا تکدا رہاں گرمکھاں دیاں راہاں، رہبر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں جس ویلے جوت سروپ ہو کے آواں، انت جوتی جوت سارے لوان ملائیا۔ جے پچھے چھڈ کے جاواں، مینوں کوئی سرفی بھگوان کہے نہ رائیا۔ ایہہ مینوں مڈھ دیاں اداواں، بھگت تارن واسطے اپنا پھیرا پائیا۔ ساکھیات ہو کے درس دکھاواں، شبد جیکارے نال جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان تہاڈی بھگتی دا بھاگ، شکتی دا چراغ، ویکتی دا ویراگ، اپنے انتر پرگٹائیا۔ تہاڈے اُتے ترس کماوانگا۔ اپنی ہتھیں سیوک بن کے آپ ورتاوانگا۔ تین تین گئے سب دے آگے لاوانگا۔ چڑھا کے اپنے بیڑے، سچ ملاح اکھواوانگا۔ دُور ڈراڈا ہو کے نیڑے، نیڑے توں نیڑے نظری آوانگا۔ کوئن کوٹ جنم تہاڈے پکوان کھادھے ہتھیرے، اوس دا حصہ تہاڈی جھولی پاوانگا۔ جے تسیں ہو گئے میرے، میں تہاڈا ہو کے اپنی کار کماوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ صاحب ستگر ہویا کیرپال، اپنی دیا کھائیا۔ پھلکے ونڈے نال نال، سوہنی بنت بنائیا۔ گرمکھ سنگھ ورتاوے دال، گرچھی نام والی چلائیا۔ جل پیاؤنا سنگھ لال، راج نرین گروے دئے پھڑائیا۔ کیشن سنگھ رکھے تھال، پریم نال صاف کرائیا۔ پنجاں مل کے ہرسنگت دینا کھوال، بھکھیاں دینا رجائیا۔ ایہہ ست دا آہار، برہم مت دا پیار، دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھاں رت بسنت مؤلے بہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ دال روٹی کہے میں رہی تک، اپنا دھیان لگائیا۔ جگ چوڑی گئی تھک، بیٹھی آگھ اٹھائیا۔ کیوں اک وار بالمیک ایتھے رہ کے گیا سی دن اٹھ،

مرگشالا اُتے ڈیرہ لائیا۔ اوس دے کول سی اک اتھولی مینی گتھ، جس وچ جوں رکھے بھنائیا۔ اوہناں وچوں اک دانہ ایتھے گیا سی ڈھٹھ، جس ویلے اوہ آتما پرما تمانا نال جڑائیا۔ اوہ سب توں ہو کے وکھ، اپنے آپ وچ پچھتائیا۔ جس ویلے بالمیک ایتھوں باراں کوس آگے گیا ہٹ، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوتھے بھجے جوں تیراں جنیاں لئے چھک، اک دے نال باراں ہور ملائیا۔ اودھروں اک جوں دی آئی آواز، پاوے حال دُہائیا۔ بالمیک کتھے میرا تینوں آؤنا سچا سواد، مینوں ہن خاک وچ گیا رلائییا۔ بالمیک دی اندروں کھل گئی جاگ، پچھے اکھ اٹھائیا۔ دُھر دے حُکم نال کہا نہ ہو ناراض، تینوں دیاں درڑائیا۔ تیرا سب دے نالوں چنگا بنے سواد، رس ساچا روپ وٹائیا۔ جوں کہا کون میری پوری کرے خواہش، مینوں دے سمجھائیا۔ بالمیک کہا جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت تُوں اوس دا بننا کھاج، خواہ مخواہ نہ کھئے لڑائیا۔ اوس کہا مینوں دس اوہدے لبھن دی جاچ، کس بدھ ویکھاں اکھ کھلائییا۔ بالمیک کہا کلیا اوہدے سر تے ہونا تاج، دو جہاناں مالک بے پرواہیا۔ بھگتاں دی ہونی جماعت، سنتاں دا سنگ وکھائیا۔ انا تھان دا ہونا ناتھ، غریباں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ جوں کہا کی سچ مینوں کھاوے، دُھر فرمان دے سمجھائیا۔ بالمیک کہا ہاں اوہ بھگتاں راہ تکاوے، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ بالمیک کہا نال دعوے، حُکم دتا درڑائیا۔ جوں کہا کی اوہ ضرور ایتھے آوے، اپنا پھیرا پائیا۔ اوہدی کی نشانی کس بدھ سمجھاوے، مینوں دے درڑائیا۔ بالمیک کہا اوہ سوہنگ ڈھولا گاوے، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان اکھوائیا۔ ہر گھٹ اندر راوے، رہبر نور خُدا ئیا۔ بھگتاں دی ویل ودھاوے، ولدیت اپنی دئے سمجھائیا۔ جوں کہا کی بھگتاں تُوں بھکھا رکھاوے، ہور نظر کچھ نہ آئیا۔ بالمیک کہا نہیں اوہناں تُوں اپنی بتھیں آپ رجاوے، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ جیہڑا دے نہ کدی پچھتاوے، اوہ مالک آوے دُھردرگا بیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمیت سنگھ دے کارن پھیرا پاوے، روٹیاں دا لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ روٹی کھان نہیں آیا ٹکر، دُدھ پین دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جُگ چوکرئی دے وبار پچھے آیا اتر، دُور دُراڈا بے پرواہیا۔ ویکھیو کسے خرچ پچھے گھر وچ کریو نہ گھسّر گھسّر، سچ دیاں سمجھائیا۔ ایہہ سماں بڑا اوکھا ملدا مُشکل، لبھیاں بتھ کسے نہ آئیا۔ شکر کرو بھاگ لگا تھادی کُل، کُل مالک ہویا سہائیا۔ تسیں کی قیمت دیو تے کی چُکایو مُل، کون ترازو تول ٹلائییا۔ سچ پچھو تسیں میرے پیار پریم دے اگتی پھل، جنہاں دے وچ سُگندھی اندر دتی ٹکائیا۔

اچے وی رات دا لیکھا حساب کر لؤ کُل، بہتر اُتے انک نہ کھئے ودھائیا۔ ایہہ سنگت دا اصول، اصل رہیا درڑائیا۔ سب نے مل کے سیوا کرنی سمجھنا نہیں کوئی لگا محسُول، مثال نویں قائم کرائیا۔ ایس دا لہنا ساریاں نوں پہلی چیت توں پہلوں بوئے وصول، معقول دیاں جنائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان ٹہانوں کرے قبول، وڈے چھوٹے بُدھے ندھے نوجوان پردھ بال اپنی جھولی پائیا۔ لنگر کہے ہے پرہو مینوں چھکاؤنا نال پیار، گرمکھاں دینا کھوئیا۔ اپنا سنگھاسن ڈاہیں وچکار، چاروں گنٹ پنکت لینی ٹکائیا۔ ساریاں دے مکھ اندر پٹھ ہووے باہر، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ باقی لیکھا ہور وبار، جو کھاں توں بعد دئے لکھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی کرنی کار کھائیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر ★

آکاش کہے میں تکیا نظارہ، بے نظیر نظر اٹھائیندا۔ کرے کھیل اکم اپارا، پرم پُرکھ پرہ اپنی کار کھائیندا۔ ٹھاکاراں دا ٹھاگر سیوکار دا سیوک خدمتگارا، خادم اپنا روپ وٹائیندا۔ جُگ چوکرئی دیونہار ادھارا، لہنا دینا سب دی جھولی پائیندا۔ نیتر تکیا ویشٹ رام بالمیک بٹوارا، در ٹھانڈے سوہا پائیندا۔ تر تے جُگ دا لیکھا جس وچارا، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا سچ پریتی آپ وکھائیندا۔ جس دا کاغذ قلم شبد ناد دُهن شاستر سمتر وید پُران دیوے نہ کھئے احوالا، گیتا گیان سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جس دی کھوج کردے گئے گرو اوتارا، پیر پیغمبر راہ تکائیندا۔ وسنہارا حق مقامی پروردگارا، جلوہ نور خدائے پت پریشور پاربرہم جوتی جاتا ڈگمکائیندا۔ دھرتی دھرت دھول پرتمی آکاش کھولنہار کیوڑا، پردہ اوہلا دو جہاناں آپ چکائیندا۔ جوتی نور بخشنہارا رو سس سورج چند ستارہ، منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیندا۔ آد جگادی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ آکاش کہے میں نہیں دسن یوگ، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں دیوے درس اموگھ، زرگن سرگن زرگن اپنی کار کھائیا۔ پورب لیکھا لہنا دینا جان دھر سنجوگ، جُگ چوکرئی وچھڑے جگت جوگیشر تیشر لئے منائیا۔ جس دے نیتر لوچن نین درشن رہے لوچ، سو آسا منسا انتر آتم پور کرائیا۔ جنم کرم دا کٹ کے وجوگ، جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ آکاش کہے میں ویکھیا پُرکھ اکال دا رُوپ، انک کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ دین دایلا ہو کے پُنجیا اوس کوٹ، جس دا لیکھا سہج سُبھائیا۔ بھگتاں سد سہائی رُت، کل زُڑی آپ مہکائیا۔ پُورب لیکھا دیون آیا کُچھ، جنم جنم کھوج کھوجائیا۔ کرے کھیل آپ دُرست، دُوسر سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی مَول چُکائیا۔ آکاش کہے میں ویکھیا گُرمکھ گُر گُر لال، وجے سچ ودھائیا۔ راج نرین دا اک پیار، پریم ونڈ ونڈائیا۔ بالمیک دا لاپن آیا ادھار، لیکھا دُھر دا رہیا وکھائیا۔ ماچھوواڑے گوہند سیجا ستھر جو کیتا دتا دان، وست آگم جھولی پائیا۔ اوس دا انت آخیری حصہ پکیا پکوان، دو جہان خوشی منائیا۔ دیوتسر رکھ مَن وشن برہما شو سارے کر دھیان، نج نیتر لوچن نین آگھ کھلائییا۔ برہمنڈ کھنڈ ہویے حیران، ہر کا بھیو کئے نہ پائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال ڈھولے گان، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ دھرتی شبد آگمی سُنے نال کان، اتم انتر اپنا دھیان لگائیا۔ خوشیاں نال کھیل ویکھے سری بھگوان، ہر کرتا بے پروا بیبا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا رہیا چُکائیا۔ آکاش کہے میں پُورب لیکھا ویکھا چُکدا، چاروں کُنٹ آگھ کھلائییا۔ وقت سہنجنا ہویا سُکھ دا، بھنڑی رین خوشی منائیا۔ پُرکھ اباشی رُوپ دسے منکھ دا، سچکھنڈ نواسی اپنا بھیو چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیون آیا ساچا ور، وارتا اگلی پچھلی اپنے نال رلائییا۔ وچھوڑا کہے میں گیا آ، جُگ چوکری پندھ مُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پھیرا پا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ ویکھیا سچا لبھا نہ کوئی تھان، تھان تھنتر پھول پُھلائییا۔ کسے نے سُوَر کھادھا کسے نے کھادھی گان، سری بھگوان ایشٹ نہ کوئی منائیا۔ چارے کھانی دسی ویراں، چارے بانی دئے دُہائیا۔ گُر اوتار پکڑے کوئی نہ بانہ، پیر پیغمبر نہ کوئی سہائیا۔ مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھ کرن گناہ، جوٹھ جھوٹھ بھری لوکائیا۔ تیرتھ تٹ پھرے شیطان، گُردر مندر مسجد شُودوالے مٹھ ہووے لڑائیا۔ کلجگ جیو ہنس بُدھی ہوئی کان، من واسنا رہی گُرائییا۔ ساچا جھلے نہ کوئی نشان، نشانہ تیر نہ کوئی چلائییا۔ محبوب مُحبت وچ ملیا نہ کوئی مہرواں، عرش فرش پردہ نہ کوئی اُٹھائییا۔ جُگ چوکری وچھڑیاں سکے نہ کوئی ملا، اتم پرما تم اکو گھر وسائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دسیا نہ کئے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائییا۔ جُگ چوکری جس دا سندا رہیا ناں، شاستر سمرت وید پُران جس دی صفت صلاحیا۔ اوہ مالکان دا مالک شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، نرگن زرویر

نظری آئی۔ جو بھگتاں دا پورب لہنا دینا رہیا مُکا، سَتجگ تریتا دواپر وچھڑے کلجگ رہیا ملائی۔ رام وشیشٹ جنہاں دے بنے
 گواہ، شہادت سچ بھگتائی۔ جس دا گوہند لہنا رہیا مُکا، مُکمل اپنا حُکم منائی۔ اوتھے جھکدے ویکھ زمیں اسمان، سجدے کر کر
 دھوڑی خاک رمائی۔ سنت سُہیلے ساچا ڈھولا گان، ٹوں میرا میں تیرا دوچی دھار نہ کوئی دکھائی۔ دو سو پینتھ سال پچھوں پکيا اوہ
 پکوان، جس دا لیکھا دُھر دا نظری آئی۔ مہروان آیا ورتان، وارتا پچھلی نال رلائی۔ سنت سُہیلے آئے کھان، گُرمکھ اپنا پنڈھ مُکائی۔
 جنہاں دے انتر آتم برہم گیان، پرما تم دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائی۔ پکوان کہے میں
 کس بدھ پکا، تویاں اُتے دتا تپائی۔ میں ویکھیا کھیل سب کچھ اکھا، نیتر نیتراں نال ملائی۔ ایہ گوہند دا اگئی بھتا، جس نوں آتم
 سوانی سمجھ کوئی نہ پائی۔ اس دے انتر بھو انوکھا رکھا، پڑا نہ کھئے اُٹھائی۔ جس ویلے نامے دی گان جوائی دُدھ چُنکیا وچھا،
 چھتیاں بھوگ لگائی۔ اوس ویلے کھیل اگئی اک دسا، شبدي اک ورتائی۔ سُن حُکم سندیشہ دھرمی بچہ، بھو دیاں کھلائی۔ تیرے
 سیر نالوں غریب دا پکوان کرنا چنگا، کلجگ انت دیاں وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔
 پکوان کہے جس گُرمکھ مینوں کھادا، پریم میرے نال رکھائی۔ اوس نوں گوہند ملے پتا پُرکھ اکال دادا، دوہاں دا میلا سہج سُبھائی۔
 پچھلیاں نالوں آگے ہور ہووے وادھا، واسطہ پرہو اپنے نال جڑائی۔ بھوپاں دا بھوپ راجناں دا راجا، شہنشاہ بخشنہار سرنائی۔
 وچھوڑا کہے پرہ بدلن آیا سماجا، سمگری دُھر دی نال رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائی۔
 وچھوڑا کہے میں بھگنو تہاڈا کھڑا جانا چھڈ، مڑ کے نیڑ کدے نہ آئی۔ تسیں کدے نہ ہووے اڈ، پرما تم نال اپنا جوڑ جڑائی۔ کایا
 کعبے اندر اوس دا کریو جج، ساڈے تِن بتھ مندر لینا سُہائی۔ امرت آتم سچ پیالہ پینا رَج، نچھر جھرنا اک جھرائی۔ شبد اگئی ناد جائے
 وچ، دُھن آتمک راگ سُنائی۔ جوت زرنجن ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائی۔ میں ست سچ صدی ویہویں تہانوں دیاں آکھ، دُھر
 فرمانا اک سمجھائی۔ وچھوڑے والی بھل کے پھیر نہ کریو بات، باہر باطن اپنا رنگ رنگائی۔ تہاڈا مالک پُرکھ ابناش، جو سواس
 سواس رہیا سہائی۔ جو لہنا دینا پورب جنم دیوے لوک مات، جنم کرم ویکھ دکھائی۔ ویکھو شہادت دیوے بھڑی زین نال رات،
 اپنا حال سُنائی۔ مینوں سوہنی لگی جماعت، چار ورن ونڈ نہ کوئی ونڈائی۔ خوشی ہويا آکاش، دیون آیا ودھائی۔ جنہاں ڈھولا گایا

سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان ساچی گاتھ، ایتھے اوتھے لیکھا گئے مکائیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن پریتی ساچا ملے دھر دا
 راج، دھرو کولوں آگے دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ وچھوڑا کہے میں جانا تھ،
 گرمکھاں اندر رہن نہ پائیا۔ جنہاں نوں آگئی پرہ دی مت، من مت گئے تجائیا۔ اوہناں دے اندر اک رس، نو رس رس نہ کھئے
 وکھائیا۔ پریم پیار پریتی اندر گئے بجھ، ساچا ناتا لیا جڑائیا۔ جنہاں نے بھوجن کھادھا رچ، بھکھیاں بھکھ دئے مٹائیا۔ انت دوارے اپنے
 سد، سدھنے والا سچا رنگ دئے چڑھائیا۔ کبیر جلاہے نال مل کے پینا ہس، ناما دھنا تھادا بھائی دیاں وکھائیا۔ ایہ لیکھا زویداس
 چمارے ہتھ، پانہا گنڈھن والا قلم رہیا چلائییا۔ آگے ہون نہیں دینا تھانوں اڈ، وکھرا دھام نہ کھئے وکھائیا۔ ترے گن مایا بجا کے آگ،
 امرت جام دینا پئیایا۔ جس دھرتی اُتے بالمیک رہ کے گیا سی دن اٹھ، اوسے جگہ اپنا آسن لائییا۔ اوس دا لہنا مکاؤن آیا گرمکھاں دا
 کرن آیا اکٹھ، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ سچ پچھو چرناں تھلے دھرنی ربی ہس، دھول اپنی خوشی منائییا۔ مٹی دھوڑ خاک گاوے
 جس، ڈھولا راگ الائیا۔ ست دھرم دا جتھے کھلنا ہٹ، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا
 حکم اک ورتائیا۔ وچھوڑا کہے میں ہونا دُور، ہرجن نیڑ کدے نہ آئییا۔ جنہاں دا صاحب حاضر حضور، حضرت بے پرواہیا۔ انتر آتم
 بخشنہارا نور، دیا باقی کلاپاتی اک جگائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ست سچ دئے وڈیائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، گرمکھ اپنے
 رنگ رنگائیا۔ دھر دا مالک بن کے کنت کنتوہل، سنت سہیلا اک اکھوائیا۔ جنم کرم کر کے گئے جو بھول، تنہاں بھلیاں اپنا بھيو رہیا
 کھلائییا۔ پچھلا لیکھا سب نے کرنا وصول، حساب کتاب تھانوں تھائیں جھولی پائییا۔ کرنی دا کرتا دیون دا داتا دیاوان ہویا مشہور،
 ضرور ویکھے تھانوں تھانیا۔ گرمکھو تسیں اوسے دا نور، جسدا ظہور دو جہان نظری آئییا۔ مالک خالق پرتپالک سرب کلا بھرپور،
 ہر داتا اک اکھوائیا۔ بہاویں حاضر نہیں پھر وی لیکھا مُکا دے سنگھ کپور، جو پچھلا ساتھی سنگ نبھائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ وچھوڑا کہے میں جانا بھج، تھان واہو داہیا۔ گرمکھو تھادے نالوں ہو کے اڈ، منمکھاں
 اندر ڈیرہ لائییا۔ مینوں کوئی نہ سکے کڈھ، اوہ بیٹھے پرہو بھلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ سکے لہ، مندر مسجد شودوالے
 مٹھ ہتھ کسے نہ آئییا۔ میں تگاں اوتھے جتھے چھایا پیندا کول نہ، سکھمن ٹیڈھی بنک اپنا پنڈھ مکائیا۔ جتھے پنج وکارا لئے دب، کام

کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیا۔ میں اندر وڑ کے جوٹھ جھوٹھ و جاواں ند، ڈھولا سوہلا اک سُنائیا۔ سِری بھگوان نالوں کر کے اڈ،
 مَورکھ مُگدھاں سدا اُٹھائیا۔ جس ویلے ویکھاں بھگت بھگوان دی جد، نیتر نین اکھ نہ سکاں اُٹھائیا۔ میں وعدہ کر کے جاواں اج،
 وچھوڑا سب نوں رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے چاہو پُرکھ اکال دین دِیال نوں اپنے گھر لؤ سد، آتم انتر پرما تم نظری آئیا۔ درشن کرو
 چڑھ کے اُپر شاہ رگ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا میلا لئے ملایا۔ جس دا لما چوڑا وڈا چھوٹا بڈھا نڈھا جانے نہ کھئے کد، نور نور
 جوتی جوت دگمگائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تہاڈے اندر بیٹھا سج، ساجن ہو کے سہج سہج اپنا جوڑ
 جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ وچھوڑا کہے میں تہاتھوں جانا وچھڑ، وچھڑیاں میل نہ کھئے
 ملایا۔ جن بھگتو تہانوں کاہدا فکر، تہاڈا مالک پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس دے بھے بھو نال میں جانا نکل، پچھے پھر نہ مکھ بھوئیا۔
 شبد اگئی بننا تہاڈا مَتر، جس نوں گوہند کہہ کہہ سارے گائیا۔ ہُن کیہڑے بازاں نال لڑاؤ نے تتر، پریم پریتی اک سکھائیا۔ اُس دا
 کھیل بڑا وچتر، چلتر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جے پچھے گئے وچھڑ، آگے میلا لئے کرائیا۔ گل لائے بہریاں چکڑ، دُرمت میل دھوئیا۔ آتم سیج
 سہنجنی سہائے ساچا بستر، سانگو پانگ نالوں چنگی دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا اپنے
 لیکھے پائیا۔ وچھوڑا کہے میرا ویلا انت اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ گُرمکھو تہاڈی بدلن آیا تقدیر، ضمیر اپنی رہیا سمجھائیا۔ لیکھے لا کے
 شاہ حقیر، رنگ اکو رہیا چڑھائیا۔ پروردگار بے نظیر، نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ امرت جام پیا کے سیر، سرب روگ رہیا گوائیا۔ جس
 دی صفت کرے قرآن مجید، تیس بتیسے ڈھولے گائیا۔ سو تہانوں کرن آیا تبلیغ، کرے سچ پڑھائیا۔ تہاڈے نیڑ نہ آئے کوئی ابلیس،
 شیطان شرع نہ کھئے لڑائیا۔ وچھوڑا کہے میں کر کے جاواں نصیحت، دُھر دا حُکم منائیا۔ گُرمکھو تہاڈے اندر آ جاوے اصلیت، کوڑی
 کِریا باہر دینی کڈھائیا۔ پرہ دے کولوں لکھا لینی وصیت، مرن توں پہلوں اپنے گھر لے کے جاوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ وچھوڑا کہے میں مُکاؤنا پنڈھ، پاندھی بن کے دیاں جنائیا۔ گُرمکھو لوک مات چڑھنا
 ساچا چند، دُھر دا نور کر رُشنائیا۔ میں چاہندا تہاڈے بھنڈارے وچوں اکو ٹکڑا لوں منگ، جو چوٹھا حصہ نظری آئیا۔ جس نوں
 کھا کے مینوں پوے ٹھنڈ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ میں گواں اوبو چھند، جو ڈھولا رہے سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دے وچ اک

اند، پرمانند نجانند نال ملائیا۔ انکیکار کر کے لا انگ، وچھوڑا وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سورا سرینگ، برہمنڈ کھنڈ آپے کھوج کھوجائیا۔ وچھوڑا کہے مینوں کرو معاف، بینتی اک سُنائیا۔ میں بنیا رہیا گُستاخ، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ صدی ویہویں میری کھل گئی جاگ، آس نندرا دتی گوائیا۔ جاں ویکھیا میں جانیا بُجھیا تہاڈا مالک پُرکھ ابناش، سِری بھگوان نظری آئیا۔ میں بن کے داسی داس، نیوں نیوں سیس دتا جھکائیا۔ بینتی کر کے کہا پرہو توں وسیں انہاں پاس، میں پلُو رہیا چُھڑائیا۔ اپہ تیرا کھیل تماش، تیری بے پرواہیا۔ انتر آتم کر لا داس، نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ بھنڑی زین ویکھ رات، بھگتاں دی بنی جماعت، سوہنا دے دے ساتھ، انت آخیری جاواں آکھ، دات اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دے ساچا ور، صاحب ستگر تیری سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال دیاکھاؤندا اے۔ دین دیال آکھ سُناؤندا اے۔ وچھوڑے تیرا لیکھا پندھ مُکاؤندا اے۔ سنت سُوپیلے اپنے نال جوڑے، آتم پر ماتم گنڈھ وکھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی کوٹاں وچوں تھوڑے، جنہاں اپنی گود بہاؤندا اے۔ بانکے نڈھے بنا کے چھوہرے، موہرے اپنے آپ لگاؤندا اے۔ جو پریم پریتی اندر سوہنگ گاون دوہرے، دوہرا ناتا دوہاں نال بناؤندا اے۔ در آیاں کدے نہ موڑے، خالی جھولی سرب بہراؤندا اے۔ شبدا آگئی چاڑھ کے گھوڑے، پُریاں لواں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال تراؤندا اے۔ مہر نظر نال تراوانگا۔ محبوب ہو کے مُحبت اک سکھاوانگا۔ ساچے عرش عرُج، عرشاں توں اُپر آپ چڑھاوانگا۔ منزل دس کے اک مقصود، محفل ساچے گھر جناوانگا۔ آر پار دی پار کرا کے حدود، حضرت دُھر دا آپ ملاوانگا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید اک دُوچے نُون لِن بُوچھ، پردہ اوہلا آپ چُکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگت وچھوڑا لیکھ کٹاوانگا۔ جگت وچھوڑا لیکھ مُکائیکا۔ بھورا بھورا سچ بھنڈارا جو جن رسنا جہوا کھائیکا۔ اوہناں دیاں پُوریاں کراں لوڑاں، بھانڈا بہرم بھو تڑائیکا۔ اوتھے کی کرے وچھوڑا جنھے بھگت بھگوان دا جوڑا، دُھر دا سنگی سنگ وکھائیکا۔ آج توں وچھوڑے نُون جواب مل گیا کورا، تہاڈے نیڑے کدے نہ آئیکا۔ رات نُون سُنیاں تہاڈے اندر وڑ جاواں وانگ چوراں، سوئی سرتی شبدا سوانی آپ پلائیکا۔ نام دس کے منتر پھورا، فُرنے اپنے وچ سمائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیکا۔ وچھوڑا کہے میں ویکھیا کھیل بھگت کُل

دا، گل عالم دیاں جنائیا۔ ایتھے لہنا دینا نہیں کوئی قیمت مل دا، پریم پیار ملے وڈیائیا۔ بن ہر کرپا لوک مات نہیں کوئی لیکھا پھل دا، غنچہ کلی نہ کھئے مہکائیا۔ بن ساچے ستگر دو جہاناں سب کوئی زلدا، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ جو صاحب ستگر چرن پریتی گھول گھلدا، آپ اپنا جائے مٹائیا۔ اوہ اوس کندے اُتے تُلدا، جس دا وزن اٹھاراں بہار کہہ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل اکم اتھار پُرکھ اکال اتول اٹل دا، بے مثال مسل اپنی رہیا بنائیا۔ سنت سہیلا کدے نہ زلدا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے مینوں یاد آگئی پھیر پہلی تاریخ، جس دن بالیک چلیا بن کے رابیا۔ جوں کہا میں کردا رہیا اڈیک، تن جگ دھیان لگائیا۔ وششٹ کہے میں آگھ کے گیا ٹھیک، میلا ہونا سہج سُبھائیا۔ رام کہے میں کرن آیا تصدیق، شہادت دیاں بھگتائیا۔ دوہاں بالیاں دا رُپ اک راجا تے اک چیوٹی بنیا باریک، گوبند دوہاں میلا سہج سُبھائیا۔ اوسے دے وچ توفیق، جو وچھڑے رہیا ملایا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا سدا وسے نزدیک، گھر گھر سوہا پائیا۔ جس دا آد جگاد کوئی نہیں شریک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو دیون آیا سچی ترتیب، مارگ دُھر دا رہیا وکھائیا۔ لہنا دینا چُکاوے شاہ حقیر، غریباں دوہاں گود بٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے جاگے اج نصیب، دکھڑے دتے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن نُور کرے رُشنائیا۔ دھرنی کہے کچھ میتھوں لو پُچھ، میں اپنا لیکھا دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کیتا سچ مچ، ساجن ہو کے دیا کھائیا۔ پریم پیار پریتی اندر گیا رُجھ، نہ رکھی اپنی کوئی مان وڈیائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے سَت، چھوٹے بالیاں ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر بخشی اک سرنائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشی بند بند، بندنا اک جنائیا۔ مینوں آیا اوہ اند، جو اندپُری والا گھر رانی بھوگ گیا لگائیا۔ اوس دی انت اخیر ونڈ، کپڑی دا لیکھ مکائیا۔ مالک ہو کے سورا سرینگ، ننگی پیریں سیو کھائیا۔ بھکھا رہے نہ کوئی لاڈلا چند، دردیاں درد ونڈائیا۔ لوک لجا نہ کوئی سنگ، خوشیاں نال سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرنی کہے جس ویلے سوہنی بیٹھی پنکت، بہین بھائی نظری آئیا۔ رُپ وکھرا چڑھیا رنگت، خوشی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ اکو آس اکو منگت، اندر اک دھیان جنائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا دُھر دی سنگت، سَت ستوادی سوہا پائیا۔ بودھ اگادھے اگئی پنڈت، جنہاں ہوئی نام پڑھائیا۔ نانا ٹٹ گیا جیرج انڈج، اُتبھج سینج نہ کھئے بھوائیا۔ جن

بھگتو تہانوں آکے کیسے دی کرنی پئے نہ منت، آن جاون لگھ چوڑاسی پھند دتا کٹائیا۔ سچکھنڈ دوارا تہاڈی سدھی سمت، چتر گپت
 راجا دھرم راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ تہاڈی ویکھ کے جنم جنم دی ہمت، ہم ساجن لیا بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، تہانوں کر کے باہر وچوں سورگ جت، سچ دوار چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی
 کرنی کار کٹائیا۔ دھرنی کہے میں گرمکھ ویکھیا خوشحال، زویداس چمارے ملی وڈیائیا۔ جس دے ہتھ پریم کڑھی دال، سو دلیر
 رسیا گوائیا۔ جس ویلے پے گئی وچ تھال، ترے وستو روپ وٹائیا۔ اوہنوں کھا کے شاہ کنگال، اکو روپ گئے وٹائیا۔ اتم میلا دین
 دیال، جگت وچھوڑا دئے گوائیا۔ ایتھے اوتھے کرے سنبھال، دو جہاناں لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ تھال کہے جس ویلے مینوں کیشن سنگھ کیتا صاف، ویلا لالو چیتے آئیا۔ سب دے گناہ ہوئے مُعاف، پچھلی بھل رہی نہ
 رائیا۔ آگے سب دا اکو باپ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دا آد جگادی جاپ، تُوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ سو صاحب سوامی
 نظری آئے ساکھیات، سوچھ سرؤپی روپ وٹائیا۔ جس ویلے لال سنگھ رکھے گلاس، پورب جنماں سیوا لیکھے پائیا۔ راج نرین بھریا
 آب حیات، صبر پیالہ دتا بنائیا۔ دھرنی کہے مینوں بنا کھادھیاں آیا سواد، کیوں گرمکھاں میرے اُتے بہہ کے خوشی منائیا۔ جنہاں
 دے اندر دھیمی دھیمی آواز، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا لیکھے پائیا۔ دھرنی
 کہے میں کھولی آگھ، اپنی لئی انکڑائیا۔ پرم پُرکھ دا کھیل ویکھ پرتکھ، پارکھو آیا بے پرواہیا۔ حقیقت وچوں بھگتاں دیوے حق، خالی
 جھولی سرب بھرائیا۔ سچ بھنڈارا جنہاں لیا چھک، آگے سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ وچھوڑا جگت والا جگیاسواو تہاڈا کھڑا گیا چھڈ،
 پچھے مکھ بھوائیا۔ اپہ مننا پئے سچ، ست پرہو درڑائیا۔ کایا ماٹی کچ، گگریا ساڈھے تِن ہتھ وند وندائیا۔ میلا ہویا نال سبب،
 پُرکھ اکال ملیا جھب، سنت سُہیلے سجن لبھ، کرماں دبی سرتی لئی جگائیا۔ نو دوارے پار کر کے حد، دسویں سنایا اپنا چھند،
 خوشی کر کے بند بند، دُکھڑا رسیا مٹائیا۔ تسیں پرسن ہوئے اند، تہاڈے صاحب نے اک جوں دا دانہ لیا ڈنگ، ڈنگ تہاڈے گھر
 ٹپائیا۔ وچھوڑے دے تھان ملے اند، اندھیرے دے تھان چڑھے چند، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد

جُگادی جوت شبد دھار سدا بخشند، گر اوتار پیر پیغمبر جس دے در توں رہے منگ، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ
سوامی انترجامی نہکرمی نہکامی ٹھاڈے سنگ سورا سربنگ، وچ وربھنڈ رنگ اپنا رہیا رنگاٹیا۔

★ ۳۰ پھگن ۲۰۲۱ پکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُر ضلع امرتسر ★

بیس اکیس کہے میری نمسکار، نمونو پرہو سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی چرن کول بلہار، پت پرمیشور اک سرنائیا۔ سو پُرکھ
زرنجن ٹھانڈا بخش سچا دربار، ہر پُرکھ زرنجن تیرے آگے منگ منگائیا۔ اک اونکار کر پیار، آد زرنجن زرنجن نور نور رُشنائیا۔ ابناشی
کرتے چرن دھوڑی مستک دے چہار، سری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ پاربرہم پرہہ ڈھیہ پئے دربار، دینن ہو کے منگ منگائیا۔
جگ چوڑی تیرا تكدے رہے وبار، ستجگ تریتا دواپرکلیجگ جگت ہنڈھائیا۔ حکم مندے وینہدے رہے گرو اوتار، پیر پیغمبر
سیس نوایا۔ وشن برہما شو در درویش بن دے رہے بھکھار، زرنجن خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کروڑ تیتیسا دور ڈراڈا منگدا رہے دیدار،
آد جُگادی دھیان لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ تیرا پساں، پُری لوء آکاش پاتال خوشی وکھائیا۔ رو سس تیرا نور اُجیار، منڈل منڈپ
سوبھا پائیا۔ زرنجن سرگن تیرا کھیل اپار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ چارے کھانی کر کے خبردار، چارے بانی راگ الاٹیا۔ سُن سُن تھکے
وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان دے ڈہائیا۔ انجیل قرآن کلمہ نبی رسول رہے اُچار، بودھ اگادھا اک پڑھائیا۔ نو کھنڈ
پرتھی ست دیپ جنگل جوہ ویکھ پہاڑ، ٹلے پربت سمنڈ دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بولدے ویکھے جیکار، شبد ناد دھن
شنوائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھے گرو دوار، ماٹی گارا جوڑ جڑائیا۔ سر سرور تیرتھ تھ ویکھے کینار، گنگا گوداوری جمن
سُستی کھوج کھوجائیا۔ راہ تكدے ویکھے تیرا تیئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اٹھائیا۔ بھگت شہیلے کرن پکار، گر دس منگن
سرنائیا۔ کاتب بن بن لیکھا لکھ کے گئے آگم اپار، الکھ آگوچر آگم اتھاہ تیری وڈیائیا۔ بھوکھتاں وچ ہنڈا رہیا اظہار، تعریفان وچ
جگت لوکائیا۔ ناداں وچ وجدی رہی دھنکار، راگان وچ سوپلے جگت سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے
ساچا ور، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ بیس اکیس کہے میرا ہویا اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے جھکدے ویکھے پیر، پیغمبر گر

اوتار اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کھیل ویکھیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ فقیر، حقیر بے نظیر اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوڑی بدلہارا تقدیر، تدبیر اپنی
 دے سمجھائیا۔ کوڑی کریا میٹنہارا لکیر، سیج ست لے پرگٹائیا۔ داتا جودھا وڈ سوربیر، حاکم حکم اک منائیا۔ نام کھنڈا بتھ شمشیر،
 لہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ دو جہاناں گھتنہار وپیر، چوڈاں طبق پھول پھلائییا۔ مرید مُرشد دستگیر، واحد نور اک خدائیا۔ سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ ابناشی منزل چوٹی چڑھ اخیر، مقامے حق سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔
 پیس اکیس کہے میں منگان منگ، پُرکھ اکال اوٹ تکائیا۔ میرا لیکھا گیا لنگھ، اگلا پردہ دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چھڈی سیج
 پلنگ، مایا ممتا موہ دیاں تجائیا۔ میرا میل ملاوے جو چھڈ کے گیا پُری اند، سورے سرینگ تیری سرنائیا۔ جس نوں تتان والا
 کھندے گجری دا چند، شبدی داتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں بن جائے سنگ، آد انت نہ کھئے ٹڑائیا۔ ستجگ ست ستوادی اپنی دھار
 گنڈھ، آتم پر ماتم پردہ لابییا۔ جگت ڈباگن وچھوڑا چُکے رنڈ، کنت سہاگی اک ملائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر
 ویش اکو چھند، دُھر دا ڈھولا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست سیج دے سرنائیا۔ پیس اکیس کہے
 میں منگان ٹھانڈے دربار، اکھ نرنجن تیری اک سرنائیا۔ پُورب لہنا پچھلا نوار، مارگ اگلا دے سمجھائیا۔ میرا لیکھا مُکیا جگ
 چار، کلجگ اتم ڈیرہ ڈھائیا۔ ستجگ ساچی دس سچی دھرم سال، جنھے شاہ حقیر سوہبا پائیا۔ دین مذہب نہ کھئے جنجال، اوج
 نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ ایکا دوآ نہ کھئے جیکار، اکو تیرا نام صفت صلاحیا۔ ٹوں مالک خالق پروردگار، پاربرہم پت پریشور تیری اک
 سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی مہروان، محبوب مُحبت دے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در تے کر انت نِمسکار، اپنا لیکھا گئے
 مُکائیا۔ سیج بینتی کر ارداس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دے وکھائیا۔ پیس
 اکیس کہے میں رہی مُک، ویلا انت دے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اگئی اٹھ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائییا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوے
 ہنگتا کڈھ کُٹ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں اُپر آ کے تھ، سنت سہیلے گر مکھ لے جگائیا۔ ست سہاؤنی ہووے تیری رُت،
 پت ڈالی لے مہکائیا۔ تیرا میلا ہووے گوہند نال تیرے سَت، جوتی شبدی وجے ودھائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر بیٹھا لک، ساڈھے تیر
 ہتھ کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ انتر آتم جام پیا گھٹ، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ جیہڑی لو تیرے نالوں گئی چھٹ، سو اپنے نال لے ملائییا۔

بھاگ لگا کایا بُت، بُتخانے سوہا پائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں ابناشی اچت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دے سچّی سرنائیا۔ بیس اکیس کہے میرا آخیری دین، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نون گناؤندے رہے گنتیاں وچ گین گین، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ جس دا شبد اشارے نال دس کے گئے چنہ، سو چنتا سب دی رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار بے پرواہیا۔ بیس اکیس کہے میری آخیری رات، بہڑی زین دے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دواپیوں منگاں اک سوغات، بن بھکارن جھولی ڈاہیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ میں تگاں پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ کڑیاری پیندی ویکھی راس، جوٹھ جھوٹھ نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ سچ وست ہر کا نام کیسے نہ پاس، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ میں لکھ چوراسی اندر ویکھیا مار کے جہات، بجر کپائی پردہ آپ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جانے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا کرن سرب پڑھائیا۔ پاربرہم برہم جڑیا کیسے نہ نات، لکھ چوراسی گھر گھر کوڑی ہووے کُرمائیا۔ امرت بوند ملے نہ کیسے سوانت، کول ناہ نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے آکھ، سندیشہ شبد سنائیا۔ کلجگ انت آخیری آوے آپ، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا رُپ رنگ ریکھ نہ کوئی ذات، دین مذہب نہ کھئے جنائیا۔ جو ہر گھٹ اندر رکھے واس، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی دات، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ سو میری پوری کرے آس، زین آخیری رہی کُرائیا۔ جس دا حُکم لیکھے ورتے لیکھا قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جُڑائیا۔ اُس دے آگے نہ کوئی سوال نہ جواب، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں انت کرن آئی آداب، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ مینوں ملنا انت آخیری وکھرا سرب تون خطاب، خطا میری ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کڈھ نہیں سکے حساب، بے انت بے انت کہہ کے پلو گئے جُھڈائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک شاہ نواب، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دے چکائیا۔ میرا لیکھا چکے کلجگ انت، ویہ سو اکی بکرمی دھیان لگائیا۔ کِریا کرے سری بھگونت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جس دا حُکم جگا جگنت، دو جہان نہ کھئے میٹ مٹائیا۔ جو نت نوت پرگٹاونہارا ساچے سنت، گر مکھ سجن لے جگائیا۔ جو آتم پر ماتم میل ملانہارا نار کنت، سیج سہنجی دے وڈیائیا۔ جس دی ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی مؤلنی رُت بسنت، باراں ماس اکو رنگ رنگائیا۔ سو پاربرہم پت پریشور پورن

بھگونت، پروردگار سانجھا یار واحد اک اکھوائیا۔ جس نے ستجگ ساچی بناؤنی بنت، دھرم دوار دئے وڈیائیا۔ جس دا اکو چلنا منت، جیو جنت دئے سمجھائیا۔ جو بودھ آگادھا بن کے آیا پنڈت، چوڈان وڈیا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بیس اکیس کہے میں ہوئی درویش، گھر ساچے الکھ جکائیا۔ میرا پورب چک جائے لیکھ، آگے ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دا چڑھن والا سمت مہینہ چیت، چیتن سب نون دئے کرائیا۔ شبد سندیشہ دیس پردیس، دُھر درباری آپ سنائیا۔ حُکے اندر بدل کے وشن برہما شو گنیش، شنکر پنڈھ مکائیا۔ سچکھنڈ سہا کے اپنا دیس، تھر گھر پردہ دئے اٹھائیا۔ سُن اگتی کھیلنہارا کھیڈ، بھیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ جس دا آد جگادی جوتی جلوہ نوری تیج، تخت نواسی شاہو شاباشی پُرکھ ابناشی اک اکھوائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، حُکے اندر سیو لگائیا۔ سو مالک دو جہانناں اک نریش، نر نرائن زینکار اک ہو آئیا۔ جس دا شاستر سمتر وید پُران لکھ نہ سکے لیکھ، کھانی بانی انت نہ کھئے جنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ گھٹ رہیا ویکھ، صدی چوڈھویں بیس اکیس ہر جگدیشا اپنا بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ بیس اکیس کہے میں چھڈیا جھگڑا، اتم آواز رہی جنائیا۔ مینوں مارگ نظری آئے آگلا، جو پُرکھ اکال رہیا لگائیا۔ کلجگ پچھے ستجگ اک دوجے دا ہووے بدلا، تبدیلی ریتی نیتی وچ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں آخری ویکھے مزلا، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ پارہم پت پریشور کیسے ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت جنگلا، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ جو لیکھا جانے سرب سکلا، سب دا مالک اکو نظری آئیا۔ سو کلجگ کوڑ کڑیاری میٹے پگلا، بؤرا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ بیس اکیس کہے میں ویکھن آئی وادھا، ودی سدی دوویں بیٹھی مکھ چھپائیا۔ کرے کھیل گوبند گر نال پُرکھ اکال دادا، گرمکھ دیونہار سچے وڈیائیا۔ جس نے رچن رچائی آد سو لیکھا جانے جگ جگادا، چوکرئی اپنا حُکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے رہے آسا، بھوکھتاں وچ بیان لکھائیا۔ چرن کول دھردے رہے بھرواسا، کر بینتی منگ منگائیا۔ کون ویلا کلجگ پرہہ نرگن نور ہووے پرکاشا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جسدا کھول نہ سکیا کوئی خلاصا، بھیو ابھید نہ کوئی سمجھائیا۔ اشاریاں نال کردے گئے باتاں، حُکے اندر حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔

پُرکھ اکال کہے سُن بیس اِکیس، دُھر فرمان دیاں جنائیا۔ ایہ کھیل ہر جگدیس، جگتیشور ویکھ وکھائیا۔ جس دی صفت کرن راگ
 چھتیس، تیس بتیس ڈھولے گائیا۔ جس دی کلمیاں وچ حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ سو مالک اِکو ٹھیک، ٹھاکر نظری آئیا۔ جو
 لکھ چوراسی لئی جیت، گڑھ ہنکار سرب ٹڑائیا۔ تیرا لہنا گیا پیت، انت چرن کول ملے سرنائیا۔ اگے ست ستوادی بدلے ریت، پت
 پُت دئیے بنائیا۔ ساچا سوہلا دس کے اِکو گیت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، مُلا مسائک شیخ دے درڑائیا۔
 ساچی کر کے آپ تبلیغ، تابعداری اِک وکھائیا۔ آتم پرما تم دس کے ولدیت، ملکیت اِکو گھر وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ دیونہارا
 ترتیب، جگ جگ لیکھا دئیے چُکائیا۔ ویکھنہارا ہست کیت، انڈیٹھ اپنی دھار پرگٹائیا۔ ساچی دس کے شبد پریت، سرت سوانی لئی
 اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُچ نیچ، راؤ رنگ اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا اِک اکھوائیا۔ بیس
 اِکیس کہے مینوں انت آخری اِک چا، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ جن بھگتو میری سُنو صلاح، دُھر دے حُکم نال جنائیا۔ سب دا مالک
 اِکو ملاح، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ اوس دا سمرو اِکو نال، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جو رام رحیم واپگرؤ اللہ رہیا اکھوا، جلوہ گر نور
 ظہور کرے رُشنائیا۔ اوس دے اگے سارے کرو دُعا، بینتی اِکو اِک جنائیا۔ تُوں پرما تم سب دا سانجھا اِک خُدا، خُدی تکبری دے
 مٹائیا۔ جس تُوں سجدہ کردے گئے آدم حوّا، شنکر پاربتی نال منگدا گیا سرنائیا۔ اوس دے اگے کھیل کوئی کرے نہ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ویہ سو اِگی کہے سُنو جن سنت، شبد سندیشہ دیاں سُنائیا۔ ٹھاکر دا سُن
 لو منت، منتو حل وکھائیا۔ جہنوں کہندے گئے بے انت، سو پردہ رہیا اُٹھائیا۔ اِکو نور جوت سری بھگونت، رکت بوند وند نہ کوئی
 وندائیا۔ جو آد جگادی سب دا کنت، کنتویل سچا شہنشاہیا۔ تہاڈا میلا اوس دے نال انت، جو انتشکرن دا مالک سد اکھوائیا۔
 دو جے در نہ ہوئیو منگت، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کیسے دے کول پچھلی رہ نہیں گئی سند، لیکھا سب دا دتا
 چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے آپ اُٹھائیا۔ بیس اِکیس کہے سُنو گرمکھ، مُفت دیاں جنائیا۔ بن
 پُرکھ اکال ملے نہ کوئی سُکھ، دُکھاں بھری لوکائیا۔ جس دی دھاروں آئے اُٹھ، آتم پرما تم روپ وٹائیا۔ اوس دا پردہ ویکھو چُک، جو
 تہاڈے انتر رہیا ٹکائیا۔ پیارے ہو کے لو پُچھ، پریم اپنا لو منائیا۔ اوہ دیونہارا سب کچھ، شبد بھنڈار ست ورتائیا۔ دین دیال ہو کے

جاوے تھے، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ امرت جام پیاوے گھٹ، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ ساڈا آون جاون لیکھا جاوے مُک، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ جیہڑا نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ بیٹھا رہیا الوپ ہو کے چپ، ساکھیات کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ سو صاحب سوامی پہلی چیت ہونا خوش، خوشحالی تہاڈی دئے بنائیا۔ کور کُریارا پینڈا گیا مُک، سچ ونجارا لئے پرگٹائیا۔ جس نے گوہند بنایا اپنا پُت، لوک مات دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا کار کھائیا۔ بیس اکیس کہے میں گرمکھاں دسٹاں، دُھر دا حال جنائیا۔ میں پرہہ دا درشن پایا اکھاں، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ خوشیاں نال بہہ کے ہسٹاں، انت آخری دیاں درڑائیا۔ جن بھگتو سدا مل کے تہاڈے وچ وسان، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ میں ناتا چھڈیا پتھر اٹاں، مٹی گارا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کٹ دہتھڑ مار کے پٹاں، بُتخانیان دیاں درڑائیا۔ ویکھو اگلے سمت کی نکلدا سٹہ، - - - - - صاحب ستگر ویکھ جیہڑا بھگت دوارے کاغذ دیبا چٹا، اوسدا لیکھا کل نوں دینا لیکھائیا۔ جس دے حُکم نال ست دھرم دا چلنا سک، دو جہاناں حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بیس اکیس کہے میں دیواں انت ودھائی، سُنہیڑا سچ سُنائیا۔ ابناشی کرتے کھیل رچائی، رچنا ویکھے تہاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے سرنائی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پیر پیغمبر منکن دُعائی، نیوں نیوں دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ چار جگ دا بھوکھت دیوے گواہی، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ پچھلا لیکھا رہیا مکائی، مُکمل اپنا حُکم منائیا۔ اگلا مارگ اک درسائی، دہ دشا دئے جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش گاون چائیں چائیں، مدھر دُھن راگ لائیا۔ دھرنی دھرت دھول منڈل منڈپ آکاش پاتال پرکاش کرے رُشنائی، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم میلا ہووے سہج سُبھائی، جوگ ابھیاس ہٹھ تپ سنیاں ویراگ تیاگ نہ کھئے جنائیا۔ نج نیتر لوچن نین تگے اکھ گوسائیں، درس دیوے پرتکھ، ساکھیات نورو نور نظری آئیا۔ نوں میرا میں تیرا بھگت بھگوان گاؤنا جس، لیکھا مُکنا تیرتھ اٹھسٹھ، سچ اشنان انتر آتم دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ دُھر دا حُکم ہر کرتار، جگ کرتا آپ جنائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ وچ سنسار، من مت بُدھ بھیو کھئے نہ آئیا۔ ساچی کرنی کرے آپ کرتار، اکل کل دھاری اپنی کھیل کرائیا۔ بیس اکیس تیرا ویکھ کے سرب احوال، دین دیال ہوئے سہائیا۔ تیری لیکھے لگے گھال، کیتی گھال تیری جھولی پائیا۔ آگے چڑھنا بھگت بھگونت دا سال، پنڈت پاندھا بھیو کیسے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا

لکھنا کمال، قلم شاہی بیٹھی اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال بنا دلال، وچولا بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکنا شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک اکو رنگ وکھائیا۔ سوا پھر سرب دھیان، چرن کول کول چرن بخشے اک سرنائیا۔ جیہڑا اچے تک مہر نظر نال دتا نہیں کیسے گیان، سو محوان ہو کے مہر نظر دیوے ٹکائیا۔ چرن دھوڑی بخش اِشنان، دُرمت میل پرے دیوے کرائیا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، سچکھنڈ سچّی دھرم سال بخشے سرن سرنائیا۔ جو منگان منگدا رہیا زوال، سمت چوڈاں دا احوال، اگّی سو کوس دا خیال، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سمیں دا ساچا سمت، جس دی منگ منگدے کئے صوفی فقیر گر اوتار پیغمبر اپنی جھولی ڈاہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اُس دی دو جہان بنا کے بنت، جسٹوں کوئی نہ سمجھے سنت، دُھر دا کھیل سری بھگونت، کرے کرائے آدی کنت، قُدرت دا مالک، خلق دا خالق، بھگت دا ثالث، خالص خاص دئے جنائیا۔

سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے

★ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پہلی چیت کہے شہنشاہی سمت، سماں سماں دتا بدلائیا۔ سچکھنڈ دوارے گر اوتار پیر پیغمبر ہو گئے منگت، تہر گھر بیٹھے سیس نوائیا۔ کر ڈنڈاوت دُھر چرن مِتت، سجدہ سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے آگے رہی کوئی نہ بمتت، حوصلہ آور نہ کھئے جنائیا۔ نو نو چار جگ چوکڑی تیرے پریم پیار دا کھادھا نمک، نرگن سرگن سرگن تیری کار کھائیا۔ جھگڑا مُکا کے سورگ جتت، لوک پرلوک دو جہان پُری لوء آکاش پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دے وکھائیا۔ سمت کہے میرا مالک شہنشاہ، سو پُرکھ نرنجن اک اکھوائیندا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لہنے سرب مُکا، پرتھمی آکاش کھوج کھوجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول بہا، دُھر فرمانا اک سمجھائیندا۔ اکو پُرکھ اکال لینا منا، پروردگار اکو نظری آئیندا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا، لکھ چوراسی گھٹ گھٹ واسی اپنا بھيو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ شہنشاہی سمت کہے میں گیا آ، ستجگ دیواں مان وڈیائیا۔ دو جہاناں اک ملاح، پاربرہم دیاں

وکھائیا۔ جس دے در تے کوئن کوٹ وشن برہما شو سیس رہے نوا، نیترا آگھ نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے بیٹھے
 دھر دا ڈھولا رہے گا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سو مالک خالق بے پرواہ، پت پرمیشور اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔
 پورب لہنے سرب مُکا، مُکمل اپنا حُکم منائیا۔ نوری جلوہ اک خُدا، واحد لاشریک شہنشاہ اپنا بھيو دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت کہے میں گیا چڑھ، چڑھدی کلا اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال دا پلُو لیا پھڑ، دوجی اوٹ
 نہ کھئے تکائیا۔ دو جہان رہے ڈر، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کرے تھر تھر، دھولا اندر باہر دئے دُبائییا۔ کون جانے
 کرتا پُرکھ کی رہیا کر، کرنی دا مالک بے پرواہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا کھیل رہیا جنائیا۔ شہنشاہی
 سمت کہے سُنو جن بھگت، دھر سندیشہ دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دا سوہنا وقت، نو نو چار پچھوں کرے رُشنائییا۔ بھيو چُکا کے
 عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے کر کر ترس، گر چیلے لئے ملائییا۔ گر مُکھاں پوری کرنہارا غرض، عرض آرزو اپنی
 جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا رہیا درڑائیا۔ سمت کہے میں دیون آیا سندیشہ، رُٹری رُت نال
 بدلائییا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جوت سروپی دھریا بھيسا، ویس اولڑا اک وٹائییا۔ شبدي سٹ جودھا سورپیر گر دسميسا، گوبند
 کھڑگ کھنڈا اک چمکائییا۔ نر نرنکار ہر کرتار سچکھنڈ نواسی اک نریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ جُگ چوکڑی نت نوت ویکھنہارا
 لیکھا، آد جُگاد اپنا حُکم ورتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچي وڈیائییا۔ سمت کہے مینوں لینا سمجھ، چار
 کُنٹ دیاں جنائیا۔ اچ دی رات گیاراں لکھ نوں مارنی رمز، نو کھنڈ پرتھمی سٹ دیپ مانو دیاں بلائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت
 سادھ سنت میرے ہتھ نبض، آتم پرما تم ناڑ بہتر ہڈ ماس رکت بوند اپنا کھیل وکھائیا۔ صاحب سوامی انترجامی اپنا پورا کرن آیا فرض،
 فیصلہ حق حقیقت وچوں رہیا درڑائیا۔ تئی اوتاراں عیسیٰ موسیٰ محمد دس گر اٹھاراں بھگت سُن کے عرض، بینتی اپنی جھولی رہیا
 پائییا۔ نرگن نروریر نراکار کھیلے کھیلے اک اسچرج، اچرج لپلا آپ ورتائییا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے آیا مرد، دوجی مدد نہ کھئے
 تکائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا دو جہاناں میٹنہار تشدد، دھر فرمانا سری بھگوانا اکو حُکم سُنائییا۔ جگت قصائی چھری رہے کوئی نہ کرد،
 قاتل مقتول دوویں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دے بھيو رہیا کھلائییا۔ سمت کہے میری آگئی

واری، وارتا اگلی دیاں جنائیا۔ جس توں سمجھے نہ کھئے سنساری، من مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے کاتب بنے لکھاری، بودھ آگادھا گیان دئے درڑائیا۔ سو دو جہاناں مالک شاہ پاتشاہ سچا زینکاری، یرگن یرویر اپنا حکم منائیا۔ چار ورنان سب دے نالوں توڑ کے یاری، پُرکھ اکال ایشٹ سب نوں دئے وکھائیا۔ ساچے سنتاں پورن بھگتاں گُرمکھاں آتم رہے نہ کھئے کواری، نر ہر کنت دیاں ملائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چاروں گنٹ کر خواری، لوک مات باہر کڈھائیا۔ ستجگ ساچے چھوٹے پُت لال ڈلاری، نھے دیاں وڈیائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا اگم اتھاہ کھول کے پہلی واری، وارتا اگلی دیاں درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان، انجیل قرآن جس دی صفت رہی اُچاری، مہا نال رہی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں سب دا مالک، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس نوئیا۔ نانک گوہند مینوں مینا ثالث، راما کرشنا راہ تکائیا۔ جگت ادھارن بھگتاں پیچ سوارن پرہ دی عادت، عدل اکو اک جنائیا۔ جس دے دوارے وکلا کرے نہ کھئے وکالت، اپنا حکم نہ کھئے درڑائیا۔ صدی پيس اکیسا اتم کہے کے گیا گر اوتار پیر پیغمبر آگے کوئی نہ کرے کیسے سفارش، بندیخانے وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سمت کہے اٹھ ستجگ میت، پہلی چیتر تینوں دیاں جنائیا۔ میرے نال مل کے گالے اوس پرہو دا گیت، جو مندر مسیت وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جو ہر گھٹ وسیا اوچ نیچ، راؤ رنگاں وچ سائیا۔ جس کلجگ بدل کے تیری چلاؤنی ساچی ریت، ست ستوادی مارگ دئے بنائیا۔ ایکا گھر وساؤنا ہست کیٹ، شاہ درویش اک دوارے الکھ جگائیا۔ جس من واسنا سب دی لئی جیت، شبدا ناد دُھن کرے شنوائیا۔ جو سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ پچھلا لیکھا پيس اکیسے پچھے گیا پیت، آگے چلنا دُھر رضائیا۔ پرہ دا کھیل سدا انڈیٹھ، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ سچ پُچھیں وچولا بنیا گوہند میت، شبدا دھارا نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دی لنگھ کے اندر دہلیز، سچ دوارے اپنی سوبھا پائیا۔ پریم پریتی اندر ہو وسنیک، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ ایہ مارگ وکھرا سب توں باریک، جگت نیتر نین ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ستجگ کہے سُن سمت سلکھنے، بینتی دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کت بدھ درشن تکنے، نیتر لوچن نین پگسائیا۔ کس بدھ نال بھگت بھگوان پرکھنے، کسوٹی کون اپائیا۔ بھیو ابھیدے سارے تینوں

دسنے، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ کی گوہند جنے جوں گجری مات پٹنے، پاٹل ہو کے پھیرا پائیا۔ کی کھیل پرتھی آکاسنے، گگن منڈل دئے درڑائیا۔ کی ڈھولے ڈھر دے آکھنے، کون سچ پڑھائیا۔ کی کھیل ظاہر باطنے، گیت پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کس بدھ اپنی کار کھائیا۔ سمت کہے سُن ستجگ سجن، ڈھر لیکھا دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال کھیل سمرتن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے سب دی پوری کرنی آسن، ترشنا دئے گوائیا۔ سو نرگن نور جوت پرکاشن، گوہند شبدي سُت پرگٹائیا۔ جس دا جلوہ پرتھی آکاشن، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشنائیا۔ جس دی مہر نظر نال کوٹن کوٹ اترنے پاپن، دُرمت مَیل دئے دھوائیا۔ جس دا اکو ہونا سچا جاپن، تُوں میرا میں تیرا سچ سندیشہ دئے سُنائیا۔ اوہ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے ورو لے ماکھن، کوٹاں وچوں کچھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پریم پرتی پیار مُحبت وچ کر کے داسی داسن، سیوک چاکر در ٹھانڈے لئے بنائیا۔ پاربرہم پت پریشور لکھ چوراسی جیو جنت دے پترے آیا واجن، آتم پرما تم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، فُدرت دا قادر اپنا ویس وٹائیا۔ ستجگ کہے کچھ ہور دس، جو پرہ تینوں رہیا جنائیا۔ سمت کہے ایہہ اوس دے وس، جس شہنشاہ تیری میری بنت بنائیا۔ اوہ بھگتاں دیون آیا حق، پورب لہنا جھولی پائیا۔ اندروں کھول کے اوہناں دی آکھ، نیج نیتر درشن رہیا کرائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، چار ورن ونجارے رہیا اُچائیا۔ شبد آگئی مار کے سٹ، سوئی سُرتی آپ اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت لٹ لٹ، گرہ گرہ دپیک رہیا ٹمکائیا۔ لہنا دینا مُکا کے تیرتھ اٹھسٹھ، امرت جھرنا نچھراک جھرائیا۔ جس گوہند نالوں کلجگ جیو پچھے گئے ہٹ، اتم اوسے نال ملائیا۔ سیج سہنجنی دس کے کھاٹ، گھر گھر وچ پردہ لاپیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہیں دینی اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند کرے رُشنائیا۔ سنت ملا کے اپنی ذات، جوتی جوت وچ سہائیا۔ گرمکھ درس دیوے اکانت، راتیں سُتیاں لئے جگائیا۔ گرسکھاں نال کر کے آوے بات، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران دا پورا کر کے بھوکھت واک، ویہہ سو آگئی بکرمی اتم لہنا دتا مُکائیا۔ آگے ست دھرم دا کھول کے تاک، پڑدا دتا چُکائیا۔ ڈھر دے مارگ چلن دی دس کے جاچ، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ گرمکھو پرہ ملن دی ساچی آس، دوجی ترشنا کم کیسے نہ آئیا۔ گھر مالک سجن ملے احباب، محبوب نور خُدا ئیا۔ تن وجود وجائے رباب، سوہنا ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ستجگ کہے میں پہلوں

کیتھے اٹھان، پرہو کچھ مینوں دے سمجھائیا۔ کینہاں اُپر تھان، جنہاں تیرا جوڑ جڑائیا۔ بھاگ لگے کیہڑی چھیاں رُتاں، باران ماس دے سمجھائیا۔ چرن کول دوارے پُجھاں، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ لوک مات تیرے حُکم اندر بکاں، ست جیکارا اک سُنائیا۔ سچ نشانیاں کدے نہ اُکاں، تیر انیالا دینا پھڑائیا۔ کوڑ کُریارے جڑ پُٹاں، بھگتاں دے اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے پچھے گوبند بھیٹا کر کے گیا اپنے پُٹاں، سو پرہو تیرے پوترے دیاں جگائیا۔ میرے دین دَیال صاحب کِرپال اوہناں اُتے تیرا کابدا عَصہ، جنہاں انتر رمز نہ کوئی لگائیا۔ بے شک اوہناں دا تتاں والا مائس جُسا، بُتخانے بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں دا پینڈا منزل وچوں مُول نہ مُکا، پاندھی پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم دے سُنائیا۔ سمت کہے سُن ستجگ میری گل، گل وکڑی پا کے دیاں جنائیا۔ پُرکھ انبانی آد جُگادی اچھل چھل، ول چھل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُٹھ میرے نال چل، تینوں مارگ دیاں وکھائیا۔ جتھے نرگن نُوَر دِپیک اگما رہیا بل، سچ پرکاش کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویلا وقت رہیا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ستجگ بچے، دُھر فرمانا دیاں جنائیا۔ پہلی چیتر شہنشاہی سمت دے ساچے پتے، پردہ اوہلا دیاں اُٹھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے سنت سجن بیٹھے سچے، گُرمکھ گُرسکھ سوہبا پائیا۔ باہروں ماٹی بھانڈے کچے، انتر آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ اوہ نو نو چار نالوں اچھے، چنگی طرح دیاں درڑائیا۔ جنہاں کدی نہ کھادے کئے وچھے، سُوَر گان نہ مُکھ لگائیا۔ اوہ نانک نال رتے، گوبند رنگ گیا چڑھائیا۔ جنہاں دے پچھے نیہاں ہیٹھاں اپنے بچے رکھے، دوہری سیو کھائیا۔ اوہناں دے اوڈھن سیس اتوں کدی نہ لٹھے، دُباگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوہ چار ورن کھتری براہمن شوڈر ویش بھائی بھین بن گئے سکے، مات پتا اکو پُرکھ اکال نظری آئیا۔ سچ سرنائی ہر رگھرائی بے پرواہی نُوَر خُدائی اکو ڈھٹھے، دُو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ دین مذہب دے جھگڑے چھڈے رتے، ساچا اسم اکو اک وکھائیا۔ دُھر دے مارگ ساچے پننہ آپے لگے، شاستر سمرت وید پُران جس دی دین گواہیا۔ میں اوہناں نوں ملیا اُپر شاہ رگے، دُو جا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جتھے پون اکو ٹھنڈی وگے، تئی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو آپ کھلائی۔ ستجگ کہے اوہ دھرم کیہڑا، سو پُرکھ نرنجن مینوں دے سمجھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہیا جتھے لیکھا چُکے تیرا میرا، اکو ایک نظری آئیا۔ ایکنکار کہیا اوتھے گر اوتار پیغمبر نہیں کوئی جھپڑا، اُمت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ آد نرنجن کہیا اوتھے اکو نُوَر تیرا، دیا باقی ہور نہ

کھئے جگائیا۔ سِری بھگوان کِہا سچکھنڈ دوارا ساچا کھیڑا، درگاہ ساچی مقامے حق محل اکو سوہیا پائیا۔ ابناشی کرتے کِہا اوتھے شبدا
 اگئی اکو ڈیرہ، تتان والی دھار نہ کھئے پرگنائیا۔ پاربرہم کِہا اوتھے آپے کرنہارا مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست سوامی ٹھاکر نرگن جوت
 کلجگ اتم پایا پھیرا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ کرن آیا حق نبیڑا، وشن برہما شو کروڑ تیتیسا رہیا اٹھائیا۔ جگت نیتراں ساہمنے لکھ
 چوراسی دیوے گیڑا، زمیں اسماناں لٹھ آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ستجگ کہے
 پرہ دس دے مارگ، اکو وار حُکم سنائیا۔ میرے کول نہ آوے کوئی نارد، مَنیان لوڑ رہے نہ رائیا۔ صاحب سوامی تون اکو سب دا
 ثالث، آد جگاد اکھوائیا۔ مین تیرا روپ پرگٹاواں اکو خالص، خالص سریشٹ دیاں جنائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے نندرا آس، اچھل چھل
 دیاں کرائیا۔ دُھر دربارا دس عدالت، عدل اکو دیاں جنائیا۔ پن گوہند کرے نہ کوئی ہور سفارش، لیکھا سب دا آگے رہیا نہ رائیا۔
 تیرے نام سچے دی بنے وزارت، تتان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکھراں دی لکھے نہ کوئی عبارت، ہندسیاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جے پرہو
 تون اک تے اکو تیری ہووے زیارت، پیر پیغمبر جھگ جھگ تیرے چرناں سپس نوائیا۔ ابناشی کرتے تیری حکومت وچ رہے نہ
 کوئی بغاوت، بغلگیر دستگیر شاہ فقیر دینے بنائیا۔ تیرے دوارے آون دی دین مذہب دی پابندی رہے نہ کھئے ممانت، آگے ہو نہ کھئے
 اٹکائیا۔ تون سب دا مالک آد جگاد جگ چوکڑی صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ستجگ ساچا در تیرے منگ منگائیا۔ ستجگ ساچے، ست ست سچ درڑاوانگا۔ پریم پِرتی جوڑ
 کے ناتے، دُھر دا سجن اک اکھواوانگا۔ آتم پرما تم نو کھنڈ پرتھمی گاوے گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک جناوانگا۔ کوڑی کِریا میٹ
 اندھیری راتے، دُھر دا چن اک چمکواوانگا۔ راؤ زک بنا کے اک جماعتے، چارے ورنان ویکھ وکھواوانگا۔ سب دے بندگی والے ویکھاں
 کھاتے، کوڑی مایا خاک وچ رلاوانگا۔ جنہاں پریم پُکھ پرما تم دتی اپنی داتے، داتار ہو کے دیاکھواوانگا۔ جن بھگتاں دے پورے کر کے
 گھاٹے، آگے اپنے نال جڑاوانگا۔ شہنشاہی سمت پہلی چیت تون جنہاں دے سولان سال آگے جڑے رہے ناتے، تنہاں اپنے وچ
 سماوانگا۔ چار جگ جنہاں دی گر اوتاراں پیر پیغمبران گاؤنی گاتھ، اگلا لیکھا ہور بناوانگا۔ راگاں ناداں وچ ڈھاڈیاں گونے ساکے،
 خاکے سب دے ویکھ وکھواوانگا۔ کوئی نہ سمجھیو ساڈا میل ہویا اتفاقے، اتفاقیا نہیں پورب لیکھے ویکھ ویکھ اپنے جوڑ جڑاوانگا۔

تُہاڈے رہن نہیں دینے چیتھڑ پاٹے، رَویداس چمارے وانگر چولی تن رنگاوانگا۔ جنہاں نوں گوہند امرت پیایا اک باٹے، اوبناں دا امرت لکھ چوڑاسی وچ پرگٹاوانگا۔ گُرمکھ کوئی رہن نہیں دینا ادھ واٹے، ساچی منزل پوڑی سچکھنڈ دوارے آپ چڑھاوانگا۔ تُہاڈے کرم جنم ورن دھرم سری بھگوان آپے واچے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی دھام انعامی دئے جنائیا۔ ویکھو اودھروں نو کھنڈ وچوں اک شبدی آئی آواز، ہولی ہولی رہی جنائیا۔ گیاراں لکھ تیرا مُحتاج، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ آگے کھول دے تھوڑا راز، پردہ دے اُٹھائیا۔ اپنے ملن دی دس دے جاچ، یاچک ہو کے لاگن تیرے پائیا۔ گھر منوا رہے نہ کوئی بدمعاش، بدی نیکی تیری جھولی پائیا۔ ساڈی پوری کردے خواہش، خصوصیت اپنی دے جنائیا۔ تیرے بھگت دوارے دی پیندی ویکھیے راس، جتھے گر اوتار پیر پیغمبر اپنے لیکھے گئے لکھائیا۔ آگے تیریاں سنتاں دی چلنی شاخ، شناخت تیرے انتر نظری آئیا۔ جوں بہاوی توں لینا راکھ، آخر بیٹی اک سنائیا۔ جے پچھے سب دا پورا کیتا بھوکھت واک، لہنا رہیا کوئی نہ رائیا۔ آکے بن کے شاہ نواب، شہنشاہ اپنا حُکم سنائیا۔ جُگ چوکڑی تیرے مُحتاج، در بیٹھے منگ منگائیا۔ پرہو ایہہ نرالا انوکھا وکھرا چلایا رواج، نرگن جوت کر رُسنائیا۔ غریب نہانے کوچھے کھلے بن وِدیا بنا کے دُھر دے سادھ، سادھنا سچی دتی جنائیا۔ جنہاں پنج وار سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان لیا ارادھ، تنہاں ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پہلی چیت کہے میں بھگتاں دین آیا داد، جو کلجگ وچوں اڑ کے، منزل چڑھ کے، لڑ پھڑ کے، اپنا ناتا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ نرالا رہیا درسائیا۔ ستجگ سُن کہانی ایک، ایکنکار دیاں جنائیا۔ پنج چیت تک جن بھگتاں دی بُدھی کرنی بیک، اندر وڑ کے سیو کھائیا۔ ساڈھے دس تیری کرنی لینی ویکھ، حُکم دُھر دا اک منائیا۔ جس دے بتھ سب دا لیکھ، سو لیکھا لکھ لکھ رہیا سمجھائیا۔ گُرمکھاں دی ماننی سیج، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ ستجگ کہے پرہو سُن میری اک ارداس، دُھر سوامی دیاں سنائیا۔ اپنے بھگتاں نوں دس اپنا واک، دُھر سندیشہ اک الاٹیا۔ جن بھگتو اپنا کھول کے رکھیو تاک، پرہو چرن دھیان ٹکائیا۔ ایہہ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں آئی رات، جو رُت سب دی رہی بدلائیا۔ پچھلا کرم پچھلا جنم پچھلا پاپ سب دا کیتا مُعاف، لیکھا رائے دھرم منگے نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگتاں دیونہارے

ساتھ، اگلا سنگ نبھائیا۔ اکو نظری آئے پُرکھ اکال دُھر دا باپ، پت پرمیشور سہج سُکھدائیا۔ اوس دا اکو کرنا جاپ، جو نانک
 زرگن سرگن گیا سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دُوجا دِسے کوئی نہ پاس، اوستھا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 در در گھر گھر سیو کھائیا۔ سَتجگ کہے سُن سوامی ٹھا کر، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ تیری سرِشٹی ویکھی ڈُونگھا ساگر، چار کُنٹ
 دھیان لگائیا۔ گیاراں وچوں تھوڑے سوڈاگر، جو بھجن واہو داہیا۔ تنہاں دا صدق صبوری ویکھ صابر، صاحب اپنا دھیان لگائیا۔
 کلجگ کوڑ کُریارا چاروں کُنٹ چڑھیا باہر، نانک جوت دئے گواہیا۔ حُکم سندیشہ دے دے اپنا قابل، قبل اپنی جڑ جنائیا۔ آر پار
 لیکھا قاتل، قتل گاہ وکھائیا۔ لہنا مکے نندک ساقط، سگلا حُکم ورتائیا۔ جو پریم پریتی انتر تیرا عاشق، حقیقی نظری آئیا۔ اوس دی
 اپنے نال بدل دے عادت، جگت تشدد دے گوائیا۔ میرے اندر تیرے نام دی کرے نہ کوئی مُزاحمت، علامت کوڑی ساری دے
 کھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا مارگ اک لگائیا۔ دُھر دا مارگ لا دے آپ، پرہو اپنی دیا کھائیا۔ پہلا
 مہینہ چیتر چڑھنا آگے وساکھ، گوبند آگے لہنا منگے چائیں چائیا۔ پردہ لاہ کے پرگٹ ہو جا ساکھیاں، نُوں نورانے کر رُشنائیا۔ شبہ
 سندیشہ لکھ کے دے دے قلم دوات، راج راجاناں شاہ سُلطانان حُکم ورتائیا۔ سب دا ڈُبن والا آفتاب، محراب اکو دے رُشنائیا۔ پُرکھ
 اکالا پرگٹ ہویا دُھر نواب، نُویت ساچا نام وجائیا۔ سجدہ کرنا پئے آداب، نمو نمو سرب درڑائیا۔ لیکھا جانے اکو واحد، عددان دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا حُکم کہے میرا سندیشہ ست، ست
 ستوادی ہو کے دیاں جنائیا۔ بھگتان کھول کے نیتز آگھ، پرتکھ دیاں گھلائییا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران مٹیاں سچ، ست سچ کہہ کے
 خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا بنائیا۔ سَتجگ کہے نیڑے چھیتی آؤنا وساکھ، چیت
 اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دُھر سندیشہ پُرکھ ابناش، برہمنڈاں کھنڈاں دینا سُنائیا۔ جنہاں اترنا ساچے گھاٹ، پتن اکو دئے بنائیا۔ نو ست میٹے
 اپنی واٹ، بن کے پاندھی راہیا۔ جو کھیل کرن آیا خاص، خالق خلق بے پرواہیا۔ جس دی عبادت کردے آئے آد، کلمیاں وچ ڈھولے
 گائیا۔ جس دی روزہ رکھو نماز، کلمہ پڑھ پڑھ آیت سُنائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، نُوں خدائی کرے رُشنائیا۔ سچ دوارے کر
 پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ سمت کہے میرا سچا سماج، شہنشاہ

دینی وڈیائیا۔ تختِ نواسی تیرا راج، حُکم بے پرواہیا۔ نام اگما سنا دے ناد، پُریاں لواں نین اٹھائیا۔ ہر گھٹ اندر ہو وساد، بسمل اپنی دھار جنائیا۔ آب حیات امرت رس دے سواد، رس جھوٹھے پرے کرائیا۔ ڈنکا وجے وچ برہما، برہمانڈ سپس نوائیا۔ سنت سہیلے جاون جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کوڑی کریا بچھے آگ، اگنی ت ت نہ کھئے تپائیا۔ ہر کنت ملے سہاگ، گرہ میلا سہج سُبھائیا۔ کلجگ کھیڑا نہ ہوئے برباد، آباد آپ اپنا لینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار آپ وکھائیا۔ پہلی چیت کہے مینوں کجھ دے آگے، اگلا لیکھا دیاں جنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر اکو وگے، واگھیوں پار دیاں بلائیا۔ پُرکھ اکال شبدا حُکم دینا شیر بگے، شریعت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس دا بھانا کوئی نہ ڈکے، دو جہان نہ میٹ مٹائیا۔ اوہدے حُکم نال حکومتاں اندر پینے رتے، تہمت لگے جگت لوکائیا۔ راجاں تاجاں والے ملنے وچ گھٹے، گھاٹی منزل سچ نہ کھئے چڑھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سارے پھرن تھے، بھجن وابو داہیا۔ اوہ نورِ الابی کتھوں لبھے، جیہڑا بیٹھا اپنا آپ چھپائیا۔ کس بدھ سچ دوارے سدے، دُھر دا حُکم منائیا۔ ساڈھے تتاں سالان پچھوں جس نے میٹ دینے سب دے اڈے، اکو دوارا دینا جنائیا۔ ہر کا حُکم دُھر دا شبدا ست سروپ اکو گجے، چاروں کُنٹ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ ساڈھے تین کہن رویداس چمیارے تینوں علم، جس مانس دیہی ونڈ ونڈائیا۔ پیر پیغمبر جس دھار وچوں جمن، لوک مات نرگن جوت لین انگرائیا۔ سو پہلی چیت سچ دوارے سارے اٹھ کے کہن، دھرنی دھرت دھول دتی بلائیا۔ بائے گوبند بھڑی ساڈی چک گئی منزل، منزل اکو پُرکھ اکال دتی پرگٹائیا۔ چوڈاں صدیاں کر کر اپنا یتن، کلجگ جیو بے وطن دتے بنائیا۔ سچ خُدا لبھن نہیں دتا اصل، وصل محبوب نہ کھئے رکھائیا۔ بن قتل گاہ توں کر کے قتل، مقتول ہو کے اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست سچ لیکھا ربیا مکائیا۔ ست کہے میں سب دا متر، پیارا نظری آئیا۔ میرا روپ کوئی نہ سکے چتر، چلتر ویکھاں سرب لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دا پتل، ستجگ سچ سورن اپنی ڈلک لگائیا۔ بھگت سہیلے ساچے دسن، سچ دوارے سوہا پائیا۔ پہلی چیت جو دھرم دوارے آ کے بکن، آپ اپنا مول لگائیا۔ ست دھرم دا مارگ آئے سکھن، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار تجائیا۔ چرن کول سرنائی آئے ڈگن، ٹگا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنا مانس جنم آئے نچٹھن، ستمکھ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا حُکم آپ

ورتائیا۔ اگلا حُکم سچ ورتاؤنا اے۔ پہلے سمت رنگ چڑھاؤنا اے۔ پُرکھ اکال دی اِکو ہووے مَنّت، مہما شبدی اک درڑاؤنا اے۔ دِب درِشٹ نِج نِتر کھول کے ساچے سنت، سَت سَتگرُو جوڑ جڑاؤنا اے۔ سُرَت سوانی میل کے گھر وِچ کنت، سیج سُهِنجی رنگ رنگاؤنا اے۔ آتم پرما تم دس کے منت، منتر اِکو اک جپاؤنا اے۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم درساؤنا اے۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، شبد انادی انراگی راگ سناؤنا اے۔ کوڑی کِریا کر کے انت، انتشکرن سب دا آپ بدلاؤنا اے۔ پُرکھ اکال نال بنا کے بنس، سر بنس اِکو اک وکھاؤنا اے۔ من ہنکاری مار کے کنس، سَت دوارکا ساچا دھرم پرگٹاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ لکھاؤنا اے۔ دُھر مستک لیکھ لکھاوانگا۔ سنت سُهیلے گُرمکھ پیکھ، پیشتر اپنا حُکم جناوانگا۔ لیکھا مُکا کے مَولوی شیخ، مسائک پینڈا آپ مُکاوانگا۔ سرب دا سوامی اِکو نائک، نر نرنکار نظری آوانگا۔ جن بھگتو سال بسالا کر کے جائیو آزمائش، سوہنی اپنی کھیل کھلاوانگا۔ جس دی کیسے نے کیتی نہیں پیمائش، اوس نوں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ سچ دوارے دی سَت ربائش، رہبر ہو کے آپ وکھاوانگا۔ دُھر دا حُکم اک ہدایت، حضرت ہو کے آپ مناوانگا۔ نام ندھانا دُھر دا کلمہ کر عنایت، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرنی دھرت دھول اپنے رنگ رنگاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول کہے پُکار، بھڑی بھڑی رہی گُراٹیا۔ پُرکھ اکال تیرا کی وبار، ووباری دے سمجھائیا۔ پہلے دِن چڑھیا تیرا سال، لوک مات لئی انکڑائیا۔ مین اندرے اندر ہو گئی بے حال، ہوش حواس رہی مٹائیا۔ جس ویلے زرگن سرگن اندر ماری چھال، جوتی جوت نال ملائیا۔ میرا نو کھنڈ تے بلیا وال وال، دھرم دوارے آ کے بھگتاں دتا وکھائیا۔ جے چرن نال دِب کے پاؤندا نہ بہار، سرِشٹی بیٹھاں اُتے اپنا آسن لائیا۔ ایہ تہانوں جلوہ اک تھوڑا جہا دتا نشان، نشانی تہاڈے لڑ دتی بندھائیا۔ گُرمکھو تُسیں منگتے نہیں دُھر دے ججان، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ رحمت کرے رحیم رحمان، شاہ سلطان سچا شہنشاہیا۔ جے وچ اچ آئے ازمان، اوہناں نوں اپنی آزمائش دیاں وکھائیا۔ شبد دا داتا پُرکھ بدھاتا جودھیاں دا جودھا سُر پیر بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا سَت دھرم دا سچکھنڈ سدا جھلدا رہے نشان، تہر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ گُراوتار پیر پیغمبر اوسے دے ڈھولے گان، جگ چوکڑی راگاں ناداں وچ صفتاں نال کرن وڈیائیا۔ اوہ گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک بے پہچان، جگت نِتر نین نظر کیسے نہ آئیا۔

جو سرب سریشی دا اک ایمان، لکھ چوڑاسی دریشی دا اک دھیان، وشیش بُدھی دا اک گیان، دُھر منتر کرے پڑھائیا۔ جس دا کھنڈا نام شبدا تن گاترے رہے میان، دو جہاناں منائے آن، کوڑی کیریا میٹ شیطان، شریعت ست لئے اُچائیا۔ اوس دا پہلی ویر پہلا ایہہ بیان، شہنشاہی سمت چلنا وچ جہان، ساڈھے تئیں سالان پچھوں سارے منگن ایسے دا دان، دین دُنی دا مالک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، سادھ سنت بھگت بھگونت اکو روپ ست سروپ دئے وکھائیا۔

نام جیکارا دُھر دا منتر، شبدا ناد دُھن برہمنڈ جنائیا۔ حُکم سندیشہ گگن گگننتر، پُری لوہ آکاش رہیا درڑائیا۔ سرب جیاں بدھ جاننہارا انتر، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ ستجگ کہے میں سیچ بناؤنی بنتر، جن بھگتاں رنگ وٹائیا۔ نام ندھانا دے کے شستر، جودھے سوریہ بلوان دینے پرگٹائیا۔ میل ملا کے آدی کنتن، سیج شہنجنی دینی وکھائیا۔ بھيو چُکا کے برہم نرنتر، نرگن روپ دینا درسائیا۔ ساچا روپ بنا کے سنتن، ساچا مارگ اک چلائییا۔ حُکم سندیشہ دیوے اتم، دُھر درباری بے پرواہیا۔ ہاڑ ستاراں سب نے چٹے پہن کے آؤنا بستر، کایا بستی چرناں وچ بیٹھیاں دیوے بدلائییا۔ ایہہ کھیل ہونا اکثر، آخر اپنا پردہ لاپیا۔ جس تے گوبند کر کے گیا دستخط، شہادت اپنی دئے بھگتائیا۔ سو گرمکھو ویلا آخری آیا وقت، بھگت بھگوان وجے ودھائیا۔ پھیر رہتی چلے جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ تہاڈے اندروں تہاڈی لبھا دیوے وست، وست اپنی نال ملائیا۔ اک دوجے نال گرمکھ گرسکھ کوئی نہ کرے حسد، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ نام خُماری چاڑھ کے مست، المست روپ وٹائیا۔ مانکھ مانس مانو بھيو چُکا کے عرش فرش، درس اپنا دئے کرائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، ہوس کوڑی دئے بھجائیا۔ رحمت نال آخر کرے ترس، محبوب بے پرواہیا۔ بھگت ادھارنا پُرکھ اکال نال گوبند دی لگی شرط، شریعت سب دی دینی بدلائییا۔ ویکھو کھیل کرے اُپر دھرت، دھول دا مالک اول عالمین نور خُدائییا۔ جو نرگن ہو کے آیا پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جو پچھے رہ گیا فرق، تِس دا فیصلہ انت دئے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کسے دا رہنا نہیں کوئی دھڑت، ہر کا نام ہٹو ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ گرو اتاراں پیر پیغمبراں دی پوری ہو گئی لکھت پڑھت،

پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم سندیشہ اک سُنائیا۔ چٹے بستر کہن ساڈی پچھلی دھار، پرہ نے وشنوں دتی وڈیائیا۔ جس ویلے شبد کیتا پیار، ساچا رنگ دتا چڑھائیا۔ نابھی کول جس کیتا اُجیار، امرت بوند ٹکائیا۔ جس ویلے برہما کیتا پَسار، چٹی دھار نال وڈیائیا۔ جس ویلے شنکر کڈھیا وچوں دھوواں دھار، بھولا ناتھ لیا اُپجائیا۔ پرہ نے چرن دھوڑی بخش کے چھار، چٹا رُپ دتا دکھائیا۔ اوہناں تِتاں دے اندر اک گلزار، گلشن محبوب دتا مہکائیا۔ اپنے وچوں پرگٹا کے اپنی ہار، انت اپنے وچ لُکائیا۔ جس ویلے سرِشٹی دا کیتا وبار، چٹی دھار برہمے دتی جنائیا۔ جس وچوں نظری آیا سانجھا یار، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ برہما ڈھپہہ کے چرن دوار، نیوں کے اپنا سپس نوائیا۔ کِریا کر پُرکھ اکال، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ایہہ کپڑا تیرا رومال، کون رُپ رہیا پرگٹائیا۔ میرا تیرے آگے سوال، بینتی اک سُنائیا۔ شبد سندیشہ دتا سری بھگوان، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ برہمے تُوں بالا سْت انجھان، سمجھ سمجھ سکے نہ رائیا۔ میری مہر اندر تیرا فُرنا گیان، بن کِریا نہ کھٹے چٹرائیا۔ جس ویلے نو سَو چُرانوں چوڑی جُگ پیتے وچ جہان، گر اوتار پیر پیغمبر سَتجگ تریتا دواپر کلجگ لکھ چوراسی سیو کمائیا۔ اوس ویلے کر کِریا مین لوک مات ویکھاں آن، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ جُگ چوڑی دے بھگت سہیلے میلان آن، گرمکھ گر گر اپنے انگ لگائیا۔ بن پڑھیاں دے کے گیان، آتم پر ماتم جوڑ جُرائیا۔ اوہناں دی بھگتی دا سچ نشان، تینوں دیاں دکھائیا۔ جس ویلے کلجگ بدل کے سَتجگ لاواں آن، آن اپنی اک رکھائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں دیواں دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ برہمے پُچھیا کی اوہناں دی پہچان، مینوں دے درسائیا۔ پُرکھ ابناشی کہا جنہاں اُتے ہوواں آپ مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ سَتجگ دا پہلا سمت دساں مہان، مہما اکتھ درڑائیا۔ جو بھگت دوارے چٹے بستر پہن کے آون نوجوان، نار پُرکھ اکو رُپ نظری آئیا۔ اوہناں دی، گر اوتاراں پیر پیغمبراں وشن برہما شو تھانوں دکھا کے کراں کلیان، کلمہ اپنا نام پڑھائیا۔ اوہناں دے کوئی نہ آوے وچ درمیان، پردہ اندھ نہ کھٹے رکھائیا۔ پرہ دے بھگتاں دا کلجگ انت گیان، چرن پریتی دیاں دکھائیا۔ اوہناں نوں ویکھ کے چند چکور دوویں پچھتان، جنہاں دی مسیا رین اندھیر کدے نہ آئیا۔ ڈھولے گیت گوہند واہ واہ سارے گان، گا گا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے چٹے بستر پا کے آون گے۔ ہیرا گھاٹ کراں میلے، سچ نشانے ہتھ جھلاؤن گے۔ بھيو رہے نہ گرو چیلے،

چيلا گرو اكو روپ وٿاؤن ڪے۔ سري بهگون دے سجن سھيلے، ہرجن سوہنے آپ اکھواؤن ڪے۔ جنہاں وسنا دھام نويلے، اوہ نرگن
 ائٹ اڪ مناؤن ڪے۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني ڪار ڪماؤن ڪے۔ چٽے بستر مان دواوانگا۔ ہاڑ ستاراں
 سنگ نبھاوانگا۔ سب دي آسا منسا پوري ڪر ڪے منگ، ہنگ برہم بھيو گھلاوانگا۔ چوڊاں گھنٽے اڪٿا ڪر ڪے ست سنگ، چوڊاں
 لوڪاں حڪم جناوانگا۔ بھگتاں نال پگي پا ڪے گنڏھ، پلو جگت نالون چھڏاوانگا۔ نام خماري چاڙھ ڪے رنگ، اند اند وچون
 پرگٿاوانگا۔ ويڪھيو گرسڪھو ڪيسے توں چٽے بستر نہ لياؤن ڪے منگ، جنہاں دے ڪول نہيں اوہناں دے اپني ہتھيں بناوانگا۔ ٿسيں پرہو
 دے لاڏلے چن، سب توں وڪھرے جگت چڪاوانگا۔ ٿھاڏا سوبلا ڏھولا سُن ڪے چھند، سنسے روگ سرب مٿاوانگا۔ ٿھاڏا ليڪھا مڪا
 ڪے خانہ بند، بندي چھوڙ آپ ہو جاوانگا۔ جن بھگنو ٿھانؤن ڪيہڙا ڪرنا پينا جنگ، شبد ڪھنڏے نال سرب مٿاوانگا۔ پرہ دے ڪول
 وڪھرا انوڪھا ڏھنگ، سو اپنا اڪ پرگٿاوانگا۔ ڪيسے دے جڙے رپے نہيں خزانے ڪاروگنج، شاہ سلطاناں خالي ہتھ پھراوانگا۔ جوتي
 جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ چٽے بستر ڪھن ڪي ساڏي وڏيائي، ہر ڪرتے دے جنائيا۔ پُرڪھ اڪال ڪھا
 جس ويلے ماچھوواڙے گوہند سيچ وچھائي، چٿا رومال ھيٺاں ليا ٿڪائيا۔ جس ويلے ڪيڙي روپ ہو ڪے گرمڪھ آيا چائين چائين، نيون
 ڪے بينتي اڪ سٺائيا۔ سُن صاحب سھيلے ميرے ماہي، مھبت دے مالڪ نور خدائيا۔ ٿو سب دے نالون ڪر ڪے جدائي، اڪ اڪلا
 پُرڪھ منائيا۔ جس دي مينون تيرے اندر باہر دسے رُشنائي، چٿا نور رھيا چمڪائيا۔ گوہند ڪھا ايہ ڪھيل بے پرواهي، قدرت دا ڪرتا آپ
 ڪرائيا۔ تينون سچ دياں سمجھائي، ٿو ميري ديني گواہيا۔ جس ويلے ڪلجگ انت ستجگ بنے سچا راہي، دھر دا پاندھي پھيرا پائيا۔
 پُرڪھ اڪال نے بھگتاں دي ڪرني اگوائی، اڪے ہو ڪے مارگ دينا جنائيا۔ لوڪ مات ساچي بنت ديني بنائي، وڪھري دھار وھائيا۔ ڪلجگ
 ڪوڙي ڪرپا ميٽ ڪے شاہي، بستر چٽے سوہنے تن سجائيا۔ اوس ويلے مين آ ڪے چائين چائين، سچ سنديشہ دينا اڪ الايا۔ جس دا
 بھيو جانے ڪوئي نہ شاستر سمرت ويد رائي، چارے ڪھاني چارے باني پردہ نہ ڪوئي اٿھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر،
 ڪرے ڪھيل ہر رگھرائيا۔ چيوٽي ڪھا ڪي بستر چٿا، گوہند تينون بھائيا۔ گوہند ڪھا ميري سڪھي دا آخري سٺھ، پُرڪھ اڪال دے پرگٿائيا۔
 پچھ بھگتاں نوں ملدا رھيا ڪيسے نوں پتھر وچون اٿاں، ڪيسے نوں جلدھارا نظري آيا۔ ڪيسے نوں چتر بھج ہو ڪے مليا نگا، ڪيسے نوں تھم

چوں پرگٹ ہو کے درس دکھائیا۔ کیسے دی راج دوارے جا کے پوری کیتی سکا، کیسے دے پتراں اُتے لیکھ لکھائیا۔ کیسے دے پچھے ہٹو ہٹ وکا، قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ کلجگ اتم کھیل پُرکھ اکال کرے آگا، ایکنکار سچا شہنشاہیا۔ جن بھگت سہیلا ساکھیات نظری آئے جوت سروپی ہو پرتکھا، پرتکھ اپنی دیا کمائیا۔ اس دے وچ فرق نہ رتا، رتی رت کھوج کھوجائیا۔ چٹی دھار کہے میرا پریم پیار تن بستر سوہنا چٹا، نرگن نور چند کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں دا نظری آوے ساچا پتا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ لکھ چوراسی رس دسے پھکا، امرت آتم اکو منگ منگائیا۔ جن بھگتو سب نوں پتہ بھگت دوارے تھلے کاغذ ایک چٹا، گوہند رت نال رنگائیا۔ اوہناں وڈیائی جنہاں اکھاں ڈٹھا، جنہاں جگت جہاں پچھوں چٹھا پڑھ پڑھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تارنہارا وڈا نکا، بڈھا بال بردھ نوجوان اکو رنگ دکھائیا۔ آگے کدے نہ مینوں بے سکن ہون دی وجے چھگا، چھک دے اندر سیک اپنی لئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سب دا اکو نظری آئیا۔ چٹا کہے میں چٹی چادر، رویداس دتی وڈیائی۔ مان دوا کے تیغہادر، چاندنی چوک کیتی رُشنائیا۔ گر گوہند بنا کے بہادر، سوہنی سیجا دتا سوائیا۔ حکم من کے کریم قادر، قدرت ویکھی تھاون تھائیا۔ جس ویلے نانک نرگن دھار وڑیا وچ ساگر، چٹی چادر اوڈھن لیا بنائیا۔ اوس مار کے اک آوازن، نرگن اگتی شبد سُنائیا۔ جس ویلے آوے غریب نوازن، کوجھیاں کلیاں لئے اُٹھائیا۔ ست دھرم دا چلائے اک جہازن، رہبر اک بے پرواہیا۔ چار ورن بنا کے سجن ساکن، ڈھر دا میل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ چٹی چادر کہے میرا کپڑا نرگن سینتا، سوئی دھاگا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس ویلے پنجاں پیاریاں گوہند امرت پیتا، اوس ویلے ہیٹھاں دتا وچھائیا۔ اوس ویلے کھنڈے دی دھار نال میرے اُتے پنج پا کے لپکاں، سچ سندیشہ دتا سُنائیا۔ کلجگ اتم جس ویلے آوے لاشریکا، واحد اپنا پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی دا بدلے آن طریقہ، طرح طرح درڑائیا۔ جو بھگت سہیلے انتر آتم کردے ہون اڈیکاں، اٹھے پھر آگھ گھلائی۔ تنہاں دا اندر باہر تن من کرے ٹھانڈا سینتا، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ جنہاں نوں شاستر سمرت وید پُران پڑھنی پئے نہ گیتا، انجیل قرآن تیس بتیس کلمہ نہ کھئے دکھائیا۔ تنہاں نوں چٹے بستر پا کے اپنے ملن دا دس دیوے سچا طریقہ، ترتیب وار سمجھائیا۔ بھيو گھلا کے ایش جیو جی کا، جگدیش جگت اگن دئے گوائیا۔ کوڑی کریا رس دکھا کے پھیکا، امرت جام اکو

مُکھ چوائیا۔ چٹا بستر نہیں ایہہ پرہہ دا رنگ مجیٹھا، جو جنم توں پہلاں مرن توں بعد اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ چٹے بستر کہن جس ویلے گرمکھاں لاؤنا انگ، اندروں ڈھولا دُھر دا گائیا۔ سانوں بنا لاری توں چڑھنا رنگ، رنگت اکو نظری آئیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہونی دنگ، بھیو ابھید کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جس ویلے کایا مندر اندر دُئی دویت دی ڈھپندی کندھ، دسم دواری جوت نرنکاری چٹی دھار نظری آئیا۔ جن بھگنو ٹہانوں پہلوں باہر پا کے ٹھنڈ، پھر اندر دیواں اند، بن سورج چند کرے رُشنائیا۔ اکیاں اکیاں دی پا کے گنڈھ، سوہنی وکھا دے گویند ونڈ، وربھنڈ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل صاحب بخشنند، بخشش وچوں بخشیش ہرجن ساچے بشرطیہ تیری جھولی پائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستجگ کہے سُن صاحب بے پرواہ، پارہرم پہلی منگ منگائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری اک سرنا، چرن کول ملے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی ریتی دے بدلا، بدلہ چکے تھانوں تھانیا۔ چار ورنان ساچا مارگ دے سمجھا، کھتری براہمن شوڈر ویش کر پڑھائیا۔ جگت ریتی اک وکھا، نیتر لوچن اکھ کھلائییا۔ جس دا تتان والا ہووے ویاہ، انتر آتم پرما تم ناتا نال ملائییا۔ تیرے نام دے کلمے نال ہووے نکاح، مُلا شیخ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پریم پیار دی ویدی دے گڈا، ہون ابوتی اپنی وچ ٹکائییا۔ انتر من دی منسا دے بھوا، ساچا گیڑا آپ پھرائیا۔ پُرکھ اکال دین دُئی دے مالک بن آپ گواہ، گرنتھی پنٹھی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ صاحب سجن ہو سہا، پرتکھ اپنی اکھ اٹھائییا۔ اک وار لیکھا دے لکھا، پھر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس کارن بھگت دوارا لیا بنا، بھگتان میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ مارگ دے وکھائییا۔ ستجگ کہے پرہو پرہ بدل دے ریت، دُھر درگاہی حُکم سنائیا۔ چار جگ جنہاں مندر گردوار بنائی مسیت، مسلے تیرے نام سنائیا۔ اوہ اکتھے ہو کے گاؤں تیرا گیت، پیغمبر پیر گرو تیری سرنائیا۔ ساچی ریت دس دے ٹھیک، ٹھا کر اپنا پردہ لاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دین دیال ہو سہائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرے چرن کول سہارا، اوٹ اور نہ کھئے رکھائییا۔ جگت منگنی کھیل نیارا، ساچا سگن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کسے بھیو نہ کھولیا کیوں مُکھ لگا

چہارا، جگت وچولا کون جنائیا۔ نانک اندرے اندر کر کے گیا پکارا، شبد اگئی آواز سنائیا۔ پرہو مین دکھی ہویا ویکھ تیرا سنسارا، تیری سار کیسے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھے کامی کرودھی پڑھدے چار لاواں اپنی وارا، پُرکھ ابناشی ہر گھٹ نواسی کنت نہ کھئے ملائیا۔ پت پریشور میرا تیرے اُتے دعویٰ، نال بینتی رہیا سنائیا۔ مین ویکھ کے جگت سماجی راہاں، وتھیا ساری رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی دے سمجھائیا۔ ستجگ کہے پرہو تریتا دواپر کلجگ جوڑدا آیا جوڑ، استری پُرکھ میل ملائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اٹھاراں چڑھے توڑ، باقی مانس جونی وچ بھوائیا۔ جگت کرنی سکیا کوئی نہ موڑ، پردہ دئی نہ کھئے اٹھائیا۔ انت آخری تیری پے گئی لوڑ، گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنائیا۔ ساچی ریتی بن مندر مسیتی چلا دے ہور، ہر جو اپنا حکم ورتائیا۔ جھگڑا چک جاوے مور تور، تیرا میرا اکو روپ سمائیا۔ تیرے ہتھ سنجوگ وچوگ، نرگن سرگن اپنا کھیل جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ ستجگ کہے مین منگاں منگ دین دباڑ، صاحب تیری اک سرنائیا۔ جن بھگتاں ویکھ سوہنا دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ سچ سندیشہ سنا دو جہان، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ کِرپا کرے سری بھگوان، پت پریشور دیا کمائیا۔ کلجگ بدل کے پچھلا ودھان، ستجگ سوادھان ست دتا کرائیا۔ سرب سرشٹ دا اک گیان، ایکا منتر دیاں جنائیا۔ پریم پریتی دا سچ سروور کرا اشنان، ڈرمت میل دھوائیا۔ جس گرمکھ کنیاں کرنی ہووے دان، وار تھت وڈی دیاں وڈیائیا۔ جس پتر دا ودھاؤنا ہووے مان، لوک پرلوک خوشی جنائیا۔ سو پروشٹیاں وچوں دوس اٹھاراں ہاڑ چتر سُبجان، ہر سنگت اکو روپ نظری آئیا۔ دوجا ہور اک وکھیان، ستجگ ساچا اندرے اندر منگ منگائیا۔ کِرپا کر ہر مہروان، پت پریشور تیری آس تکائیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ اٹھائی پوہ چتر سُبجان، جگت ناتے دے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست ستوادی ہو سہائیا۔ ستجگ کہے میرے بھگوانا، پر پُرکھ تیری اوٹ رکھائیا۔ جو گرمکھ تیرے نام دا بٹھے گانا، مؤلی تند لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو ستگر چرن دھوڑ کرے اشنانا، متھے ٹکا اک لگائیا۔ سو چتر سگھڑ ہوئے سُبجانا، مورکھ مگدھ اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ستجگ کہے مین منگاں ہور دات، جھولی خالی آکے ڈاہیا۔ پاربرہم تیرے در دربار جن بھگتاں دی پریم پریتی والی ہوئے برات، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دی سب دے کول

ہووے سوغات، وست اٹلی دے ورتائیا۔ آتم پر ماتم کھول کے تاک، نرگن سرگن دینا سمجھائیا۔ جنہاں گرمکھاں تن ماٹی رُوح بُت کرنا پاک، مانس جنم لیکھا لیکھے وچ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے میری ہور اک آسا، سِری بھگوان دیاں جنائیا۔ جنہاں دا تیرے چرن نہ ہووے بھرواسا، اوہناں دی لوڑ مینوں رہے نہ رائیا۔ اوہ کوڑی کِریا ویکھن آ کے جگت تماشا، مانس ہو کے ہر جو تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ کہے پرہوُ سندیشہ دے دے پُرکھ نار، بڈھ بالے نڈھ دے جنائیا۔ ستگر پِرتی سچ سنگار، جو بن سوہنا دے چڑھائیا۔ نیتر لوچن درس دیدار، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ آتم پر ماتم کر دیدار، گھر اپنے خوشی وکھائیا۔ پھیر بن کے نار بہتار، جگت جیون لینا بنائیا۔ جنہاں دا وچولا بنے آپ نرنکار، ایتھے اوتھے نہ ہوئے جدائیا۔ جو پگیاں ٹکیاں پچھے رہے جھکھ مار، اوہناں دیواں سخت سزائیا۔ مانس جنم دا ایہ وبار، پریم پِرتی اک جنائیا۔ ایہ منزل نہیں کوئی دُشوار، من نال من لینا جُرائیا۔ جگت دُپٹے گنڈھاں دے دے گئے جگ چار، کئی کئی نال بندھائیا۔ ویاہ کرن کروں والے روندے ویکھے وچ سنسار، بن ستگر پار نہ کھئے لنگھائیا۔ دعوے نال جن بھگتاں کر کے پیار، پریم پِرتی وچ بندھائیا۔ ایتھے نہیں آگے دا دتا سہار، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوار جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ستجگ کہے پرہ میری ہور دلیل، آگے توں اگلی دیاں جنائیا۔ دھرم دوارے اک اپیل، بینتی سچ سُنائیا۔ چور یار ٹھگ گرمکھاں وچ بنے نہ کوئی وکیل، گولا وچولا لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پور دینی کرائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن ستجگ بچے، بچین تیرا دیاں بنائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے سچے، ساچی ریتی دیاں چلائییا۔ جو انتر آتم من واسنا کچے، دُور دُراڈا دھگا دیاں لگائیا۔ جو پریم پُرکھ دے مٹر پیارے بن گئے سکے، تیرا ناتا دیاں ملائییا۔ ہر کا بھگت کوڑی مایا کدے نہ تکے، واسنا جگت نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ اکو پریم پیار ساچا لبھے، کھوج کھوجائے چائیں چائیا۔ جتھے گرمکھ گرسکھ پریم پیار دی جوڑی پھبے، اوتھے دیوت سُر من جن گن گندھرب اپنا راگ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال ہستے، ست سچ وچے ودھائیا۔ سولان سالان تانٹی ہوئی ہوئی مٹ جانے سارے رتے، جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو پوجنہارے پتھر وٹے، اٹاں اُتے متھے رہے گھسائیا۔ جنہاں نے لوٹے سانہہ کے رکھے، وضوآن نال کرن

صفائیا۔ تنہاں دا کھیل پُرکھ ابناشی رکھے اپنے ہتھے، حد پچھلی دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ میری اک ارداس، بینتی دیاں جنائیا۔ جو گُرمکھ گُرسکھ آون سچ دوارے چرن کول تیرے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اوہناں دے مُکھ تے کوڑی رہے نہ کوئی نقاب، پردہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پہلوں تیرا درشن کرن ساکھیات، نیتر چرناں اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دے وکھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہوؤ میں پہلا حال دساں دل دا، دلدار دیاں جنائیا۔ جس ویلے پہلی چیت تیرا سنگھاسن ویکھیا بلدا، برہمنڈ کھنڈ کہے تھاوں تھائیا۔ اوس ویلے سچکھنڈ دوارے گوہند تیرا لیکھا پریم وچ لکھدا، لوک مات رویداس چیمارا ناتا جوڑے قلم شاہیا۔ بے شک تُوں جگت نیتر نہیں کیسے نوں دِسا، جوت سرُوپ جوتی جوت سائیا۔ ایہہ لہنا دینا کیسے بھگت نہیں اک دا، اک توں انیک کر کے لیا ترائیا۔ ایہو پراپکار پُرکھ اکال پت دا، پریشور ہو کے ہویا سہائیا۔ سَتجُگ آگے بھگتاں دا جھگڑا مٹ گیا نت دا، دُو جے گھر ہووے نہ کھئے گُرمائیا۔ جے کوئی گُرمکھ غریب نانا ہووے میں اوہدے کول بن قیمت وکدا، دھن دُولت کم کیسے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل پرہوؤ دے بت دا، پریم پریتی جوڑ جُڑائیا۔ ویکھو نظارہ انتر نیج دا، جو ہر گھٹ رہیا چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیون آیا سچ ودھائیا۔ سَتجُگ کہے واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دتا دان، اٹلٹری دُولت جھولی پائیا۔ بھگت سُپیلے کر پروان، پروانے دُھر دے رہیا پھڑائیا۔ پُورب جنان مار دھیان، کرماں لیکھا دتا مٹائیا۔ سانجھا دے کے سرب گیان، شبدي شبد کران پڑھائیا۔ سَتجُگ ساچا بنا ودھان، وادھا اپنے نال رکھائیا۔ ساچا میل میل کے وچ جہان، ملنی جگدیش دتی کرائیا۔ جس گھر بھگت وسے اوسے گھر وسے بھگوان، محل اٹل اکو نظری آئیا۔ گُرسکھاں دیاں کنیاں پچھے، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنا پریم پیار جھولی پا دیوے دان، ایشٹ دریشٹ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ مرد مردانہ ہو کے دئے چلائییا۔ سَتجُگ کہے پرہہ کس بدھ ہندو مُسلم سیکھ مَن کے عیسائی، پارسی بودھی جینی تیرا دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ کون دیوے سمجھائی، دین مذہب ڈیرہ ڈھائیا۔ آتم وِدیا کون کرے پڑھائی، جگت وِدیا ہوئی ہلکائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں سب دا پتا مائی، شبد اشارے نال سب دی منسا دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس فُرنے نال سریشٹ اُپائی، اوسے فُرنے نال سریشٹ دیاں بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

پاندھی بن کے آئے راہی، جُگ چوڑی پھیرا پائیا۔ اِکو منّ کے گئے گوسائیں، گہر گمبھیر اِکو نظری آئیا۔ جگت ریتی واسطے نانک ارجن نہیں لاو لکھائی، آتم پر ماتم پچھے یتھارتھ، گئے لکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان جن بھگتاں دیون آیا ودھائی، ودی سُدی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ودی سُدی نہ کوئی دِن وار، نِکھتر نچھتر گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ جگت گرہ کیتے خوار، منگل چھنچر نہ کھئے دُبائیا۔ جس پوہ نوں سارے کھندے چنگا نہیں وِبار، اوسے دا وِبار سب توں اچھا دِتا بنائیا۔ جس دی ریتی چلدی رہے جُگ چار، جوڑیاں دے جوڑے جُڑدے رہن سنسار، ایسے کارن اٹھائی پوہ دِتا لکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، کِریا کرے آپ نرنکار، نرگن سرگن اپنا حُکم سُنائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر نام سینگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ کہے میرے گرہ پرکاش، ست جوت جوت رُسنائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کھیل وکھائیا۔ سچ تخت کر نواس، آسن سینگھاسن سوہیا پائیا۔ آد جُگادی ویکھ کھیل تماش، دو جہاناں بھيو مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ پاس، چرن دوار رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں میلا نرگن سرگن خاص، نت نوٹ جوڑ جُڑائیا۔ بھوت بھوکھت جس نوں یاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ کھوجنہارا برہم برہماد، برہمانڈ ویکھ وکھائیا۔ سُناونہارا سچ ناد، انادی اپنا راگ الاٹیا۔ ہر گھٹ ہوونہار وِسباد، بسمل اپنا آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی سُننہار فریاد، گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھائیا۔ نام سندیشہ دیونہارا بودھ آگادھ، نراکھَر کرنہار پڑھائیا۔ ست دوار دا بھوگنہارا راج، رعیت وِشن برہما شو رہیا وکھائیا۔ جُگ چوڑی حصّہ دیونہارا بھاگ، نرویر نراکار ونڈ ونڈائیا۔ ویکھنہارا سنت سادھ، گرُمکھ مٹمکھ پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پروا بیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا ٹھاگر سوامی، نرویر نرنکار دیا کمائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ انترجامی، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوڑی صفت اگمی سُناونہارا دُھر دی بانی، گرُو اوتار پیر پیغمبر سیو لگائیا۔ رچنا رچنہارا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج اپنی بنت بنائیا۔ لوک پرلوک دیونہارا دات بن کے دانی، دیاوان سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ محبوب مُحبّتاں دا بانی، صحیح سلامت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار اپنے وچ چھپائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ہویا خوشحال، گہر گمبھیر دتی وڈیائیا۔ سچ دوار سہا کے

سچی دھرم سال، گرہ مندر کری ژشنائیا۔ لیکھا جان دو جہان، محبان بیدواپنا کرم کھائیا۔ شبد سُت ابناشی اچت اٹھا اپنا لال، لال گلالا دُھر دا رنگ چڑھائیا۔ پُورب جنم پُورب لہن پُورب لیکھا پُورا کر سوال، لہنیدار لہنا سرب چُکائیا۔ چرن کول سد گرو اوتار، پیغمبراں لیا ٹکائیا۔ سجدہ دس کے اکو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا دتی درڑائیا۔ جو حکم ورتدے رہے سدا جُگ چار، ستجگ تریتا دوپرکلجگ سیو کھائیا۔ تس دا لہنا مکا اکو وار، ایکنکار رہیا سمجھائیا۔ پن رسنا جہوا بئی دند بولو اک جیکار، نعرہ دُھر دا آپ سُنائیا۔ جس دی ریتی نیتی چلے وچ سنسار، دین دنی خالق خلق دئے پڑھائیا۔ سب دی مُشکل ہووے آسان، حیوان انسان رُپ وٹائیا۔ شہادت والا لیکھا رہے نہ کھئے بیان، سنمکھ ہو کے رہیا سمجھائیا۔ بالی بڈھ نہ کھئے انجان، جوبن وٹنا اکھ کھلائی۔ نیتر تگُو سرب جیاں دا لکھ چوراسی سغیاں اکو کابن، پاربرہم پت پرمیشور نظری آئی۔ شاہو بھوپ نرگن ویکھو راج راجان، تخت نواسی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوبلا رہیا اٹھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھاں مار دھیان جگت، لوک مات اکھ کھلائی۔ صدی صدیوی نظری آئے اوہ وقت، جو گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ جنائیا۔ مان وڈیائی رہی نہ کیسے شخص، شخصیت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ودھی جرس، ہوس سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کوجھیاں کملیاں غریب نائیاں اُتے کرے کوئی نہ ترس، جابر جبر کوڑی کریا زور رہے وکھائیا۔ پن شبد گر نظر نہ آئے کوئی ندھڑک، سادھ سنت جیو جنت بھے بہیت سرب لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ کلمیاں ناماں وچ جو رہیا فرق، مانکھ مانس ونڈ ونڈائیا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، اسچرج سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ویکھنہارا پُرکھ اکال سُرپیر مردانہ مرد، مدداں دا مالک اکو اک نظری آئی۔ سچ سہاونا لوک مات پُرکھ اکال دا چڑھیا برس، برسی پچھلی نہ کھئے منائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دیناں بھئے سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے گر اوتاراں پیر پیغمبراں بینتی مئے عرض، ارداس اپنی جھولی پائیا۔ آگے پورا کرے فرض، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا وڈا بھاگ، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ گرہ مندر دپیک جوتی جگیا چراغ، اندھ اندھیرا رہیا نہ رائیا۔ جس لکھ چوراسی ساجن لیا ساج، تت ماٹی گھارت لیا گھڑائیا۔ جس نے دین مذہب بنایا ساج، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ جن نرگن سرگن چلایا جہاز، نئیا نوکا نام کھیوٹ کھیٹا اپنا آپ پرگٹائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی

گھٹ بھیتڑ کھولن آیا راز، رازق رزق رحیم رحمت آپ کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں دیون آیا شاباش، ست ستوادى پُشت پناه اپنا بتھ ٹکائیا۔ محل اٹل اُچ مینار درگاہ ساچی دھام اولڑے کرنہار نواس، ست بھومکا سوہنی سچ سہائیا۔ نو نو چار پچھوں ویکھن آیا آپ تماش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ نرگن سرگن پیندی ویکھے راس، گوپی کاہن سرتی شبد تن مندر اندر ناچ وکھائیا۔ کوڑی کیریا کلجگ اتم پار کنارہ ویکھن آیا گھاٹ، تٹ تیرتھ کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم نرنتر برہم نگم دسن آیا رواج، چشم دید چانن رہیا کرائیا۔ دو جہاناں ست دھرم دا کرے اکو راج، لاجواب سارے رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نوجوان نو کرتا وڈ وڈیائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ سورن سنگھ گرہ گمان پُرا ★

سچکھنڈ کہے ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھ دے، سدا سدا سد اپنا دھیان لگائیا۔ جس دے چرن کولان گر اوتار پیر پیغمبر وسدے، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جگ چوگرے لیکھ جس دے جس دے، شاستر سمرت وید پُراں دین گواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جس دا نام رتدے، ایشٹ دیو اک منائیا۔ نت نوت جگ چوگرے آس جس دی رکھدے، اندر باہر گیت ظاہر ویکھن چائیں چائیا۔ نام جیکارے جس دے سدا لکھ دے، پرتکھ رُپ نور گوسائیا۔ جو لہنے دینے کرے نیڑے حق دے، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس دے حکم کھیل اک پلک دے، جگ چوگرے لہنے دے چکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جس دے اشاریاں نال نچدے، رو سس سورج چند بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرنی دا کرتا اپنی کل پرگٹائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھاں عجب نظارہ، نظر نظر نال ملائیا۔ کرے کھیل آپ نرنکارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اک در میٹنہار اندھیارا، اک گھر نور کرے رُشنائیا۔ اک در بند کرے کواڑا، اک گھر پردہ رہیا اٹھائیا۔ اک در جوٹھ جھوٹھ ویکھنہار اکھاڑا، اک گھر ست سچ رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں اندر باہر رہیا کھوج، چوڈاں لوک ویکھ وکھائیا۔ چوڈاں طبق جس دی کھوج، مسافر لہن تھاوں تھائیا۔ سو صاحب سوامی کس بدھ کرے اپنے چوج، چوجی ہو کے

ویس وٹائیا۔ ویکھ وکھاوے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق بھو رہے نہ رائیا۔ جس دا گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوت سُر سب نے سُننا اک سلوک، رکھ مَن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سچ پریتی چرن کول اُپر دھول جن بھگتاں مانتی مَوج، مجلس اِکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرتا پُرکھ ہر کرنی اپنی آپ پرگٹائیا۔ سچکھنڈ کہے مین ویکھیا پریمی پریمی اندر گھول گھلدا، واری گھولی گھول گھٹائیا۔ ایہ کھیل اگما کُل دا، کُل مالک نظر اپنی رہیا اٹھائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی کدے نہ بھلدا، بھلیاں مارگ دئے وکھائیا۔ گوہند لیکھا جس کُل دا، سو پتوتنا اِکو نظری آئیا۔ دھرم نِشانہ جس دا جھلدا، سچکھنڈ دئے گواہیا۔ دُھر دا مارگ اِکو گھلدا، چار ورنان دئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نام ترازو ساچے تُلدا، دھڑی وٹا سیر دھڑت نہ کھئے بنائیا۔ ایہ لیکھا اتول اٹل دا، ونج وپارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ سچکھنڈ کہے مین لوک مات ویکھنا دروازہ گھلدا، کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگت سہیلا دھرنی دھرت دھول کدے نہ زلدا، بھلیاں بھکھیاں دیونہار وڈیائیا۔ مستک ٹکا لگے ساچی دھول دا، ساچی خاک اِک رمائیا۔ لہنا ملے پچھلے مول دا، اصل وصل سچ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کل کرتا ہو پرگٹائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ نرائن سنگھ دے گرہ گمان پُرا ★

سچکھنڈ کہے میرا سندیشہ سچ، ہر کا نام اِکو دیاں جنائیا۔ سرشٹ سبائی برہم مت، بڈھ بیکی رُپ وٹائیا۔ آتم پرما تم جوڑاں نت، سُر ت شبد سچی گڑمائیا۔ نیج نیتر کھولو اکھ، پرتکھ رُپ نظر آئے گوسائیا۔ من منسا ہووے وس، ہر چرن کول دھیان رکھائیا۔ پُرکھ اکال دا ساچا جس، گر اوتار پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان اِک دوجے دا مانن رس، جگت رس پندھ مکائیا۔ سچ دواویوں ساچا لے لؤ حق، دیونہارا دیاوان داتا دئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، مہا اکٹھ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا انتر دئے چُکائیا۔ سچکھنڈ کہے مین تگان کد دا، قُدرت قادر دیا کھائیا۔ پندھ مُکا کے کوڑی حد دا، جھگڑا مکے کوڑ لوکائیا۔ نام نگارہ ویکھاں وجدا، دو جہان کرے شنوائیا۔ پُرکھ اکال ویکھاں ساچے تخت سجدا، لوک مات نرویر ہو کے آسن لائیا۔ جھگڑا چُکا کے دین مذہب دا، ذات پات لیکھا دئے مکائیا۔ کرے حُکم اگئی غضب دا، دُھر فرمانا اِک

سُنائی۔ مان چُکے کوڑے ادب دا، سچ آداب اِکو دئے سمجھائی۔ پینڈا مکے قدیم قدم دا، منزل آگے اِک پرگنائیا۔ جھگڑا چُکے ساڈھے تِنّ
 ہتھ بدن دا، آتم پر ماتم اِکو رنگ وکھائی۔ لیکھا مُکا دیوے جن بھگتاں دوارے سجن دا، وست اموک کایا گولک نام ندھانا جھولی پائیا۔
 بھ۔ مُکا دیوے اوکھی گھاٹی بھڑے راہ لنکھن دا، سر مہر ہتھ رکھائی۔ پرکاش جنا کے آتم جوتی دِپیک ساچے جگن دا، جاگرت جوت
 جیو کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُک جائے کوڑی کِریا سڑن آگن دا، میگھ امرت اِک برسائیا۔ پینڈا مُک جائے شِودوالے مٹھ مندر مسیت
 بھجن دا، کایا انتر بھجن بندگی سچ ڈنڈوٹ کلمہ اِک دِرڑائیا۔ لیکھا رہے نہ اٹھسٹھ تیرتھ جگت مجن دا، آتم سرورور نِجھر جہرنے سچ
 اِشنان دئے کرائیا۔ وقت سُہاوے پُرکھ اکال پِرتی مگن دا، لو انتر چُھٹکی آپ جُڑائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے نو سؤ چُرانوے چوکرئی
 جُگ پچھوں میلا ملدا پُرکھ اِبناشی سجن دا، جو ساجن ہو کے اپنے انگ لگائیا۔ آگے لیکھا کوڑ کُڑیاری کِریا تجن دا، جوٹھ جھوٹھ ممتا
 موہ دینا گوائیا۔ ویلا وقت سُہاوے سوہنا نگارہ وجن دا، دُھر دا تال آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا
 اپنا دئے پرگنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھا نیتر کھول، بن اکھاں اکھ اُٹھائی۔ نام دممامہ وِجنا ڈھول، کِرشنا رامائے انگرائیا۔ اِبناشی کرتا
 تولن آیا پُورا تول، اٹل اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی لے وِرول، نام مدھانا اِک اُٹھائی۔ سنت سُہیلے سجن سدے کول، گُرمکھ گُر گُ
 گود اُٹھائی۔ سُرُتی شبدی جائے مؤل، مؤلا ہو کے اپنا کھیل وکھائی۔ پُورب جنم جو کُدا آیا قوُل، اِقرار اپنے لیکھے لے لگائیا۔ دے
 وڈیائی دھرنی دھوُل، دھوُل بختے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی
 ہر رگھرائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تگاں چار کُنٹ، ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ کِریا کرے واسی بیکنٹھ، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ جس نے لکھ
 چوڑاسی وچوں سنت سُہیلے لبھ مٹھ، گنتی سنکھ نہ کھئے وکھائی۔ دیناں اُتے گیا تٹھ، دِیاوان دِیا کھائیا۔ نِرویر ہو کے گودی چُک،
 اپنے گلے لگائیا۔ ٹھا کر ہو کے رہیا پُچھ، سُمند ساگر کھوج کھوجائیا۔ اُجلا کرنہارا مُکھ، دُرمت مِیل دھوائیا۔ دیونہارا ساچا سُکھ،
 سیکھیا اِک سمجھائی۔ گُر اوتار پیر پِغمبر پرہ سرنائی بیٹھے لک، بیس اِکیس لیکھا رہیا مُکائیا۔ جن بھگتاں مؤلے ساچی رُت،
 رُڑی اپنا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب سوامی انترجامی گھٹ گھٹ
 ویکھنہارا سچ نشانی، نِج آتم پر ماتم اپنا پردہ لاپیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا ★

سچکھنڈ کہے گُر اوتار پیر پیغمبر جھکن، پرہہ چرنی سیس نوائیا۔ اک دُو جے نوں انتر انتر پُچھن، اکٹھے ہو کے متا پکائیا۔ جس دا حُکم آتھن اگن، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ اوس دے حُکمے اندر جُگ چوکڑی مُکن، کلجُگ ستجُگ رُوپ وٹائیا۔ جس دے شبدي تیر انيالے نشانویوں کدے نہ اگن، آر پار دئے لنگھائیا۔ ویکھ وکھانے لہنا دینا مانس مٹشن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے گُر اوتار اک دُو جے دے آئے پاس، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مئیے حُکم پُرکھ ابناش، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جو دُھر دا سانجھا ساک، سجن شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر اک دُو جے نوں اکھدے، چلو مئیے ہر رضائیا۔ جھگڑے مُک جان دین مذہب شاخ دے، شناخت اکو دئے سمجھائیا۔ لیکھے مٹن کوڑی کِریا راکھ دے، لاش بدمعاش رہن کوئی نہ پائیا۔ ساچے ناتے جُڑن دھرم وشواس دے، وشو گھاتی بیٹھن مُکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کر کے رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ کہے مین ویکھ کراں وپچار، اپنا دھیان لگائیا۔ جس نے بھیجے گرو اوتار، پیغمبران دتی وڈیائیا۔ سو تخت نواسی بن نرنکار، شبد راسی سوہیا پائیا۔ بند خلاصی کرے وچ سنسار، لوک مات بخشنہار سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، اپنا پردہ آپے دئے اٹھائیا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ چتر سنگھ، عطر سنگھ دے گرہ اوگرا ضلع گرداسپُر ★

گرمکھ پُھلواری ہر بھگت باغیچہ، پت تھنی پُھل مہکائیا۔ اکو رنگ رنگا کے اوچ نیچا، بخشے چرن کول سرنائیا۔ اکو نام کلمہ دس کے سچ حدیثا، ہر جو حضرت کرے پڑھائیا۔ بھيو گھلا کے نیکن نیکا، نرگن زرویر نراکار رہیا جنائیا۔ ساجن ٹھاکر بن کے پرہہ جی میتا، مٹر پیارے ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پُھلواری رہیا مہکائیا۔ سچ پُھلواری کہے مین گئی مہک، جوین اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ سچ پریتی اندر گئی ٹھک، پھلی پُھلی خوشی منائیا۔ اگے اکو مالی دے ہونا ماتحت، باغبان دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دی سب توں وکھری نرالی ربت، پنج دس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شریعت دی شرع دی شریعت،

بندھن آور نہ کھئے جنائیا۔ ساچا نام اک ہدایت، حد حدود رہیا لنگھائیا۔ دُھر دا قانون بنا قواعد، بے قائدگی رہیا مٹائیا۔ نام بندھان کر کے آند، تسلط دو جہان رہیا جمائیا۔ بھگت سہیلا پورا کر فرائض، فضل رحمت اپنی آپ کھائیا۔ نام پابندی سچ شراعت، حکم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال سچ خدائے متنا واحد، دیو آتما ایشٹ اکو نظری آئیا۔ جو سمجھاوے سو جائز، ناجائز کار نہ کوئی کھائیا۔ جن بھگتاں دے کے روایت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بخشش رحمت کر کے رعایت، پریم پریتی سچ بنائیا۔ چار ورنی نظری آئے اک جماعت، اکو اکھڑ دئے درڑائیا۔ سچ دوارے کر رحیائش، مندر اک وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے اپنی کرے آزمائش، طیش وچ ویکھے لوکھائیا۔ جگت وچھوڑے دی رہن نہ دیوے کوئی گنجائش، گنجھل اندروں دئے کڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بن کے آوندے رہے نائب، تابعداری اندر سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی کر کر بھیجے لایق، نالایقان گئے سمجھائیا۔ وید شاستر سمتر پُران قرآن انجیل گا کے گئے آیت، تیس بتیس ڈھولے گائیا۔ کلجگ اتم اپنی پوری کر کے لوکامات نمائش، جھاک اتم گئے جنائیا۔ اتم پرہ چرن دوارے پوری کر کے خواہش، خالص وچ خالص ہو کے گئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گلشن کہے گرمکھ انوکھی کلی، کلمیاں توں باہر نظری آئیا۔ جیہڑی وست نہیں ملی علی، اوہ اللہ دا نور رہیا وکھائیا۔ کیسے دی کھنڈے کھڑگ نال نہ لوے بلی، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ پرہ توں وڈا نہیں کوئی ولی، ولولے سب دے رہیا گوائیا۔ جس نے شبہ دھار جگ جگ گھلی، سنیہڑے سچ سُنائیا۔ جس دی جوت لکھ چوراسی اندر رلی، کایا کعبے رہی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا رنگ رہیا رنگائیا۔ گلشن کہے میرا گل گلاب، لال گلالا نظری آئیا۔ جس دے اندر باہر آب حیات، بوند دتی ٹپائیا۔ مِتر پیارا ملیا احباب، سچ تند رباب دتی جنائیا۔ دو جہان کر کے لاجواب، حکم اپنا اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سنگی دُھر دا رہیا اکھوائیا۔ دُھر دا منتر درڑا کے گاتھ، اگم کرے پڑھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان غریب نواز، بھگتاں اندر ہو غریب، کرپاندھان بدلن آیا نصیب، ترتیب اپنی آپ چلائییا۔ نہہ بچے بنے رہنا عزیز، تمیز ساچی دئے درڑائیا۔ گرمکھ ویکھن دی پرہ نوں سدا ریچھ، جنہاں پچھ لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ پریم پریتی اندر جائے پتیج، راگ ناد ڈھولے جس گائیا۔ بن بھگتاں کیسے دی لنگھے نہ کدے دہلیز، محل اٹل دتے تجائیا۔ پریم پیار اندر دتے پریم پریت، پریم پرپا پیا ہو سہائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ راوی توں پار اٹھاسی قدم تے اک ککر دے بوٹے کول ضلع گرداسپُر ★

دھام بھومکا دھرنی دھرت دھول ملے مانا، جگت جگت جگ جیون داتا دیا کھائیا۔ پورب لیکھا دھر فرمانا، گن یدھانا گنوتنا رہیا چکائیا۔ ہرگوبند ایتھے ملیا سی اک مستانہ، جو ونجھلی چھٹی انگلاں نال رکھائیا۔ شرف الدین اُس اپنا نام بکھانا، سجدہ قدماں پچھے کرائیا۔ پچھے ہو کے گایا اک ترانہ، نغمہ نام سنائیا۔ ہرگوبند تُوں سوربیر بلوانا، ست دھاری جوت مستک تیرے رُشنائیا۔ مینوں ایس دسیا تیری پٹھ اُتے سری بھگوانا، جس تُوں سپس نواون خاطر پچھے ہو کے اپنا آپ جھکائیا۔ مینوں عرش فرش اندر نظر آوے اکو نور نورانہ، مالک خود خدائیا۔ ہرگوبند کہا میں اوسے دا دیواں پیغاما، پیغمبراں دے پیغمبر دی کراں وڈیائیا۔ مستانے کہا تُوں شاہ سوارا مرد مردانہ، شستر بستر سوہنے انگ لگائیا۔ کچھ اوسدا دس نشانہ، جو تیری بنت رہیا بنائیا۔ جو مالک دو جہاناں، ولیاں دا ولی علیاں دا علی اللہ دا نور الایہا۔ ہرگوبند کہا اوہ پر پُرکھ سلطانا، شہنشاہ بے پروایا۔ کلجگ اتم جوت سروپی پہرے بانا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ تیرا میرا لیکھا چکائے آپ ہو وچ درمیانہ، پردہ اوہلا پرے ہٹائیا۔ مستانے کہا کی ہوئے اوس دی پہچانا، کچھ مینوں دے درڑائیا۔ کس بدھ آوے چل مقاما، بے مقام پھیرا پائیا۔ ہرگوبند کہا اوہ ہر گھٹ جانی جانا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ آون جاون اُسدا کھیل، جن بھگتاں دیون آئے پروانہ، دھر سندیشہ اک جنائیا۔ ہر سنگت سنگ اُس دا کھیل ہووے مہانا، مہا کتنی کتھ نہ کھئے درڑائیا۔ بیس اکیسا کھیل مُکا کے وچ جہانا، زمانہ اگلا دئے بدلائیا۔ پریم پیار دا پیا کے اک پیانہ، صبر صبوری جھولی پائیا۔ چل کے آئے سچ استھانا، اپنا پھیرا پائیا۔ میں حاضر ہو کے دیاں بیانا، ہرگوبند ہس کے دتا سنائیا۔ مستانے کہا میں چرناں اکو آس رکھانا، دوجی حرص نہ ہور ودھائیا۔ ہرگوبند کہا دوہاں نے مل کے اُس دا سنگ نبھانا، آگے چلنا واہو داہیا۔ مستانے کہا ہر گوبند کچھ میرے کول کھانا، جے کھانا نہیں تے بھوگ دے لگائیا۔ ہرگوبند کہا ایہہ مینوں پروانا، دھر فرمانا میرے اندر رہیا سنائیا۔ مستانے کہا آویکھ میرے کول چولاں دا پنج دانہ، جیہڑا بے پرواہ میری جھولی اگتی دتا پائیا۔ میں اگی سال ایہنوں بٹھ کے ستا رہیا سربانا، دند مکھ نہ کھئے چھپائیا۔ تینوں مل کے میرے انتر اٹھیا اک ترانہ، سچ دیواں درڑائیا۔ تیری ہیٹا ایہنوں چڑھانا، ایہو میری وڈیائیا۔ ہرگوبند خوشی نال کہا ایہہ کھیل سری بھگوانا، دوجا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ایہناں پنجاں پچھے

پنجاں تٹاں والا بھگت سرب ترانہ، جگت انتارو پار کرائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دیاں جوت سروپ پھر کے آئے بانا، روپ انوپ آپ وٹائیا۔ اوس ویلے ہرِسنگت سمیت ہووے گن نِدهانا، گہر گمبھیر داتا شہنشاہیا۔ جس نے تیرا میرا لیکھا چُکانا، بن وچولا پھیرا پائیا۔ جس پنجاں تون انیک کر وکھانا، پنج پنج پنجاں نال جُڑائیا۔ گیاراں لکھ دا اس دے نال دھرواس دھرانا، اگئی سال پھر وی اپنے وچ چُھپائیا۔ جس ویلے چل کے آوے اس میدانا، بن کے پاندھی راسیا۔ لالو دیوے مانا، گُرمکھاں مل مل خوشی منائیا۔ اوس وچوں کھا کے اک دانہ، باقی ہرِسنگت دے ورتائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا میرا تیرا لہنا اپنے نال رکھانا، پریم پیار دا گہنا بھگتاں تن چُھپائیا۔

دھام بھومکا نام سب نے لینا پڑھ، اتہاس پُستکاں وچ لکھائیا۔ چوٹھ سال پچھوں ایتھے بننا گوہند گڑھ، گوہند دے وڈیائیا۔ چڑھدی دشا مکھ دینا کر، سورج دیوتا نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ چوڈاں ہزار برس بنیا رہے ایہہ سر، لوک چوڈاں سیس نوٹیا۔ اس تون بعد ایتھوں آوے ڈر، ایہہ وی پرہ دی کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار اپنی آپ بنائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ بمبیل اتے سمل سکور دے وچکار، نالے دے کنڈھے اتے ضلع گرداس پُر ★

ماہیگیر ایتھے وسدا سی ککھان کُلی، چوڈاں گھنٹے آسن لائیا۔ تیجے ڈنگ کھاندا سی گُلی، اوہ وی مڈل دی پکوائیا۔ جس ویلے لاؤندا سی بلیں، کھان تون پہلوں گوہند گوہند گوہند رہیا دھیائیا۔ اودھروں اندھیری جھکھڑ جھلی، آندھی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، واہو کھیل رچائیا۔ کُلی وچ ماہیگیر، بیٹھا آسن لائیا۔ انتر ہویا دلگیر، بہل ہو کے گر لائیا۔ جنان چر نہ ملے جل دا پیر، خواجہ اندر روپ وٹائیا۔ ٹھنڈ پاوے دے کے سیر، امرت جام پیائیا۔ میری بدل دیوے تقدیر، رہبر بن خدائیا۔ میرا لیکھا مکے اخیر، منزل دے چڑھائیا۔ اودھروں ہرگوہند گھتی آیا وہیر، پینڈا پنڈھ مکائیا۔ ولیاں دا ولی پیراں دا پیر، فقیراں

دا فقیر بے نظیر درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا ویس وٹائیا۔ ہرگوبند آ کے ماری بولی، شبدی حُکم سُنائیا۔ کھیوٹ تیرا کھیٹا آیا اُٹھ کے کُنڈا کھولیں، پردہ دینا ہٹائیا۔ اوس نے کہا کوئی تُوں ٹھگ چور یار پاؤندا رُوئی، مینوں رہیا بہرمائیا۔ جے تُوں گوبند میری اندروں گھنڈی دے کھولی، بن اکھاں تون درس دے کرائیا۔ میں بردا تیرے در دی گولی، غلام چاکر نظری آئیا۔ میری کرماں والی گھڑی مَول نہ پھولیں، جیون جُگت نہ کوئی چڑائیا۔ ساچے کنڈے مَول نہ تولیں، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ ہرگوبند ماری اک آواز، شبدی حُکم سُنائیا۔ کھولیا اندروں راز، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ درشن کر شتاب، بن نیناں رُوپ دکھائیا۔ ایہہ ویکھ کے کھیل تماش، ماہیگیر خوشی منائیا۔ تُوں مالک جاپدا آپ، پریم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ ہرگوبند کہا میں اوس دا داس، گر شبدی پھیرا پائیا۔ اوہ آد جُگادی پُرکھ ابناش، نرگن زرویر اک اکھوائیا۔ حُکمے اندر کرے کھیل تماش، دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ ہرگوبند کہا کُچھ مینوں لگی پیاس، پانی دے پلائییا۔ اوس کہا میرے کول نہیں گلاس، خالی ہتھ دکھائیا۔ ہرگوبند کہا جے میرا پریم تیرے ساتھ، کُچھ حیلے لے بنائیا۔ اوس نے اپنے ہتھ چرناں نال لا کے کیتے پاک، سوہنے لے بنائیا۔ جل دھارا ولّ لیا جھاک، پرہ چرن کول وچوں نظری آئیا۔ اوسے ویلے بک بھر لیا آپ، تلی تلی ہیٹھ دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی کرنی کار کھائیا۔ ماہیگیر پانی بھریا بک، انتر انتر خوشی منائیا۔ جے ہرگوبند پی لے چپ، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ میں ہواں بڑا خوش، اپنا راگ سُنائیا۔ میرا مٹ جائے جنم جنم دا دُکھ، دردی درد وندائیا۔ اپنے چرنوں ہرگوبند لیا پُچھ، کی منسا اندر رکھائیا۔ اوس کہا تیتھوں کیہڑا لک، تُوں ہر گھٹ بیٹھا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا حُکم رہیا ورتائیا۔ ہرگوبند کہا مینوں پنج وار پیا دے پانی چلی، اپنی سیو کھائیا۔ سکا ٹکر کھوا دے گلی، ٹکڑا میرے ہتھ پھڑائیا۔ ایہہ وست بڑی املّی، بنا پریمیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ویکھیں غریب کر کے کدے نہ بھلیں، میں بھلیاں رہیا ترائیا۔ اس دا لیکھا دیواں اک نہیں دوئی، دوئی نہیں چوگنی، چوگنی نہیں کئے گئے دیاں بنائیا۔ تُوں پریم پیار اندر ایتھے تائی دھوئی، آسن لیا جائیا۔ جیہڑی کیروں پانڈو اٹھاراں غرق کیتی اکشوہنی، اٹھائی لکھ اٹھاراں اٹھاراں وار گنّائیا۔ اہناں وچوں ست ست دی پکار سنی، اک اٹھ جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ کھیوٹ پنج ویر پانی دتا پیا، اپنے ہتھان سیو کھائی۔ ہرگوبند اک اک تبا سب دے وچوں دتا گرا، دھرنی دھول بھیٹ چڑھائی۔ پھیر منگی اک دُعا، بینتی سچ سُنائی۔ جس ویلے آپ آوے بے پرواہ، نرگن پھیرا پائی۔ ایس دا لہنا دینا چکا، دھرنی دھرت دھول خوشی منائی۔ اپنا چرن لینا ٹکا، سوہنا آسن لائی۔ گرمکھ سجن سنگ لینے بولا، اپنا حُکم ورتائی۔ پچھلا لیکھا لیکھے لینا لگا، لکھت بھوکھت وجے ودھائی۔ جیہڑے پنج تبا کے امرت دے ہرگوبند کہے میں ایتھے گیا رڑھا، اوہ میری امانت بھگتاں دی جھولی پائی۔ اک اگھی شبد پرہہ نے دتا سنا، دُھر دا حُکم ورتائی۔ ہرگوبند تیرے پچھوں گوبند جانا آ، جس نے پنجاں دینی وڈیائی۔ گوبند پچھوں پُرکھ اکال آوے ویس وٹا، نرگن جوتی جوت کر رُشنائی۔ تیرے پریم پیار دا جام، جن بھگتاں دئے ورتائی۔ آگے بنا کے سچ نشان، نشانے اکھراں نال گڈائی۔ اک صدی دے پچھوں سدا ملے دو جہان، نو کھنڈ خوشی منائی۔ ایس بھومکا نوں کہن ہرگوبند دا جام، پیالہ مست ملے وڈیائی۔ جو آ کے اک زین کر جاوے آرام، تیس دا جنم مرن دئے مکائی۔ نال درس دیوے سری بھگوان، سنگ ہو کے نظری آئی۔ اک سو گیاراں گیاراں فٹ دا بنے مکان، چار دیوار سوہیا پائی۔ ست رنگ جھلنا نشان، چووی ہتھ ملے وڈیائی۔ پہلی ویر اک سو اگی گرمکھ بیٹھنے آن، ساچے آسن سوہیا پائی۔ اہناں چاروں گنٹ کر کے اکھاں دا دھیان، ساچا ڈھولا لینا گائی۔ اہناں دی آتم مل کے پلے نال زبان، دوہاں دا روپ اکو نظری آئی۔ لہنا دینا چکا ونہارا ویکھنہارا دو جہان، لیکھے سب دے رہیا مکائی۔ ایہ امرت رس دا بھریا ٹھنڈا استھان، جس استھتی بن متی دتی پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، راوی دا کنڈھا روادار کھئے رہن نہ پائی۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پچن سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور ضلع گرداس پُر ★

گرمکھ من کہے میں ہونا ختم، منسا اپنی اپنے وچ سہائی۔ جگت واسنا کرنا کوئی نہ یتن، بھرے بھرم نہ کھئے بھلائی۔ جن بھگتاں وکھاؤنا اپنا وطن، جس گرہ وچوں ہوئی جڈائی۔ جتھے نور اگھی جوتی جوت پرکاش چمکن، اندھ اندھیر نظر نہ آئی۔ پُرکھ اکال اس کھیل نہ ممکن نوں کرنا ممکن، دُھر فرمانا حُکم منائی۔ سچ دھرم دا دے کے گن، دُهن آتمک راگ سُنائی۔ سجن سہیلے پکار لئے سن،

پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سَتگر کہے میٹاں من کی منسا، ممتا موہ چُکائیا۔ گُرمکھ بناواں کاگ ہنسا، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ہنکاری اندر رہوے نہ کنسا، دُور دُراڈا دیاں کرائیا۔ آتم پرما تم میل ملا کے ناری کنتا، سیج سُهنجی سوہیا پائیا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنتا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوے ہنگتا، ہنگ برہم دیاں پرگٹائیا۔ جس دا بھیو نہ آیا کیسے پنڈتا، شاستر سمرت وید پُران، بے انت کہہ کہہ رہے گائیا۔ سو مالک خالق آد جُگادی جُگا جُگنتا، دو جہاناں سِری بھگوانا برہمنڈ کھنڈ کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ من کہے گُرمکھو میں سُنواں سچّی بات، پردہ اوہلا دیاں اُٹھائیا۔ چُپ چُپاتا رکھاں تہاڈا ساتھ، اپنی کراں نہ کوئی چُڑائیا۔ تُسیں تُوں میرا میں تیرا سو پُرکھ زرنجن کرنا پاٹھ، ہنگ برہم دھیان لگائیا۔ انتر آتم کھولنا تاک، پڑدا اک چُکائیا۔ ابناشی کرتا وسے ساتھ، سکلا سنگ نیھائیا۔ بے شک میں وی او سے دی ذات، جوتی نور ڈگمگائیا۔ میرا کھیل جگت تماش، نٹوآ ہو کے سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ من کہے میں سَتگر ادھین، شبدي داتا اکو نظری آئیا۔ گُرمکھو جے اُس اُتے کر لو یقین، یقین تہاڈا لیکھا دئے چُکائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت سادھ سنت بھگت بھگوت کرے تلقین، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دی تعلیم کرے پڑھائیا۔ میں بردا ہو کے رہواں ادھین، سر اپنا نہ کھئے اُٹھائیا۔ اپہ مارگ بڑا مہین، پُرکھ ابناشی دتا وکھائیا۔ میں کھیل ویکھاں سدا لوک تین، ترے گن مایا اپنے نال ملائییا۔ رسنا جہوا بئی دند سارے پرہ نون رہے چین، ڈھولے اچے اچے گائیا۔ پر اندروں بدلی ویکھی نہ کیسے دلیل، دلبر یار پردے وچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گُرمکھو تہاڈے اگے میری اک اپیل، بینتی دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ من کہے میری اکو عرض، آرزو دیاں جنائیا۔ دہ دشا بھوونا میرا فرض، ترشنا گھر گھر دیاں پرگٹائیا۔ جگت وِدیا مینوں کوئی نہ سکے ورج، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں نون پرہ ملن دی غرض، دوئے جوڑ اکو اوٹ تکائیا۔ اوس دا کھیل سدا اسچرج، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے دین دِیال پُرکھ اکال حُکمے نال مینوں دیوے ورج، دُھر سنديشہ شبد سُنائیا۔ میں بھگتاں دا ونڈاں درد، دکھیاں درد دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ہون نہ دیواں حرج، حرجا نے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرتا

دیونہار وڈیائیا۔ من کہے جنہاں صاحب ستگر لدا، نج نیتر درشن پائیا۔ اوتھے غلام میں بردا بدھا، سر سکاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگتو مینوں ہور نہ دیوو سزا، میں اکو منگ منگائیا۔ تسیں پریم پیار دا ستگر دھار وچوں چکھیو مزہ، منزل اپنی پندھ مکائیا۔ میرے روکن دی ہن نہیں رہی کوئی وجہ، وجود وچ بیٹھا اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہہ پُرکھ اکال دی رضا، جس میری بنت بنائیا۔ میں تھائے سچ پریم پچھے لگا، بھجان واہو داہیا۔ آگے تھادا سوہنا آگا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، جودھے سورپیر دئے بنائیا۔ من کہے میری منسا پور، لہنا جھولی پائیا۔ جنہاں گرسکھاں ملیا ہر صاحب ستگر حاضر حضور، میں اوہناں دی حضوری وچ اپنا سیس نوٹایا۔ اوس دوارے کدے نہ پاواں فنور، جھکڑا نہ کھئے دکھائیا۔ مان ہنکار نہ کھئے غرور، غرت دیاں مٹائیا۔ تھائے پریم دا ویکھ کے سرور، جوت دا ویکھ کے نور، اپنی کروٹ لوان بدلائیا۔ میرے پچھے نہ ہوئیو مجبور، میں نیڑے رہنا تے وسنا دور، اکو گھر اکو در اکو مندر سوہا پائیا۔ جس ویلے ستگر شبد دی وجے تور، انحد نادى اپنا ناد وجائیا۔ اوس ویلے میں جن بھگتاں دے چرناں دی ہواں دھوڑ، آپ اپنا دیاں مٹائیا۔ بے شک تھائے تن دے اندر رہنا ضرور، تھادی ضرورت وچ حصہ نہ کھئے رکھائیا۔ تھادا مالک پریم پُرکھ پرما تم سرب کلا بھرپور، جس نے میری بنت دتی بنائیا۔ میں سدا رباں مشکور، مشکل آگے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت دکھاوے ساچا گھر، گرہ مندر کایا اندر پردہ لاپیا۔

★ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ★

ستجگ کہے پرہو میری بندنا خاص، آگم اتھاہ بے پرواہ تیری اوٹ نکائیا۔ ست دھرم میرے دے دے ساتھ، ست سچ میلا سہج سُبھائیا۔ شبد آگتی دھن وجا دے ناد، گرہ گرہ مندر اندر کر شنوائیا۔ نرگن نور نرور جوت کر پرکاش، کوڑی کیرپا کلجگ اندھیرا دے چکائیا۔ نام پدارتھ وست امولک سچ سوغات، نج گھر آتم بھگتاں جھولی دے بھرائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دھرت دھول سجن ایکو نات، بدھاتے اپنا جوڑ جڑائیا۔ نجھر رس امرت بوند بخش سوانت، کوڑی کیرپا جگت ترشنا دے مٹائیا۔ مہروان ہو

کے محبوبِ مُحَبَّت وِچ جھاک، پڑدا اوہلا بن وِچولا دے اُٹھائیا۔ تر بینی تٹ کنارہ وکھاواں اِکو گھاٹ، کھیوٹ کھیٹے جس دوارے بھگت بیٹے پار لنگھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سوامی بدل دے سماج، اپنی نیتی ترے گن اتیتی ٹھانڈی سیتی ساچا مارگ دے جنائیا۔

زرویر پُرکھ زِرگن سرگن اندر ہو وِسما، بِسمل ہو کے اپنا آپ لیکھا دے مُکائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ مین ہوواں نہ کدے اُداس، حیرانی نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹھاکر سوامی انترجامی چارے کُنٹ وسیں پاس، اندر باہر گپت ظاہر اپنا میل ملائیا۔

دُھر درگاہی تیرے اگے سچ بینتی اِک ارداس، آرزو اپنی دتی جنائیا۔ تُوں مالک خالق بے پرواہ پردانشیں باپ، واحد لاشریک سچ توفیق نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر درگاہی دینا ساتھ، ساچا سنگی رُوپ وٹائیا۔ سَتجگ کہے پرہ میری اِک منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ شبد اگم وِجا مردنگ، دو جہاناں دے سُنائیا۔ وِشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر مانن جس دا اند، سدا اند سورے سربنگ گُرمکھاں دے وکھائیا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی بہرماں ڈھاہ کندھ، انتر آتم پرما تم پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت شہیلے گُرو گُرجیلے بھگت بھگوان بنا دے سنگ، ساتھی اپنے نال ملائیا۔ سچ سندیشہ دُھر دا ڈھولا زرویر جنا دے چھند، جے جیکار کرے لوکائیا۔ میرا خوشی ہووے بند بند، بندھن دے ٹڑائیا۔ تیرا اِکو ویکھاں پرمانند، نج گھر اپنا رس دینا چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا منگ منگائیا۔ سَتجگ کہے پرہو ٹھاکر میرے گھر گمبھیر، بے انت بے پرواہ سچ تیری شہنشاہیا۔ تیرا حُکم اصلیت وِچوں اصل بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ شرع شریعت کٹ دے زنجیر، کوڑی کِرپا ذب دے کرائیا۔ جن بھگتاں اپنے نال ملن دی دس کے سچ تدبیر، طبیعت اندروں دے بدلائیا۔ تُوں فقراں دا فقیر، فقرہ اپنا دے سمجھائیا۔ لیکھا چکاویں کنگال امیر، شاہ حقیر اِکو رنگ وکھائیا۔

باطن ظاہر وکھا تصویر، تَصویر اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ سَتجگ کہے مین نگا بالا، آيو سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ساچا نام وست امولک دے داتا، داتے دانی جھولی پائیا۔ مین گاواں تیری اگمی گاتھا، دُھر دا ڈھولا اگم پرگٹائیا۔ تُوں مالک اِکو ساچا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظری آئیا۔ دو جہاناں ہووے پردھانا، لوک مات برہمنڈ کھنڈ پُری لوء لوک پرلوک اپنا حُکم سُنائیا۔ جن بھگتاں دھرمی گانا، موئی تند نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سُوپریر جودھا مرد مردانہ، بلدھاری بے پرواہیا۔

دیوت سُر مَن مَن آنا، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ گرو اوتار کرن سلاماں، پیر پیغمبر جھک جھک لاگن پائیا۔ ست سنديشه نر نريشا تیرا اک سُنانا، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی انترجامی گُن یدھانا، ہر گھٹ رچیا نظری آئیا۔ گوپیاں دا کابنا سیتا دا راما، لکھ چوڑاسی سُر تى لئیں پرنائیا۔ شبدان دا نشانہ، تیراں دا کمانا، چلہ اپنا اک پرگٹائیا۔ جوت سروپ پھریا بانا، شاہو بھوپى دے فرمانا، حُکم ورتے دو جہانا، ایتھے اوتھے نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہوں بالک سیو کمانا، خاک درویش بھکھک بھکھاری مانگت نیوں نیوں سپس نوانا، ستجگ ساچا اپنا آپ پرہ تیرے آگے رکھائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱ چرن سینگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ★

ستجگ کہے مینوں ملیا سچ سنديش، ست ستوادى دتا جنائیا۔ تیرا مالک اک نريش، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو ہر گھٹ انتر ہویا پرویش، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ سرشٹ سبائی درشٹی رہیا ویکھ، پردہ اولہا رہیا نہ رائیا۔ تیرے سنگ کرکے ہیت، جن بھگتاں لئے جگائیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی پچھوں مؤلی رت چیت، پنچم اپنا روپ وٹائیا۔ صاحب سوامی کھولے بھیت، بھيو آپ جنائیا۔ جنم کرم دی بدلنہارا ریکھ، دھر دا لیکھا دئے درڑائیا۔ دو جہاناں رہیا ویکھ، ویکھنہارا اپنا پردہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادى ہوتے سہائیا۔ ستجگ کہے میں سُنیا پجن، ہر کرتا آپ جنائیا۔ دیاکما کے کایا ماٹی کنچن، سوہنا سوچھ سروپ وٹائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ مجن، مجلس اپنی دئے سمجھائیا۔ پریم پریتی اپنے نال بنھ کے آنچل، شبد ڈوری تند جڑائیا۔ پہلی ویر پنج چیت چوٹی چڑھ کے ویکھنا ہماچل، گوبند آسا پور کرائیا۔ بھيو ابھید کھولنا باطن، ظاہر دئے سمجھائیا۔ جس نوں اوچو اوچ اگم اتھاہ سارے اکھن، بے انت کہہ کہہ خوشی منائیا۔ سو تھلے توں اُپر اُپر توں نیچے آیا جھانن، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ زمیں اسماناں میٹن آیا پاپن، پت پت پت دئے کرائیا۔ نام ترازو لکھ چوڑاسی آیا جاچن، تولا بن کے دھردرگاہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں دردی آیا راکھن، سنت سہیلے باہر کڈھائیا۔ مانس جنم دا وکھاون آیا پاتن، گھاٹ اکو دئے جنائیا۔ ساچے منڈل پاون آیا راسن، کایا مندر گوپی کاہن نچائیا۔ کرنہارا کھیل پُرکھ ابناشن، ابناشی اپنا حُکم منائیا۔ چار ورن جناون آیا پاٹھن، پوجا اک

سمجھائیا۔ پُورب جنم سب دے آیا واجن، پردے کھول وکھائیا۔ شاہو بھوپ میٹن آیا نوابن، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ چرن گھوڑے دیونہارا رکابن، شاہ سوارا اپنا ویس دھرائیا۔ بھاگ لگاؤن آیا دیس ماجھن، سمبل بہ بہ خوشی منائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دا لیکھا مُکا کے سوال جوابن، اگلا اکو حُکم ورتائیا۔ نرگن سرگن بن کے آیا احبابن، مٹر پیارا شہنشاہیا۔ نام ندھان وجاون آیا ربابن، پریم پریتی اک درڑائیا۔ ست دوارے کرن آیا نواسن، آسن سینگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ کہے میں سنی اگئی بات، بھڑی زین دتی جنائیا۔ میں سندا ربیا ساری رات، بن اگھاں کتاں دھیان رکھائیا۔ ساڈھ تین بخشی مینوں اک سوغات، وست اولڑی جھولی پائیا۔ اُس دا لیکھا لیکھیا بن قلم دوات، کاغذ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھیا مار جھات، جھاکی اپنی اُس دے اُتے پائیا۔ اوس اُتے لیکھیا ویکھیا جن بھکتو اکو وار اکو کر لو اتفاق، نفاق رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے رہو نہ کوئی گُستاخ، عَصے سب دے دئے مٹائیا۔ میں کرن آیا حساب بے باق، وحی کھاتے اپنے نال بندھائیا۔ جس دے آگے گرو اوتار پیر پیغمبر دے نہ سکیا کوئی جواب، اوہ جواب طلبی کرے تھاون تھائیا۔ دو جہاناں کیسے دی آکر نہ رہے مجاز، ہنکار وکار دوویں دئے مٹائیا۔ جس دا حُکم تخت نواسی اوسے دا راج، رعیت برہمنڈ کھنڈ لئے بنائیا۔ ستجگ کہے مینوں سوہنی لگی اج دی پرہات، جس مار کے آواز مینوں ستے نوں دتا اٹھائیا۔ میری پوری کر کے خواہش، لیکھے لا کے سواس سواس، آس آگے ہور ودھائیا۔ سیوک بنا کے بردا داس، سر رکھ کے اپنا ہاتھ، پُرکھ سمرتھ دتی وڈیائیا۔ سچ سندیشہ دتا آکھ، مینوں انتر انتر گیا بھاگھ، ایہہ پرہہ دا اگئی واک، واقعہ اپنا حُکم ورتائیا۔ میں سمجھیا سب دا مائی باپ، کوئن جنان اُتار کے پاپ، کر کیرپا بنا کے اپنے ساک، سجن اپنے لئے بنائیا۔ لہیاں کیسے نہ آوے ہاتھ، روندے ویکھے چوڑاسی سدھ نو ناتھ، گورکھ مچندر ٹلیاں اُتے دین دُہائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں دے ہویا آپ ساتھ، بن سدیاں وسیا پاس، ناتا چھڈ پرتھی آکاش، گھاس پھوس اُتے ڈیرہ لائیا۔ اپنی بنا کے بھگت شاخ، رت سہاؤنی گوبند والی وساکھ، نام بھنڈارا دے کے پرساد، ترشنا سب دی پور کرائیا۔ جس رچنا رچی آد، اوہ ویکھن آیا جگاد، کھیلے کھیل وچ برہماد، برہمانڈ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے واد وواد، امرت دیوے سواد، شبدا اگئی سنائے راگ، دُھن آتمک دئے جنائیا۔ ستجگ کہے میں پنچم چیت درشن پا سری مہاراج، اپنا اگلا پچھلا دھویا داغ، ہنس روپ بن کے کاگ، سوہنگ ڈھولا دتا گائیا۔ مہاراج

شیرسنگہ وشنوں بھگوان اپنے درشن دی بخش دات، ست دھرم تیری کرامات، جنم کرم پوری کر خواہش، سواس گراس اپنے لیکھے لائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱ چیلہ سنگہ دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ ★

پنج چیت کہے پرہہ کریا کیتی آپ، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناش، نرمل جوت کر پرکاش، دو جہان کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم سچ سُنہیڑا دسن آیا جاپ، نرگن سرگن کرے سچ پڑھائیا۔ بھگت بھگونت دیون آیا ساتھ، دُھر دا سنگی بن کے سنگ نبھائیا۔ نرویر پُرکھ نرنکار ہو کے درشن دین آیا ساکھیات، سوچھ سروپی اپنا روپ دھرائیا۔ چرن پریت بندھاون آیا نات، سنت سُوپیلے جوڑ جُڑائیا۔ محبوب مُحبت وچ دسن آیا گاتھ، لاشریک شرکت سرب مٹائیا۔ بھیو ابھیدا کھولن آیا شاہ نواب، وڈ راجن راج بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ کلجگ پیج سوارن آیا کاج، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ ست دھرم چلاون آیا جہاز، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ شاہ پاتشاہ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں کرن آیا راج، رعیت ویکھے چائیں چائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بناون آیا اک ذات، ذات پات اوچ نیچ پندھ مُکائیا۔ سنسار ساگر پار کرن آیا گھاٹ، پتن اکو اک درسائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار آسا ترشنا کلجگ کوڑی کریا میٹن آیا رات، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی چند چمکائیا۔ گوہند پورا کرن آیا بھوکھت واک، پیس اکیسا ہر جگدیشا پچھلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج چیت کہے میں چڑھیا سُبھاگا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ انتر انتر اُچایا اک راگا، اگمی ناد دتا سُنائیا۔ رس انوکھا دتا پریم پریتی سوادا، رسنا جہوا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نرگن نرویر نرنکار بھیو ابھیدا کھول کے دسیا ساتھ، سگلا سنگی اک جنائیا۔ اکو سمرن اکو پوجا اکو پاٹھا، ایشٹ دیو اک منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دیاں شاخان، اکھڑ وکھڑ نت نوت اپنی کھیل کھلائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ واسی پُرکھ ابناشا، جگت تماش اکو رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنت سُوپیلے جو لکھ کے گئے بھوکھت واکا، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکرئی دوس رین گاؤندے گاتھا، رسنا جہوا بتی دند سوپیلے ڈھولے گائیا۔ سو ویکھنہارا جیرج انڈج اُتبھج سینج جگت تماش، ایش جیو

جگدیش جگدیشور اپنی کار کھائیا۔ بھگتاں میتا ٹھاندا سینا جُگ جنم دا پورا کرن آیا گھاٹا، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاون آیا سیج سہنجی کھاٹا، دیا باقی کھلا پاتی اکو نور کر رُشنائیا۔ نام ندھان سری بھگوان سرشٹی درشٹی دیون آیا سچ سوغاتا، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دسن آیا اکو پتا اکو ماتا، دوجی جنی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سندیش سناون آیا پرتھی آکاشا، گگن منڈل اکو راگ الاٹیا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیسا سُریت اند دیون آیا داتا، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق اپنا پھیرا پائیا۔ گھٹ گھٹ اندر کرنہارا واسا، جوتی جوت جوت پرکاشا، لیکھا جان پون سواسا، منڈل راسا اپنی آپ وکھائیا۔ بھيو کھلائے بودھ اگادھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پنج چیت کہے امرت ویلے مینوں ملیا امرت رس، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ سچ سنیہڑا دتا ہس ہس، ست ستوادی آپ سُنائیا۔ بھگت سہیلیاں جا کے دس، گرمکھاں دے درڑائیا۔ جس نوں جُگ چوکڑی سارے رہے لبھ، گر اوتار پیر پیغمبر نیتر لوچن نین اگھ کھلاٹیا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کیسے آر پار لبھی نہ حد، بے انت بے انت کہہ کہہ سارے شکر منائیا۔ جو آد جگاد سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مقامے حق، بیٹھا سوہیا پائیا۔ گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر یک، تصور اپنا آپ رہیا کرائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گاؤندے جس، کاتب لکھ لکھ شاہی گئے تھک، صفتاں نال صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جس دے مکے کعبے حضراتاں والا کردے رہے حج، پیراں دا پیر پیغمبران دا پیغمبر واحد اکو جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ جو ویکھنہارا حقیقت حق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پنج چیت کہے میں سُنیا سندیشہ، پُرکھ ابناشی دتا جنائیا۔ دُھر فرمانا اک نریشا، نر نرائن رہیا درڑائیا۔ ستجگ ساچے تیرا لہنا لوک مات ساچے دیسا، دیس دسنتر تیری ونڈ وندائیا۔ کوڑی کریا کلجگ مکے ٹھیکا، ٹھاکر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چکا کے اپنا لیکھا، بیس اکیس بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ نیوں نیوں سجدے کرن نو نو ڈنڈاوت اک ادیشا، سپس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جھکدے ویکھے وشن برہما شو گیشا، دھوڑی ٹگا خاک رہے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنیہڑا دتا جنائیا۔ سچ سنیہڑا دتا بھگوت، پنجم پنج رہیا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت مٹنا اکو کنت، دوجا سائیں نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی مؤلی نو سو

چُرانوے چوڑی جُگ پچھوں رُت بسنت، پتّ ٹہنی آپ مہکائیا۔ جن بھگتاں گڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ جو پیس اکیسا تک بن گئی ساچی سنگت، تنہاں توں آگے لیکھا منگے کھئے نہ رائیا۔ ایہناں توں وڈا بودھ آگادھا بنے کوئی نہ پنڈت، ودواناں ودیا کم کیسے نہ آئیا۔ اتم سریشٹ گُرمکھ گُرسکھ سُہیلا سنت، ہر سجن دئے وڈیائیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوڑی مہا اگت، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی آپ بنائے بنت، گھڑن بھننہار دیوے آپ وڈیائیا۔ اتم جوت ملاوا کرے پرہو بھگونت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں ویکھیا محبوب، مُحبت اپنی سچ کھائیندا۔ اعلیٰ ادنیٰ جس دے وسے سچ عروج، عرشی فرشی کھوج کھوجائیندا۔ جس دی منزل اک مقصود، جگت نیتر کھئے نہ پائیندا۔ جس دی سمجھ نہ آئی کیسے حدود، آر پار نہ ویکھ وکھائیندا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ بدھاتا کل کلکی نرگن جوت سدا موجود، مجلس بھگتاں وچ رکھائیندا۔ کوڑی کِریا کلجگ اتم کر کے رہنا موقوف، مُکمل اپنا حُکم اک ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا دو جہاناں آپ درڑائیندا۔ سچ سنیہڑا دیوے بھگوان، اباشی کرتا آپ جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ نیتر کھول کرائے دھیان، آس نندرا سرب گوائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ دیونہارا اک گیان، اکو اکھر دئے جنائیا۔ چار کُنڈ دہ دشا ایک حکم اک فرمان، ویکھنہارا اکو نظری آئیا۔ ایک مندر اک مکان، گرہ اکو اک سہائیا۔ اکو امرت رس لکھ چوراسی جیو جنت پین کھان، پھکا رس نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پنج چیت کہے میں ویکھیا پنج دا مالک، پاربرہم پرہ نظری آئیا۔ جو لکھ چوراسی سرگن دھار نرگن بنے ثالث، نرور اپنی عدالت اک وکھائیا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ ویکھے بالک، ننھے پچے اپنی گود اٹھائیا۔ جنم کرم دی کوڑی مستک لاه کے کالکھ، سچ جوت پرکاش دئے کرائیا۔ نام ندھان اکو دتے عبادت، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ چرن پرتی دس سخاوت، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پنج چیت کہے سُنو گُرمکھ، بن مُکھ دیاں جنائیا۔ جس لینا ستجگ سُکھ، سُکھ ساگر دیاں وکھائیا۔ جس سفل کراؤنی جنی ککھ، لکھ چوراسی گیڑ کٹائیا۔ جس انتر اتم پر ماتم ویکھنا مُکھ، جوت سروپی درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج چیت کہے سُنو جن سجن، لوک مات دیاں جنائیا۔ جس

پرہ چرن دھوڑی کرنا مجن، دُرمت میل دھوئیا۔ اوہ سوہنگ ڈھولا گاوے بھجن، بندگی اکو اک درڑائیا۔ ایہو نیت نام پائے انجن،
 اکھ پرتکھ نظر آئے گوسائیں۔ کایا ماٹی کرے کنچن، سوہنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال
 ترائیا۔ پنج چیت کہے جس جنم دی میٹنی حرص، کرم کرم دے روگ گوائیا۔ جس انتر آتم پاؤنا درس، نج نیت کر رُشنائیا۔ من
 واسنا مول نہ جائے بھٹک، اگنی تت بُجھائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، کیرپا ندھان ہوئے سہائیا۔ نو سو چرانوے چوگری جُگ پچھوں پنج
 چیت کہے میں بھگتاں نال لاؤن آیا شرط، شرطیہ دُھر دا حُکم سُنائیا۔ جو سچکھنڈ نواسی جوت سرُپ ہو کے آیا پرت، پت
 پریشور ہو کے اپنا ویس وٹائیا۔ جو لیکھا جانے عرش فرش، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ پورب لہنا سب دا دیوے قرض، حساب
 بےباق رہیا کرائیا۔ اوس دا کھیل اگنی اسچرج، بُدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سوربیر مردانہ مرد، شبیدی روپ اپنا لیا بدلائیا۔ غریب
 زانیاں ونڈن آیا درد، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ لئے ملائیا۔ پنج چیت
 کہے گُرمکھاں ملاپ کرے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ ایہ کھیل ویکھیو ساکھیاں، گُجھا کھئے نہ رہے رائیا۔ اگلا کھیل ہور تماش، نٹوآ ہو کے
 سوانگ ورتائیا۔ گُرسکھاں گرہ پوری کر کے آس، ترشنا دئے بُجھائیا۔ جس ویلے دیوے درس نال جوت کرے پرکاش، نور وچوں
 نور دئے جوت چمکائیا۔ کیرپا کر کے انحد دی سُنائے آواز، انراگی راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی وست
 جھولی پائیا۔ پنج چیت کہے میں کراں کی بیان، صفت وچ نہ کوئی صلاحیا۔ بھگتاں ملن آیا بھگوان، پُرکھ ابناشی ویس وٹائیا۔ لیکھا
 جان کے دو جہان، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ اوہناں دی کیتی پہچان، جو جُگ وچھڑے وچھڑیاں اپنا جوڑ جُڑائیا۔ ست سچ آتم
 پرما تم دے گیان، ہوئے ہنگتا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کہے میں کی
 دساں حال، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی سرتے کو کے کال، نگارہ اپنا رہیا وجائیا۔ سادھ سنت ہوئے بے حال،
 دھیرج ست نہ کوئی رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی ستجگ چھوٹا اٹھا دتا بال، حُکم اپنا اک پرگٹائیا۔ لوک مات جا کے اپنی سرت سنبھال،
 سوہنی لے انگرائیا۔ لیکھا مُکا دے شاہ کنگال، راؤ زنگاں اکو رنگ رنگائیا۔ مُریداں دس کے مُرشد حال، دُھر سندیشہ اک سمجھائیا۔
 اکو سمرن سری بھگوان، دوجا اشٹ نہ کوئی منائیا۔ جو لکھ چوراسی سخیاں دسے کاہن، گوپی جیو جنت پرنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک جنائیا۔ پنج چیت کہے میں پھر نہیں آؤنا، دوجی وار نہ پھیرا پائیا۔ پہلے سمت دا پہلا راہ چلاؤنا، رہبر ہو کے دیاں درڑائیا۔ اِکو اکال اِکو دِیال سب نے دھیاؤنا، کال نیڑ کدے نہ آئیا۔ کایا دھرم سال بھاگ لگاؤنا، مندر اِکو لینا سہائیا۔ سچ پرکاش دیپ جگاؤنا، نِرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ انحد نادى ناد و جاؤنا، دُهن آتمک راگ الائیا۔ امرت رس نِجھر جھرنا گھر جھراؤنا، اٹھسٹھ کھوجن کوئی نہ جائیا۔ سچ سنديشہ اِک سُناؤنا، سب نوں دیاں درڑائیا۔ بن مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نہ کسے پار لنگھاؤنا، پورے لیکھے سب دے دتے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ سُنائیا۔

حُکم کہے میں اوس دا فرمانا، جو فُرنیاں بند کرائیا۔ جس نوں سارے کہندے سِری بھگوانا، بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے دانا، داتا بے پرواہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی اٹھ خزانہ، توٹ رہے نہ رائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار جھلدا رہے ست نشانہ، سو مات لوک اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا سب توں وکھرا نیرالا اِک پیمانہ، مدھر حُمارى نام وکھائیا۔ جس دی صفت اندر گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں دا دے کے گئے بیانا، سو اتم لیکھا رہیا چُکائیا۔ کوئی نہ رہے راجا رانا، شاہ سُلطاناں خاک ملائیا۔ پنج چیت کہے میرا ویکھیو کھیل مہانا، پرہ مہان گھر گھر دیاں کرائیا۔ ہُن رہنا نہیں آنجانا، جوان ہو کے اپنا جوین دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، حُکم دُھر دا آپ ورتائیا۔ پنج چیت کہے ورتنا حُکم دُھر، دُھر درگابی آپ جنائیا۔ سپس اُٹھائے نہ کوئی دیوت سُر، مَن رکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سب سرِشٹی دا اِکو گر، ستگر اِکو دینا شبد سمجھائیا۔ کوئی نہ رہے ٹھگ چور، کوڑی کِریا دینی کھپائیا۔ پچھے لیکھا سی ہور، آگے ہور کار ورتائیا۔ دو جہاناں دی اپنے ہتھ وچ پھڑ کے ڈور، پچھلے لیکھے دتے مُکائیا۔ جن بھگتاں جائے بھڑ، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ جنہاں دی لگ گئی اوہناں دی نیہ گئی توڑ، آدھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ جنہاں نوں آتم کر کے پرما تم لیا جوڑ، جگت وچھوڑا دتا کٹائیا۔ اوہناں دے اتر منتر فُرنا دے کے پھور، فُرنے سارے بند کرائیا۔ کراں پرکاش اندھ گھور، دیا باقی کھلا پاتی ہو کے اِک جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان بے پرواہیا۔ پنج چیت کہے میرا صاحب سُلطان، بھگتاں رہیا جگائیا۔
گوپیاں دا کابن، گوالیاں ویکھنہارا مار دھیان، بالیاں اپنے نال ملائیا۔ شبد سروپی ہو جوان، جو بنوتتا پھیرا پائیا۔ شاہ پاتشاہ ہو کے آیا
وچ میدان، مدد ہور نہ کوئی رکھائیا۔ حُکم دیندا جائے فرمان، سُناؤندا جائے دو جہان، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ بن دا جائے حُکمران،
میٹدا جائے شیطان، شرع دیوے بدلائیا۔ دساؤندا جائے سچ ایمان، جھلاؤندا جائے سچ نشان، دو جہاناں اپنا روپ وٹائیا۔ کراؤندا جائے
کلیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساجن بے پرواہیا۔ ساجن سچا بے پرواہ، پت پرمیشور
نظری آئیا۔ جو ویس اویس روپ رہیا وکھا، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی بن کے گواہ، سب نوں رہیا
سمجھائیا۔ پُرکھ اکال پاتشاہاں دا پاتشاہ، دیناں دا دین دوویں کھیل کرائیا۔ جُگ چوکڑی جس آد جُگاد چلائے راہ، رہبر گر اوتار پیر
پیغمبر دتے بنائیا۔ سو پروردگار نؤرے خُدا آیا ویس وٹا، جلوہ گر اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کلمہ رہیا پڑھا، اکو علم سکھا، اکو سمجھ رہیا
دُعا، دئی دویتی رہن کوئی نہ پائیا۔ ساچے کعبے کر رہیا نکاح، جس دا لہنا او سے نوں رہیا پرنا، اگے ہونے نہ کھئے جُدا، جُدا انگ نہ کھئے
رکھائیا۔ اس دی کیا کوئی دتے وجہ، پچھے سب نوں مل گئی سزا، اگے حُکمے اندر بدھا، دو جہاناں چلے نہ کوئی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اک
سمرتھا، لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ
واسی پُرکھ ابناشی اپنی دھار چلائیا۔ دھار کہے میں دُھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں جنائیا۔ نرگن زرویر نرنکار پُرکھ اکال کل
کلکی اوتار، کل کلیش لیکھا دئے مُکائیا۔ پیغمبر سجدے کرن وارو وار، امام مہندی آیا سانجھا یار، محبوب مُحبت دا مالک پھیرا پائیا۔
جس نے دین مذہب دی ڈھاہ دینی دیوار، شرع شریعت کڈھنی باہر، ساری سرشٹی کرنی ہموار، پدھر اکو دئے بنائیا۔ ورن برن ذات
پات اوچ نیچ کر خوار، آتم پرما تم دس کے سچ پیار، ناتا جوڑ کے اک نرنکار، نرگن اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ پن تندی تار وجے رباب،
گھر سجن ملے احباب، پریم پیار پیا کے آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دئے بدلائیا۔ اکو سجدہ اکو آداب، اکو شہنشاہ اکو نواب، اکو
دیونہارا خطاب، خطا سب دی ویکھ وکھائیا۔ اکو نام ندھان بودھ آگادھ، اکو سُناؤنہارا حُکم سنت سادھ، جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کہ پاتشاہ، پنج چیت دئے گواہیا۔ رہبر کہ راہ رہیا

وکھا، پردہ رہیا اُٹھائیا۔ زمیں اسمان ڈھولے رہے گا، وِجی سچ ودھائیا۔ دھنّ بھاگ جے سب دا مالک گیا آ، پچھلے لیکھے دئے چُکائیا۔
 سچ پریتی دئے سکھا، اِکو کرے پڑھائیا۔ جس نالوں وِچھڑے اوسے نال لئے ملا، میلا اپنے نال کرائیا۔ کیسے اوتار گرو پیر دی لوڑ رہی
 نہ را، جو انت بنے گواہ، شہادت اپنی دئے بھگتائیا۔ جنہاں نے ڈھولا دھردرگاہی لیا گا، گہر گمبھیر اپنے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گہر سبّج لئے ملائیا۔ گہر سبّج ملے میت، پیارا اِکو نظری آئیا۔ جس دا دھام سدا انڈیٹھ، جگ نیتر
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوہ بدل کے جُگ چوکڑی ریت، ساچا مارگ اِک لگائیا۔ اِکو کایا کعبہ دس مسیت، حُجرہ حق دا دئے وکھائیا۔
 پنج چیت کہے اوہ گرمکھو تھائے بدل گئے نصیب، تھائے اندر وڑ کے نقب دئے لگائیا۔ جیہڑی چوراں نوں ہتھ نہیں آئی ترتیب، اوہ
 باہروں ہور اندروں ہور بن کے اپنا راہ دئے وکھائیا۔ کی لوڑ اہنساں پڑھن دی قرآن مجید، جنہاں دی مجلس اپنے وِچ رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر داتا بے پرواہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بنا منگیاں بنا پُچھیاں
 در در گہر گہر آگے دیندا جائے اپنی پچھان، روپ انوپ ست سروپ اپنا اِک پرگٹائیا۔ پنج چیت کہے گرمکھو تھانوں لبھن دی رہے
 کھئے نہ لوڑ، کھوجن باہر کوئی نہ جائیا۔ جے ستگر ہو کے تھائی آتما سکدا نہیں جوڑ، دھکے دے کے باہر دیو کڈھائیا۔ اوہ ستگر و
 نہیں اوہ چور، تھگاں والی ریتی جگت وکھائیا۔ جس ہولی ہولی اپنے نال لیاندے تور، آگے منزل دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ در کہے گرمکھو اوہ وڈیائی کی، میں تھانوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال
 سچکھنڈ دی رکھی سی نیہ، اپنی سیوا آپ لگائیا۔ اوس ویلے نہ کوئی اسدا پُت نہ دھی، اِکو اِک بے پرواہیا۔ اِک فُرنا پُھریا جی، آپ
 اپنے وِچ دھیان رکھائیا۔ میں آگے کراں کی، کِس بدھ اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ
 پرگٹائیا۔ سچکھنڈ کہے جس ویلے میری نیہ رکھی بھگوان، میں خوشی لئی منائیا۔ میں بول کے بنا زبان، بینتی دتی سنائیا۔ سچ دسیں
 میرے مہروان، کِس بدھ مینوں لیا بنائیا۔ تُوں اِکلا جتھے چاہیں وسیں اوبو تیرا استھان، میری لوڑ تینوں رہے نہ رائیا۔ سِری بھگوان
 کہا سچکھنڈ میں تینوں دسنا اِک بیان، بھيو اِبیو دیاں درڑائیا۔ جس ویلے کھیلیا کھیل مہان، شبدي دھار چلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ
 پرگٹائے سرشٹ بنا جہان، لکھ چُراسی دینی پرگٹائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سیتج دے کے مان، چارے بانی راگ الاٹیا۔ اوبھنساں وچوں کر

پردہان، سنت سُہیلے بھگت جن لَینے اُٹھائیا۔ اوہناں نوں دے کے اپنا نام گیان، دھیان اپنے وچ رکھائیا۔ نرگن سرگن کھیل مہان، زمیں اسماناں سوہیا پائیا۔ اوہناں نوں اپنے نال میلان آن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ تیرے وچ وسن چتر سُگھڑ سُجان، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ سچکھنڈ کہا اوہ کئے تیرے نوجوان، مینوں دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں اک اک گندا نو سؤ چرانوے جگ کر پچھان، نیتز اپنی اکھ گھلائی۔ جس ویلے کلجگ اتم میں پرگٹ ہو کے لوک مات جاواں بن پردہان، جوت سروپی پھیرا پائیا۔ پھیر سارے اکھے اکو وار چرناں نال کر کے پروان، تیرا دوارا دیاں بھرائیا۔ سچکھنڈ کہا پربھو اوہناں دا کوئی دس نشان، مینوں دے جنائیا۔ ابناشی کرتے کہا اوہ میرا ڈھولا گان، اپنی نال کرن وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہا اوہ کیہڑا فرمان، مینوں پہلوں دے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد نیہ رکھن لگیاں تیری جھولی پائیا۔ جس دے نال بھگتاں دی ہووے کلیان، دو جے کلمے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایہ وکھرا بنا اکھراں دے کے بھگتاں دان، دُھر دے داتے دتے بنائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیبی امرودیوی دے گرہ جموں شہر ★

چھ چیت کہے دوس زین بُندی جاندی بدلی، بادل گھر گھر خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنا عدلی، عادت اپنی رہیا بدلائیا۔ پندھ مُکا کے جگ چوکڑی مزلو مزلی، منزل اپنی اک درسائیا۔ ہر سنگت سُہیلی صاحب ستگر آپے لبھ لئی، تَلے پربت کھوج کھوجائیا۔ لگھ چوڑاسی وچوں کڈھ لئی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست ووبارے واسطے سد لئی، سدا دے کے اپنے نام حکم جنائیا۔ پریم بندھن اندر رنگ لئی، رنگت اکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ بدلی دا مالک چکا کے لیکھا، پچھلیاں کیتیاں پور کرائیا۔ بھگتاں دا دے کے حصہ، دُھر دی وست ورتائیا۔ سب دا لیکھا مُکا کے یاد کرائے پچھا، اگلا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جیہڑا کھیڈ جگ چوکڑی کسے نہیں ڈٹھا، سو سنمکھ دئے وکھائیا۔ پریم پیار سجن دے مٹھا، وکھ امرت روپ دئے وٹائیا۔ دھار بخش کے اپنی نجا، نج نیتز کرے رُشنائی۔ سب توں وکھری نرالی کر کے بدھا، بندھن اپنا دتا پائیا۔ بنا وچولیوں پریم پُرکھ ملیا سدھا، ساکھیات ست ستوادی نظری آئی۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی پُچھدے رہے کڈا، وڈیاں توں وڈا نکیاں توں نگا پریم پیار

اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل اپنا رہیا وکھائیا۔ کھیل کہے میں ویکھاں کی تماشا، چاروں طرف دھیان لگائیا۔ جوت دا جاتا پُرکھاں دا بدھاتا، پریمیاں دا ناتا نیج آتم رہیا بندھائیا۔ خُواجیاں دا خواجہ، راجیاں دا راجا، نواباں دا نوابا، مُمتاجاں دا مُمتاج بے پرواہیا۔ آکاشاں دا آکاشا، پرکاشاں دا پرکاشا، سواساں دا سواسا، منڈلاں دی راس اپنی رہیا وکھائیا۔ چرناں دا بھرواسا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی رہیا کھائیا۔ کھائی کہے میری کوئی نہ پاوے قیمت، مُل سکیا نہ کھئے چُکائیا۔ جُگ چوکری پچھوں مینوں سہاں ملیا غنیمت، جس غمی خوشی وچ بدلائیا۔ میری شان کر کے عظیمت، عالیشان دتا وکھائیا۔ بھگتاں دی کٹ مُصیبت، دُکھیاں دا دُکھ مٹائیا۔ نام نرنکار دے کے نعمت، سچ سکھیا رہیا درڑائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دے لیکھے پورے کر کے جو لیکھے وصیّت، صاحب سوامی ساچی جائداد، مُنتقل بھگتاں نام کرائیا۔ جس دی شاستراں سمرتاں ویدان پُراناں انجیلاں قرآناں پتھراں ٹلیاں پربتاں جوہاں جنگلاں پہاڑاں جلاں تھلاں وچوں لبھدے رہے اصلیت، اوہ اصل اِکو وصل رہیا کرائیا۔ جس دا زمیں اسمان پرتمھی آکاش برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں چرناں ہیٹھاں ملکیت، باہر نظر کھئے نہ آئیا۔ سو صاحب سُلطان سِری بھگوان عالماں دا عالم علما دا اُم اِکو دسنہارا اصلیت، الّ للا جس دی سار کھئے نہ پائیا۔ جس دی وشن برہما شیو گر اوتار پیر پیغمبر سمجھ نہ سکے قابلیت، شرارت وچ عبارت سب نوں دتی پڑھائیا۔ پڑھ لکھ واچ کے سُن کے سمجھ کے ساریاں نوں پُچھو دسو تہاڈی اک ولدیت، واحد پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جس دی سدا سدا سد نوں نوعیت، نو نو چار حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل اپنا رہیا وکھائیا۔ کھیل کہے میں ویکھیا اک اکیلا خلق، مخلوق دا مالک بے پرواہیا۔ میری اُٹھن نہیں دتی پلک، پلک توں پلک اپنا دتا جنائیا۔ جس دی جھل نہ سکے کوئی جھلک، سو جھلا ہو کے بھگتاں رہیا ترائیا۔ اوس دی سب توں وکھری نوری ڈلک، ڈگیاں ڈھٹھیاں گود اُٹھائیا۔ جس دی منزل وچ کوئی نہ جاوے اٹک، او جھڑ راہ نہ کھئے وکھائیا۔ اوس دا کر کے نوری درس، گرمکھ اپنی خوشی منائیا۔ جس دے پریم پیار اندر امبر رہیا برس، بوند سوانتی رہیا چوائیا۔ دوس زین رہیا کڑک، کُراہٹ رہیا پائیا۔ جن بھگتو پرہہ نوں ملو ندھڑک، بھہ ڈر نہ کھئے رکھائیا۔ تہانوں جنم کرم دا کوئی رہن نہ دیوے ورگ، غرق ہونا نہ نال لوکائیا۔ ایس دی گوبند نال شرط، شرطیہ تہاڈا لیکھا دئے مکائیا۔ جس دے کول ستاں سطران دی اک فرد، جس دے اُتوں

فرض جُرم سب دے اُتے دئے لگائیا۔ صرف بھگتاں نال ونڈے درد، حامی گُرمکھاں نظری آئیا۔ جس دے در دے اُتے گُراوتار پیر
 پیغمبر رہے تڑپ، نیتز نین آگھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوس دی سُن نہ سکے کوئی غرض، اسچرج اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نے سب راگان دے
 راگ دا راگ تال دی بدل دتی طرز، طمع ترشنا ترکھا نہ کھئے رکھائیا۔ اوس صاحب نوں کپہڑا دیوے ورج، کیوں اپنی کھیل رچائیا۔
 جس دے ہتھ سب دی فرد، جس ویلے چاہے تئی دیوے پائیا۔ جو چاہے سو اپنے آپ وچ کر کے غرق، کوئن کوٹ جگ باہر نہ کیسے
 کڈھائیا۔ اوس دا کپہڑا ہونا حرج، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھیل آگئی رہیا
 دکھائیا۔ دوس کہے میں آیا دن دہاڑا، اپنا پھیرا پائیا۔ میں ویکھیا اوہ آگئی لاڑا، جس دی لڑی دو جہاناں گنڈھ دکھائیا۔ بھگتاں دا بنیا
 آگھاڑا، گُرمکھاں دا میلا سہج سُبھائیا۔ غریباں دا سُنیا ہاڑا، عزیزاں گود اُٹھائیا۔ شبدی کر اشارہ، سوئی سُر ت رہیا جگائیا۔ جو جگ
 چوکڑی رہیا کوارا، انتر ناتا بھگتاں نال رکھائیا۔ پہلی چیت سگناں دا پا کے چھہارا، بانکے چھوہر لئے اُٹھائیا۔ آگے کنت لبھن دا رہے نہ
 کیسے نوں پواڑا، براہمن نائی گھر گھر ویکھن کھئے نہ جائیا۔ جو نانک نرگن لیکھا لیکھ کے گیا اک اوتارا، ابناشی کرتا انت اوسے لئے
 پرنائیا۔ ست ستوادی دس اپنا ووبارا، ووباری اپنی کار کھائیا۔ امرت بوند کہے میں ٹھنڈی ٹھارا، ٹھاکر دے حُکمے اندر بھجی واپو
 داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھیل کرے اپر اپارا، اپرپر سوامی انترجامی اپنی کل ورتائیا۔ دوس کہے میں چُکاں
 پردہ، اوبلا دیاں مٹائیا۔ جے کوئی لیکھا پُچھے میتھوں میرے دلبر دلدار دل دا، دلیل نال دیاں سمجھائیا۔ گُرمکھو بن سدیاں پُچھیاں
 بھگتاں آپ ملدا، ملنی گھر گھر رہیا کرائیا۔ تہاڈا ویلا نہیں ڈھل دا، سُنیاں رہیا اُٹھائیا۔ دو جہاناں پینڈے مندا، قدم قدم نال ملائیا۔
 اوبدا کھیل ان بن دا، تیرے دن ویکھے جگت لوکائیا۔ لہنا دینا جانے کین کین دا، در قیمت رہیا پائیا۔ شبد نشانے نال ونہدا، انیالے
 تیر چلائییا۔ پرہو دا روپ نہیں کوئی بھوت پریت جن دا، خبیثاں والی ادا نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں جنہاں بھگت پیاریاں
 ملدا، اوبناں نوں اپنے وچ سمائیا۔ بنا تاریاں ادھاریاں پیج سواریاں گُرمکھاں دے گھروں کدے نہ بلدا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جے
 گُرمکھو تہاڈے کول کوئی سماں نہیں وپہل دا، وپلا ہو کے تہاڈی سیو کھائیا۔ بچن پورا کرنا گوہند گُرو گُرجیل دا، جیلا گُراپے
 نظری آئیا۔ لیکھا جانے دوس رین دا، دوس رین اکو رنگ دکھائیا۔ آتم پرماٹم لہنا دینا دیوے سکھ چین دا، چنتا غمی رہیا مکائیا۔

چھ چیت کہے مینوں سماں ملیا کہن دا، دُھر دا حُکم دیاں دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا مالک اک اکھوائیا۔ دوس کہے مالک نہیں ملن دا میت، مِتِ پیارا نظری آئیا۔ جس دی وکھری نرالی انوکھی ویکھی ریت، ذرے ذرے وچوں بیٹھا اپنا رُپ درسائیا۔ لکھ چوراسی جس دے گاؤندی گیت، دیوت سُر اپنے نال ملائیا۔ جس دی گر اوتاراں پیغمبراں کیتی اڈیک، اوہ جن بھگتاں دی تواریخ رہیا بدلائیا۔ اپنے ہتھ وچ رکھ کے سرب توفیق، طبیعت سب دی دئے بدلائیا۔ ساچے گھر دے بنا کے وسنیک، مندر اکو دئے جنائیا۔ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سنا کے گیت، گوبند گر گوبند گرو گوبند وچ ملائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سچ سوامی سدا اتیت، ریت اپنی اک پرگٹائیا۔

★ ۶ چیت ششہنشاہی سمت ۱ راج سنگھ دے گرہ جموں ★

دوس زین گھڑی پل کہے ویکھیا کھیل ہر دا، جو ہر پردے رہیا سمائیا۔ دئی دویت بہم بھلیکھا کوڑی کرپا چکے پردہ، ست دھرم اک جنائیا۔ جن بھگتاں اندر منزل پوڑے اوس چڑھا، نرگن نرویر نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ جگت دوارے پار کردا، نو نو واسنا دئے مٹائیا۔ پریم پیار بنا کے بردا، بندگی ساچی دئے سمجھائیا۔ بھيو کھلا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ راگ سنا کے آگئی انحد دا، دُھن آتمک دئے جنائیا۔ امرت جھرنا نچھر دھاروں ہر کرپا جھردا، کول نابھی دئے اُلٹائیا۔ کر پرکاش جوت سرُپ نرائن نر دا، اندھ اندھیر رہیا گوائیا۔ ست ستوادى شبد انادی ڈھولا پڑھا، تون میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ دھرم دوارے اکو کھڑدا، مندر مٹھ شودوالے سوہنا پائیا۔ آتم پرما تم ہو کے وردا، کنت کنتوبل سچا شہنشاہیا۔ جنم کرم پورب لیکھا پچھ کوئی نہ چھڈدا، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ گھڑی دوس پل زین کہے سوہنی پرہات، جن بھگتاں ملے وڈیائیا۔ ابناشی کرتا پت پریشور امرت بوند دیوے سوانت، ساچی دھار اک وکھائیا۔ باطن ہو کے کرے بات، ظاہر کل لئے پرگٹائیا۔ آتم سیجا دس کے کھاٹ، آسن سنگھاسن سوہنا دئے وکھائیا۔ گرہ مندر کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ نرگن جوت کر پرکاش، دیا باقی کھلا پاتی اکو ڈگمگائیا۔ سمرتھ پُرکھ سدا سہائی انا تھان ناتھ، دین دیال دیا کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بانی کھانی

جس دی گاؤندی گاتھ، رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر مندے تریلوکی ناتھ، لوان پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں اُتبھج سیتج اپنی دھار چلائیآ۔ سو آتم پرما تم پاربرہم برہم دیوے ساتھ، ایش جیو جگدیش اپنا سنگ نبھائیآ۔ نج نیتر لوچن نین گھر سوامی ٹھاکر نظری آئے ساکھیات، سوچھ سروپی اپنا روپ دئے جنائیآ۔ بھگت سہیلا اک اکیلا دیوے وڈیائی وچ لوک مات، دھرنی دھرت دھول خوشی وکھائیآ۔ نام امولک کایا گولک پاوے سچ سوغات، انڈیٹھڑی وست اگئی آپ جھولی پائیآ۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے بنا کے اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش چارے ورنان کھوج کھوجائیآ۔ اٹھاراں برن کھولنہارا تاک، اولہا پردہ دئے اٹھائیآ۔ سرب جیاں دا خالق مالک بن کے آپ، پرتاپ ساچا دئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچی سرنائیآ۔ گھڑی پل کہن اسار ویکھیا پرتپال، پت پرمیشور نظری آئیآ۔ نرگن نور جوتی جلوہ بے مثال، مقالے حق لاشریک سچکھنڈ نواسی سوہیا پائیآ۔ جس دا حکم آد جگاد، جگ چوکرئی وشن برہما شو کرے خبردار، لوک پرلوک سچا ناد جنائیآ۔ جو ترے گن مایا پنج تت پرکرتی دیونہار بھنڈار، چارے کھانی چارے بانی لکھ چوراسی اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ سو نرگن سرگن کھیل کرے سنسار، سریشٹی دا کرتا دریشٹی ایشٹی اپنا روپ جنائیآ۔ نت نوت کر کر پت ستجگ تریتا دواپرکلیجگ بھگتاں کرے پیار، بھگت ادھاری اچھل چھل اپنی کھیل کھلائیآ۔ ایتھ اوتھ دو جہاناں زمیں اسماناں پاونہارا سار، برہمنڈ کھنڈ ویکھے چائیں چائیا۔ نام ندھان سری بھگوان بولنہارا جیکار، دُھر دا ڈھولا آپ پرگٹائیآ۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی وسنہارا دھام نیار، ست دوارے اک اکلا سوہیا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیآ۔ گھڑی پل کہن اسپیں ویکھیا پاربرہم، پت پرمیشور نظری آئیآ۔ جو مات گریہ نہ پئے جم، بال پردہ نہ روپ وٹائیآ۔ نہ کوئی ترشنا نہ کوئی طم، راجس سانتک تامس کھیل نہ کھئے پرگٹائیآ۔ نرکار نرکار آپے جانے اپنا کم، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی جن بھگتاں بیڑا رہیا بٹھ، سنت سہیلے پار کرائیا۔ لیکھا جاننہارا کایا ماٹی پنج تت تن، بدھ مت من آپے کھوج کھوجائیآ۔ گرمکھ سہیلے اپنا راگ سنائے اگئی کن، دُھر دا ناد اک وجائیآ۔ ہرجن بنا کے سچے جن، جیون جگت دئے درڑائیآ۔ کوڑی کیریا ہوئے بنگتا بھانڈا بہرم بھو دیوے بھن، آسا ترشنا مایا ممتا موہ چکائیآ۔ مانس جنم بیڑا دیوے بٹھ، لکھ چوراسی جم کی پھاسی لیکھا دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، جُگ کرتا ہٹے سہائیا۔ گھڑی پل کہن ویکھیا ستگر صاحب سچا، ابناشی کرتا نظری آئیا۔ پیر پیغمبر جس دا حج کردے وچ کعبے مکہ، حُجریاں وچ دھیان لگائیا۔ جس دے نام دے ٹل وجدے شودوالے مندر مٹھاں، گھنگھور رہے پائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا شاستر سمرت وید پُراناں وچ گرتھا، انجیل قرآناں دین گواہیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں بناونہارا سب دی بنتا، گھڑن بھنہنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جو ویس وٹائے زرگن سرگن جُگا جُگنتا، راما کرشنا عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند پھیرا پائیا۔ سو صاحب سوامی لکھ چوراسی ساچا کنتا، مالک دُھر دا نظری آئیا۔ کلجُگ ویکھ کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گھڑی پل کہن اوس دا وجے نام گھڑیال، دو جہاناں رہیا بھوئیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ سچے دھرم سال، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ بھویت بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُریت اند دیونہار گیان، بودھ اکادھ کرنہار پڑھائیا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ جس کھیلیا کھیل مہان، خلق دا مالک پرتپالک ہو کے سیو کھائیا۔ سو صاحب ستگر اگم اگمڑا لیکھا جانے دو جہان، دھے دھے دھار ہر زرنکار زرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگت وچھل سنت سہیلا گرمکھ میت گرسکھاں جائے تار، تارنہار دیونہار سچے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے سدا جُگ چار، جُگ چوکرئی کرن پُکار، برکھ ماس باباکار دوس زین رہے گر لائیا۔ گھڑی پل کہن اساں ویکھیا اوہ زرنکار، جو چھن بھنگر رہیا تار، بھینکر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ پردہ اوہلا چُکاون آیا، ہر کرتا گہر گمبھیر۔ بھگت سہیلا اٹھاون آیا، دُور دُراڈا پینڈا چیر۔ جُگ جنم وچھڑے میل ملاون آیا، آتم پر ماتم دیوے دھیر۔ ساچے مندر کایا اندر کھلاون آیا، پوڑے چاڑھ کے ڈنڈے اخیر۔ شبد انادی ناد سُناون آیا، دُھر دھامی گائے اپنا گیت۔ بنس کاگ بناون آیا، بھيو چُکائے اُچ نیچ۔ راؤ رنگ راہ پاون آیا، لیکھا جانے ہست کیٹ۔ ساچا مارگ اک درساون آیا، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ریت۔ سوہنگ ڈھولا پڑھاون آیا، ترے گن وکھرا سچکھنڈ نواسی اتیت۔ جن بھگتاں ہؤلا بہار کراون آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچ حدیث۔ گھڑی پل کہے ویکھیا چُک کے پلک، اپنا دھیان لگائیا۔ مالک آیا خالق خلق، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نُوں تک کے اُتے فلک، فیصلہ دتا جنائیا۔ ایس پر بھو نال کیا کوئی کرے حسد، لاثانی دا ثانی شریک روپ نہ کھئے دھرائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گھڑی پل کہن پرہو ویکھیا بھگت ادھاری، ہرجن ساچے ربیا وڈیائیا۔ سچ پریتی چرن دواری، چرن کول بخشے اک سرنائیا۔ ست سنتوکھ دھیج دیوے جگت وچاری، نام خُاری اک چڑھائیا۔ آتم پر ماتم گھر سبجَن لاوے یاری، یارانہ اکو توڑ نہائیا۔ بھگت سہیلا ٹھانڈا سینا پھرے پچھے اگاڑی، اندر باہر گپت ظاہر اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں دے لیکھے لا کے چار پھر دی جگت دہاڑی، جگت اُجاڑیں پندھ مُکائیا۔ سچ بھگتی دی کر کے کاری، کرم کِریا دوویں ویکھ وکھائیا۔ سچ دھرم دا بن وپاری، گھر گھر ونج ربیا جنائیا۔ ملو میل جوت نرنکاری، جس دی ہووے نہ کدے جُدائیا۔ صاحب ستگر جاؤ بلہاری، جو بُدھے بالیاں ربیا ترائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں جن بھگتاں دی آئی واری، وارتا سب دی ربیا دُہرائیا۔ ست دھرم دی سچ پُھلواڑی، ہر سبجَن بُوٹے آپ لگائیا۔ اپنے شبد دی کر کے واڑی، ٹھگان چوراں یاراں کولوں لئے پچائیا۔ انتر آتم ساچے نام دی دے کے خُاری، خُد اپنا رنگ چڑھائیا۔ گرُمکھاں نال نہ کرے غداری، گداگر ہو کے گھر گھر سیو کھائیا۔ سچ پُچھو تہاڈی آتما نال پریت لگی ہماڑی، ہم تُم اکو رُوپ سمائیا۔ ایہہ گرُمکھ سب توں سوہنی بن گئی لاڑی، پُرکھ اکال جوین ورتا لاڑا اک پرنائیا۔ اوہناں جنیاں دی آگئی واری، جنہاں دی جنیندی مائی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچی پیج ربیا سواری، شاہ اسواری اپنا پھیرا پائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ ستسنگ بھون جموں ★

اوم اوم روم روم کرے پُکار، ساڈھے تن کروڑ ربیا جس گائیا۔ وشو رُوپ سرب سنسار، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو اکو نظری آئیا۔ انتر آتم کر کے ویکھو وچار، پردہ دُئی دویت اُٹھائیا۔ سب دا مِتر پیارا میت ایکا ایکنکار، جس دی سچّی شہنشاہیا۔ لاشریک پروردگار، نور نورانہ نظری آئیا۔ کوڑی کِریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا کرو خوار، ہنگ برہم گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی کھیلے کھیل اگم اپار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ سو صدی پسویں شبد سندیشہ دیوے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا حکم سُنائیا۔ ہندو سیکھ عیسائی مُسلمان بودھی سارے کرو پیار، دوجا کھئے نظر کیسے نہ آئیا۔ چار

ورناں اک ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ساچا نام اک دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نوں جگ دی نوں دھار، سنتن سنگ کرمائیا۔ آتم پرما تم دے پیار، نج نین سرب جنائیا۔ روم روم کہے سُنو میرا اک گیت، جیوان جنتاں دیاں جنائیا۔ کایا کعبہ ویکھو سچ مسیت، حُجرہ حق اک کھلائیآ۔ مندر شوڈوالے مٹھ سدا اتیت، پُرکھ ابناشی بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جسدا جھگڑا نہ کوئی اوچ نیچ، ذات پات نظر کھئے نہ آئیآ۔ ست بھگوان سب نال کرے پریت، غریب نائیاں اپنی گود اٹھائیآ۔ لیکھ مُکاوے ہست کیٹ، شاہ سُلطاناں راج راجاناں اکو گھر درسائیآ۔ صدی آخیری رہی پیت، نو نو چار چاروں کُنٹ رہیا کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیآ۔ روم روم کہے سُنو جگ سجن، میں سب نوں دیاں سُنائیآ۔ آتم پرما تم کایا مندر اندر ساچے تیرتھ کرو مجن، دُرمت میل رہن کھئے نہ پائیآ۔ گرہ مندر شبد انادی دُھن آتم وجن، انحد اپنا راگ سُنائیآ۔ آتم جوت پرما تم وچ ہو جاؤ مگن، دُوچی حرص ہوس رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی ریت اک درسائیآ۔ روم روم کہے سرشٹ سبائی اکتھا کرنا جگ، چاروں کُنٹ اک سندیش سُنائیآ۔ نو کھنڈ پرتھمی جو گھر گھر لگی آگ، دُئی دویت رہی تپائیآ۔ تنہاں کارن سنت سہیلے مل مل کرن اکتھ، سنگٹھن اک رہے بنائیآ۔ سب دے اندر پرگٹ کرنی برہم مت، کوڑی کریا دینی کڈھائیآ۔ دین مذہب دے جھگڑے پچھ کوئی نہ ابلے رت، ہاباکار نہ کھئے لوکائیآ۔ سب نے اپنے ایشٹ دیو دا گاؤنا جس، اوم کرشن آد شکت چتربھج عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند دھیان لگائیآ۔ سب تو آتم سریشٹ مترو اپنا من کر لو وس، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیآ۔ گیتا گیان اٹھاراں دھیائے رہی دس، بن پرما تم سری بھگوان دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اک دوجے نوں ملو ہس ہس، ذات پات لیکھا دینا مکائیآ۔ جے سنتاں دے سُن کے پجن تھادی اندروں کھل جائے آکھ، پرتکھ تھانوں نظر آوے گوسانئیا۔ پھیر پریم پیار دا تھانوں مل جائے حق، حقیقت تھادی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا مارگ اک لگائیآ۔ ساچا مارگ لگون گے سادھ، سنت بھگت اکتھے ہو کے دین جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دینا رواج، لوک مات رہن نہ پائیآ۔ سرشٹ سبائی دا بننا اک سماج، دھرم اکو دئے درڑائیآ۔ سری بھگوان دے سارے بنو مُحتاج، دُوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے کایا مندر اندر شبد اگتی سُنو ناد، جو دوس زین کرے شنوائیا۔ ساچے سنتاں نال مل کے اتتر اپنی جوت کرو پرکاش، اندھ اندھیرا لو گوائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ روم روم کہے میں کی ویکھیا اندر انت، ست سچ دیاں سمجھایا۔ اوہ جھگڑا چھڈکے
 کوڑا جنت، جیون اپنا گئے بدلایا۔ نانا جوڑ کے نر ہر کنت، گھر سجن رہے ملائیا۔ آتم پر ماتم گا کے چھنت، سوہنگ روپ سائیا۔
 گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، کوڑی کِرپا دتی تجایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بن جاؤ سارے اکو پنکت، سنگت اکو اک وکھایا۔
 لیکھا چُک جائے جیرج اندج، اُتہج سینج لہنا دئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا مالک اک اکھوایا۔ روم
 روم کہے میں تکیا پروردگار، جلوہ گر نور الایہیا۔ مقالے حق وسیا سانجھا یار، توفیق اپنے ہتھ رکھایا۔ پیر پیغمبر جس دا کردے گئے
 اظہار، کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ سو چوڈاں لوک چوڈاں طبق ویکھنہار، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ ساچا اسم اعظم دتے اکم
 اپار، نوری جلوہ کر رُشنایا۔ مانوتا دا اک ادھار، مانس اکو رنگ رنگایا۔ کوڑا جھگڑا چھڈو وچ سنسار، ساچی سیکھیا اکو جھولی لؤ
 پائیا۔ کایا تتاں اندر ایک جوت نور اک اجیار، ایک آتم ایک پریم نظری آئیا۔ جے سارے اپنے اندر اپنا آپ لؤ سوچ وچار، پھیر سمجھ
 ساریاں نوں چھیتی جاوے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کایا دا روم روم کہے میں دساں ایک
 اہستہ، ہوئی ہوئی دیاں جنایا۔ پورن سنتاں پرہہ دا اندروں ویکھیا رستہ، سوربیر بن کے ساریاں نوں رستے دین لگایا۔ پرہہ دا نام
 ساری دنیا وچوں سب توں سستا، جے کوئی دیونہارا داتا امنگی دولت جھولی پائیا۔ اوہ کایا گھڑی دا پھول دیوے بستہ، نراکھر
 وچوں اکھر دیوے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ روم روم کہے میں ویکھیا وشو مار کے
 جہات، ویلا وقت دھیان لگایا۔ لوک مات وچ رہن نہیں دینی اندھیری رات، ستجگ ساچا چند دینا چمکایا۔ چار ورنان دا بننا
 اکو نات، پریم پریتی جوڑ جڑایا۔ سارے اپنے اندر ویکھو بیٹھا اک اکانت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جے اوس دا امرت پی لؤ بوند
 سوانت، جو نہجہر جھرنا رہیا جھرائیا۔ پھیر تسیں آپے مل کے اک دو جے دا دے دیو ساتھ، جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا مک جائے
 کوڑی ذات، آتم پر ماتم اکو نظری آئیا۔ بھاگاں بھریا نوں سمت دا آؤن والا وساکھ، جس وساکھ دے وچ جموں لئے وڈیایا۔ سنتاں دا
 درشن نالے پرہو ہووے ساکھیات، سنتاں دا مالک ساہمنے نظری آئیا۔ پھیر خوشی دے نال جتنی چاہو پُچھ لؤ اوس توں بات،
 گھر بیٹھیاں دئے سمجھایا۔ جس دے کول بھوکھت واک، پردہ اوہلا دئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، روم روم

آپے ویکھ وکھائیا۔ روم روم کہے دین مذہب دا چھڈ دیو جھگڑا، کوڑی کریا دیو مٹائیا۔ ہُن مارگ ویکھو اگلا، جو سنت سجن رہے وکھائیا۔ منس ہو کے کوئی نہ بنے پگلا، بؤرا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جیہڑے پھردے رہے وچ جنگلا، جنم جنم دھونیاں تائیا۔ اوہ پرہ نال مل کے سرشٹی دا لاه دیو پردہ اندھلا، سچ سچ دیاں سنائیا۔ رل مل کے سارے اک سٹیج تے گاؤ چار منگلا، گھر گھر وچے نام ودھائیا۔ ہر کے نام بنا جن بھگتو کوئی نہیں سگلا، سب دے اندر وست دتی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ روم روم کہے میں وشو دا کھولنا پردہ، پوشیدہ راز دینا جنائیا۔ جو جیو جنت ہریوں اگنی وچ سڑدا، تتاں نال ت رہے ٹکرائیا۔ پتہ اوہناں کوئی نہیں اپنے گھر دا، جس منزل اُتے بن سنتاں کوئی نہیں چڑھدا، ستگر نے کریا کر کے غریب ناناے اوتھ دینے چڑھائیا۔ بے شک سکول مکتب پائھشالا وچ جیو جنت پڑھدا، پر آتم و دیا بن پورے سنتاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دوارے آگے آتم دا سوامی پر ماتم کھڑدا، سوچھ سروپی درس دکھائیا۔ اوتھ جھگڑا رہے نہ کوئی نار مرد دا، سانتک ست دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کھیل اک وکھائیا۔ روم روم کہے سن کے پچن نہ جانا بھل، گھر دے دھندیاں وچ وقت نہ کھئے گوائیا۔ سمت چڑھیا اٹل، جس نوں اکال پُرکھ شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ گرمکھو ہرجنو ساچے بھگتو سہنجی مات لوک دی پھلواری دے بن جاؤ اوہ پھل، جنہاں دے وچوں سگندھ اکو نظری آئیا۔ تسیں سارے سری بھگوان دی گل، گل دا مالک پروردگار ساچا شہنشاہیا۔ ویکھو کوڑی کھیل وچ نہ جائیو زل، آپ اپنا جگت بھلائیا۔ آگے ست دھرم دا پینا مل، جوٹھ جھوٹھ کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ روم روم کہے میری سن لو عرض، آرزو اک دیاں جنائیا۔ اوم اوم کہنا سب دا فرض، وشن برہما شو ایہو راگ الاٹیا۔ آتم پر ماتم دی ساچی طرز، تریا دھار جنائیا۔ ایہہ سب توں وکھرا نرالا چلن جگ دے اسچرج، اچرج لیلہ ہر جو آپ کرائیا۔ دین مذہب دی چھری کیسے اُتے چلے کوئی نہ کرد، منشاں تانٹی منس ذبح نہ کھئے کرائیا۔ جے تہاڈے اندر پریم پیار دی پرگٹ ہو جائے درد، چار گنٹ اکو رنگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ روم روم کہے میری سچ ارداس، پنجان تتاں والیو تہانوں دیاں جنائیا۔ اپنا ویکھو ہڈ ناڑی ماس، پنجر سوہنا دتا جنائیا۔ جس دے اندر وست رکھی خاص، اڈول اڈل ٹکائیا۔ امرت پیالہ نچھر کول ناہی بھریا گلاس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ انحد

شبِ دِن رات، اٹھے پہر کرے شنوائیا۔ نرگن جوت تہاڈے کایا مندر پرکاش، نورو نور نظری آئیا۔ جس نالوں وچھڑے اوسے دا بنا لو ساتھ، سرشٹ سبائی تہاڈی سنگی نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کرایا دا چھڈ دیو کنارہ تاٹ، سچ سروور لینا نہائیا۔ سچ سندیشہ سُننا اگئی گاتھ، جو نہکرمی آپ سُنائیا۔ سچ پُچھو آد جُگاد جُگ چوڑی سرب سرشٹ دا پُرکھ اکال اِکو مائی باپ، اوسے دے پُتر دھیاں جیو جنت نظری آئیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ چیلہ سنگھ دے گرہ جموں ★

پُہل کہے حُکم جناب، جناب عالی دِتا سُنائیا۔ واحد پروردگار میرا کرنا آداب، سجدہ سیس نوائیا۔ میرا لیکھا ہتھ اوس احباب، جو محبوبُ مُحبت بے پرواہیا۔ جس دا پِن ملے صواب، رحمت جھولی پائیا۔ پاتشاہاں دا پاتشاہ نظری آئے نواب، واحد لاشریک نور خُدائیا۔ گھر وکھائے کایا کعبے دو دوآب، آب حیات مُکھ چوائیا۔ پُہل کہے میرا سُنپہڑا لے کے جانا واپسی جواب، سندیشہ حقیقت وچوں سُنائیا۔ پُہل کہے میرے اندر اگئی خوشبو، خوشنودی سب نوں دیاں جنائیا۔ میں پاک کر دیاں بُت تے رُوح، جو میرے گوسائیں دی بھیٹ چڑھائیا۔ اِکے نال کر کے رجوہ، رُچی ساچی دیاں بنائیا۔ جس مُحبت دے مالک نال میں جاواں چھوہ، اوہ خلق دا خالق نظری آئیا۔ اوہ محمد دا نور ہو بہو، جلوہ گر نظری آئیا۔ خوشی ویکھ کے ہووے لوں لوں، اندروں ضمیر دیوے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، ویکھنہارا انتر کھوج کھوجائیا۔ پُہل کہے میں پُہلیا پُہلواری، گلشن دِتا مہکائیا۔ صدی چوڈھویں میری آگئی واری، پت تہنی نالوں جُدا دِتا کرائیا۔ مستی وچ مستانے میرے نال لائی واری، اپنے یار دا راہ تکائیا۔ سچ مُحبت دی اِک خُاری، سوہنی دتی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، قیمت آپے پائیا۔ پُہل کہے کی مینوں کیسے ہتھ پھڑایا مُرشد، مشیر دِتا جنائیا۔ سوہنی ملدی فُرصت، ملایا بے پرواہیا۔ میرے اندر نہ رہی عُربت، چُکی مان وڈیائیا۔ - - - پُہل کہے میرے رحمان، رحمت دے کماٹیا۔ صدق صبوری دا دے ایمان، حُجرہ حق دے وکھائیا۔ جتھے جھلدا اِک نشان، مُرشد بیٹھا شہنشاہیا۔ اِکو کلمہ تے اِکو کلام، اِکو حرف رہیا پڑھائیا۔ اُس دے نظر نہ آؤندے کیسے عنوان، ثابت صورت نہ کھئے

جنائیا۔ پُھل کہے جے مُریدو مُرشد دی تہانوں آ جاوے پہچان، پھر مُشکل آور نہ کھئے رکھائیا۔ جو ساریاں غنچیاں دا باغبان، انساناں دا اصلی مالک نظری آئیا۔ اوہ پھردا نہیں وچ عوام، عام خاص بھجے نہ واہو داہیا۔ جس دے نال اُس دا ہووے کام، او سے نوں لیا بُلایا۔ ساچا دیوے پیغام، حضرت کرے پڑھائیا۔ مقالے حق دا امام، عملان والی ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُھل کہے مین ویکھیا اندر اک حُجرہ، کایا کعبے سوہا پائیا۔ جتھے پروردگار دا مُجرا، مُرید مُرشد دوویں نیچ نیچ خوشی منائیا۔ پُھل کہے میری بُنیاد دا کسے نہیں ویکھیا شجرہ، میرا مَول نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے محمد دی رُوح نوں محبوب دا لگنا سی سگنا، اگلا پردہ دتا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پُھل کہے میری ویکھو پتی پتی، پنکھڑی اپنا حال سُنائیا۔ جس لوک مات چوڈان طبق سب دی آگھ پرکھ لئی، پرتکھ بے پرواہیا۔ او سے دی آس رکھ لئی، جو میل کے خوشی منائیا۔ - - - - دل میں تھا ایک ایسا احساس، آشا رہی تڑپائیا۔ اوس محبوب دے جاواں پاس، جو مُحبت دا مالک نظری آئیا۔ میری پوری کردے خواہش، خاص اپنا رنگ چڑھائیا۔ میرا نفس نہ ہووے اُداس، ہوس دئے بُجھائیا۔ جس طرح مین اوس دی بھیٹا کرنا پُھل گلاب، گلاب دا آب میرے اندر چوٹیا۔ میرا قیامت دا مُک جائے حساب، ضمانت دے کے بری کرائیا۔ اوس پیغمبر نوں سجدہ کراں آداب، اسلام علیکم دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلمہ اِکو دئے پڑھائیا۔ پُھل کہے مینوں رکھیا توڑ، سچ مُحبت اک رکھائیا۔ مین کپا مینوں وی اوس دی لوڑ، جیہڑا وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ دوہاں میل کے تکیا غور، چاروں گنٹ آگھ کھلائیا۔ سانوں نظری آیا ہور، اور کا اورا روپ وٹائیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، تندی تند بندھائیا۔ دوویں چل کے آگئے کول، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ اوہ اتولے تولے اپنے تول، کنڈے سچ اُٹھائیا۔ کایا قبر صبر پردہ دیوے کھول، چشم دید نظری آئیا۔ پُھل کہے حُکم تھا ایک، مالک اِکو نظری آئیا۔ جس نوں ایہہ آگھاں نہیں سکدیاں ویکھ، کایا کعبے وچوں نظری آئیا۔ جس دا تیس بتیس قرآن وچ لکھیا لیکھ، مجید دتی وڈیائیا۔ اوسے دی وستو اوسے دی بھیٹ، اِکو دے آگے دتا ٹکائیا۔ جس نوں سجدے کردے مُلا شیخ، مسائک نغمیاں وچ گائیا۔ کائنات کلمے والی دیونہارا ٹیک، عنایت اپنی آپ جھولی پائیا۔ جس دی سچ شرع دی سچ شرائط، شریعت دئے وکھائیا۔ جس دی مقالے حق آرمگاہ رہیائش، نور نورانہ نظری آئیا۔ پُھل کہے درویش اِس

دی سُن لے ہدایت، حضرت ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پُھل کہے میری اچھی کِسَم، قِسْمت نال قِسْمت دیاں بدلایا۔ جنہاں نوں پروردگار دا ساچا مل گیا اِسَم، سو اِسَم اعظم وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ درس کر کے چشم، دید خوشی منایا۔ مین کھا کے کہاں قِسْم، پروردگار اِکو نُور خُدایا۔ جس دا وجود نہیں کوئی جِسْم، ماٹی خاک گور نہ ڈیرہ لایا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ لال چند دے گرہ جموں ★

سِتّ چیت کہے میری آگئی متی، مِتْر پیارے دیاں ملایا۔ دھنّ بھاگ صاحب سِتگر کھولن لگا چٹھی، گوبند اپنا پردہ لاپیا۔ جیہڑی بن قلم شاہی لکھی، حرفاں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دا لیکھا پرم پُرکھ سِت دھرم پرگٹاؤنی ساچی سکھی، چار ورن سرنایا۔ جنہاں دے درس پاؤن آؤنا سپت رکھی، اپنا پندھ مُکّایا۔ اوہ دو اک دی مل کے نرگن سرگن ہونی اگئی، ایکنکار جوڑ جڑایا۔ جگ نیتر لوچن نین کِسے نہ دسی، سچ دوارے دئے سمجھائیا۔ سرِشٹ سبائی کوڑی کر کے پھکی، امیوں رس اپنا دئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ اک لگایا۔ سِتّ چیت کہے مین ہو کے آیا سِت، سِت دھرم دیاں جنایا۔ جن بھگتو کھول کے ویکھو اکھ، پردہ دئی اٹھایا۔ جوت سرُپی ہر پرتکھ، زرویر نظری آئی۔ نام ندھان گاوو گاتھ، ساچی کرو پڑھایا۔ اُچ نیچ بن کے اک جماعت، ساچا مندر دینا سہایا۔ انتر آتم پوری کر لو خواہش، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ سچ دوارے کرنہار نواس، بھومکا بھومی دئے وڈیایا۔ سچ بینتی سُنن آیا ارداس، آس پاس ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دئی دا مالک ویکھ وکھایا۔ سِتّ چیت کہے مین سِت ستواد، سِت سچ دیاں درڑایا۔ میرا لیکھا آد جگاد، جگ چوکری نہ کھئے مُکّایا۔ لوک مات چڑھیا خاص، خصوصیت اپنی نال لیایا۔ ہرجن ہووے نہ کھئے اداس، دینا اناتھاں بخشے اک سرنایا۔ پرم پُرکھ جن بھگتاں کر نواس، استھان اِکو دئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ سِتّ چیت کہے مین ویکھی سِت تصویر، پُرکھ اکال دتی جنایا۔ جس دے اندر شاہ حقیر، بیٹھے ڈیرے لایا۔ درویش منگتے فقیر، جھولی رہے وکھایا۔

جھکدے پیغمبر پیر، گر اوتار سیس نوایا۔ بھگت سہیلے پینڈے چیر، بیٹھے پندھ مکائیا۔ بن ویراگی نیتر و ہاون نیر، جلدھارا رُوپ وٹائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، جودھے رُوپ اپنا بھیکھ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ ستّ چیت کہے میں سمجھیا ستّ، ستّ پُرکھ زرنجن اکو نظری آئیا۔ جس دا مارگ نرالا سب توں وکھ، وکھری کار کھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اکھ، اپنا درس دتا کرائیا۔ کوڑی کرپا توں پچھے ہٹ، بیٹھا مکھ بھوایا۔ سرب کلا ہو سمرتھ، اچرج لیلآ آپ رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستّ چیت کہے سچ جانیا ایک، ایکنکار نظری آئیا۔ جس دی ساچی لے کے ٹیک، گرمکھاں جوڑ جڑائیا۔ اندر باہر کر بیک، بیکئی دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اکو ٹیک، رگھناتھ ہوئے سہائیا۔ ویکھو چل کے اپنا دیس، جو سہنجنا سوہیا پائیا۔ ہر سرنائی لینا کھیڈ، اپنی خوشی نال ملایا۔ جس تھانوں دتا بھیج، سو ویکھن آیا چائیں چائیا۔ نسیں سوار کے رکھو سیج، آتم انتر آسن لائیا۔ اوہ جوتی جلوہ کر کے تیج، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ آتم پر ماتم ہو کے لئے ویکھ، نیج نیتر لوچن میل ملایا۔ سب دا مالک بن کے اک نریش، دھر دا حکم دئے درڑائیا۔ ستّ دھرم جس دے دوارے ہویا بھیٹ، آپ اپنا گیا چکائیا۔ سو سخا سہیلا اک آکیلا بن کے کھیوٹ کھیٹ، کھٹیا اُتے بہ کے رہیا ترایا۔ جس نؤں لبھدے دیوی دیوت نیت نیت، نیناں نین اٹھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا بھاگ لگا ونہارا سپتم چیت، گرمکھ چاترک بللاؤندیاں ترکھا رہیا بھجھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگئی کھیل کرے اچانک اچیت، اچبھا کر دئے جگت لوکائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ شو رام دے گرہ جیوڑیاں ضلع جموں ★

ستّ دوس کہے پرہہ آیا بھاگیا، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھ سہیلا ویرلا لوک مات جاگیا، جس جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ سچ سرنائی ایکو لاگیا، پرہہ ٹھاکر اوٹ تکائیا۔ جنم کرم دُرمت میل دھویا داغیا، پتت پُنیت رُوپ وٹائیا۔ انتر نام ساچا ملیا راگیا، دھر دا ڈھولا گائیا۔ سچ سچ ہويا وسادیا، اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا رنگ وکھائیا۔ ستّ کہے میری آئی واری، ہر ستگر دیا کھائیا۔ جگ چوگڑی چکنی خواری، کرپا کوڑی تجائیا۔ مٹمکھاں نالوں تٹی یاری، ہر بھگتاں جوڑ

جُڑائیا۔ سَجَن سُهیلَا مِلِیا اِیکِنکَارِی، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ جس دا حُکم چلے جُگ چاری، سَتجُگ تریتا دواپر کَلجُگ آپ منائیا۔ سیوا کردے گر اوتاری، پیر پیغمبر بھجن واپو داہیا۔ سو کِریا کرے اپر اپاری، اپرمپر اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سُهیلے رسیا اُبھاری، نرگن ہو کے سرگن آپ جگائیا۔ شبد انادی بن لیکھاری، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ کھائیا۔ ست کہے میں ویکھن آیا ست سنتوکھ، لوک مات اپنا پھیرا پائیا۔ پندھ مکا کے چوڈاں لوک، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ بھگت بھگوان دی ویکھی مَوج، مُرید مُرشد اکو رنگ سائیا۔ اک دُو جے دی کر کے کھوج، گھر گھر وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ اَکے پچھے دی مُکی سوچ، آون جاون پندھ رسیا نہ رائیا۔ دُھر درگاہی پڑھ سلوک، اک دُو جے نوں رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ست کہے میں ویکھن آیا مات، نرگن کی کی کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے کئے سوغات، کِس بدھ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ ورن برن جو بنی جماعت، چار کُنٹ ونڈ ونڈائیا۔ دین مذہب جو گاؤندے گاتھ، رسنا کرن پڑھائیا۔ پاندھے تلک لگاؤندے جو مستک ماتھ، ترسول روپ وٹائیا۔ مُلا شیخ جو پڑھن نماز، ویلے وقت پنج سہائیا۔ گرتھی پنٹھی جو کرن ارداس، بینتی جگت جنائیا۔ پردہ لاه کے سب دا ویکھے کھیل تماش، نئوآ ہو کے سوانگ ورتائیا۔ جان تکیا ساچی وست کیسے نہ پاس، خالی بیٹھے رہے گر لائیا۔ کِریا کر کے پُرکھ ابناش، جن بھگتاں دتی وڈیائیا۔ ساچا نام سچّی کرامات، جھولی اکو وار بھرائیا۔ ہرجن پیاریو، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان گاؤنی گاتھ، پرتھی آکاش تھادا لیکھا رہے نہ رائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ جھنڈورام دے گرہ جوڑیا ضلع جموں ★

ستّ چیت کہے پرہہ کِریا دھار، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ بھگت سُهیلے ساچے تار، ادھ واٹے رہن کھئے نہ پائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں لا دے پار، دُھر دے مالک سیوا سچ کھائیا۔ اوہناں دا لیکھا رہے نہ کوئی وچ سنسار، جو پُرکھ ابناشی تیرا درشن پائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیڑا دے نوار، جم کی پھاسی دے کھائیا۔ جُگ چوکرّی پچھوں تیرا ایہو وڈا پراپکار، بن بھگتیوں پار لنگھائیا۔ ویکھ وکھانے سرجنہار، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے گلے لگائیا۔ ستّ چیت کہے

تیرے ہتھ وڈیائی، وڈ وڈا نظری آئی۔ نرگن ہو کے بنیا پاندھی راہی، نرور اپنا پھیرا پائی۔ مارگ چلداں گرمکھ سجن جا ترائی، تارنہارے تیری اوٹ تکائی۔ تیری قیمت لگے نہ رائی، رعایت نال سب دے لیکھے دے چکائی۔ دو جے اوٹ رہے نہ رائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گھر دے جنائی۔ ست چیت کہے میری منگ آخیری، در ٹھانڈے آپ رکھائی۔ جس نوں پرہو کہندے مل گیا تقدیری، اوہ ویلا وقت دے گواہیا۔ گرمکھاں انتر آتم دے جا دھیری، ست سنتوکھ اک سمجھائی۔ جو انتر انتر لگی پیڑی، اُس دا دکھ دے مٹائی۔ تیرے ہتھ شہنشاہی وزیری، حقیری تیرے چرناں ہیٹھاں بیٹھی سیس نوائی۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل بے نظیری، مہر نظر نال بیڑے لے چڑھائی۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ تیج بہان دے گرہ شیخ سر ضلع جموں ★

پرہ پریت کہے میں ہن نہیں ٹننا، ٹوٹے ٹوٹے ہو کے اپنا آپ بھیٹ چڑھائی۔ کوڑے وچھوڑے والا بوٹا پٹنا، جن بھگتاں اندر رہن کھئے نہ پائی۔ پریم محبت نال پچھنا، سہج نال سنائی۔ جن بھگتو تہانوں پئے نہ آکے لکنا، پڑدے سارے دئے اٹھائی۔ مارگ پئے نہ کیسے توں پچھنا، ساچا راہ اک جنائی۔ دھرم نشانیوں کدے نہ اگنا، تیر نرالا اک چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ پریت کہے میں کدے نہ جاواں ٹٹ، ٹٹیاں دیاں ملائی۔ بھگتاں نالوں نہ جاواں رٹھ، رسیاں جوڑ جڑائی۔ لگھ چوراسی وچوں بھگتاں پچھ، پورب لیکھا دیاں سمجھائی۔ آون جان دا جھکڑا گیا مک، لیکھا اور نہ کھئے وکھائی۔ سنت سہیلے جاؤ اٹھ، اپنی لو انگڑائی۔ سچ پریتی کرے ابناشی اچت، چیتن ہو کے ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھانڈا بہرم بھو بھنائی۔ پریتی کہے میں دسنا پریم نظارہ، پچھلا بھو کھلائی۔ بھگتاں دا بن سہارا، حوصلہ دینا ودھائی۔ کندھی دا ویکھ کنارہ، کندیاں وچوں باہر کڈھائی۔ ساچی دندئی دا اشارہ، دھرمیاں دیاں درڑائی۔ محبت دا ونجارا، پُرکھ اکال دیاں ملائی۔ سچ دا بھنڈارا، امنگیا جھولی پائی۔ دھر دا دربارا، سچکھنڈ اکو دیاں وکھائی۔ جتھے دیپک جوت کرے اجیارا، نورو نور کرے رُسنائی۔ سجن مل جائے میت پیارا، پریم پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پریت کہے میں ہون نہیں

دینا وچھوڑا، وچھڑیاں جانا ملائیا۔ بھگت بھگوان دا سدا قایم رہے جوڑا، جوڑی ساچی دتی بنائیا۔ باقی دا لیکھا رکھ کے کورا، خالی ہتھ دتا جنائیا۔ جن بھگتاں کر کے بھاگ متھورا، متھیا سرشٹی نانا دتا تڑائیا۔ آتم پر ماتم ہتھ کے ڈورا، دھاگا زویداس والا گنڈھ پوئیا۔ جیہڑا لٹیا جائے نہ کولوں چوراں، ٹھگان ہتھ کدے نہ آئیا۔ جس دی سنت شہیلے ہر ستگر پے گئی لوڑا، لوڑیندا ساجن پھیرا پائیا۔ کوڑی کیریا کٹ کے گھور اندھیرا، سچ چند دئے چمکائیا۔ پریم پیار اندر ہتھ کے بیڑا، نئیا نوکا پار لنگھائیا۔ ملن وچھڑن دا آکے رہے نہ جھیرا، اکو رنگ لے سہائیا۔ جن بھگتاں دے کارن پایا پھیرا، فیصلے اوہناں دئے کرائیا۔ محبت دا مالک کرن آیا مہرا، مہروان ہویا سہائیا۔ جنہاں دا نانا جوڑیا کیرا، کلمیاں والا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ سچ دوارے کر وسیرا، مندر سوہنا دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پریت کہے میں کھیل کراں اولّا، پہلی بنت بنائیا۔ نانا جوڑ کے پچھلا گبھلا، دواہ رنگ چڑھائیا۔ امرت چوا کے ساچے نبھلا، نابھی کول بھرائیا۔ کایا مندر سہا کے بنگلا، ہر سجن دیاں ملائیا۔ جو جگت وچھوڑا پچھلا کد کا، انت دیاں کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پریت کہے میں ہتھ تینڈے، ڈوری توبیوں اُتے سٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سچکھنڈ نواسی مار کے آیا پینڈے، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بے پرواہ جس نوں کھندے، دکھن پہاڑ پورب پچھم ویکھ وکھائیا۔ دو جہان جس دا نام لیندے، لے لے خوشی منائیا۔ پیر پیغمبر جس دا بھانا سہندے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پریت کہے مینوں بھگتاں اُتے مان، خوشی نال سمجھائیا۔ جنہاں نوں سری بھگوان ملیا آن، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ رحمت نال دتی پہچان، نہار دتی سمجھائیا۔ جگت جہان ویکھیا مار دھیان، سرشٹی کھوج کھوجائیا۔ سچ بھنڈارا دے کے گیان، نام امولک جھولی پائیا۔ سجن میت کر پروان، پریم پُرکھ دتی سرنائیا۔ چرن دھوڑ کرا اشنان، ڈرمت میل دھوئیا۔ سچ سندیشہ دے کے مہروان، پردہ رہیا اٹھائیا۔ جن بھگتو تھادے اُتے میرا مان، منسا آور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دی کرنی آپ کھائیا۔ پریت کہے میں کدے نہ چھٹی، نانا بھگتاں نال رکھائیا۔ جگ چوکری پچھوں اٹھی، اپنی لے انگرائیا۔ سچ وست دی لے کے مٹھی، دھر درگاہوں دتی ورتائیا۔ سنت سہیلیاں ہووے خوشی، خوشحالی دیاں پرگٹائیا۔ پر ماتم نال ہووے رچی، آتم جوڑ جڑائیا۔ مت نہ ہووے پٹھی، بُدھ بیک دتا

کرائیا۔ لُکیا رہے نہ کوئی گٹھی، چاروں کُنٹ لَواں جگائیا۔ پھول پُھلاواں سادھاں والی ترے کُئی، پڑدا پرے ہٹائیا۔ جس سُکھمن دی منزل کیسے توں نہ مکی، اُس نوں اِشارے نال دیاں لنگھائیا۔ سچ پریم سہا کے رُتی، رت رتی دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پریت کہے میرا تیج تپ، تپسویاں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میری پریتی پچھے مردے کھپ کھپ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں پھیرے پائیا۔ وانگ قلندرا رہے نچ، ڈورُ ڈنک وجائیا۔ وانگ بندراں رہے ٹپ، دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ سچ وست نہ آوے ہتھ، خالی دین دُہائیا۔ میں ہوئی جہی مُکھ بھوا کے پریت کہے پَواں بس، ٹیڈھی اکھ نال ویکھاں تھاوں تھائیا۔ کلجگ جیوو تھادا چلے نہ کوئی وس، بے بس کیتا بے پرواہیا۔ تھادا ناتا گر اوتار پیر پیغمبر گئے چھڈ، پچھے پھیر کھئے نہ آئیا۔ سچ وست توں خالی ہو گئے ہڈ، بھوکٹ رُپ نظری آئیا۔ کس دے سہارے پھرو جگ، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیا۔ کلجگ اگنی تپو آگ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جے پرہ سرنائی جاؤ لگ، دُھر سندیشہ دیاں سُنائیا۔ تھادا پریم پریتی ناتا جائے بجھ، بھجن بندگی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سمنکھ ہو کے درشن کرو رج، لوچن اپنی خوشی منائیا۔ جے تھادا رُپ بغلا پڑا بگ، ہنس دئے بنائیا۔ جے اندر نہیں کھلی اکھ، اوہ نیتر دئے پرگٹائیا۔ سچ پریت کر کے پرہ دے نال ویکھو وس، وصل اصل اِکو دئے سمجھائیا۔ جس پریم اندر تھادا گاوے جس، او سے دی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ پریت کہے میں نہ کدے پتیجاں، وشواس اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ جگت مایا نال نہ ریحھاں، کوڑی سیوا نہ موہے بھائیا۔ نیتر کھولاں کدے نہ تیجا، چوٹھے پد نہ کدے بھائیا۔ مینوں پیارا چنگا لگدا نہیں کوئی جیجا، کوئن کوٹ بیٹھے کر گڑمائیا۔ میں لنگھی نہیں کدے کیسے دہلیزا، اندر اپنا نہ قدم ٹکائیا۔ میں ویکھیا نہیں جگت گلشن کھئے باغیچہ، سُگندھی سچ نہ کھئے بھرائیا۔ پتہ نہیں کلجگ اتم مینوں کتھوں آگئی ریحھا، جن بھگتاں دے پچھے پھراں چائیں چائیا۔ میرا پریم لگ گیا نال غریباں، مُحبّت نیچاں نال رکھائیا۔ اوہناں دا بدل کے جاواں نصیبا، ترکیب اپنی نال پرگٹائیا۔ سچ پریم دا دے کے جاواں وظیفہ، انعام اپناں دی جھولی پائیا۔ جنہاں نے سوہنگ گا کے لطیفہ، لُطف اندروں لیا مندر و جی ودھائیا۔ انہاں دیاں بدل کے جاواں نیتاں، نیتیاں دیاں دکھائیا۔ انہاں دا انتر اتم کر کے جاواں شیشہ، دُرمت میل دھوائیا۔ ہُن وقت چُک گیا پچھلا بیس اِکیسا، آگے حدیثا دیاں پڑھائیا۔ سب نے بھرنا اپنا کیتا، تھادی کرنی پرہ اپنے نال رکھائیا۔ شاستر

سمرت کرن جگت تعریفا، سو بہت نال وڈیائیا۔ پاربرہم تہاڈا لیکھ لکھن دا بنیا اک وسیقہ، مسل ساچی دئے بنائیا۔ جس دے کول بہگتاں اُدھارن دا طریقہ، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ گرمکھو تہاڈا پریم سب توں لگا میٹھا، مٹھاس اگتی نظری آئیا۔ ایہہ ویکھ کھیل انڈیٹھا، دُھر دی خوشی لئے انگڑائیا۔ ایہناں نوں لوڑ کپڑی پڑھن دی گیتا، جنہاں دا میتا اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کرن آیا پریتا، پریتہم ہو کے دیا کھائیا۔ ساچی دیون آیا نصیحتا، حُکم دُھر دا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا کرم کانڈ چُکائیا۔ پریت کہے جس ویلے مینوں کیتا تیج بہان، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ مینوں پچھلا بھل گیا جہان، سُدھ سمجھ رہی نہ رائیا۔ میں ہو گئی حیران، حیرانی میرے اُتے آئیا۔ ایہہ کپڑا نوجوان، جیہڑا مینوں رہیا پرنائیا۔ جس دے اندر پریم مہان، مُحبت رہیا دکھائیا۔ اوسے ویلے مینوں فُرنا پُھریا آن، سچ پریت رہی سمجھائیا۔ نی ایس دا مالک سری بھگوان، بہگتاں دا ساتھی اک اکھوائیا۔ اس دا میلا جس دا سوہنا بہتھا تیر کمان، چلہ اگم اتھاپیا۔ جو آد جگادی سُرپریر نوجوان، بردھ بال اکو رُپ دکھائیا۔ جے کوئی سمجھ کے لئے پہچان، گرمکھاں دا میتا اپنا میل ملائیا۔ سچ پریت کہے میں اکھ پُٹ کے تکیا دو جہان، زمیں آسمان ویکھ دکھائیا۔ مینوں نظری آیا اوہ مہروان، جس نوں گوبند کہے لوکائیا۔ جس نے پُتران دا دے کے دان، بہگتاں نال کری گُرمائیا۔ پریت کہے میں اوہناں دا جھلاؤنا نشان، جو جھلے نشا نے تھلے گئے آئیا۔ اہناں دا ملاؤنا امام، جو ساچے عمل رہے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پریت کہے جس ویلے گرمکھ میرے نال ملاوے اکھ، سانجھا دھیان لگائیا۔ میں خوشیاں نال پواں ہس، اپنی ہستی دیاں جنائیا۔ اٹھ دوویں مل کے اوس دا گائیے جس، جو صفتاں دا مالک نظری آئیا۔ جو وچھوڑے وچ پچھے گیا چھڈ، جُگ چوکڑی کر جُدائیا۔ اگے ہن نہ رسیئے اڈ، ساچا میلا لئیے ملائیا۔ کوئی وچولا بنائیے آدھ، ساچا جوڑ جُڑائیا۔ پریت کہے میں گرمکھ کہا ہر شب لئیے سد، جو گوبند نظری آئیا۔ جے اوس دے نال جائیے بجھ، ناتا اک رکھائیا۔ پھیر کدی نہ ہوئیے الگ، وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ پریت کہا گُرسکھ دوویں رل کے اکو مندر جائیے وس، سوکناں والی نہ کھئے لڑائیا۔ اک دوجے نوں اپنا دکھڑا دئیے دس، دردی ہو کے حال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ پریت کہے اک میری سُن لے گرمکھ بات، بے وطن ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جے میرے نال ناتا جوڑنا ساک، سجن بنا چائیں چائیا۔ سری بھگوان دی گاؤنی گاتھ،

ڈھولا ڈھردرگایا۔ کوڑ کڑیارا اندروں دینا کاٹ، تن ماٹی رہن نہ پائیا۔ پوڑے چڑھ کے ویکھنا گھاٹ، منزل پندھ مکائیا۔ سجن بنا
 دھر دا ساک، وچھوڑا دینا گوائیا۔ من کر کے نہ ہوویں گستاخ، جھگڑا کوڑ لوکائیا۔ میں دساں تینوں صاف، جو پُرکھ ابناش رہیا
 سُنائیا۔ جے بھگتاں وچ نہ رہیا اتفاق، پھیر سِری بھگوان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں سچ دساں، فرید کہے، جو ہر کا بچن بھلیا،
 اُسنوں کرنا کیسے نہیں معاف، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ تھادے پچھے نیہاں ہیٹھ دبا کے بچیاں والی راکھ، راکھی کرن والا رکھیا کرے
 چائیں چائیا۔ جے مانس جنم کر کے اک اہدی نیکی جہی نہ متی بات، ست کر کے نہ جھولی پائیا۔ پھیر سمجھو کہ ساڈا پرہ دے اُتے
 نہیں وشواس، خواہش اپنی وڈی لئی بنائیا۔ فرید کہے میں مات لوک وچوں جاواں تد بھگتاں نوں پورا دے کے اتفاق، ساچا میل
 ملائیا۔ جے پرہ دے ہندیاں نہ سکھی جاچ، پھیر پچھوں کیہڑا دیوے سمجھائیا۔ جے پُت گود بیٹھا نہ وچ باپ، چاچا کیہڑا کندھیاں
 اُتے لے اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار سارے گئے آگھ، لیکھے لکھ لکھ قلم شاہیا۔ اوہناں دا بھوکھت لیا واچ، واچک ہو کے کھوج
 کھوجائیا۔ سچ پریتی بنھنا سچا نات، ناتا اک جڑائیا۔ جیہڑا جنم جنم نو سو چرانوے چوکڑی جگ کوٹن برس کردا گیا پاٹھ، اوس پاٹھ
 نالوں اوکھا اتفاق نظر کھئے نہ آئیا۔ تھادے پریم اندر پرگٹاؤنی اپنی ذات، صاف صاف دتا سمجھائیا۔ جے سِری بھگوان بھگتاں دی بنا نہ
 سکیا جماعت، باقیاں نوں کرے کی پڑھائیا۔ ہور کیہڑی دسنی کرامات، جے کرم کانڈ نہ سکیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، پریمی ہو کے پریم وکھائیا۔ پریت کہے میں جگ جگ کردی رہی یتن، یتھا یوگ اپنی سیو کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے
 آ کے پتن، بہ بہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ مینوں بھگتاں دے اندر وڑ کے کیسے نہیں دسیا وسن، اشاریاں نال باہر رہے کڈھائیا۔ میں اک دن
 رون لگی پتن، دیون لگی دھائیا۔ اپنے ہنجھو لگی ستن، نیناں چھہر لائیا۔ اپنے والاں لگی کھچن، مینڈھی دتی کھلائی۔ اپنی کرنی توں
 لگی تلکن، سمبھل نہ سکی رائیا۔ کوکاں مار کے لگی ولکن، بہڑی بہڑی رہی جنائیا۔ اودھروں اک نرگن دھار لگی چلکن، جوتی نور
 رُشنائیا۔ تُوں کس نالوں لگی وچھڑن، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا کھیل اک وکھائیا۔
 پریت کہے کی دساں حالت اوس رب دی، جہنوں پائے ربا کہے لوکائیا۔ میں جگ چوکڑی رہی لبھدی، بھجڑیاں پٹی گھر گھر پھیرا پائیا۔
 مینوں سار نہ آئی اوس دی حد دی، پینڈا انت نہ کھئے کرائیا۔ میں ماری حیا شرم لج دی، آگھ نہ سکی اُٹھائیا۔ اک دن پھردی پھردی

میں تھک گئی، بل اندر رہیا نہ رائیا۔ میں جنگل وچ ڈھٹھ گئی، اپنی سُرَت بھلائیآ۔ واسطہ پرہہ دے آگے گھت رہی، بینتی اک جنائیآ۔ سری بھگوان ہوئی جہی اک گل مینوں دس لئی، شبد اشارہ دتا کرائیا۔ اٹھ ویکھ جیہڑی سیج ماچھوواڑے گوہند ملّ لئی، پیار اندر بیٹھا آسن لائیآ۔ ایہہ سیوا کرے اوہ اتم جگ کل لئی، جس کلجگ وچ بھگتاں لینا ترائیا۔ پریت کہے میں اوسے ویلے اندروں پل گئی، میری دھیج رہی نہ رائیا۔ جیہڑی سیج ایس سورپیر ساچے پریم اندر رنگ لئی، اوہ رنگ پھیر سکے نہ کھئے چڑھائیآ۔ میں ڈردی ڈردی اک وست اودوں منگ لئی، نیوں کے چرناں سپس چھپائیآ۔ گوہند نے جس ویلے پرت کے اپنی کند لئی، کروٹ لئی بدلائیآ۔ ہوئی جہی میری کئی اپنی کئی نال گنڈھ لئی، پلّو نال پلّو لیا بندھائیآ۔ مینوں اوسے ویلے ٹھنڈ پئی، سانتک ست دتا کرائیا۔ نالے دسیا پریت میں آیا نہیں پُری اند لئی، اند بھگتاں دینا دکھائیآ۔ میں پرگٹ نہیں ہویا گجری دے چند لئی، چند گرمکھ دینے بدلائیآ۔ میں آیا نہیں اپنے سنگ لئی، بھگتاں دے جوڑے بھگوان نال دینے جڑائیآ۔ میں اوسے ویلے کہا گوہند کجھ میرا حصّہ ونڈ لئیں، اکو عرض سنائیآ۔ ویکھیں کتے دُور ڈراڈیاں نہ چھڈ لئیں، جتھے راہ کھپڑا دسے نہ کھئے سمجھائیآ۔ گوہند کہا میں تیرے بچن دی گنڈھ اپنے پلے بٹھ لئی، جس دی یاد نہ کدے بھلائیآ۔ پریت کہے اج اوسے پریم نے میری منّ لئی، گھر گرمکھاں پھیرا پائیآ۔ پندھ مار کے آیا ایس جھگی چھنّ لئی، جس چھنّ وچوں جیلا سنگھ ورگے دتے ترائیا۔ آندھ گوانڈھ جس نے اپنے نال گنڈھ لئی، برہمنڈاں توں پار دئے لنگھائیآ۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرِسنگت ہرِبھگت دوارے سدّ لئی، صدی دا پہلا حصّہ گرمکھاں جھولی پائیآ۔

اپنے ہتھ وچ ویکھو ککھ نہیں، خالی رہیا جنائیآ۔ آگے تھادے نالوں وکھ نہیں، ہووے نہ کدے جدائیآ۔ جس دی ویکھن والی اکھ نہیں، اوسنوں اپنا درشن اپنے نیتر دئے کرائیا۔ پرہہ نوں ملن دا کیسے دا کوئی وس نہیں، بے بس ویکھی لوکائیآ۔ کوئن کوٹ پھردے ایس دے جس لئی، گاؤندے تھاوں تھائیآ۔ کوئن کوٹ پھردے ایس دے رس لئی، تٹ تیرتھ پھیریاں پائیآ۔ پر کوٹاں وچوں گرمکھ سوانی ایس دے نال وسدی، جس نوں پریم اپنی پریتی دتی سکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیآ۔

پریت کہے گرمکھو پریم نہیں جے خالی، ایہدے خالی ہتھ سمرتھ روپ وٹائیا۔ ایہہ آد جگادی دُھر دا مالی، مالک اکو نظری آئیا۔ گرمکھ سوانی سگھڑ سچجی ستگر دے گھر بالی، پچیاں ورگی نظری آئیا۔ جس دے پچھے جنم جنم جگ جگ گھالنا رہے گھالی، سو کیتی گھال لیکھے رہیا لگائیا۔ آو رل مل کے سارے ہو جاؤ اک سوالی، بھچھیا منگو چائیں چائیا۔ جن بھگتاں اندر اٹھے پھر رہے دیوالی، دیک اپنا کرے رُشنائیا۔ جے ایس نے پریت تہاڈے نال پا لئی، تسیں وی لگی توڑ دینی نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پریم پیار پا کے نال جوت اکالی، بے عقل والے عقلاں والے دئے جنائیا۔ پریت کہے او جن بھگتو ویکھو متر، میت سوامی دیاں جنائیا۔ جس دی زویداس نے سیوا کیتی گنڈھ کے چھتر، پانہیاں گنڈھ پوائیا۔ پھیر او سے دی دھاروں نکل، تہاڈا لیکھا رہیا لکھائیا۔ جے کوئی پچھے کی کین، سچ دیو سمجھائیا۔ کریا کیتی اوس جس نون گر اوتار پیغمبر اڈیکن، بیٹھے دھیان لگائیا۔ جو اوچاں دا اوچ نیچاں دا نیچن، نیچوں اوچ دئے بنائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی ملما رہن نہ دیوے پیتل، سورن ساچا دئے بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، کرنہارا ساچی بخشیشن، بخشش کر کے پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ ست سنگ بھون جموں ★

ست بھگوان دی سچ جیکار، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ نرگن نور جوت آکار، نراکار زرویر روپ رنگ ریکھ نہ کئے وکھائیندا۔ سچکھنڈ و سے سچ دوار، مقامے حق سوہیا پائیندا۔ اپنی اچھیا اگمی دھار، شبیدی شبد شبد پرگٹائیندا۔ شبد انادی کر پیار، بیہو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ وشن برہما شو کھیل اپار، کرنی اپنے ہتھ وکھائیندا۔ ترے گن مایا پنج تت کھیل کر کرتار، قدرت کرتا اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیندا۔ سری بھگوان ایک ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارے ساچی ٹیک، تخت نواسی شہنشاہیا۔ نرگن زرویر دھار بھیکھ، سرگن اپنی کار چلائییا۔ برہم ویتا دئے سندیش، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد کھول کے بھید، پردہ اوہلا دتا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی

آپ کہائیا۔ سِری بھگوان رچنا رچ، چارے کھانی ونڈ ونڈائیندا۔ نِرگن روپ ہو پرتکھ، سرگن اندر ڈیرہ لائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ اکتھ جنائیندا۔ پرما تم ہو کے آتم دتی وتھ، وست امولک وچ ٹکائیندا۔ ساچا شبد سہاونا دس، نام ندھانا اک سمجھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاؤنا جس، سوہنگ روپ سچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ آپ سمجھائیندا۔ سِری بھگوان پرما تم آتم ایکا دھار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج کر پیار، چارے کھانی سوہا پائیا۔ جیو جنت تیرا دے ادھار، مانس مانکھ دے وڈیائیا۔ شبد اگئی اک جیکار، گھر گھر ناد سُنائیا۔ دیا باقی کلاپاتی کر اُجیار، نِرگن جوت کرے رُسنائیا۔ بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، نابھی کول آپ بھرائیا۔ سُنکھن ٹیڈھی ویکھ نار، ایڑا پنگل سوہا پائیا۔ کایا مندر کر تیار، سوہنی بنت آپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ مانس مانکھ پنچ تت کایا چولا، تن ماٹی خاکی جوڑ جُڑائیا۔ بجر کپاٹی رکھ کے اوبلا، بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ شبد اگئی سُنا کے ڈھولا، دُھر دا راگ جنائیا۔ گرمکھ ورلے سنت سہیلے پرہہ ابناشی اپنا پڑدا کھولا، سِری بھگوان اپنا بہیت دتا جنائیا۔ بُدھ مت دا کر کے ہولا، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ من واسنا کھیل انمولا، نو دوارے آپ بھوائیا۔ سرگن سرُپ نِرگن دھار ستگر بن وچولا، دُھر دا میلا آپ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ سِری بھگوان ساچا میت، مِتر پیارا اک اکھوائیندا۔ آد جُگاد جس دی ریت، جُگ چوگری ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچا نام کلمہ دس حدیث، حضرت اپنا حُکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے اُچ نیچ، راؤ رنگ کھیل کھلائیندا۔ نام اگمّا کایا ماٹی چمّا دیوے ٹھانڈا سیت، بن ونجارا آپ ورتائیندا۔ ساچا ڈھولا ساچا گیت، آتم پرما تم آپ سمجھائیندا۔ سچ دوار سچ سنگھاسن ساچے مندر کایا اندر رہنا اتیت، ترے گن لیکھا آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آتم پرما تم اکو ذات، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ نواسی لوک مات، نِرگن نِرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ جُگ چوگری نہ ہووے ناس، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ اینھے اوتھے دو جہاناں اکو ساتھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اپنا کھیل وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلا جن بھگت پُچھے کوئی اگئی بات، جس نوں نر ہر اپنی بوجھ بُجھائیا۔ کلجگ اتم ویکھو کوڑ اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن

رسنا جہوا بٹی دند پڑھدے سارے گاتھ، انتر آتم ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سچ پریتم جڑے کھئے نہ نات، آتم پرما تم اکو گھر نہ کھئے وسائیا۔ ساچی منزل کایا پوڑا چڑھ کوئی نہ گھاٹ، ادھ واٹے بیٹھے سارے ڈیرے لائیا۔ جے مانس مائکھ مانو اپنا آپ لین پچھان، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم دا آجائے اک گیان، دئی دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ جو آتم سو پرما تم سو بھگوان، دوہاں دا اکو مندر اکو گھر اکو نشان، اکو روپ رنگ ریکھ رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ آتم پرما تم ایکا روپ، بیہو رہے نہ رائیا۔ اکو تانا پیٹا سوٹ، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرما تم ہو کے وسے دہ دشا چارے کوٹ، آتم ہو کے ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ مالک خالق دھر دا بھوپ، شاہ پاتشاہ اپنا بھیس وٹائیا۔ وسنہارا پنج تت کایا کلبوت، گرہ مندر سوہا پائیا۔ بن ساچے سنتاں کیسے نہ آئی بوجھ، سرشٹ سبائی لبھ لبھ تھکی تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی لبھدی جنگل جوہ، اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت کھوج کھوجائیا۔ پرما تم بیٹھا آتم روپ کایا اندر ہو بہو، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ ساچے سنتاں کولوں پُچھ لو اوہدی جوہ، جس دوارے بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا ہتھ نگ نہ کوئی منہ، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ تتاں والا نہیں کوئی لوں، روم روم اوسے دی دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک درڑائیا۔ کایا مندر سچ وسیرا، سوہا بیٹھا پائیا۔ پردہ لاہ کے ویکھو نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے جنائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا چُکیا جھیڑا، جھگڑا من رہے نہ رائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہے نہ ڈیرہ، آسا ترشنا دیو گوائیا۔ گھر وچ ٹھا کر گھر وچ سوامی گھر وچ ستگر گھر وچ بن جاؤ چیرا، چیللا گر انت اکو روپ سائیا۔ کایا بنک دوارا سوہے ساچا کھیڑا، ہر مندر نظری آئیا۔ من واسنا کوڑی کرپا چُک جائے جھیڑا، دین مذہب ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس مائکھ اک دوجے نوں کہن توں میرا میں تیرا، سب دا مالک پرتپالک اکو سری بھگوان اکھوائیا۔ جسدا برہمنڈ کھنڈ دو جہان پرتھی آکاش چوڈاں لوک چوڈاں طبق کھلا ویہڑا، ترے بھون دھنی اپنا گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سری بھگوان سرب دا مالک، لکھ چوڑاسی آتم روپ اکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبران جس نوں متیا خالق، خالص اکو سوہا پائیا۔ سو کلجگ اتم جن بھگتاں بن کے آوے ثالث، سچ انصاف کرائیا۔ سنت سہیلیاں نال مل کے لاوے اک عدالت، عدلی اکو پرواہیا۔ ساچے نام دی کرے وکالت، وکلا

اِکو نظری آئیا۔ اپنے پریمیاں پیاریاں بھگتاں سنتاں ساچے پریم دی دے کے ضمانت، بریخانہ دئے جنائیا۔ سچ پُچھو سب دی آتما اوسے
 دی آمانت، انت اوسے دی جھولی دیوو پائیا۔ پریم پیار سچا کردیاں کھتری براہمن شوڈر ویش نہیں کوئی ممانت، ہندو مسلم سکھ
 عیسائی اک دوجے نوں جانو بھائی بھائیآ۔ تہاڈے اندر من نہ کرے بغاوت، جوٹھ جھوٹھ نہ کھئے لڑائیا۔ مایا ممتا نہ رہے علامت، ست
 سچ ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک جنائیا۔ ساچا مارگ سُنو جن سنت، ست ستوادی
 آپ درڑائیندا۔ آتم پرما تم میلا کر لُو نال کنت، دُباگی روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ کایا چولی چڑھ جائے رنگ بسنت، دُتیا بھاؤ مٹائیندا۔
 گڑھ ٹٹ جائے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِکو نظری آئیندا۔ تہاڈے اندر بیٹھا بودھ اگادھا ہر جو پنڈت، جو نیراکھڑ ساچی ودیا آپ
 پڑھائیندا۔ چار ورن چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ بن جاؤ اِکو سنکت، ذات پات پردہ سرب گوائیندا۔ دوجے در کھئے نہ
 جائے منکت، گھر گھر وچ ٹھا کر سب دے سوہیا پائیندا۔ ساچا پریم ایہو بہشت ایہو جنت، سورگ لوک مات ایہو نظری آئیندا۔
 کلجگ اتم سارے کر لُو ہمت، حوصلہ سادھ سنت سرب ودھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھردرگاہی کھیل
 کرائیندا۔ دُھر درگاہی کھیل اپار، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ جس دے حُکمے اندر حُکم دے کے گئے تیئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد
 کلمہ کائنات درڑائیا۔ نانک گوہند جس دا بول کے گئے جیکار، ست ست سرب سمجھائیا۔ سو سِری بھگوان سب دے اندر وسنہار،
 باہروں نظر کھئے نہ پائیا۔ کایا بند تاکی کھول کے ویکھو کواڑ، بجر کپاٹی گنڈا لائیندا۔ جس دا پرکاش ناڑ ناڑ، نور نورانہ سوہیا پائیا۔
 اوہ آتم روپ پرما تم سانجھا سرب کرے پیار، دویت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوسے دی سریشٹی اوسے دی دریشٹی اوہ سب دا ایشٹی آپ
 نرنکار، راما وشیشٹی اِکو روپ نظری آئیا۔ بھاویں اداسی بیراگی سنیا سی ہو گرہستی، سب دا مالک ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا لائیا۔ سچ مارگ ویکھو رہیا لگ، سنت سجن دین گواہیا۔ جو سریشٹ
 سبائی لگی آگ، پریم پریتی نال دینی بُجھائیا۔ جو ہنس روپ مائس ہو گئے کگ، من واسنا رہے گر لائیا۔ ساچا دھرم گئے چھڈ،
 مذہبیاں وچ کرن لڑائیا۔ آتم پرما تم سمجھن اڈ اڈ، وکھری دھار وکھائیا۔ سچ پُچھو آد جگادی وشو سارے پرہ دی جد، یادداشت تازہ
 پھیر کرائیا۔ سارے ذرا اپنے نو دوارے ویکھو لنگھ، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ آگے جھکڑا مُک جائے سورج چند، اِکو جوت نور

رُشنائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی نہ کوئی اندر ونڈ، آتم برہم نور خُدائیا۔ سجن میت پیارے بن کے بنا لو سچا سنگ، کوڑے ناتے دیو تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا سرِشٹ سبائی اک جنائیا۔ سادھ سنت سندیشے دین ساچی سیکھیا، آتم برہم پڑھائیا۔ جو دیسے سو جانو متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جو بھوکھتاں اندر گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھیا، سندیشے گئے سُنائیا۔ تس دے کارن کوڑ گُریارا جاوے جنیا، سچ سچ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھار ربیا دکھائیا۔ ساچی دھارا لگنی مات، ست سرُپ اپنالے بنائیا۔ کلجگ اندھیری مٹنی رات، چاروں گنٹ اکو نور کرے رُشنائیا۔ چار ورن بننا اک جماعت، اکو اکھر سچ پڑھائیا۔ اکو سب دا مائی باپ، اوسے دی انس اوسے دا سربنس لکھ چوراسی جیو جنت آتم نظری آئیا۔ اوسے دا دوارا اوسے دا مندر اوسے دا بنک، اوبو مالک گھر گھر بیٹھا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ ست دھرم کہے سُنو سچ جان، دُھر سندیشہ دیاں سُنائیا۔ جے منّ لو اک بھگوان، مانو اوبو روپ اکھوائیا۔ گر کا شبد کماوو بن بلوان، سورپیر اکھوائیا۔ من دہ دشا نہ بھجے اُٹھ شیطان، پریم ڈوری لو بندھائیا۔ اپنے اندر کرو دھیان، کایا پردہ آپ اُٹھائیا۔ آتم سیجا ویکھو کھیل مہان، نر نرنکار ربیا کرائیا۔ شبد اناد سچی دُھنکان، اُٹھے پھر شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ دئے لگائیا۔ سچا مارگ لگنا کل اخیر، آخر نظری آئیا۔ سنت سہیلیو رل کے سرِشٹی دی بدل دیو تقدیر، تدبیر دُھر دی اک جنائیا۔ سب دے اندر آتما دی سچ دکھا دیو تصویر، پریم نال تصور دیو کرائیا۔ اکو رنگ دکھایو شاہ پاتشاہ شہنشاہ حقیر، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات شرع دے کٹ دیو زنجیر، دھرم اکو دیو دکھائیا۔ جس دی صفت کر کے گئے پیغمبر پیر، اوس دا پیغام دیو سُنائیا۔ جس دا نظارہ بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ اوس دے ہتھ ساچا کھنڈا نام شمشیر، کلجگ کوڑی کِریا ٹکڑے ٹکڑے دیوے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کوڑ گُریارا کہے میرا گھر گھر وسیرا، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سرِشٹ سبائی بھل گئی تیرا میرا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ کام کرو دھ لوہہ موہ بنکار بھریا کھیڑا، ساچا اند نہ کھئے جنائیا۔ دھن بھاگ جے سنت سہیلے مل کے سرِشٹی دا بنہن لگے بیڑا، نال پُرکھ اکال رکھائیا۔ ویکھو سولاں سالاں دے اندر اندر صاف ستھرا دھرت مات دا ہو جائے ویہڑا، دھرنی دھول اپنی خوشی منائیا۔ دین مذہب دا رہے

کھئے نہ جھیڑا، جھگڑا کوڑ نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کایا مندر اندر سب دی کرے صفائیا۔ کلجگ کوڑ کپے میں مَورکھ مؤڑھ، مُگدھا رُپ نظری آئیا۔ جے ساچے سنتاں دی میرے مستک لگ جائے دھوڑ، ڈرمت میل دین دھوائیا۔ سرِشٹ سبائی دے اندر پرگٹ ہو جائے اوہ نُور، جس نُور نال تن ماٹی ہوئے رُشنائیا۔ پھیر سارے مل کے جان جان اک دُو جے نُور کہن ضرور، ضرورت اپنی آگے نہ کھئے رکھائیا۔ نہکرمی کرماں دا مالک سیری بھگوان سب دے مُعاف کر دیوے قصور، جو حاضر حضور ہو کے درشن پائیا۔ سرِشٹ سبائی آگنی تت جوتیے وانگ تندور، آگیان بیٹھا گھر گھر کرے لڑائیا۔ اوہ وقت ویلا اوہ سماں وقت نہیں دُور، جس ویلے سرِشٹ سبائی اکو بنس سرِبنس رُپ لے وٹائیا۔ ویکھیو سنتاں دے پچن سُن کے اندر رہن نہ دیو غرور، غُربت دینی باہر کڈھائیا۔ جے تسیں پرماٹما دی آتما اوسے دا لُو سرور، ساکھیات اوسے دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ سُنو سندیشہ سَجَن میت، سرِشٹ سبائی اکو اک جنائیندا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں دی بدلائی ریت، نیتی جگت ویکھ وکھائیندا۔ جنھ شودوالے مٹھ مندر بنائی مسیت، گرودوارے سوبھا پائیندا۔ اوہ سب دے اندر بیٹھا اتیت، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ کیسے نُور کوئی نہ سمجھیو نیچ، نیچاں دا نیچ آپ پرہہ اکھوائیندا۔ ویکھو زویداس دی لنگھ کے اندر دہلیز، کبیر جلاہے دے اندر بہ بہ سوبھا پائیندا۔ پُرکھ اکال سیری بھگوان ابناشی کرتا کدے نہ ہووے پلیت، پنتاں نُور پوتر آپ بنائیندا۔ سادھ سنت اکٹھے ہو کے جو مارگ لگاؤن لگے ٹھیک، ایہہ وی ٹھاکر اوہناں دے اندر وڑ کے حُکم سُنائیندا۔ کیوں، ایہناں دی اوس دے نال پریت، جو پریتی دو جہان نہ کدے نڑائیندا۔ ویکھو جے تُساں وی ملنا اوس جگدیش، جو جگدیشر گھر دا مالک گھر وچ سوبھا پائیندا۔ پھیر ساچے سنتاں دی اپنا لُو اوہ ریت، جیہڑی ریت آد جگاد پُرکھ اکال بھگتاں آپ سمجھائیندا۔ مایا وچ کوڑی کیریا وچ لگ کے کریو نہ کھئے پیریت، مُٹکھاں پُرکھ اکال ہتھ کدے نہ آئیندا۔ تھادی آتما نُور سنت سہیلے آپے کھچ لیاؤن زور نال گھسیٹ، سنگنہن اکو اک وکھائیندا۔ من واسنا من دی حدیث، منسا جگت وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا رہبر راہ سنتاں اک وکھائیندا۔ سنتاں اندر وس سوامی، کل وچ دیا کھائیا۔ سرب گھٹاں گھٹ انترجامی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی پرگٹا ونہارا دُھر دی بانی، شبد سندیشہ جگت سُنائیا۔ جس دا کھیل

چارے کھانی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اوہ امرت آتم رس ساچے سنتاں ہتھ پھڑا کے پانی، جام دُھر دے ربیا پیائیا۔ سارے اُٹھ کے ویکھو تہاڈے اندروں تہاڈا مل جائے بانی، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جے سنتاں دے آکھ لگو تہانوں کوئی دینی نہ پئے فُربانی، من دی منسا من وچ دیو گوائیا۔ تہاڈی منزل ہو جائے آسانی، ساچے پوڑے چڑھنا چائیں چائیا۔ ایہہ کوئی کتھا کھانی نہیں ودوانی، ودیا والی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جو حُکم دُھر فرمائی، سو سنت سہیلے رہے سنائیا۔ آتم پرما تم آکو روپ تے آکو نشانی، نشانہ آکو دئے جنائیا۔ اوہناں دی مُک جائے آون جانی، جو آتم پرما تم مل کے خوشی منائیا۔ وشو کھیل کھلائے آد سِری بھگوانی، بھگون اپنا حُکم جنائیا۔ لیکھا جانے داتا گن ندھانی، گہر گمبھیر بے نظیر نظر اپنی رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنتن میتا تھانڈا سیتا آد جُگادی سدا اتینا، ترے گن لیکھے رہیا مُکائیا۔ دب چکشو تگے ساکار، سرگن نظری آئیا۔ جس دا تتاں والا آکار، روپ رنگ سوبھا پائیا۔ جس دا رسنا جہوا بتی دندان نال کِریا جائے اظہار، صفتاں نال گائیا۔ جگت روپ دِسے نشان، جُگتی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ گیان نیتر جانے نِراکار، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے درسائیا۔ ست سرُپ ست دھار، ست ست وچ سمائیا۔ روپ انوپ وسے باہر، چکر چہن ساکھیات نہ کھئے درڑائیا۔ آپ آپا کھیل مہان، مہروان محبوب اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے وچ چھپائیا۔ دب نیتر ست درس، دھیان دھیان نال لگائیا۔ تگے عرش فرش، زمیں اسمان ویکھ وکھائیا۔ گیان نیتر وکھرا فرق، ترک کرے لوکائیا۔ نہ کوئی ترشنا نہ کوئی حرص، ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ آکو نور ظہور پرس، ظاہر باطن اپنا کھیل کھلائییا۔ ایہہ کھیل اگتی اچرج، اگم اگمرا بن ہڈ ماس ناڑی چمڑہ اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیتر نیتر نال ملائییا۔ دب نیتر تکیا وراٹ، چوڈاں لوک پردہ اک اٹھائیا۔ جس وچ رو سس چند سورج کرن پرکاش، منڈل منڈپ سوبھا پائیا۔ زمیں اسمان کھیل تماش، دھرت دھول رنگ رنگائیا۔ چار کُنٹ پیندی راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پرہاس، ٹلے پربت سمند ساگر نیتر نین نظری آئیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کھیل تماش، نو ست وند وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا سچ در، گرہ مندر بھيو چُکائیا۔ گیان نیتر ویکھے وگسے آپ، آپ اپنا وچ ملائییا۔ پت ڈالی نہ کوئی شاخ، شناخت آور نہ کھئے جنائیا۔ جو کچھ

سمجھے سو آپے آپ، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتھے لکھن پڑھن سُنن دی نہیں کوئی بات، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی پرتھی نہ آکاش، نہ منڈل نہ راس، نہ گوپی کابن وسے ساتھ، نہ سینتا رام کٹے بناس، نہ سورج چند کھئے پرکاش، نہ تیرتھ تھ کھئے گھاٹ، نہ مندر پینڈا واٹ، نہ دوس نہ رات، نہ بستر سیجا کھاٹ، نہ آسا ترشنا مایا ممتا نہ مٹھا رس چاٹ، ست سرؤپ مہا انوپ آپے جوت آپے پرکاش، دوجا نہیں کوئی ساتھ، سو گیان نیتر نیترا اپنا ویکھ وکھائیا۔ گیان نیتر دسے کی، کہن والی کتھا نہ کھئے جنائیا۔ جو کچھ ویکھے سو آپے ہی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی بوٹا نہ کوئی بی، پت ٹہنی نہ کھئے لہرائیا۔ نہ کوئی پُت نہ کوئی دھی، مائی باپ نہ کھئے بنائیا۔ جو کچھ سی سو آپے تھی، جس دی تھیوری ورلے سمجھ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ گیان نیتر گیان بن نگاہ توں نگاہ وچ ٹکائیا۔ گیان نیتر بن نیتر توں رہیا پیکھ، ویکھنہارا آپ اکھوائیا۔ اُس دا کی کوئی دسے بھیکھ، جو بھیکھاں دا مالک اپنا پردہ رہیا چھپائیا۔ جس نے اپنے نال آپ کرنا بیت، آپے ایشٹ آپے گرو آپے چیللا آپے سیس نوائیا۔ اوس دا اکھراں والا نہیں کوئی بھیت، دسن والی کہانی جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپے جانے اپنی کھید، جس کھید وچ سچ گیان سچ دھیان آپ اپنا وچ ٹکائیا۔ رسنا جہوا کہے جے واہ، پرمانند جی پرمانند وچ سمائیا۔ اندر وڑ کے ویکھئے تے اکو سچا راہ، مارگ بے پروابیا۔ جے من نوں تھوڑا پرے دیئے ہٹا، گیان ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ پھیر بھجئے واہو داہ، اگے پچھے نہ کھئے اٹکائیا۔ جو ست سرؤپ اوہو نظری جائے آ، بن نظر نظر اپنے نال ملائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم کدے نہ ہوتے جُدا، جُدا جز نہ کھئے وکھائیا۔ ایہ بھيو اوناں چر گجھا، جاناں چر پورا سنت ستگر نہ دئے سمجھائیا۔ جس ویلے سمجھ آ جائے اوسے ویلے پینڈا مُکا، پھر ادھر ادھر بھجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ کوئی گِلہ رہ جائے غصہ، چنتا غمی بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ بے شک ایہ باہروں تتاں والا جُسا، اترا آتم پرماتم اکو نور رُشنائیا۔ کی ہویا کسے نے داہڑی رکھائی کسے نے مُچھاں، کوئی بیٹھا سیس مُنڈائیا۔ کسے نے اندر وڑ کے اوپلے بیٹھا ویکھا، سوچھ سرؤپ درشن پائیا۔ کسے نے کہا ایویں سنت کہندے لوکا، ساکھیات سکے نہ کھئے جنائیا۔ سنت جن کہن مانس جنم لکھ چوڑاسی وچوں سوہنا موقع، جس وچ مُکمل آپ اپنا سمجھ رمز اپنے نال لگائیا۔ پرمانند جی پریم اند، اند اند وچوں آئیا۔ اوتھے کیہڑی لوڑ سورج چند، جتھے پرکاش دا پرکاش ڈگمگائیا۔ جس دے نالوں وچھڑی اوسے نال پے گئی گنڈھ، ہور رہی نہ کوئی

جُداٿيا۔ سَت دا سَت نال سنگ، گهر ساچے مِل مِل خوشی منائيا۔ پریم وچ پریمی بن کے پریم دا لَو اُند، نجانند پرمانند اِکو نظری آٿيا۔ دِل دی کہانی خُوب اُتر، اُتر اُتر دتی رکھائيا۔ جس نُون سچ پریم دا سچا مِل گیا منتر، اوہ اپنا منتو حل کرائيا۔ کوڑی کِریا نہ لگے بسنتر، اگنی تَت گوائيا۔ اپنا برہم سرُوپ ویکھے زرتَر، مایا برہم تجائيا۔ جھگڑا چُک جائے گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ ویکھن والا آپے آپ ہو جائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپے رہیا وکھائيا۔ واہ جی واہ کہنا کِدا چنگا، رسنا جہوا سوہا پائيا۔ جس پریم دے وچ جمنَا سُرستی گوداوری وہے گنگا، جل دھارا امرت رُوپ وکھائيا۔ نام نِدهان و جائے مردنگا، سوہنا ناد سُنائيا۔ لکھ چوڑاسی وچ بہرم کے جو مانَس رُوپ بن گیا بندہ، پھیر بندی خانہ نہ کیوں تڑائيا۔ ایہہ نُوراں دا نُور چندا، روشن دا روشن پرکاشاں دا پرکاش اِکو نظری آٿيا۔ اندر باہر دا سچ اُندا، دُئی دُوبتی ڈھاہ کے کندھا، من وکار باہر کڈھ کے گندہ، اپوتر پوتر پُنیت دئے وکھائيا۔ بڑی خوشی پریم پیار دا بن گیا سنگا، سنگل وچ سوہنا جوڑ جڑائيا۔ اند ساگر جی اک دُوچے نال پیار دیاں گھٹ کے دے لَو گنڈھاں، جگت سکے نہ کھئے کھلاٿيا۔ سب دا رُوپ اِکو ہنگ برہما، برہم پاربرہم اِکو نظری آٿيا۔ نہ کدے مرا نہ کدے جئا، مڑھی گور نہ کدے دبائيا۔ نہ ونڈیا جائے وچ ورنان برنان، ذات پات اپنی اِکو رہیا سمجھائيا۔ ساریاں رل مِل کے کارج اِکو کرنا، جس کیتیاں قُدرت تے قادر اِکو نظری آٿيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر گھر وچ ساچی کر رُشناٿيا۔ پرمانند دے ہتھ تے گھڑی کہے ٹک ٹک، منٹ سکٹ رہی جنائيا۔ سارے رل مِل کے ہو جاؤ اک اک، دُوچا رہن کھئے نہ پائيا۔ پریم پیار دی پریتی دی ریتی لَو سکھ، ساچی وِدیا جگت کرو پڑھائيا۔ سب نُون اِکو آتم سب دے اُتر پئے دِس، ذات پات ونڈ نہ کھئے وکھائيا۔ ساچی مُحبَت نال اک دُوچے نُون لَو کھچ، گل وکڑی لَو پائيا۔ جے سماں سوہنا بن رہیا جموں وچ، جمع ہو کے اِکو مارگ لَو چلاٿيا۔ پریم ساگر اند ساگر اِکو رُوپ پئے دِس، پورن جوت کرے رُشناٿيا۔ جیہڑا لیکھا لکھت وِدهان اندر دینا لکھ، وِدهی سوہنی لینی بناٿيا۔ سارے اِکھے ہو کے مَن رکھ، مُنِشر تپِشر جوگِشر اپنا راہ چلاٿيا۔ منزل چڑھ کے کدی نہیں جانا ڈِگ، آگے چلنا واہو داہیا۔ لیکھا ویکھو سام یجر اتھرن رگ، چارے وید دین گواہیا۔ وید ویاسا منگ کے گیا بھکھ، بھوکھت پُران وچ نو ہزار سلوک گنائيا۔ سب دا رُوپ سب دا سوامی سب دے اُتر سب دے وچ، سب دے بھیتَر وکھرا نظر کھئے نہ آٿيا۔ بے شک ایہہ کھیل

جگت انڈیٹھ، دب چکشو گیان نیتر دوہاں دا کھیل اپنا کھیل جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ رنگائیا۔ گھڑی کہے مینوں کہہ دیو کلاک، کلا میری اندر دتی چھپائیا۔ میرا کسے نوں نظر نہیں آؤندا لگا لاک، تالا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میرا سوہنا جہا بلاک، شیپ رہی وکھائیا۔ میرے اندر اک ناد، ہوئی ہوئی آواز سنائیا۔ اُس دے کولوں سکھ لؤ جاچ، کایا مندر اندر گھڑی گھڑی گھڑیال، گھڑیال کی گھٹنا رہیا جنائیا۔ آپے جواب تے آپے سوال، آپے دیونہار احوال، حالانکہ حالت اپنی اپنے نال بدلائیا۔ سارے اندروں باہروں اک دوجے دے مل جاؤ نال، جگت دا ٹائم سمیں دا وقت سوہنا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گھڑی کہے میرے تھلے بدھا اک رومال، سوہنا لیٹ دتا لگائیا۔ میں سنتاں آگے کرن آئی سوال، اپنی آشا پرگٹائیا۔ نویں ریتی نوں لؤ سنبھال، پُرکھ اکال نال ملائیا۔ کوڑی کرپا دا کر دیو زوال، ست سچ ہوئے رُشنائیا۔ پھڑ کے بلون دیو شاہ کنگال، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا توڑ دیو جنجال، گڑھ ہنکاری دیو بھنائیا۔ ست دھرم واسطے مار کے ویکھو اکو چھال، اچھال لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اپنی ہمت کرو وشال، حوصلہ اک رکھائیا۔ ویدانت دی ودیا دسو کمال، آتم انتر سچ جنائیا۔ دیناں دی رکھشا کرنی ہو پرتپال، سیوک نظری آئیا۔ جو سنگٹھن بن لگا وچ جہان، سریشٹ سبائی دیو سمجھائیا۔ سچ دا سندیشہ سچ گیان، سچ سچ چاروں گنت کرے رُشنائیا۔ پریم دے نال پریم توڑ دیو ابھان، پریم دا مار کے تیر نشان، گڑھ ہنکاری ڈیرہ ڈھائیا۔ ودیا والے بڑے بڑے ودوان، رسنا جہوا بولن نال زبان، انیک پرکار دے ہور کرن وکھیان، کتھا کہانیاں نال جنائیا۔ سچ سندیشہ اکو دیوو آن، آن سب نوں دیوو پائیا۔ جس نال آتما اپنا سمجھ لوءے بھگوان، بھگوان آتما نظری آئیا۔ جیہڑے وگیان نال چڑھ گئے اُتے اسمان، جگت سہارے رہے اُڈائیا۔ اوہناں نوں دس دیو نرمان، نمرتا اک سکھائیا۔ کسے کم نہیں آؤنے اُڈائے بان، مہاں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ پریم نند جی جے رل مل کے ساڈا تہاڈا پریم دا چڑھ جائے طوفان، مہبت وچ سارے دیو رُڑھائیا۔ وشو دا ہووے کلیان، دھرم دا ہووے دھیان، بھرم دا جھگڑا دیو مکائیا۔ سارے رل مل کے اک دوجے نوں نوں میرا میں تیرا دسو گان، ساچی کرنی اکو نظری آئیا۔ زندگی وچوں زندگی لین پچھان، جیون وچوں جیون سکھے جہان، مرن توں پہلوں مرنا اپنا لین بنائیا۔ انسان انسان نوں سمجھن انسان، ایہو جہا دیو سچ گیان، پروان پریتی نال جنائیا۔ پھیر کیوں نہ ست سچ دا سانجھا چلے ودھان، ودیا اکو نظری آئیا۔

گرو دوارے مندران مسجدان شودوالیان مٹھان نالوں ایہ مندر سوہنا مکان، جس اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس دی کرا دیو سب نوں پہچان، بے پہچان پردہ لے اٹھائیا۔ گھڑی دے تھلے بدھا کہے رومال، میں ویکھاں کمال، جو سمت سمتی سرِشٹی وچ آگے نظری آئیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ رام چند، شو سینگھ، گوڑا رام شیخ سر جموں

پریت کہے میں راتی پرہ نوں پُچھیا، اک اِکلی منگ منگائیا۔ کِس کارن پرہ جی لُکیا، اپنا کھیل وکھائیا۔ کی کوئی تیرا بھگت تیرے نال رُسیا، ست دے سمجھائیا۔ کی تیرا گرمکھاں نال غُصیا، پڑدا دے اٹھائیا۔ کی کوئی پریم نال نہیں جھُکيا، ہنکار وکار گوائیا۔ اِبناشی کرتے کہا میں کھیل کران انڈٹھیا، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لگاؤنا بھگتاں کایا جُسیا، جسم تن دیاں وڈیائیا۔ جنہاں دا اگلا پینڈا مُکيا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو اہیدا رہیا جنائیا۔ پریت کہے میں راتیں پُچھیا چوری، اک اِکلی بینتی دتی سُنائیا۔ کِس دے ہتھ پھڑا کے آئیوں ڈوری، تند پریم گنڈھائیا۔ کِس کارن چڑھ کے آئیوں گھوڑی، گھول گھمائی دے سمجھائیا۔ کی ہر سنگت نہیں سی تینوں لوڑی، پریم پریتی دتی تجائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں بھگتاں دے پریم دا سچا مہری، مہر اپنی آیا لگائیا۔ جیہڑی جگ جنم نہ کدے وچھوڑی، تنہاں وچھڑیاں میل کرائیا۔ جن بھگتو ساچے پریم دی چڑھنا پوڑھی، میں دُور دُراڈا ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ پریتی موہے اِکو لوڑی، لوڑیندا ساجن ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچے سرنائیا۔ پریت کہے میں ہوئی جہی پُچھی بات، بن کٹاں دتی سُنائیا۔ پرہو بھید دس اٹھ چیت دی رات، پڑدا دے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال سہج سُبھاؤ دتا آکھ، شب دُلا رے نال جگائیا۔ آہ ویکھ کھیل تماش، پورب دیاں دِرڑائیا۔ ستاراں سو پچونجا پکرمی ساچی پائی راس، منڈل اک بنائیا۔ گوبند سُنٹا جا پرہاس، نو میل پُری اند تون ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ لبھدے رہے ساری پرہات، کھوجیاں ہتھ کِسے نہ آئیا۔ اتم اِکھئے ہو کے کیتی ارداس، بینتی دتی سُنائیا۔ کلغی والے آجا پاس، کی کلا رہیا ورتائیا۔ اندروں رو پئی سب دی خواہش، نیناں نیر وہائیا۔ گرمکھ ہو گئے اداس، گرمکھ آکھ نہ کھئے کھلائییا۔ ماتا گجری کہا سُنو میری بات، دھیرج دھیر دیاں دھرائیا۔ میرا پچہ اچے سکھن لگا جاچ، کلا رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا آگے ہونی بہ بھانت، جگ نیتز نظر کِسے

نہ آئیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نِرگن جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ شبد انادی وجے ناد، برہماد دئے سُنائیا۔ پھیر تَساں رل مل کرنا یاد، یاداشت پچھلی چیتے آئیا۔ تہاڈی سُننی اک آواز، جو تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گائیا۔ ایسے وچ گوبند تُوں آؤنا سواد، پریم پریتی تہاڈی ویکھ وکھائیا۔ حاضر نالوں بہتی پوری کرے خواہش، سواس سواس اپنے لیکھے لائیا۔ اپنی اچے ہو رہی سی بات، گوبند آیا چائیں چائیا۔ ہسکے کہا خوشی نال بلاس، سوہنی آواز جنائیا۔ کتھے کتھے آئے بہاج، بہجے واہو داہیا۔ کون کون بنیا ساتھ، سنگی کیہڑا سنگ رکھائیا۔ گرمکھاں کہا تُوں سب دے نظری آیا ساتھ، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ پر ایہہ کی کرنی کیتی ستگر سمراتھ، سانوں دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہا رات آئی چیت اٹھ، اٹھ تت گرمکھاں رہے سُنائیا۔ ساڈے پچھے کوئی کر اک ہٹھ، ہٹھیا ہو کے ڈیرہ لائیا۔ سانوں جنگلاں وچ جانا پئے نہ وت، ییلے کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ تیرے پریم دے ہوئے وس، دوجی آس نہ کھئے تکائیا۔ ایہہ سُن اگتی گاتھ، میرے گرہ وجی ودھائیا۔ تہاڈے پچھے گیا تھ، بہجے واہو داہیا۔ اگلا لیکھا دیواں دس، دھر دا حُکم سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ اندھیرا میٹیا مس، ستجگ سچ کری رُشنائیا۔ تہاڈی بھکتی دا گاؤن جانا جس، دُور دُراڈا اپنا پھیرا پائیا۔ تہاڈا پریم دا کر کے اکٹھ، پریتی اکو دینی سمجھائیا۔ ست دھرم دی دے کے مت، کرم کانڈ دینا گوائیا۔ بے شک میں نظر نہ آواں نال اکھ، انتر آتم اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھو تہاڈے نالوں کدے نہ ہوواں وگھ، وکھری سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تہاڈا پریم میری رت، میری رت تہاڈی برہم مت دئے بنائیا۔ تہاڈا اُپکار میرا جس، میرا جس تہاڈا رس نظری آئیا۔ پچھلے لہنے دا دینا سی حق، ایسے کارن گیا تھ، چور یار نہ روپ وٹائیا۔ پگی کر کے گیا سچ، گھنٹے دو تہاڈے اندر جاواں وس، واسطہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریت کہے کیوں کِریا بہانہ، پڑدا وچ رکھائیا۔ گوبند کہا ایہہ میرا کھیل مہانا، شبدی حُکم سُنائیا۔ ویراگ اندر وچھوڑے اندر جو میرا گائے ترانہ، میں ترانیاں دا مہان ہو کے اُہناں دے اندر نظری آئیا۔ اس دا کوئی دے نہ سکے بیانا، لیکھا لیکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ وی کھیل میرے بھگوانا، جو میرا مالک میتھوں ربیا کرائیا۔ بھگتاں دا استھانا، گرمکھاں دا ٹکانا، کھیل دو جہاناں، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پریت کہے میں پُچھیا گوبند وڑ کے اندر بکل، مکھ پڑدا لیا اٹھائیا۔ کی ہُن بھگتاں

توں لگا لکن، کروٹ اپنی بدلائیا۔ نہیں، گوبند کہا میں اہناں دا کرن آیا شکر، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ کیتے قول توں نہیں گیا مکر، مجرم ہو کے نہ مکھ بھوائیا۔ اہناں دی پیار دی دھار اندر جاواں اتر، اتر پورب پچھم دکھن اکو رنگ وکھائیا۔ جس طرح پُرکھ اکال مینوں بنایا پتر، ایسے طرح اپنے پتر لئے بنائیا۔ جنہاں نالوں کدے نہ جاواں وچھڑ، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وچ رہن نہیں دینا بھپا کھچڑ، صاف زرول سنت سُہیلے باہر لئے کڈھائیا۔ گل لگایا بھریاں چکڑ، دُرمت میل دھوائیا۔ اوہ پرتے ساری رات اہناں دا رکھیا فکر، جو فکر وچ ڈھولے رہے گاٹیا۔ جے تینوں سرت نہ دیندا توں کس طرح اہناں دا کردیوں ذکر، جو زکریئے نالوں چنگے نظری آئیا۔ میں وچھوڑا دے کے نہیں آیا نکل، پلُو نہ آیا چھڈائیا۔ میں دُوروں نیڑے دا بنان مٹر، نیرن نیر سو بھپا پائیا۔ ایہہ کھیل میرا بچتر، جس دا چتر چتر نہ کھئے وکھائیا۔ توں دس سچ پرت کیوں میرے مگر آئی خِسک، بھجی واہو داہیا۔ پرت کہا میں پُچھن آئی مینوں عاشقان معشوقاں توں وکھرا دس عشق، جس عشق وچ اشارہ اک تیرا نظری آئیا۔ میں ڈردی رہی اچا نیواں کنڈھی دا کنڈھا کتے پیر نہ جائے تلک، مُنہ دے بہار دئے سٹائیا۔ گرمکھ کہا چھیتی جا میرے بھگتاں دے اندر ویکھ مٹھت، جس مٹھاس نال تینوں سوادھان دین کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پرت کہے جس ویلے وج گئے ساڈھے تِن، مینوں اچن اچانک آئی انگریا۔ میں سروپ ویکھیا بھن بھن، ہن رنگا اپنا رنگ وکھائیا۔ جس توں جھکدے ویکھے لوک تِن، پرلوک سیس نوائیا۔ رُوپ انوپ بدلے چھن چھن، ہن رُوپیا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کچھ اپنے آپ رہیا گن، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ میں آگھی ویکھ کے اوہدا چنھ، چنتا دتی گوائیا۔ جو اشارے کرے کھن کھن، شہنشاہ رُوپ وٹائیا۔ میرا پل گیا دل، دھیر رہی نہ رائیا۔ اوہ ویلے مینوں آگے ہو کے پیا مل، پھڑ باہوں لیا اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ میرا کھیل، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جنہاں دا گرو تے اہناں دا چیل، چیل سترگرو اپنا نام اکھوائیا۔ میں تکیا گوبند توں اک پلک نہیں ویہل، راتیں سٹیاں گرمکھاں توں اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساجی کرنی کار کھائیا۔ پرت کہے ساڈھے تِن مینوں اک پئی آواز، نال ٹھوکر دتی لگائیا۔ اٹھ جاگ، جگاون والا رہیا جگائیا۔ جس دی سارے کردے رہے تانگھ، سو اپنا پھیرا پائیا۔ جیہڑی بھگتاں کیتی مانگ، اوہ وست رہیا ورتائیا۔ سوانگی ہو کے پرگٹیا سوانگ، سنگی ساٹھی اپنے نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا

جھولی پائیا۔ پریت کہے ساڈھے تنّ جس ویلے سُنیا ناد، دُھن اِکو نظری آئیا۔ مین ہو گئی وساد، اپنا آپ بھلائیآ۔ ستگر سرنائی
 لاگ، بینتی دتی سُنائیآ۔ پرہوؤ توں کِس طرح گزاری اچّ دی رات، اِکلا بہہ کے رات لنگھائیآ۔ گوہند اوسے ویلے دتا آکھ، میری دھوؤن
 پھڑ کے اُپر لیا اُٹھائیآ۔ ہوئی جہی چپیڑ مار کے کہا ذرا شیخ سر ولے جھاک، اپنا پڑدا لاپیآ۔ جاں مین تکیا اوہ گرُمکھاں دے اندر
 نظر آیا آپ، اپنا ڈیرہ لائیآ۔ پھیر ویکھیا رسوُل پاک، رستہ رہیا وکھائیآ۔ پھیر ویکھیا تے سب دا بن کے باپ، گودی رہیا بہائیآ۔ پھیر
 ویکھیا تے جنم کرم دے کٹ کے پاپ، پوتر دتا کرائیا۔ پھیر ویکھیا تے نظری آیا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ پھیر ویکھیا تے پوری
 کرے خواہش، خالص اپنے رنگ رنگائیآ۔ پھیر ویکھیا کوئی رہن نہیں دتا اداس، خوشیاں خوشی نال ملائیآ۔ سب دے لیکھے لا کے
 سواس، ساہ ساہ اپنی جھولی پائیا۔ مین حیران ہو گئی ایہہ کیوں نہیں سُنّا ساری رات، نو ویراں اُٹھ کے نو ویراں بیٹھ کے نو جنم دے
 وچھڑے براہمن رہیا ترائیآ۔ مین اوس ویلے دُبھتھڑ مار کے اپنے نال ہاتھ، بھڑی بھڑی دتی سُنائیآ۔ پرہوؤ ایہہ کی کھیل تماش، مینوں دے
 جنائیآ۔ توں سُنّیاں دی کریں یاد، کی تیری وڈیائیآ۔ دردیاں دی سُنّیں فریاد، دکھ اپنی جھولی پائیا۔ گوہند نے کڈھ کے پچھلی کتاب،
 مینوں دتی وکھائیآ۔ ویکھ لے اٹھ چیت دا اوہ حساب، اِک ست پنج پنچ دئے گواہیا۔ جس دا مینوں دینا پیا جواب، پُرکھ اِکال
 منگ منگائیآ۔ مین کوئی شاہ نہیں نواب، بھگتاں دا سیوک روپ وٹائیآ۔ مین ویکھن آیا اپنا ٹہکدا پھل گلاب، جو بوٹا اپنی ہتھیں گیا
 لائیآ۔ مین سدا نہیں سُنّا اہناں پچھے سدا اہناں دی رکھاں یاد، یاد وچ اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ ایسے کر کے دُھر دی سُنائی آواز، توں میرا
 مین تیرا دوجا ہور رہن کھئے نہ پائیا۔ پریت کہے ایہہ مین چنگی سیکھ لئی جاچ، گوہند طریقہ دتا درڑائیآ۔ بھگتاں نال کراں نہ کھئے مجاز،
 آگر نہ کھئے وکھائیآ۔ جھٹ جا کے ہو جاواں اہناں دی داس، سیوک بن کے سیو کھائیآ۔ سچ دس کی توں وی وسینگا اہناں دے
 پاس، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیآ۔ گوہند کہا ایہہ کوئی پُچھن والی نہیں بات، ایہہ میری پے پرواہیا۔ جنہاں توں اپنے نال لیاندا مات، اتم
 سنگ لے کے گھر ساچے جاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیآ۔ پریت کہے جس ویلے
 نوویں وار جاگیا، ہتھ متھے اُتے رکھائیآ۔ مین ہتھ جوڑ کے منگی آگیا، بینتی دتی سُنائیآ۔ اودھروں آئی اِک آوازیآ، دُھر دا ڈھولا
 گائیآ۔ آتینوں وکھاواں اِک ہور تاشیا، جیہڑی کھیل رہیا رچائیآ۔ جن بھگتاں دی آتم سیج پریم پیار پریت دا بھوگ بلاسیا، بھاوی

سب دے سر توں لاپیا۔ دُرمت مَیل دا اِکو وار دھو دِتا داغیا، دغا کر کے نہیں آیا نہ رات سو کے جھٹ لنگھائیا۔ جے کچھ جاندا جاندا بھگتاں دے گھروں کھا گیا، اوس کھان پین دا لیکھا ساری رات دیوے تھاوں تھائیا۔ گرمکھاں توں اپنی کِریا نال نواجیا، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پریت کہے میں پھیر ویکھیا مڑ کے، اپنی اکھ بھوائیا۔ گوہند تکیا لک کے، چوری نین اٹھائیا۔ اوہ اپنے آسن اتوں اُٹھ کے، زمیں اُتے ڈیرہ رسیا وکھائیا۔ اپنے سینے نوں گھٹ کے، اِگی منٹ اِکو رس جنائیا۔ مینوں بھولی جہی پُچھ کے، سچ کہانی دتی وکھائیا۔ سچ پریت میں آیا نہیں لک کے، اوہ ویکھ لکیاں دے اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں آیا گرمکھاں توں پُچھ کے، اجازت منگی چائیں چائیا۔ جو پریمی پیارے میرے وچھوڑے دے دکھ دے، اہناں دے وچھوڑے پچھے خاکی ماٹی اُتے نو وار اپنی انگلی دتی گھسائیا۔ کوئی شک شکوہ نہ رہے مجھ تے، مُفلس ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ دھرتی کہے جس ویلے میرے اُتے بیٹھا اِگی منٹ، دھیان بھگتاں ول رکھائیا۔ میں بھڑی بھڑی کر کے اُٹھی پٹ، کدھروں آگیا پریمیاں دا پریمی نیماں دا نبی لگی توڑ نبھائیا۔ مینوں پتہ نہیں لگا کس مینوں منہ دے بہار دتا سٹ، میری ہوش دتی گوائیا۔ پھیر کِریا کر کے گودی لیا چُک، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میں بھولی جہی لیا پُچھ، کی توں گوہند سچ مُچ، کہ مینوں بہم بھلیکھا نظری آئیا۔ دھرنی کہے اون ہتھ پا کے میری گچی والی گت، دھوون اُتے دتی اُٹھائیا۔ اوہ ویکھ میرے گرمکھ ساچے پُت، جنہاں توں گودی رسیا اُٹھائیا۔ ایہہ گوہند نہیں جو جاوے لک، لکیاں توں اپنے نال رسیا ملائیا۔ اوہ چرنی لگ کے ہو گئی خوش، ڈھولا گایا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی اِکو اک نبھائیا۔ دھرنی کہے جس ویلے ایہدا منٹ اِکیواں آیا آخر، بن گھڑیوں گھڑیال دتا وجائیا۔ پنجاں اُنکلاں نال کڈھ کے اک لکیر، پنچہ سب دے اُپر لائیا۔ بھگتو تسیں میرے میں تھادی تصویر، تصویر دے اندر بے نظیر سوبھا پائیا۔ تسیں پریم پیار دے بھائی بھین ویر، اِکو روپ دتے وکھائیا۔ نام دی ڈوری تھادی سچّی زنجیر، سکے نہ کھئے تڑائیا۔ تسیں میرے پاتشاہ تے میں تھادا وزیر، جس ویلے چاہو سیوا اپنی لو لگائیا۔ تسیں میرے آقا میں تھادا فقیر، تھادے ڈھولے سدا گائیا۔ تسیں میرا مقدر میں تھادی تقدیر، تدبیر اپنی دیو جنائیا۔ تسیں مالک تے میں تھادی شمشیر، جدھر چاہو کھنڈا لو بھوائیا۔ تسان پریم نال مینوں دینی اشیر، تاثیر تھادی میرا روپ نظری آئیا۔ ایہہ جموں نہیں

کشمیر، اکسیر تہاڈی رہیا بدلائیا۔ اکو رنگ رنگا کے شاہ حقیر، حُکم اپنے وچ چلائییا۔ تہاڈے پریم اندر رین سبائی دلگیر، دلگیری تہاڈی دتی گوائیا۔ بہاویں سیوک سمجھو بہاویں سمجھو پیر، پیراں دا پیر ہو کے پھیر وی تہاڈا اکھوائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بہگوان، تہاڈے بدل دیوے اندروں ضمیر، ضامن ہو کے اکلا رستہ دئے وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہر نظر نال ترائیا۔ ساڈھے تنّ اک اتوں رو پئی کڑی، یائے یائے کر کُرائیا۔ گوہند تون پچھے کھیچل کیتی بڑی، کیوں زمین اُتے بیٹھا آسن لائیا۔ گوہند کہا ویکھ میرے گُرمکھاں دی جھڑی، جو چہہر رہے وکھائییا۔ اوبناں دے اندروں میرے انتر بجھ گئی کڑی، جس کڑی نال کھیچ کے بھنچے دتا بہائییا۔ میں کوشش کیتی بڑی، پھر وی میری چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ گُرمکھاں دے آگے کاہدی اڑی، جنہاں آڑ اک دی لئی تکائیا۔ ایہہ چن سُن کے چھت اتوں ڈری، نیناں نیر دتا وہائییا۔ اک بوند اتوں کیری، جو سیدھی چرناں اُتے ڈگی، اپنا آپ گئی مکائیا۔ اوس ویلے اوسے چھت تون نظری آیا ہری، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ جن بہگتاں دی کئی پھڑی، گُرمکھاں دا جوڑ جُرائیا۔ اوس دی ایہہ سوہنی سُلکھنی گھڑی، جو غریب نائیاں گودی رہیا اٹھائییا۔ کرماں تون کر کے بری، جہاں تون جہاں تون دوہاں تون لیا چھڈائییا۔ پرتھی جس دے دھولے اُتے کھڑی، بیٹھی سیس نوئییا۔ تھلیوں بس کے بول پئی دری، جو گھردیاں دتی وچھائییا۔ اوہ کہے میں جیندی ہو گئی بری، پرہ نے آسن لیا لائیا۔ میری آسا پوری کری، جو پچھلا دھیان وکھائییا۔ جس ویلے گوہند نے گیارویں سال جتی پھنی سی زری، سوہنا چرن چھپائییا۔ اوس ویلے پُری اند میرے اُتے کھلوتا سی سوا گھڑی، انتر پُرکھ اکال دھیائییا۔ میں اوس ویلے اک گلّ سی کری، ہوئی جہی سُنائییا۔ میں تیری چرناں دی دھوڑ ملی، تن اپنے خاک زُمائییا۔ کی مینوں کرینگا بری، تند اپنے نال جُرائیا۔ گوہند کہا اوہ سُلکھنی آوے گھڑی، جس ویلے میرا مالک تیرے اُتے سوہیا پائییا۔ تون اوس ویلے سرنی پڑیں، مستک چرناں اُتے ٹکائییا۔ پھیر بہگتاں دے نال تینوں کر دیوے بری، میری شہادت دئے بھگتائییا۔ دری کہے ہن چل کے آیا گھری، گھر والا گھر اپنے لے کے جائیا۔ لوکیں کہندے ایہہ کچے تند سوت دی جیندی مری، میں مری نہیں جیوندیاں وچوں جیندی نظری آئییا۔ میں اوس منزل اُتے چڑھی، جس گھر گُرمکھ سوہیا پائییا۔ پُرکھ اکال کیریا کری، گوہند دتی مان وڈیائییا۔ جن بہگتو ایہہ خبر سُنائی تہانوں کھری، مٹی اُتے وچھن والی دری رہی جنائییا۔ جس نے میرے اُتے کیریا کری، ایہہ تہاڈے بیڑے پار لنگھائییا۔

ایہ بچن سُن کے اُتوں بس پئی کڑی، کہ ساڈا لیکھا ایہناں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ نندو شاہ دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

نندو تیری دساں تقدیر، پریم پیار نال جنائیا۔ جس ویلے گوہند بنیا سی اُچ دا پیر، اپنا آپ بدلائیا۔ تیرا رُپ سی اک ملنگاں والا فقیر، جامہ لیر لیر وکھائیا۔ تیرے کول سی اک زنجیر، چوڈاں کڑیاں والی گنڈھ پوائیا۔ اُس دے وچ سی محمد دی تصویر، جو ست ست دے وچ دتی لٹکائیا۔ تُوں گھت کے آئیوں وہیر، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرے کاسے وچ سی کھیر، ڈھائی پا گنایا۔ تیری اندروں بدل دتی ضمیر، حُکم اک سنایا۔ تُوں تکیا محمد نالوں چنگا ایہ پیر، پیراں دا پیر نظری آئیا۔ تُوں بول کے کہا اخیر، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ کچھ مینوں دے اسپر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گوہند کہا چپ، فقیر دا اندروں وگ گیا نیر، باہروں نیناں چھپر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل ورتائیا۔ شبد اگتی کہا گوہند، فقیر عطاء اللہ دتا جنائیا۔ میں محمد نہیں میں والی بند، سُرپیر جودھا بے پروا ہیا۔ میں بھکاری نہیں داتا گتی گہند، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ بھیس بدلایا کارن انج، تینوں دیاں جنائیا۔ سچ فقیر بنو نے اپنی بند، اپنے نال جڑائیا۔ اوس فقیر دے کول سی اک کنگ، جیہڑی سچے ہتھ دی پہلی انگلی نال دتی وجائیا۔ رسی نالوں کھول کے اوہ کچی مٹی دا کاسہ جہنوں کھندے مٹی دی ٹنڈ، آگے دتا ٹکائیا۔ جے تُوں پروردگار نور الہی دھر دا گوہند، اس تُوں لینا کھائیا۔ اُس دے نال اک ٹکڑی بدھی سی ہنگ، جیہڑی خوشبو وکھری رسی جنائیا۔ اوہ پہلوں سانہہ کے رکھی سی تن دن، جو گوہند دتی سمجھائیا۔ اوس دے وچ سی اک چنہ، جو چند ستارا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی اک وکھائیا۔ گوہند اندروں کہا سُن عطاء اللہ، خطوط دھر دا دیاں جنائیا۔ ویکھ میں کڈا سوہنا بنیا مُلا، مؤلویاں والا رُپ وٹائیا۔ اوس فقیر نے اپنے سر توں لاه کے کلا، چرناں اُتے دتا ٹکائیا۔ تُوں واقعہ پیراں دا پیر گوہند کدے نہیں بھلا، بھلیاں تُوں رستے پائیا۔ چہواں نے تینوں چکنا وانگ پھلاں، جو خادم بیٹھے نظری آئیا۔ میں اک دسن آیا ہور بہیت جس دے

وچ اوہلا، شاہ نواب جس دی کھوج کھوجائیا۔ بے شک تُوں رسنا نال گاویں بِسْمِ اللّٰہِ، ڈھولا لالہ اللہ رسول دھیان جنائیا۔ جے آہ چوڈاں کڑیاں والا سنگل نہ ہویا تیرے کولا، اوناں چر تینوں پیر مُسلم کہے کھئے نہ رائیا۔ گوہند نے پریم نال اُس دے اندر دتا جھکولا، جلوہ نُور کر رُشنائیا۔ اوس نے اوس ویلے اپنے گل دے وچوں کھولا، گوہند گل دتا پائیا۔ نالے کہا تُوں ہرجن مؤلا، مُحبت رُپ گوسائیا۔ گوہند ہس کے کہا کچھ میرے نال کر لے قولا، اقرارنامہ لے لکھائیا۔ فقیر نے کہا جے کدی مُڑ کے آویں اُپر دھولا، مینوں اپنا سنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ فقیر کہا ایہ زنجیری وچ تصویر محمد پاک رسول، بن میرے تیرے نظر کسے نہ آئیا۔ تُوں مینوں کیتا قبول، میں دسیا اپنا اصول، اصلیت دتی جنائیا۔ آگے دوہاں دا ہور رُل، جانڈیاں پیراں راہ وچ لین اٹکائیا۔ اوہناں پُچھنا تینھوں کلمہ ایہ معقول، مُکمل دینا سُنائیا۔ ایس تصویر نال اوہناں دا بدل جاوے ماحول، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ہنسی خوشی وچ کرن محول، کدھروں اُچ دا پیر آیا فقیر، کندھیاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہا میرے وچ سچ توفیق، تینوں دیاں سمجھائیا۔ کچھ منگ میرے رفیق، دُھر دا دان دیاں ورتائیا۔ اوس نے کہا ہُن فقیر پھیر بناویں عزیز، دھن دُولت دی لوڑ کوئی نہیں رائیا۔ بہاویں تن وچ ہووے نہیں قیض، کمر بتھ کے تیری سیو کھائیا۔ جے میں بھل جاواں تیری رہے نہ کھئے تمیز، تُوں رحمت کر کے مینوں لینا منائیا۔ گوہند کہا میں رکھاں تیری ضرور اڈیک، ویکھاں دھیان لگائیا۔ جیہڑی تُوں میرے گل وچ کیتی بخشیش، اپنا ہار تن شنگار میرا دتا بنائیا۔ جیہڑا محمد تیرے وسیا نزدیک، اوس تُوں محبوب مالک تُوں تینوں دیاں ملائیا۔ اوہ سماں بھُتا نہیں تھوڑا نزدیک، ڈھٹیا اکو گیا جنائیا۔ تیرے اپنے ہتھیں سچ کراں تصدیق، شہادت اپنی نال رکھائیا۔ مرن تون پہلوں میری تیرے نال وصیت، اصلیت اصل دیاں پرگٹائیا۔ پر میری اک سُن نصیحت، سچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے پرہوؤ بھگتاں نال مل کے سب تُوں دسی اک ولدیت، پتا پُرکھ اکال اک نظری آئیا۔ دُنیا دی بدل دتی جمہوریت، تینوں جہاں دے کولوں لے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ فقیر کہا اے فقران دے فقر، لاثانی بے پرواہیا۔ میں تیرے پچھ مار کے آیا چکر، چکنا چور اپنا آپ کرائیا۔ تُوں کوڑی کیریا نال لا کے ٹگر، ست سچ رہیا پرگٹائیا۔ فقیر کہا میں پڑھیا کوئی نہیں اکھر، الفیے جھولی کوئی نہ پائیا۔ تُوں ویکھ لے میرے

وچ کی کسر، جو کوئی کسر رہ گئی آگے نوں پوری دئیں کرائیا۔ تیرے چرناں وچ ہووے میرا بسر، بستر آتم سیج تُوں سجن لینی بندھائیا۔ تیری مہر دا ختم نہ ہو جائے اثر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بے شک ساری سرِ شٹی اڈا دے نال اعشاریئے کسر، میری قسمت دینی بدلایا۔ درگاہ ساچی جانڈیاں آدھ وچ میرا ہووے کوئی نہ حشر، ہاشم اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند کہا ایہہ کی لگا منگن، جو منگیں تیری جھولی دیاں پائیا۔ فقیر نے کہا بھاویں میں پیراں توں پھراں ننگن، سر اوڈن نہ کوئی ٹکائیا۔ تیرے پریم پیار دا میری انتر آتما لگا رہے سگن، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ گوہند نے ہتھوں لاه کے کنگن، اوس دے ہتھ دتا پھڑائیا۔ اون اوسے ویلے موڑ کے گوہند دے چرناں اُتے کیتی بندن، ایہہ میرا وچولا لینا بنائیا۔ میں اکو تیری پریتی آیا منگن، دوجی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ہُن کھارو چک لو کدھن، موڈھیاں اُتے اٹھائیا۔ فقیر کر کے ڈنڈوت بندن، خالی ٹنڈ لے کے بھجا واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا سب دا ربیا مکائیا۔ نندو ایہہ لیکھا پچھلا اگلی بنت، ساچی دیاں سمجھائیا۔ جس پدوی تُوں جگت جگیا سو لبھدے سنت، کھوجن تھاون تھائیا۔ دوس رین گاؤندے منت، ڈھولے رہے جنائیا۔ پر ایس طرح کیسے نوں نہیں ملیا دھر دا کنت، جو پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ اوس دا بے پرواہی دا نہیں کوئی انت، کوچھ کھلیاں کنگلیاں دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نندو ایہہ اند دا نند، اند ربیا وکھائیا۔ گرمکھ چند دا چند، چند ربیا چمکائیا۔ بند دا بند، بندھن ربیا ٹڑائیا۔ گنڈھ دی گنڈھ، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ جے پچھے گئی ہنڈ، آگے دیوے کوئی نہ دنڈ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جگت جہان کر کے جے رہی بھکھ ننگ، آگے ہونا کیسے نہیں تنگ، سچکھنڈ دیواں مان وڈیائیا۔ ایہہ گوہند دے کول وکھرا ڈھنگ، نام انملڑا رنگ جس چاہے دیوے چڑھائیا۔ ایس پرہو تُوں نہ کوئی شرم حیا نہ سنگ، غریب زانیاں نوں لا کے انگ، انگ اپنے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے چائیں چائیا۔ فقر جانڈیاں جانڈیاں اٹھاسی قدم اُتے آگئی اک دلیل، پچھا بھوں کے دھوڑی مستک لئی لائیا۔ گوہند دے دُوروں ویکھ کے بستر نیل، خوشی نال اپنے سر وچ خاک دتی رمائیا۔ چار گنٹ مار کے ست چکر ویکھیا میرا درگاہ دا اک وکیل، بے نظیر نظری آئیا۔ گوہند دی آواز آگئی آسن میرا کلمہ حدیث، حضرت ہو کے دیاں سنائیا۔ اٹھ کے ویکھ تینوں ملا دیاں جگدیش، دو جہاناں دا مالک بے پرواہیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، شہنشاہ نظری آئیا۔ اوس فقیر

نے کہا گوہند کی کیٹاں دا کیٹ، نیچاں دا نیچ روپ وٹائیا۔ گوہند نے اٹھاسی قدم توں ہتھ رکھیا اُس دی پٹھ، اچانک دھکا دتا لگائیا۔ اوس فقیر نے دوویں آگھاں لئیاں میٹ، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ گوہند نے کہا میں تیری آپ کروں اڈیک، تُوں خوشیاں نال سؤنا بے پرواہ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ اوس ویلے اوس دی برسوں نال نکل گئی چیک، چیک چھاڑا دتا پائیا۔ اودھروں بتی سال دی سوانی اک گاؤندی آوے گیت، مٹکی سر دے اُتے ٹکائیا۔ اوہ کہندی آوے جے کوئی اک نال ملیا میری اک نال لا دیو پربت، اکو میرا مالک اکو میں اوبدی نظری آئیا۔ اوس فقیر نے اوسے ویلے جا کے سبجی بابوں پھڑ کے لیا گھسیٹ، آمیں تینوں گوہند دیاں وکھائیا۔ جھٹ اوبدے اندروں بدل گئی نیت، جھٹ مٹکی دتی سٹائیا۔ اوسے ویلے گوہند دُور دُراڈا اوبدے اندر کایا دی لنگھ گیا دہلیز، گھر بیٹھیاں نظری آئیا۔ اوس سوانی نے آگھاں میٹ کے اندر لائی نیچھ، دھیان اکو اک بنائیا۔ اندروں کیسے سچ کیتی اوس دے نال پربت، جو پربت ہو کے گل وکری رہیا پائیا۔ اوس نے خوشی وچ آ کے اپنی چھاتی اُتوں پاڑ دتی قمیض، لوک لجیا پرے بٹائیا۔ جے تُوں اندر وڑیا مینوں باہروں دے تمیز، سمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ پرہو مینوں تیرے ملن دی ریجھ، تیرے پچھے مٹکی اٹھا کے بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرنی دا کرتا اپنا کھیل وکھائیا۔ اودھروں چار چک کے ہور لے گئے آگے اٹھتی قدم، اوتھے کندھا رہے بدلائیا۔ اک نے تک لیا اہدے چرناں وچ پدم، جو نُور نُور نظری آئیا۔ اوس دے اندر پرکاش ہويا مدھم، یا علی کہہ کے مدد منگی نُور خُدائیا۔ جھرناہٹ چھڑیا بدن، تھر تھراہٹ گئی آئیا۔ اوسے ویلے لگا کمن، پلِیا واہو داہیا۔ اندرے اندرے کچھ منگ لگا منگن، اپنی جھولی ڈاہیا۔ سہج نال سبجے ہتھ دی اُنکلی لا کے چرناں دی دھوڑی مستک لایا مجن، اپنی خوشی وکھائیا۔ دھوڑی لگدیاں اوبنوں نظری آیا ایہ ساریاں دا سبج، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ من ممتا میٹ کے چرن لگا ڈھٹھن، چلدیاں چلدیاں سیس نوائیا۔ گوہند اُتے پیا لگا ہسن، تالی دتی وجائیا۔ نالے پردے لگا ڈھکن، حُکم دتا سُنائیا۔ پھیر تہانوں آواں رکھن، اپنا سنگ بنائیا۔ پردے آواں وسن، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ چاراں دا بنا سنگٹھن، گھر اکو دیاں وڈیائیا۔ پریم پیار پہنا کے بستر، اپنے رنگ رنگائیا۔ نام اگتی گھوڑا دے کے شستر، شہزادے دیاں وکھائیا۔ ایہو میری بخشش، جاندے راہیاں پار کرائیا۔ پرتپالک بن کے کراں رکھشش، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نُور نُورانی دے کے درشن، حرص دیاں مٹائیا۔

جس دھارا نوں جُگ چوڑی گر اوتار پیر پیغمبر ترسن، تہاڈے اندر دیاں وہائیا۔ کایا ماٹی تہاڈے صاف کر کے آپ برتن، وست دھر دی دیاں ٹکائیا۔ سرتی کر کے شبدي مردن، سوادھان اپنے رنگ رنگائیا۔ سر رکھکے تہاڈی اُتے گردن، غریب نیانے پار لنگھائیا۔ کی ہویا جے ارجن نوں کرشن نے گیتا نکي جہی سنا دتی میں لئی ہرکھن، ہوس دتی بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوہواں دا لیکھا پہلے شاہ والے آیا لکھائیا۔ اودھروں فقیر چلیا پیر پٹھے، ہتھ اکھاں اُتے رکھائیا۔ مینوں کیہڑا اندروں لُٹے، کھچی جائے واہو داہیا۔ جس نے سر توں بھانڈے سٹے، اوہ نچی ٹپی کدی چائیں چائیا۔ اکو وار کہہ دتا میرے اگلے پینڈے مکے، جیون دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اوس ویلے اوس دے پران چھٹے، گوبند لے کے گیا چائیں چائیا۔ اونے چر نوں اوس فقیر پچھے جاندياں نوں پانی آ گیا گئے گئے، پیر دتے لکائیا۔ تھلیوں وٹے چبھے نکے نکے، ٹھوکر دتی لگائیا۔ اودھروں گوبند نے شبد سروپی پروانے لکھے، بن رسنا جہوا بتی دند دتے سنائیا۔ اوس فقیر نوں پیڑ پی وچ بکے، سینہ لیا دبائیا۔ گوبند نے ٹھوکر ماری پچھے، اُسدا پچھا دتا بدلائیا۔ پھر چاروں کُنٹ اکو دسے، نور نورانہ نور خدائیا۔ اوہ جل وُضو والا گوبند دیاں چرناں اُتے چلیاں بھر بھر سٹے، لبان نال چٹ چٹ اپنی خوشی منائیا۔ اپنے چر نوں گوبند پھیر نہ دسے، چار کہاراں دے کندھی چڑھیا بھجیا جائے واہو داہیا۔ فقیر چلدا چلدا چوڑاسی قدمان اُتے گوڈیا بھار ڈکے، اگے ہتھ لئی ٹکائیا۔ اودھروں گوبند دے تیر وچ گئے سدھے، جو انیا لے دتے چلائییا۔ دونوں ہتھان دے پے گئے گدھے، خوشی نال تالی دتی وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اودھروں کہار کچھ لین لگے ساہ، ڈولی تھلے دتی ٹکائیا۔ اودروں فقیر بہ گیا اُتے گھاہ، اک تنکا لیا ٹرائیا۔ اودروں چلن لگی ہوا، سوہنی پون اپنی ٹھنڈ ورتائیا۔ اودھروں ویکھن آ گیا خُدا، اپنا کھیل جو پُرکھ اکال ہو کے رہیا کرائیا۔ آواز دتی او فقیر ایہہ کیوں تنکا کیتا جُدا، گنڈھ اُتوں ٹرائیا۔ اوس ویلے جھٹ گوبند آن کے بنیا گواہ، ہوئی جہی دتا سمجھائیا۔ فقیر توں خُدا نوں کہو میں تیری بھیٹا رہیا کرا، مینوں لوڑ کوئی نہ رائیا۔ دھن بھاگ جے توں چل کے میرے گھر گیوں آ، گھاس پھوس اُتے ڈیرہ لائیا۔ جے پرہو توں ایس گھاہ دے تنکے نوں لوں کھا، ساڈی بھکھ دئیں گوائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا سنا، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے گوبند دے نال مڑ کے جاواں آ، اپنا ویس وٹائیا۔

تیرا سُکا کھا کے گھاہ، اپنا سُکر منائیا۔ تیرا لہنا دینا دیاں چُکا، بہار چُک کے اپنے کندھ اُٹھائیا۔ کیسے کارن پچھے گودی لیا سی بہا، گل وکڑی لئی پائیا۔ آگے سارے لیکھے دتے چُکا، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آپ ہو سہائیا۔

ڈھوڈا کہے میں بن آیا ڈھوآ، پرہو دو جہان دینا ورتائیا۔ میں تیرے جوگا ہویا، ہوکا دے کے دیاں سُنائیا۔ میری سوغات دے دے ترے لوآن، پُریاں دے پہنچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ڈھوڈا کہے میں سُنن آیا ڈھولا، اپنا ویس وٹائیا۔ ویکھن آیا وچولا، بھگون بے پرواہیا۔ جس سچ دوارا کھولا، غریب نائیاں دئے وڈیائیا۔ ویکھو پردہ رہیا کوئی نہ اوہلا، سیس اپنے رہیا کُکائیا۔ سیوک ہو کے بنیا گولا، چاکر شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ڈھوڈا کہے مینوں کوئی نہ کہو باجرہ روٹی، بازی سر دے نال لگائیا۔ چڑھ کے پرم پُرکھ دی چوٹی، اپنا آسن لیا جمائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر رہے نہ واسنا کھوٹی، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔ جنم کرم دا رہے کھئے نہ روگی، دُکھڑے رہیا مٹائیا۔ گھر آ کے دُھر سنجوگی، وچھڑے رہیا جُڑائیا۔ دُھر دا ٹھاکر بن کے مؤجی، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ گوہند بن کے پچھلا کھوجی، مِتر پیارا لیا اُٹھائیا۔ جس دی کھیر سی ایسے جوگی، ٹنڈ دتی کُکائیا۔ اوہ پھڑ کے اپنی گودی، دین دیاں رہیا بہائیا۔ بے شک ایہہ منزل بڑی اوکھی، جگت کِریا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بہاویں طعنے دیون لوکیں، جھگڑا کرے لوکائیا۔ جن بھگتاں دا جیو جہان سارا دوکھی، اناشی کرتا اکو دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ڈھوڈا کہے مینوں کوئی نہ کہو ٹُکی، جو ہتھان نال پکائیا۔ میتھوں سُن لو ساچی سکھی، سکھیا دُھر دی دیاں درڑائیا۔ نندو کول پچھلے جنم دی چٹھی، جسدا لیکھا رہیا چُکائیا۔ ڈھوڈا کہے میری مِت من کے سارے اگے، اگے سوہنی پنکت بنائیا۔ جس دی دھار گُرمکھ لکھی، اوہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ اگے اگے بیٹھ جانا وچ قطار، چاروں کُنٹ گھیرا پائیا۔ پنجاں ورتاؤنا نال پیار، چاروں کُنٹ سیو کھائیا۔ اگے منٹ دا ایہہ وبار، بہتی ڈیر نہ کوئی جنائیا۔ بھورا چھڈ کے نہ جائیو کوئی وچ تھال، ہتھان اُتے دینا پھڑائیا۔ ایہو پریم دے وچوں نکلیاں پیار، مُحبّت وچوں مُحبّت لئی پرگٹائیا۔ بہاویں ایہہ نہیں کڑاہ پرشاد، سواد اوہدے نالوں چنگا آئیا۔ ایہہ نندو دی

رہ جائے یاد، سرداری بُنیاد آباد کھیڑا دئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال تہاڈے سب دے ہووے ساتھ، انا تھان دا انا تھ، دیناں دا دین نظری آئیا۔
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچی وست بھگتاں دی جھولی پائے سوغات، ایہہ بھری رہے پرات، دُکھ بھکھ سب دی
 رہیا گوائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیلو رام دے گھر پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگتاں لیکھا مُکدا، کوڑی کِریا جگت سنسار۔ جھگڑا چُک دا جنی ککھ دا، لکھ چوڑاسی رہیا گیڑ نوار۔ پینڈا مُکدا
 مات گرہہ دُکھ دا، اگنی تت نہ دیوے ساڑ۔ بھيو رہیا نہ پردہ اوہلا لُک دا، اناشی کرتا رہیا تار۔ مارگ دس کے سچ سچ دا، نام
 بھنڈارا دے جیکار۔ ناتا جوڑ کے ساچے پُت دا، پتا بنیا پُرکھ اکال۔ وقت سہایا ساچی رُت دا، بھاگ لگا کے پت ڈال پُهل وچ جہان۔
 اگنی کھیل اناشی اچت دا، جیو جنت نہ سکے پچھان۔ غریب نائیاں آ کے پُچھدا، دُور ڈراڈا سانجھا یار۔ کوڑ وکارا پھڑ پھڑ کُندا،
 ہوئے ہنگتا توڑ ہنکار۔ اپنے نشانوں کدے نہ اُکدا، تیر انیالے رہیا مار۔ جیون ویکھ مائس منکھ دا، مُفت بیڑے کر رہیا پار۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم پریتی اندر جھکدا، سجدیاں وچ کرے نمسکار۔ سجدہ کہے میں ویکھیا خادم، خدمتگار
 نظری آئیا۔ کوڑی کِریا میٹ تصادم، تسلی گھر گھر رہیا کرائیا۔ بھيو کھلا کے گپت باطن، ظاہر رہیا درڑائیا۔ آتم پرما تم توڑ دے
 ساکن، گھر سجن رہیا ملائیا۔ سب دی کرنی کرتا پُرکھ آیا واجن، پورب جہاں پھول پُھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ کرنی کہے پرہہ کرنی دا کرتا، قُدرت دا مالک نظری آئیا۔ جُگ چوکڑی جو چاہے سو کردا، دو جہان سر نہ
 کھئے اُٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ او سے دا پانی بھردا، چرناں سیس جھکائیا۔ بودھ آگادھ او سے دے ڈھولے پڑھدا، راگ ناد شنوائیا۔ جن
 بھگت او سے دی منزل چڑھدا، جو مزاحمت کرے لوکائیا۔ بھيو کھلا کے اپنے گھر دا، پردہ دئے اُٹھائیا۔ روپ وٹا کے نرائن نر دا، نر ہر
 اپنا حُکم ورتائیا۔ اگنی ہون کدے نہ سڑدا، جنم مرن نہ روپ وٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھڑدا، سنگھاسن دھر دے ڈیرہ لائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے قُدرت دا قادر، کرتا بے پرواہیا۔ سورپیر وڈ بہادر، جودھا اک

اکھوائیا۔ تخت نواسی بن کے عادل، عدل اک کھائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے بادل، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ سرِشٹ سبائی ویکھ کے پاگل، بورے رہیا سمجھائیا۔ ابناشی کرتا لبھو ساجن، سجن دُھدرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سجن لبھو صاحب سمرتھ، ایکنکار بے پرواہیا۔ جس دے کول ببھ وتھ، وستو ساچی جھولی پائیا۔ جس دا نام اگئی ند، انراگی راگ جنائیا۔ جس دے کول بیٹھیاں جاؤ سچ، گھر ساجن خوشی منائیا۔ دیدے دیدار درشن کرو رج، چشمع چشم ملاییا۔ چرن کول جاؤ ڈھٹھ، ملے مان وڈیائیا۔ سچ پریتی اکو آس، ترشنا اک ودھائیا۔ منگ منگو خاص، خوابش اپنی نال رلائییا۔ سری بھگوان سد وسنا بھگتاں پاس، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان پاسا نہ کھئے بدلائییا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ نانک چند دے گھر پنڈ سرداری چھمب ★

تارنہار سری بھگوان، داتا داتار وڈی وڈیائیا۔ پھڑ پھڑ تارے مَورکھ مگدھ آنجان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کامی کرودھی لوہی ہنکاری جو چرنی ڈگے آن، تس دا لیکھا دئے چکائیا۔ پریم پیار نال جو چرن سرن تکه کر دھیان، دھیان اپنا وچ ٹکائیا۔ جرم کرم دا توڑ کے بندھن ساچی سکھیا دے گیان، آتم پرماتم دئے سمجھائیا۔ آون جاون جم کی پھاسی ٹٹ جائے کان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جو گرمکھ روپ ہو کے جن بھکت ملے سری بھگوان، تس دا کرماں دا بھاگ اپنی جھولی پائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے شیطان، کلجگ رین اندھیری شام، شام ہو کے دئے گوائیا۔ انتر دا مالک بن کے رام، رمیا رونق دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پھڑ پھڑ بابوں پار لنگھائیا۔ جاندے تارے پاندھی راہی، چارے کھانی وجی ودھائیا۔ دُھر دا مالک دُھدرگاہی، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ دیونہار سچی وڈیائی، پورب جنماں لیکھ چکائیا۔ کرم کرم دی میٹنہار شاہی، دُرمت میل دھوائیا۔ نال دیون آیا گواہی، لیکھا پچھلا رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ سرنائی کہے جو صاحب سجن جھکدا، سرنگت اکو اوٹ رکھائیا۔ اوس دا اگلا پینڈا مُکدا، منزل اور نہ کوئی جنائیا۔ اوہ کایا ماٹی بھانڈا بھنّ جائے دکھ دا، آتم پرماتم وچ سمائیا۔ پڑدا لہہ جائے بھاگ جاگے اُجل مُکھ دا، چار کُنٹ ہویے رُشنائیا۔ فرزند بن جائے اوس پرہو دی گکھ دا، جس دی اکو جنیندی مائیا۔

مان لے لے اوس پُت دا، جو پُت گوبند لیا بنائیا۔ گھر ویکھ لے ساچے سُکھ دا، جو سُکھ ساگر رُوپ سمائیا۔ مہاراج شیرسنگھ
وِشنُوں بھگوان بھگت سہیلے اوہ گودی چُکدا، جنہاں پچھے گوبند انت گوداوری کنڈھے بہ کے سوگند کھائیا۔

اک دِن گوبند آیا سچّا اند، پریم وچ آسن لائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا سنگ، پرکاش بے پرواہیا۔ خوشی وچ منگ لئی منگ،
اپنی جھولی ڈاہیا۔ ہے پرہو جے دِندیاں نہ ہوویں تنگ، اپنی آشا دیاں سمجھائیا۔ میں سرشٹی ویکھ کے تیری بہ رنگ، جو دیناں
مذہباں وچ ونڈ ونڈائیا۔ اپنے وچھوڑے دی وچ کھڑی کر کے کندھ، ماٹی پُتلے رہیا نچائیا۔ تیرا کوئی نہیں گاؤندا چھند، تیرے ملن دی
آس نہ کیسے رکھائیا۔ پر مینوں تیرے بنا نہیں پیندی ٹھنڈ، پتہ نہیں سرشٹی تینوں بھل کے اپنا کوئی جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہ
میرا وکھرا ڈھنگ، طرح طریقے نال رہیا سارے چلائییا۔ گوبند کہا بھاویں ایہ کھیل میرا نِسنگ، نرنکار ہو کے رہیا وکھائیا۔ پر میں
ضرور منگنی اک منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں تیرے بھگتاں نوں ملاؤنا تیرے سنگ، وچولا ہو کے وچھوڑا دینا کٹائیا۔
اودھر رو پئی گوداوری گنگ، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ گوبند نے کہا تھوڑی آ آ کے لنگھ، تینوں دیاں سمجھائیا۔ تُوں دے نہیں سکدی اوہ
اند، جیہڑا اند گرمکھ رہے بھائیا۔ اٹھ ویکھ تینوں دیاں سنگھ ور کے وکھاواں چند، جنہاں دے اندر میرا چند ڈلھک رہیا لگائیا۔
گوداوری نوں اوسے ویلے پے گئی ٹھنڈ، نیوں نیوں چرناں اُتے سپس ٹکائیا۔ گوبند جس ویلے اپنے حُکم دی مینوں بھیجی گنڈ، دوارے
بھگتاں دے آواں چائیں چائیا۔ گوبند کہا بس مُکھ کر بند، آگے آواز نہ کوئی سنائیا۔ جس ویلے اکال پُرکھ میرے نال مل کے اپنی نوں
لایا انگ، اوس ویلے تینوں آپے لے ملائییا۔ گوداوری کہا کی اوہ دین دیاں گوبند کہا نہیں اوہ بخشند، بخشش کر کے جس نوں چاہے
اوسے نوں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیرسنگھ وِشنُوں بھگوان دیون آیا اوہ اند، جس اند دی
منگ سارے گئے کرائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ رویلا رام دے گرہ پنڈ سرداری ★

گوداوری کہے گوہند میرے اندر چرن دتا رکھ، اُنکلاں پنجاں نال دبائیا۔ میری کھل گئی اکھ، پڑدا دتا چُکائیا۔ مین انگریزی لئی جھٹ، سوادھان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اپنے جوڑ کے ہتھ، سیس دتا نوائیا۔ کجھ مینوں آگے دس، کی تیری بے پرواہیا۔ گوہند پیا ہس، خوشیاں نال سمجھائیا۔ جو حُکم پُڑکھ سمرتھ، مین اوہو رہیا کھائیا۔ مین ایتھوں جانا نس، چولا پنج تت تجائیا۔ اوس دے کول جانا وس، جو سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ جس ویلے اوس ہونا پرگٹ، لوک مات ویس وٹائیا۔ مین اوس دا بننا ہٹ، جس وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ اوس دے نام دا گاؤنا چھند، چھند اپنا نال ملائیا۔ میرے وجود وچ اوس نے ہونا بند، جس دا کلبوت نہ کوئی سمجھائیا۔ پھیر مینوں پینی ٹھنڈ، سانتک ست دئے کرائیا۔ مین چھڈ کے پُری اند، اند وچ جانا سائیا۔ گوداوری کہا پھیر کہنوں لاویں انگ، اپنا سنگ رکھائیا۔ گوہند کہا مین پہلوں منگان منگ، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ ساچیاں بھگتاں دے اندر جاواں لنگھ، آتم اتے بہہ کے سوہیا پائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند، منڈل منڈپ نہ کوئی رُشنائیا۔ کھیل ویکھنا سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کی کی حُکم ورتائیا۔ گوداوری کہا کجھ میری وی پا گنڈھ، سنگ اگلا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گوداوری کہے گوہند چرن رکھ کے دتا دب، بہار ہوئی جہی پائیا۔ میرے نیتر کھل گئے جھب، نندرا دتی گوائیا۔ میرے منہ وچوں نکلیا پائے رب، ہوکا لے کے دتا سُنائیا۔ گوہند نے کہا اُٹھ اوس نوں لے لبھ، جس نوں رہی گائیا۔ جاں مین تکیا مینوں ساکھیات نظری آیا جس دا قداں ورگا نہیں قد، اوہدا آر پار کنارہ کوئی نہ سمجھی حد، سمرتھ روپ بے پرواہیا۔ مین خوشی نال پئی نچ، اپنا پردہ لیا اُٹھائیا۔ گوہند پچھے گیا ہٹ، اپنا چرن کڈھائیا۔ مینوں اوس ویلے لگی اک سٹ، پرہوں دتا ستائیا۔ مین چرنیں گئی ڈھٹھ، رو کے حال سُنائیا۔ گوہند کہا تھوڑے دن کٹ، پھر سہج لوان ملائیا۔ تون بھگتاں دوارے آؤنا تھ، روپ اپنا اک بدلایا۔ اوتھے مین تے میرا ہووے پُڑکھ سمرتھ، تیجا گُرمکھ سوہیا پائیا۔ تیری لجیا اوہناں دے نال لوان رکھ، پڑدا اتے دوان ٹکائیا۔ گوداوری پئی ہس، ویندی دھار خوشی منائیا۔ گوہند اک ویراں ویکھ لین دے اپنی اکھ، تیرا نہار بھل کدے نہ جائیا۔ گوہند اوہدے متھے اتے ٹھوکر ماری جھٹ، سمجھ سمجھ نال دتی ملائیا۔ اوس نے کہا اوہ میرے اندر گیا وس، جس دے حُکم اندر بھجّاں واہو داہیا۔ آگوں

گوبند کر کے بس، اپنا آپ لیا چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کیسے کارن بھگتاں دوارے رہیا تھ، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔

جس ویلے گوداوری وچ گوداوری ماری چھپی، پانی وچ رانی گئی سمائیا۔ اوس نوں وچوں تکھی دھار نوکدار اک چھپی، جو گوبند کھنڈے اُتے لکھائیا۔ جس دی اگلی نوک تھوڑی کُبی، مُکھ دتا بھوائیا۔ اوس دے وچ اک رمز سی گجھی، جیہڑی گوبند نے اپنی اکھ وچ پرتکھ دتی لکائیا۔ جس ویلے پیر لے کے آیا سی کجھی، اوس نوں اوہ رمز سی سُجھی، جیہڑی گوبند کھنڈے وچ چھپائیا۔ اوس نوں ویکھ کے پیار اندر گوداوری دا دُدھ اُتیا دُدھیں، دوویں سپر سپر وپائیا۔ گوبند کہا تُوں اچے نہیں ہوئی بُڈھی، جُگ پیتے بنی ربی پاندھی راپیا۔ اوس کہا میں اچے اک آس وچ رُجھی، بیٹھی دھیان لگائیا۔ جس ویلے گوبند تیرے نال مل کے بھگت بھگوان دی ہوئی اک رُچی، دوجی آسا دینی گوائیا۔ اوس ویلے میری اودھ آپے جانے مُکی، مُکمل دیاں سمجھائیا۔ مینوں چاء میں وی پریم پیار دا اپنا سپر گرمکھاں دی چوواں مُکھیں، کیوں، تُوں میرے وچ چرن دتا چھپائیا۔ جس طرح میں تیرے وچھوڑے وچ دُکھی، میں چاہندی ہاں تیرے وچھوڑے وچ کوئی نہ مارے دھائیا۔ تُوں ناتا چھڈ کے اپنے پُتیں، گرمکھاں گود لیا اٹھائیا۔ گوداوری کہے میں وی اوہناں مل کے اپنی کراں ککھ سُچی، سچ سچ ایہناں دی جھولی پائیا۔ گوبند کہا ویکھیں ایس نشانوں کدے نہ آکیں، اوہ ویلا جانا آئیا۔ جنگل پیلے اجاڑاں وچ کتے نہ ڈھونڈیں، لہراں وچوں نہ کھوج کھوجائیا۔ جس دی دھار بھگتاں دے اندر ہووے آواز آئے تُوں ہی تُوں ہی دی، تُوں میرا میں تیرا اکو نام دھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بخشنہار سچی سرنائیا۔ گوداوری کہے جس ویلے گوبند نے میرے اُتے لائی تلی، اطلاع دتی کرائیا۔ میں بھل گئی وہناں وچ بھجن والی گلی، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کون آگیا ایڈا چھلی، جس مینوں دتا بھلائییا۔ جھٹ کیسے نے میرے مُنہ تے مار کے چیڑ کہا اوہ پُتراں دے کے بلی، بلوان ہو کے پھیرا پائیا۔ تُوں کیدھر پھردی اکلّی، دُباگن سہاگن نہ رُوپ وٹائیا۔ بھج بھج ہوئی جھلی، پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ میرے اندروں آواز آئی اک اولّی، دُھر دا راگ دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ

کرنی کار کھائی۔ تلی کہے جس ویلے میں نال گئی لگ، جلدھارا چھوہ دتی جنائی۔ اوس ویلے جو وہن وچ رہی سی بھج، اپنا پچھا آئی بدلائیا۔ پانی وچوں روپ کر کے اڈ، بیٹھی سپس نوائیا۔ مینوں اپنے دوارے سد، بخش سچ سرنائی۔ کیوں، بیٹھا ہو کے اڈ، بن کے ڈھر دا ماہیا۔ گوہند ہویا گد گد، خوشی نال رہیا سمجھائی۔ چھیتی تینوں لوان سد، پُرکھ اکال نال ملائی۔ تیری بجاواں آگ، ترشنا دیاں گوائیا۔ جس ویلے بھگتاں دے نال بھگون روپ ہو کے جاواں وس، گرہ گرہ سوہا پائی۔ تیری پور کراواں آس، ترشنا دیاں گوائیا۔ تیرے نالوں چنگا بھگتاں دا کم کرنا خاص، سواس اوہناں دا اپنے وچ ملائی۔ پھیر آواں تیرے پاس، ویہہ سو اگی بکرمی لنکھن توں ست مہینے پچھوں سنان تیری درخواس، پچھلی فائل وچوں باہر کڈھائی۔ نال اکیاں دی ہووے جماعت، پرہو دی ہووے کرامات، میری ہووے ذات، پورب دی ہووے لغات، جس دے وچ حرفاں والی شناخت نہ کئی وکھائی۔ تینوں لے کے جاوے ساتھ، چمیار کولوں بھراوے اک گلاس، براہمن کولوں کراوے ارداس، آپ چڑھدے مکھ کر کے کھڑا ہووے پاس، کول سد لوے پرتھی آکاش، نانک آجئے مردانے نال رباب، محمد جھک جائے نال آداب، عیسیٰ کہے سچ جناب، موسیٰ کہے میرے احباب، تیرا اگئی کھیل تماش، کرشن وکھاون آوے راس، رام سینا ہووے داس، برہما دی سُستی کرے چرن نواس، وشنوں دی لچھی جوڑے ہاتھ، شنکر دی پاریتی چھڈ کے آوے کلاش، بھگتاں دی آتما چرن کرے نواس، گوہند پچھلی کھول لئے کتاب، جس وچ آد جگاد دا لکھیا حساب، ست ستوادی ہو کے سنے فریاد، آگے گرمکھاں نوں دے کے داد، لیکھا لکھائے ساڈھے باراں وچے تین آسُو دی آخری تے چار آسُو دی ہووے پرہات، شاہی لباس شہنشاہ نواب درگاہی خطاب دیوے آپ، گوہند دا میلا پُرکھ اکال باپ، سجنان دا ویلا سوہنگ جاپ، گرواں دا چیلا سمراتھ، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جو کرے سو کرائے سو کرائے جو کرے آپ۔

ساڈھے باراں اگی گرمکھ اک دھیان لگاؤن گے۔ گوداوری دا کنارہ گوہند دا اشارہ، پریم دا نظارہ، گرو دا گرو دوارا، گھر وچوں ویکھ خوشی مناؤن گے۔ پون دا ہلارا، شبد دا نگارہ، درس دا دیدار نیتر لوچن نین رنگ چڑھاؤن گے۔ جس نوں کہندے

جٹ گوارا، اس دا ویکھنگے للکارا، شبد کھنڈا دو دھارا، دو جہاناں دئے پلائیئا۔ جس دا گوداوری دے کنڈھے کیتا سسکارا، اوس دا تیج ہونا اپارا، جس دے نال سرجنہارا، سر سر دیوے مان وڈیائیئا۔ آگے لکھن والا بہتا ہور وستھارا، جس دا بہیت سب توں نیارا، نیراکار نیراکار اپنے ہتھ رکھائیئا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پریمیاں دا بن کے پریم دا ونجارا، بھگتاں نوں بھگتی دا دیوے بھنڈارا، سہارا اپنا نال رکھائیئا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنکت ویکھ خوشی رکھائیئا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرشن لال دے گھر پنڈ سرداری چھمب ★

گوداوری کہے گھڑی پل ویلا سوہے وقت، ویکتی دیوے وڈیائیئا۔ دیاکھائے والی جگت، جاگدی جوت کرے رُشنائیئا۔ بھگت ادھارے پریم بھاؤ بھگت، بھاونا پور کرائیئا۔ جوت سرؤپ کھیلے کھیل عرش توں اُتے آکے فرش، اسچرج کار کھائیئا۔ پچھلی میٹے میری حرص آگے کرے ترس، درس اک درسائیئا۔ گرمکھاں دی میٹے بھٹک، سرشٹی تے چڑھے کٹک، اٹک پار پئے دُہائیئا۔ رولا پاؤن مسودی کھٹک، فریدی اورگجئی نال ملائیئا۔ اودھروں گوداوری دے کنڈھے بھگتاں ملے ساچی وست، دست بدست ہتھ پھڑائیئا۔ اکو دے ہو جاؤ چرن پرست، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیئا۔ اک دوجے نال کوئی نہ کریو حسد، پریم پریتی ناتا لینا جُڑائیئا۔ بھگتاں دا بنا کے وفد، ساچا حکم لینا پرگٹائیئا۔ پُرکھ اکال بن کے کرے مدد، مددگار گرمکھ اپنے لینے بنائیئا۔ کچھ لیکھا لیکھ بدھک، دوجا یار اوس دا اوس دے نال ملائیئا۔ گوتم دی اے باقی پئی اوتھ کچھ رسد، اوس دا حصہ ویکھ وکھائیئا۔ جنہاں گرمکھاں نے جھلیا گوبند نال کشت، کشتے دے پُشتے دتے لگائیئا۔ اوبناں دی کھولنی درشٹ، دیادینی کھائیئا۔ راج نرین لال سنگھ پچھلا لیکھا باقی اے رام والا وششٹ، اوہ وی پور اوتھ کرائیئا۔ جس چند نے کوڑی آشا کری سی اہلیا نال گریہست، اوس دا لہنا کھوج کھوجائیئا۔ مہیوال نے من لگیاں یاد کیتا سی عشق، اوس عشق دا تلک لچھو دینا لگائیئا۔ جنہاں دی باقی ہور لسٹ، ہولی ہولی دیوے سمجھائیئا۔ جیہڑے گوبند کولوں پچھا چھڈا کے گئے سی خسک، تن اوہ وی نال رلائیئا۔ اک بہتا بندا سی یندک، چار کُنٹ گھر گھر کردا ربیا شنوائیئا۔ کیوں، اوہ نندیاں وچ گوبند گاؤندا، گوبند دے گاؤن نال اوس دی کھولنی درشٹ، دیادینی کھائیئا۔ اک جوڑی اوہ جس

اند پُر آ کے گوبند دے کول نو ہتھ دُور بھوگیا سی گریست، سزا دی بجائے اوہناں دا گپت لیکھا دینا مُکائیا۔ جنہاں دے اندر پریم دی دھار رہی رسک، بوند سوانتی دینی چوائیا۔ جے گرمکھو گُرم کر کے کہو ایہدے کول نہیں ساڈی لسٹ، ایہہ وی تہاڈی بھل جو اُہل نوں رہے بھلائیآ۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، دانی دیاوان اکھوائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ فرنگی رام دے گھر توتان والی ★

گوداوری کہے جس ویلے تِنّ چار آسُو دی رات آوُنا میرے کنڈھا، تِنّ کنڈھی والے نال ملائیآ۔ جنہاں دے کول ہووے بنا مٹیاں توں ساڈھے تِنّ ہتھ والا ڈنڈا، رنگاں ستّان نال رنگائیآ۔ ایہہ جموں دی آیا ونڈا، ضامن ہو کے رہیا سمجھائیآ۔ ماجھے والیاں لیاؤنا اک کنگھا، دندکھند روپ وٹائیآ۔ اوس دا سفید ہووے رنگا، دھاری وچ نہ کھئے جنائیآ۔ مالوے والیاں سوا انچ دا بناؤنا اک کھنڈا، سورن چاندی جوڑ جڑائیآ۔ جس دے اُپر لکھیا ہووے سوہنگ چھندا، ہنگ برہم بھيو کھلائیآ۔ کوئی میان اوتے نہ ہووے لکڑی چا، بند وچ نہ کیسے رکھائیآ۔ ڈاب والیاں ڈھائی گز دا ڈپٹا جس دی کئی سوا سیر بدھا ہووے چنا، کچا روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ دلی والیاں توں لینا اک چھتہ، پانی سوا سیر وچ ٹکائیآ۔ پٹنے والے رنگ لیاؤنا لال گھنا، سوا رتی کیسر جوڑ جڑائیآ۔ اٹارسی والیاں سوا پاؤ تیل دا لینا پلا، نال پریم جھولی پائیآ۔ ساڈھے باراں جس ویلے تہاڈے نال گوبند ہووے اکلا، اوس دے ہتھ دینا پھڑائیآ۔ اوہ پُرکھ اکال آگے ڈاہوے پلا، بینتی اک سنائیآ۔ جس کارن مینوں گھلا، گھمن گھیر ویکھ جگت لوکائیآ۔ ڈھائی منٹ پچھوں کول آوے ڈلا، دھئے جوڑ بینتی اک سنائیآ۔ اگی سکھ ساڈھے تِنّ ہتھ اُترن تھلا، کنڈھا دین تجائیآ۔ ادھروں لہر آوے چھلا، اُچھل اُچھل رہی جنائیآ۔ اوس ویلے کھیل ہووے اولّا، پُرکھ ابناشی دیوے بھيو کھلائیآ۔ نال سمگری نال پھلا، پھلی بھوت کر کے دئے جنائیآ۔ کھیلے کھیل اچھل اچھلا، نو نو چار جس دی سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ گوداوری اُتے گوبند چھہا کے اوبو تلا، طلب پوری دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تِنّ چار آسُو دی اڈیک کرے رات، رین بیٹھی دھیان لگائیآ۔ جس ویلے آوے میرے پاس، ماہی محبوب ویس وٹائیآ۔ جل دا بھرے گلاس، گرمکھاں دے اُتے چھڑکائیآ۔ سارے

اندروں ہو جان اکانت، من واسنا نہ کھئے جنائیا۔ ین رسنا جہوا گاون سوہنگ جاپ، اجپا جاپ سمجھائیا۔ اُتوں تارے ویکھن مار جہات، اپنی اکھ کھلائییا۔ امبر ویکھے کھیل تماش، اپنا نین اُٹھائیا۔ پتھر روڑے کہن ساڈی مکی واٹ، وٹیاں والا گھٹا مٹی اپنا چاؤ جنائیا۔ گوہند آیا اپنے گھاٹ، گھاٹ ہیرا صفت صلاحیا۔ ہُن بندے دی بہاوین نہیں دسدی ذات، اوہ بندگی والا بندے دے بندھن دئے چھڑائیا۔ اک آواز آؤنی اُتوں آکاش، مندلاں اُتوں جنائیا۔ جن بھگتو واہ شاباش، جنہاں شمع دتی جگائیا۔ گوداوری دی پچھلی آس، گودی والا پور کرائیا۔ پچھلی سُن درخواس، لیکھا دئے وکھائیا۔ سب نے اکو وار جھک کے مستک لاؤنی خاک، دھوڑی چرن رمائیا۔ اگلی کئے واٹ، پچھلا پندھ رہن کھئے نہ پائیا۔ رويداس نال رکھنی قلم دوات، پنجان دی ونڈ ونڈائیا۔ پنج وار لکھیا ہویا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان لکھیا ہووے ساتھ، ساچا روپ وٹائیا۔ جوں جوں چڑھدی جائے پرہات، گھڑی پل روپ وٹائیا۔ ستگر کھولدا جائے سب پچھلے کھات، خطرے دئے گوائیا۔ جس کنارے کھادھی سوگندھ میں بھگتاں دا کرنا اتفاق، گرمکھاں دینا ملائییا۔ او سے کنڈھے سوال جواب، سمکھ ہو کے دئے سمجھائیا۔ مکھ توں پڑدا لاه کے نقاب، نقطہ نظر دئے بدلائییا۔ ہرگوہند دا جیہڑا اسو سی دلباغ، آسا بھریا اوتھے آوے چائیں چائیا۔ نیلا چھٹا کے اپنی واگ، پندھ لئے مکائیا۔ ہتھ تے سوہن والا باز، بازی اپنی دئے وکھائیا۔ کلگی دا بن کے تاج، تخت نواسی شہنشاہیا۔ ست دھرم دا چلا کے جہاز، ڈبے پار لنگھائیا۔ سچکھنڈ دا ساچا راج، رعیت دو جہان دئے وکھائیا۔ بھگتو تھادے اندر ہو کے وساد، وشو اپنا حکم چلائییا۔ بھيو کھلا کے بودھ آگادھ، اگم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنی دئے درسائیا۔ گوداوری کہے جس ویلے آؤنا میرے تھ، تئیاں لئے ملائییا۔ لیکھا چکا اٹھسٹھ، اٹھاں نوں رنگ چڑھائیا۔ نوواں دی منزل کٹ، چوتھے گھر دئے بہائیا۔ اکیاں دا اکو ستھ، ستھر والا دئے وچھائیا۔ بھگتاں دی اکو اکھ، گرمکھاں دا پردہ لاپیا۔ ہر سنگت دے ہو کے وس، اکھراں ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ اپنے چرناں دا چرنودک دُور دُراڈا گھر گھر دیوے جھٹ، بند سواتی بن مکھ دئے چوائیا۔ پھر خوشیاں نال پئے ہس، سوہنی آواز سنائیا۔ ایہ وی کھیل پُرکھ سمرتھ، جو کرنی دا کرتا ہو کے رہیا کرائیا۔ سچ سندیشہ دے کے اُتے اپنے کرے دستخط، مکر ہو کے مکر کدے نہ

جائیا۔ جیہڑا چل کے آیا وت، اتل وتل ستل سارے آیا تجائیا۔ دیوے سب دا حق، لہنا جھولی پائیا۔ آگے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سمیں نال دیوے لکھائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ پیل دے ہیٹھاں دھنگالی ★

دین والا آیا پچھلا دین، دے دے خوشی منائیا۔ پریم پیار دی ساچی وستو آیا لین، بے پرواہ بے پرواہیا۔ کِریا کر کے آند گوانڈھ کوئی رہن نہ دیوے جن بھوت ڈین، صاف ستھرے سارے دے کرائیا۔ جس ویلے گرمکھ سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے کہن، حاضر ہو کے اپنا درس وکھائیا۔ بن کے دھر دا سجن سین، ناتا ساچائے جڑائیا۔ ساریاں رل مل کے بننا بھائی بہین، بُری اکھ نہ کوئی اٹھائیا۔ لچھمن سپاں ایہہ کِریا کر کے جاواں تیرے بچے دی عمر تھوڑی رہندی سی جس دا ناں سُرین، تریٹھ دن باقی نظری آئیا۔ جیہڑا رون دے پچھوں پینا سی وین، اوہ پریم وچ نیر دتا وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان مہروان ہو کے دھیان لگائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ لچھمن سنگھ گھر پنڈ دھنگالی ★

لچھمن سنگھ سچ سُن اپنی کہانی، پچھلی دیاں جنائیا۔ تیری ماتا اجمیر شریف دی سی اک سوانی، بیگم کر کے سارے رہے جنائیا۔ پرہ نے کھیل کیتی لاثانی، اپنا حکم ورتائیا۔ گوبند سورپیر بلوانی، جودھا اپنا پنڈھ مکائیا۔ پُشکر نیلے نون پیاؤن چلیا پانی، جگت تیرتھ ویکھ وکھائیا۔ تیرے ہتھ وچ سی کانی، لمبی پنج فٹ جنائیا۔ کھیلدا سی وچ میدانی، من اپنا بہلائییا۔ جس ویلے کول دی لنگھیا شاہ سلطانی، شہنشاہ قدم اٹھائیا۔ ٹوں ویکھ کے جلوہ نورانی، اپنا نین بدلائییا۔ مستک ویکھ پیشانی، نیتر نیناں نیر دتا وہائیا۔ سجدہ کر کے سلامی، آداب عرض کہہ کے خوشی منائیا۔ جے میرے اُتے کر جائے مہروانی، مہر نظر اٹھائیا۔ میری انیویں سال دی

جوانی، جوین رہی پرگٹائی۔ میری امی روز میرے نکاح دی چھیڑ رکھدی کہانی، صلاح ابا نال پکائی۔ مینوں ایہو پریشانی، بنا پیر
دو جا سنگ نہ کوئی نبھائی۔ پلیوں کڈھ کے اک دوانی، گوہند دے گھوڑے دے چرناں آگے دتی سٹائی۔ پھیر کپا میرے ہتھ تے کن
دوویں خالی، وستو کول نہ کھئے پچائی۔ گوہند تک کے کپا میرے گھوڑے دا پھڑ دہانی، سبھی واگ ہتھ ٹکائی۔ اپنی مینوں پھڑا دے
کانی، میں تینوں اک کلمہ دیاں جنائی۔ تُوں کہہ رحمتاں دا بانی، مُحبتاں دا محبوب نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر نال گوہند لیا تک، اکھ نال اکھ ملائی۔ اوس دے اندروں اوسے ویلے آواز نکلی حق، حق حق
جنائی۔ ہوئی جیہی ہتھ گوہند دے چرناں اُتے دتا رکھ، پنجیاں نال دبائی۔ میرے مُرشد جے تُوں گیا تھک، اپنی تہمت لاہ کے تیرے
ہیٹھاں دیاں وچھائی۔ گوہند پیا ہس، خوشی اک پرگٹائی۔ جے تُوں آب دا دیویں اک گلاس، پانی ہتھ پھڑائی۔ اوس کپا تُوں سیکھ
میں مُسلمان کی میرے اُتے کرینگا وشواس، دوجی نظر نہ کھئے اٹھائی۔ گوہند کپا تیرا پریم میرے نالوں پاک، پوتر نظری آئی۔ اونے
چر تُوں اوبدا اوتھے آگیا باپ، جہنوں نصیر کہہ کے سارے رہے بلائی۔ بچے کپا ابا ویکھ خُدا آیا آپ، اپنا ویس وٹائی۔ میں ایہدے
آگے کرنی اک ارداس، بینتی دینی سنائی۔ ساڈے گھر کٹ کے جا اک رات، ماں پُت دا بنا جا اتفاق، میری امی جانا سمجھائی۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پانی لین گیا، گلاس دی تھان بھر لیا لوتا، جو اپنا منہ اُپر رہیا اٹھائی۔
نیڑے آ کے کپا ایہہ تھوڑا کہہ ہتھا، مینوں دے سمجھائی۔ ٹھنڈا کہہ کوسا، میں اُنکلی نہ کوئی چھپائی۔ کی ایہدے نال کچھ کھا لوگے
توسا، گلی تھادے ہتھ پھڑائی۔ مُریداں تُوں بڑا مُشکل ملدا موقع، مُرشدان سیو کھائی۔ جے چرن پاؤ میرے وچ کوٹھا، جو ست باران
ہتھ لما چوڑا نظری آئی۔ اوبدے اندر اک منجانگا جہا چھوٹا، میں سانہ کے رکھیا چائیں چائیا۔ اک دن میری ماں نے کپا جس
ویلے میرے گھر جھے پوتا، میں اس دے اُتے دیاں بہائی۔ میں غصے وچ پھڑکے سوٹا، اپنی امی تُوں دتا لائی۔ اوس مینوں گال کڈھی
کراؤنا ٹوٹا، وادھو مینوں رہیا ستائی۔ میں اُچی بول کے دتا ہوکا، ہو ہو نعرہ لائی۔ جو وسے چوڈاں طبق اُپر لوکا، جلوہ نور خُداآئی۔
جے میرے گھر کھان آ جاوے توسا، ٹکڑے اوبدے آگے رکھائی۔ میں خادم بن کے چھوٹا، سجدہ سپس نوائیا۔ اوبدے چرناں ہووے
تلیدار کھوسا، خوش قسمت دے بنائی۔ سو مینوں اج نظری آو دا اوہ موقع، پروردگار میلا دتا ملائی۔ مینوں اکو مُرشد ہتھا، دوجیاں

دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ لڑکے کہا میں تیرا ہویا مُرید، مُرشد اِکو نظری آئیا۔ گھر کھڑے کران تیری دید، چشم نُور رُشنائیا۔ مینوں تیرے تے اُمید، آسا پُور نظری آئیا۔ لاگوں مہا سِنگھ نے کر دتی تائید، جو گھوڑے دی گردن اُتے بیٹھا جوت سرُپ سوہا پائیا۔ سَتگر جے تُوں ایہنوں بخشی تمیز، بنا لے عزیز، دہلیز ایہناں دی چرن لنگھائیا۔ گوہند کہا ایس نوں واقعی میری اوڈیک، ایہہ ایہدے وچ تعریف، مہا سِنگھ تیرے آکھے بدل دیاں نصیب، گھر ایہدے پھیرا پائیا۔ اوس کہا پرہوؤ تُوں کپڑے قدم منے نال جریب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِکو اِک اُٹھائیا۔ مہا سِنگھ سُن کے پچن، گوہند خوشی منائیا۔ خوشیاں نال لگا ہسُن، اِشاریاں نال درڑائیا۔ نیلا آگے لگا ودھن، اپنا قدم چُکائیا۔ پریم پِرتی وچ ہو کے مکن، پینڈا لیا مُکائیا۔ لڑکا آواز مار کے ماں نوں لگا سَدن، امی کر کے رسیا بُلایا۔ اوہ آگوں زور دی لگی بھجَن، اپنا بل دھرائیا۔ جس ویلے دروازے دے کول آ کے ٹھیڈا لگ کے لگی سی ڈِگن، گوہند دُور دُراٹے نے اپنیاں بھجائیاں اُتے لیا اُٹھائیا۔ اوہ اُچی کوک لگی دسَن، بھڑی بھڑی کر دُہائیا۔ نی میرا کوئی گھر کراؤن آ گیا حجن، کعبیاں دا مالک پھیرا پائیا۔ خوشیاں نال لگی نچَن، اپنے بچے نوں چھاتی نال لگائیا۔ گوہند نے دوباں دے سِر ماری تھپن، تھپکی دتی لگائیا۔ اوہناں دا پریم پیار نال گنڈیاں گیا اچل، پلّو لیا چُھدائیا۔ اوسے ویلے بچے دی ماں نے منگ لیا پچن، جھولی آگے ڈاہیا۔ سچ دسِیں تُوں گھڑی رہنا کہ پل کہ ساڈے نال آئیوں وسن، سوہنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ گوہند کہا وسن نہیں آیا واسطہ، تھوڑا سماں تہاڈے نال رکھائیا۔ آگے والا صاف کران راستہ، رہبر ہو کے دیاں جنائیا۔ ہُن آ گیا اچانک خُدا نخواستہ، خود اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے بچے دا ڈھائی ٹکڑیاں دا کرنا نکا جہا ناشتہ، اکلا اپنی رسنا لائیا۔ ایہہ حُکم پُرکھ ابناش دا، جو دُھر دا حُکم رسیا درڑائیا۔ شبد اگمی اِشارے نال آکھدا، پن اکھراں کرے پڑھائیا۔ میرے کول سماں نہیں رہنا رات دا، گھڑی پل کھلو کے جھٹ جاواں لنگھائیا۔ ویکھو تہاڈا ویلا آ گیا نماز دا، سجدے وچ کعبے نوں سیس لُو نوائیا۔ ماں پُت کہا سانوں کعبے دا مالک تُوں ہی جاپدا، جس دے قدم وچ اپنا آپ جھکائیا۔ اوس بچے کہا مینوں ایس دِسدا جیکو تُوں باپ میرے باپ دا، دُھر درگاہی نظری آئیا۔ میں تینوں اِک مصرہ سُنواں محمد والی کِتاب دا، جس نوں قرآن شریف کہہ کے رہے سُنائیا۔ اوس وچ لیکھا سلل اِک جناب دا، رسوُل پاک دئے

گواہیا۔ اج ویلا سوہنا اتفاق دا، ملیا نور خُداِیا۔ جے تیرے کول لیکھا نہیں رات دا، گچھ راز اگلا جا سمجھائیا۔ گوبند اک ایسی پریتی وچ پھاسدا، بن بچن دتیاں چھٹکارا نہ کھئے کرائیا۔ اوسے ویلے آکھدا، بھیو ابھیدا دیاں کھلائیآ۔ جس ویلے آؤنا ہووے میرے نال میرے پُرکھ اکال دا، لوک مات ویس وٹائیآ۔ پھیر رس چکھاں تیرے پکوان تیری پریم والی دال دا، حلوه خوشیاں نال کھائیآ۔ اوس نے کہا میں تینوں کیتھوں پھراں بہالدا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ گوبند کہا میں کیتا قول اقرار دا بچن ضرور پالدا، ابھل ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔ تینوں بدل کے جامہ پھیر دیاں انسان دا، انسانیت تیرے وچ ٹکائیآ۔ جس ویلے سماں پرگٹ ہویا سری بھگوان دا، میل ملاواں سہج سُبھائیآ۔ تیرے اندر نشانہ ہووے میرے اک سچے تیر نشان دا، جو بنا چلیوں دیاں چلائیآ۔ بھروسہ دیواں چرن ایمان دا، امانت تیری تیری جھولی پائیآ۔ بے شک بھاویں تُوں نہ ہوویں پچھاندا، تیری پہچان آپے لئے کرائیا۔ ایہہ لاہا گوبند گھر آئے مہمان دا، احوال اگلا دئے درڑائیآ۔ بے شک تُوں پتر مُسلمان دا، پھر وی مُشکل تیری حل کرائیا۔ میں اکو سچی مُحبت جاندا، ذات پات ونڈ نہ کوئی ونڈائیآ۔ ایہو کھیل نگہبان دا، ویکھنہارا تھائوں تھائیآ۔ لچھمن سہاں تیرا بنیا وقت مان دا، بھگون دئے وڈیائیآ۔ اوہ مالک تیری جاندا، جانکار ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ ایہہ بنس تیرا پریتی دے دان دا، پیار پریم جھولی تیری بھرائیا۔ اس تون وڈا لیکھا ہور بہتا جیہڑا سماں نہیں اچے لکھان دا، ہوئی ہوئی سارے پورے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ واسی ہر گھٹ جاندا، انجانت ویکھے لوکائیآ۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ جگت سنگھ دے گھر دھنگالی ★

گوبند جس ویلے پُشکر بھڑا، پیشانی اپنی ویکھ وکھائیآ۔ ایس دا جنم سی گھر روڑا، ہندو ذاتی وچ وڈیائیآ۔ مُسلم مُنڈے نال سی جوڑا، بچیاں والی کھیل کھلائیآ۔ ایہہ گچھ کٹاں تون ہندا سی ڈھورا، سُنن شکتی پوری نہ کوئی رکھائیآ۔ اودھروں نو قدم کنڈھے تون پچھے آگیا گھوڑا، بن بناہٹ دتا سُنائیآ۔ ایس اوسے ویلے ہٹی وچوں دانہ کڈھ کے تھوڑا، بھج کے آگے دتا ٹکائیآ۔ گوبند کہا ایہہ کی کیتا چھوہرا، کس بدھ سیوا ربیا کھائیآ۔ لکھمی کہا میرے اندر آیا اک ہنورا، مینوں جھٹ دتا اٹھائیآ۔ نالے ہتھ وچ پھڑ

کے نال کاغذ لے آیا کورا، کالی شاہی والی دوات نال اٹھائیا۔ پتہ نہیں مینوں اندروں کی ہو گیا کھوڑا، کون خبر رہیا سنائیا۔ جس دے گھوڑے دا ایتھے لگا پوڑا، ایہ پوڑے دے چڑھائیا۔ ایہ پار کرا جائے ٹھگان چوراں، جو چل آئے سرنائیا۔ اوس ویلے گوبند نے خوشی نال گایا اک اپنا دوہرا، دوحرفی دتا سنائیا۔ جس ویلے میں رہیا نہ مورا تورا، تیرا لیکھا دیاں چکائیا۔ اُس نے اپنا ہتھ تلی نال تلی لا کے جوڑا، انگلاں گھلیاں رہیا دکھائیا۔ گوبند نے گھٹ کے اپنے پنچے نال مروڑا، سوہنا میل دتا ملائیا۔ تیرا لہنا ہو گیا بے زورا، دینا میری بے پرواہیا۔ تیرا بھاگ دے متھورا، متھیا جگت لوکائیا۔ اندروں آواز دتی اوسے گھوڑے جس اُتے اسوارا، شاہ اسوار بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آشاکیتی گوبند اس دے نال اپنا بنائے جوڑا، جوڑی لے جڑائیا۔ اونے چر نوں پھردا مُسلمان مُنڈا آگیا دوڑا، قدمان اُتے سیس بکائیا۔ نالے ویکھیا تک کے غورا، نین نیناں نال ملائیا۔ گوبند ساڈا دوہاں دا بن وچولا، دوویں اپنی گود بہائیا۔ گوبند کہا ایس وچ تھوڑا پڑدا تھوڑا اوبلا، سچ دیاں جنائیا۔ تھانوں اک وار چھڈنا پئے چولا، پھر آپے لوان ملائیا۔ ایسے طرح وساواں کول کولا، ایہ پُشکر دا گھاٹ اوہ کنڈھی دا تاٹ اکو رنگ دکھائیا۔ اوہناں پُچھیا کی ساڈی ہووے ذات، سانوں دے جنائیا۔ گوبند کہا میں جٹاں دا جاٹ، جٹ تھانوں لوان بنائیا۔ نالے لکھ دتا قلم دوات، کاغذ چٹے اُتے چٹا دتا پائیا۔ نال لے کے آواں پُرکھ انباش، تھانوں دیواں ترائیا۔ اوہ وقت پُجیا آج، ایسے کر کے اندر وڑ کے دتا بلائیا۔ ایہ وی کوئی راز خاص، گر ستگر آپ کھلائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نرگن ہو کے وسیا ساتھ، گھڑی گھڑی پل پل گرُمکھاں لیکھے رہیا چکائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت اکلونت سنگھ دے گھر پنڈ دھنگالی ★

جس ویلے گوبند پُشکر گھاٹ دے گیا کھونجا، اسو اُتے سوہیا پائیا۔ اگوں مل پیا اک گوٹگا، رسنا جہوا نہ کوئی بلائیا۔ اوہ دُوروں ویکھ کے زمیں تے ہو گیا مودھا، منہ گھٹے اُتے بکائیا۔ مینوں اے دسدا جویں توں مالک میرے رُوح دا، بے پرواہ نظری آئیا۔ میرا ویکھ کھیل لوں لوں دا، ساڈھے تِن کروڑ خوشی منائیا۔ میں خوشی ہویا درشن کر کے پورے گرو دا، اندر آواز دتی سنائیا۔ میں ہن ویکھنا ایہ کدھر نوں تُرُوگا، اپنی واگ بہوائیا۔ متھے تے ہتھ مار کے کہا جے میرا ہویا تے ایدھر نوں مُرُوگا، جانی جان دیا

کہاٹیا۔ ایس نوں آپے میرا فُرنا پُھرُوگا، مُردے رہیا جوائیا۔ ایہہ کوئی پتھر نہیں جیہڑا کدے نہ گھروگا، مہراں دا مالک نظری آٹیا۔ درس کر کے تیرا بیڑا کدے نہ رُڑوگا، رُڑھدیاں پار لنگھائیا۔ میں ایسے منزل چڑھونگا، جو چڑھدی کلا رہیا وکھائیا۔ اندروں مِتت ایسے آگے کرونگا، کِرپا کر میرے گوسائیا۔ جے نہ مڑیا تے اپنے پران ہرونگا، جیوں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اوسے ویلے گوبند پیار نال کہا میں تینوں ورُونگا، چھاتی لیا لگائیا۔ گوئگے کہا ہُن میں ترُونگا، تارنہارا ہویا سہائیا۔ گوبند کہا اس نالوں کِرپا آگے ہور کرونگا، پُرکھ اکال جوڑ جُڑائیا۔ جس ویلے شبدی دھار ہو کے لڑونگا، مڑ اپنا رنگ وکھائیا۔ نویں دھار وچ ترُونگا، ترلے مینتا نہ پھیر کرائیا۔ غریب نایاں غریب نانا ہو کے ملُونگا، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ تیرا جنم اپنے لیکھے وچ بھرونگا، جس وچ بھرتی بھگتاں دی لیتی کرائیا۔ سچ دوارے آگے کھڑونگا، کھیڑا دیاں سہائیا۔ انتر آتم آگے پھڑونگا، بانہہ دے بدلے جوتی شبدی رمز لگائیا۔ بچے کہا اندروں کی ہُن میں مرونگا، گوبند کہا ہاں دیہہ جاویں تجائیا۔ اوس کہا کی پھیر میں جمونگا، سرگن روپ دھرائیا۔ گوبند کہا تُوں جھینگا نہیں جموں وچ رہیں گا، ست شبداں جنائیا۔ تیرا بیڑا اوہناں دے نال بنھوگا، جو پچھے آیا ترائیا۔ کلونت سنگھ اے اوسے دا میلا جو مالک تن منو دا، منسا سب دی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت وکاری گڑھ بنھوگا، مارگ سچا اک وکھائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ سوہا سنگھ، جیوں سنگھ دے گھر پنڈ موئل ★

جیوں سنگھ تلونڈی بھئے سی تیرا جنم، پچھلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ تیرا کرنی دا سی کرم، ڈھوراں کھل لہائیا۔ اک دن تُوں سحکدے دا لابندا سین چرم، چھری تکھی دتی چلاٹیا۔ اوس نے اندروں کہا تینوں کوئی نہیں درد، محرم بن مریاں مار مکائیا۔ اوس چوکھر دے نال چارے اُتے توں چرن، چوہاں کوٹاں دین دُہائیا۔ پرہو میں کیہڑی کیتی دی کرنی لگا بھرن، مینوں دیو سمجھائیا۔ مرن توں پہلوں ایہہ چمپار مینوں چیر پھاڑ کے ٹکڑے لگا کرن، اپنا زور لگائیا۔ میری بینتی سُن میں منگی تیری سرن، سرنگت اک جنائیا۔ اپنے چر نوں مردانے نال نانک اوتھے ترنی ترن، مردانے تند ستار دتی وجائیا۔ نانک نرنکار نرنکار لگا پڑھن، پڑھدیاں

پڑھدیاں اوس جلا دى دليل دتی بدلائیا۔ اوہ اوسے دے اُتے رحم لگا کرن، جس دے اُتے چرن رہیا ٹکائیا۔ اوس دا اک ہور سی ساتھی جیہڑا سنگاں توں لگا سی پھڑن، پیر گردن اُتے ٹکائیا۔ اودھروں اک بھجّا آگیا ہرن، چوکریاں رہیا لگائیا۔ جس نوں پچھ شکاری لگے سی پھڑن، ٹھیا واہو داہیا۔ نیڑے آ کے مردانے دى ستار تے نانک دا نام سُن کے اوبدا کھل گیا ہرن پھرن، نیتر لیا اگھڑائیا۔ سدھا آ کے ڈگا چرن، دھوڑی خاک رمائیا۔ اندروں کہا مینوں چھیتی جین نالوں چنگا مرن، جے نانک لے پچائیا۔ اودروں کھل لاہن والے نوں ویکھ کے آگئی شرم، اپنا دھیان لیا بدلائیا۔ ایہہ کون جیہڑا آیا سناؤن گاؤن اک جانور لگا سرن، اُٹھ سنگاں پھڑن والیا اسیں وی کجھ کر لئیے پرن، چرن ايس دے سیس نوائیا۔ نالے اندروں لگے ڈرن، اوبناں دا پاپ رہیا کبائیا۔ اوس چوکھر دے چارے پاؤں اتوں زمین ولے لگے مڑن، پاسا گئے بدلائیا۔ اودھروں نانک بولیا تُوں کرتا کرنی کرن، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ نالے کہا ہرنا جیونا چنگا کے مرن، جے مرنا ایں تیرا لیکھا دیاں مکائیا۔ اوسے ویلے رُوح بُت وچھوڑا کر کے آکاشاں توں اُتے لگئی چڑھن، اپنا آپ گئی مٹائیا۔ ڈھور دى کھل لوہن والا اپنے کن لگا پھڑن، یائے یائے کر سنائیا۔ سنگا پھڑن والا ٹکراں لگا مارن، متھا زمیں اُتے ٹکائیا۔ مردانہ رباب دى ستار نوں کھچ کے ہور لگا کرن سرن سرن، سرناگت اک سمجھائیا۔ نانک تُوں ہی تُوں ہی لگا پڑھن، پردہ دتا اٹھائیا۔ سُرنگی نے کیتا پچن، سُرنگے والی گل پچھلی یاد آئیا۔ جو ترتے دا سی سنگن، کلجگ یاد کرائیا۔ نانک اپنے پریم دى پریم وچ لیا کے رنگن، رنگ رتا رُوپ وٹائیا۔ اوہ دوویں بھے وچ لگے کچھ منگن، اپنی نیت بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ نانک پُچھیا تہاڈا کی کرم، مینوں دیو جنائیا۔ اوبناں آکھیا اسیں ڈھوراں دے لاہندے چرم، ایہو ساڈی وڈیائیا۔ مردانے کہا ہُن کی پیا بہرم، جھڈ کے بھجے واہو داہیا۔ اوبناں آکھیا اسیں ہرن دا ویکھ علم، اپنی مت گوائیا۔ سانوں بھل گئی حق وچ بھرن والی چلم، چمٹا ہتھ نہ کوئی اٹھائیا۔ اسیں بھل گئے ٹکے گین، گنتی دتی بھلائییا۔ اسیں راہی سمجھ کے تہانوں آگئے ملن، تھوڑا اپنا حرج کرائیا۔ مردانے کہا ملن آئے کہ کرماں وچوں نکلن، ایہہ کوڑیاں رہیا ترائیا۔ تسیں نہیں جاندے ایہہ سرشٹی بازی تلکن، پیر سمبھل نہ کوئی ٹکائیا۔ اودھروں اوہ ڈھور لگا ولکن، کوک کوک سنائیا۔ دکھیاں دے مٹر، نانک میری دے گواہیا۔ مینوں جیوندے نوں مار کے میرے چمڑے دے بنوئے چہتر، ٹکے ٹکے گھر گھر وچ وکائیا۔ جے تُوں خدا دا نور اپنے نور وچوں

نکل، مینوں لے بچائیا۔ جے جھوٹھا مُلّا پتل، بھج جا واہو داہیا۔ نانک کہا تھوڑا کر صدق، بھروسہ دیاں وکھائیا۔ جنہاں تیرے نال
 کیتی عِلّت، پہلوں ایہناں نوں لوں سمجھائیا۔ پھیر تیری کٹاں دقت، دکھیاں درد وندائیا۔ غریباں نوں تارنا مینوں لگا عشق، ایسے کر کے
 ویس غریباں والا وٹائیا۔ ڈھور نے کہا کتنے لارا لا نہ جاویں خِسک، اپنا مکھ بھوئیا۔ جے میرے اُتے پا جائیں اپنی درشت، درشتی نال
 ترائیا۔ نانک نے حساب ویکھیا اوس دا لیکھا نال نظری آیا ترتے جُگ وچ وششٹ، جو سیوا کردا اوس دی مرگچھالا گیا چُرائیا۔
 جس اُتے بہہ کے اوہ چھڈدا سی سَورگ بہشت، آپ اپنا پر ماتما وچ سائیا۔ اک دن اوس نے اوہ مرگچھالا اپنے بسترے اُتے وچھا کے
 بھوگیا سی گریہست، اوسے دی نوت ایہہ سزا ربیا پائیا۔ نانک سوچ وچ کچھ کرن لگا حکمت، اپنا دھیان لگائیا۔ مردانے کہا توں
 سوچدا کی این بدل دے قسمت، پتت پاپیاں پار کرائیا۔ نانک اوسے ویلے کر کے رحمت، اوبدی لٹھی کھلّ اوسے نال جُرائیا۔ اوس
 چھری والے دی اوسے دے کول رہ گئی سی تہمت، اوہ اُٹھا کے نانک نے سنگاں اُتے ٹکائیا۔ تیری کئی گئی زحمت، جہاں توں لیا
 بچائیا۔ اوس ڈھور نے نیڑے آ کے کہا میں ایہناں قصائیاں دے نال سہمت، ایہناں نوں دے ترائیا۔ جے مینوں جیوندے نوں چُک کے
 نہ لیاؤندے احمق، کیوں تیرا درشن پائیا۔ جیہڑا ایہناں چُک کے لیاندا انہاں دی مزدوری دے دے قیمت، مہر نظر ایہناں اُتے ٹکائیا۔
 نانک کہا ہن ایہناں اُتے آؤنی قیامت، مانس جنم دین تجائیا۔ آگے پرہہ دی بنا کے امانت، کوئی سماں اپنے وچ چھپائیا۔ امانت وچ کراں
 نہ خیانت، صحیح سلامت گوہند ہتھ پھڑائیا۔ مانس وچوں مانس منکھ جامہ ملے انسانت، پنجاں تٹاں رنگ رنگائیا۔ جس ویلے پُرکھ
 کال لوک مات آوے کوڑی کریا میٹن عداوت، عدل دُھر دا سچ کھائیا۔ اوس ویلے میں منّت نال کہواں پرہو ایہناں اُتے کر جا
 سخاوت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اوبناں دوہاں دی سوہیا سنگھ تے جیوں سنگھ بناوٹ، چولے تٹاں والے ہنڈھائیا۔ گوہند دھار ہو کے
 دئے ضمانت، مچلکا اپنا آپ بھرائیا۔ اکو واری اکو ویلے دے کے شہادت، سچ عدالت وچوں صاف بری دئے کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان آگے بخش کے چرن پریتی نیامت، تم والی کڑوی دھار امرت روپ وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جنم کرم دا لہنا لیکھے تھاوں تھائیں ربیا چُکائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ پریمو دیوی دے گھر پنڈ دھنگالی ★

گرمکھ گر گر پار کر، ستگر دیونہار سرنائیا۔ جنم جنم دا لیکھا ہر، ہر کی پوڑی دے چڑھائیا۔ پریم پریتی بندھا لڑ، لیکھا اگلا دے چکائیا۔ ست دھرم دی لا کے جڑ، کوڑی کریا دے اکھڑائیا۔ مان دوا کے سپس دھڑ، آتم پرما تم رنگ وکھائیا۔ شوہ دریائے بیڑا بنھ، جگت جہانوں پار لنگھائیا۔ لیکھے لا کے ماٹی تن، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گرمکھ تار کے سنگی ساتھی، سکلا سنگ نیہائیا۔ جنہاں متی دھر دی آگھی، آخر لیکھے رسیا مکھائیا۔ لہنا کوئی نہ رسیا باقی، دے دے جھولی سرب بھرائیا۔ جنم کرم دی کٹ دے واٹی، کٹاکش تیر اک چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ تارن کو ہر سوامی آیا، کرتا گھر گمبھیر۔ میٹنہارا کوڑی مایا، شانت کرے سریر۔ آد جگاد دائی دایا، بخشنہارا ساچی دھیر۔ جگ چوڑی جس کھیل رچایا، سو ویکھنہارا گھر گمبھیر۔ لکھ چوراسی جیو جنت کھوج کھوجایا، بدلنہار سدا تقدیر۔ شبد آگئی ناد دھن انراگی راگ بولن آیا، ڈھولا سُنائے بے نظیر۔ جگ وچھڑے جنم میلن آیا، تن من کایا بدل دیوے تاسیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا چکائے انت اخیر۔ تارنہار سرب کلا سمرتھا، پُرکھ آگم وڈی وڈیائیا۔ اپنا کھیل وکھائے نیر لوچن نین آگھاں، پرتکھ روپ گوسانئیا۔ سنت سُہیلا میت مرار سجن بنے سکا، سکھائی اکو شہنشاہیا۔ بھگت ادھار دیاں پیج سوار دیاں کدے نہ تھکا، تھکاوٹ سب دی دُور کرائیا۔ پُورب جنم کرم جنہاں نوں لکھ کے دے گیا پٹا، تنہاں دا حصہ رسیا ونڈائیا۔ لیکھا لا کے پتھر اٹاں، روڑا کنکر ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دا کڈھنہارا سٹہ، سیٹی مار کے سٹیاں لے جگائیا۔ سُنن نوں وڈا ویکھن نوں نکا، نکیاں وچوں نکا ایسے کر کے نظر کیسے نہ آئیا۔ وڈیاں وچوں وڈا سب دا پتا، مالک بے پروا ہیا۔ جنہاں نوں اپنا یاد نہیں پچھا، اوہناں دے فیصلے رسیا کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیکھا جانے گوہند ویلے جیہڑا ایہہ پرشاد کھادھا سی رچھا، اوسے دی اچھا مل گئی بھچھا مائس دیہی منکھا، پریم دا بھکھا جگت دا دکھا، پیو دا پتا گودی وچ سٹا، مالک نہ رُسا مہروان ہو کے تٹھا، غریباں گلے لگائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ مائی گری دے گھر دھنگالی ★

وقت کہے گرمکھو سوہنا ویلا سرن دا، تہت وار گھڑی پل ملے وڈیائیا۔ ویلا آگیا جینودیاں ہی مرن دا، جیون ستگر جھولی پائیا۔ ٹائم آگیا منزل چڑھن دا، چڑھنا چائیں چائیا۔ سماں سہا رہیا کرنی کرن دا، کرتا پُرکھ کرنی رہیا کھائیا۔ مزہ رس پریم لے لو اوس دے چرن دا، جو چرناں توں وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ ہُن ویلا نہیں ہنکار وچ اڑن دا، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چُترائیا۔ سماں سوہنا نرہے کولوں ڈرن دا، بھہ جھوٹھا دینا چُکائیا۔ سوہنا رنگ سچ دوارے وڑن دا، کُنڈا لینا کھلائیا۔ ویلا نہیں کوڑی کیریا وچ ہڑھن دا، بیڑا لو ترائیا۔ وقت نہیں اک دوہے گرمکھ نوں ویکھ کے جلن دا، پریم پیرتی لو بنائیا۔ وقت آگیا بیڑا بنھن دا، تنکے اکٹھے لو کرائیا۔ جگت وبار سدا چلدا رہندا کھان پین رھن دا، آتم پرما تم جوڑ نہ کوئی جُڑائیا۔ تیر مارے نہ کوئی اندر ونھن دا، شبدی روپ نہ کوئی وکھائیا۔ ہُن ویلا نہیں گھڑیاں پل گین دا، گنتی پچھلی دیو بھلائیا۔ ہُن سماں نہیں بچے نیہاں وچ چنن دا، بچیاں نوں اپنی گود اٹھائیا۔ ہُن کوئی پیمانہ نہیں لے کے آیا تولن منن دا، بے پرواہی وچ پار لنگھائیا۔ وقت نہیں در چھڈ کے دُور دُراڈیاں پلن دا، ہلت پلت لیکھے رہیا چُکائیا۔ ویلا نہیں ہُن جان دے کلجگ کوڑا چکر ڈونگھا جلھن دا، بن ستگر پورے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ ویلا آگیا تہاڈے پھلن دا، پھلواری اپنی دیاں مہکائیا۔ جھگڑا چھڈ دیو کوڑیاں ویلن دا، وِراپ اندروں اکو دیاں سکھائیا۔ جھگڑا مُک جائے مایا ممتا وچ ٹہلن دا، ٹہلواے درگاہ دے دیاں بنائیا۔ نظارہ تک لو اپنے نین نینن دا، نین نیناں وچ سمائیا۔ اکھیں ویکھ کے کوئی لوڑ نہیں رسنا بچن کہنن دا، پردے والی رمز نہ کوئی وکھائیا۔ سہاون سماں ستگر سرن چرن بہنن دا، چرن بہہ کے بھائی بہین روپ وٹائیا۔ ہُن رونا نہیں پا کے وین وینن دا، وِسندی دھاروں پار لنگھائیا۔ ایہہ کوئی کہانی نہیں طوطا مینن دا، من دی منسا رہیا مٹائیا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں گیتا رامائنن دا، رام اپنا حُکم ورتائیا۔ ویکھو کھیل نر نرائنن دا، جو نراکار ہو کے جوت جگائیا۔ تسیں روپ سچ مچ اوہ آئینن دا، جس نوں اناالحق حق گیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نال گرمکھو جگت دے مزاریو تہانوں مالک رہیا بنائیا۔ جگت مزارے کردے کھیتی باڑی، ہل رابطہ رہے چلائیا۔ کسے دی پک گئی ساوئی کسے دی ہاڑی، کسے دی پکی پکائی تباہ دیوے کرائیا۔ کسے دی چنگی کسے دی ماڑی، کسے نوں بھکھا کسے نوں دئے رجائیا۔ کسے دا بھتا

ڈھووے پُرکھ کِسے دا ڈھووے ناری، دوویں راہ چلائیَا۔ کِسے دے موڈھے اُتے کہی تے ہتھ وچ کھاڑی، کِسے دی کنڈیاں کری
 واڑی، کِسے دا سیوک تے کِسے دی واہے گاڑی، کِسے دا کُترا کر کر رہیا پائیا۔ کِسے دی گوہر والی سپس اُتے چُکے کھاری، کِسے دے
 کھیتاں وچ ڈھو ڈھو خوشی منائیَا۔ کِسے دا بن کے وگاری، کِسے دی چُک کے تغاری، کِسے دی پھڑ کے آری، جنگل دتے کٹائیَا۔
 کِسے دی موڑ کے کِیاری، کِسے دی پھیر کے بہاری، رستے سُتھرے صاف بنائیَا۔ کِسے دے پچھے تے کِسے دے آگاڑی، کِسے دی لاج
 رکھائی دابڑی، کِسے نوں دتی مان وڈیائیَا۔ کِسے نوں دهن دُولت نال شنکاری، کِسے نوں سُندر دے اٹاری، سوہنا رنگ وکھائیَا۔
 کِسے دا مزدور بن کے پھریا گھر باری، ہوکا دیندا رہیا وارو واری، کوک کوک سُنائیَا۔ جن بھکتو ایہو جہی کِسے نال نہیں لائی یاری،
 جُگ چوکڑی گئے پندھ مُکائیَا۔ اک گوبند تے اک نرنکاری، اک شبد تے جوت اُجیاری، کِرپا کر کے بھگتاں دیوے سچکھنڈ دی
 سرداری، بنا بھگتی توں کر دی تیاری، ترے گن اتیتا اپنی دیا کئیَا۔ تہاڈا درشن کر کے اپنی رکھے خُاری، بوہار دا بنیا سچ بوہاری،
 بے شماری اپنا رنگ وکھائیَا۔ نام خزانہ دُولت اتملی دے کے بہاری، ہاڑی ساؤنی دی لوڑ نہ رکھی رائیا۔ گرمکھو تہاڈی کھیتی سکے نہ
 کئے اُجاڑی، راکھا بنیا بے پرواہیا۔ دُھر دا بن کے مالک کنت بہتاری، بہہ بہانت اپنا میل ملائیَا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان،
 تہاڈی کرمان دی کرنی نہیں کدے وچاری، نر ناری اپنے حُکم نال پار لنگھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سر اپنا ہتھ رکھائیَا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہنس راج دے گرہ دہنگالی ★

کرنی کہے میں جگ چوکڑی رہی کردی، اپنی سیو کھائی۔ نت نت پینڈے مار کے رہی تُردی، بھجی واہو داہیا۔ میرے انتر اک آسا رہی پُردی، فُرنے انیک بنائیا۔ میں سیوا کیتی اوتار گر دی، پیغمبران دے در تے الکھ جگائیا۔ پر میری ملنی نہ ہوئی پُرکھ کال دُھر دی، جو دُھر دا لہنا رہیا چُکائیا۔ میں چار گنٹ پُردی پُردی، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ اچانک کنڈھی دے کنڈھے مینوں ہرسنگت دسی بلدی، سریر نہیں اندروں اپنی آتما رہی جگائیا۔ مینوں ایں جاپیا جویں اوہ پرماٹما نال ملدی، مل مل خوشی منائیا۔ میں سمجھیا ہُن گھڑی نہیں کوئی ڈھل دی، اپنا لوں پندھ مُکائیا۔ جا کے کہاں سناواں اپنے دل دی، جو دلدار ہو کے سُنے تھاوں تھائیا۔ جاں ویکھیا جس دی کھیل امبر اُپر نیل دی، اوہ نیلے والا اپنا رنگ رہیا رنگائیا۔ کچھ ہور ویکھیا ایتھے لوڑ نہیں کیسے ویکل دی، بن کلمیوں رہیا ترائیا۔ چترائی بھل گئی اپنی دلیل دی، بڈھی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایتھے غرض نہیں اپیل دی، آپے لیکھے رہیا لگائیا۔ میں بھل گئی پریت جیہڑی کہانی جگت جل میں دی، تڑپن والی مچھی پرہ دی سار کھئے نہ پائیا۔ گرمکھو اوکھی گھاٹی نہیں تھوڑی رمز اک یقین، دی، یقین نال پار لنگھائیا۔ پرہ دے در تے لوڑ نہیں تعلیم دی، نُقطہ نون بن عین اکھ دتی گھلائی۔ ایتھے غرض اکو ہون مسکین دی، نمرتا رُوپ وٹائیا۔ کوئی گل نہیں رہی امیر وزیر کمین دی، غریباں اپنا رنگ وکھائیا۔ کوئی حد نہیں رہی نر مدین دی، ناری نر استری پُرش اکو گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر نال ترائیا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ شوو دیوی دے گرہ ★

عقل کہے جن بھگتو سُنو میرا بیان، عقلان والیو تھانوں دیاں سمجھائیا۔ جے مینوں سمجھ کے وڈی جہان، اپنا مان تان بنائیا۔ مایا کر پروان، دھنداھ رُوپ وٹائیا۔ سوہنا پکوا کے کھان، بستر سیج ہنڈھائیا۔ محل اٹل مکان، جھروکھے نظری آئیا۔ سیوک درویش دربان، بیٹھے سیو کھائیا۔ اُچے سچے بن کے انسان، جگت رنگ وچ سہائیا۔ وڈے وڈے بن کے چتر سگھڑ سُبجان، سچے رُوپ وٹائیا۔ شاستر سمرت پڑھ کے وید پُران، گیتا گیان ڈھولے گائیا۔ عقل کہے میں اپنی عقل نال اچے تک نہیں لبھیا بھگوان، آگے ہو نہ درشن

پائیا۔ مینوں جدوں ملیا شرع دا شیطان، شریعت وچ دیوے پھسائیا۔ جے مُحَبَّت کرے تے بن کے حرام، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ میرا کسے کم نہیں آیا کام، نکمی اپنا حال سُنائیا۔ جن بھگتو میری بینتی اِکو منّ کے پرہہ دا چرن کرو دھیان، نیتر نین راہ تکائیا۔ جے اوہ کِرپا کر کے تہانوں آ ملے بھگوان، اوتھے عقل کہے میری لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھل نہ جاؤ بن انجان، سُر دھر سندیشے رہی سُنائیا۔ میرے آواز پئی اک کان، کتوں پھڑ کے مینوں دتا بلائیا۔ میں ہو گئی حیران، چارے کُنٹاں اگھ کھلایا۔ مینوں دس پیا اک نشان، جو بھگتاں دوارے لہر لہرائیا۔ اوس کہا تینوں نہیں پہچان، آ تینوں دیاں دِرڑائیا۔ آ ویکھ بھگتاں دا بھگوان، جو مَورکھاں مُگدھاں ان پڑھاں پار لنگھائیا۔ گُرمکھو میں وی چرنی ڈگی آن، اپنا آپ رہی مٹائیا۔ نہ کوئی مان نہ کوئی ابھان، اِکو منگاں سچا دان، جھولی اڈ کے نیتر نیر وپائیا۔ جے تُوں بھگتاں دا بھگوان، مینوں کر لا پروان، تیرے بھگتاں تُوں آئی کچھ سُنان، سُنپڑا دے کے تیرے چرناں وچ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، داتا دانی مہروان، مہان سارے اپنے گھر بہائیا۔

۱۱ ★ چیت شہنشاہی سمت ۱ دیوا سینگھ دے گھر دھنگالی ★

بھل کہے میری کر کے پتی پتی، انگ انگ پرہہ دی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگتو میں قطع سُنواں سچّی، گلّ اپنا حال جنائیا۔ تَسیں ویکھو اپنی اکھیں، پردہ اوبلا نہ وچ ٹکائیا۔ جس دی قیمت کوئی نہیں سی کوڈی رتی، مالن کھاری سیس نہ کوئی رکھائیا۔ اوہ بھگتاں نال مل کے ہو گیا کروڑاں توں ارباں پتی، جس دی قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ تہاڈے پریم دی سوہنی سیج ویکھو وچھی، جس اُتے مینوں دتا ٹکائیا۔ میری قسمت کئی وڈی، جو دین آئی وڈیائیا۔ مہروان جس ویلے میرے اُتے چرن رہیا رکھی، رکھیا کرے تھائیں تھائیا۔ مینوں سمجھ آ گئی متی، مت پچھلی دتی گوائیا۔ جے میں چلیا جاندا کسے ہٹی، کوئی دو چار ٹکے میرا ملّ دیندا پائیا۔ میں گُرمکھاں دے آ کے ہتھیں، سوہنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ بھل کہے میں بے شک ساں بند وچ ڈوڈی، کندیاں وچ آسن لائیا۔ مینوں کوئی نہیں سی سوجھی، سمجھ نہ کوئی چٹرائیا۔ میں جنم جنم دا روگی، اپنا مُکھ چھپائیا۔ میری قیمت نہیں سی کوڈی، کھوٹا کھرا نظر نہ کوئی ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا رہیا

بنائیا۔ پُھل کہے گرمکھو جے پُھل بن کے میرے وانگ ہو جاؤ بھیٹ، اپنا آپ مٹائیا۔ پرہ چرناں وچ لو کھیڈ، بالے نڈھے نگے رُوپ وکھائیا۔ جس نے تہانوں دتا بھیج، سو ویکھن آیا چائیں چائیا۔ میری تے پُھلاں والی سیج، اوس دی سیج تہاڈی آتم اندر نظری آئیا۔ جس دا جوتی جلوہ تیج، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جے تسیں نہیں وینہدے اوہ تہانوں ربیا ویکھ، گھٹ گھٹ اندر بیٹھا سوبھا پائیا۔ رل مل کے سارے اپنے کرماں دی بدل لو ریکھ، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایہ بہار ایہ موج ایہ گلشن ایہ مہک ایہ ٹہک ایہ مالک ایہ خالق ایہ ثالث سدا نہیں ملنی موج، مجلس بھگتاں وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے دُور دُراڈے کنڈھی دے کنڈیاں وچ لے کھوج، پُھلاں نالوں پُھل لے بنائیا۔ ایہ وی ایسے پریم دے چوج، جو چوجی ہو دیا کھائیا۔ کچھ کر لو اپنی ہوش، ہوشیار ہو کے اپنی اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُھل کہے جس ویلے میرے نال چرن گیا چھوہ، مسرت مینوں گئی آئیا۔ میری خوشبو وچوں بدل گئی خوشبو، خوشخبری تہانوں ربی سمجھائیا۔ گرمکھو تہاڈا سوہنا تتاں اندر بند کیتا رُوح، ہو بہو پرماٹما رُوپ نظری آئیا۔ سنسار ساگر جگت کوڑ کُریارا وڈا کھوہ، لکھ چوراسی کھاتہ ربیا بنائیا۔ کی جے پار ہو گیا دھرو، کی تہاڈا لیکھا لیکھے نہ کھئے لگائیا؟ ویکھیو تھوڑے سمیں پچھوں سرشٹی نے تہاڈے تكدے رہنا منہ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ کیہڑا ویلا جس وقت آگیا سی ایس جوہ، جوہاں دا مالک پھیرا پائیا۔ جس ویلے گرمکھ سنگھ تون دیوا سنگھ دی لنگھنی بروں، اوتھوں اک دھوڑی چٹکی لینی اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیون آیا سچی وڈیائیا۔ دھوڑ کہے میں اک چٹکی مٹی، جو مٹیاں تون پھیر جائیا۔ جس دے وچ پچھلی دھار لکھی، لیکھے دی دیاں گواہیا۔ تون سمت تے تون متی، تون متر دیاں ملائیا۔ جیہڑی کہانی کیسے نہیں لکھی، اوس دا لیکھا دیاں لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اوہ چٹکی کہے میں بے شک مٹی خاک، گھٹا نظری آئیا۔ پھگا سنگھ نے اک ویر جگایا سی چراغ، چومکھیا رُوپ بنائیا۔ جس ویلے اون لائی سی آگ، ماچس دیا سلائیا۔ اودھروں لنگھدا سی اک فقر سادھ، بھگت رُوپ وٹائیا۔ اوسنوں چیمار کہندا سی لوک سماج، ذات بینی جنم رکھائیا۔ اوس پچھیا ایہ کی رواج، کیوں دیوے ربیا ڈگمگائیا۔ اوس کہا میرے پیراں دی خواہش، قبراں وچوں دین دہائیا۔ زویداس کہا جیہڑے آپ ہو گئے ناس، تینوں کویں لین بچائیا۔ اوس کہا مینوں کچھ ہور دس جاچ، سکھیا دے سمجھائیا۔ زویداس

نے کہا جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ میرے ہتھ وچ اوس ویلے ہووے قلم دوات، تیرے لیکھے دیاں چلائییا۔ ایسے کارن پچھلے سال لیکھ کے گیا سی صاف، سچ سچ حکم ورتائییا۔ تیرا جنم کرم کیتا معاف، آگے جانا چائیں چائیا۔ ہن واری آئی ایس رات، جو اک نال اک گنڈھ پوائیا۔ دیوا سینگھ دا کوئی پچھلا ساتھ، اوہ وی دئے سمجھائییا۔ تھلیوں پُھل کہن گُرمکھ شاباش، جس سوہنا آسن دتا سہائییا۔ مہاراج شیرسینگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کر کے جائے آس، نراسا نظر کوئی نہ آئییا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ دیوا سینگھ دے گھر دھنگالی ★

دیوا سینگھ پچھلا نام سی گنڈا، گکھ براہمنی بھاگ لگایا اے۔ غریبی وچ سی اوسدا حال مندا، دُکھ بھکھ وچ جھٹ لنگھایا اے۔ چھوٹی اوستھا ہتھ وچ پھڑ کے ڈنڈا، گھر ججناناں پھیرا پایا اے۔ اک دن زویداس دے کول دی لنگھا، اپنا راہ تکایا اے۔ اودھروں براہمن مل گیا آوندا گنگا، سوہنا جوڑ جڑایا اے۔ براہمن کہا توں بندیاں ورگا بندہ، بندگی توں خالی کیوں پھریں ہلکایا اے۔ تینوں نہیں پتہ میں سب توں برہم ودیا وچ چنگا، ساچی سیکھیا دیاں درڑایا اے۔ آ لے مینہوں امرت ٹھنڈا، تیری ترشنا دئے مٹایا اے۔ اوس نے کہا چنگا، گھٹ میرے مکھ چوایا اے۔ اودھروں زویداس نے ویکھیا کوئی براہمن لاؤن لگا ڈھنگا، کرتب اپنا ربیا پرگٹایا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کمایا اے۔ گھر غریبی غریباں دا مُنڈا، مانگت روپ وٹائییا۔ ہتھ کسے نال نہیں کوندا، اندرے اندر نام دھیائییا۔ اک دن راہ تکیا اگمی جوہ دا، چلیا واہو داہیا۔ اوس دے اندر جھگڑا چھڑ پیا بُت رُوح دا، آواز اندرے اندر پرگٹائییا۔ یاد آئی کس طرح مان ودھایا دھرو دا، پدوی ملی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اودھر زویداس پانہی ربیا سی گنڈھ، رمبی آر جوڑ جڑائییا۔ جھکولا پون دی آئی ٹھنڈ، سردی رت وکھائییا۔ آون لگی ہوئی جہی کھنگھ، زویداس کھنگھ کے پائے دتا جنائییا۔ اودھروں براہمن آ گیا سر تے چُکی پنڈ، بستر بہہ اٹھائییا۔ اک دُہر باہر کڈھ، زویداس اُتے دتی ٹکائییا۔ زویداس کہا یار چھڈ، ایہدی لوڑ نہ رائیا۔ جس دے پیار اندر میں ربیا لگ، اوسے دا دُکھ اوسے دی جھولی پائییا۔ جے اج تیرے سہارے گیا بچ، کل نون کون ہوو سہائییا۔ ایہہ بچن پرہہ نے سُن لیا سچ، دُور دُراٹے دھیان

لگائیا۔ دردی ہو کے پیا بھج، آیا واہو داہیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، کی اپنی کار کھائیا۔ بنارس دے لُٹن والے تٹ، آسن لیا جمائیا۔ اودھروں براہمنی دا مُندا آگیا خالی ہتھ، کرمندل رہیا لٹکائیا۔ پنڈیوں ننگا تیر نکئی جہی کچھ، بودی سر دے اُتے بلائیا۔ سِری بھگوان دے کول آ کے کہن لگا کچھ ایہدے وچ گھت، بھچھیا میری جھولی پائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، اپنے چرناں دی خاک اوبدی کرمندلی وچ دتی ٹکائیا۔ مُندا کھڑ کھڑا کے پیا ہس، میں بھکھا ایہ میرے نالوں بھکھا اک ہور نظری آئیا۔ سِری بھگوان پھڑ کے اوبنوں جھٹ، نال لیا ملایا۔ تینوں کھان پین والا گھر دیواں دس، جتھے ملے وڈیایا۔ آگے آیا رویداس سُکی روٹی اُتے گنڈھا بیٹھا سی رکھ، خوشیاں نال رہیا چبائیا۔ سِری بھگوان نے ڈاہ کے آگے ہتھ، مُنہ توں ڈگا بھورا ہتھان وچ لیا ٹکائیا۔ پھیر پھڑ کے کپا اوس بھج تُوں اک ویر چھک، رسنا ہلان نال چھپائیا۔ اوبن مُنہ کھولیا جھٹ، سِری بھگوان نے اندر دتا سُٹایا۔ کھان دے نال کھل گئی اوبدی اکھ، پرتکھ نظری آیا گوسائیا۔ اوس نے کپا مینوں ایس دا پتہ دس، جو سُکے ٹکڑے رہیا چبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال دا بھیس، اوس ویلے بدھی سی اک گلتی، بدن کپڑا ہور تن نہ کھئے وکھایا۔ بن کے آیا علتی، شرارتی اپنا روپ وٹایا۔ ایہ کھیل سی اوس دلدار دل دی، جس دی رمز سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ایہ کھیل اوٹری چھن چھن دی، گھڑی گھڑی رہیا وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کپا پھڑ اپنا ڈنڈا، ڈنڈاوت دیاں جنائیا۔ اپنے چر تُوں رویداس اپنے آسن تے اس طرح ہو گیا ونگا، ٹیڈھا ہو کے ڈیرہ لائیا۔ دین دیال نے اوس مُندے دا پھڑ کے کندھا، اوس دے پنڈے نال دتا گھسائیا۔ اوبن جھٹ کپا میں مُردا ہو گیا زندا، زندگی وچوں زندگی دتی بدلائیا۔ رویداس کپا بھئی کِداں، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اوہ پچھ جھٹ مار کے چھال اوبدی بہ گیا گِدا، گل وکڑی لئی پائیا۔ مینوں ہور اندرلی دس دے بدھا، جس نال ملیا بے پرواہیا۔ سوانگ وٹا کے لیایا سدھا، ادھ وچ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ رویداس پھڑ کے وچوں گود، اک ہلونا دتا لگائیا۔ بالے کچھ سوچ، سمجھ دیاں درڑایا۔ کر کے ویکھ ہوش، ہوشیاری اک وکھایا۔ براہمن پچھ ہو کے خاموش، مُکھ آواز نہ کھئے سنائیا۔ اوبنوں نظر آگئے چوڈاں لوک، چاروں گنٹ ویکھ وکھایا۔ رویداس نے کپا اک گا ہور سلوک، تینوں دیاں درڑایا۔ پھیر ویکھ اوس پرہو دی مؤج، جو تیرے اندر بیٹھا سوبھا پائیا۔

بچے کہا میتھوں نہیں ہندی کھوج، لہن کس بدھ جاواں کھوجاں تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ رویداس کہا تیری کرمندلی وچ کی، مینوں دے دکھائیا۔ اوس کہا کچھ وی نہیں، مٹی کسے نے دتی سٹائیا۔ رویداس کہا آہ میرا پانا اس دے وچ گھول کے پی، پھر تینوں دیاں سمجھائیا۔ اُس یائے کیتا نالے سی، چم والا کس طرح مکھ لگائیا۔ نہ مینوں پین نون ددھ نہ کھان نون دتا گھی، رویداس کوڑا کرکٹ میرے مکھ وچ پائیا۔ اوسے ویلے بوہ روپیئے بھگوان بھر کے چلی وچوں اک لئی پی، ہا کہہ کے دتا سٹائیا۔ اوسے بچے دے ڈھڈ وچ پئی لی، درد نے دکھ دتا ودھائیا۔ اوہ کہے ہن کران کی، دارو سکے نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ ہوئی درد ودھیا دکھ، دکھڑا نہ کھئے مٹائیا۔ اندرے اندر کوئی سکھنا رہیا سکھ، کوئی مینوں لئے پچائیا۔ میں بن جاواں اوس دا سکا پت، پتا سمجھ کے سیو کھائیا۔ تے جے میرا ایتھے جیون گیا مک، میری کی کرو مائیا۔ اوہ مینوں سمجھی بیٹھی سب کچھ، میرے پتا دی میرے نالوں پہلے ہو گئی جدائیا۔ اوس ویلے چھیتی نال روی نے رمبی اتے چاڑھ کے تھوڑا جہا مکھ وچ پایا گھٹ، پندیاں سار دکھ گیا چھٹ، اندروں رس پیا پھٹ، ترشنا دتی گوائیا۔ چھیتی نال اٹھ ہتھ جوڑ کے کہے مینوں دے کچھ، بینتی دتی سٹائیا۔ رویداس کہا پہلوں میرا بن پت، پھیر آگوں میتھوں پچھ، میں پڑدا کھولاں لک، تون گاؤنی اک شک، سوہنگ ڈھولا دیاں سمجھائیا۔ اودھروں براہمن بدل کے آ گیا رخ، پچھن لگا شانت سکھ، آتینوں اپنیاں کندھیاں لوں چک، تیرے گھر آواں پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ بچے کہا میرا کچھ وچار، وچلی کہانی دیاں جنائیا۔ میں براہمن تون رویداس چھیار، دوہاں دی جوڑی کس طرح سوہیا پائیا۔ جیہڑا تون پانا مینوں دتا پیال، کتے پتہ نہ لگے میری مائیا۔ بے شک اسیں غریبی وچ کنگال، براہمن پکے ذات وچ نظری آئیا۔ رویداس کہا جیہڑا ایہہ خیال، کچھ تینوں دیاں سمجھائیا۔ آہ ویکھ دین دیال، جو اکو کپڑا تن دے نال ہنڈھائیا۔ بچے کہا میں تے سمجھیا کون میرے ورگا کنگال، بھکھ دا ماریا پھرے واہو داہیا۔ رویداس کہا اٹھ ویکھ میرے لال، تینوں پڑدا دیاں چکائیا۔ جاں پھیر تکیا اوہ نظر آیا اوہ وسیا اُپر اسمان، جس دا جوت نون مہان، لگھ چوڑاسی دے اندر بیٹھا سوہیا پائیا۔ بچہ ہو گیا حیران، رویداس تیرے دوارے کس طرح آ گیا ایہہ مہان، دھر دا مالک سری بھگوان، ننگی پیریں پھیرا پائیا۔ کچھ مینوں وی دس احوال، جس بدھ ہووے ایہہ دیال، گھر غریباں

آوے اپنی دیا کھائی۔ رویداس کہا تُوں بچہ اچے آنجان، تینوں دساں اک دھیان جس دا وکھرا سب توں گیان، اکھراں والی نہ کھئے
 پڑھائی۔ جیہڑا ایس تُوں کرے پروان، ایہہ پرہو سدا مہروان، جُگ جُگ بھگتاں دا مہان نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائی۔ بچے کہا تُوں میرا پتا تے مین تیرا پت، رویداس تیری اوٹ تکائی۔ ہُن رکھیں نہ پردہ اوہلا لک،
 بھيو ساچا دینا کھلائی۔ کِس بدھ آوے ابناشی اچت، مینوں سچ دینا درڑائی۔ مین اوناں چر نہیں کرنا چپ، اُچی کوک کوک
 سنائی۔ جس کارن ہووے خوش، اوہ بدھ دینی وکھائی۔ جس سوہنی آوے رت، اوہ مہینہ دوس دینا جنائی۔ جیہڑا کھاوے پیوے
 ٹک، اوہ بھوجن دینا بنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان کھیل کھلائی۔ رویداس کہا کی اس دی لوڑ، بالی
 بدھ سمجھ نہ رائی۔ پہلوں کم سکھ لے میرے کولوں کھچنے ڈھور، ذات پات مٹائی۔ گندھاں پاؤنیاں سکھ لے نال ڈور، ٹٹیاں نال
 ملائی۔ سکے ٹکڑے کھانے بھور بھور، طمع جگت نہ کھئے رکھائی۔ در آیا خالی کوئی نہ دینا موڑ، غصہ کم نہ کھئے جنائی۔ جے تیری
 پریتی نبھ جائے میرے نال توڑ، پھیر ترت تیرا بھگوان دیاں ملائی۔ تُوں براہمنی دا جایا چھوہر، اُچی ذات رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائی۔ بچے کہا مین چھڈی ذات پات، مان دتا مٹائی۔ رویداس نے کہا کول رہ جا اچ دی
 میرے رات، ڈھر دی کتھا سنائی۔ پھیر سناواں اگئی بات، پردہ دیاں چکائی۔ اوہ بن گیا ساچا ساتھ، منسا دُور کرائی۔ دوہاں مل
 کے اکتھی مکا لئی واٹ، رویداس دوارے ڈیرہ لائی۔ گھر سؤن تُوں کوئی نہیں لئی کھاٹ، بستر زمیں اُتے ٹکائی۔ کھان پین ولوں خالی
 دسی پرات، سوانی آٹا گنہ نہ کچھ پکائی۔ لڑکا چاروں گنٹ رہیا جھاک، کچھ آگے دینا ٹکائی۔ رویداس نے گھٹ کے جپھی پا کے
 کہا بھگت بھگوان دے کول ایہو وڈی سوغات، جو مل کے خوشی منائی۔ لکھ چوراسی دے کھا کھا تھکے دانت، پل پل ہونٹھ دین
 دہائی۔ پر پرہو ملن دی کسے دی پوری نہیں ہوئی آس، ترشنا وچ لوکائی۔ جے بہتا رس لینا ایس پرات تُوں لے چاٹ، جو ترپت دئے
 کرائی۔ لڑکے من کے اکو بات، رسنا نال دتی لگائی۔ اودھروں آگیا پُرکھ ابناش، گل پھلاں ہار اٹھائی۔ رویداس تُوں ملا کے اپنی نال
 ذات، ظاہر نُوں کیتا رُشنائی۔ بچے پُچھیا کی چانن ہویا آکاش، زمیں ہوئی رُشنائی۔ رویداس کہا آہ ویکھ میرا باپ، جو ملن آیا چائیں
 چائیا۔ بچے کہا ایہدے کول کپڑا حساب، جو بھگتاں لیکھا جُگ جُگ رہیا مکائی۔ ابناشی کرتے کڈھکے اگئی کتاب، پن کتب خانیوں

دتی دکھائی۔ بچے رو کے دتا آکھ، ہڑی کر ڈہائی۔ رویداس جے تون میرا دھرم دا باپ، اک احباب اک باب میرا دینا درڑائی۔ جس طرح بھاگ لگا گھر تیرے آج، ایسے طرح مینوں وی درس دکھائی۔ رویداس کہا جو تون کہا ساچ، سچ سچ نظری آئی۔ اباشی کرتا پیا ہس، سوہنا روپ پرگٹائی۔ چو اک ویراں کھول کے ویکھ آکھ، پڑا دیاں اٹھائی۔ جس ویلے آکھ پٹی اوہنوں نظر آ گیا میرے جیون دے دن باقی رہ گئے اٹھ، ناتا تے جانا تڑائی۔ نانا ہو کے منگ لوان کچھ منگ، جو ویلے اتہم آئی۔ رویداس کہا سُن میرے چند، سچ کہانی دیاں درڑائی۔ شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، سمرتھ پُرکھ اکھوائی۔ جے منگنا ای تے منگ ایس دا سنگ، تے نالے رویداس نالوں نہ ہوئے جدائی۔ اس دے کول ہتے ڈھنگ، بدھی انیک نال ترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ رویداس کہا پرہو ایہ میرا ساتھی، سوہنا سنگ بنائی۔ ایہدے جیون دے دن رہ گئے اٹھ باقی، لہنا رہیا مکائی۔ چھڈ جانا تن خاکی، مٹی وچ سہائی۔ ذرا ایہدے ول جھاک، مہر نظر اٹھائی۔ اس نے اک بینتی مینوں آکھی، سو تینوں دیاں سُنائی۔ جس بدھ گھر آئیوں میرے راتیں، تن کپڑا اک سہائی۔ ایہ وی چاہندا میں درس کراں کھلا پاتی، جے گرہ میرے پھیرا پائی۔ سری بھگوان کہا ایہ سوہنی چنگی باقی، جو مینوں دتی سُنائی۔ جگت جہان بھگتاں جگت بناواں ساتھی، ساکھیات درس دکھائی۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری راتی، چاروں کُنڈ اندھیرا چھائی۔ میں بن کے آواں پُرکھ اباشی، جوت سروپی پھیرا پائی۔ اوس ویلے ایہدی مانس ہووے ذاتی، گرمکھ اپنا روپ دکھائی۔ رویداس تون وی بنا ساتھی، آونا واہو داہیا۔ میں ایسے طرح اس دے گھر کٹونگا راتی، دو جا بستر نہ کئے چھائی۔ اوس تون بعد ہتھ مار کے کہے اُتے چھاتی، شہنشاہ ملیا دُھردرگاہیا۔ جس نے پچھلی کھیل پچھاتی، اگلا لیکھا رہیا مکائی۔ جے آج ایہ کرپا نہ کدا دیوا سنگھ وی مُک جانا سی ایسے وساکی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جیون دی بخش کے ذاتی، دیادرشٹی جھولی پائی۔ ایہ کفناں والی ٹاکی، گلوں پھانسی دتی لاہیا۔ منزل چاڑھ کے اپنی گھاٹی، واٹی دتی مکائی۔ اوہ دھوڑ جیہڑی گرمکھ چکی خاکی، اوہ خاک دی چُنکی ایسے نون گئی پچائی۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بنس سربنسا کر کے جاوے راضی، رضا اپنی وچ چلائی۔

دھوڑ کھندی جے رویداس دے نہ آؤندی ہتھ، پُرکھ اکال نہ حُکم سُنائیا۔ ہُن وی مار نالوں پُت کر دینا سی الگ، ہونی سی جگت جُدائیا۔ بھیٹا چڑھنا سی اگنی آگ، تٹاں دا تت مٹائیا۔ دیوا سنگھ دے بدلے دو مہینے پہلوں آیا بھج، اپنا پھیرا پائیا۔ آگے ہون نہ دیوے اڈ، آیو بہتی دتی ودھائیا۔ کیوں، جس دا پتا تایا پہلے لے سدا، اپنے چرن ٹکائیا۔ ہُن بھاگ لاؤنا اوس جد، گرمکھ رنگ چڑھائیا۔ مہاراج شیر وشنوں بھگوان، کیرپا کر کے جس نوں چاہے اُسنوں جائے چھڈ، جو چاہے سو اپنے نال لے ملائیا۔ اس دے آگے بولن دا کیسے دا نہیں حق، گر اوتار پیر پیغمبر چلن سرب رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، وتھ دُھر دی جھولی پائیا۔ دھوڑ کہے میں وست اوس ستگر دی، جس کرمندلی دتی پائیا۔ جیہڑی رویداس دے پانے وچ کھر گئی، امرت روپ وٹائیا۔ آج اوسے دی آسا پور دی، ساچی سیو کمائیا۔ کیرپا ویکھی حاضر حضور دی، جو ہرجن رہیا ترائیا۔ ایہ وڈیائی میری مٹی خاکی دھول دی، جو دُھر دے لیکھے رہی بنائیا۔ کرے کھیل سمرتھ پُرکھ اصول دی، اصلیت دے جنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھول کہے جے میں نہ قبولدی، کون مینوں دیندا وڈیائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیلا سنگھ دے گھر دھنگالی ★

ترشنا کہے مینوں آندی ترشنا، اپنی آس رکھائیا۔ شو برہما ویکھیا وشنا، اپنی لے انکڑائیا۔ راہ تکیا راما کرشنا، در در الکھ جگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رکھیا نسچا، صدق صبوری ہور ودھائیا۔ نانک گوہند رس ویکھیا مٹھدا، امرت رس جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جو لیکھا لکھدا، لکھ لکھ دے سُنائیا۔ انجیل قرآن جگت علم الفیے دسدا، بیٹھی دھیان لگائیا۔ کنارہ ویکھیا تیرتھ تٹ دا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ونج ویکھیا ونجاریاں دے ہٹ دا، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ آواز سُنیا سنگھ دی گج دا، سرون سوہا پائیا۔ جوگی جتی سنیا سی ویراگی ویکھیا گھر بار تجدا، ناتا جگت تڑائیا۔ گریستی ویکھیا پریوار وچ سجدا، مات پت بہین بھائی پتر دھیاں نار کنت مل کے خوشی منائیا۔ راگ سُنیا شبد دُھن سُرنگا وچ تند دا، طبلے تنبورے دین دُہائیا۔ سادھو ویکھیا اگنی نال تپدا، دھونیاں رہے لائیا۔ جوگی ویکھیا کندراں وچ چھپدا، اندھ اندھیرے سوہا پائیا۔ اودھوت ویکھیا خاک سیس سٹدا، بھوٹی تن رمائیا۔ مرگ ویکھیا

سُگندھی پچھے تھدا، بھجے واہو داہیا۔ ہنس ویکھیا مانک موتی چوگ لبدا، سروور کھوج کھوجائیا۔ بھیانک روپ ویکھیا کالے ناگ
سپ دا، جو بلاں اندر سوہیا پائیا۔ اسو گھوڑا ویکھیا ٹپدا، گج ہاتھی شنگار کرائیا۔ سورپیر جودھا آسن اُتے ویکھیا سجدا، شستر
کھنڈا کھڑگ تیر تلوار ہتھ رکھائیا۔ کالکا دا کھپر ویکھیا بھردا، ڈرگا دی رن بھومی سوہیا پائیا۔ راون دا ہنکار ویکھیا ودھدا، رام دا
بناس نظری آئیا۔ وچھوڑے وچ سینتا نوں ویکھیا لبدا، ہنونت رنگ چڑھائیا۔ کنس نوں ویکھیا کنیا لہر وچ سُٹدا، دھروہ بھین نال
کمائیا۔ کرشن نوں ویکھیا نئیا پار ٹپدا، ماتا ماتا اپنی بدلائیا۔ محمد نوں ویکھیا کلمہ رٹدا، نیترو رو نیر وائیا۔ عیسیٰ نوں ویکھیا پھانسی
اُتے لٹکدا، سلیمو دتا چڑھائیا۔ موسیٰ ویکھیا مُنہ دے بہار ڈھٹھدا، جلوہ نور نظری آئیا۔ نانک ویکھیا زرنکار زرنکار رٹدا، دوس
رین ستار وجائیا۔ انگد ویکھیا چرناں دی دھوڑی چٹدا، سوہنی سیو کمائیا۔ امرداس ویکھیا مٹکا سیس اُتے رکھدا، بھجے واہو داہیا۔
رام داس ویکھیا چنے چبدا، ہتھو ہٹ وکائیا۔ ارجن ویکھیا جو اکو راہ تکدا، شبدی میل ملائیا۔ ہرگوبند جودھا سورپیر ویکھیا
پھبدا، میری پیری تن چھپائیا۔ ہررائے منزل ویکھیا لنگھدا، ہولی ہولی پندھ مکائیا۔ ہرکرشن ویکھیا چھوٹی دیہی تجدا، بال اوستھا
جوت سمائیا۔ تیغ بہادر ویکھیا سیس کٹدا، دھڑ نالوں ہوئی جدائیا۔ گوبند ویکھیا بچے نیہاں ہیٹھ رکھدا، بھانا بے پرواہیا۔ بنا پانیوں
پچھانہ گھلدا، چمکور دئے گواہیا۔ زر زیور دھن دؤلت پُری انند ویکھیا چھڈدا، گیا سرب تجائیا۔ دکھشن دشا ویکھیا بسدا، اکو دھیان
لگائیا۔ گوداوری نوں ویکھیا کچھ دسدا، سندیشہ اک جنائیا۔ جاندی واری کہہ کے گیا ہونا کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جس دا انت کھئے
نہ پائیا۔ کرشنا کہے میں اوس ویلے اشارہ لینا اپنی پلک دا، کچھ مینوں دے جنائیا۔ میرا حصہ نہیں مُکیا جگت وچ ترس دا، ترس دی
نوں جگ چوکڑی گئے وائیا۔ گوبند کہا جس ویلے میلا ہویا بھگت بھگونت دا، تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ اوہ جوت اگئی مالک دو
جہان جگت دا، جگ چوکڑی لہنے رہیا مکائیا۔ اوس نے کہا ساچا ویلا کیہڑا سماں وقت دا، تھت وار دے سُنائیا۔ گوبند کہا جس
ویلے آپ آیا مالک عرش فرش دا، ترس کر کے تینوں اپنے نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل
ساچا ہر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دوجی آس نہ کھئے جنائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ بڈھیاں دے شبد پڑھن تے ☆

جس ویلے بڈھیاں نے شبد دتا بول، انتر پریم آواز لگائیا۔ لچھی نے کُنڈا دتا کھول، وشنوں ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ برہما چل کے آگیا کول، اپنا پندھ مُکائیا۔ پاربتی نے وجا کے ڈھول، بھولا ناتھ سُنّا دتا اُٹھائیا۔ راہ تگن ویکھن کی ایہ سچ کہ مخول، پرہ نے کھیل کھلائی۔ گوبند اشارے نال کہیا ویکھو اُپر دھول، نگاہ نگاہ نال ملائی۔ پُرکھ ابناشی جنہاں دے بیٹھا کول، کھلے کوچھے اپنے رنگ رنگائیا۔ پریم پیار دے بھنڈارے اوہناں دے اندر دیوے کھول، مہر نظر نال ترائیا۔ گُرمکھ سکھ بنا کے نرول، نرمل رُوپ دئے جنائیا۔ ایہ شبد بڑے انمول، جو ان پڑھاں رہیا پڑھائیا۔ جو کچھ سی ایہناں دے کول، ایہناں اندروں باہر دتا کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ جگت سنگھ کہے بیلا سنگھا جدوں میں شبد پڑھیا، پریم پِرتی نال گائیا۔ تُوں نہیں ویکھیا برہمنڈ کھنڈ سُنن تُوں کھڑھیا، کپڑا راگ رہیا الائی۔ راگ ناد حیران ہو کے سرنی پڑیا، وساد رُوپ وٹائیا۔ جنہاں دے اندر پِرتیم وڑیا، اوہناں دی بے ٹک ٹکاں نالوں چنگی نظری آئی۔ اوہناں دا کارج سریا، جنہاں پڑھن دی بجائے سَنکھ درشن لیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بیلا سنگھ کہے جس ویلے لچھمن سنگھ بولیا جیکارا، جے جیکار دتی سُنائیا۔ دو جہاناں آیا ہلارا، برہمنڈ کھنڈ دتے اُٹھائیا۔ پریم وچ نچے ٹپے کدے نالے کرے اشارہ، ہتھان اُنگلاں نال سمجھائیا۔ جو کوئی وست دے دیں تھارا، گٹھڑی پھول ساڈی جھولی پائیا۔ پھر ساڈا ویکھیں نظارہ، بڈھے نڈھے رُوپ وٹائیا۔ پریم پِرتی دا اک پیارا، وست دھر دی دے ورتائیا۔ جے تُوں آیا کُنڈھی کنارہ، کُنڈیاں وچوں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ لچھمن سنگھ کہے میرے لاگوں نندو گیا اُٹھ، ونگا ٹیڈھا آگے گیا آئی۔ اندرے اندر کچھ لیا پُچھ، اپنی منگ منگائیا۔ بولیا سچ مُچ، جو سچ کایا رنگ چڑھائیا۔ دین دیال ہویا خوش، ڈھولا سُن کے اگم اتھاپیا۔ کرم سنگھ کہیا مینوں آوندا نہیں کچھ، ایہ وی اہناں نال رلائی۔ انہاں ساریاں دی پرہو آپ بولے ٹک، تُم تاثیر اپنے وچ ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بڈھے کہن ساڈی بول اکو ٹک، ترت دے جنائیا۔ ساڈا لیکھا جاوے مُک، جگت حساب رہے نہ رائیا۔ بڈھیاں دی گبھروآں ورگی کھڑی ہو جائے مُچھ، خوشی وچ بھجیے واہو داہیا۔ جے کوئی سانوں لئے پُچھ، اسیں

کھپے ملیا بے پرواہیا۔ بڈھو رہے مڈھ، مڈھ توں پھیر بڈھی والے دے بنائیا۔ جس بڈھی نال تُوں سانوں گیوں سَجھ، بہتی عقل دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ آگے پریتی وچ جائے رُجھ، رُچی تیرے نال بنائیا۔ دُنیا بھاریں کہے کُچھ، ساڈی ڈوری تیرے ہتھ نظری آئیا۔ عُمَر دے بڈھے بھگتی پریم پیار وچ تیرے پُت، پچیاں وانگ لینا گود اٹھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان مہروان ہو کے گیا تھ، مٹھ اپنی دئے کھلائییا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ جگت سنگھ دے گھر پنڈ دھنگالی جموں ★

بڈھے نڈھے کر منظور، مُشکل حل کرائی جاندا۔ جنم جنم دے بخش قصور، دُرمت میل دھائی جاندا۔ جوت اگتی دے کے نور، دیپک گھر گھر ڈگمگائی جاندا۔ امرت آتم دے کے سرور، ترشنا بھکھ مٹائی جاندا۔ درشن دے کے حاضر حضور، وچھڑے میل ملائی جاندا۔ سرب گناں بھرپور، خالی بھاندے آپ بھرائی جاندا۔ جنم کرم دا وچھوڑا کر کے چور، دُھر سنجوگی جوڑ جڑائی جاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائی جاندا۔ مہر نظر اٹھاون آیا، دیاوان داتار۔ گرمکھ میل ملاون آیا، وچھڑیاں دا یار۔ کرم کرم دا روگ کٹاون آیا، دکھیاں دا ادھار۔ بہرم بھلیکھا کڈھاون آیا، پردہ لاه سرجنہار۔ پورب لہنا ویکھن آیا، جگ چوکڑی جانے حساب۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، محل اٹل سہاون آیا، سوہنی اک محراب۔ محراب کہے میں ویکھنا محبوب، مُحبت دا مالک بے پرواہیا۔ جس دی منزل اک عروج، عرش فرش سوہیا پائیا۔ بھگتاں دی آگیا کوٹ، ویس اولٹا روپ وٹائیا۔ ساچی دے کے سوجھ، سدھ بڈھ اپنے نال ملائییا۔ سچ وروں کے گرمکھ ساچا نرمل دودھ، پانی چھاچھ باہر کڈھائییا۔ ویکھنہارا شمال جنوب، مشرق مغرب کھوج کھوج جائیا۔ پوتر کرن آیا وجود، وُضو اکو نام وکھائییا۔ ایہہ وڈیائی خوب، خوبی اپنی نال پار لنگھائییا۔ گرمکھو تہاڈا سورج کدے نہ ہوئے غروب، دو جہان ہووے رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائییا۔ مہر نظر دا داتا اکو، ایکنکارا آپ۔ ساچی سکھیا گرمکھ سکھو، سوہنگ دُھر دا جاپ۔ کُچھ ہتھ نہ آئے پھیر پچھوں، ویلا گیا ہاتھ۔ جگت جہان تتاں وچ سدا نہ دسو، رُوح بُت دا بنیا نہیں رہنا ساتھ۔ ویلا وقت سہنجنا نچھو، پُرکھ اکال اکو بنا لو باپ۔

دُھر درگاہی دُھر دا مِتو، مِیت مُرارا سِخا سِخائی آپ۔ سِچ پِرتی توں مِوُل نہ رِتو، آتم پرماتم بنا لو دُھر دا ساک۔ تُسیں سمجھ نہیں سکدے پُرکھ اِبناشی مِلیا کِتھوں، اِپہ اگتی کھیل تماش۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، سِچ دوار اوس دے اگے وِکو، پا کے قِیمت تہاڈا وڈا کرے پرتاپ۔ پرتاپ کہے مُل پائی جاندا، لکھ کروڑی نہ ونڈ ونڈائیا۔ ساچے گھر ٹِکائی جاندا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ دُھر دا گھر وسائی جاندا، وِچھڑے گود اُٹھائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا ڈھولا گائی جاندا، کرے اگم پڑھائیا۔ مہر نظر نال ترائی جاندا، جن بھگتو پرہ نے کوئی دھریا نہیں رُوپ قصائی دا۔ ویلا وقت سہائی جاندا، لیکھا مکے کوڑ جُدائی دا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، سِچ پِرتی اِک سِکھائی جاندا، وقت سہنجنا ہووے آتم پرماتم سِچّی ودھائی دا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی ★

دھرتی کہے مِیں ویکھیا راہی اِکلا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس جا وڑے محلا، گُرمکھ گُرسکھ پار لنگھائیا۔ جس پتّ ٹہنی نال اِہدا چھوہ گیا پلا، اوس دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جنہاں دریاواں دے وہناں وِچ دی لنگھ گیا تھلاں، اُچیاں ٹِیاں چرن چُھپائیا۔ اُہناں تُوں جنم مرن دا رِسیا کوئی نہ گِله، آون جاون دُکھڑے رِسیا گوائیا۔ دھنّ وڈیائی جنہاں تُوں مِلا، مِل مِل رنگ رنگائیا۔ میرا سِنگھاسن تُو سُو چُرانوے چوکڑی جُگ پچھوں پلا، ہلونا اپنا دتا وکھائیا۔ جس نے بھگت کوئی بھانڈا رہن نہیں دینا پلا، کچھو پکے دینے بنائیا۔ گوبند چاڑھ کے اپنا چلّ، شبد کمان لینا کھچائیا۔ پیر پیغمبران خوشی نال کہنا دھنّ بسم اللہ، جو وِچھڑیاں رِسیا مِلائیا۔ گُرسکھو اِپہ نہ سمجھو کہ وِہلا، ایویں پھر پھر جھٹ لنگھائیا۔ گوبند تارن آیا جو پُورب جنم دا چِیلا، مِیلا اپنے نال کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، لیکھا اوس دا دیوے جیہڑا کسے سمیں بکری دا سی لِیلا، جیہڑا گوداوری کنڈھے مادھو بَیراگی دے ڈیرے سِیس گیا نوائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کھیو دیوی دے گرہ دہنگالی ★

لیلے دے پچھ آگئی اوبدی ماں بکری، چوپائی اپنا پندھ مُکائیا۔ بھجی آؤندی گوہند نوں ساہمنے ٹکری، نیوں کے گھاہ چُگن لگی دا سیس جھکیا نظری آئی۔ اوہنوں اک نظر آئی جو دھار دو ستری، دُھر دی کرے پڑھائی۔ پچھا یاد آ گیا ایہہ میرا پُت لیلہ مؤلے دا بھرا کھتری، جس نوں نانک کچھ کہہ کے گیا سُنائی۔ جس دے ہتھ سی اوس ویلے تکرّی، دو چھابے روپ وٹائی۔ نانک نے پیار نال منگی اک ککرّی، مینوں دے کھوئی۔ اوس دین دے مارے کہا اس نوں جوٹھا کر گئی آ اک بکری، جو لیلے دی ماں نظری آئی۔ نانک ہس کے کہا تیرے کرماں دی میرے ہتھ پتری، چویں چاہیں دیاں بنائی۔ اوس کہا کدھروں منگتا آ گیا مکرّی، فریباں نال لٹ لٹ کھائی۔ جے کرماں دی ہووے تیرے کول گھڑی، کیوں در در اپنی الکھ جگائی۔ نانک کہا ایہہ کہانی سجری، تینوں دیاں وکھائی۔ کھیل ویکھیں رات آج دی، سویرے ملنا چائیں جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ کھتری پُت سٹا رات، لیف نہالی ڈیرہ لائی۔ اُس نوں نظری آیا ساکھیات، بکری دا لیلہ ہو کے بھجّا پھرے واہو داہیا۔ جدھر جائے اُدھر نانک ملے آپ، ہس کے دئے وکھائی۔ اوس ڈر کے کہا مینتھوں ہویا پاپ، بھل دے بخشائی۔ نانک کہا ایہہ تیری کرنی دا سراپ، دس جامے میرے، دساں جامیاں پچھوں تیرا لیکھا دیاں چُکائی۔ لیلے کہا کی تیری شناخ، شناخت دے درڑائی۔ نانک کہا ہُن میں درویش پھیر شہنشاہاں والا خطاب، گوہند کہہ کہہ مینوں سارے گائی۔ اوس جوڑ کے اپنے ہاتھ، اندروں سیس دتا نوائیا۔ میری کیتی کر مُعاف، بھل دے بخشائی۔ نانک کہا ایہہ گوہند دے ہاتھ، جو میرا نظری آئی۔ گوداوری دا ہووے گھاٹ، جاوے پندھ چُکائی۔ اوس ویلے تیری کرے بند خلاص، بندی خانہ دئے ٹرائیا۔ اوس دا لیکھا مُکایا آج، وچلا بھيو گُجھا لیا رکھائی۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پردے لہ کے ویکھنہارا تاک، حساب بے باق رہیا کرائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ دھرم کور دے گرہ دھنگالی ☆

دیوا سنگھ تیرے پتا دا پچھلا ناں سی مسور، چوڑہ بھائیاں توں وڈا نظری آئیندا۔ جس ویلے گوبند لنگھیا سی کوٹ کپور، کپورے دی حد ویکھ وکھائیندا۔ ایہہ زمیندار سی مشہور، ویلے وقت دا اکھوائیندا۔ اودھروں سورج ہون لگا سی غروب، اپنیاں کیرناں پردے وچ چھپائیندا۔ ایس ویکھیا ایہہ گوبند آؤندا ضرور، جو سانجھا گر اکھوائیندا۔ میں ایس نوں ملنا ضرور، جو ضرورت پور کرائیندا۔ بھیٹا کرن لئی اک توڑ لیا ترہوڑ، جو گیاراں سیر وزن رکھائیندا۔ پینڈا مکا کے نیڑے آیا دور، چرناں اُتے سیس رکھائیندا۔ توں مالک حاضر حضور، حضرت جھولی آگے ڈاہندا۔ میرے مُعاف کر جا قصور، قسمت تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ گوبند کہا مینوں منظور، میں جاندے راہیاں پار لنگھائیندا۔ اسدے وچوں کڈھ تھوڑا جہا کھور، رس رسنا نال ویکھ وکھائیندا۔ اون اوسے ویلے گوبند دے چرناں دی اپنے ہتھان نوں لا کے دھوڑ، تلی مار کے دو ٹکڑے بہن وکھائیندا۔ ترہوڑ اندروں لال نکلیاں ضرور، جو تھلے گلابی روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ترہوڑ آگے دتا رکھ، دو حصے ونڈ وٹائیا۔ گوبند کھنڈے دی نوک نال تھوڑا جہا لیا چکھ، رس رسنا والا بھرائیا۔ پھیر خوشی وچ پیا بس، پردہ رہیا کھلائی۔ مسورا ایہہ کی رہیا دس، ہوئی ہوئی مینوں رہیا جنائیا۔ مسور کہا اس دا دے کے جاویں حق، وست دھر دی جھولی پائیا۔ خالی نہ جاویں چھڈ، در آیا پار لنگھائیا۔ گوبند کہا میں سر رکھاں ہتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ دیوانگا اوہ وتھ، جس دے نال ایہدی وسدی رہے لوکائیا۔ جس ویلے پنجاب چوں گیا تھ، نڈیڑ دا راہ تکائیا۔ اوس ویلے ایس نے اپنا سریر جانا چھڈ، آتم پرما تم تیرے وچ سمائیا۔ کلجگ اتم جس ویلے پرگٹ ہووے سمرتھ، ایس دی اکھ دیاں کھلائی۔ جیہڑا پچھ روڈاس دے نال گیا سی وس، اوہ ایسے دی جھولی پائیا۔ جنہاں مل کے گاؤنا جس، دھر دا نام دھیائیا۔ ایسے دی اوبو سوانی اودوں مل جائے حق، جوڑی جڑی نہ کھٹے ٹرائیا۔ اتم گودی لوں چک، سچکھنڈ دیاں بھائیا۔ بنس سرینس لجیا رکھ، دیواں مان وڈیائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ سمرتھ، پورب لہنے سب دے رہیا مکائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرشن سینگھ دے گرہ دھنگالی ★

پتر دھی اُتارنے پار، پچے پچیاں لیکھ چکائیا۔ سنسار ساگر وچوں دئے تار، ترنی پار دئے لنگھائیا۔ جنم جنم دا لیکھ نوار، دُوکھ نوارن ہوئے سہائیا۔ سچ پریتی بخش پیار، پریم پریمیاں دئے جنائیا۔ جگت جگت دا جیون وبار، جگ جیون داتا دئے سمجھائیا۔ بھگت بھگونت اک گھر بار، گرہ مندر دئے وکھائیا۔ نام اکٹا دھر جیکار، شبدي ناد و جائیا۔ گُرمکھاں دا منگلاچار، سخیان دی راس وکھائیا۔ سیتا سرتی دا رام، گر شبدي میل ملائیا۔ رادھا دا کابن، گھنٹیا بنسری سچ سنائیا۔ بھنڈاریاں دا جام، ستنام دئے درڑائیا۔ کلمیاں والی کلام، کائنات دئے سکھائیا۔ جن بھکتو تہاڈا جنم جنم کرم کرم دا لاه کے الزام، نظام اکلا دتا بدلائیا۔ تسان کسے دے نہیں رہنا غلام، مالک اکو دتا ملائیا۔ تہاڈا پچھلا پریم دا کیتا احسان، تہاڈی جھولی پائیا۔ اک روپ بھگت ہو جاؤ مل بھگوان، بھاوی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ گُرمکھ چتر سگھر سچے بن جاؤ سُبجان، دُرمت میل باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جنہاں نوں ملیا آن، مہمان سچکھنڈ دوارے دے دئے بنائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ چوڑھا رام دے گرہ دھنگالی ★

لیکھے لائے مانس جنم، جنم جنم کھوج کھوجائیندا۔ لیکھے لائے نہکرمی کرم، کرم کانڈ ویکھ وکھائیندا۔ لیکھے لائے سچ پریتی ساچا دھرم، دھرم دھرم دھرتی دھول سہائیندا۔ لیکھے لائے لگے سرن، سرن سرناگت اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر ستگر دیا کھائیندا۔ ستگر کہے تُوں میرا نہیں سدا، صدیاں دا لیکھا پور کرائیا۔ پریم دا بدھا، آیا ویس وٹائیا۔ گُرمکھو کوئی دین نہیں آیا سزا، جہاں تون رہیا چھڈائیا۔ جینودیاں جگ چرن پریتی مزہ، مرن تون پچھوں سچکھنڈ ساچے دیاں بہائیا۔ جنہاں دواریاں اُتے اپنی کر کے گیا گجا، گداگر ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی کوئی نہ سمجھے وجہ، وضاحت نال نہ کھئے درڑائیا۔ ایہہ چلن آیا بھگتاں دی وچ رضا، رام رحیم دوویں روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھے رہیا چکائیا۔ لیکھا کہے میں کدے نہ چُکیا، میرا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ میرا پینڈا کدے نہ مُکیا، چلیا واہو داہیا۔ میں گر اوتاراں پیر پیغمبران پُچھیا، ویلے انت کھوج کھوجائیا۔ کوئی

رہیا نہ میتھوں لُکيا، پردے رہيا اُٹھائيا۔ ميں سمجھيا ہُن آيا جو ايس ويلے گھٹھيا، ميں ديوان نہ کدے گواہيا۔ بے پرواہ ہو کے جس سب نوں آکے پُچھيا، غريباں ہويا سہائيا۔ مہاراج شيرسنگھ وشنوں بھگوان، نروير ہو کے اپنی گودی چُکيا، پھڑ بابوں گلے لگائيا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ اندر رام دے گرہ دھنگالی ★

يغمبر کہن لگے اے نرانی مُرشد، مشکوک ہو جنائيا۔ سائوں ملن دی تیرے کول نہیں فرصت، ساڈھے دس دے آئے بيٹھے ڈیرے لائيا۔ جن بھگتاں دی دُور کر کے ميل دُرمت، دُھر دے ميلے رہيا ملائيا۔ اسیں چوڈھویں صدی دے فقیراں دی دسن آئے غُربت، جو مغروری وچ رکھائيا۔ جس بدھ سائوں مل گئی آخیری رُخصت، چُھٹی سب نوں دے کرائيا۔ راہ تگے مؤت ملکت، ملکیت ویکھے جگت لوکائيا۔ تیرے بھگتاں دی اسیں کرن آئے اُفت، تعریفاں وچ جس گائيا۔ ایہناں دی حل کردے مُشکل، مُشکلات دے کٹائيا۔ عزیز پیارے بنا خوش دل، خوشیاں رنگ رنگائيا۔ کائر پاچی نہ بناویں بُردل، جو تینوں جان بھلائيا۔ ایہناں دا لیکھا رہے نہ بلکل، گل دے مالک کُلاں دینیاں ترائيا۔ تیرا کوئی نہ لگے مل، مُفت بیڑے لے چڑھائيا۔ جے تینوں جاون بھل، ابھل تون نہ دینا بھلائيا۔ تیرا دوارا ست دا گیا کھل، خوشی ویکھے خلق خُدائيا۔ تیریاں بھگتاں دی شمع نہ ہووے گل، پرہو تون پروانہ بن کے آپ ایہناں دی بھیت چڑھائيا۔ تیرا بوٹا لوک مات نہ جاوے ہل، پت ڈالی دینی مہکائيا۔ سچ پریتی جاون گھول گھل، گھنن گھیری وچوں باہر دینا کڈھائيا۔ جنم جنم کرم وچ جان نہ زل، چوراسی گیڑ نہ کھئے وکھائيا۔ تیرا نام بھنڈارا انمل، انمولک نظری آئيا۔ جنہاں نے مستک لائی تیری دھول، دیا دھرم سنتوکھ اوہناں جھولی پائيا۔ آگے لین والا رہے نہ کوئی محسول، رائے دھرم سر نہ سکے اُٹھائيا۔ تیرے پریم پیار مُحبت وچ رہن سدا مشغول، اکو رنگ دینا وکھائيا۔ اپنی کرنی دا لیکھا لین وصال، اصل سب دی جھولی پائيا۔ ملنی حق دا بن محبوب، مُحبت نال وچے ودھائيا۔ عرش فرش تون اچا دسنا عروج، بنا عرض بینتی اوس دوارے دینا بہائيا۔ اپنی کیرپا نال رکھنا محفوظ، چار کُنٹ ہونا سہائيا۔ دُھر درگاہی پڑھاؤنا حرُوف، بے حرف اپنا دینا سمجھائيا۔ جس دی نہ کوئی مثال نہ پرُوف، نہ شناخت سکے کھئے کرائيا۔ سچ دوارے واڑ کے اپنے حدود، بنا حُجر تون حُجرہ دینا وکھائيا۔ جدھر ویکھوں

نظر آویں مؤجود، مُعزز ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ اَکے بھگتاں توں لکھاؤندا نہ رہیں کوئی خطوط، گھر سُتیاں درس دینا وکھائیا۔
 ویکھیں کسے دے کرماں دی نہ ویکھیں کرتوت، نہکرمی ہو کے پار لنگھائیا۔ تیرے پیاریاں دا پریم نہ ہووے غرُوب، سُوَرچ چند بیٹھن
 مُکھ چھپائیا۔ کی ہویا محمد کہے سائوں دس دتا ہزارا درود، اِسَم اعظم دتا جنائیا۔ اسیں سارے دیون آئے ثبوت، شہادت نال گواہیا۔
 تیرا ناؤں پُختہ مضبوط، جس نوں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے جس کہہ لیا کلبوت، اوہ
 کلماں وچ پھیر کدے نہ آئیا۔ تیری منزل ویکھے مقصود، چڑھکے نُوَر خدائیا۔ تہ وچھوڑا ہو جائے وجود، نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ تیرے
 پریم پیار دی چنگیاڑی کام کرودھ بارود، ہنکار دیوے جلائییا۔ ایہناں غریباں نایاناں دا کارج آجاوے سوت، اُسْتے ملنا چائیں چائیا۔
 دُکھیاں دا میٹ کے دُوکھ، دردیاں دی درد وندائیا۔ جے کسے دا کوئی لہنا بیگا اوہ وی کر جا منسوخ، اپنا حُکم صادر اک کرائیا۔
 تیرے وچ حق توفیق، حُکم وچ وڈیائیا۔ جو چاہیں سو کر دیویں مؤقوف، حُکمے نال منوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پیغمبر کہن اسیں ویکھن آئے لغات، جیہڑی اپنے وچ چھپائیا۔ کچھ اوس دے دس الفاظ، جو مذکر مونث
 دوویں روپ نظر نہ آئیا۔ جس دے وچ آد جگادی سوا لاکھ، بنا نمبریاں دتے پرگٹائیا۔ جگ چوکرئی دا لکھیا رواج، گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں سیوا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا دسے اِبناشی کرتا سیس تے پہنا تاج، تاجر دو جہاناں نظری آئیا۔ پیغمبراں نوں بھلنی نماز،
 بھگتاں دا کھولنا آغاز، پردہ چکاؤنا راز، سماج اکو دینا وکھائیا۔ ویکھنا مار کے جہات، کھول کواڑی تاک، اٹھے پھر اکو کر پرہات، آتم
 پرما تم دے کے سواد، رسنا جہوا رس دینے بھلائییا۔ وکھاؤنا کھیل تماش، منڈل وکھاؤنی راس، گوپی کاہن رکھنے پاس، مُکھ گھنگٹ نہ
 کھئے جنائیا۔ بھگتاں نوں دینی دات، گُرمکھاں نوں سچ سوغات، نایاناں دی پُچھنی وات، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست
 سروپ ہو کے وسنا ساتھ، سانجھے یار اپنا رنگ رنگائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہنس راج دے گرہ دہنگالی ★

یغمبر کہن مُرید مُرشد دا اک نُقطہ، درمیان بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نُقطے دا اوبلا اوس ویلے چُکدا، جس ویلے رحمت آپ کھائیا۔ پھر بھانڈا پُھٹ جائے دُکھ دا، دلدر دئے گوائیا۔ گھر بھنڈارا مل جائے سُکھ دا، امرت رس چوائیا۔ بھو رہے نہ لک دا، سمنکھ نظری آئیا۔ جلوہ ویکھو اوس دا، جو اصل رُوپ خُدائیا۔ پردہ اُٹھے لوک پرلوک دا، زمیں اسماناں پار جنائیا۔ صوفی فقیر اوہ اوتھے پہنچدا، جو اکو دھیان لگائیا۔ جن بھکتو ویلا نہیں ہن سوچ دا، سوچیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ وقت سہنجنا پرہ دی مَوج دا، مجلس وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ تہاڈا آون جھکڑا مُک جائے روز دا، جاون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پیالہ پی لؤ نام خُماری مدہوش دا، مدھر دُھن دئے سُنائیا۔ جو تہاڈے اندر بولدا، اوہ تہاڈا تہانوں دئے ملائیا۔ سجن سہیلے آپے کھوجدا، بن کھوجی پھیرا پائیا۔ اوہ لہنا دینا چُکاوے دوش یردوش دا، دوشیاں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ یغمبر کہن نُقطے بنا سوہے نہ کدے نوں، ملے نہ مان وڈیائیا۔ ایہہ نُقطے دا قانون، جو گرمکھاں مُنکھاں ونڈ وندائیا۔ ایہہ نُقطے دا مضمون، جو مُلزم بری کرائیا۔ ایہہ نُقطے دا جنون، جو جلوے رہیا وکھائیا۔ ایہہ نُقطے دا فرؤن، خُدا نوں تیر لگائیا۔ ایہہ نُقطے دا اصول، اصلیت دئے چھپائیا۔ ایہہ نُقطے دا رُوں، رُلدیاں دئے ترائیا۔ ایہہ نُقطہ معقول، جو مُکمل دتا ٹکائیا۔ جیہڑے ایس نُقطے نوں گئے بھول، اوبناں توں بھلیا بے پرواہیا۔ نُقطہ کہے میں بھگتاں دا مزدور، سنتاں دی سیو کھائیا۔ گرمکھاں دے حضور، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے سولی چڑھیا سی منصور، ایہو نُقطہ اُس پرے دتا ہٹائیا۔ اوبنوں ربّ دی رضا ہو گئی منظور، دھیان اک نال لگائیا۔ کر کے سزا اوہ پچھتاؤن لکے ضرور، جنہاں پُٹھی کھلّ لہائیا۔ نُقطہ کہے میرے نال نیڑے میرے نال دُور، جے میں نہ ہوواں پھر قصور کرن والا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وکھاوہارا اپنا گھر، نُقطہ نام نوک نال اگوں دیوے ہٹائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرم سینگھ دے گرہ دہنگالی ☆

نُقْطہ کہے جے مَیں پڑدا لاه دیاں نقاب، اوبلا دیاں گوائیا۔ پھر لوڑ رہے نہ کرن دی کوئی جاپ، رسنا جہوا پندھ مُکائیا۔ نظری آ جائے ساکھیات، مالک بے پرواہیا۔ جس نوں سب نے مٹیا باپ، پیغمبراں دا نُور خُدائیا۔ جس ویلے مل جاوے آپ، اپنا بھيو کھلایا۔ اوس ویلے رُوح بُت دوویں ہو جان پاک، پوتر نظری آئیا۔ جنم کرم ہو جائے مُعاف، مُفلس شاہ دئے بنائیا۔ جے من ہووے گُستاخ، شرارت اوبدی دئے مٹائیا۔ بندہ بنا کے خادم خاک، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ اندرے سوال تے اندرے جواب، آپے دئے سمجھائیا۔ منزل رہے نہ کوئی گھاٹ، اگلا پندھ نہ کھئے چلائیآ۔ اک سُننا کے اپنی گاتھ، حُکم دُھر درگا بیا۔ نُقْطہ کہے پھیر جھگڑا رہے نہ کھئے سماج، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ ہونا پئے نہ کتے مُحتاج، جھولی آگے کیسے نہ ڈاہیا۔ مَننا پئے نہ کیسے نواب، سُلطاناں سر نہ کھئے جھکایا۔ اکو کرنا پئے آداب، سجدہ شاہ پاتشاہ سچّی شہنشاہیا۔ جس نے بخشیا سچ خطاب، رُتبہ دتا بنائیا۔ اوسے دا نُقْطہ اوسے دا نُور اوسے دا پردہ اوبی سب کُجھ رہیا آکھ، آخر اوبی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جانو نہارا ساچا در، ایسے نُقْطے دی سارے کردے گئے تلاش، فقیرِ حقیر کلمے دیاں مومبتیاں ہتھیاں وچ اُٹھائیا۔ کلمہ کہے مَیں اوس نُقْطے دا پہریدار، سیوا سدا کھائیا۔ جاناں چر حُکم نہ دیوے میرا یار، اشارہ اک درڑائیا۔ مَیں دُھر دا خِدمتگار، خادم نظری آئیا۔ جس ویلے مُریداں نال پروردگار کرے پیار، مُحبت اک رکھائیا۔ مَینوں کر دیوے خبردار، حُکم اک سُنائیا۔ جس ویلے میرا لگا ہونے دربار، مقامے حق سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ بھگون ہو کے بھگت نوں کراں یاد، اپنی دیا کھائیا۔ نوں سُن کے اوسے ویلے آواز، گُنڈا دینا لایا۔ ایہہ نُقْطے والا راز، اہناں نوں دینا سمجھائیا۔ ایس توں پچھے پچھے پڑھن دی لوڑ نماز، آگے لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایہہ بخشش رحمت کر کے بھگتاں دتی دات، داتار ہو کے آپ ورتائیا۔ جنہاں مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگون رکھیا ساتھ، اہناں در نُقْطہ نیوں نیوں سیس نوائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرتار چند دے گرہ دہنگالی ☆

نُقطہ کہے جس ویلے کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، داتار داتا اپنی دیا کھائیا۔ بھگتاں نال ملا کے اکھ، اکھڑ اپنا دئے پڑھائیا۔ دُھر دا مارگ دیوے دس، مارگ سچا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر ہو جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ آتم پرما تم کر دئے اکٹھ، وچھوڑا دئے گوائیا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، مندر سوبھا پائیا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، پتت پاپی پُنیت رُوپ وکھائیا۔ حقیقت جھولی پائے حق، حُکم اپنا دئے سمجھائیا۔ گُرمکھاں دے اندروں میٹ کے شک، شکوک دئے گوائیا۔ اوہ سمجھن جس ویلے ایہہ مالک ساڈا سچ، دُھردرگاہی نظری آئیا۔ نُقطہ کہے میں اگوں اُس ویلے جاواں ہٹ، اپنا پاسا لوں بدلائیا۔ بھگت بھگوان دا اِکو آوے رس، دُوچا سواد نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پار لنگھائیا۔ نُقطہ کہے میں بھگتاں وینہدا رہیا ملدا، اوہلے بہہ کے دھیان لگائیا۔ پُرکھ اِبناشی کھیل رہیا کھیلدا، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ جس ویلے دیا اگتی بلے ناتا چھڈ کے بتی تیل دا، نُو رو نُور کرے رُشنائیا۔ اوہ نظارہ دے کے سبج سہیل دا، بن بھگتاں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل رنگ نویل دا، سچکھنڈ نواسی آپے رہیا کرائیا۔ اوتھ سہاں نہیں کوئی کسے دلیل دا، صلاح دا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا چُک جائے جگت وکیل دا، ایپل فریاد نہ کھئے جنائیا۔ نُقطہ کہے میں نُقطہ ہاں نُقطرین دا، تراوت نظری آئیا۔ ایہہ کھیل یا مبین دا، آمین دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو آکے جھگڑا چُک گیا دین مذہب تقسیم دا، ٹکڑے نہ کھئے وکھائیا۔ سُکھ ویکھو اوس دی سچّی تعلیم دا، جو بن طمع رہیا پڑھائیا۔ جھگڑا چھڈ دیو من کھین دا، کایا دے پاتشاہ ہو کے اپنا پاتشاہ رُوپ لو وٹائیا۔ اوتھ لیکھا نہیں امیر غریب دا، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیا۔ ہُن ویلا بدلن نصیب دا، قریب ہو کے دیا کھائیا۔ ایہہ کھیل اگتی عجیب دا، عجب لیلا رہیا ورتائیا۔ جھگڑا چُکے شریک رفیق فریق دا، توفیق اِکو دئے وڈیائیا۔ نُقطہ کہے بھگتو میں تہاڈا راہ اڈیکدا، دوس رین دھیان لگائیا۔ میں دروازہ کھولاں اوس دہلیز دا، جس دے لنگھدیاں دلبر یار نظری آئیا۔ اوتھ لیکھا نہیں عقل شعور تمیز دا، اِکو مُحبت وچ سہائیا۔ کھیڑا ویکھو اوس سبج وسنیک دا، جو سچ دوارے بیٹھا سوبھا پائیا۔ جھگڑا مٹ جائے سُو رچ چند اندھیرے تاریک دا، اِکو نُور ہووے رُشنائیا۔ نظارہ تکو نیڑے توں نیڑے نزدیک دا، منزل در منزل

ہردل ہو کے دئے کرائیا۔ پھیر گیت گاؤ صفتی بھری تعریف دا، تُعارف کر کے خوشی منائیا۔ مزہ چکھ لؤ بھگون دی سچی پریت دا، جو پریم ہو کے رہیا کرائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جھگڑا مُکاوے دُو جے دی تصدیق دا، بن شہادتوں لیکھے دئے مُکائیا۔

اک دِن مُلا کُردا سی حساب، مسجد اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہدا ویلا آ گیا پڑھن دا نماز، وُضُو کر کے سجدے وچ سیس دتا جھکائیا۔ اودھروں پنڈت دُوروں آن کے کیتا آداب، سجدہ دتا جنائیا۔ جس ویلے اوہنے اکھاں میٹ کے کتاں وچ اُنگلیاں پائیا۔ ایہن ہوئی جہی دو اُنگلاں نال چُک لئی اوبدی دوات، سر مار کے خوشی دتی منائیا۔ نالے اک ورقہ پاڑ کے وچوں کیتا، دونوں اُنگلاں نال باہر کڈھائیا۔ اوس وچ ایہدا وی سی چوڈاں رُپئیاں دا حساب، جو ادھارے لے کے گیا کھائیا۔ پچھے مُڑ کے کہندا واہ واہ جھگڑا مُکایا رسوُل پاک، میرا لیکھا صاف کرائیا۔ اودھروں مُلا ویلا ہو گیا پڑھ کے نماز، پھوڑھی اُتے ڈیرہ لائیا۔ چار کُنٹ تکیا کَلّی قلم نظر نہ آئی دوات، دُعا خُدا آگے کر کے اک آواز سُنائیا۔ کپھڑا ایتھوں چک کے لے گیا بدمعاش، آؤندا جاندا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے خُداوند کریم اوبنوں سزا دیوے آپ، جو مسجداں دا چور مُلا نوں لُٹ لُٹ کھائیا۔ جے اُس نال چُھپایا ہووے ہاتھ، اوہدا ہتھ دے کٹائیا۔ جے اُنگلاں نے دتا ہووے ساتھ، اُنگلاں دے لہائیا۔ آواز آئی ایہہ سب کچھ لہنا مکے حساب، تینوں دیاں جنائیا۔ اودھروں براہمن آ کے اوہ ورقہ رکھ کے اپنی وچ کیتا پیشاب، پھڑ کے ہتھ نال لئی پلائییا۔ خُداوند نے ویکھ کے کہا ہُن نہیں رہ گئی پاک، ایہہ کوئی مُورکھ ایہنوں کی دیاں سزائیا۔ تھوڑا جہا لیکھا رَویداس دے ہاتھ، کیونکہ ایہدی گنڈھ بھگت نال جُڑائیا۔ اِس دے جنم جنم جگ وچ ہونے جو نو دتے آکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے کلجگ انت پرگٹ ہونا ساکھیات، اِس دا لہنا دیاں بھگتائیا۔ ایدھروں ایہہ اگتی رَویداس نوں سُن گئی آواز، اوہ اندرے اندر خوشی منائیا۔ کیوں میرا پنڈت نال اتم ہونا ساتھ، جنم جنم دا گیڑ بھوائیا۔ میں اوس ویلے پرہو نوں دیواں آکھ، ایہدی نہ اُنگلی کٹ نہ ہاتھ، شبدي کار دے بھگتائیا۔ رَویداس دے کارن تینوں کیتا مُعاف، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر پچن ہر شبد وچ رکھے راز، جو جاگدیاں سُنئیاں سُنئیاں وچ دکھائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی ضلع جموں ☆

کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ، برہمنڈ کھنڈ دو جہان خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاون لگے جس، سچکھنڈ دوارے دُھر دا ڈھولا اک سُنائیا۔ جو کھیل تماشا ویکھیا آج، دوس رین وچّی ودھائیا۔ پیر پیغمبر کہن سائوں کعبے نالوں چنگا لبھا حج، حضرت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار سارے آئے نس، دُور ڈراڈا پنڈھ مُکائیا۔ وشنوں کہے میں کھول کے ویکھی اکھ، لوک مات دھیان لگائیا۔ پت پرمیشور نظری آیا پرتکھ، جوتی جاتا نُور الابیا۔ برہما کہے میرے برہم دا دیون آیا حق، حقیقت دا مالک شہنشاہیا۔ ساچے کھیڑے رہیا وس، گرہ مندر اک سُہائیا۔ شنکر بھولا ناتھ کہے میں بول کے دساں سچ، سچ سنڈیشہ اک سُنائیا۔ جگ چوکرّی ستجگ تریتا دوپرکجگ جس دا نام ندھانا رہے رٹ، سوہلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل فُران جس دا لیکھا لکھ لکھ گئے دس، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ پرتھی آکاش سورج چنّ جو لیکھے لاونہارا رو سس، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینتا بے پرواہ اپنی کھیل کھلاٹیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سری بھگوت وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ مندر کایا اندر بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن کھیل مہا شبد اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جو نت نوت جگ چوکرّی چلاونہارا رتھ، بن رتھوہی سیو کائیا۔ --- سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پروردگار سانجھا یار لا شریکا، اپنی کھیل وکھائیا۔ بھگت سُہیلا لیکھا جانے گرو گُر چلا ٹھانڈا سینتا ترے گن اتیتا، مات پت کر کر بت گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت اپنی گود اٹھائیا۔ لہنا دینا چُکائے اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا جگت باغیچہ، پت ڈالی پُھل پنکھڑی پُھل پُھل ویکھے تھائوں تھائیا۔ سچ سنڈیشہ نام کلمہ کلام دیونہار حدیثا، دُھر سنڈیشہ نر نرنکارا اک جنائیا۔ بھگت ادھاری جس دا پیشہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن رت سُنجنی باراں چیت، ودی سُدی نہ کھئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دا انوکھا ویکھیا ہیت، آتم پر ماتم مل مل خوشی منائیا۔ ست دھرم دی کھیلدے ویکھے کھیل، کوڑی کریا کوڑ تجائیا۔ دئی دویتی رہیا نہ کوئی بھیت، شرع شریعت نہ کھئے لڑائیا۔ نج نیتر لوچن نین گرہ مندر اندر رہے ویکھ، دُھر دا پڑدا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پیر پیغمبر کہن اسیں کریئے

سجدہ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مُرشد ویکھیا مُرداں بردا، در درویش پھیرا پائیا۔ سچ پیغام سنا کے پڑھدا، الفیے نہ کھئے جنائیا۔
 بھو کھلا کے ساچے گھر دا، گھر گھر پڑدے رہیا اٹھائیا۔ کرے ویس نرائن نر دا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دے نرگن
 دھار ہو کے اندر وڑدا، بحر کپاٹی کُنڈا رہیا کھلائییا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اکو پڑھدا، دوجی رمز نہ کھئے جنائیا۔ ساچے
 مارگ گُرمکھ سجن وِرا چلدا، جس انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیا ویکھو کل دا، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ راجا رانا اک
 دوجے نال لڑدا، جھگڑا مکے نہ جگت لوکائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے اندر رلدا، جوتی جوت نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار کہن ویکھیا دن دہاڑا، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ پرہہ ٹھاکر سوامی آتم رام پیارا، پریتم
 اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ سہارا، جیون جگت اک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا پار کنارہ، جوٹھ جھوٹھ رہیا گوائیا۔ ساچا
 ایشٹ کھول کے دریشٹ میل ملا کے جوں راما وشیشٹ مندر دسائے اکو گُردوارا، شودوالا مٹھ سچ سمجھائیا۔ کایا مندر کھولو سچ
 کواڑا، جس گھر وسیا بے پرواہیا۔ ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، تَلے پربت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دُھر دی کرنی رہیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں دیون آئے ہوکا، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ جن بھگتو روندے
 ویکھو چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق دین دہائیا۔ لوک مات پرہہ نُوں ملنا نہیں سوکھا، بن پورے ستگر مُرشد میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مانس دیہی دتا موقع، لکھ چوڑاسی وچوں آتم سریشٹ اک وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 سانوں آیا اج سواد، پریم پریتی ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھو تہاڈے اندر اک ویراگ، جو ویری کام کرودھ لوہہ موہ رہیا مٹائیا۔ تہاڈی
 سرت سوانی گئی جاگ، شبد ہانی نال ملائییا۔ تہاڈی بڈھی نہ رہی کاگ، ہنس ہونا تھاون تھائیا۔ دُرمت میل جگت دا ویکھیا داغ،
 پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آپ کھائیا۔ سچ سوامی دُھر دا کنت سہاگ، وچھڑی آتم جوڑ جڑائیا۔ کایا مندر اندر دیک جوت جگ
 چراغ، دیا باقی کھلا پاتی پُرکھ ابناشی گرہ گرہ کرے آپ رُشنائیا۔ امرت آتم دیوے بوند سوانتی، نجھر جھرنا کول نابھ چوائیا۔ درس
 دکھائے اک اکتی بہہ بدھ بھانتی، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ بھاگاں بھری گھڑی سلکھنی آگئی گُرمکھ دی راتی، بھنڑی اپنا پھیرا پائیا۔
 صاحب ستگر بن کے آیا دُھر دا ساقی، رام نام جام پیالہ دئے پیائیا۔ منوا من نہ رہے عاقی، ست ستوادی دئے سمجھائیا۔ کایا اندرون

کھول کے کھڑکی تاکی، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جنم کرم دا لہنا مُکا کے باقی، اگلا لیکھا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اساں ویکھیا دین دِیال، ایکا دیا کھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گُرمکھاں
 کرے سنگار، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ بھيو چُکا کے شاہ کنگال، غریب نہانے گود اُٹھائیا۔ ترے گن مایا جنم دا کٹ کے کوڑ خیال،
 ساچی دھرم سال اک وکھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی مؤت نہ انت
 پرنائیا۔ مانس جنم مانو زندگی دا پورا ہووے سوال، احوال اپنا دئے درڑائیا۔ کندھی پھردے لئے بھال، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن اسیں لین آئے مان، شاباش کہہ کے شکر دتا منائیا۔ تُوں جوت سرُپ ملیا سِری بھگوان، منزل آسان دے جنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار کہن سہنجی راتی، بھنڑی ویس وٹائیا۔ جن بھگنو تہاڈی
 چڑھی اگئی پرہاتی، جس تُوں سکے نہ کوئی بدلائیا۔ تہاڈا اپنا مالک پُرکھ ابناشی، نہ جنے نہ مرے نہ جائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھے کھیل
 تماشی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ وشن برہما شو جس دے سیوک داس داسی، تت نت نوت بھجن واہو داہیا۔ گوپی
 کاہن جس دی منڈل مندپ پاؤندے راسی، ویس انیکا رُپ وٹائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند جس تُوں گاؤندے سواس سواسی، دوس زین
 ڈھولے گائیا۔ جس دا لکھ چوڑاسی جیو جنت اندج جیرج اُتبھج سینج ساجن ساچی، سجن داتا اک اکھوائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن
 راجی، سلطان اک اکھوائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت نرگن نور جوت اک پرکاشی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ لیکھا لکھے اگئی
 باقی، پورب رہیا جنائیا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے ساکھی، سو ساکھیات نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کہے پرہو بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھو تہاڈی بدلن آیا تقدیر، تدبیر اپنے وچ چھپائیا۔ کلجگ کوڑی
 کِریا توڑ زنجیر، ست ست نام اک سمجھائیا۔ چوٹی چاڑھ کے اک اخیر، منزل اپنی آپ وکھائیا۔ دُکھ بھکھ وچ نہ ہونے کھنے دلگیر،
 دلیریاں دلیر نہ کھنے مٹائیا۔ جس دے پریم پیار عشق اندر سولی چڑھ گیا منصور، سو منسا پور سوبھا پائیا۔ تہاڈے جنم کرم دا لیکھا
 پورا کرے ضرور، پورب کرماں کھوج کھوجائیا۔ ٹھاکر سیوک ہو کے بنے مزدور، گھر گھر چاکری آپ کھائیا۔ سرشٹی درشٹی ناتا جانو
 کوڑ، تھر رہن کھنے نہ پائیا۔ مایا ممتا توڑ دیو غرور، جگت ہنکار وکار کم کیسے نہ آئیا۔ ساچے نام دا لؤ سرور، رام گھٹ گھٹ سوبھا

پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٲکائیا۔ جن بھگت کہن آیا اچ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سانوں نسچے کرا دے سچ، بیہو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ کی ساڈے اندر جاوینگا وس، گھر مندر ڈیرہ لائیآ۔ کی ساڈی کھول جاویں آگھ، نیج نیتر نین درشن پائیا۔ پرگٹ ہوویں پرتکھ، سوچھ سرُوپ دھرائیا۔ دُور دُراڈا سدیاں آویں تھ، بن لتاں پیراں پنڈھ مُکائیآ۔ امرت آتم ویکھینگا جھٹ، رس آگم چکھائیآ۔ جوت کرینگا پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ سُنّیاں جاگدیاں وسینگا ساتھ، ساچا اپنا راہ وکھائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بینگا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اُٹھائیآ۔ اِکو اک دس کے سچا جاپ، ست سرُوپ لینا ملائیآ۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھوکھت وچ لکھیا واک، جو لہنا دینا رہیا چُکائیآ۔ جن بھگتو تسیں میرے مین تھادی ذات، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ کراں کھیل اُپر پرتھی آکاش، گگن منڈل پُری لوء اپنا حُکم ورتائیآ۔ تھادا کایا کھڑا اتم ہون نہ دیواں برباد، بربادی تون پہلے آباد سچکھنڈ کرائیا۔ جس نوں جگت جنم دی بھلی نہیں یاد، آگے بھل کدے نہ جائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تھادا ویکھن آئے حق مزاج، اندر بیٹھے دھیان لگائیآ۔ تسیں سچ پریتی وچ ہونا وسما، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کی دیویں دات، سچ دے سمجھائیآ۔ پُرکھ ابناشی کہے آتم پرما تم جوڑاں نات، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن کی لیکھا لکھیں نال قلم دوات، پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیر پیغمبر سدا رکھاں ساتھ، نیج نیتر سب نوں دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا بے پروا ہیا۔ اچ دی رات کہے مین سناواں گیت، گھر گمبھیر دتی وڈیائیآ۔ پت پریشور تھاکر سوامی کوڑی کِریا بدل دینی ریت، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوڑاسی جیو جنت پرکھنہارا نیت، نیج گھر واسی پُرکھ ابناشی گرہ گرہ پھول پھلائیآ۔ صدی چوڈھویں ربی پت، ویلا وقت نیڑے آئیآ۔ محمد کہے میری پوری ہووے حدیث، جو حضرت ہو کے گیا سُنائیآ۔ عیسیٰ کہے میرے پتا دی مینوں اڈیک، جو جلوہ نور خدائیآ۔ - - - - نانک گوہند کہے اوہ کل کلکی آوے تھیک، تھیکر سب دا بہن وکھائیآ۔ ایکا رنگ رنگا کے ہست کیت، راؤ رنگ اِکو در بہائیآ۔ آتم پرما تم ملن دی دسے سچ تمیز، کوڑی طمع دئے گوائیا۔ سچ پریتی پر پُرکھ دی دسے اِک اتیت، ترے گن لیکھا دئے چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ سرنائی کہے مین بھگتاں جوگی، جگت جوگیشر دئے جنائیآ۔ جنہاں نوں تھاکر ملدا دھر دا چوجی، اوہناں نال

میری گڑمائی۔ اوہ کوڑ کرم دا رہے نہ کوئی روگی، ہوئے دکھ مٹائی۔ گھر وچ گھر اوہناں آوے سوجھی، سمجھ اکو اک رکھائی۔
 ابناشی کرتا دین دیال جن بھگتاں نوں چُکے اپنی گودی، باہوں پکڑ گلے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے
 لئے ملائی۔ گھر ساچے ہندا ویکھیا ملاپ، ملنی ہر کرائی۔ پُرکھ ابناشی گھر گمبھیر بے نظیر نرگن دھار آئے آپ، اکل کل دھاری ویس
 وٹائی۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے اُتار کے جھوٹھے پاپ، دُرمت میل دھوئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے پاٹھ، کایا پاٹھشالا دتی بنائی۔
 جتھے اکو تُوں ہی تُوں ہی دی آواز، دُوچا رنگ نہ کھئے رنگائی۔ جو گیتا گیان رہیا آکھ، اٹھاراں دھیائے دین گواہیا۔ جو کاہن پاؤندا
 رہیا راس، گویاں کاہن ناچ نچائی۔ جو رام پھرے بنباس، سینتا سنگ نبھائی۔ سو ہر گھٹ کرے پرکاش، بیٹھا سوبھا پائی۔ جے جن
 بھگتو بھگون اُتے پورا رکھو وشواس، ہر چرن دھیان لگائی۔ اوہ رہن نہ دیوے کوئی اداس، چنتا غمی دئے کڈھائی۔ گلوں کٹ کے جم
 دی پھاس، لکھ چوراسی گیڑ مکائی۔ سچ دوارے کرے نواس، جتھے اپنا ڈیرہ لائی۔ اکو نور اوتھ پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دیونہار سرنائی۔ جن بھگت کہن پرہہ کلجگ کوڑا، چاروں کُنٹ گھیرا پائی۔
 جیو جنت بنایا مَورکھ مگدھ موڑھا، چتر سُبجان نظر کھئے نہ آئی۔ کیسے نظر نہ آئے تیرا دُھر دا نور، جوتی جوت نہ دے رُشنائی۔ پچناں
 اُترے کوئی نہ پورا، دوست مِتر سجن ساک ٹھگی رہے کائی۔ چار کُنٹ کوڑی کیرپا جوٹھ جھوٹھ مچایا فنورا، کام کرودھ لوہہ موہ
 ہنکار کرے لڑائی۔ تیرے بھگتاں مٹیا سگل وسورا، جو اندرے اندر رہیا کھائی۔ جے تُوں پُرکھ اکل سوامی ستگر پورا، پت
 پرمیشور اک اکھوئیا۔ پھیر کر کے کیرپا ساڈے اندروں ہونجھ دے کوڑا، دُرمت میل دے دھوئیا۔ سیوا کر کے ساڈا ہو مشکورا،
 ساڈی مُشکل اپنی جھولی پائی۔ ایہہ کایا تت تیرا تنبورا، رباب تیرے بتھ پھڑائی۔ جوں بہاویں توں بخش دے اپنا نور، نور نورانہ
 نظری آئی۔ اس دے اندر تیرا چند تیرا اند تیرا بند تیری تریا تیرا ظہورا، تُوں اپنا راگ لے پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا لینا کھلائی۔ جن بھگت کہے تن مٹی لے اپنی رباب، پرہہ تیری جھولی پائی۔ آپے اپنا جان حساب، جنان
 کرماں ویکھ وکھائی۔ پُرکھ اکل کپا میں بن کے سچ احباب، مُحبت لواں کھائی۔ اندر وڑ کے وجاواں رباب، انحد راگ سُنائی۔ ساچا
 نور کر پرکاش، دیا باقی ڈگمگائی۔ گپت ظاہر ہو کے ساتھ، باطن ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر

نال ترائیا۔ مہر نظر پرہ تارن آیا، ٹھا کر سوامی گہر گمبھیر۔ ترے گن لیکھا دئے چکایا، جودھا سورپیر بلدھاری وڈا پیر۔ پاربرہم پرہ
 میل ملایا، کوڑی کیریا کٹ زنجیر۔ ساچا مندر اک سہایا، چوٹی چڑھ کے ویکھے اک اخیر۔ سچ سنگھاسن سوہا پایا، جتھے ہوتے نہ
 کھئے دلگیر۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا نور اک اپایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ باراں چیت کہے
 میری مؤلی رت، بھگت پھلواری ویکھ وکھائیا۔ کھیل ویکھ ابناشی اچت، چیتن سرتی سرب کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہوتے
 خوش، سارا دن وجدی رہی ودھائیا۔ پریم پیار دی ویکھی لٹ، بھگت بھگوان اک دو جے نوں لٹن چائیں چائیا۔ سچ بھنڈارا دوہاں
 کولوں نہ گیا مک، دگنے توں چوگنے نظری آئیا۔ سب نالوں سوہنا چنگا ویکھیا سکھ، مانس منکھ اکو روپ سہائیا۔ دین مذہب دا
 ویکھیا نہیں کوئی دکھ، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ اک آتم تے اک پر ماتم دوسر نہیں کچھ، پردہ اوہلا دتا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان ہویا سہائیا۔ باراں چیت کہے پرہ میری اک دلیل، آشا اپنی دیاں سنائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرے آگے
 اک اپیل، اپرپر سوامی جھولی ڈاہیا۔ تُوں آد جگادی جودھا سورپیر چھیل چھیل، شہنشاہ دو جہان اکھوٹیا۔ تُوں مالک خالق
 خلل خلیل، خداوند کریم نظری آئیا۔ تُوں ابناشی کرتا بے نظیر، نظریہ سب دے اُتے پائیا۔ تیرا حق دوارا انت اخیر، سچکھنڈ ساچا
 سوہا پائیا۔ تیرے حکمے اندر آوندے گر اوتار پیغمبر پیر، جگ چوکرئی سیو کھائیا۔ میں کراں بینتی میرے دستگیر، دُعا جھولی دینی
 پائیا۔ جن بھگتاں دے اندروں ہوئے دی کڈھنی پیڑ، دُئی دا روگ دینا گوائیا۔ جے کرماں دی کالی ہوئی لکیر، نہکرمی صاف دینی
 کرائیا۔ غریب نانا نے چھوٹے بچے ننھے پیاؤنا اپنا سپر، امرت جام مُکھ چوائیا۔ جے بدر سداما شاہ کنگال تارے فقیر، بھیلنی دا صاف کیتا
 نیر، بیراں مُکھ چھپائیا۔ کبیر دے کٹ زنجیر، زویداس دتی سرنائیا۔ ہرناکش نوں دتا چیر، نرسنگ ویس وٹائیا۔ بھنڑی زین کہے
 اوسے کیریا نال تار کے جانا سنگھ وکیل، عقل دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ایہدا سُندر جیون زندگی دا کرنا آپ تعمیر، نیہہ اگلے در رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جوتی جاتے دے وڈیائیا۔ جوتی جاتے دھر دے جگت، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ بھنڑی
 زین کہے پرہ تار دے اپنے بھگت، کیوں نہ مہر نظر اٹھائیا۔ تیرے وچ اگمی شکت، جس دا آد انت نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑ
 کڑیارا وقت، پن تیری کیریا پار کھئے نہ جائیا۔ جو تیرے وچھوڑے ویراگ اندر رہے تڑپ، پرہوں اندر رہیا ستائیا۔ جو امرت میگھ

اپنا برس، بوند سواتی مکھ چوائیا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ لنگھا کے تیری شہنشاہی دا اپہ پہلا آیا برس، برسی بھگتاں دے بنائیا۔ نرویر ہو کے کر ترس، نرویر تیری سرنائیا۔ توں مالک عرش فرش، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ بھگت تاردیاں تیری کرنی وچ کپھڑا پینا فرق، کرنی دے کرتے قدرت دا مالک توں ہی نظری آئیا۔ بھگت ادھارنا تیری ہنکاریاں نال شرط، دوٹاں دُشٹاں کریں جنائیا۔ بھڑی زین کہے ٹھاکر میری تیرے آگے عرض، ویکھیں ٹھوکر لا نہ مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا لیکھے دینا لگائیا۔ بھڑی زینڑیے دیاکواوانگا۔ رت سہنجی زٹری آپ مہکاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، سب توں سچ وکھاوانگا۔ بھگت بھگوان دا سوہنا ہویے سوہبر، آتم پر ماتم جوڑ جڑاوانگا۔ جس برہمے دے کوٹن لنگھ کے گئے منوتر، اُس دی آشا پور کراوانگا۔ جیہڑا گیلاشاں اُتے بیٹھا شنکر، شانت تیس آپ بناوانگا۔ جیہڑا سانگو پانگ ہنڈھائے وشنوں انتر، نیتر نین سرب کھلاوانگا۔ پردہ لاه کے گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ راہ چلاوانگا۔ بھو چکا کے برہم نرتنر، مایا برہم اپنا ڈیرہ ڈھابوانگا۔ جنہاں توں سُنایا اپنا منتر، منتو اوہناں حل کر وکھاوانگا۔ مانس جنم بنا کے ساچی بنتر، بنساولی اک سہاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ دین دیال ویکھ وکھاویگا۔ بھگت سہیلے گر چیلے جوڑ جڑاویگا۔ درگاہ ساچی لے کے جاویگا۔ پُرکھ انبانشی اپنے لیکھے لاویگا۔ بھگت سہیلے بھاگاں والے، بھگون رنگ چڑھاویگا۔ دو جہان جنہاں توں ویکھے، تنہاں توں اگئی رنگ چڑھاوانگا۔ آگے کسے دے رہے کوئی نہ ٹھیکے، ٹھیکے دار دو جہاناں اک بناوانگا۔ جن بھگت کوئی آگے جائے کوئی پچھیتے، ہوئی ہوئی سارے جوڑ جڑاوانگا۔ میرے کول سب دے لیکھے، جگ دے وچھڑے ویکھ وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے کیتے، کتیاں دے حصیدار سب دے اُپر اپنا حکم چلاوانگا۔ بھو ابھید کھول کے بھیتے، بھانڈا بہرم بھو بھٹاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک جڑاوانگا۔ گرہ مندر اک جڑائیا۔ اندرے اندر پڑدا لہیکا۔ کایا ڈونگھی اندھیری کندر، دیپک جوت جگائیا۔ من منوا نہ بھجے دہ دیش بندر، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ بجر کپائی توڑ کے جندر، گنجی اپنا نام رکھائیا۔ جس توں سمجھ نہ سکے کوئی پنڈت، سو برہم وِدیا آپ پڑھائیا۔ گرمکھ بنائے ساچی سنگت، ست ستوادی کھوج کھوجائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک پرگٹائیا۔ گرمکھ بنا کے

ساچی سنگت، ہر سنگت روپ سہائیکا۔ زرگن لا کے اپنے انکت، انگیکار آپ بن جائیکا۔ بھکت سہیلا دو جے در نہ جاوے بن کے منکت، لوڑیندی وست گھر گھر آپ پُچائیکا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈج، اُتبُج سیتج پار لنگھائیکا۔ باراں چیت تیری رات سوہنی پرہات، بھگتاں دا کاج ستجگ دا رواج، پرہہ دا کھیل تماش، آس سب دی پور کرائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا مالک سب دا داس، داسی داس پُرکھ ابناش بن کے سجن سیو کھائیکا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ دھنگالی تون چل کے پرہاس وچ ★

پتھر روڑے دہہ کابی بولی کڑک، اپنی حالت رہی جنائیا۔ اوہ بے پرواہ پرہو بے ترس، سری بھگوان تیری کھیل سمجھ کھے نہ آئیا۔ چھوٹے وڈے نکے بچے تیرے پریم دے بدھے کنڈیاں اُتے پیر دھری جاندے ندھڑک، آگے پچھے کھبے سجے چلن پندھ مکائیا۔ تون مالک والی عرش فرش، تیری کھیل نظری آئیا۔ ساڈی اک بینتی بھگتاں واسطے اپنی بنا دے سدھی سڑک، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ تیرے اُتون دی لنگھن نالے کرن درس، انتر آتم خوشی دے دکھائیا۔ ایہہ وی گوہند نے ماچھوواڑے لائی سی اک شرط، پُرکھ اکال نال گندھ گیا پوائیا۔ جس ویلے میں پھیر آیا پرت، تیرا سنگ نہائیا۔ پرہاس وچ اُلٹا لیٹانگا اُپر دھرت، سوہنا آسن لائیا۔ پیاریاں دے پریم دا پورا کران گا فرض، مان شان تان سرب مٹائیا۔ ککھان کنڈیاں دی سن کے عرض، منسا مرضی پور دکھائیا۔ کیوں، مینوں بھگتاں دی غرض، غرض دا ماریا پھراں تھائیں تھائیا۔ دکھیاں دی درد، دیناں دا سہائیا۔ جیہڑا پچھلا دینا قرض، اوہ وی رہیا چُکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان ویکھنہارا پچھلی فرد، فیصلے سارے رہیا کرائیا۔

کڈی پیاری چرناں دی دھوڑ، بھگتی رنگ رنگائیا۔ پریم دا سچا نور، پیار دا چند چمکائیا۔ گرمکھاں دی آسا پور، دکھیاں دا دکھ وندائیا۔ باضراں دا حاضر حضور، پاتشاہاں دا پاتشاہ شہنشاہ مزدوراں دا مزدور، سیوکان دا سیوک، سیوا رہیا کھائیا۔ جنم کرم دا لیکھا میٹ ضرور، کوڑی کرپا رہیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ دھرتی کہے اوہ میرے پچھلے ماہی، مُحبت تیری یاد آئی۔ تُوں جنگلاں بیلیاں دا راہی، رہبر دو جہان اکھوائیا۔ بس کر تینوں ویکھ کے گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے شوڈائی، اپنا مان رہے مٹائیا۔ کی بھگتاں نال مل کے ریت چلائی، بھگون اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ لاگوں کہے آہ سُکا تیل، بینتی سچ سنائیا۔ گوبند تُوں ہی سچ وسیلہ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ اُتوں ویکھ روندا امبر نیلا، چھہر اک لگائیا۔ تیرا گرمکھاں پچھے جینا، زندگی بھگتاں دی بنائیا۔ پریم دے اندر نونا، ایہو تیری وڈیائیا۔ پریم پیار دا رس پینا، ترکھا جگت گوائیا۔ نانا چھڈ کے لوک تینا، ماٹی خاک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھائیا۔ تیل کہے جس ویلے میں بھگتاں بیٹھاں ویکھیا جُہدا، جو ننگے پیریں چلے پاندھی راہیا۔ میں اوہناں کولوں پُجھدا، کیوں ایویں ہوئے شوڈائیا۔ تہاڈا درد نال نہیں کچھ دکھدا، مینوں دیو سمجھائیا۔ اوہناں ہس کے کہا سائوں سماں ملیا سوہنی رت دا، ویلا وقت خوشی منائیا۔ بے شک بہاویں تُوں سائوں تکھا منہ کر کے جُہدا، سائوں دکھ نہ لگے رائیا۔ ساڈا نانا بنیا پیو پُت دا، نال چلیئے چائیں چائیا۔ جے ہویوں ساڈا دردی دکھ دا، آپے دو گواہیا۔ ایہہ کوئی پردہ اوہلا نہیں لک دا، ستمکھ لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا بھاگ، گرمکھاں دا ویراگ، ویراگی ہو کے آپے پور کرائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پنڈ جھنڈے ضلع جموں ساچا ستسنگ اُپدیش ★

ہر ہر شب سدا اکم، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے دکھائیا۔ جس وچوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں ملے دھن، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ زرگن دھار سرگن ہو کے لوک مات آون چل، کایا چولا پنج تہ ہنڈھائیا۔ اوسے نام دے ادھین وشن برہما شو کہنا رہے من، سر

سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک جنائیا۔ ساچا نام آد جُگادی اِکو آد، آد پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ جس دے نال برہمنڈ کھنڈ رچے برہماد، پُری لوہ آکاش لئے بنائیا۔ جُگ چوکرئی نرگن سرگن دے کے دات، وست امولک سچ ورتائیا۔ وست امولک پا کے جھولی بھیو ابھیدا دس کے اپنی گاتھ، نرور پُرکھ کری پڑھائیا۔ جس ساچے نام دی ہئے چل رہی سی بات، جو نانک نرگن سرگن سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ ساچا نام دیوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش، اُس دا شبد دُھن شنوائیا۔ جس دا لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتبھج سیتج اندر واس، نواس اپنا آسن لائیا۔ من مت بُدھ جس دی سیوک داسی داس، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کایا مندر اندر سُکھمن ٹیڈی بنک ایڑا پنگل سب نوں پُجھدی اوکھی گھاٹ، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ ستگر پورا شبد سوامی انترجامی میٹنہارا اندھیری راتی، ساچا نور چند کرے رُشنائیا۔ کوئن کوٹ سادھ سنت رسنا جہوا بتی دند شاستر سمرت وید پُران گیتا انجیل قرآن پڑھدے گاتھی، کلمہ کلام کائنات سرب سُنائیا۔ بن صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دیاں اندر وڑ کے مارے کھئے نہ جھاتی، دیا جگائے کھئے نہ باقی، بحر کپائی پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر شبد اک سمجھائیا۔ ستگر شبد اک اتینا، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ کیسے بتھ نہ آئے مندر مسیتا، شودوالے مٹھ گرو دوار رہے گُرائیا۔ جو وسیا اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں سوبھا پائیا۔ جو ستگر ساچے کرے سچ پریتا، پریم پریتی اک رکھائیا۔ سو پردہ لاه کے دیاکما کے گھر ملا دئے سجن میتا، آتم پرما تم پرما تم اپنا رنگ وکھائیا۔ وِدیا ودھانت شاستر سمرت کہانی بانی جگت وسیقہ، وصیت کر کے سب نوں رہے سمجھائیا۔ بن ستگر کوئی نہ دسے اصل اصلیتا، وچھڑی رُوح شبدی میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل کرائیا۔ جُگ جُگ ستگر ساچا ایک، شبدی شبد اکھوائیندا۔ نانک جس دی رکھی ٹیک، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا ویکھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ کر کرپا جس بھگت سہیلے بُدھی کرے بیک، کوڑی کرپا ڈرمت میل دھوائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ وکارا پرے ہٹائیندا۔ سرت سوانی شبد ہانی پھڑ کے لے جائے اپنے دیس، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ وشن برہما شو نیوں نیوں کرن آدیس، دھئے جوڑ واسطہ سرب پائیندا۔ ہر کا شبد کوئی رسنا جہوا بتی دند والا نہیں کھیل، من مت بُدھ چترائی وچ

کدے نہ آئیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے پنڈت پاندھے مُلا شیخ، پڑھیاں بھیکو کھئے نہ آئیندا۔ بن ستگر کریا ہر شب سوامی نیج نیت لئے کوئی نہ
 ویکھ، سوچھ سرُوبی درس کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، سو سہجے میل
 ملائیندا۔ ستگر سچا صاحب سوامی، آد جگادی اک اکھوائیا۔ جس دی صفت صلاح چارے کھانی، چارے بانی چاروں کُنٹ رہی
 جس گائیا۔ جو گھٹ گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ اُس دی منزل جگت جہان دُور دُراڈی، نیت نیناں ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ پورا ستگر ملے مہر نظر نال کر دیوے آسانی، بن پوڑی ڈنڈے پار چڑھائیا۔ من منسا آپ دے جائے اپنی قُربانی، ہنکار وکار
 رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت بوندِ نچھر جھرنا جھرا کے پیائے ٹھنڈا پانی، سانتک ست دئے کرائیا۔ گارڑو مانتری رہے نہ کھئے اوتھے ودوانی،
 ودیا کم کیسے نہ آئیا۔ دُھردرگاہی بے پرواہی شبدا صلاحی جنہاں اُپر کرے آپ مہروانی، سو محبوبُ مُحبت وچ مقامے حق سچکھنڈ
 دوارے دئے ملائیا۔ ستگر کہے لکھن پڑھن دی نہیں لوڑ، میرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جس ویلے چاہاں سُرتی شبدا نال دیواں جوڑ،
 جگت وکار نہ کھئے اٹکائیا۔ کران پرکاش اندھ گھور، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھیکو چُکا کے تور مور، پر ماتم آتم وچ سہائیا۔ چوٹھے
 پد توں آگے آواں چھوڑ، جنھے شبدا راگ دُھن نظر کھئے نہ آئیا۔ ست پُرکھ نرنجن اگم اتھاہ بے پرواہ اپنے لے جائے کول، جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا نرگن دھار کر پیار، جوتی جوت ملائیا۔ ستگر پورا صاحب سوامی جگ چوکرئی کرے کھیل اپار، کرتا پُرکھ کرنی دا مالک
 خالق پرتپالک ہو کے بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ نانک کہا سچ، ست ستوادی گیا جنائیا۔ جنان چر ملے نہ پرہہ سمرتھ، شوہ
 دریائے بیڑا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ کوئن کوٹ ونجھ مہا نے گئے تھک، کھیوٹ کھیٹے تٹاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ کوئن کوٹ رسنا جہوا بئی دند نام
 لئے رٹ، سُن سادھ اندر کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ کوئن کوٹ سپس چہار گئے گھت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بھجن واہو داہیا۔ کوئن
 کوٹ ستھر بیٹھے گھت، آپ اپنا گئے مٹائیا۔ بن ستگر پورے پرہہ نوں ملن والی کھلی کیسے نہ آگھ، پرتکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ شبدا گرو
 گردیو سوامی سب دا پورا کرنہارا حق، حق حقیقت وچوں کھوج کھوجائیا۔ جو نانک گیا دس، اوہ کیسے نہ آوے ہتھ، چاروں کُنٹ
 رہے نٹھ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انتر دا آتم مالک پرتپالک اکو نظری آئیا۔ شبدا گرو کہے
 جے سُرتی دا کرنا ملاپ، شبدا جوڑ جڑائیا۔ پھیر بھل جاؤ آیا آپ، مٹے بھرم کی کائیا۔ چھڈ دیو کوڑے ساک، کام کرودھ لوہہ موہ

ہنکار نانا لینا ٹڑائیا۔ جھگڑا مک جائے سماج، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ من منوآ اتار لو اپنے گھاٹ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بدھی بیک نال اکو سمجھ لو واک، بہتا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دا ستگر اندر آتم وسیا پاس، جوت سروپی جوتی ڈگمگائیا۔ سدا سدا سد وسے ساتھ، وچھوڑا آگے نہ کھئے رکھائیا۔ اوہناں دی لیکھے لگے پڑھی گاتھ، جنہاں دے اندر وڑ کے منزل چڑھ کے سچ دوارے کھڑے نو دوارے لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ سرتی کہے میں کی دساں، دسن والی کہانی نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے روواں نالے ہساں، دوویں رنگ وکھائیا۔ باہر والیاں سمجھ نہ سکیاں اکھاں، اندروں اکھ نہ کیسے اٹھائیا۔ میں چاروں گنٹ تگاں، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ میں پھر کے آئی مدینہ مکہ، تیرتھ تٹاں اتے پھیرا پائیا۔ میں ویکھیا چوڈاں لوک چوڈاں ہٹاں، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ میں پوج کے ویکھے پتھر اٹاں، پُستک پڑھ پڑھ اپنا وقت لنگھائیا۔ سکھ سکھ ہٹی جگت ودیا ساچی سکھا، چوڈاں ودیا نال کری کُرمائیا۔ پر شبدا سوامی ملیا نہیں ساچا پتا، جو پت پرمیشور اپنے نال ملائیا۔ نرگن نیرویر نراکار نرآدھار ہو کے کرے بتا، سچ پریتی اپنے نال جُڑائیا۔ پڑھنا لیکھنا جگت کہانی قصہ، بن ستگر پورے قسمت سکے نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ساچا مندر دئے سہائیا۔ سرتی کہے میں سرت نرت نال، انسرت دیاں جنائیا۔ نرت سرت دوویں بے حال، بہل ہو کے رہی کُراٹیا۔ جنان چر شبدا گرو نہ ہونے دیال، لیکھا کال نہ کھئے مکائیا۔ رائے دھرم نہ ہونے زوال، چتر گیت ڈیرہ نہ کھئے ڈھابھیا۔ ساچا مئے نہ کھئے سوال، آسا منسا پور نہ کھئے وکھائیا۔ سرتی کہے میں شبدا گرو بنا ہوئی کنگال، میری قیمت جگت نہ کھئے پائیا۔ جنان چر ست سروور وچ نہ دئے نہال، ہنس کاگ نہ روپ وٹائیا۔ اوناں چر سچکھنڈ دوار نہ ملے سچی دھرم سال، ساچے مندر سوہنا کھئے نہ پائیا۔ نانک ودیا شبدا دھار جوت نرنکار، سرشٹی نوں گئی سکھال، ایشٹ اکو بے پرواہیا۔ سرت کہے مینوں سارے تھاون تھائیں چڑھاؤندے، اپنا زور لگائیا۔ کوئی اندر وڑ کے دھیان لگاؤندے، آسن سوہنا ہیٹھ وچھائیا۔ کوئی رسنا جہوا نہیں بلاؤندے، اجپا جاپ رہے گائیا۔ کوئی جل دھارا سپس وگاؤندے، تن ماٹی ٹھار وکھائیا۔ کوئی خاک تن رماؤندے، اودھوت روپ وٹائیا۔ کوئی پڑھ پڑھ ودیا جگت سناؤندے، کتھا وارتا نال رلاٹیا۔ کوئی گھر گھر گرو روپ وٹاؤندے، بھیکھادھاری اپنا بھیکھ دسائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو گرو جو شبدا گر جس نوں آد جگاد گر

اوتار سیس نواؤندے، پیر پیغمبر اوسے دا کلمہ اوسے دا نغمہ اوسے دا نعرہ لائیا۔ بن ستگر سرتی کہے میرے وچ نہ کوئی ساؤندے،
 سمندر دا قطرہ قطرہ سمندر وچ نہ کھئے ملائیا۔ - - - - جس نام دی صفت صلاح، کہانیاں بانیاں ربیاں سنائیا۔ اوہ سب دا مالک
 ملاح، بے پرواہ اکھوائیا۔ کیسے نے رام واپگرؤ اللہ کہا خدا، کوئی حضرت کہہ کے سیس نوائیا۔ کہن والے سارے اوہنوں کر کے گئے
 الوداع، آپ اپنا پنج تت چولا جگت تجائیا۔ اُس دے نام دی صفت سارے گئے لکھا، ساچا نام ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ اوہ نراکھر جو
 سارے اکھر ربیا بنا، اوسے دی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ نام پُرکھ اکال دین دِیال جس مُرشد دی جھولی دیوے پا، اوہ مُریداں لئے ترائیا۔
 نانک دی بانی اوہناں دی گواہ، شہادت رہی بھگتائیا۔ سب دا مالک سرتی دا ملاح، مکتی چرناں ہیٹھاں دیوے دبا، اٹھدی لہر
 دی دھار وچ لئے ملا، شبدي جوت وچ جائے سما، نؤر نؤر وچ رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن
 وکھاوے اپنا در، در دروازہ غریب نوازا کایا مندر اندر ڈونگھی کندر پردہ دئے اٹھائیا۔ سرتی کہے جس ویلے میں ہوئی ہوئی تُردی، نؤ
 دوارے پندھ مکائیا۔ مینوں یاد آوے اوس سچے گر دی، جو ستگر حکم سنائیا۔ میرے انتر اک آسا پُردی، جو پچھلے فرنے
 دیوے بند کرائیا۔ میں اوٹ رکھی دھر دی، منزل چڑھنا چائیں چائیا۔ میں من دے آکھے کدے نہیں مُردی، ٹیڈھی بنک نہ کھئے اٹکائیا۔
 میں آواز منگاں اوس ناد اگئی سُر دی، جو اٹھے پھر کایا مندر اندر دُھن آتمک راگ سنائیا۔ اوتھے بنک ٹیڈھی کوئی لوڑ نہیں، راگ ناد
 تال نہ کھئے وجائیا۔ اوتھے اک دوجا کوئی ہور نہیں، ٹھگ چور یار نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پرکاش اندھ گھور نہیں، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ برہم پاربرہم اک ڈور صحیح، لڑی لڑی نال جڑائیا۔ جنہاں ویکھیا پیکھیا اوہناں ایہہ سچ کہی، نانک گیا سمجھائیا۔ جنہاں
 دی گل ایتھے دی ایتھے رہی، اوتھے دی اوسے دے ہتھ وڈیائیا۔ سرت کہے میرا ستگر سنگ میں اکلے نہیں، جو میرا بھنڈارا ربیا
 وکھائیا۔ میرا لیکھا سنے نہ کوئی کڈھ کے وہی، دیونہار نہ کھئے سزائیا۔ جس دی اوسے دی انت جھولی پئی، پیا پریم وہی نظری آئیا۔
 جس نالوں وچھڑی اوسے گٹھ لئی، بیٹھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ
 کھائیا۔ ستگر پورا مہر نظر نال دیوے تار، اپنی دیا کھائیا۔ بن منزلوں ساچی منزل دیوے چاڑھ، اشارے نال پار کرائیا۔ منتر فرنا
 دے کے کوڑی کِریا میٹ دیوے دھاڑ، کایا مندر اُجاڑ پرہاس گلشن رُت شہنشاہ دئے بنائیا۔ اوس مندر اندر دیوے واڑ، جتھوں سکے

نہ کھئے نکال، لکھ چوڑاسی پھند دئے کٹائیا۔ جنہاں دے اُپر ہو گیا دِیال، اوہناں دا لیکھا چُھٹ گیا کال مہاکال، سر نہ سکے اُٹھائیا۔ کایا مندر اندر سُہا کے سچّی دھرم سال، دیا باقی کھلاپاتی اِکو بال، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ سُرتی کہے مین اوس دے جاواں نال، جو شاہاں دا شاہ کنگالاں دا کنگال، مالکاں دا مالک والی دو جہان، ایتھے اوتھے یرگن سرگن دوویں دھار کرے پرتپال، مہروان اپنے در بہائیا۔ سُرتی کہے گرُمکھو جے کرنا ہووے سچّا ستسنگ، سنگت رُوپ وٹائیا۔ پورے ستگر توں پہلوں اِک منگ لُو منگ، پریم پریتی اپنی جھولی پائیا۔ چرن دھوڑ نہاؤ کنگ، دُرمت میل دُھوائیا۔ پریم پیار دا گاؤ چھند، تُوں میرا مین تیرا دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے اندر اُس دا ڈاہو پلنگ، ساتھی ساچا لُو بنائیا۔ پھر نو دوارے ساچے جاؤ لنگھ، ادھ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سُن دے جاؤ سُناندے جاؤ اگتی چھند، جو سنسا رہیا مُکائیا۔ اندھیر غبارے آگے ویکھو تُو ری چند، سُو رچ باراں نہیں کوٹن کوٹ توراں دا نُور نظری آئیا۔ ایہہ اِک دو تے گیاراں، ایہہ نکیاں نکیاں سادھاں سنتاں دیاں واراں، باراں سُو رچ اِک مہاپُرشاں دا نکا جہا اشارہ، اُس توں آگے وڈا دوارا، جتھے بیٹھا ہر یزنکارا، کوٹن کوٹ آتما پرماں اپنے رنگ وچ رنگائیا۔ کوٹن کوٹ وسدے گرو اوتارا، پیر پیغمبر سجدے کرن کر کر نمسکارا، بھگت بھگوان اِک دُو جے نال کرن پیارا، گرُمکھ جوتی جوت تُوں کرن اُجیارا، گرُسکھ ویکھن بنا پون اگتی ہلارا، پُرکھ اکال دین دِیال دُھر دھامی شبد انعامی نہکرمی سب دا مرمی، آد جگادی دھرمی، ساچی بخشے اِک سرنی، سُر ت سوانی ملائے شبد ہانی، لیکھا چُکائے جگت جہانی، پار لنگھا کے پد نربانی، جوت اپنی وچ ملائیا۔

بڑا امرت وسیا، جنہاں نوں امرت پیاس۔ اوہناں نوں آوے رسیا، جو ستگر دے بیٹے داس۔ اوہ گرُمکھ کایا مندر آیا بسّیا، کھیل ویکھی پرتھی آکاش۔ گگن مندلاں برہمنڈاں کھنڈاں وچ پھرے نٹھیا، بجر کپائی کھلیا ہاٹ۔ مٹ گئی زین اندھیری مسیا، گھر سچ ہويا پرکاش۔ آتما نے پرماں نوں مل کے اپنا حال دسیا، کیوں بیٹھا رہوں پُرکھ ابناش۔ مینوں واسنا جگت گرسیا، کوڑی کیریا اوسے دے ساتھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن ایتھے اپنے درس دا لیکھے لگے سواس سواس۔ امرت کہے ہوئی ساچی ورکھا، بانی امرت نظری آئیا۔ نہ ہرکھ سوگ رہیا، پایا سچّا درسا، دید عید چند رُشنائیا۔ جیوں وچ زندگی دا نام لین دا پہلا

پرچہ، کوئی گرمکھ وِرا مُشکل حل کرائیا۔ شاستر سمرت کردے چرچا، اکھراں والی دسن پڑھائیا۔ اوہ گرمکھو بن ستگر پورے کوئی نہیں بجھدا خرچہ، ساچی وست نام امولک گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ بر، آپ اپنی کیریا کر، امرت دی دھار، نجھر دا پیار، اکو رس وکھائیا۔ امرت کہے میری ورکھا اپار، اپرمپر رہیا وسائیا۔ جنہاں اُتے میری بوند ڈگ پئی اک وار، اوہ وارتا پچھلی گئے بھلائییا۔ اہناں دی منزل مُک گئی دُشوار، اؤکھی گھاٹی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ گھر سجن سوامی ٹھاکر شبد گرو مل گیا یار، یارانہ ساچائے لگائیا۔ اندر دا کھوجی پریم دا چوجی ویکھنہارا نو دوارے توں باہر، شاہ رگ توں اُتے بھگت اٹھائے سٹے، جنہاں دے امرت چوئے مُکھے، ترشنا جگت مٹائیا۔ اوہ سنت سہیل گرمکھ ہو گئے سُچے، اہناں دے اندر دئی دویت کوڑ کڑیاں نہیں رہندے عُصّے، اکو صاحب ستگر سچ سچھے، اگلے پچھلے پینڈے مکے، جو امرت چکھ امرت رس پائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ فرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے ★

جن بھگت پائے پرہ دی سار، سار بھگتاں پرہو اپنی آپ جنائیندا۔ ایہو کھیل لیکھ لیکھن دسن توں باہر، اوہ جانے جس نوں دیا کر وکھائیندا۔ جے کبیر نہ پاؤندا سار، ڈھولے پریم دے کون سنائیندا۔ بھگوان نہ دیندا ادھار، پردہ کون کھلائییندا۔ سانجھا نہ بُندا پیار، راگ کون الائیندا۔ درساؤندا نہ دربار، درد کون وندائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں وریاں بھگتاں نوں بنھاؤندا اپنا اعتبار، باقی خالی ہتھ رکھائیندا۔ جنہاں ملیا اہناں نوں دسیا حقیقی یار، نعرہ حق سنائیندا۔ جنہاں دے آیا دوار، اہناں دے دو جہان نام وڈیائیندا۔ پُرکھ اکال کدے نہیں بنیا غدار، بے مکھ ہو نہ مکھ بھوائیندا۔ جنہاں بھگتاں سنگ پالیا پیار، انت اہناں نال نبھائیندا۔ ایہہ سب کچھ اوسے دے اختیار، جو آخر توں آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ ایسے کر کے کوئی ارباں کھرباں وچ بھگتاں دا نہیں شمار، تھوڑے جوڑے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جنہاں دتا اپنے درس دا دیدار، تنہاں دید عید اک چند رُشنائیندا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں پُرکھ اکال ہو کے بدلیا تھوڑا اپنا وبار، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اک دو چار بدلے جن بھگتاں دی بنا کے قطار، ہر سنگت روپ وٹائیندا۔ اپنی دس کے گفتار، شبدي بخش کے دھار، آتم پرماں جوڑ جڑائیندا۔ ستیاں نوں کر کے خبردار، رُٹھیاں نوں میل کے نال،

اپنے راہ چلائیندا۔ سجنّان دی سُرَت سنبھال، گُرمکھ بنا کے لال، اپنی گود اُٹھائیندا۔ بوہاری ہو کے کر وبار، جوتی جاتا بھیکھ نیار، لوک مات کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے دی پاون سار، سارتھی مہاسارتھی وِدیارتھی اپنے لئے پڑھائیا۔ نرگن نُوَر جوت نرنکار، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی ویکھے وگسے ویکھنہار، مالک خالق پھیرا پائیا۔ لیکھا جانہارا نر نار، نر نرائن سچّا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا رنگ وکھائیا۔ بھگت بھگوان سار جاون پا، پلُو پلُو نال گنڈھائیا۔ سانجھا مل کے ڈھولا لینا گا، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ آتم پرما تم دا ہو جائے سچ ویاہ، جگت نکاح دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شہادت آپے دئے بھگتا، دُھر دا حُکم منائیا۔ بھيو ابھیدا اک کھلا، دُھر گھر دا راہ جنائیا۔ بھگت بھگوان اکو کرن صلاح، ست سچ سچّی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگا جُگنتر اپنا کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے دی سار پاؤندے، سمجھے نہ جگت لوکائیا۔ گرہ مندر ساچے آسن لاؤندے، تن ماٹی سوہنی سیج سہائیا۔ اک دُو جے دا درشن پاؤندے، نِج نیتر اگھ کھلائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ڈھولا گاؤندے، وجدی رہے ودھائیا۔ جگت جہان کولوں نہیں شرماؤندے، بے پرواہی وِچ سمائیا۔ پریم پریتی نال اک دُو جے تُوں مناؤندے، رُٹھا رہن کھئے نہ پائیا۔ ست ست کہہ کے سیس نواؤندے، اک دُو جے اگے جھک جھک خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں بخشنہار سچّی سرنائیا۔ سار نہ پاؤندا جے بھگوان بھگت، جگت ملدی نہ کھئے وڈیائیا۔ کون دسدا سرشٹی تُوں مالک عرش، فرشاں اُتے کھیل وکھائیا۔ غریباں دی ونڈے درد، دُکھیاں دا بھوئے سہائیا۔ شرع دی کوڑی کرد، مذہب قصائیاں تون دئے سٹائیا۔ میٹ کے عُبار گرد، ساچا نُوَر کرے رُشنائیا۔ جُگ چوکڑی کڈھ کے فرد، فیصلے کون سنائیا۔ گر اوتاراں منّ کے عرض، حُکم رسیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کرتا کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگوان جے سار پا نہ کھلدا پردہ، اوبلا اندر نہ کھئے اُٹھائیا۔ بھگت کِس دا ڈھولا پڑھدا، کِس دا نام دِھیائیا۔ کِس دی سیجے چڑھدا، کِس دے مندر خوشی رکھائیا۔ کِس دا ہو کے بردا، سیوا سچ کھائیا۔ کِس دی سرن پڑدا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کِس تُوں مالک بناؤندا اپنے گھر دا، کُنجی جندا اوسے کولوں کھلائیا۔ کِس تُوں آتم ہو کے پرما تم رُوپ وردا، کنت سہاگی کون ہنڈائیا۔ کون سمنکھ ہو کے کھڑدا، ست سروپی درس کون کرائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جو

بھگتاں اپنا بہیت دئے جنائیا۔ ایہ فُرنہ اِشارہ اوس آگھ دا، جیہڑی جگت نیتراں توں پچھے رکھی چھپائیا۔ جس دوارے اندر وسدا، اوسے دا مندر دئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچر کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جے بھگت بھگوان سار پا نہ چکاؤندا اوبلا، راز آپ گھلائیآ۔ کون سِری بھگوان دا بن دا گولا، چاکر رُوپ وٹائیا۔ کون گاؤندا ڈھولا، راگ دُھر درگاہیا۔ کون کھندا مولا، مولا ہر گھٹ تھائیا۔ پھیر لکھ چوراسی اندر پیا رہندا رولا، بہر بھلیکھا دُور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل اولڑی اپنی آپ چلائیآ۔ بھگوان کہے جے میں بھگتاں راز نہ دساں، تاک بند گھلائیآ۔ پھیر میں کھدے گھر وساں، کس نوں مل کے خوشی وکھائیآ۔ کس دے نال ہساں، کس نوں گود اٹھائیآ۔ کس دے نال ملاواں آگھاں، کس نالوں ہووے نہ کدے جدائیآ۔ کس دے آگے اپنا پریم سٹاں، جھولی کس دی پائیآ۔ کس دا پریتی والا جو بن لٹاں، اپنے انگ لگائیآ۔ کس نوں جام پیاواں گھٹاں، امرت رس چوائیا۔ کس دے اندروں شبدي دھار ہو پھٹاں، سولے راگ الائیآ۔ کس دے بھاگ لگاواں جُسا، جسم تن خاکی سوہیا پائیآ۔ کس نوں حال مُریداں والا جا کے پُچھاں، مُرشد کس دا اکھوائیا۔ جے بھگت بھگوان دا وبار نہ کراں تے پھر سارے کہو پرہہ دا پینڈا مُکا، نہ دین نہ دُنی نہ دُھنی دا مالک کھئے اکھوائیا۔ نہ کوئی پیو نہ رہ جائے پُتا، نہ کوئی دھن جنیندی مائیآ۔ ایہو بھیو آد جُگاد رکھیا گجھا، دُسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیآ۔ سِری بھگوان ایسے کھیل اندر رُجھا، جُگ چوکرئی کیوں بھگتاں لوان ملائیآ۔ سرِشٹی واسطے بنیا رہے گونگا، گُرمکھاں واسطے اپنا ساچا راگ جنائیا۔ اک بھگت اوس دا سچا پیار لکھ چوراسی نوں اُس دا تھوڑا جہا حصّہ جھونگا، ایہو وست ورتائیآ۔ باقی سب نوں پھوکا مار کے ٹھونگا، ٹھوکر وچ رکھائیآ۔ بہاویں سب دے اندر کوندا، بول بول نال پرچائیآ۔ پورا لیکھا کوٹاں وچوں کیسے بُت رُوح دا، جس نوں اپنا رنگ چڑھائیآ۔ اوس نوں اپنا آپ جنا کے کھیل وکھا دئے ہوہو دا، آپ اپنے وچ ملائیآ۔ ایہو لہنا ایہو دینا پُرکھ اکال ساچے ستگرُو دا، جو شُرُوع دا لیکھا دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سِر اپنا ہتھ رکھائیآ۔

☆ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ سائیں داس دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

مہر نظر تراؤندا جاوے، نظر نظر نال ملائیا۔ رحمت فضل کھاؤندا جاوے، مالک خالق بے پرواہیا۔ اصل وصل کراؤندا جاوے، آتم سیج ہنڈھائیا۔ بھگتاں دی ساچی نسل بناؤندا جاوے، دُھر دا رنگ رنگائیا۔ مل کے وسنا راہ جناؤندا جاوے، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ پریم پریتی اندر ہسنا سکھاؤندا جاوے، چنتا روگ مٹائیا۔ ستگرؤ دوارے ٹھہنا سمجھاؤندا جاوے، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ستگر سرنائی ڈھٹھنا سمجھاؤندا جاوے، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھائیا۔ دُور دُرائے وسدیاں پار لنگھاؤندا جاوے، ٹلے ٹیبیاں کھوج کھوجائیا۔ کاپیاں بیلیاں لیکھے لاؤندا جاوے، اٹاں روڑیاں توڑ نہائیا۔ سوہنیاں دا سوہنا وقت سہاؤندا جاوے، گر مکھاں نوں گر گر روپ جنائیا۔ روندیاں نوں ہساؤندا جاوے، دُھر دا میلا کر کے میلے اوہ ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دیا کھائیا۔ مُردیاں نوں جواؤندا جاندا، جیون جُکت جنائیا۔ سُنّیاں نوں اٹھاؤندا جاندا، شبد ہلونا لائیا۔ رُسیاں نوں مناؤندا جاندا، پھڑ باہوں رہیا اٹھائیا۔ رُڑھدیاں نوں تراؤندا جاندا، بیڑا شوہ دریا پار لنگھائیا۔ بھلادیاں نوں راہے پاؤندا جاندا، آپ بن کے پاندھی راہیا۔ رحمت مہر برسواؤندا جاندا، دیادرشٹی اک جنائیا۔ کال پھاس دا پھاس کٹاؤندا جاندا، پریم پھابی اپنی نال رکھائیا۔ ماڑیاں چنگیاں دا اکو رنگ رنگاؤندا جاندا، جو چل آئے سرنائیا۔ پاپی اپرادھی تاری جاندا، دیاوان دیا کھائیا۔ جگت جنم دا جے کوئی تھکا ماندا، پھڑ کے بیڑے لئے چڑھائیا۔ جو اندروں اک وار دھیان لگاندا، اوس دا لیکھا دئے مکائیا۔ بھاویں نظر کیسے نوں نہیں آؤندا، ہر گھٹ ویکھنہارا بے پرواہیا۔ گر مکھ پیارا اس نوں بھاؤندا، پریتی اوہناں نال لگائیا۔ سرشٹ سبائی جگت تجاؤندا، بیٹھا پٹھ وکھائیا۔ سمیاں وچوں سماں سہاؤندا، رُتاں وچوں رُتری رہیا مہکائیا۔ مہروان ہو کے جس پاسے اپنا نین اٹھاؤندا، نرائن نہ ہو کے اپنی اکھ بدلایا۔ اُجڑے کھپڑے سرب وساؤندا، گھر گھر بھاگ لگائیا۔ ایہو جہا پریشور جگ چوکرئی کدے نہیں آؤندا، جو بن سدیاں پُچھیاں سب نوں پار لگائیا۔ کرتا قیمت کوئی نہیں پاؤندا، حصّہ جگت نہ کھئے ونڈائیا۔ جو جن سرنائی ڈھپہہ کے سپس نواؤندا، تِس دا سپس جگدیس اپنی جھولی پائیا۔ جنم جنم دی بھل بخشاؤندا، بخشش اپنے بتھ رکھائیا۔ جنہاں دوباگناں نوں کوئی نہیں پرناؤندا، اوہناں نوں اپنے کٹھ لگائیا۔ اوس دوارے بھاؤندا، جتھے اوہناں دا مکھ ویکھن کھئے نہ جائیا۔ سوہنا کنت سہاگ اکھاؤندا، دُھر دا مالک شہنشاہیا۔

سچکھنڈ دوارے آپ وساؤندا، سچ سینگھاسن دئے بہائیا۔ دوس رین نہ کھئے ونڈ ونڈاؤندا، آد جگاد جگ چوڑی اپنے انگ لگائیا۔ دھرتی کہے کی میں ویکھیا رابی، رہبر نور خدائیا۔ دو جہاناں دا بن کے مابھی، مُحبت وچ پھسائیا۔ جس ویلے اُس دا روپ انوپ میری نظری آئی، بے نظیر اپنا نور دتا چمکائیا۔ میں حال دُبائی پائی، بہڑی بہڑی کوک کوک سنائیا۔ یائے کی ہویا کدھروں آگیا دُھردرگاہی، سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پائیا۔ جو بیلیاں وچ چیردا جائے دہہ کابھی، ککھان اُتے سوہنی سیج سہائیا۔ جے کتے کوئی ایس دی بُندی مائی، ایہدا ویکھ کے دُکھ اپنیاں نیناں نیر دندی وپائیا۔ ایہدی دہہ دی بے پرواہی، جیہڑا بالیاں نڈھیاں اپنے اتوں دتا لنگھائیا۔ اتوں نہیں لنگھائی ایہہ بیڑے رہیا چڑھائی، جس دا ونجھ مہانا ہتھ کسے نہ آئیا۔ دھرتی کہے سارے رل مل دیو ودھائی، وادھا کر کے ہر سنگت اپنے نال رلائی۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پریمی دیوی دے گرہ پنڈ جھنڈے ★

نی سئیو پرہہ آیا چھیل چھبیل، سوہنا بانکا جونونتا پھیرا پائیا۔ چھڈ کے امبر نیلا، دھرتی دھرت رہیا سہائیا۔ پریمیاں دا بن وسیلہ، گرمکھان رہیا وڈیائیا۔ بھگتاں دا بن قبیلہ، بنس سرہنس رہیا سہائیا۔ سب دی اندروں بدل کے دلدار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سہاون آیا رت شبد چیت بسنتی رنگ رنگیلا، پاتشاہاں دا پاتشاہ دین واسطے نہیں کمینہ، پریم پریتی دُھر دی جھولی پائیا۔ گرسکھ بناؤن آیا آپ نکینہ، ہیرے مانک موتی بنائیا۔ بیڑا پار کر کے لوک تینا، ترے گن ناتا دئے ٹڑائیا۔ سب دا کر کے جائے ٹھانڈا سینہ، امرت میگھ برسائیا۔ کسے دے رہن نہ دیوے ادھینا، اکو اپنا حکم منائیا۔ گرمکھ دسے نہ ناپینا، نیتراکھ سرب کھلائی۔ جنہاں نے سوہنگ چینا، تنہاں دی چنتا دئے مٹائیا۔ پار کرا کے جائے نر مدینا، مدد اپنی اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا دیا کھائیا۔ نی سخیو پرہہ ویکھو سورہیر، صورت سوہنی سچ درڑائیا۔ ماردا جائے نرالے تیر، آر پار رہیا لگائیا۔ ہر سنگت بناؤندا جائے بھین بھائی سکے ویر، مُحبت اکو رہیا جنائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے دلگیر، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ اکو آتم دس کے سچ تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ لہنا دینا چکاؤندا جائے پاتشاہ شاہ حقیر، بھلیاں گود اٹھائیا۔ پیغمبران دا پیغمبر مُریدان دا پیر، گر گر

اپنا حُکم ورتائیا۔ سَجَن سُهیلیاں بدل کے تقدیر، ضامنی اپنی رہیا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سرن اک رکھائیا۔ نی سخیو کدھروں آیا جو بنوئتا، دو جہاناں مالک پھیرا پائیا۔ بھگتاں بناؤندا جائے بنتا، گھڑن بھتہنہار سمرتھ اپنا رنگ رنگائیا۔ میل ملاؤندا جائے نار کنتا، سیج سُهنجی سوہیا پائیا۔ گُرمکھ وڈیاؤندا جائے ساچے سنتاں، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گڑھ توڑدا جائے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک درڑائیا۔ ہرجن کیسے در نہ ہونا منگتا، بھچھیا اپنی رہیا ورتائیا۔ ہُن ویلا نہیں جے سنگ دا، جو چاہو سو دیونہار گوسائیا۔ مہر نظر نال رنگدا، للاریاں والا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پردہ لاہ کے وچلی گنڈھ دا، دئی دویت ڈیرہ ڈھائیا۔ کر پرکاش اپنے چند دا، رُو سس دوویں شرمائیا۔ ویکھو کھیل سُوڑے سربنگ دا، اند اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت لیکھا سدا بھگتاں نال ہنڈھدا، اندر باہر گیت ظاہر کدے نہ کرے جدائیا۔

★ ۱۳ چیت سمت شہنشاہی ۱ رسال سنگھ دے گرہ پنڈ مناور ★

گھاہ کپا میں حصہ ہاں اوسے گھاہ دا، یاد پچھلی مینوں آئی۔ میں سراہنا ساں اوسے ملاح دا، جو کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ میں حصیدار ساں اوس صلاح دا، جیہڑی گوبند پُرکھ اکال نال پکائیا۔ میں گواہ ساں اوسے بے پرواہ دا، جو تھلے پیا ہوئی ہوئی سندا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا رہیا لگائیا۔ گھاہ کپے میں حصیدار بناں میت مُرار، وچوں اپنی ونڈ وندائیا۔ جس ویلے سٹا سی پیر پساں، ہتھ نال سراہنے مینوں لیا ٹکائیا۔ میں ڈھائی اُنگلان سر دتا سی اُبھار، نیویں توں اُچا دتا بنائیا۔ اوہدی مُکھ تے چھاتی کر کے ہموار، اکھ چرناں نال ملائی۔ ایہہ سیوا میری اپار، جو سوامی دی ملی کھائیا۔ اوس ہس کے کپا واہ واہ سَجَن میرے یار، ویلے وقت میرا سنگ نبھائیا۔ میں گھوڑے دا نہیں اسوار، جتھے دا نہیں جتھیدار، سرداراں دا نہیں سردار، سیس کلغی نہ کھئے سہائیا۔ ایہہ کھیل تیرا زرنکار، میں آیا تیرے دوار، تُوں آسن بنایا وِشال، سوہنی سیج سہائیا۔ میں ہویا دِیال تُوں کر کوئی سوال، تیرا لہنا چُکا جاں جہان، لیکھا پار کرائیا۔ اوس کپا مینوں آج دی رات تینوں لین دے سوال، نالے میں ویکھاں تیرا پُرکھ اکال، جس دے پچھے ڈیرہ لائیا۔ اودھروں گوبند کپا آہ ویکھ مُریداں حال، یارڑے تیرا ستھر سچ ہنڈھائیا۔ حُکم ہویا دین دِیال،

دس میرے لاڈلے لال، تیری کرنی موہے بھائی۔ گوہند کہا میرا اگلا ہور احوال، جسدا لیکھا نہیں سُکھال، بے پرواہ تینوں دیاں جنائیا۔ جے تُوں مینوں ملیا آن، میں تیری کیتی پہچان، تُوں میرا میں تیرا مہان، دوہاں دا گھر اکو نظری آئیا۔ تھلیوں گہاہ نے کیتا فرمان، گوہند کیہڑا تیرا بھگوان، کی ایس دا نشان، مینوں دے دکھائی۔ جس نے مل کے تیرے نال، میرے اُتے ہور بہار رہیا پائیا۔ دکھ دے کے لگا ستان، میری وات نہ پُچھی رائیا۔ پُرکھ اکال کہا کون کردا بیان، کِس دا میرے ول دھیان، کتھے بیٹھا راہ تکائیا۔ گوہند کہا جس دا میں کیتا سربان، اوہدا میں نگہبان، اوہ میرے گھر دسائیا۔ میں وی اوہسے گھر دا مہان، اوہ میرا میں اوہدا تُوں میرا میں تیرا تیجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا کی کچھ دے جاویں دان، گہاہ نے کہا نہیں پہلی ویراں مینوں ہو لین دے قربان، سیوا گوہند سچ کھائی۔ گوہند کہا پرہو، ایہہ اے آنجان، ایہنوں کی پہچان، جس ویلے دوویں مل کے آئے وچ جہان، میں گوہند تُوں میرا بھگوان، ایہدا لیکھا دیئے مکائیا۔ ابناشی کرتے ہو کے کہا حیران، کی کیسے مندر اندر وچ مکان، جتھے پڑھی دی ہووے گیتا قرآن، گوہند کہا نہیں تُوں میں دوویں مہروان، بیابان وچ ترائیا۔ گہاہ نے ہس کے کہا میں پرہو گہاہ دا گہاہ تے پھیر ہوواں انسان، مانکھ مانو مائش روپ وٹائیا۔ گوہند کہا گہاہ ہو کے کلیا ترنا آسان، جدوں وی لنگھے تیرے اُتے چرن ضرور ٹکائیا۔ اُس نے خوشی وچ گایا گان، اپنا ترانہ دتا سُنائیا۔ کِس بدھ ملے مینوں آن، میرا لیکھا دئے چُکائیا۔ گوہند کہا جس ویلے بھگتاں دی کرن جاوے کلیان، تیرا وی رکھے دھیان، سِری بھگوان مالک سرب اکھوائیا۔ گہاہ نے کہا جے مینوں سُنیا نہ جائے کان، آوے نہ کوئی گیان، سُجھے نہ کوئی دھیان، پھیر کی میری چُترائیا۔ گوہند کہا میں گرمکھاں دے اندر وڑ کے داواں آپ بیان، اوہ بینتی کرن کر دھیان، نالے روون نالے گرلاون نالے منگن دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ کوئی سُنائے اپنا گان، یچے ہو کے منگن دان، پھیر تیری یاد کرا بھگوان، بے زبان تیرا لیکھا دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دئے سہائیا۔ گہاہ کہا کی سچ مچ آؤگے۔ گرمکھ سبج سنّت ملاؤگے۔ مینوں درس دکھاؤگے۔ پچھلی حرص مٹاؤگے۔ میرے اُتے ترس کھاؤگے۔ گوہند کہا ہاں، جن بھگت بن بن وچولے، تیرا وچلا بہیت تیرے کولوں کھلوانگے۔ تنکے کہا گوہند کتے میں نہیں گیا رڑک، میری گنڈھ کرڑی نظری آئیا۔ میری سیوا وچ رہ گیا ہووے فرق، ایہہ وی دینا سمجھائیا۔ گھر آئے تُوں سنبھالنا ایہہ وی ساڈا فرض، بھل رہے نہ رائیا۔ مینوں ایں جاپدا میرے اُتے لگی مٹی گرد، صاف سُتھرا نہ

کھئے کرائیا۔ گوہند کہا ایسے وچ بھریا درد، جو میرا درد نظری آئیا۔ میں آیا نیاں دی خاطر غرض، مزلوماں گلے لگائیا۔ تیرا پیار ویکھ اسچرح، خوشی ہوئی دُون سوائیا۔ تیرا سہارا مینوں سکھ آیا اُتے فرش، عرش دا مالک ایسے سیجا اُتے ملیا چائیں چائیا۔ تُون منگیا سچا درس، ساکھیاں دیواں کرائیا۔ تیری اگلی آگے دی کٹ کے مرض، مزدوری تیری جھولی پائیا۔ پھیر تینوں گرمی سردی وچ ہونا نہ پئے گرم سرد، تیرا لیکھا اپنے گھر رکھائیا۔ اوس کہا میری منظور کر لئیں عرض، آرزو اکو اک وکھائیا۔ جس ویلے آویں اُپر دھرت، پُرکھ اکال نال وڈیائیا۔ اپنا پورا کر کے فرض، میرا لیکھا دینا چکائیا۔ اپہ پچھلی لگی شرط، شرطیہ اوسے دا لہنا آیا مکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، دیاوان اک اکھوائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ ★

بڈھے بڈھے دیواں جوڑ، جوڑے دُھر دے دیواں بنائیا۔ شبداگمی چاڑھ کے گھوڑ، واگاں دیاں بھوائیا۔ پار کرا کے اندھیرا گھور، ساچا نور کراں رُشنائیا۔ آتما دا پرماٹما ہو کے وساں کول، گھر گھر نظری آئیا۔ شبدا نادى وچا کے ڈھول، سوئی سرتی دیاں اُٹھائیا۔ دھرم دوارا اکو کھول، مندر سہنجنا سوہیا پائیا۔ نام کنڈے ساچے تول، اٹل دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بڈھیاں بڈھیاں دا کر کے ملاپ، ملنی اپنے نال رکھائیا۔ کوٹ جنم دے اُتار کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ سر رکھ کے اپنا ہاتھ، نیتر لوچن نین اکھ دیاں کھلائییا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، درشن دیواں تھائوں تھائیا۔ پریم پیار دی دس کے گاتھ، ڈھولا اکو دیاں پڑھائیا۔ چرن کول دے نواس، بخشاں سچ سچ سرنائیا۔ جھگڑا چک جائے پرتھی آکاش، گگن منڈل لیکھا دیاں مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بڈھیاں ہووے اکٹھ، ناتا تتاں والا جڑائیا۔ دھیرج دے کے سنتوکھ دے کے جت ست، اپنا وچ ٹکائیا۔ پریم پیار دی ساچی مت، اکو ودیا دیاں سکھائیا۔ اندروں کھول کے اکھ، زرگن پرتکھ روپ جنائیا۔ ایتھے اوتھے ہون نہ دیواں وکھ، موہڑیاں دے جوڑے وچھوڑے پندھ مکائیا۔ اک دوجے دے نال شبدا حکم ڈنڈے نال

تور، پاسا سکے نہ کھٹے بدلائیا۔ اک دوجے دے بھجن نٹھن مؤہر، آگے ودھ ودھ خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ بڈھے بڈھے لگدے چنگے، سوہنے نظری آئیا۔ بھاویں اینہاں دے جھک جُکے نے ٹیڈھے کندھے، بڑھاپا رُپ وکھائیا۔ ایہ اندروں گاؤندے پریم پیار دے چھندے، ساچا راگ الاٹیا۔ جے پچھے کچھ رہ گئے گندے، ہُن بنا دئے بندے، بندگی اپنی وچ لگائیا۔ جنم کرم دے جھوٹھے چھٹ گئے دھندے، دُھندھوکار دیاں گوائیا۔ آپ اپنے رنگ رنگے، رنگ رنگیلا اک وکھائیا۔ سب دا بنیا رہے سنگے، ہووے نہ کدے جدائیا۔ اک دوجے نالوں سارے چنگے، کرماں دا مارا نظر کھٹے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سارے بڈھے بنا دئے دُھر درگاہ دے ساچے لاڑے، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جیون سینگھا مل کے اپنا سچا جیون، جیون جیون دئے بدلائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ سچے نام پیالہ پیون، ستگر جام اک وکھائیا۔ چرن کول بلہاری تھیون، مان ابھان مٹائیا۔ من ہنکاری ولوں نیون، ہوئے ہنکتا گرھ ٹڑائیا۔ ساچا بیج کایا مندر اندر پیون، پت تہنی رُپ پرگٹائیا۔ اپنا پاٹا چیتھڑ آپے سیون، ستگر لے سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچّی وڈیائیا۔ جیون سینگھا جہان ویکھ جگت جگ، چاروں کُنٹ کُوڑ کُڑیاں نظری آئیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لگی آگ، ترشنا سکے نہ کھٹے بھجھائیا۔ ہنس رُپ ہوئے کگ، بڈھی کاگ وانگ کُرائیا۔ من واشنا سارے رہے نٹھ، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ جنان چر ملے نہ صاحب ستگر پُرکھ سمرتھ، داتا دُھردرگاہیا۔ اوناں چر کوئی پار نہ سکے لنگھ، آتم سیجا نہ سوہے پلنگ، گھر ملے نہ سچکھنڈ، برہمنڈ نہ کھٹے تجائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گھر بیٹھیان شبدی دھار دیوے اپنا اند، رس جام مڈھر پیالہ اک پیائیا۔

ندو چرن پریتی دا ویکھ رنگ، کول ملے سرنائیا۔ جو چاہیں سو لینا منگ، منگی منگ پور کرائیا۔ کٹ غریبی بھکھ ننگ، دکھیاں روگ چُکائیا۔ انتر دیواں اک اند، ساچا رس چکھائیا۔ کُوڑی کریا جاویں لنگھ، پینڈا موہ مٹائیا۔ ساچی سیجا بیٹھ پلنگ، ڈھولا اک سُنائیا۔ جنہاں پنجاں دا بنیا سنگ، ایہ پنچم رُپ وکھائیا۔ جے تیرے پلے پیسے دھیلے دی نہیں گنڈھ، اوہ وی آسا پور کرائیا۔ من منسا میٹ کے پاوے ٹھنڈ، آگنی ہوس مٹائیا۔ ندو نند دا بنا کے چند، چند چند دیاں چمکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، لیکھا پُورب پُورا دئے کرائیا۔ چرن پریتی پیار پریم، مُحبت اک جنائیا۔ تیرا میرا ساچا نیم، ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ تیرے نالوں دُکھ تسیہا کٹیا اُتے کُنٹ بیم، جل دھارا سیس وبائیا۔ جے اوہ نظارہ تک لئیں اپنے نین، تینوں ایہہ دُکھ رہے نہ رائیا۔ تُوں رسنا اپنی ہرسنگت آپے آویں کہن، کہہ کہہ دئیں سنائیا۔ او گُرمکھو گُرسکھو سنتو بھکتو جنہاں نُوں پُرکھ اکال مل گیا ساک سبجن سین، تنہاں نُوں لین دین دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اوہ کوڑے وہن کدے نہ وہن، ممتا موہ گئے تجائیا۔ ستگر سرنائی سرن سچی چین، سانتک ست روپ دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نک رگزن دی کپھڑی لوڑ، متتاں کر کر نہ کھئے منائیا۔ جس نالوں وچھڑیا اوس آپے لینا جوڑ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ تیرے پیار دی پچھلی لوڑ، کیتی سیوا نہ اچے بھلائی۔ ذرا تک کے ویکھ نال غور، اچ دا پیر ربیا جنائیا۔ کی ہویا جے بڈھا ہو کے ہو گیو کمزور، ناتواں نظری آئی۔ تیرا مالک پرتپالک وڈ خالق اکو اوبو شوہر، جو شہرت دئے کرائیا۔ تینوں لوک مات امانت اپنی بنا کے رکھیا باطور، بہترین اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیبی رام کور دے گرہ چھمب ★

پریت کہے پرہو دس کچھ اپنی حد، جگ چوکڑی ہتھ کھئے نہ آئی۔ میں بہال تھکی برہمنڈ کھنڈ، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے پچھے بھج بھج، نت نوت بنی رہی پاندھی راہیا۔ درویش ہو کے جگاؤندی رہی الکھ، نعرہ کوک کوک سنائیا۔ نرمانتا وچ جوڑدی رہی ہتھ، بندگی کہہ کہہ اپنا مان مٹائیا۔ نیتر کھول کے تکدی رہی اکھ، دُور دُراڈا دھیان رکھائیا۔ کپھڑی کوٹوں لئے لبھ، پریت پریت وچوں نظری آئی۔ میری آسا پوری ہووے بہہ، ہوس دیوے مٹائیا۔ کلجگ انت گئی تھک، نٹھن بھجن دی واہ رہی نہ رائیا۔ مندر مسجد شودوالے ویکھ کے مٹھ، تیرتھاں تٹاں کھوج کھوجائیا۔ آگے واسطہ رہی گھت، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ سری بھگوان جس دھار وچوں مینوں پہلوں دتا کڈھ، نیراکار اپنی دیا کرائیا۔ اوسے منزل دے اُتے سد، سچ سنڈیشہ اک جنائیا۔

میری جھولی پاوے میرا حق، حاضر ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہا چُپ کر بس، تینوں دیاں درڑائیا۔ سچ پریتی جس ویلے بھگت بھگوان اک دوجے دے اندر جان وس، پھیر دوجی پریت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا پیار اپنے اندر گھت، گھر ٹھانڈے لوآن ٹکائیا۔ خوشیاں نال پئی ہس، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ واہ پرہو میرے سمرتھ، مین کچھ ہور دیاں جنائیا۔ جس ویلے گوبند ستھر بیٹھا سی گھت، کنڈیاں سیج ہنڈھائیا۔ اوس ویلے مین وی آئی ساں اوتھے تٹ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ کچھ مینوں رہیا سی دس، مُرید ہو کے حال جنائیا۔ مین سرن سرنائی ڈھٹھ، اک بینتی دتی درڑائیا۔ گوبند اپنے نال رکھ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ اوس نے کہا کچھ ہور سماں تک، آگے دھیان ودھائیا۔ جس ویلے میرے نال میرا ہویا باپ، پت پرمیشور جوت سروپی پھیرا پائیا۔ اوس ویلے مین آپے تینوں میل لوآن اپنے نال ایہ بے پکا ساک، سجن اکو دیاں دکھائیا۔ جتھے سچ پریت دی منزل مُک جائے واٹ، اوس دوارے دیاں بہائیا۔ پریت کہا اوتھے کیہو جہا حساب، مینوں دے درڑائیا۔ گوبند کہا اوتھے اکو ایکنکار ایکے ورگا آپ، انیک گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پریتی دا پریم اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ شاہنی دے گرہ چھمب ★

پریت کہے جس ویلے بھگت بھگوان ہویا ملاپ، آتم پرما تم وجی ودھائیا۔ مین ختم کر کے اپنا آپ، دوہاں دے اندر گئی سمائیا۔ میرا روپ مینوں نظری آیا ساکھیات، صاحب سوامی دتا جنائیا۔ پرہو چرناں تک تیری آخیری حاد، آگے منزل نہ کھئے دکھائیا۔ مین اوسے ویلے کر کے آداب، سیس دتا نوائیا۔ شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ دو جہاناں تیرا راج، رعیت گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ دکھائیا۔ بھگتاں نال تیرا سماج، اگئی ونڈ ونڈائیا۔ مینوں خوشی ہوئی آج، عاجز ہو کے دیاں سنائیا۔ میری پوری کیتی خواہش، ترشنا دتی مٹائیا۔ مین سرشٹی نوں دسنی جاچ، چوراسی نوں دینا سمجھائیا۔ میری مٹو اک بات، بھو اگم کھلائییا۔

بینتی کرو ارداس، گل پلُو اپنا پائیا۔ منگو منگ ہے پرہو جے پریتی دیویں تے رکھیں اپنے چرناں پاس، دُو جی دھار نہ کوئی دکھائیا۔
 جتھے تیرا جلوہ نُور پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ نہ پرتھی نہ آکاش، گگن منڈل نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں مل کے پھیر رہے ہور کوئی نہ
 آس، دُو جی ترشنا نہ کھئے ودھائیا۔ پڑھنی پئے نہ کھئے نماز، پُو جا پاٹھ سمین جوگ ابھاس لیکھا رہے نہ رائیا۔ نہاؤنا پئے نہ تیرتھ تاٹ،
 اٹھسٹھ نہ ویکھ دکھائیا۔ تیرا پریم تیری مل جائے وچ ذات، دکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری پریتی پریم تیریاں بھگتاں ہووے پاس، پاتشاہ
 تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیرا تیرا نظری آئیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱ گرانام سنگھ دے گرہ سیڑ ★

جن بھگت کہے پرہو میرے مالک، ملکیت میری دے جنائیا۔ سِری بھگوان کہے سچ پریم تیری امانت، جس ویلے چاہواں
 جھولی دیاں بھرائیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیری سچّی عدالت، عدل عادل ہو کے سچ کرائیا۔ سِری بھگوان کہے جس ویلے چاہواں من
 دی میٹ دیاں بغاوت، جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت کہے پرہو تیری بے پرواہی دی سخاوت، مہر نظر نظری آئیا۔ سِری بھگوان کہے
 اس وچ نہیں کوئی ملاوٹ، انمول نرول اپنا نام جھولی پائیا۔ جن بھگت کہے پرہو توں دُھر دا ثالث، سچ ثالثی رہیا کھائیا۔ سِری
 بھگوان کہے ایہ میری عادت، جُگ جُگ بھگتاں پار لنگھائیا۔ جن بھگت کہے پرہو کوڑی کرپا ویکھ قیامت، بھے بھو رہیا ڈرائیا۔
 سِری بھگوان کہے میرا بھگت صحیح سلامت، تئی وا نہ لاگے رائیا۔ بھگت کہے پرہو تیرا پیار سچّی نیامت، دوس زین رہیا ستائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دتا چکائیا۔ بھگت کہے میرے بھگوان، تُدھ بن بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ بھگوان کہے
 میرے بھگت سُبجان، تُدھ بن میرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ بھگت کہے میرے سِری بھگوان، تُدھ بن مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ بھگوان کہے میرے
 بھگت نُو جوان، تُدھ بن میرا نشان نہ کھئے جھلائییا۔ بھگت کہے میرے مہروان، تُدھ بن محبوب نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگوان کہے میرے
 بھگت چتر سُگھڑ سُبجان، تیرے بنا سچ عروج عرش فرش سوبھا کھئے نہ پائیا۔ بھگت کہے میرے جانیجان، توں دھن جنیندی میری

مائیا۔ بھگوان کہے بھگت میرے در پروان، جنہاں دا پتا پُرکھ اکالے ہووے گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بھگت کہے میرے بھگوت، تڈھ بنِ ملے نہ مان وڈیائیا۔ بھگوان کہے بھگت میرے ساچے سنت، جس نُون سچّی سنتان لیا بنائیا۔ بھگت کہے پرہ میرے سچّے کنت، تڈھ بنِ آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ سِری بھگوان کہے جن بھگت میرا منت، ساچا ڈھولا نام نہ کھئے گائیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیرا کوئی نہیں انت، بے انت تیری بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہے میرا وسیرا لکھ چوراسی جیو جنت، جنہاں وچوں گرمکھاں دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چکاونہارا لیکھا اگم اتھاپیا۔ بھگت کہے پرہو دیویں کی، کون وست جھولی پائیا۔ سِری بھگوان کہے سچ پیار دے بنا کے پتر دھی، اپنا ناتا لوان جڑائیا۔ بھگت کہے کی نرمل کریں جی، من مت بُدھ بیک کرائیا۔ سِری بھگوان کہے لیکھا چکا کے ساڈھے تِن ہتھ سیں، اپنی جوت لوان ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ نواں شہر پی اے پی کیمپ جموں ★

چنگی گلّ آتم پرما تم رنگ، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ دُھن آتمک شبد اناد وجے مردنگ، اگمی راگ سُنائیا۔ کوڑی کِریا ہوئے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تے سنگ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ سچ پرکاش جوتی نور چڑھے چند، اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ نیج آتم نیج گھر ملے اک اند، بوند سوانتی امرت جھرنا نیجھ دئے جھرائیا۔ دئی دویت بھو بہم ڈھئے کندھ، من منکا دئے بھوائیا۔ ساچی دھار ست سرور کایا گرہ وکے گنگ، رس اکو اک چوائیا۔ پت پریشور پُرکھ اکال دین دیاں وسے سنگ، سکلا سنگی انگیکار انگ لکائیا۔ سرت سوانی جگت دُباگن نہ رہے رنڈ، کنت وڈبھاگی مل مل خوشی منائیا۔ جنہاں گرمکھاں ستگرُو دی چنگی گلّ آ گئی پسند، اوہناں دی پُشت پناہ گر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چنگی گلّ مارنا من، منسا من ہی ماہیں کھپائیا۔ چنگی گلّ گرمکھاں سنگ، گرمکھاں مل مل خوشی منائیا۔ چنگی گلّ بھگتاں کولوں بھگوان نون ملن دا سکھنا ڈھنگ، طریقہ دھر دا دین سمجھائیا۔

چنگی گلّ تن رباب و جاؤنی تند، سارنگ بہتر ناڑ بنائیا۔ چنگی گلّ نوّ دوارے پار ویکھنا لنگھ، شاہ رگ دے اُپر درشن پائیا۔ چنگی گلّ جھگڑا مُکاؤنا جیرج انڈ، اُتبُج سیبج ڈھیری ڈھائیا۔ چنگی گلّ سیر کرنا برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ چنگی گلّ ستگر شبد دا سُنا چھند، جو ڈھر دا ڈھولا دئے سُنائیا۔ چنگی گلّ میل ملاؤنا نواسی سچکھنڈ، جو گھٹ گھٹ اندر رہیا سائیا۔ جے چنگی گلّ آ جائے اک پسند، اگلا پچھلا لیکھا رہن نہ پائیا۔ چنگی گلّ جے پرہہ نوں سمجھو میت، مِت پیرا نظری آئیا۔ ساچی سکھ لو ریت، سوہنی ملے وڈیائیا۔ چنگی گلّ اندروں بدل جائے نیت، کٹلتا من دئے گوائیا۔ چنگی گلّ آتما پرماٹما دا گاوے گیت، دوْجا راگ نہ کھئے شنوائیا۔ چنگی گلّ پریم پیار نیچاں نیچ، ذات پات دین مذہب جھگڑا نہ کھئے رکھائیا۔ چنگی گلّ ستگر شبد پیغمبر کلمہ حضرت حدیث، سچ کرے پڑھائیا۔ چنگی گلّ ڈھر فرمانا مئے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر تن بہنائیا۔ چنگی گلّ جھگڑا چُک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دو دواہہ ویکھ وکھائیا۔ چنگی گلّ گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کہانی بانی کر کے کئے نصیحت، ڈھر دا حُکم سُنائیا۔ چنگی گلّ جے اپنے وچوں اپنی آتما دی لبھ لو اصلیت، اصل ہر ہر نظری آئیا۔ چنگی گلّ جے اپنی جان لو ولدیت، پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ چنگی گلّ جے گرسکھ کرے منظور، انتر انتر دھیان لگائیا۔ دیونہار پرہو بہرپور، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ کرم کانڈ پورب جنم کرم دے کٹ قصور، کسر اعشاریا نال وٹائیا۔ آتم پرماٹم بخش کے سچ سرور، نام خُماری دئے چڑھائیا۔ کوڑی کرپا کڈھ کے غرور، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ نرمل جوتی دیا باتی گھر کھلاپاتی بخشے نور، سچ اُجالا اک وکھائیا۔ ناد دُھن راگ اکئی کایا تت وجائے تنبور، تُوں ہی تُوں ہی راگ دئے سُنائیا۔ من واسنا اڈا کے من کفور، بُدھ بیک دئے جنائیا۔ درس دکھائے ہو کے حاضر حضور، سوچھ سروپی انرنگ روپی شاہو بھوپپی بجر کپاٹی پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی گلّ سچا نام اک سمجھائیا۔ سچی گلّ سچا نام، جو لیکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیندا۔ چار جُگ جس دے غلام، ستجگ تریتا دواپرکجگ سیو کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاون گان، رسنا جہوا بتی دند صفت صلائییندا۔ جگ نیتر نظر نہ آئے کیسے نشان، درِشٹ اِشٹ نہ کھئے کھلائییندا۔ جس دی کلمیاں تون باہر کلام، کائنات وچ جاننا نہیں آسان، عالم علما بھیو کھئے نہ پائیندا۔ دیونہار وڈ مہروان، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور اپنا

حکم ورتائیندا۔ مقامے حق جس دا نشان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کھیل کرائیندا۔ سچّی گلّ جس جان لئی وچ جہان، تنہاں دوارے مہان پُرکھ ابناشی آپے پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ سچّی گلّ سن لے سچ، ستگر سچ سچ درڑائیا۔ کایا ماٹی پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن دتا پائیا۔ وست امولک کایا گولک اگمی ڈھک، پڑدا لیا رکھائیا۔ سریشٹ سبائی من واسنا چار کُنٹ دہ دشا رہی تھے، اتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیا۔ راج راجان شاہ سلطان کوئی نہ سکے لبھ، جگت ودیا کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ صاحب ستگر دین دیال ہو کیرپال، سنگھ کیرپال جس نوں ساچی گلّ دئے دس، تنہاں دہ دشا اکو نظری آئیا۔ پردے ہر ہر کا روپ ہو کے جائے وس، نام ندھان مارے سٹ، نج نیتر کھولے اگھ، پرگٹ ہوئے پرتکھ، جوت کر پرکاش منڈل راس، گوپی کاہن سیتا رام گوہند نشان نانک ستنام روپین روپ مہان اپنا دئے وکھائیا۔ سچّی گلّ کہے جے کوئی مینوں منگے، چنگی طرح دیاں جنائیا۔ دو اگھاں والے مینوں جگت جہان دسدے اٹھ، نج نیتر پرہہ سچّی نظری آئیا۔ کر کیریا جس نے گھر بھوگ لگایا دھتے، بدر سدّامے دتی وڈیائیا۔ اوہ ٹھاکر سوامی صاحب سب دیاں مٹے، جو سچّی گلّ سن کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرنی دا مالک اک اکھوائیا۔ چنگی گلّ کہے میری چنگی بات، مندیاں چنگے دیواں بنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ میری اگھ شرمائیا۔ مینوں ایں دسدا جویں سارے پرہو دی ذات، پرماٹما بیٹھے بھلائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند پڑھدے گاتھ، ڈھولے راگان ناداں نال سنائیا۔ سچّی گلّ کہے ست سن کے من کے وچ ہویا نہ کھئے وساد، بسمل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جنہاں گرمکھاں بھگتاں سنتاں صوفیاں پرہو دی سچّی گلّ رکھی یاد، تنہاں دی یادداشت ابناشی کرتے نہ کدے بھلائیا۔ سچّی گلّ پچھے کایا کھیڑا ہویا آباد، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جے پورا سچ دسیئے پھیر ہونا پئے ناراض، جگت جگیا سوآن پوری گلّ سچّی کیسے نہ بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچّی گلّ اکو اپنا نام دئے سمجھائیا۔ سچّی گلّ پرہہ کا نام، رحیم اکو نظری آئیندا۔ سچّی گلّ دھر دا جام، ست پیالہ آپ پیائیندا۔ سچّی گلّ نرگن زرویر نراکار رام، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وٹائیندا۔ سچّی گلّ دھر درگاہی پیغام، الہام اپنی کار کھائیندا۔ سچّی گلّ سچ نشان، دو جہان اکو اک وکھائیندا۔ سچّی گلّ جے گھر آئے مہان لو پھچان، پردہ اوہلا ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ پرہہ نوں ملنا منزل چڑھنا درشن کرنا ہو جاوے آسان، مُشکل ساری حل کرائیندا۔ سچّی گلّ پرہہ دا

سچّا کلمہ تے سچّی کلام، سچّا نام اِکو اِک درسائیندا۔ سچّی گلّ حضرتان پیراں پیغمبران گر اوتاراں بھگتاں سنتاں مئی اِک جہان،
 دوْجا سچّی گلّ اپنے اندر نہ کھئے وسائیندا۔ سچّی گلّ اوہناں دیوے مان، جنہاں تُوئے ہنکار اِبھان، پرہوُ ساکھیاتِ ملے آن، آتم پر ماتم
 وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچّی گلّ سچ کر وکھائیا۔ سچّی گلّ کہے سچ پرہہ ایک، ایکنکار نظری
 آئیا۔ آد جُگاد جس دی ٹیک، جُگ چوْکڑی ہوئے سہائیا۔ جس دا رُوپ انُوپ انیک، انک کل دھاری کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا
 دھر کے بھیس، نر نریش پھیرا پائیا۔ شبد سندیشہ دیوے دیس پردیس، نو نو چار رِسیا سُنائیا۔ بھگت سُهیلیاں کرے بیت، بتکاری
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچّی گلّ سُنن والیاں دی مؤلے رُت مہینہ چیت، آتم پُھلاوڑی گلشن والے گلّ آپے دئے کھلائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دساونہارا سچ در، سچّی گلّ اِک سمجھائیا۔ سچّی گلّ کہے میرا ڈُونگھا راز، بن ستگر پورے بھيو کھئے نہ
 پائیندا۔ مین ہتھ نہ آواں پڑھیاں نماز، روزیاں وچ بند نہ کھئے کرائیندا۔ پاٹھاں وچ نہ میرا سواد، تیرتھ تٹاں ہٹ نہ کھئے وکائیندا۔ مندران
 مسجدان وچ نہ دیوان ساتھ، شودوالے مٹھ میرا راگ نہ کھئے الائیندا۔ کِرپاندھ ٹھاکر سوامی جنہاں نوں سچّی گلّ سُناوے آپ، اپنا حکم
 ورتائیندا۔ تنہاں دا رُوچ بُت ہو جائے پاک، جنم ضمیر آپ بدلائیندا۔ سچّی گلّ سُنن دا گرْمکھ ورلے لوک ماتِ ملے اِنفاق، نفاق وچ
 سرِشٹ سبائی وکھائیندا۔ سچّی گلّ کہے جے مین سچ کہاں آج، جگت سماج میرا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچّی گلّ پرہوُ چرن پیار
 سچّی دات، دیاوان دیاندھ اِکو اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی
 انترجامی، گھٹ جانت بے پہچانت، نور نورانہ مرد مردانہ ہر داتا محبوب مُحبت وچ آپ سُنائیندا۔ سچّی گلّ کہے مین ایڈی وڈی، چار
 جُگ مینوں گئے دھبائیا۔ پُرکھ اکال نے اپنی دھار وچوں کڈھی، دو جہان سوہیا پائیا۔ نہ مین بڈھی نہ مین نڈھی، جوہن وتی اِکو رنگ
 سہائیا۔ نہ میری پسلی نہ میری ہڈی، تٹاں والا وجود نہ کھئے رکھائیا۔ مین کوئی کیسے دی سامبھی نہیں گدی، آسا ترشنا جگت نہ کھئے
 جنائیا۔ مین جدوں کراں گلّ سچّی تے حقی، حقیقت وچوں دیاں درڑائیا۔ ستگر دی سچّی گلّ کدے نہ ہووے شکی، شکائت
 شکوے سارے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سچّی گلّ کہے مین بڑی ڈُونگھی، لبھیا ہتھ
 کیسے نہ آئیا۔ سرِشٹی وچ مین بنی رہی گونگی، بن گرْمکھاں کیسے نوں چن نہ کھئے سُنائیا۔ مین سُنئی رہی مودی، اپنی لئی نہ کھئے

انگڑائیا۔ میں کیسے ہتھ نہ آواں ڈھونڈی، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمنڈ ساگر کھوجن تهاؤں تھائینیا۔ جتھے اک آواز آوے ئوں
 ئوں دی، اونھے اپنا پھیرا لوان پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سچّی گلّ جس ئوں کہندے شبد اٹل، برہمنڈ کھنڈ نہ
 جائے ہل، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سچّی گلّ پچھے سچّے ربّ ئوں لبھن تهاؤں تھائینیا۔ سچّی گلّ کہے جے میں نہ آوندی
 جگ، لوک مات لیندی انگڑائیا۔ ساری سرشٹی دا روپ ہو جاندا کگ، ہنس مانک موتی چوک نہ کھئے چکائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتھ
 کایا مندر اندر لگی رہندی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ من واسنا جیو جنت جانڈے نچ، ست ست نہ کھئے درڑائیا۔ ایہہ تھوڑی
 جہی وستو پرہو نے رکھی اپنے ہتھ، دوسرے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جس ویلے جن بھگت تیرا پرگٹے وت، اوہناں ئوں اپنی سدھی گلّ
 دئے پرگٹائیا۔ جن بھگنو تھادی کایا مندر اندر کھول کے ہٹ، اپنا نام دیاں ککائیا۔ ویکھیو اوہنوں نہ دیو دس، جیہڑا میرا نام سن کے
 میتھوں مکھ بھوئیا۔ ایہہ بھگتاں دا حق، حاکم ہو کے جھولی دتی بھرائیا۔ جے سچّی گلّ پچھ کے سچ لبھن دی آس، ایہہ وی ترشنا
 ترکھا دئے بھجائیا۔ جے بدھی نال کرو قیاس، قسمت دیوے الٹائیا۔ جے گلاں والا سوال جواب، تے ول چھل کر کے اپنا کھیل کرائیا۔
 سچ گلّ کہے میں اوسے دا پرتاپ، جس نے مینوں لوک مات دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ گلّ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی گر پریشور آپ سمجھائیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کھئے جموں ★

پار اتارنہار سوامی، سرب جیاں پرتپالا اے۔ بھگت سہیلا انترجامی، دو جہان سدا رکھوالا اے۔ بخشنہارا سچ نشانی، نام
 بھنڈارا دین دیا اے۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، ست رس بھر پیالہ اے۔ لیکھا چکاوے چارے کھانی، گرمکھ بنائے اپنا لالا اے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ویکھنہارا دو جہاناں اے۔ دو جہان تکدا رہندا، ویکھے تهاؤں تھائینیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے
 بہندا، سکھ آسن سوہبا پائیا۔ دھر سندیشہ اکو کہندا، جن بھگتاں دئے سنائیا۔ کوڑی کړپا کلجگ وہن وپندا، رڑھ نہ جانا شوہ

دریائیا۔ سچ سرنائی جو جن پیندا، پُرکھ اکال لئے ترائیا۔ دُھر دا بھانا جو جن سپندا، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جھگڑا چُک جائے تُوں مین دا، ممتا موہ گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سچ لکھائیا۔ ممتا موہ دسے کوڑ، کوڑ کُریاری دئے گوائیا۔ مستک لا کے ساچی دھوڑ، دُھر دا میل ملائیا۔ پریم پیار دا بخش کے نُور، بُدھ بیک دئے جنائیا۔ پریتی اندر حاضر حضور، ہرجن ہو کے نظری آئیا۔ پُورب جنم دے کٹ قصور، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت سہیلے کر منظور، چرن سرن دیوے سرنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوون بھگوان، سرب کلا بھرپور،

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ رجندر سنگھ دے گھر پنڈ سیڑ جموں ★

رُڑی کہے مین سوہنی رُت، چھیاں رُتاں وچوں نظری آئیا۔ کھیل ویکھیا ابناشی اچت، پاربرہم اپنی دیا کھائیا۔ مہروان ہو کے بدلایا رُخ، وکھرا راہ تکائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے سُت، ڈلارے اپنی گود اٹھائیا۔ ننھے پچے جنہاں دی نہ داہڑی نہ مچھ، اپنے رنگ رنگائیا۔ دیونہارا سب کچھ، دُھر دی دات نام ربیا ورتائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لک، دیوے درس دُھردرگاہیا۔ صاحب ستگر بوٹا کدے نہ جاوے سُک، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ دیونہار وڈیائی اُس، جس نوں اپنی بوجھ بُجھائیا۔ سچ پریتی اندر ہووے خوش، خوش قسمت گرمکھ ربیا کرائیا۔ صاحب سوامی گیا تھ، گہر گمبھیر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار سچّی سرنائیا۔ رُڑی کہے میری سچ بہار، اپنا رنگ وکھائیا۔ کِریا کر پروردگار، دین دیاں ویکھ وکھائیا۔ غریب نائیاں مددگار، مداخلت کرے لوکائیا۔ ہرجن ساچے لئے اُہار، جیون جُگت اک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا ناتا توڑ سرب سنسار، ساچا میلا سہج سُبھائیا۔ قُدرت دا قادر تے کرنی دا یار، رحمت وچ سہمت مؤڑھ احمق پار لنگھائیا۔ دیداں دی دید درساں دا دیدار، عرشاں دا مالک فرشاں اُتے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیونہار وڈیائی۔ رُت کہے مین اپنی رُت رہی

تکدی، جُگ چوڑی اکھ گھلائی۔ ویکھاں کھیل حقیقت حق دی، جو ملکیت نال دے وڈیائی۔ پریتی ویکھاں بھگت بھگوان اکھ دی، جو اک دوجے دا راہ تکائی۔ جوڑی ویکھاں سچ دی، جو وچھڑ کدے نہ جائیا۔ مُحبّت ویکھاں لگدی، جس دی لگ ماتر دیوے نہ کھئے گواہیا۔ شان ویکھاں شاہ رگ دی، جو شہنشاہ رہی ملائی۔ اُس ویلے لوڑ مٹ جائے کعبیانوالے حج دی، روزہ نماز نہ کھئے وڈیائی۔ مین اوسے دا راہ تکدی، نیتز نین اٹھائی۔ جس دے حُکمے اندر وسدی، بھجّان واہو داہیا۔ ملنی ویکھنی اوس سمرتھ دی، جو گُرمکھاں نال کرے گُرمائی۔ قیمت پیندی ویکھنی ککھ دی، جو ککھوں لکھ بنائی۔ مین ایسے کر کے ٹپدی نجدی، بھجّان واہو داہیا۔ اگلی آس رکھدی، وادھا وچ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائی۔ رُت کہے میری رُتڑی سوہنی گئی پُھل، مہک اپنی رہی وکھائی۔ سب تون وکھری مینوں چنگی لگی بھگتاں دی کُل، جس نون کُلونت دے وڈیائی۔ جو آد جُگاد کدے نہ گیا بُھل، بھلیاں مارگ لگائی۔ جس دا پریم پیالہ کدے نہ گیا ڈُھل، امرت رس رہیا چکھائی۔ اوسے دی پریتی اوسے دی نیتی اوسے دی ریتی اوسے اتوں جائے گھل، واری گھولی گھول گھائی۔ جو بھگت سُہیلا اک اکیلا گر چِیلا پاون آیا مُل، قیمت اپنی آپے دے چُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھائی۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱ بیی پارو دیوی دے گھر پنڈ سیرّ جموں ★

دیا کہے پرہہ دیاکھاؤندا جا، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیائی۔ بھگت سُہیلے سجن اٹھاؤندا جا، لکھ چوڑاسی جیو جنت کھوج کھوجائی۔ جنم کرم دے وچھڑے میل ملاؤندا جا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ آتم پرماٹم جوڑ جڑاؤندا جا، درد وچھوڑا دُور کرائیا۔ جگت غریبی دلدر مُکاؤندا جا، نام بھنڈارا جھولی اک بھرائیا۔ مۇرکھ مُگدھ آنجان سمجھاؤندا جا، شبد جیکارا سچ سُنائی۔ بھلے بھٹکے راہے پاؤندا جا، رہبر بن کے نور خدائی۔ محل اٹل اچ پوڑے چڑھاؤندا جا، پھڑ باہوں آپ اٹھائی۔ کرنی دے کرتے قدرت دے مالک غریباں دے ثالث سر اپنا ہتھ رکھاؤندا جا، رچھیا کر تھائوں تھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ دیاکھے میرے داتار، دیاوان تیری سرنائی۔ پُرکھ ابناشی سُن پُکار، سچّی رہی سُنائی۔ جُگ چوڑی ویکھے چار، لوک مات

دھیان لگائیا۔ دُکھیاں دُکھ سنسار، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ سانجھا دیوے نہ کھئے پیار، مُحَبَّت حق نہ کھئے دکھائیا۔ دِلان دا مِلیا نہ کیسے دِلدار، پردہ نہ کھئے چُکائیا۔ جس دا لارا دے کے گرو اوتار، پیر پیغمبر اپنا سندیش سُنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی آپ ہو مہروان، مالک خالق اپنی اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا پچھلا دینا لکھائیا۔ دیا کے دین، دین اپنی گود اُٹھائیا۔ ہرہوں ویراگی دے مسکین، مان ابھان نہ کھئے رکھائیا۔ صدق بھروسہ ویکھیا یقین، اکو اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دیا کہے دین دیاں میرے سوامی، سماں تیرا گیا آئی۔ انتشکرن دے انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ آد شکت دے مالک سری بھگوانی، بھاگ اپنا دے ورتائیا۔ جوتی دے جوت جوت نور نورانی، نور اپنا دے چمکائیا۔ چار جگ تیری صفتاں دی سُن دے رہے کہانی، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ ہُن ملنا کر دے آسانی، اصل رُپ وٹائیا۔ ست پُرکھ ستوادى ست دھرم دی چڑھدی جائے جوانی، جوہن رتی مستی اپنی دے دکھائیا۔ جن بھگتاں کھیل دکھادے اُبنان دی اکھیں، اکھ اپنے نال ملائی۔ مین کتھا کہانی سُنواں سچّی، جوٹھ جھوٹھ وچ نہ رائیا۔ جے سوڈا مِلیا نہ تیری ہٹی، جاوے کدھر لوکائیا۔ مین بھگتاں نال حصیدار بن کے رکھن آئی پتی، ایسے کر کے پرہو تینوں رہی سُنائیا۔ مین کوئی کاہناں والی نہیں سخی، جو بنسری اُتے لئی اُچائیا۔ مین کوئی تھلاں وچ رُزن والی نہیں سسی، جس نون جگت پریتی دے جنائیا۔ مین کوئی بھولے ناتھ دی نہیں پتی، جو پریتاں اُتے بہ کے تیرا دھیان لگائیا۔ مین کوئی جنگلاں وچ نہیں پھرنا نسی، اپنے چیتھڑ لیرو لیر کرائیا۔ مین تیرا کھیل ساکھیات ویکھنا اپنی اکھیں، لوچن نین جگت کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے دیاں مان وڈیائیا۔ دیا کہے پرہو دین کے دینا، مینوں دیویں سمجھائیا۔ مین پُچھ کے آئی رکھیاں مینیاں، جوگیاں یتیاں پھول پھلائی۔ مین تیریاں گلان آگے بڑیاں سُنیاں، جو جگ چوکرئی ڈھولے رہے گائیا۔ آگے بڑیاں تیریاں مٹیاں، ہُن چلیں وچ رضائیا۔ ہُن میری منگ جن بھگتاں دیاں اکھاں رہن نہ اٹھیاں، نین اپنے دینے لگائیا۔ بھاویں وسیرا ہووے چھپر چھتیاں، غریب نانا لئیں اُٹھائیا۔ تون داتا وڈ دھنیا، دھناڈھ شہنشاہ اکھوائیا۔ جنہاں گرمکھاں تیریاں ویکھیاں نہیں اچے گلیاں، اوہناں نون راہے دینا پائیا۔ ہُن تینوں کہن نہیں دینا ولیا چھلیا، اچھل چھل نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں دیاں آساں تیرے دوارے کھلیاں، راہ تکن بے پرواہیا۔ ایہہ پریم پیار دیاں مُرجھا نہ جاوَن کلیاں، امرت میگھ دینا برسائیا۔

پرہو توں نہیں جاندا وچھوڑے وچ کی ایہناں اُپر بنیاں، جھل نہ سکن جُداٹیا۔ گر گوبند کہے کہ میرا تیر انیالا انیا، تکھی مُکھی دھار وکھائیا۔ پرہو توں پاتشاہاں دا پاتشاہ کیہڑا کوئی بنیا، سوڈا کنجوساں وانگ نہ کوئی ورتائیا۔ توں بھگتاں دا مِتر پریم دا تنیا، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خالی رہن نہ دیویں کیسے دیاں گلیاں، اِکلا اِکلا کر کے چاروں کُنٹ دے ترائیا۔

★ ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱ مایا دیوی دے گرہ پنڈ مگھووالی ضلع جموں ★

ستاراں چیت کہا میں دیاں سندیش، انت دا ویلا سچ سمجھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ ویکھو نر نریش، مالک خالق پرتیالک دو جہان نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوگڑی سچکھنڈ نواسی نر نریش، نرگن نروریر نرکار نرکار نظری آئیا۔ نت نوت نرگن سرگن جس دا بھیکھ، لکھ چوراسی جیو جنت دیونہار سچی وڈیائیا۔ جلوہ ظاہر ظہور اندر باہر گپت ظاہر جس دا تیج، اگم اتہاہ بے پرواہ کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا دُھر دا میتا ٹھاندا سینتا جانہارا آتم سچ سیج، ست سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ اپنی کھیل کھلائی۔ نام سندیشہ دُھر فرمانا دیونہارا دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال حُکم اک جنائیا۔ غریب نیانیاں کوچھیاں کھلیاں کرن آیا سچا بیت، دُھر درگاہی ویس وٹائیا۔ ساچے نیتر لوچن نین نظری آوے نیت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا ویس وٹائیا۔ جو آد جگاد جگ چوگڑی رہے ہمیش، جنم مرن مڑھی گور سکے نہ کھنڈے دبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستاراں چیت کہے میری سُنو بات، باطن دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس توں کردے گئے یاد، کلمیاں ناماں کلاماں وچ ڈھولے گائیا۔ جس دے حُکم اندر سُناؤندے گئے اگئی آواز، نعرہ حق حق جنائیا۔ جس دا بھید ابھید کھولدے گئے راز، پردہ اوبلا سرب اُٹھائیا۔ جس دے پریم اندر کلمے پڑھ پڑھ سجدیاں وچ جھک جھک سُناؤندے گئے نماز، اُنگلان کٹاں وچ پائیا۔ جس توں گر اوتار کھندے گئے غریب نواز، دینن اپنی دیا کھائیا۔ جس توں بھگت کھندے گئے بھگون ساتھ، دُھر دا ساتھی نظری آئیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا انترجامی ہر گھٹ ویکھن آیا کلجگ اندھیری رات، چار کُنٹ دہ دشا اپنا کھیل کھلائی۔ بھو ابھیدا جانہارا سنت سادھ، گرْمکھ گرْمکھ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس نے نو نو چار کیتے آباد، انڈج جیرج اُتُبھج سینج ونڈ

ونڈائیا۔ جو لکھ چوڑاسی دیونہارا دات، داتا دانی بے پرواہیا۔ سو ویکھن آیا کھیل تماش، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گوپی کاہن منڈل منڈپ پیندی ویکھے راس، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستاراں چیت کہے میں دساں کہانی، پورب لہنا دیاں جنائیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوانی، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، ظاہر ظہور کھیل وکھائیا۔ جس دا دے نہ کوئی ثانی، آسانی بھگتاں رہیا وکھائیا۔ مہر نظر نال دیونہار پد نربانی، نربھو بھے سرب مٹائیا۔ شبد اکھا تیر نرالا مارنہارا کانی، پن کلمیوں کعبہ دئے وکھائیا۔ سریشٹ سبائی دسنہارا فانی، فنا فلا وکھائے سرب لوکائیا۔ جس دا بھید ابھیو جگت و دیا سمجھ نہ سکے کوئی ودوانی، گیان گیانی دھیانی ہتھ کسے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دایالا جن بھگتاں گرہ کھاون آیا مہانی، مہبان بیدوبی خیر یا محمد محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ستاراں چیت کہے میرا ایہو پروشت، پچھلا لیکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے رام ملیا گرو ویشٹ، وشا اُس نے اکو دتا سمجھائیا۔ رام، رام ویکھ کھول کے دریشٹ، جو رام دا مالک رام بے پرواہیا۔ جس دا آد جگادی اکو ایشٹ، دیو آتما سرب منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستاراں چیت کہے جس ویلے ویشٹ میلا ہویا رام، گر چیل و جی ودھائیا۔ اُس دتا اک پیغام، سندیشہ سچ سنائیا۔ سُن اگئی اک فرمان، تینوں دیاں جنائیا۔ توں دسرتھ دا بیٹا چتر سگھڑ سیان، کشتری گل رگھنس ملی وڈیائیا۔ میرا سُنہپڑا اک مہان، تینوں دیاں درڑائیا۔ جس ویلے بنباس کٹن جائیں وچ بیابان، اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان نظر اک اٹھائیا۔ رام کہا کی کہا ویشٹ گردیو، سچ سُنہپڑا دے جنائیا۔ ویشٹ کہا کچھ تیری لینی سیو، تیرا رام رہیا فرمائیا۔ جو وسیا نہچل دھام نہکیو، اٹل محل سوہیا پائیا۔ جو ہر گھٹ رہیا ویکھ، لکھ چوڑاسی رہیا سمائیا۔ جو دو جہاناں تخت نواسی سچکھنڈ و سے نر نیش، نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ ویشٹ کہا دساں ہور انوکھی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جیہڑی جنک سپتری دینا تیرا ساتھ، سوہنی سیو کھائیا۔ اُس دا لیکھا آگے ہور رہیا جاپ، جس دی لکھت پڑھت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ابناشی کرتا جس ویلے آوے آپ، لوک مات پھیرا پائیا۔ کوڑ گڑیارا جگت اندھیارا پاپاں بھری ہووے کلجگ رات، ساچا چند نہ کھئے

چمکائیا۔ سینتا رام بھلے سب نوں گاتھ، سینتا سُرتی رام نہ کھئے ملائیا۔ ایہ کھیل پرہو ابناش، ابناشی کرتا ربیا درڑائیا۔ ٹوں رگھوپت رکھنا یاد، یادداشت تینوں دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ وششٹ کہا جس ویلے تریتا دواپریتا، کلجگ انت لئے انگرٹایا۔ پُرکھ اکال اپنا کھیل کیتا، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ بھگتاں سنگ سنگ بنایا میٹھا، امرت رس جام پیائیا۔ میل ملا کے ترے گن اتیتا، ترے بھون بخشے سچ سرنائیا۔ اوس ویلے اوس دوارے تیری حاضر ہونی سینتا، خواہش اپنی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ وششٹ کہا کچھ ہور خبر، تینوں دیاں جنائیا۔ پُرکھ ابناشی پرگٹ ہونا شیر ہر، دو جہاناں بھبک لگائیا۔ پیر پیغمبران دروہی خدائے نبی رسول کرنی وچوں قبر، مقبرے سجدہ کر کر خوشی منائیا۔ جس نے بھگتاں دی پوری کرنی سدھر، سدھے رستے دینا پائیا۔ تخت نواسی ہو کے کرنا سچا عدل، عدالت اکو اک جنائیا۔ کوڑی کیرپا کر کے قتل، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ چار ورنان اکو پتن، بھگت دوارا دئے جنائیا۔ جتھے آوے پیج رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھيو گھلا کے چارے کوٹ اتر پورب پچھم دکھن، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ گرمکھاں دے پردے آوے وسن، نج آتم پر ماتم ہو کے ڈیرہ لائیا۔ مایا ممتا ہومے ہنگنا آوے کڈھن، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوت پرکاش ہو کے آوے جگن، کوڑ اندھیرا دئے چکائیا۔ پریم پریتی اندر کر کے مگن، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی دا کرتا مالک ہوئے سہائیا۔ رام کہا گر وششٹ، ایہ ست ست ست ست نظری آئیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، ایہ اوسے دی وڈیائیا۔ میں بیٹا رام دسرتھ، پنج تت کایا سوہبا پائیا۔ مینوں اوسے نے دتا حق، لوک مات میرا حکم دتا چلائییا۔ مینوں نہیں کوئی شک، سنسا نہ کھئے وکھائیا۔ اوبو رام ہر گھٹ ربیا وس، نیارا اوبو نظری آئیا۔ اوسے دا کھیل تماش، میں ویکھ ویکھ خوشی جنائیا۔ جس ویلے سینتا میرے نال کٹیا بناس، پچن بلاس دیاں سمجھائیا۔ سمیں اُسار ایہو آگئی ستاراں چیت دی رات، رُٹری اپنا آپ بدلائیا۔ ڈیرہ لا کے اُپر گھاس، سوہنا آسن لیا سچائیا۔ لچھمن ویر چھوٹا پاس، ساڈھے تن ہتھ دُور سوہبا پائیا۔ سینتا لے کے جل گلاس، چرن بندنا سیس نوائیا۔ رام پھڑ کے سچا ہاتھ، چرن کول لیا ٹکائیا۔ اُٹھ ویکھ کھیل پُرکھ ابناش، جو کرتا ربیا وکھائیا۔ اوہ جوڑ کے دوویں ہاتھ، بینتی ربی سنائیا۔ ٹوں پریم کلاپات، پت پریشور تیرا رُپ نظری آئیا۔ میں تینوں کراں یاد، دوس رین ربی دھیائیا۔ لچھمن کہا مینوں لگی پیاس، جل

میںوں دے پھڑائیا۔ جھٹ رام نے دتا آکھ، سُن لچھمن میرے بھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ لچھمن کہے دس میرے بھراتا، نیر نین نیر وبائیا۔ میں تیرا داسی داسا، سیوک نظری آئیا۔ سینتا کہے سانوں دے دے چرن بھرواسا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ رام کہا میں رام اوس دی شاخا، جو ساکھیات میرے ساہمنے نظری آئیا۔ آگوں ہس کے بولیا پُرکھ ابناشا، اکل کل دھاری دتا جنائیا۔ تنے رل کے اک دوجے نون مارو پریم دی آوازا، سوہنا تال بنائیا۔ رام کہا پرہ جو بولیں نون ساچا، سچ تیری وڈیائیا۔ سینتا ٹیک کے ماتھا، دھوڑی خاک رمائیا۔ لچھمن کہا پہلوں نون میرے کول آجا، اپنی شناخت دے سمجھائیا۔ جے بھگتاں دیونہارا ساتھ، سکلا سنگ نہائیا۔ پھیر گائے تیری دسی گاتھا، رام دے رام دے درڑائیا۔ سری بھگوان آگے ہو کے نور کیا پرکاشا، جس وچوں اپنا آپ دتا سمجھائیا۔ اوس کہا ساڈی پوری ہو گئی آسا، ترشنا اور رہی نہ رائیا۔ میری بچھ گئی پیاسا، امرت رس سچّا مکھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ ستاراں چیت دی بھنڑی زین کہے جس ویلے رام سینتا لایا آسن، گھاس پھوس تنکے اپنا حال سنائیا۔ کون ویلا ساڈا بنے ساتھن، دھر دا سنگ جنائیا۔ اسپں اپنا لیکھا آئے واچن، پردہ دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گھاس تنکے کرن پکار، جنگل جوہ دین دُہائیا۔ جے نون آئیوں ساڈے گھر بار، رام رمیا آسن لائیا۔ جویں تیرا سینتا کرے ستکار، لچھمن دیوے مان وڈیائیا۔ تیرا دس کی ووہار، سانوں جا سمجھائیا۔ تیرا انہاں نال کی پیار، کی انتر میل ملائییا۔ رام نے بول کے کہا سچ جیکار، حق حق سنائیا۔ جے میرے اُتے کرو اعتبار، تھانوں دیاں درڑائیا۔ میرا غریب نیاں نال سچّا پیار، بھگتاں دا متر اک اکھوائیا۔ تھادا دساں سچ وبار، آگلا لیکھ جنائیا۔ نساں دا واسا ہونا وچ اجاڑ، تریتا دواپر کلجگ اپنا ویس وٹائییا۔ جس ویلے کرپا کرے آپ زرنکار، مہروان اپنی کھیل کھلائییا۔ اوس ویلے تھانوں ملن آونا تھادا گوہند یار، ماچھوواڑے تھادی سیج سہائییا۔ ایہ پنچوٹی دی اجاڑ، اوہ پنجاب دا شنکار، نواب اپنا کھیل وکھائییا۔ اُس تون بعد دا ہور وبار دساں میت مُرار، پردہ اوہلا دیاں چکائییا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھ اندھیار، چاروں کُنٹ پاوے کوئی نہ سار، سجن میت نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں منزل چڑھنی ہووے دُشوار، اٹھسٹھ تیرتھ روون زارو زار، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے کرن پکار، ہاباکار کرے لوکائییا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھیرج جت ست سنتوکھ جاون ہار، جوٹھ

جھوٹھ وچّ ودھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ساچا کرے نہ کھئے پیار، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ اوس ویلے کِریا کرے آپ نرنکار،
 نرور سچّا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پچھلا قرضہ دئے اُتار، بیس اکیسا ہر جگدیشا اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچے جُگ دا سچ
 وبار، ست ستوادی ہو کے دئے سمجھائیا۔ ایس زین دی رکھے یاد، بھنڑی بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کرے آباد، اُجڑے لئے
 وسائیا۔ نام اگئی لا کے جاگ، مہر نظر اُٹھائیا۔ گُرمکھاں دھو کے دُرمت داغ، نرمل روپ دئے جنائیا۔ ہنس روپ بنائے کاگ،
 سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ پریم پریتی دے کے ویراگ، گھر وچوں ویری مار باہر کڈھائیا۔ گھر سوامی ملے کنت
 سہاگ، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ شبد اگئی وجا کے ناد، انحد دُھن اپنی دئے سُنائیا۔ جس نوں وجائے نہ کوئی رباب، سُرنگا سارنگ
 سکے نہ کھئے جنائیا۔ جگت تنبورا دئے نہ کھئے آواز، سگل وسورے دئے مٹائیا۔ گُرمکھاں دی پوری کر کے خواہش، جنم جنم دا لیکھ
 چُکائیا۔ اوسے ویلے ایہہ کھیل بچن ہویا وچ بناس، جس نوں سُنن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی پھیر دتا آکھ، رام لچھمن سیتا تے
 اکو ڈھولا گائیا۔ سارے کہو توں میرا میں تیرا دوجا نظر نہ آوے باپ، پتا پُرکھ اکال اکو بے پرواہیا۔ سچ پریتی دا سوہنگ جاپ، اکو
 رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستاراں چیت دی زین کہے بھنی، میں لیکھا دیاں
 جنائیا۔ میں جُگ چوکری ویلا وقت رہی گئی، اپنے پوٹے دتے گھسائیا۔ اوڈھن لٹھا ربیا سر توں جُتی، پڑدا سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ بھيو
 کھلایا نہ کیسے ودوان گن گئی، گھر گمبھیر نہ کھئے جنائیا۔ جھکڑا ویکھیا رکھی مئی، مَنیشر دین دُہائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال شبد
 اگئی وجائے نہ کوئی دُھنی، دُھر دا بھيو نہ کھئے کھلایا۔ اک بچن پہلوں سُنیا سمت اُنی، جس دا پردہ سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دے
 حُکمے اندر وہہ سؤ وہہ بکرمی سب دی چوٹی گئی مئی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر
 اک اُٹھائیا۔ بھنڑی زین کہے جس ویلے سوہنگ گایا، رام سیتا لچھمن تے نظری آئیا۔ پُرکھ ابناشی پریم پریتی مارگ لایا، دتی مان
 وڈیائیا۔ سیتا نیوں کے سپس جھکایا، بینتی اک سُنائیا۔ ایہہ کی پرہو کھیل رچایا، پردہ دے اُٹھائیا۔ رام کہا ایہہ بھيو بے پرواہیا،
 بے پرواہی وچ سمائیا۔ کلجگ ویلا ربیا دکھایا، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال
 ترائیا۔ سیتا سُن سچ سوانی، تینوں دیاں جنائیا۔ لچھمن پی لے گلاس پانی، امرت روپ دکھائیا۔ اگئی شبد دُھر دی بانی، بن رسنا

جہوا گائیا۔ سینا رام جگت کہانی، چاروں کُنٹ ودھائیا۔ میں کلجگ اتم دساں سچ نشانی، کلجگ جیو ساچا ایشٹ دیو نہ کھئے
 منائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال سری بھگونت دین دیال پروردگار سانجھے یار لاشریک اپنی کرنی اک مہروانی، محبوب مُحبت اندر محو ہو
 کے مالک رستہ دینا جنائیا۔ جن بھگتاں دیون آؤنا پد نربانی، سچکھنڈ دی سچ نشانی، لیکھا چُکا کے دو جہانی، دوہرا اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ لچھمن کہے، کی سری بھگوان لوک مات آویگا۔ رام کہا
 ہاں، مہروان ہو کے اپنا پھیرا پاویکا۔ سینا کہا کی دیوے دان، جھولی وست کی ٹکاویگا۔ ابناشی کرتے کہا جو تہانوں دسیا گان، ایہو
 بھگتاں نوں پڑھاویگا۔ جیہڑا لکیا زمیں توں تھلے اُتے اسمان، سوہنا آسن سچ وکھاویگا۔ جس دا جگ چوکڑی سارے گاون گان، سو
 گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کھیل کھلاویگا۔ ساچے بھگتاں دا بن کے بھگوان، اتم اتتر دے کے برہم گیان، ساچی ودیا اک سمجھاویگا۔
 شبد اکم سنا کے کان، بھیو ابھیدا کھولے آن، دُھر سندیشہ نر نریشا اکو اک سناویگا۔ غریب نمانے ویکھے دو جہان، کوجھیاں کھلیاں
 دیوے مان، بھکھیاں ننکیاں اپنے انگ لگاویگا۔ چارے بانی ہوئے حیران، چارے کہانی میٹے شیطان، چارے کُنٹ دئے گیان، چارے
 جگ سیس جھکان، چارے وید متن بھگوان، چوٹھے پد اپنے گھر سد محل اٹل اک سہاویگا۔ بھگتاں مارے اک آواز، اندروں کھول
 دیوے راز، بھل جان روزہ اتے نماز، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس نظر کھئے نہ آئیگا۔ جدھر ویکھن اودھر نظری آئے آپ، بھگتاں نوں
 دسدا جائے میں تہاڈا باپ، پوت سپوتے اپنی گود چکائیا۔ سینا کہے کی پرہو لوک مات ایہو جہی پھیر آوے رات، رام نے کہا جس
 ویلے ابناشی کرتا دین آوے سوغات، بھنڑی رین اپنا رنگ وٹائیگا۔ ایہو پروشٹا ایہو دوس ایہو رات، اک ست دا کھیل تماش، گرمکھاں
 دی ہووے ساتھ جماعت، لیکھا لکھائے نال قلم دوات، سوغات دُھر دی جھولی پائیگا۔ سینا کہے میں ویکھنا کھیل تماش، رام کہے میں
 وی ہوواں تیرے ساتھ، نرگن ہو کے خوشی منائیا۔ ستاراں چیت کہے میری پوری ہووے آس، سری بھگوان بھگتاں دا ہو کے
 داس، گرہ گرہ اندر کر کے نواس، نیج آسن بیٹھ ڈیرہ لائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ بھنڑی
 رین کہے سُن بھگت مٹر، تیری میری وجے ودھائیا۔ جس نے تہاڈا رکھیا فکر، فقرے تہاڈے ڈھولے گائیا۔ میں اوسے دا کردی ذکر،
 دوس رین رہی سُنائیا۔ جو اپنی دھاروں آپے نکل، جوتی نور نور رُشنائیا۔ بن بھگتاں ساچی نظر نہ آئے کیسے شکل، بے عقل ہووے

لوکائیا۔ گرمکھو تہاڈی کوڑی کریا کر دیوے قتل، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔ تہاڈی منزل دا پورا کر جائے سفر، پاندھی رہن کھئے نہ پائیا۔ دوجی وار پھیر دیوے نہ کوئی کفن، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ تہاڈے نال پرہو مل کے آیا وسن، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ست ستوادی راہ آیا دسن، درگاہ ساچی گنڈا لاپیا۔ پریم پیار نال آیا اکھن، شبد سندیشہ رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بھنڑی رین کہے میں چکدا ویکھیا اوہلا، پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ بھگتاں دا ہو کے گولا، درویش پھیرا پائیا۔ شبد اگئی ڈھولا، سوہنگ راگ سُنائیا۔ دو جہاناں بن کے وچولا، وچھڑے رہیا ملائیا۔ درگاہ دا بن کے تولا، نام کنڈے رہیا چڑھائیا۔ ستاراں چیت کہے گرمکھو تہاڈے اندر کوئی رہن نہ دیوے رولا، کوڑا جھگڑا دئے مٹائیا۔ تہاڈا اُلٹا کرے نابھ کولا، امرت اپنا دئے ٹکائیا۔ نور خدائی دس کے اول، جلوہ ظہور دئے جنائیا۔ بے شک گرمکھ کوجھا ہووے کمالا، کول نین اپنے نال ملائیا۔ تہاڈے پورب جنم دے ویکھے نہ عملہ، مہر نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ تہانوں و جاؤنا پئے نہ کوئی طبلہ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ تہاڈا لیکھا مکایا پچھلا، آگے ہویا آپ سہائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت مانس جنم جت لے، ہار چرناں ہیٹھ دبائیا۔ پریتی دے پریم توں پریم نال کھچ لے، آتم پر ماتم گنڈھ گنڈھائیا۔ گر شبد وچ لے، ناتا چھوڑ جگت لوکائیا۔ بھنڑی رین کہے گھر سجن سوہنا نت بہے، پیت بیتمبر سیس سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ رین کہے میں ویکھیا رہبر، رحمتاں دا مالک نظری آئیا۔ مورکھ مُگدھ آنجان تارے احمق، دُبدھا میل دھوائیا۔ جیہڑا اُس دے نال ہو گیا سہمت، اُس دے سہم رہیا مٹائیا۔ نام پدارتھ دے کے نیامت، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ انت سہائی ہووے ویلے قیامت، جہاں توں لے جھڈائیا۔ سچ دربار وچ جانڈیاں کرے نہ کھئے ممانت، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگتو جنہاں دی سری بھگوان دیوے ضمانت، اوہناں توں بنھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دوویں سدا سدا صحیح سلامت، اکو رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ستاراں چیت بھنڑی رین رین چرن دھوڑ ٹکا مستک لائیا۔

★ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں ★

جن بھگت کہے پرہ ویکھ کایا کھیڑا، ساڈھے تنّ بتھ اندر دھیان لگائیا۔ پنج وکار چھیڑیا جھیڑا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ ساچے مندر ہویا اندھیرا، نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جگت ساگر بنھے کوئی نہ لائے بیڑا، دُھر دا سنگ نہ کھئے جنائیا۔

مایا ممتا سرشٹی ایشی کہے میرا میرا، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ بھرے بھلا گرو گُر چیلا، سجنّ سہیلا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ صدی ویہویں ویکھ کل کاتی ویلا، ستّ دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ہویا وقت دُبیلا، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ میت مُرار وچ جہان رہے کوئی نہ سجنّ سہیلا، سچ پریتی ستّ نہ کھئے بندھائیا۔ ساچے گرہ ساچے مندر پاربرہم برہم ہوئے نہ میلا، سُرتی شبّد نہ کھئے جڑائیا۔ گھر دِپیک جوت جگے نہ کوئی بن باقی تیلّا، نور ظہور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ ویکھ کایا گرہ، پنج تت ماٹی کھوج کھوجائیا۔ من واسنا سرشٹی رہی لڑ، ترشنا جگت نہ کھئے مٹائیا۔ ہوئے اگنی اندر رہے سڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ رسنا جہوا بتی دند شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سارے رہے پڑھ، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔

اٹھسٹھ تیرتھ سارے رہے سڑ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس ہون سارے رہے کر، سچ سگندھی آہوتی نام نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت دہلیزاں سیس سارے رہے دھر، نمو نمونمسکار پرہو تیرے چرن نہ کھئے جنائیا۔ نو نو چار جگ چوکرئی ویکھیا در در، ساچے گھر تیری الکھ نہ کھئے جگائیا۔ جیوت کھئے نہ جائے مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ در ٹھانڈے بھگت سہیلے منگن ور، آتم جھولی آگے ڈاہیا۔ ابناشی کرتے کیرپا کر، دین دیال تیری سرنائیا۔ نرگن روپ جوتی دھار شبّد اگنی اندر وڑ، محل اٹل سوہیا پائیا۔ جوت پرکاش اکو کر، پرتھی آکاش لیکھا دے مکائیا۔ سچ دوارے منزل اپنی چڑھ، ہر سجنّ پڑدا لایا۔ تیرا روپ انوپ درشن لئیے کر، سوچھ سروپی اکو سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ دوارے حق مقامے کھڑ، ساکھیات نظری آئیا۔ پرہو تیرا نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کیرپاندھان کیرپا اپنی کر، کیرپن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کہے پرہو جگت کوڑ کڑیار، کُٹب سچّا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا ملیا نہ کیسے یار، دُھر دا سنگی سنگ

بنائیا۔ انتر آتم کرے نہ کوئی پیار، سُرَت شبد نہ کھئے گڑمائیا۔ چار گنٹ نظر آیا وبھچار، سَت دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا رہے جھکھ مار، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پھر پھر ویکھیا تیرا سنسار، چاروں گنٹ اکھ کھلائییا۔ ساچا ملیا نہ جوگ ابھاس، شاستر سمرت پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ لیکھے لگا نہ کھئے سواس، ساہ ساہ سنگ نبھائیا۔ پوری ہوئی نہ ترشنا آس، تیرا ملاپ نہ کھئے کرائیا۔ کران بینتی دوئے جوڑ کے ہاتھ، ڈنڈاوت اک جنائیا۔ ٹھاکر سوامی سُن ارداس، عرض آرزو بے پرواہیا۔ چرن کول ہو کے داس، سچ سُنیہڑا رسیا جنائیا۔ بھگت پیارا ہو کے ویکھ لوک مات، کلجگ زین اندھیری چھائیا۔ امبر اُپروں برسے برسات، میگھلا اپنا رنگ رنگائیا۔ کروڑ چھیانوی کھیل تماش، ویکھن چھپر لائیا۔ رام وششٹ والی رات، سینتا لچھمن دئے گواہیا۔ شنکر ویکھے اُتے کیلاش، برہما ویتا برہم نین اُٹھائیا۔ وشنوں جانے کھیل تماش، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ جگت جیو جہان دسے اُداس، سَت سنتوکھ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت سہیلے سجن رکھ پاس، وچھوڑا جگت دے کٹائیا۔ سچ بینتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے میرے ٹھاکر سوامی، کیوں ٹھوکر رسیا لگائیا۔ آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جس کارن برکھے امرت پانی، امبر چھپر لائیا۔ ایہ وی کھیل خلق مہانی، ہر خالق تیری بے پرواہیا۔ لچھمن دے اک گلاس دی ایہ نشانی، سینتا بوند بوند نیر برسائیا۔ بھگتن میلا سری بھگوانی، بھگون رنگ چڑھائیا۔ جگاں پچھوں ہوئی مہروانی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گلاس کہے میں بھریا جل، تریتا پچھلی یاد کرائیا۔ جس دا کھیل ویکھنا کل، گل مالک حکم سُنائیا۔ پریم پریتی اندر رل، اک سَت خوشی وکھائیا۔ لوک مات آیا چل، بن کے پاندھی راہیا۔ چھڈ کے جگت تھل، پینڈا لیا مکائیا۔ ڈکھڑا سیس جھلّ، حوصلہ لیا ودھائیا۔ اوہناں نالوں وچھڑنا نہیں گھڑی پل، جو بھگت سہیلے بھگون سنگ نبھائیا۔ اوہناں دے اندر باہر جانا رل، رل مل اپنی خوشی منائیا۔ کوڑی ترشنا میٹ کے سلّ، ترکھا ترشنا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جل کہے میں بوند سوانتی، جگ نیتز نظر کھئے نہ پائیا۔ ستاراں چیت دی سہنجنی راتی، پچھلا لیکھا رسیا جنائیا۔ لچھمن سینتا دی باقی، بناسی رام دئے گواہیا۔ کر کے کھیل پُرکھ ابناشی، جام گُرمکھاں رسیا پیائیا۔ اوہناں دی پوری کر کے اکھی، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ اندر باہر دا بن کے سچا ساقی، دوویں پیالے ہتھ اُٹھائیا۔ اندروں من رہے نہ عاقی، باہروں تن نہ کھئے

دکھائیا۔ کِرپا کر کے کلا پاتی، کھلے کوچھے گلے لے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گلاس کہے
میں تریتا دواپر کلجگ گیا ودھدا، بھُتا اپنا لیکھ بنائیا۔ انت آخری راہ گیا تکدا، نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ جس ویلے بھگتاں میل
ہووے پُرکھ سمرتھ دا، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ نظارہ ویکھاں اُس دی پریم والی اکھ دا، جو نیتر نیناں نال ملائیا۔ کِس بدھ اک گلاس دا
امرت میگھ ہو کے وسدا، ورس ورس اپنی خوشی منائیا۔ نالے راگ سُنناں راہ جانڈیاں کولوں بھگون دے جس دا، جو صفت
صلاحی ڈھولے گائیا۔ نال اوس نوں ویکھاں ہسدا، جو بنے پاندھی راہیا۔ اوسے اسو اُتے سجدا، جو رام اسومید جگ لئی دتا
بھجائیا۔ ایہ کھیل اوسے دے حق دا، جو حقیقت ویکھ وکھائیا۔ پچھلا لہنا ایہو کچھ دسدا، بالیک دے کے گیا وڈیائیا۔ ڈھائی گھنٹے
ایسے جوہ وچ ایہ گھوڑا رہیا سی ٹپدا، ادھر ادھر چکر لگائیا۔ جتھے گرمکھ سوہنا وسدا، اوہناں دے گرہ پہلوں پوتر کرائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ گھوڑا کہے ایسے دا انگریز، اگلا نہیں پچھلا ساتھی نظری آئیا۔ جس دے
نال دوجا دیوی سنگھ ہندا سی درویش، دوویں واگاں پھڑ کے خوشی منائیا۔ جس دے گھر دتا بھیج، ایہ سردی گرمی وچ سیو
کمائیا۔ اک دن پرہہ نے دتا سندیش، اگئی حُکم سمجھائیا۔ اُس دا سب توں اُتے سرلیکھ، لیکھا لکھت دئے گواہیا۔ اک گھسیرا گھاہ
رہیا سی وچ، جس نوں گرنام سنگھ کہے کے سارے رہے گائیا۔ ساڈھے تین آنے لے کے بھیٹ، بھائی پرکاش تائیں پھڑائیا۔ اُس نے
پھڑ کے لئے لیٹ، کئی لئے بندھائیا۔ اُس دی ماتا نے لئے ویکھ، اوہ ہولی جہی سمجھائیا۔ ایہناں وچوں مینوں دے دے ایک، لوڑ اپنی
دتی دِرڑائیا۔ میں اوس رام دی کرنی بھیٹ، جو بھٹیاں اپنے گلے لگائیا۔ جے نہ دتا تے میں اپنا کھیس دینا وچ، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔
اودھروں آگیا ہور سندیش، اگئی راگ سُنائیا۔ تہاڈا سب دا لہنا ہتھ نر نریش، نر نرنکار دئے جنائیا۔ ترتے دی بجائے ایہ کلجگ
لینا ویکھ، ویہویں صدی دئے گواہیا۔ ایسے اسو نوں اوتھے بھیج، بھجن بندگی تہاڈی لیکھ پائیا۔ دُھر دا مالک چل کے آوے تہاڈے
دیس، دشا اپنی ویکھ وکھائیا۔ ایہو اُتے ہووے اسو کھیس، سوہنی سیو کمائیا۔ امبر کرے ہیت، چھپر اک لگائیا۔ جس لچھمی نے
تکی ٹیک، سینتا گلاس ہتھ ٹکائیا۔ اوہنوں رام تے رام دا مالک دوویں رہے ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ اسو کہے سُنو گرمکھ، میری آسا تہانوں دئے جنائیا۔ آج دے آؤن وچ کسے نہیں متنا دکھ،

ایہ دُکھ نہیں سُکھ دا کارن رہیا بنائیا۔ تہاڈے دھو کے سوہنے مُکھ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ جس تھان تے آ کے گیا ساں رُک، جے بارش نہ بُندی اتھے میرا کون قدم ٹکائیا۔ پھیر میرا لہنا کس طرح جاندا مُک، چھت دے اندر واڑ کے میرا سُکھ دکھائیا۔ جے تئیں مینوں لوو پُچھ، میں تہانوں لکھ لکھ دیاں ودھائیا۔ تئیں رل کے آگئے پیو پُت، میرا سنسا دتا چُکائیا۔ نہ کوئی پڑدا اوہلا رہیا لُک، لیکھا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک تکائیا۔ دھرتی کہے جس ویلے میرے اُتے رکھیا سُنُب، اگلا حصّہ دتا چُھپائیا۔ مینوں سَتی نُون دتا تَنُب، اگھ دتی کھلائییا۔ جس ویلے ہلائی دُم، دو جہان وِجی ودھائیا۔ اُتوں اُتردیاں دھرنی کہے میں پرہو دے چرن لئے چُم، اپنی ترکھا بُجھائیا۔ نالے کہیا مینوں سنتوکھ آیا ہُن، دھیج دتی دھرائیا۔ کی اوہناں دے گاواں گن، جو نال چل کے آئے پاندھی راہیا۔ اوہناں دا لیکھے لگا جو تھنڈ نال سُکیا خُون، پریم اگن نال گرم دیوے کرائیا۔ ایہہ کوئی اکھراں والا نہیں مضمون، جگت والی نہ کھئے پڑھائیا۔ پرہو دا سچ قانون، آد جُگاد جُگ جن بھگتاں پیج رکھائیا۔ اپنا بدلایا نہیں اصول، اصلیت دتی سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم کرنا وِصُول، وِصُولی اپنی آپے رہیا کرائیا۔ دُکھ نُون سُکھ کر کے کرنا قبول، کایا کپڑ دُرمت مَیل دھوائیا۔ بہاویں تہاڈے چرناں دی اِج نہیں اُڈی دھول، دھول نالوں معقول تہاڈا رس دھرنی لے لے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال اُٹھائیا۔ اسو کہے میں جس ویلے اندر وڑیا چھت والے برانڈے، نیلی چھت رو رو نیناں نیر وہائیا۔ ساڈے نیر نین شرماندے، اکھیاں دین گواہیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگاؤندے، مالک دو جہان اکھوائیا۔ میں ویکھنا چاہندا اوہ گرمکھ اُس دے پیارے سانجھے، جو اکو رنگ رنگائیا۔ پریمی دا پریتی اندر ڈھولا گاندے، سوہنا راگ سُنائیا۔ اپنیاں چرناں نُون دھواندے، صاف سْتھرے رہے بنائیا۔ اوس ویلے برہمنڈ کھنڈ ہتھان سارے گدھا پاندے، تالی رہے وجائیا۔ جیہڑے آگئے تھکے ماندے، مندیاں بھاگاں والے چنگے دتے بنائیا۔ جیہڑے بیٹھے کچھ پواندے کچھ سراندے، ستمکھ بہہ کے بہتے خوشی منائیا۔ کوڑی تھنڈ نہ مُول مناندے، ہس ہس ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ایس دھرنی کہیا میری خاکی نہ ویکھو مئی، دھول نہ جگت جنائیا۔ ایتھے بالمیک ساڈھے نو ہتھ دی بنا کے کَلّی چٹی، باون دِن گیا آسن لائیا۔ اک دِن پریم پیار اندر اپنی پکاؤندا سی ٹکی، چپاتی اگنی اُتے ٹکائیا۔ اودھروں اک کنیا آگئی نکئی، عُمر پنج سال

سمجھائیا۔ کول آ کے دُستھڑاں مار کے پٹی، بھڑی بھڑی رہی سُنائیا۔ مینوں کھان پین والی وست کتے نہیں دسی، بھکھ رہی ستائیا۔ جے مینوں دے دیویں اک روٹی مٹھی، جھولی دیویں بھرائیا۔ بالمیک کہا روٹی دے تھان میتھوں لے لے چٹھی، جو تیری دیوے گواہیا۔ جس ویلے سمت لنگھیا ویہ سو اگئی، اک اونکار اکو پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دی نال لے کے سکھی، ساکھیات تینوں ویکھ وکھائیا۔ جیہڑی گلی اکھاں نال کیسے نہیں ڈٹھی، اوتھے آ کے چرن چھپائیا۔ ساچی جانہارا ریتی، ریتیوان بے پرواہیا۔ بے شک تُوں کنیا نکئی، کنیا توں مانس روپ تیرا دئے بدلائیا۔ ایہ میری نصیحتی، نصیب تیرا دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچے سوہا پائیا۔ دھرنی کہے اک دن بالمیک جگاؤن لگا سی دیا، ماچس ہتھ کھئے نہ آئیا۔ اوہ ہو کے تھوڑا نیواں، لہے تھوڑا تھائیا۔ پھیر مار کے ہتھ اُتے سیواں، دھرتی دتی پلائییا۔ دھرنی کہا کیوں ستوئا جیواں، پروانے رہیا جلائییا۔ اوس دی مستی اندر تُوں سدا کھیوا، نام خُماری تیری رُسنائیا۔ جس دے سہارے جیواں، اوہ تیرا مِتر پیارا نظری آئیا۔ جس دا امرت رس پیواں، اوہ چھپر رہیا لگائیا۔ بالمیک ہتھ رکھ کے سینہ، دُھر سندیشہ اوس نوں رہیا درڑائیا۔ دھرنی ایہ ویکھ رُت چیت مہینہ، اک اٹھ سوہا پائیا۔ نہ سردی نہ کھئے پسینہ، گرمی نہ کھئے جنائیا۔ دھرنی کہا ایہ بھگتاں دا رنگ بھینا، پرہو دی بے پرواہیا۔ کوئی وچھوڑا نہیں جل مینا، ترکھا پیاس نہ کھئے رکھائیا۔ بالمیک کہا ایہ کی کہا یچن کمینہ، بھگتاں نوں مچھلی نال رلائییا۔ جنہاں دا بن جائے آپ وسیلہ، وصل اپنا دئے وکھائیا۔ اوہناں دی بدل دیوے دلایا، دلدار ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ اوہناں دی سیوا لا دئے امبر نیلا، چھپر پریم والی وکھائیا۔ بھگتاں دا بنا کے قبیلہ، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ میری ارداس سُنے اپیلا، اپرمپر سوامی آپے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چٹی گلی کہے جس ویلے آوے کُل مالک، پروردگار سچا گوسائیا۔ دُھر درگاہی بن کے ثالث، سچ عدالت اک کھائیا۔ بھگت سہیلے کڈھ کے خالص، خواہش اپنی وچ سمائیا۔ جن بھگتو تہاڈے لہنے دی پچھلی امانت، مہروان ہو کے جھولی رہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُکھ سُکھ سُکھ دُکھ دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پائیا۔

★ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ مکھووالی جموں ★

خوشی نال سندیشہ دین لگی پوَن، چار کُنٹ سیو کھائیا۔ پریمیاں پیاریاں لگی سُناؤن، سندیشہ اک سُنائیا۔ ہسدیاں نوَن لگی ہساؤن، مستی نام چڑھائیا۔ تُساں نہیں ویکھیا کیہڑا لگا گاؤن، گُن گہر گمبھیر جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ لگے سر بلاؤن، خوشیاں تال وجائیا۔ جس دی پریم پیار سُریلی طرز من موہنیاں آئی بھرماؤن، اپنا ناد جنائیا۔ کروڑ تیتیسآئی ترساؤن، تڑپ تڑپ وچ لگائیا۔ سہاگن دے سوہنے سیس آئی گنداؤن، ساجی مینڈھی سوہبا پائیا۔ لال مینہدی ہتھ آئی رنگاؤن، چوڑا سہاگ وکھائیا۔ سُنیاں دی نیند آئی مٹوَن، نیتراکھ کھلائییا۔ پاندھیاں دے پندھ آئی مُکاؤن، خوشیاں راگ الاٹیا۔ ہالیاں ہل آئی چھڈاؤن، سُرتی دتی بدلائییا۔ سوانیاں نوَن آئی رواؤن، برہوں چوٹ لگائیا۔ سندیشے آئی پُچاؤن، اپنا فکر چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پوَن کہے جس ویلے کہا چرن پرتی پا دے خیر، خبر بے خبراں دتی جنائیا۔ ہسدے ہسدے پریم پُرکھ کر کے مہر، مُکھ بغل وچ لُکائیا۔ گرمکھاں دی پرتی کوئی لے نہ جاوے غیر، چوری ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جنہاں اپنے گھر کراؤنا سیر، سَیاریاں بنائیا۔ وساؤنا ساچے شہر، شرع دینی نڑائیا۔ بڑدل رہن نہیں دینا کائر، سورپیر روپ وکھائیا۔ جنہاں دے اُتے ورتن نہیں دینا قہر، غمی خوشی وچ بدلائییا۔ پریم پیار دی بخش کے لہر، پوَن ہلاریاں دے سمجھائیا۔ پریم پُرکھ دا بھگتاں نال کدے نہیں ویر، ویری اپنے نال ملائییا۔ شبد نال سُنا کے کیہر، بھبک اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پوَن کہے اج کیوں بینتی کر کے گایا گیت، میں سب نوَن دیاں سُنائیا۔ ایہہ گوتم دی پچھلی ریت، پورب لیکھا یاد کرائیا۔ چیت اٹھاراں اپنے متراں نوَن ربیا سی اڈیک، نج نیتراکھ اٹھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں کیسے وچ تواریخ، تاریخ نہ کھئے سمجھائیا۔ اودھروں پوَن کہے میری ٹھنڈ سی ٹھانڈی سیت، اپنا رنگ وکھائیا۔ میگھلا دھار اک باریک، بوندا باندی رہی ٹپکائیا۔ اک اُتر دشا توں آگیا نیچ، گلہین پھیرا پائیا۔ اوس دے گل نہیں سی قمیض، پٹکا سیس اُتے رکھائیا۔ ہتھ وچ بغلی منگن والی بھیکھ، لڑیاں چار جوڑ جڑائیا۔ ہتھ وچ ترسول والی سیخ، شنکر شنکر ربیا گائیا۔ بھگون نال پرت، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے گوتم دے کول پہنچیا ٹھیک، ٹھاگر آگوں ہو کے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نیچ ذاتی نام چندیر، سرشٹی کہہ جنائیا۔ گوتم نے

اگے ہو کے ویکھیا نیڑ، نیتر نیناں نال ملائیا۔ جاں بُجھیا اس دے اندر کوئی بہیت، بھیو ابھید چھپائیا۔ اوس کہا میرا پرہو نال بہیت، رکھیشر تینوں دیاں درڑائیا۔ گوتم کہا میں وی اوسے دی گودی وچ رسیا کھیڈ، جو تیرا رنگ چڑھائیا۔ نیچ کہا اوسے نے مینوں دتا بھیج، اگے ہو کے میل ملائیا۔ گوتم ہس کے کہا جے دوہاں دی سانجھی ہو جائے سیج، پت پریشور اکو در سوہا پائیا۔ اوسے ویلے پرم پُرکھ سُنہڑا دتا بھیج، دُھر دا حُکم درڑائیا۔ ایہ میرے ہتھ کھیڈ، جوں بہاوے رسیا چلائیا۔ لہنا دینا دیاں نیڑ، بہرم بھلیکھا رہے نہ رائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مُک جان دیو گپڑ، گپڑے اپنے وچ بھوائیا۔ جس ویلے زرگن روپ ہو کے آیا پھیر، پھیرا لوک مات پائیا۔ دوہاں نوں مانس جنم دے کے سچ دوارے لیاواں گھیر، گھیرا اپنا نام رکھائیا۔ مہروان ہو کے کراں مہر، نظر اک اٹھائیا۔ گوتم کہا ساڈا تن خاکی ہونا ڈھیر، ناتا جگت تڑائیا۔ کس بدھ لیکھا دئے نیڑ، اگے دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے آواں ہو کے سنگھ شیر، وشنوں وشنو سہائیا۔ دوہاں نوں پھڑ کے دیواں میل، اپنا حُکم ورتائیا۔ چاڑھ کے رنگ نویل، رنگن اک رکھائیا۔ ہتھ جوڑ کے کہا چندیر، چنتا دینی گوائیا۔ پُرکھ اکال کہا تیرے اُتے تیجی وار کراں مہر، دوجی دھار رام نال کڑمائیا۔ اوس کر بینتی اپنا آپ چرن کولاں اُتے کیتا ڈھیر، سیس مستک دھوڑی لئی رمائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے آواں تیرے کھیڑ، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ بھیو کھلاواں نہ لاواں دیر، گوتم یار جوڑ جڑائیا۔ جگ چوڑی کر کے بیر پھیر، وقت دتا لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چند پرکاش پچھلا اتہاس گوتم دا ساتھ، پرہو دا درشن ساکھیات، لیکھا لکھ کے قلم دوات، ارتھات اتھو ارتھ بے ارتھ سمرتھ اکتھ دئے درڑائیا۔

پون کہے مینوں اک ہور آئی سگندھی، ساچی مہک نال مہکائیا۔ میں ویکھیا طرح چنگی، چنگی طرح کھوج کھوجائیا۔ جاں تکیا پتہ لگا ایدھروں ہر سنگت لنگھی، پردے ہر ہر نام دھیائیا۔ جنہاں دی ٹٹی گندھی، وچھڑے لئے ملائیا۔ توڑ کے خانہ بندی، بندگی اکو دتی سمجھائیا۔ اُبنان دی اکھ نہیں رہی اندھی، گیان نیتر دتا کھلائیا۔ جس ویلے اُبنان ڈھولا گایا سوہنگ چھندی، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ پون کہے میں مندی توں ہو گئی چنگی، سگندھی وچ اپنی سگندھی دتی چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پون کہے جاں میں ویکھیا امرت رس جھردا، بوند سوانتی نظری آئیا۔ میرا شانت ہویا ہردا، خوشی انت وکھائیا۔ میں کہا ایہہ تپدا سی چر دا، کِس مہر کیتی گوسائیا۔ دُھر آواز آئی اُٹھ ویکھ پرہہ ٹھاگر آگیا پھردا پھردا، ویس اوپسا روپ دھرائیا۔ جس دا کھیل گھر تھر دا، ٹھڑے تھڑکیاں پار لنگھائیا۔ تینوں پتہ نہیں ایہدی مہر دا، مہر نظر نال گرمکھ ربیا ترائیا۔ جنم کرم دے لیکھ نیڑدا، جھگڑے ربیا چکائیا۔ ایہو کھیل اگئی شیر دا، جو شرع ربیا بدلایا۔ کلجگ لیکھا مکے اندھیر دا، ست جوت کرے رُشنائیا۔ جگ جنم ایہو بکھیردا، بکھڑیاں ربیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پون کہے چندیر دا اک ہور ساتھی سی پوستی، جو ڈھائی میل پچھے ڈیرہ لائیا۔ دوہاں دی گوڑھی سی دوستی، مل کے رام نام دھیائیا۔ اہناں دی سوچ اک دن سوچدی، اک دوے نوں رہی سُنائیا۔ بھائی کپڑی گھڑی سب نالوں مؤج دی، اپنی اپنی دئیے بتائیا۔ چندیر نے کہا مینوں لوڑ اکو اوٹ دی، جو اوڑک لے ملائیا۔ ساتھی نے کہا مینوں لوڑ اوس دے پریم چوٹ دی، جو سُنٹیاں لے جگائیا۔ دوہاں کہا ایہہ کھیل اوسے دی مؤج دی، جو مؤجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اودھروں اک پردہ اوستھا مائی آئی اوہ کھندی میں تہانوں روکدی، اگلا بھيو کھلائیا۔ تسیں سار نہیں جان دے اوس پرہو چور دی، جو ٹھگی چوری کر کے اپنا مکھ چھپائیا۔ ذرا سمجھن والی گل غور دی، تہانوں دیاں درڑائیا۔ میری بولی بھاویں بے شک کوڑ دی، غصہ دیوے چڑھائیا۔ جہدی آتما اس نوں لوچدی، اُس نوں میلا دے ملائیا۔ چندیر دے ساتھی کہا مائی کچھ گل کر ہوش دی، کیوں سانوں رہی بھلائیا۔ اوس کہا میں ایہو کچھ سوچدی، جس دی تہانوں سمجھ نہ آئیا۔ تہانوں خبر نہیں لوک پرلوک دی، میں دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تہانوں سار نہیں ہرکھ سوگ دی، چنتا غم کون مٹائیا۔ پرہہ نوں ملنا کھیل نہیں روز دی، جگت لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں تہاڈے آگے نگا جہا پردہ کھولدی، تہانوں دیاں جنائیا۔ جے مؤج ویکھو میرے ماہی سچے ڈھول دی، ڈھولے گاؤ چائیں چائیا۔ میں وزن تول ساچے تولدی، کنڈا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ میری گل نہ سمجھو مخول دی، مخاطب ہو کے رہی سمجھائیا۔ میری کوئی سرتی نہیں انبھول دی، بہرم وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میں کراں بات سچے قول دی، اقرار نال درڑائیا۔ جس ویلے واری آئی دھرنی دھرت دھول دی، پرہہ اپنا چرن دیوے نکائیا۔ اوس ویلے میں لہر ویکھنی بھگتاں دی مؤج کس طرح مؤلدی، اپنا روپ بدلایا۔ ایہہ کھیل سچ نرول دی، رلا نہ کوئی

پائیا۔ جس ویلے آگئی جوت جن بھگتاں نوں مل مل ویکھاں جوڑدی، وچھڑے آپ ملائیا۔ اوہ رین اندھیری ہونی کلجگ اندھ گھور دی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پوستیا اوس ویلے تیری دشا گھر دی چنتا ہونی لوڑ دی، ترشنا نال رکھائیا۔ ٹوں لڑی چھڑانی پرہ دے نالوں اپنی ڈور دی، ایہہ لیکھا تینوں یاد رہے نہ رائیا۔ ٹوں کی جانے میں بڈھڑی کس طرح تینوں اوس دے نال جوڑدی، اپنی بدھ بنائیا۔ اوس کپا کوئی لوڑ نہیں شور دی، کیوں مینوں رہی بھلائیا۔ اوس کپا بچو جس ویلے میں لنگھ گئی تیرے کول دی، تیری سرت دیاں بھوائیا۔ پوستیا ویکھیں پھڑ کے گٹا تیرا کیوں مروڑدی، پٹھا گیڑ دبا ئیا۔ میں جے پچھے لگ جاں اوہنوں کدی نہیں چھوڑدی، چھٹکارا کرن نہ دیواں کولوں سچے ماہیا۔ گرمیت تینوں پتہ نہیں ایہہ کھیل اوسے چور دی، جو چوری چوری نال کرائیا۔ پرکاش چند دھار اوسے چندیر دی، جو تیرا ساتھی پچھلا مستی مستی وچ نکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کوئی طاقت نہیں کسے کمزور دی، کمر بتھ کے بھگتاں ربیا ملائیا۔

پون کہے میں دساں کر کے ہاں، ست سچ دیاں جنائیا۔ اوہ بڈھڑی اوبو جیہڑی سنسار سنگھ دی ماں، چھمب اندر ڈیرہ لائیا۔ پھیر وی اوس نے ترس لیا کما، تھوڑی لاکے بہتی بینتی دتی سنائیا۔ کی میتھوں ہویا گناہ، چپ چپاتی اندر وڑ دے گئی جنائیا۔ پرہ نے ہولی جہی اُس دی پٹھ تے تھپکی لا، ہس کے دتا وکھائیا۔ ٹن پچیاں دی ماں، پچیاں سنگ اپنا چوج کرائیا۔ بھلا ہویا جو گئے نال نہیں ٹٹی بانہ، ایہہ وی لیکھا دتا چکائیا۔ اک ہور سنیہڑا دیواں سنا، بھیو ابھید کھلا ئیا۔ جیہڑی کرنی سی کرنی اوہ کرتے لئی پچا، مہر اپنی نال ترائیا۔ اک دکھ اٹھاسی میل تے ہونا سی بھین بھرا، دلچیت سبھی لت جاندی ترائیا۔ اس دا پچھلے جامے وچ ایہو پرکاش سی بھرا، جہنوں چندیر کہ کے سارے نام سنائیا۔ ایہناں ساریاں دا اکو گواہ، پارہم بے پرواہیا۔ مہر کر کے لیاندے پچا، ترس کر کے طبع دتی بدلا ئیا۔ جے تھوڑا جہا بن جاندا بے پرواہ، پھیر دکھیاں دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ڈاکٹر سکدا نہ کھئے پچا، انگ ہڈ نہ کھئے جڑائیا۔ نہ ایہہ پچھلے جنم دا کوڑما اکٹھا بندا، نہ کوئی پرہو لیکھا دیندا لکھا، دھر دا حکم سمجھائیا۔ جو آد جگاد سب نوں چلاؤندا آیا اپنی رضا، ہن بھگتاں دی چلے رضائیا۔ بھاویں ایہنوں قسمت کہو بھاویں قضا، قیامت توں دتا پچائیا۔ جیہڑا پورب وعدہ پورا رہیا کرا،

اوس دا لہنا جھولی پائیا۔ بہاویں پورن مٹو بہاویں خُدا، بہاویں جانو بے پرواہیا۔ بہاویں جانو غریباں دی سیوا رہیا کہا، چاکر نظری آئیا۔ جے چاکر نہ بُندا سارے کس طرح لیندا رلا، اسو گھوڑے لہنا چُکائیا۔ کس بدھ وکیل سنگھ دے جاندا تھان، بالمیک جس دا دھیان رکھائیا۔ کس طرح گھسیرے دا لیکھا دیندا جھولی پا، کس طرح بھرا دی گنڈھ بندھائیا۔ کس بدھ ماتا تون منگ لیندا منگا، اک پیسا قیمت پائیا۔ کس بدھ انگریز سنگھ دیندا وڈیا، جو چوڈھری پچھلا نظری آئیا۔ دیوی سنگھ دا لیکھا سہج سُبھا، دوس رین - - - - بہاویں سچ سمجھو بہاویں سمجھو پرہہ نوں ہویا سُدا، ایویں رہیا سُنائیا۔ سچ پُچھو جُگ جنم دے وچھڑیو پُچھو تہانوں گودی رہیا بیٹھا، گوبند بن کے دُھر دا ماہیا۔ جے تسیں مینوں بیٹھے بھلا، اُبھل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ آگے رہن نہیں دینا جُدا، جُگا جُگنتر لیکھا دینا مٹائیا۔ مارگ سدھے لینا پا، صدق صبوری اک وکھائیا۔ دو جہاناں پھڑکے بانہ، پار کنارہ دینا کرائیا۔ جے لہنا دینا یہاں ویاں دیواں پُچا، جہاں دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ گرمکھو تُساں صرف میرے پیار وچ اکو کرنی ہاں، آگے ہوئے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جنہاں نوں سدھا ملیا آ، مُلا حظیدار ہور نہ کھئے بنائیا۔ وعدے رہیا بھگتا، پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں اکو جہا رہیا وکھا، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پایا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ انگریز سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ★

گلاس کہے میرا اکو روپ اک گلّ دی آس، ٹھٹھیار گھڑت نہ کھئے گھڑائیا۔ جس دے نال پریمی پیار دی بُجھاؤن پیاس، ترشنا ترکھا دُور کرائیا۔ اوہ وست رام دے پاس، ائمٹری کول ٹکائیا۔ سیٹا دا ساتھ، سوہنا سنگ جنائیا۔ لچھمن دتا آگھ، اپنی خواہش درڑائیا۔ کلجگ دا کھیل تماش، اپنا روپ پرگٹائیا۔ بھگتاں دا نواس، نیتر نین درسائیا۔ شیو جی دا کیلاش، بیٹھا سپس نوائیا۔ برہما دا اِتھاس، دیوے سچ گواہیا۔ وشنوں دا سواد، رس اگئی رہیا وکھائیا۔ پُرکھ اکال دیونہارا دات، وست اک ورتائیا۔ سب دی مل کے اک جماعت، سوہنا رنگ وکھائیا۔ بھڑی رین نال گئی ناچ، گھنگٹ مکھ اٹھائیا۔ مل کے سب نے کیتی اک بات، متا لیا پکائیا۔

کِس ویلے پھیر ہووے اتفاق، ملیئے چائیں چائیا۔ دھئے جوڑ کے ہاتھ، سارے بینتی رہے سُنائیا۔ اگوں کہا پُرکھ ابناش، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ دُھر سندیشہ دیواں ساچ، سچ کراں پڑھائیا۔ جس دا مطلب کوئی نہیں ارتھ ارتھات، اتھوا اپنا حُکم منائیا۔ جس ویلے نِرگن دھار آواں لوک مات، نِرَویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت کراں پرکاش، شبدي شبد ڈنک شنوائیا۔ دو جہاناں لنگھ کے پتن گھاٹ، اپنا پندھ مُکائیا۔ پریمی پریم ہو کے بھگتاں کراں تلاش، گُرمکھاں کھوج کھوجائیا۔ باہر بھیتز ویکھاں ساس، ساہ ساہ لیکھ چُکائیا۔ ساچے منڈل پاواں راس، گوپی کابن نچائیا۔ پردہ لاه کے پرتھمی آکاش، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ بھاگ لگا کے سوہنی کھاٹ، آسن سِنگھاسن دیاں وڈیائیا۔ چوٹھے جُگ دی میٹ کے واٹ، وٹنا گُرمکھاں دیاں چڑھائیا۔ لچھمن جس اک گلّ دی آس، اوہ پوری دیاں کرائیا۔ جن بھگتاں دا بن کے باپ، چچیاں وانگ گود اُٹھائیا۔ رُوچ بُت دوویں کر کے پاک، پوتر دیاں بنائیا۔ لیکھے لا کے ماٹی خاک، خواہ مخواہ کراں صفائیا۔ دو جہاناں بن کے سجن ساک، دُھر دا سنگ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے دے نجات، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ کوڑی کِریا نال ایہہ وفات، ملک الموت نہ کھئے ڈرائیا۔ بھيو دساں نال وضاحت، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ رہن دیواں نہ کھئے رفاق، رفیق دیاں جنائیا۔ رُوپ دھر کے اپنا واحد، لاشریک سیو کھائیا۔ سچ قانون کر کے آند، ویکھاں تھاوں تھائیا۔ ست دھرم کرنا راج، رجوہ سب دی دیاں بدلائیا۔ سرشٹی دے کولوں ہو کے غائب، بھگتاں اپنا درس دکھائیا۔ ایہو کھیل ہووے عجائب، عجب لیل دیاں ورتائیا۔ جُگ چوکرئی جو نام دی کر کے رکھی کفایت، محبوب ہو کے جھولی دیواں پائیا۔ جھوٹھی کٹ کے شرع شرائط، شریعت اپنی دیاں وکھائیا۔ چرن پریتی کر کے عنایت، عنایت دے پیراں ور کے گُرمکھ دیاں بنائیا۔ جیہڑی مئی سِنگھ دس کے گئے ولایت، اوہ ولولے اندروں دیاں کڈھائیا۔ جدھر جان اودھر اپنی کراں حمایت، ہم ساجن ہو کے نظری آئیا۔ سب دی پوری کر کے خواہش، خواہش اپنی نال ملائیا۔ چرن دوارے کر کے رحیائش، آرامگاہ اک وکھائیا۔ جس مندر دی کیسے نہیں کیتی پیائش، اوہ دھام بہائیا۔ ایہو بھگتاں نوں سچی خیریت، بن منگیاں جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان دی سدا اکٹھی چڑھدی رہے جنیت، لاڑے دُھر دے دیاں بنائیا۔ درشن دیندا رباں نیت نیت، نیت نیت کر رُشنائیا۔ جیہڑے گوہند پچھے ہو گئے کھیت، اپنا آپ کٹائیا۔ اُہناں نال کر بیت، دُھر دا میلا سہج سُبھائیا۔ جس نوں لبھدے گئے کیتی کیت، کوئن کوٹ پھیریاں پائیا۔ جس دا نام راگاں ناداں شبدان دُھناں

وچ گاؤندے وشیش، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جس دا جس گاؤندے سہنسر مُکھ والے شیش، سوہنی سیج بنائیا۔ جس نوں آد جُگاد جُگ چوکڑی سب نے مٹیاں اک نریش، نر نرکار اک اکھوائیا۔ سو بھگت سُہیلا گرہ بھگتاں بنے درویش، ددی ہو کے لکھ جگائیا۔ اک گل کہے میری آس ایک، اکو دیاں جنائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ جن بھگتاں بُدی کرے بیک، من مت پرے ہٹائیا۔ نرگن ہو کے سرگن نال لے کھیڈ، کھلاری اپنا پھیرا پائیا۔ جس گل دی آس پچھے سب نوں دتا بھیج، اوہ گلاس اپنا دے سمجھائیا۔ چہر لگی امرت برکھے دیس پردیس، دہ دشا ٹھنڈک اک ورتائیا۔ گل آس کہے مینوں مل گئی سچی ٹیک، ٹکٹکی دھیان جس دے وچ رکھائیا۔ جن بھگتو تسیں سمجھو نہ کوئی کوڑ کڑیارا بھیکھ، پکھنڈی پکھنڈ رہیا رچائیا۔ جیہڑا مالک اوسے دا دیس، دیساں دا مالک آپے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے جس میرے اُتے بہ کے لکھے لیکھ، لہنے دتے چُکائیا۔ میں اپنے نیتر ساچے نین ایسے دی کیتے بھیٹ، ایسے دی جھولی پائیا۔ گرُمکھو تسیں ستمکھ ہووو پیش، ساہمنے نظری آئیا۔ من کامنا بھگت بھگوت اتر کدے نہ ہووے کلش، کوڑا جھگڑا دینا مٹائیا۔ دُھر دا سوامی سدا کول رہے ہمیش، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ رل مل دھرنی کہے اکٹھے کریئے اک آدیس، سجدہ سیس نوٹایا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تُوں سب دا مالک سب نوں کردے ایک، چرن پرتی بخش کے ٹیک، ٹیکا مستک نام دے لگائیا۔ عنایت کہے کی کیتا غضب، پروردگار مینوں دے جنائیا۔ بھگتاں دا اکٹھا کر کے وفد، مہر نظر نال ترائیا۔ سِری بھگوان کہے میں اکو گایا شبد، ایدھروں پُٹ کے ایدھر لیا لگائیا۔ نہ دین رہیا نہ مذہب، نہ ذات پات جنائیا۔ ایہناں میرا کیتا ادب، آداب کر کے ایہناں سیس جھکائیا۔ اندر مار کے اپنی رمز، اشارہ اک وکھائیا۔ ایہناں دا لیکھا بن گیا وانگ شمس، شمع دے پروانے پروانیاں نالوں چنگے بھگت بھگوان رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ عنایت کہے ایدھروں پُٹنا ایدھر لاؤنا، ایہ تیری حُکم رضائیا۔ پُرکھ اکال کہہا میں مارگ اک چلاؤنا، جس کارن چلدیاں پھردیاں پار لنگھائیا۔ جگت کیاریاں وچ نہیں بہاؤنا، پنیری ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ مہر نظر نال جن بھگت تراؤنا، اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں سی اک بلھا سمجھاؤنا، بھلے پندھ لگائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اپنا مارگ لاؤنا، ست دھرم نال رلاؤنا۔ کلجگ اندر ستجگ ورتاؤنا، دُھر دا حُکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱ چیلہ سینگھ دے گرہ جموں ★

بُکل کہے جس ویلے میں بکالے وِجی، زویداس چادر ملی وڈیائیا۔ اُس دِن تیغہادر نوں اک فقیرِ ملیا صوفی، جو سُکھن اپنی گیا کرائیا۔ اُس نے بات کیتی دو حرفی، کلمہ اک جنائیا۔ کی تیغہادر تینوں لگی سردی، اوڈھن لیا ٹکائیا۔ کہ بھیس کیتا فرضی، لوکان رہیا ڈرائیا۔ کہ اپنی کیتی مرضی، گھر بار تجائیا۔ کی کوئی سمجھ ملی اوس گھر دی، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ تیغہادر کہا میری آتما اندروں کچھ پڑھدی، تینوں دیاں دِرڑائیا۔ کھیل ویکھے اوس نرائن نر دی، جو نر نرنکار اک اکھوائیا۔ اوسے دا نام جیدی، تُوں ہی تُوں سُنائیا۔ خوشیاں نال نچدی ٹپدی، اپنا رنگ رنگائیا۔ اودھروں اک کُنج لٹھی ہوئی اڈ کے آگئی سڳی دی، صاف سٹھری نظری آئیا۔ اوس آ کے کہا قسم مینوں ربّ دی، جو اندر تیرے رباب رہیا وجائیا۔ اودھروں اک ویراگن آگئی بھجّدی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اوبدے ہتھ انگیری آگ دی، ہوا نال سُلگائیا۔ اوبدے کول ٹک اک جس دی، صاحب سوامی ڈھولا رہی سُنائیا۔ اک ہتھ تیغہادر دے چرناں اُتے رکھدی، دوجا آگھاں اُتے ٹکائیا۔ مینوں گلّ دس سچ دی، سوہنی منگ منگائیا۔ کی کوئی خبر تینوں حق دی، حقیقت دے دِرڑائیا۔ اودھروں اک لکڑبارے دی لڑکی آگئی بالن کندی، کھاڑی رسی کندھے اُتے ٹکائیا۔ لاگے آ کے آواز کیتی ٹھک ٹھک دی، ٹھوکر دتی جنائیا۔ اودھروں پون ٹھنڈ جھکولا لے کے آگئی بھجّدی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اودھروں سنیاسی کوک سُناؤندا آوے ند دی، تنبورا نال وجائیا۔ اودھروں اک بھید آگئی اپنے ہوئے ہوئے پیر دبدی، بولی اپنی راگ الاٹیا۔ اودھروں خُسریاں دی ڈھولکی آگئی وجدی، ہُہ رُپیا رُپ وٹائیا۔ اودھروں جوڑی آ بیٹھی کول کگ دی، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ اودھروں کوئل بیٹھی لاگے سجدی، اپنا راگ الاٹیا۔ اودھروں منڈلی سادھاں دی سی لنگھدی، نو گیتی وچ جنائیا۔ جنہاں کول اک ڈلی سی سمنڈ جھگ دی، پلّو گنڈھ پوائیا۔ اودھروں سچ ویاسی بیٹھی لنگھی وچوں رتھ دی، بیل سوہنے جوڑ جڑائیا۔ اوبدی پریم پیار والی آگھ تکدی، نیتر گھنگٹ وچوں بدلائیا۔ اندرے اندر ہس پئی، اپنی خوشی وکھائیا۔ اودھروں گھنگھور بدّل کالی گھٹا ٹپ پئی، اپنا بل دھرائیا۔ اودھروں تیغہادر اکو ٹیک رکھ لئی، پرہہ چرن کول دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی ڈوری اپنے نال کس لئی، تند ستار دتی جڑائیا۔ تیغہادر انتر آشا اوسے ویلے ہس پئی، خوشی خوشی نال ملائیا۔ پرہو اک سندیشہ دس جائیں، دُھر دی منگ منگائیا۔

وچھوڑا دے کدے نہ نس جائیں، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ ایہ میرے کچھ وس نہیں، تیری بے پرواہیا۔ جو تیرے پریم اندر پھس گئی، ناتا نہ لینا ٹرائیا۔ پُرکھ اکال ہوئی جہی اوس دی بکل نپ لئی، سہج سُبھاؤ دتا جنائیا۔ مین کھیل کران اپنے آپ لئی، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس رمز تیری گجھی لبھ لئی، پردے اندر ویکھ وکھائیا۔ سو کرتا کرنی کرے اپنے کم لئی، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ تیغہادر کہا اک میری من لئیں، بینتی دیواں سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا تیرے نالوں تیرے چن لئی، اپنی سیو کھائیا۔ تیغہادر کہا اوبناں دا بیڑا بٹھ لئیں، جو بندگی تیری وچ جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا سب کچھ کران اپنے اند لئی، اند اپنا ویکھ وکھائیا۔ تیری بکل اندر تیری من لئی، منسا پور کرائیا۔ اپنی بکل اندر بھگتاں دے تن لئی، تار ستار دیاں وجائیا۔ کوڑی کیریا دے دن لئی، پردہ پا کے ہوواں سہائیا۔ بھگتاں دی چھپر چھن لئی، چھپر دیاں لگائیا۔ گرمکھاں دی سوہنی جنج لئی، لاڑی بن کے اپنا مکھ چھپائیا۔ تیغہادر پھیر سمجھیں ایس میری تے میرے چن دی من لئی، جن بھگتاں مندر اندر سوہیا پائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی کیتی کرنی اپنے نال گنڈھ لئی، گنڈھنہار گوپال سوامی ٹھنڈ بھگتاں دے پائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۱ رام سنگھ دے گرہ پنڈ گالڑیاں ضلع ہوشیار پُر ★

بھومکا کہے مین کی دساں، بیس چیت ملی وڈیائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند ہساں، انتر انتر خوشی منائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لواں دساں، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ پت پریشور بے پرواہی بھگت سہیلا ویکھیا سکا، پروردگار سانجھا یار نور الہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی زرگن کھیل کھیلنہار پُرکھ سمرتھا، سچکھنڈ نواسی شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نو نو چار جس دا بھو کیسے نہ آیا رتا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی اپنا پکا کے آیا متا، مطلب اپنا سنگ رکھائیا۔ جن بھگتاں حق حقیقت وچوں دینا حقا، حاکم ہو کے حکم سُنائیا۔ جو سچ سرنائی ساچی ڈھٹھا، دھوڑی ٹکا چرن کول رمائیا۔ بھو کھلاؤنا تتاں اٹھاں، نو دوارے لیکھا دے مکائیا۔ میل ملا کے اُپر شاہ رگا، ست سروپ دے سمجھائیا۔ پنچ وکارا ترے گن میٹے آگا، اگنی آگ بُجھائیا۔ سچ محراب کرائے حجا، مکہ کعبہ کم کیسے نہ آئیا۔ ساچے مندر نظری آئے سجا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ شبد ناد سُنائے آگئی

انہدا، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ پت پرمیشور بے پرواہ بھگت سُہیلا اک اکیلا پھرے بھجّا، بھگون اپنا پندھ مُکائیا۔ شبدي دھار جوتی نُور کیسے نہ لبھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ رسنا جہوا بتی دند جانے کوئی نہ مزہ، دُھر دا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جس دی جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُراں دسدے گئے وجہ، وضاحت نال سمجھائیا۔ جس دے حُکمے اندر وشن برہما شو کروڑ تیتیسا برہمنڈ کھنڈ بدھا، بندگی وچ سرب لوکائیا۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت ویکھنہارا کایا ماٹی چمّا، گہر گمبھیر اپنی کھیل کھلائیا۔ جس دی چرن چھوہ جمنّا سُرستی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ تیرتھ نین رہے اٹھائیا۔ جس دے حُکمے اندر دیوے پرکاش سورج چندا، منڈل منڈپ ستار سوہبا پائیا۔ جس دا نام ندھان دو جہان اگتی کھنڈا، کھڑگ اکو اک چمکائیا۔ جس دا سچ مجیٹھی رنگا، ہرجن ساچے دئے چڑھائیا۔ جو ویکھنہارا جیو جہان اندھا، گھٹ گھٹ انتر پھول پھلائیا۔ جو سرگن روپ نظری آئے بندہ، نرگن نرویر نراکار جوتی جوت رُشنائیا۔ جس دا کھیل جیرج انڈا، اُتبھج سینج سوہبا پائیا۔ جس دی چارے کھانی چارے بانی ونڈا، چارے جگ چارے کُنٹ رہیا جنائیا۔ سو صاحب سوامی بھگت سُہیلا لبھاون آیا ساچا سنگا، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ بھيو چُکا کے ہنگ برہما، پاربرہم دئے درڑائیا۔ ہرکھ سوگ چنتا مئے غما، سانتک ست ست وکھائیا۔ نہکرمی جانہارا کرما، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ جھگڑا چُکاوے ورنان برنن، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کھئے نہ آٹیا۔ گرُمکھان نیتر کھولے اکو ہرنا پھرنا، نج لوچن کرے رُشنائیا۔ بھے بھو چُکائے مرنا ڈرنا، جیون جگت اک سمجھائیا۔ بھو ساگر دسے ترنا، لکھ چوڑاسی گہڑا دئے مُکائیا۔ سچ دوارے دسے وڑنا، گرہ مندر کُنڈا لاہیا۔ منزل پوڑی دسے چڑھنا، چوتھے پد دئے بہائیا۔ جوتی جوت دسے رلنا، نانا تتاں والا ٹڑائیا۔ اکو شبدي دسے پڑھنا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پرہہ دوارے دسے کھڑنا، سمکھ سوچھ سرُپ آپ دھرائیا۔ دھرنی کہے جس میرے اُتے آ کے رکھے چرناں، چرن چرنودک دتا پلائییا۔ مین اوسے دا جس کرنا، صفتان نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر سجن بے پرواہیا۔ دھرنی کہے کوئی میتھوں پُچھے بات، اگم اگمڑی دیاں جنائیا۔ بھاگان بھری آئی سہنجنی رات، گھڑی پل خوشی منائیا۔ صاحب سوامی انترجامی دیون آیا سچ سوغات، دُھر دا مالک خالق بے پرواہیا۔ جس دے کول آد جُگاد جُگ چوکڑی سچ حساب، لیکھے ویکھے تھاوں تھائیا۔ بھگت سُہیلا بن کے آپ، گر چيلا پار لنگھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم دے کے جاپ، جیون جیون دئے

بدلائیا۔ پُورب جنم دے اُتار کے پاپ، دُرمت مَیل دھوئیا۔ سنت سُہیلا ہو کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ دُرمت مَیل اندروں باہروں کاٹ، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ شبد جیکارا بول کے الکھنا لاکھ، الکھ نرنجن دئے جنائیا۔ منزل پوڑے چڑھا کے گھاٹ، اگلا پچھلا پندھ مُکائیا۔ دھرتی کہے اک ویراں رویداس ایتھے کٹ گیا سی رات، رین بھنڑی سوہیا پائیا۔ اک ستّ دی اوس نال جماعت، جو بن کے آئے پاندھی راہیا۔ بھومکا کہے مینوں دیو شاباش، میں پچھلا پڑدا رہی اُٹھائیا۔ ایتھے رہندا سی اک ناتھ، جٹا جوٹ ڈیرہ لائیا۔ جس دے کول سی اک رباب، تاراں پنجاں نال گنڈھائیا۔ اوہ سدا و جاؤندا سی اپنا ناد، مستی وچ سہائیا۔ رویداس نے سہج نال پُچھیا کس نوں کریں یاد، مینوں دے درڑائیا۔ اوس نے کہا میرا گورکھ نال ساتھ، گرو اک منائیا۔ روی نے کہا کپڑا اوس دا باپ، اُس دا لیکھا دے سمجھائیا۔ جیہڑا کیسے تِلے پرت سے نہ اُتے کیلاش، دھرنی آسن کھئے نہ لائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال زمیں اسماناں گگن گگنتران پاوے اپنی راس، منڈل منڈپ کھیل کھلائییا۔ جس نوں الکھ الکھ کہہ کے کردے یاد، ڈھولے دوس رین سُنائیا۔ جس نے پنج تے کایا کھپڑا کیتا آباد، ماٹی دتی وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ناتھ کہا سُن میرے سوامی، سچ دیاں جنائیا۔ گورکھ دا میں بھردا پانی، سیوا اک کھائیا۔ رویداس کہا کوئی دس نشانی، جس گھر میلا رہیا کرائیا۔ اوہ رِدھ سِدھ دا بانی، بونجا نال وچّی ودھائیا۔ اگے پرہ دی ہور مہروانی، مُحبت نال رکھائیا۔ اُس ہو کے کہا خیرانی، نیتر نین اگھ بدلائیا۔ رویداس ہوئی جہی اوبدے مستک اُتے لائی کافی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہنوں نظر آیا اک نورانی، نورو نور بے پرواہیا۔ پھیر روی دی ویکھ پیشانی، مستک اگھ لئی ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشہ پار سچّی سرنائیا۔ روی نے مار کے مستک ٹھوکر، ہلارا دتا جنائیا۔ جس نوں ملنا اتم اوکڑ، اک اگلا دیاں جنائیا۔ جس دا لہنا دینا حساب روکڑ، کوڑا کھاتہ نہ کھئے بنائیا۔ بن بھگتی اوس دے پاس مَول نہ پہنچن، رِدھ سِدھ کَم کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نوکر، خادم ہو کے سیوا کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں جس دا لیکھا سوچن، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ وشن برہما شیو جس دی رکھدے اوٹن، بیٹھے دھیان لگائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جس نوں لبھدے کوٹن، کوٹ ورکھ آرزو کئے بتائیا۔ جس دا کھیل حُکم لوک پرلوکن، چوڑاں لوک چوڑاں طبق سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دوہاں دا سُن

کے چنِ بَلاس، دھرتی تھلیوں خوشی منائیا۔ میری سُنیو اگتی بات، انتر خواہش دیاں سمجھائیا۔ جس نُون کھندے تَسیں پُرکھ
 ابناش، مالک خالق نظری آئیا۔ جس دا نرگن نُون جوت پرکاش، حق مقامے سوہیا پائیا۔ جس دے دو جہان داس، سِر سکے نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ جس دا کھیل پرتھی آکاش، گہر گمبہر رہیا جنائیا۔ اوس دے ملن دی جیہڑی کردے گاتھ، سَمکھ اک پڑھائیا۔ مینوں وی
 اوسے دی آس، بیٹھی اگھ کھلائییا۔ کون ویلے ملے پرہو گنتاس، گر کرتا پھیرا پائیا۔ دھوڑی مستک لاواں خاک، اِگا اک رمائیا۔
 زویداس منّ میری ارداس، دھرنی دتا جنائیا۔ جے اوہ وسے تیرے پاس، میری بینتی دینی سُنائیا۔ جے ناتھ تیرے آوے ہاتھ، میرا لہنا
 دینا چُکائیا۔ اودھروں آئی اگتی آواز، شبد نگارہ پرہو جنائیا۔ ایہہ کھیل میرا تماش، جُگ چوکڑی رہیا کرائیا۔ دھرنی تینوں دیواں
 دھرواس، سِر اپنا ہتھ اِکائیا۔ تیری منزل آواں گھاٹ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میرا ناؤں پُرکھ ابناش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ کیسے نظر نہ
 آواں جگت آنکھ، گرُمکھ نیتر میل ملائییا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کِریا زین اندھیری آئی رات، ست سچ نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔
 پتا پُت دا کرے گھات، بھین بھائی نہ کوئی وڈیائیا۔ دھرت دھول جائے کانپ، مندر مسجد شِودوالے مٹھ دین دُہائیا۔ بَر دے اندر سچّا
 کرے کھئے نہ پاٹھ، جوگ ابھياس نہ کھئے کھائیا۔ رُوح بُت ہونے کھئے نہ پاک، پتت پُنیت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ سُن اگتی آواز، دھرنی دھرت دھول سپس نوائیا۔ کِریا کر میرے ابناش، ابناشی کرتے بھيو
 کھلائییا۔ تیرا حُکم آد جُگاد، جُگ چوکڑی نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ سنت بھگت تینوں رہے آرادھ، دوس زین دھیان رکھائیا۔ تیرا
 کھیل وچ برہماد، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ کون ویلا میرا کھیڑا کریں آباد، وقت سُنہنجا سوہیا پائیا۔ میں رکھان سدا یاد، یاداشت
 اپنے وچ اِکائیا۔ تُون واحد لاشریک گاڈ، کرتا پُرکھ پُرکھ اکال شہنشاہ اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا دینا حساب، دُھر دا جھولی پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک تکائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن دھرنی دھرت، شبدی شبد دیاں جنائیا۔
 جس ویلے عرش دا مالک ہو کے فرش آیا پرت، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ تیرے لہنے دی پچھلی کڈھ کے فرد، پورب لیکھا ویکھ
 وکھائیا۔ کراں کھیل اک اسچرج، اچرج لیلآ آپ رچائیا۔ جودھا سُریر بن کے مردانہ مرد، مُدعا اپنا ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ
 تشدد، سانتک ست دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر تیرے ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کِہا سُن دھرنی

دھول ماٹی خاک، ماٹی دھول دیاں وڈیائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آیا آپ، نرگن نرور نراکار ویس وٹائیا۔ بھگتاں سنگ بھگت
 بنایا ساتھ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جنہاں دی اکو پوجا اکو پاٹھ، سمرن اکو اک دیرڑائیا۔ پس چیت سہنجی رات، زویداس چمارے دئے
 گواہیا۔ چل کے آواں تیرے گھاٹ، پورب گھاٹے پور کرائیا۔ آگے بھگتاں دے کے جاواں دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ امرت بوند
 دیواں اک سوانت، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ کوڑی کریا میٹ ست سچ کران پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا دئے مکائیا۔ دھرنی کہے کوئی مینوں لئے پچھ، میں سب کچھ دیاں سمجھائیا۔ جو جگ
 چوڑی رہیا لک، جوتی جاتا نظر کسے نہ آئیا۔ سو آگئی دھاروں آیا اٹھ، نراکار ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں اُپر گیا تھ، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ امرت جام پیا کے گھٹ، سانتک ست دتا ورتائیا۔ گھر سجن سوامی آ کے لیا پچھ، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ بھگت سہیلا اک
 اکیلا ناتا جوڑ کے پتا پت، گود سہنجی اک سہائیا۔ پندھ مکا کے آون جاون مات گرہ اٹا رُکھ، لکھ چوراسی کھیڑا رہیا ڈھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے مینوں چڑھیا چا، میرے انتر وجی ودھائیا۔ ہر کرتا ملیا
 بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ پورب لیکھا رہیا چکا، چوتھے جگ گیڑ مکائیا۔ بھگت سہیلے نال رلا، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت کر رُشنا، نوری جلوہ اک دکھائیا۔ بجر کپائی گندا لاه، پردہ رہیا گوائیا۔ انحد نادى ناد وجا، دھن آتمک راگ سُنائیا۔
 امرت آتم جام پیا، کول نابھی رہیا اٹائیا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرا، ایڑا پنگل ڈیرہ ڈھائیا۔ کنیا جھیڑا رہیا چکا، کام کرودھ لوہ
 موہ ہنکار نہ کئے ہلکائیا۔ نو دوارے پار کرا، گرہ مندر اک دکھائیا۔ جس گھر بیٹھا ڈیرہ لا، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ دھرنی کہے میں
 ویکھیا سہج سبھا، بن اگھاں نظری آئیا۔ جس ویلے میرے اُتے چرن دتا ٹیکا، آس نندرا دتی گوائیا۔ میرے مکھ چوں نکلیاں پائے
 ربا، کی رحمت رہیا کمائیا۔ اوس ویلے مینوں آیا اک اوہ مزہ، جس دی مُزاہمت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے مینوں چاؤ گھنیرا، خوشیاں راگ الاٹیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملیا سجن میرا، پریم پریمی بے پرواہیا۔
 دور ڈراڈا چل کے آیا نیرن نیرا، دو جہاناں چرناں بیٹھ دبائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا ڈھایا ڈیرہ، ست سچ دتا دکھائیا۔
 بھاگ لگایا ساچے کھیڑا، کھیڑکی مندر اندر دتی کھلائی۔ لیکھا چکیا میرا تیرا، اکو نور ظہور رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے سُنو گُرمکھ، بنا مُکھ توں دیاں جنائیا۔ جس میرا میٹیا دُکھ، دُکھڑے سب دے رسیا گوائیا۔ جو اندر وڑ کے بیٹھا چپ، بن بھگتاں پچن نہ کیسے سُنائیا۔ سو سہاون آیا سُهنجی رُت، مولا ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دے چرن سرن میں بردی گئی دُھپ، دردی ہو کے گلے لگائیا۔ جس دی اکو ساچی ٹک، سوہنگ ڈھولا رسیا پڑھائیا۔ اگلی منزل جائے مُک، پچھلا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ اپنی مہر نظر کر کے جن بھگتاں گودی لے چُک، جوگ ابھياس نہ کھئے کرائیا۔ جنہاں دے نال ہو گیا خوش، اوہناں دی خواہش برہمنڈاں کھنڈاں اندر و جاؤندی جائے ودھائیا۔ وِرولن آیا پانی دا پانی دُدھ دا دُدھ، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ جس دا بھيو انوکھا وکھرا گجھ، گجھے بھيو رسیا کھلائییا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے من مت بُدھ، بُدھپاناں بُدھو رسیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا جاگیا بھاگ، بھاگاں بھری مینوں دیوے وڈیائیا۔ جس دے اُتے گُرمکھ پرگٹیا سچ چراغ، دِپک جوت ہوئی رُسنائیا۔ جس دے پچھے درشن ہويا آج، گھڑی سُهنجی سوہیا پائیا۔ مینوں بھل گیا چار جُگ دا پچھلا رواج، نوین نیتی ساچی ریتی دتی درڑائیا۔ میرے اندر پرگٹ ہو گئی اک خواہش، سب نوں دیاں سُنائیا۔ جس نوں سارے دھیاؤندے سواس سواس، ہر ساہ نال دھیاؤنا سکيا نہ کھئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا وسيا میرے پاس، شہنشاہ پُشت پناہ میرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچي سرنائیا۔ دھرنی کہے میں ماری اکو کوک، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ رويداس کہے میں تیرا دیواں ثبوت، شہادت دیواں بھگتائیا۔ سدھ کہے رام سنگھ دا کلبوت، کرماں دی ملی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں لہنا دینا دیونہارا موجود، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی صفت وچ کوئی سیکھ نہ سکے حرُوف، عالم علما چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دے آگے ہو جان معقوف، ناوین سب دے دئے کٹائیا۔ جس دا حُکم کوئی نہ کر سکے منسوخ، دو جہاناں آد جُگاد جُگ چوکرزی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا اپنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں گاواں دُھر دا گیت، گہر گمبھیر دتا جنائیا۔ جن بھکتو اک نال کر لو اک پریت، اک دا روپ اک نظری آئیا۔ جس دی بنائی نہیں کیسے تواریخ، بیان دے نہ کھئے سمجھائیا۔ چار جُگ دی کردے رہے اڈیک، گر اوتار بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ پیغمبر کھندے گئے جس نے لیاؤنی تشریف، تعریف اوسے دی گئے سُنائیا۔ جو پیراں دا پیر کھیل کرے عجیب، عجب لپلا اک

ورتائیا۔ جس نے دو جہاناں دینی سچ ترتیب، طرح طرح اپنا حُکم سنائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، تیس بتیسا ڈھولے گاٹیا۔ سو صاحب سوامی پروردگار ابناشی کرتا قدرت دا مالک آیا نزدیک، نیرن نیرا ہو کے دیا کھائیا۔ جس دی دھار جگت جہانوں سدا باریک، جگت نین ویکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ گرمکھو جن بھگتو دھرتی کہے اوس دی اوسے ورگی پریت، باقی اُستت وچ لگی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جو کرے کرئے سو ٹھیک، ٹھاگر اپنا دُھر دا حُکم منائیا۔ دھرنی کہے مین صدقے واری گھولی، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جس نے اپنے کندے اتم تولی، ترازو اور نہ کھئے رکھائیا۔ اپنے نام دی دس کے اگئی بولی، انبولت ڈھولا دتا جنائیا۔ میرے اندر وڑ کے کندی کھولی، پڑدا دتا اٹھائیا۔ جن بھگتاں دی رنگدا ویکھیا چولی، کایا کپڑ سو بھا پائیا۔ مین کوک پکاراں اچی اچی رولی، سرشٹی درشٹی دیاں جنائیا۔ جس نے کوڑی کیرپا کرنی ہوئی، سچ سچ دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے مین لگی گھنن، گیڑا اپنا اک بنائیا۔ پرم پُرکھ دے لگی چرن چمن، ساچی سیو کھائیا۔ اُس دا اگئی ڈھولا لگی سنن، سنگیت سارے دتے تجائیا۔ اپنے نین لگی راون، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیا۔ اُس دے پریم پیار توں لگی جھو جن، واری گھولی گھول گھائیا۔ گرمکھاں نوں دین لگی سوجھن، سوجھی اکو وار پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے مین سٹی ساں اچنچیت، میری اکھ دتی کھلائیا۔ مین جانا کون کرن لگا ہیت، پریمی ہو کے پریم ودھائیا۔ جس دی وکھری انوکھی کھید، خلق دا خالق مخلوق دا مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ جاں تکیا جوتی جلوہ نوری آیا تیج، تخت نواسی شاہو شباسی شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جو وسیا برہمنڈ کھنڈ جن بھگتاں دے دیس، گرہ گرمکھاں ڈیرہ لائیا۔ اوہ کھولنہارا اپنا ہیبت، بیہو ربیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے جگ وچ چند دی زین بھنی، کچھ مینوں دے جنائیا۔ مینوں خوشی کئی، گرمکھاں ملے وڈیائیا۔ اوس کہا مینتھوں نہیں جاندی گئی، اوسے دی بے پروا ہیا۔ جس دی پریم پریتی اینی، انک کل اپنا ربیا ورتائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے لوک تینی، ترلوکی ناتھ ورگے کرشن کابن بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دی پریم پیار پُھار امرت دھار نھئی، نھئی نھئی اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے مین ویکھ کے بھگت بھگون دی مستی، مستک اپنا رہی جھکائیا۔ مین

بُھل گئی اپنی ہستی، ہتھ جوڑ کے سیس نوٹیا۔ تُوں مالک بے پرواہ عرشی، اشاریاں نال رہیا دکھائیا۔ بھگتاں دا بن کے دردی، دُکھیاں دا دُکھ مٹائیا۔ مقروض دا بن کے قرضی، قرضے رہیا چُکائیا۔ ایہ کھیل نرائن نر دی، گُرمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ سرِشٹی کہے میں حُکمے اندر تیرے چرناں دی بردی، داسی ہو کے سیو کھائیا۔ میری منّ اک عرضی، آرزو دیاں سُنائیا۔ جے تُوں آیا پرہو چل کے ایس دھرتی، دھول اپنا چرن اُکھائیا۔ بھگتاں دی آتما اندروں کر جا اپنے ورگی، پرماتما اپنا رنگ چڑھائیا۔ ایہ ویکھ کھیل کلُو کل دی، کلکاتی راجے بوئے قصائیا۔ بھگتاں تُوں تارنا تیری گل گھر دی، بابروں منگن کُچھ نہ جائیا۔ پُکھ اکال کہیا میں مٹاں تیری مرضی، مرض جنم مرن دی دیاں مٹائیا۔ جتھے سُر ت کیسے دی نہیں چڑھدی، اوتھے گُرمکھ اپنے شبد وچ سمائیا۔ راہ وچ کدے نہ اڑدی، دوجا سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ گُرمکھ دی آتم اوسے دوارے کھڑدی، جتھے ستگر شبدی سوہا پائیا۔ اوسے دا پلُو پھڑ کے آگے آگے چلدی، نچے پئے کدے بھجے واہو داہیا۔ سورگ بہشت سارے پار کردی، وشن برہما شو راہ وچ تجائیا۔ سُنّ اکموں آگے پھیر چڑھدی، تھر گھر جا کے تالی دئے وجائیا۔ آگے ویکھن کھیل اوسے ہر دی، جو ہر ہر رہیا سمائیا۔ پھر شبد تال ڈھولا کوئی نہیں پڑھدی، دُھن آواز نہ کھئے جنائیا۔ اکو کہے تُوں میرا میں تیرا دوجا ہور نہیں کوئی دردی، نانک دادک سوہرے پیئے تُوں ہی نظری آئیا۔ گُرمکھ آتم سچکھنڈ دوارے وڑدی، جتھے جوت اگئی جگدی، نرگن نُوں جوت جوت رُشنائیا۔ دھرتی کہے میں ایسے کر کے آج خوشی کردی، چرن کول اوسے دے پھڑدی، جس دی سدا کلا چڑھدی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ، جنگل جوہ ویکھنہارا اُجاڑ، تِلے پریت سمنند ساگر ڈونگھی کندر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے گھر گھر دی، گھر گھر آپے ویکھ دکھائیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُڑ ★

ہر شبد کہے میرا ساچا کرم، آد جُگاد جُگ چوڑی کھیل کھلائیندا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھرم، ست سچ ساچا راہ دکھائیندا۔ نہکرمی ہو کے کراں ساچا کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش جاناواں اکو دھرم، دُھر سندیشہ راگ الائیندا۔

ذات پات جھکڑا مٹاواں ورن برن، بھيو ابھیدا مات گھلائیندا۔ پرہہ سرنائی دسّان ساچی سرن، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نیتر گھلاواں برن پھرن، لوچن اک پرگٹائیندا۔ بھگت سہیلیاں دے کے ساچا جنم، پنج تت کایا چولا سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ست دھرم کہے میں آد جگاد، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ واد وواد، سچ سچ اک جنائیا۔ بھگتاں سنتاں دیواں ساتھ، گرمکھاں انگ لگائیا۔ گرمکھاں اندر وڑ سناواں راگ، انحد نادى ناد وجائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ آتم پرما تم میل ملاواں کنت سہاگ، سرت شبدي جوڑ جڑائیا۔ پورب جنم لہنا دینا لیکھ چکاواں حساب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ لگائیا۔ ست دھرم کہے میں جگ جگ لگدا، لوک مات دھرت دھول سوبھا پائیا۔ دھر سنديشہ اکو دسدا، دھر فرمانا اکو حکم سنائیا۔ کوڑی کرپا گرمکھاں اندروں کڈھدا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ڈونگھی کندر اندھیری پردہ چکدا، ست ست کران رُشنائیا۔ میت پیارا ہو کے بسدا، خوشی خوشی اندر پرگٹائیا۔ ملاپ کر کے اوس اکھ دا، نج نیتر دیاں جنائیا۔ کُنڈا لاه کے ساچے ہٹ دا، گھر خزینا دیاں وکھائیا۔ جتھے صاحب سوامی وسدا، پُرکھ اکال ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ ست دھرم کہے میرا دھر دا جوگ، ست پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ گرمکھاں میلا کر دھر سنجوگ، جن وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت رُشنائیا۔ شبدا گئی لا کے چوٹ، انادی ناد سنائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ برہم دیاں درڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کنچن کوٹ، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ آتم پرما تم میل ملا کے دسّان ساچی موج، مجلس اکو گھر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھنا ستجگ، کلجگ اپنا پنڈھ مکھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے اجل کرنا مکھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سہیل کرنی جنی گکھ، ملے مان وڈیائیا۔ دھنّ جنیندی مائی پڑدا لاہنا جو بیٹھا لک، گرہ مندر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے میرا لیکھا جانے گوہند، ورن برن دیونہار وڈیائیا۔ جس سریشٹی مٹائی سگلی چند، چنتا چکھا رہے نہ رائیا۔ ٹھا کر سوامی ہو بخشند، رحمت اک کھائیا۔ سجدے کردے سُرپت اند، وشن برہما شو سر نہ کھئے اٹھائیا۔ کرے کھیل گھر گمبھیر گئی گہند، گور اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں آؤنا لوک مات، صدی بیسویں پندھ مکائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، ست سچ ہووے
 رُشنائیا۔ جھگڑا مکاؤنا ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ ساچا دھرم دسنا ساکھیات، مانوتا بھو کھلائیآ۔ جو نانک گوہند گئے
 اکھ، شبد اگئی ناد وجائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہر گھٹ و سیا ساتھ، انتر کھوچے سہج سُبھائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے تیرتھ تاٹ،
 جنگل جوہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہر کرتا سوامی گرہ ویکھو کھلاپات، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر دا مارگ اک جنائیا۔ ست دھرم کہے میں آد جگادی ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ گر اوتاراں بخشی ٹیک، پیر پیغمبر گئے جنائیا۔
 بھگتاں ملدا رہیا سندیش، سنت سہیلے سوہلے رہے گائیا۔ گرمکھاں ملدا بہیت، گرمکھاں پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جنہاں دی بدھی ہوئی
 بییک، من دُرمت میل دھوائیا۔ سو نیج نیتر لینا ویکھ، دوئے لوچن نہ کھئے وڈیائیا۔ نت نوت سدا سدا نرگن سرگن کھیلدا رہیا کھیڈ،
 لوک مات پھیرا پائیا۔ کلجگ انت پُرکھ ابناشی رہیا بھیج، ستجگ ساچا راہ جنائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نور ظہور کرے
 رُشنائیا۔ شبد اگئی اک سندیش، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ سُنائیا۔ مالک خالق ہو کے نر نریش، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رہیا چُکائیا۔ سچ دھرم کہے میں آؤنا جگ، دھرنی دھول سوہیا پائیا۔ صدی چوڈھویں بُجھاؤنی لگی آگ،
 امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچا دسنا دُھر دا حج، بن مکے کعبے ملے گوسائیا۔ حق محرابے پہنا سچ، حُجرہ اک وڈیائیا۔ شبد اگئی ہو
 کے جانا وج، انادی ناد سُنائیا۔ ساچے مندر جانا لنگھ، گرمکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، آسن سنگھاسن ویکھ وکھائیا۔
 جتھے سدا اک انند، اندپُری والا گیا دِرڑائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی جمنا سُرستی
 گوداوری گنگا دھار رہی وگ، امرت آتم نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ نہ کوئی بھانڈا بہرم بھو دئی دویتی کندھ، ہوئے ہنگتا گرھ نہ کھئے
 وکھائیا۔ نہ کوئی روپ ریکھ نہ رنگ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اوس دا بخشنا ساچا سنگ، جو سرب سوامی بے پرواہیا۔ ست
 دھرم کہے مہروان محبوب میرا سدا بخشند، بخشنہار اک گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔
 ست دھرم کہے میں دو جہاناں راجا، رعیت لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدا آیا کاجا، کرنی دا مالک کرتا
 حُکم منائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا اتم ہونا ناسا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ ساچا سچ ہوئے پرکاشا، اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ کرے

کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا اپنا حُکم چلائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن نیتر لوچن نین ویکھن تماشا، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم ورتائیآ۔
 ریتی نیتی بدل دیوے پاسا، پت پُنتی اپنی دھار جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیآ۔ ست
 دھرم کہے میں جگت دا مالک، پُرکھ ابناشی حُکم سُنائیآ۔ نت نوت بنان ثالث، لوک مات ویس وٹائیآ۔ حُکم دیوے دُھر دا خالق،
 مخلوق کھوج کھوجائیآ۔ کلجگ کوڑی کِرپا دُور کرنا آس، سرشٹ سبائی سوادھان دینا کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ ست دھرم کہے میں جودھا سور، پیرتا پرہ نے دتی وڈیائیآ۔ جگ چوکڑی کوڑی کِرپا کر کے چورو چور،
 چاروں کُنٹ اکو ڈنک وجائیآ۔ پت پرمیشور حُکم دیونہار ضرور، ضرورت میری پور وکھائیآ۔ جن بھگت ساچے سنت بخشنہارا چرن
 دھوڑ، ٹکا مستک نام خُدائیآ۔ چتر سُگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، دُھر دا مارگ اک لگائیآ۔ سرب کلا بھرپور، پرہ ٹھاکر سوامی
 دیونہار اپنی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیآ۔ ست دھرم کہے میرا بھگتاں ناتا، سنتاں
 سنگ رکھائیآ۔ گرمکھاں میلان پُرکھ بدھاتا، ملنی جگدیش کرائیآ۔ گرسکھاں امرت جام پیا کے باٹا، ترشنا بھکھ گوائیآ۔ سچ دھرم گرہ
 کھول دے باٹا، وست امولک اک ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا مارگ اکو اک جنائیآ۔ ست دھرم کہے
 میرا مارگ اک، ستجگ سچ دیاں وڈیائیآ۔ پت پرمیشور لیکھا ربیا لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جگت نیتر نہ آئے دس، نین بین
 لوکائیآ۔ بھگت سُھیلا کرے پت، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیآ۔ ناتا جوڑ کے دُھر دا پت، پتا پوت انگ لگائیآ۔ سچ دوارے سچ ونڈا کے
 حص، حصیدار ربیا بنائیآ۔ آگے لوڑ رہی نہ کس، کشتی نئیآ نوکا آپے لے ترائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی
 کرنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ ست دھرم کہے حُکم دیوے سچ سوامی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیآ۔ پُرکھ اکال انترجامی، گھٹ نواسی ویکھ
 وکھائیآ۔ جس دی صفت صلاح چارے کھانی، چارے بانی انڈج جیرج اُتہج سینج ڈھولے رہے گائیآ۔ سو بے پرواہ اگم اتہا خالق
 خلق کھیل کرے مہانی، مہروان اپنا حُکم ورتائیآ۔ ست سچ بخشنہار نیشانی، برہم مت اک سمجھائیآ۔ جس دا بھيو پائے نہ کھئے ودوانی،
 چوڈاں ودیا سمجھ کھئے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنديشہ نر نریشا اک جنائیآ۔ ست دھرم کہے میں
 بدل دینا سماج، مُکھتا اکو رنگ رنگائیآ۔ میٹ دینا واد وواد، وکھ امرت روپ جنائیآ۔ گرہ مندر وجاؤنا ناد، دُھن آتمک راگ

سُنائیا۔ ین رسنا جہوا دینا سواد، امرت رس چھکائیا۔ کوڑی کریا اندروں دینا کاڈھ، ساچا کھنڈا نام چھکائیا۔ گرمکھ پرگنائے سجن سادھ، سادھنا اکو دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا فُدرت دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ ست دھرم کہے میں بدل دینی ریت، ابناشی کرتا حکم سُنائیا۔ پُرکھ اکال کرنی اک پریت، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ جھگڑا چُکنا مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی وکھائیا۔ آتم پر ماتم گاؤنا گیت، ڈھولا نؤر خُدائیا۔ بہگت سنت کر اتیت، ترے گن لیکھا دینا مُکائیا۔ جھگڑا مُکائے اوچ نیچ، راؤ رنگاں اکو گھر بہائیا۔ بہرم مٹے بست کیٹ، وڈا چھوٹا نہ کھئے اکھوائیا۔ ابناشی کرتا کروٹ لے بدل لے پٹھ، ستمکھ گرمکھاں نظری آئیا۔ دُور دُراڈا وسے سدا نزدیک، گھر پتا خوشی منائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے کئے اڈیک، ستجگ تریتا دوایرکلجگ اپنی اکھ کھلائییا۔ جو سچکھنڈ نواسی سدا وسنیک، وصل اصل اکو دئے کرائیا۔ سو گرمکھاں دی کایا اندر لنگھ دہلیز، دلبر ہو کے جوڑ جُرائیا۔ اٹھ پھر وسے چیت، من چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دھرم اک جنائیا۔ ساچا دھرم ست ست، دُوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا دھرم ستگر ست، گرمکھ ہر گن گائیا۔ ساچا دھرم برہم مت، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ ساچا دھرم نج نیتز اکھ، دئے لوچن جھگڑا دئے چُکائیا۔ ست دھرم انتر انت بیج بیجے ساچے وت، نام ندھانا اک جنائیا۔ سچ دھرم دُھر دا راگ سُنائے انحد، انراگی اپنا ناد وجائیا۔ ست دھرم انتر امرت آتم دئے جھٹ، بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ ست دھرم نرگن نؤر جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم آتم کرے ملاپ، جگ جنم وچھوڑا دئے کٹائیا۔ ست دھرم پُرکھ ابناشی میلے ساکھیات، گھر سجن سہج سُبھائیا۔ ست دھرم ساچے چرن کول بخشے سچ نواس، بھومکا دُھر دی اک سہائیا۔ ست دھرم پرہہ کی سرن لیکھا چُکائے مرن ڈرن آون جاون مکے واٹ، لکھ چوڑاسی گیڑ نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست ست اکو اک سمجھائیا۔ ست دھرم کہے میں گیا آ، لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی مہرواں، مہر نظر نال ترائیا۔ جس دا سمت ہویا زواں، بیس اکیسا پندھ چُکائیا۔ اوسے دے چرنی ڈھواں، جو ڈھٹھیاں گلے لگائیا۔ اوسے دا ڈھولا گواں، جو آد جُگاد بے پرواہیا۔ اوسے دے گھر بہواں، جو میل میل خوشی منائیا۔ اوسے دے آگے دکھڑا کہواں، جو سُن کے دئے مٹائیا۔ اوسے دی سیجے سواں، جو سُکھ آسن دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ ست

دھرم کہے میری وڈیائی، وڈ وڈا دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں ہونا وچ سہائی، بھیو ابھیدا اک کھلائیندا۔ نیج نیتز ویکھو گہر گمبھیر
 گوسائیں، گھٹ بھیتر سوہیا پائیندا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُراں رہے گا، صفتی صفت سرب صلاحندا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج
 انڈ چار کُنٹ دہ دشا جس دی رُشنائی، سورج چند رو سس منڈل منڈپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ تس دا میلا گرو گرو چلا ایکا
 تھائیں، تھان تھنتر اکو اک درزائیندا۔ گرمکھ گرمکھ کوڑی کریا دینی تجائی، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ چار ورن کھتری براہمن شوڈر
 ویش اک دوجے نوں جاننا بھائی بھائی، بھانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ آتم پرما تم ہووے نہ کدے جدائی، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ اکو
 ڈھولا اکو سوہلا اکو نام لینا گا، گاونہارا اکو ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا کھیل وکھائیندا۔ ست
 دھرم کہے میں ست ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کھائیا۔ کرتا پُرکھ دسنہارا راہ، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ ست ست سچ دینا
 ورتا، واتا ورن دینا بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر میرے گواہ، شہادت دینی چائیں چائیا۔ صدی چودھویں لیکھا دینا مکا، مکمل اپنا حکم
 ورتایا۔ بیس ایکسا لیکھا دینا چکا، لکھت بھوکھت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنی کار
 کھائیا۔ ست دھرم کہے دھرم دی دات، دولت اکو نام جنائیا۔ بھگتاں دی پوری کر کے خواہش، ترشنا جگت مٹایا۔ لیکھے لا کے
 سواس سواس، پون پون وچ ملایا۔ جھگڑا مکا کے پرتھی آکھ، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے سچا ساتھ، سگلا
 جوڑ جڑایا۔ کوڑ کڑیاں کر کے ناس، ابناشی اپنا رنگ چڑھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے پاس، پیا پریتم اپنا میل ملایا۔ من واسنا
 گرمکھ نہ بھوئے اداس، چنتا غم نہ کوئی جنائیا۔ اٹھے پہر دوس زین اکو نور جوت پرکاش، نورو نور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھرم اکو اک سمجھائیا۔ سچ دھرم کہے میں ویکھنی دھرت، دھول سوہیا پائیا۔ جگ جنم
 جس دی حرص، ترشنا رہی تپایا۔ برہوں ویراگن ہو کے رہی تڑپ، بہل ہو کے دئے ڈھائیا۔ کس ویلے کریا کر مالک عرش، عرشی
 پریتم بھوئے سہائیا۔ نرگن زرویر نراکار نرکار آوے پرت، پت پریشور پھیرا پائیا۔ چنتا سوگ مٹائے میرا ہرکھ، دکھ دلدر دئے گوائیا۔
 رحم کر کے کرے ترس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ ساچا میگھ دیوے برس، بوند سواتی مکھ چوائیا۔ پچھلی کر کے لکھت پڑھت،
 آکے حکم اک ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نو جیون جگت جگت جن سرشٹی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا بھگتاں دسے سچ پریتا، ست دھرم دی ساچی ریتا، چار ورن اک سرن، جھگڑا چکے اٹھاراں برن، اوچ نیچ راؤ رنک راج راجاں شاہ سلطان ساچے گرہ سری بھگوان اکو روپ ست سرُوپ نظری آئیآ۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

ستگر شبد کہے میں چنتا دکھ، جگت دلدر دینا گوائیا۔ گھر آتم دینا سکھ، سکھ ساگر روپ سہائیا۔ اجل کرنا جگت مکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ کوڑی کرپا اندروں کڈھنی کٹ، نام کھنڈا اک اٹھائیآ۔ پرویش کرنا سچ سچ، دھارا ست اک جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہونہار سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں کٹنا روگ سنتاپ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جنم کرم دا دھو کے پاپ، پت پتیت، دینا وکھائیآ۔ سر رکھ کے اپنا ہاتھ، سہائک ہونا تھاو تھائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، کرنی اک پڑھائیآ۔ چرنی پریت جوڑ کے نات، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ منزل چڑھا کے ساچی گھاٹ، محل اٹل سوہا پائیآ۔ زردھنا پُچھنی وات، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلیش دے گوائیا۔ ستگر شبد کہے میں سچا سچن، سدا سدا اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کراواں دھر دا مجن، سر سرور اک نہائیندا۔ جن بھگت جنم کرم بجاواں اگن، ترشنا روگ مٹائیندا۔ سنت سہیلے لگاواں انکن، گر گر گود بھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر مہر مہروان محو اپنی سیو جنائیندا۔ ستگر شبد کہے میں ٹٹی گنڈھاں، گنڈھنہار حکم سنائیآ۔ لیکھے لاواں چنگا مندا، جو جن آئے سرنائیآ۔ اندر باہر پاواں ٹھنڈا، میکھ اک برسائیآ۔ دو جہاناں دیواں سنگا، سکلا سنگ نبھائیآ۔ کارج کر راس لیکھے لگے دھندا، دھرنی دھرت دھرم دیاں وڈیائیآ۔ بندگی وچ بنا کے بندہ، بندھن سارے دیاں کٹائیآ۔ سچ پریتی پا کے پھندا، ڈوری پُرکھ اکال نال جڑائیآ۔ من واسنا ہووے نہ گندہ، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیآ۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اگتا، اگمڑی کار کھائیآ۔ جگت واسنا کوئی نہیں طمع، لالچ وچ نہ کھے وڈیائیآ۔ کایا بھگتاں ہرکھ سوگ میٹاں غماں، چنتا دُور کرائیا۔ جیون وچوں جیون دے کے نواں، نوین اپنا گھر وسائیآ۔ اہناں دے اندر بہواں، جس گرہ آسن سنگھاسن سوہا پائیآ۔ دکھ دے نہ سکے کوئی ہماں طمع، تابعداری سرب جنائیآ۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو اک وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا بھو کرے بھ، بہیت، بھو ساگر پار کرائیا۔ جنہاں صاحب نال لائی پریت، تنہاں بھ وچ پریم دیاں ملائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، ستگر بخشاں اک سرنائیا۔ جو بیٹھا رہے ترے گن اتیت، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر جن بہگت ادھارے، دیاوان بھوئے سہائیا۔ روگ سوگ چند نوارے، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ دکھ بھکھ پار کنارے، اٹلی دولت جھولی پائیا۔ پت پریشور بخش سہارے، سر مستک ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے اندر باہرے، گیت ظاہر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہارج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جنہاں بخشے چرن پیارے، تنہاں پریتی اپنے سنگ رکھائیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ★

پُرکھ اکال کہے میں بڑا چوچی، نت نوت دیا کھائیا۔ شبد دلارا میرا وڈا کھوچی، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی دے جو گرمکھ روگی، چاروں گنٹ بھج بھج میل ملائیا۔ پرہوں وچھوڑے اندر جو دوکھی، تنہاں سچا راہ وکھائیا۔ میلا کرا جائے بن بن دھر سنجوگی، سنجوگ اپنے نال کرائیا۔ چکدا جائے پھڑ پھڑ گودی، اپنے انگ لگائیا۔ سناؤندا جائے نام سلوکی، سوہلا اک سمجھائیا۔ بناؤندا جائے ساچے مؤچی، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ پردہ لاه کے لوک پرلوکی، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئی پوتھی، پُستک وچ نہ کیسے پھرائیا۔ منزل دس کے سوکھی، دھر دے پوڑے دئے چڑھائیا۔ جہاں کرماں دا رہے کوئی نہ دوشی، زردوش گرمکھ دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا روپ مؤلا، ہر گھٹ ربیا سہائیا۔ شبد سُت میرا چکے پڑدا اوبلا، بھيو ابھید کھلائیا۔ سچ جھوٹھ رہے نہ روؤلا، اکو ست ست درڑائیا۔ من واسنا گرمکھ رہے نہ گولا، مالک اکو دئے جنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولا، چوری چوری اپنا درس وکھائیا۔ آون جاون بھار کر کے بوؤلا، ہوئی جہی اپنے نال ملائیا۔ پریم پریتی دے کے جھکولا، ہلارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ربیا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ساجن سچا، پریتی سچ نبھائیا۔ شبد سُت کدے نہ ہووے کچا، کچی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں گھر گھر دیوے پتہ، پت پریشور

رہیا ملائیا۔ درس کرا کے اکھاں، اکھیاں رنگ چڑھائیا۔ مان دوا کے گلی ککھان، محل اٹل سہائیا۔ دین دیال کہے میں بھگتاں سنگ سدا وسان، بستر سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ اہناں دی منسا نال بسناں، اپنی خوشی نال رلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پریتی اندر پریم بخشیا اپنا سچا، سچ دی سچ دے گواہیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع ہوشیار پُری ★

بھگتن میتا سری بھگونت، آد جگاد جگ چوکڑی دیا کھائیندا۔ دیونہار وڈیائی وچ جیو جنت، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ نام ندھانا دے کے دھر دا منت، آتم پرما تم راگ سمجھائیندا۔ بودھ اکادھا بنا کے پنڈت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ پنج تت کایا ماٹی بناونہارا بنت، من مت بُدھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت سہیلا اک اکھوائیندا۔ بھگت سہیلا سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ انتر آتم دے کے برہم گیان، اٹھو اپنی کھیل وکھائیا۔ شبد ناد سچی دھنکان، انراگی راگ جنائیا۔ امرت بوند سواتی پیائے آن، نجھ جھرنا کول ناہ جھرائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے اندھ اندھیان، ست سچ دے پرگٹائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی جگائے مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ پریتی آتم اتیتی بخشے چرن دھیان، ایشٹ دیو اکو گر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر ٹھا کر میل ملائیا۔ بھگت سہیلا ہر کرتار، قدرت دا قادر دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل نیار، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو اجیار، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیو کھائیا۔ شبد اگمی بول جیکار، انراگی اپنا راگ جنائیا۔ نو نو چار ویکھدا رہیا سرب سنسار، انڈج جیرج اُتہج سینج کھوج کھوجائیا۔ دھر سندیشہ دیندا رہیا وارو وار، واک بھوکھت اک درڑائیا۔ جن بھگتاں میل میلدا رہیا نرگن نرؤیر نراکار، ساکار جوڑ جڑائیا۔ کلجگ اتم کر پیار، بھگون ہووے آپ سہائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ویکھ وچوں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پریت کھوج کھوجائیا۔ ڈونگھی کندر پاونہارا سار، سمنڈ ساگر ورو لے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن میلا سہج سہائیا۔ ہرجن میلا کایا گڑھ، پنج تت ملے وڈیائیا۔ پُرکھ انباشی گھٹ

گھٹ واسی کرپا کر، شبد سواسی جوڑ جڑائیا۔ جنم جنم دی پوری آسی کر، آسا ترشنا میٹ مٹائیا۔ ڈونگھی بھور اگتی گھاٹی چڑھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سچ دوارے ستمکھ کھڑ، سوچھ سرؤپی نظری آئیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا ڈھولا لین پڑھ، تون میرا میں تیرا سد سوہنگ روپ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہے پرہ میرے ٹھاکر، صاحب سوامی تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا گہرا ڈونگھا ساگر، بھو پار نہ کھئے کرائیا۔ نرم کرم نہ بھئے اُجاگر، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے ساجن، مٹر پیارا میت نہ کھئے اکھوائیا۔ کوڑی کرپا سرشٹی درشٹی راج راجن، ایشٹ دیو ہر نہ کھئے سمجھائیا۔ من واسنا چار کُنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ بھاجن، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑائے نہ آتم پر ماتم، دین مذہب اوچ نیچ جھگڑا نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گہر میلا دئے ملائیا۔ جن بھگت کہے پرہ کھول پردہ، دئی دویتی دے چُکائیا۔ کلجگ کوڑی اگن اندر سڑدا، ہوئے روگ نہ کھئے مٹائیا۔ جگت ترشنا مول نہ کھڑدا، من واسنا بھجے واہو داہیا۔ مارگ ملیا نہ ساچے گہر دا، بند کواڑی کُنڈا نہ کھئے کھلائیا۔ ساچے مندر مول نہ چڑھدا، گرہ سوامی نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن بندنا نمو نمو ڈنڈوت کردا، سیس جگدیس جھکائیا۔ تون مالک پرتپالک سچکھنڈ دوارے ساچے گہر دا، گہر گہر میلا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ بھگوان کہے سُن بھگت میت، سچ سجن دیاں درڑائیا۔ کوڑی کرپا بدل کے ریت، ساچا مارگ دیاں وکھائیا۔ کایا ماٹی کر کے پت پت پتیت، پوتر اپنا رنگ چڑھائیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت ہو کے دیاں پڑھائیا۔ دھر دا ٹھاکر اک جگدیس، جگدیش دیاں ملائیا۔ لیکھا چُکنا بیس اکیس، ویلا وقت دئے گواہیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار کرن تصدیق شہادت اپنی دین بھگتائیا۔ جس صاحب سوامی انترجامی رہے اڈیک، جگ چوکری اکھ کھلائیا۔ سو اپنا آپ کرن آیا تصدیق، نرگن نرویر نراکار اپنا ویس وٹائیا۔ جس دی دھار اگم باریک، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں آتم پر ماتم دسے ہر پریت، پریمی ہو کے اپنا نیم نبھائیا۔ لیکھا چُکا کے پت پت پتیت، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو گہر وسائیا۔ تون میرا میں تیرا پارپرہم برہم گاؤنا گیت، سر تال ناد اکو دئے وجائیا۔ جھگڑا چُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ دو دوآبہ اپنا رنگ وکھائیا۔ مہروان مہروان مہروان سچ نام کر بخشیش، کایا مندر جھولی دئے بھرائیا۔ دور ڈراڈا نظری آیا نیرن نیرا قریب، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ کرم

کانڈ کوڑی کریا بدل دیوے نصیب، نصیحت اپنی نال پار لنگھائیا۔ کھیل اگما کرے اک عجیب، عجب لڑی اپنی دھار چلائی۔ جس دی دس سکیا نہ کوئی ترتیب، سلسلا وار پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لئے ترائیا۔ جن بھگت سُنو ساچا سنگ، صاحب سوامی اک درڑائیا۔ انتر آتم چاڑھ اپنا رنگ، انڈٹھڑا آپ رنگائیا۔ نام ندھان و جاواں مردنگ، دُھنی دُھن سنوائیا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاہ کے کندھ، ست سچ دیاں وکھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا آد جگادی چھند، پاربرہم برہم وجدی رہے ودھائیا۔ جنم کرم دی تئی گنڈھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت سُن متر پیارے ایک، ایک دیاں جنائیا۔ سچ سوامی دُھر دی ٹیک، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ انتر کرے بُدھ بیک، نرمل اپنا آپ جنائیا۔ سچ گرہ دی دسے کھید، گھٹ گھٹ اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ مندر اندر کھولے بہیت، پردہ اوبلا رہے نہ رائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ نج نیتر لینا بیکھ، ست سروپی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتن میتا ٹھانڈا سینتا ترے گن اتیتا ترے بھون دھنی اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگت کہے پرہ ویکھ کلجگ اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشٹ سبائی گا گا تھکی گاتھ، رسنا جہوا بٹی دند بلائی۔ نہا نہا تھکی تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ بھجی واپو داہیا۔ لبھ لبھ تھکی گُردر مندر مسجد شودوالے ماٹھ، کھوجیاں بتھ کسے نہ آئی۔ چار ورن اٹھاراں برن ویکھ اپنا کھیل تماش، دین مذہب راؤ رنگ کرے لڑائیا۔ سچ وست دسے کسے نہ پاس، مُلا شیخ مسائک پنڈت خالی دین دُہائیا۔ انتر آتم شبدی دھار کرے کوئی نہ بات، دُھر فرمانا حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ پچھلی کرنی سارے دسَن حالات، پڑھ پڑھ منتر رہے سُنائیا۔ تیری منزل تیرا دوارا سچ مقام کسے نہ ویکھیا گھاٹ، درگاہ ساچی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ دُھر پریتی ہر چرن کول جڑیا کسے نہ نات، بدھاتا انگ نہ کھئے لگائیا۔ من واسنا سرشٹی کوڑی ودھی خواہش، خالص تیرے وچ اپنا آپ نہ کھئے سمائیا۔ جن بھگت کر بینتی سچکھنڈ دوارے کرے اک ارداس، نیوں نیوں اپنا سپس جھکائیا۔ دُھر دے ٹھاکر کرتا پُرکھ دین دیال سجن میت وس پاس، کایا مندر اندر بہ بہ خوشی منائیا۔ سرت شبد گوپی کاہن منڈل منڈپ گھر وکھا راس، ساچی بنسری نام سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دے مکائیا۔ جن بھگت کہے میں رہندا پنڈ دڈ، دُنڈوت اکو اک جنائیا۔ پن ہر

نام خالی دے ہڈ، وست امولک نظر کھئے نہ پائیا۔ کریا کر مہروان نو دوارے پار کر حد، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جن بھگت تیری جد، وشو اپنا رنگ چڑھائیا۔ نام خُماری دے مدھ، ترشنا کوڑی جگت بُجھائیا۔ مایا ممتا رہے نہ آگ، ہوئے ہنگتا دے گوائیا۔ ہنس روپ ہوئے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ درس دے اُپر شاہ رگ، سوچھ سرُوپی اپنا روپ پرگٹائیا۔ گھر انادی نادپئے وج، انحد اپنا راگ سُنائیا۔ دِپیک پرکاش ہووے جھٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ دوارا کھول دے ہٹ، ٹھا کر تیری بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم آگے رہے نہ اڈ، پردہ وچوں دے چُکائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے دُھر دا حج، مقالے حق تیرا نُور نظری آئیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے جاواں وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ میرا دے کے جائیں پچھلا حق، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ راہ تکدیاں تریتا دواپرکئے تھک، کلجگ ویلا وقت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا جھولی دینا پائیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے بھگت، بھاگ تیرا تیری جھولی پائیا۔ انتر آتم ساچی شکت، وست امولک اک ورتائیا۔ نج نیتر ہووے ساچا درس، ست سرُوپی اکو نظری آئیا۔ چنتا روگ رہے نہ ہرکھ، غمی غم نہ کھئے ستائیا۔ جنم جنم دی پُورب میٹ کے تڑپ، آگے اکو گنڈھ پوائیا۔ جودھا سُوپریر مردانہ بن کے مرد، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُورا کرنا پر پُرکھ پر ماتم اپنا فرض، بھگت سہیلے لئے اٹھائیا۔ ایہو کھیل نرگن سرگن کرے اسچرچ، جگت وِ دیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میت پیارا ونڈنہارا درد، دُکھیاں دُکھ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ سچ بینتی سُن کے عرض، عاجز اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پوری کر کے سنساری بوہاری ساری غرض، غرض اپنی نہ کھئے رکھائیا۔

تن پُہل کہن ساڈی انڈٹھی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُورب جنم پچھ گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اس جنم آیا نہیں اند، سُکھ ساگر نہ کھئے وکھائیا۔ پیتے جنم دا پتہ نہیں مرن توں پچھوں کیہڑا پوے پنڈھ، کون راہ بھوائیا۔ تے کھئے ہوئے بنیا ساڈا سنگ، اپنا جوڑ لیا جُڑائیا۔ گرمکھ دے ہتھ آگئے کسے نال ڈھنگ، اندر خواہش دتی بدلائیا۔ اوہ مار کے آیا پنڈھ، بن کے پاندھی راہیا۔

اُس دی انتر آواز دا اک چھند، بن اکھراں دیئے سمجھائیا۔ جیہڑی آسا نراسا وچ ہوئی بند، اپنا روپ نہ سکی پرگٹائیا۔ جگت جہان دے رنڈ، سجن میت مٹر نہ کھئے وڈیائیا۔ تے کہن ساڈی برہوں وچ آخیری منگ، تیر اچھیا رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پھل کہن اسین تن ویکھیا تن لوک، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ ساچی ملی نہ کتے موج، محبت سچ نہ کھئے کھائییا۔ ساچی ہتھ نہ آئی کیسے کھوج، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائییا۔ آسا منسا سب دی تکی روز، صبح شام دھیان لگائییا۔ سچ وست دے نہ کیسے کول، خالی ہتھ سرب رہے کُرائیا۔ دکھیاں دے دکھڑے کوئی نہ سکے پھول، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائییا۔ اسین تنان کٹھیاں ہو کے ماریا ڈھول، اچی کوک دیئے جنائیا۔ ساچا تولنا پورا تول، نام کنڈا ترازو ہتھ اٹھائییا۔ جس وست نوں گرمکھ رہے ٹٹول، جھولی دینی پائییا۔ سب گچھ پاربرہم پت پریشور تیرے کول، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ پھل کہن اسین وچولیاں وانگ بن کے آئے وچول، وچلا بہیت دیئے جنائیا۔ گھنڈی اوہ کھول، جس نال کنڈا کھلے لوکائییا۔ سانوں دینا نہ مات وروں، ککھاں اُتے سٹائییا۔ اسین کومل سب نالوں سوہل، تے پت ٹہنی نال مؤل، آپ اپنا بھیٹ چڑھائییا۔ سانوں انتر انتر سنا دے اوہ بول، جس بول وچ تیری بے پرواہیا۔ جیہڑی وست ایس دے نہیں کول، اوہ وی جھولی دینی پائییا۔ پھل کہن پھیر اسین تے رہیئے اڈول، خوشیاں وچ تیرا ڈھولا گائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر نال آسا منسا پوری دے کرائیا۔

کریا کرے ہر کرنے یوگ، سنگر شبد سچی سرنائیا۔ آد جگادی کر کے دھر سنجوگ، برہم برہمادی پندھ مکائییا۔ بھیو کھلا کے لوک پرلوک، دو جہاناں پردہ دے چکائییا۔ بودھ آگادھا سنا کے سچ سلوک، انتر منتر نام اک درزائییا۔ ڈونگی بھوری کرنہارا کھوج، گرہ مندر اندر ویکھ وکھائییا۔ کوڑ اندھیرے پرکاش کرنہارا جوت، زرگن نور کرے رُشنائییا۔ بھگت سُہیلا بخشنہارا ساچی اوٹ، چرن کول دے سرنائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا کڈھنہارا کھوٹ، دُرمت میل دے ڈھوائیا۔ ہوئے ہنگتا گواونہارا روگ، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ سچ دوارے بخشنہارا موج، مجلس اپنے نال وکھائییا۔ لہنا دینا چکائے جنم مرن لیکھا لاڑی مؤت، اگنی تت تت نہ کھئے تپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ سنگر شبد کہے میں گہر گمبھیر، آد انت میرا انت کھئے نہ پائییا۔

حُکمے اندر گھل گُر اوتار پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدہم بیکھری بانی دتی جنائیا۔ جھلک پلک خلق وکھا کے اپنی تصویر، نُوَر نُوَرانی ڈلک لگائیا۔ اپنی منزل دسی نہ کیسے آخر، حد بے حد بھیو نہ کھٹے کھلائییا۔ پنج تت ناتا جوڑ کے لیکھا بنا کے کرم کانڈ تقدیر، ترے گن کری کڑمائیا۔ شرع شریعت پا زنجیر، تسبیح مالا ہتھ پھڑائییا۔ کر کے کھیل بے نظیر، نظریہ اپنا لیا بدلائیا۔ اُچی کوکدا گیا کبیر، جُلاہا دئے دُہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ ہر شبہ کہے میں وڈ بلوان، بلدھاری نظری آئییا۔ برہمنڈ کھنڈ میرا نکا جہا کھیل مہان، کوٹن کوٹ رُو سس نُوَری چند کران رُشنائییا۔ وشن برہما شو سیو کمان، چاکر خادم لئے بنائییا۔ شاستر سمرت وید پُران صفتی ڈھولے گان، جُگ چوکڑی ناد وجائییا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر میرا کرن بیان، سرشٹی درشٹی نال ملائییا۔ کلمہ کائنات کرے کلیان، حرف حرُوف مات سمجھائییا۔ سرشٹ سبائی دسنہار ایمان، صدق صبُوری سچ سمجھائییا۔ آپ ہو کے بے پہچان، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائییا۔ بے پرواہ سارے کردے گئے اعلان، حد محدود بند نہ کھٹے کرائیا۔ لوک مات میری نکھی جہی وِدیا برہم گیان، سچ بھنڈارا اپنے وچ چھپائییا۔ بھگت سُہیلا گُر چِیلا بخشاں اک دھیان، ست سچ سچی سرنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سُلطان بے پروا ہِیا۔ ستگر شبہ کہے میرا کھیل الکھ، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بھیو کھٹے نہ آئییا۔ جُگ چوکڑی زرگن سرگن ہو پرتکھ، پت پریشور صفتی ڈھولے سُنائییا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبران ساچے بھگتان کھول کے اپنی اکھ، آخر اپنا رنگ رنگائییا۔ سچ حقیقت وچوں دے کے حق، وست امولک جھولی پائییا۔ دُھر سندیشہ اکو دس، ست ستواد کران پڑھائییا۔ پرگٹ ہو کے گھٹ گھٹ، گرہ مندر میل ملائییا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، بن ونجارا اکمی دات اک وکھائییا۔ ستگر شبہ کہے بن میری کیرپا کوئی نہ سکے لبھ، نو نو چار کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ بنا میرے کیسے نُوَری نُوَر نہ لبھ رب، پروردگار سانجھا یار درس کھٹے نہ پائییا۔ دو جہاناں اختیار دتا میرے ہتھ، دو جا ثانی رُوپ نہ کدے وٹائییا۔ سری بھگوان اک اکلّا بیٹھا رہے سچکھنڈ، جوتی جاتا جوت اپنے وچ سمائییا۔ تھر گھر مان وڈیائی دے کے پُرکھ سمرتھ، سیس تاج میرے اک کھائییا۔ حُکمے اندر لکھ چوراسی جیو جنت کھانی بانی سرشٹی رچ، برہمنڈ کھنڈ رچنا لئی رچائییا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی میرا رُوپ ست، است کران لوکائییا۔ مہروان ہو کے کوٹن کوٹاں وچوں بھگت سُہیلے لوان رکھ، جنہاں اپنی مہر نظر نال ترائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا ماٹی ساچی ہاٹی رہبر ہو کے

مارگ دیواں دس، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پریم پریمی پیارا ہو کے سچ دوارے جاواں وس، وصل اصل اپنے نال جنائیا۔ سوچھ
 سرُوپ ہو انوپ درس کراواں پرتکھ، سوچھ سرُویی رُوپ وٹائیا۔ سیج سہنجی انتر آتم بہواں سچ، سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سچا محبوب، مُحبت وچ سمائیا۔ عرش فرش
 توں اچا اک عرُوج، سچ سنگھاسن سوبھا رہیا پائیا۔ جتھے نہ کوئی تت کایا کلبوت، کلمہ پڑھے نہ کھئے لوکائیا۔ چہر چہن کرے نہ کھئے
 محفوظ، چار دیواری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آر پار جانے نہ کھئے حدود، انت کہہ سکے کھئے نہ رائیا۔ اگم اتھاہ منزل میری مقصود، مقصد میرا
 حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار بخشش اکو جھولی پائیا۔ ستگر شبد کہے میں داتا دین دُئی، دو
 جہاناں دیاکمائیندا۔ کوئن کوٹ سیوا لا کے رکھی مئی، حکمے اندر سرب بھوائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے ورلے آواز سنی،
 جس انتر آتم دھیان لگائیندا۔ بھيو کھلا کے اپنا گن گئی، گنوت دیاونت اپنی کار کمائیندا۔ آتمک راگ سنا کے ساچی دھنی، مست
 خُماری اک وکھائیندا۔ سر اوڈھن دے کے نام امولک چُئی، پڑدا دو جہان جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر
 دا حکم اک ورتائیندا۔ شبد گرو کہے مینوں سارے مندے، جگ چوکری حکم ورتائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر آدھاری پنج تت تن
 دے، تنہاں اوٹ اک جنائیا۔ جنہاں نوں مات پت جنی ہو کے جندے، گودی گود اٹھائیا۔ اوہ سیوک بنا کے گھلان ساچے رام
 دے، جو ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ نام سندیشے دساں ساچے گان دے، جو رسنا جہوا بتی دند لوک مات دین سنائیا۔ سچ پرکاش
 دیواں اگئی بہان دے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ پڑدے لاہواں اوس سچ نشان دے، جس دا نشانہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بھيو
 کھلاواں اگئی کاہن دے، جو لکھ چوراسی گوپی سدا بندھائیا۔ کُنڈے کھولاں اوس مکان دے، جس گرہ وسے شہنشاہیا۔ رستے
 دساں دین مذہب ایمان دے، شرع شریعت جگت وڈیائیا۔ بھيو کھلاواں سچ گیان دے، گیان نیتر اک جنائیا۔ ناد سناواں سچے
 دیوان دے، انحد نادی ناد وجائیا۔ کھیل وکھاواں سری بھگوان دے، جو سب دا مالک اکو رُوپ سمائیا۔ جھگڑے چکاواں آون جان
 دے، جنہاں بھگتاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچي وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا
 پیارا، پریمی پریمکا اپنے وچ سمائیا۔ جگ چوکری لے اوتارا، گر گر دھار بندھائیا۔ نام اگئی بول جیکارا، ڈھولا سچ سنائیا۔ حکمی

حکم کر ورتارا، ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہلارا، پُری لوء آکاش پاتال دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ بھگتن میتا ہو کے دیوان ادھارا، سنت سہیلا سنگ نبھائیا۔ گرمکھاں کرا سچ و نجارا، سوڈا ساچے ہٹ وکائیا۔ گرسکھاں چرن پریتی دے بھنڈارا، دھوڑی ٹگا مستک خاک رمائیا۔ ست ست وست دے کے تھارا، تھر گھر ساچے دیاں بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن شہنشاہیا۔ ستگر شبد کہے میں سرب سوامی، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ بن میری کرپا کوئی نہ جاوے دیس انامی، سچ دوارا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بن میری اچھیا گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت کوئی نہ گاوے بانی، راگ انراگ تال نہ کھئے وجائیا۔ بن میری کرپا امرت جل پیوے کوئی نہ پانی، اٹھسٹھ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ بن میری کرپا ست دھرم دی دے نہ کھئے نشانی، سچا مارگ نہ کھئے لگائیا۔ بن میری کرپا کیسے دا مکے نہ آون جانی، لکھ چوراسی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ بن میری کرپا جھگڑا مکے نہ چارے کھانی، چار کُنٹ وچے نہ سچ ودھائیا۔ بن میری کرپا سرت سوانی ملے نہ اپنے بانی، گھر سجن جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ بن میری کرپا کوئی ویکھے نہ پد نربانی، منزل اپنی راہ تکائیا۔ بن میری کرپا سرشٹ سبائی سب دی دے بانی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے ایہہ میری وڈی مہروانی، جگ جگ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرمکھاں گرسکھاں لوک مات پار لنگھائیا۔ میرے پریم پیار مُحبت دی سچ طغیانی، کوڑی کرپا ایکار دئے زڑھائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کھئے ودوانی، جگت ودیا بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر شبد کہے میں بھگتاں دا سدا احسانی، جو پریم پا کے پیار وچ احسان میرے اُتے چڑھائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱ امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُری ★

پریم کینگ کہے میں رہی وجدی، جگ چوکڑی لوک مات سیو کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہی بھجدی، بن بن پاندھی راہیا۔ راگاں ناداں سواداں وچوں رہی لبھدی، ترانیاں نال وڈیائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کوکاں ماردی رہی سدّ دی، نعرے حق حق درڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ میری آسا پوری نہ ہوئی ساچے حج دی، بن کعبیوں کعبہ دئے وکھائیا۔ سچ کہانی جن بھکتو دساں

پریت پرہہ پرم پُرکھ اتے ربّ دی، جو جلوہ نُور ظہور اکِ خُداِئیا۔ سُنہیڑا دیوان خوشیاں نال ہسدی، انتر اپنی خواہش پرگٹائیا۔
 جے کوئی میتھوں گلّ پُچھے گھڑی سُنہنجی اچّ دی، پردہ لاه کے دیاں سمجھائیا۔ جیہڑی کلغی کلغیدھر دے سپس اُتے سجدی، سجنّ
 جناوے ڈھردرگاہیا۔ مین اوسدا درشن کر کر رجدی، نیتر نین خوشی منائیا۔ جسدے کول امرت دھار اگتی رس مدھ دی، نام
 خُماری دئے چڑھائیا۔ چنتا مُکاوے ہڈّ ہڈّ دی، ناڑی ناڑی کرے رُشنائیا۔ جس دی پریم پریتی دو جہاناں وچوں چنگی لگدی، انیالے
 تیر ربی چلائییا۔ جس دی جوڑی جوڑی چمکور سر بند وچ پھدی، فیصلے ڈھردے گیا کرائیا۔ اوسدی ویل ویکھو ودھدی، دھرنی
 دھرت دھول سوبھا پائیا۔ اوس دی کلا ویکھو چڑھدی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ مین اوسے دے گیت رٹی، صفتاں صفت صلاحیا۔
 مستی ویکھو نُورانی اگھ دی، آخر اپنا آپ بھلائییا۔ گاون وجاون والیو تہانوں کی مین دسدی، تُوں ہی تُوں راگ الائییا۔ مین اوسے دے
 چرناں اُتے ڈھتھدی، جو غریب نانیاں گلے لگائیا۔ سرّ قدماں اُتے سٹی، جو ڈرمت میل دئے دھوئیا۔ اکو لاه در تے کھتدی، آگے دا
 کھٹکا رہے نہ رائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی بازی گر نٹ دی، سوانگی سوانگ نہ کھئے رچائیا۔ ایہہ دھار پُرکھ سمرتھ دی، مہا شبد اکتھ
 پڑھائیا۔ جس دے کول وست امولک اوہ نظری آئے سب دی، دیونہار بے پرواہیا۔ جس دے انتر جوت اکال اکو جگدی، نُورو نُور
 نُور رُشنائیا۔ کینگ کہے میری پُرانی آسا کدی، فُدرت دا قادر ربیا کرائیا۔ مین آگے ہو کے ودھدی، اپنا سپس جھکائیا۔ گوہند جے
 تُوں آئیوں خاطر جگ لئی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ہُن رہنا تیتھوں اڈّ نہیں، وچھڑیاں لے ملائییا۔ ہیرا پھیری دا کرنا کوئی پچّ
 نہیں، جھگڑا دئی دینا مٹائیا۔ اک اوٹ تیری تک لئی، آسا اک پرگٹائیا۔ جے کِرپا کر کے دوارے اپنے سدّ لئی، سیوا سچ دسائیا۔
 مین پریم پیار اندر آ کے وچّ گئی، وجہ وضاحت نال دتی سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی دے گیڑ وچوں کڈھ لئی، بناسپت تیری مان وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کینگ کہے جس ویلے مینوں پوٹے نال لائی دھنکاری، سُر تال دتا
 بنائیا۔ میری سُنّ اگم کھل گئی، پردہ رہیا نہ رائیا۔ مین کنڈے انوکھے تُل گئی، جس دا وزن نہ کھئے سمجھائیا۔ مین لوک مات مؤل نہ
 رُل گئی، کملی کوچھی ملی وڈیائیا۔ مین گلشن دے پُھل وانگ کھل گئی، جس دی ٹہک مہک سگندھ وچّ چھپائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ کینگ کہے میری ساتھن اک ہور ڈھڈّ، جو اپنا تال وجائیا۔ جس دی سمجھ سکے

نہ کوئی جد، پردہ اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ اوسے دے اُتے وجدا وارو واری ہتھ، اُنکلاں اپنا تال جنائیا۔ اوہ اندروں کہے میں بولاں سچ،
 سچ دیاں جنائیا۔ میں باہروں ماٹی کچ، کوڑی جڑت دتی جڑائیا۔ جگت اکھاڑیاں وچ سدا رہی نہ، ڈھولیاں والے راگ سنائیا۔ ڈھڈ
 کہے جے سچ پُچھو میری اندروں کھلی اج آگھ، نہ نیتز ہوئی رُسنائیا۔ جس صاحب ستگر نوں دو جہان رہے لبھ، پرکاش آکاش
 ویکھن تهاؤں تھائیا۔ جس دا نام سمرن پوجا پاٹھ کرن چپ، ابھياس وچ دھیان لگائیا۔ جس نوں کھوجدے اُتے اٹھسٹھ، گنگا
 گوداوری جمن سُرستی پھیرا پائیا۔ جس دے کارن منکے مالا رہے رٹ، تسبیح گلاں وچ لٹکائیا۔ جس دے واسطے جنگل جوہ اجاڑ
 پہاڑ اُچے ٹلے رہے بھج، بن بن پاندھی راہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیا لا گھر ٹھاکر پایا سمرتھ، گھر گمبھیر
 بے نظیر شاہ حقیر نظری آئیا۔ ڈھڈ کہے وجاون والیو ایس دے کولوں منگ لو اوہ وتھ، جیہڑی وشنوں جھولی کیسے نہ پائیا۔ پریم پیار
 نال دے کے جاوے برہم مت، منم کوڑی دئے گوائیا۔ نہجھ جھرنا جھرائے امیوں رس، نابھی کول دئے اُلٹائیا۔ نرگن نورو جوت کرے
 پرکاش، گھر گھر وچ دیا باقی کھلاپاتی اکو ڈگمگائیا۔ شبد اگمی انحد انادی ڈھر لگاوے سٹ، انراگی راگ سنائیا۔ بے شک میں
 تہاڈے ہتھان نال رہی وچ، اشاریاں نال اپنا تال بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچھی سرنائیا۔ کینگ کہے
 میری ویکھو تند تند ستار، جو اپنا حال سنائیا۔ اکو پروردگار سانجھے یار کرو پیار، جو لاشریک نورو نورو نظری آئیا۔ مقالے حق
 سچکھنڈ ویکھو اکو دھار، دو جا ایشٹ نہ کوئی وکھائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت جس دی مہا کردے گر اوتار، پیر پیغمبر ڈھولے راگ
 سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی کرن پکار، انجیل قرآن تیس بتیس حدیثا اک سنائیا۔ اوس سوامی دا سچ سجیا ویکھو دربار،
 جتھے جوت جگے اپار، شبدي ناد رہیا وجائیا۔ جیہڑی گائی تُساں وار، ایہ کھیل ہر کرتار، گوہند ویکھے وچ سنسار، دھرت دھول
 دتی مان وڈیائیا۔ چارے سٹ ویکھ ڈلار، چارے جگ جڑ دتی اکھاڑ، چار کُٹ چار ورن بخش اک سرنائیا۔ کینگ کہے میں اوسے
 دی کران گُفتار، جو گُفت شنید اپنی کار کھائیا۔ میرے اندر اک اظہار، جسدا کھیل سدا نیار، نرگن نروہر نراکار رہیا درڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ڈھڈ کہے مینوں کوئی نہ جانو ڈھولک، ڈگا ڈھر دا نام جنائیا۔ ستگر
 شبد اک امولک، عقل دے وڈیائیا۔ رکھکے ویکھو اپنی کایا گولک، ساڈھے تن ہتھ پردہ لاہیا۔ پریم پُرکھ پت پریشور ویکھو

اڈولت، سچ سوامی بیٹھا سوبھا پائیا۔ جس دا نام ندھان سدا انبولت، رسنا جہوا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ کینگ کہے جس ویلے گایا راگ، بیکھری روپ وٹائیا۔ میرے انتر اُچیا اک ویراگ، کوڑ کڑیارے ویری دتے کھپائیا۔ میری جنم جنم دی بوجھی ترشنا آگ، ہومے روگ دتا مکائیا۔ میرے اندروں آئی اک آواز، دھر دا نعرہ رہی جنائیا۔ میری سرتی گئی جاگ، میرے لوچن لئی انگڑائیا۔ میرے انتر آیا سواد، امرت رس چوائیا۔ میرا رسنا والا ہویا ساز، رباب احباب روپ وٹائیا۔ میں کوڑی کیریا جگت تیاگ، ویراگی روپ بنائیا۔ دھن بھاگ سُلکھنی گھڑی ہر ملیا کنت سہاگ، جگت وجوگ دتا مٹائیا۔ کر کیرپا جگت کیریا وچوں کاڈھ، اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرے وچ ہوواں وساد، بسمل ہو کے سیو کھائیا۔ دھن بھاگ جے ملیوں آج، پھیر لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در دے مان وڈیائیا۔ ڈھڈ کہے جس ویلے میرے اُتے وچا دھپھا، انگلاں عدل بدل کے لائیا۔ مینوں مل گیا اوہ گپھا، جو بے پرواہ رہیا ورتائیا۔ مینوں یاد آ گیا ڈھاڈھیاں والا پچھلا صفحہ، جو ستا بلونڈا راگ الاٹیا۔ جنہاں دا مضمون سی اک نکا، نرنکار نرنکار اکو دھار سُنائیا۔ جس دا کھیل سدا انڈٹھا، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ مالک خالق بن کے آیا دھر دا پتا، پت پرمیشور روپ وٹائیا۔ لکڑی چم کہے جس میرے نال کیتا پتا، پریم پریتی اک جنائیا۔ میں اوسے در تے وکا، قیمت اور نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا مارگ سب توں سدھا، دو جہان نہ کھئے اٹکائیا۔ کس بدھ اپنے ملن دی آپے بنا لئی بدھا، بدھنا دا لیکھ مکائیا۔ اوس دی صفت وچ ڈھولا گواں کڈا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کینگ کہے میرے جاگے کرم، نہکرمی دئے وڈیائیا۔ جس دی مل گئی ساچی سرن، سرنگت اکو ہو آئیا۔ لہنا دینا چکا کے مرن ڈرن، بھ بھو نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا نام ندھان گا گا گرمکھ سنت سہیلے ساچے پوڑے چڑھن، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ سخیو میں وی اوسے دا اج آنکھن درشن کرن، جس دا درس دیدار دید چند چند رُشنائیا۔ جو پورب جنم لہنے دینے کرم گکرم رہیا وچار، بھو ابھید دھر دا دئے کھلاٹیا۔ ڈنڈوت بندنا میری نمسکار، سجدہ کر کر خوشی منائیا۔ سندیشے وچ سب توں کراں خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ دھر دا مالک ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا وپس وٹائیا۔ جس توں لہدے رہے جگ چار، نو نو چار اپنی اکھ کھلاٹیا۔ سو لیکھا لہنا دیونہار، دھر دی وست رہیا ورتائیا۔ میرے لہنے وچ بکے اج دہار، سیوا سچ سچ

کہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ڈھڈ کینگ کہے اساں دوہاں مل کے گایا گیت، سوہنی سیو کہائیا۔ کِریا کر کے ساڈی بدل دیوے نیت، انتر انتر دئے بدلائیا۔ امرت رس بھردے کایا کوڑے ریٹھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سوامی ہو کے وسے چیت، من چت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کرن اڈیک، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ چارے بانی چارے کھانی کرے جس دی تصدیق، سو تصور اپنا آپ رہیا کرائیا۔ جس دی دھارا سدا باریک، جگت جیو سمجھ سکے نہ رائیا۔ سو ٹھاکر سوامی ویکھیا ٹھیک، جو ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ ساچا کلمہ دسے حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ جو ویکھنہارا کھیل پیس اکیس، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ جس دی سب توں وکھری زالی ترتیب، طرح طرح دئے جنائیا۔ سو دُور دُراڈا چل کے آیا قریب، نیرن نیرا سوہیا پائیا۔ جس دی صفتاں نال سارے کرن تمہید، ڈھولیاں وچ جنائیا۔ اوس دا روپ انوپ عجیب، عجب لیلہ رہیا ورتائیا۔ پار اُتارن آیا جگت نیا نے غریب، ہنکاریاں غُربت دئے مٹائیا۔ ڈھڈ کینگ کہے ساڈے بدل جائے نصیب، مہر نظر اک ٹکائیا۔ لوڑ رہے نہ پڑھن دی قرآن شریف، مسلہ حل کر وکھائیا۔ اپنے نام دی دے کے جاوے بھیکھ، بھچھیا دُھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے دُھر دے رہیا چُکائیا۔ ڈھڈ کینگ کہے جنہاں ساڈے نال مل کے گایا، سریر پنج تت رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اُہناں دا ہونا آپ سہایا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے ترے گن مایا، ترے بھون دھنی اپنا رنگ دینا چڑھائیا۔ یرتھا نہ جائے تیرے پریم دا ڈھولا گایا، سوہلا تیرا نام وڈیائیا۔ دین دیاں وچولا بن کے جے تُوں لوک مات آیا، جن بھگتاں بیڑا پار کرائیا۔ دھن وڈیائی جس ویلا وقت اج سہایا، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ حقیقت وچوں حق منگ منگایا، لالچ طمع نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر لوچن نین تیرا درشن پایا، جم کا بھے دینا مٹائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزایا، چتر گیت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی مؤت نہ گود سواوا، پھڑ کے اپنے گلے لینا لگائیا۔ چرن سرن سرن چرن پرہ تیری اوٹ نکایا، تقدیر تدبیر نال دینی بدلائیا۔ پیراں دا پیر بے نظیر لاتصویر نواں نور نظر آیا، تن وجود محبوب تیرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے پریم دے اندر ساچے مندر اکو راگ سُنایا، دوجا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ڈھڈ کینگ کہے اک ہور بینتی دیواں دس، آرزو عرض جنائیا۔ کِریال ٹھاکر سب کچھ تیرے وس، بے بس دسے لوکائیا۔ جو بالے نڈھے بڈھے استری پُرش ایتھے آئے ٹھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ مہر نظر نال تگ، نیتر

نِن نِن گھلائیآ۔ جے تیرا بھید نہیں سکے لبھ، اندر وڑ کے دے سمجھائیآ۔ انہاں دی منزل مُکا دے پچھلی حد، برہم برہمانڈ دے جنائیآ۔ جنہاں نے گایا ایس دے در توں خالی کوئی نہ جاوے اج، اُجل مُکھ دیوے کرائیآ۔ پرہو تیرا کی جانا گھٹ، دِندیاں توٹ رہے نہ رائیآ۔ مُحبت وچ پریم بن کے وس، پیار پیار وچ کُرمائیآ۔ جے ایہناں دا نہیں تے اپنے کولوں دے دے حق، حقیقت والے دے بنائیآ۔ راتی سُنیاں نوں گھر گھر دے دے درس، اپنا بھيو گھلائیآ۔ غریب اُدھارنا تیرا فرض، دُرمت پتت پایاں میل دھوائیآ۔ جے امریک سِنگھ تینوں لیاندا سد، سدھنے وانگ لیکھے پورے دے کرائیآ۔ خالی مڑ کے کوئی نہ جاوے اپنے ہتھ، سمرتھ وتھ اپنی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن بخش سچي سرنائیآ۔ کینگ ڈھڈ اک یاد آگئی ہور بات، دردیا تینوں دیاں سُنائیآ۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ سرشٹی ہوئی نار کمذات، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ آتم پرما تم گئے کوئی نہ گاتھ، مُکھ رسنا جہوا کرے پڑھائیآ۔ تیرا درس کوئی نہ پاوے پُرکھ ابناش، نیتر لوچن نِن نظر کیسے نہ آئیآ۔ منزل پوری چڑھ کوئی نہ گھاٹ، اُتر پورب پچھم دکھن رُلدی ویکھی لوکائیآ۔ بھگت سہیلے رکھن تیری آس، پیاس وچ بہیل ہو کے رہے کُرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دینی اک وڈیائیآ۔ کینگ کہے جس ویلے میرا ہلیا تند، تنبورا اک وجائیآ۔ دین دیاں ویکھیا اند، رحمت دا مالک اک گوسائیا۔ میرا خوشی ہو گیا بند بند، بندگی وچ سیس نوائیآ۔ جنہاں ڈھولا ساچا گایا گجری چند، چند ستارے دئے بنائیآ۔ پُری اند والے دے اوہ اند، جیہڑا کھوجیاں ہتھ نہ آئیآ۔ جنم کرم دی ٹٹی ایہناں دی گنڈھ، ایہہ وی بینتی وچ سُنائیآ۔ سب دے اندر پا ٹھنڈ، آگنی تت دے بُجھائیآ۔ سُرَت سوانی رہے کوئی نہ رنڈ، ستگر شبد ہانی جوڑ جُرائیآ۔ بہرماں دی ڈھاہ دے کندھ، پردہ اوبلا دے اُٹھائیآ۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، الپک اپنے گلے لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچي سرنائیآ۔ ڈھڈ کہے جس ویلے میں کوک پُکار کیتی نال زور، زوراور سِنگھ فتح سِنگھ ملی وڈیائیآ۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، اوہ شبدی تند ستار ہلائیآ۔ میں آگے ویکھیا کچھ ہور، اپنا قدم اُٹھائیآ۔ جس دا منتر فُرنا پھور، فُورن اپنا حُکم منائیآ۔ اجیت جُجھار چڑھا کے گھوڑ، خالی دوہاں حُکم سُنائیآ۔ تہاڈی پچيو اوس نوں لوڑ، جس نے میری تیری بنت بنائیآ۔ تسیں جانا پُرکھ اکال دے کول، جس دی کلا بے پرواہیا۔ تہاڈا لہنا دینا پھیر اُتے دھرنی دھول، دھول دھیان لگائیآ۔ پورا کرنا اقرار قول، کیتا قول بھل نہ جائیآ۔

کلجگ انت ست سچ ہو کے تسان جانا مؤل، مؤلا اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا ربيا کھلائیآ۔ کینگ کہے میں سُنیا اک سندیشہ، جو اگئی دھار جنائیا۔ ہر کرتا نر نریشا، نر نرائن سچي شہنشاہيا۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، گُرمکھاں گود بہائیا۔ کلجگ اتم سب دا دیونہارا لیکھا، لکھت بھوکھت دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،۔ ڈھڈ کینگ کہے اچ دی گھڑی سُلکھنی، سُکھ ساگر رُوپ نظری آئیآ۔ گُرمکھو جھولی لے کے جائیو کوئی نہ سکھنی، پریم پریتی نال سب دی دئے بہرائیا۔ بن چرن ٹیک ہور کتے نہ رکھنی، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ جیہڑی آتما ہوئی بے وطنی، گھر بار گئی تھائیا۔ اوس دی پت ایسے رکھنی، جو وچھڑے لئے ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا صاحب گوسائیا۔ ڈھڈ کہے میں سوہنا ویکھیا رنگ، رنگ رتا نظری آئیآ۔ جس دی مہا دا گایا چھند، اوہ سنسے دئے چُکائیا۔ دو جہاناں پاؤندا جائے گنڈھ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پار لنگھائیا۔ کوجھے کملے لاؤندا جائے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ دیونہارا سُکھ سچ اند، پرمانند وچ سمائیا۔ بھيو کھلائے جیو انڈ پنڈ، برہمنڈ پردے ربيا اُٹھائیا۔ جس دے پریم اندر وج گئی بن کے دھار کینگ، سو کنگرا کنگرا ربيا پلائیآ۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو سُرپت اند، کروڑ تینتیساکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس نے گھالنا گھالی کوٹ ہیمن گنڈ، ٹھنڈک دھارا جل وائیآ۔ سو کلجگ اتم میٹنہارا کوڑی دُھند، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ اوسے دی صفت اندر ڈھڈ کینگ کہے اسان گایا گن، گھر گمبھیر راگ الائیآ۔ جنہاں پیاریاں پریم نال لیا سُن، تنہاں دی سُرتی اپنے نال ملائیآ۔ جگت والا اُدھار نہیں لیکھا اپنا ہُن، بہتی دیر نہ کھئے لگائیآ۔ لکھ چوراسی کرنہارا چھان پُن، کھانی بانی پھول پھلائیآ۔ پردہ لاہنہارا رکھ مَن، جوگی جوگیشر تیشر بھيو ربيا کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سہج سُکھدائیا۔ گیت بولن والی کہے زبان، میں اپنا حال دیاں جنائیا۔ جس ویلے اندروں آیا اک دھیان، مہروان دتی وڈیائیآ۔ بن اگھاں تون مینوں آئی پہچان، بے پہچان دیاں جنائیا۔ جیہڑا صاحب نرگن سرگن سری بھگوان بھگتاں دا محبان، محبوب مالک خالق پرتپالک اکو نظری آئیآ۔ دسدا جگت والا نہیں دیوان، جھلاون آیا بھگت نشان، بخشنہارا چرن دھیان، جنم جنم دی کرے کلیان، اگلا لیکھا ربيا مکائیآ۔ گاون دا ایہہ جیہڑا تسان کیتا احسان، اس دا لہنا دینا دینا وچ جہان، مہروان ہو کے اپنی دیا کمائیآ۔ سیوا لیکھے وچ نشکام، انتر آتم دئے آرام، سینتا سُرتی نالوں وچھڑیا میلے رام،

رام رام روپ نظری آئيا۔ ڈھڈ کنگ جو کیتی کلیان، تند ستار و جائيا۔ نرگن سیوا کری مہان، پہلی بھوت آگے دئے کرائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن جن ہر وسائے اپنے گھر، گرہ مندر کایا اندر ڈونگھی کندر پُرکھ ابناشی جوت پرکاشی منڈل راسی وسے پاسی، کرے کرائے داس داسی، نج گھر کر کے واس واسطہ اپنے نال رکھائيا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

ست پُرکھ نرنجن کِریا کر دے، چرن کول تیری سچ سرنائيا۔ خاکی بن دے چاکر تیرے در دے، دین دُنی دے مالک تیری سیو کھائيا۔ مان ابھان سب تیرے آگے دھردے، روگ سوگ تاپ سنتاپ تیری جھولی پائيا۔ جنم کرم کر جے وچھڑے پچھلے چر دے، دُھر دا میلآ لے ملائيا۔ لکھ چوراسی وچ پھردے پھردے، مانس جنم ملی وڈیائيا۔ کِریا کر کے سانت کردے ہردے، اگنی تت بُجھائيا۔ سیر کرا گھر تھر دے، گرہ مندر اک سُہائيا۔ ویراگ نہیں ہنجهو کِردے، نیناں چھپر لائيا۔ بن تیری کِریا کرم کانڈ نہ مٹدے، لیکھا مکے نہ جگت لوکائيا۔ دُھر دا لہنا دینا آپے لکھ دے، جگت تئی آپے گنڈھ پوائيا۔ بھگت سہیلے گر چیلے مالک اک دے، ایکنکار تیری سرنائيا۔ آتم پر ماتم ساچا بت دے، ریتی نیتی اک درڑائيا۔ سچ وسیرا کر وچ چت دے، کوڑی چنتا دے مٹائيا۔ جھگڑے مُکا دے نت دے، سچ نیتز نین اپنا رنگ چڑھائيا۔ گرمکھ ہربوں ویراگی ہو کے پٹدے، دکھیئے حال سُنائيا۔ ہُن دوارے جائیے کِس دے، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ جھگڑے مُکا دے پتھر اٹ دے، جلاں تھلاں سیس نہ کھئے نوائيا۔ بل ودھا دے ساڈی پگ دے، حکمت اپنی اک درڑائيا۔ رس جھوٹھے مٹ جان پھک دے، فقرہ تیرا ڈھولا گائيا۔ جن بھگت تیرے در تے وکدے، کرتے قیمت دینی پائيا۔ ساڈے ککرم بہاویں سانوں نہیں دسدے، تُوں ویکھنہارا نظری آئيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائيا۔ مہر نظر کر دے مالک، مالی دو جہاناں نظری آئيا۔ نرگن سرگن بن ثالث، جگت وچولا بے پرواہیا۔ نام ندھان اپنی دس دے بات، دُھر دی بندگی سچ کھائيا۔ مہر مُحبت کر سخاوت، وست امولک جھولی پائيا۔ کوڑی کِریا نہ رہے علامت، مایا ممتا موہ مٹائيا۔ ہونا

سہائی ویلے قیامت، قیامگاہ اپنی دینی کہائیا۔ اکو وار دے کے ضمانت، دو جہاناں بری دینا کرائیا۔ جے تُوں پرہو آپ صحیح سلامت، بھگت سہیلے اپنے سنگ رکھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں ہر گھٹ جانت، جانی جان تیری وڈی وڈ وڈیائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُرا ضلع ہوشیار پُرا ★

گرمکھ کہے کیرپا کر جا جاندا جاندا، جگ چوکڑی گئے وبائیا۔ جنم کرم دا تھکا ماندا، تھکاوٹ وچ رہیا کُرائیا۔ منزل پاندھی بن بھسماندا، زردھن دئے دُہائیا۔ ہویا وچھوڑا تیرے ناں دا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ رسنا جہوا رہیا گاندا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جُرائیا۔ ڈھولے راگ رہیا سُناندا، اگم ستار نہ کھئے پلائییا۔ تیرتھ تٹ رہیا نہاندا، پاپاں میل نہ کھئے دھوائیا۔ پوجا پاٹھ رہیا کراندا، کرم کاند نہ کھئے مٹائیا۔ سادھاں سنتاں درشن رہیا پاندا، دیس پردیس پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ پُورب جنم دا پُورا کرے نہ کوئی وعدہ، واحد میل نہ کھئے ملائییا۔ ساچا دئے نہ کوئی مُعاہدہ، تصدیق شناخت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ زندگی جیون جنم گجریا بے فائدہ، فائدہ حاصل نہ کھئے کرائیا۔ تیرے نالوں وچھڑ کے ہوئے علاحدہ، وچھوڑا سکے نہ کھئے کٹائیا۔ پرہو جے تُوں آپ مالک گوبند شبد بنایا نٹائیندا، نرگن اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ گرمکھ کہے جے آگیا پاندھی راہی، سفر سفر وچ کرائیا۔ دو جہان بن ملاحی، مالک ہو کے بیڑا کندھ اٹھائیا۔ تُوں کیہڑی کیسے تون لینی صلاحی، اکو حُکم دینا ورتائیا۔ کیوں مانس جنم وچ رہیا ترسائی، ترشنا ترکھا مگر لگائیا۔ اپنی کِرن جوت کر رُشنائی، نورو نورو ڈگمگائیا۔ بوند سوانتی امرت دے جھرائی، گھر جھرنا دے جھرائیا۔ محل اٹل دے سہائی، آتم پرما تم دے ملائییا۔ مل مل اپنی خوشی دے پرگٹائی، تُوں صاحب سچ گوسائینا۔ گہر گمبھیر تیری سرنائی، تڈھ بن دوچا کھئے ناہیں آ۔ ڈھر دا مالک اکو نظری آئی، ویکھیں بھگت ادھارن واسطے نہ کریں کوتائیا۔ نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائی، سچ دوارے منگیئے سچ دُعائی، عرض بینتی اکو اک سُنائیا۔ تیرا پلُو چھڈنا ناہیں، نرگن سرگن میلا لینا ملائی، تیرے پریم پیار دی کھا کے اک گراہی، صبر سنتوکھ اک جنائیا۔ جنم جنم دی آس بُجھائیں، پیاسا رہے کوئی نہ رائیا۔ کیاس کر کے آگھ کھلائیں، اہل ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔ بے شک گرمکھ بھاویں ہوون بڑے گناہی، پاپاں گٹھڑی تیری جھولی پائیا۔

تُوں دینا مان وڈیائی، پرہ تیری سچ سرنائیا۔ آتم پر ماتم ہووے کڑمائی، نانا دُھر دا لینا جڑائیا۔ وچھوڑے وچ نہ دینیں جُدائی، جُدا
 رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ برہوں وچ نہ جگت روائیں، روندیاں گلے لینا لگائیا۔ تُوں نہیں ویکھیا کیوں لال سنگھ راتیں ماریاں دھابیں،
 اُچی کوک کوک سُنائیا۔ امریک سنگھ ترنتے جُگ دا اس دا بھائی، بہتیجا ارجن سنگھ نظری آئیا۔ وششت رام والی گلّ انہاں نُوں
 جس سُنائی، پریم نال بُجھائیا۔ اوسے ویلے انہاں آسا انتر اک رکھائی، کس بدھ سانوں لئے ملائیا۔ دُھردرگاہی حُکم دتا بے پرواہی،
 شبدي ناد وجائیا۔ ایس جنم تہاڈی جگت والی صلاحی، صلاح کار اک دُو جے نال سنگ نبھائیا۔ کلجگ اتم جس ویلے سمت آوے
 شہنشاہی، شہنشاہ اپنا میلا لئے ملائیا۔ شبد وچولا دیوے وچ گواہی، شہادت اک بُھگنائیا۔ پریم پریتی بٹھا تهاؤں تھائیں، دُور دُرآڈے
 جوڑ جڑائیا۔ اک مات پتا دے گھر تُساں نہیں ہونا جنم کے بھائی، رکت بوند رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سچ پریم کراں کڑمائی، قُدرت دا قادر
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میل ملاواں چائیں چائیں، جاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ جس ویلے ارجن سنگھ بینتی رہیا سُنائی، اپنی آتم
 خواہش رہیا پرگٹائیا۔ سنگت سنگ آؤنا دُھر دے ماہی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سہج سُبھاؤ کہا کوئی وچھڑ جاوے ناہیں، جنہاں دا
 میلا اُہناں میلا لینا کرائیا۔ بچّیو کر کے دسو کھاں بھلا جُدائی، بھجیاں پھڑ پھڑ انگ لگائیا۔ اچے اوہو تکی تہاڈا راہ گوبند والی
 کاہی، جنگلاں وچوں بیلیاں وچ چل کے آئیا۔ اوتھے اک ہور بیٹھا جو چاچا سین نائی، دھوڑی اپنی وکھری لائیا۔ اوس دے پتا دا
 جیجا جس دی آس تکائی، آسا نال وڈیائیا۔ کُمار اوہو نظری آئی، جو نو سال کلا ہو کے جھٹ گیا لنگھائیا۔ اک دن اُس نُوں یاد
 اک اندروں رہی ستائی، سُنّیاں دتا اُٹھائیا۔ اُٹھ ویکھ اپنا دُھر دا ماہی، محبوب نُور حُدائیا۔ اُسنے کہا اچے واری نہیں میری آئی، کوئی
 ہور رہیا درڑائیا۔ کلجگ انت جس ویلے آوے دُھردرگاہی، درگاہ دا مالک پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میلا لئے ملائی، پُورب وچھوڑا دئے
 کٹائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دے قرضے رہیا لاہی، لہنے دینے سب دے جھولی پائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱ خوشحال سینگھ دے گرہ پنڈ جلال پُر ضلع ہوشیار پُر ☆

ستگر شبد کہے میں سدا دیال، دینن اپنے گلے لگائیندا۔ بھگت وچھل بن کیرپال، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سنت سہیلے ساچے لال، پھڑ باہوں گود بہائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، دُھر دی سکھیا آپ پڑھائیندا۔ نام بہنڈارا دے کے سچا دھن مال، وست امولک وچ نکائیندا۔ شبد ناد وچا کے اگئی تال، دُھن آتمک راگ سنائیندا۔ دیپک جوتی نرگن بال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ کایا مندر اندر وکھا کے سچی دھرم سال، دُھر دربارا آپ سہائیندا۔ کوڑی کیریا ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک جنائیندا۔ لیکھا مکا کے کال مہاکال، چرن سرن سرن چرن اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں بھگت سہیلا، سنتن دیوان مان وڈیائیا۔ جگ چوڑی سہاواں ساچا ویلا، وار تھت گھڑی پل اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھاگ لگاواں گرہ گرو گُر چیلا، چیلا گُر اکو رنگ رنگائیا۔ نرگن نرگن کر کے میلا، سرگن سرگن وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، قدرت قادر کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں گرمکھ پیارا، پریم پریمی دیاں ملائیا۔ اندر باہر کر اجیارا، گپت ظاہر رنگ چڑھائیا۔ کایا تن رباب وچاواں سچ ستارا، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ محل اٹل سہاواں سچ منارا، محفل اپنا نام لگائیا۔ نرگن نور جوت کر اجیارا، پرکاش پرکاش وچوں وڈیائیا۔ صاحب سجن بن کے میت مرارا، متر ہو کے توڑ نہائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ آپے ٹھا کر آپے وست آپے بن بنجارا، گرہ گرہ آپے جھولی پائیا۔ بھگتن میتا ٹھانڈا سینا آد جگادی ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلائییا۔ وسنہارا دھام نیارا، نرگن نور نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا آد جگادی رنگ، جن بھگتاں دیاں چڑھائیا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سنگھاسن سہنجن دیاں وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر جاواں وس، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ امرت امیوں دیواں ساچا رس، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا کے حج، حاضر حضرت دیاں ملائیا۔ بن مندر مسجد شودوالے مٹھ، گھر مندر سوہنا دیواں سہائیا۔ جس گرہ جوت جگے لٹ لٹ، دوس زین کرے رُشنائیا۔ شبد اگئی ہر کا ناؤں بن رسنا جہوا بٹی دند رہیا رٹ، توں ہی توں ہی رہیا سنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ میتا ٹھانڈا سینا بھگتاں ہویا وس، نرگن ہو کے نر نرنکار سیو کھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ سَتگر شبد کہے میری جگ جگ کار، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ نِت نوت ویکھیا سرب سنسار، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ شبد سندیشے دیندا رہیا گرو اوتار، پیر پیغمبران کلمہ نغمیاں وچ سُنائیا۔ کدا رہیا کھیل دو جہان، مہروان ہو کے حُکم ورتائیا۔ کلجگ اتم ہو کے بے پہچان، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ سخیاں دا کاہن، سیتا دا رام، سُرتی دا سُلطان، مُحبّت وچ محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا مان، چرن پریتی بخشے دان، انتر اتم برہم گیان، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ سَمکھ ہو کے درشن دیوے آن، کِرپا کرے سِری بھگوان، دھرم وکھا کے اک نشان، جوٹھ جھوٹھ بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ روگ سوگ ویکھے مار دھیان، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کرنہار کلیان، رحمت دا داتا رحیم روپ رحمان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب سوامی انترجامی ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں ساچا میتا، سجن دُھر دا نظری آئییا۔ جن بھگتاں سینہ کران ٹھانڈا سیتا، امرت رس میگھ چوائیا۔ جھگڑا چُکاواں ہست کیتا، اوچ نیچ نہ کھوے وکھائیا۔ ترے گن مایا تپے نہ تت انگیٹھا، تتوت دیاں بُجھائیا۔ حُکمے اندر بنا کے بھگتاں میتا، مہروان ہو کے ہوئے سہائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جیون جگت جگ داتا آپ جنائیا۔ پُورب جنم پوری کر کے آسا، سچ بھرواسا اک رکھائیا۔ دیاوان پُرکھ ابناشا، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، لکھ چوڑاسی جیو جنت ویکھن آیا تماش، گرمکھ ورلے گر گر سَتگر اپنی گود اٹھائیا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ حُکم سنگھ دے گرہ فیج پُرا ضلع گرداسپُر ★

کِرپا کرے سَتگر مہروان، گرمکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جگ چوکرئی دیاوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا جان سِری بھگوان پُورب لہنا لہنا جھولی پائیا۔ نو جنم دی کر کلیان، کرم ککرم لیکھا دئے مکائیا۔ نو سینگھاں کراؤنا اشنان، دوآبہ میلا سہج سُبھائیا۔ لیکھا جانے جانی جان، جاننہار بے پرواہیا۔ بھيو ابھیدا کھولے سِری بھگوان، پردہ آپ اٹھائیا۔ نڈیڑ دا پورا کرے بیان، مان دیوے قلم شاہیا۔ اکیاں دا اک فرمان، دُھر دا حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ نو گرمکھ نو

دوار، نو نو چار دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی کِریا دھار، حُکم دیوے سہج سُبھائیا۔ براہمن لیکھا مکے ٹھگ چور یار، انت آخیری دینا جھولی پائیا۔ بغلا ہنس بنے رلے ہنساں ڈار، مانک موتی چوگ اپنا نام مُکھ رکھائیا۔ اندر باہر دُکھ دئے نوار، سُکھ ساگر سہج اپائیا۔ نو دس اک وبار، ووباری آپ جنائیا۔ پریم پریتی بندھائے سر دستار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سیوا کرے سنگھ لال، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ ساچا بستر کرائے تن شنگار، تنو تن بدلائیا۔ پورب لہنا پچھلا ادھار، بھیو ابھیدا دئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں ویکھیا چوی چیت، چوی ہتھ نشانہ نظری آئییا۔ جس ٹھاکر سوامی رچی کھیڈ، کھلاری ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس دے کولوں پُچھنا بہیت، پردہ دے اٹھائیا۔ اوسنے کرنا بہیت، جس نوں لوک مات سب توں اتم ملی وڈیائییا۔ سچ سہنجی دے کے سیج، آسن سنگھاسن دینا سُبھائیا۔ دُھر سندیشہ دینا بھیج، جن بھگتاں کر شنوائیا۔ من واسنا چھڈ کے بننا نیک، نکیاں وڈا اکو رنگ وکھائیا۔ تسیں ویکھو اپنا دیس، کیوں پردیسی ہو کے بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ اکو سجدہ اکو کرو آدیس، نیوں نیوں ایکسا سپس نوئییا۔ جو سرب سوامی کرن آیا بہیت، بتکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ چوی چیت کہے میں نو دا دساں حال، نو نو چار دیاں وڈیائییا۔ انہاں دا لیکھا نال سنگھ پال، جو پلک وچھوڑا جھل نہ سکن رائیا۔ ایسے کارن ہویا پرہو دیاں، دیاندھ بے پرواہیا۔ پریم پریتی پا کے جال، بندھن اک رکھائیا۔ بھگت دوارے سچ سچ دھرم سال، پورب لیکھا دئے مُکائیا۔ اگلا دسے ہور سوال، جس دا جواب نہ کھئے جنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کھیلنہارا کھیل مہان، دینا بندھپ دین دیاں، پُرکھ اکال اکل کل اپنی آپ ورتائییا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ★

جل کہے نو گُرمکھ خوشی مناؤن گے۔ نو دس ساچی سیو کماؤن گے۔ ہس ہس پنڈت دا پنڈھ مُکاؤن گے۔ جپ جپ اکو ڈھولا گاؤن گے۔ چھند چھند سوہنگ راگ الاؤن گے۔ بند بند بندگی وچ سماؤن گے۔ اند اند اند وچوں پرگٹاؤن گے۔ منگ منگ مانگت ہو کے جھولی وکھاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی آسا اک ودھاؤن گے۔ آسا کہے میں بڑی

وڈی لمی ودھنا، سب نوں دیاں سُنائیا۔ جس نے پار کرایا سدھنا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پار اُتارنہارا اعلیٰ ادنیٰ، عدالت اک لگائیا۔ کرم کرم دا جس نے تولنا وزنا، نام کنڈے اُتے چڑھائیا۔ جس دا ست ہونا چچنا، سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ اوسے نے ساچا حکم اک دسنا، ہر سنگت دئے سمجھائیا۔ دو چار ہو کے تہاڈے اندر وسنا، کوڑی وس باہر کڈھائیا۔ درس کراؤنا اکھنا، اکھ اکھ نال ملائیا۔ لکھ چوراسی ورول مکھنا، گرمکھ رہیا پرگٹائیا۔ پریم پریتی کوئی نہ رہے سکھنا، دیونہار آپ گوسائیا۔ نوں سکھ تارا سنگھ ملنا وٹنا، پرہ دی چرن دھوڑ دتی نال ملائیا۔ کچھ لیکھا پچھے رہ گیا پٹنا، دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ اپہ کھیل اکھی گھٹنا، گھاٹے والیاں دے گھاٹے پور وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آگے لیکھا پھیر جناوے آگلا، شاہ کنگلا اپنے وچ سہائیا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

نو گرسکھ آو آگے، پچھلا لیکھا دیاں چکائیا۔ گل وچوں لاہ لؤ اپنے اپنے جھگے، تپسیا پچھلی جھولی پائیا۔ میت پیارے سجن بنو سکے، سکلا سنگ بنائیا۔ دُھر دے شبد جو انت آخری دسے، پال سنگھ دیاں وڈیائیا۔ اوسے دے اج آگے سدے، پچھلا پندھ مکائیا۔ اوسے دا نور اوسے دی جوت جگے، شبد ست وجے ودھائیا۔ پریم پیار سچ پریتی دے ویکھو مزے، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ اجے تک گرمکھو تہاڈے لیکھے رکھے آدھے، آدھا حصہ آکو وار آگلا تہاڈی جھولی پائیا۔ کریا کرے پُرکھ سمرتھے، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ اوس براہمن نوں ویکھو آگھے، جو پچھلا سنگی جوڑ جڑائیا۔ جس دے کرماں دے روگ کئے، پاپاں دی میل دھوائیا۔ دُھر سندیشے دے کے سچے، سچ سچ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گرتا کہے میں کیوں گیا لتھ، مینوں پچھو چائیں چائیا۔ کی کرے کھیل پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میں کایا چولا بدل کے بدلی کیتی جھٹ، پڑدا اپنا دتا اٹھائیا۔ سارے گرمکھ آگھاں نال لؤ تک، جو نوں در بیٹھے پندھ مکائیا۔ سچ دوارے آئے ہس، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جنہاں پچھے مارگ لاؤنا سچ، اپہ ریتی سچ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جھگا کہے اسیں نوں کرن لگے سی اشنان، پچھلے ساتھی نظری آئیا۔ سانوں گلوں لتھیاں نوں ویکھ کے ایس براہمن نے منگ لیا دان، آگے اپنی

جھولی ڈاہیا۔ جے وچھڑن لگیاں مینوں دے دیو دان میں ضرور ملاواں بھگوان، وچولا ساچا سیو کھائیا۔ توں کیتا اک فرمان، کیوں پنڈتا رہیا ستائیا۔ اوہناں توں اشارے نال کہندا اوہ ویکھو رب دا نشان، ساڈھے تن منٹ دھیان لگائیا۔ اکھاں میٹو تہانوں آ جاوے گیان، پُرکھ ابناشی درس دکھائیا۔ اوہ سارے جل وچ بیٹھے اکھاں انگلاں نال دبان، اندرے اندر کھوج کھوجائیا۔ اودھروں براہمن ہو پردھان، آپ اپنا حکم سنائیا۔ سوہنا سماں پرہہ نے ملیا آن، خوشی دن دکھائیا۔ توں دے گرتے چک کے بھجیا وچ میدان، اگلا پنڈھ مکائیا۔ من واسنا آئی جے مینوں پہلوں کرا دیندے اشنان، اپنی سیو کھائیا۔ پھیر میں سارے بستراں دا ایہناں کولوں میٹ دیندا نشان، پچھا سمجھ کسے نہ آئیا۔ اودھروں ساڈھے تئاں منٹاں پچھوں اکھاں کھول کے اک دو جے ولے لگے تکان، تگن چائیں چائیا۔ کس طرح دا تینوں ملیا بھگوان، مینوں دے درڑائیا۔ اونے چر توں لال سنگھ دا کیڑیاں ولے ہو گیا خیال، اکھ نال تگ کے سب توں رہیا سنائیا۔ ویکھو پنڈت کدھر گیا شیتان، بستر اٹھا کے بھجا واپو داہیا۔ اک نے کہا اسیں کرایا نہیں اُس توں اشنان، ساڈی بھل دی سزا تیغا کھلا رہیا بھگنائیا۔ چلو اوسے توں جا کے دسیئے اوہدا بیان، حالت سرب درڑائیا۔ اکٹھے ہو کے آگے سچ استھان، وارتا سچ دتی سنائیا۔ اوس آگوں کہا او میرے مہان، پریم پیار نال جنائیا۔ کچھ تہانوں سناواں وچ کان، ہوئی جہی درڑائیا۔ جس ویلے بھگتاں دا بھگون بن کے آیا بھگوان، تہاڈا لیکھا دئے مکائیا۔ براہمن دا پورا کر اشنان، ڈرمت میل دیوے دھوائیا۔ آگے دے کے دُھر فرمان، سچ سندیشہ اک درڑائیا۔ جن بھگتو گرمکھو تسیں کدے نہیں ہونا بے ایمان، کوڑی کریا انتر نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو کے مہروان، رچھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ ویلا وقت گھڑی پل تھت چوی چیت مہان، مہا اکھ اکھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ نو کہن کس بدھ ویکھیئے کھیل تماشے، بیو کون کھلائییا۔ کس بدھ ملے پُرکھ ابناشے، شب کون سنائیا۔ کس بدھ نرگن نور جوت ہووے پرکاشے، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ کس بدھ سگلا سنگی ہووے ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ تیغبہادر کہا اوہ سمرتھ کلا پرہہ آپے، اپنی بنت اپنے ہتھ رکھائیا۔ تہاڈے جوڑ کے دُھر دے ناتے، بندھن اپنا دیوے پائیا۔ سگلا سنگ بنا کے ساتھ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ پورب جنم پورے کر کے گھاٹے، منزل اپنی دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ تیغبہادر کہے میری پرہو کرے پرتپال، پال میرے ناؤں ملی وڈیائیا۔ میری لیکھے

لاوے گھال، جو دُھر دی سیو کھائیا۔ وڈیائی ملے اوسے دے لال، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ تہاڈی امانت گُرمکھو رکھاں سنبھال، خیانت وچ نہ کھئے کرائیا۔ جس ویلے میرا بنیا چوویاں سال، دو چار اکو رنگ وکھائیا۔ دُھر سندیشہ دے احوال، ست سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ پال سنگھ کہے میں ویکھیا پرتپالک، پالنہارا اکو نظری آئیا۔ گُرمکھو اوس دے بنے رہو بالک، بالیاں نالوں چنگا اپنی گود ٹکائیا۔ اوس دا رُوپ ویکھو خالص، جو خالص داتا بے پرواہیا۔

ندرا وچ نہ آئیو آلس، مایا ممتا موہ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں تہاڈی کراں سفارش، ضامن ہو کے لوں پچائیا۔ اکھراں والی نہ سمجھو عبارت، دُھر دا شبہ دُھر دی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پال سنگھ کہیا ویکھو ویلا وقت آیا اپنے کندھے، سوہنی رُت تہت سہائیا۔ کیوں تسیں بیٹھے پنڈے ننگے، تن خاکی رہے وکھائیا۔ سچ پُچھو پرہو نے کِرپا کرنی کوڑ کُریارے مہر نگاہ نال کرنے چنگے، کھوٹے کھرے دینے بنائیا۔ بن بندگیوں بنا کے بندے، حُکم اپنا اک سمجھائیا۔ جو گُرمکھ ساچی دھار وچوں لنگھے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ویکھو لیکھا مُکدا براہمن پنڈے، نو جنم دا لہنا جھولی پائیا۔ دین دیال تئی گنڈھے، ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ گُرمکھ بنا کے اپنے ساچے چندے، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

نو کہن کی پنڈت دا حساب، سمجھ وچ کُچھ نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا اسنوں کوئی دکھ درد آؤن والا سی عذاب، جو ساڈھے تین مہینے ستائیا۔ چھٹی دن ایہدی بند رہنی آواز، رسنا مُکھ نہ کھئے بلائیا۔ جگت سنبندھیاں دینا سی جواب، ناتا کوڑ دینا تڑائیا۔ ایہہ کھیل ویکھ پال سنگھ دتا اکھ، آخر انت جنائیا۔ ایہہ اوہناں دا ساتھ، سنگی بن کے پھیری گیا پائیا۔ کرنی دا بڑا چلاک، کرتے دا رُوپ لے بدلایا۔ نوواں دی گنڈھ رکھی سانہ، اپنے کول ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ نو کہن اسیں تے سمجھیا بڑا چنگا، چنگیاں وچوں نظری آئیا۔ جیہڑا تیرتھ اُتے جا کے کردا مائی گنگا، پاپاں میل گوائیا۔ وکھرا ویکھیا ایس کول ڈھنگا، جو جاندے راہیاں لے چُرائیا۔ باہروں کر کے بھیکھ پکھنڈا، اندروں ٹھگی جائے کھائیا۔ جے پرہو کِرپا کر کے ایہنوں بنا دئیں بندیاں ورگا بندہ، اندروں سُرتی دے بھوائیا۔ ایہدا من نہ رہے گندہ، کوڑی کِرپا جائے تجائیا۔ پھیر ساڈا بنے سوہنا سنگا، بندھن اکو نظری آئیا۔ جس ساڈا پنڈا کیتا ننگا، ایس دے پچھے اس دا پنڈا مل مل کے سیوا لئیے کھائیا۔ ایہہ پیار سانوں لگے چنگا، جس دا

لیکھا آگے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چوئی چیت کہے میں جس دی رکھی اڈیک، بیٹھا رہیا دھیان لگائیا۔ اوسے دی آگئی تاریخ، پرہوؤ تبدیلی دے کرائیا۔ گرمکھاں دی ویکھ پریت، پریم اپنی دیا کھائیا۔ پچھلے مہینے وچ لیاندے گھسیٹ، شبدي ڈوری تند بندھائیا۔ کرے کھیل آگئی عجیب، عجب لیلآ آپ ورتائیا۔ براہمن لیاندا قریب، اپنا حُکم سنائیا۔ جس نے آگے بننا سی مریض، طیب بن کے گرمکھو اوس دا روگ دیو مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ گرسکھ کہن پرہوؤ سانوں دے گیان، کس بدھ لہنا دیئے چُکائیا۔ ابناشی کرتے کہا پھڑ کے کراؤ اشنان، پچھلے ساتھی سیو کھائیا۔ دواے والیو ایہ فرمان، دُھر درگاہی دئے جنائیا۔ جس سمیں تارا سنگھ جانا وچ مسان، تُساں حاضر ہونا آن، مُکان والا نہ روپ بنائیا۔ اس دا لیکھا مکے وچ جہان، آگے ملے سری بھگوان، وچھوڑا پنڈھ دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اوسے دا لیکھا اوسے دا لہنا اپنی کِریا نال اوسے دی جھولی پائیا۔ ننگا پنڈا کہے میری اک منگ، مانگت ہو کے رہیا دھیان جنائیا۔ ابناشی کرتے چاڑھ دے اپنا رنگ، مہروان شاہ پاتشاہ سچّے شہنشاہیا۔ تیرا بنیا سنگ، ہر سنگت جوڑ جڑائیا۔ سانوں پچھلا بھل جائے اند، اپنا اند دے دکھائیا۔ آتم پرما تم پا دے گنڈھ، دو جہاناں نہ ہووے جدائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ننگا پنڈا دیوے دات، دیاوان دیا کھائیا۔ جن بھگتو چوئی چیت تُوں سدا رباں تہاڈے ساتھ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھيو کھلا کے اپنا آپ، پردے دیاں چُکائیا۔ جنم کرم دے کٹ کے پاپ، پنت پُنیت دیاں بنائیا۔ درس دکھاواں ساکھیات، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چوئی چیت کہے تہاڈی سرتی کرے چیتن، چنتا چکھا دئے مٹائیا۔ تہاڈی بھٹکنا میٹے واسن، من منسا من ہی ماہیں سمائیا۔ بھاگ لگاوے تہاڈے تن، تند ستار دئے بلائیا۔ جو شبد بچن سُن کے جاؤ کَن، گھر جا نہ دینا بھلائیا۔ پریم پیار دا بیڑا رہیا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ کوڑ گڑیار رہیا ڈن، چوٹ دُھر دی اک جنائیا۔ آگھیں ویکھ کے نیترنے نہ رہو اٹھ، اندھلا پن دینا گوائیا۔ پرہوؤ کوئی لوڑ نہیں کیسے دی دھن، جگت مایا نہ کھئے بھرمائیا۔ ساچے مارگ جو جن رہیا چل، بھجے واہو دابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو کہن اسیں کیوں آئے دواے، دو دریا دین گواہیا۔ نوواں کہے ساڈے پچھلے ایدھر سی

ماپے، اوہناں دی یاد کھچ لیاٹیا۔ لال سنگھ کہا میں تہاڈے نالوں چھیتی چھڈ کے اپنا ساتھ، کپڑی روپ بدلاٹیا۔ اک آس رکھ کے گیا کہ ساڈے ساریاں دا پرہو آپے پردہ ڈھا کے، اوڈھن اپنا نام پائیا۔ ستمکھ ہو کے کرے باتے، شبد ناد دھن شنوٹیا۔ سانوں پچو پچو آکھے، پتران وانگ گود سہائیا۔ سانوں بھل جان پچھلے ماپے، جھوٹھا ناتا نہ کھئے رکھائیا۔ براہمن دے کپڑے نہ رہن پاٹے، سوہنی دستار سیس دیوے بندھائیا۔ آگے منزل رہے نہ ادھ واٹے، ساچے پوڑے دیوے چڑھائیا۔ جن بھگتاں کتھا کہانی دے ساچے، سچ سچ جنائیا۔ تسیں بنے نہ رہو سدا کا کے، جوہن تہاڈا لے انگریا۔ تہاڈے بدل دینے پاسے، نرد تھی نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماشے، زرگن زراکار زرنکار اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول دیوے نواسے، نواس استھان اکو اک وکھائیا۔ پنڈت کہے جس ویلے ایشنان کیتا مینوں لگی ٹھنڈ، اگنی تت بھجھائیا۔ میرے جنم کرم دی پچھلی کھل گئی ساری گنڈھ، لیکھا نظر کھئے نہ آٹیا۔ میں اندرے اندر منگی اک منگ، جھولی خالی آگے ڈاہیا۔ پرہو جنہاں دا میرے نال سنگ، نوآن دے نو نو جنم دے میرے لیکھے اپنی جھولی پائیا۔ سب کچھ تیرے ہاتھ، دیونہار سچی سرناٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ٹیکن ماتھے، بیٹھے سیس جھکائیا۔ بن تیری کریا تیرا حکم کیہڑا واچے، جگت بدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں مارگ لاؤنا ساچے، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ کوڑی کریا توڑ کے ناتے، دھر دا میلا لینا ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ براہمن کہے جس ویلے میرے اتوں دی وگی جلدھار، اپنی سیو کھائیا۔ میں پرہو نوں کر کے نمسکار، اپنی بھل بخشائیا۔ پچھلا قرضہ دتا اتار، نوواں دا ادھار جھولی دتا پائیا۔ پنڈت کہے میں چھڈیا وکار، جوٹھ جھوٹھ باہر دتا کڈھائیا۔ آگے مینوں کوئی نہ کہو چور ٹھگ یار، کوڑی کریا دتی تجائیا۔ جس ویلے مینوں نوواں نے دتا نہال، میرا لہنا دتا بدلاٹیا۔ نہا دھو کے درس پایا چمیار یار، زویداس اوہو نظری آٹیا۔ جو ننگے پنڈے سیوا کردا رہیا وچ سنسار، پانہا گنڈھ کے جھٹ لنگھائیا۔ نو جنے تسیں وی اوس ویلے آ کے کھیددے سی شکار، جھاڑ کھڈاں پھول پھلاٹیا۔ اوس ویلے ہندی رت سی ہاڑ، اگنی آگ ستائیا۔ تسان گلوں کپڑے لے سی اتار، ننگے پنڈے جس دے کول بیٹھے چائیں چائیا۔ اوس نے کہا بس کے نال پیار، کی ماریا شکار، مینوں دیو سمجھائیا۔ سارے کہن کچھ ہتھ نہیں آیا یار، ایویں بنے پاندھی راہیا۔ اون اکھیا آہ ویکھو میری رمی تے آر، جس اتے لکھیا سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جس دے کولوں تہانوں ملنا

دان، لہنا چُکنا وچ جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نو کہن دس چمڑے، کی سانوں رہیا
 جنائیا۔ رویداس کہا تُساں اک پُرکھ اکال دے پینا پیٹے، مینوں ایہو نظری آئیا۔ وار تہت گھڑی رکھیو چیتے، چوی چیت دیاں
 سمجھائیا۔ تیغہادر ہتھ تہاڈے لیکھے، لیکھا دُھر دا دئے مُکائیا۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبران دے مُکنے ٹھیکے، آرہت گاہک
 دوویں رہن کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے تُساں اوس بھگوان دے بنا پیٹے، جیہڑا وٹیاں وچوں دھننے ورگیاں رہیا اُچائیا۔ اوہناں کہا ساڈے
 وچوں کون اوہنوں ویکھے، کون دیوے سمجھائیا۔ رویداس کہا اوہ آپے کر کے چیتے، تہانوں لئے اُٹھائیا۔ اپنے سمت وچ اپنے نیتر پیکھے،
 دیوے مان وڈیائیا۔ پورب لہنا رکھیو چیتے، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ براہمن نہا دھو کے ادھر ادھر پیکھے، کی ملے تینوں وڈیائیا۔
 اندرے اندر پہلے جنم دے کر کے چیتے، سُدھ بُدھ سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ اوس کہا اوہ ملے بھگونت، بھاگاں بھریو تہانوں دیاں سُنائیا۔ تُساں ننگے پنڈے والیاں بنا سچے سنت، صاحب ستگر اپنے
 رنگ رنگائیا۔ تہاڈا اکو ہونا منت، منتو دیاں سمجھائیا۔ تہاڈا ساتھی نال ہووے براہمن پنڈت، جس اگلے جنم لیکھا تہاڈے نال
 جنائیا۔ اوس ویلے اندرے اندر اک روپ ہو کے کر لو مُت، دھیان چرناں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 پورب لیکھا دئے مٹائیا۔ نو کہن ہمت کریئے کیہڑی، سانوں دے سمجھائیا۔ رویداس نے کہا جس ویلے چڑھو اوس دی بیڑی، بیڑا
 سمجھو بے پرواہیا۔ ہنکار وکار دی چھڈ دیو ڈھیری، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ چرن کول بن کے چیری، ساچی سیو لینی کھائیا۔ تہاڈے
 واسطے اکو اوٹ بتھیری، چوی چیت ملے مان وڈیائیا۔ پنڈت دی آون جاون چُک جائے گیڑی، گیڑا اگلا پچھلا دئے کٹائیا۔ تُساں
 توواں جنیاں ہر سنگت نوں کہنا اک ویری، سچ سندیش سُنائیا۔ گُرمکھو اگوں پرہو دے نال کریو نہ ہیرا پھیری، جگت ریتی
 دینی تجائیا۔ کوڑی کِریا جھلن نہیں دینی جس اندھیری، سچ سچ کرنی رُسنائیا۔ اوس دے کارن پائی پھیری، ہیرا پھیری وقت نہ کھئے
 لنگھائیا۔ اج دی سلکھنی گھڑی آئی جیہڑی، سب نوں جہاں توں لئے چھڈائیا۔ آگے اک کھیل ہور بتھیری، پردہ دیاں چُکائیا۔ جے
 کہوگے میری میری، ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیشہ کہے چوی
 چیت یاد رکھنا، یاد یاد وچوں دوائیا۔ پال سنگھ رہیا نہیں سکھنا، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ ایہہ اوسے دا کھیڑا وسنا، اوسے گرہ

وَجَّ ودھائیا۔ اوس دا نؤر چمکنا، اوسے دی ہووے رُشنائیا۔ ویکھیوں کدی بھل وچ آ کے ایس نؤں نہیں پرکھنا، پارکھاں دا پارکھو اِکو بے پرواہیا۔ اِس نے گلاں باتاں نال نہیں ہُن پرچنا، ہیرا پھیری نال نہ کھئے بھرائیا۔ جیہڑا وچھڑیا اوس مڑ کے ایس در نہیں پرتنا، لکھ چوڑاسی دئے سزائیا۔ دوتان نؤں دنددیاں ایہنوں کدے آوے ترس نہ، گرمکھاں نؤں اپنی گود بھائیا۔ گرمکھو ویلا آؤنا تُساں اِک دو جے دے پیار نؤں ترسنا، بن میرے پیار ہتھ کسے نہ آئیا۔ تہانوں گکرم کردیاں آگے ہو کے نہیں ورجنا، حُکم دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانے دے درڑائیا۔ چوی چیت کہے بنیوں نہ چاتر، چلاکی کَم کسے نہ آئیا۔ جے جیؤنا تے پرہو دی خاطر، باقی خطرے وچ سرب لوکائیا۔ جگت سوانی کسے کَم نہ آوے ملیا دنداسا مُکھ داتن، کوڑا رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ من چٹرائی جے کوئی کرے سادھن، اپنا بل دھرائیا۔ اوس گلگھنی نؤں سمجھو وانجل، جس دا سائیں سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اوس نؤں سمجھو پاگل، جو ستگر حُکم گیا بھلائیا۔ اوہ گرسکھ دا دسے قاتل، جو ویکھ کے مُکھ بھوائیا۔ پُرکھ اکال سچا کرن آیا عادل، عدلی ہو کے عدالت اِک لگائیا۔ جس برہمنڈ کھنڈ کر کے تبادل، لیکھے سب دے دینے مُکائیا۔ اوس نؤں کیا کوئی سکھیا آوے سکھالن، اپنی سمجھ لئے وڈیائیا۔ اوس دا روپ ہاکن ڈاکن، وشٹا سدا مُکھ چکھائیا۔ بنا بھگت تے بھگوان دا بنیا کوئی نہیں ساتھن، لگی توڑ نہ کھئے نیہائیا۔ جگت اندھیرا جھلدا ویکھو جھاکھڑ، پیر سمبھل نہ کھئے ٹکائیا۔ ایہہ ویلا انت اخیر آخر، اِکو وار جنائیا۔ جگت کنارہ ویکھو پاتن، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ سب دے لیکھے آیا واچن، پورب جئناں کھوج کھوجائیا۔ جیہڑے ایس دے در تون گواچن، اہناں دی سار کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ چوی چیت کہے گرمکھو ہو جاؤ اتیت، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ من واسنا کر لو ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جگت ووباری بدل دؤ ریت، ادھاری اِکو نظری آئیا۔ جے تُسیں اِسنوں پرما تم سمجھو ٹھیک، ٹھاکر ہو کے ملے چائیں چائیا۔ جے کوئی چاہے میں جگت والی کراں پریت، اوس پریتی وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اگلا کھیل عجب انڈیٹھ، دُھر فرمانے دے درڑائیا۔ ایس دے درس نؤں تہانوں لگی رہنی اڈیک، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ہوئی ہوئی تہانوں لیاندا گھسیٹ، ایس منزل دتا چڑھائیا۔ ہُن ویہہ سو اِگی بکرمی گئی بیت، اپنا پندھ مُکائیا۔ ہُن سری بھگوان اپنی بدل دینی ریت، ریتی سب دی دینی بدلائیا۔ چوی چیت کہے میں کراں تصدیق، شہادت دیواں پائیا۔ گرمکھو جس دی بنا پیار تون

ہور کوئی دینی نہیں پیندی فیس، بھیٹا جگت نہ کھئے چڑھائیا۔ توین توین نو جگ دی توین تاریخ، تواریخ تھادی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیشہ اک نریشا حکم دھر دا دئے درڑائیا۔

چوہی چیت کہے اک میری منّ عرض، بینتی ربیا سُنائیا۔ کریا کرنا پرہو تیرا فرض، نظر مہر اٹھائیا۔ پریتی کرنی گرمکھو تھادی غرض، وست امولک جھولی پائیا۔ انہاں دے کرماں دی ویکھ کے فرد، فیصلے سارے دے سُنائیا۔ کوڑی کریا رہے کوئی نہ گرد، غبار دے مٹائیا۔ دردیاں دا ونڈ درد، دکھیاں دا ہو سہائیا۔ تیرے درس توں آگے کوئی نہ جاوے ترس، گھر گھر خوشی دینی دکھائیا۔ جس کارن آئیوں پرت، پرما تم ہو کے اپنا کھیل دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی بخشنی اک سرنائیا۔ چوی چیت کہے میں ویکھنی اوہ پھلواری، جس دے پھل گل غنچے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں پہلے سمت دی پہلی ویکھنی ہاڑی، ہر دی سنگت پریم نور رُسنائیا۔ میں منگن آؤنی واڑی، در تھانڈے الکھ سُنائیا۔ توں رحمت کرنی بہاری، بخشش جھولی دینی بہرائیا۔ خوشی ہوواں کھیل ویکھ کے نیاری، نراکار نرنکار بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ملدی ویکھاں سرداری، سچکھنڈ ساچے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سانوں سوہنی لگنی اوہ بہاری، جیہڑی رت مؤل کے اپنا رنگ بدلایا۔ چٹی دھار گرمکھ نظر آؤن وچ سنساری، تن بستر سوہنا روپ وٹائیا۔ اوس دوس دی خوشی اپاری، مہا اپار دیاں درڑائیا۔ جس دا حکم ورتنا دو دھاری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بھکتو جاں بھگوان دے نال لگی رہ جانی یاری، جاں ناتے جانے تڑائیا۔ ایہہ کھیل عجب نیاری، نراکار ہو کے دینی کرائیا۔ کوڑی کریا دی رہن نہیں دینی وچ بیماری، باہروں نرمل اندروں نرمل دینے بنائیا۔ جے پسند آوے تے پھیر رکھو میرے نال یاری، جھوٹھے پرانے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں پھرنا بن کے وڈ سنساری، سوادھان سارے دینے کرائیا۔ پورن نہ سمجھو پورن جوت نرنکاری، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ شبد سندیشہ کرے خبرداری، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ چوی چیت کہے میں خوشی ہوواں ویکھ ویکھ کے سمت، سماں سماں رہیا بدلایا۔

لیکھا مُک گیا براہمن پنڈت، پنج تت دتی وڈیائیا۔ نویں چڑھ گئی رنگت، بخشے سچ سرنائیا۔ پیاری لگی سنگت، گرمکھ جوڑ
 جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چوی چیت کہے گرمکھ جائے نہ کھئے اُداس، میری نشانی
 جھولی دینی پائیا۔ اک سناؤنی گاتھ، دُھر دا حُکم درڑائیا۔ بچو ساچی سکھ لؤ جاچ، نکیاں وڈیاں دئے پڑھائیا۔ جے پُرکھ اکال نوں
 سمجھو باپ، بھائی بھین سارے نظری آئیا۔ ہر سنگت وچ پریم سب دا سجن تے سب دا ساک، سنبندھی دتا بنائیا۔ گرمکھو تہاڈا
 بناؤنا اتفاق، گھر گھر وچوں کوڑا جھگڑا دینا کڈھائیا۔ ستاراں ہاڑ نوں اکیاں دی بنا دینی جماعت، جو گرمکھان دے فیصلے دئے کرائیا۔
 جے نبھو تے پکی میرے ساتھ، نہیں تے ایتھے اوتھے بیٹے جدائیا۔ ویکھو ہن کہنوں ملدی شاباش، کیہڑے جاندے پلؤ چھڈائیا۔ بچن
 شبد حُکم آخیری اکو وار دیوے آگھ، دُہراؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جاں عزیز بنو جاں گستاخ، آدھ وچکار لٹکدا نظر کوئی نہ آئیا۔
 جاں جنم کرم بھوگو جاں کرا لؤ مُعاف، بری اپنا آپ کرائیا۔ نویں سمت دی نویں سکھ لؤ جاچ، یاچک بن کے سیو کھائیا۔ نہ اوہ پورن
 رہیا نہ اوہ پورن والی بات، پت پریشور ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ گرمکھ ہو کے بنیو نہ نار کڈات، گلکھنی ہو نہ مکھ بھوئیا۔
 جس دا لیکھا اوسے دا حساب، دیونہارا اوبو گوسائیا۔ جے تُساں کسے بچن وچ دینا ہووے جواب، جواب دین توں پہلاں بینتی کر
 کے اپنا پلا لؤ چھڈائیا۔ ہن رہن نہیں دینا اندروں اوبلا تے باہروں کہو گرو مہاراج، پاتشاہ سچا کہہ کے سیس نوائیا۔ میں اندر پھول
 کے سب دا ویکھنا تاک، کون نیک کون ٹھگ کون یار کون بدی رہیا کھائیا۔ گرمکھو ہر سنگت وچ رہن نہیں دینا جھگڑا فساد، پریم
 پریتی دینی سکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، شبد اگمی دئے آواز، راز رمز نال کھلائییا۔

☆ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

گوداوری کہے میرا پورا کر اقرار، دلے دلدار بے پرواہ تیری آس رکھائیا۔ چیت دس دا پہلا وبار، پورب لہنا دینا دے مکھائیا۔
 پٹنے والا آگیا چھڈ دربار، گہر بار دؤلت دهن مال تجائیا۔ ایسے دی سی انتظار، جس کارن لیکھا باقی ربیا لکھائیا۔ ترنتے دے متر
 جگت دے ووبار، ریتی سنسار نال رلائییا۔ اوہناں دا ادھار قرضہ دے اُتار، پردہ دے اُٹھائیا۔ تِتاں نال میرا سی وپار، لہنا دینا کردا
 ربیا سال تریاسی اپر اپار، سوہنا سنگ نبھائیا۔ اک دن آگئی وپچار، پریم نال بولیا اک جیکار، دُھر دا راگ سُنائیا۔ رام وششٹ
 دی پرگٹ ہو گئی یاد، اندروں آیا اک سواد، برباد کھیڑا سوہنا پائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سنی سچ آواز، اندروں کھلیا راز، کیسے نے کہا
 شاباش، دُهن آگم جنائیا۔ تِتاں کر اتفاق، میرا پکڑیا ہاتھ، ہلونا دتا لگائیا۔ کوئی سانوں دس بات، تُوں ساڈا سچ بھرات، بھيو دے
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار ویکھ وکھائیا۔ تریتا کہے تیرے پچھلے ساتھی، مانس روپ نظری
 آئییا۔ جنہاں دا لہنا دینا باقی، لیکھا جھولی پائیا۔ اک بات انوکھی جو پورب جنم بھاکھی، بھاشا پچھلی دے گواہیا۔ سجنوں تسیں
 میرے سچے ساتھی، پیار متراں والا بنائیا۔ میری رام وششٹ نے کھولی تاکی، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ جے تسیں ملنا چاہو کھلا پاتی، پت
 پریشور میلا سچ سُبھائیا۔ اوسے ویلے ہر حکم سندیشہ دتا ماری اک آوازی، شبد شبد نال جنائیا۔ آگے نہ کوئی سوال تے نہ کوئی
 جوابی، بتی دند والا مکھ بند کرائیا۔ کچھ آگے لیکھا ویکھ جس دا وکھرا حسابی، جگت ودیا نہ کھئے جنائیا۔ ایہ لہنا دینا ہر پُرکھ
 اناشی، کرنی دا کرتا دیونہار وڈیائیا۔ تریتا دواپر کجگ اتم ویکھنی اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سچ دے نہ کھئے
 پرہاتی، سندھیا اپنا روپ بدلائییا۔ کرے کھیل ہر کھلا پاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ تیرے پکڑ اُٹھاوے ساتھی، سگلا سنگ
 نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوداوری کہے لیکھا دس دے ست سچ، در ٹھانڈے منگ
 منگائیا۔ کندھی والے کر پرگٹ، راج نرین گیا آئییا۔ جنہاں دے اندر گیوں وس، واسطہ اوہناں دا اپنے نال جڑائیا۔ تیج بھان کھول
 دے آگھ، لچھمن سنگھ لچھمی نالوں کرے جدائیا۔ چیلہ سنگھ پرت کے آیا وت، وطن اپنا دے وکھائیا۔ لالو نوں دے کے انتر رس،
 رستے دُھر دے دینے پائیا۔ پنجاں پیاریاں وچوں جو آگے رہے بچ، چارے اوہ وی نال رلائییا۔ جیہڑا گوبند دی نندیا کردا سی بھج بھج،

اُسا لیکھا لیکھے وچوں لے کڈھائیا۔ جس دا نام سینگھ پرگٹ، پتا پال سینگھ سمجھائیا۔ گوداوری کہوے اوہ وی تین دس، جیہڑے چھڈ کے بھجے واہو داہیا۔ تیرے نالوں بدل کے اکھ، آخر رہے پچھتائیا۔ من واسنا چھڈ کے آتم پیار اندر گئے ڈھٹھ، ہنکار وکار دتا گوائیا۔ میں اوہناں دا راہ رہی تگ، نیتر لوچن نین اپنی سیو لگائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، گوداوری تیری چنتا دیاں گوائیا۔ اوہناں تیاں وچوں دو اٹارسی رہے وس، جسونت سینگھ ہردت سینگھ نام دیاں سمجھائیا۔ تیجا جامہ بدل کے اپنا ویس آیا اُلٹ، تھوڑا پردہ وچ جنائیا۔ اک دن خواب وچ سُنئیاں اوس اپنی گھر دی استری لئی تک، ڈھائی سکنت دھیان اُس دے وچ رکھائیا۔ اوس سمیں گوبند نالوں ہو کے وکھ، اپنی نیتی لئی بدلائیا۔ جس ویلے سُنتے دی کھلی اکھ، گوبند نظر آیا پرتکھ، چرناں دے اُتے گیا ڈھٹھ، بینتی دتی سُنائیا۔ میں ہو کے بے بس، کوڑی کریا دا جان کے رس، رستہ تیرا دتا بھلائییا۔ نیتر نیر وحا کے اتھ، دوویں چرناں تے رکھ کے ہتھ، دھوڑی ٹکا لا کے متھ، مستک لیا رگڑائیا۔ گوبند کہا بس، اوس کہا کچھ میرے نہیں وس، جو کرنی تُوں آپے رہیا کرائیا۔ جے ستگر ہو کے میرے پردے جاندوں وس، من واسنا کدے نہ ہندی ہلکائیا۔ اپنے لیکھے لے میری رت، رتی رت وچوں اپنا رتن لے پرگٹائیا۔ گوبند پریم پیار نال لیا تگ، شبدی اکھ کھلائییا۔ بھیو ابھیدا کھول کے دساں سچ، سُنہڑا اک سندیشے وچ پرگٹائیا۔ جس ویلے مڑ کے آواں وت، جوتی شبدی کھیل کھلائییا۔ سچ دوارے لواں سد، سدا اپنا نام بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ گرمکھ ہو نانا گیا جھک، چرن کول سپس نوائیا۔ میرا پیندا تیرے بنا نہ جاوے مُک، لیکھا لیکھے نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند کہا بے شک گرمکھ تُوں چہ پیارا نالوں پُت، پُتران تون چنگی دیاں وڈیائیا۔ جے سچ سچ لوہ پُچھ، پُشت پناہ تیری ہتھ رکھائیا۔ بہیت تھوڑا وچ کچھ، تینوں دیاں جنائیا۔ تیرا جامہ بدلنا نہ داہڑی ہوئے نہ مُچھ، استری پچھ استری روپ دینا بنائیا۔ نیتر رو کے اُس چرن پھڑے گھٹ، بھڑی بھڑی کیتی ڈھائییا۔ گوبند کہا ایہہ پڑدا نہیں کوئی لک، دھر دا حکم دتا سمجھائیا۔ گرسکھ کہا میں بنا چاہواں تیرا پُت، پتا اکو نظری آئییا۔ گوبند کہا جو کہا سو درُست، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چچیاں وانگ تینوں گودی لواں چُک، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ جے پُت نہیں تے پُت دے نال رکھاں خوش، ایسے کر کے منجیت دا جوڑا لیا جڑائیا۔ اکیاں دی سوہنی رُت، گوداوری تیری رُتری نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال لیکھا دے چُکائیا۔ گوداوری کہے مینوں ہور آئی یاد، یدی دیاں بتلائیآ۔ مینوں پتہ لگا توں تو دوارے کرنے برباد، بھگتاں توں اکو گھر دینا بہائیآ۔ اوہناں دا بن کے کنت سہاگ، دُھر دا جوڑا لینا جُڑائیآ۔ مینوں آیا اک ویراگ، ویری اندروں دینے مٹائیآ۔ جنہاں نے کوڑی کِریا دا کرنا تیاگ، تیاگی ہو کے تیرا درشن پائیآ۔ اوہ ہنس نہ رہ جان کاگ، کاگ ہنس تیرے چرن ملے سرنائیآ۔ تیریاں بھگتاں دا ویکھاں اک سماج، چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن اک سرنائیآ۔ تیری رمز توں کیہڑا سمجھ سکے دماغ، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گوداوری کہے میری ہور اک من، منسا دیاں جنائیآ۔ اکیاں دا بیڑا بتھ، اگی اگی اپنی گنڈھ وکھائیآ۔ نواں توں ہور دے دے اپنے پریم دا سچا دھن، دھن ونت دے بنائیآ۔ جے اوہوی نال رلکے آؤن چن، میں چند مُکھڑے ویکھ کے خوشی منائیآ۔ پر گوداوری کہے میرے کُنڈھے تے بہن توں پہلوں پھرن اپنے کت، دوں ہتھان وچ ٹکائیآ۔ نیتروں روون جھم جھم، ویراگی ہو کے چہہر دین لگائیآ۔ میں بھجیاں اوہناں ول، تھیاں چائیں چائیا۔ گرُمکھو تسان توں نے ساری سنگت واسطے نو وار پرہ دے چرناں اُتے جھٹنا جل، گھر گھر سُکھ سانت دے کرائیا۔

جیہڑا سماں ایہہ مل گیا کلجگ وچ کل، ایہہ کلماں والیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ پورب دا پہل، بھگتاں دا مل، گوداوری کڈھکے وچوں جل، اشارے نال دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچی سرنائیآ۔ پُرکھ اکال کہا گوداوری کیوں ہوویں حیران، تیری حیرانی دیاں گوائیا۔ لیکھا وچ جہان، پورب جھولی پائیآ۔ ست جھلا کے نشان، نگہبان اک اکھوائیا۔ حکم دے کے زمیں اسمان، درگاہ ساچی خوشی جنائیآ۔ نو ست دی اک کلام، کلمے نغمے راگ ناد دیاں جنائیآ۔ پیغمبراں دا اک امام، عملاں وچ ویکھاں سرب لوکائیآ۔ بھگتاں دا بھگوان، شاہ سلطان ہو کے خوشی جنائیآ۔ اگلا دے کے دُھر فرمان، سمت شہنشاہی کر پردھان، جگت پردھاناں سندیشے دیاں پہنچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا دیاں مُکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو کیہڑی وساکی، وساہ کے گئی آئیآ۔ سمت صدیاں دی کر کے باقی، بکتیاں دے لیکھے رہی چُکائیآ۔ چار جگ دی ویکھ کے ساکی، سُکھ سنیہڑے گھر گھر رہی پہنچائیا۔ ست ست دا نام سندیشہ دے کے پاتی، پردہ اکو مضمون رہی جنائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں آسمان کھولو تاکی، پردے رہی اٹھائیآ۔ پچھلی مُکی سب دی واٹی، اگلا

پندھ ربیا نہ رائیا۔ دُھر دا حُکم پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ربیا جنائیا۔ جن بھگنو تہاڈا میلا نال کھلا پاتی، پت پرمیشور اپنا رنگ چڑھائیا۔ تہاڈی آتم اوسے دی ذاتی، ذات پات نظر نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ گر اوتار کہن آؤ ویکھو تگّو وساکھی دا میلا، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ اکو رنگ دسے گرُو گر چِیلا، چِیلا گوہند گوہند چیلے وچ سہائیا۔ دو جہاناں نالوں ہو کے وپہلا، واحد بھگتاں کرے گڑمائیا۔ وسنہارا رنگ نُوپلا، زرگن داتا شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ ساچی کھیل ربیا کھیلا، خالق خلق پردہ دئے اُٹھائیا۔ جن بھگنو تہاڈا رہے نہ وقت دُبیلا، دوہری چوٹ تن نگارے اندر دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ وساکھی کہے اس دا کریو نہ کوئی وساہ، وسدے کھیڑے دئے اُجاڑے، اُجڑیاں دئے وسائیا۔ پرہہ داتا وڈا بے پرواہ، سدا بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی بدل کے میں پہلی واری گئی آ، لوک مات پھیرا پائیا۔ میری منگ میں شہنشاہی سمت سُنن نال چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ تسبیاں مالاں توں باہر مل گیا سچ خُدا، نہ خادم نہ آدم عدلاں دا عدل ربیا کھائیا۔ بھگتاں دا بن کے گواہ، ایتھے اوتھے ربیا پچا، پچن اپنی جھولی پائیا۔ ایتھے کی کرے بابا آدم تے حوّا، پاربتی تے شو نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پیغمبران کِہا خُدا، اوتاراں کِہا جوتی جوت ربیا ڈگمگا، گرُواں کِہا گہر گمبیر نظری آئیا۔ وساکھی کہے جے کوئی مینوں پُچھ آ میں سچ دیاں سُننا، ایہ اوہ بے پرواہ، جس دا کھانی بانی جس ڈھولیاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دی سُنن کے بات، چھوٹے بالے نڈھے کا کے منجیت لئی انگڑائیا۔ تھلے مار کے ویکھیا جہات، پڑدا پرے اُٹھائیا۔ بھگتاں دی بیٹھی جماعت، سوہنی نظری آئیا۔ جگدیش نُون مار کے آواز، بھائی نُون بھائی لیا جگائیا۔ جگدیش سورن دا کھول کے تاک، تُرت دتا سُنائیا۔ سورن کہے میں گردِیال سِنگھ نُون لواں آکھ، سارے ویکھیئے چائیں چائیا۔ گردِیال سِنگھ کِہا پال سِنگھ دے سارے داس، کے اپنا حال سُنائیا۔ منجیت کِہا ایہ بھگتاں دا رواج، دو جہاناں نظری آئیا۔ کِریا کیتی پُرکھ ابناش، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میں پرہہ دے آگے کرنی اک ارداس، بینتی اپنی دینی سُنائیا۔ بے پرہو جس ماتا نے مینوں جنم دتا وچ لوک مات، آپ اپنی ککھ سہائیا۔ اُسدی کردے آپ نجات، نظر مہر اک اُٹھائیا۔ تُوں صاحب بخشند ساکھیات، پردہ اوہلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

منجیت کہے وساکھی مٹاں تان، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ جے وڈیائی دیویں اوس ماں، جس نوں ویہہ سو دس پکرمی وچ لارا لا کے گیا آئیا۔ جناں چر نہ کریں ہاں، میرا حق نہ جھولی پائیا۔ اوناں چر پلا چھڈاں نہ، سچ دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ منجیت کہے میں کوئی منگی نہیں منگ واسطے لالچ، لالچی رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ ست مہینے تِن دِن جو تیری بھگتی کیتی خالص، خاص تیری سیو کھائیا۔ چھوٹا نَنھا بن کے بالک، گودی ماں سہائیا۔ اچ اوسے دا بن کے ثالث، بینتی رسیا جنائیا۔ تُوں مالک سب دا خالق، تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ منجیت کہے میں گیاراں سال رسیا چُپ، اپنی منگ نہ کھئے منگائیا۔ پریم پیار اندر آیا دُکھ، بینتی دتی سُنائیا۔ اوس نوں دے سُکھ، جس نے سُکھ ساند نال تیری گودی دتا بہائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے تھہ، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چرن کولان اُتے جھک، جھولی آگے ڈاہیا۔ جس طرح رنگ چڑھایا پُت، اوبو مات دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا تیری بینتی اُتے ہویا خوش، خوشیاں وچ خوشی دیاں بدلائیا۔ ہاڑ ستاراں اک وکھری زرالی انوکھی گا کے ٹک، ترت میلا لوان ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ منجیت کہے کپھڑی ٹک، گاؤنا چھند، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ میرے وچ بند، کوئی بندیکھانے وچوں بندہ نہ باہر چھڈائیا۔ اکیاں سکھاں دا بنا کے سنگ، سوہنا ویلا وقت دیاں جنائیا۔ ہاڑ ستاراں شبدی دھار پا کے ٹھنڈ، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جس دا نور اُچیا چند، ساچی جوت جگت رُشنائیا۔ اوسے دا من وکار کر کے کھنڈ، کھنڈا نام تن پہنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار بخش کے سچ اند، ساچی سیوا اگلی دئے جنائیا۔

★ ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

چنا کہے مینوں لا دے بھوگ، کچے توں پکا دے بنائیا۔ پیٹھا کہے میرا پچھلا سنجوگ، پردہ دے اُٹھائیا۔ کیلا کہے میں سب دی بھیٹا چڑھدا رسیا روز روز، گجھی رمز نہ کیسے لگائیا۔ سوئف کہے مینوں کہا کہا تھکے لوک، رس وچ رس نہ کھئے ملائیا۔ بادام کہن سائوں کہا کے سب نوں آوے جوش، سانتک ست رُوپ نہ کھئے سمائیا۔ سارے بیٹھے رہے خاموش، اپنی وتھیا نہ کیسے جنائیا۔ ٹھاکر

تیری ٹھاکراں نال وینہدے رہے مؤج، ٹھوکر اندر نہ کیسے لگائیا۔ ڈھٹیا سٹیا کردے رہے کھوج، بٹیاں پکڑ گلے نہ کوئی لگائیا۔ اچانک اُسے آگئی ہوش، اندروں سُرتی دتی کھلائییا۔ بنا سوچ توں آگئی سوچ، کیسے آگئی رمز دتی لگائیا۔ تکیا ویکھیا لکھن پُشکر کرُوچ، جنبو دھیان لگائیا۔ سُنیا ڈھولا اک سلوک، دُھر کا نعرہ نام خُدائیا۔ انتر رہیا نہ کوئی روگ، کوڑی خواہش نہ کھئے جنائیا۔ آسا پتی سارے مل کے بنیئے ساچی چوگ، جس نوں کھادھیاں چُغلی نندیا اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیئے گیان بودھ، بُدھی بیک بنائیا۔ پردے دیئے سودھ، سگندھی سچ سائیا۔ کوڑی کیریا کڈھیئے کھوٹ، آگے کھٹکا رہے نہ رائیا۔ گوہند پریم دی لگے چوٹ، چوٹ نگارہ اک سُنائیا۔ بنک دوارا سوہے کوٹ، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ ساچی گوشنا گوشت کریئے کونے گوش، گُفت سُنید دید حال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ چنا کہے مینوں چنا نہیں نال دند، بتی دندان والی ویکھی سرب لوکائیا۔ جنان کھادھا اوہناں وشٹا رُوپ کڈھیا گند، پرمانند نہ کھئے وکھائیا۔ بن گوہند سانوں ملیا نہیں اوہ اند، جو اند پٹنے گیا جنائیا۔ نہ اوہ مٹیا نہ اوہ راجا نہ اوہ پریم پیار دا ڈھنگ، طریقہ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ صدیاں وینہدے رہے کدے سُوچ تے کدے چند، دوس رین دھیان لگائیا۔ ساڈے انتر نہیں پئی ٹھنڈ، آگئی تے نہ کھئے بُجھائیا۔ سانوں خوشی آئی جس ویلے سمت چڑھیا شہنشاہی راج نرین لے کے گیا گنڈھ، پٹنے سندیشہ دتا سُنائیا۔ سانوں پچھلی یاد آگئی منگ، جو گوہند دیاں دندان نال چھوہ کے بینتی دتی سُنائیا۔ اوہ ہوئی جہی کہہ کے گیا سانوں وچ کن، نکمیو تھانوں دیاں وڈیائیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ دا چڑھ کے آواں چن، دو جہان کراں رُسنائیا۔ تھادا بیڑا دیواں بٹھ، لیکھا اپنے نال چلائییا۔ اوہناں اُس ویلے کہا کیوں ساڈی لے من، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چنا کہے مینوں کوئی دندان نال نہ لوے پیس، پیشتر دیاں جنائیا۔ میں ملنا اوس جگدیس، جو جگدیش ہر گھٹ رہیا سائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، ساہ ساہ نام چپے لوکائیا۔ جس دی گوہند نال پریت، گوہند اوسے وچ نظری آئییا۔ میں کرن آیا تصدیق، چھوٹا چنا دیوے گواہیا۔ جس نے میری رکھی اڈیک، ویلا وقت سُنہجنا رہیا سہائیا۔ گرمکھو جو کہاں سو ٹھیک، ٹھاکر نے ٹھوکر لا کے لیا اُٹھائیا۔ مینوں نہ سمجھیو میں نگا جہا کیٹ، میری ہستی مستی وچ سائیا۔ میں اوس گھر دا وسنیک، جتھے وسدیاں باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جس ویلے گوہند نے رانی دے گھر بھوگ لگایا ساڈی

نکلی سی چیک، چیک چہاڑا دتا پائیا۔ گوہند نے بس کے ساڈے اندر وڑ کے گایا اک نکا جہا گیت، سوہنگ سو ڈھولا دتا سُنائیا۔
 تُسیں میرے مین تہاڈا دوہاں دے وچ پرم پُرکھ نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ ایہہ چنا کہے مین اوسے ویلے اُچھل کے گوہند دی
 جھولی وچ ڈگا جس نوں گل دا کپڑا کہندے قمیض، بانا پچیاں والا نظری آئیا۔ اوس پھڑ کے نال ریجھ، اپنی جیب وچ لیا رکھائیا۔
 مین اندر وڑ کے اپنی بدل لئی نیت، رُوپ انُوپ وٹائیا۔ منگی منگ جے تُوں میرا تے مینوں اپنا کر لے ٹھیک، ٹھگ چور یار والی
 ٹھگی نہ کھئے کھائیا۔ اوس بس کے کہا مین تہاڈی رکھاں سدا اڈیک، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 مہر نظر اک اک اٹھائیا۔ چنا کہے تُسیں نہیں جان دے مینوں کیوں بھوگ لگدا، امرت رس بھوگی دیا کھائیا۔ مین اوس دوار تے سجدا،
 جتھے سجده کرے لوکائیا۔ بہت چر ہویا پھردا لبھدا، لبھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ ویکھو ہُن کھیل ہویا سبب دا، راج نرین دتا ملائییا۔ چنا
 کہے مین راج نرین نوں کچھ دسدا، اگلا پڑدا دیاں اٹھائیا۔ سوا تین سال تیرا بیٹے والا گھر اُجاڑاں وسدا، گوہند دے چرن وچ آسن دیاں
 لگائیا۔ بن تیرے میرا پریم نہیں پھبدا، پریتی سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ تُساں کی رس کرنا اوس کول نبھ دا، جیہڑی نابھی کول ستگر
 پورے بھگتاں نہ کدے رکھائیا۔ اُس دے اُتے آپ وسدا، جتھے بھگتاں میلے سہج سُبھائیا۔ کون لیکھا جانے ایہدی حد دا، حد توں
 باہر بے حد بے پرواہیا۔ جیہڑا پریم نال تیرے چنے چبدا، اپنا چمڑا تیری سیج دیوے بنائیا۔ اوہ گرمکھو تہانوں نہیں پتہ ایہہ لہنا دینا
 کب دا، کون جھولی رہیا پائیا۔ ہُن رنگ رہن نہیں دینا وچ ڈب دا، للاری ہو کے رنگ اِکو دینا چڑھائیا۔ دِپیک جوت وچ اوہ
 جگدا، دِپیک جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا مُک جائے جگت حج دا، حاضر ہو کے اپنا درس کرائیا۔ ایہہ قیمت وچ نہ ککھ دا تے نہ لکھ
 دا، سمرتھ ہتھ ایسے دی وڈیائیا۔ چنا کہے مین سچ سچ دسدا، دہ دشا پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 بخشہار سچی سرنائیا۔ چنا کہے مینوں کوئی نہ سمجھیو دو پہاڑ، ٹکڑا الگ الگ جنائیا۔ میرا لیکھا ویکھیو ستاراں ہاڑ، ہاڑے کڈھ کے
 دیاں سُنائیا۔ جس دا لیکھا وچ اُجاڑ، ماچھوواڑے کیڑی کیریا وچ سیو کھائیا۔ اکٹھا کیتا بھال، بھالدا بھلیاں بھٹکیاں میل ملائییا۔
 شاہاں توں بنا کے کنگال، کنگلیاں توں کلاپت دیاں ملائییا۔ سچ در دی سچی دھرم سال، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ چن کہے گرمکھو
 کی تُسیں اک راج نرین نہیں سکدے سنبھال، جس دے گھر گھڑی پل گوہند کٹ کے آیا بنا کے آیا پتا مائیا۔ آگے بہتا ہور احوال، بنا

سوال جواب سہجے نال دیاں لکھائیا۔ چنا کہے ایہو ویکھو اوہ نشان، جو بیان نال رہے جنائیا۔ راج پال اوس دربار، دوارپال بن کے سوہیا پائیا۔ وست رسد بہہ مہان، سنگھاسن اُتے ملی مان وڈیائیا۔ کڈا وڈا سچ نشان، نشانیاں وچوں نشانہ رہیا جنائیا۔ چنا کہے مینوں سارے کریو پروان، مہروان دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نشانہ کہے میں شبدی دھار کھنڈا، کھڑگ کھڑگ ٹکرائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی مانس بندہ، بندگی بندنا نہ کھئے جنائیا۔ میں نیتربین اندھا، جگت اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ مینوں جگت لہار گنڈھا، توڑ پھوڑ پالش نال چمکائییا۔ میرے اندر اک سگندھا، جو مہک سچ مہکائییا۔ پُرکھ اکال پرہہ ٹھاکر تارن آیا بخشندا، بخشش رحمت آپ کمائییا۔ ہُن بھگت سہیلا بن کے سنگا، سوہنا سنگ بنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں اُپر ہو مہروان، مالک خالق ثالث سوامی انتر جانت، اپنا حُکم ورتائییا۔ کیرپا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی دیا کمائییا۔ پٹنے نواسی بنیا ساتھ، راج نرین ناتا اک جڑائییا۔ پنجان پیاریاں نال تیرا ساتھ، ہتھ نال ہتھ دتا ملائییا۔ امرجیت سنگھ نال سانجھی تیری بات، پچیاں وانگ گود اٹھائییا۔ سُرچیت سنگھ نال پریم پیار دی راس، سوہنا ویلا وقت دئے سہائییا۔ ہرِسنگت تیرے ملن دی ساری رکھے آس، باہر رہن کھئے نہ پائییا۔ آ کے گوبند دے گھاٹ، بیڑے بہہ کے خوشی منائییا۔ جنان دی مُکی واٹ، کرماں دا گیڑ گوائیا۔ پرہہ دے وکیا ہاٹ، قیمت کرتا دئے چُکائییا۔ ویکھیں بھل کے سوا تین سال پٹنا نہ کریں یاد، واگ تیری اپنے ہتھ رکھائییا۔ ایہہ گرمکھ تیرے ٹہکدے پھل گلاب، گلشن تیرے نال مہکائییا۔ لال سنگھ دا ہو رہیا حساب، اگی دن تیرے اس دے گھر جھٹ لنگھائییا۔ پنج دن تیرا پکھووال حساب، اوہ وی رہیا سُنائییا۔ گیاراں دن تینوں جموں ملنا خطاب، خطا وچ نہ کھئے رکھائییا۔ تین دن کنگاں والیاں کرنا یاد، نرین سنگھ بیٹھا اکھ کھلائییا۔ ست دن ناتھیوالی ملنا پُت صواب، صُبح شام اکو رنگ چڑھائییا۔ ہرینس سنگھ پکڑنی تیری واگ، پنج دن ضلع کرنال سیوا کرے چائیں چائیا۔ آگے ہور وڈا تیرا خواب، بے خبر خبراں نال سمجھائییا۔ تیرے پریم توں گھر گھر کرنا آباد، جگ وچ اُجڑے نوں بھگتاں دے اندر دتا وسائییا۔ ستاراں ہاڑ نوں ایہنوں اپنے خُون دا دینا رس آپ، پیالہ پریم پیار پلائییا۔ پھر اگلی کڈھ کتاب، لیکھا بھوکھت دینا سمجھائییا۔ تیری کایا دا کھول کے گدام، وپاری دُھر دا دینا بنائییا۔ سچ سُکھ وچ دے کے آرام، چرن کول بخشنی اک سرنائییا۔ لیکھے لا کے پریم

والی پرنام، پرن تیرا توڑ نہائیا۔ اک رات تینوں کئی پینی شہر سنام، ترلوک سنگھ پچھلی یاد رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بہتا لیکھا تھوڑا کر کے دئے بھگتایا۔

★ ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ آتما سنگھ دا کوٹ، بیبی بلونت کور دے گرہ امرتسر ★

دو وساکھ کہے میرے بھگوان، پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ ابناشی کرتے تیرا ویکھیا کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر راہ تکان، نیتر لوچن نین سرب اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ سرشٹی درشٹی ویکھیا کھیل مہان، دھر دا ایشی نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا منتر آتم انتر نظر نہ آیا برہم گیان، پاربرہم برہم ودیا سچ نہ کھئے پڑھائیا۔ کہانی بانی کھیل ویکھیا لکھ چوراسی ہو پردھان، اندج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائییا۔ بیس اکیسے ہر جگدیسے ست ملیا نہ کھئے نشان، ست سچ نہ کھئے وڈیائییا۔ کوڑی کیرپا جوٹھ جھوٹھ ویکھی دکان، مایا ممتا ہوئے ہنگنا گھر گھر نظری آئیا۔ من واسنا نچدا پھرے شیطان، دین مذہب ذات پات شرع کرے لڑائییا۔ پُرکھ اکال دین دیال صاحب سوامی تیرا دیوے نہ کوئی دھیان، پروردگار سانجھے یار میل نہ کھئے ملائییا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے گائییا۔ ساچی منزل چڑھ کے دھرم دوارے ملیا نہ کوئی آن، انتر اپنا پردہ لاپیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تٹ کردے ویکھے اشنان، گنگا گوداوری جمنا سُرستی پھیرا پائییا۔ دُرمت میل دھو نرموہ ہو نہ سکیا کوئی انسان، گن ندھان تیرا رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لکھ چوراسی ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر وجے نہ کھئے ودھائییا۔ دو وساکھ کہے پرہہ دو جہاناں والی، سرشٹی وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی دسی خالی، سچ بھنڈارا نام امولک وست نہ کھئے ورتائییا۔ ترے گن تئے نہ کھئے جنجالی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ کوڑی کیرپا جگت واسنا دسی سرب دلالی، دھر دا ثالث سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لوک مات ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر پھیرا پائییا۔ دو وساکھ کہے پرہو میری دہائی، طوبی طوبی کر کے دیاں جنائییا۔ زمیں اسمان ویکھے تھل اسکاہی، مہیئل پھیرا پائییا۔ بھرے بھلے کلجگ راہی، ساچا مارگ پندھ نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر پھر نہ کھئے سہائی،

صدی چوڈھویں پلُو گئے جُھڈائیا۔ نانا تٹیا بھائی بھائی، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا رہیا چھائی، ساچا نوری چند نہ
 کھئے چمکائیا۔ جلوہ دسے نہ کیسے نورِ الہی، کایا کعبہ حق حق نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم سب دی ہوئی جُدائی، سرتی شبدی میل نہ
 کھئے ملائیا۔ کایا مندر اندر منزل کیسے نہ مکے ڈونگھی کھائی، چوٹی چڑھ درس کھئے نہ پائیا۔ مُلا شیخ مسائک پنڈت جگت ودیا رہے
 کُرائی، بودھ اکادھا شبد انادا دُهن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن ہو کے ویکھ در،
 درویش اپنی الکھ جگائیا۔ دو وساکھ کہے میں ویکھیا چار گنٹ جگت، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ گھر گھر کایا مندر اندر
 لگی ویکھی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ہنس بُدی ہوئی کگ، کوڑ کُریارا کاگ وانگ کُرائیا۔ جگت دوارے پار کر کے حد،
 بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ گھر سوامی سجن لے کوئی نہ سد، پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ شبد انادی سُنے نہ کوئی ند، انحد دُهن نہ کھئے اُپجائیا۔
 امرت رس پیوے کوئی نہ مدھ، ساچا جام ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے ہڈ، رتی رت نہ کھئے رنگائیا۔ من واسنا کلجگ جیو
 رہے نچ، بُدھ بیکھی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پھری دروہی وچ ورہنڈ، برہمنڈ نہ کھئے سہائیا۔ کیسے نانا تٹے نہ جیرج انڈ، اُتبھج سینج پار نہ
 کھئے لنگھائیا۔ آتم پر ماتم کیسے ہتھ نہ آوے اند، پرمانند نہ کھئے سہائیا۔ ساچا نور چڑھ نہ دُھر دا چند، جوتی جاتا نہ کھئے رُشنائیا۔ بیہو
 چکے نہ ہنگ برہم، پاربرہم تیرا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ ساچا دسے کوئی نہ جن، جننی گود نہ کوئی سہائیا۔ دوئے لوچن جگت سرشٹی
 ہووے اٹھ، نج نیتراگھ نہ کوئی کھلائی۔ کوڑی کِریا بھانڈا بھرم دیوے نہ کوئی بہن، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ سچ دھرم ملے نہ
 کوئی نشان، انسان حیوان روپ وٹائیا۔ اگئی کلمہ پڑھ نہ کوئی کلام، کائنات کلمہ نہ کھئے جنائیا۔ ست سرُپ نظر نہ ائے کیسے
 بھگوان، سچ دوارے سوہا پائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ ہویا حیران، ہر جی ایہہ کی کھیل ورتائیا۔ کلجگ لیکھا لگا دے وچ جہان،
 لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم کر پردھان، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ سچا سُلطان، نر نریش تیری وڈیائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در تے منگدے دان، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوٹیا۔ تُوں آد جگادی مالک خالق اک مہروان، محبوب
 مُحبت وچ سہائیا۔ چارے بانی صفتاں بھریا کرے بیان، سویلے ڈھولے راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لوک
 مات ویکھ در، در ٹھانڈے پردہ لے اُٹھائیا۔ دو وساکھ کہے میرے صاحب سوامی، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ پت پریشور

انترجامی، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ کوڑی کریا جگت نشانی، نو نو چار نظری آئیا۔ ساچا ملیا نہ کیسے امراید نربانی، منزل چڑھے نہ کوئی نوجوان نوبت نام نہ کوئی سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ تھکی کافی، قدرت دے قادر کاتب بیٹھے مکھ بھوائیا۔ تیرا میل ملاپ بن اکھراں والا جاپ دسے نہ کھئے لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تیرا کھیل ویکھ ہوئی حیرانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لوک مات ویکھ در، دروازہ سچ کھلائیا۔ دو وساکھ کہے میں ویکھیا جیو جگت، جاگرت رُپ اکھ کھلائیا۔ ساچی نظر نہ آئی شکت، شخصیت سارے گئے بھلائیا۔ جگت اندھیرا عرش فرش، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ سوگ ہرکھ، چنتا غم ڈیرہ ڈھائیا۔ دکھیاں ونڈے کھئے نہ درد، غریباں گود نہ کھئے بہائیا۔ جگت قصائی دسی کرد، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ پت پرمیشور دھردرگاہی میری اکو عرض، بینتی تیرے آگے سنائیا۔ اپنا کھیل کر اسچرج، بھیو ابھیدا پردہ لاپیا۔ کوڑی کریا میٹ دے گرد، غبار نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت سہیلے بنا کے دھر مرد، مرد مردانے اپنا حُکم ورتائیا۔ نام کھنڈا اٹھا کے کرد، دو جہاناں دے چمکائیا۔ حُکم سندیشہ اک ندهڑک، بے پرواہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دو وساکھ کہے پرہ میں ویکھی تیری دُنیا، مانس مانکھ مانو کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا پیا رکھیاں مُنیاں، پردہ سکے نہ کھئے گوائیا۔ سمجھ آوے نہ کیسے وڈے گن گنیاں، گہر گمبھیر تیری ملے نہ کھئے سرنائیا۔ بھاگ لگا نہ دسے کایا گلّیاں، کلمے پڑھدی ویکھی جگت لوکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ بھردے ویکھے چلیاں، نجھر جھرنا امرت رس جام بوند سوانتی نہ کھئے ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دو وساکھ کہے میرے صاحب ستگر ٹھاگر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کوڑی کریا ویکھ ڈونگھا ساگر، بھوری بھور اپنا رنگ بدلایا۔ بھاگ لگا کیسے تھان نہ کیسے کایا گاگر، کاجی ماٹی نہ ہوئے کھئے رُسنائیا۔ ساچے در دا بنے نہ کھئے سوڈاگر، صفت صلاحی ڈھولے رہے گائیا۔ نرمل کرم نہ ہوئے اُجاگر، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سورپیر دسے جودھا نہ کھئے بہادر، من منسائے مٹائیا۔ تون کرتا کریم قدرت دا قادر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ انت آخیری اپنا کر دے سچا عادل، عدل عدالت اکو اک لگائیا۔ جگت اندھیرا رہے نہ بادل، بدلی کر دے تھاوں تھائیا۔ لیکھا مُکا دے مقتول قاتل، دھر فرمانا حُکم سنائیا۔ مانس رہے کوئی نہ پاگل، بڈھ بیکی رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دو وساکھ کہے گہر گہر پیا جھگڑا، ساچا ناؤں نہ کھئے دھیائیا۔

کوئی مارگ پنٹھ نہ جانے آگلا، پردہ سکیا نہ کھئے چُکائیا۔ جگت واسنا سب نوں کیتا کنگلا، دهن گنھڑی نام ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ اچے
 ٹلے پربت جنگل جوہ آجاڑ پہاڑ ویکھے جنگلا، سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ساچا مارگ دے سمجھائیا۔ دو وساکھ کہے تیری کھیل پرہو دُھر دی، دُھردرگاہی تیری وڈیائیا۔ اپنی سرشٹی ویکھ رُڑھدی، بن
 تیرے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دے حُکم نال نہیں مُڑدی، چار جُگ دے لیکھے رہی مُکائیا۔ کیسے اوٹ نہ رکھی
 ساچے گر دی، گر پرمیشور دوویں گئے بھلائییا۔ گھر گھر اندر کھیل ویکھی پنج تت ٹھگ چور دی، کام کرودھ لوہہ موہ بنکار دی
 آشا مُکی تیری لوڑ دی، لوڑیندا ساجن نظر کیسے نہ آئییا۔ کھیل ویکھ اندھیرے اندھ گھور دی، گھوری ہو کے پھیرا پائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلکاتی ویکھ وکھائییا۔ دو وساکھ کہے پرہہ حاضر ہو کے ویکھ موجود، مجلس حق نہ کھئے
 لگائییا۔ کلجگ سنت منزل چڑھے نہ کھئے مقصود، مقالے حق ڈیرہ کھئے نہ لائییا۔ ملیا سچ نہ کھئے محبوب، مُحبت پریم نہ کھئے جنائییا۔
 جھگڑا پیا تت کلبوت، دوس رین لڑائییا۔ ساچا لبھے نہ کیسے عروج، عرش فرش لیکھا نہ کھئے مُکائییا۔ کوڑی چُکے نہ کھئے حدود، حد پار
 نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلکاتی ویس وٹائییا۔ دو وساکھ کہے میں جُگ چوگری تکدا رہیا راہ، بن
 آگھاں آگھ کھلائییا۔ چار جُگ دے گر اوتار پیغمبر میرے گواہ، جو شہادت دین نال صفائییا۔ واک بھوکھت رہے جنا، شبد اشارے
 نال درڑائییا۔ بیس اکیسا بے پرواہ، پت پرمیشور نور خدائییا۔ واحد لاشریک نور خُدا، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم منائییا۔ سب دا لہنا دینا
 دئے مُکا، مُکمل اپنی کار کھائییا۔ پورب لیکھا جھولی پا، فیصلہ حق سنائییا۔ میں ویکھیا تھاؤں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ بن
 تیرے پکڑے کھئے نہ بانہ، برہمنڈ وریہنڈ نہ کھئے سہائییا۔ جگت بڈھی ہوئی کار، ہنسا مانک موتی چوگ نہ کھئے چُکائییا۔ آتم پر ماتم
 ملیا کوئی نہ آ، شبد ملاح بیڑا نہ کھئے چلائییا۔ ساچے پوڑے چڑھ کے درشن کوئی نہ سکے پا، آگلا پندھ نہ کھئے چُکائییا۔ رسنا جہوا بتی
 دند گوشت رہے سنا، آکھراں والی کر پڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ دو وساکھ کہے
 میں تکدا رہیا راہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائییا۔ کون ویلا پرگٹ ہووے بے پرواہ، پاربرہم سچا شہنشاہییا۔ پورب لیکھا
 ویکھے تھاؤں تھان، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا سب دا دئے چُکا، خالی رہن کھئے نہ پائییا۔ کلجگ کوڑی کیرپا دئے مٹا، ستجگ

ساچا چند کرے رُشنائیا۔ دُھر دا مالک خالق آپ اکھوا، بے خبراں خبر سُنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغبراں لیکھا جگت مُکا، مُکمل اپنا حُکم سُنائیا۔ واک بھوکھت پُور کرا، اندرِشٹ درِشٹی دئے جنائیا۔ ساچا سمت ہر اپنا لا، شہنشاہ وجائے اک ودھائیا۔ سو وقت سُنہنجا گیا آ، گھر سجن لیا ملائیا۔ کاغذ لکھے کوئی نہ شاہ، اکھراں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ من وچ سکے نہ کھئے سمجھا، خواہشاں وچ نہ کھئے رُلائیا۔ ہنگتا وچ سکے نہ کھئے چھپا، پردہ اُپر نہ کھئے کُکائیا۔ پاندھا بن کے سکے نہ کوئی درڑا، چوڈاں ودیا سار نہ آئیا۔ چوڈاں لوک بیٹھے سیس نوا، سجدیاں وچ کرن سچئی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دو وساکھ کہے پرہو جُگ چوکرئی تیری کردے گئے اڈیک، آسا آسا نال ودھائیا۔ سو وقت سُنہنجا سہاونی آگئی تاریخ، تواریخ دے بدلایا۔ مالک ہو کے لاشریک، شرکت سب دی دے مٹائیا۔ تیرے وچ وڈ توفیق، تُعارف اپنا دے سمجھائیا۔ دُور دُرائے آ کے آپ قریب، پردہ اوبلا آپ چُکائیا۔ ساچے نام دی اک تمہید، دُھر دا ڈھولا دے سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دو جہان گاون تیرا گیت، کایا کعبہ اُکو دے دکھائیا۔ پُرکھ اکال دین مذہب جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، شودوالا مٹھ اُکو دے سمجھائیا۔ جس گرہ مندر اندر لگے اک پریت، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت آتم دھار بخش ٹھانڈی سیت، نِجھر جھرنا دے جھرائیا۔ لیکھا مُک جائے ہست کپٹ، اُوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے نام دی کر بخشیش، رحمت اپنی اک کھائیا۔ تیرا کلمہ تیرا نام تیری سچ حدیث، حضرت اُکو دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مین ویکھاں وقت سُنہنجا، سوبھاونت دئے وڈیائیا۔ کِرپا کرے سو ہر پُرکھ نرنجا، پت پریشور بے پرواہیا۔ دیا کھائے ہر پُرکھ دُھر دا سجن، ساجن میت سہج سُکھدائیا۔ ایکنکار بھانڈا بھرے سکھنا، وست امولک اک ورتائیا۔ آد نرنجن دِپیک گرہ گرہ ساچا جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اِبناشی کرتا نام خُماری دیوے مدھنا، رس اُکو اک چکھائیا۔ سِری بھگوان سچ دوار بہہ کے سجن، آسن سِنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم تیرا رُپ رہے الگ نہ، پر ماتم پردہ دینا اٹھائیا۔ بنا کعبیوں ہووے جنا، بن حضرت اُکو نظری آئیا۔ بنا گر ستگر در لبھنا، ساڈے تِن ہتھ اندر ویکھ دکھائیا۔ پریم پریتی کراؤنا جنا، دُرمت میل دھوائیا۔ اند وچوں دینا ساچ اندنا، پرمانند دکھائیا۔ پاندھی ہو کے جگت دواروں پار لنگھنا، ادھ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ گھر وچ گھر سہاؤنا بنگلا، منگلا چار اپنا ناؤں جنائیا۔ شرع شریعت دین مذہب رہے نہ سنگلا، بندھن سارے دینے کٹائیا۔

اكو پُرڪھ اڪال اكو تيري بندنا، گر اوتار پير پيغمبر تيرا گا کے چهندنا، کلمہ ڈھولا نغمہ دُھر دا ناد جنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، سچ سوامی ہو سہائيا۔ دو وساڪھ کہے پُرڪھ اڪال ہو جا دردی، دروبی تيرا نام خُدايا۔ سچ دوارے سُن عرضی، آرزو اپنی دتی پرگٹائيا۔ جگت سرشٹی بن تیرے ویکھی مردی، جوئی لکھ لکھ بھوئيا۔ اگنی ویکھی سڑدی، تٹاں تے رہے جلايا۔ کورُی کړيا ویکھی ہڑدی، آگے ہو نہ کھئے پچائيا۔ دُنیا دیناں مذہباں وچ لڑدی، جھگڑے من رہیا وکھائيا۔ تیری منزل آگے ہو نہ کھئے چڑدی، پندھ سکے نہ کھئے مُکائيا۔ کھیل دسے نہ کھئے تھر گھر دی، سچکھنڈ نواسی تیرا پردہ نہ کھئے اُٹھائيا۔ کلجگ انت کوئن کوٹاں وچوں کسے بھگت سہیلے آتم تینوں وردی، اپنا فیصلہ حق سُنائيا۔ داسی بن کے تیرے گھر دی، گھر اپنے وچوں گھر لئے بدلایا۔ جتھے جوت اگنی بلدی، تیل باقی نظر کھئے نہ آيا۔ اوہ آتم پرما تم تیرے وچ رلدی، تیری رحمت وچ سہائيا۔ میں ویکھ کے کھیل کلجگ کل دی، کلیان کر کے دتی سُنائيا۔ دو وساڪھ کہے ایہ تیری کھیل حال احباب دی، دین دیاں تیری اوٹ تکائيا۔ ایتھے لوڑ نہی سوال جواب دی، جھگڑا اور نہ کھئے بنايا۔ من بینتی اک کنگال دی، غریب نانے لے ترائيا۔ کھیل کر اپنی اگنی چال دی، چلاکی سب دی دے مٹائيا۔ لوڑ رہے نہ تلوار ڈھال دی، شبدی کھنڈے کر صفائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، سنت سہیلے ویکھ وکھائيا۔ دو وساڪھ کہے جگ ناتا پرہ تیرا گیا چھڈ، اندروں گئے بھلايا۔ من مت کیتا اڈ، گُرم ت سمجھ نہ کھئے سمجھائيا۔ کورُی کړيا ڈگی ڈونگھے کھڈ، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائيا۔ ساچی بنے نہ کھئے وشو جڈ، بنس سر بنس نہ کھئے سہائيا۔ جگت واسنا ہونے الگ، الپگ روپ وٹائيا۔ ٹوں صاحب سوامی سرگ، بخشنہار اک سر نائيا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت اپنے سد، سدا اپنا نام سُنائيا۔ دُھر دا ڈھولا جنا کے چھند، سنسے سارے دے مٹائيا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی اكو دے درڑائيا۔ آتم پرما تم پا کے گنڈھ، جھگڑا دین مذہب مٹائيا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈ، اگنی تے دے بھجھائيا۔ نام مجیٹھی چاڑھ کے رنگ، رنگ رتے ہو سہائيا۔ ساچی سیجا اک پلنگ، انتر انتر دے سہائيا۔ جتھے وچ اگنی سُرنگ، تریا نین شرمائيا۔ آسا منسا پوری کر کے منگ، پرمانند وچ سہائيا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈ، اُتبھج سیتج پندھ مُکائيا۔ لیکھا مُکا کے برہم بنگ، پاربرہم اپنے وچ سہائيا۔ سچ دوارے دُھر دی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جنہاں گُرمکھاں جن بھگتاں تیرا بنیا سنگ، ہرسنگت روپ وٹائيا۔ اوہناں دی انتر آتم ویکھ کے جا من، کورُی

مٹا موہ مٹائیا۔ نام پدارتھ دے دے اپنا دھن، امنگی دولت جھولی پائیا۔ سنت سُہیلے بنا لے جن، جننی ہو کے گود اٹھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا تن، ماٹی خاکی وجے ودھائیا۔ ایتھے اوتھے بیڑا دیویں بٹھ، آگے پچھے نہ کھئے رُڑھائیا۔ نہکرمی اپنا کر کرم، کرم کانڈ ڈیرہ دے ڈھائیا۔ لیکھے لا ہڈ ماس ناڑی چرم، چمّ درشٹی دے مٹائیا۔ سنسا روگ رہے نہ بہرم، بھے بھوؤ بھاؤ اپنا دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ چار ورن، اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو آتم برہم دے سمجھائیا۔ نیتر کھول دے ہرن پھرن، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ ٹوں مالک خالق ترنی ترن، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ بھگتاں دی منزل آئیوں چڑھن، اپنا پندھ مُکائیا۔ سنت سُہیلے آئیوں پھرن، لگھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ ڈھر دا ڈھولا آئیوں پڑھن، ساچا سوہلا اک سمجھائیا۔ اپنی کرنی آئیوں کرن، کرتا پُرکھ ہو کے کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے پار لینے لنگھائیا۔ دو وساکھ کہے میرے پرم پُرکھ اناشی، پاربرہم اک تیری سرنائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھ پون سواسی، جو انتر انتر دھیان لگائیا۔ چرن پریتی اندر بن کے داس داسی، سیوک سیوا سچ رہے کمائیا۔ اوہناں دے اندروں کایا مندروں کر دے دُور اُداسی، حیرانی چنتا غم رہن کھئے نہ پائیا۔ رائے دھرم چتر گپت دا لیکھا مُکا کے کٹ کے جم دی پھاسی، لگھ چوڑاسی آگے نہ کھئے بھوائیا۔ مات گربھ نہ اگن تپاسی، جوئی جوئی نہ کھئے پھرائیا۔ تیری سرن سرنائی اکو بھاکھی، بے پرواہ لیکھا دینا مُکائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ پچھوں جن بھگتاں دی آئی ایہہ وساکھی، جس دی گوبند پاتی دے کے اکمّ گیا سمجھائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت ودوانی گیانی پاٹھی، درشٹانت دے نہ کھئے درڑائیا۔ پردہ کھول نہ سکے پنڈت کاشی، بھيو ابھید دئے جنائیا۔ وعدہ کر نہ سکے کھئے مُلا شیخ نمازی، نوڈار کرے نہ کھئے وچ لوکائیا۔ پروردگار پُرکھ اکال دین دیاں سانجھے یار بھگت سُہیلے امرت میگھ برس کے جن بھگتاں دی نوں کر دے آپاشی، رُت بسنت سچ پُھلوڑی دے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہروان دُھر دی مُحبت دئے بنائیا۔ دُھر دی مُحبت کہے میرا سُن لو نغمہ، نام نگارہ دیاں وجائیا۔ جن بھگتاں جنم کرم دا میٹ کے صدمہ، دُکھڑے دیاں مٹائیا۔ میل ملا کے اوس دے فدمان، جو قدیم دا مالک نظری آئیا۔ آگے دس دیوان ودھنا، رہبر ہو کے راہ وکھائیا۔ سچ دوارے ہر سنت سُہیلے ساچے سدنا، صدقے واری گھول گھائیا۔ ستجگ ساچی دھار لوک مات چلاؤنا رواجنا، کلجگ کوڑی کِرپا کر خوار۔ ست دھرم دا کھیڑا کر آبادنا، جس دی آبادی بھگتاں والی لگھ کروڑ نہیں گنتی وچ

تھوڑے سنسار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُورب لیکھا سب دا رہیا وچار۔ دو وساکھ کہے میری انت انت بینتی، بنو دیاں جنائیا۔ ٹوں پت پرمیشور صاحب سوامی دُھر دا کنتی، کنت کنتھل سچا شہنشاہیا۔ تیرا ویس انیک بہہ بہانت انتی، کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر خوشی مناوندے پُرکھ اکال دی ستجگ ساچی دھار دی چلی ساچی سمتی، پچھلے سمت رہیا بدلایا۔ نہ کوئی عیسوی رہے نہ محمدی، نانک شاہی شہنشاہ اپنے وچ سمایا۔ اکو دھار جو سب دا بیڑا بٹھدی، نئی نؤکا اکو اک جنایا۔ آگے لوڑ رہے نہ گھڑ بہن دی، پرچون روپ نہ کھئے وٹایا۔ اکو دا حکم سرشٹ سبائی رہے مندی، منسا اور نہ کھئے ودھایا۔ جن بھکتو لہر ختم ہونی کوڑے غم دی، خوشی اپنی دئے دکھایا۔ لیکھے لا کے ماٹی تھادے کایا دھن دی، ترے گن لیکھا دئے مکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیج رکھے بھگت جن دی، جو ساچی سرن لئے لگایا۔ اگلی کھیل مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی، بھگون بھاگ سب دے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کرے اوس خصم دی، جو سب دی خواہش نال پور کرائیا۔

★ ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہرہجن سنگھ دے گرہ کتے گلی نمبر چار، امرتسر ★

(ڈانڈیاں ضلع ہوشیار پور والا)

گرمکھ تیرا ستگر میت، گر شبد سہیلا اک نظری آئی۔ آتم پرما تم بنا کے سچ پریت، نرگن نرگن وچولا سیو کھایا۔ انحد نادی سنا کے اگئی گیت، دُھنی دُھن آتمک راگ سنایا۔ کوڑی کرپا مٹا کے ریت، دُھر دی ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ کایا کعبہ سچ مسیت، مندر اندر اندر پرگٹایا۔ جتھے جھگڑا مکدا اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیال ساچا گیت، گہر گمبھیر گئی گہند آپ سنایا۔ ساچا کلمہ حق حدیث، حضرت اکو کرے پڑھایا۔ صاحب ستگر کلجگ انت کرنہارا تصدیق، تدبیر اپنے وچ رکھایا۔ دُور ڈراڈا نظری آئے گرہ اتیت، نج گھر بیٹھا سوبھا پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ تیرا پریم پریتی رنگ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئی۔ کرپا کرے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انتر آتم دے

کے اک اند، نجانند پرمانند وچ سہائیا۔ دُھر دا راگ سُننا کے چھند، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ نرگن نؤر چاڑھ کے چند، سچ نؤر کرے
 رُشنائیا۔ کوڑ گُریارا میٹ اندھیرا اندھ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سرب سوامی ہو کے وسے سنگ، سجن داتا بے پرواہیا۔ دُھر دی
 دھار وچے مردنگ، تند ستار نہ کھئے بلائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم اپنے وچ ملائیا۔ کوڑی کِریا ترشنا میٹ کے طم،
 جگت طمو دئے وڈیائیا۔ امرت میگھ دھار بر سے چہم چہم، چہبر اپنا نام لگائیا۔ چنتا سوگ روگ مٹا کے غم، خوشی رُچی اپنے نال
 رلائیا۔ پون سواسی لیکھے لا کے دم، دمان دا مالک دمن اپنے وچ کرائیا۔ نہکرمی ویکھنہارا کرم کانڈ دا کم، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ گرمکھ تیرا مندر سہنجنا، کایا ماٹی بھیت نظرئی آئیا۔ دیا باقی کملا پاتی جگا کے آدیرنجنا، تیل
 وٹی نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا مالک ثالث درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر بھے بھو بہرم مٹائیا۔ نیج نیتر لوچن نین پاوے کجلا، قضاغ کوڑی
 دئے چُکائیا۔ سرتی شبدي دیوے اک اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سچ ڈنڈاوت دئے بندنا، نمستے نمو نمو کرائیا۔ کس بدھ پار
 جہانوں لنگھنا، بیڑا دُھر دا دئے پرگٹائیا۔ دوچے گھروں نہ پئے منگنا، ستگر پورا جھولی نام بھرائیا۔ لیکھا چُکے برہمنڈ کھنڈ ورہنڈنا،
 لگھ چوراسی بھنڈی نہ کھئے جنائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے دنڈنا، لیکھا چتر گپت نہ کھئے جنائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ گندنا، قدرت دا
 قادر کرے صفائیا۔ ساچا چمکے چندنا، ساڈھے تے بتھ اندر مندر ہووے رُشنائیا۔ ساچی منزل سچ دوارا محبوب اندر لنگھنا، عروج
 عرش قُرس محبوب اکو نظری آئیا۔ نام متہرا ویکھ ملنگنا، نچن ٹپن گدن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ گرمکھ ساجن میت مُرارے، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ کلجگ نئیا کوڑے کنارے، شوہ درباے سوبھا پائیا۔ منمکھ جیو
 بیوے ونجارے، وست خریدن تھاؤں تھائیا۔ سچ جواہری ہر بھگت سہیلا ورا خریدارے، امول امل دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ گرسکھ
 ہرجن ہر بھگت بھگون بخشے چرن پیارے، ست چرنودک مُکھ چوائیا۔ انتر انتر ملے ہلارے، پون پوناں سیو کھائیا۔ پڑدا کھلے بجر
 کواڑے، نؤ در ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ شبد ناد سنے دُھنکارے، گھر نادى ناد الائیا۔ امرت ملے بوند پُھارے، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔
 جوتی جوت بیوے اُجیارے، نؤرو نؤر ڈگمگائیا۔ میلا ملے ہر کنت بھتارے، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ گرمکھ ساچے گھر گمبھیر، گنوتتا دئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے کایا پنج تت سریر، گرہ مندر کھوج

کھوجائیا۔ نرگن روپ نرور نراکار محسوس کرائے اپنی سچ تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جس دی صفت صلاح جگ چوڑی
 گاوندے پیر فقیر، پیغمبر رسول کلمیاں نغماں وچ ڈھولے گاٹیا۔ جس دا جلوہ نور نورانی بے نظیر، نظریہ سب دا دئے بدلائیا۔ سو
 صاحب سوامی انترجامی ویکھن آیا کھیل اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ آپے شہنشاہ آپ وزیر، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ گرمکھ تیرا پاک پوت پردا، پُنت نظری آٹیا۔ من منوآ جو دہ دس پھردا، نو دوارے بھجے بن بن پاندھی
 رابیا۔ کس دی پیج رکھ پردا، ستگر شبد بھوئے سہائیا۔ جس دے حُکمے اندر برہمنڈ کھنڈ گھردا، منڈل منڈپ سیو کھائیا۔ ہر پردہ
 کھولے گھر تھر دا، تھر گھر واسی شبدی شبد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 گرمکھ تیرا پریم پریتی سچ شنکار، سچا مارگ ربیا جنائیا۔ بھوئے ہنگنا مایا ممتا کر خوار، پریم پریتی اکو راہ تکائیا۔ جس دی
 بھوکھتاں وچ کردے گئے سرب پکار، گر اوتار پیغمبر ڈھولے گاٹیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال نرگن نور جوت کر اجیار، چار کُنٹ دہ
 دشا کرے رُشنائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انداں ہو کے خبردار، سچ سرنگا بن تندی تار تنداں دئے وجائیا۔ جس دی رمز سمجھ
 سکے کوئی نہ پنڈا، گیانی دھیانی پڑا نہ کھئے کھلاٹیا۔ ہرجن ہرہگت تیرے انتر آتم اوہ سرنگا، جو سوئی سرتی مستی وچ لیائیا۔ نام
 بھنڈارا بھریا بھ رنگا، بھ بدھ اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ گرمکھ تیرا
 سوہنا گرہ، پنجاں تٹاں بنت بنائیا۔ پُرکھ ابناشی سدا رہے، نرگن بیٹھا سوہنا پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ساچا کہے، رسنا
 جہوا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ گرمکھ تیرا گردیو سوامی اک، پُرکھ اکال
 سوہنا پائیندا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی اگلا پچھلا لہنا دینا لوے نچٹھ، پڑا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ سچ پریتی اندر کیتا دھر دا بت،
 بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ لیکھے لگے کایا اندر رت، چمکڑی چمک نال چمکائیندا۔ سد درشن ہوون نت، لوچن نین رنگ
 چڑھائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سٹمکھ ہو کے اپنی گود بھائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا
 دینا جانے نت نوت، نو نو چار ہر نرکار ست ستوادی بٹھے دھار، دھرم نشانہ والی دو جہاناں لوک مات آپ جھلاٹیندا۔

☆ ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ سرب ہند ویدانت سمیلن جموں ☆

جموں والیو اکھل بھارتیہ سمیلن ویکھن آئے ویدانت، نر ناری اپنا انتر دھیان لگائیا۔ من آتما کر لو اِکانت، دُتیا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سنت سادھ سجن پیاون آئے امرت بوند سوانت، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ کوڑی کریا جگت اندھیری میٹ کے واٹ، دُور کر دیو اندھیری رات، جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا آسا ترشنا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ سوہنی نگری شہنجانا پرانت، چار کُنٹ گرہ گرہ گھر گھر وجے ودھائیا۔ پریم پیار دی پریم نال اندر باہر گپت ظاہر سارے کرو بات، دُئی دویتی شرع شریعتی نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا کھیڑا اُجڑیا ہویا اپنا کر لو پھیر آباد، گلشن گل مہک انتر آتم اک مہکائیا۔ سادھاں سنتاں دے کولوں اندر دا سُن لو آگئی راز، پردہ پورن دین اٹھائیا۔ وشو دی سچ آواز، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مانو منکھتا منس سارے لین انگرائیا۔ دُھر سندیشہ سناون پرتھی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتہج سیج سارے اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا در در، سنت سہیلے اپنے سنگ رلائییا۔ اکھل بھارتیہ سمیلن ویدانت دا ہویا اِکٹھ، بھارت کھنڈ وجی ودھائیا۔ کم کاج جگت وہار چھڈ کے سارے آئیو تھ، نیتر لوچن نین اپنی اکھ کھلائییا۔ دُھر دا سندیشہ شبدی ناد دینا سچ، کایا کچ ماٹی گگریا بھاگ لگائیا۔ من واسنا کوڑی کریا سچ دوارے نہ جانا نچ، سانتک ست لینا کرائیا۔ اک دوسرے نو ملنا ہس ہس، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرہ نو ملن والی ویکھن والی ایسے سمیلن وچ جموں والیو اپنی کھول لینی اکھ، دوویں لوچن بند کرائیا۔ ویکھیو ایس سچ توں نہ جائیو اک، ویلا گیا پھیر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سنتاں دے نال پُرکھ اکال دین دیال پت پریشور ابناشی کرتا سری بھگوان پروردگار سانجھا یار واحد گاڈ ویکھو سمرتھ، مہا اکتھ دئے درڑائیا۔ تہاڈی انتر آتما نوں پرماتما نال کرائے اِکٹھ، پریم پیار نال من واسنا من وچ دئے کھپائیا۔ تسیں اوس دے اوہ تہاڈا گاوے جس، ایہہ سنتاں دے نال شبدا دا تیر بے نظیر تہاڈے کایا اندر مارنا کس، بجر کپاٹی آر پار دینا لنگھائیا۔ سرشٹی درشٹی پنچ وکار تہانوں نہ سکن مار، مایا ممتا نہ سکے ساڑ، امرت میگھ ساچیاں سنتاں تہاڈے اُتے دینا برسائیا۔ اج پہلی رات، اگلا کھیل تماش، پریمانند جی کھندے تھوڑا سماں تھوڑی بات، آئیو سجنو ایہہ ایسے لئی بند کرائیا۔

☆ ۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ جین مندر جموں ☆

پریم پیار پریم مُحبت سب نے لے کے جانا پرشاد، سچ وست اک ورتائیا۔ بن رسنا جہوا انتر آتم ویکھنا اک سواد، انڈیٹھڑا آپ چکھائیا۔ آتم رام سُننا دُھن اناد، شبدی راگ الاٹیا۔ ہنس بن کے جانا بُدھی کاگ، سر سروور اِشنان اک کرائیا۔ دُرمت میل دھو کے جانا داغ، جو جن آئے چائیں چائیا۔ ویکھو سمیلن ہووے سنت سادھ، سادھنا سب دی رہے کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ست آئے آواز، است رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے کایا مندر ڈونگی کندر پردہ چُکے کھول کے جانا راز، دئی دویتی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی پوجا ساچا منتر انتر سکھ کے جانا اک نماز، سجدہ اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست پرشاد اک سمجھائیا۔ سچ پرشاد نام رس، ہر کرتا آپ جنائیا۔ من واسنا ہووے وس، کھادھیاں ترشنا دئے گوائیا۔ حقیقت وچوں لیکھا دیوے حق، بھیو ابھیدا اک جنائیا۔ جس نوں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگی کندر شوڈوالے مٹھ مندر مسجد رہے لبھ، سو کایا اندر بیٹھا سوبھا پائیا۔ آئے سجنو اپنی کھول کے جائیو اکھ، نرگن روپ تکنا پرتکھ، جیہڑا تہاتھوں نہیں وکھ، آتم پرماٹم اکو روپ وکھائیا۔ جو سیت پرشاد دیوے ہس ہس، من واسنا دوڑے دہ دشا نہ اٹھ اٹھ، ہرجن ساچے کر اکٹھ، امرت میگھ اک برسائیا۔ نارڑی نارڑی نہ ابلے رت، سب نوں آوے برہم مت، دھیچ دیوے سنتوکھ ست، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پرشاد سب دی جھولی دئے بھرائیا۔ سچ پرشاد جا کے پاؤنا جھولی، انتر آتم اپنی ڈاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے سکھ کے جائیو بولی، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنی وست انڈیٹھڑی اچ تک کیسے نہ تولی، گھر نام ترازو کنڈا نہ کھئے اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ذات پات اوچ نیچ شرع شریعت ویکھو پاؤندی روئی، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست پرشاد دا ساچا حصہ، جن بھگتاں ونڈ ونڈائیا۔ ست پرشاد کہے میں ملنا وساکھ چار، ست سہنجنی دیاں وڈیائیا۔ پھردا پھردا چلدا چلدا آگیا جموں دے وچکار، جمع کیتے سنت بھگت اکٹھ اک وکھائیا۔ جھوٹھی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ دیو ہنکار، نون سو اکھڑ اکو نظری آئیا۔ سارے اک دوْجے نوں سمجھو تُوں میرا میں تیرا یار، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے سمیلن اندر سب نوں کر کے جانا خبردار، بے خبراں خبر دینی سُنائیا۔ سچ خُدائے دا کرو دیدار، پروردگار سانجھا یار دو

جہانا سِری بھگوانا شاہ سُلطانا شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال دین دِیال اِکو دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پرشاد اک وکھائیا۔ سچ پرشاد ہر امرت بانی، سنت سِجَن رہے جنائیا۔ امرت آتم رس پینا ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا دین جھرائیا۔ لیکھا چُک جائے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج پندھ مُکائیا۔ اوس سوامی دی تہاڈی آتم بن جائے سچّی رانی، جو رام رُوپ سب سیجا رہیا سہائیا۔ اک دُو جے دی کر لُو جان پچھانی، بِندو مُسلم سیکھ عیسائی بودھی پارسی جینی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست پرشاد ست دھرم جاوے سمجھائیا۔ ست پرشاد سب نے لے کے جانا سچّا دھرم، مانو دیوے مان وڈیائیا۔ سیکھ کے جانا ساچا کرم، نہکرمی رُوپ وکھائیا۔ جھگڑا مکے من واسنا ورن برن، آتم پر ماتم اِکو نظری آئیا۔ سِری بھگوان دی ساچی اِکو سرن، جو صاحب سوامی انترجامی، ہر گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ اوس دی لے کے جانا اک ست سچ دی سچ نشانی، جس دا نشانہ دو جہان نظری آئیا۔ لوک پرلوک چوڈاں طبق جس دی منگدے رہن سدا مہانی، محبوب مُحبت اندر پھیرا پاوے ماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی جگت واسنا دیندے رہے قُربانی، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ سو شاہ پاتشاہ شہنشاہ سنتاں وچ سوہے آپ سُلطانی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار اک وڈیائیا۔ سچ پرشاد کہے میرا لے کے جائیو سندیشہ، جن ملے مان وڈیائیا۔ اگلا پچھلا مُک جائے سب دا لیکھا، جو انتر آتم رام لئے ملائیا۔ آئیو سجنو کوڑی کِریا جوٹھ جھوٹھ ہوئے ہنگتا مایا ممتا ایتھے کر کے جائیو بھیٹا، گھر واپس لے کھئے نہ جائیا۔ سارے رل کے من لُو پرم پُرکھ پر ماتم سب دا نیتا، جو نیج گھر آتم بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بہین بھائی ہو کے سب دے نال کرو ہیٹا، ہنتکاری ہو کے اپنا ہتھ نال ہتھ ملائیا۔ جو سنت سِجَن دُور دُراٹے چل کے آئے دیس پردیسا، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پرشاد ساچا نام گھر گھر رہیا ٹکائیا۔ ست پرشاد کہے جس میرا ویکھنا رنگ، میں رنگت دیاں چڑھائیا۔ بنا کھادھیاں انتر آتم دیوان اند، نجاندن پرمانند وچ سمائیا۔ سچ پرکاش جوت نوری چاڑھاں چند، اگیان اندھیرا دیاں مٹائیا۔ بھيو چُکا کے ہنگ برہم، پاربرہم اِکو رنگ وکھائیا۔ اک دُو جے دا کرنا دھن دھن، دھن واد وچ ہووے سرب لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ بھارت نواسیو چڑھنا ہو کے ساچے چن، چوڈس چند مُکھ شرمائیا۔ دُھر سندیشہ سب نے سُن کے جانا کن، اندر

باہر گپت ظاہر دید شنید اکو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ اک وکھائیا۔ سچ پرشاد کہے میرا انت
 آخیر، آخر دیاں جنائیا۔ پریمیوں اپنی بدل کے جائیو تقدیر، تدبیر سنت جن رہے سمجھائیا۔ شرع دی کٹ کے جائیو زنجیر، کوڑی
 کریا گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک اکو سانجھا پیر، پروردگار سچ گوسائیا۔ جس دی تہاڈے اندر اوہ تصویر،
 جو تسبیح مالا وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ ست پرشاد نام ست ایہ کوئی کھان والا نہیں حلوہ پوڑی کھیر، خواہ مخواہ آتم پرما تم پرما تم
 تہاڈے نال میلا ربیا ملائیا۔

★ ۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ سوامی سرب اند جی معرفت میجر پرتاپ سینگھ ٹی جی سی ایس اے ۶۸۲ ★

آنے والا سماں بہینکر، بہیانک بھے سرب جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما منن شنکر، دیوت سر اکھ کھلائیندا۔
 کلجگ جیو بھیو نہ جانے کوئی آتم انتر، مایا ممتا موہ ہوئے ہنگتا گڑھ کوڑی کریا باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ ہر کا نام بردے وسے کیسے نہ
 انتر، کایا مندر اندر بہ پاربرہم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ چار کٹ دہ دشا کوڑ اندھیرا گگن گگنتر، نور نورانہ زمیں اسمانا جوتی
 چند نہ کھئے چمکائیندا۔ کلجگ کایا جس بنائی بنتر، گھڑن بہنہار سمرتھ سوامی اپنا کھیل کھلائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا برہم نرت،
 نرور نرکار نرکار اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی جگ چوڑی اپنا
 حکم ورتائیندا۔ بہینکر سماں کہے میں آیا لوک مات، صدی بیسویں راہ تکائیا۔ بھوکھتاں وچ مینوں کر کے گئے یاد، گر اوتار پیر پیغمبر
 لیکھا لیکھت لکھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ موہ وکار گھر گھر اندر ہویا آباد، ست سچ سرشٹی درشٹی ناتا گئی تڑائیا۔ ڈونگھی کوری کایا بھوری
 کھولے نہ راز، جگت نماز پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند رام کرشن سارے گاؤندے گاتھ، اللہ واپگر ڈھولے گائیا۔
 اپنے اُتے کیسے نون ربیا نہیں کوئی وشواش، اپنا آپ نظر کیسے نہ آئیا۔ من منوآ ہویا بدمعاش، گرہ گرہ اندر کرے لڑائیا۔ بہینکر سماں
 کہے میں رکھی اپنی آس، پورب بیٹھا دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق کہن ساڈی ایہو خواہش، چوڈاں لوک دین گواہیا۔ کلجگ کوڑ
 اندھیارا بن ست دھرم نہ ہوئے ناس، پرکاش سچ نہ کھئے جنائیا۔ سماں سماں صدی صدی بیت گئی ویکھدی کھیل تماش، خالق خلق اپنا

رُوپ بدلائيا۔ بھينڪر سمان ڪپي ميري ڪري اوھ تلاش، جس دے اڪو انتر آس، دُو جي وست رکھي ڪوئي نہ پاس، دُنيا بھاؤ نہ ڪھڙي وڪھائيا۔
 جوتي جوت سرُوپ بر، آپ اپني ڪرپا ڪري، آد جُگاد جُگا جُگنتر جُگ چوڪري اپنا حُڪم ورتائيا۔ سمان بھينڪر ڪپي ميں آيا نيڙي، اپنا
 پنڊھ مڪائيا۔ ڪايا سرير تن تن ويڪھي اُڇڙي ڪھيڙي، اندر رنگ نہ ڪھڙي رنگائيا۔ مايا ممتا من واسنا جھوڻي جھيڙي، دين مذهب ذات
 پات ڪري لڙائيا۔ سارے ڪهنڊے ميرے ميرے، ميرا تيرا سمجھ ڪيسے نہ آيا۔ سُوڙپير جودھ بلوان ويڪھي بتھيري، راج راجان شاه
 سُلطان سوڀا پائيا۔ سمان ڪپي ميں ديونھارا ڪيڙي، اُلٽي لٽھ دياں بھوئيا۔ بھري بھلڊے ويڪھي ڪر چيري، چيلا ڪر اڪ رنگ نہ ڪھڙي
 سمائيا۔ سرشٽ سبائي پھري ڪلجڪ جگت اندھيري، آتم پرماٽم سچ پرڪاش نہ ڪھڙي وڪھائيا۔ ميں هُن لبھني ڪيڙي ڪيڙي سنت سھيلي
 جنھان دے دھر دے ميلے، اندروں باھروں اڪو رُوپ سمائيا۔ ڪيڙي پرماٽما نالوں ھو ڪي ويلے، رُجي جگت نال رکھائيا۔ جوتي جوت
 سرُوپ بر، آپ اپني ڪرپا ڪري، ڪھيلے ڪھيل بے پرواڀيا۔ بھينڪر سمان ڪپي ميري مڪن والي مُنياد، اگلا پينڏا نيڙي آيا۔ ڪيون، هُن
 سرشٽي دياں سنٽان نُون آئي جاگ، اپني اگھ رھي ڪھلايا۔ سارے اڪھي ھو ڪي ديون لڪي اڪ آواز، مانواں رھي جڪائيا۔ ڪوڙي ڪرپا
 شاه سُلطان راج راجان چھڏ ديؤ راج، ست دھرم لو اپنائيا۔ ڪيسے ڪم نہيں آؤنا رکھيا روزہ نماز، جنان چر مقامے حق حق محبوب ميل
 نہ ڪھڙي ملايا۔ ڪيسے ڪم نہ آؤنا سمرن جوگ ابھياس پوجا پاڻھ، جنان چر انتر انتر انتشڪرن نہ ليا بدلائيا۔ ڪيسے ڪم نہ آؤنا تيرتھ تاڻ،
 جنان چر اندروں دُرمت ميل نہ باھر ڪڏھائيا۔ ڪلجڪ ڪپي ميں ويڪھو گھر گھر رُوڙا پايا وچ سماج، بُدھيوانان دي بُدھي دتي بدلائيا۔
 جے ڪوئي اندر دا ڪھولن لڪي راز، ميں اڪي ھو ڪي دياں ھٽائيا۔ بھينڪر سمان ڪپي ميري اچي بھتي لمي خواہش، وستھار نال دياں
 سمجھائيا۔ جے سنت ستگر مل جائے جگت واسنا ميٽ ديوي خواہش، اندروں اپنا آپ ھو جائے تلاش، پھير سمجھو بھينڪر سمان
 رھن ڪھڙي نہ پائيا۔ بھينڪر سمان اوناں چر ديوي بھي، جنان چر اگيان دُور نہ ڪھڙي ڪرائيا۔ جس ويلے آتم پرماٽم پرماٽم آتم اڪو رُوپ ويڪھ
 لئي، بھانڏا بھرم بھو بھنائيا۔ پھير اوھ گرمڪھ گرمڪھ ھرجن ھربھگت سب نُون ڪپي، نہ روگ نہ سوگ نہ چنتا نہ ڏکھ نہ بھوگ، ذات
 پات دين مذهب ونڏ نہ ڪھڙي ونڏائيا۔ نہ تون تے نہ ميں، باں وچ ھان، بانھ وچ بانھ، پریم پيار نال گل وڪري ليني پائيا۔ ڪلجڪ انتر
 ستجڪ سچا تھان، سنت سھيلي سب نُون دين سمجھائيا۔ جنھان دي ڪاگ بُدھي دين بدلا، ھنس رُوپ دين بنائيا۔ گھر وچ کنت

سہاگ دین وکھا، جگت رنڈیا دُور کرائیا۔ اوہو پتی تے اوہو پتی جے کوئی جانے اوس دا ناں، ناؤں زرنکارا سب کچھ دئے سمجھائیا۔ کلجگ کہے مین ساچیاں بھگتاں آگے دیواں سپس نوا، بھینکر سماں کہے مین چرن دھوڑی لاواں چہاہ، ست سچ دے نال سیوا لوان کما، جنہاں آتم بہرم دتا مٹا، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو رہبر تے اکو خُدا، اکو محبوب جو مُحبت وچ کدے نہ ہووے جُدا، اکو نام اکو منتر اکو وید اکو پاٹھ اکو گیتا اکو گیان اکو انجیل اکو قرآن اکو گرتھ اکو پنٹھ اکو مارگ دئے وکھا، پردہ اکو دُور کرائیا۔ جگت اندھیرا مٹے انتر ہوئے رُشنا، چار کُنٹ دہ دِشا اکو رُوپ نظری آئیا۔ مانس مانس لئے پرنا، مانو مانو پکڑے بانہ، اکو اندر اکو مندر اکو گرو اکو دوارا اکو سجن اکو میت مُرارا دوتی دُشمن رہن کھئے نہ پائیا۔ بھینکر سماں کہے سنت سُہیلا سدا سدا میرا بنے گواہ، جگت شہادت دیوے آ، عدل عدالت ویکھ بے پرواہ، بن قلم شاہی اگلا لیکھا دئے بنائیا۔ تھوڑا سماں تھوڑا دتا سُنا، پھیر پُچھوگے تے ہُتا نال دیاں رلا، رنگ وچ رنگ ترنگ وچ ترنگ اُمنگ وچ منگ سنگ وچ سنگ اند وچ پرمانند وچ اکو رُوپ سہائیا۔

★ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ اکھل ویدانت سمیلن جموں ★

مائیکرافون کہے مین سب دی دیاں رپوٹ، جو جن ستمکھ بیٹھے آئیا۔ باہروں باہروں سب دے بلدے ویکھے ہونٹ، انتر آتم پریم نہ کھئے رکھائیا۔ مین اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھیا ساچی کیسے نہ جگائی جوت، زرگن نور نظر کھئے نہ آئیا۔ چار گھنٹیاں وچ کیسے نے پرن نہیں کیتا اندروں کڈھ دینا کھوٹ، منچ دے آگے دینا ٹکائیا۔ من منسا دی دُور نہیں کیتی سوچ، بُدھی بیک صاف وکھائیا۔ سنت سجنان دے سُندے رہے سارے سلوک، موکش رُوپ سکیا نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھائیا۔ اک ہور کرے بیان، کہانی اپنی رہیا سُنائیا۔ کیرپا کر سری بھگوان، عرضوئی اکو اک جنائیا۔ مین سُنا سُنا تھکیا سب دے کان، صُبح شام رہیا کُرائیا۔ سنت سُہیلا سجن سچا اکو اُٹھ کے سب دے اندر مار دیوے نام نرالا بان، بجر کپائی پردہ دیوے پار کرائیا۔ سب نوں سمجھ آ جائے اسیں انساناں دے انسان، حیواناں والی مت نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں لبھن جاندے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت بیابان، سُمند ساگر ڈونگھی کندر جوگ ابھياس وچ دھیان لگائیا۔ سو ہر گھٹ بیٹھا ساڈھے تِن

ہتھ کا یا مندر مکان، نجانند پرمانند آتم پر ماتم اپنا روپ وٹائیا۔ من واسنا ده دشا چار گنٹ کوئی نہ دوڑے بندر، ادھر ادھر زور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ میکرافون کہے میری اک ہور عرض، سب نوں دیاں سنائیا۔ سنت سجن سادھ سارے رہے ورج، مئی رکھی رہے جنائیا۔ ڈھولیاں ناداں گیتاں والی طرز، ڈھنیاں وچ جنائیا۔ بنا پورن پورے ستگر اندر دی بدل دیوے کوئی نہ مرض، جو من نے دتی لگائیا۔ ہن ویکھو کھیل اک ہون لگا اسچرج، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کوڑی کیریا مچی ڈبائیا۔ کھرے جھوٹے دی کوئی نہ کرے پرکھ، جگت و دیا و دیا نال بلکائیا۔ آتم انتر برہم گیان پاربرہم پت پریشور نرگن زرویر زراکار کوئی نہ کرے سرچ، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آگئے سجنو تھادا پروچن سنن تے ہونا نہیں خرچ، بن خرچوں پلے تھادے دیواں پائیا۔ جودھے سورپیر مردانے بن کے مرد، بل اپنا لو و دھائیا۔ تھادے جہاں کرماں دی پٹھی سدھی ہو جائے نرد، جے اکو انتر اپنا دھیان رکھائیا۔ تھادا جنم کرم دا ہے کوئی قرض، مقروض لیکھا دئے مکائیا۔ اکھراں والی رہے نہ لیکھت پڑھت، نش اکھر فیصلہ حق سنائیا۔ او سے منزل او سے گھر او سے در او سے مقام اوہ محبوب محبت والا سروپ ویکھو پرت، جس نے پرتیندھ لوک مات مائس جنم دتا بنائیا۔ جگت کیریا کام کرودھ لوہ موہ ہنکار وچ کیوں گئے اٹک، سدھی سڑک سنت سجن رہے سمجھائیا۔ تھادے نال وعدہ کراں کھیل باقاعدہ پوری کراں شرط، چاڑھ دیواں فرش توں اُتے عرش، مہروان ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ امرت میگھ دیواں برس، ساتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر گھٹ بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ ساچے سنتو میں دیواں سچ دس، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ اکو جانو برہم مت، برہم و دیا دیاں جنائیا۔ اپنے انتر آپے ویکھو وس، دو جا سنگ نہ کھئے رلائیا۔ اپنا تیر آپے مارو کس، انیالا آپ چلائییا۔ اپنے امرت آپے پیو رس، نچھر جھرنا کول نابھ اٹائیا۔ اپنے ملن دی آپے کھولو آگھ، نیتر گیان اک سمجھائیا۔ منزل چڑھ کے آپ جانا وس، گھر سہنجنے ڈیرہ لائیا۔ اوہ محبوب محبان بیدومل جائے حق، پروردگار سانجھا یار ابناشی کرتا سری بھگوان تھادا ہو کے تھادے اندر رہیا وس، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر گھٹ بیٹھا اندر وڑ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن داتا سرب بدھاتا جوتی نور حاضر حضور، نہ نیڑے نہ جانوں دور، سرب کلا آپے بھرپور، آتم سیجے سچ سرور، کوڑا نشہ سب دا دئے مٹائیا۔ سری بھگوان کہے اکو جہی سچ دلیل، سب نوں دیاں سمجھائیا۔

دو جا سمجھو نہ کھئے وکیل، اور لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنی آتما آپے کرے اپیل، آپے لیکھا دئے سمجھائیا۔ اوہ داتا جودھا سوربیر چھیل چھیل، جو بن رتا آتم پر ماتم روپ وٹائیا۔ جس دی دھار آد جگاد جگ چو کڑی سادھاں سنتاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں صوفیاں دتے مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جے اک سجن تے سارے کر کے جاؤ یقین، ویدانت دی لے کے جاؤ تعلیم، منزل ساڈھے تن ہتھ عظیم، جتھے نہ کوئی نقطہ نوں نہ کھئے ڈنڈا میم، تقسیم دو جی نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم آتم سب دا کھیل کھلائیا۔ مائیکرافون کہے میں دساں حال، سب دی کہانی دیاں جنائیا۔ سب دا اندر باہر دا ویکھنا سوال، پردہ چک کے کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا پیا جال، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ کوڑی کریا گھالان رہے گھال، جوٹھ جھوٹھ ربیا کرائیا۔ دیناں مذہباں کیتا بے حال، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ انتر آتم آوے نہ کیسے گیان، بودھ آگادھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، ودت ویکھی سرب لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی سارے دین بیان، احوالے دے دے رہے جنائیا۔ پھڑ کے باہوں ستیاں دئے نہ کوئی اٹھال، سچ ہلونا نام نہ کھئے لگائیا۔ امرت دا آتم آتم دا امرت نجھر دئے نہ کوئی پیال، بوند سوانت نہ کھئے ٹپکائیا۔ ساچی منزل ساچے پوڑے ساچے گرہ ساچے در کرے نہ کھئے سوال، سکھ آسن نہ کھئے وکھائیا۔ کریا کر کے اندر وڑ کے نانا توڑ نہ سکے کوئی کال مہاکال، اگلا لیکھ نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا در در، گرہ گرہ سوبھا پائیا۔ مائیکرافون کہے میں جوڑاں ہتھ، سرب دیاں سمجھائیا۔ آئے سجنو اپنی کھول کے جائیو آگھ، پردہ دئی دویت چکائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ تھ، کھچوتان نہ کھئے جنائیا۔ ست دھرم دا کر کے جائیو ہتھ، کوڑی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ تہاڈے اندر نام گنڈ امرت رس، اتوٹ اٹھ نظری آئیا۔ جس دی صفت کوئی نہ سکے دس، لکھ کروڑی مل نہ کھئے چکائیا۔ راج راجان شاہ سلطان راؤ رنگ جس دے وس، سو سمرتھ پُرکھ مہا اکتھ، گھٹ گھٹ انتر نرگن جوت پرکاش، ابناش بیٹھا سوبھا پائیا۔ اُس دا اکو منتر سچ، جو سب نوں ربیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا کایا گھر، بنک دوار اکو اک سہائیا۔ مائیکرافون کہے پورن سنگھ نوں ملیا وقت نال زور، منگ باہروں کیسے منگائیا۔ میں کہنا مینوں ایہو جہے دی لوڑ، جیہڑا سب دا دھیان رکھائیا۔ جو سب دے اندر وڑیا آپ اپنا نہ دئے وچھوڑ، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جو بیٹھے اندھ گھور، تنہاں پردہ دئے چکائیا۔ سنت بنے نہ کوئی اندر

دا چور، باہروں شور مچائیا۔ گڈی چاڑھو اپنی ڈور، جس توں پیچا پا نہ کھئے کٹائیا۔ کوڑی کِریا دیوے ہوڑ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ لیکھا چُکے مور تور، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ ناتا تھے ٹھگ چور، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ساچا در، کایا بنک کھوج کھوجائیا۔ مائیکرافون کہے میں عرض کراں آگے سادھ سنت رکھیاں مُنیاں، جوگیشراں تپیشراں دیاں جنائیا۔ میں ہُن تک کتھا کہانیاں بہتیاں سُنیاں، سُن سُن تھکاوٹ اپنی رہیا جنائیا۔ سارے جنے آپو اپنی ساچی دسو بناوٹ، جو وچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تھادی آتما صاف ویکھے کہ ویکھے وچ ملاوٹ، سب دے پردے پھول پھلائییا۔

★ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ سنت ہرِ ملاپی نال یجن جموں شہر ★

نُقطہ کہے میرا دسو نُقطہ، نُکر کوئے کھوج کھوجائیا۔ جس نُقطے تے پینڈا مُکدا، منزل رہے نہ رائیا۔ جتھے پینڈا مکے دُکھ سُکھ دا، بھہ بہرم نہ کھئے جنائیا۔ پردہ رہے نہ کوئی لک دا، اوچھل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا دسے پیو پُت دا، ساک سجن سین نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بُجھنہارا در در نُقطہ، جس توں لکھ سکے نہ قلم شاہیا۔ نُقطہ کہے میری اوہ دیو کِتاب، سنت جن پردہ اک اٹھائیا۔ جتھے میں نہیں پر ہے وی نہیں آپ، آپ اپنے وچ سمائیا۔ الفیے دا لکھے نہیں کھئے الفاظ، اوڑا ایڑا نہ کھئے سمجھائیا۔ آگے پچھے نُکتے والا نہیں کوئی سُراکھ، ہول سول نہ کھئے رُشنائیا۔ غصہ غم نہ کھئے گستاخ، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ پین نہ کوئی پاپ، روگ نہ کھئے سنتاپ، دُکھڑا درد نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی پتت نہ کوئی پاپ، نہ کوئی جھگڑا نہ اتفاق، نہ کوئی کرے بے باک، نہ کوئی پتت نہ کوئی رسنا کرے واد، نہ کوئی تیرا نہ کوئی میرا اک دو جے دی نہیں کوئی یاد، یاد دی یاد اکو نظری آئییا۔ نہ کوئی اُجڑیا تے نہ کوئی برباد، نہ کوئی دُور نہ کوئی ساکھیات، نہ کوئی دئی تے نہ کوئی شرع نہ شریعت، شریعت اصلیت اصلیت شریعت اکو نظری آئییا۔ نہ کوئی شہنشاہ نہ نواب، نہ کوئی سجدہ نہ آدابِ نمسکار نسمتے نمو نمو کہہ نہ مکھ سُنائیا۔ نہ کوئی ستار نہ رباب، نہ کوئی وجاؤنہار احباب، راگ ناد دُھن کرے نہ اور شنوائیا۔ نُقطہ کہے میرا کھول کے دسو راز، جتھے نہ کوئی روزہ نہ نماز، نہ کوئی پوجا نہ کوئی

پاڻھ، نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاڻ، نہ کوئی تتاں والا سنت تے نہ کوئی سادھ، نہ کوئی کنگ ستار ہر بنائیا۔ نہ کوئی لاگ نہ دویش، نہ کوئی خواہش نہ کوئی آس، نہ کوئی پون نہ کوئی سواس، نہ کوئی سورج نہ کوئی چند نہ کوئی پرتھی نہ آکاش، جہاں تہاں تے آپے آپ، نہ کوئی مائی نہ باپ، جنی جن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نقطہ کہے کون میرا پھول کے دسے پترا، ورقہ دئے اُٹائیا۔ جتھے کوئی نہ ہووے خطرہ، غم غصہ غمگین غمخوار نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تن وجود جسا، جسمانی اسمانی روحانی احسانی نشانی دئے سمجھائیا۔ میرا لیکھا کون کھول کے دسے بول کے دسے تول کے دسے وروں کے دسے کیپڑی کٹیا کون ٹکانے کون گھرانے انتر انتر رہیا چھپائیا۔ ہر ملاپی، نقطہ کہے، مینوں ایہو اندروں جاپی، میرے وسن دی کھول دیو کاپی، پھر مین تھاپی سب نوں دیواں لائیا۔ نقطہ کہے ہر ملاپی جی سوہنا ہر ملاپ، مل مل خوشی وکھائیا۔ جاں ملیا تے سمجھنا اپنا آپ، ویری بیگانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جاں تکیا اوہو مندر تے اوہو تاک، اوہو بیٹھا سوہنا پائیا۔ بہاویں پرمیشور کہو بہاویں کہو خدا پاک، بہاویں انتر آتم اپنا آپ آپے لو جنائیا۔ نہ کوئی سندیہ نہ کوئی سنتاپ، نقطہ کہے مین اوہ کچھ رہیا آکھ، جس کارن مینوں نقطیاں اُتے نقطہ کر کے نقطہ دتا ٹکائیا۔ ویکھیو مینوں کدے نہ کہہ دیو نقطہ، مکمل تہمل رہیا جنائیا۔ ہر ملاپی جی ہن سنو واک، سوہنا ملن دا ہویا اتفاق، ایہہ کوئی کھیل ہیر رانجھے والی نہیں چاک، کرشن والی نہیں راس، جن بھگتاں دا محتاج، محبتاں دا محبوب، ویکھنہارا منزل مقصود، حاضر حضور آتم دا نور، پریم دا بھرپور، پیار دا سرور، جوت دا نور، شبد دا نور، ترت ویلا رہیا سہائیا۔ ہر ملاپی جی کناں ویلا سوہنا آیا چنگا، گھڑی سہنجی دئے وڈیائیا۔ تہاڈے اندر ایوں جاپدا تھوڑا تھوڑا وجے مردنگا، اس دی اگلی منزل نال آپے دئے سمجھائیا۔ جس اندر دے وچوں آوے اندا، سدا جت اندر میرے اندر وچ سہائیا۔ کیہڑا ڈھولا کیہڑا چھندا، کیہڑا گیت کیہڑا گوبندا، کیہڑا رام نام روپ رہیا سہائیا۔ ایہو سوہنی ساچی ست ست منگا، جس دی قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ ہاسا کہے میرے اندر آئی ہاسی، خوشی اندرے اندر مندلائیا۔ پون کہے مین باہر گھلی نال سواسی، ساہ ساہ نال چلائیا۔ اندر اک ہور اُچی خواہشی، خصوصیت رہی درڑائیا۔ من منوآ پھڑ کے کیتا پاجی، سر نہ سکے اُٹھائیا۔ انتر انتر لیکھا راضی، پڑدا دتا چکائیا۔ کتھا کہانی ساچی، سمجھ سمجھ نال سمجھائیا۔ کایا ماٹی کاچی، تتاں نال وڈیائیا۔ اندر آتم بیٹھا ابناشی نور جوت پرکاشی، سوہنا رنگ وکھائیا۔ ہر ملاپی جی ہر دا ہر مندر اندر کیوں ہووے ملاپی، جنم جنم دا

اُترے بہار پنت پاپی، پُنتِ رُپ لے بدلائیا۔ سنتاں نال سنتاں دی سوہنی ساکھی، اک دُو جے دے اندر باہر لئیے جھاکی، اک دُو جے دا لہنا ویکھیے باقی، منزل ویکھیے کئی رہ گئی واٹی، ساچی سیجا ویکھیے کھاٹی، جتھے اکو اک بیٹھا نظری آئی۔ اک دن پرہہ نوں ملن لگا اندر ہو کے آگے، اپنا آپ لیا رکھائیا۔ اوس نے کہا جے آکڑ کرنی جاہ مدینے مکے، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواریاں وچ سیس نوائیا۔ جے من ہنکار تے جاہ تیرتھ تے، بھج واہو داہیا۔ جے مینوں ملنا نُقطہ کہے اندروں کر اپنی زرملا آکھے، باہر دوویں لوچن اکو میرا رُپ سب نوں لین تکائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے میرے بچے، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سکھ عیسائی بودھی جینی پارسی سارے اکو جھے رکھے، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر ملاپی جی تھوڑی جہی اندر گنجھل پیندی اوہ کپڑی کندر وسے، اوہ وی گھنڈی تُساں دینی کھلائی۔ سب نے مٹیا رہندا کایا ساڈھے تن ہتھے، ڈیرہ اندر لائیا۔ جے کوئی بُجھ لے مَورکھ مُگدھ کوجھا کھلا لہے، سنتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔

★ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ جین بھون بمل مئی دے نال پچن جموں ★

ساچا سنت اندروں پھڑے واگ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا ڈرمت میل دھووے داغ، امرت میگھ اک برسائیا۔ دپیک جوت جگا کے چراغ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جگت ترشنا ترکھا بُجھا کے آگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگ، مانک موتی ہر کا نام چوگ چُکائیا۔ پریم پیار دا اُچاوے اک ویراگ، کوڑی کیریا تیاگ دیوے کرائیا۔ میل کراوے سچ سوامی کنت سہاگ، پت پریشور بے پرواہیا۔ جگت ناتا توڑ سماج، گرہ ساچے دئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگا جُگنتر لوک مات ساچے سنتاں سیوا سچ لگائیا۔ ساچا سنت واگ پکڑے ڈور، تندی اپنے ہتھ رکھائیا۔ من واسنا میٹے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار جھوٹھے چور، چُغلی نندیا رہن کھئے نہ پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ویکھے کر کے غور، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھور، نور نورانہ چند چمکائیا۔ آسا ترشنا مایا ممتا کوئی نہ پاوے شور، من کا منکا دئے بھوائیا۔ دُور ڈراڈا کایا

مندر اندر وکھائے وسدا کول، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ آتم پر ماتم رُوپ ہو کے جائے مَوَل، جوت جوت وچ سہائیا۔ اُلٹا کر کے نابھ کَوَل،
 نَجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ دئے وڈیائی اُپر دھوَل، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ
 سنت سُوپیلے لوک مات پرگٹائیا۔ سنت سُوپیلے ڈوری پکڑے اپنے ہتھ، واگ اندروں دئے بھوائیا۔ ہرجن کھول دیوے اکھ، پردہ دئی
 دویت چُکائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، رہبر ہو کے رستے پائیا۔ امرت میگھ ہو کے جائے وس، بوند سواتی چھہر لائیا۔ سچ وست
 نام بھنڈارا کھول کے ہٹ کایا مندر اندر دئے وکھائیا۔ دُھر دا کعبہ دیوے دس، حُجرہ حق بے پرواہیا۔ نعرہ بول کے اِک الکھ، الکھ
 اگوچر اگم اتھاء دئے سمجھائیا۔ جس نالوں سمجھ کے بیٹھا وکھ، اوسے نال میلا دئے ملائیا۔ گھر ویکھ کے پُرکھ سمرتھ، مہا اکٹھ اِک
 سُنائیا۔ اِکو مندر اِکو گرہ اِکو سوامی اِکو انترجامی آتم مل کے جائے وس، ہس ہس اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، نِت نوت سنت سُوپیلے دُھر دے سجن لوک مات لے پرگٹائیا۔ ساچا سنت ڈوری اندروں لے پکڑ، دوسر سکے نہ کھئے
 چُھڈائیا۔ کوڑی کِرپا رہن نہ دیوے مکر، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھائیا۔ انتر انتر سُناوے اِکو منتر، دُھردا ڈھولا راگ سُنائیا۔ من مت
 چلے نہ کوئی جنتر، جیون جُگتی دئے بدلائیا۔ پردہ لاه کے گگن گگنتر، گرہ منڈل منڈپ دئے وکھائیا۔ بھيو کھلا کے برہم زرتتر، پڑدا
 اوہلا دئے چُکائیا۔ نانا جوڑ کے نہ ہر کنتن، دُباگن سُوہاگن رُوپ دئے بنائیا۔ آتم پر ماتم کرا کے ملن ورتن، کوڑی کِرپا نالوں کرے جُدائیا۔
 جنم کرم دا میٹ کے حرصن، ہوس دیوے بُجھائیا۔ جس صاحب نوں من واسنا سارے تڑپھن، سنت سُوپیلے بن وچولا سہج سُبھاؤ
 دئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا ساچا ہر، سنت سُوپیلے کھوج کھوجائیا۔ واگ کہے جیہڑا سنت مینوں
 لے پکڑ، اپنا بل دھرائیا۔ بھے چُکا دئے ڈر، بھیانک نہ کھئے وکھائیا۔ مین اوہدا دھن واد لوں کر، شکر گزار اِک اکھوائیا۔ چلے چُترائی نہ
 اوتھے من، منسا من ہی ماہے ٹکائیا۔ لوڑ رہے نہ کوڑے دھن، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ اِکو پچن لے من، دُھر سندیشہ شہنشاہیا۔
 بنا چند دے چاڑھاں چن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ دُبا بیڑا بن ونجھ مہانے ہتھ، پار کنارہ اِک وکھائیا۔ نیتر ہنڈیاں جو ہویا اٹھ، نیج
 نیتر دیاں کھلائیا۔ جس نوں کتاں نال سُنندے رسنا نال گاندے سری بھگون، سو بھگون بنا رُوپ رنگ نشان، آتم پر ماتم کھیل مہان،
 سنت سجن دین جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُوپیلے اِک اکھوائیا۔ سنت سُوپیلے جو ڈوری نوں پکڑے

کس، زور بل اپنا نال ودھائیا۔ اوتھے من بُدھی دا نہ رہے کوئی وس، واسطہ آتما نال جُڑائیا۔ ایہو شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اجیل فُران کہانی بانی رکھو دیو ورگے رشی گئے دس، مہانتا اکو اک سمجھائیا۔ سنت سجن سچ ملاواں کرن بس بس، ہستی نال ہستی فرشی نال عرشی دین ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سنتاں لوک مات سیوا اک سمجھائیا۔ ساچا سنت جو ڈوری پھرن لئی اندر جاوے وڑ، نو دوارے پندھ مکائیا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کر، ایڑا پنگل لیکھ چکائیا۔ ڈونگھی کندر پرکاش کر، نوری جوت کرے رُشنائیا۔ پنج وکارا ڈگے دڑ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ امرت آتم دے کے جل، جگت ترشنا دئے بُجھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھل، من ممتا دئے چکائیا۔ دھام وکھا کے نہچل اک اٹل، مارگ سچ سمجھائیا۔ جتھے سچ پرکاش دیکھ جوت رہیا بل، نورو نور نور رُشنائیا۔ اوتھے دئی دویتی ہرکھ سوگ نہ کوئی سل، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ سجن سہیلے سچی واگ پھڑ کے گرسکھ نوں کہن اوتھے چل، جتھوں وت پھیر کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنہاں سنت ستگر دا دوارا لیا مل، مالک نال مالک ہو کے مالک وچ سمائیا۔ ساچا سنت کہے جس ویلے میں ڈوری پھڑ کے گھٹدا، واگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوس ویلے من اپنی انگڑائی لے کدی نہیں اٹھدا، ادھین ہو کے سیو کھائیا۔ میرے حکم اندر کوڑی کرپا دی جڑ پٹدا، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھائیا۔ ویلا وقت سہنجنا آوے گھر سکھ دا، دکھ درد رہے نہ رائیا۔ دھن بھاگ جنہاں نوں چوراسی وچوں جامہ ملیا مانس منکھ دا، تتاں والا سریر ہنڈھائیا۔ سنت ساجن اوہناں نوں مارگ دین سچ سچ دا، سوجھ بوجھ اپنی آپ سمجھائیا۔ سچ پچھو اوہناں دا پینڈا مکدا، جنہاں دی واگ پھڑ کے، کایا مندر اندر چوٹی چڑھ کے، سچ دوارے کھڑ کے، گھر ساچے دئے بہائیا۔ منی جی کیا بہت خوب، انتر آتم خوشی منائیا۔ آتما کہے کایا سچ عروج، عرش فرش نالوں چنگا سوہبا پائیا۔ جس دے اندر وسیا محبوب، مُحبت وچ میخانہ دتا کھلائییا۔ منزل چاڑھ کے سچ مقصود، مقامے حق دتا اُچھائیا۔ بے شک باہروں تتاں والا وجود، اندر آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ وکھائیا۔ اس دا صاحب ستگر کول سچ ثبوت، باقی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچ ضرورت سچ آپ، سچ ساچا سچ سچ بنائیا۔ ساچے سچ دی آپ کرے مہورت، صاحب زادہ بے پروا بیا۔ جس سچ دی کیسے نہ لہی اچے تک

صورت، سچ سوپلے سارے گئے گاٹیا۔ سچ نؤر نؤرانہ آسا منسا پورت، آد جگاد جگ چوکرئی سچ ناتا ربیا جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بن سچ ساچا سنت سچ بھگونت سچ کنت نظر کھئے نہ آٹیا۔

☆ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ آر ایل شرما دے گھر بیرن دے نال چن جموں ☆

جرمنی ہوئی ونڈ، حصے دو نظری آٹیا۔ آدھ وچکار کیتا کھنڈ کھنڈ، میلا سچ نہ کھئے ملاٹیا۔ من بنکار درمیانی کندھ، کوڑی جگت بناٹیا۔ نؤ سال تک پوے ٹھنڈ، سانتک ست ست روپ سمائیا۔ ہوئی ہوئی کھادی جائے گنڈھ، لیکھا مکے کوڑ لڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سہجے سہجے اتم اتم اک وکھائیا۔ نؤ سال دسن باقی، اگلا پندھ جنائیا۔ پھیر پریم پیالہ پینا بن کے ساقی، دوہاں دھراں وجے ودھائیا۔ رشیا بن جائے اندروں ساتھی، باہروں ہوئے جدائیا۔ امریکہ من جائے اندروں اکھی، اپنا آپ بدلایا۔ پچھلا لیکھا پچھے اگلا آگے رہے باقی، بندہ خاکی وچ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر مہر نظر نال ملاٹیا۔ ستگر کرپا چھیتی جائے تکلیف، دکھ سکھ روگ رہن کوئی نہ پائیا۔ جس دی سندنے رہے تعریف، پروردگار بے پرواہیا۔ جو پریم پیار اندر دیوے اک حدیث، حکم حق سنائیا۔ اکو اکھر من نصیحت، دئی دوت چکائیا۔ پھر اندر باہر صاف ہو جائے طبیعت، چنتا غم رہن کھئے نہ پائیا۔ اصل وچوں اصل ملے اصلیت، ست سچ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھ درد دیوے ہر، جگت تکلیف، برس مہینے نہیں دناں وچ پار کرائیا۔ بھارت واسی کاہدا فکر، فکر دے فقرے وچ سرب لوکائیا۔ چین پاکستان دا کاہدا ذکر، اندروں صاف روپ نہ کھئے جنائیا۔ تھوڑے سمیں اندر ست سچ آئے نتر، جھوٹھ ملما رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑے ساتھی اک دو جے نؤں ویکھن بٹر بٹر، ناتا توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ بھارت نواسی سب دا بننا متر، میت مرارا اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بھارت گھر، ساچے کھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ تکلیف مٹاؤن دا جے چھیتی چاء، ست سچ سچ دیاں درڑائیا۔ اکو من سچ رضا، حکم حق سنائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لینا گا، انتر آتم وجے نام ودھائیا۔ ناتا جڑے بے پرواہ، بے پرواہی وچ رکھائیا۔ بنا دوا دارو تون ہووے شفا، مریض مرض دیوے گوائیا۔ جو

کوئی طیب بنا پُچھیاں دسیاں گھر جاوے آ، اُس دا نسخہ لُو ازمائیا۔ پِن رَسنا جہوا بٹی دند لینا کھا، پردے اندر دھیان لگائیا۔
 روگاں دا روگ سوگاں دا سوگ سہج سُبھا دیوے گوا، قیمت ٹکیاں پیسیاں والی نہ کھئے رکھائیا۔ جس اُتے کِرپا ہو جائے اوہنوں پئے نہ
 پھیر ایہہ وبا، جس نال خُون چلے واہو داہیا۔ ہُن اگے بہتی بھگنی نہیں پیندی سزا، دُکھ سُکھ وچ بدلایا۔ اندروں بدل دیوے آب و
 ہوا، پون پون سواساں نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت بیماری کوڑی باہر کڈھائیا۔
 سب توں وڈی مانو سیوا جائداد، جگت جہان نظری آئیا۔ جس نُون ضبط کرن واسطے کوئی قانون قاعدہ نہیں عائد، خرد بُرد نہ کھئے
 کرائیا۔ جس وچ نقصان نہیں ہووے بہتا فائد، فیصلہ جرمن دا حق وکھائیا۔ پریم نالوں ہور کپہڑی چنگی کفایت، روایت نظر کھئے نہ
 آئیا۔ ہنکاریاں نُون کرنی ہدایت، دُکھیاں دی کرنی حمایت، شرعیاں نُون دسنی شریعت، دیناں مذہباں جوڑ جڑائیا۔ مزلوماں دی
 پوری کرنی خواہش، معصوماں دی کرنی تلاش، چار ورنان دی اک تہاں کرنی رحائش، مُحبت وچ کرنی پیمائش، پورب ایشیا اکو
 رنگ رنگائیا۔ سچ دی لگاؤنی نمائش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ویکتی جگ جگ حُکمے اندر
 اپنا حُکم منائیا۔ جگت جائداد بُدھی، دھن دُولت جگت نال وڈیائیا۔ پریم بھاونہا وشو سیوا سب توں اگتی اٹلی، جس دی قیمت نہ
 کھئے چُکائیا۔ ساچی جائداد بیرن صاحب تہاڈی ساڈھے تِن ہتھ کُلی، جس وچ پریم پیار اٹل پیرا رتن دتا ٹکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا
 ست دیپ نو کھنڈ تہاڈی جائداد کھلی، ایتھے ویکھو جائداداں دے مالک تہاڈے سجن نظری آئیا۔ پریم بھاونہا کوئی نہیں بُری، سنسار
 نُون چُھداؤنا کولوں قصائیاں والی چُھری، جو مانو مانو اُپر چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا دئے جنائیا۔
 جائداد کہے میں کدی کیسے دی نہیں جدی، راجے رانے شاہ پاتشاہ کوٹن کوٹ خالی ہتھ گئے وکھائیا۔ میں ست دھرم پریم پیار دی
 بدھی، سچیاں گرمکھاں نال اپنی کراں کُرمائیا۔ ویکھو کوہیں پیندی ویہویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آئیا۔ سرشٹ سبائی جگت
 پردہ لا سب دی ہلی گدی، سچ سینگھاسن وچ سوہا کھئے نہ پائیا۔ ایہو جہا سماں بیرن صاحب ملدا کدی کدی، جس دے قدمان
 نُون تگے جگت لوکائیا۔ ویکھو چار کُنٹ قہر دی وگدی ندی، منس اپنا بھوش گئے بھلائییا۔ ایہہ کار وبار سنسار وچ جے تہانوں گیا

لبھی، ایہ وی خُدا دی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ حُکم وچ رکھائیا۔ ہن مدر از پولش، ہن فادر از جرمنی۔

★ ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ جین بھون، رمیش مُنشی رام کستوری داس جوشی جی

★ نرسی بدری ناتھ کیلاش گری، جموں

ڈھولک واجا کہے اسیں پریم نال وجے ساز، سجن ویکھ کے خوشی منائیا۔ دھے جوڑ بینتی کریئے ارداس، آرزو عرض اک سنائیا۔ کِریا کر غریب نواز، مہروان دیا کمائیا۔ جنہاں مدھر دُھن نال پریم مستی وچ گایا راگ، سوہنی آواز سنائیا۔ ایہناں دے اندرون باہرون ڈرمت میل دھووے داغ، کوڑی کِریا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہنس بُدھی نرمل کراوے کاگ، پت پت پُتیت رُپ وکھائیا۔ امرت بوند پیا سوانت، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ سُرتی شبد کر اکانت، من واسنا اُٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ ناد انادی اندر سنا اپنا راگ، ہن رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائیا۔ تیرے پریم پیار دی مستی وچ ہو جانا وساد، بسمل ہو کے تیرا رُپ نظری آئیا۔ مایا ممتا کوڑی کِریا ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ کے کھول دے اپنا راز، رحمت سچ کمائیا۔ آکے جھگڑا مُک جائے سمرن جوگ ابھاس پوجا پاٹھ، پنج وقت نماز نہ کھئے رکھائیا۔ نرمل نور ساچی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر اگیان دے مٹائیا۔ نج آتم پرما تم نظری آوے پاس، دُور ڈراڈا پندھ نہ کھئے جنائیا۔ تیرے کول آ کے ایہو سچی خواہش، آسا منسا دے درڑائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردے رہے تلاش، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت بھج بھج واہو داہیا۔ جس دے پچھے جھگڑا کردے رہے وچ سماج، دین مذہب ذات پات اُچ نیچ راؤ رنک رُپ وٹائیا۔ اوہ سجن میت مُرارے گھر سوامی مل جا ساتھ، سکلا سنگ آپ بنائیا۔ ویکھیں کتے بھل کے بھل نہ جائیں ساڈی ارداس، اہل تیری سرنائیا۔ تیرے پریم اندر گائے سواس سواس، رسنا جہوا نال ملائیا۔ ڈھولک کہے میں سچی دسنی بات، میرا خالی اندر دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انتر آتم ویکھ گھر بار، برہم پاربرہم پردہ آپ اُٹھائیا۔ ڈھولکی کہے میں گایا ڈھولا، انبولت راگ سنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھر در ملے وچولا، باہر لے گرو دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

ست ستوادى برہم برہمادی اناد انادی ہو کے بنے تولا، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ آگے رہے نہ کوئی پڑدا اوہلا، مکھ نقاب دے اٹھائیا۔ گھر
 وچ گھر وکھاوے اپنا آپ نور مؤلا، مالک خالق بے پرواہیا۔ منوآ من نہ پائے رولا، کوڑی کیریا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ واجا کہے میں
 سُران تالان نال گایا سوہلا، انگلیاں نال مل کے اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا بخش سچی سرناٹیا۔
 واجا ڈھولک کہے جنہاں ساڈے نال کیتی پریت، جس پریم تیرا گائیا۔ اوہناں دے اندروں بدل دے نیت، من کا منکا دے بھوٹیا۔
 یمل مئی دا دھام اوہناں دی کردا رہے تصدیق، سمیں سمیں نال شہادت دیوے بھگتایا۔ جے دُور دُراڈا اندر وڑ کے مندر چڑھ کے
 سٹمکھ ہو نزدیک، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ لکھ چوراسی وچ بہرم بہرم کے مانس وچ رکھی تیری اڈیک، دئے لوچن اکھ اٹھایا۔
 جے من ساڈے اندر رہ کے ساڈا بنیا رہے شریک، پھر تیری کی چٹرائیا۔ پریم پریتی مُحبت وچ سچ نام دی منگدے بھیکھ، بھچھیا
 اچھیا جھولی پائیا۔ تُوں داتا دانی دیاوان جگدیش، جگدیش تیرا ایش جیو تیرا روپ نظری آتیا۔ ڈھولک واجا کہے اسیں سارے
 ویکھے جگت تیشر، چاروں کُنٹ بھج بھج کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کایا مندر ویکھ در، در
 اپنا آپ کھلاٹیا۔ ڈھولک کہے سُن واجے میرے سجن، سچ سچ دیاں سمجھایا۔ جس ویلے میرے اُتے ہتھ لگا سی وجن، انگلیاں اپنا
 آپ رہیاں بلاٹیا۔ سچ پچھیں بن اکھاں توں مینوں نظر آیا اوہ سجن، جو سب دا پتا مائیا۔ میں ارد گرد چار کُنٹ لگی بھجن، دہ دشا
 اپنی اکھ کھلاٹیا۔ میں واجیا تینوں آئی سدن، اندر وڑ کے ستنے نوں دتا اٹھایا۔ گویال مورت ویکھ مکند منوہر لکھی نرائن مدن، کول
 نین نرگن نور نور رُشنائیا۔ جس دے پرکاش نال بھکت سہیلے ساچے دپیک جگن، گھر گھر وچ ہوتے رُشنائیا۔ اوس دے چرناں دی
 پریت وچ ہوئیے مگن، جو پچھلا اگلا پینڈا دئے مکائیا۔ جس دے بیڑے اُتے چڑھ کے سنت سہیلے گرمکھ گرسکھ ہرجن پار لنگھن،
 ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ رل مل کے اوسے دے دوارے تے آگئے منگن، جو نرگن سرگن روپ رہیا وٹائیا۔ تہاڈا لیکھے لگے اکھر اکھر
 دا گایا بھجن، بندگی تہاڈی بندی خانہ دئے ٹرائیا۔ لکھ چوراسی دا توڑ کے تندن، جہاں دی پھانسی گلوں لاپیا۔ رائے دھرم نہ آوے
 دندن، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ تسیں اوس دے تے اوہ تہاڈا سجن، وچ فرق رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ مالک سب دا سوامی جگ
 چوکری نیت نوٹ کرنہارا عدل، دھرم عدالت اک لگائیا۔ راتی ستیاں تہاڈی دلیل اندروں دیوے بدل، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہُن ہور

گاؤ کوئی پریم والی غزل، جس دی غرض نال تہاڈی غمی خوشی وچ اپنے لئے سمائیا۔ تسیں میرے میں تہاڈا اک دوجے دے وچ ہو جانا جذب، جُدا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ آتما پرمتا دا نہ کوئی دین نہ مذہب، ذات پات نہ کھئے ونڈ ونڈائیا۔ ڈھولک کہے واجیا ویکھ ساڈا ہندا ادب، جنہاں آداب نال سپس دتا نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا کایا گھر گھر، گھٹ گھٹ انتر لہنا ویکھے چائیں چائیا۔ واجا کہے سُن ڈھولک پیاری، مینوں اندروں کوئی رہیا جگائیا۔ ہولی ہولی واجاں رہیا ماری، واجاں مارن والا اپنا رُوپ نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دی کھیل اگم نیاری، نرویر نراکار نرنکار آپ درڑائیا۔ دھن بھاگ ساڈی لیکھے لگی اج دی دہاڑی، جو کرماں نال ہتھ آئیا۔ جے لگے تے لگے سچے نال یاری، کچیاں نالوں چنگی کواری، جھوٹھا کنت نہ کھئے ہندا ئیا۔ جس مجلس وچ بہہ کے اندر پریم دی چڑھے نہ سچ خُماری، کوڑی کرپا بھرم دی دُور نہ ہووے پیاری، جوٹھ جھوٹھ نہ پندھ مکائیا۔ جس نوں مل کے دیپک جوت نہ جگے کایا محل اُچ اٹاری، بن تیل بتی کرے رُشنائیا۔ واجا کہے ڈھولک ڈھولک کہے واجیاں ویکھ دوہاں دی اکٹھی آگئی واری، وارتا مل کے لئیے سُنائیا۔ سُنائون والیو ذرا ہور رنگ چاڑھو اک واری، آپ اپنا ہتھ مہا اکتھ وچ ہلا ئیا۔ بینتی ارداس ہوئی منظور، منزل اگلی پچھلی پندھ چُکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، نام کسر اعشاریئے نال دتے اڈائیا۔ آگے ہونا نہ پئے مجبور، صدمہ سر نہ کھئے رکھائیا۔ انتر آتم بخش کے ساچا نور، نورو نور کرے رُشنائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ نہ رہے غرور، عُربت دئے مٹائیا۔ پریم پیار دی مستی دا رہے سرور، ستمکھ ہو کے درس وکھائیا۔ میل ملائے جوئموسی اُتے کوہ طور، حاضر حضور بے پرواہیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ست سچ سچ جوڑ جڑائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، مارگ راہ رہبر ہو کے اک سمجھائیا۔ جو پریم پیار مُحبت وچ گایا مضمون، کلمہ نغمہ نام صفت صلاحیا۔ سو کرپا کر کے تیرے اندر وڑ کے تیرے من دا بدل دیوے قانون، کرماں دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ ساچے دا ساچا اک اصول، در آیاں نوں کرے قبول، بھل وچ بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا ساچا گھر، چرن کول دیوے سرنائیا۔ ارداس بینتی کہیا چھاتی نال جاواں لگ، پنج تت کایا چولا ملے وڈیائیا۔ ترے گن مایا لگی بھجے آگ، امرت میگھ دئے برسائیا۔ بن مکے کعبیوں ساچے حجرے اندر محبوب بن کے کراوے حج، دوُجی حاجت رہے نہ رائیا۔ وچھوڑے وچ نہ رہیئے الگ، دوہاں دا اکو رُوپ نظری آئیا۔ جیہڑا دُور دُراڈا تخت نواسی پُرکھ

ابناشی شاہ سلطان نوجوان مرد مردانہ پیغمبران دا پیغمبر پیراں دا پیر بے نظیر لاشریک واحد آیا بھج، سو بھجے جاندياں پھڑ پھڑ اپنے نال ملائیا۔ خوشیاں وچ پیناں ہس، ہستی وچوں ہستی مستی وچوں مستی خُماری وچوں خُماری یاری وچوں یاری، یارانہ ٹھاڈی آتما نال رکھائیا۔ ایہہ وی صاحب ستگر دین دیاں نون آد جگاد جگ چوکرے بھگتاں نون ملن دی بیماری، بنا اہناں ملیاں مرض نہ کھئے گوائیا۔

★ ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ پنچھی گری جی نال پچن جین بھون جموں ★

پنچھی جی اشیرواد وچ ساچا واسا، وست امولک نام جنائیا۔ گر پورا شبدي دیوے سچ بھرواسا، بھاونا انتر کھوج کھوجائیا۔ آتما برہم رہے نہ کھئے نراسا، پر ماتم رنگ چڑھائیا۔ جگت سرشٹی کوڑ تماشا، منڈل راسا جگت لوکائیا۔ جنم جنم دا بدلدا رہیا پاسا، تھی نرد باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران راگ ناد ساچے گرو دا دسن سرب خلاصہ، صفتاں نال کرن وڈیائیا۔ جس نون کایا مندر اندر سچ پریم مل گیا پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی نال جڑائیا۔ اوس دا کوڑ اندھیرا مٹیا اکو نور نظری آئے ساچا، ست سچ سچ سمجھائیا۔ گیان گوشت رسنا جہوا بتی دند کتھا کہانی ورنن باتاں، باطن بھيو پن مُرشد کھولے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اشیرواد اک سمجھائیا۔ صاحب ستگر ساچی اسپس، آسا پٹی آپ جنائیا۔ انتر میلا ہر جگدیش، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ پریم پیار دی ساچی بھجے ریت، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جس دھن راگ مستی وچ گایا گیت، گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر ویکھ وکھائیا۔ آگے ہور ساچے نام دی بوئے بخشیش، بخشش وچ رحمت نال ملائیا۔ انتر انتر رہے اتیت، لیکھا مک جائے ہست کیٹ، اکو رنگ وچ سمائیا۔ جس ستگر دی گائی تعریف، سو پُرکھ اکال دین دیاں توحفہ نام پدارتھ کایا مندر اندر ساچی جھولی دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نظر نال ترائیا۔ اشیرواد کہے میں نہیں کوئی کملی کوچھی، مورا کھ مگدھ نہ روپ وٹائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں دیواں سچ دوارے دی ساچی سوجھی، بودھ آگادھ گیان درڑائیا۔ مینوں لے کے کوئی ہوئے دا رہے نہ روگی، ممتا وچ نہ من لگائیا۔ میل مل جائے نال دھر سنجوگی، جو وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جس نون رکھی

مُنی تپی ہٹھی جگياسو لبھدے جوگی، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ اوہ ٹھاڪر پریم پریم پيار دا ساچا مؤجی، ٹھاڙی مجلس وچوں اصل
 سچ مُحبت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اشيرواد انتر آتم دیوے داد، بن ڈھولک چھینے وچے ناد،
 سُرتی سوئی سدا جائے جاگ، مڑ کے گوڑھی نیند نہ کھئے سوائیا۔ اشيرواد کہے میں رسنا وچ ویکھیا رس، سوہنا سوہنا راگ الاڻیا۔
 ایں جاپیا جویں بھگوان انہاں دے اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ پتہ نہیں کدھر دی تیر انیالا ماریا کس، بجر کپاٹی چیر کے
 پڑدا دتا اٹھائیا۔ اندروں کھول کے اپنی اکھ، پرتکھ روپ جنائیا۔ جنہاں نظاں جنہاں شبداں جنہاں ناداں فرید نانک دھر دی بانی دا
 گایا جس، گیتا گیان ارجن کرشن میل ملائیا۔ اوہ ویکھنہارا پُرکھ سمرتھ، جس نوں دُور دُراڙا کہن سچکھنڈ دوارے رہیا وس، ایں
 جاپدا جویں ایس گھڑی ایتھ آیا تھ، رل مل کے سوہنا جھٹ لنگھائیا۔ ست دے اندر ہو کے ست، برہم دے اندر ہو کے برہم مت،
 تتاں دے وچ رل کے ت، تتو اپنا آپ گیا گوائیا۔ اشيرواد کہے مینوں پنچھی نال ملا لین دیو ہتھ، شاید میری وی اڈاری اپدے نال
 پرہہ چرناں وچ لگے چائیں چائیا۔ اشيرواد کہے کسے نال کدے نہیں ہندا دھوکھا، دھکھدیاں لئے بچائیا۔ ساچیاں سنگیاں دا گرمکھاں دا
 بھگتاں دا سنت جنان دا سبب دے نال ملدا مؤقع، جو مُفت اپنا پریم سب دی جھولی پائیا۔ جے کہو پرہہ نوں ملنا سوکھا، او جھڑ راہ
 ویکھو بھجی پھرے لوکائیا۔ جنہاں سچ نظارہ دسیا کایا مندر ساچے کوٹھا، کٹیا حق جنائیا۔ ایتھ ہن کیپڑی لوڑ رہی ہور سوچن دی
 سوچا، سُچیاں نال سُچے مانکاں نال مانک رتناں نال رتن گوتیاں نال گوتی گیت بھگوان دتے الاڻیا۔ پنچھی جی ذرا چڑھ کے ویکھو
 اپنے اندر منزل چوٹی، جتھے جگدی اکو نرال جوتی، باہر نہ تکیو عالم ساری سوتی، ایہ لیکھا جانے لکھن والا زویداس چمارا موچی،
 جس دے نال مُشکل سب دی حل کرائیا۔ اشيرواد کہے بہاویں مینوں طعنے دیون لوکیں، میں کسے توں جاندی نہیں روکی، جموں وچ آ
 گئی بن کے ٹھاڪر مؤجی، مؤجودہ ہو کے محفل مجلس مہاناں نال مل کے مہان، پيار وچ پریم پریم وچ پيار، اپنا رنگ دتا وکھائیا۔
 پنچھی جی بڑی خوشی، خوشی کہے پنچھی خوشیاں دا پردھان، جس دے اندر ست سچ دا گیان، بہاویں اوہدی باہروں بولدی
 دسے زبان، پر پردے وسیا سری بھگوان، بیٹھا سوہنا پائیا۔ رل مل سارے خوشی منان، بہوُمکا سوہی جتھے بمل مُنی جی سُہایا سچا
 استھان، نالے ساریاں نوں آؤن دا دتا مان، اس توں وڈا پریم نہیں کوئی وچ جہان، جہان والیو اندروں باہروں اپنی جہالت دینی

گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اسپس وچ کہے ہُن اپنی آتما اپنے نال مل کے کرو آرام، سچ سینگھاسن اُتے ہو
 یراجمان، جتھے کام کرودھ لوبھ موہ بنکار ٹھگ چور یار آسا ترشنا ہوئے ہنگتا کوڑی کِریا کرم کانڈ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جے جے جے
 سدا انتر جے، جیکارا حق جنائیا۔ پنچھی جی پسچاتاپ کوئی نہ رہے، ہرکھ سوگ سرب مٹائیا۔ سچ سمجھو پریم پیار دی اِکو لے،
 جس دی ریکھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچے وہن وچ پریمی گرمکھ وہے، چلن واہو داہیا۔ سچ پُچھو ایتھے اج مُحبّت دی وگ گئی
 نیں، جس دا موڑا کوئی نہ سکے پائیا۔ جس سینگھاسن آسن اُتے سجن سہیلے گئے بہ، خوشیاں نال گیت گوہند الاٹیا۔ اس توں وڈی
 دسو ہور کیہڑی شے، جیہڑی شہنشاہاں راجیاں رانیاں دے گھراں وچوں ہتھ کیسے نہ آٹیا۔ نہ توں رہیا نہ رہی میں، دوہاں دا اِکو
 روپ ست سرُپ وچ سمائیا۔ سندیشہ دینا اک دو جے نال کوئی نہ جائیو کھہ، خواہ مخواہ نہ کریو لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، پریم پیار دی سدا بلاؤندا رہے جے، جس دی جگ وچ ہووے رُشنائیا۔ پرہو ملن دا سچا راہ، چھیتی توں چھیتی
 جلدی توں جلدی دیاں درڑائیا۔ جے کوئی پرہ نال ملیا ہویا مل جائے ملاح، پھڑ کے بیڑے لے چڑھائیا۔ ادھ وچکار کوئی نہ سکے اٹکا،
 پنچ وکار کوڑ ہنکار بیٹھن سپس نوائیا۔ سوئی سرتی لے جگا، شبد بلوئے نال اُٹھا، آس نندرا دے مٹائیا۔ کایا انتر امرت بوند سوانتی
 دے چوا، کوڑی کِریا ترشنا دے گوا، جس ہوس رہن کھئے نہ پائیا۔ دھن آتمک ناد دے سنا، انحد واجا آپ وجا، اگم اتہاہ کرے شنوائیا۔
 ڈونگی کندر سکھمن ٹیڈھی بنک پار دیوے کرا، اپنی انگل لے لا، بن تتاں کھیل کرائیا۔ بجر کپاٹی دے تڑا، سچ سروور لے تہا، کاگ
 ہنس روپ بدلائیا۔ آتم سیجالے چڑھا، جوتی نور کرے رُشنا، پردہ دئی دا پرے ہٹا، جس نالوں وچھڑے اوسے توں لے ملا، ملاپ
 اِکو وار کرائیا۔ پوجا پاٹھ جوگ ابھياس بٹھ تپ سمرن ہون کوئی نہ لے کرا، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائیا۔ مہر نظر دیوے پا، درشٹی
 اشٹی سرشٹی وچوں باہر کڈھائیا۔ سب توں نیڑے سب توں سوکھا سب توں چھوٹا سب توں چنگا ملن دا راہ، جے رہبر مل جائے
 ربی نور نور وچ ملائیا۔ پھیر نہ خُدا تے نہ جُدا، اک سرُپ ست برہم روپ تت پاربرہم سمرتھ گھر وچ ملے ہس، باہر لبھن
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ پُھمن سینگھ چیللا سینگھ جموں ☆

اپنے ولوں کچھ دیئے دس، کایا مندر اندر دہ دشا دھیان لگائیا۔ امرت ملے نہ کیسے ساچا رس، نچھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ من واسنا سارے رہے نس، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ نیتر لوچن نین کھلی کیسے نہ اکھ، سچ گیان نہ کھئے سمجھائیا۔ اپنا آپ بیٹھے کر کے وکھ، وچھڑے جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ نرمل جوت نہ ہویے پرکاش، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ اگمی وست کیسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ سرب لوکائیا۔ سجن ملے نہ پُرکھ سمرتھ پاربریم بریم انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوگری کرنی دا کرتا قدرت دا مالک خلق دا خالق اپنا کھیل کھلائییا۔ تھوڑا بہتا دسن دی پے گئی لوڑ، ست سچ دیاں درڑائیا۔ کایا اندر اندھ گھور، سچ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جھکڑا پیا پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ اپنا آپ تگیا کیسے نہ غور، پڑدا دئی دویت چکائیا۔ منوآ من واسنا پاوے شور، اچی کوک دئے ڈبائیا۔ وچھڑیاں کوئی نہ دیوے جوڑ، آتم پرما تم میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگادی ساچا ہر، نت نوت بھگت سُہیلا اک اگیلا نرگن سرگن اپنا کھیل وکھائیا۔ کچھ دسیئے اپنی ویکھو کھول کے کایا تاکی، پڑدا اوبلا پرے ہٹائیا۔ ساچا سجن ملے ساقی، وڈ داتا بے پرواہیا۔ منسا منوآ من نہ رہے عاقی، کوڑ کڑیارا دیوے مٹائیا۔ بھاگ لگا کے تن خاکی، کاجی گگریا رنگ چڑھائیا۔ جنم جنم دی پوری ہووے آسی، مایا ممتا ترشنا دیوے گوائیا۔ گھر سجن ویکھو پُرکھ ابناشی، نج آتم پرما تم بیٹھا سوہا پائیا۔ جیون دی منزل مکے اوکھی گھاٹی، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ جگت کہانی جھوٹھی انتر بانی ساچی، شبد سُنیہڑا نام سُنائیا۔ پت پریشور میل ملا کھلاپاتی، کول نین بن نیناں نظری آئییا۔ اندرے اندر بدل جاوے حیاتی، زندگی وچوں زندگی اپنی لئے انگرٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیہو ابھیدا اپنا دئے کھلائییا۔ کچھ کہنا کہنا کی، کہہ کہہ تھکی سرب لوکائیا۔ کہن نال کیسے دا نرمل نہیں ہویا جی، جیون جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ کہن نالوں مہروان ہو کے لیکھا چکاؤنا ساڈھے تن ہتھ سین، کایا ت ملے وڈیائیا۔ ست دھرم دی ساچے مندر رکھکے نیہے، محل اٹل دئے بنائیا۔ امرت آب حیات مست پیالہ لینا پی، نام خُماری سچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تھوڑا تھوڑا رہیا جنائیا۔ اپنے ولوں پچن اکو دینا دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ من واسنا ہووے وس، کوڑا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پریم پیار

ملے رس، رستہ نُوْر خُداِئیا۔ تیرِ نِرا لا وِجے جھٹ، پھٹّ گھاؤ اپنا دئے لگائیا۔ وستِ امو لک کا یا مندر اندر پئے لبھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نوں واپگرُو اللہ رام گاڈ خُدا کہندے رب، رابطہ کر کے دئے جنائیا۔ تھوڑا دسن دا موقِعِ ملیا سبب، سبیتا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جیہڑا اجّ تک جیونِ زندگی وِچ نہیں سکیا لبھ، پڑدیاں وِچوں پڑدا پرے ہٹائیا۔ سو سچ سُنہڑا رہیا دس، ہس ہس خوشی منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکِ دو جے دے ہونا وس، واسطہ اکو نال بندھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ تھوڑا دسنا اگئی کھیل، اگمّ اگمّ وڈیائیا۔ کون سچّن کون میت کون سنت کون ستگر کرے میل، آپ اپنے وِچ سائیا۔ جگ چوکرّی ستجگ تریتا دواپر کججگ پاربرہم کھیلنہارا اچرج کھیل، دین دنی جگت جگیا سو بھگت بھگوت سنت سچّن گرّمکھ گرّمکھ ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ من سدا رہے پریشان، پریشانی ایہدا رُوپِ نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ایہدی اڈان، دوس زین بھجے واپو داہیا۔ جگت واسنا ایہدا گیان، آسا ترشنا صفتِ صلاحیا۔ مایا ممتا پین کھان، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ انساناں نوں رہن نہ دیوے انسان، اصل وصل نہ کھئے سمجھائیا۔ پنج کھڑے کر شیطان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر گھر کرے شنوائیا۔ بن کے راجا ساڈھے تِنّ بتھ مکان، اپنا حُکم سچ سُنائیا۔ جنان چر صاحب ستگر ملے نہ سورا بلوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ جو شبدی دھار مناوے اپنی آن، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ ڈوری تند بندھے مہان، ادھر ادھر بھجن دی شکت رہے نہ رائیا۔ اوناں چر من تھر ہو کے بھے نہ وِچ کا یا مکان، گھڑی پل سچ سِنگھاسن سو بھا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، من واسنا اپنے نال بنہنہار ندھان، من دا مالک اپنا حُکم منائیا۔ میں کیا ہوں میں کیوں ہوں، کوئی نہ جانے جگ، سرشٹی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سمرتھ پُرکھ کہے سورا سرگ، میں ہوں، جس اپنا آپ لیا پرگٹائیا۔ اپنے آسن اپنے سِنگھاسن آپے رہیا سچ، دوجا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سب توں نِرا لا سب توں الگ، سب توں وکھرا سب دے اندر اپنا آپ سائیا۔ سب توں باہر حد، حدوُد سکے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا آپ دئے درڑائیا۔ میں ہوں کون، من مت بُدھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ بھيو دسے نہ اُنجا پوَن، پردہ اوبلا نہ کھئے کھلائییا۔ جگت ہنکاری جگت گیاتا جگیا سو ہویا روَن، راون رُوپ وٹائیا۔ جو سب دا مالک سب نوں والا بناؤن،

گھڑن بھنہہار سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رَو سس سورج چند منڈل منڈپ وشن برہما شیو گرہ مندر بار وساؤن، واستو وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ حُکمے اندر آد انت جُگا جُگت نت نوت تت پرکرتی مایا لکھ چوراسی جیو جنت آتم پرما تم کھیل آیا کھلاؤن، خالق خلق عرش فرش اُپر فلک بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مین ہوں کون کہے مین بھگون اوہ، جس دا اوہلا بے پرواہیا۔ جس دا پرکاش اگمی لو، نرکار آکار ساکار ست ست وچ سمائیا۔ آپے توں آپ گیا ہو، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ سچ سنگھاسن رہیا چھوہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی آپے کار کمائیا۔ مین ہوں کون کون جانے، کہن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا کہا سرب کھانے، وشن برہما شیو وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کرن پڑھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کرنی آپے جانے، دوجا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ مین ہوں کون کوئی نہ سکے سمجھ، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس ویلے مین نوں مین دی وجے رمز، مین ہوں کون ہوں مین مین مین رہن نہ پائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند جگت وِدیا کوئی ویکھ نہ سکے دو نین، سرِشٹی درِشٹی دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنا اپنے وچ سمائیا۔

ردھی سدھی نویں نویں چھوٹے چھوٹے چمتکار، جُگنواں وانگو نظری آئیا۔ من مت بُدھی دا کھیل سنسار، رُچی جگت رچنا وچ لگائیا۔ تھوڑی تھوڑی اگنی چنگیاڑی نکلے باہر، شوہلا اڈ کے مڑ بھسم روپ وٹائیا۔ ایہہ کھان پین دا ادھار، پیٹ دا شنکار، تت سوبھا پائیا۔ بھگت سنت ایس توں وسن باہر، جتھے کھیل اپار، اکو ملے سانجھا یار، نور خدائی پروردگار، پاربرہم پت پرمیشور نورو نورو نورو اُجیار، بنا سخیان منگلاچار، بنا اگھیاں ہووے دیدار، درس درس وچ ملایا۔ نکے نکے چمتکار نہیں ایہہ کوڑی چمک، چانن سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ اوہ دھوکھا دین والے احمق، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سچے سنت اوہناں دے نال کدے نہیں بوندے سہمت، جنہاں صاحب دا درشن اندرے اندر لینا پائیا۔ سری بھگون جنہاں دے اُتے کدا رحمت، مہروان ہو کے اگھ کھلائییا۔

اوہناں دے من وکار ہنکار دی کوئی نہیں رہندی زحمت، جگت بیماری دئے گوائیا۔ ہرجنو جنہاں توں سچ اشارے دی وجدی
 سینت، سمجھ وچوں سمجھ دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت چمک چاندنی نہ کھئے
 رُشنائیا۔ مُکھ دند بُل کہن کڈی سوہنی آئی ہاسی، مُسکراہٹ اپنا رنگ بدلائیا۔ جے ستگر اندر ملیاں رہے اُداسی، اگئی نہ لئے
 انگڑائیا۔ جم دی نہ تئے پھاسی، چوڑاسی دا لیکھ چُکائیا۔ دو جہان نہ بنے ساتھی، اندروں نہ کھولے تاکی، شبد نہ سُنے نادی، پُرکھ نہ
 ملے آدی، پڑدا نہ چُکے برہمادی، ہرجن ہو کے نہ جائے راضی، رضا کم کیسے نہ آئیا۔ اتر ہور کھیل تماشی، گوپی کاہن پاون راسی، سینتا
 رام نظری آون ساتھی، پُرکھ ابناشی اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان محبوب
 مُحبت وچ سہائیا۔ ہاسی کہے مینوں ہسدیاں ہسدیاں آگئی خوشی، اندروں انتشکرن لئے انگڑائیا۔ بدلی وچ بدل جاوے رُچی، رچنا
 جھوٹھی ویکھے جگت لوکائیا۔ میری آتما ہو جائے سُچی، ست ست برہم مت اک درڑائیا۔ ستگر ملیاں پھیر منزل رہ نہی جاندی
 اُچی، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے پندھ مُکائیا۔ آپے اندروں کایا دی کھول دیوے گتھی، جو پردے اولے بند کرائیا۔ پھیر کوئی پڑھنی نہ
 پئے پوتھی، بن پُستکوں پُشت پناہ ہتھ رکھ کے دوٹی دُشٹ سارے دئے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 سچا ور، صاحب داتا بے پرواہیا۔ ہاسی کہے میرے اندروں خوشی نال نکلیا کلام، کلمہ حق بے پرواہیا۔ سندیشہ دیوے پیغام، واحد
 نور خدائیا۔ عالمین امام، محبان بیدو بی کھیریا اللہ تُوں ہی تُوں سمجھائیا۔ دُھر دا نغمہ آیا سُنائون، چشمہ آب حیات وائیا۔ بردا
 بردا نہ رہے غلام، در دا پردہ دئے اٹھائیا۔ سجدہ کرنا نہ پئے پھیر وچ سلام، نیوں نیوں سیس نہ کھئے نوائیا۔ مُرشد ملیاں مُرید دی مُشکل
 ہووے آسان، اصل وچوں اصلیت دئے سمجھائیا۔ ہاسی کہے جے ہسدیاں ہسدیاں مینوں اندروں مل جائے رام، میرا پورا ہو جائے کام،
 لاؤنا پئے نہ کوئی دام، بن دماں دامنگیر ہو کے اپنا پلّو لئے پھڑائیا۔ ہاسی کہے جس ویلے میری اندروں آئی آواز، پروفیسر توں فیصلہ رہی
 سُنائیا۔ اک ہور ڈونگھا راز، بن پردیوں لیا چھپائیا۔ جے پردیوں پریم والی کر لئیے خواہش، خواہش دے نال سواس اکو رام دھیائیا۔
 پھر من نہ رہے بدمعاش، اپنے آپ دی ہو جائے تلاش، وشواس اکو لینا بندھائیا۔ حُجرہ حق محبوب دا ہووے اتفاق، ملاپ دا ویلا
 لئے سہائیا۔ جنم کرم دا لیکھا ہووے بے باق، بن تندى تند ستار وچے رباب، گھر سجن ملے احباب، متر پیارا نظری آئیا۔ پھیر اوتھ

سوال تے اوتھے جواب، اوتھے مین ہوں کون کون ہوں میں نظری آوے آپ، بھل جائے جمن والا مائی باپ، بھائی بھین ساک سجن سارے جان تجائیا۔ آشنا نہ ہووے نراس، نراستا بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سوہنی کھیل وکھائیا۔ ہاسی کہے جس ویلے مین اندرون چل کے آگئی کول بل، دوویں ہوٹھ خوشیاں رہے منائیا۔ صفت کہنا پرہ ملے مالک گل، جو گل ساڈی دئے بدلائیا۔ دیوے نام بھنڈارا اٹل، جس دی قیمت نہ کھئے چکائیا۔ پریمیاں دا پریم پیارا ہووے صلح گل، مُحبت سچ دئے سمجھائیا۔ اندرون چراغ دیک بون نہ دیوے گل، بن تیل باقی کردا رہے رُشنائیا۔ جے کیریا کر کے اپنے پریم دا جام پیا دئے بھر کے چل، چوری ٹھگی یاری اندرون باہر دیوے کڈھائیا۔ من منوانہ جائے بھل، بھٹکنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اندر باہر گپت ظاہر اپنا رنگ آپے ویکھ وکھائیا۔ ہاسی کہے بڑی میرے وچ مستی، مست مستانے دیاں بنائیا۔ مستی دے وچوں لبھاں ہستی، حاصل نال حاصل جوڑ جڑائیا۔ پریم ویکھاں عرشی فرشی، دو جہاناں مالک شہنشاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرزی غریباں دا دردی، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ نائیاں دی سنے عرضی، کوڑ ویس نہ وٹاوے فرضی، کوڑی کیریا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت وچھڑیاں تن چیتھڑ پائے پرانیاں سیویں بن کے درزی، اندر دی درج رہن کھئے نہ پائیا۔ پروفیسر جی ایہہ گل تھادی تے ساڈے گھر دی، جس گھر وچ گھر گھر دا مالک سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سوہنی ہستی ہسڈیاں ہسڈیاں ہنسا روپ وٹائیا۔ ہاسی کہے بڑا مُشکل حساب، ڈگری ایم اے والی بے پرواہیا۔ بڑی مُشکل کتاب، پڑھدیاں پڑھدیاں بُدھی گئی گھبرائیا۔ آگون کتاب نے دتا جواب، مین تینوں وکھرا مضمون دیاں سمجھائیا۔ جے تینوں میرا مل جائے اپنا آپ، اپنا سنگ رکھائیا۔ پھیر سوال کڈھن واسطے لوڑ رہے نہ کوئی قلم دوات، ہسڈیاں اکھراں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ڈگریاں دی ڈگری کر کے تیرا کھول دیوے تاک، پردہ اوہلا اندرون چکائیا۔ پھیر نمبریاں والا رہے کوئی نہ باب، ہسڈیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جے کیریا کر کے دے دئے آپ خطاب، پھیر ڈاکٹر لا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہاسی کہے مین خوشیاں نال آئی آج، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہور خوشی چڑھ گئی کیوں نال نیمی نیمی پئے برسات، گھنگھور گھٹا رہی چھائیا۔ جے اج وی نہ ہوئی شانت، جگت ترشنا نہ بُجھی رائیا۔ پھیر مین کی کروں بات، ہونٹ کہن کی کہنوں پل کے دئے وکھائیا۔ اک بوند کہے میری سُن اک آواز، جو امبر توں لہ کے تھلے

آئیا۔ ہسن والی خوشی کہے ئوں پریم کرن دی سکھ لے جاچ، یاچک ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ پھیر بھاگ لگدا ویکھ تیری کایا ماٹی کاج، کچ کنچن روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھ ویکھ کھیل خوشی خوشی نال رلائیا۔ چوتھا جگ نہیں ایہہ تیجا پد، تیجے ئوں اُپر رہیا اُٹھائیا۔ جس نے اُپروں تھلے لیاندے صد، اوہ اُپر رہیا چڑھائیا۔ اوسے دا کعبہ تے اوسے دا حج، اوسے دا حُجرہ تے اوبو مُجرا رہیا وکھائیا۔ اک دُو جے ئوں دوہاں مل کے لیا لبھ، کیسے اندرے اندر ستار دتی پلائیا۔ کوڑی کیرپا دی چھڈ حد، حد اگلی دتی سمجھائیا۔ جتھے نہ دُنیا نہ سرِشٹی تے نہ جگ، خواہش کوڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ جے جنگلاں پہاڑاں سکولان مکتباں پاٹھشالاں وچ نہیں پیا لبھ، تے اُپر شاہ رگ درشن دیوے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، چوتھے جگ وچ چوتھا حصّہ سب دے نال رلائیا۔ مین کیا ہوں لینا جان، خیال اپنا نہ کھئے بنائیا۔ میرا بھگون تے مین بھگون، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس دا حُکم اوسے دا فرمان، اوبو اندر خیال رہیا پرگٹائیا۔ جے من دا سُنو احوال، چھن چھن اپنی نیتی نیتی نالوں اُٹائیا۔ جے ہور پُچھو بیان، تھوڑیوں بہتا بہتیاں بہتا دئے ودھائیا۔ ایہہ رسنا دی کلیان، گرُمکھاں ئوں تیر نشانہ اکو بان، جیہڑا لگدیاں لگدیاں لگاں ماتراں ساریاں دیوے بھلائیا۔ مین ہوں کون، مین ہوں آنجان، جنان چر کوئی ملے نہ اندروں جانی جان، اپنی آپ کراوے پچھان، بے پچھان پردہ دئے اُٹھائیا۔ خواہشاں دا بنیا انسان، سواساں دا کول سامان، بھنڈارا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا کایا گھر اندر اندر مندر مُتلاشی ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ رگھناتھ لال شرما دے گرہ جموں ★

کم کاج جگت وبار جگت دھندا، سرِشٹ سبائی رہی کھائیا۔ من شانت کر سکے نہ کوئی بندہ، بھجن تھاون تھائیا۔ انتر آتما کھول نہ سکے کوئی جندا، بجر کپاٹی گنڈا لائیا۔ ساچا سُنے نہ کھئے مردنگا، دُھن آتمک راگ اگتی ناد شنوائیا۔ بھيو چُکے نہ ہنگ برہما، انتر آتم نہ ویکھ وکھائیا۔ ساچی سچ ست نہ ملے سرنا، سانتک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کرم کانڈ چُکے نہ بھرما، بھے بھو نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا چُکے نہ ورنان برناں، مایا ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ کھان پین پین واسطے وبار سب نے کرنا، جگت سرتی جگت وچ ملائیا۔ سچا

کم وکھرا سب توں دسنا، بنا اکھراں سچ پڑھائیا۔ ہر سمرن جیو بن رسنا جہوا اپنا، من من ہی ماہے سمائیا۔ جگت وکارا پار لنگھنا،
 نانا جوٹھ جھوٹھ ٹڑائیا۔ مندر ویکھنا اک سہنجنا، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ جوت جگے نور نرنجنا، بن تیل باقی بوئے رُسنائیا۔ اوتھے کم
 کاج دا کوئی نہ رہے جھگڑا، جگت ترشنا نہ کھئے ودھائیا۔ کھیل اس توں ہور اگلا، بے پرواہ پردہ دئے اُٹھائیا۔ لہنا دینا مُک جائے شاہ
 کنگلا، آتم پرما تم اکو روپ سمائیا۔ سچ اند وچ اند منگلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت وبار وچ سنسار پنج
 تت کایا ریت چلائی۔ وبار کر کر سارے گئے تھک، تھکاوٹ وچ سرب لوکائیا۔ منزل منزل رہے بھج، دوس زین وابو داہیا۔ ساچا ملیا
 نہیں کسے نوں حق، حقیقت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی ترشنا سکیا نہیں کوئی کڈھ، اندروں باہر دئے سٹائیا۔ مایا ممتا صاف کر نہیں
 سکیا ہڈ، ناڑی ناڑی پاک جنائیا۔ ساچے کم دا سچا مارگ نہیں سکیا لہ، پینڈا سکیا نہ کھئے مکائیا۔ ساچا کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما
 اکتھ دئے درڑائیا۔ بن رسنا جہوا جپ، ٹوں میرا میں تیرا دیوے سمجھائیا۔ اندروں کھول کے اکھ، نیتر گیان کرے رُسنائیا۔ پھیر لوڑ نہ
 رہے کم کاج کوئی سنساریاں والے ہتھ، بن ہتھ لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت کاریا کارن کرتا قدرت
 قادر ہو کے اپنے حُکم چلائی۔ کم کاج کی کی کیتا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، بال جوانی بڈھیپا اپنا رنگ وکھائیا۔ اندر
 مار کے دھیان اپنا ویکھو سیسہ، نیتر لوچن اکھ کھلائی۔ کون رنگ چڑھیا مجیٹھا، دُرمت میل دھوائیا۔ کپڑا دھیائے لیکھے لگا گایا گیتا،
 اٹھاراں وچوں نظری آئیا۔ کتھے رام بنیا میتا، سینتا سرتی لئی پرنائیا۔ کتھے کرشن وسیا چیتا، سوہنی بنسری نام سُنائیا۔ کتھے من
 ہنکاری ہویا نیکن نیکا، اپنا آپ مٹائیا۔ ساچا کم بن پُرکھ اکال سری بھگوان چرن سرن پریتا، پریتم اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا جگت گھر، گرہ گرہ گھٹ گھٹ پھول پھلائی۔ کم کار دی جگت بناوٹ، ابناشی کرتے دتی
 بنائیا۔ پردھ اوستھا وچ جے آگئی تھکاوٹ، آگے ہمت نہ رائیا۔ ہن پرہہ نوں کہو اپنے نام دی ساڈے اُتے کردے سخاوت، بخشش
 رحمت جھولی پائیا۔ ساچے کم دی آتم پرما تم ہووے عبادت، بندگی دھر دی سچ درڑائیا۔ جگت وبار کرے نہ کھئے ممانت، آگے ہو نہ
 کھئے اٹکائیا۔ ساچا کم کاج کردیاں ریسے صحیح سلامت، دُکھ سُکھ اکو روپ سمائیا۔ آگے جنم جنم دی مرن مرن دی لکھ چوراسی
 والی نہ رہے علامت، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ من اندر وڑیا کرے نہ کھئے بغاوت، جھگڑا اور نہ کھئے ودھائیا۔ صاحب سوامی ساچے

نام دی دے ضمانت، کایا اندر بری لینا کرائیا۔ آد دی تیری آمانت، جگت نہ ہویئے خیانت، انت تیری جھولی پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مَم کاج جگت رچنا رچ کے رچنہارے سرِشٹی دا دھندا دتا بنائییا۔ ساچا مَم طریقہ ٹھیک، ٹھاکر سب نون دتا سمجھائییا۔ اندرون رکھے صاف نیت، پریم پیار مانو سیو کھائییا۔ اک دوجے نون سمجھے اپنا میت، شترُو روپ نہ کھئے وکھائییا۔ گھرنا چھڈ کے اوچ نیچ، اکو رنگ ویکھ خوشی منائییا۔ ساچی سیکھیا ساچی ودیا ساچا کرم سچ حدیث، سچ بھاونہ ساچی سب دے نال ملائییا۔ بنا مَم کاج میرا روپ ہویئے نہ کھئے چیز، خالی جھولی نہ کھئے بھرائییا۔ - - - -

پرہو تیری بھکتی دی لوڑ رہی نہ رائی، کدی ڈوب دتا وچ گنگ، وہندے وہن وبائییا۔ کدی کھان پین تون بھکھ ننگ، استری بانیاں ہٹ وکائییا۔ کدی تانے پیٹے دے گنڈھدا رہیا تند، ٹٹیاں جوڑ جڑائییا۔ پر جد ویکھیا پین نین تگیا تیرا انتر آیا اوہ اند، جیہڑا راماند مینون گیا سمجھائییا۔ پھیر سمجھیا میرا آگے دا پچھے دا مکیا پندھ، منزل ملی بے پرواہییا۔ اوس ویلے گایا اک ڈھولا چھند، سوہنگ راگ الاییا۔ نون میرا نور میں تیرا ظہور پرہو بنا بھکتاں تیرا کوئی نہ گاوے چھند، جے اسیں نہ ہویئے تینون اوٹرا کہہ کے بولے سرب لوکائییا۔ میں آگے واسطے منگاں اک منگ، خالی جھولی اپنی اک ڈاہییا۔ مینون جاپیا نون سورا سربنگ، سمرتھ اکتھ اکھوائییا۔ مہر نظر نال بھکتاں دا دکھ کٹ دے بند بند، بند اندر کر کے اپنی بندگی آپے لینا لائییا۔ اوہناں دی آتما رہن نہ دینی رنڈ، ہرجو کنت سہاگی ہو کے لینا پرنائییا۔ اوہناں دے اندر دی بھرماں رہن نہ دینی کندھ، کوڑی کِریا باہر کڈھائییا۔ اوہناں دی آتم اپنا بنا کے سوہنا پلنگ، سوہنی سیجا لینی بندھائییا۔ سچ پریم دی دے کے گنڈھ، جوڑی دھر دی لینی جڑائییا۔ ویکھیں کتے ساڈے وانگو وچ سنسار دے نہ دیویں دنڈ، حُکم اپنا اک ورتائییا۔ پُرکھ اکال کہا کبیرا اپنے انتر آواز کر بند، میں سچ دیاں سمجھائییا۔ اس تون آگے کِریا کر کے جن بھکتاں نال اپنا ناتا لوان بٹھ، اندرے اندر آتم پرما تم پرما تم اپنے نال ملائییا۔ نون ویکھن آویں نسنگ، پُریاں لوان لنگھ، لوک مات نرگن دھار دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ رَویداس کہا پرہو ویکھ میں تیرے ٹٹے ہویئے چہتر گنڈھدا چم، پھر دوس رین تیرا نام دھیائییا۔ گھر دی سوانی نون کھان پین دا غم، اوڈھن بستر سیس نظر کھئے نہ پائییا۔

نہ کھئے مکان بلڈنگ کوٹھی نہ وسن والی چھنّ، بنا تیڑی دے ڈیرہ لائیا۔ نہ دوّلت نہ خزینہ نہ دهن، انّ دانہ اوہ وی نہ جھولی پائیا۔ پر سچ پُچھیں تیری کیرپا نال میرا شانت ہویا من، منسا ہور نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھ پھر اوہو منگاں منگ، تیرا درس میری مٹاوے حرص، لیکھا چُکے فرش، چڑھ کے ویکھاں عرش، آرزو اپنی تیری جھولی پائیا۔ وچھوڑے دی نہ ماریں کرد، برہوں دا نہ دیویں درد، میرا بھکھے ننگے رہ کے ہونا نہیں کوئی حرج، اسچرج تیرا روپ ویکھ وکھائیا۔ مینوں تیرے ملن دی غرض، میری پُٹھی سِدھی کردے نرد، نر نرائن تیری اک سرنائیا۔

★ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ آرایل شرما دے گرہ جموں ★

بے شک تُسیں کہندے اسیں نہیں رہے بھج، تیری بھجن بندگی سچ نہ کھئے کھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں تہاڈے انتر آتما بیٹھا سچ، دُھردا سبّج ہو کے بیٹھا آسن لائیا۔ تہاڈی رسنا جہوا دند بھاویں میرا نام نہیں رہے رٹ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میں انتر انتر رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جے تُساں اپنا آپ کیتا بھگون دے ہتھ، نانا کوڑا جگت تڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سُنواں سمرتھ، جن بھگتاں پار لنگھائیا۔ پریم پیار دی دیواں اوہ وست، جس نوں لبھ نہ سکے جگت لوکائیا۔ نام خُاری دیواں وست، شبد انادی دُھن سنوائیا۔ پڑدا چُکا دیواں عرش فرش، نج نیتز کر رُسنائیا۔ ساکھیات ہووے درس، بنسری والا گھنٹیا روپ انوپ نظری آئیا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، رام رمٹیا گرہ اندر سوہا پائیا۔ سِری بھگوان کہے میں سدا بھگتاں اُتے کراں ترس، مہروان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو میرے برہوں وچھوڑے وچ رہے تڑپ، اٹھ پھر دوس زین راہ تکائیا۔ اوہناں دے پریم وچ پین نہ دیواں فرق، فرض اپنا پور کرائیا۔ دکھیاں دیناں دا میرے اندر درد، نیڑے ہو کے جھولی پائیا۔ جس پریم نال کیتی عرض، اپنی بینتی دتی سُنائیا۔ سو خواہش پوری کر کے غرض، آسا ترشنا لیکھے وچ لگائیا۔ ایہو کھیل بھگت بھگوان اسچرج، سب گچھ ہُنڈیاں پھیر وی کہے میرا گچھ نہیں خالی ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ بے شک نہیں معلوم کناں کیتا بھجن، سواس گنتی وچ ملائیا۔ پُرکھ اکال میت مُرارا دُھر دا سبّج، ست سوامی انترجامی گھٹ بھیتر گرہ ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے نج نیتز پایا

انجن، گیان اکھ دتی کھلایا۔ اوہ چرن دھوڑ دے کے جاوے مجن، دُرمت میل دھوایا۔ سچ پریتی وچ کرے مکن، پچھلا آگلا لیکھا دئے گوائیا۔ اگنی تت نہ ساڑے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ دُهن آتمک انادی ناد وِجن، ڈھولک چھینے دی لوڑ ربی نہ رائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آئے کڈھن، جم کی پھاسی دئے تڑایا۔ ست سرُپ مؤرت گوپال مدن، مدھ سوڈن شہنشاہیا۔ نت نوت کرے سچا عدل، انصاف اپنا اک جنایا۔ جن بھکت جیہڑا گھر چھڈ کے ہو گیا بے وطن، اتم اوسے وچ ملائیا۔ ستگرُو دا اکو بیڑا تے اکو پتن، جو آوے پھڑ کے پار دیوے کرائیا۔ اُس نے کیہڑی کسے کولوں وست جانی منگن، مالک ہو کے بھئے سہائیا۔ اندر باہر چاڑھے رنگن، جگت للاری کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ نجانند وچ دیوے پرمانندن، پرمانند وچ پر م سکھ وکھائیا۔ کرم کرم دا کٹ کے بندھن، بندہ بندخانیوں لئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لاوہارا ساچے انگن، انکیکار اک ہو جائیا۔ انتر کہے میں بھجیا نہیں گویند، گوپال سپس نہ کھئے نوائیا۔ مٹیا نہیں اند، سُرپت سپس جھکائیا۔ ویکھیا نہیں بزند، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ دھار ملی نہیں ساگر سندھ، امرت رُپ وٹایا۔ بھيو کھلیا نہیں جیو پند، برہمنڈ کھنڈ پڑدا نہ کھئے اٹھایا۔ کوڑی کِریا گئی نہیں چند، ہوئے روگ نہ کھئے مٹایا۔ سچ انادی نہیں ہوئی بند، بندرابن والا ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ انتر کہے میں ہوئی ہوئی دتا بول، راگ نمہا نمہا گائیا۔ جیہڑا پریم سی میرے کول، اوہ آوندیاں دے بیٹا دتا چڑھایا۔ پردھ اوستھا پر بھو بن کے تولنا پورا تول، تکرّی وٹا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ آگے در دروازہ دینا کھول، بند تاکی نہ کھئے جنایا۔ سُرتی اندر جانا مؤل، شبدي رنگ چڑھایا۔ وست دے کے ست انمول، انڈیٹھڑی جھولی پائیا۔ راتیں سُنّیاں دے جاگدیاں وسنا کول، دُھر دا میلا سہج سُبھایا۔ من تھر تے آتما رہے اڈول، کوڑی بھٹکنا دیوے گوائیا۔ آتما ویکھے اک نرول، پر ماتما اپنا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ بول کہے مینوں رسنا نے دتا گا، بتی دند دین گواہیا۔ پر م پُرکھ پر بھ ملے بے پرواہ، ڈبڈے بیڑے پار لنگھایا۔ آون جاون دئے کٹا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ نہانیاں نتھاویاں دی پھڑ کے بانہ، سہارا دُھر دا دئے جنایا۔ سچ سوامی بن کے پتا ماں، ہرجن ساچے گود اٹھایا۔ ہنس بُدھی ہوئی کان، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دُھر دا دتے ناں، ناؤں نرنکارا اک سمجھایا۔ گر مگھ گرسکھ ہرجن ہر بھکت پریم پیار اندر جے اک ویراں اندروں کہے

دے ہاں، آگے دا ہوکا رہے نہ رائیا۔ انت سمیں منساؤنی پئے نہ کوئی گان، پُنّ دان آور نہ کھئے کرائیا۔ سر دے کے ٹھنڈی چھاں، شانتی شانت روپ ست ست وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سری بھگوان ہووے آپ مہروان، مہروان اپنی دیا کمایا۔ بھجن کہے جس ویلے مینوں گایا نال راگ، نیتز نین چہہر رہے وبایا۔ سوئی سرتی اندروں گئی جاگ، اپنی لئے انگرٹایا۔ بول کے کہے جے آیاں دھو کے جاویں داغ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے پکڑیں واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ ہر کنت بنیا اک سہاگ، سوہرے پیئے دوویں جاواں تجایا۔ میری انتر آتما دا جگے چراغ، دیئے بتی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس پرہو دے لیندی رہی خواب، سو خواہ مخواہ مل مل کے رنگ چڑھایا۔ پھیر جنم لینا نہیں پینا اس توں بعد، جوں وچ نہ کھئے بھوایا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں کیسے سنت سادھ، ستگر داتا دیا کمایا۔ جے پچھے نہیں جیوا، جیہڑا اک اکھڑ لیا ارادھ، ایہہ کوٹ جنم دیاں پوجا پاٹھاں نالوں چنگا نظری آیا۔ کیوں تھادے پریم دی سنی گئی آواز، غریب نوازا بیئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دی دات، دیاوان دیا کمایا۔ آواز کہے میں بولدی کردی رہی تھر تھر، خوشی وچ غمی دتی گوائیا۔ منگ منگدی رہی ملے ہر ہر، ہر ہر جو گھر مندر سوہا پائیا۔ مندی رہی جنم جنم دا ڈر ڈر، بھے بھیانک نظری آیا۔ اک بینتی اکو وار دتی کر، سہج دھن وچ سنایا۔ کریا ندھان کریا جائے کر، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ بے شک پنج تت دا چولا چھڈ کے سب نے جانا مر، مرن توں پہلوں میرے جنم دا لیکھا دینا مکایا۔ در درویش دیناں ناتھ منگیا تیرا در، دینن ویکھ کے ہونا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، پورب لہنا مستک لیکھا دھر دا بھاگ جھولی پائیا۔ جنم مرن دا رہے نہ بندھن، آون جاون گیڑ کٹایا۔ جم دی پھاسی تھے بندھن، چتر گپت لیکھا نہ کھئے وکھایا۔ انتر آتما دیوے اک اندن، اند اند وچوں پرگٹایا۔ بھگت روپ بنائے ساچا چندن، کوڑی نمّ واسنا رہے نہ رائیا۔ صاحب سوامی انترجامی پت پریشور جنم جنم دی وچھڑی آتما آیا گنڈھن، دھر دا میلا سہج سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آون جاون پتت پاون گیڑا دئے مکایا۔ سچا رستہ پورے ستگر سرن، اکو وار سچ سمجھایا۔ جو اندروں کھول دیوے ہرن پھرن، باہروں سنسا دئے چکایا۔ بنا ودیا توں ساچا منتر لگے پڑھن، جس دی چوڈاں ودیا کرن جگت صلاحیا۔ بنا پوڑھیوں اپنی اندر منزل لگے چڑھن، بن قدم پندھ مکایا۔ ذات پات لیکھا

جُکے ورن برن، دین مذہب شرع نہ کھئے لڑائیا۔ سب توں سوکھا سستا اٹلڑا رستہ صاحب سرن، سرنگت اکو اک وکھائیا۔ آؤن نال سارے مٹ جان کلیش، کوڑی کلا اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ سُکھ شانتی رہے ہمیش، اند سچ پرگٹائیا۔ تہاڈی مدد کرن وشن برہما شو گنیش، گنپت پریم دھیان ودھائیا۔ رام کرشن دین آدیس، سر سر ہتھ رکھائیا۔ سچ پرماٹم تہاڈا آتم لئے ویکھ، پڑدے اندروں پڑدا آپ جُکائیا۔ پچھلے جنم دا مکے لیکھ، آگے لچھن دئے بدلائیا۔ ست سچ دی ہووے کھیڈ، پریم خوشی دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے وچوں جنائیا۔ کاشی متھرا گوکل بندراین، بنسری والا رہیا جنائیا۔ ذرا پھر کے ویکھ اپنے اندر تن، تیرتھ یاترا سوہنی اک بنائیا۔ ذرا پُچھ کے ویکھ اپنے کولوں من، جو منسا باہرلی رہیا ودھائیا۔ ذرا پُچھ کے ویکھ اپنے کن، جو جگت سنگیت رہے سُنائیا۔ ذرا پُچھ کے ویکھ اوہ چیتن چڑھن والے چن، جیہڑا سیتلا کرے رُشنائیا۔ جے سچّی دؤلت سچّا لبھنا دھن، کوئی سچّا ستگر لبھو جو دُھر دا ہووے گوسائیا۔ اوہ رہن نہ دیوے انتر اٹھ، راتیں سُنّیاں دے جاگدیاں چلدیاں پھردیاں نوں متھرا گوکل بندراین کاشی گیا جگن ناتھ پُری رمیشور پلک جھلک اندر دئے وکھائیا۔ راستہ لینا کہ براستہ، کہ مارگ چلنا چائیں چائیا۔ چھیتی جانا کہ آہستہ، ایہ وی دینا سمجھائیا۔ رچّ کے کھانا کہ تھوڑا تھوڑا جہا ناشتہ، اوہ وی دینا درڑائیا۔ پریم رکھنا کہ واسطہ، کہ تھوڑا ناتا لینا جُڑائیا۔ نام جینا کہ لہنا جُکاؤنا سواس سواس دا، کرم کاند نال ملائیا۔ کتیں سُننا کہ کھیل ویکھنا گوپی کاہن والی راس دا، جو جمنا کنارے گھنٹیا بن کے سُنّیا ہو کے گیا کھیل وکھائیا۔ ایہ کھیل جن بھگت پرہو دے چرناں دے واس دا، نہ کیسے تیرتھ نہ تاٹ نہ جمنا دے گھاٹ دا، ایہ تماشا آتم پرماٹم دی بات دا، ایہ نظارہ کلجگ اندھیری رات دا، ایہ سہارا اوس ابناشی کملاپات دا، جو وچھڑیاں لئے ملائیا۔ تیرے متھ بڑائی نہیں ایہ تیری بھگتی دا تول، جیہڑی اندرے اندر بیٹھی رہی جنائیا۔ ایہو ست سچ دا مؤل، مارگ سچّا رہیا بنائیا۔ اوہ پریشور نہیں کدے جانا بھول، سب نوں ویکھے تھاوں تھائیا۔ سب دا لیکھا دے مؤل، لہنا دینا جھولی پائیا۔ برہوں وچ بولیا ہنجهوواں والا ہار، سدھراں نال جو بھیٹ چڑھائیا۔ پریم پریم دا دے پیار، انتر دا کر اُجیار، نرنتر روپ سمجھائیا۔ بھگتاں دی سُن پُکار، سنتاں دی پیج سوار، دُکھیاں دا دُکھ نوار، نراکار تیری ودّیائیا۔ شبدان دی سُن جیکار، بے خبراں نوں کر خبردار، سُنّیاں نوں ہلونا دے مار، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ رسنا جہوا نہ کرے وپچار، بٹی

دند نہ پاوے سار، منوآ کر نہ سکے وستھار، بُدھی بودھ نہ کھئے درڑائیا۔ تیرا وکھرا دھام نیار، اکھراں والا لیکھ کوئی لیکھ نہ سکے لکھار، کاتب بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ تیری مہا بے شمار، جُگ جُگ لویں اوتار، زرگن سرگن ویکھنہار، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہنجھواں ہار کہے مینوں کوئی وِرا کرے بھیٹ، پرہو چرناں وچ ٹکائیا۔ میں بھگوان تے اوہ بھگت میرا بیٹ، پتا پوت اکو رنگ سائیا۔ لوک مات بن کے ملاح کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا ساچی لوآں چڑھائیا۔ نظری آواں نیت نیت، نیت رنج اکھ کھلائیا۔ جگت توں وکھرا کران ہیٹ، آسا سدھراں والی پور کرائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھ تِن ہتھ دیس، دشا ساچی دیاں وکھائیا۔ مہر کران سدا ہمیش، بے نظیر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ہنجھواں ہار کہے، جو میرا جوڑ جڑاویگا۔ سو پرہو دی چرنی ہے، پرہ لگی توڑ نہاویگا۔ آدھ وچکار کھئے نہ رہے، دو جہاناں پار کراویگا۔ جاں دا دند کوئی نہ سہے، انت اپنی گود اٹھایگا۔ چرناں وچ سدا رہے، رُپ انوہ پرگٹاویگا۔ اوبدی اندروں کدی نہ نکلے یائے، رام رام اکو رُپ بناویگا۔ سیوا کیتی پا کے تھانے، جھولی اگم آپ بھراویگا۔ کیسے ہور وست دی لوڑ نہ رہے، سچ پریتی اکو لیکھ لایگا۔ مُحبت وچ جو شبدی ڈھولے گائے، گہر گمبھیر لیکھ وچ رکھایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ ہار کہے بھیٹا چڑھون دی ہور کپڑی لوڑ، پرمانتا دی آتما اوسے دے آگے رکھائیا۔ اپنے نال لوے جوڑ، جوڑی بنے ڈھردرگاہیا۔ جے پچھ کرماں کر کے چھڈیا وچھوڑ، آگے نہ ہووے جُدائیا۔ سچ مالک دے ہتھ ڈور، تندی تند ستار دئے ہلائیا۔ بینتی کر کے جن بھگت کہے اوس دے آگے کاہدا زور، زورآور اکو نظری آئیا۔ سری بھگوان کہے میں کوئی ٹھگ یار نہیں چور، کوڑا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ مینوں سدا سدا ساچیاں بھگتاں دی لوڑ، بنا بھگتاں پرہو کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ہار کہے میری پوری ہوئی آسا، بینتی اگلی کی سُنائیا۔ اوہ کہندا تیرے چرناں دا بھروسا، ناتا چھڈیا جگت لوکائیا۔ میں منگاں تیرا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ تُوں اناتھاں دا ناتھا، دینن دئیں وڈیائیا۔ تُوں رام کرشن ویکھنہار تماشا، عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند دھار پرگٹائیا۔ تُوں بھیو ابھید کھولیں خلاصہ، بودھ آگادھ جنائیا۔ تیرے بھگت تیریاں نکیاں نکیاں شاخاں، پت ٹہنی لوک مات لہرائیا۔ سچ بینتی اک آکھاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میرے اندروں آوے آوازا، عاجز ہو کے سپس

نوائیا۔ آہ ویکھ ساڈا تماشا، بہل ہو کے رہے کُرائیا۔ کر کر تھکے پوجا پاٹھا، تیرتھ تٹ دین گواہیا۔ جدھر ویکھیا پیا گھاٹا، پورا پلُو نہ
 کھئے کرائیا۔ کسے رُوپ وچ آ جا بنا لا داسی داسا، سیوک سیوا سچ دے درڑائیا۔ تیرے گھر کیہڑا گھاٹا، دندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔
 بہاویں جل ہو بہاویں میگھ بن برساتا، بہاویں او لے رُوپ وٹائیا۔ سری بھگوان کہے میں اندرے اندر جوڑاں ناتا، کرماں دا ویکھاں
 کھاتہ، جنہاں جنہاں دیاں جاناں باتاں، پورب لہنا جھولی پائیا۔ ہُن پڑھنیاں نہیں پیندیاں کوئی جماعتاں، اکھراں والی نہیں کوئی گاتھا،
 جوڑنے پیندے نہیں دوویں ہاتھا، یں ہتھیاں سمرتھ دیاں ملائیا۔ پڑھنا نہیں پیندا کا کھا، انتر آتم دساں راہ، پڑدا دُئی دویت چُکا، نج
 مندر ہوواں سہا، جے بھلن لگیں پھڑ کے ہلونا دیواں لگا، سدھا راہ اک جنائیا۔ جے اپنی مت لویں گوا، اندر نام دیواں وسا، تیری
 بدل جاوے طبع، طمع کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا رہیا چُکائیا۔ تیری آسا کہے میں
 اسمرتھ، بلہین دیاں دُہائیا۔ میں لبھ لبھ گیا تھک، جنگل جوہ پہاڑ ٹلے پرت ویکھ وکھائیا۔ مینوں کیتوں نہیں لبھا سچ، ست رنگ نہ
 کوئی رنگائیا۔ کسے جھولی نہیں پایا حق، حقیقت نہ کھئے وکھائیا۔ من نہیں دتا ڈگ، ڈوری تند بندھائیا۔ میتھوں ہُن نہیں ہندا بہتا
 ہٹھ، حوصلہ آگے نہ کھئے ودھائیا۔ جے آیاں تے مار کے جاویں اوہ سٹ، جس دی ٹھوکر بھل کھئے نہ جائیا۔ تُوں میرا تے میں تیرا اکو نام
 لَواں رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ مانس جنم دا ایہو لاہا لَواں کھٹ، کایا کھیڑا وجے ودھائیا۔ جنان چر ملیں نہ اوناں چر اسیں نہیں
 کرنی بس، بستے بند دینے کھلائییا۔ بھگوان تینوں نہیں پتہ، تُوں سدا بھگتاں دے وس، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ جے ساڈے کولوں
 نہیں کھلی اپنی کِریا نال کھولدے آگھ، آخر منزل دے چڑھائیا۔ سچ پُچھیں پرہو ہُن تینتھوں نہیں رہنا اڈ، جھلی نہ جاندی جُدائییا۔
 جیہڑا سر سر ہو کے تیرے چرناں گیا ڈھٹھ، ناتا توڑ دے تے اتھ، نو دوارے لیکھا دے چُکائیا۔ دسم دوارے آ کے وس، میں ویکھاں
 ہس ہس، پریم پیار دا ملے رس، ساچا جام اک پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن ساچی
 منگ منگائیا۔ بار کہے میں سدھراں بہریا، لڑی ہنجھواں والی بنائیا۔ پریم پیار پریتی اندر کدے نہ ڈریا، لوک لاج نیڑ کھئے نہ آئییا۔ بنا
 بھگتاں دے پرہو دے دوارے کدی نہ چڑھیا، ساچی بھیٹا نہ کوئی کرائیا۔ بنا ہتھیاں توں تینوں ہتھ کسے نہ پھڑیا، بنا اکھاں توں میری

دھار نہ کیسے بنائیا۔ میں آگنی ہون وچ کدی نہیں سڑیا، سُک کے اپنا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جد ویکھو تے بھگتاں دے پیار اندر ہریا، پرہو دے چرناں وچ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا سب دی پور کرپا، خالی کوئی رہن نہ پائیا۔

★ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ لفٹیننٹ بھگت سنگھ دے گرہ جموں ★

دیناں ناتھ درد دکھ بھے۔ بھجن، ہر سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ چرن دھوڑ اشنان کرائے ساچا مجن، دُرمت میل کوڑی کرپا جنم جنم دا پاپ دئے مٹائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی انترجامی چاڑھے ساچی رنگن، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ نام خُماری دُھر دی یاری وچ کرے مگن، آگلا پچھلا لیکھا دئے مُکائیا۔ نرگن نرویر نراکار دیا باقی جگائے جوت نرنجن، نورو نور کرے رُشنائیا۔ کایا ماٹی خاکی لیکھے لاوے بدن، مہر نظر اپنی اک اٹھائیا۔ گھٹ گھٹ انتر ویکھے کون گائے ساچا بھجن، جوگ ابھاس بٹھ تپ کون رکھائیا۔ جاننہارا ساچے پچن، گرہ گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دا پچیاں والا ویکھ کے پچن، بالک اپنی گود اٹھائیا۔ جیہڑے ہرجن ہر درس نوں ترسن، تینہاں دی آتم انتر ترکھا دئے مٹائیا۔ مائس جنم دی میٹ کے حرصن، حاضر ہو کے نظری آئیا۔ سوئی سرتی کر کے مردن، مرد مردانہ لئے جگائیا۔ کی ہویا جے کرشن اُنگلی اٹھایا گوردھن، دوارکا نواسیاں ہویا سہائیا۔ پُرکھ ابناشی جُگ چوکرئی نت نوت جن بھگتاں وندنہارا دردن، دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر یاد رہے ہر دم، ساہ ساہ وچ سہائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی تن، تتوت دئے سمجھائیا۔ من واسنا شبدی دھار بٹھ، کھچ لیاے واہو داہیا۔ نام پدارتھ دیوے دھن، دولت اٹلی جھولی پائیا۔ جیہڑی ایتھے اوتھے جیوندیاں تے مرن دے بعد وی آوے کم، درگاہ ساچی اپنا سنگ رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے چاڑھے کے نوری چن، لوک مات ساچے چند کرے رُشنائیا۔ ہر کا کھیل نظر آئے نہ کیسے نیترا تھ، ہرجن ورلے بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ستگر کہے میں سب دے اندر وسدا، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ پر کوٹاں وچوں ورلے اپنا مارگ دسدا، سٹیاں لواں اٹھائیا۔ لہنا دینا دیواں اوبناں دے گائے سچے جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ میل ملاوا کراں اوس اکھ دا، جیہڑی اکھاں دے پچھے دتی ٹکائیا۔ جس دے نور نوں جگت جہان لبھدا، واسنا وچ بھجے سرب لوکائیا۔ سو لیکھا چکاوے کوڑی

حد دا، اگلا پندھ مُکائیا۔ ناتا جوڑ کے بھگت بھگوان آج دا، سبب سوہنا لئے بنائیا۔ رین سبائی پریتم ہو کے پریمی نوں رہیا دسدا، اندر باہر حُکم سُنائیا۔ ویکھ کھیل اوس سمرتھ دا، جو سب دا پتا مائیا۔ دروازہ کھول ساچے ہٹّ دا، نام بھگتان جھولی پائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ وِرا دماں والے دم وٹدا، قیمت سواساں والی پائیا۔ کِریا کرے جس اُتے اوسے نوں آپے رکھدا، رچھیا کرے تھاوں تھائیا۔ پچھے ویلا گیا الگ دا، اگے ہوئے نہ کھئے جُدا ئیا۔ لیکھا مُکاوے شاہ رگ دا، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ نام پیالہ دیوے امرت مدھ دا، خُماری ساچی دئے چڑھائیا۔ سر ہتھ رکھ کے پردے ڈھکدا، ہووے آپ سہائیا۔ بھگت سدا بھگوان دے کول سجدا، بھگوان بھگتاں وچ سوہنا پائیا۔ تینوں پتہ نہیں ایہہ ناتا کب دا، جُگ تریتا دئے گواہیا۔ جس ویلے دسترھ دا پھیا ٹٹا سی رتھ دا، ککئی اگھ کھلا ئیا۔ اوس ویلے نوں گھسیرا ہو کے گھاہ سی کٹدا، داتی دندیاں والی ہتھ اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل ویکھ کے آیا تھدا، نیڑے آ کے سیس جھکائیا۔ اگے ہو کے ہتھ لا کے پچھوں اگے نوں دھکدا، اپنا زور لگائیا۔ اوس ویلے دسترھ نے کہا ایہہ کون بندہ میرے رام ربّ دا، جیہڑا بن سدیاں گیا آئیا۔ اونے چر نوں رتھ تھوڑا اگے ودھدا، اپنا پندھ مُکائیا۔ دسترھ پھیر کِیا ایہو جیہا پریمی سدا بھگوان دے چرناں وچ سجدا، سجنّ دُھر دا نظری آئیا۔ دُھر درگاہوں آئی آواز ایہہ کھیل پُکھ سمرتھ دا، لیکھا پُورا دئے کرائیا۔ جس ویلے ویلا آیا کلجگ انت کوڑ کُریارے جگ دا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوس ویلے ایسے اوستھا وچ سری بھگوان آپے ایہنوں لبھدا، بن کھوجیاں کھوج کھوجائیا۔ جیہڑا رتھ دے پچھے ودھدا، پھیر ایس دا وادھا اپنے پریم نال رکھائیا۔ کایا دا بھانڈا سب دا بھجدا، جُگ جُگ رہن کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان ساچے بھگت جیواں جنتاں وچوں آپے کڈھدا، پھڑ کے باہوں لئے اُٹھائیا۔ ایہو کِریا جیہڑا وینہدے سار ہی اندر وسدا، بسدا بسدا اپنے گلے لگائیا۔ اگے لہنا دیوے پریم رس دا، رستہ اگلا صاف کرائیا۔ آتم وچھوڑا دیوے اگئی پٹ دا، جس دا تانا پیٹا نظر کیسے نہ آئیا۔ گھر وکھاوے جتھے دیکھ اکو جگدا، جوتی جوت ہووے رُشنا ئیا۔ جے نوں ترنتے دا بندہ ربّ دا، رام دا پتا گیا جنائیا۔ ہُن کیوں نہ تینوں سسدا، اپنا حُکم جنائیا۔ پچھلا لیکھا گیا کوڑ کِریا کگ دا، اگے ہنس روپ وٹائیا۔ تیرے پچھے ساری رین رہیا بھجدا، نو واری تیرے در تے جائیا۔ کوئی پیار نہیں کیتا ایس سؤن والے پلنگ دا، سُکھ آسن دتا تجائیا۔ جیہڑا میرا میں اوسے نوں رنگدا، بنا لاریوں رنگ وکھائیا۔ جس دے اندر دی اک واری لنگھدا، اُس در دی ہووے نہ کدے جُدا ئیا۔

ویکھو کھیل سُرے سرنگ دا، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ سُکھ ماننا سچے اند دا، جو اند اند وچوں وکھائیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پُرب جنم دا لیکھا پُورا جھولی پائیا۔

★ ۸ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ چھاؤنی ★

جانجان سب کچھ رہیا جان، پنج تت کایا ماٹی ماٹی کھوج کھوجائیا۔ بھگت سُہیلے ہرجن ویکھے مار دھیان، کایا کوری ڈُونگھی بھوری پردہ چُکائیا۔ سنت سُہیلے گُرُگُر چیلے بخشے چرن دھیان، پریم پرتی دُھر دی مُحبت اک جنائیا۔ امرت آتم رس دیوے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ شبد انیالا مارے تیر بان، دُئی دویتی بجر کپاٹی پار کرائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگائے مہان، نورو نور کرے رُشنائیا۔ مہروان ہو کے پنج وکارا اندرون کڈھے شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دئے گوائیا۔ ست ست سچ سچ دھرم وکھائے اک نشان، جوٹھ جھوٹھ بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ بھاگ لگائے کایا ہٹ مکان، نگہبان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا گھر گھر، ہر گھٹ انتر اپنا کھیل وکھائیا۔ جانجان ہر گھٹ نواسی، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ پت پرمیشور پرم پُرکھ ابناشی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن زرویر نرکار نرکار بے پرواہیا۔ کوڑی کِریا جن بھگتاں میٹے رین اندھیری راتی، ساچا جوتی نور چند اک چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسے ساچی گاتھی، بودھ اکادھا کرے پڑھائیا۔ جنم جنم دا پنڈھ مُکا کے واٹی، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ نام پدارتھ سچ بھنڈارا دیوے داتی، دین دیاں دیاوان جھولی پائیا۔ ساچا جام پیائے بن کے ساقی، نام پیالہ مُکھ چوائیا۔ من منوآ رہے نہ عاقی، کوڑ وکارا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بند کواڑا کھولے تاکی، انتر انتر اوبلا دئے چُکائیا۔ جانجان کِریا کر کے گھر آتم پر ماتم میل ملائے کملاپاتی، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ جیون وچوں بدل دیوے حیاتی، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل پُرکھ ابناشی، گھر گھر اندر ویکھ وکھائیا۔ جانجان کرے وچار، جانہارا اک اکھوائیندا۔ انتر آتم جنہاں پیار، پت پرمیشور ویکھ وکھائیندا۔ مانس جنم جائے پیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جگت

ساگر کرے پار، بھوجل وچ نہ کھئے رڑھائیندا۔ چرن کول دے سہار، کنارہ دُھر دا اک وکھائیندا۔ میل ملا کے سجن میت مُرار، نر
 نرنکار دیا کھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ گرمکھاں دا اندر وڑ کے ویکھے حال، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا دھرم سال، نورو نور نور رُشنائیندا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، چرن پریتی اک سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے
 ویکھنہارا مار دھیان، منزل چڑھ چڑھ پندھ مکھائیندا۔ جانیجان سرب جیاں آپ بھگوان، بھاگاں والیو تہاڈا حصہ نام جھولی پائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیترا اپنی کھیل کھلائییندا۔ جانیجان
 اُتے جو کرے مان، چرن کول سیس نوائیا۔ میلا مل جائے بھگت بھگوان، بھيو رہے نہ رائیا۔ اک دوجے دی آئے پچھان، تون میرا میں
 تیرا دوجا اور نہ کھئے وکھائیا۔ گھر سوامی ملے رام، پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ گرہ نظری آئے گھنئیا شام، ساچی بنسری نام سُنائیا۔
 نانا تھے کوڑ جہان، سچ سچ ملے سرنائیا۔ ابناشی کرتا کرتا پُرکھ کرنی دا مالک کری پاندھ آد جگاد جانیجان، آنجانت بے خبر خبر اپنی آپ
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ انتر انتشکرن سب دے ویکھے وکھائیا۔

★ ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبہد کہے میں تیرا برخوردار، پرہو بے خبراں خبر پہنچائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ سرب سنسار، سوارتھی ہو کے سیو
 کھائیا۔ جگ چوکرئی دا قرضہ لاہواں ادھار، لیکھا صاف بنائیا۔ حکمے اُتے حکم چلے اپار، فرمان دُھر دا دیاں سُنائیا۔ تیرے یرانیاں
 والے لبھاں یار، دیوان خانیاں والے دیوانے دیاں اُٹھائیا۔ میخانیاں والا ویکھاں پیار، ساقیاں والا جام پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دینی سچ وڈیائیا۔ شبہد کہے پرہو موہے تیرا زور، جابر تیری سرنائیا۔ بن تیرے میرے گرو رہن نہیں دینا کوئی
 ہور، اپنا حکم ورتائیا۔ پڑدا چکنا ٹھگ چور، پینڈا مکنا کوڑ قصائیا۔ بھگت سنت دی پکڑنی ڈور، گرمکھ گرسکھ انگ لگائیا۔
 جیہڑی سرشٹی تینوں سمجھدی رہی ہور تے مینوں سمجھدی ہور، اوہناں دا مور تور دینا چکائیا۔ کسے اوتار پیغمبر دی رہن

نہیں دینی لوڑ، سوّمبر سرِشٹی نال لینا کرائیا۔ جتھے نہیں کوئی پہنچیا اوتھے جانا بہڑ، بنا قدماں پندھ مُکائیا۔ سچ سنَدیشہ دیناں نَوان
 نکور، ملاوٹ پچھلی نہ کھئے رلائیا۔ حُجریاں وچ تگن والے رہن نہیں دینے مجور، پنڈت پاندھے دینے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ شبد گرو کہے مینوں بڑا آؤندا چا، تیری خوشی رنگ رنگائیا۔ سب دا لیکھا کر کے صفحا،
 صفحا ملیجھاں دیاں اٹھائیا۔ اکو بن کے دُھر ملاح، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ بنا تیرے میرے ہور کیسے دا جین والا رہ نہ جائے ناں،
 اکو ناد دیاں وجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیناں مذہباں توں پچھا دیواں چُھڈا، اِشٹ تیرا اک درسائیا۔ تیرا کلمہ تے تیری منگن
 دُعا، دُو جے سیس نہ کھئے نوائیا۔ تیرا نُور تُوں ہی خُدا، خُدا مالک بے پرواہیا۔ مینوں خوشی ہوئی تیرا سمت ہویا رواں، دِن بدن اپنا
 پندھ مُکائیا۔ مین ہوئی ہوئی چھیتی چھیتی دوہاں رنگاں وچ سب نوں کہواں، اندرو اندر دیاں ہلائییا۔ ویکھو پرہہ دا کھیل نَوان، تو نو
 چار ربیا جنائیا۔ خوشیاں نال برہمنڈ کھنڈ بھواں، بھجّاں واہو داہیا۔ اکو بھگتاں دے ملن دی رکھاں طمع، دُو جا لالچ نہ کھئے جنائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر جیہڑا اڈیکدے گئے سماں، سو سب دے سمن لے کے گیا آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو
 دینا ساچا ور، بیڑا دو جہان بٹھاں، سیوا دُھر دی سچ کھائیا۔ شبد گرو کہے میرے وچ بدوبدی پرگٹ ہندا جاندا بل، بلدھاری
 دیاں کھپائیا۔ جیہڑا اچ تک کیسے نے سمجھیا نہیں ول، اوہ پردہ دیاں اٹھائیا۔ سارے کھندے گئے خطرناک کل، سو خطرے دا خطرہ
 سب نوں دیاں وکھائیا۔ مین جُگ چوکڑی وینہدا رہیا جو گر اوتار پیر پیغمبر دتے گھلّ، نام کھلاؤنے ہتھاں وچ پھڑائیا۔ انت
 سارے ایتھوں گئے چل، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں ویکھ ویکھ لگدا رہیا سل، انتز انتز دھیان رکھائیا۔ ایسے کارن تیرے نال دُھر دی
 کر کے سچّی گلّ، گہر گمبھیر ہو کے ویس وٹائیا۔ آگے میرا زور سکے نہ کوئی جھل، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ حُکم سکے نہ کھئے ٹھل، نہ
 کوئی روکے روک رکائیا۔ تیرے حُکمے اندر پا دینی ترتھل، جل تھل دیاں ہلائییا۔ مین کپھڑا و جاؤنا تیرے مندر وچ ٹلّ، کپھڑی سنکھاں
 والی دُھن سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ شبد گرو کہے بنا مُچھاں توں دیواں تاء، طبع
 اپنی ربیا بدلائیا۔ پرہوؤ اک وار پریم نال کہہ دے ہاں، خوشی نال اکھ اٹھائیا۔ پھیر مین سرِشٹی دی درِشٹی لوآن بدلا، حُکم حاکم ہو
 سنائیا۔ کوڑیاں نوں کوڑے وچ دیاں رُلا، باہر سکے نہ کوئی کڈھائیا۔ بھگتاں نوں بھگت لوآن بنا، مہر نظر نال ترائیا۔ چار جُگ دے

پچھلے گرو پیغمبر اوتار تیرے کول جمع دیواں کرا، جماعت تیری دیواں بنائیا۔ ایہناں نوں اگلے جُگان واسطے ہور کچھ پڑھا، اوناں چر
میں اپنا حکم لَواں ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ شبد گر کہے مینوں آؤندا جوش، پرہو
ویکھ تیری لوکائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی میں بیٹھا رہیا خاموش، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا جگت لگائیا۔ انت اوہ وی آلیاں
وچوں ڈگے بوٹ، پھڑ کے تیری جھولی دتے پائیا۔ میں آد جگادی تیرا پُت، گر اوتار پیر پیغمبر میرے بچے کوئی کوٹ، کایا گنیا وچ
بند کرائیا۔ جے بخشاں نہ ساچی جوت، شبدی نہ بناواں گوت، چوٹ سچ لگائیا۔ پھیر کیسے نوں لبھے نہ ساچی مَوج، تیرے در نہ سکے
پہنچ، سوانی بن کے ہنڈھائے کوئی نہ کھونٹ، ڈہانگ روپ نظری آئیا۔ میں حیران ہویا ویکھ کے تیری نکئی نکئی رونس، لوک مات
متاں اندر دھار چلائییا۔ وست دے کے رتیاں دی رتی جے کتے بخش دے ماسہ آؤنس، مہروان ہو کے جھولی پائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا بخشنی سچ سرنائیا۔ شبد گر کہے مینوں کیسے نہیں جانیا اکو آد جگادی چکرورتی، چکرورتی بن
دے رہے اوہ جو ماٹی خاک وچ سمائییا۔ میں جگ جگ گر اوتاراں پیر پیغمبران دی لوک مات وچ پیمانے نال ماپ کے کدا بھرتی،
وزن تول کے اپنے کاٹے اُتے چڑھائییا۔ تتاں والی بنا کے سین کے دیندا رہیا وردی، نام کھنڈا ہتھ پھڑائییا۔ تھوڑی جہی کہانی دسدا رہیا
اپنی تے تیرے گھر دی، غلاماں وانگ سمجھائییا۔ اوہناں دی انتر سدا رہی ڈردی، نیوں نیوں سیس جھکائییا۔ جگت پلیٹ فارم اُتے
اوہناں دی دیہی پریڈ رہی کردی، حکمے اندر وکھرا قدم اٹھائییا۔ انت اوہناں اپنے اسطیفے دی دتی عرضی، سارے کہن ساڈا وظیفہ بند
دے کرائیا۔ کیوں ساڈے پچھے ہن ہتے گرو بن گئے فرضی، فرضیاں نوں اسیں ہٹا نہ سکے راہیا۔ کلجگ ویکھ اندھیر گردی، گردش
وچ لوکائیا۔ اسیں سارے چابندے ٹوں کر اپنی مرضی، مجلس اپنی اک لگائییا۔ سائوں خوشی ویکھیئے کھیل نرائن نر دی، چرن کول
بہ کے سوبھا پائیا۔ تیری سرشٹی ویکھیئے اکو تیرا نام پڑھدی، دوجا ڈھولا نہ کھئے گائیا۔ تیری دھار ویکھیئے بھگتاں دے اندر وڑدی،
آگے سکے نہ کھئے اٹکائییا۔ کھیل ویکھیئے مہر نظر دی، جو ندرانے دئے بنائیا۔ گھڑی سہنجنی ویکھیئے فضل دی، رحمت حق کھائییا۔
اوبدی کھیڈ ویکھیئے جیہڑی چوراسی اُتے اجل دی، عظیمُلسان تیری وڈیائییا۔ اوبدی دھار ویکھیئے ساچے تول وزن دی، جو پچنان
نال پور کرائیا۔ تیریاں بھگتاں لوڑ نہ رہے کیسے کولوں نام وست منگن دی، اکو دینی سچ سرنائیا۔ درشٹی بنا دے سب دی اکو بندن

دی، بندگی دُھر دی دے جنائیا۔ نم واس نہ رہے سگندھی دے دے چندن دی، پریم مہک نال مہکائیا۔ بُن گھڑی تیری سچّی دات
ونڈن دی، جن بھگتاں جھولی دے بھرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، رُت سُهنجی آئی جوت جگن دی، اندھیری گگن دی
دے مٹائیا۔

★ اجیت سنگھ بٹالے والے دی ماں دے نوٹ ★

مائی تیری نوں مل گیا ماپا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ نہ پُن رہیا نہ پاپا، پُنیت دِتا کرائیا۔ نہ جپ رہیا نہ جاپا، جوتی جوت
سہائیا۔ نہ ساک سجن رہیا ساکا، ناتے سب دے دتے ترائیا۔ جس نے جَمیا تیرے ورگا لاڈلا کاکا، تِس دی باقی رہے نہ رائیا۔ آگے دِتا
بھگتاں دا ساتھ، گرمکھاں نال ملائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، پُورب جنم دا پُورا کر کے گھاتا، مہر نظر نال اپنے رنگ
رنگائیا۔

★ ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ بیرن ون بلمبرنگ نوں چولاہیٹ کرن دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

تن خاکی ماٹی ملے پوشاک، پُشت پناہ پروردگار سانجھا یار بتھ ٲکائیا۔ رُوح بُت دوویں ہونے پاک، انتر انتر ہونے نور رُشنائیا۔
وِشو کرنا کراؤنا اک اتفاق، دُئی رہن کوئی نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ بننا سچ احباب، مِتر پیارا روپ وٹائیا۔ کایا پردہ کھولنا
سب دا تاک، بجر کپاٹی توڑ ترائیا۔ زرگن نور جوت کرنا پرکاش، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ سب نوں دسنا رام واپگرؤ گاڈ خُدا اِکو
باپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار سچّی سرنائیا۔ پوشاک کہے میں تن دا گہنا، گہر
گمبھیر دیاں ملائیا۔ درس دکھاواں تیجے نیناں، ون آئی کراں رُشنائیا۔ پریم پیار مُحبّت نمو وچ ساچا بہنا، گرانڈ فادر شاہ سلطاناں اِک

سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سچ سندیشہ دُھر دا کہنا، ورلڈ ورڈاں نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اکِ درڑائیا۔ پوشاک کہے مینوں کوئی نہ سمجھیو چولا، کایا انتر چولی دیاں بدلائیا۔ بھيو کُھلا کے پردہ اوہلا، تُوں میرا مین تیرا اکو رنگ دیاں وکھائیا۔ سچ سندیش ساچے نام دا اگئی سُنواو ڈھولا، انحد نادى ناد وچائیا۔ سرب دا مالک خالق پرتپالک ملا کے مؤلا، واحد میلا سہج سُبھائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا ہوئے ہنگتا دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ رہے کوئی نہ رولا، ماٹو ماٹکھ ماٹس سب نوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان بے پرواہیا۔ چولا کہے مین انتر کھولاں پردہ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گھر وچ گھر دلبر یار ملاواں دل دا، دلدار اکو نظری آئیا۔ جس دے کارن چلدا چلدا آیا پھردا پھردا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سنت سجنان نال مل کے صاف ہویا پردا، دئی دویتی دتی چُکائیا۔ ہُن وچھوڑا چُکنا چر دا، اگلا میلا سہج سُبھائیا۔ راہ وکھاواں گھر تھر دا، مقالے حق حق جنائیا۔ اک سندیشہ سچ اشیرواد دا، تاثیر تقدیر تدبیر انتر انتر دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ چولا کہے مین سوہنا لگدا، تن ماٹی دیاں وڈیائیا۔ اوس ویلے خوشی ہووے جس ویلے اندر ویکھاں دِپیک جگدا، نورو نورو نورو چمکائیا۔ لیکھا مُک جائے سچ دوارے کیتے سچے ج دا، دوجی حاجت رہے نہ رائیا۔ رس مل جائے آتما اند دا، پرمانند اک وکھائیا۔ کِس بدھ نال ساچے ناتے گنڈھدا، دُھر دا میلا ربیا ملائیا۔ ایتھے کھیل نہیں کوئی بھیکھ پکھنڈ دا، دُھر دا مالک دُھر دی کرنی کار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کھیل کرے سُرے سربنگ دا، مہروان محبوب اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ چولا کہے میری ویکھو چمک، اندروں باہروں دیاں چمکائیا۔ سچ پریم دی لاواں تنک، کھچاں واہو داہیا۔ کوئی سنسا رہن نہ دیواں شنک، شکوہ دیاں گوائیا۔ جس دا حُکم سندیشہ نو نو چار ملنا انت، انتشکرن ویکھے تھاوں تھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ابناشی کرتا ہر بھگونت، پاربرہم پت پریشور پروردگار نور خُدائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکجگ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن کھوجدے بھگت سنت، گھاٹے انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو رنگ دئے وکھائیا۔ آئے مہاناں دا دھن واد کرے سنگت، اگلا سوہنا سنگ سدا سدا نال نبھائیا۔

☆ ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

بنا لہنے دینے لہنا دینا ملدا، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیندا۔ مسیح آگیا پھردا پھردا، پاندھی ہو کے پندھ مکائیندا۔ اوہ پری پیارا ساچے دل دا، دلیل دلاں والی بدلائیندا۔ ایہہ بیاسی سالا بڈھا سی جھولدا پلدا، جگت روگ ستائیندا۔ جس ویلے مسیح نوں ملدا، نیتر نیناں نیر وٹائیندا۔ کرے آرزو مینوں بخشنا تیرا کھیل چھن دا، اکو منگ منگائیندا۔ اودھروں حکم آگیا سچا پر دا، خدا خد آپ درڑائیندا۔ اگلے لیکھے وچ گیڑا گیڑا، چکر چکر وچ بھائیندا۔ جس ویلے مالک آیا گھر تھر دا، ڈھردرگابی ویس وٹائیندا۔ اوس ویلے ایس دا لہنا ویکھے نیردا، نیڑا حق کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مسیح کہا میرے باپ، تیری بے پرواہی وچ سمائیا۔ توں اس دے تن ماٹی دی بدل دے پوشاک، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایہدے تن دا دکھڑا ہووے ناس، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ اودھروں آئی کتیں اک آواز، ڈھر سندیشہ اک درڑائیا۔ ایہہ پرہہ دا کھیل تماش، نت نوت ویکھے وکھائیا۔ سدا سدا سد سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے آواں ہو کے پُرکھ انباش، انباشی روپ وٹائیا۔ تیرا لیکھا ویکھاں کھول کیتاب، پورب پردہ اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مسیح کہا میرے مسوہ، مسائل دے جنائیا۔ خدا کہا میں مالک بُت رُوح، بوہو اپنا روپ وٹائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہو کے آیا اکھ نگ کن دسے نہ منہ، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ بنا تن وجود کھیلاں کھیل لوں لوں، روم روم اپنا رنگ رنگائیا۔ بھيو چکا کے میں توں، کوڑی تہمت دیاں مٹائیا۔ اپنا حکم کر کے شروع، سمت سمتی رنگ رنگائیا۔ اوس ویلے اس دا لیکھا انڈیٹھ نال جڑو، میلا شبدي میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مسیح کہا کی ایہہ آوے پھیر مڑ، اپنا پندھ مکائیا۔ پروردگار کہا حکمے نال سارے رہے تڑ، لکھ چوراسی چلے واہو داہیا۔ جس ویلے کوئی پیر اتار پیغمبر نہ رہیا گر، لیکھا سب دا رہیا مکائیا۔ اکو میرا منتر جائے پھر، فُرنا ویکھے سرب لوکائیا۔ اوس ویلے ایہنوں میری پوے لوڑ، لوڑوند ہو کے پھرے تھاون تھائیا۔ ایہہ وی ہتھ میرے ڈور، جدھر چاہواں دیواں بھوائیا۔ میرا روپ انوپ نوان نکور، پردھ اوستھا نہ کھئے رکھائیا۔ میں انتر ہور تے باہر ہور، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مسیح کہا کی آوے تیرے پاس، سچ دے درڑائیا۔ پروردگار کہا ایہہ

وی تیری آس، اس دے نال پور کرائیا۔ ایہدے ہلُونے دا درد ہونا ناس، دُکھ رہے نہ رائیا۔ انتر آتم اونے دی رہے پیاس، بن میرے ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ اس دے نال میں اپنی پہلی نیکی جہی تورنی شاخ، اگلی شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنے تن دی دے کے پوشاک، پاسا اپنا لینا پلٹائیا۔ تھوڑی کرپا تے بہتا کرا کے وشواس، حُکم جگت وچ سُنائیا۔ جس ویلے وقت آیا خاص، ساچے خالصے لوان پرگٹائیا۔ ہیرا پھیری کرنی میری نیکی جہی بات، چلاکی اتفاقیا دیاں بنائیا۔ نہ کوئی رمز سمجھے تے نہ کوئی سمجھے بات، باطن اندر اپنی کلا ورتائیا۔ آگے لیکھا کچھ ہور حساب، بنا سمیں نہ سکاں لکھائیا۔ جس ویلے ایہناں دے اندروں ایہناں توں دتا جواب، سُنیاں وچ پورا ہویا خواب، پھیر سارے کیتھلک کہن ایہو ساڈا باپ، رومن اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سب دا مالک بن کے آپ، پرتاپ جاپ نال وڈیائیا۔ یوروشلم اس دا نواس، دشا دکھن وند وندائیا۔ میتھل باروب سی اس دا باپ، لگوکے لیب اس دی مائیا۔

★ ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ گیانی گرمکھ سنگھ جی دی سپتری دی کڑمائی دے سمیں جیٹھووال ★

پورب لہنا جنم سنجوگ، ملے مان وڈیائیا۔ نام شنوائی سچ سلوک، ڈھولا اگم اتھاییا۔ پریم پیار دی ساچی موکھ، صاحب ستگر جھولی پائیا۔ انتر انتر دُھر دی مؤج، ہر کرتا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ دُھر دا میلا ہر نرنکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا جانے جانہار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ گر انگد دا ادھار، لہنا رہیا مکائیا۔ اگلا لیکھا وچ سنسار، صاحب سوامی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچّی سرنائیا۔ سچ سرنائی دیوے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ سر رکھے دے کر ہاتھ، مہر نظر اٹھائیندا۔ دُھر دا بن کے سجن ساک، ناتا توڑ نہہائیندا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیوے ساکھیات، آپ اپنا حُکم ورتائیندا۔

☆ ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

وہہ وساکھ کہے تے سال دی پچھلی آئی یاد، ظاہر ہو کے دیاں جنائیا۔ منی سنگھ محتاب سنگھ آگے کیتی فریاد، دوئے جوڑ
 بینتی سیس نوائیا۔ نال سنگھ سی اک گلال، پچہ گھمعیاراں روپ وٹائیا۔ اوہدے کول سی اک ساز، جس نوں تونہی کہہ کے جگت
 سُنائیا۔ اوس دی سُرلی سی اک آواز، پریم رس وچ بھرائیا۔ اوہ گاؤندا سی نال ناد، مسخرہ روپ وٹائیا۔ اُس دے پریم وچ سی
 اک راز، پڑدے پڑدے وچوں اٹھائیا۔ منی سنگھ کہہ مہاراج، کچھ ایس توں سُنو چائیں چائیا۔ مین باہر ڈیڈھ میل تے کدا ویکھیا
 ناچ، خوشیاں نال پیر اٹھائیا۔ ہردے پرہہ نوں رہیا واچ، پچناں نال صفت صلاحیا۔ وڈی صفت ویکھی خاص، بن تمنا توں ڈھولے
 گائیا۔ ایہدے کول سی اک گلاس، جل پانی نال بھرائیا۔ نچ ٹپ کے لیندا اوہدا سواد، بن پیتیاں بُلان نال چھہائیا۔ پھیر اپنے آپ نوں
 کہے شاباش، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ منی سنگھ نے کہا میں اوپلے بیٹھا ویکھدا رہیا سُن دا رہیا اسدی بات، جو سچ پریتی دتی
 لگائیا۔ اس نے کہا کوئی میرا مل جائے دھر دا ساتھ، اگلا میل لے ملائیا۔ میں جھٹ اوسے ویلے جا کے پھڑ لیا اس دا ہاتھ، ہتھ پھڑ
 کے تیرے پاس لیائیا۔ توں بخش دے اس نوں دات، داتا ہو کے دیا کہائیا۔ محتاب سنگھ کہہ ایہنوں کہہ کٹ لے اج ایتھے رات، بن
 بستر سیج بندھائیا۔ نالے چولان دا کھا لے بہات، رس سوہنا ویکھ وکھائیا۔ پھیر سانوں سُنا دے گاتھ، ڈھولا بے پرواہیا۔ اسیں
 سُنئے بیٹھ اکانت، سکھ آسن سوہا پائیا۔ منی سنگھ توں پھڑنی قلم دوات، دھر دا لیکھ دیاں بنائیا۔ منی سنگھ کہہ مینوں نہیں
 لکھن دی جاچ، یاچک ہو کے سیس نوائیا۔ محتاب سنگھ کہہ تیرا میں دتا خطاب، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے چولا بدل کے
 پرہہ روپ دھر کے آئے اپنا آپ، آپ اپنی سیوالے لگائیا۔ دھر دے حکم دی حکم کتاب، کاتب دیوے مان وڈیائیا۔ ایہہ جو سُناونہارا
 ساچا ناد، اپنا راگ الاٹیا۔ گلال سنگھ کہہ میرے سر تے رکھنا ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ پتا آگے پت کی سکے آکھ، کہن سُنن دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ اپنے چرناں دی دھوڑی دے خاک، مستک بگا لوان لگائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے خاص، ناتا بے پرواہیا۔ محتاب
 سنگھ کہہ شاباش، واہ واہ سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ تیری پوری کراں آس، ترشنا دیاں بوجھائیا۔ جنم بدل کے جنم دھرنا پورن رکھنا
 وشواش، دھیرج ست رکھائیا۔ تیرا لہنا دینا دیواں آپ، دھر دا باپ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اندروں باہروں کر کے پاک، پت پتیت

رُوب وٹائیا۔ مائس جنم کر کے راس، راستہ اگلا دیاں وکھائیا۔ تیرا انتر نہ ہووے نراس، نرتتر برہم جنائیا۔ میل ملا کے نال اتفاق، دُھر دا جوڑا جوڑ جڑائیا۔ پُورب لیکھا کراں بےباق، پچھلا قرضہ جھولی پائیا۔ سر رکھ کے اپنا ہاتھ، دیواں جگت مان وڈیائیا۔ پُورب پُورب دے لاه کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ جنم جنم دے گناہ کر کے معاف، کرم کرم دا روگ مٹائیا۔ جگت لیکھے چوں کر کے صاف، سر تے پگڑی دیاں ٹکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان ہو کے بناواں داس، داسی داس رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔

★ ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ مہندر سینگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے میری مُکی اوڈھ، جن بھگتاں سیس نوائیا۔ جنہاں نون پُرکھ اکال کیتا بودھ، اندھ اگیان دتا مٹائیا۔ آتم پرما تم لئی سودھ، سوچھ سرُوب اپنا درس وکھائیا۔ اندروں کٹ کے ہوئے روگ، دئی دکھڑا دتا گوائیا۔ ست ست دا کر کے دُھر سنجوگ، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ نام سنا کے سچ سلوک، نون میرا تیرا اکو ڈھولا دتا درڑائیا۔ لیکھا چکا کے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات پندھ مکائیا۔ سچ پریتی بخش کے دُھر دی اوٹ، کول چرن اُپر دھرن دتی سرنائیا۔ نام تن نگارے لا کے چوٹ، سوئی سرتی دتی اٹھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگنا کوڑی کِرپا کڈھ کے کھوٹ، سچ سُگندھی نام بھرائیا۔ نرمل نور پرکاش کر کے جوت، جوتی جوت کری رُشنائیا۔ جتھے کوئی نہ سکیا پہنچ، منزل دتی بے پرواہیا۔ آد انت آخیری اکو مؤج، مجلس اپنی دتی وکھائیا۔ جتھے کوئی نہ سکے روک، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارا بخش کے قلعہ کوٹ، کوٹن کوٹاں وچوں پار لنگھائیا۔ کلجگ کہے میری انت آخیری مُکی سوچ، سمجھ سمجھ دتی بدلائیا۔ جس دے درشن گر اوتار پیر پیغمبر نو نو چار رہے لوچ، سو لوچا پور آسا منسا وچ سہائیا۔ جس دی کہانی بانی کردی رہی کھوج، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی نظر رہیا اٹھائیا۔ گرمکھاں آون جاون پتت پاون دُھر دا کٹ وچوگ، ساچا میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ کلجگ کہے میرا انت آخیر، تا آخر دیاں جنائیا۔ مین نظری تکیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ پیراں دا پیر، پیغمبران دا پیغمبر سوّمبر ساچا رہیا رچائیا۔ جس دا شبد نرالا

انوکھا تیر، انیالا تیکھی مکھی دھار جنائیا۔ جو دو جہاناں منزل پینڈا پندھ رہیا چیر، چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس مہر
 نظر نال جن بھگتاں بدل دتی تقدیر، تدبیر نال تاثیر دتی بدلائیا۔ لیکھے لا کے شاہ حقیر فقیر، دین مذہب شرع زنجیر دتی کٹائیا۔ دُور
 دُراڈا حق خُدائی نظری آئے محراب محبوب نزدیک، گرہ مندر اندر میل ملایا سہج سُبھائیا۔ جس دا کھیل نرالا تکیا عجب عجیب،
 جگت بڈھی بھيو کھئے نہ آئیا۔ جس دا دُھر دا کلمہ قدرت قادر قدراں والی دے حدیث، حضرتان دا حضرت حاضر ہو کے اپنا حکم
 ورتائیا۔ لیکھا چُکا کے پیس اکیس، بسترے سب دے دتے بندھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی پاربرہم پت پریشور
 دو جہان سری بھگوان سچ سوامی دیونہار اپنی ترتیب، طرح طرح گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو آد شکت سرب دتے
 سمجھائیا۔ کلجگ کہے میری کوڑ گڑیاری بھگتاں اندروں میٹ کے لیک، شبد اگمی کر کے تصدیق، بن عبادت سچ شہادت دتی
 بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلجگ کہے میری انت انت جن بھگتو ارداس، بھگون لیکھا
 رہیا مکائیا۔ جنہاں دا صاحب اوہناں دے وسیا پاس، تنہاں دا لہنا دینا دتا چُکائیا۔ میری انت آخری خواہش، میں وسان سواس
 سواس، پیس پیسے پوری ہوئی آس، نراستا اپنا مکھ بھوائیا۔ میں تک کے ویکھیا پرتھی آکاش، لکھ چوراسی پنج تت کایا ویکھیا
 لباس، منڈل منڈپ گوپی کابن جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پیندی ویکھی راس، رستہ تکیا بے پرواہیا۔ مندر مسجد شودوالے
 مٹھ سمرن پوجا پاٹھ ویکھی نماز، اندر وڑ کے محل چڑھ کے ویکھیا نہ کیسے آغاز، راز سکیا نہ کھئے کھلائییا۔ میں حیران ہو کے ویران ہو
 کے شیطان ہو کے نوجوان ہو کے نگہبان ہو کے جن بھگتاں کہاں شاباش، دھیان دُھر دا اک لگائیا۔ جنہاں میرے اندر رہ کے اپنے
 مندر لیا جھاک، جتھے پرہو دا میلا ہویا نال اتفاق، ناتا تٹ گیا کوڑے ساک، سجن ملیا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے گر
 اوتاراں پیر پیغمبران پورے کیتے بھوکھت واک، نو کھنڈ پرتھی کھولے تاک، شبد اگمی چڑھے راک، دو جہاناں اپنے ہتھ وچ پکڑے
 واگ، دوجا واگی رہن نہ کھئے پائیا۔ پیس پیسا ہر جگدیشا سب دا لیکھا کرے بے باق، سچ دوارے ستمکھ ہو کے سارے ہوئے
 لاجواب، احباب رباب تند ستار دُھر دی اپنی اک وجائیا۔ جن بھگتاں دے کے چرن پریتی دُھر دا لایہ، آسا منسا پوری کر کے مُراد،
 مُردے مُحبّت نال چندا لئے کرائیا۔ وسدا کھیڑا بنا اُجڑیاں ہوئے آباد، آتم انتر پئے جاگ، سچ پریتی اُچے ویراگ، جگت ترشنا آگ دئے

بُجھائیا۔ جس ہنس بنائے کاگ، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد سُنائے آواز، پردہ اوہلا لاه کے دیس ماجھ، سیس جگدیش رکھ کے تاج، تاجاں والے تخت نِواسی تختہ دین دُئی دئے اُلٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان محبوب مُحبت وچ کھیلے کھیل حق گوسائیا۔ کلجگ کہے مینوں کوئی نہ کہو کھلا، کلمے والیاں کلمہ اگلا دیاں پڑھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پیر پیغمبر گر اوتار لیکھا عملاں، عامل کامل مُرشد دُھر دا حُکم رہیا جنائیا۔ جن بھگت سہیلے دُھر دے ویکھاں سجنان، ساجن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دھوڑی ایشنان کراواں مجنا، کوڑ گریاری دُرمت میل دھوائیا۔ بن مکے کعبیوں کراواں دُھر دا جنا، حاضر ہو کے حضرت دیاں ملائیا۔ جس ایتھے اوتھے دو جہان پردہ کجنا، نام دوشالہ سیس اوڈھن دئے ٹکائیا۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے اگلا، پچھلے پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ کلجگ کہے میں کلجگ جیواں کیتا کنگلا، ساچی وست نام امولک دھن دُولت دُھر دی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ گرسکھ سچ پریتی من آتم رنگلا، پر ماتم مل مل ڈھولا گائیا۔ اٹھے پھر دوس رین تن من اندر رہے چار منگلا، گیت گوہند بن رسنا جہوا گائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو میں انت ایہو منگ منگ لان، مانگت ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پرہو تیری چرن پریتی سدا سدا سد اند لان، اند چند اپنا نوری نور دینا چمکائیا۔ اپنی منزل دا پینڈا لنگھ لان، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھے تھاوں تھائیا۔ سچ پوشاک نام ہو رہی تیار، ترے گن اتینا ترے بھون دھنی رہیا بنائیا۔ جس نوں جاننہارا اک اگلا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کل رہیا ورتائیا۔ جن بھگت دا بنے شنگار، جگت جہان نہ پاوے سار، من مت بُدھ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پوشاک کہے میں بننا کپڑ، تن ماٹی خاکی دیاں وڈیائیا۔ میں اوتھے جانا اپڑ، جتھے منزل بے پرواہیا۔ نہ کوئی چھن تے نہ کوئی چھپر، محل اٹل نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی اکھ لگ ماتر نہ کوئی سطر، ہندسیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی قلم دوات شاہی پتر، نہ کوئی کاتب لیکھا رہیا جنائیا۔ اکو نور ظہور برہم پاربرہم زرتتر، نر نرنکار نرکار سوبھا پائیا۔ نہ کوئی راگ دُھن شبد منتر، گائن گاتھا نہ کوئے درڑائیا۔ جس دھام تے کوئی نہ پہنچیا سنتن، کیر جلاہا تک کے خوشی منائیا۔ گرمکھ اوس پہنچنا پتن، جتھے کھیوٹ کھیٹا شہنشاہیا۔ سچ دوارا ویکھنا اوہ وطن، جس وطن وچوں بے وطن ہو کے لوک

مات پھیرا پائیا۔ سترگر شبید پوشاک کہے بھگتاں دا بھگتی والا پورا ہویا یتن، یتھارتھ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دی بنت ربیا بنائیا۔ پوشاک کہے مینوں کوئی نہ سیئے نال سوئی دھاگا، جگت کلا نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت کوڑ کُریار نال مینوں کدے نہ لگے داغا، میلا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میں اوس دی رکھاں لاجا، جس نوں ملیا پرہو وڈبھاگا، بھاگاں والیاں بھاگ دھر دا جھولی پائیا۔ ننگے پنڈے رویداس ماری اک آوازا، بول کے کہا غریب نوازا، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ محبوب مہمان ہو کے مُحبت وچ آجا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ تن بستر اک پہنا جا، تن خاکی اپنے رنگ رنگائیا۔ ابناشی کرتے کہا ایہہ لیکھا وڈ حسابا، بن قلم شاہی دیاں جنائیا۔ جس ویلے جوتی جلوہ دھر کے آیا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ اوس ویلے تیرا تن نہ ہووے نانگا، سوہنا بستر دیاں پہنائیا۔ جس بستر دا جگت جہان وچ کوئی نہ ہووے گاہکا، بن قیمت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اوہ بستر اپنی آس رکھ کے اپنے ویلے نال جاگا، اپنی آپ لئے انگرائیا۔ پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھے یار دھر دے ٹھاکر میری رکھ لاجا، دے مان سچی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، کایا مندر اندر آتم پر ماتم ست پریم سچ نیم دی پہنائے اوہ پوشاکا، جس پوشاک دا کایا ماٹی ہڈ ماس ناڑی رکت اندر لباس دئے چھپائیا۔

★ ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہربھجن سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے اک دن بالمیک بیٹھا نال دھیان، انتر انتر دھیان لگائیا۔ اوس سُنیا اگئی اک فرمان، دھر سندیشہ شہنشاہیا۔ سُن کے ہویا حیران، کون ڈھولے ربیا گائیا۔ کیریا کر سری بھگوان، اپنا حُکم دتا جنائیا۔ بال رشی کھیل مہان، مہا اگم اتھاپیا۔ جس ویلے جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، کلجگ ویلا اتم دئے گواہیا۔ اوس ویلے کیریا کرے آپ مہروان، نظر مہر اک اٹھائیا۔ سچ دوارے چرن چھپائے آن، روپ انویا ویس وٹائیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ اوہ سخیاں دا سلطان، رامان دا رام نور خدائیا۔ جیہڑی بھومی ہُن نظر آوے شمشان، مُردے رہی جلائییا۔ ایتھے بھگت کرے پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھڑائیا۔ اودھروں آ گیا نوجوان، پالی چوکھراں سیو کمائیا۔ اون ویکھیا مار دھیان، کون سُن سادھی وچ سمائیا۔ سہج سُبھاؤ چرن نمستے کیتی آن، دھوڑی

ٹکا خاک رمائیا۔ بالمیک بدل کے اپنا دھیان، جھٹ پُشت پناہ اپنا ہتھ دتا ٹکائیا۔ اودھروں آیا دُھر فرمان، ہر سُنیہڑا سچ جنائیا۔ رشی ایس دی کر پہچان، نیتر نیتراں نال جڑائیا۔ اتم لہنا دینا میں دیواں بن کے گن ندھان، گنوتتا ہو کے جھولی پائیا۔ بالمیک سیس نوایا کہا واہ میرے مہروان، تیری بے پرواہیا۔ اوس پالی نے منگ لیا دان، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ میری پریتی رہے نال، جگت کنگال ملے مان وڈیائیا۔ بالمیک کہا میرے لال، لال رنگ دیواں رنگائیا۔ تیرا میرے آگے سوال، میں دُھر درگاہی دیاں پُچائیا۔ جس دے کول سب دا احوال، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ جگ چوگری جو بدلنہارا چال، اپنا حُکم ورتائیا۔ اوس پالی بے حال ہو کے کہا میری کرنی سنبھال، سبھا اپنی لینا ملائیا۔ رشی سہج سبھاؤ کہا تیرا بناں آپ دلال، دلالی دو جہان کھائیا۔ جس ویلے ویلا وقت پہنچیا آن، سری بھگوان دیاں ملائیا۔ شبد اگئی چڑھا کے بیان، منزل منزل پندھ چکائیا۔ دھرنی کہا میں ویکھ کے ہوئی حیران، کس بدھ رہیا لیکھا لیکھے وچ پائیا۔ بالمیک دا ساتھی بال آنجان، بالی بدھ بردا سدھ خوشی وکھائیا۔ بھجن سنگھ بھجیا نہیں بھجے جاندیاں نوں ملایا آن، آن اپنی رہیا پائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لیکھا پورب رہیا چکائیا۔

★ ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں بھاگاں والی بھومی، میرے انتر وجی ودھائیا۔ جس نوں کھوجدے رکھی مئی، مانو بھجن واہو داہیا۔ جس نوں لہدے وڈ گن گئی، گنوان کھوج کھوجائیا۔ سو صاحب سوامی پکار سچ سنی، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ اپنے نام ندھان دی سُناون آیا دُھنی، راگ اگئی ڈھولا گائیا۔ وست دیون آیا اٹلی، دُولت بے پرواہیا۔ جتھے سوہے ایہہ گلی، گل مالک خوشی منائیا۔ مینوں اوہ کتھا کہانی نہیں بھلی، جیہڑی بالمیک اگی سال تپسیا گیا کھائیا۔ کھا کے رُکھی سُکی گلی، سُکے ٹکڑیاں جھٹ لنگھائیا۔ پانی تھوڑا لا کے بلیں، بل اپنا گیا ودھائیا۔ اوسے دی پھلواڑی پھلی، اپنی رُت رہی بدلائیا۔ اوسے دی پریم پریتی لہر جھلی، پون تھنڈی تھنڈک رہی پائیا۔ اوسے دی پریتی چرناں اُتے گھول گھلی، گھائل ہو کے رہی جنائیا۔ اوسے دی سرت اندروں گھلی، ساودھان ہو

کے ڈھولا گائیا۔ دھرنی کہے مینوں وست ملی اٹلی، کرتے جھولی دتی پائیا۔ میری پت ٹہنی مۆل نہ پھلی، پھل سوہنا دتا لگائیا۔
 لوک مات میری خاک نہ رُلی، رُلدی خاک نوں پاک دتا بنائیا۔ اپنے پریم پیار دی امرت دے کے نِجھر چلی، چیلا گرو اکو رنگ
 رنگائیا۔ جس دی بوند سواتی مۆل نہ ڈلھی، قطرہ قطرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار ساچا ور،
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بہار ہؤلا رہیا کرائیا۔

دھرنی کہے میں کہا ندھڑک، حوصلے نال جنائیا۔ بھگتاں دی سدھی سڑک، رہبر ہو کے رہیا لگائیا۔ منزل وچ نہیں کوئی
 اٹک، رستہ بکھڑا نہ کھئے جنائیا۔ آدھ وچکار کوئی نہ رہے لٹک، جس نوں پلؤ رہیا پھڑائیا۔ جگت نالوں چال نرالی کرے مٹک،
 وکھرا رنگ رنگائیا۔ بھے بھو چکا کے کرے بے کھٹک، کوزا کھٹکا دئے گوائیا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، سُت انادی لئے بنائیا۔ آتم پرما تم
 دے کے شکت، ساکھیات ہویئے سہائیا۔ لیکھا چکاون آیا بھگتاں دا فقط، فقرہ اکو رہیا سُنائیا۔ بہرم بھلیکھے پا کے جگت، گرمکھ
 جیون جگتی اپنی رہیا درڑائیا۔ آتم درسی ہو کے دیوے درس، نِج نیتر نین نیتر دئے درسائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، اگلی
 ہوس رہیا بھجھائیا۔ ایس دی کیا کوئی کرے پرکھ، کسوٹی کون چڑھائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن کوٹ وشن برہما شو اپنے
 اندر کر کے ہڑپ، تڑپ جگت دتی لگائیا۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں شبد کھنڈا کھڑگ، لکھ چوراسی جھٹک جھٹک رہیا
 وکھائیا۔ اوس دی اکو سچ پریم والی رگڑ، جن بھگتاں دی آتم نال پرما تم ہو کے دئے چھہائیا۔ مۆرکھ مُگدھ آنجان من مت رہے جھگڑ،
 جھگڑے وچ سرب لوکائیا۔ جنہاں نوں اندرو اندر لئے پکڑ، سُرتی شبدی ڈور بندھائیا۔ تول تول لئے اپنے تگڑ، نام ترازو کندے لئے
 اٹھائیا۔ اوہ بھگت جن فقیراں دے فقر، فقراں دے فکر سارے جان مکائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال کرے ذکر، دُھر دے ڈھولیاں وچ
 گائیا۔ تنہاں دا سوامی بن کے مِتر، مِترتا دئے جنائیا۔ نور نور وچوں آوے نِتر، ظہور ظہور کرے رُشنائیا۔ دھرتی کہے میرا پریم پریتی
 دا بالمیک نال عشق، عاشق معشوق دوباں توں وکھری اپنی دھار چلائی۔ سُکھ چھڈ کے سورگ بہشت، اپنا قدم اٹھائیا۔ خوشی

ہوئی ویکھ کے جنہاں نوں مل گیا اکو ایشٹ، رام ویشٹت جنہاں دا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، جگت جنم دی بھگتاں دی سدا اپنے کول رکھے لسٹ، فہرست بتھ نہ کیسے پھڑائیا۔

★ ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

مسی روٹی کہے میرا سوہنا پکوان، پکی گنڈھ رہیا بندھائیا۔ بھگتاں ولوں ملیا سچا دان، وست امولک روپ وٹائیا۔ نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ جیہڑا ملیا نہیں کیسے دان، سو امیوں امرت امت دتا ورتائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ جیہڑا بھوگ
 لگا نہ وچ دو جہان، پری لوء آکاش پاتال نظر کیسے نہ آئیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر ویلا وقت شہنجننا ویکھ ہونے حیران، حیرانی اندر
 دھیان لگائیا۔ جس دی مہا صفت صلاح کردے رہے وید پُران، انجیل قرآن کہانی بانی اپنا دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی
 بھگتاں پریم رس رسم نال کرے پروان، قسم نال کامل مُرشد دئے وڈیائیا۔ جس دا اندروں باہروں رس مہان، مسی روٹی اچار دے ملے
 نال بھگوان، بھاگاں والا بھاگ دھر دا جھولی پائیا۔ پندھ مکا کے زمیں اسمان، گرہ مندر سہائے اک مکان، کایا کعبہ دئے وڈیائیا۔ سُکا
 ٹکر کہے میں ہوواں پردھان، مینوں لین لئی ترسن بال پردھ نو جوان، جوہن ونتیاں بتھ کیسے نہ آئیا۔ ماکھن کہے کی ہویا مینوں کھا گیا
 کرشن کاہن، گھنٹیا ہو کے گوکل گوالیاں سوہیا پائیا۔ روٹی مسی کہے میری مسل نہ بنائی کیسے وچ جہان، مشن پروانہ نہ کھئے سمجھائیا۔
 کمیشن رکھ کے لیندے رہے پُن دان، جگت واسنا نال پرنائیا۔ میں چوٹی چڑھ کے ویکھیا کھیل مہان، سُکا ٹکڑا دئے گواہیا۔ جتھے نہ
 کوئی پین نہ کوئی کھان، دستر نہ کھئے سہائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا سرب سُکھ داتا، ویکھنہار جگت تماشا، بھگتاں اندر بھگتی دے بھرواسا،
 جنم جنم دا پچھلا کٹ فاقہ، آگے بن کے دھر دا آقا، عقل اصل اپنی آپ جنائیا۔ ست سچ پریم پیار پکیا کہے پرسادا، ستگر پرساد
 پرے سواد میرا روپ وٹائیا۔ کر کیرپا کیرپا ندھان مینوں لائے بتھ، سمرتھ دتی مان وڈیائیا۔ مسی روٹی کہے سب نوں دیواں آگھ، میرے
 پچھے پریم پُرکھ دا درشن کرو ساکھیات، تہاڈی سخاوت سُکھ نال اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار
 وڈیائی لوک مات آگے دا ساک، پرما تم جوڑ جڑائیا۔ روٹی کہے مینوں کوئی نہ کہے ان مسا، مُصیبت وچ ہونے سہائیا۔ آج دی کہانی

اگلا بننا قصہ، قسمت سب دی دیاں بدلائیا۔ روٹی کہے میں سب توں چنگی جس توں صاحب نے آپ ڈٹھا، انڈٹھ دتی وڈیائیا۔ میرا لیکھا سدا سوا گٹھا، جو اندر دی دھار رہی سمجھائیا۔ لیکھ لکھت نہیں ایہہ دُھر درگابی چٹھا، فرمانا سچ سچ سمجھائیا۔ چچو ٹہاڈے سچے پریم پیار دا بھکھا پتا، سُکا ٹکڑا کھا کے خوشی منائیا۔ اس توں اور نہیں کوئی اچھا، ساجن میت نہیں کوئی مٹا، جو متر پیارے میل ملائیا۔ امرت رس سارے کہن اس توں اور نہیں رس مٹھا، مٹھت روپ نہ کھٹے وٹائیا۔ مَسّی روٹی کہے جس ویلے مینوں پٹھا، مینوں یاد آ گیا جیہڑا نانک نال قول کیتا، اقرار نامہ شبدی روپ وٹائیا۔ میں اوسے ہی خاطر چڑھیا تپن والے انگیٹھا، اگنی اگ نال اپنا روپ بدلائیا۔ مینوں یاد آ گیا جس ویلے گوبند پریش ہویا وچ انگیٹھا، مَسّا ٹکڑا کھا کے پُرکھ اکال دا شکر منائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال کہہ میرا گوبند سدا جیتا، دو جہان وجے ودھائیا۔ گوبند کہہ پرہو اپنے پھل بھگتاں در دیتا، گرمکھاں دی جھولی پائیا۔ گرسکھا اُس دا ایہہ نتیجہ جس دے اُپر ٹھا کر پتیجا، عزیزاں دا لیکھا لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، خوشی نال کھا کے خوشحالی وچ دیوے اسیسا، آسا سب دی پور کرائیا۔ وشنوں آن کے ویکھ اپنی روٹی، رٹے گھر گھر رہی پائیا۔ ہُن لیکھا نہ زویداس چمارے موچی، مُشکل پچھلی دُور کرائیا۔ کوئی بھگت نہ رہے لوہی، لالچ طمع نہ کھٹے جنائیا۔ خانہ کھولنا نہ پئے مودی، مُدّت توں وچھڑے لیکھے رہیا چکائیا۔ پریم پیار دا پریم چوچی، چرن کول دیوے سرنائیا۔ انتر آتم دے کے سوچی، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ دُکھ بھکھ دا گرمکھ رہے نہ کوئی روگی، شاہ رگ توں اُپر اپنا رنگ چڑھائیا۔ سُکا ٹکڑا کہے مینوں کھا کے ستگرُو بننا دھوبی، اندروں دُرمت میل دھوائیا۔ گرمکھو بچیاں وانگ چکنا گودی، گوداوری بیٹھی راہ تکائیا۔ دتا درس اموگھی، مُفت جھولی دتی بھرائیا۔ میل ملا کے دُھر سنجوگی، وچھڑیاں لینا جڑائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھوگ لگا کے بنے بھوچی، بھاجی گرمکھاں دے ورتائیا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صاحب نہیں ایہہ انک سپیلی، ساحل اپنا رہیا دکھائیا۔ صاحب نہیں ایہہ سچا میلی، ہر سنگت میل ملائیا۔ صاحب نہیں ایہہ اتم بیلی، بیلے جنگل ہووے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ صاحب نہیں ایہہ انگیکار، انگ انگ نال ملائیا۔ صاحب نہیں ایہہ دکھیاں دا دلدار، دردیاں درد وندائیا۔ صاحب نہیں ایہہ پتت پاپی لائے پار، پتن بیڑے نام چڑھائیا۔ صاحب نہیں ایہہ سبناں دا سیوادر، صدق صبوری نال سیو کھائیا۔ صاحب نہیں ایہہ سٹیاں دا پھریدار، بے خبراں خبر پھچائیا۔ صاحب نہیں ایہہ سخیاں دا سلطان، دین دیال ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ صاحب نہیں ایہہ دلدار دل دا، دلیری ویکھ دکھائیندا۔ صاحب نہیں پریم پیارا ہو کے ملدا، میل ملاپ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ صاحب نہیں سری بھگوان پھردا تڑدا، منزل منزل پنڈھ چکھائیندا۔ صاحب نہیں محبوب محبت والا دھر دا، دھر مستک ویکھ دکھائیندا۔ صاحب نہیں کھیل کرے اپنی لوڑ دا، لوڑیندے سچن جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ صاحب نہیں دھر دا بابل، پتا پوت ویکھ دکھائیا۔ صاحب نہیں سٹیا سندر سانول، سخیاں انگ لگائیا۔ صاحب نہیں ثابت گرمکھ ویکھ دھر دے قابل، قابلیت دھر دی جھولی پائیا۔ صاحب نہیں درویشی راول، رمتا رمتا پنڈھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ صاحب نہیں دیون آیا سچ ثبوت، سبب نال میل ملائیا۔ کایا دا کپڑ ویکھ کلبوت، کرم کانڈ کھوج کھوجائیا۔ اچ منارا عرش فرش عروج، آتش آتش دئے بھجھائیا۔ لیکھا جانا چڑھدا لہندا شمال جنوب، دشا اپنی سوہا پائیا۔ قدرت دا قادر کرنی دا کرتا آگیا سچ حدود، محراب محبت والی بنائیا۔ جدھر ویکھو اودھر موجود، ماجرہ اپنا رہیا دکھائیا۔ پن کرنی کرتا رکھنہارا محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھاں ہون نہ دیوے محروم، خالی ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے بچے نڈھے معصوم، مست خُماری دئے چڑھائیا۔ جگت وکاری تج ہجوم، دنیاوی دنی دتی مٹائیا۔ جس دا کوئی پنڈت پاندھا لا نہ سکیا نجوم، نظم نثر وچ سکے نہ کھئے گائیا۔ جس دا کھیل نہ معلوم، پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا علم جانے نہ کوئی علوم، عالم نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکیا کھئے مضمون، مشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ جس دا تازیرات توں باہر قانون، قلم بند نہ کھئے دکھائیا۔ سو صاحب سوامی

انترجامی دسنہارا سچ اصول، اصلیت رہیا درڑائیا۔ مانس جنم دا لئے نہ کھئے محصول، کرایہ قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ دھر دا حکم دھر دا رول، سچ سندیشہ اک سمجھائیا۔ جو بھگت دوارے آیا چل کے بھول، بھلیاں گلے لگائیا۔ سب دا پچھلا لہنا ہووے وصول، وصولی بن ورنٹاں دیوے کرائیا۔ لیکھا چکا کے قاتل مقتول، مکتب اکو کرے پڑھائیا۔ چرن پریتی بخش کے دھول، دھر دا ٹکا دیوے لگائیا۔ رنگ چاڑھ کے نام چلؤل، چولی دئے رنگائیا۔ در آیاں جن بھگتاں کرے قبول، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ بھکتو تھادی بھکتی سدا سد منظور، منظوری اپنی نال رلائییا۔ تھادا وقت جاوے نہ ایویں فضول، جو در تے درشن پائیا۔ تسیں میرے تے میں تھادا حضور، حضرتان دا حضرت نظری آئییا۔ جنم جنم دی کرنی دے بخش کے قصور، تھادی قسمت نال دیاں اڈائیا۔ من ممتا توڑ غرور، سچ نمرتا اک سمجھائیا۔ تھادے نال مل کے ہوواں مشہور، مشورہ تھادے نال رکھائیا۔ اک اک دا لہنا دیواں ضرور، ضرورت سب دی جھولی پائیا۔ جگت ناتا توڑ کے کوڑ، کوڑی کیریا دیاں مٹائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، موہرے اپنے لواں لگائیا۔ سنت سہیلے میرا نور، جوتی جوت جوت جگائیا۔ جیہڑا لہنا نہیں کیسے کوہ طور، اوہ قدرت دا مالک قدرتی گیا آئییا۔ نہ تت نہ وجود، اچرج کھیل رہیا دکھائیا۔ بنا سدیاں پچھیاں سدا تھادے وچ موجود، مجلس اندر باہر دکھائیا۔ بہاویں لڑ پھڑ کے میرے نال کردے رہو کھروڈ، پھر وی خوشیاں نال گلے لگائیا۔ تھادے نور دا آفتاب نہیں ہونا غروب، سورج مکھ نہ کھئے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بخشنہار سچی وڈیائییا۔ وڈیائی کہے میں کیہڑی گلوں وڈی، دھر دی دھار دے جنائیا۔ میں جگ چوکڑی ویکھی پیندی صدی، سدا سدا سد اپنا روپ وٹائییا۔ تیرے حکم سندیشے اندر بدھی، جگ چوکڑی سیو کھائییا۔ کوئن کوٹ گرو اتار پیر پیغمبر لوک مات بنداؤندے ویکھے گدی، کوئن کوٹ گداگر ہو کے در در الکھ جگائیا۔ ہے پرہو تیرے نام دی صدا بن بھگتاں اندر کیسے نہ وچی، واجب حکم نہ کیسے منائیا۔ میں ایسے خوشی اندر پھراں بھجی، تھہاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں سندیشہ دیواں گرمکھو ایہہ ویلا ملدا کدی کدی، قادر قدماں جوڑ جڑائییا۔ جس دی ودھائی ودھائیاں وچوں وچی، وجاوے بے پرواہیا۔ وڈیائی کہے میں ویکھ کے خوش ہوئی ایہہ سنگت او سے دی سدی، جو سدا سدا سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا لیکھا چکاوے اجیں پجیں، آنجان بال اپنا حکم منائیا۔

سمت کہے میرا مالک شہنشاہ، تختِ نواسی نُوں خُداِیا۔ مالک خالق پر تپالک بے پرواہ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نُوں خُداِیا۔ سچکھنڈ نواسی وسنہارا ساچے تھان، مقامے حق گہر گمبھیر بے نظیر سو بہا پائیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی جس دا کھیل دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن سرگن آتم پر ماتم جو رہیا کھیل کھلا، پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال جو رہیا وسا، دھرنی دھرت دھول زمیں اسماناں سو بہا پائیا۔ شبد اناد برہم برہماد ساچا تال رہیا وجا، انراگی اپنا نام جنائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر جو رہیا پرگٹا، پاربرہم پت پریشور الکھ اگوچر اگم اتھابیا۔ جُگ چو کڑی نت نوت جو آوے ویس وٹا، کایا ماٹی پنج تت خاکی سو بہا پائیا۔ دین دُنی جو ویکھنہارا آپ خُدا، خالق خلق مخلوق اپنا رنگ رنگائیا۔ منتر انتر جو نام ندھان رہیا سمجھا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن جو رہیا جنا، گرنتھ پنٹھ دیونہار وڈیائیا۔ دین مذہب ذات پات کھتری براہمن شوڈر ویش جو ونڈ رہیا ونڈا، الفیے اکھراں کرے پڑھائیا۔ نو نو چار جو کھیل رہیا کھلا، دُھر فرمانا حُکم منائیا۔ جگت ریتی سماج رواج رہیا چلا، ادھیپک ہو کے کرے پڑھائیا۔ واکھ ہو کے گیان رہیا سنا، دُھر دا ڈھولا دُھر دی دھار بندھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گرہ پردے رہیا کھلا، درشت اندرشت اپنی کار جنائیا۔ جگت ویدیا اکھراں جو جوڑ رہیا جُڑا، لوک مات سو بہا پائیا۔ جو ماٹی خاکی پتھر پابن رہیا ترا، چرن کول اُپر دھول بخشنہار سرنائیا۔ آد جُگاد نت نوت کوٹن کوٹ نام رہیا سمجھا، من مت بُدھ بھیو ابھید کھلائیا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھا رہیا لکھا، تقریر تحریر وچ جنائیا۔ چار کُٹ دہ دشا نرگن سرگن مسافر رہیا پھرا، حُکمے اندر حُکم بھوائیا۔ بہاو بھوکھت درشت اندرشت رہیا سنا، آنجانت اپنی سمجھ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، شاہ سلطان اک اکھوائیا۔ سمت کہے شاہ سلطان میرے نال سہمت، ستگر داتا دیا کھائیا۔ مہروان کرے رحمت، محبوب نُوں خُداِیا۔ مۇرکھ مگدھ کوئی رہن نہ دیوے احمق، کوڑی کیریا کھوج کھوجائیا۔ شبد اگتی نام ندھان مارے سینت، راگ نغمیاں وچ جنائیا۔ لیکھا چُکا کے دھوتی یگا بودی تہمت، ساچا بستر استر شستر اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ سمت کہے میرا وڈ وڈبھاگ، پُرکھ اکال دین دیاں دے وڈیائیا۔ جس کلجگ اندر ستجگ بدل کے رواج، رواداری کوڑی دینی گوائیا۔ لیکھا چُکا کے پوجا پاٹھ روزہ نماز، منتر ساچا دینا پڑھائیا۔ انتر آتم پردہ

کھول کے آغاز، بھیو ابھیدا دینا جنائیا۔ بن مکے کعبیوں حاجیاں کرا کے سچا حاج، حضرت ہو کے ہوئے سہائیا۔ سچ ایشنان کرائے بن سروور تیرتھ تاٹ، گنگا گوداوری جمنا سُستی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چرن دھوڑ مجن کرا کے ماگھ، مگر لے لیکھے دئے مُکائیا۔ امرت رس پیا کے ہنس بنائے کاگ، ڈرگندھی سُگندھی وچ پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم رچ کے کاج، گھر مندر کرے کڑمائیا۔ ست دھرم دا دس کے اک رواج، سوہنی سکھیا دیوے سمجھائیا۔ دُھر دا ڈھولا سُنا کے اگمی بات، باطن پردے دئے کھلائییا۔ پت پریشور کلاپات، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ ساچا سجدہ دئے آداب، نمو نمستے اکو اک درڑائیا۔ وست امولک دیوے ہاتھ، دست بدست آپ پھڑائیا۔ اکو سمرن اکو پوجا اکو پاٹھ، پاٹھشالا کایا مندر اندر اک وکھائیا۔ اکو پٹی طلبا پڑھ جماعت، ودیالا اکو دئے وکھائیا۔ اکو راگ دُھن اکو آئے آواز، رس اکو اک وکھائیا۔ اکو پریتم موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن اک جنائیا۔ اکو پتن بیڑا چلائے جہاز، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ اکو سہائی ہووے اناتھان دا ناتھ، داتا دانی بے پرواہیا۔ اکو مندر جنائے گھاٹ، رہبر اکو نور خدائیا۔ اکو سوال اکو جواب، اکو لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سمت دیوے وڈیائیا۔ سمت کہے میرا کھیل سُہانا، شاہ پاتشاہ دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو میرا پہلی وار نگا جہا بیانا، اقرار نامہ تہاڈے نال رکھائیا۔ دُھر دے حُکم نال بدل دینا زمانہ، ضامنی سب دی دینی تڑائیا۔ کوڑا رہن نہیں دینا نشانہ، ست رنگ دئے گواہیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جوتی جاتا پھریا بانا، بانی ہو کے ہوئے سہائیا۔ دین مذہب ذات پات تِنڈ وچ رہن نہیں دینا کانا، کلمیاں والیاں کرے صفائیا۔ دُھر سندیشہ دینا اک فرمانا، شبد اگما سچ درڑائیا۔ نو جوان مرد مردان کھیلے کھیل دو جہانان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ حُکمی حُکم ورتائے زرگن سرگن ہو پردھانا، پردھانگی اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سمت کہے میرے پرہے نے لینی نہیں کیسے تون صلاح، صلاحگیر نہ کھئے بنائیا۔ کیسے تون پُچھنا نہیں راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ کیسے دی پکڑنی نہیں بانہ، سہارا نہ کھئے تکائیا۔ جو کرنی سو لینی کرا، کرامات نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نے اُچھائے اوسے نے اپنے حُکمے اندر لینے سما، سمجھ وچ سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ جس دی کھیل اوسے نے لئی کھلا، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ جس دی ستار اوسے نے لینی وجا، رباب کایا کندھ اُٹھائیا۔ جسدا حساب اوسے نے لینا چُکا، زیر زبر نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں سارے کھندے گئے خُدا، خُدی سب دی دئے مٹائیا۔ بھگتاں نالوں ہووے نہ

کدے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جنہاں پچھے سمت کہے مینوں دتا چڑھا، چڑھدا لہندا دوویں دئے اُٹھائیا۔ ڈاڈھے نال کی کوئی متھا
 سکے لا، جو ستھر ربیا وچھائیا۔ ماچھوواڑا ہویا گواہ، دن دہاڑا شہادت دئے بھگتائیا۔ جس نوں سؤلاں دی سیج دتا سوا، سو
 شبدی جودھا روپ وٹائیا۔ جس دا قاعدہ قانون قلم لکھ نہ سکے شاہ، دھار جگت نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سمت کہے میں ہویا خوشحال، خوشی خواہش وچوں پرگٹائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ویکھیا دیاں، دین دُنی
 دا مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ خالق خلق وچ کھیل کرے کمال، جیو جنت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کایا کعبہ ساچا مندر دس کے سچے دھرم
 سال، ساڈھے تین ہتھ دئے وڈیائیا۔ جگت انوکھی وکھری چل کے چال، چلتے سب دے کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال،
 پنج تت کوڑا ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ جن بھگتاں سرت سنبھال، سُنئیاں لے اُٹھائیا۔ جھکڑا مُکا کے شاہ کنگال، آتم پرماتم اکو رنگ رنگائیا۔
 پریم پریتی دھر دی سکھیا اک سکھال، ست سچ کرے پڑھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن مال، تن خزینہ دئے بھرائیا۔ پچھے توں آگے دا
 دس احوال، حالت دئے بدلائیا۔ گرمکھ بنا کے ائمٹڑے لال، ہیرے مانک موتی دئے پرگٹائیا۔ اپنے کول رکھے سنبھال، دوسر ہتھ نہ کیسے
 پھڑائیا۔ جن بھگتاں دی بن کے تلوار ڈھال، آگے پچھے ہوتے سہائیا۔ نیڑے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نین شرمائیا۔ دوتی دشمن دی کی مجال،
 سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جہاں تہاں کرے پرتپال، ہووے آپ سہائیا۔ جس نے جُگ جنم دے وچھڑے لے بھال، چوڑاسی وچوں لے
 اُٹھائیا۔ اوہ اندر باہر سدا نال، وچھوڑا جگت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچے سرنائیا۔
 سمت کہے میں آیا پہلی وار، لوک مات ناؤں پرگٹائیا۔ سہاں بیتیا نو تو چار، جُگ چوکڑی پندھ مکائیا۔ راہ تكدے گئے گرو اوتار، پیر
 پیغمبر اکھ کھلائییا۔ منگاں منگدے گئے بن بھکھار، جھولی اپنی پلو ڈابیا۔ کون ویلا سخاوت کرے پروردگار، حقیقت حق دئے
 ورتائیا۔ ایہہ کھیل سب دی طاقت توں باہر، زوراور نہ کھئے سمجھائیا۔ شبد اگئی نال کردا رہیا گفتار، گفت شنید کرے شنوائیا۔
 کیسے نوں دتیا سانجھا یار، کیسے نوں گھٹ گھٹ دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ سمت کہے مینوں چاؤ گھنیرا، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال سچ وسایا کھیرا، کایا مندر سوہیا پائیا۔ بھگتاں دے اندر لایا
 ڈیرہ، سچ سنگھاسن وچی ودھائیا۔ ناتا جوڑ کے تیرا میرا، آتم پرماتم گنڈھ پوائیا۔ اندروں چُک کے کوڑ اندھیرا، ست نور کرے

رُشنائیا۔ ایس کھیل نوں سمجھے کپڑا، نو سو چرانوے چوڑی جگ آگے ہور نہ کیسے ورتائیا۔ ایسے کر کے من مت پیا جھیڑا، بُدھی نہ کھئے وڈیائیا۔ دین مذہب کر سکے نہ کھئے نیڑا، پنڈت پاندھا مُلا شیخ مسائک قاضی گرتھی پنتھی سمجھ نہ کھئے پائیا۔ جنہاں دے اُپر صاحب سوامی انترجامی ہر ٹھاکر کرے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ اوہ بن کلمیوں بن پوجا پاٹھ چکا لین اندروں جھیڑا، جھگڑا دوت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار دیا کھائیا۔ سمت کہے مینوں مل گئی ٹیک، جن بھگتاں دیاں جنائیا۔ جیٹھ تپیا سب جگ کہے تسیں بُدھی کرو بیک، بوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ تن ماٹی کوڑی کریا لگے نہ سیک، اگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ جے کیسے نوں اندروں لبھیا نہیں پچھے بہیت، آگے سہجے دیاں سمجھائیا۔ خوشیاں نال ویکھو اوس پرہو دی کھیڈ، جو کھنڈے کھڑگ رہیا چمکائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، بھجن بندگی اک سمجھائیا۔ اوہ تھادی آتم دی مانے سیج، سجن ہو کے انگ لگائیا۔ بن آگھاں توں رہیا ویکھ، بن لوچن رہیا ملائی۔ جس نوں سمجھ نہ سکے چارے وید، برہمے نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا لکھ نہ سکیا کوئی لیکھ، گر اوتار بے انت کہے کے پلو گئے جھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا کر وکھائیا۔ سمت کہے میرا سندیشہ سُن لو یار، یارانہ کچا نہ کھئے لگائیا۔ جے کرنا تے سچا پیار، پرتی پریم نال رکھائیا۔ مطلب وچ نہ بنیوں خدمتگار، کوڑی آس نہ کھئے رکھائیا۔ ایہ جگت ونجاریاں والا نہیں ادھار، سوڈا ہٹ نہ کھئے چکائیا۔ ایہ لہنا دینا میت مُرار، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ جس نے جیوندیاں کوڑا چھڈنا سنسار، سو میرے انگن بہے کے خوشی منائیا۔ لوک لچیا دتی مار، ابھان روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سنساریاں دا رہنا نہیں ٹھیکے دار، ٹھوکر ٹھاکر رہیا لگائیا۔ سمجھاؤن واسطے کندھاں اُتے لاؤ نے نہیں کوئی اشتہار، تھادے اندر کرنی پڑھائیا۔ ساچی منزل دس کے اُچ منار، نام پوڑے دینا چڑھائیا۔ جس نوں چنگا نہ لگے ایہ وبار، اوہ بے شک اُٹھ کے دیوے سُنائیا۔ جنہاں حُکم نوں کہنا اوہ خوشی نال نکل جائے باہر، باہر گئے نوں پھیر نہ کھئے پرتائیا۔ ایہ پرکھن والا نہیں کوئی سُنیار، جو کسوٹی اُتے رگڑ دیوے لگائیا۔ اس دے کول اوہ اگمی ہتھیار، جس دے اُتے مہر کیسے نہ لائیا۔ جیہڑا اندرے اندر مارے مار، تکھی دوہری دھار جنائیا۔ سچ پُچھو تے آگے سجن رہ جانے سچے یار، کوڑیاں نالوں یرانے لینے تڑائیا۔ ایہ وی ستاراں ہاڑ تک ادھار، آگے قسم کھا کے کراں جدائیا۔ بہاویں نو کھنڈ پرتھی وچوں گرمکھ رہ جان دو چار، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ میرا نین شنگار، میں

شمع دیاں جگائیا۔ ویکھیوں بھل کے کوڑا نہ کریو اعتبار، یقین نال دیاں درڑائیا۔ کوئی لوڑ نہیں کاگاں دی رہے ڈار، گرمکھ ہنس لینے پرگٹائیا۔ جیہڑا گرسکھ گرسکھ نال کرے خار، غصے وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اگلا لیکھا دئے مکائیا۔ سمت کہے میں کیوں آیا جگ، جاگرت روپ دیاں دکھائیا۔ سچ دوارے پرگٹ ہو کے گیا سچ، سچن اکو لیا بنائیا۔ ویکھو جس طرح میں پچھلے دتے چھڈ، آگے اکو پُرکھ اکال منائیا۔ جگت جہان نالوں ہو کے اڈ، وکھری دھار بنائیا۔ سماں سماں میرے وینہدیاں وینہدیاں گیا لنگھ، اتم میری واری آئیا۔ میں کوئن کوٹ ویکھے بغلے بپ، ہنس مانک موتی چوگ ورا مکھ رکھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں کسے لاؤن نہیں دینا اج پچ، جھوٹھا مکر فریب نہ کھئے بنائیا۔ کوڑ کڑیاریے سارے دینے چھڈ، چھٹکارا لینا پائیا۔ جیہڑے میرے پرہو توں ہوئے اڈ، میں وکھرے ڈیرے دینے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنے حکم نال درڑائیا۔ سمت کہے سمجھ لو ویلا، ولیاں دا ولی رہیا جنائیا۔ لیکھا چک جائے گرو چیلا، چیلا گرو سمجھ نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی کرے کرائے کھیل نویلا، زرگن زرنکار بے پروا ہیا۔ امرت رس امرت پھل اکو وار رس کھانا کیلا، قلت اگلی رہے نہ رائیا۔ کوئن کوٹ جنم بھرمدیاں پرہ نال ہویا میلا، ملنی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ٹھاکر ملیا سچن سہیلا، جس نوں سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سمت کہے جن بھکتو بن جاؤ ہنس، جھوٹھی بستی دیو مٹائیا۔ تسیں اوس پرہو دا بن جاؤ ہنس، جس ہنسری والے کاہن سیوا لائیا۔ جس نوں سیس نواؤندے پھندر مکھ سہنس، دو سہنسر جہوا ڈھولا گائیا۔ تسیں اوس دی ساچی انس، جو اصل روپ آتما ہو کے تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ جس نے آد بنائی بنت، اتم دیوے وڈیائیا۔ سو سوامی سچا کنت، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جس دا سوہنگ ڈھولا منت، نوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا دئے دکھائیا۔ سمت کہے میرا حکم آخیری، آخر دیاں جنائیا۔ جس پیغمبران دی رہن نہیں دتی پیری، میری دتی بدلائیا۔ جس شرع دی رہن نہیں دتی زنجیری، سنگل دتے تڑائیا۔ جس دا کھیل بے نظیری، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ کوئی نہ سمجھیو ایہہ کھیل ہویا تقدیری، قدرت دا مالک ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ آگے اوچھڑ راہ گلی دسے بھپڑی، پار کنارہ نہ کھئے کرائیا۔ کسے کم نہ آؤنی شہنشاہی امیری، مایا ممتا سنگ نہ کھئے جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سہج سہج رہیا سمجھائیا۔ سمت کہے مینوں ملیا اک

فرمان، جن بھگنو دیاں درڑائیاں۔ سندیشہ دیوے سِری بھگوان، بھاگاں والیاں حُکم سُنائیا۔ گُرمکھ رہے نہ کوئی آنجان، بالی بُدھ
سُدھ دیاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تخت نِواسی تختہ دُنیا ویکھ وکھائیا۔ سمت کہے پرہہ دا حُکم ویکھو سِختا،
سُخیاں والی راس رہن نہ پائیا۔ کوڑی کِریا بنہنا بستہ، آگے سکے نہ کھٹے کھلائییا۔ سرِشٹی حال ہونا خستہ، خُسریاں وانگ سرب
نچائیا۔ مارگ ملے نہ کیسے رستہ، رُٹھے بے پروا ہویا۔ ساچا نام جنہاں کیتا سستہ، لُٹے جان تھاوں تھائیا۔ ساچی کیسے کول رہے نہ وستہ،
شاہ کنگال رُپ بدلائییا۔ شاہی فُوج نہ کوئی دستا، چاروں کُنٹ رہی کُرائیا۔ کھیڑا رہے نہ کوئی وسدا، بستے سوہنا نہ کھٹے سہائیا۔
مٹکھ رہے کوئی نہ ہسدا، نیتر روون مارن دھائیا۔ جو ڈھولا گاوے پرہو دے جس دا، جس وید پُران تجائیا۔ اوہ نظارہ ویکھے اوس
الکھ دا، جو سب دے لیکھے رہیا مٹائیا۔ اشارہ تکه اوس پرہی دی آگھ دا، جو اندرے اندر رہیا ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اندر وسدا، وسیرا اپنے نال ملائییا۔ سمت کہے میری اُٹھدی ویکھو نویں جوانی، نوجواناں دیاں درڑائیاں۔
میرے پرہو دی ویکھو نشانی، جو نشانے گھر گھر رہیا لگائیا۔ وِدیا والیاں دی کوئی نہ رہے وِدوانی، وادھل ہو کے کرن لڑائیا۔
بُدھیواناں دی بُدھی ہووے پریشانی، سانک ست نہ کھٹے وکھائیا۔ شاہ سُلطاناں اندر وڑ کے بے ایمانی، مَورکھ مگدھ دئے بنائیا۔ کوڑی
خواہش نال دیون قُربانی، نام شہیدی نظر کیسے نہ آئییا۔ رائے دھرم دے گھر سارے کھان مہانی، شیطانی بھاجی دئے ورتائیا۔ ہُن آگے
دعوہ مَول نہیں رہنا دیوانی، جھگڑا چھیتی دئے چُکائیا۔ اپنے نام دی ہون نہ دئے بدنامی، بُدھیانی دے اڈے دئے کھپائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دئے درڑائیاں۔ سمت کہے میرے نال پچھلے کرن آئے سمجھوتا، ہوئی ہوئی رہے جنائیا۔ ساڈا سہاں
نہیں بیتیا بہتا، صدی ویہویں دئے گواہیا۔ ساتوں اندروں آوے ہوکا، سنسے نال رہے جنائیا۔ اسان گھر گھر جھگڑا پایا پرہہ کے ناؤں دا،
دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ کھیڑا بنایا ہوئے ہنگتا ہوں کا، ہنگ برہم نہ کھٹے سمجھائیا۔ براہمنان دا صاف ہون نہ دتا چوَنکا، گائے گوبر
پوچ پُچائیا۔ کلمے والا آگے کوئی نہ پہنچا، مٹی خاکی سجدیاں وچ سیس نوئییا۔ پاٹھاں منتران والا ویکھیا آؤنتا، اپنا گھر نہ سکیا
وسائیا۔ ساچا خصم کیسے نوں ملن نہ دتا کھوئنتا، نار دُباگن سرِشٹی نظری آئییا۔ کیتھے گوہند دا چھیتی نال مُک گیا ڈھئیے والا ڈھوَنکا،
جس اپنی آپ لئی انگڑائیا۔ جو چھڈ کے گیا پٹنا پاؤنتا، لیکھا گوداوری نال مُکائیا۔ سو لے کے آگیا نئییا نام نوکا، کھیوٹ کھیٹا

بے پرواہیا۔ جس نے بھگتاں گُرمکھاں دا پھڑیا آ کے پاؤنچا، ہتھ گٹ نال بندھائیا۔ جھگڑا چُکایا من واسنا کھوٹی کاؤں کا، ساچی کرنی دتی جنائیا۔ بھيو چُکا کے ہوئے ہوئے کا، ہم ساجن لیا ملائیا۔ مطلب جان کے اپنے گوں کا، گُرمکھ اپنی گود بہائیا۔ لہنا چُکاون آیا ساچی ماؤں کا، مایا ممتا کوڑ تچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دین دِیال دِیا کمائیا۔ سمت کہے میرا لیکھا ہویا شُرُوع، شرع دیواں بدلایا۔ جھوٹھا رہن نہیں دینا کوئی گُرو، غریب نواز دیاں ملائیا۔ جگت مِثال مچھی پتھر چٹ کے مُڑو، اپنا سپس ٹھوکر نال بہنایا۔ سمت کہے میرا صاحب سوامی پُرکھ اکال دین دِیال میرے نال میرا مالک ہو کے ترو، دھرمی سنگ نبھایا۔ منزل چوٹی جن بھگتاں اندر میں اپنی منزل چڑھوں، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ سُرَت سوانی ساچی پھڑوں، اپنا بل دھرائیا۔ دروازے آگے کھڑوں، اکھ نعرہ اک لگائیا۔ اوسے نوں ضرور ورؤں، جس دا ور اکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری بنت ربیا بنائیا۔ سمت کہے میں بھگتاں دی کران ریجھا، ساچا صاحب دیاں ملائیا۔ کوئی رہن نہ دیواں چاچا بہتیجا، پتا پوت دیاں بنائیا۔ بنا پُرکھ اکال دے رہے کوئی نہ تیجا، جو کہے تیجے نین کران رُشنائیا۔ اکو بابل تے اکو پیارا سب دا گیگا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گُرمکھ ویکھاں سچ عزیزا، عاجزاں اپنی گود اُٹھایا۔ اندروں بخش کے سچ تمیزا، طمع دیاں بدلایا۔ سب دی جھولی پاواں سب دا کیتا، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جس دا چندن نال تپیا انگیٹھا، اگنی آگ اگلا رُوپ بدلایا۔ سو بخشنہارا سچ پریتا، پت پرمیشور ربیا ملائیا۔ گُرمکھو تہاڈا لیکھا چُکا دئے پچھلا بیتا، آگے تھانڈا سینا آپ کرائیا۔ کوئی لوڑ رہے نہ پڑھن دی گیتا، پوجا پاٹھ اکو دئے درڑائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سری بھگوان بنیا آپ وسیقہ، وصیت تہاڈے نام دی دئے لکھائیا۔ تہانوں کسے دے کولوں منگنی پئے نہ بھیکھا، بھچھیا واسطے جھولی نہ آگے ڈاہیا۔ تہاڈے اندر اپنی کِرپا دا رکھ دیواں سب کچھ کیتا، کرنی دی کرنی دیاں مُکائیا۔ جے پرہے نوں ملیاں پھیر وی پوری ہوئے نہ ریجھا، من منسا نہ پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپن ویکھے تھاوں تھانیا۔ سمت کہے سارے لو سوچ، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ آلیوں ڈگے کوئی نہ چُکے بوٹ، سچ دوارے نہ کھئے پھیر پہنچائیا۔ لکھ چوراسی جنم بھوگنے پیندے کوٹن کوٹ، اندج جیرج اُتبھج سینج روپ وٹائیا۔ بنا ستگرُو دے چرناں ملدی کتے نہ موح، شاہ پاتشاہ روندے مارن سارے دھائیا۔ سارے اپنی ٹکانے کر لو ہوش، ہوچھی مت دیو گوائیا۔ بنا پریم توں کسے کم نہیں آوندا جوش،

کرودھ کوڑ کِریا ہلکائیا۔ جیہڑا اکی سال زرگن ہو کے بیٹھا رہیا خاموش، آگے خواہ مخواہ سب نوں دئے سمجھائیا۔ ایس دا مٹی والا تن نہ سمجھیو پوش، پوشیدہ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ پھیر کسے نوں دیو نہ کوئی دوش، تہاڈے سامنے سب دی کیتی سب نوں دئے بھگتائیا۔ جن بھگتاں نام خُماری دے کرے مدہوش، مدھر اپنی دُهن سُنائیا۔ ایہہ کوئی یاری نہیں عاشق معشوق سسی پُنوں والی بلوچ، جو ریگستاناں وچ گُرائیا۔ جتھے کوئی نہیں سکدا پہنچ، اوتھے پُج کے تہانوں گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک بوئے سہائیا۔ سمت کہے میں پرہہ نوں کہنا جگا دے شمع، دِپیک سچ کر رُشنائیا۔ خوشی وچ بدلا دے غما، غمی دے مٹائیا۔ اپنے پریم دی دے طمع، لالچ مُحبّت والا جنائیا۔ چرن پریتی لا لے طمع، سچ سیو کمائیا۔ مات پت بن جا ساچی اماں، گودڑی گود اُٹھائیا۔ جے پرہو مینوں کیتا لوک مات رواں، رہبر ہو کے ہو سہائیا۔ میں تیرا بھانا سہواں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیری چرنی بہواں، دو جا نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں نوں سچ سچ کہواں، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ پرہہ دے دوارے کدے لوڑ نہیں ہندی ہتے ہون جمان، تھوڑیاں نوں بہتیاں وچ دیوے وڈیائیا۔ ایہہ سمت سب توں وکھرا تے سب توں نواں، نویں نروئے گرمکھاں دئے بنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی ہماں تہاں، ہم ساجن نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دردی ہو کے درد رہیا وندائیا۔ سمت کہے میں بڑا چالاک، اپنی چال نہ کسے درڑائیا۔ پہلوں چلاکاں نوں کر کے خاک، خاک دیاں ملائیا۔ بھگتاں دا کھول کے تاک، طاقتور دیاں وکھائیا۔ مُنکھاں نالوں توڑ کے ساک، سجن اکو لواں بنائیا۔ بھگتاں نوں دیواں آکھ، آخر کراں پڑھائیا۔ سچ پُچھو تے اے اکو مہینہ لنگھیا وساکھ، وسدے سارے دین دُہائیا۔ جس ویلے اک دے دتی تھاپ، شنکر دتا سمجھائیا۔ پھیر کوئی رہن نہیں دینا گستاخ، عُصیاں والے دینے مٹائیا۔ اوہناں نوں کرنا مُعاف، جو موقعے سر اپنا ویلا لین پچائیا۔ سمت کہے مینوں ایں ربی بھاکھ، بھاکھڑا دئے دُہائیا۔ لہر دی وجنی ٹھاٹھ، تٹ دینے وہائیا۔ ایہہ وی کھیل ہونا پھر آٹھ، اٹھاں تتاں ہوئے جدائیا۔ کسے نوں لبھے نہ لکڑی کاٹھ، اکتی بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ پھیر بھلے پچھلا پاٹھ، پوجا دین تجائیا۔ اکو پُرکھ اکال آوے یاد، جو دُبدیاں لئے ترائیا۔ جنان چر وسدے نہ ہوئے برباد، اوناں چر آواز اک نہ کھئے سُنائیا۔ سمت کہے مینوں چا میرا چھیتی چلے راج، رستہ اکو دئے وکھائیا۔ دھرمیاں دا دھرم نال ہووے کاج، گکرمیاں نوں کرماں دی دھار اندر دئے رُڑھائیا۔ اکو نعرہ سنا، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو سیس سہنجنا

ویکھاں تاج، تختِ نِوِاسی دیا کھائی۔ سمت کہے تھوڑا جہا جھگڑا چھڑن والا وچِ بغداد، بغلگیر ہو کے سنگِ نبھائی۔ آگے کچھ پردے والا راز، ڈردیاں ہور نہ کھئے ڈرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جے بھگتاں دا بیڑا چلا نہ سکیا جہاز، پھیر گرو مہاراج نہیں بدمعاشاں دا بدمعاش نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ساچی ساجن رہیا ساچ، ساجن ہو کے سہج سُبھائی۔

★ ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھینے جستروال ضلع امرتسر ★

شہنشاہی سمت کہے میرا وقت سُہیلا چنگا، قُدرت دے قادر پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ سچِ سندیشہ نامِ ندھان دتا کھنڈاں برہمنڈاں، پُری لوءِ آکاش پاتال دتا درڑائی۔ گنِ ندھان گہر گمبھیر بے نظیر ست سچِ وجا مردنگا، دو جہان نوجوان دتا اُٹھائی۔ قُدرت دے مالک کرنی دے کرتے کلجگ ویکھ کے اتم کنڈھا، کوڑی کیریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کھوج کھوجائی۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نامِ ندھان سیری بھگوان سنا کے دُھر دا چھندا، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دتا پرگٹائی۔ کایا ماٹی اندر گھر وچ گھر بجر کپائی توڑ کے چندا، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ دینِ دِیال ٹھاکر سوامی بن کے بخشندا، دُھر دی رحمت رام رحیم آپ کھائی۔ مہروان محبوبِ مَحَبَّت وچ بنا کے بندہ، بندیخانیوں لئے چھڈائی۔ آتم پر ماتم نوری جوت چاڑھ کے چندا، نج گھر واسی پُرکھ ابناشی اندھ اندھیرا دئے مٹائی۔ کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترشنا کڈھکے گندہ، ست سچِ دئے پرگٹائی۔ دینِ مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک رہے نہ ونڈا، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائی۔ انتر آتم سچِ سرور نج گھر دیوے سچِ انندا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی لیکھا رہیا مٹائی۔ بھگت سُہیلا اک اکیلا ایکنکارا ہر زینکارا ساچی منزل پوڑی چڑھا کے ڈنڈا، تھر گھر واسی مقامے حق دئے بہائی۔ کلجگ کوڑ گڑیار جن بھگتاں نال کرے کوئی نہ دنکا، ٹھگ چور یار نیڑ کھئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال صاحبِ سُلطان ست سچِ پرگٹا کے کھنڈا، تکھی دھار دئے وکھائی۔ سنت سُہیلا گرو گُر چیلا زرگن سرگن لاونہارا انگا، انکیکار اک ہو جائیا۔ بھیو ابھید اچھل اچھید پردہ لاه کے ہنگ برہما، نج نیتر لوچن نین کرے رُشنائی۔ آتم درسی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ ساچا چاڑھ کے چندا، رو سس نین رہے

شرمائیا۔ ناڑ بہتر تن رباب وجا مردنگا، سچ سُرنگا اک جنائیا۔ جودھا سُرپرِ ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی بن سورا سربنگا، بلدھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دِیال سرب کیرپال آد جُگاد بن بخشندا، وست امولک کایا گولک نام نربان جھولی پائیا۔ کوڑ کڑیار میٹ سنسار لہنا دینا چُکا کے بھیکھ پکھنڈا، مایا ممتا ربیا مٹائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ سناوے ایکو چھندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ ہر کا سمت کہے میرا وجے سچ نگارہ، نوبت نام دیاں جنائیا۔ شبدی سٹ ہویا خبردارا، تھر گھر واسی لئی انگریائی۔ وشن برہما شو دے ہلارا، کروڑ تیتیسا سُرپت اند نیر نین آگھ کھلائیا۔ گن گندھرب اُچی کوکن کرن پُکارا، دُور دُراڈے تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ ترے گن مایا پنج تت نرگن سرگن لگا ویکھے آگھاڑا، لکھ چوراسی اندج جیرج اُنہج سینج ناچ وکھائیا۔ بھيو اہیدا اچھل اچھیدا کھولنہارا، پیر پیغمبر گر اوتار بھکت بھگوان پردہ ربیا اُٹھائیا۔ سنت ساجن دسنہارا انتر آتم اک نظارہ، بے نظیر نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ گر مگھان گر گر رُپ کھولنہارا بند کواڑا، گرہ مندر پردہ دے اُٹھائیا۔ گرسکھان چرن پریتی دیونہار سہارا، صاحب سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کرنہارا پار کنارہ، پورب لہنا لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ شبد اگتی بن رسنا جہوا بتی دند بولنہار جیکارا، دُھن انادی آپ پرگٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی کاتب بن کے نت نوت لیکھا لیکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دے گواہیا۔ ایتھے اوتھ دو جہان جھلاونہارا سچ نشانہ، مرد مردانہ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پارہم پت پرمیشور جوت سرُپی پھر کے بانا، بانی بان نرالا انیلا تیر چلائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھکت بھگونت گرو اوتار پیر پیغمبر مننا پئے بھانا، جودھا سُرپرِ راج راجان، سیس نہ کوئی اُٹھائیا۔ راؤ رنگ ثانی دے نہ کھئے رجواڑا، نیر لوچن نین آگھ پرتکھ نہ کھئے کرائیا۔ حُکمے اندر حُکم ورتے سچ نرنکارا، سرگن میٹ نہ سکے رائیا۔ تخت نواسی شاہو شاباشی بھوت بھوت بھوپ بھوپے اُجیارا، پروردگار سانجھا یار جلوہ نور نورانہ اک خدائیا۔ چار گنٹ دہ دشا وجاونہارا اک نگارہ، ڈھول مردنگ دُھر دا ناد جنائیا۔ گیت گوبند گہر گمبھیر پریم پریتی اندر گاونہارا، ساچا سوہلا دُھر دا ڈھولا نام امولا سوہنگ ست جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش دسنہارا اک کنارہ، نیا نوکا نام کھیوٹ کھیٹا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى اپنا

حکم ورتائیا۔ سمت کہے میری چلے اوٹری چال، اچل اپنا کھیل کھلائیا۔ سرِشٹ سبائی درِشٹی اِشٹی ویکھاں حال، حالت سب دی کھوج کھوجائیا۔ پنج تت کایا ماٹی خاکی سب دے سر تے کوکے کال، سچ نگارہ رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ جس دا دس کے گئے احوال، چارے کھانی چارے بانی دئے گواہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ویکھنہارا دو جہان، نرگن سرگن گھٹ بھیتڑ کھوج کھوجائیا۔ کھیل اکٹا کرے بے مثال، جس دی مسل اصل نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کیسے کولوں حل نہ ہویا سوال، جواب دے نہ سکے کھئے لوکائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا کلجگ ویکھ اندھیری راتا بھگت بھگوان لئے بھال، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلا گرمکھ اُچا کے انملڑا لال، کرنی دا کرتا قیمت آپے پائیا۔ کایا مندر ساچا کعبہ وکھا کے ساڈھے تن ہتھ دھرم سال، اُچ منارا ہر نرکارا گھر گھر اندر دئے وڈیائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی جوتی جوت دیوے بال، اندھ اندھیر دیوے مٹائیا۔ انحد نادی وجا کے اگتی تال، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ امرت آتم سہا کے ساچا تال، نچھر جھرنا دئے جھرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، گرمکھاں ویکھ وکھائیا۔ نام پدارتھ دے کے مال، دھن دولت اک سمجھائیا۔ سرت سوانی شبدی ہانی لے کے نال، امرت جل پانی ٹھنڈا دئے پیائیا۔ مارگ دھر دا دس سکھال، پوڑی پوڑی منزل منزل دیوے پندھ مکائیا۔ ست سرُپی بن رنگ روپی جوتی جلوہ درس دئے وکھال، درِشٹ اندرِشٹ اپنی دھار جنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر بحال، جم دی پھانسی دئے ٹڑائیا۔ گرمکھ بالے نڈھے نھے بچے گود لئے اٹھال، کوڑی کیریا دُرمت میل دئے دھوائیا۔ جیودیاں جگ مار مریاں لئے جوال، مر جیوت اپنا رنگ رنگائیا۔ مان وڈیائی دے وشال، وشو اکو گھر سمجھائیا۔ گرہ مندر پیکھ ہوئے خوشحال، شمع دپیک دئے بال، بالی بُدھ وجے ودھائیا۔ جوتی جلوہ نوری دے جمال، رحمت کر آپ رحمان، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ ہر سمت کہے میں چڑھیا وچ جہان، پہلی چیت ملیا دان، دو جہان میرا جس گان، گر اوتار پیر پیغمبر کرن وکھیاں، سچکھنڈ دوارے ملیا مان، لوک مات جھلیا ست نشان، حیران ہوئے زمیں آسمان، بے ایمان بیٹھن مکھ شرمناں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پاربرہم پرہ دیونہار وڈیائیا۔ ساچا سمت کہے میں ڈھولا سناؤنا اک سلوک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن مانو سارے مؤج، ہر پُرکھ نرنجن میلا سہج سبائیا۔ آد نرنجن گھر گھر جگاؤ جوت، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ انباشی کرتے کرو کھوج، کایا مندر اندر پردہ لو اٹھائیا۔ سری بھگوان درشن کرو نیتر لوچن لوچ، لوچا پوری

مات کرائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور گھر سجن سوامی ٹھاکر لو سوچ، من مت بدھ چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ جھگڑا مک جائے لوک پرلوک،
 اون جاون رہن نہ پائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھو ساچے قلعے کوٹ، محل اٹل بہہ کے خوشی منائیا۔ جن بھگتو کوڑی کریا من واسنا تہانوں
 کوئی نہ سکے روک، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ بدھاتا نام نگارہ سچ لکائے چوٹ، چوٹی دا
 مالک دئے وڈیائیا۔ مہر نظر نال اندرون کڈھکے کھوٹ، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ ہومے ہنگتا رہے نہ روگ، دُتیا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ آتم
 پرما تم میل ملا کے دھر سنجوگ، جگت وچھوڑا دئے کٹائیا۔ مانک موتی نام انمول چُکائے چوگ، وشٹا کاک نہ کھئے پُھلایا۔ جنم کرم
 تون رہت کر نردوش، دوشالہ نام اوڈھن سپس ٹکائیا۔ پریم خُاری اندر کر مدہوش، امرت جام پیالہ دئے پیائیا۔ من واسنا کر
 خاموش، انتر آتم ڈھولا دئے سُنائیا۔ جن بھگتاں کدی پوہ نہ سکے لاڑی موٹ، شبد شہیدی ستگر سد گرمکھ روپ وٹائیا۔ سنت
 سجن کدے نہ جاوے آؤنت، نام پریتی وجدی رہے ودھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں چار ورن چُکاؤنی راؤنس، رانوا ہو کے رہبر دینا
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت کر کر بت اپنی کار کھائیا۔ پرہہ سمت کہے میں
 سب دا لوڑاں بھلا، ہرجن بھالاں تھانوں تھائیا۔ ابناشی کرتا ملاواں صلح کلا، گل مالک بے پرواہیا۔ جو آد جگاد لہنا دینا سب دا
 کدے نہ بھلا، اٹھل اکو اک اکھوائیا۔ جو بھاگ لگانہارا ساڈھے تین بتھ ماٹی کلا، کایا گڑھ بنک دئے وڈیائیا۔ نام بھنڈارا ورتاونہارا
 سدا انملا، جگ چوکرئی گرمکھاں جھولی پائیا۔ جس دا پھل دو جہان کدے نہ ہلا، امرت رس رہیا چکھائیا۔ سچ دوارا لوک مات
 جس دا گھلا، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، در مندر اک درڑائیا۔ ہر
 سمت کہے میں کھولنا پڑدا، دئی دویت دینی مٹائیا۔ بھيو کھلاؤنا ساچے ہر دا، جو ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں میل ملاؤنا نرائن
 نر دا، جو ناری پُرکھ دوویں لئے پرنائیا۔ مہروان درڑاؤنا کرنی کردا، کریا ندھان ہٹے سہائیا۔ دروازہ کھلاؤنا گھر تھر دا، جتھے شبدي
 وجدی رہے ودھائیا۔ گلشن اندر غنچہ وکھاونہارا کھلدا، پت تہنی ویکھ مہکائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا پورب جنم دیر دا، تنہاں جھولی دئے
 بھرائیا۔ لیکھا مکاوے کلجگ کوڑی کریا اٹے گیڑ دا، گیڑا حکمے وچ بھوائیا۔ لہنا دینا حق حقیقت وچوں نیڑدا، دوجی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ جس ویلے پرہو بھنڈارا کھولے مُجبت مہر دا، بھگت سہیلے صوفی فقیر لئے پرگٹائیا۔ حکم ورتے پُرکھ اکال اکو اگنی شیر دا،

جو شرع وچوں شرع دئے بدلائیا۔ جو دین مذہب ذات پات اوچ نیچ لیکھا نیڑدا، آتم پر ماتم مائکھ مانو مائس دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا حکم اک ورتائیا۔ ہر سمت کہے میں سچ کھلاؤنی اکھ، آخر دیاں جنائیا۔ نرگن روپ پرگٹاؤنا پرہو سچ پرتکھ، پت پریشور بے پرواہیا۔ بھگت جن بھگوان کرنے وکھ، دھر دی دھار سمجھائیا۔ دوہاں مل کے اک دو جے دا گاؤنا جس، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا سوہنگ اک درڑائیا۔ گر گوبند اتم وار گیا دس، ساچا بھتھا تیر کمان دھرم نشان اک وکھائیا۔ چار کٹ دہ دشا بھانڈے کوڑے ہونے سکھ، وست بتھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ کھیڑا ہونا بھٹھ، سچ بھٹھیلا بھٹھ رہیا تپائیا۔ پت پریشور پاربرہم پروردگار نرگن دھار ہونا پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی سرن سرنائی رہے ڈھٹھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ منکا منکا مالا مالا جس دا نام رہے رٹ، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھاس رہے جنائیا۔ جس دی کھوج اندر جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت رہے ٹھ، سمند ساگر تیرتھ تھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی ویکھ وکھائیا۔ ساچا سمت کہے میں دینی اک سمت، منمت دینی گوائیا۔ سب دا چولا کایا پنج تت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش جوڑ جڑائیا۔ سب دے انتر اکو نور جوت پرکاش، آتم پر ماتم دتا ٹکائیا۔ سب دے اندر اکو روپ پون سواس، دوس زین چلے واہو داہیا۔ سب دا اکو جہا لہو مجھ ہڈ ناڑی ماس، رنگ رنگاں نال میل ملائیا۔ سب دے اندر اکو کاپن ساچی گوپی نال مل کے پاوے راس، بنسری دھر دی اک سنائیا۔ سب دے انتر اکو رام سہیلا وسے پاس، سینتا سرتی لے پرنائیا۔ سب دے انتر اکو پرگٹاؤنہارا خواہش، آشا دھر دی نال ملائیا۔ سب دے اندر اکو وجاؤنہار رباب، پن تندى تند ستار رہیا بلائیا۔ سب دے اندر مالک اک احباب، جو محبت وچ سائیا۔ سب دے اندر اکو مکہ کایا کعب، کعبہ دھر دا رہیا اچجائیا۔ سب دے اندر سچ سہنجی اک محراب، جس دے اولے محبوب بیٹھا سوہا پائیا۔ سب دے اندر اکو دھن آتمک آواز، جو دوس زین نغمہ نام رہی سنائیا۔ سب دے اندر اکو اوس دا ڈونگھا راز، جس دے پچھے پوجا پاٹھ نماز دتی پڑھائیا۔ سب دے اندر اکو پر ماتم آتما روپ ہو کے وسے آپ، دو جہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے اندر اکو سمرن پوجا پاٹھ، اکو ڈھولا سوہلا بن وچولا دئے جنائیا۔ سب دے اندر اکو منزل اکو گھاٹ، اکو پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ سب دے اندر اکو آتم سیجا سہنجی

کھاٹ، جتھے و سے پُرکھ اباش، جوتی جاتا کر پرکاش، نورو نور نور سہائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا جن بھگتاں اندر چاڑھے سچّی پرہات، سندھیا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو گئے آکھ، دُھر فرمان سمجھائیا۔ سو پورب پورا کرکے ساکھیات، جگت لُغات سکے نہ کھئے درڑائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے نال وضاحت، وانجھے کر کے دئے سمجھائیا۔ آگے سب دی سچ دھرم دی بناؤنی اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ پرہہ دا ڈھولا سرشٹی نے مل کے لینا آکھ، ایشٹ دریشٹ اک سمجھائیا۔ نام ندھان لینا واچ، دُھر دا منتو اک سمجھائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کاج، کچ کنچن دئے بنائیا۔ سو کلجگ اتم لہنا دین مُکائے حساب، لیکھا دُھر دا کھوج کھوجائیا۔ آگے ستجگ بخش کے دھرم دا راج، دھرم دوارے دئے وڈیائیا۔ سچ مُحبّت دے کر سرب مُحتاج، لوڑوند پرہہ آپ اکھوائیا۔ گرہ مندر اندر گھر سوامی ملے آپ، وڈ پرتاپ دئے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دیشا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ برہمنڈاں کھنڈاں ستجگ تیرے اندر سوہنگ سب نے کرنا جاپ، اکو ڈھولا لینا گائیا۔ پُرکھ اکال مننا باپ، اکو نظری آئے پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن نور جوت پرکاش، پنج تت وجود جگت نہ کھئے وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سب دے پورے کرے خواب، سجدیاں وچ دئے آداب، کلمیاں وچ ملے جناب، دو دواب آبرو دئے جنائیا۔

★ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ چھینو توں ماناں والے آؤندے سمیں بھاگ سنگھ دے نوت ضلع امرتسر ★

سیتا تکیا بھکھاری غریب، درویش درد خدائیا۔ منت کر کے کہا بالمیک، رشی ویکھ پرہہ دی بے پرواہیا۔ جیہڑے اوہنوں رہے اڈیک، اوہناں توں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ جیہڑے منگدے سچ پرت، پرتیم پردے اندر پردہ لائیا۔ مینوں اندرون ایس دی صاف دے نیت، جو بھکھا ننگا ملیا چائیں چائیا۔ اوس اوسے ویلے سیتا رام دا گا کے گیت، ساچا نعرہ دتا لگائیا۔ بالمیک پُچھیا کہنوں رہیا اڈیک، کس دا دھیان لگائیا۔ اوس کہا اس دی کون کرے تصدیق، شہادت دیوے بھگتائیا۔ سیتا کہا جیہڑا سب دا پیارا میت، متر اک اکھوائیا۔ اوس مار کے اپنی انگلی نال لیک، لائن دتی لگائیا۔ تسیں دوویں مل کے میری ایہ نام دی کرو وصیت، دو لائیاں نال ملائیا۔ بھید کھولو سچ اصلیت، اصل دینا درڑائیا۔ بالمیک کہا اوسے دی اک اہلیت، احمق لیکھے پائیا۔ دو جہان جس دی ملکیت،

مالک بے پرواہیا۔ سب دی جانہارا طبیعت، تبع ویکھ وکھائیا۔ بالمیک سیتا کہے اسیں دیئے سچ نصیحت، دُھر دی دھار اک درڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بوئے سہائیا۔ غریب نانا ویکھ کے تن لکیر، تے نیر نین اٹھائیا۔ بھگت نال بھگوان
 دی ویکھی تصویر، شاہ نال وزیر سیتا نظری آئیا۔ اودھروں گھت کے ہور وپیر، تن ساتھی پنڈھ مکائیا۔ جنہاں وچوں دو امیر،
 اک فقیراں دا فقیر، فاقیاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں دی اوتھ آ کے بدل گئی تاثیر، بالمیک ویکھ خوشی منائیا۔ سیتا کہیا لاڈلے
 میرے ویر، پریمی پیارے رنگ رنگائیا۔ سارے اندروں اپنی ویکھو ضمیر، نج دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ فقر غریب کہیا میں ویکھیا مار دھیان، اندر اندر کھوج کھوجائیا۔ مینوں تتاں والا نظری آیا رام، جو دسرتھ
 بیٹا جگت وڈیائیا۔ اوس پیار نال سندیشہ دتا پیغام، حکم سچ جنائیا۔ اگلا اگم دیواں گیان، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ رام کہیا جس ویلے
 میرا رام آوے سری بھگوان، زرگن رُپ ست سرُپ سہج سکھدائیا۔ تیرا لہنا لیکھا چکائے آن، کلجگ اتھم وچے ودھائیا۔ ہس کے
 بالمیک کہیا کون بھومکا کون استھان، شبدی رام دے درڑائیا۔ سیتا کہیا تتاں لیکان دا نشان، پرہہ طریقہ دتا سمجھائیا۔ تے دو جے
 ساتھی ہور مہان، جیہڑے چلے راہی پنڈھ مکائیا۔ اودھروں آیا اگم فرمان، سچ سندیشہ دتا سمجھائیا۔ دیونہارا داتا دیاوان، جگ
 چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ بالمیک کہیا کر پرنام، نمو نمو سیس جھکائیا۔ سیتا کہے ہونا نہ پئے حیران، انسان سمجھ سکے کئے نہ رائیا۔ پُرکھ
 اکال کہیا میں سب دا جانی جان، جگ چوکڑی لیکھا دیاں مکائیا۔ ایسے بھکھے ننگے غریب نوں مانس جنم دے کے وچ جہان، کرم اپنے
 نال بندھائیا۔ جس ویلے سماں پہنچیا آن، دیاوان دیا کمائیا۔ ایہو بھومکا ایہو دھرتی ایہو ہووے استھان، ایسے دا ایسے دھام میلا لے
 ملائیا۔ فقر کہیا تیری کیویں ہووے پہچان، رُپ رنگ دے سمجھائیا۔ حکمے اندر دسیا توں بھگت تے میں بھگوان، تیرا میرا سچ نشان
 ویکھ وکھانا چائیں چائیا۔ پاربرہم بالا نہیں کوئی آنجان، جانہارا دو جہان، جگ چوکڑی لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پورب لہنا لیا پہچان،
 ساچا میل ملایا آن، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ بھاگ سنگھ تیرے پچھلے بھاگ دا حصہ جھولی پایا آن، آگے چرن پریتی دیوے مان، کرپا کر
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ناظر سینگھ دے گرہ ماناں والا ضلع امرتسر ☆

ساچا سمت کہے میں منگی دُھر دی منگ، سچکھنڈ دوارے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سدا بخشنند، مہروان محبوب پروردگار مُحبت جھولی دینی پائیا۔ ست سچ پریت دینا اک اند، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ لوک مات جن بھگت بناؤنا ساچا سنگ، سنت سُہیلے جوڑ جڑائیا۔ گُرمکھاں دے اندر نام خُماری چاڑھاں رنگ، گُرسکھاں وجے سچ ودھائیا۔ آتم سیجا سوہنی ویکھاں سیج پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ برہم برہمادی پیاریاں اندر تیرا وجدا ویکھاں مردنگ، انحد نادى ناد جنائیا۔ جنم کرم دی وچھڑی آتم پر ماتم پاؤنی گنڈھ، اندر باہر رہے نہ کھئے جدائیا۔ امرت میگھ برس کے پاؤنی ٹھنڈ، کوڑی کریا کلجگ اگتی دینی بُجھائیا۔ دئی دویتی شرع شریعتی پردہ لاه کے بھيو گھلاؤنا ہنگ برہم، پاربرہم پت پرمیشور تیری سچ سرنائیا۔ نہکرمی ہو کے نرگن سرگن ویکھنا کرم، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ گُرمکھاں لیکھے لاؤنا مانس جنم، ذاتی پاتی پنڈھ مکائیا۔ سچا بخشنا دُھر دا چرن، دھوڑی ٹگا مستک خاک رمائیا۔ نیتر کھولنا ہرن پھرن، گیان نیتر چمک چمکائیا۔ بھگت سُہیلے تیری منزل چڑھن، جگت منزل رہے نہ رائیا۔ سجن میت مُرار تیرا ڈھولا پڑھن، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ روپ سرب سائیا۔ سچ دربارے ہر نرنکارے تیرے کھڑن، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ نت نوت بن اکھاں درشن تیرا کرن، سوچھ سرُوپی روپ لینا پرگٹائیا۔ مرن توں پہلاں دینا سچا مرن، جیون وچوں جیون دینا بدلایا۔ صاحب سمرتھ سوامی ہرجن ساچے ساچی ترنی ترن، جگت شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ اکو پاربرہم پت پرمیشور تیرا پلُو پھڑن، دوُجا سیس نہ کھئے نوائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال لڑن، من واسنا باہر دین کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ساچی دات دینی ورتائیا۔ ساچا سمت کہے میں دُھردباری منگتا، نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دی کایا چولی رنگدا، لال گلالا روپ وٹائیا۔ بھيو گھلا کے آتم برہم دا، پاربرہم دیاں ملائیا۔ رس دواواں نجانند دا، پرمانند وچ سائیا۔ پردہ لاه کے کوڑ اندھیری کندھ دا، بجر کپاٹی دیاں ٹڑائیا۔ کر پرکاش ساچے نوری چند دا، جوتی جوت کراں رُشنائیا۔ بھيو گھلا کے جیو پنڈ برہمنڈ دا، دُھر دی ونڈ اک درڑائیا۔ ناتا توڑ دُہاگن رنڈ دا، کنت سہاگی دیاں ملائیا۔ سچ جیکارا جواواں ساچے چھند دا، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ پینڈا مکے اگلے پنڈھ دا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔

لیکھا مکے نُہاؤنا تیرتھ تٹ گنگ دا، امرت آتم سروور دیاں وکھائیا۔ جھگڑا مُک جائے وکارے پنج دا، پنچم شبد ہونے شنوائیا۔ لیکھا
 مُک جائے کوڑے رنج دا، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ میلا ہو جائے گجری چند دا، جو شبدی جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پینڈا مُک جائے
 جیرج انڈ دا، اُتہج سینج نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، آسا منسا پور کرائیا۔ ساچا
 سمت کہے میں کلجگ اندر بدل دینی ریت، ستجگ سچ سچ اُپجائیا۔ جھگڑا چُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ دینا وکھائیا۔ لیکھا مُکا
 کے اُچ نیچ، راؤ رنگ اِکو رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دسنی سچ پریت، جس نوں گر اوتار پیغمبر گئے دھیائیا۔ جس دی آد جگاد جگ
 چوکڑی ساچی ریت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دین گواہیا۔ جس دا وسیرا ہست کیت، نیکن نیکا شہنشاہیا۔ تس دا
 ڈھولا اِکو دسنا گیت، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو نت نوت بھگت بھگوت کرنہار بخشیش، بخشش رحمت اپنی جھولی
 پائیا۔ جس دا اِکو کلمہ ساچا نغمہ سچ حدیث، حضراتاں کرے پڑھائیا۔ جس دے وچ اگئی الابی توفیق، تحوفے گھر گھر رہیا پُچائیا۔
 جس دی جگ چوکڑی کرن تصدیق، پیغمبر شہادتاں وچ بھگتائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ ساچا سمت کہے میں سب کچھ رہیا سوچ، سوچ سمجھ پرہہ دی جھولی پائیا۔
 اِکو آسا منسا رکھی لوچ، بن لوچن نین اکھ کھلائییا۔ اِبناشی کرتے نرمل نور نورانی دے جوت، جوتی دیک سچ جلائییا۔ جن بھگتاں
 اندروں کڈھ دے کوڑا کھوٹ، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش وکھا دے اِکو گوت، آتم برہم دے سمجھائیا۔ اپنے
 ملن دی دس دے ساچی کھوج، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت لبھن کھئے نہ جائیا۔ کوڑی ہوئے ہنگتا کڈھ دے روگ، جوٹھ
 جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سرتی شبدی کر دے سرب سنجوگ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ تیرا وچھوڑا نہ ہووے وجوگ، جگ وچھڑیاں
 جوڑ جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری رکھ کے گئے اوٹ، نت نت تیرا دھیان لگائیا۔ شبد نگارے لا کے گئے چوٹ، اُچی کوک کوک
 سنائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال ساچی ملے نہ کتے موج، مجلس حق نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا
 مندر دینا سُبھائیا۔ ساچا سمت کہے میں لوک مات بدل دینا سُبھاوک، سوبھا پرہہ نوں دینی درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگاؤنا اِک
 عبادت، بھجن بندگی نام اِکو اِک سمجھائیا۔ سچ پریتی بخشنی دُھر سخاوت، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ من واسنا رہے نہ

کھئے عداوت، کوڑا جھگڑا دینا چُکائیا۔ ہوئے ہنگتا نہ رہے علامت، املان نال کامل مُرشد دینا ملائیا۔ سچ دوار وکھاؤنا صحیح سلامت، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم دی جھولی پاؤنی امانت، خیانت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں دی اندر واڑ کے دینی ضمانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے درڑائیا۔ ساچا سمت کہے میں ساچا مارگ چلاؤنا پنتھ، ورن برن اک سرنائیا۔ اندر وڑ کے سندیشہ دینا جیو جنت، سنکھ اسنکھ کوئن کوٹ حُکم سُنائیا۔ کایا مندر اندر نام بھرپور وکھاؤنا گرتھ، جو نراکھر اکھراں وچ اپنا روپ بدلائیا۔ ساچا چلہ تیر کمان وکھاؤنا دھنُس، دھنکھ اکو روپ ونڈائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک وکھاؤنا کنت، جو سبجَن سنت ربیا بدلائیا۔ سوہنی رُت وکھاؤنی سُهنجی بسنت، خزاں روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سَتجگ سچ بنا کے بنت، کوڑی کیریا دینی اُٹھائیا۔ جس دا کھیل آد اوسے دا کھیل انت، انتشکرن سب دا پھول پھلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بودھ اگادھا بناؤنا پنڈت، لکھ چوراسی کرے سچ پڑھائیا۔ دو جے در کدے نہ جاوے منگت، دیونہار سرب اکھوائیا۔ ست دھرم بنا کے سنگت، وچھڑے سہجے لئے ملائیا۔ لیکھ مُکا کے جیرج انڈج، اُنبھج سیتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گہر گمبھیر ہووے سہائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میرا ہونا وقت چنگیرا، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ دھرنی دھرت دھول سہاؤنا کھیڑا، بنک دوارا سوہیا پائیا۔ جن بھگتاں بنھنا بیڑا، نیا نؤکا نام وکھائیا۔ کوڑی کیریا مُکاؤنا جھیڑا، جھگڑا جگت چُکائیا۔ گُرمکھاں نظری آؤنا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ اکو رنگ وکھاؤنا سنجھ سویرا، شمع جوت روپ رُشنائیا۔ ساڈھے تِن ہنٹھ اندر سرب وسیرا، آتم پر ماتم رہے درڑائیا۔ گُرسکھاں اندر ہووے چاؤ گھنیرا، ست دھرم دی وجے اک ودھائیا۔ ہرجن ساچے اک دو جے نوں کہن تُوں میرا میں تیرا، دوہاں دے اندر وسیا بے پرواہیا۔ نو نؤ چار پچھوں جس نے پایا پھیرا، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ کوڑی کیریا چُکائے اندھیرا، اندھ اندھیار دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست ستوادی راہ وکھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویہ سو اگی پوری کرنی آس، آگے دھر دا حُکم ہونا خاص، جو سیری بھگوان دئے درڑائیا۔ جس دا سمرن پڑھدے رہے پوجا پاٹھ، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس نوں کھوجدے رہے مندر مسجد شودوالے ماٹھ، تیرتھ تٹاں پھیرا پائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُراں کیتا گیان انجیل قرآناں اندر گاؤندے رہے گاتھ، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ جس دی صفت صلاح کاتب لکھدے رہے نال

قلم دوات، کاغذاں اُتے ونڈ ونڈائیا۔ جس نُوں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ لہدے رہے مار جہات، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس نُوں سب نے سَجَن مَنیا دُھر دا ساک، سچّا ساک اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا جوت سرُوپ ابناش، ابناشی اپنی دھار چلائی۔ نِرگن نُوں ظہور جوتی جاتا جوت کر پرکاش، لوکت کرے رُشنائی۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء وسیا پرتھی آکاش، گگن گگنتر رسیا سمائیا۔ جس دے آگے گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے ارداس، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ جس دے کولوں نام ندھان سُن دے رہے آواز، اگئی ناد دُهن سنوائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ لیندے رہے خواب، لکھتاں وچ گئے درڑائیا۔ سو سمرتھ سوامی کھیل کرے خالق آپ، کلجگ کلپنا ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا پاپ، پتت پاپی کھوج کھوجائیا۔ ویہ سو اُگی پکرمی کہے انت آخیری دتا سرب جواب، دُھر فرمانا سرب سُنائیا۔ شبَد سنَدیشے وچ دتا اکھ، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے پلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پردہ رسیا اُٹھائیا۔ ویہ سو اُگی پکرمی کہے میں ہوئی انت حیران، حیرانی میرے اُتے آئی۔ کریا کھیل کی بھگوان، سری بھگوان بے پرواہیا۔ دو جہاناں بن کے حُکمران، سچ سنَدیشہ دتا سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے چرنی ڈگے آن، بھگتاں مل کے وچی ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولے لگے گان، دو جا ناد نہ کھئے سنوائیا۔ دُھر سنَدیشہ سُنن سچ فرمان، جو فُرنے سب دے بند کرائیا۔ لوک مات جس نے بدل دینا ودھان، دین دِیال دیا کھائیا۔ جس دے حُکے اندر رُو سس چلن زمیں اسمان، منڈل منڈپ بھجَن واہو داہیا۔ سو صاحب سوامی کرے کھیل مہان، مہا اکتھ کتھ جنائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، جوتی شبَدی رُوپ پرگٹائیا۔ جن بھگتاں کرن آیا کلیان، بن کلمیاں پار لنگھائیا۔ سچ پرتی دے کے اک دھیان، انتر اکھ دتی کھلائی۔ بن پُچھیاں دتا سچ گیان، بن اکھراں دتا سمجھائیا۔ کوجھیاں کلمیاں غریب زانیاں دے پہچان، راجے رانیاں خاک وچ ملائی۔ شبَدی شبَد کھنڈا کھچ میان، دو جہاناں رسیا ڈرائیا۔ سُو رپر سلطان نُو جوان مرد مردان حُکمی کھیل کرے وچ میدان، تُخم تاثیر سب دی دئے بدلائیا۔ جن بھگت آتما نُو در نہ رہے غلام، پنجان تون چھٹکارا دئے کرائیا۔ اپنا ملنا دسے آسان، اندر وڑ کے سری بھگوان، پڑدا اوبلا دئے چُکائیا۔ نادی دُهن سُنے دُهنکان، امرت آتم دیوے پین کھان، جوتی جوت جگے مہان، لیکھا چُک جائے انجیل قرآن، وید پُران پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر اندر سچ سوامی انترجامی جوتی جاتا پُرکھ ودھاتا سِدھا ملے آن،

نرگن نرگن اپنا جوڑ جڑائیا۔ انتر آتم سچ سرور کرائے اشنان، امرت ویلا اکو اک وکھائیا۔ ساچا سمت کہے میں بھگتاں دی کراؤنتی کلیان، لیکھا مکاؤنا دو جہان، آون جاون لکھ چوراسی نہ رہے جہان، جم کی پھاسی دینی ٹرائیا۔ سچکھنڈ دوارے سری بھگوان دے بن کے جان مہان، درگاہ ساچی ملے سچ استھان، جتھے نہ کوئی زمیں نہ اسمان، نہ کوئی شبد ناد دھن نہ کھئے گیت زبان، نہ کوئی پون پانی بسنتر نہ کوئی کھان، بھگوان ایشٹ دیو دھیان نہ کھئے لگائیا۔ نہ کوئی چار دیواری نہ کوئی مندر مسجد شودوالا مٹھ نشان، نہ کھئے گھنٹے گھڑیال ربیا کھڑکائیا۔ نہ کھئے دین مذہب ذات پات اچ نیچ کرے پہچان، راؤ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر تکن اودھر اکو جوت سروپ بھگوان، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، بھگت سہیلا اک اکیلا گر چیلا ویکھے آن، دھر دا میلا سہج سُبھائیا۔

★ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ چرن سنگھ دے گھر پنڈ ماناوالا ضلع امرتسر ★

سمت کہے میں پرہ دی ویکھی کھیڈ، جو خداوند ہو کے رہیا کھڈائیا۔ جس نے اپنے بردے دتے بھیج، فقط اپنا حکم سنائیا۔ بھگتاں رکھے چھایا بیٹھ، صوفیاں سنگ نبھائیا۔ جگ چوکری لکھے لیکھ، بھوگی رہیا بھگتائیا۔ سچ دوارے ربیا ویکھ، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ حکم سنیہڑا دیندا رہیا سندیش، پیغمبر گر پڑھائیا۔ مالک بندا رہیا نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ مہا جئاؤندا رہیا سہنسر مکھ شیش، برہما وشن مہیش دیونہار سرنائیا۔ نرگن سرگن نانک ہتھ کھونڈی موڈھے دھراؤندا رہیا کھیس، چار کنت وجاؤندا رہیا ودھائیا۔ گوبند دھار دسدا رہیا بہید، دھر سندیشہ شبد سنائیا۔ سپس پواؤندا رہیا ریت، اگنی تت تپائیا۔ گرمکھاں کردا رہیا ہیت، بنس سرینس بھیٹ چڑھائیا۔ تیر انیالا مار کے کردا رہیا چھیک، گرھ ہنکاری ڈیرہ ڈھائیا۔ اوچی کوک دسدا رہیا ایک، ایکنکار ہر رگھرائیا۔ جس دی سب نے رکھی ٹیک، دھوڑی ٹکے مستک لائے شاہیا۔ جس بُدھی کرنی بویک، من واسنا دئے گوائیا۔ کوڑی کریا کرنی کھیت، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ آد جگاد جگ چوکری رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس دی پوجا کردے دیوت سُرگیش، دوس رین دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی آوے نرنتر نیت، بسنتر اگنی دئے بھجائیا۔ جس نے اپنا سمت

بدل کے پہلی چیت، چیتن سب نوں دتا کرائیا۔ دُھر دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ بھگت سُہیلا میل کے بیٹی بیٹ، پتن اپنے لیا بہائیا۔ اس دا کھیل اگئی انت آخیری پنجم جیٹھ، سیٹھ دین دُہائیا۔ سنت سُہیلے لے لیٹ، نام دوشالہ اک وکھائیا۔ کوڑا رہن نہ دیوے بھیکھ، پاکھنڈ دے مُکائیا۔ سچ سُنھنجا اِکو وسے دیش، سچ دوارے وجے ودھائیا۔ جس نوں پچھے کہندے رہے اِگی سال جوت ہندی رہی پرویش، سو ہمیش اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے کوئی چاہے او سے ویلے سوئی لے ویکھ، وکھیان کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جن بھگتاں اگے کر کے اپنا آپ پیش، پیشتر حُکم سُنائیا۔ دُھردرگابی بن کے در درویش، دردیاں دا دردی اپنی اکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ سمت کہے میں ویکھنا دُھر دا عدل، عادل کون روپ وٹائیا۔ جو جگت کریا دیوے بدل، بدلہ دیوے چُکائیا۔ وکاراں کر کے قتل، کوڑی کرے صفائیا۔ دُھر دا دس کے پتن، بھگتاں لے اُٹھائیا۔ سنتاں آیا رکھن، گرُمکھاں لے جگائیا۔ گرِسکھاں آیا دسن، پردہ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے آیا وسن، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ موہ وکارا آیا متھن، نام مدھانا رہیا پائیا۔ سچ پڑھاون آیا گاتھن، دُھر دا راگ سُنائیا۔ سچا سہاون آیا آسن، آسرا اِکو اِک وکھائیا۔ جس دا پہلا گزریا ماسن، مسلیاں وچ پئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ سمت کہے میں ویکھنا ستوادی، جو ستوادی رنگ جھلائی۔ جگت بدلن دی جس نوں دُھر دی وادی، وعدے نال لیکھے لیکھے وچ لگائیا۔ لکھ چوراسی جس دی باندی، حُکمے اندر جس دی سیو کھائیا۔ لوک مات آؤندی جاندی، جنم مرن سیو کھائیا۔ پنج تت چولا ہندھاؤندی، پر ماتم آتم سو بہا پائیا۔ آسا ترشنا رسنا جہوا بئی دند خواہشاں نال پیندی کھاندی، سواساں نال جیون جُگت وڈیائیا۔ منزلاں وچ تھکی ماندی، تھکاوٹ وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ دُور دُراڈے لوچن نیناں راہ تکاندی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ سمت کہے سری بھگوان دا ویکھیا جھنڈا، جھاڑ سب نوں رہیا پائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دا ویکھیا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب نوں رہیا سمجھائیا۔ سوہنگ دا سُنیا چھندا، سنسے رہیا گوائیا۔ پریم پیار دا ویکھیا بندہ، جو بندنا کر سپس رہیا جھکائیا۔ کلجگ کوڑ کرپا دا ویکھیا کنڈھا، چاروں کُنٹ اگھ گھلائی۔ جگت جیو جہان، ویکھیا رنڈا، کنت ملیا نہ بے پرواہیا۔ مائس جنم ہندا ویکھیا بھنگا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ من ہنکاری کردا ویکھیا دنگا، گرہ گرہ کرے لڑائیا۔

اندروں کھولیا کیسے نہ چندا، کُنجی سکيا نہ کھئے لگائيا۔ پُرکھ اکال دی کوڑ کُڑيارے کردے نندا، گر دا شبد گئے بھلائيا۔ سِری بھگوان سب نوں وینہدا، ویکھنہارا اپنا آپ چھپائيا۔ جن بھگتاں دا لہنا دیندا، سچ دوارے جھولی پائيا۔ کھیل وکھا کے ساچے نیہوں دا، پریتی اپنی اک بنائيا۔ بھنڈارا دیوے امرت امیوں دا، میگھلا اک برسائيا۔ جھگڑا چُکا دیوے جھوٹھی کِریا کیوں دا، نُور ظہورِ خاہ مخاہ کرے نہ کھئے لڑائيا۔ پردہ اُٹھا کے آتم دیو دا، دیو آتما دئے سمجھائيا۔ لیکھا چُک جائے الکھ ابھیو دا، بھیو ابھیدا آپ سمجھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ٹھانڈا اک درسائيا۔ سمت کہے پرہ نے کیتا سب نال دھروہ، اپنا حُکم ورتائيا۔ سادھاں والی کُنجی لئی کھوہ، آگے چندا سکے نہ کھئے کھلائيا۔ جن چر پرہ نال کرے نہ کھئے موہ، موہرے راہ نہ کھئے درڑائيا۔ چرن کول نہ جائے چھوہ، چھورا بانکا نہ روپ وٹائيا۔ گھر مندر نہ ہووے لو، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائيا۔ ساچا شبد نہ سُنے کو، ہنگ برہم نہ کھئے وڈیائيا۔ امرت میگھ نہ دیوے کوئی چو، نچہر رس نہ کھئے چوائيا۔ کاواں وانگ کاگ اڈا کے کرن کو، ہوکراں نال سُنائيا۔ دھکے کھاندے پھدے سادھاں دے گروہ، جنہاں سادھنا اندروں ہتھ نہ آئيا۔ ایہ لیکھا کرے اوہ، جس نوں وہ کہہ کے سکے نہ کھئے سمجھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار رہیا کھائيا۔ سمت کہے میں حُکم سُناؤنا رتی، رابطہ سب نوں دیاں سُنائيا۔ ساچا طیب رہنا نہیں کوئی طبعی، طبیعت سب دی دینی بدلائيا۔ جیہڑی وست کیسے نہیں لہی، اوہ گُرمکھاں دینی جھولی پائيا۔ کیوں، گر اوتار پیر پیغمبر چھڈ گئے گدی، ویہویں صدی اپنا پندھ مُکائيا۔ حُکمے اندر سرِشٹی درِشٹی اِشٹی بدھی، دو جہان بھجن واپو داہیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ ورلے نال پریتی لگی، لگی پریت توڑ نہائيا۔ ہُن کیہڑی چراؤنی پینی گان مجھی، مجلس بھگتاں وچ رکھائيا۔ جُگاں دی بدل کے صدی، صاف سٹھرا اپنا حُکم ورتائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچي سرنائيا۔ سمت کہے مینوں نظری آئے چاروں کُنٹ، ہرکھ سوگ چنتا وچ لوکائيا۔ میں ایسے ویلے سب نوں اندر وڑ کے لینا گھوکھ، پڑدیاں وچوں پردے لینے بھلائيا۔ کوڑی کِریا دا دے کے جوش، کوڑ کپٹ دینے اُچھائيا۔ جن بھگتاں نوں کر کے خاموش، پریتی پرہو نال وکھائيا۔ سمت کہے مینوں بڑی ہُن لگی سوچ، کیوں زمیداری پرہ نے میرے سر دتی ٹکائيا۔ راج راجان شاہ سلطان جنگلاں وچ پھرن وانگ خرگوش، کوڑی کِریا سوان پچھے دینے لگائيا۔ سب دی ٹکانے کر کے ہوش، ہُش ہُش کر کے کیمل دینے بہائيا۔ ودیا دی رہن دینی نہ سوچ، چنتا دی چکھا دینی

جلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سمت کہے مین کوک سُناواں اُچی، اُچے مینارے دیاں بلائیا۔ مین کوئی کتن نہیں آیا بُتی، بُتخانے سارے دینے ڈھائیا۔ جگت سرشٹی جانی لٹی، لٹیرا اکو بے پروا بیسا۔ تن ماٹی خاک جانی کٹھی، کایا کٹیا شانت نہ کھئے کرائیا۔ پراندی رہنی نہیں کسے گتیں، سُہاگ کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گود سُہائے نہ کھئے پتیں، ناری کنت سیج نہ کھئے سُہائیا۔ پیریں رہے کسے نہ جُتی، جوڑی جوڑا دئے ڈھائیا۔ لُکيا رہے کھئے نہ گتھیں، چاروں کُنت دئے پُھلائیا۔ دھن دُولت رہے کھئے نہ مُٹھی، ماہ بدولت اپنا حُکم ورتائیا۔ سب دی عقل سُرَت بُدھی کر کے پُٹھی، گپڑا جگت وچ گِڑائیا۔ جیہڑی طاقت بن لیاقت رکھی گھٹی، اپنے وچ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سمت کہے کیوں آیا لوک مات جیٹھ پنج، پنجاں دے پنچے وچ گیا لگائیا۔ جس نوں جان لگیان کوئی نہ ہویا رنج، غماں وچ نہ غم بدلائیا۔ نیتر نیر نہ ڈولھیا ہنچھ، ہنچھوواں دھار نہ کھئے وپائیا۔ سو کلجگ اتم خالی کرے کوڑے گنج، حُکم حاکم اک ورتائیا۔ دھرت سُہاوی کر کے دیس منجھ، منزل پندھ چُکائیا۔ جن بھگتاں ہرکھ سوگ میٹ کے رنج، رنجش دئے گوائیا۔ ستگر پورا ہو بخشنند، رحمت رام کمائیا۔ جو چھڈ کے پُری گیا اند، سو اند دا مالک اپنا پھیرا پائیا۔ آؤندیاں جانڈیاں ملدیاں بھگتاں کولوں نہیں کوئی سنگ، سنگرہ ہو کے اپنا سنگیت سُنائیا۔ پر سب توں وکھرا نرالا ایہہ پرہو نے ورتیا ڈھنگ، جس نوں سمجھے نہ کوئی لوکائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں دی کھولی گنڈھ، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ پیار دا سُنا کے چھند، امرت دھار دتی وپائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، کرپا کر سُرے سربنگ، کوڑی کرپا بہن کے کاجی ونگ، نام کنگن جن بھگت بھگتاں سوہنا دتا پہنائیا۔

★ ۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سُرندر سنگھ دے گھر پنڈ بھلر ★

ہر سمت کہے پرہو ویکھو سوامی ٹھاکر، نام ٹھوکر ٹھاکر آپ لگائیندا۔ بھوجل پار کنارہ کرے دو جہان ساگر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا میل ملائیندا۔ نہکرمی نرمل کرم کرے اُجاگر، دُور دُراڈا نیرن نیرا دُرمت میل دھوائیندا۔ نام ونجارا سچ سوڈاگر، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیندا۔ در درویشا نر نریشا سچ دوارے دیوے آدر، عدل عدالت اک وکھائیندا۔ مہروان محوان پیدو

محبوب ملائے یا مُبین کرتا قادر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر کوڑی کریا کرے تبادل، نام خُماری سچ ست چڑھائیندا۔ چرن دھوڑی سچ دوارا دسے اکو پاتن، کھیوٹ کھیٹا نئیا نوکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹن آیا اندھیری راتن، ستجگ ساچا جوتی نور چند چمکائیندا۔ لیکھ الیکھا بھيو جانے ظاہر باطن، پردہ اوہلا کایا ماٹی گرہ مندر آپ اٹھائیندا۔ - - -

نرمل نور جوت جگاونہارا دیا باقی، ست سرؤپی سوبھا پائیندا۔ امرت بخشنہارا بوند سوانتی، نجھر جھرنا نراکار نر نرکار آپ جھرائیندا۔ آتم سیج سہاونہارا ساچی کھاٹی، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن، سوبھا پائیندا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹنہار واٹی، اگلا پچھلا لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ ساچی منزل حق مقامے چاڑھنہارا گھاٹی، تھر گھر واسی سچکھنڈ دوارا اک وکھائیندا۔ جس گرہ مندر اندر صاحب سوامی وسے کھلاپاتی، پت پرمیشور اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جس دی جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکلجگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گاوے گاتھی، انڈج جیرج اُتہج سیتج رہیا سہائی۔ جس دا نرگن سرگن آتم پرماتم پاربرہم برہم جڑیا ناتی، سو پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر نت نوت منگدے رہے داتی، سچکھنڈ دوارے خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے ذات پاتی، چکر چہن ورن برن ذات پات نہ کھئے سمجھائیا۔ سو عرشی پریم فرش اُتے سچ جوت پرکاشی، نورو نور نور کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا گر چیل پُچھے واتی، گھٹ نواسی کھوج کھوجائیا۔ شبداگم بن رسنا جہوا بٹی دند کرے باقی، دُھر سُنہیڑا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہر کا سمت کہے ٹھاکر ویکھو ہر ہر سوامی، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جو آد جگاد نت نوت انتراجمی، لکھ چوراسی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس دی رچنا اندر صفت کرے چارے بانی، پرا پستی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی مات نشانی، نرگن سرگن رہیا سمجھائیا۔ سو تیر نرالا انیالا مارنہارا کانی، کائنات پردہ رہیا گھلائی۔ جس دا بھید سمجھ نہ سکے کھئے ودوانی، چوڈاں ودیا چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ جس دی مُشکل کوئی نہ جانے آسانی، اصل وصل حق حقیقت رمز نہ کھئے لگائیا۔ جو جودھا سورپیر مرد مردانہ نرؤیر نراکار نوچوانی، بردھ بال روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ہر سمت کہے پرہ ٹھاکر میتا، متر پیارا اکو نظری آئیندا۔

جو آد جُگاد ٹھانڈھا سیتا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ جو جُگ چوکڑی بدلہارا ریتا، ریتوان اپنا حُکم ورتائیندا۔ جس دا ساچا کلمہ اکو نام دُھر دی حق حدیثا، حضرت شاہ حقیراں آپ پڑھائیندا۔ جس دا لیکھا راؤ رنگ اوچ نیچا، چار ورن اٹھاراں برن سوہا پائیندا۔ جس دا نام ندھان امیوں رس گرمکھ پیارے پیتا، پتا پت پرمیشور نظری آئیندا۔ ترے گن مایا اگنی آگ نہ تپے انگیٹھا، پنچم ناتا موہ ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا سمت کہے ہر ٹھاکر کرتا میرا، مہروان دیا کھائیا۔ نرگن ہو کے پایا پھیرا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا چکائے جھپڑا، سچ ست لئے پرگٹائیا۔ حقیقت وچوں کرے حق نبیڑا، لاشریک ویکھے خلق خُدائیا۔ جن بھگتاں بنھے دُھر دا بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بنے سہائیا۔ بھيو گھلائے گرو گُر چيلا، چيلا گُر اكو روپ نظري آيا۔ دھرنی دھرت دھول کرائے گھلا وپھڑا، مہروان مہر نظر آگھ اٹھائیا۔ ہر کا بھيو دیوی دیو سمجھے کیہڑا، وشن برہما شو دُور ڈراڈے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات نہ کھئے جھگڑا جھپڑا، جھنجٹ اور نہ کوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ ساچا سمت کہے میں ٹھاکر تیرا ویکھ سچا دربار، دُھر دی دھار دیاں پرگٹائیا۔ جتھے اکو نور اُجیار، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن سوہے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہ کھئے مندر دسے چار دیوار، شودوالا مٹھ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی مسجد گردوار، رسنا جہوا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی سورج چند اُجیار، منڈل منڈپ نہ کھئے سُهائیا۔ ساچے گرہ کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نرگن نرگن میت مُرار، دُھر دا سجن اک جنائیا۔ جس دے در تے کوئن کوٹ گُر اوتار، پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ تون ہی تون ہی راگ رہے اُچار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ بنا سجدیوں کرن نمسکار، نمو دھیان لگائیا۔ کاغذ قلم کھئے نہ لیکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جُگ چوکڑی جانے اپنی کار، دوسرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو واک بھوکھت لکھ کے گئے تیئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد کلمیاں وچ سُنائیا۔ نانک نرگن سرگن گوہند گیا اُچار، دُھر سندیشہ دُھر درگاہیا۔ جس دا آد جُگاد انت نہ پاراوار، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جو شاہ سلطانا دو جہانا کھیل کرے اکم اپار، اکمڑی اپنی کار کھائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کل کلکی لئے اوتار، جس نون جنے کوئی نہ پتا مائیا۔ جس دا گرنتھاں وچ لکھیا نہ جائے وستھار، قلمیاں نال نہ صفت

صلاحیا۔ جس دا کنارہ نظر نہ آئے آر پار، بے انت کہہ کے سارے سُکر منائیا۔ جو سب دا سانجھا یار، سچ دوارے بہہ بہہ خوشی منائیا۔ سو کھیل کرے کرنیہار، قُدرت دا مالک کرنی دا کرتا اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل آپ گردھار، گرہ مندر کھوچے چائیں چائیا۔ نج گھر واسی آتم نؤر نؤر پرکاشی برہم پردہ دئے اُتار، پاربرہم ایکا رنگ سمائیا۔ سنت سُہیلا سدا سدا سد سرجنہار، دیا باقی نرگن نؤر کرے اُجیار، گھٹ بھیتڑ خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ ہر سمت کہے ٹھاکر ٹھاکر دی سُنے ارداس، بینتی اپنے وچ سمائیا۔ ستگر سوامی ہو کے وسے پاس، انتر آتم میل ملائیا۔ سچ دوارے سچ نواس، نج گھر میلا سہج سُبھائیا۔ ڈرمت میل دیوے کاٹ، امرت آتم جام پیائیا۔ ساچی منزل چاڑھ گھاٹ، پتن وار اک درسائیا۔ نرگن نؤر جوت جگے للاٹ، نورو نؤر سچ رُشنائیا۔ جو پریم نال سچ دوارے منگی دات، دانی ہو کے جھولی پائیا۔ ایہہ کوئی دسنی نہیں کرامات، بخشش کرنی پرہہ نؤں بھائیا۔ من واسنا میٹ اندھیری رات، ساچا نؤر دیاں چمکائیا۔ بُدھی بیک لیکھا جان پون سواس، ساہ ساہ اپنا آپ جنائیا۔ لیکھا چُکا کے پرتھمی آکاش، گگن منڈل چرناں ہیٹھ دباہیا۔ سر رکھے دے کر ہاتھ، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ لیکھے لا انا تھان ناتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا سچ گھر، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سمت کہے ہر ٹھاکر کرتا پُرکھ، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جس دا بھو سمجھ نہ سکے کوئی پُرش، شہنشاہاں دا شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منار عرش قُرص، فرش اُپر اپنی کھیل کھلاہیا۔ جس دا حُکم دو جہان چلے دُرست، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کھئے مٹائیا۔ سو صاحب سُلطان جن بھگتاں نام بھنڈارا ونڈے مُفت، کوڈیاں والا دام نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر میلا لئے ملائیا۔ ٹھاکر کہے سُنو جن بھگت، ہر بھو دیاں درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ویکھو جگت، چاروں کُنٹ پئی دُہائیا۔ ساچی ملے نام نہ وست، خالی مندر رہے گر لائیا۔ نام خُاری ہویا کوئی نہ مست، دُئی دویت نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچئی سرنائیا۔ ہر سمت کہے پرہہ بھگت وسیلہ، جُگ وچھڑے سدا ملائیا۔ جس نؤں لبھدے اُپر امبر نیلا، جگ نیتڑ لوچن اکھ کھلاہیا۔ جس نؤں کھوجدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پرت ٹیلا، ڈونگھی کندر دھیان لگائیا۔ جس دا ویس انیک سؤبا پیلا ویکھن نیلا، چٹی دھار سوہا پائیا۔ سو صاحب سوامی نرگن رُپ چھیل چھیلایا، جونوتتا ہر

رگھڑائیا۔ جن بھگت بناونہارا اپنا سچ قبیلہ، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ اپنے ملن دا اندرے اندر دس کے سچ حیلہ، حالت سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ ہرجن ویکھے آپ پرہہ، ہر کرتا بے پرواہ۔ سنت سہیلے لئے لبھ، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھا۔ کوڑی کیریا کر کے پار حد، گرہ مندر پڑدا دیوے لاہ۔ نام ندھان سُنائے ند، انحد نادی ناد وجا۔ پنج وکارے وچوں کڈھ، ساچی منزل دئے پُجا۔ جتھے اکو دپیک رہیا جگ، دوس رین کرے رُشنا۔ ہنس روپ بنائے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگا۔ سرتی شبدی کرائے سچ حج، کایا کعبہ دئے وڈیا۔ سچ دوارے بہائے سچ، آتم درسی رنگ رنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال جائے ترا۔ مہر نظر پرہہ تارنہارا، دین دایالا دیا کھائیا۔ جن بھگتاں نوں شبدی کرے اک اشارہ، سرتی شبدی نال ملائیا۔ ٹھرنان پئے نہ پانی ٹھنڈے وچ سنسارا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پھرنا پئے نہ وچ اجڑاں، جنگل ییلے نہ کھئے بھوائیا۔ ویکھنا پئے نہ کوئی ٹھاگر مندر مسجد وچ گروڈوارا، کایا مندر ہر مندر اک سہائیا۔ جتھے دیا باقی کھلا پاتی آپ کرے اجیارا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ اٹھے پھر وجدی رہے سچی دھنکارا، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ گھر سبج ٹھاگر سبج سوامی ملدا رہے میت مُرارا، سوچھ سروپی نظری آٹیا۔ جس دا لگیا رہے سچ اکھاڑا، گوپی کاہن ساچی بنسری نام سُنائیا۔ سینتا سرتی کردا رہے پیارا، رام رمبیا رگھپت رگھنس رگھڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کلمیاں والا بولدا رہے نعرہ، حق حق سُنائیا۔ نانک نرگن سرگن بولے سچ جیکارا، ڈنکا فتح والا وچائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پرمیشور پروردگار، سانجھا یار نہکلنک نرائن نر اوتارا، کل کلکی نور الابیا۔ جس دا محل اٹل اوچ اگم اتہاہ سب توں وکھرا جگت توں نیارا، اشارے نال نہ کھئے درڑائیا۔ سو ویکھن آیا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ترے گن مایا، گھٹ گھٹ واسی پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے سنت ساجن گرمکھ گرسکھ صوفی سنت فقیر رہیا اٹھایا، مُلا شیخ مسائک نائک پیر پیغمبر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر،

سمت کہے ٹھاکر دا سُنا سچا ڈھولا، جو انبولت راگ الاٹیا۔ جو جُگ چوڑی کایا بدلا آیا چولا، پنج تت ماٹی ویس وٹاٹیا۔ کلجگ اتم رکھکے پڑدا اوہلا، زرگن شبدی ڈنک وجاٹیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو سُرپت اند کروڑ تیتیسسا گن گندھرب لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگوت گرمکھ گرسکھ سُنا یا اپنا بولا، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ پریم پیار اندر سچ دوار ہر زینکار لال گلال کھلایا ہولا، رنگ مجیٹھی اندٹھی دھار اک رنگاٹیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُری لوء آکاش پاتال سچ دوارا دُھر دا کھولا، خالق خلق دتا درڑاٹیا۔ جس گرہ مندر اندر نام وست بھنڈار رہے انمولا، اتتولا ہو کے آپ ٹلاٹیا۔ سچ خُماری دُھر دی یاری جوت زینکاری دیوے اک جھکولا، پون اُنجا سمجھ کھئے نہ آٹیا۔ کلجگ کوڑ کڑیار ہووے بے زار ستجگ ساچا انگڑائی لے کے کروٹ بدل کے اپنا پاوے رولا، رونق بھگتاں نال لگاٹیا۔ اُچی کوک سُناوے سب دا ٹھاکر سب دا مالک سب دا پریم اکو مؤلا، رام واپگرؤ خُدا گاڈ واحد نور رُشناٹیا۔ جس نے پیغمبراں اوتاراں گرواں نال کیتا قولا، شبدی اقرار نامے کیا لکھائیا۔ سو پرگٹ ہو کے آیا زرویر اُپر دھولا، دھرنی دھرت لیکھا دئے مکاٹیا۔ جس نوں متیا نور خُدائی اولا سُندر ساول سولا، مُکند منوہر منوہر لکھی نرائن بے پرواہیا۔ سو دو جہاناں پنڈھ مُکا کے مزلا، منزل اپنی رہیا وکھائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کوئی کنگلا، نام بھنڈارا دئے ورتاٹیا۔ جن بھگتو ٹہانوں کرنی پئے نہ ہور کیسے دی بندنا، بندیخانے سارے دئے ٹراٹیا۔ رس دیوے اپنے اند دا، نجانند پرمانند وچ سمائیا۔ مالک ہو کے ٹٹیاں گنڈھدا، وچھڑیاں رہیا جڑاٹیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں نال یاری لا کے ہنڈھدا، ادھ وچکار نہ کھئے چھڈاٹیا۔ تہاڈا لیکھا مُکیا نار دوہاگن رنڈ دا، اتم پر ماتم کنت سہاگی لیا پرناٹیا۔ جھگڑا مُک گیا رسنا جہوا بتی دند دا، پوجا پاٹھ سرتی جوگ ابھياس اکو ڈھولے وچ کرائیا۔ دھرم رائے چتر گیت تہاتھوں آگے لیکھا کوئی نہ منگدا، کنبھی نرک نہ کھئے بھوائیا۔ اشنان کرنا پئے نہ گوداوری گنگ دا، جمنا سُرستی نالوں اپنی کِریا سستی کر کے تہاڈی جھولی پائیا۔ بھيو چکا کے ہنگ برہم دا، لیکھا مُک جائے کایا ماٹی چم دا، تتاں والا سریر پھیر نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جھگڑا مُک جائے کوڑی کِریا غم دا، لیکھا لگ جائے پون سواسی دم دا، لہنا مل جائے پُرکھ اکال دے ساچے نام دا، جام دُھر دا دئے پیاٹیا۔ میلا ہو جائے اوس رام دا، جیہڑا تریلوکی ناتھ کرشن کاہن نوں جاندا، جیہڑا پیر پیغمبر روپ دھرے انسان دا، جیہڑا گر گر شبد سندیشہ دیوے سِری بھگوان دا، سو بھگوان

دیاوان ساچے بھگتاں سنتاں گُرمکھاں گُرسکھاں آپ اپنے وچ سمائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جھگڑا مُکا دے روگ سوگ سنتاپ دا، جاپ دُھر دا اک دِرڑائیا۔

★ ۴ جیٹھ شہنشاہی ۱ ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

ہر سمت کہے میں سچکھنڈ ویکھیا کھیل تماش، درگاہ ساچی پرہہ نے دیا کھائیا۔ جتھے تخت نواسی شاہو شاباسا شہنشاہ اکو کدا راج، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سیس جگدیش ست سرؤپی اپنا پہنے اگئی تاج، جگت نیر نین نظر کھئے نہ پائیا۔ بھویت بھوپ ہو کے آپ غریب نواز، حکمران ہو کے اپنا حکم جنائیا۔ گھر وچ گھر تھر گھر لے ساز، ساجنہارا اپنی بنت بنائیا۔ بن دیا باقی کھلا پاتی زرگن جوت کرے پرکاش، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ اک اکیلا ایکنکار سچ پسارا کر کے ویکھے آپ، آپ اپنا کھیل پرگٹائیا۔ دوسر اور نہ کوئی ساتھ، پُرکھ ابناشی اپنی کار کھائیا۔ بن گوپی کھن سخیان پاوے راس، وقت سہیلا سہنجنا لے پرگٹائیا۔ بن ناری کنت کرے بھوگ بلاس، ساچی سیجا سچ سوامی اپنی آپ ہنڈھائیا۔ جوتی دھارا شبدی ست جن جنیندی بن کے مائی باپ، پوت سپوتا اپنے وچوں پرگٹائیا۔ حُکے اندر تھاپنا تھاپ، تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر کھول کے دوآ تاک، محل اٹل دے وکھائیا۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار اگئی شبد اشارے نال دے آگھ، سندیشہ سچ سمجھائیا۔ تھر گھر تیرا وڈا ہووے پرتاپ، مہر نظر اٹھائیا۔ شبد دُلا رے جوڑے ہاتھ، بینتی دتی سُنائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی انا تھان دے ناتھ، دین دیاں تیری سرنائیا۔ کون ویلا کون وقت اپنی کھیل کرے میرے ساتھ، جوڑی دُھر دی جوڑ جڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا نو نو چار ویکھ کے کھیل تماش، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران بنا کے لوک مات ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نام سمرن پوجا پاٹھ دس کے جوگ ابھياس، کلماں نال کلاماں دیاں دِرڑائیا۔ اتم سب دا لہنا دینا پورا کر کے حساب، کھاتے اپنے وچ ٹکائیا۔ پرگٹ ہو کے پھیر حق جناب، جانب تیری ویکھ وکھائیا۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت کہے میں زراکھر دھار پڑھی، اکھراں والی لڑی نظر کھئے نہ

آئیا۔ چار دیواری دسی کوئی نہ گڑھی، قلعہ کوٹ نہ کھئے بنائیا۔ بدلاں والی نہ کھئے جھڑی، میگھ دھار نہ کھئے برسائیا۔ پُرکھ ابناشی اپنی کیریا آپے کری، کرتا پُرکھ رہیا سمجھائیا۔ زرگن رُوپ زرنکار سچا ہری، نر بر داتا بے پرواہیا۔ جس دی سرنی لکھ چوراسی پڑی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جو آد جگاد لکھ چوراسی کردا بری، بنا ضمانت دئے چھڈائیا۔ سو صاحب سُہیلا اک آکیلا جن بھگتاں رہیا وری، مالک ہو کے اپنے نال ملائیا۔ دُھر دی وست امولک نام دات دیوے کھری، کوڑ مُلّا نال نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، تن ماٹی خاکی رُوپ بنا کے زری، ذرے ذرے قطرے قطرے وچوں اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ سمت کہے میں سچکھنڈ تکیا نظارہ، بے نظیر دتا دکھائیا۔ جتھے چرناں اُتے جھک کے بیٹھے گرو اوتارا، پیغمبر سجیدیاں نال سپس جھکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے لاؤندے نعرہ، دوجا اکھّر نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قدرت دا پیارا، مُحبت دا محبوب سچا شہنشاہیا۔ بھگتاں دا اکھاڑا، سنتاں دا دہاڑا، گرمکھاں دا لاڑا، جو بنونتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ سچ سمت کہے سچکھنڈ بن اکھاں لیا تاک، بن نیناں درسن پائیا۔ جتھے وسے پُرکھ سمراٹھ، مہما اکٹھ اکٹھ سُنائیا۔ اکو نور جوت پرکاش، آد جگاد ڈگمگائیا۔ جس دا حُکم فرمانا اک خاص، خالص ہو کے رہیا جنائیا۔ بھگتاں دا بن کے داسی داس، داس داسی اپنا رُوپ وٹائیا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آس، آسا ترشنا دئے مٹائیا۔ نج آتم کر کے واس، گھر مندر دئے سُہائیا۔ ساچی سیج سُہا کھاٹ، کھٹی دُھر دی جھولی پائیا۔ منزل منزل مُکا کے واٹ، اگلا لیکھا دئے مُکائیا۔ جنہاں دا لہنا تنہاں نوں ملدا آپ، سُتیاں لئے جگائیا۔ جنم کرم دا میٹ کے روگ سنتاپ، دُکھیاں دا دُکھ دردیاں دا درد دردوند ہو کے اپنی جھولی پائیا۔ جم دی پھاسی کٹ کے پھاس، فیصلہ دُھر دا حق سُنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جنہاں دا بنیا سچا ساک، تنہاں دا بند تاک دئے کھلائییا۔

★ ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ منگل سنگھ دے گھر پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ★

ہر سمت کہے پرہ تیرا سندیش، زرگن سرگن دھار سمجھ سمجھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ نو ست دیاں سرب نریش، نر زرنکار سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ خبردار کراں وشن برہما شو مہیش گنیش، دیوت سُر دیاں اُٹھائیا۔ نام سُنیہڑا بھیجاں دیس پردیش،

دھرنی دھرت دھول ونڈ ونڈائیا۔ دُور دُراڑے تیرا کھیل وکھاواں نیرن نیر نیت نیت، شاہ پاتشاہ تیری سیو کھائیا۔ جن بھگتاں سچ پریقے آتم پر ماتم دساں بیت، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ نج نین لوچن نیتر سنت سہیلے لَواں پیکھ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ گُرمکھاں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا ماٹی ہاٹی کھولاں بہیت، دُوّیتی بھانڈا بھو بھنائیا۔ دُھر فرمانا شبد انادی لکھاں لیکھ، اگم اتھاہ بے پرواہ کراں پڑھائیا۔ نو نو چار پچھوں بھاگ لگا پہلی چیت، پُرکھ اکال دین دَیال دتی وڈیائیا۔ کھیل کر کر ویکھنا مہینہ جیٹھ، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ شاہ سلطان پھولنے سیٹھ، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا بھننے ریٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہر سمت کہے میں ویکھنا جگ، چار کُنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ تیرا حُکم سورے سرگ، سری بھگوان دینا جنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ گئے سد، ڈھولے دُھر دے ناد الاٹیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جوتی جاتا ہو پرگٹ، الکھ نرنجن داتا اپنی الکھ جگائیا۔ ہر گھٹ رمیا وسنہارا گھٹ گھٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ نام ندھان سری بھگوان شبد اگمی وجائے ند، دو جہان کرے شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی ایشٹی لگی ویکھے اگ، تتو تتاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ ہر سمت کہے پرہو تیرا حُکم فرمان، فُرنے اندر دیاں جنائیا۔ دُھر سندیشہ اک جہان، جہالت والیاں دیاں سمجھائیا۔ مانس مائکھ مانو کرو دھیان، من واسنا دُور کرائیا۔ کایا مندر اندر کھوج سری بھگوان، گرہ اکو بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس دا نرگن روپ جوت مہان، نورو نور نور رُشنائیا۔ جس دا ناد شبد دُھنکان، اگمی راگ سُنائیا۔ جس دا امرت پین کھان، ترشنا بھکھ دئے مٹائیا۔ جس دا ست ستوادی جھلے اک نشان، دو جہاناں حُکم منائیا۔ جو لکھ چوراسی سخیاں دا دُھر دا کابن، سچکھنڈ دوارے بہ بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرنی دا کرتا دیا کھائیا۔ ہر سمت کہے دین دَیال چُکاؤنا سب دا مول، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر ہر ناؤں جو من واسنا گئے بھول، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ تنہاں میل ملاؤنا ہر کنت سہاگی سچ کنتوبل، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ دھوڑی ٹکا مستک چھپانی ساچی دھول، دُرمت میل دھوائیا۔ ست دھرم دا دسنا اک اصُول، چار ورن اٹھاراں برن کرن اک پڑھائیا۔ پت پرمیشور پاربرہم دا آد جگادی اک مضمون، نام ندھانا دئے پڑھائیا۔ جس دا بدل نہ سکے کھئے قانون، کائنات حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سو

کلجگ کوڑی کریا کولوں کر محروم، معصوم گرمکھ بچے لے پچائیا۔ ہر سمت کہے لیکھا مُکنا ذات پات، کوڑی کریا ربن نہ پائیا۔ ابناشی کرتے ساچی بخشنی اکو دات، داتا ہو کے دئے ورتائیا۔ چار ورن جوڑنا نات، کھتری براہمن شوڈر ویش بھیو کھلائیآ۔ کوڑی کریا میٹنی رات، ست ست ساچا چند چمکائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسنی ساچی گاتھ، دُھر دا منتر اک پڑھائیآ۔ میل ملاؤنا پُرکھ سمرتھ، بھگت بھگونت اکو رنگ چڑھائیآ۔ نیج نیتر کھول کے ساچی اکھ، گیان نیتر دینا سمجھائیآ۔ درس وکھاؤنا ہو پرتکھ، سوچھ سرؤپی روپ وٹائیآ۔ پنچ وکارا دینا متھ، نام مدھانا اک چلائیآ۔ ست دوارا کھول کے ہٹ، وست امولک دینی ورتائیآ۔ دئی دویت میٹکے پھٹ، پٹی ساچا نام دُھر دی دینی بندھائیآ۔ ڈرمت میل اندروں باہروں کٹ، گرمکھاں من تن کرنی صفائیآ۔ بن رسنا جہوا بٹی دند ہر دا ناؤں لین رٹ، من کا منکا دینا بھوائیا۔ گھر پر میثور سوامی ملے کملاپت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیآ۔ ساچا سمت کہے پرہ ساچے ہتھ توفیق، پروردگار وڈی وڈیائیآ۔ آد جگادی لاشریک، شرکت وچ نہ کھئے لڑائیآ۔ ساچا کلمہ دسے حدیث، حضراتاں کرے پڑھائیآ۔ دُور دُراڈا نظر آئے نزدیک، نرگن اپنا پندھ مُکائیآ۔ سچ پریتی انتر آتم دسے اک پریت، پریم اپنا جوڑ جڑائیآ۔ گھر مندر سہائے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے سوہا پائیا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا مٹائے تاریک، اندھ اندھیر دئے چکائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا سُنائے ساچا گیت، گھر گمبھیر بے نظیر ڈھولا اکو گائیآ۔ گھر سجن ملے میت، متر پیارا درس دکھائیآ۔ ترے گن مایا کولوں کر کے اتیت، سانتک ست دئے ورتائیآ۔ نام بھنڈارا کر بخشیش، بخشش دُھر دی جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُچ نیچ، راؤ رنگ اکو گھر وسائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہر سمت کہے میں آیا لوک مات، کلجگ انت لے انگڑائیآ۔ میرا لیکھا لکھ نہ سکیا کوئی نال قلم شاہی دوات، چار جگ چار وید چارے کھانی چارے بانی سمجھ نہ کھئے سمجھائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا میرا ویکھنہارا کھیل تماش، گھٹ گھٹ واسی انترجامی سچ دوارے سوہا پائیا۔ جگ چوکری نیت نوت بھگتاں پوری کرہارا آس، سنت ساچن دیونہار وڈیائیآ۔ سو گھر گمبھیر بے نظیر نرگن نور جوت کر پرکاش، لوک مات بن تتاں اپنا کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ہر سمت کہے میں پرہ دا ویکھیا عجب پسارا، جس نوں بے انت بے انت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ سو سچکھنڈ نواسی

پُرکھ ابناشی آد جُگادی ایکنکارا، اکل کل اپنی آپ ورتائیا۔ شبدی شبد اُٹھا کے سُت دُلارا، تہر گھر کُنڈا دِتا کھلایا۔ حُکھے اندر وشن برہما شو اُٹھالا، سویا رہن نہ کھئے پائیا۔ ویکھنہار ترے گن مایا جگت جنجالا، پنچم پنچم بھیو چُکائیا۔ لیکھا جانہار شاہ کنگالا، راج راجاناں ویکھے تهاؤں تھائیا۔ نرگن نروریر نرکار کلجگ اتم کرے کھیل نرالا، خالق خالق مخلوق اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی انتر اپنا پردہ لاپیا۔ ہر سمت کہے پرہ دا ویکھنا کھیل عجیب، جس نون شاستر سمرت وید پُران کتھ سکے نہ رائیا۔ جس دی جگ چوکری سمجھ نہ سکے کھئے ترتیب، قاعدہ قانون دُھر دا حق نہ کھئے درڑائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، صفتاں نال جگت سمجھائیا۔ جس دی کلمیاں وچوں کلاماں والی حدیث، دُھر دا راگ الاٹیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوبند رکھ کے گئے اڈیک، وید ویاسا اپنی اکھ کھلایا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکری نرگن سرگن نال سچ پریت، دو جہاناں رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ ہر سمت کہے میں پرہ دا درشن کیرپا حضور، حاضر ہو کے سپس نوٹیا۔ میرے کوٹ جنم دے بخشے گئے قصور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کوچھے کھلے کر منظور، سر اپنا ہتھ دِتا ٹکائیا۔ میرا مان تٹا غرور، ہوئے روگ رہیا نہ رائیا۔ کوٹن کوٹ سولی چڑھدے ویکھے منصور، شمش ورگے کھل لہائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے لنگھدے گئے پور، آون جاون اپنی بنت بنائیا۔ وشن برہما شو ویکھے مزدور، دوس رین سیو کھائیا۔ لکھ چوراسی سریشٹی ویکھی کوڑ، شاہ سلطان تہر نظر کھئے نہ آٹیا۔ چوڈاں ویدیا پڑھدے ویکھے مورکھ موڑھ، چوڈاں طبق چوڈاں لوک نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں جنہاں گرمکھاں پرہ بخششی چرن دھوڑ، مستک ٹکے دتے لگائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر سمت کہے میں ویکھیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ سچ دوارے سوہیا رہیا پا، روپ رنگ ویکھ سکے نہ کھئے جنائیا۔ آد جُگادی رہیا ویس وٹا، گر اوتار پیر پیغمبر ناؤں وڈیائیا۔ صفتی ڈھولے رہیا گا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن اکھراں نال پڑھائیا۔ پردہ اوہلا رہیا رکھا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ جُگ چوکری سب دے ڈیرے رہیا ڈھاہ، جو گھڑیا سو آپے بہن وکھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ گرہ مندر پرہ کھوجنہارا، کھوجے سرب لوکائیا۔ گھٹ دیک

کرے سرب اُجیارا، نورو نور نور رُشنائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِردهارا، سنت سُہیلا دُھر دا ماہیا۔ گِرْمکھاں گِر شبدی دیوے
 دھارا، نام نگارہ اک وجائیا۔ گِر سِکھاں کھول کے بند کواڑا، بجر کپائی دئے تڑائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے محل منارا، اٹل سوہیا رسیا پائیا۔
 اٹھے پھر دوس رین سچا دُھنکارا، انحد نادى ناد سُنائیا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، نِجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ جوت نرنجن کر اُجیارا، آد
 نرنجن ویکھ وکھائیا۔ سُرتی شبدی میلا اپر اپارا، اپر پیر اپنے وچ سمائیا۔ سیج سُنجنی سُہاوے دُھر دا لاڑا، انتر آتم بہہ بہہ خوشی
 منائیا۔ بن سخیاں گائے منگلاچارا، گیت گوہند راگ الائیا۔ کوڑی کیریا کلجگ کر کے پار کنارہ، ہوئے بنگتا دئے گوائیا۔ سَتجگ
 ساچے کر پسارا، سرِشٹی درِشٹی اِشٹی دئے بدلائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان اِکو ناؤں اِکو سچ جیکارا، اِکو اِشٹ دیو دئے سمجھائیا۔ اِکو
 مندر مسجد سُودوالا مٹھ گِرودوارا، اِکو ہٹ اِکو ونج ونجارا نظری آئیا۔ اِکو سجن ہووے میت مُرارا، صاحب سوامی اِکو روپ وٹائیا۔
 اِکو نوبت وجے دُھر نگارہ، اِکو سوئی سُرتی دئے اُٹھائیا۔ اِکو کاتب بن لیکھارا، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ اِکو آتم اِکو پر ماتم، لکھ چوراسی
 اندر سوہیا پائیا۔ اِکو تٹ کنارہ پاتن، اِکو نئیئا نوکا نام چڑھائیا۔ اِکو صاحب سُہیلا آوے راکھن، ابناشی کرتا پھیرا پائیا۔ اِکو جگ جگ
 جگت مارگ آوے دسن، بھگت بھگوان لئے اُٹھائیا۔ اِکو نرویر ہو کے آوے اندر وسن، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیا۔ اِکو نو کھنڈ ست
 دیپ کروچ پُشکر ویکھے لکھن، جمبو اپنا روپ درڑائیا۔ اِکو گِر شبدی سچ سُنا کے یجن، یچیاں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کیریا دئے گوائیا۔ کوڑی کیریا ناتا دینا توڑ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ چار ورن
 دیوے جوڑ، دئی دوتی باہر کڈھائیا۔ منتر دس کے فُرنا پھور، من واسنا دینی مٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ
 بنکار دینا گوائیا۔ ستگر سوامی ہو کے وسنا کول، انتر آتم میل ملائیا۔ انحد ناد وجاؤنا ڈھول، کوڑ گمب دینا تجائیا۔ سرِشٹ
 سبائی دسنا اِک جیکارا دُھر دا نام سچا بول، دین مذہب ذات پات اِکو وجے شنوائیا۔ نام کنڈے سب نوں دینا تول، تولا ہووے
 بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچ بھگت سنت گِرْمکھ گِر سِکھ صوفی فقیر لینے وروں، انمول وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، سَتجگ تیرا ست دوارا دھرنی دھرت دھول اُتے دیوے کھول، خالص خالص اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان سدا مہروان، مہبان بیدوبی خیریا الاہی نور، گل عالم علما کرے پڑھائیا۔

☆ ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہزارا سینگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ☆

ہر سمت کہے پُرکھ کرتار، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی اپنا قرضہ سروں اُتار، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سرجنہار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ آسا منسا پوری کر دے پیغمبر گر اوتار، جو جُگ گئے دھیان لگائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا نرگن سرگن پا سار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ شبد دُلارا جودھا سوریپر بلکارا کر تیار، تھر گھر نواسی اپنا پردہ لاپیا۔ کھڑگ کھنڈا نام سچ وکھا تکھی دھار، لکھ چوراسی ویکھے تھائوں تھائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت اند جیو جنت سادھ سنت کر خبردار، آلس نندرا کوڑی نیند سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ نام ڈنکا راؤ رنکاں شاہ سلطاناں سنا وچ سنسار، چار گنٹ دہ دشا دُھر دا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچا سمت کہے میں ویکھیا انت اخیر، پس اکیسا بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا کھیل بے نظیر، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جس دی آسا بھرواسا رکھ کے تكدے گئے پیر فقیر، پیغمبر دھیان لگائیا۔ جس دے ہتھ آد جُگاد جُگ چوکڑی سچ تدبیر، تقدیر سب دی رہیا بدلائیا۔ لیکھا جانہارا شاہ حقیر، جیواں جنتاں کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کریا شرع شریعت توڑ زنجیر، ظالم ظلم دئے مٹائیا۔ اپنا بھیو کھلا گھر گمبیر، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ چوٹی منزل چڑھ کے ویکھ اخیر، حق مقامے اکھ کھلائییا۔ تیری نظر نہ آئے شبد سروپی ست سچی شمشیر، ضمیر سب دی کھوج کھوجائیا۔ پت پرمیشور پرگٹ ہو کے ظاہرا پیر، ذرے ذرے دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ ہر سمت کہے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دس آخری بات، آگے لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ اندھیری رات، ست ستوادی سچا چند چمکائیا۔ چار جُگ پچھلی لیکھے لالے اپنی گاتھ، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھاس اپنی جھولی پائیا۔ لہنا چُکا دے اٹھسٹھ تیرتھ تاٹ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیتر رووے دئے دہائیا۔ سچ سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیالا سچ دوارا دس دے اپنا گھاٹ، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرماٹم پرماٹم پاربرہم برہم تیرا دُھر دا ساتھ، جگت کُٹبی کوڑ کُڑیاریاں ناتے دے ٹرائیا۔ لیکھا چُکا پرتھی آکاش، انتر انتر کر نواس، نرگن جوت کر پرکاش، شبدي ناد دُھن کر شنوائیا۔ ساچے منڈل ویکھاں تیری راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر،

درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ ہر سمت کہے پرہ پیر پیغمبران دسدے اپنا سجدہ، کلمہ دُھر دا دے جنائیا۔ در درویش در ہووے بردا، بندیکھانے دے ٹڑائیا۔ ٹوں کرنی دا کرتا کھیل اپنا کردا، خالق خلق دے سمجھائیا۔ تیری منزل کھئے نہ چڑھدا، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ تیری حق حقیقت والا نام کھئے نہ پڑھدا، الفیے کرنی سرب پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ دُھر دا لیکھا دس بھگونت، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویلا ویکھ انت، انتشکرن سب دا کھوج کھوجائیا۔ کامی کرودھی لوہی ہنکاری ہونے کلجگ سنت، سچ سادھنا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا ہونے بنگتا در درویش بنیا منگت، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی دُھر دا مالک ملیا کھئے نہ کنت، سیج شہنجنی سوہبا کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا نو دوارے درشتی اشٹی بودھ اکادھا ملیا کھئے نہ پنڈت، بُدھ بییک نہ کھئے بنائیا۔ ساچے گھر دی کیسے دواویوں ملے کھئے نہ سند، لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ نانا توڑ دے دوزخ بہشت جنت، سورگاں دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دے ہمت، حوصلے اندرے اندر ودھائیا۔ من واسنا کرے نہ کھئے علت، پنج وکار نہ کھئے لڑائیا۔ تیرے بھگت نوں دو جے دی کرنی پئے کوئی نہ ممت، در در سپس نہ کھئے جھکائیا۔ نام پوشاکا دے دے دُھر دا خلت، شاہ سلطانا سیر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹھاکر ہو کے اوہدی جھولی پا دے محنت، جگت مزدوری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے پریم پیار دی بن اکھاں نیتر وجے سینت، سمجھ نال سمجھ دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ساچا سمت کہے گر اوتاراں پیر پیغمبران دے دے اک ہلارا، اتم اکو اک جنائیا۔ اپنا ویکھنا انت کنارہ، تیرا پہلا اک نظارہ، مظاہرا تیرا نام لگائیا۔ دو جہاناں وجے اک نگارہ، ٹوں میرا میں تیرا گاون سرب جیکارا، اتم پرماٹم اکو ڈھولا گائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چار ورن اٹھاراں برن دے دے اک سہارا، چرن کول اُپر دھول سیر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹوں آد جگادی وسنہارا اندر باہر گپت ظاہرا، جوتی جاتا شبدی ناد دُھنی دُھن دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ ہر سمت کہے گر اوتارو پیر پیغمبرو پہلی اکو وار، وارتا پرہ دی دیاں جنائیا۔ جس دا حکم او سے دا سنسار، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا منگدے رہے درس دیدار، سو دیدہ دانستہ گیا آئیا۔ جس دا صفتاں وچ کردے گئے اظہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں ڈھولا گائیا۔ جس دا نوری تکدے گئے چمتکار، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جس

دی شبدان اندر گاؤندے گئے وارتا وار، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں منڈے گئے پروردگار سانجھا یار، حق نور خدائیا۔ جس نوں واپگرؤ کر کے کردے گئے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دے در تے درویش ہو کے بنے رہے بھکھار، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ جس دا سندیشہ دے کے گئے وارو وار، ستجگ تریتا دواپرکجگ لوک مات ہنڈھائیا۔ جس دی آسا بھروسا رکھدے گئے نال کلکی لے اوتار، نہکنکا اپنا پھیرا پائیا۔ سو پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنا حکم ورتائیا۔ جو لہنا دینا جگت جہان سری بھگوان پچھلا قرضہ دے اُتار، مقروض روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اکھے کر کے گرو اوتار پیر پیغمبر جس چرناں لے بہال، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا دس کے سچی دھرم سال، نشانہ اکو دتا جنائیا۔ آگے دا مالک ہر بھگوان، جس نے رچیا آپ جہان، وشن برہما شو سیو کمان، دُھر دا حکم آپ منائیا۔ اوسے دا حکم اوسے دا فرمان، اوسے دا تخت اوسے دا نشان، اوسے دا نور کرے رُشنائیا۔ جھک جھک سارے متو اکو آن، ناتا چھٹو دین مذہب ذات پات اوچ نیچ وچ جہان، انجیل قرآن وید پُران اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر سمت کہے سب نوں بولنا پینا اک جیکارا، جگہ جگہ ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ کلجگ کوڑا میٹنا انت سہارا، ستجگ ساچا لے انگرائیا۔ نو نوں چار لگنا کوڑا اکھاڑا، مورا کھ موڑھے دے نچائیا۔ شاہ سلطاناں کرے خوارا، راج راجاناں خاک ملائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام پیارا، اتر آتم ناد سُنائیا۔ دُھر دا حکم ورتے ورتنہارا، نہ کھئے میٹے میٹ منائیا۔ چاروں کُنٹ ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پلؤ چھڈا گئے گرو اوتارا، آگے گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ نمو نیوں نیوں سجدیاں اندر کرن نمسکارا، چرن کول اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نوں ٹھاکر سوامی پروردگار، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تیرا دیس تیرا سندیش تیرا حکم تیرا جیکارا، تیرا نعرہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کرنہارا اشارہ، اعشاریئے وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ ہر سمت کہے لکھ چوراسی تیرا لقمہ، ہر کرتا دُھر دا رہیا بنائیا۔ کوڑ کڑیاں پینڈا مُکنا، پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال شبد اگمی شیر اکو بُکنا، بھبک دُھر دا نام لگائیا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ اٹھنا، گر چیل وچے ودھائیا۔ جس دا نشانہ انیلا کدے نہ رُکنا، لکھ چوراسی پار کرائیا۔ جس نوں کرنی کردیاں کیسے نہ پُچھنا، دُھر دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کھئے میٹے میٹ منائیا۔ سو ویلا وقت سہنجنا ہر سمت اندر ڈھکنا، دُور

دُرادا گیا آئیا۔ جگت وکارا پھڑ پھڑ کٹھنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اک سمجھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سُہاوے ساچی رُتنا، رُت رُڑی اپنے رنگ مہکائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ اوتار سینگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ★

ہر سمت کہے کوٹن کوٹ پیتے دن نال رات، جگ چوکڑی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کوٹن کوٹ امرت ویلے سُہا کے گئے اپنی پرہات، کوٹن کوٹ سندھیا دیپ گئی جگائیا۔ کوٹن کوٹ سال برکھ مہینے آؤندے رہے یاد، ودی سُدی اپنا کھیل کھلائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ ہنڈے رہے آباد، پُری لوآں منڈپ منڈل منڈپ سوہیا پائیا۔ کوٹن کوٹ وشن برہما شیو لیندے رہے دات، سچ دوارے جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر کھیل کھیلدے رہے لوک مات، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ کوٹن کوٹ منزل پوڑی چڑھدے رہے گھاٹ، پاندھی بن بن پنڈھ مُکائیا۔ جگ چوکڑی بدلدے رہے سماج، دین مذہب اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کوٹن کوٹ پریم پریتی اندر کردے گئے خدما، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ کوٹن کوٹ انتر آتم ماردے گئے جھاک، جھاک جھلک نظر کیسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ عبارتوں والی لکھ کے گئے بات، قلم نال صلاحیا۔ کوٹن کوٹ گا کے گئے گاتھ، پُرکھ ابناشی ناؤں درڑائیا۔ کوٹن کوٹ منگان منگ کے گئے پرہ پرگت ہووے پُرکھ سمراتھ، الکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ پنج جیٹھ کہے سو ویلا آیا آج، گرو مہاراج دیا کھائیا۔ جس دا نت نوت بیڑا چلدا رہے جہاز، نئیا نوکا نام نال ملائییا۔ جس دے سیس اتوں کدے نہ لٹھا تاج، سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جو سدا سُہیلا غریب نواز، دین دے وڈیائییا۔ سو پُرکھ اکالا ہر گوپالا سچ دوارے گیا آپے جاگ، آس یندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ مالک ہو کے دو جہاناں پکڑے واگ، دھر دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھووے داغ، پت پت دیوے بنائیا۔ ساچا میل ملاوے کنت سُہاگ، پرما تم آتم جوڑ جڑائیا۔ سُہنجی سیجا کرے لاڈ، آپ اپنی گود ٹکائیا۔ پریم پریتی مار آواز، سوئی سُر ت لے جگائیا۔ اندر وڑ کے کھولے راز، مندر چڑھ کے دیوے وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائییا۔ دوس کہے میں جگ چوکڑی رہیا چڑھدا، اپنا آپ بدلائیا۔ تئی اگنی وانگر رہیا تپدا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ ابناشی رہیا

لبھدا، بھجیا واہو داہیا۔ وقت ملیا نہ کھئے سبب دا، جو صاحب دیوے ملائیا۔ جھگڑا چُکیا نہ وچھوڑے والی حد دا، حاضر ہو کے درس نہ کھئے کرائیا۔ راگ سُنیا نہ ساچے ند دا، اگم نہ کھئے پڑھائیا۔ پیالہ پیتا نہ ساچی مڈھ دا، مڈھر رس نہ کھئے چکھائیا۔ دِپیک ویکھیا نہ جوتی جگدا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ رس ویکھیا نہ ساچے حج دا، جو بن کعبیوں دئے وڈیائیا۔ حصّہ ویکھیا نہیں دُھر دے آدھ دا، پتا پُوت رنگ چڑھائیا۔ بھيو لگیا نہ وچھوڑا کد دا، کوئن کوٹ جُگ اپنا گئے وقت لنگھائیا۔ پتہ نہیں کیہڑا مینوں اگئی آواز اندر دسدا، بؤلی بؤلی رہیا سُنائیا۔ جس دا راہ رہیا تکدا، بھرواسا آسا نال تکائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے سمرتھ دا، اکھ اکھ نال بدلائیا۔ زرگن ہو کے سرگن بھیکھ پنج تت کایا چولا جٹ دا، زوراور وڈی وڈیائیا۔ کيسے دا نام مۇل نہیں رٹدا، پوجا پاٹھ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو لیکھا جانے اپنے آپ دا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑ کے پتا پُرکھ اکال باپ دا، بال آنجانے اپنی گود اٹھائیا۔ درشن دیوے ست سرؤپی ساکھیات دا، سمنکھ اپنا پردہ لایا۔ پریم پیالہ دے کے آب حیات دا، حیات دئے بدلائیا۔ گرمکھ گل بنا کے اگئی گلاب دا، غنچہ پُهل دئے کھلائییا۔ مندر سُہا کے سچ محراب دا، گھر محبوب دئے ملائیا۔ بھيو کھلا کے پروردگار دا، دُرمت میل دئے گوائیا۔ مارگ وکھا کے ساچے گھاٹ دا، گھاٹی انت آخیری دئے چڑھائیا۔ جتھے نہ کوئی سٹا نہ کوئی جاگدا، آس نندرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے نہ کوئی رُوپ بنس نہ کوئی دسے کاگ دا، جوتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نُور نُورانہ سچ دوارے بھاسدا، بھامبڑ اگن نہ کھئے لگائیا۔ جتھے جلوہ سچ جوت پرکاش دا، اندھ اندھیرا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دوس کہے میرے کوئن کوٹ پتے پل گھڑی، وقت سہنجنے گئے وہائیا۔ جُگ چوکڑی کِریا سچ کيسے نہ کری، کرم کانڈ نہ دتا گوائیا۔ کلجگ انت مہروان ہو کے آپ ہری، پردے وس کے دتی وڈیائیا۔ پنجاں نالوں کر کے بری، پنجاں دا میلا لیا ملائیا۔ پنجاں دی وست کر کے کھری، پنجاں دا کھوٹ رہیا چُکائیا۔ پنجاں دی پٹی اکو پڑھی، پنچم کرے سچ پڑھائیا۔ پنجاں بندھ کے اکو لڑی، پلُو اپنی گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو اہیدا دئے کھلائییا۔ پنچ جیٹھ کہے میرا نواں نیرالا جنم، دو جہان مینوں دین ودھائیا۔ وکھرا نیرالا میرا کرم، کرنی جس دے وچ سہائیا۔ سوہنا سُچجّا میرا دھرم، ملاوٹ وچ نہ کھئے رلائییا۔ بھاگاں والا ورن، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درشن والا چرن، سری بھگوان دتی سرنائیا۔ بن اکھاں کھلیا ہرن پھرن، نبج لوچن

دمک دمکائیا۔ بن مکتبوں آیا پڑھن، بن پائٹھشالا ڈھولے گائیا۔ بن پوڑھیوں آیا چڑھن، منزل منزل پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، داتا دانی دیا کمائیا۔ پنج جیٹھ کہے میں اپنا کھول کے دسنا بہیت، کلجگ ملی مینوں وڈیائیا۔ کس کارن لکھ گئے چارے وید، کپہڑی قلم تے کپہڑی شاہیا۔ کس بدھ حکم دتا بھیج، برسے کری پڑھائیا۔ کس بدھ لکھ انوکھے لیکھ، ونڈاں وچ ونڈائیا۔ کس بدھ کالی چٹے اُتے پئی ریکھ، اپنا روپ بدلائیا۔ کس بدھ بڈھی ہوئی وسیکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج جیٹھ میں دسنا بھاؤ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ کس بدھ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پرہ نے دسیا اپنا ناؤں، نر نرنکار دتا درڑائیا۔ کس بدھ پنج تت کایا کھپڑا وسایا گاؤں، گھر وچ گھر مندر دتا بنائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی جیو جنت چلایا راہو، رہبر ہو کے حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج جیٹھ کہے میں پردہ دینا کھول، بھیو ابھیدا دینا کھلائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی اندر وڑ کے اپنا دسیا بول، کس بدھ جہوا دتی بلائییا۔ کس کارن نرگن ہو کے وسیا کول، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ کس بدھ پنجاں تتاں والا بنایا چول، رکت بوند بدلی دتی کروائیا۔ کس بدھ سچ دوارا دتا کھول، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ کس بدھ ہر گھٹ وسے بیٹھا رہے اڈول، سچ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی جیو جنت گر اوتار پیغمبر تولے تولے، سچ ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنج جیٹھ کہے میں دسنا کھیل انوکھا، جس دا لیکھا سکیا نہ کھئے لکھائیا۔ کس بدھ پرہو لوک مات ویکھن آیا موقع، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی نال کرے دھوکھا، پڑدا اوہلا اپنا پائیا۔ کس بدھ آسن لائے ساڈھے تین ہتھ کایا کوٹھا، گنیا اندر بہہ کے اپنی خوشی منائیا۔ کس بدھ جگت شیطان بنے چوٹا، چوٹی چڑھ کے اپنا آپ چھپائیا۔ کس بدھ گھر گھر اندر پرکاش کرے نرگن جوتا، جوتی جوت جوت جگائیا۔ کس بدھ بھگتاں دی سیجا اُپر سوتا، سچ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ کس بدھ شبدی دھار گر اوتار پیر پیغمبر دیوے ہوکا، حکم نال لے جگائیا۔ کس بدھ رچ کے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبقاں ونڈ وندائیا۔ کس بدھ خوشیاں اندر مانے مؤجاں، مجلس اپنی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی اپنی دئے درڑائیا۔ پنج جیٹھ کہے میں دسنا سب نوں کس بدھ مینوں کہندے جیٹھ، کیوں ملی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیوں رہندے چھایا ہیٹھ، کون سیس جگدیس ہتھ ٹکائیا۔ کس

بدھ نرگن سرگن اندر آوندا مات گرہ دے پیٹ، رُوپ انُوپ آپ وٹائیا۔ کِس بدھ اندر باہر گپت ظاہر بن اکھاں لیندا ویکھ، بن نیتر میل ملائیا۔ کِس بدھ روم روم تن اُتے مُچھ داہڑی اُچدی کِس، کِس بدھ ناری پُرکھ لئے بنائیا۔ ایہہ چنھاں والا کھول کے دسے بہیت، پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ جیٹھ کہے میں دسنی لکھ چوڑاسی جڑت، بہانڈا بہرم دینا بہنائیا۔ کِس بدھ پرہ دی اپنے نال آپے ہوئی لکھت پڑھت، ساچی سند لئی بنائیا۔ کِس بدھ نرگن سرگن ہو کے آوے پرت، کِس بدھ سرگن نرگن وچ سائیا۔ کِس بدھ حُکم سندیشہ دیوے اُپر دھرت، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ کِس بدھ کھیل کھیلے اُتے عرش، کِس بدھ فرش ویکھ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کِس بدھ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، کِس بدھ ہنکاریاں دئے مٹائیا۔ کِس بدھ گرمکھ مٹکھ اندر رکھے فرق، فیصلہ دئے سمجھائیا۔ کِس بدھ لکھ چوڑاسی جیو جنت کر کے ترک، تڑت اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ پنج جیٹھ کہے میں دسنا کیوں آوندے گر، پیغمبر پھیرا پائیا۔ کِس طرح اُچدے بن دے دیوت سُر، کون پتا تے کون مائیا۔ کِس بدھ میلے ملدے سچ درگاہے دُھر، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ کِس بدھ جگت بیڑے جاندے زڑھ، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ کِس بدھ پرہ دے فُرنے جاندے پُھر، منتر سچ دئے سمجھائیا۔ کِس بدھ پاربرہم پت پریشور پنچم جیٹھ لوک مات آیا تڑ، تڑت اپنا کھیل کرائیا۔ جو آ کے پھیر گیا مڑ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ ویس وٹا کے چڑھ اکئی گھڑ، شبدی بھجّا واہو داہیا۔ بھگتاں دی سمجھ کے لوڑ، رُوپ انُوپ درسائیا۔ پہلاں ہور ہُن ہور آگے نواں نکور، گھور کلجگ دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سوامی انامی دُھر دھامی پیغامی اپنا حُکم منائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بوٹا سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ★

پنج جیٹھ کہے جس ویلے وقت ہویا زیرو زیرو اک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ ٹھوکر مار کے میری پک، سٹا دتا اُٹھائیا۔ پریم پیار دی لا کے کھچ، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ بن اکھراں میرا لیکھا دتا لکھ، اکئی قلم چلائییا۔ دتی وڈیائی لوک مات وچ، وچلا پڑدا دتا اُٹھائیا۔ پھیر مینوں اُچیا بت، اپنی آسائی بدلائیا۔ بنا پُرکھ اکال کوئی سچا نہیں مت، لگی توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ بے شک گر اوتار

یِغمبر آون نِت، لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ تن ہنڈاون ہڈ ماس ناڑی بوند رت، وجود ثبوت بنائیا۔ اتم کوئی نہ رہیا دس، جاون واہو داہیا۔ اوہناں کہا جے مننا تے منّ اس، جو استری پُرش دوویں روپ وٹائیا۔ جس دا سب توں وکھرا نیرالا درش، دشا وکھری سوہا پائیا۔ بجاونہارا ترکھا ترش، ترشنا دئے مٹائیا۔ گواونہارا ہرکھ حرص، ہوس کرے صفائیا۔ کھیلے کھیل عرش فرش، فرشتیاں حکم منائیا۔ جس دا شہنشاہی سمت دا پہلا چڑھیا برس، بستری سب دے گول دیوے کرائیا۔ رتی وچوں رتی رہن نہ دیوے فرق، پتی والی حصیداری دئے مکائیا۔ جس نوں ویکھ کے سادھ سنت بھجے جانے سارے رہے گھرک، سوکھا ساہ لین کھئے نہ پائیا۔ اندروں دکھاں دی اٹھ کرک، کوڑی درد دئے لگائیا۔ آگے جوئی خر نالے کھرک، خالص روپ نہ کھئے جنائیا۔ دس دس ہزار جامے نہ ہووے درس، کوڑی بھٹکنا نہ کھئے مٹائیا۔ جامہ بدلے رہن اک واری نار تے اک واری پُرش، پُشت در پُشت کھیل دئے وکھائیا۔ جیہڑے نے بے گنت ہونے درجناں نالوں ودھ کے گرس، گرس اوہناں دے دیوے ڈھابیا۔ جے کوئی تھوڑی بہتی نام دی لٹک اج اوہوی اندروں دیوے کھرچ، نام کھرچے نال صاف کرائیا۔ رات دے ساڈھے نو وچے ساریاں دے اندروں دھن دولت مال کر لئے کرک، بنا ورثاں اپنا حکم سنائیا۔ کوڑی کریا دی سب نوں پے جائے گھرک، خارش نال آگے پچھے ہتھ مارن تھاون تھائیا۔ تین تین جامے بھوگنے پین گھر تُرک، تُرت اپنا حکم سنائیا۔ اک دوجے دی جناں وچ بھون والی لگی رہے بُرد، جمن مرن چائیں چائیا۔ ساریاں دا راستہ براستہ ڈاک خانہ پوسٹ آفس کرے خُرد، ایدھروں کڈھ تے اودھروں جوئیاں وچ بھوائیا۔ نہ جیندے تے نہ اوہ مُرد، پن لٹاں باہواں والے سرپ دئے وکھائیا۔ کیسے نوں کھان نوں لہے نہ دال اُرد، چوغہ چُنجان نال چُکائیا۔ مینڈک روپ ہو کے مارن چھال بھُڑک، سر مٹی گارے وچ دبائیا۔ مجھ گان بن کے چون ویلے جان اُڑک، سائیں کولوں ڈنڈیاں نال سر بھنائیا۔ جیہڑی جھوٹھی جگت نوں دسدے جُگت، اوہ جُگنوں وانگ انہاں نوں اندھیری رات وچ چمکائیا۔ اپنی کرنی دی کیتی لینی سب نے بھگت، پرپہ نے کوئی وادھو نہ دتی سزائیا۔ جن بھگتو دھر دا حکم مننا تُرت، ست سچ کر سرب سمجھائیا۔ گھر بیٹھیاں درشن پاؤنا اکال مورت، مل مؤتر والی دیہہ دینی تجائیا۔ باہروں ویکھ کے بھل نہ جائیو پورن سنگھ دی صورت، انتر پورن پرمیشور اپنا آپ ٹکائیا۔ جیہڑا اپنی آپ کرن آیا مہورت، تہت وار سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، ساچے دھندے رہیا لگائیا۔ جان بچھ کے بنے رہو نہ مورتھ، مگدھ

آنجان نہ جگت اکھوائیا۔ بخشش کرے سرب کلا بھرپورت، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ جوتی جلوہ دے کے نورت، نورت ظہور کرے
 رُشنائیا۔ سب دی بدل دیوے جمہوریت، ضامن ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اپنے حکم دا پہلا انک، لا گو کرے راؤ رنگ، تیاگ ویکھے جگت لوکائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی ۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ★

اک کہے اک آیا تارن، اک اک نال ملائیا۔ اک کہے اک آیا پالن، اک اک ویکھ وکھائیا۔ اک کہے اک آیا اٹھالن، اک اک نال
 جگائیا۔ اک کہے اک آیا بھالن، اک اک کھوجے تھاوں تھائیا۔ اک کہے اک آیا بن کے مالن، اک اک دا مالک بے پرواہیا۔ اک کہے اک
 آیا بن کے ضامن، اک اک دامن نال بندھائیا۔ اک کہے بھگت سہیلا بنیا دھر دا رامن، روئق بھگت نال لگائیا۔ کوڑے سنتاں نوں آیا
 پچھان، پردے رہیا گھلائییا۔ منسا پوری اپنی کرے کامن، آشا سب دی دئے جنائیا۔ پُرکھ اکال کوڑ کڑیاراں دا بناؤنا اک فارم،
 کندری حد سوہنی ویکھ وکھائیا۔ جتھے ہووے سینڈ سٹارم، پانی چلُو نظر نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر
 دی کرنی کار کھائیا۔ اک کہے میں ویکھیا آقا، عاقلان بے عقل رہیا بنائیا۔ جس دا کیسے کولوں گھلیا نہیں تاکا، طاقتور کوئی طاقت نہ
 سکے ازمائیا۔ جس دا نقشہ کھچیا نہ گیا خاک، مَصور تصور کر کے نہ کھئے سمجھائیا۔ سو ویکھن آیا کھیل تماشا، ویس اوپسا روپ وٹائیا۔
 بھگت دا بھرواسا، سنتاں دا ساتھ، گُرمکھان دا ماپا، گُرمکھان دا پاپا ہو کے گود اٹھائیا۔ منمکھان دا گھلا ویکھے جھٹا، پلے روٹی ان نہ
 آتا، مانس جنم پائے گھٹا، کھٹا سیج نہ کھئے سہائیا۔ امرت پیئے نہ کھئے باٹا، سکھ ملے نہ پتا ماتا، سنگ سجن نہ بہین بھراتا، جگت ناتا کوڑ
 دئے کُرائیا۔ سوہنا بنائے آپ احاطہ، جتھے نو نو دن رہے فاقہ، فکر والا فکر نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دھر دا حکم اک منائیا۔ جیٹھ کہے میرا کھیل ویکھے جٹھوڑ، جٹھل اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا سُت دُلارا شبدی کور، کور دئے
 وڈیائیا۔ سو تکی ویکھے کر کے غور، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جنہاں کوڑ کڑیاریاں دے سر اُتے جھلدے چور، اوبناں نوں چورستیاں
 دے کوکر دئے بنائیا۔ باغاں وچ کالے رنگ دے بھور، سُگندھی توں دُور دُور اڈائیا۔ بہار چُک کے پھرن اُتے مؤر، بھیکھ والی گٹھڑی

دئے بندھائیا۔ آون جاون دا بنیا رہے دؤر، دؤریاں والا نشہ دئے گوائیا۔ کوئی اوہناں دے نال پرہہ نے نہیں کیتا خور، خُدی دی سزا دینی بھگتائیا۔ اُس آگے کاہدا زور، جس نوں زیر زیر سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس نوں لکھ چؤراسی طعنے دے کے میہنے مارن نال شور، سو سہاگناں دے شوہر کھوہ کے رنڈیاں دئے کرائیا۔ اپنا حُکم دیوے طور، باطور ترتیب ترکیب نال جنائیا۔ پرہہ دے آگے دھوکھا دغا فریب چل نہ سکدا پھوڑ، جھوٹھا کہہ کے سکے نہ کھئے بھلائییا۔ کرنی دی سزا دین واسطے آپے جائے بھڑ، دُھر دا مالک اپنا پندھ مُکائیا۔ ساریاں نوں سمجھ لا دیوے کیہڑا براہمن گوڑ، اماماں دا امام روپ وٹائیا۔ قہر وکھا دیوے سوا پہر لاہوڑ، پشوڑ مجوڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ یاد آئے رنجیت دی وچ جمرؤد، اودھ سب دی ویکھ وکھائیا۔ دھرت مات دی پھول کے گود، گوداوری والا گدیاں دئے پلائییا۔ لشکر شاہی ویکھے فوج، فاضلکا اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم ورتائیا۔ جیہڑے کھندے سانوں ملیا نیر گیان، ین گیان توں گیان بنائیا۔ دھوکھا کردے نال سِری بھگوان، جیواں جنتاں رہے بھلائییا۔ اوہناں دا لیکھا چُکنا آن، انا فانا کرے صفائیا۔ شوکر جوں اوہناں نوں کرنی پئے پروان، سِر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ وی کھیل مہروان، جو مہر کر کے بھگتاں دی جھولی پائیا۔ گُرمکھو پرہہ نال بنیو نہ کوئی بے ایمان، اندروں کوڑے تے باہروں دیوں صفائیا۔ اس توں آگے جھوٹھی چلن نہیں دینی کوئی دکان، تالے گھر گھر دینے لگائیا۔ بھل نہ جانا سُن کے فرمان، جیہڑا بھلے او سے نوں ملے سزائیا۔ من واسنا کریو نہ کدے ابھان، کامنا جگت نال رلائییا۔ جے ملن دا رستہ دتا آسان، انتر بھل نہ جائیو 'سوبنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان' زبان کلام اِکو گائیا۔ تسیں میرے تے میں تہاڈا ایمان، جتھے لوڑ رہے نہ وید پُراں، لیکھا مُک جائے اِنجیل قرآن، نام ندھان اپنا جھولی پائیا۔ جھوٹھ بولنا نہیں کدی پرہہ کول نال زبان، جے کوئی کُکرم ہو جائے پردے وچ دسو آن، مہروان ہو کے رحمت دئے کھائیا۔ جن بھگتو تسیں سارے نکے نکے بچے بالے نڈھے نادان، تہاڈا مالک سِری بھگوان، جدھر ویکھو نکہبان، دھیان اکھ نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شمع دیپ کرے رُشنائییا۔

☆ ۵ جیٹھ شہنشاہی ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

جس ویلے کِریا کری پرہ آپ، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ پرت چوٹی وچوں کڈھکے پنج آب، پنجاب دتی وڈیائیا۔ اوس ویلے شبدی ست پُچھیا سچ دس میرے باپ، کی اپنی کھیل ورتائیا۔ اودھروں ہس کے دھرتی بولی میرا ودھاؤن لگا پرتاپ، بخشے مان وڈیائیا۔ خوشیاں نال ٹپ پئی خاک، اڈ اڈ بھجے واہو داہیا۔ اُتوں ہسن لگیا آکاش، رو سس تارا منڈل خوشی منائیا۔ نوری چمکن لگا جوت پرکاش، اندھ اندھیر رہیا مٹائیا۔ اگئی ہون لگا سوال جواب، تٹاں والا ت نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا وجن لگا رباب، تون ہی تون راگ الائیا۔ کھیڑا ہون لگا پاک، پوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پنج آب جس ویلے بخشیا پانی، پون پانی دیا کھائیا۔ اودھروں آئی اگئی بانی، دُھر سندیشہ رہی درڑائیا۔ لیکھا ویکھ کے چارے کھانی، چاروں کُٹ خوشی منائیا۔ دھرتی بنا ساچی رانی، رونق تیری بے پرواہیا۔ ویکھنا کھیل سری بھگوانی، شاہ پاتشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا پد اک نربانی، نیرویر پُرکھ ناؤں پرگٹائیا۔ اوس دی چلنی اگئی اکتھ کتھا کھانی، جس نون لکھ سکے کوئی نہ رائیا۔ اوس دی کلجگ وچ نانک نرگن آؤنا سچ نشانی، سرگن روپ انوپ وٹائیا۔ گوہند کرنا کھیل سچ مہانی، شبدی ڈنکا اک وجائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا داتا ہو کے کرے وڈ مہروانی، مہروان اپنی نظر اٹھائیا۔ دھرتی کہے میں رکھنا چرن دھیانی، دھرت اپنا ناؤں دھرائیا۔ منگنی ست سچ قربانی، بھیٹا دُھر دی موہے بھائیا۔ جس نون سمجھے نہ کھئے ودوانی، دھیانی دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کھئے قلم کانی، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج آب کہن جس ویلے وگیا وہن، لہندی دھار جنائیا۔ دیوت سر سارے لگے کہن، وشن برہما شو اکھ گھلائییا۔ پتا پوت منگے لہن دین، شبدی شب جھولی ڈاہیا۔ بن نیتر لوچن کھول کے نین، رستہ اک درڑائیا۔ سجن بن کے سچا سین، سینت نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج آب کہے جس ویلے پرہ نے دتی دات، مہروان اپنی دیا کھائیا۔ کوئی سمت سمتی والی جگت نہیں سی رات، پرہات وند نہ کھئے وندائیا۔ پُرکھ اکال بہ کے اک اکانت، اکل کل دھاری اپنی کل دتی ورتائیا۔ بخشش کر کے بوند سوانت، دُھر دا امرت دتا جھرائیا۔ دھرتی دھرت ہو گئی شانت، ست ست وچ سمائیا۔ لے انگریئی پُچھی بات، اپنا احوال رہی جنائیا۔ کس بدھ خاک آب

بنیا ساک، نانا لیا جڑائیا۔ شبدا اگمی مار اک آواز، دُھر سندیشہ رہیا سُنائیا۔ سچ دوارے دا کھول کے تاک، پردہ دتا اُٹھائیا۔ میری
 سُنو کہانی بھوکھتاں والا واک، بے حساب دیاں دِرڑائیا۔ ایہہ دُھر دی ملی سوغات، اگم اگمڑا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پنج آب کہن جس ویلے ملیا مان، پرہو مہر نظر اُٹھائیا۔ ساکھیات نظری آیا سِری بھگوان،
 جوتی جاتا جوت رُشنائیا۔ درویشاں پا کے دُھر دا دان، ساچی جھولی دتی بھرائیا۔ اک سُنا کے اگم فرمان، حُکم دتا ورتائیا۔ لوک
 مات کوٹن کوٹ پھیرے پا کے جان کابن، رام اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پنج
 آب کہن پرہہ بخش کے سچّی دھار، دُھر دا وہن دتا وائیا۔ ساڈے نال کیتا اقرار، اقرار نامہ لیا لکھائیا۔ جُگ چوکڑی ویکھاں
 سنسار، نرگن سرگن رُپ دھرائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکراں پار، کلجگ ویکھاں چائیں چائیا۔ شبدا لیاوان انت اگھاڑ، نانک گوبند
 ڈنک وجائیا۔ اوبناں دے اندر وڑ کے منگاں بن بھکھار، جھولی ساچی آگے ڈاہیا۔ کِرپا کر آپ نرنکار، نرگن تیری اوٹ رکھائیا۔ پُرکھ
 اکال دین دیاں لئی اوتار، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی پاؤنی تیری سار، لکھ چوراسی تیری جھولی پائیا۔ ست دھرم دا
 بولنا اک جیکار، نعرہ دُھر دا دینا سُنائیا۔ جُگ چوکڑی دے پھڑ کے گرو اوتار، پیغمبر چرناں وچ بکھائیا۔ سچ دوارا کھول سچّی
 دھرم سال، دُھر دربارا اک وکھائیا۔ لیکھا چکاؤنا شاہ کنگال، پرتھی آکاش وجے تال، دھول دھرنی دھرت ناچ نچائیا۔ پنجاں پورا کر
 کے حل سوال، جو منسا نال ملائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران دیوے نہ کوئی احوال، اتہاس بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ جس دا کھیل
 اگمڑا انوکھی وکھری چال، چلت اپنی رہیا جنائیا۔ نو نو چار کر کے پار، اپنا کھیڑا لینا وسائیا۔ پنجاں دا بن کے میت مُرار، پنچم میلا
 میلنا سہج سُبھائیا۔ پنجاں دا لہنا چکا سنسار، ست ست دھرم دینا دِرڑائیا۔ کوڑی کِرپا جگت نوار، سچ سچ کرنی رُشنائیا۔ بھیکھ
 پکھنڈ سُننا ڈونگھی غار، جوٹھا جھوٹھا سادھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں بھلیا اندروں ہر نرنکار، باہروں کوڑی دین صفائیا۔ مندر ویکھے
 نہ ہر کا دوار، سچکھنڈ وجی نہ کھئے ودھائیا۔ گنڈا کھلیا نہ بجر کپاٹ، کایا کپڑ میل نہ کھئے دھوئیا۔ سچّا ملیا نہ کھئے سیکدار، شہنشاہی
 حق نہ کھئے سمجھائیا۔ گلشن ویکھی نہ کھئے گلزار، نام سگندھ نہ کھئے مہکائیا۔ ہوئے بنگتا گرہ بنا بنکار، مان ابھان نال وڈیائیا۔
 ستجگ تریتا دواپرکلجگ پرہو کردا رہے ادھار، کلجگ اتم لیکھا دینا مکائیا۔ تیرے نال ساڈا قول اقرار، شرطیہ لیکھا دینا مکائیا۔

پنجاں دا میتا بن سردار، سِر سِر اپنا حُکم منائیا۔ اوس ویلے پنج جیٹھ سی دوس دہاڑ، ودی سُدی تہت نال نہ کھئے ملائیا۔ شبدی سِت ڈھیہہ کے چرن دوار، دُھر دی منگ لئی منگائیا۔ دس میرے کرتار، کِس ویلے قُدرت ویکھیں چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال کپا مین آواں اپنی وار، ویروا اپنا دئے جنائیا۔ لیکھا مُکا کے گرو اوتار، پیغمبران دین دے دے خوشی منائیا۔ کلجگ اتم ہو کے خبردار، بے خبراں خبر دیاں سُنائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، حق محبوب ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی ویکھاں گناہگار، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بھگت وچھل بن گِردھار، گرہ اپنے آواں ملائیا۔ جوٹھے جھوٹھیاں کراں خوار، مایا ممتا ڈیرہ ڈھائیا۔ سوہنا وقت سہنجنا ویکھاں آن، لوک مات پھیرا پائیا۔ پنچم جیٹھ ہووے پردھان، تت جوت ہووے رُشنائیا۔ نام جگت جنا نیشان، اتم ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے کھیل کراں مہان، لیکھا لکھت نہ کھئے وکھائیا۔ پرگٹ ہو کے وشنوں بھگوان، ٹوں میرا مین تیرا پتا پُت شبدی ڈھولا دیاں سُنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھاں مار دھیان، بن آکھاں آکھ پرگٹائیا۔ ساچا کھنڈا تیر کمان، شبدی چلہ اک اٹھائیا۔ کوڑ کُریارے میٹاں شیطان، جیہڑے میرے ناؤں نوں وٹا رہے لگائیا۔ مالک ہو کے حق مقام، گھر گھر کراں صفائیا۔ سب دا بدل دینا نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ اُلٹ پُلٹ کرنا ایہہ میرا کھیل آسان، سریشٹ سبائی دیاں بھوئیا۔ سوریہ بن کے چُست جوان، جوہن ویکھاں چائیں چائیا۔ نام سندیشہ دے کے دُھر فرمان، سُنیہڑے سب نوں دیاں گھلائییا۔ سویا رہے نہ کھئے آنجان، بُدھی بیک دیاں بنائیا۔ جنہاں پتھراں اٹاں کاغذاں نوں مٹیا بھگوان، تنہاں نوں بنا شہادتاں دیاں سزائیا۔ جس ویلے میرا پہلا سمت چڑھیا آن، پنچم جیٹھ خوشی منائیا۔ جگت کوڑ کُریارے سادھاں سنتاں دے ویکھاں مکان، کایا کھیڑے بھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ پنج آب کپا میرے سُلطانا، تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے پھریا اپنا بانا، زنگن رُپ وٹائیا۔ کوڑا جیو نہ رہے شیطانا، شرع دینی بدلایا۔ تیرے نام دا وجے اک ترانہ، اکو راگ سُنائیا۔ اکو مندر سوہے مکانا، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ دوجا جھلے نہ کھئے نیشانہ، ست ستوادی آپ جھلائییا۔ جیہڑے تیرے نام دا مندر مسجد شِودوالیاں اندر لیندے رہن بیانا، تنہاں دا بیج دینا مٹائیا۔ پرہو تیرے کول ساچے نام دا ماہن والا پیانہ، پیائش اپنی ہتھیں لینی کرائیا۔ کھیلنا کھیل دو جہاناں، خالق خلق اپنا پھیرا پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی رہے نہ کھئے دکانا، دُراچار دئے مٹائیا۔ اکو پوجا پاٹھ رہے سری بھگوانا،

پُرکھ اکالا ایشٹ منائیا۔ جنہاں نے تیرے نام دا صدقہ بنایا پینا کھانا، تنہاں دا خانہ دینا گوائیا۔ پنچم جیٹھ کہے پھر میرا ویلا وقت ایہو
 ہونے سہانا، سوہنا روپ بدلائیا۔ جنہاں نے کوڑی کیریا دا کھولیا میخانہ، تنہاں نوں خاک دینا رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج آب کہن پرہہ ویکھ کلجگ ہو گئی حد، کوڑی کیریا رہی ڈرائیا۔ پنچم جیٹھ پرت کے آگیا
 جگ، تیرا سمت دئے گواہیا۔ کوڑی کیریا والے لوک مات وچوں کڈھ، دھرنی دھرت اُپر رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم نشانہ اپنا گڈ، دو
 جہاناں دے جھلائییا۔ بھگتاں نوں رہن نہیں دینا اڈ، جگت وچھڑے میل ملائییا۔ بنا مکے کعبیوں کراؤنا حج، حضرت ہو کے درس
 وکھائییا۔ ساچے مندر چڑھنا بھج، محل اٹل ہووے رُشنائییا۔ ترے گن اگنی بُجھاؤنی آگ، تتوت نہ کھئے تپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، بخشنی ساچی سچ سرنائییا۔ پنج آب کہن چار جگ دا لیکھا مُکا دے حساب، حُکم دُھر دا اک ورتائییا۔ جیہڑے
 رسنا جہوا تیرے صفت دی پڑھ کے کتاب، اپنا نام رہے وڈیائییا۔ سریشٹی نوں چڑھاؤندے جان چپو جہاز، چپو اپنا نام لگائییا۔ انت
 آخیری اوبناں دا کھول دے پاج، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ بن ہرنامے خالی کردے لاش، ساڈھے نو وقت سہائییا۔ مایا ممتا والی ویکھ کے
 خواہش، کوڑی کیریا نال ملائییا۔ دس دس ہزار جنم تینوں کر نہ سکن تلاش، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ درندیاں کولوں کٹاؤنا ماس،
 پرندیاں والا روپ بنائییا۔ جم دی پاؤنی گل وچ پھاس، رائے دھرم ہتھ پھڑائییا۔ سب نوں بھل جائے صراحی پیمانہ گلاس، گلاف تن دا
 دینا بدلائیا۔ ویکھیں پرہو کتے مہر وچ آ کے نہ کریں مُعاف، گستاخان نوں سزا دینی بُھگتائییا۔ جیہڑا اندروں باہروں کر نہ سکیا آداب،
 سر اپنے چہتر جھلائییا۔ بھنّ کے کھاندے رہے کباب، سلاکھاں اُتے چڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک
 اٹھائییا۔ پنج آب کہے پرہو جھوٹھیاں سادھاں دی ویکھ لسٹ، باون لکھ نظری آئییا۔ جنہاں نے بھلیا انتر تیرا ایشٹ، باہروں اپنا آپ
 رہے وڈیائییا۔ تیاگی ہو کے بھوگن گریہست، کوڑ گڑیارا ہو کے بندھن پائییا۔ کام کرودھ دا پا کے عشق، تیرے نام دی کرن پڑھائییا۔
 انتر ویکھیا نہ کیسے درشٹ، پُشت پناہ دو جہان ہتھ بٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لیکھا دے مُکائییا۔
 پُرکھ اکال کہا میں تکدا رہیا راہ، جگ چوگری ویکھ وکھائییا۔ جوگر اوتاراں پیر پیغمبراں نوں رہے دھیا، اوٹ تتاں والی تکائییا۔ اوہ
 سارے چھڈ کے ہونے جُدا، میرے چرناں وچ سمائییا۔ گل وچ پلّو پا کے منگن اک رضا، نیوں نیوں سپس جھکائییا۔ کیریا کر واپگرُو

آپ خُدا، خُدی سب دی دے مٹائیا۔ آگے بھیر رہے نہ لُکا، پڑدا اوہلا دیاں چُکائیا۔ دھوکھا کرن والا رہے نہ کوئی سُکا، سُکنے سب نوں دیواں پائیا۔ تیر نشانہ میرا کدے نہ رُکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جنم جنم نت بہواواں کُکھا، جیرج اندج رُوپ بنائیا۔ اوہناں نال میرا نہیں کوئی غُصہ، کرنی دی کرنی اوہناں دینی بُھگتائیا۔ جُسے وچوں بدلا کے جُسا، مات گربہ گربہ دیاں ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جو اپرادھی بنیا سادھ، ٹھگی پرہ دے نال کمائیا۔ اوہ جنم بہواواں گید گاد، گھوگر رُوپ وٹائیا۔ جس دا لیکھا پھر پُچھ نہ سکے کھئے حساب، چُھڑاون والا نیڑے کھئے نہ آئیا۔ جنہاں نے کوڑ کُریار دے باغیچے لائے باغ، تنہاں دی جڑ دیاں اُکھڑائیا۔ جیہڑے ہر دے نام نوں لاؤندے رہے داغ، نیتر لوچن نیتناں دھیاں بھیناں تکائیا۔ تنہاں نوں جوُن بہواواں کاگ، وشٹا مُکھ وچ ٹُکائیا۔ کوڑی کِرپا دا دے کے سواد، چار کُنٹ دہ دشا دیاں بھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا چُکاوے کھادھا ماس، ناڑی ناڑی دئے تڑائیا۔ پنج جیٹھ کہے مینوں لاه لین دیو چاء، پرہ میرا دیا رہیا کمائیا۔ جنہاں نے کھادھا سور جنہاں نے کھادھی گاں، گاہک اُہناں دے لَواں بنائیا۔ اُہناں دی کوکر سوکر ماتا دیاں بنا، جو جنم جنم وچ بھوئیا۔ ہرکھ سوگ کوئی مٹا نہ سکے غما، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ دھن بھاگ بدل کے پرہ دا آگیا سماں، سمجھ سب نوں دیوے پائیا۔ اچے سال ہویا رَواں، روانہ ہو کے سب نوں دئے سمجھائیا۔ ایہہ جُگ سب توں نیرالا چڑھنا نَواں، نو نو چار اپنا پنہہ مُکائیا۔ کوڑ کُریارے سادھاں نوں پھڑنا جہاں، پھاسی دُھر دی گل وچ پائیا۔ پھیر سب نے پچھتاؤنا کیتا کی منا، من واسنا کیوں ہوئی ہلکائیا۔ نیتر ہُنندیاں ہو گیا اٹھاں، لوچن درس ہر نہ پائیا۔ دُور دُراڈا سُن دا رہیا نال کتاں، پُرکھ اکال دین دِیال نہکلنک اپنی جوت پرگٹائیا۔ جس نے سب دا حداں والا توڑنا بنا، جگت ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِرپا جگت پَسارا میٹنا دھنا، دُولت جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ ساچا سپر امرت رس کیسے ماں نہ دینا مہا، وانگ تٹھا کُروا رنگ دئے وکھائیا۔ تیجے سال تک جس دے نام دیاں پے جانیاں دُھماں، دھماکے نال سب نوں دئے ہلائیا۔ پنج جیٹھ پہلی وار اُہناں دیاں چوٹیاں مُناں، جو چوٹے ہو کے پرہ نوں رہے بُھلائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کہن اسیں اندروں سُنئے دُھناں، راگ ناد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا دُہرا رنگ، رنگن آیا وچ سنسار۔ آسا دی پوری کراں منگ، منسا دی سُنناں پُکار۔ پریم دا بھجا کے

ترنگ، پیار دا کران شنگار۔ نام وجا کے مردنگ، دُهن دا کران جیکار۔ بھگتاں دا بن کے سنگ، دُشٹاں نوں دیواں سنگھار۔ سنتاں دا بن کے اند، جھوٹھیاں نوں کران خوار، گرمکھاں نوں لا کے انگ، مٹمکھاں نوں ماراں مار۔ گرسکھاں دا چاڑھ کے چند، ساچا نور کران پرکاش۔ جنہاں پرہ دے نام اُتے کوڑا دهن کھادھا ونڈ ونڈ، جام پیالے پیتے بھر گلاس۔ اہناں دے اندروں ست سچ دی لاه کے ساری ڈنڈ، دنڈ آگلا دیاں وکھال۔ سدا دا وچھوڑا ہو جان رنڈ، دُهر دا ملے نہ مالک سیری بھگوان۔ ترکھان ہو کے اکو وار جن بھگتاں دا اندر دینا رند، صاف کرنا ہو کے مہروان۔ کوڑ گڑیاں سادھاں دی جھولی پا کے مایا ممتا دا گند، چاروں کُنٹ کران خوار۔ میرے کول جگ چوکڑی بدلن دا سوہنا ڈھنگ، لوڑ رہے نہ کوئی کھنڈا کھڑگ تیر تلوار۔ گرمکھ پیارے بنا کے سچے بھینگ، بھینگ کران خبردار۔ جوٹھے جھوٹھے رائے دهرم دے کول کر کے بند، آگے بندیخانے دیواں ڈال۔ سب دی مُرمت سوہنی ہووے جھنڈ، جس ویلے جھنڈا وکھایا دین دیاں۔ جن بھگتو اپنے اندر پُرکھ اکال دی دے لؤ گنڈھ، جو آد جگادی سب دا سچا پرتپال۔ درشن کر کے سیتل دھارا پئے ٹھنڈ، اگنی آگ دیو نکال۔ تھانوں کیہڑی لوڑ آگے رہے گوداوری گنگ، جمن سُرستی بھگتاں دے چرناں دے ہیٹھ دی وگے کھال۔ دین مذہب دی کیہڑی رہ جائے کندھ، ذات پات دی کھڑی دے نہ کھئے ڈال۔ تسیں میرے میں تھادا دوہاں دا اکو بن گیا چھند، 'سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان' سچ جیکار۔ کوڑ گڑیاں نوں پے گیا پھند، پھاندکی بنیا آپ نرنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کرے کمال۔ پرہ دی کرنی کہے پرہو اپنا بھیج دے دوت، دتیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔ جا کے اوہناں سادھاں دے ویکھ کلبوت، جو کلمے پڑھ پڑھ اندروں تینوں گئے بھلائیآ۔ اپنا مندر بنا کے بیٹھے مضبوط، جس نوں کہن سکے کھئے نہ ڈھائیآ۔ اوس دا ساچا دے ثبوت، ستمکھ ہو کے آپ سمجھائیآ۔ کایا دے کوڑے ویکھ کلبوت، جو ماٹی خاکی روپ وٹائیآ۔ سچ دوارے دی باہر کرا دے حدود، اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوناں وچ پھرے وجود، وجہ سب دی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُهر دی کھیل اک ورتائیآ۔ دُهر دی کھیل کہے پرہ دے دے سچ سندیشہ، سدیاں والا سُنائیآ۔ سماں کہے میں بدل کے آیا اپنا ویسا، سوہنا روپ پرگنائیا۔ سب دا لہنا چکاواں لیکھا، پچھلی لکھت دیاں بھگتائیآ۔ آگے نوں سب دا مُکا کے ٹھیکہ، دُهر دا اپنا حُکم منائیآ۔ بے شک بھاویں کوئی آیا اگیتا بھاویں پچھیتا، پچھڑیاں نوں اگلیاں نال ملائیآ۔ تیرا کھیل جیہڑا

اچے تک کیسے نہیں دیکھا، اوہ گُرمکھ ویکھن نؤں بیٹھے راہ تکائیا۔ حُکے اندر بدل دے ریکھا، رکھیاں مُنیاں پھڑ پھڑ دے بلائیا۔ پردہ
 لاه دے مُلا شیخا، شیخی سب دی دے گوائیا۔ تیرے ناؤں دا اکو ایکا، اک ایکنکار تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا حُکم دیش پردیشا،
 شبد شبدی نال جنائیا۔ جنہاں تیرے نام وچن دا پھڑیا پیشہ، تنہاں نؤں پیشے والی ویسوا پھیر بنائیا۔ مستک لکھدے وکار ہمیشہ،
 چھیتی درس کرن کھئے نہ آئیا۔ من توں پہلوں ساڈھے تِنّ سال ہڈاں وچ پے گیا ریشا، تڑف تڑف کے اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم دینا ورتائیا۔ پنج جیٹھ کہے میں بیٹھا رہیا کر کے صبر، ثبوت اپنا دیاں جنائیا۔ جس ویلے
 پرگٹ ہو کے آیا سی شیر ہر، لوک مات پھیرا پائیا۔ اوس ویلے اک نگا جہا سی تیر، گنتی وچ دو چار اکھوائیا۔ جنہاں وچ میری
 پوری ہوئی سدھر، کوئی کہے تیا کوئی کہے چاچا کوئی بھائی کہہ کے رہیا سُنائیا۔ میں پھیر پرت کے چڑھ گیا اُتے امبر، جوتی جوت
 وچ ملائیا۔ گوبند نال کر کے اپنا سؤمب، سوہنی جوڑی لئی جڑائیا۔ ہُن کیسے توں جانا نہیں کچھ منگن، جو کرنا سو آپے کر
 وکھائیا۔ کوڑ کڑیاں سادھاں نؤں قصائیاں دیاں کھلاں وانگ آیا تنگن، جویں رسیاں اُتے لٹکائیا۔ اپرادھیاں نؤں آیا دنڈن، جنہاں
 بھلیا بے پرواہیا۔ جن بھگتو تہانوں مُفت نام آیا ونڈن، اپنی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ دھوڑی دا بکا لاون آیا چندن، نوری جوت کران
 رُشنائیا۔ اپنے رکھن آیا انگن، پھڑ بابوں گود بھائیا۔ کیہڑی لوڑ رہ گئی تہانوں لبھنا تریلوکی نندن، اندناں دا اند تہاڈے اندروں دیاں
 پرگٹائیا۔ پہلی وار تہاڈے نال مل کے آتم پرما تم نؤں لایا سگن، سگلا لیکھا دتا چکائیا۔ تہاڈے اندر وڑ کے جوت سرُوپ ہو کے لگا
 دگن، دِنوں دِن جوتی جوت کران رُشنائیا۔ ویکھیو ساریاں راجیاں رانیاں سادھاں سنتاں دا بل لگا گھٹن، گھاٹے وچ رکھاں سرب
 لوکائیا۔ اندر وڑ کے ساریاں نؤں لگا وڈھن، چھری کٹار بتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ گُرمکھو تہاڈا بن لگا سجن، ساجن ہو کے لگی توڑ نہیائیا۔
 تُئی لگا گنڈھن، جوبن جوانی نال لگا ہنڈھن، بڈھیپا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تہانوں کٹنی پئے کوئی نہ منزل، منزل وچ تھکاوٹ نہ کھئے
 رکھائیا۔ نام اپنے دی سنا کے غزل، غرض سب دی پوری دئے کرائیا۔ اوہناں لوڑ رہن نہ دیوے کرن دی کوئی عرض، بنا منگیاں
 دات تہاڈی جھولی پائیا۔ بھگت اُدھارنا میرا فرض، فیصلہ دُھر دا دیاں سُنائیا۔ ایہو کھیل کرنا اسچرج، جس نؤں ویکھ سکے نہ کھئے
 لوکائیا۔ غریب زانیاں دا کرنا درد، راج راجاناں خاک وچ سمائیا۔ اچی نعرہ بول لگاؤنا گرج، بھے وچ کرنی سرب لوکائیا۔ جودھا

سوربیر بن کے مردانہ مرد، مرد دا چیلا دینا اُٹھائیا۔ پرہہ دے نام دا آگے لے نہ کوئی دھڑت، مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھے گرتھی پنتھی سارے دینے بھوائیا۔ ساچے نام دا چمکا کے اکو کھنڈا کھڑگ، ندھڑک اپنا حُکم ورتائیا۔ پرہہ نوں ملن دی سدھی کر کے سڑک، دیناں مذہباں دے جھگڑے دینے چُکائیا۔ سولان سال اندر اندر رہن نہیں دینی رڑک، روڑیاں دی جڑ دینی اُکھڑائیا۔ جو اڑیا سو کر دینا غرق، شوہ دریا دے وچ رُڑھائیا۔ کیوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے نال میری پوری ہو گئی شرط، آگے شرع دینی بدلایا۔ سب دے آگے رکھکے جُگ چوڑی دی پچھلی فرد، فیصلہ آگلا دینا سُنائیا۔ پرہہ دی کدے نہ پُٹھی پئی نزد، تئی والا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جیٹھ کہے کیوں ملی وڈیائی مینوں دوس پنج، دن پنجویں وچّی ودھائیا۔ غمی سوگ نہ رہیا رنج، خوشی اپنی لے انکڑائیا۔ سچ پُچھو بھگتاں دی بدل کے آگئی رین اندھیری رُوپ پرہاتی والا کر کے سنجھ، سوہنا ویس وٹائیا۔ جس آتم پرما تم دا گایا چھند، سوہنگ ڈھولا دتا سُنائیا۔ نال حُکم کیتا کلجُگ سنتاں دا لیکھا اندروں کیتا بند، بندگی سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ باہروں دندان والی رہ جائے ڈنڈ، رُولا پا پا جگت دین سُنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھاں پیاریاں نوں دے کے سچا اند، اند وچوں اند دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نراکار چاڑھ کے اپنا رنگ، رنگت کوڑی دئے اڈائیا۔

☆ ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ☆

نَو جیٹھ کہے میں تکدا رہیا نَو نَو چار، چار جُگ چوکر کوٹن وار بتائیا۔ نَو نَو چار کہے میں تکدا رہیا وشن برہما شوگر اوتار، پیغمبر پیر ویکھے چائیں چائیا۔ نَو نَو چار کہے میں تکدا رہیا جُگ چوکر بھگت بھگوان وچ سنسار، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ نَو نَو چار کہے میں کھیل ویکھدا رہیا شاستر سمرت وید پُران، نِراکھَر اکھَران وچ پڑھائیا۔ نَو نَو چار کہے میں ڈھولے سُن دا رہیا رسنا جہوا بٹی دند زبان، انجیل فُران صفتاں وچ صلاحیا۔ نَو نَو چار کہے میں ویکھدا رہیا کہانی بانی ملدا مان، ڈھردرگابی اپنی دیا کھائیا۔ نَو نَو چار کہے میں تکدا رہیا قلم شاہی نال لکھیا بیان، جو شہادت عبادت والی بھگتائیا۔ نَو نَو چار کہے میں تکدا رہیا رَو سس سوریہ چندر بھان، برہمنڈ کھنڈ منڈل منڈپ اپنا دھیان لگائیا۔ نَو نَو چار کہے میں ویکھدا رہیا دوس رین گھڑی پل زمیں اسمان، ماس برکھ اپنی اکھ کھلائی۔ نَو نَو چار کہے میں ویکھدا رہیا انتر درشتی اِشتی جگت گیان، نج نیتر پردہ اکھ کھلائی۔ نَو نَو چار کہے میں ویکھدا رہیا انتر آتم رس پین کھان، بھيو ابھیدا پردہ اولا اک اٹھائیا۔ نَو نَو چار کہے میں آتم پرماتم دپیک جگدا ویکھدا رہیا وچ کایا مکان، نت نوت اپنا راہ تکائیا۔ نَو نَو چار کہے میں جوڑ جڑدا ویکھدا رہیا گر چیل نوجوان، سوربیر بیررس دے وچ رس اپنا آپ ٹکائیا۔ نَو نَو چار کہے میں تکدا رہیا کھیل دو جہان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ڈھر دا نعرہ سچ شنوائیا۔ نَو نَو چار کہے زرگن سرگن اِشت دیو مندا وینھدا رہیا سینتا رام، کاپن کرشن گوالا کھوج کھوجائیا۔ نَو نَو چار کہے میں تکدا رہیا عیسیٰ موسیٰ محمد دیندا رہیا پیغام، کلمہ کائنات الفیے پڑھائیا۔ نَو نَو چار کہے میں آون جاون لکھ چوراسی کھیل ویکھدا رہیا عوام، گرہ مندر گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ نَو نَو چار کہے میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا تکدا رہیا بدلدا نظام، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا حُکم گئے ورتائیا۔ نَو نَو چار کہے میں کلجگ ہویا انت حیران، حیرانی میرے اندر آئی۔ پُرکھ ابناشی کریا کھیل مہان، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہیا۔ جُگ چوکر بدلی کے اپنے سمیں دا سمت کر پروان، پروانہ دو جہاناں دتا پُچائیا۔ شبد سندیشہ دے کے نوجوان، زرگن سرگن سرگن زرگن اکھ کھلائی۔ پرتکھ ہو وچ جہان، مہروان دیا کھائیا۔ جُگ جنم دے پورب وچھڑے میلے آن، لیکھا ڈھر دا جھولی پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ودی سدی پروشٹیاں وچ مار دھیان، بندسیاں انکڑیاں کھوج کھوجائیا۔ کھوجدیاں کھوجدیاں نَو جیٹھ دوس ملیا مہان، جس نام دو

جہان ملے وڈیائیا۔ نو جیٹھ کہے میں کراں چرن دھیان، سپس جگدیس اک جھکائیا۔ جس دا حکم دھر فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دلی دوارے دے کے مان، نو جیٹھ کہے میری بنت دتی بنائیا۔ زمیں اسمان سکے نہ کھٹے پہچان، غمی خوشی پردہ نہ کھٹے اٹھائیا۔ جس دا جھلدا سچ نشان، دو جہاناں رکھے آن، حکم دھر دا اک منائیا۔ سو بھگتاں کرنہارا کلیان، آتم انتر دیونہارا برہم گیان، آتم جوتی سرتی سوتی جاگرت روپ لے کرائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ پدھاتا اُبھو پرکاشا ابناشی کرتا سری بھگوان، نگہبان نور خدائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی دیونہارا پد نربان، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ نو جیٹھ میں نواں دساں وبار، نو نو ڈیرہ ڈھائیا۔ پُرکھ ابناشی دھر دا یار، بھگت سجن سہیلے رہیا ملائیا۔ تخت نواسی ہو کے شاہ سیکدار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ بے خبراں کرن آیا خبردار، ستیاں رسیاں لے اٹھائیا۔ گرہ مندر اندر کرن آیا اُحیار، دیا باقی کملاپاتی ساچے مندر آپ ٹکائیا۔ غفلت وچوں کرن آیا ہوشیار، آلس نندرا اکھ کھلائییا۔ سچ پریتی بخشن آیا پیار، دھر دی ریتی اک درڑائیا۔ پنج جیٹھ کہے جس گرمی توں سردی میری بدل دتی بہار، اوہ بھگتاں دا اندر جائے تھار، دوآبے والیاں دو دوآبا میل ملائیا۔ جس ملاپ وچ لیکھا مُک جائے پُرکھ نار، تن وجود پنج تت نہ کھٹے ادھار، دپیک جوتی جوت جگے اگم اپار، شبدي ناد دھن شنوائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گویند اک جیکار، تُوں ہی تُوں راگ سُنائیا۔ جنم جنم دا روگ نوار، کرم کرم دا کٹ جنجال، ورن برن دا لیکھا دئے مکائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر وسے نال، دوس زین اٹھ پھر رکھے خیال، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ نو جیٹھ کہے مینوں سارے گئے لہدے، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ ڈھولے گوئدے گئے سچے پرہ دے، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ کوکاں مار مار گئے سدے، ہوکے دے دے جنائیا۔ انگیٹھے بالدے گئے اگ دے، جل دھارا وچ سمائیا۔ پندھ مکاؤندے گئے مکیاں والے حج دے، مندر مسجد شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ نو جیٹھ کہے پرہ دے میلے سمیں نال سبب دے، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتو دھن بھاگ نو جیٹھ کہے اچ دے جگ دے، دپیک جوت کرے رُشنائیا۔ پاربرہم پت پریشور پریم پیار اندر سب دی آتم رنگ دے، دُئی دویتی دُرمت میل دھوائیا۔ جیہڑی وست جگ چوکرئی رہے منگدے، اوہ امنگی جھولی پائیا۔ اکو وار ساچا تیرتھ

اشنان کروا دئے دُھر دی گنگ دے، دُو جی وار نہاون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پردے ڈھاہ دئے ہوئے ہنگتا کندھ دے، کوڑ وکار دیوے مٹائیا۔ دُھر دے میلے ملائے گجری دے چند دے، چند چاند نے نال رُسنائیا۔ ستاراں سو پینٹھ بکرمی نو جیٹھ انت آخیری سال گوہند گرمکھاں پریم گانے بٹھ دتے، بنا نوواں دوسر سمجھ کیسے نہ پائیا۔ پیار نال کہا تہاڈے لیکھے لائے جنگ کیتے، آگے مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیاسنگھ کہا پُری اند کیتھے، کیوں ندیڑ وجی ودھائیا۔ دکھن دشا آئی حصے، پٹنا اکھ بدلائیا۔ گوہند کہا ایہہ بچن تیرے مٹھے، پورے کر وکھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دبال آگے لیکھ لیکھے، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ اوس ویلے میں تہاڈے کڈھکے حصے، دُھر دے حصیدار دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو جیٹھ کہے میں کیوں آیا دواے، دیون مان وڈیائیا۔ جس ویلے نانک تیراں تیراں تولیا سی چھاے، چھاہا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اُس ویلے اک مالی آیا جیہڑا رہندا سی وچ باغے، امب نو جھولی وچ پائیا۔ اوس کہا ایہہ بھیٹ چڑھاؤنے اوس باے، جیہڑا بھکھیاں رسیا رجائیا۔ پندھ مٹکا کے آیا لاگے، کر بندنا سیس نوٹیا۔ پریم نال اپنے امب اٹھا کے اوس دے آگے، نیتر نیتاں نیر دتا وہائیا۔ نانک کہا دس کا کے، کیوں بھیٹا رسیا چڑھائیا۔ اوس نے کہا میرے نکے ہندے دے مر گئے ماے، پتا پیار نال گود نہ کھئے اٹھائیا۔ مینوں کوئی اندر وڑ کے آگے، اشاریاں نال سمجھائیا۔ جے تیرے ایہدے نال جڑ جان ناتے، ماتا پتا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں ایسے کر کے تیری چرنی ڈگا اپنا آپ مٹا کے، بسہ کچھ تیری جھولی پائیا۔ نانک پھڑ کے اپنی گود اٹھا کے، سر ہتھ دتا ٹکائیا۔ میں تینوں سچ جاواں سمجھا کے، ہوئی جہی جنائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا حکم مینوں کچھ آگے، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ تیرا لہنا دینا کچھ آگے جاے باقے، باقی دیونہار بے پرواہیا۔ اوس نیوں کے چرن لائے دو ہاتھ، دھوڑی مستک نال چھپائیا۔ نانک کہا اگلا کھیل پُرکھ سمراتھے، تیرا ویکھے چائیں چائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر سارے بدل گئے چاچے، پاربرہم پت پریشور اکو پتا پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ تیرا لہنا دینا پچھلا حساب دُھر دے کھاتے وچوں کاڈھے، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ پورب لیکھا تیرا واچے، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ مالی کہا مینوں سمجھ نہ آئی باتے، باطن بھیو نہ کھئے درڑائیا۔ نانک کہا تیرا مانس جنم جنم وچوں ہووے ساچے، ست سچ نال درڑائیا۔ تیرا لہنا دینا جنم ہووے وچ دواے، نو جیٹھ دئے گواہیا۔ جس طرح تُوں پریم پیار پایا وچ چھاے، ایہو پریم پیار تیرا پریمیاں نال ہنڈھائیا۔ اوسے دا لہنا دینا

اوسے دے ہاتھے، جو دست بدست رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نو جیٹھ کہے کیرپا کرے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ وچھڑیاں رُو حان دا مالک بن کے کنت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ دھر دا نام دے کے ساچا منت، تُوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ مہا درسا کے اپنی انت، ان کلا رہیا پرگٹائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے چنت، غمی خوشی رنگ چڑھائیا۔ مالی دا لہنا لینا جسونت، دھر دی بے پرواہیا۔ شہنشاہی دا شہانہ سمت، ہمت سب دی رہیا ودھائیا۔ نور نوری دے کے چمک، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نو جیٹھ کہے جگ چوڑی رہیا تپدا، سانتک ست روپ نہ کھئے بنائیا۔ جگت بھنڈارا ویکھدا رہیا پپ دا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا تیرتھ اٹھسٹھ دا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی کھوج کھوجائیا۔ جگت جگیاسو رَسنا جہوا بئی دند منکا منکا ویکھیا نام رڈا، تسبیح ہتھان وچ پھرائیا۔ من واسنا جگت سنسار ویکھیا بچدا، نو دوارے تپے کدے چائیں چائیا۔ جگت وکارا پیالہ ویکھیا کوڑے رس دا، امرت جام مکھ نہ کھئے لگائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار چار کُنٹ دہ دشا ویکھیا نَسدا، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ نت نوت جھگڑا ویکھیا جھوٹھ سچ دا، فیصلہ حق حق نہ کھئے کرائیا۔ بچن بلاس سُنیا مانکھ مانس مانو مت دا، بڈھی بیک نہ کھئے جنائیا۔ پڑدا چک کے ویکھیا مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، گرو دوارے کھوج کھوجائیا۔ راہ تکیا منزل چڑھ کے شاہ رگ دا، شہنشاہ میل نہ کھئے ملائیا۔ راگ نال ڈھولا گیت سنکیت سُنیا سرشٹ سبائی جگ دا، دُھن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ ست دھرم سرشٹی اندر ویکھیا جیو جہان تجدا، کوڑی کیرپا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوڑی میں ویکھاں بھجدا، اٹھ پھر واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی رہیا لبھدا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر رہیا دگدا، آپ اپنا رہیا مٹائیا۔ نو نو چار پچھوں سُبھاگا دہاڑا ملیا اج دا، پت پریشور دیونہار وڈیائیا۔ جس دا سمت سمیں سمپت کر کے لگدا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی جوت ملائیا۔ ناتا تڑا کے رکت بوند نارئی ماس ہڈ دا، پنج تت لہنا جھولی پائیا۔ بھيو کھلا کے اپنی اکھ پرتکھ دا، نج نیتز نین لے ملائیا۔ ڈھولا گا کے شبد اگمی جس دا، شاستر سمرت وید پُران دھر دا حکم اک منائیا۔ روپ دھرا کے سورے

سریگ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھانی بانی مارگ دُھر دا دسدا، آتم پرما تم بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نو جیٹھ کہے میں گاون آیا گیت، ڈھولا گہر گمبھیر سُنائیا۔ مناوَن آیا دُھر دا میت، پت پریشور بے پرواہیا۔ چلاوَن آیا ساچی ریت، ستجگ ساچی دھار بندھائیا۔ وکھاون آیا شُودوالا مٹھ مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق اک وڈیائیا۔ بھيو چُکاون آیا اوچ نیچ، راؤ رنگ کھتری براہمن شُودر ویش اکو گھر بہائیا۔ دسَن آیا دُھر دا کلمہ سچ حدیث، کلمہ نغمہ کائنات پڑھائیا۔ دھام وکھاون آیا اکم اتھاہ انڈیٹھ، زمیں اسمان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سُناون آیا ڈھولا دُھر دا اکو گیت، تُوں میرا میں تیرا دُوچا رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ جن بھگتاں بھگوان وساوَن آیا چیت، من ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے شبدي کرن آیا تصدیق، شہادت اپنے آپ بھگتائیا۔ دسَن آیا گرمکھو تَسیں اُس گھر دے وسنیک، جس گرہ اکو دیا باقی نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سُناون آیا سچ نصیحت، کوڑ گُریارا ناتا دینا تڑائیا۔ بُجھاون آیا حق اصلیت، اصل وصل اکو اک سمجھائیا۔ بدلاوَن آیا جن بھگتاں اندر طبیعت، مایا ممتا رفع دیواں کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، پت پریشور اکو اوٹ رکھائیا۔ نو جیٹھ کہے میں دیون آیا سچ سندیشہ، ست ستوادى برہم برہمادی شبدي ناد سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار سچ نریشا، نر نرائن ویکھنہارا اکو نین دُوچی اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اُدھارنہار رُوپ انوپ کر وِسا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھار بندھائیا۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، پیشتر پیشینگوئی اپنی دئے سمجھائیا۔ گرمکھان کرے ساچا ہینتا، سنت سہیلے ساچے جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، بخشنہار سچي سرنائیا۔ نو جیٹھ کہے میں آیا لوک مات، سمت شہنشاہی ملی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹ جاواں اندھیری رات، نرگن نوری چند چمکائیا۔ آتم سیجا سہا کے جاواں گھاٹ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ دُھر دا ڈھولا درڑا کے جاواں گاتھ، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ مستک تھیوا لا کے جاواں ماتھ، جوت للائی نور رُشنائیا۔ نام جنا کے جاواں اکتھنا اکتھ، رسنا جہوا کتھ نہ سکے رائیا۔ منزل چڑھا کے جاواں ساچے گھاٹ، نو دوارے پار کرائیا۔ ایڑا پنگل سُکھمن ٹیڈی رہے کھئے نہ واٹ، پنچ وکارا لیکھا دیواں مُکائیا۔ امرت بوند بیواں سوانت، نجہر جہرنا اک جہرائیا۔ شبداگمی سُنواوَن ناد، انحد نادى ناد وجائیا۔ نیر لوجن نین کھول کے اکھ، آلس نندرا دیاں

مٹائیا۔ سوچھ سرُوپ ہو پرتکھ، سمنکھ بہ بہ خوشی منائیا۔ جس آتم نوں جگت نیتر نہ سکیا لبھ، پر ماتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ نو جیٹھ کہے میری آئی واری، نو نو چار ویلا گیا وبائیا۔ بھگت
 سہیلا بن کے ایکنکاری، اکل کل دھاری دیاں دکھائیا۔ جس دی تھے کدے نہ یاری، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائیا۔ جس دا نام شبند
 خُماری، پیالہ امرت جام پئیایا۔ جس دا نور نورانہ اکو اک اُجیاری، اُجالا کرے سرب لوکائیا۔ جس دا کھیل دو جہاناں آر پاری،
 پت پرمیشور اپنا روپ وٹائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی بنیا رہے کھلاڑی، گر اوتار پیر پیغمبر حکمے وچ بھوائیا۔ جس دا روپ
 رنگ ریکھ کوئی سمجھ نہ سکے مچھ داہڑی، کیسادھاری نہ مؤنڈ مُنڈائیا۔ جس دا نور ظہور شبوروز نہ سکے کھئے وچاری، گھڑی پل
 بھيو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا میلا
 دھر دربار، دھر درباری دیاں ملائیا۔ جن بھگتاں کر کے خبردار، دھر دا حکم اک سنائیا۔ اٹھو ویکھو نیتر کھول کرو دیدار، دیدہ
 دانستہ بیٹھا ویس وٹائیا۔ جیہڑا ویکھن آیا گلشن سچ دربار، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ قدرت دا قادر کرنی دا کرتار، حکمے اندر حکم
 منائیا۔ دینا اناتھان دُکھیاں درد سنے پکار، غریب نہانیاں ہویئے سہائیا۔ جگ چوکڑی جس نوں سجدے کردے گئے گر اوتار، پیغمبر ہو
 کے سیس نوائیا۔ سو سچکھنڈ نواسی پُرکھ اباشی جن بھگتاں کرن آیا پیار، پریم ہو کے اپنا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم جگ جنم دی
 وچھڑی تھی گنڈھے وچ سنسار، جگت وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ بن بھگتی شکتی لئے اُدار، پرتیندھ ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جس دی
 برسی دا چڑھیا سمت پہلا سال، دو جہاناں بن دلال، کال مہاکال اپنا حکم ورتائیا۔ بھگت دوار سہا کے سچی دھرم سال، اندر باہر
 گپت ظاہر چلے نال، اگلا پچھلا پندھ مکائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا نال زوال، تھے پریت چوٹی کرے بہال، سمند ساگر ڈونگھی کھائی
 کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ نو جیٹھ کہے دوس
 وڈبھاگ، گھڑی پل بھنڑی رین خوشی منائیا۔ پُرکھ اکل دپیک جوت جگے چراغ، تیل باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ اندر ستجگ
 بدل دیوے سماج، چار ورن اٹھاراں برن سمجھ دئے سمجھائیا۔ مۇرکھ مگدھ بال آنجان ہنس بنئے پھڑ کاگ، سوہنگ ہنسا مانک
 موتی چوگ چُکائیا۔ آتم انتر پر ماتم ہو کے دیوے ویراگ، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ دُرمت میل جرم کرم دا دھووے داغ، پنت پوت

پُئیت رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا بھاگ متھن، متھرا گوکل کاہن نیوں کے پئے سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھن دھن، سچکھنڈ دوارے وجی حق ودھائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت اند گیا من، منسا اپنی نہ کھئے بنائیا۔ سادھ سنت بھگت بھگوان اِکو راگ سُنن کن، دُوجا ناد نہ کھئے وجائیا۔

زرگن نوری جوت ست پرکاش چڑھے چن، کلجگ اندھ اندھیار دئے مٹائیا۔ بھگت سُہیلا اک اکیلا ہرکھ سوگ غمی رہن نہ دیوے غم، کایا ماٹی چم دئے سُہائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا اُٹھ نہ دوڑے من، پنکھی وانگ اڈے نہ واہو داہیا۔ کوڑی کِرپا مایا ممتا لوہہ ہنکار رہے نہ دھن، ہنگتا روگ دئے گوائیا۔ سنت سُہیلا گر چِلا بنا کے اپنا چن، جن جنیندی ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج تت ساچے تن، تتو اپنا دئے بُجھائیا۔ بھيو گھلائے برہم ہنگ، ہنگ برہم اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں بیوئے سُہائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو سمرو اک بھگوان، شاستر سمتر وید پُران جس دا جس رہے گائیا۔ جس دا جھلدا رہے نشان، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیا۔ جس دا ست دُلارا نوجوان، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا راگ ناد آد جگاد جگت مہان، صفتاں وچ صفت نہ کھئے لائیا۔ جو ایتھے اوتھے زرگن سرگن ہووے مہان، حُکمران حُکم سکے نہ کھئے جنائیا۔ جس دا سمرن پُوجا پاٹھ یوگ ابھياس رسنا جہوا کرن وکھیان، کلمیاں نال پڑھائیا۔ جس نوں ہندو سکھ عیسائی مندے مُسلماں، مُکھ اپنے نام دِھیائیا۔ سو خالق پرتپالک ابناشی کرتا کھیل کرے مہان، جہالت کوڑی دئے گوائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھے آن، بے ایمان جگت تجائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، انتر نیتی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتاں مننا اک بھگوان، دُوجا اِشٹ نہ کھئے جنائیا۔ جس رام وچوں اُچیا رام، دسترھ بیٹا ہو کے رام گیا اکھوائیا۔ جس کاہن وچوں آیا کاہن، گوکل راس گوپیاں والی پائیا۔ سو کھیل کرے وڈ وڈا وڈ مہان، چار کُنٹ نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا دان، مستک ٹکا نام لگائیا۔ سنت سُہیلا ہو کے سدھا ملیا آن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ مہر نظر نظریہ نال کرے کلیان، کلمہ جگت نہ کھئے پڑھائیا۔

نیر لوچن نین درشن دے کے جھولا دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ آگے دا مارگ کر آسان، مُشکل پچھلی دُور وکھائیا۔ گر مُکھ بالے نڈھے اُٹھائے نادان، بالی بُدھ دئے وڈیائیا۔ آتم انتر ساچی سیجا سب نے کرنا آرام، عیشو عشرت ہنکار وکار کوڑ گُریار جگت لوکائیا۔

مہروان ہو کے اندروں بدل دیوے نظام، نوٲت اپنا نام وجائیا۔ راتی سٲتیاں دے جاگدیاں شبد سرٲوی ہندا رہے پیغام، راگی نادی
 ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرٲ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنت سہیلے لے ملائیا۔ نو جیٹھ کہے کوڑ کڑیا را رہن نہ پائے پاپ، پاکي پاک
 دے وکھائیا۔ انتر انتر بھجھائے اپنا آپ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ چنتا روگ مٹائے سنتاپ، سنسے دے گوائیا۔ سمرن یوگ ابھياس ليکھے لائے
 پوجا پاٹھ، حُکم اپنا دے درڑائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لہنا دینا جھولی پا کے گھاٹ، گھاٹا پچھلا دے مکائیا۔ آگے دُور دُرادی نیرن نیر
 دسے واٹ، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ نو جیٹھ کہے نو سو چرانوے جگ چوکرئی پچھوں مینوں بھگتاں نال مل کے ملی اپہ
 رات، بہنی ریڑی اپنا رنگ وکھائیا۔ جس دا لیکھا کسے نہ لیکھیا قلم دوات، شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو پُرکھ آکالا دین دیا لا دیونہارا
 دُھر دی دات، دُولت اپنا نام جھولی پائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت نار بنے نہ کھئے کمذات، دُباگن ہو نہ کنت دیوے تجائیا۔ پُرکھ
 ابناشی گھٹ گھٹ واسی نیج گرہ بیٹھا رہے ساتھ، سگلا سنگی لائے انگی انگیکار اک ہو جائیا۔ نو جیٹھ کہے جس گرمکھ سوہنگ
 مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان گائی گاتھ، اُس دا پچھلا لہنا دینا چکنا مستک ماتھ، پُورب جنم دا لیکھے لگیا پوجا پاٹھ، منزل
 پوڑے چڑھے گھاٹ، اگلی مکے واٹ، ملے پُرکھ ابناش، چرناں ہیٹھ دب دے پرتھوی آکاش، وشن برہما شو توں اُتے رکھے واس،
 جتھے نرمل نُور جوت پرکاش، سوامی انترجامی بہ بہ اپنی خوشی منائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان جنہاں نُوں دے کے جاوے
 دات، ملدا رہے اک اکانت، تاکی کھول کے ماردا رہے جہات، شبد شبدی دسدا رہے بات، پت پریشور ہو کے دیا کھائیا۔ نو
 جیٹھ کہے میں بھگتاں پاون آیا گنڈھ، دُھر دی ڈوری تند بندھائیا۔ گرمی وچ ورتاون آیا ٹھنڈ، اگنی تت بھجھائیا۔ سُناون آیا چھند،
 سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ چڑھاون آیا رنگ، دُرمت میل دھوائیا۔ سہاون آیا پلنگ، آتم سیجا وجے ودھائیا۔ گرمکھاں پیاریاں
 دیون آیا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نُوں گا نہ سکن بتی دند، تیس بتیس حدیث رہیا سُنائیا۔ لیکھا مُکا کے جیرج اند، اُتبھج
 سینج ناتا رہیا ٹڑائیا۔ دے کے وڈیائی وچ ورہنڈ، برہمنڈ پار لنگھائیا۔ گرمکھاں امرت دھار وہا کے گنگ، رس جام اکو نام پیائیا۔
 جوتی جوت سرٲ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کرے منگ، مانگت
 سوالی در تے رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بیی تیج کور رڑکا ضلع جالندھر ★

(کرتار پُر دوآبہ سنگت دے نوت)

چادر کہے مینوں مول نہ سمجھنا کھدر، خطرے سارے دیاں مٹائیا۔ ترنتے جُگ دی تیری پیاری بہین جس دی ایہ سدھر، آسان نال جوڑ جڑائیا۔ اک اک دھاگے دی کر کے قدر، قدرت دا مالک لیکھے لائیا۔ من وکار کر کے پدھر، اندروں باہروں کرے صفائیا۔ کوڑی کریا کرے نہ غدر، دُکھ درد دئے مٹائیا۔ سچ سوامی کرن آیا دُھر دا عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کی ہویا جے جامہ پا کے دُور دُور لگے وسن، پچھلے لہنے جھولی رہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ چادر کہے مینوں کھئے نہ سمجھو کچّا تند، گوہڑا پوئی نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا اندروں تگو بند بند، تانا پیٹا خوشی منائیا۔ جیہڑی صاحب ستگر دے لگ کے انگ، انگن دُھر دا رہی سہائیا۔ ترنتے جُگ دا کٹکے پندھ، کلجگ اتم پندھ رہی مُکائیا۔ میرے اندر اوہ اند، جیہڑا دوشالیاں وچوں ہتھ کھئے نہ آئیا۔ ایہدے وچوں وی نظری آوے گجری چند، جس دا نور ظہور کرے رُشنائیا۔ میرا اوڈھن کر کے آتم رہن نہ بائے رنڈ، پرما تم میلا سہج سُبھائیا۔ اس نوں لین وچ کوئی نہ کرنی سنگ، سنگت وچ ملے وڈیائیا۔ ایہہ ڈھکن والی بھکھ ننگ، دُکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ چادر کہے میرا روپ نہ جانو تانا پیٹا، اپنی دشا لئی بدلائیا۔ جس ویلے ویکھیا پُرکھ ابناشی کھیوٹ کھیٹا، دُبدے بیڑے پار لنگھائیا۔ مینوں پورب آ گیا چیتا، پچھلا لہنا رہیا ستائیا۔ جس ویلے بھل کے وچ کھیتاں، گھر تیاگی بن کے بھجیا واپو داہیا۔ تیری نو سال دی بہین نے تینوں پریم نال لیٹا، نشانی بھرا دی لے کے اپنے گلے لگائیا۔ اُس پرہ دے آکے کیتی اندیشہ، سُنہڑا دتا جنائیا۔ کون ویلے میں اپنا ویر ویکھاں، ویکھ پیکھ بگسائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں تیرا رکھاں چیتا، اہل بھل وچ نہ کدے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ چادر کہے میرا روپ نہ سمجھیوں کوئی سوٹ، کچّا تند نہ کوئی وڈیائیا۔ میں پرہ دا دین آئی ثبوت، جیہڑا وچھڑے رہیا ملائییا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا کلبوت، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ میں حاضر ہوئی موجود، پچھلا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھ رہیا درڑائیا۔ چادر کہے سارے ویکھو میں نویں نکور، دھوبی کھنڈ نہ کھئے چڑھائیا۔ میں بدل کے جامہ آ

گئی ہور دی ہور، ہوکا دے کے دیاں سُنائیا۔ مینوں اُتے لَین نال تھہ جان پنچے چور، کراں سچ صفائیا۔ مٹ جائے اندھیرا گھور، جوتی نُوں کراں رُسنائیا۔ وچھڑے دیواں جوڑ، میلا سہج سُبھائیا۔ لگی نیھاواں توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائیا۔ دُوں دُراڈیاں لیندا موڑ، مہرے ہو کے سیو کمائیا۔ جس ویلے گوہند بیٹھا سی گڑھی چمکُوں، چمک اپنی سچ چمکائیا۔ وڈے سدّ کے دوویں بالے چھوہر، شہنشاہ دتا جنائیا۔ اپنے کولوں پریم پیار دی کڈھکے دوہر، چادر اُہناں اُپر ٹُکائیا۔ تیغہادر نُوں تہاڈی لوڑ، جیہڑا بِنَد دی چادر رُوپ وٹائیا۔ بالیاں اوسے ویلے آگوں دتی موڑ، چرناں اُتے بھیٹ چڑھائیا۔ اندروں فُرنّا پُھریا پھور، منتو سچ سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم آوے گھور، اندھ اندھیرا رُوپ وٹائیا۔ اُس ویلے صاحب ستگر تیرے بھگتاں نُوں پئے اِس دی لوڑ، لوڑیندا ساجن گھر گھر میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچّی چادر دیونہار وڈیائیا۔ چادر کہے مینوں کیسے نہیں ناپیا کئی لمی چوڑی، گیتی دی تند نہ کھئے سمجھائیا۔ مین بھگتاں دے اندر پریم پیار دی لاون آئی پوڑی، ڈنڈا دُھر دا دینا پھڑائیا۔ مینوں اُہناں دی لوڑی، جنہاں دی لوڑ پُرکھ اکال دتی سمجھائیا۔ مینوں نظری آئی ایہہ بہین بھراواں دی پچھلی جوڑی، جُگاں دے پچھلے رہی ملائیا۔ چادر کہے بے شک میری دامان وچ قیمت تھوڑی، لکھ کروڑی مُلّ نہ کھئے رکھائیا۔ پر مین سچ دساں مین اپناں دی اُس نال بٹھاں ڈوری، جس دی ڈور نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا رہیا چُکائیا۔ چادر کہے مین ویکھن وچ نظری آواں کوچھی، جگت والا ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ میرے اندر اُس پرہو دی سوجھی، جو سب دی سمجھ دئے بدلائیا۔ جو سب دا داتا گیان بودھی، بُدھ بیکی رُوپ دئے وٹائیا۔ جس نُوں آد جُگاد جُگ چوڑی کھندے پریم چوجی، چوجھ نرالے رہیا دکھائیا۔ جو نت نوت دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں کھوجی، لکھ چوڑاسی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جو اندر باہر آتم پرماں دا ٹھاگر موجی، مجلس بھگتاں وچ دکھائیا۔ مین اُس دوارے آ کے اوسے دی ہو گئی، ہوکا دے کے دیاں سمجھائیا۔ چادر کہے مینوں لَین والا ہوئے کدے نہ روگی، سوگ چنتا دیاں مٹائیا۔ جگت وکار دا کر کے ویوگی، سنجوگی دُھر دا میل ملائیا۔ بے شک میری قیمت نہیں کوڈی، گُرمکھ لال اٹلڑے مانک دیاں دکھائیا۔ تسیں نہیں جان دے میری کھلی سی ڈوڈی، پنجاں والا مُکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا رہیا چُکائیا۔ چادر کہے مین کیسے نہیں وکی ہٹ، ونجارا کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ مین سدھی اُس دے چرنی آئی تھہ،

جِھے ملے مان وڈیائیا۔ جیہڑا کچیاں تندان نوں بنا کے سوہنا تند، سوہنا پٹولا گرمکھاں اُتے ٹکائیا۔ میں ایہو لاه ربی گھٹ، بن کھٹیا سوہبا ربی پائیا۔ جس ویلے میں لگی تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ کراں صفائیا۔ پریم پیار اندر لیکھے لا کے رت، رتن امولک ہیرے دیاں بنائیا۔ مینوں تکو سارے اُس اگھ، جس اگھ نال زویداس چمارے پُرانی چادر دتی وکھائیا۔ وڈی بہین دا چھوٹے بھرا نوں دین دا حق، پچھلی ریتی چلی آئی۔ پچھے ناتا رہیا جگ، اگے توں بھگت پرتی وچ گئے بجھ، سچ دوارے گئے سچ، سچن ملیا بے پرواہیا۔ چادر کہے پرہو ساڈا پڑدا لئے ڈھک، جھولی پا کے ڈھر دا حق، لیکھا مُکایا ہو پرتکھ، خالی جھولی رہے نہ سکھ، وچھوڑا دُور رہے نہ وکھ، ڈھر دواویوں دیوے نہ دھک، چوڈاں لوک نہ ویچے ہٹ، گرمکھاں دے اُپر پریم نال سٹ، سٹ اگلی پچھلی دئے کڈھائیا۔ چادر کہے لین دین والیو تہاڈا دواں دا نہیں کوئی وس، جس دا واسطہ اوہ آپے گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا لہنا دینا دیوے دس، پڑدا اوبلا دئے اٹھائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ دواہ سنگت دے نوٹ ★

اک سو اک کہے میرا کیسے نہ سمجھیا انک، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ کوئن کوٹ دوار ویکھے بنک، راج محلان اندر پھیریاں پائیا۔ کوئن کوٹ پھر گئے سنت، سندیشہ ست ست سُنائیا۔ کوئن کوٹ گنتیاں گن دے گئے اگنت، حساب جگت نال بنائیا۔ پر میرا کیسے نہیں دسیا سچا منت، مہاتم سچا نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا کھیل سچا بے انت، اوسے دی ویکھی سچی بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا جگت جہان جیو جنت، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ سب دی بناؤنہارا بنت، گھڑن بھنہنہار سمرتھ پُرکھ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا پردہ رہیا اٹھائیا۔ اک کہے مینوں کیوں کہندے سارے اک، ایکنکار میرا ایکا اکو روپ بنائیا۔ صِفر کہے میں صِفر روپ ہو کے اگے لگاں بن کے سکھ، زیرو ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ ابناشی کرتا آد انت دا مالک آد جگادی اک، صِفرے توں اپنا روپ دئے بدلائی۔ جس ویلے میں دواں دے آ جاواں وچ، ایتھے اوتھے اگے پچھے پُرکھ ابناشی ہوئے سہائیا۔ پھر میرا سینکڑیاں وچ لیکھا دین لکھ، گنتی ہن دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ اک کہے میں ویکھیا ایکنکار، اکو نظری آئی۔

صِفرِا رُوپ سرب سنسار، اپنی ہستی جائے چُکائی۔ میلا مل کے سچی سرکار، اپنا رُوپ لئے بدلائیا۔ صِفرے دا اک ادھار، مہروان
 اکھوائیا۔ میلا ملا کے اپر اپار، گر چِلا رُوپ لئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ فرمائیا۔ اک
 کہے صِفرے نال ملی اکائی، دہائی اپنا رُوپ بدلائیا۔ اک دس دی ہوئی کُرمائی، واہوا تیری وجی ودھائی۔ ساچے گھر ہوئی رُشنائی،
 نُورِو نُورِو ڈگمگائی۔ آگے ملے ہر گر سائیں، داتا بے پرواہیا۔ اپنا پڑدا لوے پائی، ساچا اوڈھن اک ٹکائی۔ اوتھے ایتھے ہوئے سہائی، آگے
 پچھے اپنی سیو کھائی۔ تِتاں میلا سہج سُبھائی، گھر ساچے جوڑ جُڑائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا
 وکھائی۔ اک کہے میں زیرو رُوپ بن کے سرب سنسار، انت ایکے وچ سمائی۔ اک صِفر دا سچ وبار، جھوٹھا فکر دئے گوائیا۔ صِفرے
 دے آگے اک تُوں بہار، گلشن باغ مہکائی۔ اس توں اور نہیں کِچھ باہر، بیرونی رُوپ نہ کھئے دھرائیا۔ اک اک دا کھیل اپار، صِفرِا
 میلا سہج سُبھائی۔ صِفرِا کہے گر چِلا ویکھاں اکو دھار، دُوجا نظر کھئے نہ آئی۔ کھیوٹ کھیٹا بنے اک کرتار، کرتا پُرکھ اک شہنشاہیا۔
 جُگ جنم دا پورا کرے ادھار، لیکھا لیکھے وچ جنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ اک کہے میں
 آیا اُتر، اپنا رُوپ بدلائیا۔ صِفرِا رُوپ بنا کے پُتر، پتا پُوت جوڑ جُڑائی۔ دوہاں دا آپے کر کے شکر، ایکا کہے میں اپنی خوشی منائی۔
 اک دے اندر سارے لکن، صِفرِا رُوپ سرب درسائی۔ اک دے کولوں سارے پُچھن، سچ دوارے منگ منگائی۔ اک دی دھاروں
 سارے اُٹھن، لکھ چوراسی نُورِو رُشنائی۔ اک نُوں سجیدیاں اندر سارے جھکن، نو نمو سارے سیس جھکائی۔ اک دا نار گاون سارے
 مُکھن، ڈھولیاں وچ شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دِیاوان دِیا کھائی۔ اک سو اک کہے میں آیا، کلجگ اتم
 ویس وٹائی۔ کوڑی کِریا جگت تجا کے مایا، ممتا موہ دینا گوائیا۔ پُرکھ ابناشی رنگ چڑھایا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جس دا لہنا
 اوسے دی جھولی پایا، جگت ادھار دتا گوائیا۔ گرْمکھ گرْمکھ ہرجن ہربھگت صِفرِا ہو کے اپنا آپ دئے تجایا، انت ایکا ایکے وچ
 ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائی۔ اک کہے میرے نال لگا صِفرِا، صِفرِا کہے میری اک نال وڈیائی۔
 تِتاں دا مل کے سوہنا بن گیا فقرہ، آد انت تے مدھ دھار دئے چلائی۔ جن بھگتاں دی چوٹی چڑھ کے سِخرا، سِلا پتھر توڑ ٹڑائی۔ اتم
 پرما تم دا بن کے مترا، میت مُرارا جوڑ جُڑائی۔ جگت اندھیرے وچوں باہر تِترا، نرگن نُورِو کرے رُشنائی۔ جن بھگتاں دا میٹھارا

خطرہ، خاطر توجہ کرے تھاؤں تھائیا۔ کایا دا پلٹنہار پترا، ورقہ ورقہ دئے پلٹائیا۔ لیکھا لیکھ کے وچ سطران، ستارا قسمت دا دئے بدلائیا۔ آگے کرنا نہ پئے کھئے یتنا، یتھارتھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جیہڑے سچکھنڈ دواویوں ہو گئے بے وطن، اوبنن نؤں اپنے وطن دئے پُجائیا۔ سچ دوارے دا وکھا کے پتنا، دُھر دی نیا دئے چڑھائیا۔ در تے آیا کھئے نہ جاوے سکھنا، آسا منسا سب دی پور کرائیا۔ اک کہے میں زیرو دی پت رکھنا، زیرو کہے میری اک نال وڈیائیا۔ سچ سنیہڑا سب نؤں دسنا، دہ دشا حکم سنائیا۔ کلجگ کوڑی زین اندھیری میٹی مسنا، ساچا نور کرے رُسنائیا۔ زیرو کہے میں اک نال بہہ کے ہسنا، اک اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جتھے کوئی نہ ہووے گھٹنا، بھے بھو نہ کھئے جنائیا۔ سچ پریم دا چڑھے وٹنا، سوہنا سگن منائیا۔ گوبند نے رانی نؤں اک سو اک مور ڈتا سی پٹنا، شبدی شبد ڈتا جنائیا۔ جس ویلے میں پریمیاں دے اندر وسنا، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ اپنا وقت سُہیلا دسنا، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ اوس ویلے تر تے جگ دے وچھڑے مِتران نال مل کے سب نے رکھنا، ملے مان وڈیائیا۔ پورا پالن کرنا پچنا، ست پچن ڈتا درڑائیا۔ ہُن کایا چولی چھڈنا کچنا، تن ماٹی رہن نہ پائیا۔ نرگن زرویر نرکار نرکار جس ویلے پرتنا، پرتیندھ ہو کے حکم منائیا۔ اُس ویلے کھیل آگئی ورتنا، جس نؤں سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ لکھ چوراسی مایا ممتا اندر ترسنا، ہنگتا گڑھ بنائیا۔ گوبند کہے اوس ویلے امرت میگھ بھگتاں اُتے برسنا، بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ شبدی سُورپیر ہو کے گرچنا، گرچ اکو بھک جنائیا۔ سنت سُہیلے ساچے ورجنا، وجہ اگلی دینی درڑائیا۔ جن بھگتو سچ بھنڈارا ساچے نام دا خرچنا، اتوٹ اٹھ دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ اک زیرو کہے اک، اک نال وجی ودھائیا۔ اسپن ویکھیئے لہنا کِس کِس، قسمت کِس دی رہیا بدلائیا۔ کِرپا کیتی جس اُپر تِس، تلک للائی ڈتا ٹکائیا۔ درشن دے کے نیت رنج، پڑدا ڈتا کھلائییا۔ اپنے ملن دی دس کے بدھ، میلا لیا کرائیا۔ جنم جنم دے کارج کر کے سدھ، سدھا رستہ اک وکھائیا۔ جس نؤں لہدے کوٹن کوٹ سُرپت اند، کروڑ تیتیسا بھجے واہو داہیا۔ جس نؤں وشن برہما شو مَن مرگند، گنی گہند بے پرواہیا۔ جس دی دھار امرت ساگر سیندھ، آگم اتھاہ وائیا۔ زیرو کہے میں اُس دی بند، اک نال اپنا لیا ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل آگئی رہیا کھلائییا۔ اک سو اک کہے مینوں کھندے رہے اکوتر، عقلاں والے مات جنائیا۔ پر میری منزل مؤل نہ پہنچن، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ سارے کردے گئے سوچن، سوچ سمجھ نہ

کھئے وڈیائیا۔ میرا جگت اُدھارا روکڑ، روکڑاں وچ ونڈا وندائیا۔ جگت سوارتھ لوکن، وادھیاں وچ گنائیا۔ پہلا لیکھا میرا کپال موجن، برہمے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین دیاں خوشی وکھائیا۔ اک سو اک کہے جس ویلے رچی سرشٹی، اک دتی وڈیائیا۔ زیرو روپ بن کے گربستی، سیج اگئی آپ ہنڈائیا۔ اک بنا کے ساچا ایشٹی، آشرم اپنا لیا سہائیا۔ اپنے پریم دی اُچا کے درشٹی، درش اپنا رہیا وکھائیا۔ مالک بن کے عرشی فرشی، فیصلہ حق سُنائیا۔ اُس ویلے میں کیتی اک عرضی، بینتی اک سچ جنائیا۔ جُگ چوکڑی میری دھار رہے چلدی، اک سو اک وجدی رہے ودھائیا۔ جس ویلے پرہ لوک مات تیری آوے برسی، تیرے نام وجے ودھائیا۔ اُس ویلے یاد رکھیں جیہڑا ہنڈی تارن ویلے قول اقرار کیتا نال نرسی، روکڑ اپنی ویکھ وکھائیا۔ زیرو کہے میں اُس ویلے اک دے گھر سی، آگے اک دا راہ تکائیا۔ بنا اک نہ پاواں درسی، دید عید نہ کھئے رُشنائیا۔ سدا پرہ دی چلاں مرضی، اپنی منسا نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھے رہیا جنائیا۔ اک سو اک کہے مینوں ملدا رہیا مان، جگت وچ ودھائیا۔ اک کہے میں آد جگاد ویکھیا اک بھگوان، جو صفرے نون دئے بنائیا۔ صفر کہے میں اوسے دا نشان، جو انت اکو نظری آئیا۔ تتاں دا مل کے بنیا ودھان، وادھا اپنا اک پرگنائیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، چرن دھیان اک جنائیا۔ مہر نظر نال دیوے گیان، اگیان اندھیر گوائیا۔ جن بھگتاں دی جنم دی کرم دی دھرم دی سرن دی مرن دی ترن دی سیوا کر پروان، پروانے دھر دئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، بھاگاں والیاں بھگتاں بھاگشالی لئے بنائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ لچھمن سنگھ دے کھوہ اتے رڑکا کلاں ★

دھرنی کہے وقت سہنجنا سہیلا ویلا لبھا، لابھدائک گھڑی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مل گیا دھر دا آبا، امی ہو کے گود اُٹھائیا۔ میرا روگ سوگ دکھ گویا ربا، ہم گھر ساجن ملیا آئیا۔ سچ پریتی اندر بدھا، بندھ بندھن رہیا تڑائیا۔ دھر دے پریم دا دے کے مزہ، مزاج اندروں رہیا بدلائیا۔ اپنے آون دی دس کے وجہ، وجوداں والیاں دئے درڑائیا۔ گرمکھاں دا لہنا دینا رہن نہ دیوے گبا،

گبلا لیکھا دئے مُکائیا۔ نام بھنڈارا اندروں کڈھے دبا، پردہ کوڑا دئے چُکائیا۔ دُھر سندیشہ دیوے صدا، نام ندھانا اک سُنائیا۔ گُرمکھ شیر بنا کے بگا، سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے دغا، کلجگ اگنی دگدے دے ٹھرائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی ناڑی ماس ہڈا، چمڑی پوش ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا میت بن کے سکا، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وست امولک جھولی پاوے حقا، حقیقت اپنی جھولی پائیا۔ سنمکھ ہو کے درس دکھاوے اکھاں، آخر اپنا جوڑ جُڑائیا۔ دھرنی کہے میں پرہ سوامی ویکھیا مسان، جو مسلے سب دے حل کرائیا۔ ایسے دے چرناں ہیٹھ وسان، واسطہ اسے نال جنائیا۔ قدماں اُتے ڈھٹھاں، سر نہ سکاں اُٹھائیا۔ اکو نام رٹاں، ٹوں ہی ٹوں ہی ڈھولا گائیا۔ پاندھی ہو کے در دوار تٹھاں، بھجّاں واہو داہیا۔ ساچا لاه دُھر دا گھٹاں، وست امولک جھولی پائیا۔ جن بھگتاں سچ سچ دساں، دہ دشا دیاں جنائیا۔ جس دا کیسے نوں لگا نہیں کوئی پتہ، پت پریشور ہو کے آیا بے پرواہیا۔ جیہڑی سوانی سوار کے کھڑدی رہی بہتا، بہاونا اپنے نال بناٹیا۔ اوسے نال کر کے متا، سچ صلاح لئی سمجھائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا سچا، سچ داتا بے پرواہیا۔ جس دا ماٹی بھانڈا رُڑھ گیا سی کچّا، کنچن روپ دیاں بدلایا۔ اوسے دا وچھڑن والا سی اک چھیتی نال بچّے، نو دین باقی نظری آتیا۔ دھرنی کہے گل واسطہ اکو گھٹاں، نیویں ہو کے سیس نوٹیا۔ کِرپا کر دے تے اٹھا، اٹھ نو پندھ مُکائیا۔ اپنے پیار دا دیدے رسا، رسنا جہوا نہ ہوئے ہلکائیا۔ تیرا سوہنا نظری آوے سستا، جس اُتے ہوڑا دتا ٹُکائیا۔ ہنگ برہم ہو کے لیکھا دتا حقا، حقیقت جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دان دُھر دا اک ورتائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ سنگت ★

گیاراں جیٹھ کہے میں ہویا خوشحال، اک نال اک مل کے وجی ودھائیا۔ کِرپا کری پرہ دین دیاں، ٹھاگر سوامی ہویا سہائیا۔ پریم پیاریاں دے اندر دے کے پریم اچھال، سوئی سرتی لئی جگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ لیکھا دتا مٹائیا۔ ست دی ریتی دس کے وچ سنسار، مندر مسیتی پندھ مُکائیا۔ نیتر لوچن نین اک دیدار، درسی اپنا درس دکھائیا۔ گلشن والی مہکا کے سچّی

بہار، رنگ بسنت رہیا چڑھائی۔ کلی کلی دا سوہنا ہار، گل گل رہیا کھلائی۔ جنم جنم دا ونج وپار، کرم کرم دا لہنا رہیا دکھائی۔ ہر سنگت ساچی کر تیار، ترے گن اتنتا انتر آتم ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گیاراں جیٹھ کہے مینوں ہوئی خوشی، تال وجیا بے پرواہیا۔ میں بھگتاں دی آتم ویکھی سچی، ست ستوادی اندروں نظری آئی۔ جنہاں دی اکو نال رچی، دوجا ناتا گئے ٹرائیا۔ اہناں دا نور سوہنا چمکے مکھی، تعلق ویکھے بے پرواہیا۔ بھاگ لگا کے مات ککھی، جنہاں وچوں جنم دئے بدلائی۔ ایتھے اوتھے دو جہاں رکھ کے سکھی، مرن جنم دا گیرا دئے کٹائی۔ جیہڑی آتم پر ماتم ملن نوں بھکھی، اُس دی ترشنا دئے مٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشہار سچی سرنائی۔ کل کلی دا ہار کہے ساڈے وچ پھل گلاب، گلشن دھر دا رہے مہکائی۔ ساڈے اندر پریم پریتی دا آب، آب حیات روپ وٹائی۔ بھیٹا ہو کے شاہ نواب، اپنا لیکھا رہے مکائی۔ سجیدیاں نال کر آداب، نمستے کہہ کے سپس جھکائی۔ جنہاں ملی وڈیائی آد، اجل دی منزل دتی مکائی۔ دھر دا دے کے خطاب، خطا پچھلی دتی گوائیا۔ ست ست دا دس رواج، مارگ اکو اک درڑائی۔ پُرکھ اکالا بن کے باپ، دین دیا لا بھگتاں گود اٹھائی۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے دھر دا جاپ، جیون جگت دتی سمجھائی۔ کوئن کوٹ جگت دے اُتار کے پاپ، دُرمت میل صاف کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا پورا کر کے واک، واقف کار اپنے لئے بنائی۔ اندر وڑ کے شبدي دھار کھولے تاک، جگت اندھیرا دئے گوائیا۔ لیکھے لا کے پنج تت ماٹی خاک، خالص اپنے وچ سمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ ہار کہن اسان ویکھیا ہر، پردے اندر ڈیرہ لائی۔ جس دا کھلا اکو در، جگت دروازے بند رہیا کرائیا۔ بھگت سہیلا دیونہارا ور، مہر نظر اک اٹھائی۔ دُور دُراڈے نیرن نیرا انتر آتم لئے پھڑ، نرنتر بانہ لئے اٹھائی۔ ساچے مندر جائے چڑھ، اگلا پچھلا پندھ مکائی۔ سہیلا دس کے گھر، گھرنا ساری دئے مٹائی۔ دُور دُراڈا آیا چل، نرگن اپنا پندھ مکائی۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، سوہنیک بے پرواہیا۔ لہنا دینا چکاونہارا جل تھل، سمند ساگر کھوج کھوجائی۔ جن بھگتاں دا وچھوڑا رہن نہ دیوے گھڑی پل، پلک دی پلک اپنے وچ رلائی۔ جیہڑے اندروں جگت واسنا کر کے تھوڑے تھوڑے گئے حل، سر اوہناں دے اپنا ہتھ ٹکائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھل، خلق دا خالق خلق اپنی دئے دکھائی۔ دوار دکھا کے نہچل دھام اٹل، محل سہنجنا دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر

دا لہنا رہیا چُکائیا۔ ہار کہن اسیں ویکھیا ہرِ کا رُوپ، گُرمکھاں اندروں نظری آئیا۔ تکیا ست سرُوپ، سچ سچ وچ سہائیا۔ جنہاں
 دا ٹھاکر اکو بھُوپ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ نام نگارہ جدا ویکھیا چاروں کوٹ، دہ دشا ڈنک شنوائیا۔ محل اٹل ویکھیا اُچ عروُج،
 عرش فرش نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا نہ تن نہ وجود، نرگن داتا نُوَر رُشنائیا۔ جن بھگتاں اپنا دیون آیا ثبوت، سچ سُنہڑا اِک سُنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اگلا پچھلا رہیا چُکائیا۔ ہار کہن اسیں اِک دُو جے دے نال گئے جُڑ، بہ گنتی رُوپ
 وٹائیا۔ سب نے سنی دُھردرگاہی سُر، سُر تِی اپنی لئی بدلایا۔ دُھر دا مالک خالق خلق دا گر، گہر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ جس
 دی نت نوت سب نوں پئی لوڑ، پیر پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا شبدی دھار آیا دوڑ، دو
 جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اپنا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں تگن آیا کر کے غور، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا پھیرا پائیا۔ کرے کھیل اور کی اور،
 اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ ویکھنہارا اندھیرا گھور، برہمنڈاں کھنڈاں پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا
 کر، بخشش رحمت اپنی رہیا ورتائیا۔ ہار کہن اسیں ہو گئے سارے اِکٹھے، رل کے اپنی خوشی منائیا۔ ملیا میل پُرکھ سمرتھے، صاحب
 سوامی ہوتے سہائیا۔ درشن پایا اِکو آکھے، دُو جانی نہ کھئے کھلایا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو کے وکھے، وکھرا میلا لیا ملایا۔ پُرکھ انبانشی
 ہو پرتکھے، پارکھو بنیا جگت لوکائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ دُھر دے سدے، ہرجن اپنا جوڑ جُڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال
 وشن برہما شو پھرن بھجے، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ ویکھن کھیل صاحب سُلطان مہروان محبوب مُحبت وچ سچے، اُچ عروُج محفوظ
 اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جاتا نُوَر نورانہ زمیں اسماناں اِکو دِپیک جکے، جاگرت جوت پن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ جیہڑا چار گنٹ دہ
 دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تیرتھ تھ کتے نہ لہے، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سو پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رنگ مجیٹھی رنگے، انڈٹھا اپنا
 رنگ چڑھائیا۔ ہار کہن سچ شنگار دے سانوں مل گئے مزے، مجلس بھگتاں نال وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر،
 بخشنہار سچئی سرنائیا۔ ہار کہن جس ویلے اسیں لگے نال انگ، اپنا رنگ لیا بدلایا۔ سُنیا نام اگئی مردنگ، ڈھولا بے پرواہیا۔ پڑدا
 کھل گیا ہنگ برہم، پاربرہم دتی سرنائیا۔ نوری چمکدا ویکھیا چند، جگت اندھیرا رہیا مٹائیا۔ جھگڑا مُکدا ویکھیا ورہنڈ، برہمنڈ
 خوشی وکھائیا۔ جن بھگتاں دا ڈھولا سُن کے چھند، سنسے سارے دتے گوائیا۔ ساڈی آسا منسا سب دی پوری ہو گئی منگ، ترشنا

رہی نہ رائیا۔ سچ دوارے آ کے ویکھیا سچ اند، جیہڑا اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دا بنیا دُھر دا سنگ، سنگی ساتھی سارے پار لنگھائیا۔

پُہل کہن اسیں سوہنی بنائی سیج، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ کیسے قیمت نال سانوں کوئی نہ دیوے وچ، وچلا مل نہ کھئے پوائیا۔ جگ چوکڑی اسیں رہے ویکھ، نت نوت اکھ کھلائییا۔ کون ویلا پاربرہم پت پرمیشور جوتی جاتا بدل کے آوے ویس، اوٹرا روپ وٹائیا۔ انوکھے دھام وکھرے وسے دیس، سمبل وجے ودھائیا۔ جتھے کوئی لبھ نہ سکے وشن برہما شو گنیش، نیترا اکھ نہ کھئے ملائییا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سُنہیڑا دے کے گئے سندیش، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ سو ساڈی میٹن آیا ریکھ، رکھیاں مُنیاں نال ملائییا۔ پریم پیار دا کر کے بیت، چرن کول کول چرن اُتے دتا ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ٹھانڈا رہیا سہائیا۔ پُہل کہن ساڈی ہو گئی پتی پتی، پتن ویکھیا بے پرواہیا۔ دُھر دا رنگ چڑھ گیا رت رتی، رتن امولک ہیرا دتا بنائیا۔ جن بھگتاں دی سیوا ویکھ کے سچّی، ساجن ساچا دیا کھائییا۔ درس دکھا کے نیترا لوچن آکھیں، آخر اپنا میل ملائییا۔ نام ندھان شبد گیان پڑھا کے پتی، پٹنے دا مالک دئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ پُہل کہن اسیں سُنہنجا بنایا سنگھاسن، سنگھاسن کہے جگت لوکائییا۔ بھگت شہیلے ویکھے داسی داسن، سیوک سیوا سچ کھائییا۔ جھکدے ویکھے پرتھی آکاشن، گگن منڈل سیس نوائیا۔ پُہل کہن اسیں سب نون ائے آکھن، بن آکھراں دیئے جنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم دا لہنا آیا واجن، انتر انتر کھوج کھوجائییا۔ بھگتاں دا ساچی بھگتی بن کے ساتھن، دُھر دا سنگ نبھائییا۔ سچ دوارے کوئی ماٹی خاکی دیہہ رہے نہ پاپن، جس اُپر اپنی مہر نظر اُٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے ظاہر باطن، پڑدیاں اندر پڑدا دئے کھلائییا۔ ہر شبد کہے میں دُھر دا دوت، پُرکھ اکال دتی وڈیائییا۔ نرگن سرگن دہ دشا ویکھاں چار کوٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائییا۔ بھیو ابھیدا کھولان کایا پنج تت کلبوت، انتر اپنا راہ وکھائییا۔ کلجگ اتم لہنا دینا مُکاواں جوٹھ جھوٹھ، سچ ست دیواں سمجھائییا۔ محل اٹل اُچ منارا وکھاواں عروُج، عرشی پریم دیاں ملائییا۔ بھگت شہیلیاں دے کے دُھر دی سوجھ، بڈھ بیکی دیاں بنائیا۔ کام کرودھ لوہ موه

ہنکار کولوں کر محفوظ، دوس رین سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ منزل چڑھاواں حق مقصود، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ سدا سہیلا ہو کے
 ہوواں موجود، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم رہیا
 ورتائیا۔ ہر شبہ کہے میں نوجوان، نوبت اِکو نام وجائیا۔ شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ میرا راج راجان، تخت نواسی پُرکھ اکال بے پرواہیا۔
 جو کھیلے کھیل نرگن سرگن وچ جہان، لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ وکھائیا۔ نت نوت دیونہارا ساچا دان، وست امولک دُھر دی آپ
 ورتائیا۔ نر نریشا سچ سندیشہ سناونہارا حق فرمان، حُکم حقیقت اک پرگٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران بخشنہارا مان، پُرکھ سمرتھ مہا
 اکتھ اک جنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگاونہار مہان، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سچ سوامی انترجامی دُھر دا بن کے کاہن، بنسری
 اگتی اک سُنائیا۔ جُگ چوکڑی ستجگ تربتا دواپرکجگ ویکھدا رہیا جہان، نت نوت ویس انیکا لوک مات آپ وٹائیا۔ صفت
 صلاحی دسدا رہیا شاستر سمرت وید پُران، اکھراں نال وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔
 ہر شبہ کہے میں وڈ بلوان، بلدھاری نظری آئیا۔ جس نون جھکدے زمیں اسمان، وشن برہما شو سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ گرو اوتار پیر
 پیغمبر جس توں لیتدے دان، سرگن ہو کے جھولی آگے ڈاہیا۔ جس دا کلمہ نغمہ کائنات پڑھن کلام، نام ست ڈھولے رہے جنائیا۔
 سو سب دا مالک پرتپالک ہو پردھان، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اگم
 اتھاپیا۔ ہر شبہ کہے میرا رُپ نرمل نور نورانہ جوت، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار سہا کے کوٹ، بنک اِکو رنگ رنگائیا۔
 دُھر نگارہ وجا کے چوٹ، آس نندرا سرب مکائیا۔ کوڑی کِریا کڈھ کے کھوٹ، آتم پرما تم دیاں ملائیا۔ سچ خُماری نال کران
 مدھپوش، جام دُھر دا اک پیائیا۔ سچ دوارے دی دساں مَوج، جتھے مجلس بے پرواہیا۔ جس گرہ کوئی نہ سکے پہنچ، سو مندر دیاں
 وڈیائیا۔ جس دی سوچ نہ سکے کوئی سوچ، سو پروردگار نور خُدا جلوہ گر دیاں وکھائیا۔ جس دے حُکمے اندر آد جگاد جُگ
 چوکڑی برہمنڈ کھنڈ پھردے ویکھے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا دُھر دا
 دا سنگ نبھائیا۔ ہر شبہ کہے پُرکھ اکال اِکو باپ، دو جہاناں دینا جنائیا۔ آد جگادی جس دا وڈ پرتاپ، دوسر سکے نہ کھئے مٹائیا۔
 اک اِکلا ست ستوادی جس دا جاپ، جیون جُگت دئے سمجھائیا۔ دُھر سندیشہ جو سب اندر دیوے آگھ، آخر لیکھا دئے مکائیا۔

جو نرگن سرگن دیونہارا دات، داتا دانی بے پرواہیا۔ چارے کھانی چارے بانی جس دی گاون گاتھ، راگاں وچ صفت صلاحیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وچ سہائیا۔ جس نے رچنا رچ لئی آد، اتہر ہو کے ڈیرہ لائیا۔ نرگن روپ ہو وساد، بسمل اپنا آپ جنائیا۔ کلجگ انت دھر سندیشہ دیوے آپ، حکم حاکم اک اُپجائیا۔ کوڑی کیریا کرنی ناس، بھیکھ پکھنڈ دینا مٹائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا پرتھی آکاش، گگن گگنتر نہ کھئے لڑائیا۔ ساچے مندر پاؤنی راس، بن گوپی کاہن وجے ودھائیا۔ نرمل نور سچ جوت کرنا پرکاش، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی دسنی گاتھ، آتم پرما تم اک پڑھائیا۔ پُرکھ اکال مناؤنا دھر دا ناتھ، کوڑے ناتے دینے چھڈائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں پورا کرنا بھوکھت واک، جو واقف ہو کے گئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دا کایا مندر اندر کھولنا تاک، پردہ دئی دینا گوائیا۔ سچ سروور دسنا دھر دا گھاٹ، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ آون جاون منزل مکے واٹ، منزل اپنی دئے وکھائیا۔ آتم سیجا سہنجنی سہاؤنی کھاٹ، بن بستر ڈیرہ لائیا۔ شبد اگئی و جاؤنا ناد، بن رسنا جہوا بتی دند کرے شنوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بدل دینا سماج، سمجھ وچوں سمجھ دینی بدلایا۔ جھگڑا مٹاؤنا روزہ نماز، حضرتان دا حضرت پیراں دا پیر پیغمبراں دا پیغمبر سؤمب اپنا اک رچائیا۔ شبد انیالا مارنا تیر، تیر انداز نور خُدا ئیا۔ شرع شریعت دین مذہب کٹ زنجیر، آتم پرما تم آزاد دینی ملائیا۔ بھيو کھلائے گہر گمبھیر، بے نظیر تت سریر دھیرج دھیر دینا دھرائیا۔ لیکھا چُکا کے ہست کیت، بھيو مٹا کے اوچ نیچ، کلمہ دس کے اک حدیث، دھر دا ڈھولا دینا سمجھائیا۔ پت پریشور سب نے گاؤنا گیت، جھگڑا مٹا مندر مسیت، ستجگ ساچی چلے ریت، نیتی سب دی دئے بدلایا۔ پُرکھ اکال ہووے پریت، صدی بیسویں رہی بیت، بھگت سہیلے کرے ترے گن اتیت، کوڑی مایا ممتا دین تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ہر شبد کہے ہر حکم اپار، اپرمپر سوامی رہیا سنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو کے خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ تھر گھر دوا ریوں شبدی سٹ لیا اٹھال، سر اپنا ہنٹھ ٹکائیا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، بن اکھاں اکھ لو کھلا ئیا۔ کلجگ اتم سُنو سچ فرمان، فُر نے پچھلے بند کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھولو نوجوان، یوجنا اکو اک جنائیا۔ لوک مات چار کُنٹ دہ دشا سریشٹی دریشٹی ہوئی حیران، ہر کا روپ ہر مندر نہ کھئے جنائیا۔ نیتر روندے راؤ رنگ راج راجان، شاہ سلطان رہے کُرائیا۔ ست دھرم چار ورن رہیا نہ

کھئے نشان، سچ گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم بن اکھراں دیوے نہ کھئے گیان، جگت ودیا نال پڑھائیا۔ بن کلمیوں کرے نہ کھئے کلیان،
 الفیے نغمہ نغمیاں نال سنائیا۔ ساچے در کرے نہ کھئے پروان، پروانہ دُھر ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ سدھا میل ملائے نہ کھئے سری بھگوان،
 سادھ سنت دُھر دا کنت جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ رسنا جہوا بئی دند اکھراں والا دین گیان، صفتاں والی صفت سنائیا۔ ہر شبہ کہے میں
 ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی دُھر دی نظری آئیا۔ گھر گھر نچدا ویکھیا شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم سکیا نہ کھئے پہچان، برہم
 پاربرہم نہ کھئے سمائیا۔ منزل چڑھ کے سچ دوارا ویکھے نہ کھئے مکان، مُحبت محبوب نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ہر شبہ کہے میں ویکھیا جگ، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی رہی دگ، اگنی تت
 نہ کھئے بُجھائیا۔ رسنا جہوا بئی دند پڑھ پڑھ گئے تھک، دُھر دا میلا میل نہ کھئے ملائیا۔ حقیقت وچوں ملیا کیسے نہ حق، دُھر دا حاکم
 دیوے نہ کھئے صفائیا۔ جگت واسنا مایا ممتا رہے تھ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ منکا منکا من واسنا رہے رٹ، منکا من نہ کھئے
 بھوائیا۔ دُرمت میل سکیا نہ کوئی کٹ، اٹھسٹھ تیرتھ بھجے واہو داہیا۔ گھر سوامی انترجامی کیسے نہ ملیا پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ جگت جیو جہان دوس رین کرن پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس رہے کھائیا۔ انتر انتر مٹی نہ کیسے اندھیری رات، نوری چند
 نہ کھئے چمکائیا۔ پُرکھ اکال گودی چُکے کیسے نہ آپ، پتا پوت نہ ہعئے سہائیا۔ سچ دوارے کیسے نہ نیہیا ساتھ، دُھر دا سنگ نہ کھئے
 جنائیا۔ منزل چڑھیا کوئی نہ گھاٹ، گھاٹے وچ ویکھی لوکائیا۔ ست پُرکھ دی کرن بات، نو دوارے پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبہی سٹ دئے سمجھائیا۔ ہر سٹ کہے میں ویکھنا لوک مات، اپنی آپ لے
 انگڑائیا۔ سرشٹی دا کھول کے ویکھنا تاک، کایا مندر پھول پھلائییا۔ کیہڑا متر کیہڑا ساک، سجن کون ہر گوسائیا۔ کس دا کھلیا تاک،
 کایا مندر ہووے رُشنائیا۔ سادھاں سنتاں کولوں لینے جواب، دُھر فرمانا حُکم سنائیا۔ پھلاں بھيو دساؤنا آپ، آتم نور کون رُشنائیا۔
 کون پن کون پاپ، کون ہرکھ سوگ سمجھائیا۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کون ناد دُھن کون وساد، کون
 رُپ وٹائیا۔ کون سویا کون رہیا جاگ، کون آس نندرا رہیا وٹائیا۔ کون ترے گُن مایا میٹے آگ، کون سانتک ست اپنا آپ کرائیا۔
 کون ہنس کون کاگ، کون دیک جگن چراغ، کون ست سچ آئے ویراگ، کون دُرمت میل داغ دھوائیا۔ کون حصہ کون بھاگ، کون میلا

کنت سہاگ، کون دوارے مل کے خوشی منائیا۔ کون گوہند کون باز، کون سیس کون تاج، کون مارگ سچ رواج، کون شاہ کون نواب، کون حیات کون آب، کون تن کون رباب، کون امرت کون کباب، کون پتا کون پوت کون باپ، کون کھیل رہیا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دھر دا رہیا سمجھائیا۔ ہر شب کہے میں کدا رہیا اڈیک، نو نو چار جگ چوگری دھیان لگائیا۔ سمت سمتی بدل کے میری آگئی تاریخ، جس نے تواریخ دینی بدلائیا۔ بھيو کھلا کے لاشریک، جن بھگتاں اندروں کوڑی شرکت دینی گوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کردے گئے تصدیق، تس دا حکم دینا ورتائیا۔ لیکھا چکا کے راؤ رنک امیر غریب، غریب زباناں گود اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان انڈج جیرج اُتبھج سیتج دے کے سچ ترتیب، طرح طرح دینا جنائیا۔ سنت سہیلے گرو گریچلے گرمکھاں گریسکھاں بدل دینا نصیب، نفع اہناں دی جھولی پائیا۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا بیت، آگے پرہ دی چلے ریت، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ آپ سوامی بنے میت، اک سنائے آگئی گیت، توں میرا میں تیرا حقو حق پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ ہر شب کہے حکم دیوے شاہ سلطانا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں مننا پئے بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شبدي ست نوجوانا سورپیر مرد مردانہ، نرگن نراکار نرکار لے انگرزائیا۔ سچ سنديشہ دیوے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ رہیا اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وکھائے کھیل مہانا، خالق خلق وچ سائیا۔ نو نو چار مکیا پندھ پُرانا، پچھلا لیکھا رہیا گوائیا۔ آگے کھیل سری بھگوانا، بھگتن میتا ٹھانڈا سیتا ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی دھر دا راگ سنائیا۔ ویکھنہارا اک اک دا جوڑ جیٹھ مہینہ، دو جہاناں دانا بینا، دیونہارا کھانا بینا، تن پوشاک تتاں والی رہیا وڈیائیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، من وکاری کرے ادھینا، گرمکھ بنائے دھر دا سچ نگینہ، قیمت دھر دی آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، قدرت دا قادر ویکھ وکھائیا۔ ہر شب کہے میں آد جگاد بدلاں رواج، روادار رہن کھئے نہ پائیا۔ جگ چوگری ویکھاں سماج، چار گنٹ بھجیاں واہو داہیا۔ شاہ شہانہ بدل کے راج، رعیت دیاں سمجھائیا۔ کلجگ اتم پورا کرنا کاج، کرنی اپنی نال ملائیا۔ کوڑی کیریا جوٹھ جوٹھ کرنا برباد، ست سچ دا کھیڑا دینا وسائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ساچے نام دی دسنى اک آواز، دھر دا ڈھولا دینا سنائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر وچ گھر وڑ کے کھولنا راز، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ جھگڑا مک جائے روزہ

نماز، دُھر دا نام اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ ہرِ شبد کہے میں آیا لوک مات جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میلا کراؤنا اُپر شاہ رگ، ساچا مندر اک سہائیا۔ کوڑ کُریارا دینا دگ، اگنی تت نال جلائیآ۔ سنت سہیلیاں پردہ کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مایا متا کوڑی کِریا جو گھڑیا سو جائے بھج، تہر رہن کھئے نہ پائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ انتر آتم و جاؤنا ند، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ کوڑ کُریاریاں سچ دواویوں باہر کڈھ، لکھ چوڑاسی وچ بھوائیا۔ ایہہ وی حُکم پُرکھ سمرتھ، کرنی دا کرتا ربیا جنائیا۔ بھگتاں دے کے اپنی اکھ، آخر چوٹی دیاں چڑھائیا۔ گُرمکھاں کر کے وکھرا وکھ، پڑدا اوہلا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ ہرِ شبد کہے میں نُور نُورانہ، گھٹ گھٹ جوت ربیا جگائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ مکانا، بہہ بہہ اپنی خوشی وکھائیا۔ جُگ چوڑی ویکھاں کھیل مہانا، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ کلجُگ اتم پھر کے بانا، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، ضامنی سب دی دئے گوائیا۔ جس دا چلنا اک فرمانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا بننا اک ودھانا، دھارا دُھر دی دئے درڑائیا۔ جس دا جھلنا اک نشانہ، ستاں دیپاں سچ لہرائیا۔ جس دا سُننا اکو گانا، سوہنگ ڈھولا وجے شنوائیا۔ جس دا وجنا اک دملم، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا ویکھیا اکو کاہنا، کوٹن کوٹ کاہن بنسریاں والے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو حُکم ربیا ورتائیا۔ ہرِ شبد کہے میں دُھر دا درویش، آد جُگادی نظری آئیآ۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ اکال آگے ہندا رہواں پیش، اپنی پیشی آپ بھگنائیا۔ حُکم مٹدا رہاں سدا ہمیش، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کِریا کر نر نریش، ہرِ نرائن دئے وڈیائیا۔ لوک مات جا کے ویکھ، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر بدل کے آؤندا ربیا بھیکھ، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ کلجُگ اتم جگت نرالی کھیل کھید، جس نوں بھید سمجھ سکے نہ رائیا۔ گیانیاں دھیانیاں آیا نہ بھیت، ودوان پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کرے کھیل صاحب سوامی نر نریش، نر نرنکار بے پرواہیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڑی رہے ہمیش، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جس دا روپ رنگ نظر نہ آئے ریکھ، انہو اپنا پرکاش ربیا کرائیا۔ جس نے نو سؤ چرانوے چوڑی جُگ پچھوں اپنا سمت بدل دتا پہلی چیت، چیتن سب نوں لئے کرائیا۔ کوڑ کُریارے کرے کھیت، آگے سکے نہ کھئے پچائیا۔ جن بھگتاں دس کے اپنا بھیت، اندروں پردہ دتا اُٹھائیا۔ سہج سُبھاؤ نین ویکھ، نج نیتر درشن

پائیا۔ ساچی گودی رہے کھیڈ، پریم پریتی اک بنائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اپ تیج وائے پرتمھی آکاش کری رُشنائیا۔ آتم پر ماتم
 وکھا کے ساچی سیج، سُهِنجے گرہ دئے وڈیائیا۔ دُھر دا میتا مِتِر پیارا ہو کے کرے ہیست، بتکاری ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ جنم کرم دی
 بدل کے ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ سچ دوارا سمجھ کے دُھر دا دیس، کوڑا نانا دئے ٹڑائیا۔ سُهیلا بنیا رہے ہمیش، گر چِلا رنگ
 رنگائیا۔ درشن دیندا رہے نیت نیت، نِت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ہر
 شبہ کہے جن بھگتو تہاڈا کرن آیا ملاپ، ملنی پرہ دے نال کرائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دسن آیا جاپ، ڈھولا دُھر دا اک سُنائیا۔ جنم
 جنم دا میٹن آیا پاپ، ڈرمت میل دیاں دھوائیا۔ ست سچ بُجھا کے آپ، ہنگ برہم دیاں وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اندھیری
 رات، ست سچ دھرم دیاں چمکائیا۔ نرگن نُوں جوت کر پرکاش، برہمنڈ کھنڈ کراں رُشنائیا۔ بھگت ادھارنا پرہ دی ریتی خاص،
 خالص خالص دئے بنائیا۔ گر اوتاراں پوری کر کے آس، پیغمبران ہوئے سہائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جھگڑا مُکیا
 ذات پات، اکو برہم دیاں سمجھائیا۔ دیو دیوا تے آتم داس، پرکاش نُوں خُدائیا۔ اکو پون اک سواس، اک رہیا چلائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ ہر شبہ کہے مین مالک دُھر دا، دُھر وچھڑے لوآن ملائیا۔ راگ سنا کے اپنی
 سُر دا، سُنیاں لوآن جگائیا۔ پڑدا لاه کے پورے گر دا، گر ستگر دیاں ملائیا۔ لہنا چُکا کے اندھ گھور دا، سچ نُوں کراں رُشنائیا۔
 جھگڑا مُکاواں پنج چور دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کرے لڑائیا۔ نانا جوڑاں اوس اگئی ڈور دا، جس دا سوتر تانے پیٹے وچ
 کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ ہر شبہ کہے جھگڑا مُکاؤنا دین مذہب، جگت
 لوکائی دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرنا اکو ادب، عدالت دُھر دی اک رکھائیا۔ پریمیاں پریم وچ کر کے جذب، جذبہ سچ دینا بھرائیا۔
 لگھ چوراسی کرنی تعجب، حیرانی وچ سُکائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان کوڑ گڑیار کہن کی ہویا غضب، گہر گمبھیر بھویو کیسے نہ آئیا۔
 سرشٹی دی درشٹی دینی بدل، ایشٹ اکو اک وکھائیا۔ من واسنا کر کے قتل، جن بھگتاں انتر کرنی صفائیا۔ سچ دوارا وکھا کے پتن،
 نیا نؤکا نام لینے چڑھائیا۔ بن کے آیا سچ سُهیلا بھگت وچھل، پُرکھ ابناشی ویس وٹائیا۔ سچا مارگ آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔
 لچپت آیا رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لگھ چوراسی وچوں ورولن آیا مکھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ بن ہر کِریا کیسے دا کم نہ آئے کوئی

یتن، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جن بھگتو تہانوں پُچاؤنا تہاڈے اوس پتن، جس گھر وسیا بے پرواہیا۔ کلجگ جیو جگت اگنی وچ تپن، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کیریا ڈرپین بتیاں دندان وچوں کڈھن، ہر کا نام نہ کھئے دھیائیا۔ بوئے والا جھگڑا مؤل نہ چھڈن، ہنگنا وچ کرن لڑائیا۔ نام ندھانے سب نے سارے کیتے ننگن، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ سنت سہیلا کوئی نہ لاوے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ سب دے خالی پنجاں تتاں والے بدن، بدی سکیا نہ کھئے گوائیا۔ منزل حق مؤل نہ لنگھن، ساچا پندھ نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ہر شبد کہے میں بھگتاں میتا، متر پیارا نظری آئیا۔

جھولی پاواں پورب لہنا کیتا، کرنی دی قیمت دیاں وکھائیا۔ اگلا مارگ دس کے نیکن نیکا، نیکیاں وڈیاں کراں پڑھائیا۔ پرہ ملن دا سچ طریقہ، طرح طرح دیاں سمجھائیا۔ دھام وکھا کے اک انڈیٹھا، انڈیٹھا راہ دیاں چلائی۔ تتاں والا تپے نہ کھئے انگیٹھا، اگنی بھاء نہ کھئے رکھائیا۔ پڑھنا پئے نہ شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے گیتا، انجیل قرآن نال زبان کلمہ کائنات نہ کھئے سنائیا۔ جنہاں ٹھاگر سوامی انترجامی متر پیارا مل گیا میتا، مت اکو دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ہر شبد کہے میں بھگتاں جوگا، جگ جگ سیو کھائیا۔ پرہ دے نام دا دس کے چوگا، ترشنا بھکھ مٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھو گرمکھو مانس جنم موقع، مکمل میلانے ملائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں جوتی جاتا کرے نہ کھئے دھوکھا، کوڑی کیریا کار نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ ہر شبد کہے میں تارن آیا بھگت، بھگوان دتی وڈیائیا۔ دیواں وڈیائی وچ سرنائی جگت، جاگرت جوت نور کر رُشنائیا۔ ست ستوادی کراواں درس، جگت حرص دیاں مٹائیا۔ پندھ مُکا کے عرش فرش، کایا کعبہ اک کھلائی۔ آسا منسا پوری کر کے غرض، ترشنا دیاں گوائیا۔ جن بھگت پیاریاں نیتر لوچن نین پایا درس، ستمکھ ہو کے خوشی منائیا۔ اوہناں دی جنم جنم دی بینتی منظور ہونی عرض، آرزو والی خواہش رہے نہ رائیا۔ دیناں دا دین دردیاں دا دردی ہو کے ونڈے درد، دکھیاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ گرمکھاں دا مانس جنم ہون نہ دیوے حرج، حاضر ہو کے ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل اک اسچرج، اچرج لپلا رہیا ورتائیا۔ ہر شبد کہے میری ڈھر دی کار، کرتے دتی جنائیا۔

زرگن زرویر دس سچ وبار، نراکار رہیا سمجھائیا۔ جس دی کھوج کردے رہے جگ چار، چوکڑی اکھ کھلائی۔ شاستر سمرت

لکھدے رہے لکھار، کاتب ہو کے قلم چلائیآ۔ بُدھیوان کردے رہے وچار، عقل مند اپنی عقل دوڑائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیندے رہے سہار، بھوکھت کال ویکھ وکھائیآ۔ سو سماں شہانہ سری بھگوانا پہنچیا آن، آن اپنی لئے منائیآ۔ بھگت سہیلے کر پروان، پروانے دُھر دے دئے پھڑائیآ۔ ساچا گیت گوبند جنا کے سری بھگوان، دھرم نشان دئے جھلائیآ۔ سرشٹی درشٹی دا کر اک ایمان، عملاں وچ ویکھے لوکائیآ۔ سُرتی سیتا دا اکو نظری آوے رام، کاہن ہو کے بنسری نام سنائیآ۔ اکو سجدہ حق پرنام، اکو گوبند سیس جھکائیآ۔ اکو داتا دیونہارا دان، دؤلت دُھر دی آپ ورتائیآ۔ اکو لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیآ۔ اکو میلا کرن آیا بھگوان، بھاگاں والیاں مٹی جدائیآ۔ تہاڈے اندروں کڈھ کے جائے شیطان، شرع نہ کرے لڑائیآ۔ صدق صبوری دس کے سچ ایمان، کامل مُرشد ہونے سہائیآ۔ اک اک دا دوس مہان، گیاراں جیٹھ وچی ودھائیآ۔ در آئے ہونے مہروان، پرم پُرکھ ہونے سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نرگن کھیل کرے مہان، سرگن کوئی سمجھ سکے نہ رائیآ۔

★ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جسونت کور دے گرہ دوراہا منڈی ضلع لدھیانا ★

جن بھگتاں چرن سیس جائے ٹک، ٹکا مستک دھوڑ رمائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے ساچا بت، پت پرمیشور بے پرواہیآ۔ نج نیتر لوچن نین آوے دس، کایا مندر اندر میلا سہج سُبھائیآ۔ کروٹ لے بدل لے پٹھ، سنمکھ اپنا درس وکھائیآ۔ دو جہاناں ساجن نظری آئے مت، مِت پیرا اپنا جوڑ جڑائیآ۔ آون جاون لکھ چوراسی جھکڑا میٹے نت، گنبھی نرک نہ کھئے بھوائیآ۔ پرمیم پیار مُحبّت وچ لے کھچ، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیآ۔ نرگن دھار نور نورانہ نظری آئے کایا وچ، دُور دُراڈا پندھ دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیآ۔ بھگت بھگوان سیس جاوے جھک، دوسر ملے نہ کھئے وڈیائیآ۔ آون جاون پینڈا جائے کوئی نہ مُک، تِنہاں میلا لے ملائیآ۔ دُھر دا ڈھولا دس کے سوہنی ٹک، نام ندھانا دئے اُپجائیآ۔ آتم پرما تم میل ملا کے دیوے ساچا سُکھ، کوڑی کیرپا باہر کڈھائیآ۔ درس وکھائے جو بیٹھا لک، بجر کپائی پڑدا دئے تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت چرن کول سیس جائے جھک، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیآ۔ جنم کرم دی بھجے آگ، کوڑی کیرپا نہ کھئے ستائیآ۔ دُرمت میل دھووے داغ،

پنت پُنتِ رُوپ وٹائیا۔ کایا کجے کرے حج، حضرت میلا سہج سُبھائیا۔ نام اگئی ناد انادی جائے وج، سُر تال سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گھر دیپک پرکاش جوت جاوے جگ، جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ آگے رہن نہ دیوے اڈ، وکھرا دھام نہ کھئے وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ہڈ، تتوت کھوج کھوجائیا۔ سچ سہیلا سبج بن کے لئے سد، سُنہڑا اپنا نام گھلائییا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے الگ، اگلا مارگ اکو اک سمجھائیا۔ من واسنا جگت وکار جان بھج، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ جن بھگت چرن کول سرنائی جاون ڈھٹھ، مان ابھان دین مٹائیا۔ بھاگ لگاوت ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ وجے ودھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ آتم پر ماتم ملے برہم مت، دوسر اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دھیرج جت سنتوکھ اندر دیوے گھت، وست امولک سچی جھولی پائیا۔ جنم کرم دا لہنا دے کے حق، حقیقت پردہ دئے اٹھائیا۔ شبد ڈور پا کے تھ، من واسن لئے بندھائیا۔ ساچا ڈھولا جنا کے جس، تون میں تیرا کرے پڑھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے آگھ، گھر گھر درشن دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دیوے وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلا مستک لئے چرن دھوڑ، ڈھر دا ٹکا خاک رمائیا۔ کایا چولی چڑھائے رنگ گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، بڈھ بیبکی رُوپ وٹائیا۔ جوتی جاتا بخشے آتم نور، حاضر حضور دیا کھائیا۔ شبد ناد سناوے نور، تریا مکھ بھوائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے غرور، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میلا ہووے ضرور، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت چرن کول ٹیکے متھا متھ، مستک ملے وڈیائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگ چوکری ادھار نہ کھئے کرائیا۔ خالی بھانڈے بھرے سکھ، نام بھنڈارا آپ ورتائیا۔ نج نین کھول کے آگھ، آخر منزل دئے چڑھائیا۔ ساچا گیت سنا کے جس، تیرا میرا پردہ لاپیا۔ نظری آوے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ بیٹھا سوبھا پائیا۔ سچ سرنائی جو بھگت سہیلے جاون ڈھٹھ، ڈگیان لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دئے سہائیا۔ جن بھگت راہ تگن چرن کول کر دھیان، ناتا کوڑا جگت تجائیا۔ اکو ملے سری بھگوان، بھگتن میتا سہج سکھدائیا۔ انتر دیوے برہم گیان، ست سروپ رُوپ درڑائیا۔ بسنتر میٹے کوڑ جہان، منتر اپنا اک پڑھائیا۔ کایا ویکھے بیابان، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ ست دھرم وکھا کے اک نشان، نشانے اپنے نال ملائییا۔ ساچا

مندر سہائے آن، ساڈھے تِن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ امرت بخشے پین کھان، ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُک جائے شاستر سمرت وید پُران، پوجا پاٹھ اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت چرن کول دوارا لئے تک، لوچن نین اکھ کھلائییا۔ سب دا پورا کرے حق، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ لیکھے لا کے رتی رت، رتن امولک ہیرے لئے بنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے کڈھ، ہرجن اپنی گود اٹھائیا۔ ادھ وچکار نہ جائے چھڈ، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ جتھے اکو نوبت نام نگارہ ربیا وج، دوجی اور نہ کھئے شنوائیا۔ اکو دیپ ربیا جگ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ اکو پُرکھ اکال سچ سنگھاسن ربیا سچ، دوجا اور نہ کھئے تکائیا۔ چرن کول کول چرن اکو دھام وکھائے حق، دوجے در نہ کھئے بھوائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی جو گیا ڈھٹھ، باہوں پھڑ گلے لگائیا۔ ساچے مندر محل اٹل اچ منار سچکھنڈ دوارے لئے رکھ، رکھیک ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رکھ دے کر ہتھ، ایتھے اوتھے دو جہان جہالت وچ ہونے سہائیا۔

★ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ گرانام کور دے گرہ دورا با منڈی ضلع لدھیانہ ★

بھگت سیس کہے میں اک دی ہویا بھیٹا، سرن اکو اک تکائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے بیٹا، ساچی گود سوہیا پائیا۔ سچ سنگھاسن اپر لیٹا، ناتا ٹٹیا جگت کھٹائیا۔ پچھے ضرور بھل گیا چیتا، مانس جنم لہنا لیا مُکائیا۔ سچ دوارے خوشیاں نال کھیڈاں، غمی غمخوار دتی مٹائیا۔ سچ سوامی ساچا ویکھاں، درشتی درشن پا پا اگنی ترکھا بھجھائیا۔ جنم کرم دا مُک گیا لیکھا، آون جاون ربیا نہ رائیا۔ ساچا ملیا اکو ہیٹا، ہنکاری دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے لیکھے لیا لگائیا۔ بھگت سیس کہے میں سچ دوارے گیا چڑھ، اپنا آپ دتا گوائیا۔ اوس سوامی لیا پھڑ، جس دا سماں اپنا رنگ بدلایا۔ سچ دوارا وکھا کے قلعہ گڑھ، محل اٹل دتا ٹکائیا۔ سوہنا سہنجنا ملیا در، دردی ہو کے درد وندائیا۔ اپنے جہا آپے کر، میری کرنی اپنے لیکھے لائیا۔ جینودیاں جگ گیا مر، مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ درشن کر کے ہری ہر، ہر مندر بہ بہ خوشی وکھائیا۔ میرا پچھلا چُکیا ڈر، بھے بھو دتا گوائیا۔ سچ دوارے

گیا کھڑ، کھٹکا آگے رہیا نہ رائیا۔ ملیا میل نرائن نر، نعرہ اکو حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُرب لہنا دتا
 مُکائیا۔ جن بھگت سیس کہے میں آیا پرہ دے آگے، اگلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جو ہنس بنائے بگ پڑے بگے، ساچی مانک موتی چوگ
 چُکائیا۔ جس دا دِپیک دو جہان جگے، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشنائیا۔ جس دے رُپ انوُپ سچے، صفتاں وچ لوکائیا۔ جس دے
 بھگتاں نال دُھر دے متے، منمت رہیا گوائیا۔ اوس دا درشن پا کے اپنی آگھے، آخر منزل چڑھیا چائیں چائیا۔ جتھے صاحب سوامی
 وسے، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ ور، بخشنہار سچئی وڈیائیا۔ تہاڈا سیس
 کہے میں آیا دتا وار، ور داتا دیوے وڈیائیا۔ میلا ملا کے نال نرنکار، ناری پُرکھ دوویں رُپ جنائیا۔ محل اٹل ویکھ مینار، سچ
 دیدار درشن پائیا۔ سجدہ کر کے نِمسکار، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ ساچا بول کے حق جیکار، ڈھولا تیرا میرا الایا۔ ناتا توڑ کوڑ
 سنسار، سرشٹی سگلی دتی تجائیا۔ اکو ویکھ کے مددگار، قدم بوسی کر کے خوشی منائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہار، صفتاں وچ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ بُدھی والی نہیں وچار، سوچ سمجھ رہے نہ رائیا۔ جس نر ہر کِریا کری آپ نرنکار، سب دا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ چار
 کُنٹ دہ دشا ویکھنہار، کوڑ کُٹب پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داتا دانی دیاوان اک
 اکھوائیا۔ جن بھگت سیس کہے میری قیمت پیا مل، کامل مُرشد ملی وڈیائیا۔ میرا دِپیک نہ ہویا گل، جوتی نُوڑ دتا چمکائیا۔ ساچے
 تول گیا ٹل، تولا ملیا بے پرواہیا۔ میرا لیکھا گیا نہیں بھل، پُرب لہنا جھولی پائیا۔ میرا انتر نہ گیا ڈل، اندولت سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 میری داغ لگا نہ گل، گلونت لیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ لیا ٹکائیا۔ بھگت سیس کہے میں چھڈ کے
 جھگڑا جھیرا، جھنجٹ کوڑا دتا مٹائیا۔ پرہہ ابناشی چرناں لا کے ڈیرہ، ڈیرے سارے دتے چھڈائیا۔ رُپ بنا کے تیرا میرا، میں ممتا دتی
 مٹائیا۔ سچ سوامی سمجھ کے نیرن نیرا، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ سچ وسدا ویکھیا کھیرا، شاہ پاتشاہ بیٹھا سوبھا پائیا۔ اگلا
 پچھلا چُکیا اندھیرا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر رہیا سہائیا۔ جن بھگت کہے
 میری ایہہ سوغات، پرہہ ویکھ کے خوشی منائیا۔ لوک مات وچوں سوہنی ملی دات، اٹلڑی در تے گئی آئی۔ جس دا کرے نہ کھئے
 حساب، لیکھا سکے نہ کھئے جنائیا۔ اپنے حُکم دی کڈھ کتاب، ورقہ ورقہ لیا اٹھائیا۔ جس وچ لیکھا لیکھا تُوں میرا میں تیرا ساچا

جاپ، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، دیونہار سرنائیا۔ اوتھے رُوح بُت دوویں ہو جان پاک، پت پُتیت رُپ وٹائیا۔ جنم جنم دی مُک جائے آس، آسا آسا وچ رکھائیا۔ ایہو بھگتی دُھر دی سچّی دسی خاص، جو خالص پرہ نے دتی درڑائیا۔ اک اکال تے رکھنا وشواش، وشو دیونہار وڈیائیا۔ جس دے ہتھ وچ لکھ چوڑاسی جیون جگت سواس، ساہ ساہ رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں سدا وسے پاس، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ سمجھا کے گیا چمیار رویداس، رُوی کویاں تائیں جنائیا۔ جس توں لبھدے پرتمھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ سو بھگتاں دا داس سیوک چاکر نظری آئیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کھانی بانی وچ کردے گئے بات، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں دی پُچھن آیا وات، داتا دانی واتاورن پچھلا دئے بدلائیا۔ سیس جگدیس لیکھے لا کے لیکھا چکاوے آپ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ سچ دوارے بن کے مائی باپ، پتا پوت گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ سیس کہے میرے جگدیس دا اکو جاپ، حدیث کلمہ سچ پڑھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان رُپ ساکھیات، سخیان دا سلطان نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا دینا جھولی پا کے جاوے اجّ دی رات، نجات سب دی دئے کرائیا۔

★ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ نچھتر سنگھ دے گرہ دورا با منڈی ضلع لدھیانہ ★

باراں جیٹھ دی بھنڑی زین رات، اپنی خواہش رہی درڑائیا۔ سچ دواویوں منگاں دات، پت پرمیشور آگے جھولی ڈاہیا۔ کیرپا کر پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں سماں ملیا آج، کوئن کوٹ کال لے لنگھائیا۔ جن بھگتاں بن بھگتی کر نجات، نج گھر اپنے جوڑ جڑائیا۔ سچ واسنا پورے کر خواب، خالص رُپ دے بدلائیا۔ سچ دوارے سجدیاں وچ کران آداب، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ دو جہاناں تک کے تیرا راج، انتر انتر وچّی ودھائیا۔ سچ دوارے بخش اک خطاب، خطا پچھلی دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بھنڑی زین کہے میرا وقت سُہیلا، لوک مات ملی وڈیائیا۔ میں تکن آئی بھگت بھگوان دا لگا میلا، دُور دُراڈی اپنا پندھ مکائیا۔ اکو رُپ ویکھیا گرو گر چیلا، جوتی شبدي دھار سہائیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہ کھیلا، زرگن زرویر نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں وقت ہون نہ دئے دُہیلا، دُکھیاں اپنا درد ونڈائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی بخش سچ سرنائیا۔ بھنڑی زین کہے میری اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کِریا کر
 سُوَرے سرینگ، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑ کُریا رہیا لنگھ، بھجّا جائے واہو داہیا۔ ستجگ سچ وجائے مردنگ،
 نام نگارہ اک سنائیا۔ میں ویکھن آئی تیرے چند، جو نوری نور نور چمکائیا۔ جنہاں دا ڈھولا اکو چھند، سنسے رہیا مٹائیا۔ اہناں
 دی اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار گوپال وڈ گوسائیا۔ آتم ہووے کدے نہ رنڈ، کنت سہاگی جوڑ جُڑائیا۔ نہکرمی ہو کے پا دے ٹھنڈ،
 اگنی تے دے بُجھائیا۔ پریم پیار دا دے اند، خوشی اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ بھنڑی زین کہے میں سچ سندیشہ آئی کہن، گرُمکھاں دیاں جنائیا۔ پُرکھ ابناشی نیتر تگو نین، دُھر دی اپنی اگھ کھلائییا۔ سچ
 سوامی جانو سین، سجن بے پرواہیا۔ آد جگاد چکاوہارا لین دین، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ ویکھیو مایا ممتا کوئی نہ رُڑھیو ڈونگھ
 وہن، کوڑی کِریا نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھنڑی زین کہے میں کراں سچ ارداس،
 بینتی اک جنائیا۔ پرہو دینا بھگتاں ساتھ، کدے نہ ہووے جدائیا۔ چری وچھنیاں پوری کرنی آس، ترشنا دینی بُجھائیا۔ چرن پریتی
 دے کے نات، دُھر دا ناتا لینا جُڑائیا۔ ساچی دس کے گاتھ، آتم برہم کری پڑھائیا۔ تُوں آد جگادی انا تھاں ناتھ، دیناں دیا کھائیا۔
 دوار وکھا دے دُھر دا گھاٹ، لیکھا آن باٹ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ آپ چُکائیا۔ بھنڑی زین کہے میں
 کراں اک سوال، آشا اپنی نال پرگٹائیا۔ پُرکھ ابناشی دین دیال، دیاوان دے سمجھائیا۔ کون تیری اولڑی چال، کون راہ رہیا وکھائیا۔
 کون سریشٹی کرے بہال، کون ایشٹی لے پرگٹائیا۔ کون دریشٹی دے وکھال، ستمکھ ہو کے نظری آئییا۔ کون روپ بنے سچ دلال، دو
 جہاناں جوڑ جُڑائیا۔ کون دوارے کرے سنہال، سمبل اپنا آسن لائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پردہ دے
 اٹھائیا۔ بھنڑی زین کہے میں دیون آئی ہوکا، حُکم دُھر دا اک سنائیا۔ جن بھگتو ہتھوں جان دیو نہ موقع، مُکمل ملیا بے پرواہیا۔ جس
 دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، کوڑی کِریا نہ کھئے جنائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا نرگن دھارا اکو کوٹھا، گر اوتار پیر پیغمبر رہیا وسائیا۔
 سچ پرکاش کراوہارا دُھر دی جوتا، دُھر دی جوت کرے رُشنائیا۔ سچ شبد نگارے لاوے چوٹا، ستیاں رہیا اٹھائیا۔ متمکھ مورکھ
 مگدھ اگیان رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کھوٹیاں کھرے لے بنائیا۔ جس دا بھانا آد جگاد کدے نہ روکا، جگ چوکرئی بیٹھے سیس نوائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ بھنڑی رین کہے میں مارن آئی جھاتی، پردیاں وچوں اپنا پڑدا لایا۔ جن بھگتو اپنی اندروں کھول کے ویکھو تاکی، تقویٰ لکے اُتے رکھائیا۔ جس دے دوارے کوئن کوٹ جنم دے اُدھردے پاپی، پنتاں پُنیت لے کرائیا۔ نت نوٹ جُگاں پروان چلدی ساکھی، سو ساکھیات ویس وٹائیا۔ جس دی وشن برہما شو حُکے اندر مئے آکھی، اکھ سکے نہ کھئے بدلایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کمالپاتی، پت پرمیشور آیا ویس وٹائیا۔ تھادا لہنا دینا چُکا کے جاوے باقی، لیکھا آگے منگے کھئے نہ رائیا۔ منزل پندھ مُکائے واٹی، ساچے پوڑے دئے چڑھائیا۔ باراں جیٹھ کہے سُنجنی آئی میرے دن والی راتی، رُڑی اپنی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بھگتاں نوں مناوے اپنی آکھی، آخر آخیر اپنے وچ ملایا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہرینس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا کرناں سنگت ★

جیٹھ کہے میں اپنا بدل کے اگنی تت، تت بھگتاں دینا بدلایا۔ حُکم من کے پُرکھ سمرتھ، دُھر سندیشہ دینا سُنائیا۔ کوڑ وکارا بنکارا باہر کڈھ، سچ سنتوکھ دینا ٹکائیا۔ وست امولک دے کے وتھ، خالی بھنڈارا دینا بھرائیا۔ نرگن نرویر نرنکار ملن دی آکھ، نج نیتر دینا گھلایا۔ دوارا سمجھا کے اکو ہر ست، ستواد دینا ملایا۔ کوڑی کِریا کھیرا کرنا بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ ست دھرم کر کے پرگٹ، سچا مارگ دینا لگائیا۔ نام ندھانا کھول کے ہٹ، وست امولک دینی ورتائیا۔ آتم پرما تم دس کے گاتھ، دُھر دی کرنی سچ پڑھائیا۔ منمت رہن نہیں دینی نار کڈات، بڈھ بییک دینی بنائیا۔ کرنا کھیل ساکھیات، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ ساچا حُکم پُرکھ ابناش، نہ کھئے میٹھ میٹھ مٹائیا۔ نویں جُگ دی نویں شاخ، لوک مات دینی لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ جیٹھ کہے میں اپنا بدل کے روپ، کایا سب دی دینی بدلایا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا میل ملاؤنا ساچا بھوپ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا ڈنکا حُکم نام نگارہ وجے چار کوٹ، دہ دشا برہمنڈ کھنڈ دو جہان اپنا حُکم منائیا۔ جس دا ست دُلارا شبدا انادی اکو پوٹ، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے ثبوت، سو ثابت

صورت پُرکھ ابناشی اپنی رہیا وکھائیا۔ لیکھا لہنا دینا جانے پنج تت کایا کلبوت، آتم پر ماتم کھوج کھوجائیا۔ مہر مُحبّت والا گوسائیں سچ محبوب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار سچّی سرنائیا۔ جیٹھ کہے چار جگ مینوں کہندے رہے تپندا، کہانی بانی ڈھولیاں وچ گائیا۔ میں اپنا ویس بدل کے بندگی وچوں بنیا بندہ، بندنا دُھر دی دینی سمجھائیا۔ جن بھگتاں سچ پریم دا دینا اک اندا، اند آتم وچوں پرگٹائیا۔ کوڑی کِریا کایا مندر اندر رہن نہیں دینا گندہ، دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ ناؤں نرنکار تیکھا وکھاواں کھنڈا، دو دھار اپنا رُپ لئے بدلائیا۔ ماٹی ہاٹی کایا کھول کے بجر کپائی چندا، زندگی وچوں زندگی دیاں بدلائیا۔ میل ملا کے گئی گھندا صاحب بخشندا، دُھر دا ناتا دیاں جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جیٹھ کہے مینوں سارے کہن تپدا، اگنی آگ لگائیا۔ سچ پُچھو میں جگ چوکڑی پُرکھ اکال رہیا لہدا، لوک مات اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دوس رین چار کُنٹ دہ دشا رہیا بھجدا، پاندھی ہو کے ویکھاں تھائوں تھائیا۔ سچ دوارا ملیا کوئی نہ سجدہ، جتھے سجدا کر کے اپنا سپس نوائیا۔ کنارہ ملیا نہ سچ دی حد دا، حدود حق نہ کھئے درڑائیا۔ نگارہ سُنیا نہ دُھر دے ند دا، اگنی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پیالہ پیتا نہ امرت مدھ دا، نام خُماری نہ کھئے چڑھائیا۔ میں حال ویکھدا رہیا جگ چوکڑی سرشٹی جگ دا، جگ جیون داتا سنگ نہ کیسے نبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ دے دوارے رہیا منگدا، خالی جھولی آگے ڈابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل آپ کرائیا۔ جیٹھ کہے مینوں سارے کہندے اس دی اگنی بھاء، چار کُنٹ رہی جلائییا۔ میں پُرکھ ابناشی آگے واسطا دتا پا، دھئے جوڑ سپس نوائیا۔ تُدھ بن دِسے نہ کوئی سہا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جگ چوکڑی مینوں طعنے دیندے سب نون رہیا تپا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی زرگن زرویر نرنکار ہو سہا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی دیا دتی کما، مہر نظر ٹکائیا۔ شبد سُنہیڑے اندر دتا سنا، دُھر دی آواز اک لگائیا۔ میں زرگن سرگن ویس لوان وٹا، تیرے وچ وجے ودھائیا۔ مات لوک میرا سرشٹی والا ساہ، پنچم جیٹھ تہت گنائیا۔ چولا جگت تن ہنڈا، انت کران جدائیا۔ جوتی جوت جوت سما، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ زرگن نور نور وٹا، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ سمت سمتی پنڈھ مُکا، پچھلا لیکھا دیاں گوائیا۔ اپنا حُکم آپ ورتا، دُھر فرمانا دیاں سُنائیا۔ سمت شہنشاہی چڑھا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کِریا کران ہو کے بے پرواہ، بے پرواہی اپنی کھیل وکھائیا۔ جگت

جلندے جیٹھ تیرے انتر اپنا امرت دیاں ورسا، گُرمکھاں رنگ چڑھائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے لَواں مِلا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے لَواں بہا، چرن کول سرنائیا۔ نیتر لوچن درس دیاں کرا، رحمت ترس کھائیا۔ اگنی تت دیاں مِٹا، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ دُھر دا جام دیاں پِلا، مدُھر پیالہ ہتھ پھڑائیا۔ ساچی سِکھیا دیاں سمجھا، کراں حق پڑھائیا۔ نعرہ اِکو دیاں لگا، ڈھولا دُھر دا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جیٹھ کہے مِیں تپدا ہویا ٹھنڈا، مِلی مان وڈیائیا۔ جیہڑا چھڈ کے گیا پُری اندا، اوہ اند میری جھولی رہیا پائیا۔ جس دا آد جُگاد دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں اِکو چھندا، گُراوتاراں پیر پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ اوہ باہروں تتاں والا نظری آوے بندہ، اندروں بندیخانے سب دے رہیا تڑائیا۔ جس دا نُور ظہور جوتی جوت ساچا چندا، رَو سس نین شرمائیا۔ جس دا شبدا نادی دُھر دا کھنڈا، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈرائیا۔ جو بھگت سہیلا بن کے نبھائے دُھر دا سنگا، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جو نیتر نین کدے نہ ہووے اندھا، ویکھنہارا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہارا وڈیائیا۔ جیٹھ کہے مِیں تپدا ہویا سیت، سیتل سب نون دیاں کرائیا۔ جو میرے پرہہ دا گاوے گیت، تِس دا میلا سہج سُبھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل کے ریت، سچا مارگ دیاں سمجھائیا۔ سب دی اندروں ویکھ کے نیت، پردہ اوبلا دیاں اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے بست کیٹ، اِکو رنگ دیاں رنگائیا۔ دھام وساں صاحب انڈیٹھ، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت، شودوالے رہے گُرائیا۔ جن بھگتاں سچا کلمہ دس حدیث، حضراتاں دا حضرت کرے پڑھائیا۔ اندر ٹھاکر سوامی بن کے ملے میت، مترتا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سُنیہڑا اِک سمجھائیا۔ جیٹھ کہے میرے وچ رہی نہ اگنی اگ، اگلا لیکھا پرہہ نے دتا سمجھائیا۔ مِیں سرشٹ سبائی دسن لگا جگ، چاروں کُنٹ کراں شنوائیا۔ جس نے کرنا دُھر دا حج، حضرت ویکھو بے پرواہیا۔ جس نون جنگل پہاڑ رہے لبھ، سو سچ دوارے بہہ بہہ خوشی منائیا۔ انگیکار کرو انگ، انتشکرن ویکھو تھاون تھائیا۔ دُھر دا نام سُنو مردنگ، گھر گھر ڈھولے دئے جنائیا۔ لیکھا چُکے برہم ہنگ، آتم پرماٹم ویکھو وکھائیا۔ جدھر ویکھو ادھر سنگ، دُھر دا ساتھی بے پرواہیا۔ ساچا ڈھولا گھر گمبہر گیت گوہند گاؤ چھندا، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جیٹھ کہے میری بدل گئی رت، رتڑی بھگتاں دتی بدلایا۔ کِریا کیتی ابناشی اچت،

سری بھگوان ہویا سہائیا۔ گُرمکھاں اُجل کرے مُکھ، دُرمت مِل دھوائیا۔ گُرسکھاں دینا سُکھ، جو پردے ہر ہر رہے وسائیا۔ دُھر دی گودی لینا چُک، برہمنڈ کھنڈ پینڈا دینا چُکائیا۔ سچ دوارے لیکھا پُچھ، پُورب لیکھا کھوج کھوجائیا۔ آون جاون جنم مرن لکھ چوراسی رہے نہ کسے دُکھ، گیڑا گیڑیاں وچوں کٹائیا۔ سُفل کرائے جننی کُکھ، جنیدی لیکھے لینی لگائیا۔ مُمکھاں نوں میری لگنی اگنی دُھپ، گُرمکھ ساتک ست سرُپ سہائیا۔ اپنی دھار بدل کے مین گیا اُٹھ، پردیاں وچوں پڑدا دینا بدلائیا۔ جنہاں اُپر پُرکھ اکال دین دیاں گیا تھ، مہروان ہویا سہائیا۔ اُبنان نوں گھر گھر دینا سُکھ، کوڑے دُکھڑے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا ساچا سنگ نبھائیا۔ جیٹھ کہے مین اُٹھیا جاگ، پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ گُرمکھ رہن نہیں دینا کوئی بُدھی کاگ، ممت نہ کھئے وڈیائیا۔ گھر گھر دیپ جوت جگاؤنا چراغ، چار کُنٹ کرنی رُشنائیا۔ میری مسل مشہور اگنی تپدی آگ، اگلا لیکھا نہ کھئے درڑائیا۔ اُس دا مین دین آیا جواب، دُھر سندیشہ دیاں سُنائیا۔ جگت سرِشٹی بدل دینا رواج، کاج پرہ نے دتا سمجھائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا کوڑ کُریارے سنت سادھ، سادھنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ نام ڈھولا سُن کے بودھ اگادھ، کرن اگم پڑھائیا۔ جیہڑے پرم پُرکھ نوں کردے یاد، اوہناں سُنیاں لینا اُٹھائیا۔ سچ نشانی دسّنی سیس جگدیس سوہوے تاج، تاجاں والیاں خاک رہیا ملائیا۔ اوس دی سب توں نرالی وکھری اگنی آواز، سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ اندر وڑ کے کھولدا راز، پردیاں وچوں پردے رہیا پُھلایا۔ سجدیاں وچ کرنی نہ پئے نماز، روزیاں وچ ان نہ کھئے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا لیکھا رہیا چُکائیا۔ جیٹھ کہے میرا وقت ہونا سُنھنجا، ست ست دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں درد دُکھ بھہ بھنجا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں نیر نام ندھان پائے انجنا، اگیان اندھیر دئے چُکائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے سجن، ست ستوادی بے پرواہیا۔ جس نے مارگ اکو دسّنا، دہ دشا دئے سمجھائیا۔ خوشیاں دے نال ہسّنا، ہوئے دا روگ مٹائیا۔ نیج آتم اندر وسنا، پرما تم ہو کے سوہا پائیا۔ سچ پریتی کرن توں کدے پچھے نہ ہٹنا، اگلا لیکھا دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے مین سب کُچھ دینا تج، اگنی آگ دینی گوائیا۔ بھگتاں دی سیج چڑھنا بھج، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ملنا ہس ہس، خوشی خوشی وچوں جنائیا۔ پریم پیار دا ماننا رس، وکھ کوڑی باہر کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دا گاؤنا جس، توں میرا مین تیرا اکو

ڈھولا دینا سُنائیآ۔ بھگتاں دے ہو کے وس، واسطہ پرہو دے نال رکھائیآ۔ سچ سُنہڑا دینا دس، شبدی راگ الاٹیا۔ ہر بھگت
 میرے اندر کھئے نہ جاوے تپ، تپدیاں ٹھنڈے دینا کرائیا۔ جنہاں 'سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان' جیبا جپ، تنہاں دا لہنا
 جھولی دینا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جیٹھ کہے میری اگنی آگ نہ سکے ساڑ، جن بھگت
 نہ کھئے تپائیآ۔ اُس دوارے دیواں واڑ، جس گرہ بیٹھا بے پرواہیا۔ نت نوت ہووے دیدار، درسی اپنا درس کرائیا۔ جنہاں بخشیا
 سچ پیار، پریمی پریم دینا ملائیآ۔ جگ چوکڑی پچھوں بدل کے پرہہ دا سمت آیا وچ سنسار، جس نون سمت اپنی دینی وکھائیآ۔
 جودھا سورپیر بن کے ہو تیار، ہوکا دے دے دے درڑائیآ۔ جن بھگتو گرمکھو اٹھو ویکھو پرہہ دا سچ دربار، دھر درباری آپ جگائیآ۔
 بے خبر ہووو خبردار، بھگتاں لے اٹھائیآ۔ جس دی آسا منسا رکھدے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیآ۔ سو سرب سوامی
 انترجامی آ گیا سانجھا یار، یاری دھر دی رہیا وکھائیآ۔ چرن پریتی ساچی ریتی دس کے وچ سنسار، سنساریاں دے کولوں پلّو دے
 چھڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈی وڈیائیآ۔ جیٹھ کہے میرا وقت سہنجنا ہونا چنگا، چنگی طرح
 دیاں جنائیآ۔ جن بھگتو ٹھانوں لوڑ رہے نہ نہاوں دی گنگا، گنگا گوداوری جمننا سُرسی تہاڈے چرن دھو دھو خوشی منائیآ۔ تہاڈے
 اندر سچ پریم دا وجدا رہے مردنگا، ہر کا نام اپنی دھن سچ شنوائیا۔ من وکاری ہنکاری پنجاں نال مل کے کرے کھئے نہ دنگا،
 ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کھئے بنائیآ۔ پُرکھ بدھاتا گہر گمبہر ہووے سدا سنگا، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آد
 جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہوئے اندھا، لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لے اٹھائیآ۔ گرمکھو گرمکھاں والا کرو دھندا، کوڑی کریا ناتا
 دینا تڑائیآ۔ جیٹھ کہے میں اپنی رت بدل کے ہو گیا ٹھنڈا، ٹھنڈک گرمکھاں اندر دینی پائیآ۔ سچ پریم دا بخش کے اندا، اند آتم دینا
 وکھائیآ۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا سدا بخشندا، بخشش رحمت اپنی سدا بھگتاں دی جھولی پائیآ۔

☆ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بلونت سینگھ دے گرہ سیوک کلونی پٹیالہ سنگت ☆

پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا کھیل اگئی ہر دا، نرگن نرویر اپنی دیا کائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آتم پر ماتم گرمکھاں وردا، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیندا۔ دئی دویتی ہوے ہنگتا کوڑی کیریا چکے پڑدا، نرگن جوتی شبد انادی دُھن اگئی آپ سُنائیندا۔ امرت رس نچہر جھرنا جام پیاوے ساچے سر دا، آد جگادی برہم برہمادی جگت ترشنا بھکھ مٹائیندا۔ سانک ست ست سروپ کرے پردا، بیو گھلاوے گھر تھر دا، سچکھنڈ دوارا اکو اک جنائیندا۔ جنم جنم دا لہنا دینا لیکھا مُکاوے چر دا، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آیا پھردا، لوک مات مار جہات بھگت بھگوت ویکھ وکھائیندا۔ پریم پیارا سچ محبوب مُحبت اندر ملدا، کایا عروج سچ مقام حقیقت حق پڑدا آپ چُکائیندا۔ اچھل اچھیدا بیو گھلاوے ساچے در دا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گرہ مندر اندر جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ سنت سہیلا گرو گریلا گرمکھ گریلا میت مُرا سجن وردا، کنت سہاگی وڈبھاگی پت پریشور اپنی دیا کائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیندا۔ پنچم جیٹھ کہے میں ویکھیا پرہہ گہر گمبہر، پندراں جیٹھ دیون آیا وڈیائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے نظیر، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لہنا دینا اندر باہر گپت ظاہر جانے پنج تت سریر، تن ماٹی خاکی ناد انادی پھول پھلائی۔ امرت رس ٹھانڈا جام نچہر پیاونہار سیر، تقدیر تدبیر نال دیوے بدلائیا۔ دین مذہب ذات پات شرع کٹ زنجیر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ وکھائیا۔ داتا بن کے جودھا سوربیر، نام کھنڈا شبد کٹار اکو دئے درڑائیا۔ لہنا دینا لیکھ مُکائے شاہ پاتشاہ فقیر حقیر، دستگیر اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا سری بھگوت، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی مہما اگت، گر اوتار پیر پیغمبر راگان نادان صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا نام ندھانا مرد مردانہ دو جہاناں چلے ساچا منت، دُھر سندیشہ نر نریشا ناؤں نر نرنکار اک درڑائیا۔ جو نت نوت میل ملاوے ساچے سنت، آتم پر ماتم نار کنت روپ بنائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، انڈج جیرج اُتبھج سینج چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا گرمکھ بنائے ساچی بنت، کوڑی کیریا کایا مندر

اندر باہر کڈھائیا۔ توڑ تڑائے گڑھ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم پاربرہم اکو اک سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نراکھر نرویر نراکار اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا سری بھگوان، بھگت سہیلا نظری آئیا۔ نرگن ہو کے دیوے دان، داتا دانی بے پرواہیا۔ کوڑی کیریا میٹھا جائے نشان، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ انتر آتم پرما تم شبد انادی دیندا جائے گیان، تون میرا میں تیرا سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا زمیں اسماناں برہمنڈاں کھنڈاں جھلاؤندا جائے نشان، وشن برہما شو کروڑ تیتیسا نیوں نیوں سیس نوائیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم دسدا جائے ڈھر دا کاہن، سچ سندیشہ نر نریشا بنسری اکو نام وجائیا۔ کوڑی کیریا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ میٹھا جائے دکان، جوٹھ جھوٹھ کوڑ کپٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جن بھگتاں اندر جوت جگاؤندا جائے مہان، اندھ اندھیار سچ محلے رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرمکھ گرسکھ ہر مندر دئے جنائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا پاربرہم، پت پریشور نظری آئیا۔ جس دا آد جگادی بھگت ادھارن کرم، نہکرمی کرم اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچے سنتاں دیوے ڈھر دی سرن، دو جا ایشٹ دیو جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، نیج آتم کرے رُشنائیا۔ نانا توڑ کے ورن برن، ذات پات دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر سوہا پائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ہویا خوشحال، دو جہاناں وجی ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی دین دیال، دیاندھ ٹھاکر سوامی اپنی پھیری پائیا۔ سنت سہیلے لہے لال، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ نانا توڑ کے ترے گن مایا جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پنچم پنچ کرے سنہال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی اکو بال، ہر مندر کرے رُشنائیا۔ امرت آتم جام ربیا پیال، رس اکو اک وکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ گھر وچ گھر وکھائے سچی دھرم سال، شودوالے مٹھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ لہنا مکے شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا جن بھگتاں حل ہووے سوال، آگے لیکھا منگے کھئے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ستگر ہو کے کرے آپ پرتپال، مہروان محبوب مُحبت اندر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انت پوہ نہ سکے کال، مہاکال بیٹھے سیس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں اپنی گودی لئے اٹھال، شبد ہلارا اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔

پندراں جیٹھ کہے میں ویکھاں کھیل سُرے سربنگ دا، جو مالک خالق پرتپالک اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں کایا چولی رنگ دا، نام للاری بے پرواہیا۔ ساتھ بن کے دُھر دے سنگ دا، آون جاون رہیا کٹائیا۔ نانا تڑا کے بھیکھ پکھنڈ دا، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ پردہ لاه کے ہنگ برہم دا، پاربرہم رہیا ملائیا۔ دے کے پرکاش جوتی چند دا، زرگن نُر کرے رُشنائیا۔ بھنڈارا دے کے دُھر دے دھن دا، سچ خزینہ رہیا بھرائیا۔ ڈھولا سُنا کے اگئی چھند دا، کرے حقیقت حق پڑھائیا۔ لہنا چُک جائے بندیکھانے بند دا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ رس دیوے اگئی اند دا، پرمانند وچ سائیا۔ جنم جنم دے وچھڑیاں شبد ڈوری نال گنڈھدا، ایتھے اوٹھے نانا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ چرن دھوڑ اشنان کراوے سچّی گنگ دا، دُرمت پاپاں میل دھوئیا۔ جن بھگتاں لہنا چُک جائے گاؤنا بتی دند دا، آتم پرما تم تون میرا میں تیرا سوہنگ اجپا جاپ جپائیا۔ پردہ اوہلا مُکا دیوے بجر کپاٹ دوتی کندھ دا، سچ محل دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا پت پریشور سوامی، وڈ دا تا بے پرواہیا۔ جس دی بودھ اگادھ اگم اتھاہ اگئی بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری صفتاں نال صلاحیا۔ جس دے حُکم اندر انڈج جیرج اُتہج سینج اُچے چارے کھانی، وشن برہما شو آد جُگاد سیو کھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی زرگن نوری جوت کرے نوری، نورو نور نور رُشنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جگ چوکڑی دی ویکھن آیا کھانی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پھول پُھلایا۔ بودھ اگادھا شبد انا دا بھيو کھلاوے چوڈاں وِدیا جگت وِدوانی گیانی دھیانی، کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ پردہ دئے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ ویکھن آیا سچ نشانی، ستّ نشانہ کون جھلایا۔ کون شہنشاہ کون راج راجان سُلطانی، بھوپت بھوپ کون وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا سچ اند، اند اند وچوں آئیا۔ دُھر دا ڈھولا سُنیا چھند، میرا سنسا گیا مُکائیا۔ جن بھگتاں چولی رہیا رنگ، سنت سجنّ وجے ودھائیا۔ گرمکھ چاڑھے ساچے چند، دو جہان کرے رُشنائیا۔ گرسکھاں نال جاوے بند، زرگن زرگن اپنا میل ملائیا۔ لکھ چوراسی جنم جنم دا میٹے پندھ، گیزا آگے نہ کھئے جنائیا۔ کایا مندر اندر سچ دوارے بیٹھے لنگھ، ایڑا پنگل سُکھمن سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ آتم پرما تم میل ملا کے گاوے چھند، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ جنم جنم دی آسا منسا پوری کرے منگ، پورب لہنا سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں کوٹن وار لوک مات گیا لنگھ، ستجگ تریتا دوپر کلجگ صدی سدوی جگت بندائیا۔ کلجگ انت آخیری میرا میل ہویا نال سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دتی مان وڈیائیا۔ جس دا دو جہان نور نورانہ چمکدا ویکھیا چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں دا بنیا سنگ، سگل سرشٹی دتی تجائیا۔ اسو گھوڑے شبد اگئی کس کے تنگ، سچ سنگھاسن بہ بہ خوشی منائیا۔ حکم سندیشہ نر نریشا برہمنڈاں کھنڈاں سُنائے اک مردنگ، پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان گگن گگنتر رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پندراں جیٹھ کہے مینوں سچ آیا یاد، یادداشت پچھلی رہیا کرائیا۔ جس ویلے پنج آب ہویا آباد، آب خاک وچی ودھائیا۔ نہ کوئی سورج چند نہ کھئے محتاب، نہ نور ظہور کرے رُشنائیا۔ نرگن نروریر نراکار نرکار کھیلنہارا آپ تماش، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جس دا جگ چوکرئی نت نوت وجدا رہیا رباب، گر اوتار پیر پیغمبر شبد انادی ناد سُنائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا کل کلکی کھیل کرے برہما، برہمنڈ کھنڈ آپے کھوج کھوجائیا۔ جس نے کلجگ اندر ستجگ بدل دینا رواج، سماج جگت دینا وٹائیا۔ سو صاحب سوامی بھگت سہیلا سنت ادھارن آیا آج، گرمکھ گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گھٹ بھیتر ہو وسما، بسمل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پندراں جیٹھ کہے پرہ دیوے سرنگت، ہر چرن ملے وڈیائیا۔ بھگتاں بخش کے اکو برہم مت، برہم وڈیا دئے سمجھائیا۔ اگنی اگ بوجھا کے کوڑا ت، تتوت دئے درسائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج بخشے جت، پنج وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ آتم پرما تم جوڑے نت، پاربرہم برہم اپنے وچ سہائیا۔ میل ملاوے کملاپت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جن بھکتو تہاڈے اندروں کھول کے اپنی اکھ، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ کایا بھانڈا رہن نہ دیوے کوئی سکھ، وست امولک گھر گھر جھولی دیوے پائیا۔ پُرکھ ابناشی گاؤنا جس، جس کایا مندر اندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا دانی داتا، گہر گمبھیر نظری آئیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماتا، پوت سپوتے گود اُٹھائیا۔ ایتھ اوتھ بن کے راکھا، دو جہاناں پار لنگھائیا۔ درشن دیوے پرگٹ ہو کے ساکھیاتا، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ سچ سندیشہ اگئی سُنائے دھر دی گاتھا، کرے حق پڑھائیا۔ مندر اندر کھولے دھر دا رازا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

سچ کرنی کار کھائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ملدا ویکھیا محبوب، مُحَبَّت وچ جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں ساچا دس کے اک عروُج، عرش قُرس پندھ مُکائیا۔ کوڑی کیریا جگت وکارا پار کرا کے حدوُد، حق مقام اک سمجھائیا۔ زرگن سرگن جوتی جاتا دئے ثبوت، نور ظہور کر رُشنائیا۔ بھيو ابھیدا چُکا کے پنج تت وجود، وجہ دُھر دی دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے تن ماٹی خاک کلبوت، کلمہ دُھر دا دئے پڑھائیا۔ جدھر ویکھن جن بھگتاں اودھر نظر آئے موجود، چاروں کُنٹ اپنا کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں پرہہ دا کھیل ویکھیا خالص، خالص روپ رسیا وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے آیا ثالث، زرگن اپنی جوت کر رُشنائیا۔ گُرمکھاں کوڑی کیریا پندرا لاپے آس، جگت غفلت رسیا مٹائیا۔ ساچا نام دُھر دا کلمہ دے عبارت، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم میل ملائے صحیح سلامت، کوڑی علامت دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچي وڈیائیا۔ پندراں جیٹھ کہے مینوں سب توں وڈی خوشی، خوشی غمی دیاں بدلائیا۔ جن بھگتاں پرہہ بخشے اپنی رُچی، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ من واسنا کر دئے سچي، دُرمت میل باہر کڈھائیا۔ گھر آ کے حالت پُچھی، پورب جنم لیکھا رسیا مُکائیا۔ گُرمکھ سوانی رہے کوئی نہ سٹی، نام ہلونا دئے لگائیا۔ سو سہاگن کنت ویراگن ہو کے اُٹھی، جس انتر انتر رسیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لہنا دینا رسیا چُکائیا۔ پندراں جیٹھ کہے مینوں لنگھ کے آتم آگتی رات، بھڑی اپنا روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے بیٹھے ویکھن مار جہات، لوک مات اپنا نیتر نین اکھ کھلائیآ۔ وشن برہما شو اک دو جے نال کرن بات، شبہ سنديشے نال کرن پڑھائیا۔ پُرکھ اناشی ویکھو کی کھیل کرے تماش، زرگن نرویر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ ہرہگت دیونہارا ساچی دات، داتا ہو کے دیا کھائیا۔ دُھر دا ناتا جوڑ کے ساچا ساک، آتم پرما تم میل ملائیا۔ بنا بھجن بندگی سمرن پوجا پاٹھ، گُرمکھاں دا اندروں کھول کے تاک، راتی سُنیاں درس کرائیا۔ بڈھ بیکی من واسنا کر دئے گھات، کوڑی کیریا ہوئے ہنگنا دئے مٹائیا۔ دوس رین اٹھ پھر ساچے پریم دی بخشے اک پرہات، سندھیا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بن دیا باقی کھلا پاتی کرے پرکاش، گُرمکھاں گھر گھر ہووے رُشنائیا۔ جنہاں ڈھولا گایا 'سوبنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان' ساچی گاتھ، تنہاں گھر گمبھیر بے نظیر بنا سریر سوچھ سروپی نظری آئیآ۔ لہنا دینا پورب جنم ستجگ تريتا دواپرکجگ لیکھا چُکائے مستک ماتھ، باقی نظر کھئے نہ آئیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رہیا ترائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرے تن وجود نہ رہی آگ، تئی واؤ دتی بدلائیا۔ بھگت سہیلے گُرمکھ سد، پرہہ امرت میگھ رہیا ورسائیا۔ کوڑی کِریا وچوں باہر کڈھ، کرم کانڈ رہیا مٹائیا۔ سچ دوار دی دس کے حد، کوڑی حدود دتی مٹائیا۔ مایا ممتا ترشنا بُجھا کے آگ، ہؤمے ہنگتا دتی گوائیا۔ ہنس روپ بنا لئے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ سدا سدا دیوے درس اُپر شاہ رگ، ستگر داتا بے پرواہیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دئے جج، محراب اکو اک رُشنائیا۔ لوڑ رہے نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ، گردوار ساڈھے تن ہتھ دئے سہائیا۔ دُھن آتمک نام سُنائے ند، انحد نادى ناد و جائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اتم باہر کڈھ، جوتی جوت لئے ملائیا۔ آتم پر ماتم سچ دوارے لئے سد، جتھے بھکتو ہونے نہ کدے جدائیا۔ پھیر آؤنا نہ پئے دس دس ماس مات گرہہ سڑنا نہ پئے آگ، تتان والا سریر نہ کھئے ہندھائیا۔ جو صاحب ستگر دی سرن سرنائی وچ اک وار گیا لگ، تِس دی لگ ماتر اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے اپنے وچ سمائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا سوامی ٹھاکر، ٹھوکر بھگتاں رہیا لگائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں پار کنارہ کرائے ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر اپنی دیا کھائیا۔ نینانیاں نینانیاں کوجھیاں کھلیاں مۇرکھ مۇڑھاں در آیاں دیوے آدر، آدرش اپنا دئے جنائیا۔ جس دا لیکھا آد جُگاد جُگ چوکرى گر اوتار پیر پیغمبر لکھ نہ سکے شاہی قلم کاغذ، کاتب ہو کے بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ سو کوڑی کِریا کلجگ اتم میٹن آیا آتش، عاجز عزیز گُرمکھ لئے ترائیا۔ درشن دیوے ظاہر باطن، گُفت شنید اپنا راہ جنائیا۔ سرب کلا پُرکھ سمراتھن، سمرتھ پُرکھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے مکائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرا سوہنا سہاونا وقت، گھڑی پل خوشی منائیا۔ عرش دا مالک کھیل کرے اُتے فرش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ اپنا پورا کرن آیا فرض، فضل رحمت رہیا کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی من کے عرض، بینتی اپنی جھولی پائیا۔ جس دی چار جُگ تئی اوتار اٹھاراں بھگت دس گر عیسیٰ موسیٰ محمد دسدے گئے غرض، سو غضب دا مالک اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا حُکم بھانا کوئی نہ سکے ورج، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس نے دو جہاناں اپنا راگ شبدا اناد اگئی سُنائی طرز، جیکارا اکو دتا جنائیا۔ آگے کھیل کرنا اسچرج، جس نوں لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ پرگٹ ہو کے جودھا سورپیر مردانہ مرد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی سچا شہنشاہیا۔ پندراں جیٹھ کہے چار گنٹ ویکھیا ہو گئے سرب لاجواب، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نیتر نیر روندے ویکھے جل جل آب، سمنڈ ساگر رہے کُرائیا۔ جُگ چوکڑی دا کوئی دے نہ سکیا حساب، گر اوتار پیغمبر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سپس رکھ نہ سکیا کوئی تاج، شاہ سلطان در درویش ہو کے در در الکھ جگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کوئی ہنس نہ بنیا بدھی ہوئی کاگ، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیباں وچوں تھوڑے گرمکھ گئے جاگ، جنہاں نوں پرہ انتر اپنا آپ دتا بھجائیا۔ تنہاں دا لیکھا دیونہارا پُکھ ابناش، کرنی دا کرتا کرتا پُکھ دُھر دی وست جھولی رہیا پائیا۔ گرمکھو سدا سدا سد تھادے اندر نرگن ہو کے رکھنا واس، جوت پرکاش دینا کرائیا۔ تھادّا لیکھے لاؤنا پون والا سواس، ساہ ساہ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر، جس گرہ بیٹھا سوہیا پائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میں ویکھیا کھیل بے نظیر، جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ پُکھ ابناشی میرا اوہ پیر، پیغمبراں دا پیغمبر جلوہ نور کرے شہنشاہیا۔ جس نوں کٹ نہ سکے کھئے شمشیر، چلہ تیر کمان نشان نہ کھئے بنائیا۔ جس دے ہتھ آد جگاد جُگ چوکڑی دو جہاناں تدبیر، تجویز اپنے وچ چھپائیا۔ جس دی جگت نیتراں نال کوئی تک نہ سکیا تصویر، روپ رنگ ریکھ نہ سکیا کھئے سمجھائیا۔ جس نے لیکھا مکاؤنا امیر غریب، شاہ حقیر اکو رنگ رنگائیا۔ سو پُکھ اکال دین دیاں اپنا کھیل کرن آیا عجیب، جس دی ترتیب سکیا نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں مہر نظر نال بدل دیوے نصیب، نسبت اپنے ہتھ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے ہوئے نہ کھئے تکلیف، دُکھ درد دردی ہو کے رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہارا سچ پریت، پر پُکھ پر ماتم آتم اپنا جوڑ جُرائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرا جگت نشانہ، شہنشاہ دئے وڈیائیا۔ پُکھ اکال جن بھگتاں دین دئی دا بدل دینا زمانہ، ضامنی دے کے سکے نہ کھئے بچائیا۔ نظری آؤنا نر نرائن اکو امامہ، اُمت اُمیتیاں دئے سمجھائیا۔ جس دا سندیشہ دُھر فرمانا، شبد شبدی روپ وٹائیا۔ بھگت سہیلا نوجوانا، نر نرنکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں ویکھن آیا سرشٹ سبائی بن کے دُھر دا کاہنا، ویس اوپسا روپ دھرائیا۔ ناؤں دھرا کے مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوانا، وشو اپنا حکم دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے دُھر دا ور، ورگ اور کوئی لا نہ سکے رائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ پنڈ کاٹھگرھ سنناں دے نال ضلع پٹیالہ ★

گج کہے تن سو سال رہیا تکدا، انتر آتم دھیان لگائیا۔ جنم جنم وچ رہیا پھسدا، ست جنم لئے بدلائیا۔ پُرکھ ابناشی پت پرمیشور پاربرہم آگے رہیا دسدا، سچ بینتی اک سنائیا۔ میرا لہنا دینا پورب جنم دینا حق دا، جنم کرم ویکھ وکھائیا۔ یاد آیا جس ویلے گوبند میرے کول دی سی لنگھدا، نیتر نینان نال تکائیا۔ میرا روپ سی پچھ بھینگ دا، بال اوستھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سُبھاوک اوہ میری پٹھ اُتے ہتھ رکھدا، تھپکی دتی لگائیا۔ میرا من آتما ہسدا، اندر وجی ودھائیا۔ درشن پا کے اوس دی آگھ دا، نیتر نور ہوئی رُشنائیا۔ میں اندرے اندر چرناں اُتے ڈھٹھدا، بینتی دتی سنائیا۔ جے توں میرے اُتے ہوویں وسدا، خوشیاں نال بھجان چائیں چائیا۔ گوبند آگیا ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جو آد جگاد جگ چوکرئی رہیا کرائیا۔ جس ویلے ویلا آیا اوس الکھ دا، الکھ آگچر آگم اتھاہ دیوے مان وڈیائیا۔ پھر میں تیرے اُتے سوہنا پھدا، نور اک دا نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بدھ نال بدھاتا ہو کے تینوں سددا، لیکھے وچوں لیکھائے لگائیا۔ لہنا دینا پورب پچھلا دتا اوس حق دا، جس توں حُکم حاکم دین والا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس ویلے چرن کول سی اُتے رکھدا، انتر آگھ دتی گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے دا لہنا نیتر نینان رہیا وکھائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جاگیر کور پنڈ کاٹھگرھ ضلع پٹیالہ ★

چھپر کہے مینوں کوئی نہ کہو گلی ککھ، پرہہ دیونہار سرب وڈیائیا۔ پرماٹما کول سب دا اکو جہا حق، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیا۔ کر کرپا جنہاں توں دیوے اپنے ملن دی آگھ، پڑدا اندروں دئے اٹھائیا۔ نظری آئے ساکھیات پرتکھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام بھنڈارا جھولی پاوے حق، دُھر دی دات اک ورتائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، دُھر دا میللا لئے ملائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، ست دھرم ساچا چند کرے رُشنائیا۔ پری پیاریاں پُچھ وات، غریب نینان گود اٹھائیا۔ جنم جنم دی جگت آس، ویکھنہارا

ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ کَلّی ککھ کہے میرا ہویا وڈ وڈبھاگ، بھاگاں
 بھری خوشی منائیا۔ گرہ مندر سوہنا جگیا چراغ، دپیک جوت ہوئی رُشنائیا۔ میرا لہنا چُکیا آج، دیونہارا دیا کھائیا۔ اندر باہر
 مینوں سوہنی لکے آواز، گیت گوبند رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ کَلّی کہے گھر
 پایا ٹھاگر سوامی، سماں اپنا دئے سمجھائیا۔ بھگت سہیلا انترجامی، گرُمکھاں رنگ رنگائیا۔ امرت جل دے کے جاوے ٹھنڈا پانی، بوند
 سواتی مُکھ چوائیا۔ تیر نشانہ مارے کافی، انیالا آپ اُٹھائیا۔ سُرّتی شبد ملاوے ہانی، کوڑی کِریا دئے گوائیا۔ ساچا دیوے پد نیربانی،
 چرن کول ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن ساچے دیوے تار، بالے نڈھیاں دئے
 وڈیائیا۔ جُگ جنم دا لہنا دینا دئے اُتار، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ مائس جنم جائے سوار، پنج تت کایا ماٹی اپنے لیکھے لائیا۔ دھیرج
 ست سنتوکھ دے کے جائے ادھار، کوڑی ترشنا دُور کرائیا۔ ہنس ملا کے جائے گرُمکھ ہنساں ڈار، بڈھی کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھے آپ سمرتھ، دیاوان دیا کھائیا۔ نام پدارتھ دے کے وتھ،
 وست امولک اک جنائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے گنھ، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا اکو جس، صفت صلاح وچ
 صلاحیا۔ آد جُگاد ایتھے اوتھے کدے نہ ہوون وکھ، آتم پرما تم اکو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر مندر
 دے وڈیائیا۔ کَلّی ککھ کہے میرے اندر دپیک جوت جگیا چراغ، چار کُنٹ ہوئی رُشنائیا۔ گرُمکھاں دا ڈرمت میل دھویا داغ، دُئی
 دویتی دئے مٹائیا۔ جگت ترشنا بُجھا کے آگ، امرت میکھ اک برسائیا۔ سچ نام دا سُننا کے راگ، ناد انادی دُھن وجائیا۔ پریم پریتی دا
 بخش کے ویراگ، سوئی سُرّتی لئے اُٹھائیا۔ درس وکھا کے بھہ بڈھ بھانت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نظری آوے اک اکانت، اک اکلا
 شہنشاہیا۔ ستجگ سچ دے کے جاوے دُھر دی دات، اندٹھڑی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، پریم پریتی سچ سوغات، نام ندھانا جھولی پائیا۔

☆ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ سنام ☆

کیڑی گج جو دیکھی دھار، محل اٹل ککھان کئی اپنا رنگ رنگائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی کھیلے کھیل پرہو اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن سوہنہارا جوتی جاتا زرگن روپ نراکار، تخت نواسی پُرکھ ابناشی لوک مات ڈیرہ لائیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر کرے کرائے کرنیہار، کرتا پُرکھ کرنی دا مالک دُھر دا خالق مہروان محبوب اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ گج کہے جس ویلے پرہ چرن رکھیا سیس، سدھا اپنا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال کیتی بخشیش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مینوں پریم پیار دی پچھلی آگئی یاد ریت، جو پٹنے نواسی پٹنے وچ اپنا دھیان لگائیا۔ گج کہا گوہند دے جنم توں پہلاں میرا جنم پہلا تن سال سی ٹھیک، راج دربار ملی وڈیائیا۔ بال اوستھا جس ویلے گوہند گیا میرے نزدیک، محل اٹل پھیرا پائیا۔ میں اوس ویلے منگی منگ ٹھیک، انتر انتر دھیان لگائیا۔ گوہند کر کے گیا تصدیق، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ تیری صاحب سلطان سری بھگوان نال مل کے کراؤنی سچ پریت، پریم اپنے نال ملائیا۔ کلجگ اتم صدی وپہویں جانا بیت، ہر جگدیس اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل ترے گن اتیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گج کہے جس ویلے میرے اُتے کیتی رحمت، جنم جنم دی ملی مان وڈیائیا۔ دوسر کوئی سمجھ نہ سکیا احق، مورا کھ مگدھ سار کھئے نہ پائیا۔ میری آتما پرما نال ہو گئی سہمت، ایکا دوآ بھو چکائیا۔ نام ندھانا اشارہ وجی سینت، سوئی سرتی دتی جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گج کہے جس ویلے میرے اُپر پہلے دا چڑھیا راجا راج نرین، اندر باہر وجی ودھائیا۔ میں کچھ نہ سکیا کہن، میری جہوا نہ سکی سمجھائیا۔ میں نیترو کے نین، پرہ نوں دتا وکھائیا۔ میرا پورب سجن سین، سنبندھی دتا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میرا پڑدا کھلیا مہان، اندٹھ اپنی کار جنائیا۔ مینوں نظر آیا جیہڑا مہاوت میرا کردا مان، سدا میرا سنگ نبھائیا۔ راجے دا دربان، سیوک سیوا کر کر خوشی بنائیا۔ گوہند درس کر کے خوشی ہوئی ملیا چرن دھیان، دھیان اپنا لیا بدلائیا۔ اج اوس دی پچھلی ہوئی پہچان، کرماں وچوں کرم دئے بدلائیا۔ پت پریشور صاحب سوامی ویکھے آن، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ گج کہا پٹنے والے راجے دا لیکھا مُکنا وچ سنام، مہروان بھئے سہائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار سچّی سرنائیا۔ گج کہے اک دِن مہاوت، مینوں دتا شنکار، سوہنا آسن دتا بنائیا۔ میں آیا چل سچّے دربار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ خوشی وچ ہو کے سچّی سرکار، دتی مان وڈیائیا۔ اپنے تن توں بستر دتے اتار، پوشاک مہاوت دتی پہنائیا۔ اوس ہسّ کہیا مہروان، تیری بے پرواہیا۔ دتا سچّا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ میرے در ہوئے پروان، سیس تن رنگ ہنڈھائیا۔ جے کِریا کرے مہروان، ایسے طرح میں وی تیری سیو کھائیا۔ گج نے اندروں ہسّ کے کہیا پُرکھ انباشی جے بیستی کر لوے پروان، دربان دیوے وڈیائیا۔ اودھروں آیا اگّی فرمان، شبد سندیشہ دتا سنائیا۔ دوہاں دا لیکھا مُکاواں آن، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی بیتے وچ جہان، کلجگ اتم ویلا دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی لوک مات ہووے پردھان، دو جہان نو کھنڈ ستّ دیپ کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سجدے کرن پرنام، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ شاہ سلطان راج راجان بھوپت بھوپ سکے نہ کھئے پہچان، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ کوڑی کِریا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر گھر نچّے سوان، دین مذہب ذات پات شرع شریعت کرے لڑائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ثابت رہے نہ کیسے ایمان، دھیرج جت رہے کھئے نہ رائیا۔ گر چیلہ رہے نہ کوئی مان، ابھان وچ دے لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سرب گرلان، کھانی بانی اُچی کوکے دئے دُہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ساچا جھلے نہ کھئے نشان، ست ستوادى برہم برہمادی پاربرہم پت پریشور میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ گج کہے جس ویلے کِریا کری پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ مہر نگاہ نال کرے دُھر دا ملاپ، وچھوڑا جگت دئے کھائیا۔ پریم پیار وچ مُحبت دا بن کے سجن ساک، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند دا میتا ٹھاندا سیتا پٹنے دا راجا لے کے ساتھ، راج نرین نین اکھ دئے کھلائییا۔ پچھلا لیکھا پورب دی جانے گاتھ، بودھ اکادھ آگے کرے پڑھائیا۔ سچ پریت جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائیا۔ وست امولک کایا گولک نام ندھان دے کے دات، دوئلتمند دئے بنائیا۔ اٹھ پہر اکو رکھ پرہات، رین اندھیری روپ نہ کھئے وٹائیا۔ امرت بوند پیائے سوانت، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ گج مہاوت دی پوری کرے آس، ترشنا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایسے کر کے تینوں لیاندا خاص، خواہش پچھلی پوری دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راج نرین کیوں میلا ہویا نال

سنگھ ترلوک، طرح طرح دیاں جنائیا۔ تیرے راج دربار وچ مانی جس مؤج، آگے مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ آگے نہ لشکر نہ شاہی فوج، تخت تاج نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ بودی نہ کھئے حود، سنگھاسن سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا پُورا ربیا کرائیا۔ پُورب لیکھا پُورا کرے کرن یوگ، بھگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ شبد ملوا دُھر سنجوگ، تن ماٹی خاکی نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی جیو جنت لوک، لگھ چوڑاسی بھیو نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کر کے کھوج، دُھر دا میلا لیا ملاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ پٹنے نواسی کھول اپنی سُرَت، سُنّیاں دیاں جگائیا۔ جس دا میلا ہویا تُرَت، گھر ساجن میل ملاییا۔ ایتھے اوتھے دو جہان آسا منسا پُورت، حاضر حضور نظری آئیا۔ لیکھا چُکا کے نیڑ دُورت، اکو رنگ دئے وکھائیا۔ لیکھا چُکیا مَورکھ مَورٹھت، سگھڑ سچجا رُپ دئے بدلائیا۔ نام نِدھان سُنّائے اپنی تُورت، ناد انادی ناد وجائیا۔ جوتی تَور بخشے تَورت، تَورو تَور ہووے رُشنائیا۔ چٹے بستر جنہاں نے باہروں کیتی مہُورت، مہا اندروں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چٹا بستر کہے تن لگا ماٹی خاک، خالص رُپ دیاں بدلائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پتت پُنت دیاں جنائیا۔ بند کیوڑی کھول کے تاک، انتر آتم پردہ اوہلا دیاں اُٹھائیا۔ نِجھر جھرنا جھرا کے بوند سوانت، رس اگئی دیاں چکھائیا۔ شبد انادی سُنّا کے گاتھ، انحد راگی اپنا راگ سمجھائیا۔ نِرگن تَوری جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ لیکھے لگے پون سواس، رسنا جہوا بتی دند وجے ودھائیا۔ نیتر لوچن نین اکو سبّج جائے بھاکھ، دُوجا سبّج نظر کھئے نہ آئیا۔ ست سرُپ نظری آئے ساکھیات، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی مہا کوئی لکھ نہ سکے قلم دوات، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو ٹھاکر سوامی ہو کے ملے آپ، پت پرمیشور دیا کھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا کایا مندر اندر چڑھ کے دس جائے ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا ست پڑھائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران نِرگن سرگن پُورا کرے بھوکھت واک، لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تن ماٹی اکو رنگ رنگائیا۔ چٹا بستر کہے مین تن ماٹی گیا لگ، پنج تت ویکھ وکھائیا۔ جگت ترشنا بُجھاؤنی آگ، ہووے روگ نہ کھئے ستائیا۔ بنا مکے کعبیوں وکھاؤنا حج، سچ محراب اک سہائیا۔ بنا رسنا جہوا سُنّاؤنا چھند، اگئی راگ الائیا۔ خوشی کراؤنا بند بند، ڈنڈاوت بندگی دُھر دی اک درڑائیا۔ جوتی تَور چاڑھنا چند، رَو سس لوڑ رہے نہ

رائیا۔ آتم پر ماتم دینا سچ اند، پرمانند وچ سمائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی دینی گنڈھ، ناتا دُھر دا آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چٹا بستر کہے میں تن ماٹی نال گیا چھوہ، انگ نال اپنا انگ لگائیا۔ اندر وڑ کے دینی ساچی سو، سو پُرکھ نرنجن دُھر دا ڈھولا دینا سُنائیا۔ ہنگ برہم نرگن روپ دسنا اوہ، جسدا لیکھا دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ ساڈھ تن ہتھ کایا منار کرنی لو، گھر وچ گھر کران رُشنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر دُرمت میل دینی دھو، جوٹھ جھوٹھ رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ مُحبت پُرکھ اکال دسنا موہ، میلا اکو نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دئے چُکائیا۔ چٹا بستر کہے میرا رنگ جگت جانو سفید، شفا اندروں دیاں بدلائیا۔ میرا نت نوت ستجگ نال عہد، اقرار نامہ لیا لکھائیا۔ میرا ست دھرم قانون قواعد، قاعدہ اپنا دیاں بتلائیا۔ دُھر دا حُکم کرنا راج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا ست سچ نکلنا نتاچ، نتیجے وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں پرہہ چرن سرن دسنی رحیائش، آرامگاہ اک سمجھائیا۔ جگت وچھوڑے دی رہن نہ دینی گنجائش، دُئی دویتی بندھن دینا کٹائیا۔ چٹا بستر کہے میری کیا کوئی کرے آزمائش، پیمانیاں وچ ماپ نہ کھئے جنائیا۔ میں گرمکھاں کرن آیا ہدایت، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چٹا بستر کہے میں کیوں ہویا بھیٹ، گرمکھ گرمکھ ملی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نرگن نروریر وٹایا اولٹا ویس، درویش اپنی الکھ جگائیا۔ پٹنے دا راجا پھڑ نریش، نر نرائن اپنا حُکم ورتائیا۔ پُورب جنم دا لہنا ویکھ، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ جیہڑا سجدیاں وچ کردا سی آدیس، نمستے کہہ کہہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ چٹا بستر کہے میں اپنا روپ آیا بدل، مہاوت سخاوت دینی کرائیا۔ پُرکھ اکال کیتا سچ عدل، عدالت اپنی حق جنائیا۔ سب دی پوری کر کے منزل، منزل اپنی دتا چڑھائیا۔ نام ندھان سُنا کے غزل، پردہ اوبلا دتا اٹھائیا۔ پریم پیارا میل کے سجن، گرمکھ جوڑ جڑائیا۔ نیتر پا کے نام انجن، انتر اکھ دتی کھلائییا۔ کایا ماٹی بھاگ لگا کے روپ بنایا کنچن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُورب جنم دا پورا پالیا چن، پچیاں وانگ اپنی گود اٹھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن لجا آیا رکھن، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگ جنم دا لہنا ربیا مکائیا۔ راج نرین کیوں آیا سنام، پٹنا نیواسی پھیرا پائیا۔ کی وڈیائی ملی گرام، کھیڑا وجے ودھائیا۔ کیہڑا ملیا انعام، خالی جھولی دُھر دی وست ٹکائیا۔ پرہہ مُشکل کر آسان،

سہجے دتا سمجھائیا۔ جیہڑا تیرے در دا بنیا رہیا دربان، گج مہاوت سیو کھائیا۔ آج او سے دا پچھلا احسان، تیرا تیری جھولی پائیا۔
 آگے دوہاں دا اکو جہا مان، راؤ رنک نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگتاں نال بھگت سنتاں نال سنت گرمکھاں نال گرمکھ گرسکھاں نال گرسکھ
 کرن اک پہچان، دوجی اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ چٹے بستر پہن ہو نہ جانا حیران، حیرانی والی گل نہ کھئے سمجھائیا۔ پچھلا لہنا دینا چکایا آن،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی پت پرمیشور بے پرواہیا۔ چٹا بستر کہے میں
 کراں پت پتیت، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا ماٹی کراں ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سناواں دُھر دا گیت،
 آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ لگھ چوراسی وچوں بھگتاں پرکھ کے ساچی نیت، نیتوان دیاں بنائیا۔ چرن کول اُپر دھول پرم پُرکھ ساچی
 دس پریت، پریت دُھر دا دیاں ملائیا۔ جن بھگتو لیکھا چُک جائے مندر مسیت، شِودوالا مٹھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر
 ترے گن اتینا ملے ٹھیک، کوڑی کیریا کایا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نام اکو دے حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔
 لیکھا جانے راؤ رنک اوچ نیچ ہست کیٹ، شاہ حقیر فقیر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، انتر آتم سب دی کھوج کھوجائیا۔ چٹا بستر کہے میں بھگتاں اندر دینا رنگ، نام خُماری اک چڑھائیا۔ شبد ناد وجاؤنا
 مردنگ، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ دُئی دویتی ڈھاؤنی کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سچ پریتی دینا اند، نجانند وچ رسائیا۔ آون جاون
 لگھ چوراسی جنم مرن میٹنا پندھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ سروور تیرتھ اشنان کراؤنا دُھر دی گنگ، گنگا گوداوری جمنا
 سُرسی نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ سچ دوار ہر کرتار گرمکھاں پاؤنی ساچی ٹھنڈ، اگنی تت رہن کھئے نہ پائیا۔ پنچ وکار گڑھ ہنکار
 کرے کوئی نہ جنگ، آسا ترشنا مایا ممتا بھوئے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساجن
 دینا ملائیا۔ چٹا بستر کہے میں انتر ویکھیا مار کے دھیان، گرمکھاں پڑدا کھوج کھوجائیا۔ سینا سُرتی ملاؤنا رام، دُھر دا کابن ساچی
 بنسری نام سُنائیا۔ ساچا حضرت دئے پیغام، بن الفیے کرے پڑھائیا۔ پرگٹ کراؤنا سچا نام، ستنام ست ست جنائیا۔ فتح ڈنکا وجاؤنا
 سناؤنا بناکان، انحد نادى اپنا بھيو کھلائییا۔ بھاگ لگاؤنا ساڈھے تِن بٹھ کایا مکان، مقارے حق دینا درسائیا۔ پچھے ایسے دا دینا ایسے
 کر کے آؤنا پیا سنام، اور کام نہ کھئے جنائیا۔ ترلوک سنگھ دا تیرا پچھلا مان، دُھر فرمان تْسین دووین جان نہ سکے آنجان، بالی بُدھ نہ

کھئے وڈیائیا۔ کرنی دا کرتا کرے کرائے سِری بھگوان، ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ سُن صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار وچ سنسار میل کرایا آن، ساچے در کر پروان، چٹے بستر دے نشان، میل ملائے دُھر دے کاہن بنسری سُنا کے سچا نام، سوئی سُرُتی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا دان، داتا دانی والی دو جہانی دین دُنی لیکھا رہیا مُکائیا۔ تن کپڑا کہے مینوں کھندے کُرتا، قمیض کہہ کے جگت بُلائیا۔ میری صفت میں جیندا کران مُردا، مُردیاں مُرشد دیاں ملائیا۔ بھيو کھلاواں ساچے گر دا، جو ستگر صاحب سوامی نظری آئیا۔ جس دا حُکم فرمان دو جہان کدے نہ مُڑدا، گر اوتار پیر پیغمبر سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ اج اوسے دا میلا ملدا، مل مل خوشی منائیا۔ جے کوئی حال پُچھے دلبر دلدار دل دا، دل دی دلیل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کُرتا کہے مینوں بے شک کھندے قمیض، تن خاکی دیاں وڈیائیا۔ بھگتاں دی پوری کران ریجھ، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ اندر بخشاں اوہ تمیز، جس دے نال ملے سچا شہنشاہیا۔ جھگڑا مُک جائے اوج نیچ، راؤ رنگ رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال ملاواں میت، متر پیارا دُھردرگاہیا۔ جس نوں ملیاں من آتما دوویں ہون سیت، اگنی تت نہ لگے رائیا۔ ڈھولا دُھر دا سُنواں گیت، شبدي شبد پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

ستگر پورا ترس سدا سد کردا، مہروان اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگت بنا کے مالک اپنے گھر دا، چرن دوارا اک وکھائیندا۔ جس منزل پوڑی کوئی نہیں چڑھدا، سچ منارے آپ بہائیندا۔ جس دوارے درس نہیں کوئی کردا، تِس گرہ سوچھ سرُوی نظری آئیندا۔ جس دا لوک مات سجن سین ساک نہیں کوئی بن دا، گرمکھ اپنی گود اُٹھائیندا۔ تن ماٹی خاکی لیکھا جانے تن دا، آتم پر ماتم بھيو چُکائیندا۔ کر پرکاش ساچے نوری چنّ دا، جگت اندھیر گوائیندا۔ جو کرم گکرم سچ دوارے مندا، تِس دے من دا منکا آپ بھوائیندا۔ پردے اندر آگے وسدا، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ پردہ لاه کے ساچی اگھ دا، نیر نیتان وچ رکھائیندا۔ پورب لہنا دیوے حق دا، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیندا۔ میت پیارے پچھے مول نہ چھڈدا، پھڑ باہوں آگے لائیندا۔ وکار مٹا کے کایا ماٹی چم ہڈ دا،

رنگ اپنا آپ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ ستگر پُورا جن بھگتاں اُتے کرے پُورا
 ترس، جُگ جُگ رحمت آپ کھائیا۔ چنتا سوگ غم مٹا کے ہرکھ، دُکھ درد دئے گوائیا۔ امرت میگھ اپنا ہرکھ، کوڑی ترشنا دئے بُجھائیا۔
 پن کسوٹیوں سدا سدا سد لئے پرکھ، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ لہنا دینا جانہارا عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ سرن
 آیاں سدا کرے ترس، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوس دا مانس جنم بیڑا نہ ہووے غرق، دُبدی نئیآ لئے ترائیا۔ گُرمکھ پچھلا لیکھا کرے
 ترک، اگے چلے سچ رضائیا۔ دوہاں دی سانجھی ہو جائے غرض، گُر چیلا اکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صاحب ستگر سدا سدا سد ترس کردا، کرنی سب دی ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ بنا کے اپنا بردا، بندیخانے
 وچوں باہر کڈھائیا۔ بھيو چُکا کے نرائن نر دا، نر ہر اپنا پردہ دئے اُٹھائیا۔ ساچا سوہلا پرما تم آتم نال مل کے پڑھدا، سوہنگ سو
 سچ پڑھائیا۔ سو جیوت رُپ کدے نہ مردا، مر جیوت نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ
 رنگائیا۔ ترس کہے مین بھگتاں دی آیا ونڈ، ونڈی دُھر دی دتی پائیا۔ میرا ساچا بنیا سنگ، پُرکھ اکال دتا سمجھائیا۔ جنہاں تُوں میرا
 مین تیرا گایا چھند، سنسے سرب مٹائیا۔ اوہناں تُوں دیواں اند، امرت رس چکھائیا۔ بہرماں دی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا کوڑا دیاں
 بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا دئے گھلائیآ۔ ترس کہے مین ساچے گھر دا گولا غلام بردا، نفر نظری آئیا۔
 بھگت پریم پچھے پھراں مردا، اپنا آپ مٹائیا۔ جنہاں دی صاحب سُلطان مئے عرضا، آرزو اوہناں دی ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دا اندروں
 چُکیا جائے پڑدا، باہروں کراں صفائیا۔ جیہڑا میرے صاحب کولوں نہیں ڈردا، اُس تُوں دیاں سزائیا۔ ایہہ کھیل اچھل چھل دا، ولچھل
 سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ جو پُرکھ اکال چرن کول مردا، دھوڑی ٹِکا خاک رمائیا۔ اُس دا لہنا لیکھے لاواں گھڑی پل دا، پلک وچوں
 پلک ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا دیواں چنگا اسمیدھ یگ نالوں بل دا، باون میلا سہج سُبھائیا۔ جو گُر اوتار پیر پیغمبر گھلدا، ترس کر کے
 ہوئے سہائیا۔ اوسے دا حُکم جُگ چوکرئی نت نوت چلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی کیسے تُوں پتہ نہیں کل دا، کی کرتا
 کھیل دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ابناشی کرتا کہے مین جُگ جُگ ترس کیتا، کوچھیاں
 کللیاں دتی مان وڈیائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنا میتا، مِت پیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انتر باہر کیتا ٹھنڈا سینتا، اگنی تت بُجھائیا۔ جگت

نالوں وکھری دس کے ریتا، دُھر دا مارگ دتا سمجھائیا۔ روگ وکھا کے ترے گن اتینا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیثا، دُھر دا نام کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنا ترس کھائیا۔ جُگ جُگ ترس کیتا بھگوان، بھگتاں دتی وڈیائیا۔ چرن پِرتی دھوڑ اِشنان، دُرمت میل دھوئیا۔ نام امولک سچا دان، کایا جھولی وچ ٹکائیا۔ آتم پرما تم سچ گیان، سیکھیا سچ سمجھائیا۔ ساچا رستہ دس کے وچ جہان، اگلا پنڈھ کٹائیا۔ جو گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھکت چرنی ڈگے آن، سچ چرنودک جام پیائیا۔ گُرمکھ سدا سدا سد بال انجان، اہل اکو داتا بے پروا بیا۔ کر کِریا مہر نال جنہاں اپنے در کرے پروان، ترس رحمت رحم اپنا آپ کھائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ چتر سُکھڑ سُبجان، مَورکھ مَورھ نظر کھنے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ فرورزشاہ، سڑک اُتے، ضلع فرورزیر ★

ہار کہن اسیں دسن آئے گُرمکھاں دا پردا، حد پیار والی پار کرائیا۔ دلدار ویکھن آئے پرہہ ٹھا کر دل دا، جو دلگیری جگت ربیا گوائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت بھگتاں بھگونت ہو کے ملدا، میل ملاواں آتم پرما تم ڈٹھے سہج سُکھدائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بھگتاں دے اندر آ گیا پھردا پھردا، دُور نیڑا پنڈھ مُکائیا۔ لہنا دینا پُورب چُکائے جنم جنم دا چر دا، چیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ امرت میگھ برسے اپنی مہر دا، محبوب ہو کے مُحبّت وچ سائیا۔ بے شک گُرمکھ تکدا ربیا سویر دا، نیتر لوچن نین اگھ اٹھائیا۔ سمیں نال پرسدھ ہونا ستگر اگئی شیر دا، شاہ پاتشاہ اپنا روپ وٹائیا۔ بنا بھگتی جُگتی تون جنم مرن دا لیکھا نیڑ دا، آسا وچ بھرواسا دئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہار کہن اسیں ویکھن آئے ہر، جو ہر گھٹ ربیا سائیا۔ سنت سُپیلے ربیا ور، گُرمکھاں گود بہائیا۔ بھگتاں دا کھول کے در، گھر ساجن جوڑ جُڑائیا۔ پریم پیار مُحبّت دے ہتھ کے لڑ، پلُو اپنے نال رکھائیا۔ کایا مندر اندر جائے وڑ، یرگن ہو کے آسن لائیا۔ سچ وکھاوے دُھر دا گھر، گرہ مندر کھوج

کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ ہار کہن اسیں ہتھاں وچ رہے پھردے، سارا دِن اپنی خوشی منائیا۔ جیہڑے گرمکھ راہ تكدے رہے چر دے، چیتن ہو کے اگھ کھلایا۔ اوبناں مان ملنے گھر تھر دے، سچکھنڈ و جنی سچ ودھائیا۔ میلے ہونے پریم پیارے پر دے، جو پت پریشور بے پرواہ اکھوایا۔ آسا وچ تھادے جنان جنان دے لیکھے نبرڈے، کرماں کرماں دے ڈیرے ڈھائیا۔ پینڈے مُکا کے چوٹی سِخَر دے، منزل دُھر دی دئے وکھائیا۔ ایہ ویلے نو سؤ چرانوے جگ پچھوں آخِر دے، آخر اپنے رنگ سائیا۔ خُون بدل دیوے بھگتاں والی تاشیر دے، ضمیر اندروں دئے بدلائیا۔ لہنے مُکا دیوے جگت والی تقدیر دے، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ جھگڑے مُکا دینے شرع زنجیر دے، بندھن دئی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ ہار کہن گرمکھو جے سارا دِن تكدے تكدے گئے تھک، پنج تت کایا دئے دُہائیا۔ اک اک دا تھادھا لہنا دینا جھولی پاوے حق، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکری ستمکھ ہو کے ایہو جہا درس نہیں پایا نال کیسے اگھ، ستمکھ ہو خوشی منائیا۔ نرگن روپ پرتکھ، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔ گہر گمبھیر بے نظیر پریم پیار اندر آیا تھہ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ ہار کہن جس طرح ساڈا کلی کلی دا ہویا اگھ، گرمکھ اکو روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتھر آتم ویکھ وکھائیا۔ ہار کہن جے تکدیاں ہو گیا بہتا وقت، دوس گھڑیاں پلان وچ لنگھائیا۔ اسے اڈیک وچ تھادھا لیکھا مُکا دئے وچوں جگت، جیون اپنی جھولی پائیا۔ سچ پریم دی دے کے شکت، شخصیت ساچی دئے سمجھائیا۔ آتم پرما تم ملن وچ رہن نہ دیوے کوئی فرق، پڑدا وچوں دئے اٹھائیا۔ جس نوں سارے لبھدے تكدے ویکھدے کیتھے رہندا اوہ پیا رس، عرشاں دا مالک اُتے فرش فرض اپنا پور کرائیا۔ تھادے تھکیویں دے ونڈے درد، تھکاوٹ اپنے نال ملائیا۔ جے تھادھا ہو گیا بہتا حرج، حرجانہ دُھر دا نام وٹاندرے وچ رکھائیا۔ تھادے نالوں مینوں بہتی غرض، جس دی خاطر بھجّاں واہو داہیا۔ دیر دی خاطر تھادے اگے کر کے عرض، تھادھا غصہ دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ ہار کہن سانوں کوئی نہ رہیا دُکھ، ساچے در ملی وڈیائیا۔ جن بھگتو سانوں لوو پُچھ، سچ کہانی دیئے سمجھائیا۔ سری بھگوان تھادے اُتے خوش، مہروان بے پرواہیا۔ تھادے اندر بیٹھا لک، باہر اپنا رنگ رنگائیا۔ درد ونڈائے جیون دُکھ، پتا پُت پوت سپوت اپنی گود اٹھائیا۔ جے راہ تکدیاں دا پیاس نال تھادھا سُک گیا مُکھ،

امرت میگھ بوند سوانتی دئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لیکھا لیکھے وچ پائیا۔ جن بھگنو جو قدم قدم آئے پا راہ، رہبر حق تکائیا۔ تہاڈا جنم جنم دا لیکھا دئے مکا، مکمل اپنے وچ مکائیا۔ جلوہ دے کے نوری خُدا، خودغرضی دئے گوائیا۔ سدا چلے بھگت بھگوان اکِ رضا، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ تہاڈے پچھے آیا ویس وٹا، اولٹا بھیس دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، تہاڈی غمی خوشی وچ دئے بدلا، خوشحالی اپنے نال رکھائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سپورن سنگھ دے گرہ فروزشاہ، ضلع فروزپور (مالوا سنکت) ★

سو پُرکھ زرنجن آد جُگاد، جُگ چوکرئی اپنا کھیل کھلائیندا۔ ویکھنہار برہم برہماد، پاربرہم پت پرمیشور دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جُگ چوکرئی زرنجن سرگن پورب لہنا رکھے یاد، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا وست امولک دیونہارا داد، نام ندھانا سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ جھولی پائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہماد، کھیل تماش خالق خلق خلق عرش پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنی کار کھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن کھیل اپارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیلے کھیل اپارا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ زرنجن سرگن لئے اتارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آتم پرماتم کھیلنہارا، پاربرہم برہم پردہ دئے اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دوایرکلجگ لیکھا جانے سرب سنسارا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ سو پُرکھ زرنجن صاحب سوامی، ہر داتا بے پرواہیا۔ آد جُگادی انترجامی، گھٹ بھیتز ویکھ وکھائیا۔ زرنجن نرویر نراکار سدا نہکامی، نہچل سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن بیٹھا سوہا پائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد نراکھر بولنہارا بانی، چارے کھانی دھر فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی سچ کھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن وجاون آیا شبدي ناد، دو جہان اگم اتہا اپنی دھار سنائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گر گر سجن لاد،

میل ملائے سہج سُبھائیا۔ پُورب لہنا دینا لیکھا یاد، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ ویکھنہارا گھر ہرناکش دینت بھگت پرہلا د، بے نظیر اپنی کھیل وکھائیا۔ تیج بہان جس دا سی اُستاد، پنڈت پاندھا رُوپ وٹائیا۔ ساچی سیکھیا دیوے بُدھی کرے آگادھ، بودھ دئے جنائیا۔ جلے تھلے ہرناکش ارادھ، رام رام نہ کھئے وڈیائیا۔ دین دُئی دا بدل رہیا سماج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پرہلا د کہا میری نمسکار، نمو نمو کر سُنائیا۔ دُھر دا حُکم دیوے زرنکار، انتر آتم کرے سچ پڑھائیا۔ بن اکھراں ودیا رہیا وکھال، نراکھر بھیو رہیا کُھلائییا۔ دسے بول بن رسنا زبان، بتی دند نہ کھئے بلائییا۔ شبد آگئی دئے فرمان، دُھر سندیشہ اک سمجھائیا۔ مہروان مُحبت وچ محبوب کِرپا کرے آن، دین دِیال دِیا کھائیا۔ ست پریتی چرن بخشے دھیان، نظر نین نہ کھئے پھرائیا۔ اکو پٹی دسی وچ جہان، جس دی عبارت سکے نہ کھئے بدلائیا۔ قاعدہ قانون دسیا اک نشان، نشانہ دُھر دا دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ براہمن کہا تُوں آ جا پاٹھشالا، ودیالا اپنا دیاں جنائیا۔ اس وقت وچ پڑھنا سب تُوں سُکھالا، سیکھیا اکو اک سمجھائیا۔ کپڑے رام دی پھیردا مالا، منسا من نال بھوئیا۔ کوڑی کِرپا چھڈ جنجالا، بُدھی اپنی لے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پرہلا د کہا میں کراں ڈنڈوت، نمو نمو سیس جھکائیا۔ مینوں پڑھن دا بڑا شوق، اندرے اندر ویکھ وکھائیا۔ اکو منزل دِسدی اوکھ، جیہڑی گھائی سکے نہ کھئے چڑھائیا۔ جے میرے صاحب کول جاویں پہنچ، پہلوں اوہنوں آگھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ پرہلا د کہا پہلاں دس میرا بھگوان، جو دِیامیرے اُتے رہیا کھائیا۔ جس دا آد جُگاد سچا ودھان، شرع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جس دی صفت کرن دو جہان، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو ڈھولے گائیا۔ جس تُوں سمجھ نہ سکے کھئے زبان، چوڈاں ودیا پڑدا نہ سکے کھئے کُھلائییا۔ جس دا مضمون سب تُوں وکھرا وچ جہان، حیران کرے لوکائیا۔ جس دا کاتب لکھ کے کرے نہ کھئے بیان، تحریر تقریر رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ براہمن کہا سُن نڈھے بال، بچپن وچ تینوں دیاں جنائیا۔ پڑھنا لکھنا بُدھیوان بننا کمال، نوجوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا پتا ہووے مہروان، نظر مہر اک اٹھائیا۔ سانوں دیوے ساچے نام، جھگڑے مُک جان جگت جہان، بھکھ ننگ رہے نہ رائیا۔ پرہلا د کہے جے لینا سچ نشان، اکو من

سری بھگوان، جو آسا منسا پوری دئے کرائیا۔ تیری پٹی دی پٹی کرے پروان، بن اکھراں اکھر ویکھ وکھائیا۔ تیرے اُپدیش دا بالان والا سندیشہ کرے پروان، دھیان اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ پنڈت کہا لے بال اُپدیش، سیکھیا سچ درڑائیا۔ ساچے گرہ دا ویکھ ساچا بہیت، بھیو دیاں کھلایا۔ پتا پوت کر ساچا بہیت، شاہی در ملے وڈیایا۔ بُدھیوان بن نیک، سیکھیا سوہنی جھولی پائی۔ پربلاد کہا میں حکم مننا ایک، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دیونہار وڈیایا۔ پنڈت کہا دس کیہڑا تیرا بھگونت، جس دا دھیان رہیا لگائیا۔ کون اوس دا اگتی منت، جو بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ پربلاد، کہا اوہ بودھ آگادھا پنڈت، جس برہم وتے دتے سمجھائیا۔ گڑھ سب دے توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے جنائیا۔ جس دا لہنا آد جُگاد جُگ چوکری انت، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نوں کھوجدے گر اوتار پیغمبر سنت، بھگت اُس دا دھیان لگائیا۔ میری اوسے آگے متت جو سب دا پتا مائیا۔ جس دے بل اندر جودھے پیر سلطان راج راجان کرن ہمت، حوصلے جگت ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنڈت کہا پربلاد تیرا بھگوان سدا ان پڑھ، ودیا پڑھن کھئے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کس مقام تے بیٹھا چڑھ، جگت نیتر نظر نہ کھئے پائی۔ چار کُنٹ دہ دشا ہنتھان نال سکے کھئے نہ پھڑ، اکھاں نال نہ کھئے ملایا۔ جس دا نہ کھئے سیس نہ دھڑ، وجود ثبوت نہ کھئے بنائیا۔ جس دا نہ کھئے مندر نہ دوارا نظر نہ آوے گھر، بنک سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دے پچھے کوئن کوٹ تڑپ کے گئے مر، بے رحم اپنا ترس نہ کھئے کھائیا۔ چھوٹے بچے توں کیوں بیٹھا اڑ، من اپنا لے بدلایا۔ سوئی نال دیون لگا ڈر، بھے اپنا آپ سمجھائیا۔ اُس ویلے پربلاد انتر آتم دھیان کر، زرگن نروبر لیا دھیایا۔ اپنی ودیا آپے پڑھ، میتھوں ہووے نہ ہور پڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جے کہیں تے تیرا رُپ لوان دھر، مکتب بہہ کے خوشی منائیا۔ پربلاد کہا توں نرائن نر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہروان ہو کے اس دے اُتے کرپا کر، پنت پاپی پار لنگھائیا۔ بھگت ہو کے میں منگاں تیرے در تے ور، دُتیا بھو نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، بھگت پربلاد دئے وڈیایا۔ اٹھ ویکھ اپنی اکھ، پرتکھ رُپ گوسائیا۔ تیرے لہنے دا دینا حق، دُھر دا لیکھا اپنا جھولی پائی۔ سنجگ تریتا دواپرکجگ لوک مات ہو پرگٹ، زرگن نراکار اپنی کار کھائیا۔ مہروان ہو کے سچ دوارے لوان سد، سر

اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دوپر جگ اک ویر مائس جنم دے کے سچ، سُر پیر رُوپ وکھائیا۔ اسستھاما ناؤں رکھ، لیکھا دُھر دا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر اور نہ کھئے جنائیا۔ پر بلا د کہا ایہہ تیرا کھیل مہان، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ ابناشی کرتے کہا جس ویلے لوک مات ہوواں پردھان، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت کھیلاں کھیل مہان، دوسر سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ لہنا دینا لیکھا چُکواں آن، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پر بلا د نمو کہہ کے سیس نواؤندا اے۔ دھوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ دھوڑی خاک آپ رماؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی تیرا بھوکھت واک، نہ کھئے میٹھ میٹھ مٹاؤندا اے۔ کلجگ اتم نیڑے دسے واٹ، تربتا دوپر اپنا پندھ مُکاؤندا اے۔ تیرا کھیل ہووے پُرکھ ابناش، نہ کھئے میٹھ میٹھ مٹاؤندا اے۔ سچ پرتی بٹھ نات، ناتا دُھر دا آپ جُڑاؤندا اے۔ پنڈت پاندھ پُچھن وات، پُورب لہنا کھوج کھوجاؤندا اے۔ شبدا اگتی دسے بات، پردہ او بلا آپ چُکاؤندا اے۔ ساچی پھٹی بن شابی قلم دوات، کلمیاں دا مالک آپ مناؤندا اے۔ پُورب لہنا رکھ یاد، یاداشت نہ کھئے بھلاؤندا اے۔ جس دا انت نہ پاراوار نہ کھئے حساب، نسبت وچ ونڈ نہ کھئے ونداؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھاؤندا اے۔ پھٹی کہے میں بن کے تختی، تخت نواسی تیرے کول آئیا۔ میری سچ بینتی دُھردرگابی عرضی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ اپنیاں بھگتاں نال پریم پیار دی ورتیں مرضی، مرض جنم کرم دی دینی گوائیا۔ توں زرگن رُوپ سب دا بننا دردی، سرگن دوجی پھٹی نال ملائیا۔ ایہہ کھیل تیرے اپنے گھر دی، دوجے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دھار ویکھ اتم کل دی، کل کلکی ہونا سہائیا۔ لوڑ رہے نہ قلم شابی جل دی، بن اکھراں لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تختی کہے میرے اُتے لکھے نہ کھئے مضمون، قلمناں نال کلمہ نہ کھئے جنائیا۔ میرے پرہہ دا وکھرا سب توں قانون، جس دی دھارا ونڈ نہ کھئے ونداؤندا اے۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر جس دا چلے اک اصول، گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پھٹی کہے جن بھگتاں مُکا دے حساب، لیکھا اپنا دے جنائیا۔ جے پرہو تینوں لکھن پڑھن دی نہیں جاچ، گر مُکھاں کولوں سکھنا چائیں چائیا۔ تینوں اپنے پریم دا کھول کے دسن راز، پہلا قاعدہ دئے گواہیا۔ دوجا مار کے دسے آواز، آس نندرا دئے مٹائیا۔ تیجا کہے بھگتاں کول آ جا آپ، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تینوں لکھن

پڑھن دا دسیئے کھیل تماش، خلق دے مالک دیئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیجا قاعدہ کہے میں میٹنی ترے گن مایا، ممتا رہن کھئے نہ پائیا۔ دو جا قاعدہ کہے پنچ وکار نہ بھئے ہلکایا، کام کرودھ لوہہ موہ دینا مٹائیا۔ پہلا قاعدہ کہے میں الفیے نہ کھئے پڑھایا، اوڑا ایڑا نہ جوڑ جڑائیا۔ کایا اندھ گھور پرکاش کرایا، جوتی جوت نال ملائیا۔ تختی کہے میں پُرکھ اکال دا ساچا حکم سُنایا، تختاں والے تختوں دینے اٹھائیا۔ سختی والا صاحب آیا، عرشی فرشی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دو جہاناں لے اٹھائیا۔ پہلا قاعدہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، بن اکھراں ہر پڑھائیا۔ سنتو بھگتو لوو گیان، نام ندھان جھولی پائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہو جاوو ساودھان، تیجا قاعدہ رہیا سمجھائیا۔ پٹی کہے میں قلم شاہی دا لیکھا لیکھنا نہیں کوئی جہان، جہالت ہرجن تھادی دینی کڈھائیا۔ دو جی پٹی کہے میں دسنا اک کلام، جو کلمیاں توں باہر کرے حق پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیمو ابھیدا دے کھلائییا۔ تختی کہے میں اک دو جے نال گئی جڑ، جوڑی لئی بنائیا۔ جن بھگتو جے تھادے اندر ودیا دی رہی تھڑ، پُرکھ اکال ڈگری دھر دی جھولی پائیا۔ جنم کرم دا لیکھا لکھ چوراسی گیڑا نہ آوے مڑ، مات گریہ نہ کھئے تپائیا۔ رہنا پئے نہ اندھیر گھور، تتو ت نہ کھئے لڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے چور، ٹھگی ٹھگ نہ کھئے کھائیا۔ پُرکھ اکال تھادی رکھی لوڑ، پُریاں لوآں دتے تجائیا۔ نرگن ہو کے گیا بھڑ، بھڑی بھڑی کردی ویکھے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ جن بھگت کہن ساڈے کول ودیا بے انت، پڑھ پڑھ جگت ملی وڈیائیا۔ تیرا لیکھا ویکھیا انت، انتشکرن تیری جھولی پائیا۔ تیرے نام دا سوہنا منت، منتر گا کے خوشی رکھائیا۔ دُھردرگاہی من کے کنت، کنتوہل تیری سیو کھائیا۔ ناتا چھڈ کے جیو جنت، اک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ بھگتاں وچوں بھگت رہے کچھ اکھ، اپنا اپنا دھیان لگائیا۔ پتہ نہیں پرہو کس دے اندر رکھدا واس، کون دوارے سوہا پائیا۔ کس دے رویا پون سواس، ساہ ساہ اپنا کھیل کھلائییا۔ کس دے مندر کر پرکاش، جوتی نور دتا چمکائیا۔ کس نوں شبد سُنا کے ناد، دُھن آتمک راگ دتی سُنائیا۔ کس دے اندر ہو کے وساد، بسمل ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ کس دا پردیاں وچوں کھول کے راز، رحمت سچ کھائیا۔ کس نوں درس دتا آج، سٹکھ ہو کے نظری آئییا۔ گرسکھ کہن اسیں پرہہ نوں کدی پڑھدا نہیں ویکھیا کتاب، سارے رل مل کے ایہنوں سکھیا دیو

سمجھائیا۔ نالے دسو سوال نالے دسو جواب، جواب طلبی سارے لوو کرائیا۔ نالے لکھنا دسو خط نالے دیو خطاب، خطا اپنی اس دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ گرمکھ کہن چلو پڑھائیے اُس رب، جس دا ربی نور جگت خدائیا۔ اُس نوں لیکھا حساب دسیئے سب، اچھی طرح سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر گئے لد، لوک مات اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا بن اکھراں والا راگ کوئی نہ سکیا لبھ، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ اسے کارن کلجگ انت جن بھگتاں تینوں اپنے دوارے لیا سد، سدا پریم پیار دا اک گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ویکھنا ناتا بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے جن بھکتو میں آیا ضرور پڑھن، اپنی پٹی جنائیا۔ تھادے اندر آیا ورن، زرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ تھادے مندر آیا چڑھن، بن پوڑیوں قدم اٹھائیا۔ جوتی نور ہو کے آیا مگن، نور ظہور کراں رُشنائیا۔ ست پرکاش وچ آیا جگن، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ سچ دوارا سہاون آیا بن کے سجن، میت مُرارا اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیآ۔ جن بھگت کہن دھن بھاگ جے آیا گھر ٹھاکر، ٹھاکر ملے وڈیائیآ۔ پریم پیار نال دئیے آدر، قادر تیری سیو کھائیا۔ سچ دوارے سچا ویکھنا تیرا عادل، عدالت اکو اک پرگٹائیآ۔ اکھر کہن جو لکھے اُتے کاغذ، رو رو رہے جنائیا۔ پڑھن لکھن دی جگت ودیا بن گئی سازش، من مت بُدھ کرے لڑائیآ۔ قاعدے کہن سانوں پڑھن والا تیری کرے نہ کوئی عبادت، تیاں لوکاں وچ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جتنی ودیا اتنی شرارت، کایا عمارت دی صفائی نہ کھئے کرائیا۔ من واسنا سب دے اندر کرے بغاوت، پریم پریتی نہ کھئے جنائیا۔ پرہو تیرے نال سارے کرن عداوت، جھگڑے وچ لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیسے دی کرے نہ کھئے سفارش، تیرے در تے بیٹھے سیس نوئیآ۔ دس کیہڑے کم آئی ایہناں پھٹیاں اُتے لکھی اکھراں والی عبارت، عملاں وچ نہ دسی لوکائیا۔ تیرے نام دی جگت دکان چلے آرھت، پنڈت پاندھ مَلا شیخ گرتھی پنتھی ہٹ رہے چلائیآ۔ کوڑی ودیا جگت وکار نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پیندی لعنت، طمع نال طمع بیٹھی اکھ وکھائیآ۔ تیرے ملن دی کیسے نہ دسی عادت، دُور ڈراڈے بیٹھے مکھ بھوئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ قاعدے کہن اسپں آئے تیں، تیاں جنان ویکھ وکھائیآ۔ تنے روپ بہن بہن، پردہ رہے اٹھائیآ۔ تیناں لوکاں وچوں ملیا نہ تیرا چنھ، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ترے گن مایا دا کھیل ویکھیا بہن بہن، لکھ چوراسی کوڑے دھندے لگی لوکائیا۔

سَنجُگ تریتا دواپرلنگھایا گن گن، کلجگ اتم راہ تکائیا۔ جگت پیانہ ویکھیا من من، میخانے صُراحی اپنے ہتھ اٹھائیا۔ تیرا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے چنہ، شاہ پاتشاہ تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ قاعدے کہن تیرے چرناں دی دھوڑ ہو کے رین، مان ایہان مٹائیا۔ کیرپا کر کے اپنیاں بھگتاں درس کرا دے اپنے نین، لوچن لوچا پور کرائیا۔ اوہ تیرا نام اکو لین، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا چُکا کے لین دین، کایا پٹی اندروں صاف کرائیا۔ پٹی کہے میں آئی کول کھلاپتی، پتن دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ نیتر لوچن نین ویکھن آکھیں، آخر منزل چڑھ کے خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صاحب سلطان ویکھیا سمرتھی، شاہو بھوپ وڈی وڈیائیا۔ چرن کول اُپر ڈھٹھی، سیس جگدیس دتا جھکائیا۔ ہے پرہو اپنے بھگتاں نوں ودیا دسیں حق، حقیقت وچوں پردہ دینا اٹھائیا۔ تیرا گرمکھ رہ نہ جاوے کوئی شکئی، شکوے سارے دینے گوائیا۔ ویکھی کنجوس وانگو نہ دیویں اک رتی، رتی نہیں رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون وچ کوئی آتم نہ رہے پھسی، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ جیہڑی سنگت بھگت رُوپ ہو کے آئی تھی، منزل منزل ہو کے پندھ مکائیا۔ ستاراں جیٹھ ہوئی اکٹھی، اکٹھے ہو کے اکو ڈھولا گائیا۔ اوہناں نوں جگت ودیا پڑھن دی لوڑ کھئے نہ رکھی، پٹیاں والی نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایتھے اوتھے لیکھا دینا چُکائیا۔ پٹی قاعدا کہے اسیں کرن آئے نمسکار، نمستے دتی سُنائیا۔ خلق خدائی سانجھے یار، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ صوفی سنت فقیر جن بھگت اٹھال، گرمکھ گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ دُھر دی ودیا ساچی دے سکھال، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو درجہ دے دے شاہ کنگال، اُچ نیچ اکو مان وڈیائیا۔ اکو مندر منار لئے بہال، جس گرہ تیرا دیپک رُوپ جوت رُشنائیا۔ در آیاں دا کردے حل سؤال، گھٹاؤ ودھاؤ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ تیرے پچے نڈھے نئے نئے بال، لوک مات کر آپ سنہال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لاؤنی گھال، سچکھنڈ دوارا بخش کے سچی دھرم سال، دُور نیڑے پندھ دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کیرپا بندھان ٹھاکر سوامی درگاہ ساچی دینی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے جو 'سوبنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پڑھدا، پٹی قاعدے دے قانون دئے بدلایا۔ منزل اُس اگئی چڑھدا، جس دی کبیر جُلابا دئے صفائیا۔ ادھ وچکار کھئے نہ اڑدا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ محل اندر وڑدا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ جوتی دیپک دُھر دا جگدا، تیل باقی وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ میلا ہو جائے پُرکھ سمرتھ

دا، جگت وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ لہنا دینا پورا کرے گائے جس دا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار بخشے سچ سرنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سندر سنگھ دے گرہ فروزشاہ (مالوا سنگت) ضلع فروزپُور ★

اٹھاراں جیٹھ کہے جن بھگتو کرو ملاپ، میلا جگت والا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو سمرن دوچا کر لوو سچا پاتھ، پاتھشالا دی لوڑ نہ ہور وکھائیا۔ جنم کرم دے پورب دھو لوو پاپ، سچ سروور رہیا نھائیا۔ پردہ کھول لوو اپنا آپ، اوہلا مؤلا دئے چُکائیا۔ سچ پِرتی جوڑو نات، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جگت ووبارا کوڑا ساک، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جس پرہو دی سارے رکھدے آس، آساوادی ہو کے سارے دھیان لگائیا۔ تنہاں دی پوری کرن آیا خواہش، خالص اپنا روپ وٹائیا۔ جن بھگتو من واسنا رہے نہ کھئے بدمعاش، بدی دا بدلہ دئے چُکائیا۔ منزل ویکھو چڑھ کے گھاٹ، گھاٹے پورے دئے کرائیا۔ غفلت وچ کٹ کے نہ جائیو کوئی رات، مُسافراں والا روپ وٹائیا۔ ایہہ کارن کرتے دا کوئی خاص، خالص اپنا حُکم ورتائیا۔ پریم پِرتی مُحبت وچ لے کے جائیو شاباش، آگے پچھے ملے مان وڈیائیا۔ منمکھ ہو کے خالی مڑ نہیں جانا ہاتھ، پٹھ سوا گٹھ نالوں بدلائیا۔ جیہڑے گھر دے لالچ وچ چلے گئے آج، نوؤ نوؤ دین سزا رہے بھگتائیا۔ جس نوؤ کوئی کر نہ سکے مُعاف، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ اک اٹھ کہے میری سمجھی کیسے نہ ذات، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ ٹھگیاں دی نہیں جماعت، چوراں دی نہیں چٹرائیا۔ ٹہانوں بیڑے چڑھاؤن آیا اُس جہاز، جس دا مالک آپ اکھوائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا تن ماٹی خاک، ساک سبج سارے جانے تجائیا۔ ویکھو سب دا لیکھا مُکن لگا حساب، دو جہاناں لہنا رہیا تکائیا۔ جن بھگتو ٹہاڈے واسطے وکھری رکھی کیتاب، جس دا حرف نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی ترمیم سمجھ نہ سکے کوئی باب، حصیاں والی ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ مُشکل الفاظ دسے نہ کوئی لُغات، بھیو ابھیدا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں کچھ جانا دس، فرمانا فرمانبردار ہو کے دیاں سُنائیا۔ پُرکھ ابناشی کیسے نہ ہویا وس، واسطہ

بھگتاں نال رکھائیا۔ جنہاں نوں سدے دے کے لیا سدّ، سدھنے نالوں چنگی دے وڈیائیا۔ پچھا چھڑا کے جیہڑے گئے بھج، ویلا وقت
 بستھوں مائل چکائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ سماں پھیر نہ سکے لبھ، سہاونی رت نہ کھئے وکھائیا۔ نو نو دین ایہناں توں دُکھ نال تپا کے ہڈ،
 گھر دے کم دینے چھڈائیا۔ جو کہا سو پورا کرنا اس وچ نہیں کوئی شک، شکاوت سُن دی گنجائش نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ستگر نالوں کم چنگا! پُرکھ اکال نالوں دھندے رہے وڈیائیا۔ سچ پریم نالوں
 جگت وبار وچ اندا! اند دُھر دا رہے گوائیا۔ گرمکھو تسیں نہیں سمجھدے ایہ ویلا اتم کنڈھا، کنڈیاں وچوں تہاؤں باہر کڈھائیا۔
 جیہڑا اس در تے آ کے ہویا نہیں ٹھنڈھا، من واسنا پچھے پھرے ہلکائیا۔ ویکھو گھر گھر وچ وچن والا جندا، ممنا موہ سب نے دینا
 تجائیا۔ گرہ گرہ ہون والا دنگا، دغ نال لٹے سرب لوکائیا۔ گرمکھ اکھیں ویکھ پھرے کیوں اندھا، نیتر نین بند کرائیا۔ سدا جوتی نور
 چمکے نہ دُھر دا چندا، پُرکھ اکال بندہ بن کے ویس نہ کدے وٹائیا۔ آگے شبدی کھڑکن والا ڈنڈا، ہوش ٹکانے سب دی دیاں کرائیا۔
 گرمکھ رہے جو گرسکھ نیتی وچ چنگا، ست سروپ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے وچ رکھائیا۔
 اٹھاراں جیٹھ کہے مینوں تکدے گئے جگ چوکڑی چار، چار چار نال وڈیائیا۔ گوداوری کنڈھے گوبند لا کے انت اپنا دربار، دُھر
 درباری آگے سپس دتا نوائیا۔ کچھ بھید دس میرے یار، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ تون مٹر پیارا بن کے پُرکھ اکال، کل اپنی دے
 سمجھائیا۔ جس ویلے آویں وچ سنسار، لوک مات ویس وٹائیا۔ زرگن نور جوت کرے اجیار، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کون
 بدھ کریں سچ پیار، پریم مینوں دے سمجھائیا۔ سری بھگوان تیری شبدی دھار، گوبند میرے وچ سمائیا۔ تیرے بھگتاں کراں پیار،
 گرمکھاں لوں جگائیا۔ شہنشاہی سمت وچ چلاں اوڑھی چال، چال نرالی اک وکھائیا۔ ماجھے تون ہو کے باہر، دوآبے میلا لوں
 ملائیا۔ دوآبے تون آگے لدھ پُر کر کے خبردار، دُھر سندیشہ دیاں سمجھائیا۔ اگلا لیکھا گرمکھاں دا پتن ویکھ کنارہ پار، رکھیا کراں
 تھاوں تھائیا۔ جنگل جوہ ویکھ کے ٹلے دھار، نیتر نین اکھ کھلایا۔ چھیکڑ ایکڑ آواں مالوے وچکار، وچلے لوں جگائیا۔ حد توں آر
 پار، سرحد دا کنڈھا ڈھائیا۔ مُشکل ویکھ دُشوار، دُشمن دیاں مٹائیا۔ چرن پریتی بخش پیار، پیاریاں دے پیارے اپنی گود اٹھائیا۔
 گوبند تیرے نال ادھار، اتم لیکھا دیاں وکھائیا۔ تس دا لہنا دینا نیڑن آیا آپ زرنکار، زرگن ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھکتو تہاڈے

جنم جنم دی پیج سوار، پیدلاں دا پندھ مُکائیا۔ آگے بن کے جانا شاہ سوار، شبد بیا نے اُٹھنا واہو داہیا۔ سوہنا وقت سہیلا رہیا
 سنبھال، میلا ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بان رہیا لگائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں حیران کیوں
 کہ اک اٹھ گیا جڑ، انک نال انک ملی وڈیائیا۔ بھيو کھلیا کرپا کیتی پُرکھ اکال مالک دُھر، دُھر دی دھار دتی جنائیا۔ جو نرگن زرویر
 نرنکار ہو کے آیا مُڑ، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ بھگتاں دی آسا منسا پوری کرن آیا لوڑ، ترشنا کوڑی جگت گوائیا۔ سچکھنڈ نواسی
 دُھر درگاہی پندھ مُکایا دوڑ، منزل منزل وچ دبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ اٹھاراں جیٹھ
 کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ اوہناں اندر کی آئی پہچان ! جو بن کے گئے پاندھی راہیا۔ کی اوہ اٹھ کوئی بن آئے سی
 مہان، کھا پی خوشی منائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے ایہ کھیل سری بھگوان، جگت جہان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جنم وچوں جنم آیا بدلان،
 کرماں وچوں کرم باہر کڈھائیا۔ بتالی لکھ جنم جے کردے رہو پُنّ دان، بھگتی وچ اپنا دھیان لگائیا۔ آج دے دن ورگا پھیر وی نہیں
 ملنا مان، کوٹن کوٹ مانس جنم لے بدلایا۔ پریم نال پیار وچ بھگتاں دی کرن آیا کلیان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ناتا دُھر دا رہیا جڑائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میرے نیتراں وچوں وگ پیا نیر، چہہر اندرے اندر لائیا۔ کی کرے کھیل
 گنی گہیر، گہر گور بے پرواہیا۔ نظر نہ آئے بے نظیر، اکھاں توں اوجھل ڈیرہ لائیا۔ بدل رہیا ضمیر، شمشیر اک چمکائیا۔ بنا رہیا تدبیر،
 تقدیر نال ٹکرائیا۔ ایس سمیں نوں آج دے دن نوں نو وار یاد کیتا کبیر، کبیر بیٹھا اکھ کھلائییا۔ برہمنڈ کھنڈ سارے ہوئے دلگیر، دلدار
 نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پیر، پرا ہتھ کے رہے سنائیا۔ پُرکھ اکال بھگتاں دا لہنے دین دا دوس رکھ کے اخیر، آخر لیکھا
 رہیا مُکائیا۔ آگے دُور دُراڈیاں دی کٹے بھیڑ، نیرن نیرا ہو کے درس دکھائیا۔ اک کہے میں پاتشاہ اٹھ تت کہن اسیں وزیر، اٹھاراں بن کے
 جھٹ لنگھائیا۔ جگت واسنا بھگت کیوں ہوئے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا
 کرتا اپنی کھیل وکھائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میری رکھی سب نے آس، عاشق ہو کے دھیان لگائیا۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبران
 والی پرہہ چلائی شاخ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ اوس ویلے دا کیسے نوں چیتا نہیں حساب، تہت وار نہ کھئے درڑائیا۔ پُرکھ اکال نے
 بن اکھراں والی کھول کے اپنی کتاب، میرا لیکھا لیا جنائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے سو سُبھاگا ہویا میں آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جس

دی کرنی اوسے دا کاج، اوہ کرتا ربیا بُھگنائیا۔ جن بھگتاں دا بنا کے سماج، سمگری دُھر دی جھولی پائیا۔ ست دھرم دا چلا کے رواج، رواداری ساری دئے مٹائیا۔ اک جیکارا سنا کے گاتھ، دُھر فرمانا دئے الاٹیا۔ جنہاں نوں پورا وشواش، اوہ بیٹھے چائیں چائیا۔ ستگر نوں چھڈ کے جانا کپڑی چنگی بات، سُمّت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جگت جہان سرشٹی دا آد جگاد جگ چوکڑی دُبدّا ربیا جہاز، ونجھ مہانیاں والے پار نہ کھئے کرائیا۔ جیوندیاں دے کدے نہیں مکے کاج، مردیاں سنگ نہ کھئے لے جائیا۔ آگے توں سوہنا چلاؤنا رواج، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ جدوں آئیے مالوے والے سارے رہن تے دن ساتھ، نہیں تے درس کھئے نہ پائیا۔ کھوٹے بنو کھرے جان دیو جواب، سچ سندیشہ دتا سُنائیا۔ میں تہاڈی کرن آیا امداد، اپنی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ تہاڈے جنم جنم دے جھگڑے میں آیا فساد، کرمان دا روگ مٹائیا۔ دُرمّت میل دھوون آیا داغ، اندروں باہروں کراں صفائیا۔ گر اوتار پیغمبران دے پورے کرن آیا خواب، جو تہاڈی دے کے گئے گواہیا۔ بنا بھگتی بنا پوجا بنا پاٹھ بنا سمرن تہانوں بناؤن آیا اوہ سادھ، جس دی سادھنا نہ کیسے سمجھائیا۔ تہانوں دیون آیا اوہ خطاب، جس نوں منگدے منگدے کوٹن کوٹ گئے اپنا آپ مٹائیا۔ تہاڈا مندر سہاون آیا اچ منار محراب، محبوب ہو کے پھیرا پائیا۔ تہاڈے پریم نوں کرن آیا آداب، سجدیاں وچوں سجدہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بیہو ابھیدا ربیا کھلاٹیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میری سب نوں تانگھ، تنگھی تری والے رہے کُرائیا۔ جس نے پریم دی چڑھاؤنی کانگ، لہر نال لہر دینی ٹکرائیا۔ سوانگی دا سوہنا سوانگ، بھیکھ اولٹرا روپ وٹائیا۔ سچ پریم دی کردا مانگ، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتاں جان دا ہے نہیں کوئی دُکھ، دُکھ وچوں دُکھ رہیا جنائیا۔ گرمکھاں دے جان وچ پورن سنگھ نوں لگی نہیں بھکھ، دھیان وچ اپنا دھیان رکھائیا۔ جیہڑے پچے رکھے اپنی ککھ، کیوں کرن لگے جدائیا۔ جیہڑے اچ موڑ گئے مکھ، پھیر کون لئے پچائیا۔ ایہو پریم پیار وست امول کچھ، جیہڑا اپنے وچ چھپائیا۔ اوس نوں لو پُچھ، جیہڑا بنا پُچھیاں تہانوں ربیا ملاٹیا۔ تہاڈے پچھے نیہاں بیٹھ دبا کے پُت، پتن تہاڈے رہیا بناٹیا۔ جے تسیں وی جاؤ لک، اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے گرمکھو لے کے جائیو سکھیا، اکو وار دینی سمجھائیا۔ جھولی پؤا کے جائیو بھچھیا، خالی ہنٹھ نہ کھئے بھوائیا۔ ایسے نے کرنی رچھیا، رچھک ہو کے ہونے سہائیا۔ جگت

جہان نہیں دسیا، ہوئی ہوئی اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دا بھانا سب نے مٹیا کر کے مٹھیا، گر اوتار سکیا نہ کھئے اُلٹائیا۔ اوس نے
 تہانوں اکتھا کیتا پا کے چٹھیاں، حُکم سُنہیڑا اک سُنائیا۔ تہاڈی اگلی کہانی دسنی وتھیا، پردہ دینا کھلائیا۔ ایہہ سرِشٹی جانو متھیا، تہر
 رہن کھئے نہ پائیا۔ مان دواؤنا وڈیاں نکیاں، جو چل آیا سرنائیا۔ جو سچے پریم نال چرناں وچ ٹکیا، ٹکے دُھر دے دینے لائیا۔ میرا
 لکھیا لیکھ کدے نہ مٹیا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا بھگت کدے نہ جائے بھٹیا، اوچ نیچ دا ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ ستاراں ہار نوں چٹے کر
 کے چٹیا، چٹی دھار دینا ملائیا۔ گوہند دا دُھ اچے نہیں پھٹیا، پھٹکار لعنت دیوے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اچرج کھیل رہیا ورتائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے مینوں نہیں کوئی تکبر، مان نہ کھئے وڈیائیا۔ میں جُگ چوکڑی بیٹھا رہیا کر کے
 صبر، صبوری اپنے نال ہنڈائیا۔ پیر پیغمبراں نوں وینہدا رہیا وچوں قبر، مقبرے دتے پھلائیا۔ راہ تکدا رہیا شیر بر، دو جہاناں آگھ
 کھلائیا۔ جس نے اچ میری پوری کرنی سدھر، صدقے واری گھول گھٹائیا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر لگے رہے مگر، پچھ
 بھجن واہو داہیا۔ اوس نے مہر دی کر نظر، نظر نال نظر دینی بدلائیا۔ در آئے تار کے تبراں دے تبراں، اکو ٹائم سارے پار دینے لنگھائیا۔
 حُکم دے کے زاہر نے زہر، ظلم دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ اسے کارن گرمکھو تہانوں گھر گھر دتی سی خبر، ستیاں نوں لیا اٹھائیا۔ تہاڈے
 جنم کرم دا لیکھا کرنا سی پدھر، آگے دی ہونی صفائیا۔ ساچے پریم کرنا مگن، کوڑی ریتی دینی چھڈائیا۔ تہانوں آگے ہون نہیں دینا
 نگن، ساچا اوڈن سیس اپنا نام جنائیا۔ کیسے دے دواویوں کچھ نہیں دینا منگن، املی دولت دُھر دی جھولی پائیا۔ ساچے پریم دا
 سگناں والا سگن، لگن اگلی دینی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے کیسے
 نوں نہیں کچھ پتہ، بے خبر سٹی لوکائیا۔ سارے اکو جاندے جیٹھ تتا، اگنی نال تپائیا۔ لو نال جھلسیا جائے پتا، پت تہنی رہی
 گر لائیا۔ بنا آب توں جیواں دی ہونے ہتا، پنکھیرو ڈگن تھاون تھائیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں ویکھیا پُرکھ ابناشی بھگتاں دا بن کے سکا،
 سجن سہیلے رہیا ملائیا۔ در در گھر گھر جاندیاں کدے نہ تھکا، دوس زین اپنا پنڈھ مکائیا۔ پریمیاں نوں ملدیاں کدے نہ آگا، بے عقلان
 نوں عقل والے رہیا بنائیا۔ چھڈ کے برہمنڈ کھنڈ جگت جہان مدینہ مکہ، محراب بھگتاں رہیا سہائیا۔ سر رکھ اپنا بتھا، بتھیلی اُتے

لئے ٹکائیا۔ نیتر تک اپنیاں اکھاں، اکھیاں والیاں اکھاں دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرن آیا
رچھا، رچھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان لیکھا دیوے سب دا حقا، حاکماں دا حکم نہ چلے رائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سندر سنگھ دے گرہ فروزشاہ، ضلع فروزپور ★

اک نو دا مٹ جائے جھگڑا، اُتی اُننسا لیکھ چُکائیا۔ سِدھا مارگ دس دئے اگلا، پچھلی عادت لینی بدلائیا۔ گُرمکھ بابروں نظر
نہ آئے بغلا، انتر آتم کرنی سچ صفائیا۔ ہرجن من واسنا رہے نہ پگلا، کوڑی کرپا نہ کھئے ہلکائیا۔ بھٹکنا پئے نہ کیسے وچ جنگلاں، چوٹی
پھاڑ نہ کھئے تکائیا۔ کرپا کر کے اپنے انگ لا، انگیکار اک اکھوائیا۔ پردہ لاه دے ہنگ برہم دا، پاربرہم بے پرواہیا۔ کھیل کر دے اپنے
کرم دا، نہکرمی ہو کے ہوئے سہائیا۔ سب دا لیکھا مُکا دے ایس جنم دا، جو چل آیا سرنائیا۔ بھانڈا توڑ دے کوڑے بھرم دا، بھے اور نہ
کھئے رکھائیا۔ مارگ دس دے سچے ترن دا، نئیا نوکا نام جنائیا۔ نیتر کھول دے ہرن پھرن دا، گُرمکھ اٹھے پھر تیرا درشن پائیا۔ رستہ
دس دے اپنے مندر چڑھن دا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ طریقہ دس دے پلّو پھرن دا، لڑی لڑی نال گنڈھائیا راہ دس دے جیوندیاں
مرن دا، مر جیوت نظری آئیا۔ کھیل دس دے آتم پرما تم کنت سہاگی ورن دا، گھر ساجن ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا چُکا دے کوڑ
کڑیاری ذات پات ورن برن دا، برہما وشن شو اکو رنگ وکھائیا۔ سہارا بخش دے اوس سرن دا، جس دا مالک اکو توں ہی نظری
آئیا۔ نام دس دے سچا پڑھن دا، ملے دو جہان وڈیائیا۔ جھگڑا چُکا دے گرہ مندر اندر لڑن دا، پنچ وکار نہ کھئے لڑائیا۔ مارگ دس
دے سچ دربارے کھڑن دا، سمنکھ ہوئے درشن پائیا۔ پینڈا دس دے آگے ودھن دا، بھجیئے چائیں چائیا۔ درس کرا دے مُکند منوہر
مُورت مدن دا، نرگن نرویر نظری آئیا۔ تھوڑا جہا لیکھا سمجھا دے جو جھگڑا چھڑنا عدن دا، عدالت اپنی وچوں پرگٹائیا۔ بھيو کھلا
دے جگت آتش اگن دا، سازش وچ لوکائیا۔ پڑدا لاه دے کوڑ کڑیاری پھرن نگن دا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ مندر سہا دے
گُرمکھاں دے دپیک جگن دا، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ پیار دس دے اپنے نال مل کے وسن دا، دوس زین نہ ہوئے جُدا ئیا۔ مُکھ
دے دے سہنجنا ہسن دا، غمی غمخوار دینی مٹائیا۔ امرت پیالہ دے دے دھر دے جھٹن دا، سنسے روگ دینے مٹائیا۔ میلا ملا دے

اپنی اکھن دا، آخر اپنا رنگ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا دے جھولی سَکھن دا، سکھنے دے بھرائیا۔ ہُن ویلا نہیں پُتران توں خالی رکھن دا، گھر گھر ماتا گود وچے ودھائیا۔ سماں نہیں چھڈ کے بھجّن دا، اپنا مُکھ بدلایا۔ ایہہ لہنا دُھر دے سَجّن دا، صاحب سوامی جو اکھوائیا۔ رس دے دے دھوڑی مَجن دا، مجلس اپنی اک سہائیا۔ تال دس دے اگئی ناد وچن دا، اٹھے پھر کرے شنوائیا۔ دروازہ کھول دے اپنے در لنگھن دا، پندھ مکے چائیں چائیا۔ بستر سہا دے اپنے پلنگن دا، دوشالہ اکو نام ٹکائیا۔ رنگ چڑھا دے اپنے رنگن دا، رنگ رتڑے ہو سہائیا۔ جھگڑا مُکا دے مرن جن دا، لکھ چوڑاسی پندھ مُکائیا۔ ہُن بھگتاں دا ویلا نہیں کھن دا، بمت حوصلے دے ودھائیا۔ ہُن لیکھا نہیں ہینم کُنڈ والے دُشت دمن دا، گوبند شبدی دھار چلائی۔ وقت سہا دے سوہنے چمن دا، گل گرمکھ دے کھلائی۔ رنگ رنگا دے سُکھ امن دا، کوڑی کریا نہ کھئے لڑائیا۔ جن بھگتاں نوں صدق بھروسہ دے دے اپنا بھانا مَن دا، منسا من ہی وچ مٹائیا۔ سنت سہیلے روپ بنا لے اپنے چنن دا، نَم واس نظر کھئے نہ آئی۔ ڈیرہ ڈھاہ دے کوڑی کندھن دا، اندروں کر صفائیا۔ جھگڑا مُکا دے کوڑے کُٹب والے بندھن دا، بندگی اک سمجھائیا۔ نور چمکا دے اگئی ربّ دا، الاهی آپ خُدائیا۔ بھرم رہے نہ ایہہ ویلا سبب دا، بھگون اپنا آپ دئے جنائیا۔ جس نوں جُگ چوڑی گر اوتار پیر پیغمبر رہیا لہدا، نیتر نین نین اکھ اٹھائیا۔ سو پار کنارہ کر کے اگلی پچھلی حد دا، مالوے بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا گرمکھ درشن کر کے رجدا، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ صوفیاں نوں موقع مل گیا حج دا، حضرت ہو کے سجدہ سیس جھکائیا۔ اک نو کہے میں اوسے دے حُکمے اندر بھجدا، چلاں واہو داہیا۔ جیہڑا گرمکھاں دے سنمکھ سجدہ، سوہنا ڈھول ماہیا۔ جس دا کھیل جُگ چوڑی نالوں چنگا اچ دا، عاجزاں اپنے گلے لگائیا۔ بھيو کھلا کے کوڑے جگ دا، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ نام نگارہ جس دا وجدا، عبادت دُھر دی رہیا دِرڑائیا۔ گرمکھاں دا راہ تکدا رہیا کد دا، قدم قدم ویکھ وکھائیا۔ اگے لیکھا چُکاوے رہنا الگ دا، وکھری دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ پندھ مُکاوے شاہ رگ دا، شہنشاہ قلم شاہی نال وڈیائیا۔ روپ جنا دے سؤرے سریگ دا، سؤر پیر تیری اوٹ تکائیا۔ تال سنا دے اوس رباب دا، جو بن رباب رہیا وجائیا۔ جام پیالہ پیا دے اوس آب دا، جو عزت آبرو دئے بنائیا۔ لہنا پورا کردے پچھلے خواب دا، بے خبراں خبر سُنائیا۔ امرت رس چوا دے اوس نابھ دا، کمل کول وچوں اُٹائیا۔ پندھ مُکا دے دُئی دویتی دراز دا، ایکا ایک رنگ چڑھائیا۔ گرمکھاں نوں روپ بنا لے

اپنے سیس تاج دا، دو جہاناں خوشیاں نال اُٹھائیا۔ جھگڑا چُکا دے سوال جواب دا، پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے تُوں مالک
 سجدہ دس دے اپنے آداب دا، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اکھڑ پڑھا دے اوس لُغات دا، جس دا حرف یکطرف فیصلہ دئے سُنائیا۔
 نُور کردے اپنے مہتاب دا، ظہور وچوں رُسنائیا۔ پردہ لاه دے محراب دا، محبوب اپنا مُکھ وکھائیا۔ پرکاش کر دے سچے چراغ دا،
 جو چراگاہاں وچ کرے رُسنائیا۔ کیسے تُوں دُکھ نہ رہے اولاد دا، دُکھ سُکھ وچ بدلائیا۔ آسرا رہے نہ گُرمکھاں تُوں کیسے دی امداد دا،
 سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ جھگڑا چُک جائے عشق حقیقی تے مجاز دا، طریقہ اپنا نام دے سمجھائیا۔ نشان رہے نہ کورڑی کیریا داغ
 دا، دُرمت میل دھوائیا۔ ناتا بنا لے اگمی باپ دا، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ لیکھا لالے اپنے جاپ دا، تیرا ڈھولا رہے گائیا۔ سانوں بیہو
 کھلا دے اپنے آپ دا، گُرمکھ دین دُہائیا۔ وقت سہا دے گوہند بھوکھت واک دا، واقعہ واقف ہو کے دے جنائیا۔ راہ دس دے
 گُرمکھاں تُوں سچے اتفاق دا، جگت وکارا کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جھگڑا مُک جائے کورڑے نفاق دا، نفرت دینی گوائیا۔ لیکھا مُکا دے
 سنسا رہے نہ رسول پاک دا، واحد اپنا آپ درڑائیا۔ کنچن بنا دے پُتلا خاک دا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پندھ مُکا دے جگت شیطان
 چلاک دا، شرع وچ نہ کھئے لڑائیا۔ مندر وکھا دے گوپیاں والی راس دا، کاہن اکو نظری آئیا۔ گھر وکھا دے سچ نیواس دا، جنھے بہہ کے
 سوبھا پائیا۔ نُور پرگٹا دے اپنے پرکاش دا، اندھ اندھیر چُکائیا۔ لہنا دینا چُکا دے ساس گراس دا، جن بھگت گربستی گرہ اپنے
 لینے ملائیا۔ دھیرج سنتوکھ دے دے اپنے وشواس دا، وشو اپنا آپ سمجھائیا۔ پردہ اُٹھا دے آتما صاف دا، ست ست نُور نظری آئیا۔
 غصہ مٹا دے گُرمکھ بچے گُستاخ دا، اندر آتم اپنا رنگ چڑھائیا۔ لہنا چُکا دے نار کمذات دا، کوچھی کلکھنی دُہاگن رہن کوئی نہ پائیا۔
 جن بھگتاں لیکھا لال دے لوک مات دا، برہمنڈ کھنڈ لہنا دے مُکائیا۔ جھگڑا مُک جائے پرتھی آکاش دا، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔
 ویلا آگیا پرہو تیرے پرتاپ دا، وڈ پرتاپی ہر بھگت لے بنائیا۔ تیرے دوارے لیکھا رہے نہ کوئی پاپ دا، پنت پُنت دے بنائیا۔
 جھگڑا مُکا دینا جم کے پھاس دا، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حُکمے اندر سب کچھ جایدا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جگتار سینگہ دے گرہ فروجشاہ ضلع فروزپور ★

صاحب ستگر رنگ چولی، کایا چولی رنگ چڑھائیا۔ صاحب ستگر دس بولی، آتم پرما تم سچ پڑھائیا۔ صاحب ستگر بنا گولی، گرمکھ یاچک سیوک منگ منگائیا۔ صاحب ستگر اٹھا ڈولی، زرگن سرگن اپنا بہار اٹھائیا۔ صاحب ستگر کھلا سچ پریم بولی، رنگ گللا اک چڑھائیا۔ صاحب ستگر ساچے کنڈے ایک تولی، جگت ترازو ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ صاحب ستگر من واسنا میٹ کے روئی، رونق دھر دربار دی دے دکھائیا۔ صاحب ستگر بند کواڑی تاک دے کھولی، خالق مالک کر رُشنائیا۔ صاحب ستگر مان وڈیائی دے اُپر دھولی، تیرے نام دی وجے سچ ودھائیا۔ صاحب ستگر میل ملا کے ہوئی ہوئی، ہلت پلت لیکھا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صاحب ستگر رنگدے تن، تتوت دے بدلائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ دے من، من منکا دے بھوائیا۔ ساچا راگ سنا کے کن، آواز دھر دی دے پرگٹائیا۔ بہرم بھلیکھا کڈھ دے جن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نام پدارتھ دے دھن، امنگی دولت جھولی پائیا۔ ساچا نور چاڑھ دے چن، زرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ مٹے اندھیر اتھ، جوٹھ جھوٹھ لیکھا دے گوائیا۔ میل ملا سری بھگوان، بھاگ پورب جھولی پائیا۔ جھگڑا چکا دے زمیں اسمان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے پھڑ دامن، دامنگیر نظری آئیا۔ سنت سہیلا بن ضامن، جہاں توں لینا چھڑائیا۔ سچ دس اپنا نامن، ناؤں نرنکارا اکو ڈھولا گائیا۔ تیری میری ہوئی پہچانن، سوہنگ روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ صاحب ستگر ہو کرپال، دین دیال دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ لال، گرمکھ گود اٹھائیا۔ نام اگمی وجا تال، انحد نادى ناد سُنائیا۔ پھڑ کے شاہ بنا کنگال، نام ندھانا اک ورتائیا۔ کوڑی کریا تے جنجال، جیون جگت دے سمجھائیا۔ تیرا کھیل سدا کمال، بے پرواہ بے پرواہی اپنی دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صاحب ستگر کریا ندھان، تیری وڈ وڈیائیا۔ بھگتن میتا دے دان، منسا آسا پور کرائیا۔ نیکن نیکا نظری آئے نوجوان، مرد مردانہ پھیرا پائیا۔ تن ماٹی خاکی ہون نہ دیوے ویران، اتم اپنا لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ سچ دوارے سنت سہیلے منگن دان، گرمکھ جھولی رہے ڈابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، نام پدارتھ دیوے دان، سوارتھ جگت لیکھے وچ رکھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ رام سنگھ دے گرہ ضلع فروزپور ★

دوس کہے مینوں سارے کہندے اُنی جیٹھ، اک نو مل کے انک بنائیا۔ اک کہے میں بھگت سُہیلا ساچے سنتاں رکھاں چھایا ہیٹھ، نو کہے میں نو کھنڈ نو در ڈیرہ دیاں چُکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے آتم پر ماتم دساں بہیت، پردہ اوہلا دئی دویت مٹائیا۔ پار پرہم برہم سچا دساں کرنا بہیت، نیج گھر سوامی سہجے دیاں ملائیا۔ نیج نیتر گیان اکھ لوان پیکھ، پرتکھ روپ سچ گوسائیں دیاں سمجھائیا۔ سچ سوامی انترجامی ملاواں ساچے دیس، مندر اندر گھر وچ گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جے بے وطن ہویا چھڈ کے اپنا دیس، ساچی منزل دیاں چڑھائیا۔ جس گرہ اکو سوامی وسے ہر نریش، نرنکارا ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن رہیا ویکھ، بن اکھاں اکھ گھلائی۔ سو پُرکھ بدھاتا ویکھنہارا جگت تماشا نرگن جوتی جامہ بدل کے بھیس، اولڑا روپ اک اکٹڑا رہیا وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم سمجھائیا۔ اک کہے مینوں آد جگادی کہندے اک ایکنکار، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیلاں نو کھنڈ پرتھی نو دوار، نو رس کھوجاں چائیں چائیا۔ حُکمے اندر دوس رین ماس برس چلاں وچ سنسار، گھڑی پل بھجاں واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ جگ کال بیت گئے سنجگ تریتا دواپرکجگ وچ سنسار، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ حُکمے اندر سیوا کر کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر کلمہ کائنات سُنائیا۔ دُھر سندیشہ دیندے گئے بھگت سُہیلے بن کے یار، دُھر دا راگ ناد کر شنوائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال لیکھا لکھدے گئے بے شمار، شرع شریعت بندھن نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ اُنی جیٹھ کہے میں آیا لوک مات جگ، شہنشاہ دتی مان وڈیائیا۔ نرگن دھار وکھاواں پُرکھ سمرتھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرویر نراکار ویس وٹائیا۔ بھيو ابھیدا کھول آتم پر ماتم دساں داس، تُوں میرا میں تیرا دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامی انترجامی دُھر دی بانی شبد ناد بودھ آگادھ سُنواں گاتھ، چارے کھانی چارے بانی بھيو ابھید دیاں گھلائی۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن آکار سدا ساتھ، ایتھے اوتھے دو جہاناں اکو رنگ وکھائیا۔ بن رسنا چہوا بئی دند جن بھگتاں دساں سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھياس کایا مندر اندر ساڈھے تِن بتھ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن دیاں ملائیا۔ وست امولک کایا گولک سچ خزینے دیواں دات، داتا ہو کے دیاوان مہر نظر بے نظیر اک اٹھائیا۔ سنت سُہیلا اک اکیلا پوری کرنہارا آس، آسا ترشنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا

کوڑی کِریا دئے مٹائیا۔ گرمکھاں اندر نِرگن جوت جوتی نُور کرے پرکاش، اندھ اندھیار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ اُنی جیٹھ کہے مین لوک مات پایا پھیرا، سمت شہنشاہی دئے گواہیا۔ وپہ سؤ اگی بکرمی پُورب کر کے نبیڑا، جھگڑا پہلا دتا مٹائیا۔ مالک خالق پرتپالک اکو پُرکھ اکال بتھیرا، بہ گنتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے در تے منگدے رہے مہرا، نیوں نیوں چرناں سیس قدمان وچ جھکائیا۔ جس دے حُکمے اندر نِرگن سرگن ہو کے مار کے گئے پھیرا، چار کُنٹ دہ دشا سو بلا ڈھولا نام درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا شبدي دھار جودھا سُر پیر شیرا، بھک اپنا نام لگائیا۔ دُور ڈراڈا وسنہارا نیرن نیرا، نج گھر آتم پر ماتم ظاہر باطن اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ اُنی جیٹھ کہے مینوں کہندے اک اُنيسا، ساچی دھار دیاں جنائیا۔ مین دیواں سچ حدیثا، حضرتان نالوں کران سچ پڑھائیا۔ بھيو چُکا کے اوچان نیچان، راؤ زکال اکو گرہ وکھائیا۔ - - - - پُرکھ ابناشی سچ سوامی سب دا میتا ٹھاکر، کایا ساگر بھو بیڑا پار کرائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، سچ بنجارے بناواں سؤداگر، وست امولک اکو نام ہٹ جنائیا۔ بھيو چُکا کے کریم کرتا قادر، سچکھنڈ درگاہ ساچی دیواں آدر، عدل دُھر دا اک سُنائیا۔ جن بھگتاں واسنا کوڑی کِریا اندر رہن نہ دیواں سازش، صفت صلاحی بے پرواہی نُور الہی، جلوہ گر اکو دیاں جنائیا۔ گھٹ بھیترا اندر کران صفائی، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ پتت پُنیت ٹھانڈے سیت دیاں کرائی، پُرکھ اکالا دین دیا لا ملا کے سچا شہنشاہیا۔ ترے گن ڈیرہ ڈھاہ کے کران اتیت، ترے بھون دھنی گھر گمبھیر گن گنی گنوتنا دیاں ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت و دیا ہونی اٹھی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق اُچی کوکن دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ اُنی جیٹھ کہے مین اک نو گیا جڑ، بھيو ابھیدا اپنا دیاں کھلائی۔ بھگت سہیلا مالک خالق پرتپالک میلا دُھر، دھرنی دھرت دھول لیکھا دیاں چُکائیا۔ لہنا دینا مکے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پنج چور، آسا منسا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کِریا دیاں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ساچے ویکھنہار سری بھگوان، اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی دیونہارا دان، وست امولک نام جھولی پائیا۔ سچ محل اٹل وکھا کے اک مکان، ست دوارے وجے ست ودھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑا جڑ جائے

گوپی کاہن، سُرتی شبدی اِکو رنگ وکھائیا۔ اِک دُو جے دی بن وِدیا دئے پہچان، پردہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ بن ہرِ کِریا پورن آیا نہ کیسے
 گیان، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ انتر بجنشے شبد ناد دُھنکان، اگئی راگ جنائیا۔ انتر آتم نچ رس دیوے پین کھان، کوڑی کِریا جگت
 ترشنا بھکھ مٹائیا۔ جوتی جاتا زِگن نُوَر کرے مہان، ست ستوادى اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ لیکھا مُک جائے رُو سس سُوَریہ بہان، منڈل
 منڈپ لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُک جائے زمیں اسمان، گگن منڈل ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا
 لیکھا دئے درڑائیا۔ دُھر دا لیکھا کہے میرا کیسے نہ جانیا بہیت، پڑدا سکيا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جُگ چوکڑی مین رہیا ویکھ، ستجگ تریتا
 دواپرکجگ مات ہنڈھائیا۔ سچ پریم کیسے نہ ہیت، پریتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کھیلدا رہیا کھیڈ، زِگن سرگن اپنی
 کل دھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر جُگ جُگ رہیا بھیج، جوتی شبدی دھار سمجھائیا۔ آتم برہم ماندا رہیا سیج، زرنتر اپنا آسن لائیا۔
 دو جہان برہمنڈ کھنڈ رہیا ویکھ، پُری لوء پردہ آپ چُکائیا۔ مالک بن دا رہیا شاہو بھوپ نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ بھگت
 سُہیلا گر چِلا کِردا رہیا بہیت، ناتا بدھاتا آپ جُڑائیا۔ صفت صلاحی قلم شاہی کاتب بن کے لیکھا رہیا لیکھ، چارے کھانی چارے
 بانی چارے ورن کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کہے مین سُہاواں
 وقت، وار تہت سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی مان دیوے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نال ملائے سنت سُہیلے
 گرمکھ بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ سچ پریتی آتم پرما تم دیوے شکت، شخصیت ساجی دئے سمجھائیا۔ پردہ اوہلا بھيو چُکاؤنا عرش
 فرش، دو جہاناں اِکو رنگ وکھائیا۔ مہروان مُحبت وچ محبوب امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ چنتا سوگ مٹا
 دے ہرکھ، دُکھ درد نیڑ کھئے نہ آئیا۔ ساجی منزل سچ منار حق دوار دیوے درس، آدرش اپنا اِک جنائیا۔ گرمکھان اُتے رحمت نال
 کرے ترس، رحیم رحمان سچا شہنشاہیا۔ جنم کرم دی میٹ دیوے حرص، لکھ چوراسی روگ رہن نہ پائیا۔ دُھر دا نام ساچا ڈھولا
 سُناوے طرز، تال تلواڑا نہ کھئے وجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جُگ دی بینتی منظور کرے عرض، واک بھوکھتاں کھوج
 کھوجائیا۔ سمرتھ سوامی اپنا کھیل کرے اسچرچ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ حُکم دیوے جودھا
 سُوَرپر مردانہ مرد، شبدی شبد اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے اندھیر گرد، نو نو چار پردہ رہیا اُٹھائیا۔ جگت قصائی

چھری رہن نہ دیوے کرد، قتل گاہ لہنا دئے مُکائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا اندر وڑ کے دیوے ورج، دُھر فرمانا سچّا رانا سِری بھگوانا اپنا آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا شوہ دریاے ہون نہ دیوے غرق، کھیوٹ کھیٹا بن ونجھ مہانیوں پار لنگھائیا۔ کلجگ انت ونڈنہارا سنت سہیلے درد، دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ گُرمکھاں ہون نہ دیوے کوئی حرج، مانس جنم من واسنا دئے مٹائیا۔ نام ندھانا سچ وکھاوے دُھر دی کھڑگ، کھنڈا اِکو اک چمکائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ چار کُنٹ دہ دِشا پھرے سدا ندھڑک، ویری میت اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رسیا وکھائیا۔ ہرجن سچن جائے اُٹھ، کلجگ نیندر غفلت رہن نہ پائیا۔ سِری بھگوان مہروان ہو کے جائے تھہ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساچا امرت جام پیائے گھٹ، اندر باہر دُرمت میل کرے صفائیا۔ ساچے مندر اندر نرگن نُور ہووے پرکاش، جوتی جوت دُگمگائیا۔ اِکو ڈھولا پون پونی چلے سواس، تُوں میرا مین تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نج گھر نج واسی کرے نواس، دُھر دے مندر اندر سوہیا پائیا۔ پریم پیالہ نام خُماری دیوے آب حیات، مدُھر رس مدُھر دُھن آتمک دئے جنائیا۔ سچ دوارے ست پُرکھ نرنجن کرے آپ نواس، سِنگھاسن آسن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اِکو دسے سچ پرہات، سندھیا لیکھا دئے مٹائیا۔ وقت کہے میری سچ پرہاتی، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ دوس بیت کے آئی راتی، بھنڑی زین خوشی منائیا۔ عرشاں توں مارے فرش اُتے جھاتی، بن اکھاں اکھ کُھلائییا۔ کی کرے کھیل کھلاپاتی، پت پریشور داتا بے پرواہیا۔ جس دا نام کہانی جُگ جُگ چلدی رہے ساکھی، سو ساکھیاں اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں دی بدل دیوے حیاتی، جنم وچوں جنم دئے وکھائیا۔ رُوچ بُت دوویں کر کے پاکی، ماٹی خاکی اپنا رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دو جہاناں بن کے ساتھی، پُرکھ ابناشی ساچی گھاٹی منزل دئے چڑھائیا۔ جتھ ذات پات دین مذہب کوئی نہ کرے باقی، شرع شریعت وچ نہ کھئے لڑائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا نہ دسے کھئے فسادی، جھگڑا جیو نہ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سہیلا اِک آکیلا اپنا رنگ وکھائیا۔ وقت کہے مین آیا لوک مات، دین دِیال دتی مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں جوڑ کے ساچا نات، اگلا سنگ لیا بنائیا۔ نام ندھانا سُن کے گاتھ، سوہنگ ڈھولا لیا گائیا۔ سچ پریم دی ویکھ جماعت، نیوں نیوں بیٹھا سیس نوائیا۔ سیوک بن کے داسی داس، خادم ہو کے پھیرا پائیا۔ رنگ رنگائے پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکنکارا بے پرواہیا۔ اک نو کہے ساڈا ہویا اکٹھ، اک اپنا روپ ربیا بدلائیا۔ حُکم سُن پُرکھ سمرتھ، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکائیا۔ نیتر کھول نہ سکے کوئی اکھ، لوچن نین رہے شرمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ چرنی رہے ڈھٹھ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر، ساڈا لہنا دینا ہویا بس، بستے سب نے لئے بندھائیا۔ نرگن نرویر نرنکار تیری آسا آئے رکھ، رکھک بنا تھاؤں تھائیا۔ عدل انصاف کرنا حقیقت حق، لاشریک سچ توفیق توہے نور خدائیا۔ سچا مارگ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی دینا دس، کرنی ست سچ پڑھائیا۔ ہوئے ہنگتا گرہ ہنکاری بُرج کوڑی کِریا کھیڑا کرنا بھٹھ، تہ اٹھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وکھاؤنا ڈھر دا گھر، جس گرہ ڈھر دی دھار سوہبا پائیا۔ اُنی جیٹھ کہے مین ویکھن آیا جگت تعلیم، طلبیاں والی پڑھائیا۔ پرہ دے اُتے کیسے نہ رہیا یقین، یکے بعد دیگرے سارے گئے بھلائییا۔ آتم پر ماتم کوئی کر نہ سکیا تسلیم، طمع ویکھی جگت لوکائیا۔ محل اٹل چڑھ نہ ویکھیا کیسے عظیم، اسم اعظم نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت نیتر ہوئے ناپین، لوچن اکھ نہ سکے کھلائییا۔ من واسنا دیندے رہے دلیل، کوڑی کِریا نال رلائییا۔ پُرکھ ابناشی ساچا ٹھاکر کیسے نہ ملیا چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا نور نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ انت انت ہویا اخیر، تقدیر سب دی دیاں بدلائیا۔ شرع دے کٹ زنجیر، جھگڑا چُکائے کیر، گہر گمبھیر اکو دئے سمجھائیا۔ جس دی کھچ نہ سکیا کھئے تصویر، جگ چوکری گھندا ربیا وپیر، اک اکلا اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ دوار ایکنکار اپنا حُکم ورتائیا۔ حُکم کہے مین چلاں جگ چار، چوکری سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ کھیل کھیلدے رہے گرو اوتار، پیغمبر ویس وٹائیا۔ سہاؤندے رہے درے دربار، دیوان ڈھر دا نام لگائیا۔ بندے رہے مُحبت وچ پری ہی ہم یار، یرانے غمخوار نظری آئییا۔ گلشن وچ لیندے رہے بہار، پت ٹہنی پھول نال مہکائیا۔ راہ تكدے گئے نرنکار، چار کُنٹ ویکھن تھاؤں تھائیا۔ کون وقت سہیلا کِریا ندھان ہووے خبردار، بے خبراں خبر دئے جنائیا۔ ولیاں دا ولی علیاں دا علی پیغمبراں دا پیغمبر شہنشاہ سیکدار، حقدار سارے ویکھ وکھائیا۔ جسٹوں چار کُنٹ دہ دشا مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچ لبھدا سنسار، تیرتھ تٹاں اُتے پھر پھر دین دُہائیا۔ پڑھ پڑھ وِدیا وِدوان گئے ہار، نیتر لوچن درس کھئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا بن رکھوالا جن بھگتاں میل ملانے وچ سنسار، سنسا روگ ہوئے دئے

مٹائیا۔ اُنی جیٹھ کہے مین تکیا اوہ نرنکار، جس دی منزل وچ منار، دیا باقی جگے آگم اپار، سچ سینگھاسن سوہے سچّی سرکار، تخت نواسی پُرکھ ابناشی اکو نظری آئیا۔ بھگتاں کرے ادھار، سنتاں کرے پیار، گُرمکھاں لائے پار، گُرسکھاں لائے اُٹھائیا۔ سچ بنا کے دُھر دے لال، لال گُلالا اپنا رنگ دئے چڑھائیا۔ بھگت وچھل دین دِیال، غریب زانیاں کرے پرتپال، گُرمکھ ویکھ نڈھے بال، بالی بُدھ دئے سمجھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، کایا مندر اندر وکھا کے سچّی دھرم سال، دیا باقی کھلاپاتی اکو دیوے بال، جوتی جوت اکو کرے رُشنائیا۔ جو جنم کرم پُورب سیوا گئے گھال، تنہاں بوئے نہ انت زوال، بُھجاں لائے اُٹھال، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرے بہال، بھگت سُہیلے میلے نال، گُر چیلے اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بھگت سُہیلے کر پروان، مہمان دُھر دے دئے بنائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سُرجن سینگھ دے گرہ فروز پُر

پُرکھ اکال چُکنہارا پردہ، جُگ چوکڑی جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ زربھو بھے چُکائے کوڑے ڈر دا، آسا ترشنا مایا ممتا موہ دئے گوائیا۔ بیہو ابھیدا کھائے گھر وچ گھر دا، کایا مندر اندر وجے ودھائیا۔ امرت پیائے نچھر رس ساچے سر دا، بوند سواتی ٹھانڈھی اپنی آپ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنت سُہیلے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی کِرپا کرنہارا دِیال، دیاندھ وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی کرے بہال، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ لہے ساچے لال، ائمٹرے پیرے پرہ لئے پرگٹائیا۔ ساچی سکھیا دُھر دی دیوے اک سکھال، ٹوں میرا مین تیرا آتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جگت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ امرت آتم سُہائے ساچا تال، تیرتھ تٹ لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی دُھر دا دیوے بال، دوس زین کرے رُشنائیا۔ کایا کعبہ وکھائے سچّی دھرم سال، شودوالا مٹھ اکو نظری آئیا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ چیلے ستگر سچّا سچ دوارے دئے بہال، کوڑ گُریارا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساجن میتا بے پرواہیا۔ ساجن میتا ہر بھگونت، کرنی کرتا اک اکھوائیندا۔ بھگت سُہیلا پرہ سب دا کنت، سوچھ سروپی

رُوب وٹائیندا۔ بودھ آگادھ بنا کے پنڈت، دُھر دی وِدیَا اِک پڑھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ دے وڈیائی وِچ جیو جنت، جیون جیون وِچوں بدلائیندا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان اپنی دِیا کھائیندا۔ مہروان دِیا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دوارا کھول کے در، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ سچ سرور نِہا کے سر، دُرمت مِل دئے دھوئیا۔ ساچی وِدیَا اِکو پڑھ، دُھر دا نام دئے سمجھائیا۔ ساچی منزل اِکو چڑھ، دُھر دھام دئے وکھائیا۔ لیکھا مُکا کے سیس دھڑھ، اتم پر ماتم مِلا سہج سُبھائیا۔ کوڑی کِریا اُکھیرے جڑ، تن ماٹی خاک رہن نہ پائیا۔ آسا ترشنا جائے سڑ، جوتی اگنی لمبُو لائیا۔ سنت ساجن باہوں پھڑ، گرہ مندر لئے بہائیا۔ بھيو چُکائے ناری نر، اِکو رنگ وکھائیا۔ سدا سہیلا اِک اکیلا بھگت بھگوان لئے ور، جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دِیال دِیا کھائیا۔ دین دِیال پُرکھ ابناشا، پُرکھ اکال دِیا کھائیا۔ بھگت جنان ہر داسی داسا، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دی کرے پوری آسا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایتھے اوتھے دو جہان دیوے ساتھا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پار لنگھائیا۔ آد جُگاد نِت نوت سوہنگ شبد پڑھا کے ساچی گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر نظر اِک اُٹھائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے آسا، چرن کول دیوے بھرواسا، لیکھے لاوے پون سواسا، نرگن جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال سرب گنتاسا، ہر گھٹ اندر رکھ واسا، بھگت سہیلا بنے راکھا، جُگ چوکڑی چار کُنٹ دہ دِشا ہووے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دے وچھڑے لئے ملائیا۔ بھگت سہیلا ہر بے پرواہ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ آد جُگادی بن ملاح، جُگ جُگ بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ کلجُگ اتم ہوئے سہا، صاحب سُلطان سچا شہنشاہیا۔ جوتی جاتا ویس وٹا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ بھگت جنان پرہ سدا سنگ، مِت پِارا مِیت نظری آئیندا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انراگی اپنا راگ سُنائیندا۔ سچ سچ دیونہار سچ اند، نجانند پرمانند وِچ ملائیندا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی ڈھاونہارا کندھ، جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اپنے بتھ رکھائیندا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، ہر گھٹ پائے سار جُگ چوکڑی سماں وِچار، پردہ اوہلا رہن کھئے نہ پائیندا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ گرجن کور دے گھر، ہیرا منڈی گیٹ فروزپور ★

پریم کہے میرا کھیل نت نواں روز، جگہ بجگہ ویکھ وکھائیا۔ چارے کھانی کردا رہواں کھوج، باہر اندر پھول پھلائییا۔ چار کُٹ دہ دشا کردا رہواں سوچ، سمجھ اپنی نال ملائییا۔ لبھدا رہواں روز، چوڈاں طبق سبق کون پڑھائییا۔ سندا رہاں سدا سلوک، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ پرکاش تکدا رہاں جوت، نرگن نرویر بے پرواہییا۔ نگاریاں اُتے سندا رہاں چوٹ، وجے واہو داہییا۔ محل اٹل وینہدا رہاں کوٹی کوٹ، شودوالے مٹھ پردہ لاپییا۔ بنا ستگر پورے ساچی دیوے نہ کھئے مؤج، مجلس سچ نہ کھئے لگائییا۔ بہرم بہرم کے جگ ویکھے بہت، بہ گنتی وچ جنائییا۔ میری اچے نہ مکی اودھ، آیو نہ کھئے وہائییا۔ ساچا ملیا نہ کھئے بودھ، ڈھر گیان نہ کھئے درڑائییا۔ کوڑی کریا وینہدا رہیا ڈھاؤنگ، بہرسٹاچار لوکائییا۔ بھکتاں ملن دا مینوں شووق، اپنا حال سمجھائییا۔ جتھے کوئی نہ سکے روک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائییا۔ میں اوتھے جاواں خاموش، چپ چپیتا پندھ مکائییا۔ سچ پریتی اندر ہوواں مدہوش، مدھ اکو رس وکھائییا۔ میرا لیکھے لگ جائے ماٹی پوش، پشت پناہ ملے وڈیائییا۔ جیہڑا ہویا رہیا رُوچپوش، سٹمکھ ہو کے نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا ناتا دئے جڑائییا۔ پریم کہے میں پریمی رہیا لبھدا، پریمکا روپ وٹائییا۔ آد جگاد رہیا بھجدا، جگ چوگری بیٹھا پندھ مکائییا۔ دوس زین رہیا نسدا، ٹھان واہو داہییا۔ خوشیاں وچ رہیا بسدا، ہنسی مکھ وکھائییا۔ سچ دوارے رہیا وسدا، وصل اکو یار خدائییا۔ درشن کردا رہیا اگمی اگھ دا، بن اگھاں اگھ جنائییا۔ ساچی منزل رہیا ودھدا، قدم قدم نال بدلائییا۔ میں ساری سریشٹی نالوں بھکتاں دا حصیدار بنیا ادھ دا، ڈھر دا لہنا جھولی پائییا۔ میں راہ تکدا پُرانا کد دا، قدیم دیاں سمجھائییا۔ جس تون گر اوتار پیغمبر رہیا سدا، ہوکے دے دے جگت لاییا۔ لیکھا مکدا رہیا حق دا، حقو حق دئے بدلائییا۔ پیار دئے اپنے ہتھ دا، سر صاحب سوامی آپ ٹکائییا۔ پریم کہے میں اُس دوارے پھدا، جو فیصلے ڈھر دے دئے سنائییا۔ میں نور رتی ویکھیا رب دا، سبب نال گیا آئییا۔ جھگڑا چکاواں کوڑے پچ دا، پنچم ڈیرہ ڈھائییا۔ نظارہ وکھا دے اپنے حج دا، حاجت پور کرائییا۔ نام سنا دے جیکارا اپنے ڈنک دا، ڈھولا اکو گائییا۔ جھگڑا مکا دے لکھ چوراسی پندھ دا، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائییا۔ قلعہ توڑ دے وکاری کندھ دا، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ دینا ڈھائییا۔ رس دے دے اپنے اند دا، پریم کہے پریم اپنے وچوں پرگٹائییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھکتاں دے اندر

وسدا، جھگڑا چُکایا رہنا وکھ دا، پردہ اوہلا نہ ربیا پلک اکھ دا، سب دا مالک ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سہیلا تیناں دے پڑے ڈھکدا، پریم پیار اندر لبھدا، دوسر ڈوری تند نہ کھئے وکھائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سلکھن سینکھ دے گرہ پنڈ مُونگلا ضلعِ فرورِ پُر ★

گرمکھ نانا کدے نہ ہویا، سدا سدا سد ستگر اپنی گود اٹھائیندا۔ گرمکھ سجن کدے نہ مویا، مر جیوت جیون جگت وچ وڈیائیندا۔ گرمکھ اپنا آپ کدے نہ کھویا، جو تن من ستگر بھیٹ چڑھائیندا۔ گرمکھ دکھ درد وچ کدے نہ رویا، جو آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ گرمکھ پاپاں میل ڈرمت سدا دھویا، اُجل اپنا آپ کرائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی گرمکھ گر گر ستگر اکو ہویا، دو جَا رُپ نہ کھئے پرگٹائیندا۔ گرمکھ کدے نہ ہوئے کنگال، جگت غریبی نہ کھئے بندھائیندا۔ جنہاں نوں دیوے املٹرا لال، نام خزانہ آپ بھرائیندا۔ وچولا بن دلال، دُنیا توں لئے چھڑائیا۔ پُچھ مُریداں حال، مُردے لئے جوائیا۔ جاں توں کر بحال، پھاسی توں لئے چھڈائیا۔ ناتا توڑ کے کال، دین دیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ مارگ دس سُکھال، اوچھڑ راہ کٹائیا۔ بہنغم دس کے چال، اتم لے کے جاوے نال، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ گود سہنجی سوہے بال، لوری شبدا نال پرچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، امرت پھل دیوے کھوال، ترشنا بھکھ سرب مٹائیا۔ گرمکھ کدے نہ ہووے نکما، نہکرمی رُپ نہ کدے وٹائیا۔ گرمکھ سدا ستگر گھر جمّا، ناتا مات پت تڑائیا۔ اکو پُرکھ اکال جوت اکالن دُھر دی امان، امانت اپنی جھولی پائیا۔ ناتا سرِشٹی نال تَت ماٹی خاکی تِنا، آتم پرما تم اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ گرمکھ کدے نہ ہووے بھکھا، پرہ بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ جنم کرم دا میٹ کے دکھا، دکھ درد دئے گوائیا۔ سچ پریم دا دے کے سُکھا، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ بڈھیاں نڈھیاں بن ستگر پورے کھئے نہ کہے آ میریا پُتا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ پرہ دی یاد وچ جنہاں نے ٹکڑ کھادھا زکھا سُکھا، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ - - - - من منسا گئے مٹائیا۔ جنہاں دے انتر پریم پیار سچا اٹھا، لہر لہر وچوں بدلائیا۔ پُرکھ اکال سدا اہناں تے تٹھا، پیار مُحبت جھولی پائیا۔ میت مُرار رہن دیوے کوئی نہ رٹھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ گرمکھ کدے نہ کہے میں

غریب، غریبی میرے اُتے آئی۔ کدی نہ کہے میں بدنصیب، دھکے دیوے لوکائی۔ جنہاں دے صاحب سوامی وسیا قریب، گھر سجن
 بیٹھا سوہا پائی۔ جنہاں دے کول پرہ ملن دی توفیق، اوہ توحفے جگت دے دین گوائیا۔ دُھر دا سجن لبھ رفیق وانگ فرید، عجیب
 منزل اکو پائی۔ نظری آئے سچ طیب، جو طبع دئے بدلائیا۔ جنہاں نوں جگاں جگاں دی امید، آسا وچ بہہ بہہ خوشی منائی۔ کردے
 رہے اڈیک، نیتر لوچن اکھ کھلائی۔ بنا ویکھیاں ڈٹھیاں کردے رہے تعریف، منسا منسا نال ملائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی
 جنہاں نوں ستمکھ ہویا پرتیت، ست ستوادی نظری آئی۔ نال مل کے ڈھولا گاون سوہنگ گیت، گوبند رنگ چڑھائی۔ اوہ گرمکھ
 کدے نہ ہووے نیچ، نیچوں اوچ دئے بنائی۔ جنہاں دے اندر لنگھ جائے دہلیز، دہ دشا پندھ مکائی۔ اوہناں نوں اپنے پریم دی دس
 دیوے تمیز، سہج نال سمجھائی۔ جن بہگت بنا کے عزیز، خدمتگار سیوک سچ بنائی۔ جیہڑے گوبند دھار ہوئے شہید، اوہناں دا میلا
 سہج سُبھائی۔ شبدي گر کرے تصدیق، شہادت اپنی رہیا بھگتائی۔ پُرکھ اکال بن کے میت، مِتران والا رنگ چڑھائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائی۔ گرمکھ کدے نہ کہے میں کنگلا، دھن دولت مایا نظر کھئے نہ آئی۔ جس دے کول
 املا ساڈھ تِن ہتھ کایا بنگلا، نرگن سرگن ونڈ ونڈائی۔ جس گرہ مندر اندر بیٹھا پریم رنگلا، رنگ رنٹا آسن لائی۔ جو چاہے سو
 گھر وچ منگ لا، منگلا چار اپنا دئے جنائی۔ بن رسنا توں ساچا اند لا، اند اند وچوں پرگٹائی۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ لا، گنڈھنہار
 گوپال گوسائیا۔ جس گرسکھ چرن کول پریم نال کیتی بندنا، سو بندیخانے دئے تڑائی۔ رائے دھرم مول نہ دنڈنا، کرم کانڈ رہن نہ کھئے
 پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائی۔ ہرجن کوئی نہ کہے میں منگت، بھکھاری درویش نظری
 آئی۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال میل ملایا نال ہرسنگت، سو ہر کا روپ گئے بنائی۔ اوہناں دا لیکھا رہیا نہ انت، انتشکرن وجی ودھائی۔
 ڈھولا سن کے پرہ دا منت، منتو اپنا حل کرائیا۔ میلا نال سری بھگوت، نار کنت وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد دیونہار سچی سرنائیا۔ گرمکھ کدے نہ کہے اوکھا، گھڑی اوکھی رہن کھئے نہ پائی۔ ستگر مل کے ست وچ سوکھا، من
 متا دئے مٹائی۔ پُرکھ اکال کیسے نال کدے کرے نہ دھوکھا، ڈھکھدیاں دی اگنی دئے بھجھائی۔ اپنا مارگ دس کے سوکھا، منزل دئے

چڑھائیا۔ چوڑاسی وچوں مؤقع، مُفت اپنا جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا چُکا کے لوکا، لوکائی کولوں پلُو دئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وِشنوں بھگوان، سچّی سرن سرن اِکو اِک وکھائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ کِرپال سِنکھ دے گرہ پنڈ گولیوالا ★

جس اُپر صاحب ستگر کِرپا کردا، کرنی دا کرتا دیا کھائیا۔ تن ماٹی خاکی ٹھاندا کرے بردا، سیتل سیت روپ وٹائیا۔ بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا لیکھ جانے دل دا، سرگن نرگن نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ ہر سنت سوامی پُرکھ اکال ہو کے ملدا، دینن دیاوان اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ نشان وکھائے اگتی تِل دا، نیج نین ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دیونہار سچّی وڈیائیا۔ جن بھگتاں اُتے پر پُرکھ ہوئے دیال، پاربرہم بے پرواہیا۔ کایا مندر وکھاوے سچ سچّی دھرم سال، محل اٹل سوہیا پائیا۔ گرہ مندر اندر دِپیک جوتی دئے بال، نرگن نور ظہور کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کھال، خالق خلق ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پرہ دیوے چرن ساچی دھوڑ، مٹی خاک پاک لئے بنائیا۔ جنم جنم بخش دیوے قصور، قسمت وچوں قسمت دئے بدلائیا۔ نام بھنڈارا بھر بھر پور، اتوٹ اٹوٹ دئے وکھائیا۔ پاربرہم برہم دے کے نور، سچ ظہور کری رُشنائیا۔ ناد دُھن وجا کے نور، توت اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا سرب مٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے اٹلٹرا یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن سرگن کر کے دُھر سنجوگ، گھر ساچے سچّا میل ملائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال دس کے اِکو اوٹ، جگت آسرے سرب گوائیندا۔ موہ مایا ممتا کوڑی کِرپا کڈھ کھوٹ، ہوئے ہنگتا گرہ ٹوائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا جائے پہنچ، دُور ڈراڈا نیرن نیرا اپنا پنڈھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ جن بھگتاں پرہ دیونہارا دات، وست اپنی ہتھ رکھائیا۔ ست سچ بخشے سچ سوغات، سوگند کھا کے جھولی پائیا۔ نام ندھان سُنائے دُھر دی بات، باطن پردہ آپ اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹے راکھ، پوت پاک دئے بنائیا۔ بردے ہرجن ہر لینا بھاکھ، پاربرہم پرہ پردہ دئے اُٹھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی پرہ پوری کرنہارا آس، آسا ترشنا دئے گوائیا۔ جگت واسنا رہن نہ دیوے

اداس، دھیرج دھیر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بھگتاں وسیا ساتھ، تنہاں آتم انتر نہ ہونے گھاٹ، کلجگ میٹے اندھیری رات، انت لے کے جائے ساتھ، گھر گھر گرہ گرہ در در آپے ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سوڈاگر سنگھ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ ناٹھیوالا ضلع فرورپڑ ★

سچکھنڈ کہے میں سُنیا سچ جیکارا، لوک مات دھیان لگائیا۔ تھر گھر کہے میں سُنیا دُھر دا نعرہ، دھرنی دھرت دھول وچی ودھائیا۔ وشن برہما شو کہن سانوں لگا پیارا، سینتل دھارا رہیا وائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سوہنا ویکھیا اکھاڑا، زمیں اسماناں وچی ودھائیا۔ بھگتاں کہا سِری بھگوان ساچا کرے پیارا، پریمی پریم دُھر دی لگی ساچی توڑ نہائیا۔ کوڑی کِریا ویکھیا کنارہ، کلجگ اتم اکھ کھلائی۔ ستجگ ساچا ویکھیا دوارا، دُھر درباری پردہ رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے جس ویلے سُنیا جیکارا بول، جاگدی جوت نظری آئی۔ تھر گھر کہے میں نیتز ویکھیا کھول، نرگن نور ہوئی رُشنائیا۔ وشن برہما شو کہن شبدي وجد ویکھیا ڈھول، انحد نادى ناد رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سِری بھگوان کِریا ویکھیا چوبل، گرمکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان کہن پورا تُلدا ویکھیا تول، کرتا قیمت آپے رہیا پائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی خوشی منائیا۔ میرا پورا ہون لگا قول، اقرار نامے دی مُدت گئی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میں سُنیا سنگیت، پریم پیار وچوں پرگنائیا۔ تھر گھر کہے میں ویکھیا بیٹھ اتیت، ترے گن اتیتا اپنا حُکم سُنائیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں گایا سچا گیت، گھر گمبھیر دتا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ مندر ٹھاکر دوار ویکھیا مسیت، گرُو گر گردوارا اکو رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھیا ربی نور، نور نورانہ نظری آئی۔ تھر گھر کہے سرب کلا بھرپور، دو جے در نہ منگن جائیا۔ وشن برہما شو کہن آد جگاد حاضر حضور، چاروں کُنٹ سوہا پائیا۔ جن بھگت کہن پرہو سادا مزدور، جگ چوکڑی سیو کھائیا۔ کٹ کے جائے جنم جنم دے قصور،

قسم کھا کے اپنی دیا کھائیا۔ جدھر ویکھن اودھر حضور، حضرتان دا حضرت نظری آئیا۔ اگلا ست سچ دا دسدا جائے دستور، دستاویز کاغذات اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر سندیشہ اک سنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ساچی ویکھی جوت، جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ تھر گھر کہے نہ ورن نہ گوت، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وشن برہما شو کہن ست دھرم دی لگی ویکھی موج، مجلس بھگتاں وچ لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جس نوں چار جگ چوکڑی رہے کھوج، چار کُنٹ دہ دشا اپنا دھیان لگائیا۔ سو صاحب شہیلا اک اکیلا نت نوت بھگتاں درشن دیوے روز، رازق رحیم کریم رحم اپنا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دے لیکھے رہیا مکائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھیا ہر کرتا ٹھاگر، جو ٹھوکران نال بھگت شہیلے رہیا اٹھائیا۔ تھر گھر کہے میں ویکھیا گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، جو اچھل چھل اسگاہ بھيو کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو کہن بھاگ لگاؤندا ویکھیا کایا گاگر، ساڈھے تے ہتھ ماٹی دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ جودھا سورپیر وڈ بہادر، نام کھنڈا برہمنڈاں وچ رہیا چمکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیونہارا سچ اندا، رسنا رس ساچا دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھیا سلوک، گن ندھانا رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں کر نردوش، دوشی کرے سرب لوکائیا۔ شرع زنجیر جنہاں گلوں لاہ کے توش، طبع طبیعت سب دی دئے بدلائیا۔ پرہہ ملن دا جنہاں شوق، شہانہ سماں تنہاں دئے دکھائیا۔ بن ہر نامے سرشٹ سبائی گئی آونت، پتا پوت بھائی بھین ساک سجن سین سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ مہروان ہو کے جنہاں دی کھوجی کھوج، گرمکھ گرسکھ لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر منتر راگ پڑھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں دیونہارا ثبوت، سوگند کھا کے دیاں جنائیا۔ تھر گھر کہے مینوں نظر آئے اک محبوب، جو محبت وچ سہائیا۔ وشن برہما شو کہن جدھر ویکھیئے اُدھر موجود، چاروں کُنٹ اپنا رنگ ورتائیا۔ بھگتاں میتا سنتاں دی ویکھ حدوڈ، گرمکھاں دے پردے دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی وڈ داتا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے میں دینا سندیشہ، انت اخیر آخر دیاں سمجھائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوان دھر نریشا، نر نرائن اکھوائیا۔ جس نے وشن برہما شو گر اوتار بھیجا، بھجن بندگی وچ لگائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں دی آتم مانے سیجا، سنگھاسن سوہنا اک شہائیا۔ سچ دواویوں نظری آئے جس گرہ کیسے

نہ پیکھا، سو مندر وجے ودھائیا۔ سرِشٹی سنسار دی بدل دیوے ریکھا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ سچکھنڈ کہے میں مارنی اک آواز، سُنئیاں دینا جگائیا۔ تھر گھر کہے میں کہنا پڑدا کھول کے ویکھو راز، اندر لُکیا بے پرواہیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں گر اوتار پیغمبر نال ملاؤنا جس نے رچنا رچی آد، انت او سے وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک، بھگتاں دا ثالث، جوتی نُوں خالص، آس نندرا سب دی دے گوائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نرگن نرویر نرنکار اپنی بدل دیوے عادت، عدالت وکھری دو جہاناں لے لگائیا۔

★ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوالا ضلع فروزیڑ ★

ہر کِریا ہووے بنے بھگت، وڈبھاگی بھاگ جگت اکھوائیا۔ ہر کِریا ہووے بنے سچا سنت، گر ساکھی سچ درڑائیا۔ ہر کِریا ہووے ملے نام منت، انتر آتم اک لو لائیا۔ ہر کِریا ہووے چڑھے رنگ بسنت، تن ماٹی خاکی سوہا پائیا۔ ہر کِریا ہووے آتم پرما تم ملے دُھر دے کنت، سیج سُنجنی وجے ودھائیا۔ ہر کِریا ہووے ہوئے روگ مٹے چنت، سنسا سنسار رہن نہ پائیا۔ ہر کِریا ہووے مانس دیہی بنے بنت، تنوتت بوجھ بُجھائیا۔ ہر کِریا ہووے لیکھا لگے انت، انتر نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل وکھائیا۔ ہر کِریا ہووے بھگت جن اُچے بھاگ، بھاگ ہین رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر کِریا ہووے جوتی نُوں جگے چراغ، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ ہر کِریا ہووے گرُمکھ پورن بنے سادھ، سادھنا ست سچ سمجھائیا۔ ہر کِریا ہووے گھر سجن سُنے ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ ہر کِریا ہووے بدل جائے سماج، ریتی نیتی دے اُٹائیا۔ ہر کِریا ہووے مٹ جائے واد وواد، وکھ امرت روپ بنائیا۔ ہر کِریا ہووے سرتی شبد ہووے وساد، اپنا آپ مٹائیا۔ ہر کِریا ہووے ملے کنت سہاگ، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ ہر کِریا ہووے پردیاں وچوں کھلے راز، رازاں وچوں رازق نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔ ہر کِریا ہووے بھگتاں کھلے آگھ، اکھیاں نُوں چمکائیا۔ ہر کِریا ہووے نظر آوے پرتکھ، پرتکھ پرہو

گوسائیا۔ ہر کرپا ہووے دھام نیارا ویکھے وکھ، محل اٹل سوہیا پائیا۔ ہر کرپا ہووے ملے امولک وتھ، وست بے پرواہیا۔ ہر کرپا ہووے آتم پر ماتم سنے جس، سوہنگ ڈھولا سہج سُکھدائیا۔ ہر کرپا ہووے امرت پریم لے رس، کوڑی کرپا دے گوائیا۔ ہر کرپا ہووے اندر اچے سچ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ ہر کرپا ہووے دُھر دی آوے مت، ممت دے تجائیا۔ ہر کرپا ہووے اُجڑیا کھیڑا جائے وس، ساڈھے تِن ہتھ وچے نام ودھائیا۔ ہر کرپا ہووے میل ملاوا ہووے جھب، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ ہر کرپا ہووے گرمکھ سچ دوارے بھے پھب، کوڑ فریب رہن نہ پائیا۔ ہر کرپا ہووے نام خُماری ملے مد، مدھر رس اک چکھائیا۔ ہر کرپا ہووے ہرجن ساچے لے سد، چرن کول دے وڈیائیا۔ ہر کرپا ہووے مٹے وچھوڑا جگت اڈ، سوہنا سنگ بنائیا۔ ہر کرپا ہووے لیکھے لگ جائے کایا ماٹی ہڈ، رکت بوند سوہیا پائیا۔ ہر کرپا ہووے صفت صلاحی ڈھولے گاؤن بتی دند، رسنا جہوا نال ملایا۔ ہر کرپا ہووے نوری نوری نور چمکے چند، پرکاش پرکاش سوہیا پائیا۔ ہر کرپا ہووے ملے آگم اند، من چنت دے گوائیا۔ ہر کرپا ہووے جنم جنم دا مٹے پندھ، منزل ملے شہنشاہیا۔ ہر کرپا ہووے چڑھے آتم پر ماتم رنگ، رنگ رتھا دے رنگائیا۔ ہر کرپا ہووے مل جائے ساچی سیج سہنجی پلنگ، کروٹ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ ہر کرپا ہووے جن بھگتاں آسا منسا پوری ہووے منگ، ترشنا ترکھا دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، انک بدھی طریقے ڈھنگ اپنے وچ چھپائیا۔

★ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ناظر سنگھ، بھاگ سنگھ، جگپر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی ضلع فروزپور ★

جن بھگتاں اُتے سدا سُلکھنی گھڑی، دوس زین ماس برکھ وجدی رہے ودھائیا۔ سچ پریم اگتی نام دی جنہاں تُک پڑھی، سوہنگ ڈھولا رسنا جہوا گائیا۔ پریم پیار مہر مُحبّت دی لگی رہے جھڑی، چھپر دھار اک وپائیا۔ آتم پر ماتم بجھی رہے لڑی، پلّو نالوں پلّو نہ کھئے چھڈائیا۔ کوڑ کڑیاں جگت وکار وچوں کر کے بری، سچ دوار دے وکھائیا۔ جس گھر مندر اندر وسے نرگن روپ ہری، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ سو آتم جگ چوکڑی کدے نہ مری، تن ماٹی خاک روپ لے بدلائیا۔ وست امولک ہر کا نام ملے

کھری، خیرت نال اپنے گھر دئے دسائیا۔ ساچی منزل اکم اتھاء اُچ محل چڑھی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سلکھنی گھڑی کہے میں جاواں بلہار، جن بھگتو نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جنہاں اندر اکم اتھاء پیار،
 پریم پریتی وچ سمائیا۔ پریم پُرکھ دے دھر دے بن کے یار، دوست سجن رُپ وٹائیا۔ اٹھے پہر لگی رہے بہار، کایا گلشن سچ مہکائیا۔
 سُنڈے رہن دُھن آواز، انحد نادی وجے سچ ودھائیا۔ ست سچ ہووے کاج، کرم کانڈ ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ جیہڑا سماں سُبھاگا ملیا
 آج، اجل توں دیوے بچائیا۔ سلکھنی گھڑی کہے میرے وڈ وڈبھاگ، وڈبھاگی پرہہ ستگر درشن پائیا۔ گھر نوری جوت جگے چراغ،
 ککرماں دا میٹے داغ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سلکھنی گھڑی کہے میں
 چاروں کُنٹ رہی تگ، بن اکھاں اکھ پلائییا۔ خوشیاں نال پئی ہس، مُسکراہٹ ویکھی بے پرواہیا۔ نور نورانی چمکی اکھ، جو بن
 اکھراں کرے پڑھائیا۔ حقیقت وچوں نظری آیا حق، پڑدا او بلا رہیا اٹھائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، سماں سہاونا رہیا وکھائیا۔ دُھر دا
 مارگ اکو دس، ہرجن ساچے دئے سمجھائیا۔ بھگتاں انتر جائے وس، وصل اکو یار کرائیا۔ کوڑی زین میٹ کے مس، مست نام خُماری
 دئے چڑھائیا۔ سر رکھکے دوویں ہتھ، دو جہاناں دیوے پندھ مُکائیا۔ جو صاحب سرنائی گئے ڈھٹھ، مان ابھان جگت مٹائیا۔ سو
 سچ دوارے گئے وس، ناتا چھٹیا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچ سرنائیا۔ سلکھنی گھڑی کہے
 میرا وقت سہیلا، گھڑی پل وسر کدے نہ جائیا۔ ستگر ملیا سجن سہیلا، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ آتم پرما تم کرائے میلا، مل مل
 اپنا رنگ چڑھائیا۔ اچرج کھیل نرگن ہو کے کھیلا، سرگن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار
 سچی سرنائیا۔ سلکھنی گھڑی کہے میں آگئی مُڑ، مات لوک پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال ملیا ساچا دُھر، تخت نواسی اپنی دیا کھائیا۔ جس
 نوں لبھدے اتار گر، پیغمبر راہ تکائیا۔ جس نوں کھوجدے دیوت سُر، وشن برہما شو بھجن واہو داہیا۔ جس دی لکھ چوراسی
 رکھے سدا لوڑ، چارے کھانی نیوں نیوں سیس نوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا آیا دوڑ، دُور دُراڈا اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی جیو
 جنت مٹھے کوڑ، گرہ مندر پھول پُھلائییا۔ گھر وچ گھر تے کر کے غور، اکھ اکھ نال ملائییا۔ جنہاں صاحب ستگر گوسائیں ہو کے گیا
 بھڑ، بھڑی بھڑی کرنوں دئے چھڈائیا۔ جھگڑا چکا کے مور تور، تڑت اپنا حکم منائیا۔ منتر دے کے فرنا پھور، جگت واسنا ڈیرہ

ڈھاپیا۔ اپنے ہتھ پکڑ کے ڈور، چاروں کُنٹ دئے بھوئیا۔ آگے کوئی نہ سکے ہوڑ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سُلکھنی گھڑی کہے میں دوویں ہتھ جوڑ، صاحب ستگر دیاں سُنائیا۔ میٹ اندھیر اندھ گھور، سچ نور کر رُشنائیا۔ تیرے بھگت جن تینوں رہے ٹول، کھوجن تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں نوں کہا بول، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سُلکھنی گھڑی کہے ناظر سِنگھ ایہہ ٹھاکر سدا وسدا کول، دُور دُراڈا نیرن نیر نیج گھر درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رکھے سدا لوڑ، جوڑ اپنے نال جُڑائیا۔

★ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ سنت گرمیل سِنگھ دے نال پچن اتے پُچھ گچھ باگھا پُرانا ضلعِ فروزپُور ★

امرت جل ملے دُھر دا رس، رستہ اگم دئے وکھائیا۔ من واسنا ہو کے وس، کوڑی کِرپا دئے مٹائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار جائے نس، تن ماٹی خاکی رہن کھئے نہ پائیا۔ نیج نیتر لوچن کھلے آگھ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ آتم پرما تم نظری آئے ساکھیات پرتکھ، گرہ مندر وجے سچ ودھائیا۔ نظری آئے جس دا وسیرا گھٹ گھٹ، پت پریشور بے پروا ہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندی گاتھ، سادھ سنت گرمکھ گرسکھ ہرجن بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، رس امرت امیوں دینا چوائیا۔ جل پانی سب جگ کھاندا پیندا، لکھ چوڑاسی پرہو ادھار بناٹیا۔ جس کارن گرمکھ سنت لوک مات جیوندا، کوڑی کِرپا پرے ہٹائیا۔ ناتا دس دیو اُس پُرکھ اکال دے ساچے نیند دا، ساچی لگی نہ کھئے ٹڑائیا۔ روگ مٹ جائے جگت واسنا ہوئے ہوں دا، ہنگتا گرہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ جھگڑا مُک جائے تون میں دا، آتم پرما تم اکو رنگ سائیا۔ جل دھار وگ جائے آگمی نیں دا، سمند ساگر سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رس امرت امر دینا وکھائیا۔ جل پین تون آئے جگ، پنج تت کایا ماٹی چولا جگت ہنڈھائیا۔ جیہڑا جل امرت ملے اُپر شاہ رگ، سو جھرنا دینا وکھائیا۔ جس پیتیاں سُنیا جائے راگ انحد، دُھن آتمک وجے ودھائیا۔ دِپیک جوت جائے جگ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم میلا ہووے سچ، گھر وچ گھر مل کے بہیئے وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جس تون پرے نہیں کوئی رس، نو رس پھیکے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک منگے سچ ور، جس گرہ جل پانی اِکو نظری آئیا۔ جل پانی پیاؤنا جے بن کے سبجَن مِیت، سنت جی ست وستو جھولی پائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند اندروں اُچے گیت، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تن ماٹی خاک اندر باہر گیت ظاہر تنوت ہوئے ٹھانڈا سیت، پت پُت دئے کرائیا۔ جھگڑا مُک جائے راج راجان شاہ سلطان اوچ نیچ، ایکنکارا اِکو نظری آئیا۔ سو پُرکھ نرنجن وسے صاحب سدا چیت، اباشی کرتا سوامی اپنی ٹھوکر دین لگائیا۔ جھگڑا مُک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق محبوب مُحبت وچ دئے وکھائیا۔ جیہڑا امرت رس بھگتاں کول ٹھیک، اوہ پیالہ مدھر دینا پائیا۔ جس نوں پیتیاں ہو جائے اتیت، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ اوہ جل پین نوں رہے اڈیک، کوئی سبجَن ساجن دئے پلائییا۔ جے دوکے بن ہتھاں تون پینے لا کے جھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست اِکو اک ورتائیا۔ سارے کھندے سنتاں کول وست انمول، جگت قیمت کھئے نہ پائیا۔ مہاپُرکھ دا پورن برہم دا بول، زرترا انتر دئے سمجھائیا۔ جیہڑی وست سب تون اتم سریشٹ ٹھاڈے کول، اُس دے وچوں تھوڑا گفّا دینا ورتائیا۔ جس نال من تن ہووے اڈول، بدھی بیک روپ وٹائیا۔ اندروں پردہ دینا کھول، بجر کپاٹی دینا ٹڑائیا۔ سُرتی شبدی جائے موئل، بسمل ہو کے اپنا آپ چھپائیا۔ اوہ پیالہ دینا بھر کے کول، جو کول نابھی وچوں باہر جھونا رہیا جھرائیا۔ سنت پجن سدا انمول، انمولک ہیرے گربانی گن درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پیالہ منگے رس، رساں وچ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سنت جی پانی جل پین دا سدا چاء، سچ دئے جنائیا۔ جے کوئی مدھر پیالہ دئے پلا، رس وچوں رس نظری آئیا۔ کاگوں ہنس دئے بنا، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ تِس نوں ملیئے سہج سُبھا، اندرو اندر پندھ دئے مُکائیا۔ ایہو وست سدا سدا منگدے گئے جنہاں نوں پرہ دے ملن دی ادا، عادت سکھیا نہ کھئے بدلائیا۔ جس کارن اُس نالوں ہوئے جُدا، اوہ جھگڑا رہن نہ پائیا۔ سنت ستگر سدا روپ پُرکھ اکال خُدا، نور نور وچ سمائیا۔ پیاسیاں تیاسیاں رُوحاں نوں سدا جام دین پیا، حرص ہوس رہن نہ پائیا۔ جے کوئی مُسافراں تون رکھ لُکا، ایہہ کوئی وڈی نہیں چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، منگنہارا ساچا در، جس گھر اِکو رس نظری آئیا۔ کی سچ جام پیاؤگے۔ اتم رام مناؤگے۔ کایا نگر کھڑا گرام وساؤگے۔ گفّا کُٹیا اندر واجا حق و جاؤگے۔ جس پیار دی خاطر آئے، سچ اوہو پیاس بُجھاؤگے۔ جل پین دی بڑی لگی ترشنا، ترکھا دوس رین رہی ستائیا۔

جیہڑی بُجھ نہ سکی برہما شو وِشنا، کروڑ تینتیسا بھجَن واہو داہیا۔ جیہڑی ہٹ نہ سکی کولوں کرشنا، تریلوکی ناتھ گویاں ناچ
 نچایا۔ سو ترشنا ساچے سنتاں کول منگے بھکھنا، در آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جس دا لیکھ آد جُگاد جُگ چوکڑی پُرکھ اکال دین دیاں
 لکھنا، کہانی بانی نال وڈیائیا۔ اوہ سنت ساجن سچا دِشنا، جو دہ دِشا کرے رُشنایا۔ دُھر درگاہی ملائے متنا، میت مُرار ہر
 گوسائیا۔ جے امرت دے دیو بہتا نہیں تے اتنا، جس نال نکویں وڈا نظری آئی۔ ایہہ سنسار سریشٹ لوکائی خلق دے سے متھنا، سگلا
 سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ بن پیئے امرت رس جیو جگت جہان پٹنا، ساتک ست نہ کھئے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، منگہارا ایک اور، جس ملیاں ترشنا بھکھ رہے نہ راتیا۔ جل پانی کہے میں اوس دے اندر جاواں وڑ، برہوں ویراگی جو نظری
 آئی۔ ساچے مندر جاواں چڑھ، سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ پنچ وکار وچ نہ جاواں اڑ، ایڑا پنگل کران صفایا۔ اوس دے پہنچاں
 گھر، جو مالک نور خدایا۔ جوتی دھار جاواں رل، رمل اپنا آپ بدلائی۔ سچ دوارا لواں مل، جس گرہ وچوں باہر نہ کھئے کڈھایا۔
 ساچیاں سنتاں دے ہو جاواں ول، ول چھل کران سرب لوکایا۔ جے اوہ گرمکھ سنت بھگت میرا پی کے جل، امرت جل جام دو
 جہان دین پیایا۔ پیندیاں سار نظری آ جائے نہچل دھام اٹل، جس گھر پُرکھ ابناشی سچ سنگھاسن بیٹھا سوہا پائی۔ ایسے کارن چار
 کُنٹ دہ دِشا ساچے سنتاں کول رہے چل، جے کوئی سجن لہے، امرت جام دیوے ہے، پریم رس وچ مدھ، منزل اپنی دُھر دی سدے،
 جتھے اگمی ناد وجے، دُھن اگم شنوایا۔ جل پانی پیاؤ وچوں ڈونگھے ساگر، سہج سُبھاؤ جل پانی دیو وکھایا۔ بھاگ لگے کایا گاگر،
 ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ پیاؤن والے دا بدل جائے کرم مستک ہووے نرمل اُجاگر، جوت لالاٹ کرے رُشنایا۔ سنتاں دا سدا
 اُپکار گھر آیاں نوں دینا آدر، آدرش اندریشٹ دریشٹی وچوں دینا وکھایا۔ کوڑی کریا رہے نہ کھئے اندھیرا بادل، نوری نور نور ہونے
 رُشنایا۔ سچ کنارہ سچا پاتن، سچ ملاح سچ بیڑی کھیوٹ کھیٹا سچا روپ دکھایا۔ بہتا نہیں تے تولا ماسن، آسا منسا پوری لیکھے
 لگے سواسن، لیکھا مکے پرتھی آکشن، گگن منڈل پنڈھ رہن نہ پائی۔ بھيو کھل جائے ظاہر باطن، سچ پریتی بجھے ناتن، مہاتم اک دینا
 درڑایا۔

☆ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ کپور سینگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ☆

صاحب ستگر تاردا، سنت سہیلے سجن میت۔ ہوئے روگ نواردا، من تن کر کے ٹھانڈا سیت۔ کرم روگ نواردا، ساچی بخش چرن پریت۔ سچ گھر ساچے واڑدا، ترے گن مایا کر اتیت۔ جگ چوکڑی پیج سواردا، نام سنا کے ڈھولا گیت۔ جنم جنم دا قرض اُتاردا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، روپ دھر سرجنہار دا۔ صاحب ستگر دکھ کٹ دا، اگنی تت جنجال۔ پڑدا کھول کے ساچے ہٹ دا، وست امولک دیوے لال۔ لیکھا چک جائے رہنا وکھ دا، گرمکھ میلے ساچے لال۔ مہر نظر نال تکدا، لکھ چوراسی وچوں کرے بحال۔ جھگڑا چکا کے منمت دا، گرمت ساچی دئے سکھال۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر کرپال۔ صاحب ستگر ویکھدا، ویکھنہارا ایک۔ لہنا جانے پورب لیکھ دا، جنم جنم دی دیوے ٹیک۔ پیار جانے دھر دے بیت دا، لوچن نین نج پیکھ۔ وسنا دئے ساچے دیس دا، پڑدا اوبلا کھول کے بہیت۔ ملنا دئے ہمیش دا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی کھیوٹ کھیٹ۔ صاحب ستگر تکدا، بن نیتز نین اٹھال۔ ملاپ کر لئے اپنی اکھ دا، جوتی دیا اکو بال۔ سنیہڑا دے کے دھر حق دا، جلوہ نوری دئے جمال۔ نام ندھانا سچا دسدا، دھر دے کلمے دئے احوال۔ جھگڑا چکاوے کایا مٹ دا، سچ وکھائے سچی دھرم سال۔ لہنا مکاوے کوڑے ہٹ دا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر آپ مہروان۔ صاحب ستگر لوچ دا، گرمکھاں دید دیدار۔ جگ چوکڑی ایہو سوچ دا، کس بدھ نبھاں بھگتاں نال۔ وقت سہنجنا کراں مؤج دا، گرمکھاں گرسکھاں ہو دیال۔ جھگڑا مکاواں کوڑی چوگ دا، مانک موتی اک گھوال۔ لہنا گواواں ہوئے روگ دا، پریم پریتی بھر بہنڈار۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ آدھار۔ صاحب ستگر بھاکھدا، انڈیٹھڑی کار جنائیا۔ دھر سندیشہ اکو اکھدا، پاربریم بے پرواہیا۔ ساچا رہنا پرہ چرن نواس دا، کوڑی کرپا جگت وکھائیا۔ لہنا پورا ہووے آس دا، مل ستگر خوشی منائیا۔ نور ہووے سچے پرکاش دا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دھام ملے نج گھر نواس دا، استھان بھومکا سوہیا پائیا۔ گرمکھ گرسکھ روپ بن جائے سچے داس دا، سیوک اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ لہنا دینا مک جائے اگلی پچھلی بات دا، لیکھا کرم دئے گوائیا۔ مان مل

جائے بھگتاں دی جماعت دا، گُرمکھ گُرمکھاں نال ملائیا۔ اندھیارا مٹ جائے کوڑی رات دا، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ بر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، دُھر دا حُکم اِکو واجدا، یجن اپنا دئے سُنائیا۔

★ ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ جرنیل سینگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپُور ★

پگڑی کہے میرا ہویا کاج، پرہ پورن آس کرائیا۔ راجن دے گھر آیا راج، نرین نرائن دیا کھائیا۔ پچھلی ریتی دا بدل دتا رواج، اپنا حُکم ورتائیا۔ دوہاں دے سر تے دسدا نہیں کوئی تاج، سیوک ہو کے سیوا سچ کھائیا۔ جنہاں دی پرہ رکھنی پت لاج، چرن کول دئے سرنائیا۔ اوہناں دا میلا ہویا آج، عجب لیلہ ہر ورتائیا۔ آگے پریمیاں والا سماج، بھگتاں رنگ چڑھائیا۔ دوہاں دی وجدی رہے رباب، سرتی تال روپ بنائیا۔ ہر سجن بن کے ساک، جوڑے رہیا جڑائیا۔ ماٹی پتلے ویکھ کے خاک، خالص رنگ رہیا رنگائیا۔ دوہاں دا اِکو بن گیا باپ، پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ پگڑی کہے پگ جگ نہ رہ جائے ساتھ، رگھناتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، پچھلی پوری کر کے واٹ، دوہاں دا پنڈھ مکائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ دلپ سینگھ دے گرہ باؤ پُر ضلع گرداسپُور ★

جمنا سُرستی گنگا گوداوری کہے میں گئی لٹی، لٹیرا آیا دُھردرگاہیا۔ جس نے کلا جگائی سٹی، سٹیاں دتا پلائییا۔ نرگن ہو کے بدل اپنی رُچی، رچنا وکھری دتی رچائیا۔ جگ چوکڑی ساڈی دھار بنی رہی سچی، پوتر روپ وکھائیا۔ چولیاں نال پاؤندے رہے مککھیں، امرت جل وڈیائیا۔ ساتھوں ہو نہ سکیا کوئی سکھی، بنا کبیر رویداس ملی نہ کیسے وڈیائیا۔ ساری سرشٹی رہی بھکھی، ترشنا آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ کھیل کھیلدی رہی جگت جگی، چوکڑی پنڈھ مکائیا۔ انتر میری واٹ پُگی، آگلا پنڈھ رہیا نہ رائیا۔ کلجگ انت ویش رہی نہ کوئی بڈھی، ودوان نہ کھئے چترائیا۔ رمز سمجھے نہ کوئی گجھی، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائییا۔ جھگڑا پے گیا ودی سُدی، پُنیا اماوس دئے دُہائیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے دُھی، پتا پوت کرے لڑائیا۔ سچ واسنا کیسے نہ ہوئی آگھی، محل اٹل نہ کھئے

سہائیا۔ ناہی ہو کے مُودھی، اپنا آپ بدلائیا۔ کھیل ویکھی نہ کیسے بُت رُوح دی، چم درِشٹی جگت ہلکائیا۔ رمز ویکھی نہ کیسے
 ساڈھے تین کروڑ لُون لُون دی، لہر لہر وچوں ٹکرائیا۔ صفت سُنی نہ کیسے پُرکھ اکال اک اگئی ہوہو دی، پنجاں تتاں نال کردے گئے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گوداوری کہے میرا لُٹیا گیا گدام، گودی خالی نظری آئیا۔
 پُرکھ اکال بن امام، عمل سرِشٹی ویکھ وکھائیا۔ درِشٹی خالی دِسے تمام، اِشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ گرہستی کرن حرام، سادھ من واسنا
 ہلکائیا۔ پردے نظر نہ آوے رام، نام چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ بھاگ لگے نہ کیسے کایا گرام، ساڈھے تین ہتھ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ چار کُنٹ
 ہوئی اندھیری شام، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ رس رہیا نہ ساڈھے وچ جام، مڈھ متوالہ نہ کھئے کرائیا۔ مین ہو گئی حیران، حیرانی وچ
 دھیان رکھائیا۔ جس دے سُندی رہی پیغام، سچ کری شنوائیا۔ جس دا دسدے گئے نشان، گر اوتار صفت صلاحیا۔ سو آ گیا
 سری بھگوان، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس دی لہر دا طوفان، سب نوں رہیا رُڑھائیا۔ جن بھگتاں کر پروان، لکھ چوڑاسی وچوں
 باہر کڈھائیا۔ مُحبت وچ ہو کے مہروان، محبوب اپنا میل ملائیا۔ پتہ نہیں کدھروں چل کے آ گیا اج دی شام، شمع جوت کر
 رُشنائیا۔ نو سؤ چرانوے چوڑی جُگ دی تھکاوٹ گُرمکھاں گھر کرن آیا آرام، سینگھاسن سوہنے اُتے ڈیرہ لائیا۔ کِرپا کر سری
 بھگوان، بھاگاں بھرے بھگت بھگونت ویکھ خوشی منائیا۔ مہر وچ آ کے دئے سچا انعام، وست امولک اک ورتائیا۔ جن بھگتو پریم
 پیار دا پیو جام، جہاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ مانس جنم دا پورا کرے کام، کامنا ہور نہ کھئے ودھائیا۔ ٹھاڈا ویکھ کے نگر کھیڑا گرام،
 کھڑکیاں دو جہان رہے کھلائیا۔ نیتر کرن دھیان، دُور دُراڈے تگن چائیں چائیا۔ جہو جہا اج بستر ملیا کرن واسطے بسرام، وشن برہما
 شو کہے ویکھن کدے نہ پائیا۔ ایہدی صفت دی کی کوئی کرے کمال، کلمیاں توں باہر نظری آئیا۔ بھگون نالوں ودھ بھگتاں دا
 احسان، جو سوہنا آشرم رہے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوداوری کہے میری نمستے، نمو
 نو سیس جھکائیا۔ مین ویکھے بھگتاں دے کھیڑے وسدے، سوہنے رُپ وٹائیا۔ پریمی پریم پریم نال ہسدے، خوشیاں گیت گائیا۔
 لیکھے پورے ہوئے پورب جنم آس دے، نراسا رہے کوئی نہ رائیا۔ جھگڑے مُک گئے گُرمکھاں دی پیاس دے، امرت جام دتا پیائیا۔
 ایہہ کھیل شاہ پاتشاہ شہنشاہ کرے آپ دے، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تن پوتر کیتے بھرے دُرمت پاپ دے، نام رس اک چکھائیا۔

خوشی ہووے کنڈھے اوس گلاس دے، جس دے نال دتا ورتائیا۔ بھاگ چنگے دسے اچ والی رات دے، خوشیاں وچ رہی مُسکرائیا۔ دھنّ بھاگ درشن ہونے اوس باپ دے، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گئے دھیائیا۔ جھگڑے چک گئے پوجا پاٹھ دے، مٹھاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میلے مل گئے دُھر دے سادھ دے، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پوڑے چڑھ گئے اگئی گھاٹ دے، جس دی منزل بے پرواہیا۔ مقام مل گئے حق نواس دے، دُھر دے مالک دیا کھائیا۔ کھیل ویکھ سیری بھگوان دے، دو جہان ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت دھار امرت رس رس دُھر دا رہیا چوائیا۔

★ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ دے گرہ باؤ پُر ضلع گرداسپُر ★

سندیشہ دیوے پون پانی، ہلاریاں وچوں جنائیا۔ ویکھ کے چار کھانی، چار گنٹ کھوج کھوجائیا۔ سُن کے اگئی بانی، خوشی خوشی وچوں پرگنائیا۔ کرے کھیل شاہ سلطانی، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے بن کے دُھر دا ہانی، اندر باہر ہونے سہائیا۔ منزل دے کے پد نربانی، نرگن سرگن رہیا سمجھائیا۔ بودھ آگادھ دس کھانی، شبدي کرے پڑھائیا۔ آتم رہے نہ کھئے نیانی، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ گرمکھ سگھڑ سچجی بنے سوانی، سوہنا روپ چڑھائیا۔ لیکھا مُکاوے آون جانی، گیڑ چوراسی دئے کٹائیا۔ مست خُماری وچ کرے دیوانی، کوڑی دعویداری دئے گوائیا۔ ساچی بخشے ست کلامی، کلمہ اک پڑھائیا۔ میل ملا کے گن ندھانی، گنونت دئے سمجھائیا۔ پون کہے پرہ کر کے مہروانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پانی کہے کی دیون آیا سچ نشانی، نشانہ تیر اکو اک چلائییا۔ جھگڑا مُک جائے چارے کھانی، چوتھی منزل دئے وڈیائیا۔ جتھے رُوح اک کھیل روحانی، رحمت وچ سمائیا۔ جگت وکار نہ کھئے طغیانی، ہڑ شوہ نہ کھئے رڑھائیا۔ بھيو پائے نہ کھئے ودوانی، بدھیوان نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پون پانی کہے ویکھیا دُھر دا منتر، اکو اک جنائیا۔ بُجھاون آیا بسنتر، اگنی تت گوائیا۔ جوت جگاون آیا نرنتر، نور کرے رُشنائیا۔ ملاون آیا ساچے سنتن، ست ستوادی جوڑ جڑائیا۔ بھيو چکاون آیا من تن، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ راگ سُناون آیا سچ کن، کلمہ

حقیقت حق پڑھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیندا رہیا بٹھ، بندگی اکو اک سُنائیا۔ نیتر رہے کوئی نہ اٹھ، اندھیاں کرے رُشنائیا۔ گرمکھ
 چاڑھ کے ساچے چن، چاندنی سچ دے پرگٹائیا۔ کوڑ کُریارا بھانڈا بھن، بہم بھو دے مٹائیا۔ پون پانی کہے جنہاں مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان لیا من، تنہاں دی منسا اماوس والی سچ پرکاش پرکاش وچ ملائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کریا اندر کریال، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ دینا اُتے ہو دِیال، دِیاآپ کھائیا۔ پرتپالک ہو کے کرے پرتپال، پت پرمیشور
 بے پرواہیا۔ داتا ہو کے دیوے دان، وست امولک سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مہر
 اندر کرے مہر، محبوب ویکھ وکھائیندا۔ بھگت سہیلا نہ لائے دیر، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ جگ جنم دا لہنا دے نیڑ، لیکھا آگے نہ کھے
 بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ جنہاں اُتے ہو دِیال، دیاندھ دے وڈیائیا۔ بھگت سہیلے
 ویکھ کے لال، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ مایا ممتا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیا۔ جنم جنم دی پوری گھال، کیتی گھال لیکھے
 لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر اُٹھائے آپ، اپنی دِیا کھائیندا۔ جن بھگتاں کر وڈ پرتاپ،
 سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جنم جنم دے میٹ پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ اندر باہر کر کے صاف، پت پت پُنت روپ وٹائیندا۔ کرنی کریا
 کر معاف، مُشکل حل کرائیندا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، دُھر دا میلا آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دُھر فرمانا آپ درڑائیندا۔ دُھر فرمانا کہے میں دُھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں جنائیا۔ جس دا حُکم اوسے دا سنسار،
 سنساری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام اوسے دا جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جس دا نُور اوسے دا اُجیار، جوت جوت جوت
 رُشنائیا۔ جس دا شبد اوسے دی دُھنکار، انحد نادى ناد و جائیا۔ جس دا حُکم اوہو کرے خبردار، سُنئیاں رہیا اُٹھائیا۔ جس دا پریم
 اوسے دا پیار، سچ پریتی رہیا درڑائیا۔ جس دا کھیل جگ چوکرے باہر، پردہ اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ سو کریا کرے ہر کرتار، کرنی
 قُدرت ویکھ وکھائیا۔ مہر نظر نال جائے تار، گرمکھاں رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا گیڑ نوار، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیا۔ اوکھی منزل پار

کر دُشوار، مارگ اِکو اک وکھائیا۔ جس نوں بھل جائے کوئی گوار، گُرمکھ گر گر دئے سمجھائیا۔ بندہ بندیخانے وچوں بائے چُھٹکار، بندنا اِکو سپس نوائیا۔ دُکھیاں دا دُکھ دیوے نوار، ہرکھ سوگ دئے مٹائیا۔ سچ پریتی بخش پیار، ناتا چرناں نال جُڑائیا۔ مہروان مہروان مہر نظر نال جائے تار، اُدھار آگے نہ کھئے وکھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگت سُہیلا بھگتاں کرے پیار، بہاوی بھو بہرم بھے سارا دئے مٹائیا۔

★ ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھجن سنگھ، گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ مہنیاں ضلع امرتسر ★

بھگت سُہیلا نر ہر میت، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ آد جگاد جگ چوڑی جانے ساچی ریت، ست ستوادی برہم برہمادی شبدی دھار پرکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پرکھنہارا نیت، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا گھٹ گھٹ انتر کھوج کھوجائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ ہرجن جانے سچ پریت، انتر آتم پرما تم ویکھ وکھائیندا۔ سوہلا ڈھولا ڈھر دا کلمہ دسے ساچا گیت، نام ندھانا سیری بھگوانا اگم اتھار اک پڑھائیندا۔ لیکھا جانے راؤ رنگ اوچ نیچ ہست کیٹ، شاہ پاتشاہ بیہو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے ویکھنہارا، ہر کرتا کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن پاوے سارا، پنج تت کایا ماٹی پھول پھلائییا۔ آتم پرما تم ویکھنہارا، نورو نور کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل برہماد، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ نت نوت ویکھنہار جگت سماج، چار گنٹ دہ دشا پھول پھلائییندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کھیلنہارا کھیل تماش، لکھ چوڑاسی نٹوآ ناچ نچائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرنہارا آس، جگت ترشنا پیاس بھجھائیندا۔ کایا ماٹی کر پرکاش، جگت اندھیرا اندھ گوائیندا۔ سدا سُہیلا بن کے وسے پاس، آون جاون جگت وچھوڑا پندھ مٹکائیندا۔ منزل پوڑی چڑھائے گھاٹ، محل اٹل اک وکھائیندا۔ اتم توڑ کے جم دا پھاس، سچ دوارا اک سُہائیندا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی پوری کر کے آس، پون سواس لیکھے وچ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن میلا نر ہر ٹھاکر، ہر کرتا دیوے وڈیائیا۔ پار کرے جگت ساگر، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ

کرے رُشنائیا۔ ونج کرا کے نام سوڈاگر، وست اموک جھولی پائیا۔ درگاہ ساچی دیوے آدر، اتم اپنا رنگ وکھائیا۔ قُدرت دا مالک
 دُھر دا قادر، کرتا پُرکھ بے پروا بیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ ہرجن میلا سری بھگونت،
 بھگون اپنے رنگ رنگائیندا۔ ناتا توڑ لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت جوت اک درسائیندا۔ نام ندھانا مَمِنیا منت، آتم پرما تم آپ
 سمجھائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچی سیکھیا ست پڑھائیندا۔ مات پت بھائی بھین ساک سین بن کے بندھپ، ساچا ناتا ویکھ
 وکھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہنکار بوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ جن بھگت ملواواں بھگون ہنگت، پاربرہم پت پریشور
 اپنے گھر وسائیندا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے سورگ بہشت جت، منزل اپنی سچ چڑھائیندا۔ گُرمکھاں لیکھا لیکھے لا کے انت، آتم پرما تم
 اپنی گنڈھ پوائیندا۔ سو گُرمکھ ہرجن ہر بھگت سچ دوارے پروان بوئے سنت، جس ست پُرکھ نرنجن اپنے وچ سمائیندا۔ جنم مرن
 آون جاون لکھ چوڑاسی ہرکھ سوگ رہے نہ چنت، مات گربھ جونی جون نہ کھئے بھوائیندا۔ دُھر دا میلا وقت سہاوا ناتا بنے نار کنت،
 برہم پاربرہم اپنے وچ ملائیندا۔ ہر بھگت دو جے در نہ جائے منگت، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی دُھر دی وست اکو نام جھولی
 پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے در سہائیندا۔ ہرجن ساچا گہر گمبھیر، پرم پُرکھ پرہ دیونہار وڈیائیا۔
 امرت آتم سچ چرنودک دیوے سیر، ٹھانڈی دھار نہجہر دئے جھرائیا۔ جنم کرم لیکھا بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ منزل
 چوٹی چاڑھے پھڑا خیر، رائے دھرم چتر گپت ادھ وچکار لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ چرن کول سچ دوار بخش اگمی دھیر، جگ نیتر
 جگیاسو جیو نظر کھئے نہ پائیا۔ جس منزل دا راہ تكدے پیر فقیر، پیغمبر نگاہ رہے اٹھائیا۔ دستگیر ہو دلگیر، دلدار راہ تکائیا۔ سو
 منزل جن بھگتاں ملے لیکھا ٹٹے شاہ حقیر، راؤ رنگ اکو در وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
 پگڑی کہے مینوں سر تے لینا رکھ، ملے مان وڈیائیا۔ پرہ ملن دی کھلی رہے اگھ، نج نیتر ہووے رُشنائیا۔ ناتا کوڑا سمجھنا جگ،
 سریشٹی دینی تجائیا۔ من آتما ستگر وس، پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سدا میلا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ بوئے سہائیا۔ کوڑی کِریا بھجے آگ، ممتا
 ترشنا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پگڑی کہے میں چڑھ کے ویکھیا سیس، اپنا
 بل دھرائیا۔ کِریا کرے جگت جگدیس، جگدیشر دئے وڈیائیا۔ ساچا نام حق حدیث، اکو رہیا سمجھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ بنا کے بدل

دیوے نیت، نیتوان بے پرواہیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ دئے دکھائیا۔ جس گھر بیٹھا آپ اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ اٹھ
 پھر دوس زین گاوے گیت، بن رسنا جہوا بتی دند ربیا سنائیا۔ آتم پر ماتم اُچی رہے پریت، سد اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پگڑی کہے مینوں سارے کہندے دستار، دست کولان وچ اپنی سیو کھائیا۔ پر
 مینوں کیسے نہیں ملایا سانجھا یار، پُرکھ اکال نہ جوڑ جڑائیا۔ میں وباراں تے بھج بھج گئی ہار، ہر کا مندر نہ کھئے سہائیا۔ جواری
 ویکھیا جگت سنسار، مایا ممتا کارن دئے ڈبائیا۔ اندر وڑ کے کھولیا نہ کیسے کواڑ، پردہ دئی نہ کھئے چکائیا۔ سچ دکھایا نہ کوئی اکھاڑ، کوٹن
 کوٹ اکھاڑے کئے لگائیا۔ کیسے ساک سجن بھین بھائی میٹی نہیں اندروں وکاراں والی دھاڑ، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ کھا کھا مارن
 سرب ڈکار، سانتک ست نہ کھئے جنائیا۔ پگڑی کہے میں روواں دھاہاں مار، حال ویکھ جگت لوکائیا۔ جنان چر ہرجن ہربھگت ملے
 میل نہ دین دیال، ٹھا کر وچ نہ جائے سہائیا۔ اوناں چر سر توں کیسے دا نہیں ٹلیا کال، کوٹن کوٹ خاک دتے ملایا۔ جس اُتے کرپا
 کرے آپ مہاراج، مہر نظر اٹھائیا۔ پگڑی کہے میں اوسے دے سیس دا بن جاواں تاج، تخت نواسی شاہو شباسی اپنے رنگ رنگائیا۔
 ہریجن سنگھ ایہہ کوئی لیکھا نہیں سماج، دات دھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایتھے اوتھے دو جہان
 سری بھگوان رکھے لاج، دست دست رکھائیا۔

★ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ہاڑ کہے نمستے میری نمسکار، نرویر تیری سرنائیا۔ جگ چوکرئی بھرمدہا ربیا وچ سنسار، کوٹن کوٹ ویس وٹائیا۔ ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ بیت گئے جگ چار، چار کنت دہ دشا اپنا ڈنک و جائیا۔ وشن برہما شو ہندے رہے خبردار، ساودھان روپ وٹائیا۔
 نت نوت آوندے ویکھدا ربیا گرو اوتار، پیغمبر دھیان لگائیا۔ نام ندھانا سندا ربیا جیکار، کلمہ حق وڈیائیا۔ نرگن سرگن تکدا ربیا
 دھار، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جنگل جوہ ویکھدا ربیا پہاڑ، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ زمیں اسماناں کھلدے وینہدا ربیا کواڑ،

آکاش پرکاش راہ تکائیا۔ قلم شاہی دے کاتب تکدا رہیا لکھار، نیراکھہر اکھہر دھار روپ پرگٹائیا۔ حُکم سنديشہ سُندا رہیا وارو وار، وارتا دُھر دی بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان تکدا رہیا بُندا دیدار، اکھہر اکھہر نال رلائییا۔ بھگت شبد سُندا رہیا گفتر، بن رسنا جہوا بئی دند پڑھائیا۔ رَو سس وینہدا رہیا أُجیار، دوس رین ونڈ ونڈائیا۔ واک بھوکھت سُندا رہیا اکھہر اپار، اپرمپر تیری بے پرواہیا۔ درِشٹی ویکھدا رہیا ہاپاکار، چار کُنٹ کوک کُرا لئییا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ میں روندا رہیا دھاہاں مار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ لوک مات کریا نہ کیسے ساچا پیار، مُحبت حق نہ کھئے وکھائیا۔ سارے کھندے رہے سائوں ہاڑ نے دتا ساڑ، اگنی تت تپائیا۔ پنچھی ڈگدے رہے وچ اُجاڑ، پنکھیرو گھونسے گئے تجائیا۔ میرے درد دُکھ دی سنی کیسے نہ وار، وارتا اپنی گئے سُنائیا۔ میں منگدا رہیا بھکھ بن بھکھار، دُھر دا درویشا لکھ جگائیا۔ کریا کر میرے سرجنہار، صاحب سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ دوُجا مٹر نہ کھئے یار، سجن سین نہ کھئے اکھوائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی کریا دتی دھار، دُھر دے مالک سچ سنديشہ دتا سُنائیا۔ تیرا ویلا وقت سُہاوا آن، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ تیری بینتی کراں پروان، پروانہ دُھر دا اک جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو کے ساودھان، دو جہاناں نندرا اکھہر دیاں کھلائییا۔ لکھ چوراسی دا بن کے کاہن، ساچی بنسری نام دیاں سُنائیا۔ آتم پرما تم سینتا دا بن کے رام، سُرتی سُرت کراں گُرمائیا۔ منتر جنا کے دُھر دا نام، ست ست دیاں سمجھائیا۔ کلمہ حق جگت دے پیغام، پیغمبران اکھہر دے کھلائییا۔ سجدہ دُھر دا دس سلام، سیس جگدیس جھکائیا۔ جودھا بن کے وڈا امام، عالم ویکھاں سرب لوکائیا۔ لہنے دینے چار جُگ دے میٹے سرب تمام، طمع سب دی دیاں گوائیا۔ دو جہاناں بدل نظام، نوبت اپنا نام سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو سنديشہ دے کے گئے جہان، ڈھولے سوپلے راگ سُنائیا۔ سب دے لیکھ کر پروان، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ تیرا میل ملاواں ہو کے مہروان، مُحبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ داتا ہو کے دیواں دان، دوئلتمند دیاں بنائیا۔ تیری بندنا کراں پروان، پرنام تینوں دیاں سمجھائیا۔ اپنا کھیل دساں مہان، مہا اکٹھ اکٹھ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے سمت دے پہلے ہاڑ، ہاڑا تیرا ویکھ وکھائیا۔ حُکم نال تینوں دیواں تار، بھے لیکھ وچ سمجھائیا۔ کوڑا رہن نہ دینا جگت اکھاڑ، جھوٹھی راس نہ کھئے وکھائیا۔ مایا ممتا وچن نہ دینا تال، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کھئے بنائیا۔ مایا موہ دی رہے نہ کوئی دھرم سال، سچ دوارا دینا پرگٹائیا۔ آسا ترشنا رہے نہ کیسے نال، کوڑا لالچ دینا

گوائیا۔ جیہڑے میرے بھگت جگ چوکری گھالدے رہے گھال، اہناں ستیاں دینا اٹھائیا۔ لوک مات میرے ویکھنے لال، اٹلڑے کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے اندر دیک جگے بے مثال، مسل جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ اہناں دا دسنا سچ احوال، حالت دینی درڑائیا۔ جنہاں دے سر توں نہیں چُکیا کال، مہاکال دئے گواہیا۔ حُکمے اندر سارے لینے بہال، کھوجنے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ہاڑ کھے پرہ تیرا حُکم مینوں منظور، چرن کول تیری سرنائیا۔ اپنا بخش دے ساچا نور، نیتر اکھ کھلائییا۔ مان توڑ غرور، عُرت رہے نہ رائیا۔ اپنے در دا بنا ساچا مزدور، سیوا سچ دیاں کھائیا۔ پندھ مُکاواں نیڑے دُور، بھجان واہو داہیا۔ تیرے بھگت پکڑ اٹھاواں ضرور، ضرورت تیرے نال ملائییا۔ جیہڑے مینوں کھندے ہاڑ تپدا وانگ تندور، تنہاں نوں اگنی دیاں لگائیا۔ تیرے بھگتاں دا نام کر مشہور، مشورہ تیرے نال رکھائیا۔ تُوں صاحب اہناں دے جنم جنم دے بخش دینے قصور، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، آتم پر ماتم جوڑا لینا بنائیا۔ میں منگاں اکو چرن دھوڑ، ٹگا ساچا خاک رمائیا۔ تیرے در تے ہواواں مشکور، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میری سیوا کریں قبول، کعبے والیاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تُوں مالک اک محبوب، مُحبت وچ سمائیا۔ جو آ جائے تیرے حدود، حضرت دوجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں ہر گھٹ سدا موجود، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بے شک تیرا تئاں والا نہیں وجود، وضاحت نال سب نوں دئیں سمجھائیا۔ میں اٹھ کے ویکھیا تُوں چار جگ دا لہنا دینا کیتا مؤقوف، مُکمل اپنا حُکم منائیا۔ تیرا بھگت رہے نہ کوئی بیوقوف، بُدھ بیکسی دینی بنائیا۔ اصل نال چار جگ دا دینا سوڈ، گل زر اپنا رنگ رنگائیا۔ کوئی لوڑ نہ رہے پڑھن دی ہزارا درود، اسم اے اعظم اپنا دینا درسائیا۔ کوڑی کِریا کر کے نیست و نابود، نام ندھانا دینا سمجھائیا۔ جو تیرے اتوں تیری کِریا نال گئے جھوج، اپنا آپ مٹائیا۔ سو مہروان تیری مہر نال لین تینوں بوجھ، جگت وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو کھلاؤنا اندر وڑ کے بودھ اگادھ گوجھ، پردہ دئی دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ہاڑ کھے میں سیوادار، سیوا سچ کھائیا۔ نو نو چار کر کے لیکھا پار، پاربرہم تیری آس رکھائیا۔ میں ویکھ سچا دربار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ تیرا روپ نر نرنکار، نرائن نر تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ سوامی سانجھے یار، پروردگار نور خدائیا۔ عالمین وڈے سکدار، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ جنائیا۔ تیرا سندیشہ وچ سنسار، شبدي ڈنکے نال وجائیا۔ بھگت سہیلے کراں خبردار،

اَلس نندرا دیاں مٹائیا۔ پکڑ اٹھاواں کایا ڈُونگھی غار، بجر کپاٹی ٹلے پربت ڈیرہ ڈھائیا۔ سمنڈ ساگر پار کرا کے گولی دھار، جھرنا دُھر
 دا دیاں جھرائیا۔ تیرا وچھوڑا نہ ہووے سانجھے یار، یرانے کوڑے دیاں مٹائیا۔ تپدے پردے دیواں ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ جس نوں
 لبھدے رہے جُگ چار، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جس دیاں صفتاں لکھدے رہے وید پُران، شاستر سمرت دین گواہیا۔ جس دا ڈنکا
 وجدا رہیا دو جہان، آد جُگاد نہ کھئے میٹ مٹائیا۔ سو حُکم سندیشہ دیوے دُھر فرمان، مہروان آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، - - - - ہاڑ کہے پرہہ میری اک ارداس، بینتی اک جنائیا۔ منظور کریں توں خاص، خالص ہو کے رہیا
 جنائیا۔ ساچا دیویں ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ بن کے کملاپات، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، لگی توڑ
 نبھائیا۔ تیرا سُنیہڑا سب نوں دیواں آکھ، آخر حُکم دیواں سُنائیا۔ راتیں سُنتیاں سب دے کھول کے تاک، پردہ دیاں چُکائیا۔ تیرے ملن
 دی دس دے جاچ، گھڑیاں پلاں وچ پینڈا دیاں مُکائیا۔ کسے بھگت نوں لبھنا پئے نہ تریلوکی ناتھ، رام والی گاتھ نہ کھئے گائیا۔ کرنا پئے نہ
 پوجا پاٹھ، جوگ ابھاس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہاؤنا پئے نہ تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ تیرے نام دی سچّی دس کے آؤنی
 بات، باطن پڑدا دیاں گھلائییا۔ جن بھکتو اکو کر لو یاد، جس دی یاد وچ لوکائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی سُننہار فریاد، فیصلے
 دُھر دے حق سُنائیا۔ جس دے ملیاں کایا کھیڑا ہووے آباد، گھر گھر وجے ودھائیا۔ اپنے ملن دا دسے راز، پردہ اوہلا دُور کرائیا۔
 جھگڑا چُک جائے روزہ نماز، سجدیاں وچ سیس نہ کھئے نوائیا۔ مانس جنم دی پوری ہو جائے خواہش، خالص اپنے وچ سمائیا۔ ہاڑ کہے
 میں اہنن دی کرنی اج تلاش، جیہڑے بیٹھے دھیان لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ توں بعد اتم آیا ماس، مہینہ اپنا روپ وٹائیا۔
 جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے جھاک، جھاتیاں اُپر دی نیچے رہے لگائیا۔ جس نے پورا کرنا بھوکھت واک، واقعہ اپنا حُکم
 منائیا۔ بھگتاں نوں دیون آیا دُھر دی دات، اگمڑی جھولی پائیا۔ سجننا دی بنا کے جماعت، دُھر دا اکھڑ اک پڑھائیا۔ گرمکھو بیٹھنا پئے
 نہ کتے اکانت، اندر وڑ کے اپنا دھیان آپ لگائیا۔ تہاڈا مالک بن جائے کملاپات، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ ہاڑ کہے میں سوگند کھا کے
 آگھاں ایہہ ویلا ہتھ نہیں آؤنا ستاراں ہاڑ دی رات، قلم دوات لکھے کھئے نہ شابھیا۔ کسے بھگت دا تتاں نال رہن نہیں دینا داغ، دماغ دا
 روگ دینا کڈھائیا۔ ساچے پریم دی لا کے جاگ، لاجواب کر دینی لوکائیا۔ چرنودک دا پیا کے آب، پردہ نقاب دینا اٹھائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہاڑ کہے پرہو کیوں مینوں سارے کہن سڑدا، اگنی روپ وٹائیا۔ جیو جہان میتھوں ڈردا، پریمی پریم نہ کھئے کھائیا۔ درس کرن توں اندر وڑدا، نیتز نین شرمائیا۔ جس ویلے میرا پہلا دوس چڑھدا، چاروں گنٹ جگت کُرائیا۔ میں شرم نال مردا، اکھ نہ اُپر اٹھائیا۔ میرا چار جگ صاف ہویا نہ پردا، بھیو ابھید نہ کھئے کھائیا۔ ہتھ رکھیا نہیں کسے مہر دا، مان تان نہ دتی وڈیائیا۔ میں راہ تکدا رہیا دیر دا، جگ چوکڑی اکھ کھائیا۔ کون ویلا آوے شبد اگنی شیر دا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جو لہنے دینے سب نیڑدا، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان کہے ہاڑ توں بے شک تپدا، اگنی اگ برسائیا۔ تینوں بھیت نہیں آیا اوس اگنی رب دا، جو ربی کھیل آپ کھائیا۔ جیہڑا کھوجیاں کسے نہیں لبھدا، باہوں پھڑ نہ کھئے منائیا۔ جس دا حصیدار نہیں کوئی ادھ دا، نیوں نیوں سارے سپس جھکائیا۔ جس دا ڈنکا دو جہاناں وجدا، ڈورُو رہیا سُنائیا۔ سو پُرکھ اکال کھیل ویکھ اپنے کنارے حد دا، حدود سب دی ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا ویکھ کوڑ کُریارے جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلے گُرمکھ سجن سدا، ناتا جگت نالوں ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ ہاڑ کہے پرہے میں نہیں سمجھی بات، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ کھول کے دس راز، پردہ دے اٹھائیا۔ پریم دی مار کے آواز، سچ دے سمجھائیا۔ میں تیرا حُکم لواں واچ، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سہج سُبھاؤ دے درڑائیا۔ ہاڑ کہے مینوں دس راہ سُکھلا، بھیو ابھید جنائیا۔ میں ویکھیا جلاں تھلاں، ٹلے پربت پندھ مکائیا۔ ڈونگھی کندر کیتا ہلا، بھجان واہو داہیا۔ میرا کسے نہیں پھڑیا پلا، دُھر دی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ بھڑی دروہی میں اک اکلا، کائنات وچ کُرائیا۔ ساچا دس کوئی محلا، جتھے بہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سہج سُبھاؤ دے درڑائیا۔ سری بھگوان کہے سُن ہاڑ انجانے مَورکھ، مگدھ دیاں جنائیا۔ توں لبھ نہ سکیں میری صورت، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ توں جان نہ سکیں میری تورت، ناد اناد شنوائیا۔ تیرا کلجگ ناتا جُڑیا کوڑ کوڑت، مایا متا موہ ہلکائیا۔ ساچا نظر نہ آیا توراتی تورت، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دئے جنائیا۔ سری بھگوان کہے سُن ہاڑ نکے نڈھے، تینوں دیاں جنائیا۔ جیہڑے بھگت میں اپنی دھاروں کڈھے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے وڈے، دُھر دی

دتی مان وڈیائیا۔ جو حُکمے اندر آئے حُکمے اندر جان سدے، سدا اپنا نام سُنائیا۔ پریم پریتی اندر بدھے، بندنا اِکو دتی سمجھائیا۔ ساچے نور نال جگے، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ سچ دوارے بہ کے سچے، ساجن ملیا بے پرواہیا۔ اندروں اوہناں ہتھ بدھے، من دی دین صفائیا۔ پرہ دے نال نہ کوئی دغ، جھوٹھ اپرادھ نہ کھئے کھائیا۔ اوسے پریتی اندر بجھے، جس دی ڈور نہ کھئے ٹڑائیا۔ کر کے اِکو دھر دا حجے، حاجت پور خوشی منائیا۔ جے تُوں اوہناں وچ بہ کے سچیں، سجنان نال اپنا انگ رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیویں مان وڈیائیا۔ ہاڑ کہے میں پھر پھر تھکا، جُگ جُگ پندھ مُکائیا۔ سجن ملیا نہ کیسے سکا، ناتے کورے گئے ٹڑائیا۔ میں وسیرا کر کے ویکھیا کُلی ککھان، محل اٹلان وچ ڈیرہ لائیا۔ تیرا ساچا ملیا نہیں کوئی پتہ، پت پریشور میل نہ کھئے ملائییا۔ میں چار جُگ ٹیک ٹیک اپنا متھا، مستک لیا گھسائییا۔ چار کُنٹ اُٹھ اُٹھ نٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ جیواں جنتاں توں کرایا تھٹھا، لعنت جامے گل وچ پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دا بن کے پٹھا، سیوا جگت وچ کھائیا۔ اتم اوہ وی رل گئے مٹی گھٹا، تت وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ میرے پرہو میں کھاندا رہیا جُگ جُگ تیرے وچھوڑے دیاں سٹاں، میرا درد نہ کھئے سُنائیا۔ میں مندا رہیا پتھر اٹاں، مندر مسجد پھیرا پائیا۔ میں وینہدا رہیا کاغذ چٹا، اُتے شاہی دئے گواہیا۔ بے اکال پُرکھ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ مینھوں نکلیا نہیں کوئی سٹہ، سٹابازی لا کے سارے رہے جھڈائیا۔ کیسے دا پھڑیا پیر کیسے دا پھڑیا گٹھ، کیسے دا گھٹنا دتا دبائییا۔ کیسے دا ہتھ پا کے کھٹا، کیسے چھاتی نال رگڑائیا۔ جان اپنا لیکھا ویکھیا سجن کوئی نہ ملیا حتہ، ادھ وچ یاری سارے گئے ٹڑائیا۔ جگت کہانی ویکھ کے قصہ، قسم کھا کے تیری اوٹ لئی تکائیا۔ جگت جہان توں پے کے چھتھا، تیرے آگے دتی دُبائییا۔ جے پُرکھ اکال تُوں وی نہیں متھا، متھیا تیری لوکائیا۔ پھیر تیرے نام دا پڑھنا کی چٹھا، دُور دُراڈا اپنا مُکھ چھپائییا۔ میں انت آخری منگان منگ جے تُوں دے دتی پٹھا، ملن نالوں چنگی تیری جُدائییا۔ بے شک تیرا نام سارے کہندے متھا، پر مینوں تیرے ملے بنا چین کھئے نہ آئییا۔ دہنتھڑاں مار کے پٹاں، اُچی کوک سُنائیا۔ میں نہیں پتیجا، جیہڑے گر اوتار پیغمبر تیرے صفتی نام دیاں دے کے گئے چٹاں، نکے نکے اشارے گئے سمجھائییا۔ میں اِکو گل تیرے کولوں سکھاں، ساچی سکھیا دینی درڑائیا۔ کی تیرے سمت وچ میرا تیرے بھگتاں نال حصہ، صاحب دھر دینا درڑائیا۔ جے پرہو تُوں اپنیاں بھگتاں دیویں پچھا، پھر تُوں پرمانا نہیں کوئی روپ قصائییا۔ ہاڑ کہے میں تیرے کولوں سب دی پوری کراؤنی اچھا،

خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ ویکھ کے دشا، تیرے بھگت لینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا
 جھولی دینا پائیا۔ سِری بھگوان کہے نہ مار مہنا، طعنے والے تیر مَول لگائیں نہ۔ پہلوں درس کر اپنے نیناں، کیسے دُوجے تائیں جنائیں نہ۔
 پھر مَن اگتی کہنا، سرِشٹی نوں سُنائیں نہ۔ چرناں وچ سِکھ بہنا، دُوجے نوں سِیس نوائیں نہ۔ میرے بھگتاں سَجناں سَجَن ساک
 سینا، بہین بھائی ہور وڈیائیں نہ۔ میرے کولوں لوں لہنا دینا، دُوجے آگے جھولی ڈاہیں نہ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہار ساچا ور، دُوسر آگے سِیس نوائیں نہ۔ ہاڑ کہے ایہہ کی ماریا تیر، پرہو مینوں دے جنائیا۔ میں آگ کے تھک کے تیرے چرناں
 ڈگا آخِر، پچھلے پندھ سرب مُکائیا۔ شرع دے توڑ کے زنجیر، دین مذہب لیکھے دتے مُکائیا۔ جھگڑے چھڈ پیغمبر پیر، پرا پسنتی
 مدھم بیکھری بانی کھئے نہ گائیا۔ تیرے ملن دی اکو مل گئی تدبیر، جو اندرے اندر تُوں آپے دتی سمجھائیا۔ میں اک منگ منگاں تُوں
 صاحب پاتشاہ اپنا بنا لے وزیر، دُوجی وزارت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوتھے کی کرے تقدیر، تقدیر دا مالک آپے ہوئے سہائیا۔ تیرے
 بھگتاں نوں کی لوڑ رہے بن دی فقیر، فقرہ اپنا اکو دینا سمجھائیا۔ کیہڑی دیر لگدی بدل دے ضمیر، من تاثیر اپنے نال رلائییا۔
 تیرے ہتھ شبد اگتی شمشیر، شیطاناں دی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا نال رلائییا۔ سِری
 بھگوان کہے چو اٹھ آ جا نیڑے، تینوں دیاں سمجھائیا۔ اٹھ ویکھ بھگت کیہڑے کیہڑے، تیری اندروں آگھ کھلائییا۔ جا وڑ اوہناں دے
 کایا ویہڑے، گواندھیاں خبر لگے نہ رائیا۔ سندیشہ دے دے سنگھ شیرے، بھبک اکو نام سُنائیا۔ سب نوں آگھ دے چڑھ جاؤ پرہو
 دے بیڑے، نئییا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آگے پچھے دے مُک جان جہیڑے، جھگڑا چُکے جگت لوکائیا۔ جانا پوے نہ سادھاں دے
 ڈیرے، سادھاں دے سادھ تہانوں دتے بنائیا۔ دُور دُراڈا ویکھ نیڑے، نج نیتر درس اپنا دتے کرائیا۔ ایہو بخشش ایہو مہرے، محبوب
 مُحبت وچ جنائیا۔ جن بھگتو ایہہ نہ سمجھیو اسیں ایویں ماردے پھیرے، اپنا پندھ گوائیا۔ کوئن کوٹ جگ چو کڑی لہدے گئے وچ
 اندھیرے، ساچا نور جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا ویکھ وکھائیا۔ ہاڑ کہے پرہو مینوں
 اندروں ملیا اشارہ، سینت نال سمجھائیا۔ مینوں نظر آ گیا لیکھا جگ چارا، چاروں کُنٹ اپنا رُوپ وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے تیرے
 دربارا، دُوئے جوڑ سِیس جھکائیا۔ سارے کہن پروردگارا، لاشریک تیری وڈیائیا۔ مقامے حق تیرا ونجارا، سچکھنڈ تیری رُشنائییا۔

تُوں شاہو بھوپ وڈ سیکدارا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ دھن بھاگ تُوں لوک مات آئیوں میرے وچ دہاڑا، پہلا مان دتی وڈیائیا۔
 تیرے سمت دا سمیں والا سہارا، سہج سہج اپنے نال لینا جھلائییا۔ سرِشٹی نالوں کیتا کنارہ، پلُو کُوڑا لیا چھڈائییا۔ تیرے بھگتاں دا بن
 ونجارا، ساچا ونج اِکو اپنی جھولی پائییا۔ کرنا اوہناں دا اوہ دیدارا، جس دیدار نال تیرے اندر رہے سمائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ پہلی ہاڑ کہے کیوں میرا مان ہویا ہاڑ ستاراں، سطح زمین اُتے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ وشن
 برہما شو نال میرا اُدھارا، آد آد دتا سمجھائییا۔ جس ویلے اک ستّ دا میل ہووے سنسارا، سرِشٹ دی اگنی دئے بُجھائییا۔ سو ویلا
 وقت سب توں نیارا، تتو تتاں وچ سمائییا۔ بھگتاں دا جنم دوا کے بنیا آپ رکھوارا، سیوک ہو کے سیو کھائییا۔ نیہہ رکھا کے وچ
 سنسارا، جڑ اپنی آپ کُکائییا۔ نوّ سال بیٹھا رہیا کر کے کنارہ، پڑدا اوہلا اپنے وچ کُکائییا۔ ویہہ سو اِگی دا لیکھا دے کے گر اوتارا، پیر
 یِغمبراں لہنا جھولی پائییا۔ دُھر دا سمت کر اُجیارا، سماں سارا دئے بدلائییا۔ سب توں وکھرا بھگتاں دا ووبارا، ووباری ہو کے آپ کرائیا۔
 کسے نُوں بھیت نہیں کی کھیل کرے نرنکارا، شاستر سمتر وید پُران سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ کیوں بھگتاں دی باہروں رکھیں سفید دھارا،
 چٹے بستراں نال کرائیا۔ ایہہ منگی منگ نانک نرگن سرگن سچ دوارا، بینتی دوئے جوڑے جوڑے عرض سُنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا پرگٹائییا۔ ہاڑ کہے کی نانک منگی منگ، پرہہ مینوں دے سمجھائییا۔ میں اندروں ہویا دنگ، حیرانی اندروں
 سُن کے مینوں رہی جنائییا۔ کیوں کلجگ رہیا لنگھ، اپنا پنڈھ مُکائییا۔ کیوں پرگٹ ہویا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 کیوں بھگتاں دیون آیا اند، اند اپنے وچوں پرگٹائییا۔ کیوں گرمکھ چاڑھن آیا چند، سچ کرے رُشنائییا۔ کیوں میٹن آیا بھیکھ پکھنڈ،
 کُوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھائییا۔ کیوں ڈوری نال بندھاون آیا تند، لڑی لڑی نال بندھائییا۔ کیوں بھو کھلاون آیا ہنگ برہم، ہنگ برہم
 آپ سمجھائییا۔ پُرکھ اکال نہیں پیا جم، جوتی دھار کرے رُشنائییا۔ کیوں پیا ایہو جہا کم، کرنی کرتا اپنی کار کھائییا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کھئے غم،
 چنتا سوگ نہ کھئے جنائییا۔ کیوں بھاگ لگا لگا کایا ماٹی تن، تتاں وچ خوشی منائییا۔ نانک نرگن کہا میں کراں دھن دھن، سرگن
 نانک مل کے خوشی منائییا۔ مہروان ہو کے پرہو جن بھگتاں بیڑا رہیا ہتھ، ہتھ کے اپنے کندھ اُٹھائییا۔ ست دھرم دے سچ چڑھا کے
 جن، سوتردھاری سوبت نال کرے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ ہاڑ کہے کیوں پہنے

بستر، چٹی دھار اُچھائی۔ پُرکھ اکال کپہا جس ویلے گوہند تن سہایا شستر، پُرکھ اکال دھیان لگائی۔ اُس دے اندروں پُھریا اِکو منتر، سوہنگ ڈھولا گائی۔ شبدی آواز آئی نرنتر، دُھر سندیش سُنائی۔ بھگت بناؤنی بنتر، لوک مات وجے ودھائی۔ جس نون گرمکھ ہنس کہندے سنتن، سو صاحب سوامی ویکھ وکھائی۔ جس نے لیکھا مُکاؤنا نو نو تن، پنچم کرے صفائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو ابھیدا دئے کھلایا۔ جس ویلے گوہند شستر کیتا پیار، کمرکسا تن کسائی۔ چٹے بستر رکھ کے دھار، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ میں سیوا کران بن کے سیوادار، وست امولک منگ منگائی۔ میت مُرا تیرا بناں یار، دُجی سیج نہ کھئے ہنڈھائی۔ پُرکھ اکال کر پیار، دُھر فرمان دتا جنائی۔ تون میرا میں تیرا دوہاں دا اک وبار، دُجا سمجھ سکے نہ رائیا۔ گوہند سُن نال پیار، دُھر فرمان اک درڑائی۔ جس ویلے آواں ہو کے مہروان، لوک مات پھیرا پائی۔ جن بھگتاں دیواں دان، داتا ہو کے آپ ورتائی۔ جیہڑی پریم دی بخشی تینوں کِریاں، کِریا ندھان دتی وڈیائی۔ اس دا اگلا کھیل مہان، بیو ابھيو وچ سمجھائی۔ میرے بھگتاں تون لوڑ رہے نہ جگت کھئے نشان، نشانہ اِکو دیاں لگائی۔ تیرے بستر چٹے اوہناں تون کران پروان، پروانے دُھر دے دیاں جنائی۔ اک دوارے تے اِکو رنگ نظر آئے بھگت بھگوان، دُجا رنگ نہ کھئے وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے دُھر دے ویکھ وکھائی۔ گوہند کپہا کی پرہو اہے سچ، سچ دے درڑائی۔ پُرکھ اکال پیا ہس، گوہند اہے وی تیرے ہتھ وڈیائی۔ تون میرا ماننا رس، رستہ اِکو نور خدائی۔ میرے بھگتاں دا تیرا ساتھ، دوہاں دی ہوئے نہ کھئے جدائی۔ میں تکنا تیری آگھ، اپنی آگھ نہ کھئے وڈیائی۔ تیرے گرمکھاں تون کر کے سب تون وکھ، واسطہ اپنے نال جنائی۔ دُھر دا مارگ اِکو دس، دہ دشا گیا سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ گوہند کپہا کی پرہو اوہ کپڑے ہون چٹے، تانے پیٹے والے نظری آئی۔ پُرکھ اکال کپہا نہیں اہے نشانی جو میرے ہٹ وکے، دُجے سیس نہ کھئے نوائیا۔ دُور دُراڈے سب تون دسن وڈے نکے، جنہاں دا مالک بے پرواہیا۔ جنہاں تون اندروں باہروں اِکو پُرکھ اکال دسے، دُجا اِشٹ نہ کھئے منائی۔ سدا اپہناں دے آکے پچھے، راتیں سُنیاں دی سیو کھائی۔ اہے اُس دی گودی گکھے، جس وچوں باہر نہ کھئے کڈھائی۔ دُنیا دے رس چھڈ کے پھکے، امرت جام پی کے جمن سُرستی گنگا گوداوری جل گئے تجائی۔ جنہاں دے سوہنے لگدے جسے، جس نال چٹرائیا۔ اوہ سمجھ لوو اپنے مارگ تون نہیں گھتھے، بھگت بھگوان ملن چائیں چائیا۔

جنہاں نوں باہروں بنایا سُچے، اوہناں دی اندروں باہروں کرے صفائیا۔ آگے بھگتاں وچ رہن نہ دینے غُصے، گرمکھ نال گرمکھ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ دُئی دویتی اندروں پھڑ کے کُتے، ٹوٹے دئے کرائیا۔ پریمی پیاریاں اپنی گودی چُکے، بنا بُہجاں اپنی گودی لئے اُٹھائیا۔ سورگ بہشت وچ کدے نہ سُتے، سچکھنڈ دوارے سہجے دئے ٹُکائیا۔ جنہاں نے بستر پائے چٹے، ایتھے اوتھے جان نہ لُتے، جگت لُٹیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ پرہہ دی دھاروں پُھٹے، انت پرہہ دھارا وچ سمائیا۔ اوہناں دی ڈور کدے نہ ٹُٹے، جن پریتی اکو نال لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ چٹا بستر کہے میرا ویکھیو نہ کھئے رنگ، میں سب نوں دیاں سمجھائیا۔ چٹا کرن دا اکو کول ڈھنگ، جو جگ چوڑی طریقے سب نوں رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے منگ، وشن برہما شو جھولیاں رہے ڈاہیا۔ اوہ داتا دانی سورا سرینگ، دیونہار اک اکھوائیا۔ جنہاں بھگتاں نال ہو گیا اک سنگ، اوہناں دیوے مان وڈیائیا۔ جنم جنم دا میٹ کے پندھ، وچھوڑا اگلا دئے مُکائیا۔ تند نال جوڑ کے تند، سوہنی تار دئے وکھائیا۔ سچ پریم دا دے کے اند، پرمانند وچ سمائیا۔ دُھر دی پا کے گنڈھ، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ ہاڑ کہے میری ایہو سچی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پرہو بھگتاں دی مان سیج پلنگ، آتم انتر سوہبا پائیا۔ جھگڑا چکا دے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کیرپا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا در اک سمجھائیا۔ سچا در دس دے دردی، دلدار تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیر گردی، کوڑی کیرپا دے کھپائیا۔ تیری پرین ویراگاں وچ مردی، پریم پیاسی گرمکھ داسی دئے ڈہائیا۔ سدا سدا تیرے بھے وچ ڈردی، اپنا آپ نہ سکے اُٹھائیا۔ ٹونہی ٹونہی ٹونہی کردی، قدم قدم نال دھیائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میری عرضی، تیرے آگے دتی ٹُکائیا۔ ویکھیں کریں نہ اپنی مرضی، منزل بھگتاں دینی چُکائیا۔ ہاڑ وچ رہے نہ کوئی گرمی، جگت تپش دینی بُجھائیا۔ پوہ وچ نہ کھئے سردی، اکو رنگ دینا چمکائیا۔ ایہو کھیل تیری ہر دی، ہریدوار دینا سمجھائیا۔ تاکی کھولنی گرمکھ گھر دی، پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوت نظری آئے نرائن نر دی، نورو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنی سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی بخشنی ایک، اکو منگ منگائیا۔ ہاڑ کہے پرہہ تیری ٹیک، ٹکا مستک دینا لگائیا۔ بھگتاں کر کے بُدھ بیک، اپنا آپ دینا سمجھائیا۔ کوچھے کلمے بن جان نیک، مورکھ مؤڑھ ملے وڈیائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ سپس نوے نہ کیسے بھیکھ، ایشٹ اورا نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ اگما وکھاؤنا

اگئی دیش، جس گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ مالک ہو کے نر نریش، دُھر دا حُکم دینا سمجھائیا۔ اپنا دس کے اوٹرا وِس، بھیو ابھیدا دینا سمجھائیا۔ پہلی ہاڑ کپے میں بھگتاں دینا سندیش، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ستاراں ہاڑ پھیر ہوواں آ کے پیش، سب دی پیشی دیاں سُنائیا۔ پرہو کپہڑا تیرے نال کرے ہیت، کپہڑا مطلبی رہیا دھبائیا۔ کپہڑا تیرا لین آوندا بہیت، آیویں نیوں نیوں متھے گیا ٹکائیا۔ کپہڑا ویکھن آوندا کھیل، کی بھیکھ پکھنڈ رچنا رہیا رچائیا۔ کپہڑا اترا آتم رکھکے بیٹھا ساچی ٹیک، ٹکٹکی اکو نال لگائیا۔ کپہڑا چیتن ہو کے رہیا چیت، من واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ ساریاں دے اندرلا سولاں دناں وچ لے کے بھید، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لینا لیکھے لائیا۔ ہاڑ ستاراں کپے پہلی ہاڑ نہ کریں چلاکی، تینوں رہیا سمجھائیا۔ بُتخانے ویکھیں خاکی، گھر گھر پھیرا پائیا۔ کپہڑا پرہ دا سچا ساتھی، سچن روپ وٹائیا۔ کپہڑا کھول کے بیٹھا تاکی، اندرے اندر دھیان رکھائیا۔ کپہڑا من نوں کر کے عاقی، بابروں دئے سہائیا۔ کپہڑا آتم سیجا سٹا کھاٹی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کپہڑا درشن کرے راتیں، پرہاتی روپ وٹائیا۔ کپہڑا کھیل کرے گلےں باتیں، جگت ناتے خوشی منائیا۔ کپہڑا سنگی بنے ساتھی، ودیا نال لڑائیا۔ کپہڑا چڑھے منزل گھاٹی، بیٹھا پندھ مکائیا۔ کپہڑا راہ تگے کھلا پاتی، نج نیتر نین کھلائییا۔ کپہڑا گرمکھ لگا سینے چھاتی، آپ اپنا گیا مٹائیا۔ کپہڑا ہویا پاک پاکی، پوت دینا سمجھائیا۔ کپہڑا بدل بیٹھا حیاتی، شرم حیا لوک مات والا تجائیا۔ کپہڑا گرمکھ کٹ کے جم کی پھاسی، فیصلہ اکو حق سُنائیا۔ کپہڑا سیوک بنیا داسی، دُھر دی سیوا سچ کھائیا۔ سب دا لیکھا ویکھ کے دسنا باقی، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستاراں ہاڑ سندیشہ دینا آ کے پاتی، اُہل بھل کدے نہ جائیا۔ ویکھیں لحاظ نہ کریں کیسے دا پھپھی ماسی، بھین بھائی ساک سین نار پُرکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پہلی ہاڑ کپے مینوں ایوں دسدا جویں ثابت دسدے آدھے، آدھے ڈاواں ڈول نظری آئیا۔ کچھ کھاندے پھردے دھکے، سمبھل اپنا نہ قدم ٹکائیا۔ کچھ دسدے حکے بکے، حیرانی اندروں رہی ستائیا۔ کچھ جگت وباراں کارن پھردے تھے، پتر دھیان نین اُٹھائیا۔ کچھ دھن دؤلت پچھ کدماں اُتے ڈھٹھے، جگت سپس رہے نوائیا۔ کوئی دُکھاں کارن دھوڑی رہے چٹے، رس زبان نال لگائیا۔ پرہو دے پریم پیار والے کپہڑے سکے، سارے ویکھنے تھاوں تھائیا۔ میرے کول سب دے وکھرے وکھرتے، خطا وچ کدے نہ آئیا۔ جپہڑے مطلب لئی گاندے ڈھولے، اُچی اُچی سُنائیا۔

جیہڑے لوک لجا ویکھ شرمادے، سیس نوآونوں مُکھ بھوآئیا۔ جیہڑے گرمکھ پریم پریتی اندر اپنا آپ مٹاندے، تن ماٹی خاکی بھیٹ چڑھائیا۔ اوہناں دے وشن برہما شو درشن پاندے، نیتر نین اکھ کھلائیا۔ ہاڑ کہے میں ویکھنے تھکے ماندے، در در گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ اوہ وی تکنے جیہڑے منگدے پشو ڈھانڈے، پریت ڈھورائیا نال لگائیا۔ اوہ وی ویکھنے جیہڑے کہندے ساڈے مر جان گوانڈھے، دولت کارن دین دُہائیا۔ اوہ وی ویکھنے جیہڑے آئے دُولھیاں دے باندے، اوپرا اوپرا سیس نوآئیا۔ ہُن بنا کنت سہاگ توں کیسے دی گت نال رہن نہیں دینے لال پراندے، رنڈیا گھر گھر دینا وکھائیا۔ گرمکھو سمجھو کھئے نہ پاندھے، جو پتری واچ کے رہیا سُنائیا۔ کوئی کھیل نہیں مُلا والا بانگے، جو کوک کوک دئے دُہائیا۔ کوئی کھیل نہیں جو سمجھ لئے سوانگے، بھیکھی اپنا بھیکھ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں اوہ وی تکنے، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جیہڑے اندروں پریم پریتی سکھنے، باہروں دین صفائیا۔ ہُن پڑدے کیسے دے نہیں ڈھکنے، فیصلے سچ دینے سُنائیا۔ پرہو نے کیہڑے مکھناں دے سواد چکھنے، گوپیاں نال راس رچائیا۔ جیہڑا چھڈ کے ساتھی والے پٹنے، پُری اند گیا تجائیا۔ جس گوداوری دے ساتھی رکھنے، باقیاں نال کرے لڑائیا۔ پہلی ہاڑ کہے بہتیاں وچوں تھوڑے بچنے، جنہاں نوں بچیاں وانگ گود اُٹھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں پہلی وار پہلے سمت وچ پرکھنے، کھوٹے کھرے اڈو اڈ کرائیا۔ پُرکھ اکال کول بے گنت انگنت رکھنے، جس دا بھید کھئے سمجھ سکے نہ رائیا۔ بھگت دوارے بھگت بھگوان دے اوہ وسنے، جیہڑے واسطہ اکو نال جُڑائیا۔ اکو دے اکو وار ڈھولے جینے، دُوچی وار ہوئے نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو دے دوارے اکو دے گھر بار سارے وسنے، دُوچے دے گھر نہ ڈیرہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہاڑ کہے میں بھگتاں آگے کڈھنا ہاڑا، ہڑی کر کے دینا سُنائیا۔ جن بھگتو وقت سمبھالو ستاراں ہاڑا، ویلا گیا بتھ نہ آئیا۔ اک دن پچھے آگے رُلنا نہ پئے اُجاڑا، جنم جنم نہ کھئے بھوآئیا۔ میل مل جائے دُھر دے لاڑا، ساچا ناتا لئے جُڑائیا۔ منزل پار ہوئے دُشوارا، دُشمن دُوٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ میل ملے اک نرنکارا، نرگن نرگن وچ سہائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، بھگتاں دا بن پیارا، بھگوان ہو کے بھاگ اوہناں دی جھولی پائیا۔ راوی کہے ایہہ گرمکھاں دا روا، روادار نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنہاں نوں گوہند وڈیائی دتی میرا اک لکھ سوا، صاحب ستگر ویکھ وکھائیندا۔ راوی کہے میں اوہناں دے گن گواں، جنہاں اُتے گھر گمبھیر دیا کھائیندا۔ اوہناں

دے چرن کول دباواں، جنہاں دا صاحب سوامی سنگ نہیائیندا۔ اوہناں دے ویراگ اندر رواں، جنہاں دے پورب وچھڑے میل ملائیندا۔ اوہناں دے پیار اندر سوواں، جنہاں نوں اپنی گود اُٹھائیندا۔ راوی کہے میں اوہناں ورگی ہوواں، جنہاں دا ہوکا اپنے لیکھے پائیندا۔ میں اپنا آپ ویراگن ہو کے کھوواں، جگت مان نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں ہوکا دیواں پُریاں لواں، برہمنڈاں کھنڈاں راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ راوی کہے میں ویکھی گرمکھاں دی سیک، سیکھیا مینوں سمجھائیا۔ جنہاں دا پرہ نے لیکھا دتا لکھ، تریتا دواپر مُول چُکائیا۔ بھگتاں نوں چُک کے اپنی پٹھ، پار میرے وچوں لنگھائیا۔ جنم جنم دا لہنا دینا نچٹھ، نج آتم خوشی وکھائیا۔ پریم پیار والا کر کے بت، سوہنی سیکھیا دینی سمجھائیا۔ میں اڈیکدی مینوں اوہ سماں آوے نت، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ دھن بھاگ اوہ پندراں پوہ دی تہت، مینوں گئی سمجھائیا۔ ایہ مالک سب دا پت، پار پرہم پت پرہمیشور اکھوائیا۔ جیہڑا بھگتاں نوں رسیا دس، باقی اکھ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ راوی کہے میں ویکھے اپنے کُنڈھے، کُنڈھیاں وچوں دھیان لگائیا۔ گرمکھ تھوڑے چڑھے اپنے ڈنڈے، جنہاں نوں پرہو نے ڈنڈوت دتی سمجھائیا۔ بھاویں اوہ باہروں بندیاں ورگے بندے، اندروں بندگی ملی بے پروا ہیا۔ جے اہناں دے باہروں چیتھڑ گندے، اندر جوت نور رُشنائیا۔ اوہ اہناں نالوں چنگے، جیہڑے جگت دے راج راجان ہو کے اپنا حُکم سُنائیا۔ اپنا کھیل کر سُرے سرنگے، سوہنی سیکھیا دتی سمجھائیا۔ جگت وبار تڑاوے تندے، کوڑی دسی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رسیا وکھائیا۔ راوی کہے کیوں کیتا ایہ وبار، ووباری اپنا حُکم ورتائیا۔ جس ویلے میرے لنگھیا سی آر پار، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ بھگتاں دی بنہنی دھار، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ ساچا دسنا پیار، پریم پریم دئے درڑائیا۔ ستگر دے گھر وچ ناتا جڑنا پُرکھ نار، ناری پُرکھ میل ملائیا۔ پُرانی ریتی اکو وار کرنی خوار، کچھ پنی دئے دہائیا۔ سوہرے پیکے دوویں ہون شرمسار، پرہ نے دھکا دتا لگائیا۔ بنا ستگر شبد ہور نہیں کوئی شنگار، سوہنا روپ نہ کھئے چڑھائیا۔ اوہ گرمکھ سہنجی مُٹیار، جو پرہ نوں ایتھے اوتھے بھائیا۔ ایہ پریمیاں دا پرشاد، بھگتاں دی داد، سنتاں دا رواج، گرمکھاں دا کاج، کرتا رسیا کرائیا۔ ساچے بیڑے چاڑھ کے جہاز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار سچّی سرنائیا۔ راوی کہے میں ویکھے چاول بھجدے، بھٹھیلے نال اپنی اکھ ملائیا۔ گرمکھ ویکھے پریم

پریتی وچ رُجھدے، رُچی اِکو نال ملائیا۔ اتھے کم نہیں کوئی بُدھ دے، مَورکھ مَورھے چتر سَکھڑ دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ راوی کہے میں ویکھے اندر فُرنے پُھردے، شیک جوڑ جُڑائیا۔ گُرمکھ سوادھان ہو گئے مُردے، خوشی اندروں اِک پرگٹائیا۔ جس ویلے راہ جاندے ویکھے دُھر دے، ننگی پیریں بھجَن واہو داہیا۔ مینوں پیار لبھے اُتھوں سَتگر دے، راوی رو کے دے دُہائیا۔ میں سندیشہ دیواں گُرمکھ سوئے سدا جُڑدے، جُگ چوڑکری بیٹھے راہ تکائیا۔ بھگت دوارے آ کے بھگت بھگوان کولوں خالی کدے نہیں مُڑدے، سب دیاں جھولیاں دے بھرائیا۔ مَورکھ مُگدھ اَنجان جگت جگیا سو ایویں جھُردے، پُورب لہنے لیکھے وچ لگائیا۔ اہناں دے بیڑے کدے نہیں رُڑھدے، راوی کہے جنہاں نوں میرے اندر بیڑے لیا چڑھائیا۔ اوہ دو جہان آکاشاں اُپر اُددے، پرکاشاں وچ سہائیا۔ اہناں دے کارج کدے نہیں ٹھُڑدے، جگت غریبی دُھر دی امیری دے وکھائیا۔ اتھے کھیل نہیں کوئی زور دے، بابو بل نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم اِک سمجھائیا۔ راوی کہے میں ہوئی جہی کھول کے ویکھی اپنی اکھ، کندھیاں اُتے دھیان لگائیا۔ جنہاں دے اندر صاحب سوامی رہیا وس، اوہ اندرے اندر واسطے رہے پائیا۔ پریم پیار دے اندر رہے نس، بھجَن واہو داہیا۔ ساچے نام دا گاؤندے جس، صفتاں نال صلاحیا۔ جس دی وست اوسے دے آگے دے رکھ، چرن کولوں وچ ٹکائیا۔ منظور کرنا اوسے دا حق، جو حضور رہیا سمجھائیا۔ راوی کہے میں ویکھیا مالک پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ راوی کہے میں ہُن تکیا پریم پیار دی پرشاد ہو گئے بھیٹا، اپنا پندھ مُکائیا۔ اکھی ویکھی کھیڈا، سمجھ سکی نہ رائیا۔ بھگت بھگوان ناتا ویکھیا باپ بیٹا، پتا پوت خوشی منائیا۔ یائے یائے کردیاں لنگھ گیا مہینہ جیٹھا، ہاڑ اپنی لے انگرائیا۔ جن بھگتاں آگے کھانا پئے نہ ٹھیڈا، مُنہ دے بہار نہ کھئے سٹائیا۔ میں لے کے آئی نیندا، بھاجی دُھر دی جھولی پائیا۔ جگت جہان رہ جائے وینہدا، گُرمکھاں گُرو سَتگر سگن دے لگائیا۔ دیون والا سدا دیندا، جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ راوی کہے میرے لئی ایہہ لے کے آئے چوٹھی، چُٹکی پرشاد میری جھولی پائیا۔ مینوں نظر آیا جس دے ہتھ وچ سی کھونڈی، کھلے گئے رہیا ورتائیا۔ میں اُس ویلے ڈردی نہیں ساں کوندی، میری اکھ جگت شرمائیا۔ ہُن میں اپنی ہنچھواں دھار

پونجھی، آسا لئی بدلائیا۔ بھگتاں اندروں آواز سنی تُوں ہی تُوں دی، مین میرا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پورا دئے کرائیا۔ راوی آہ لے بھیٹا اپنی چٹکی، تیری آسا پور کرائیا۔ تُوں سیوا کیتی ارجن گر دی، تتا ٹھنڈا رُپ وٹائیا۔ کرے آسا منسا پور دی، بھچھیا بھچھیا دتی ورتائیا۔ جس خواہش تُوں رہی لوڑدی، سو لیکھا دتا مکائیا۔ کلجگ ویکھ کھیل اندھ گھور دی، تیری اکھ دتی گھلائی۔ آگے پرہ تُوں لوڑدی، جن بھگتاں رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بالٹا کہے مین منگاں دات، جھولی سب دے آگے ڈاہیا۔ کیوں تہاڈا بنیا ساتھ، سیوا رہے کھائیا۔ مینوں یاد آیا زُرکے والا پانی دا اک گلاس، جیہڑا گوہند چرن سیو کھائیا۔ ایہہ اُس تون پہلاں دی آس، جو نانک گیا سمجھائیا۔ جس سُن اگئی آواز، سندیشہ دتا درڑائیا۔ جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھگتاں دا دیوے ساتھ، سوہنا سنگ بنائیا۔ اندروں باہروں کرے صاف، پت پت پُنت دئے جنائیا۔ جنم جنم دے ککرم کرے معاف، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مین دو ہاڑ رہیا جھاک، بالٹا کہہ کے ڈھولے گائیا۔ گرمکھاں دی ٹھدیاں بھجھدیاں مُکدی وینہدا واٹ، جو چلے واہو داہیا۔ اہناں دے اندروں مینوں پرہ دی نظری آئی ذات، سو ظاہر ظہور رہیا سمائیا۔ مین کردا رہیا تلاش، رین سبائی کھوج کھوجائیا۔ بہتیاں وچوں تھوڑیاں دی مٹی ویکھی پیاس، جیہڑے ترشنا جگت مکائیا۔ مین نال تکیا سیوا کردا ترلوکی ناتھ، رام وششٹ اپنا پھیرا پائیا۔ ہولی ہولی اندرے اندر سب دی سندا رہیا بات، جو خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اسے کارن مین خالی ہو کے منگاں دات، جھولی بھگتاں آگے ڈاہیا۔ گرمکھو تہانوں رہنا پیناں آج دی رات، رین اپنا دھیان لگائیا۔ مین چاہندا تہاڈا لیکھا لیکھا جاوے نال قلم دوات، جس تُوں آگے نہ کھئے مٹائیا۔ دھر دا جڑدا ویکھاں نات، سکلا سنگ بے پرواہیا۔ مرن تون پہلاں تہاڈی کڈی ویکھاں جم دی پھاس، فیصلہ حق سناں چائیں چائیا۔ ویکھیو میری نامنظور نہ کریو درخواس، درخواس آستک رُپ جنائیا۔ مینوں تہاڈے اُتے وشواش، وشا اپنا دتا سمجھائیا۔ جس طرح مین تہاڈے

نال ملایا ہاتھ، دست دست نال جڑائیا۔ میرا منہ اُپر کھیل تکدا رہیا آکاش، دھرنی اُتے تہاڈے چرن سوہیا پائیا۔ مینوں آواز آئی ایہہ میرے رُوپ دی سوہنی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ مینوں سب کچھ گیا بھاکھ، بھاکھیا دتی بے پرواہیا۔ باٹا کہے میں اک گلوں گستاخ، تہاڈے سیس اُتے چڑھ کے اپنا بہار ٹکائیا۔ پر تہاڈا دردی ویکھیا اکو تہاڈا باپ، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نے مہر نظر نال میرا کھول کے تاک، سب کچھ دتا سمجھائیا۔ اوہ تہاڈا تکیا داس، سیوکاں دا سیوک سجن شہنشاہیا۔ آؤ سارے رل مل کے کر لیئے اتفاق، مفاد رہن کھئے نہ پائیا۔ جے کوئی کرم تہاڈے کول ہیگا پاپ، اوہ وی میرے وچ دیو ٹکائیا۔ میں چرن چم کے کہاں ایہدا درشن کرو ساکھیاں، جو سمکھ صاحب نظری آئیا۔ اس دے پریم دا پیو آب حیات، امرت رس رہیا چکھائیا۔ تہاڈا لیکھا سب دا مک جائے کاغذات، حساب کتاب آگے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تہانوں پریم نال کرے آداب، آداب اے عرض کہہ کے شکر منائیا۔

زین کہے میں بن گئی رات، رڑی اپنی لئی بدلائیا۔ جن بھگتاں مئی دھر دی بات، باطن حکم دتا سنائیا۔ پُرکھ اکال دا ویکھیا تکیا ساتھ، ساتھی بے پرواہیا۔ لہنا دینا لیکھا دیوے قلم دوات، تعداد اپنی نال ملائیا۔ سنت سہیلے ویکھ جماعت، میری خوشی دُون سوائیا۔ پریم پیار و جا کے رباب، سوہنی تار ستار ہلائییا۔ منسا پوری ہوئی خواہش، سواس سواس ملی وڈیائیا۔ تن ماٹی خاکی لیکھے لگی لاش، تلاش کرے نور خدائیا۔ بھڑی زین کہے جن بھگتاں شاباش، شاہ نواز دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیاوان دیا کمائییا۔ رات کہے موہے جاؤ گھنیرا، گھڑی پل ملی وڈیائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملیا پت پریشور میرا، مہروان دیا کمائییا۔ سچ دوارے سوہنا لگایا ڈیرہ، ڈنڈوت اکو رہیا درڑائیا۔ بھگت سہیلا ہتھ کے بیڑا، کھیڑا دھر دا رہیا وسائیا۔ جگت وکار میٹ کے جھیڑا، جھکڑا مکایا جگت لوکائیا۔ نظری آیا نیڑن نیڑا، دُور دراڈا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، داتا داتار ہوئے سہائیا۔ زین کہے میری رت آیا سہاون، دھردرگاہی دیا کمائییا۔ وپس وٹا کے پتت پاون، پتت پُنیت رہیا بنائیا۔ بھگت سہیلا پھڑ کے دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ دھردرگاہی بن کے ضامن، جہاں توں رہیا چھڈائیا۔ امرت میگھ برسسا

کے ساون، بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سمرتھ پُرکھ دئے وڈیائیا۔ رات کہے مینوں کہو بہنڑی زین، رحمت پرہو رسیا کھائیا۔ بھگتان دا آیا لہنا دینا دین، دیونہار بے پرواہیا۔ مین درشن تکیا نین، اگھ پرتکھ گوسائیا۔ سجن ویکھ کے سین، میرے انتر وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، داتا دانی اک اکھوائیا۔ رات کہے مین سُنیا راگ، ڈھولے اگم جنائیا۔ مین سب کچھ گئی تیاگ، اپنا آپ مٹائیا۔ مین سوئی گئی جاگ، بن اگھان اگھ کھلائییا۔ سنی اگئی آواز، سندیشہ ربی سمجھائیا۔ جن بھگتان کھیڑا ویکھ آباد، پت ٹہنی سرب مہکائیا۔ وست امولک ملی داد، دُھردرگاہی آپ ورتائیا۔ جس دا انوکھا وکھرا سب توں سواد، رساں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گیت گوہند اک درڑائیا۔ رات کہے مین دسّان اپنی انک سہیلی، سخی سچ دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں الکھ اگوچر اکو بیلی، بلدھاری نظری آئییا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر بن کے بیٹھے چیلی، سیوک اپنی سیو کھائیا۔ اُس دی کھیل آد جگاد جگت نویلی، نو نو چار رسیا سمجھائیا۔ بھگت سہیلے سجن گرمکھ رسیا میلی، ملاپ اپنے نال کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دیاں ویکھ وکھائیا۔ رات کہے مینوں دیو ودھائی، وادھا پرہ دا دیاں جنائیا۔ جس دے نال جن بھگت کرن گُرمائی، ناتا دُھر دا رہے بنائیا۔ آگے ہوئے نہ کھئے جدائی، جُدا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی ساچی سیو کھائی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ دیونہار وڈیائی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ رات کہے میرا سارے گاؤ گیت، گنونت دیاں جنائیا۔ جس دی اچرج ویکھی ریت، رہبر نور خُدائییا۔ بھگتان نال تکی پریت، پریت ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ اندر دے کے سچ اصلیت، اصل اپنا آپ دتا سمجھائیا۔ پرکھ کے سب دی نیت، نیتوان رسیا بنائیا۔ سچ پریم دی تک طبیعت، توفیق اکو جھولی پائیا۔ اپنا پریم بنا کے حق ملکیت، مالک دُھر دے دئے وکھائیا۔ نام ندھان دے نصیحت، حُکم حق جنائیا۔ سب دی تکی اکو ولدیت، والد پریم پُرکھ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ رات کہے مین کی کی دسّان، کہانی بے پرواہیا۔ جن بھگتان نال ملا کے اگھان، آخر اپنا آپ مٹائیا۔ اوبنن دی چرنی ڈھٹھان، جنہاں ساچی سیو کھائیا۔ چرناں ہیٹھان ہتھ رکھان، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رات کہے میرے کول آگیا باٹا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دا پُرکھ اکال نال ناتا، دُھر

دا جوڑ جڑائیا۔ سوہنی ویکھی اُس دی آسا، منسا وجے ودھائیا۔ پرہ ملن دی ویکھی خواہشا، خوشیاں وجے ودھائیا۔ پریم پیار دیاں کرے باتاں، دُھر دی گل سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ باٹا کہے میں ویکھے گرمکھ، بھڑی زین تینوں دیاں جنائیا۔ جنہاں دے اندر پریم پیار دا ساچا سُکھ، ست ست دا ڈھولا گائیا۔ جس ویلے مینوں سپس لیندے چُک، بھجن واہو داہیا۔ میں ہندا رہیا خوش، خوشیاں وچ سائیا۔ انت اوہناں مینوں لیا پُچھ، پریم پریتی ہور ودھائیا۔ کِریا کر اناشی اچت، چیتا پچھلا دتا کرائیا۔ بھگت سہیلے میل کے ست، سجن سچے دتے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ رات کہے کی ایہہ بھگت سجن، مینوں دے سمجھائیا۔ باٹا کہے ایہہ پوری کرن آئے منزل، منزل پندھ مکائیا۔ ایہہ صاحب پیارے ہردل، عزیز روپ وٹائیا۔ جنہاں واریا اپنا من تن، دھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ گرمکھ سوہنے لگے پیارے چن، سورج چن نین شرمائیا۔ دھن وڈیائی جس جنی لے جن، گودی ککھ سہائیا۔ جنہاں دی ختم ہوئی واسنا من، ممتا گئے مٹائیا۔ گھر دے وبار چھڈ کے کم، کامنا کوڑی دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا۔ زین کہے میں سب کچھ تکیا، سوہنی اکھ کھلائییا۔ کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھیا، میرے انتر وجی ودھائیا۔ جیہڑا بھگتاں اندر وسیا، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ حق محبت وچ ہسیا، خوشیاں راگ لائیا۔ جس دی سیوا کر کر گرمکھ کدے نہ تھکیا، غفلت نیند نہ کھئے جنائیا۔ اوہناں لوڑ رہی نہ مدینہ مکیا، دُھر دا حج دتا کرائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پوت سکیا، سکلا دکھ دتا گوائیا۔ باٹا کہے میں سر اُتے مول نہ اکیا، کوڑی دتی نہ کھئے دہائیا۔ راج نرین ورگے سر اُتے رکھیا، چلیا واہو داہیا۔ میں اُس ویلے بھگتاں دا پیار پرہ دے چرناں وچ جا کے دسیا، سہج نال سُنائیا۔ اوہ اندرون باہر آیا تھیا، پریم دا پیار کدے کرے نہ بے وفائیا۔ جس دے پیار اندر پھٹیا، اوہ نے لیا اٹھائیا۔ اپنے سپس چکیا، سوہنی خوشی منائیا۔ پھیر بھگتاں آگے رکھیا، پریم پیار دی منگ منکائیا۔ آگے واسطہ سچا گھتیا، بینتی دتی سُنائیا۔ گرمکھ اج کوئی نہ جاوے نسیا، اپنا مکھ بھوائیا۔ بھڑی زین وچ ہونا سب نے اکتھیا، اکو گھر وجے ودھائیا۔ آگے جنم جنم دے مٹنے رٹیا، جھوٹا گیڑ دئے مٹائیا۔ تول تولے اپنے ساچے وٹیا، وٹنا دُھر دا دئے لگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے رکھیا، رکھشک ہو کے سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں دے انتر آتم وسیا، اوہ وسدے کھیڑے نظری آئیا۔

★ ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گڑ کہے میں بڑا مٹھا، مٹھاس اپنی دیاں دکھائیا۔ بچے کہن ماتا نے دتا، راج ماتا نال ملایا۔ میں سچ سناواں کہانی قصہ، اپنا حال درڑائیا۔ پچھلا آیا چیتا، سب کجھ دیاں سمجھائیا۔ میں گوبند دا اوہ کھیل ویکھاں، جس پری اند دتی جدائیا۔ ایہہ لہنے دا ودّا لیکھا، گہر گمبھیر رہیا مکائیا۔ اُس ویلے دا سچ سندیشہ، ہر سنگت دتا سمجھائیا۔ جس ویلے آوے نر نریشا، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں چکے ٹھیکہ، ٹھا کر بو کے گود بہائیا۔ ماتا دی کجھ بھاگ لگے پیٹا، وجے سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکال بھگت بنا کے اپنا بیٹا، بیٹی اکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ گڑ کہے میرے وچ سوہنی مٹھاس، مٹھیاں دیاں جنائیا۔ پورب جنم دی جنہاں آس، آسا توڑ نہائیا۔ سوہنا دیاں ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ دھرم جناواں گاتھ، برہم کراں پڑھائیا۔ چچیاں نال مل گئی اوہناں دی مات، پریم پریتی وچ سائیا۔ سانجھا ہو گیا نات، مٹی جگت جدائیا۔ اوہنا بھر گیا کھات، بھنڈارا بھرپور دئے کرائیا۔ آگے دوویں پُچھن تہاڈی وات، آوندیاں جاندیاں ویکھ خوشی منائیا۔ گڑ کہے اپنی ماتا پچھے اج دی رہ جانا رات، خوشیاں نال سنگ نہائیا۔ اکٹھیاں ہو کے ساڈھے پنج وجے مینوں پاؤنا وچ پرات، پانی نال ملایا۔ پریم دے آٹے دی رکھکے وچ سوغات، ساچا جوڑ لینا جڑائیا۔ پھیر گننا نال ہاتھ، پنج مل مل سیو کھائیا۔ پھیر لیاؤنا لوح دے گھاٹ، پتن اُتے ٹکائیا۔ پرشادے بنا نے صاف، اگنی نال سڑ کھئے نہ جائیا۔ اکٹھے کر کے ساریاں بنا داس، سیوک روپ وٹائیا۔ پھیر چک کے لیاؤنا پرہ دے پاس، دوویں ماتا نال ملایا۔ پھیر بھوگ لگے چھکے پرشاد، سواد تہاڈا وچ ٹکائیا۔ نواں کھیڑا ہو جائے آباد، اجڑیاں لئے وسائیا۔ سوہنی دیوے دات، ہر سنگت مان وڈیائیا۔ چرن پریتی بخشے نات، ناتا دھر جنائیا۔ چچیاں دی ماں نوں آگئی جاگ، پریم پریتی اک دکھائیا۔ آگے سدا سنے فریاد، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ دو جہاناں بنا لئے ساک، اپنی گنڈھ جڑائیا۔ لیکھا لکھ دے قلم دوات، میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ کایا ماٹی پوچ پاچ کے کرے صاف، اندروں ستھرے دئے بنائیا۔ پورب گکرم کر کے معاف، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ سورن گرمکھ پرکھے بن صراف، کسوٹی اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جس کارن تہاڈی بھیٹا چڑھیا پرشاد، اُس دا لیکھا دئے جنائیا۔ آگے بنی رہے جماعت،

اک اک نال ملائیا۔ کھیل وکھاوے پچیاں نال مات، بہین بھراواں اکو روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سُنہارا اپنی آواز، جواب وچ مارگ دے بنائیا۔

گڑ کہے پچیاں جمدیاں دی میری ملدی گڑتی، ماتا خوشی نال مکھ لگائیا۔ ایہہ وست ملی دھر دی، دھر مستک لیکھا دے چکائیا۔ ایہہ ریتی ساچے گر دی، ہر سنگت میل ملائیا۔ اپنے نال ملا کے سرتی، من واشنا دے کھپائیا۔ سوادھان ہوئے مُردی، مُردیاں لے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل اپنی لوڑ دی، لوڑیندا کارج رہیا کرائیا۔ گڑ کہے ایہہ کھیل نہیں کسے ہور دی، ہرجو اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈی کالکھ میٹے پنج چور دی، جھگڑا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ گڑ کہے ماتا پچیاں نال کیتا پیار، سوہنی ریت بنائیا۔ وست اموک دے کے دھار، دھرم جڑ دتی لگائیا۔ اک گھر دا اک وبار، اک در وجے ودھائیا۔ اپنے پچیاں ورگا تہاڈے نال کرے پیار، سچیاں دے سچے ویکھ وکھائیا۔ آگے واسطے سب نوں کرنی پئے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس نے نہاں ہیٹھاں بچے دتے سوال، گودی والی تہاڈی بھیٹ کرائیا۔ منجیت جگدیشا دتے وار، وارث تہانوں دتا بنائیا۔ سوہنے مندر دتے اُسار، نو دوار وجے ودھائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے اُجیار، جے جیکار سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا میلا رہیا ملائیا۔ گڑ کہے میں آیا وبار کارن، کرتا دیوے وڈیائیا۔ دئی دوتی وچوں آیا مارن، مریاں نوں دیاں اٹھائیا۔ دُبدیاں نوں آیا تارن، بیڑے وچ چڑھائیا۔ سوہنا پریم آیا سکھالن، سکھیا سچ سمجھائیا۔ پریم نال آیا پالن، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا دتا بنائیا۔ گڑ کہے مینوں چنگے لگے اکٹھے ماں پُت، پتا کول خوشیاں نال آئیا۔ اس توں وڈی سوہنی کیہڑی رُت، ہردے سڑدے شانت کرائیا۔ اک دو جے نوں ویکھ سارے ہوئے خوش، خوشی اپنی رہے جنائیا۔ آگے پردہ اوہلا رہے نہ لک، گردیو ماتا ساچی دتی سمجھائیا۔ اوہ سماں آیا ڈھک، جس دا ویلا سارے رہے تکائیا۔ ہُن بجھن لگا مُدھ، دھر دی نیہہ رہیا بنائیا۔ بھیو رہن نہیں دینا گجھ، پردہ دینا اٹھائیا۔ ماتا اپنیاں پچیاں لے پُچھ، پچیاں نال پچیاں لے ملائیا۔ سب دی سانجھی ہو جائے ٹک، اکو نام وڈیائیا۔ اکو منزل تے پینڈا جائے مُک، آگے پچھے نہ کھوے وکھائیا۔ جس نے وچھوڑا

جھل کے اپنے پُت، گُرمکھ بچے گود بٹھائیا۔ دھرت دھول توں اپنے بوٹے پُت، اُپر آکاشاں دتے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ گُڑ کہے مینوں چنگا لگا نانا، بندھن سوہنا نظری آئیا۔ جن بھگتاں میل ملیا دُھر دی ماتا، وڈ ماتا خوشی رکھائیا۔ جس دا گوہند گُڑ ساچا، شبد پُت وڈیائیا۔ دو جہاناں راجا، شہنشاہ اکھوائیا۔ سیس رکھ کے تاجا، تخت تاج اُلٹائیا۔ سوہنا رچ کے کاجا، پچیاں نال ملائیا۔ بڈھڑی مائی سب دا خُون کر کے سانجھا، دھار اپنی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گُڑ کہے مین سُنیا سوہنا ڈھولا، ماں پُتر رہے گائیا۔ وچ رلیا ہور وچولا، راج نرین خوشی منائیا۔ جس دے اندر رنگ گُلالا چڑھیا ہولا، سوہنا رُپ وٹائیا۔ اک نظری آیا تولا، امیر چند دھڑوائیا۔ سب دا کرنا بھار ہؤلا، لیکھے لہنے وچ رکھائیا۔ بہاویں میرا تنان والا نہیں چولا، کایا ساڑ کے مینوں ملی وڈیائیا۔ مین اُچی کوک پاواں رؤلا، بھگتاں دینا سُنائیا۔ پھر لبھنا نہیں مؤلا، مالک بے پرواہیا۔ جس دا گوہند نال قؤلا، اقرار لیا لکھائیا۔ سو آیا اُپر دھؤلا، دُھردرگاہی ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا بھار کر کے ہؤلا، دُکھ درد دئے گوائیا۔ لہنا چُکائے پریم پیار دا رونا، سوہنا اپنے وچ سمائیا۔ سدا پچیاں دا مُکھڑا ماتا نے دھونا، ایہہ سیوا دُھر دی بنی آئیا۔ گیت ڈھولا سوہلا رل کے گاؤنا، گہر گمبہر وچی ودھائیا۔ گُڑ کہے ساڈھے پنج وچ میرے اُتے نواں پاؤنا پونا، کورا سوا گز وکھائیا۔ کول جل دا بھریا ہووے ڈوہنا، سوا سیر دُھ نال وڈیائیا۔ پنج واری باہروں دھونا، پریم پریتی سیو کمائیا۔ پنجاں نے اک دُوجے توں ہؤلی ہؤلی کھوہنا، ونڈ ویروے وار سمجھائیا۔ ایہہ ور منگیا سی اچارچ درونا، کرشن آگے سیس نوائیا۔ ایہہ ور منگیا سی کرن دان کرن لگیاں سونا، سوا من بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگتاں سب کُچھ لیکھے پاؤنا، کیسے نون دین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گُڑ کہے اوہ کھون والے کپڑے پنج، سچ دیاں سمجھائیا۔ ایہہ کھیل بازی شطرنج، سار پاشا نظری آئیا۔ جس قارو دے بھرے گنج، انت خالی ہتھ وکھائیا۔ جس راجے رانے کیتے تنگ، شہنشاہ خاک ملائیا۔ جس دے نام دا اک مردنگ، ڈھولے رہیا سُنائیا۔ جس سوہنی دات دینی ونڈ، ونڈ ویروے وار پائیا۔ ساچا کھیل کرے بخشند، بخشش رحمت وچ سمائیا۔ دوویں گوہند دے ہوون چند، اپنا سنگ رکھائیا۔ کیشن سنگھ آیا وچ ونڈ، راج نرین جوڑ جُڑائیا۔ رنجیت کور ہووے سنگ، پنجاں مل کے جوڑ جُڑائیا۔ وڈی ماتا ویکھے ایہہ اند، پچیاں نال خوشی پرگٹائیا۔

سوپنا بنے سنگ، چنتا سگل گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گڑ کہے میرے اندر کیہڑا رس، اکھاں نال نظر کیسے نہ آئیا۔ جیہڑا رسنا نال لوے چکھ، او سے دیاں سمجھائیا۔ آگے توں ماں پُت رہن نہیں دینے وکھ، اکو گھر دینے وسائیا۔ تہاڈا ساریاں دا سانجھا کیتا حق، دئی دی حکومت دتی بدلائیا۔ دُھر دا ناتا ہویا پک، پکی گندھ پوائیا۔ اس وچ رہے کوئی نہ شک، بھلیکھے دئے کڈھائیا۔ بھگت دوارے سب نے مل کے جانا وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ ماں پُتاں دی بدل نہ جائے کدی اکھ، پٹھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ گرمکھ غریب ناناے ہاڑ کہے گوہند دے سوا لکھ، دُھر دی آواز دتی سمجھائیا۔ جنہاں دے اتتر پرہہ ساچا رہیا وس، ہردم اپنا ڈیرہ لائیا۔ ایہہ ناتا بن گیا سچ، سچ وچی ودھائیا۔ سب دی پوری ہووے آس، آسا رنگ چڑھائیا۔ گڑ کہے مینوں دیو شاباش، میں وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ کھچ کے لیا یا ستگر پاس، اندرے اندر دتے بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گڑ کہے میرا لیکھا نال آگئی بانی، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ گوہند ملیا سچا ہانی، گڑ ستگر دیا کمائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہروانی، مہر نظر اٹھائیا۔ دیاوان ہو کے بنے دانی، دولت اپنی اک ورتائیا۔ سچ پیار دی دیوے نشانی، دو جہاناں نظری آئیا۔ پورب لہنا چکائے گن ندھانی، گنوتنا سہج سکھدائیا۔ پورب لیکھا چکائے دو جہانی، لوک مات وجے ودھائیا۔ میرے وچ ملائے ٹھنڈا پانی، جوڑ دُھر دا دئے جڑائیا۔ ساچے سپر دی دیوے پد نربانی، رس دُھر دا وچ رکھائیا۔ ساڈی چڑھدی ہووے جوانی، جوہن رُپ پرگٹائیا۔ سیوا کر لے سچ مہانی، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ لیکھا ویکھ کے چارے کھانی، گرمکھاں راہ تکائیا۔ بھگت سہیلا سری بھگوانی، بھاگ ساڈا دئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گڑ کہے پانی ددھ ہویا ملاپ، ترے میلا سہج سُبھائیا۔ اکو آئی آواز، سندیشہ دُھر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا باپ، انبولت راگ الائیا۔ سچ سوامی کرن آیا انصاف، عدل عدالت اک وکھائیا۔ ترے گن مایا اُتار کے پاپ، گرمکھ پتت پُتیت رُپ بنائیا۔ اگلا کھیل سچ تماش، بن طمع لوہہ دئے درڑائیا۔ جو گوہند گیا اکھ، سُنیہڑا سچ سمجھائیا۔ سو وقت سہنجنا ویکھ آپ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے تاپ، ترے گن ڈیرہ رہیا ڈھائیا۔ ساڈا سجن بن کے ساک، سکلا سنگ نیہائیا۔ آٹا پا کے وچ پرات، پرتاپ بھگتاں رہیا ودھائیا۔ پنجاں نوں دتے سوہنی جاچ، پنچم میتا بے پرواہیا۔ مل کے دینا دُھر دا ساتھ، سوہنا

سنگ بنائیا۔ اندر گاؤنی آتم پر ماتم گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ میری پچھلی پوری ہووے خواہش، آسا نال وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا رہیا مُکائیا۔ گڑ کہے مینوں پانی وچ دتا گھول، پانی دُدھ نال ملائیا۔ پنج جیکارے دیو بول، وجے نام ودھائیا۔ بن وزن تون تول وڈ تول، انٹل وست اٹائیا۔ میں آٹے وچ جاواں موئل، مل کے خوشی منائیا۔ پنجان ہتھان نال پھیر دینا پھروں، حصّہ دُھر دا سیو کھائیا۔ میں ویکھاں کھیل اڈول، ست سچ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ گڑ کہے میری پکار لئی سُن، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ سوہنا وقت سُہیلا لیا چُن، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ پریم پیار اُچا کے دُھن، گرمکھاں لیا اٹھائیا۔ ہوئی ہوئی مینوں ہُن گن، بہار تھوڑا تھوڑا پائیا۔ سوہنگ جاپ دے ہلدے رہن بل، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ میں آگیا بھگتاں دی وچ کل، گلوتتا میل ملائیا۔ سچ پھلواری گئی پھل، پت ٹہنی رنگ مہکائیا۔ گرمکھ کوئی نہ جاوے پھل، پھلیاں رستے دینا لگائیا۔ سچ دوارا گیا کھل، پھکھیاں دے رجائیا۔ کھان پین دا لگے کوئی نہ مل، قیمت کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا دُھر دا سنگ نبھائیا۔ گڑ کہے رل مل کے ہوئے اکٹھے، اکو رنگ سمائیا۔ شبد سندیشے سُنے دُھر دے پتے، پت پریشور دے وڈیائیا۔ اسیں سچ پکا لئیے متے، مت اپنی دتی گوائیا۔ بھائی بھائی بن گئے سکے، دُدھ پانی آٹا گڑ نہ کوئی جدائیا۔ اکو برتن وچ سب نوں رکھے، سوہنا تھان سُہائیا۔ ساڈے بھاگ ہو گئے اچھ، ککرمان ڈیرہ ڈھائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھے سچے، ست سچ دھیان رہے لگائیا۔ اسیں خوشیاں اندر ہسے، گیت گوہند الاٹیا۔ اک دوجے نوں پتے دسے، بھيو ابھید کھلاٹیا۔ اسیں ہُن ٹھنڈیاں تون ہونا تے، اگنی لوح اُتے تپائیا۔ سانوں سٹان وجنیاں اُتے پھٹے، سوانیاں ہتھان نال کڑھائیا۔ پھیر اسان پرہہ دے در تے ہونا اچھ، اپنا آپ دینا جلاٹیا۔ جہڑا سانوں گرمکھ چھکے، شک اوسدے دینے گوائیا۔ اپہ مالک دُھر دا حقے، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیا۔ مستک لیکھ مٹا کے لیکھ، لیکھا اپنا دے پرگٹائیا۔ جگ نیتر کسے نہ دسے، کوڑ کڑیارے رہے کڑلاٹیا۔ جن بھگتاں آیا حصّے، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ گرمکھو تُساں خوشیاں نال چھکنے پرشادے مٹھے، مٹھاس تہاڈے اندر دیاں ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گڑ کہے اسیں رل مل کرنی سیوا، رل مل اپنا آپ بھیت چڑھائیا۔ پُرکھ اکال مٹنا دیوی دیوا، دیوت سُر نال ملائیا۔ اُسنت کرن بن رسنا جہوا، انبولت راگ سُنائیا۔ پت پریشور

پاؤنا الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گڑ آٹا پانی دُدھ کہے جس ویلے سانوں وجدی مکی، پنجاں انگلاں دی پٹھ رہی دبائیا۔ ساڈی سرت اٹھدی سٹی، خبردار رہی کرائیا۔ پریم پیار نشانیاں کدے نہ رکیں، اکو گل رہی جنائیا۔ پورب پورب جنم دی جو گرمکھاں دی منسا دی بھکھی، پریم نال دینی رجائیا۔ جن بھگت سہیلے سارے بنونے پنج مکی، مکھ انتر ویکھ وکھائیا۔ پرہ دے وچھوڑے وچ رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں درد دینا گوائیا۔ چاروں کنت نظر آون سکھی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ بھاگ لگاؤنا ماواں ککھی، جنیندی دینی وڈیائیا۔ پریم پریتی دینی سچی، کورئی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ جن بھگتاں دی سنگت کرنی اچی، اچ اگم اتھاہ نال ملائیا۔ ساریاں دی مل کے ساڈے ورگی ہونی رچی، اکو رنگ سمائیا۔ پچھلی جنم کرم دی جو لڑی پچھلی ٹٹی، اوہ وی گنڈھ وکھائیا۔ گڑ کہے ساڈا پریم پیار رس کھا کے سب نون ملے چھٹی، چھٹکارا جہاں تون دتا کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دینو دین ودهاؤندا جائے خوشی، خوشحالی بھگتاں وچ ٹکائیا۔

★ ۱۴ باڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دکھن دشا کہے پرہ کریا کیتی آپ، دچھنا اپنی رہیا ورتائیا۔ ساچی کوٹ کیتا پرتاپ، پرتیندھ اپنا حکم سمجھائیا۔ دُھر دا نام دس کے جاپ، سندیشہ اکو دتا سنائیا۔ پورب پورا کر کے بھوکھت واک، واقعہ ویکھا تھائوں تھائیا۔ دکھن دشا کہے آد تون آدی اچیا میرا جاپ، وحی اگم ودهائیا۔ پُرکھ اکال دے کے ساتھ، جگ چوکری سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر کرتا ویکھ وکھائیا۔ دکھن دشا کہے میں ویکھیا دین دیال، دیاندھ اکو نظری آئیا۔ بھگت وچھل سدا کریال، مہروان نور خدائیا۔ مالک خالق دو جہان، ثالث ہووے تھائوں تھائیا۔ جگت سہیلے گڑ چیلے لے بھال، جگ چوکری ویس وٹائیا۔ نام سندیشہ دے فرمان، دُھر دا حکم اک درڑائیا۔ نت نوت کرے کھیل مہان، مہابلی اپنی کل دھرائیا۔ جودھا سورپیر بن نوجوان، نوبت اپنا نام کرے شنوائیا۔ سخیاں دا بن کے دُھر دا کاہن، دو جہان اکو اک وکھائیا۔ آم دا انتر بن کے رام، رمتا رمتا پندھ مکائیا۔ سچ دوارے سہا

کے آگم مکان، تھم رہیا ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل صاحب گوسائیا۔ دکھن دشا کہے پرہ سب دی منے آگھی، آخر اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران دی بھوکھت واکی، واقف کار آپے دئے سمجھائیا۔ آد جگادی دھر دا ساتھی، سگلا سنگ دئے درڑائیا۔ دکھن دشا کہے ایراپت اُتے زین پاکھر سوہے کاٹھی، حماری ہم ساجن ویکھ وکھائیا۔ جس دے کول نام آگتی شبد سرُپی لاٹھی، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈرائیا۔ سو منزل پوری کر کے واٹی، آگلا پچھلا پندھ رہیا چُکائیا۔ سچ دوارا دھرم کھول کے ہاٹی، ونجارا ہو کے ونج کرائیا۔ تس دا لیکھا لہنا دینا جگت واسنا مکے نہ گلیں باقی، شبدی شبد دھر دی کار کرائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ آکالا دین دیا لا دیوں آیا پن اکھراں والی پاتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اک ورتائیا۔ دکھن دشا کہے میں پرہ دا ویکھدی رہی رُخ، اساڑ مہینہ میری دئے گواہیا۔ جس نے بھگتاں دا میٹنا دُکھ، دردیاں درد دینا مٹائیا۔ پریمیاں توں پریم پیالہ نہ جانا چُھٹ، ابھانیاں دا مان دینا گوائیا۔ نو نو چار پچھوں میں ہوئی اج خوش، خوشی نال دیواں سُنائیا۔ جیہڑا پُرکھ آکل دین دیاں بیٹھا رہیا چُپ، سُنہڑا گر اوتاراں پیر پیغمبران ہتھ گھلائی۔ سو پُرکھ آکالا دین دیاں بن رکھوالا جگ گودی رہیا چُک، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ دکھن دشا کہے سب توں وکھری نرالی جس دی ہونی رُت، جگت رُتری دئے بدلائیا۔ تھادے اندر بخش کے سچ سچ، ساچی ودیا دتی پڑھائیا۔ اُجل کر کے مات مُکھ، بھگت دینی جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تھادے مندروں اندروں جانا اُٹھ، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔

★ ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سولاں ہاڑ کہے میں آیا جگ، برہمنڈ کھنڈ دو جہان وچی ودھائیا۔ جن بھگت شہیلے سجن لے سد، دُور ڈراڈے میل ملائی۔ انتر آتم پریم پیار دا وجا کے ند، سوئی سرتی دتی اُٹھائیا۔ کوڑی کِریا ذات پات دین مذہب نہ کوئی حد، مایا ممتا موہ دینی تجائیا۔ گھر سوامی درشن کرنا اُپر شاہ رگ، پن نیتر نیناں نظری آئی۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے کھیل سمرتھ، سمرتھ آگم کہانی اک سمجھائیا۔ سو صاحب شہیلا جن بھگتاں دیوے ساچی وتھ، نام ندھانا سِری بھگوانا نام وست امولک جھولی پائیا۔ پریمی سجن گرمکھ

سنت سُہیلے ہر بہگت دوارے رہے سج، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ رسنا جہوا سینگھ گِردھارا رہیا بھج، گر کی مورت گر نور نظری آئیا۔ من واسنا انتر والی تچ، درشتی اندرون دتی بدلائیا۔ بن مکے کعبیوں ہونا حج، لاشریک نور خدائیا۔ جنم جنم دا کوڑا رہے کوئی نہ داغ، مایا ممتا موہ نہ کھئے جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ دا بدلنہارا رواج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ آد جگاد جگ جگ پرہ دے حکم نال رہے جاگ، دو جہاناں اہل نہ کھئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سولان ہاڑ کھے میلا ہویا بھگتن میتا، مٹر پیارا دیاں ملایا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت وکھری ریتا، شاستر سمرت وید پُران سارے ڈھولے جس رہے گائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا گھر ٹھانڈے بیٹھا سیتا، ترے گن اتیتا اپنا حکم منائیا۔ ہر گھٹ اندر وسنہارا چیتا، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیسا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا نیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم پریمیاں دیوے نام رس دھر دا میٹھا، کوڑی کرپا من تن کایا ماٹی باہر کڈھائیا۔ سولان ہاڑ کھے گرمکھو میرا ٹھاڈے نال ناتا، جگ جگ چلیا آئیا۔ آتم پرما تم کھیل کھیلدا رہیا بدھاتا، ساچی دیوے صفت صلاحیا۔ جگ چوکرئی شاستر سمرت وید پُران ماردے رہے جھاتا، نیتر نین نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگتاں اُتے کرپا کر پُرکھ سمرا تھا، لیکھے لائے اج دی راتا، جو چل آئے سرنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہست کپٹ میل ملواں بھین بھراتا، دئی دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ سرب جیاں دا پُرکھ اکال دین دیاں پتا ماتا، ہرجن بن کے گرمکھ ہو کے گرسکھ اکو گر لئے ہنڈھائیا۔ جو دیونہارا بوند سوانتا، کوڑی کرپا جگت اکو اگ بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا انتر آتم آپ کھلائیا۔ سولان ہاڑ کھے میرا نام انمولا، شہادت گر اوتار پیغمبراں دینی بھگتائیا۔ آگے پڑدا رہن نہیں دینا اوہلا، مکھ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی سریشٹ سبائی برہمنڈ کھنڈ اکو نام سناواں ڈھولا، ست سروور اکو رنگ وکھائیا۔ گرمکھو گرسکھو ہرجن ہر بہگتو سارے کر لو اقرار قول، دویت اندرون دینی کڈھائیا۔ کوڑ گریار جوٹھ جھوٹھ دا بہار کر لو ہولا، سچ سچ اپنے انتر لینی وسائیا۔ بن ہر نامے رسنا جہوا بتی دند کوڑی واسنا پاؤنا رولا، آتم برہم گیان سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سولان ہاڑ کھے میں کراں سواگت، سب نوں دیاں درڑائیا۔ پرہ دا انتر آتم نندک

مۇرکھ مۇژھ ساقط، جو نیتر لوچن نین درشن پائیا۔ بیہو ابھیدا سب دا لیکھا جانے پرہہ نہیں آنجانت، پردہ اوبلا اپنے ہتھ رکھائیا۔
 ساچے نام دی پورب جہاں دی رکھی ہوئی تہاڈی جھولی پائے امانت، وست اموک دئے ورتائیا۔ تئیں ایتھے اوتھے رہنا صحیح
 سلامت، مہروان سدا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہربھگت دُور دُراڈا نیرن نیرا آون جاون دی رہے نہ کوئی ممانت، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سولان ہاڑ کہے میں سب نون دسنا خوشی، گرمکھو لینا دھیان
 لگائیا۔ اکو نال کر لؤ رچی، چار کنت دہ دشا اٹھ نہ کھئے دھائیا۔ تہاڈی انتر آتم ہو جاوے سچی، من واسنا دُرمت میل لینی دھوائیا۔
 تہاڈی پوتر ہووے بڈھی، اج دی سلکھنی گھڑی دئے گواہیا۔ ایہہ کوئی کھیل رمز نہیں گجھی، ستیاں رہی اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سولان ہاڑ کہے دُور دُراڈے جو آئے چل، اپنا پندھ مکائیا۔ میں خوشی
 نال ہویا ایہناں ول، اندر وڑکے دے سمجھائیا۔ جس دی دیپک جوت تہاڈے اندر رہی بل، اوہ مالک اپنا کھیل ورتائیا۔ جس دا
 نہچل دھام اٹل، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو سچ سنگھاسن نج آتم بیٹھا مل، بے پرواہ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ذرا نج نیتر تگو اوبدے
 ول، ولولے سارے دئے مٹائیا۔ اج دے آیاں دا سچے پریم دا ملے آگئی پھل، پھلی بھوت پنج تت دئے کرائیا۔ انت سمیں قضا آون والی
 جائے ٹل، پُرکھ اکال مزہ اپنے نام چکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھکے ڈونگھی جھل، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ مات گرہہ پھیر کیسے نو
 اٹھاراں دھام نہیں لینا مل، جوتی جوت لئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم لیکھا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ سولان ہاڑ کہے جن آئے سجن میت، مٹر پیارا دئے وڈیائیا۔ کیرپا کرے تہاڈی کایا کعبے مندر مسیت، شودوالا مٹھ پُرکھ سمرتھ اکو
 دئے وکھائیا۔ سب دے نال سچی کرنی سکھو پریت، بن پریتی پریم میل نہ کیسے ملائیا۔ پچھلی سب دی پچھے گئی پیت، آگے پُرکھ اکال
 شہنشاہی سمت دتا لگائیا۔ جس دا فرمان وقت نال ٹھیک، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں کھیل دسے اندیٹھ، ساچے
 مندر اندر وجاوے نام ودھائیا۔ دُھر دا ڈھولا نام آگئی سناوے گیت، رسنا جہوا بتی دند کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، گھر پڑدا دئے کھلائیا۔ سولان ہاڑ کہے جو آئے در دوار، پریمی پریمی روپ وٹائیا۔ اوبناں دے اندر وسے نرنکار، نرگن
 بیٹھا سوبھا پائیا۔ جو ہولی ہولی پلائے تند ستار، سرتی شبد نال ملائیا۔ سوہنے گردیال سنگھ دے سنے وچار، وچرکے دتے جنائیا۔

ایہ وی گوہند نال قوّل اقرار، گوداوری کنڈھا دئے گواہیا۔ جس دا دیا سینگھ نال سی بڑا پیار، اٹھاراں سال جوڑ جڑائیا۔ ایسے کارن ہویا اج وبار، ووباری دتا سمجھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا دیونہار آپ کرتار، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ گرمکھاں نالوں وچھڑے ملے یار، یاری دھر دی اکو لینی بنائیا۔ جگت حکومت سدا دن چار، ایہ وی خوشیاں وچ وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو دیاں، اپنی سکھیا اک جنائیا۔ سرب دا سانجھا کرنا اک پیار، پیاریاں پیار لینا پرگٹائیا۔ پریت آگے گرمکھو آگے نہیں کوئی ادھار، سوڈا تقدو نقدی کایا مندر اندر دئے جنائیا۔ سولان ہاڑ کپے میں ہربھگتاں آیاں گرمکھاں توں جاواں بلہار، بلہاری جو اینہاں دے گن گائیا۔ جنہاں دے اندر وسیا سانجھا یار، سانجھی وارتا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پریم پریت دا جام ساچے پریمیاں نون دئے پیال، پریم دا ناتا پرما تم آتم نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسینگھ وشنون بھگوان، کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ جس دی جگت بڈھی سمجھ کسے نہ پائیا۔

بانہ کہے میں گئی پھڑی، پھرن والے دیا کھائیا۔ مینوں پچھلی یاد آئی بڑی، میں بڑھاپے وچوں جوانی لئی بدلائیا۔ لیکھا مکیا چمکور گڑھی، چمکدے ہیرے گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ شہیدی دی شہادت وچوں کر کے بری، بری خانہ دتا وکھائیا۔ جنہاں نال مل کے گوہند پرہ دی سوہوے گھڑی، جگت گھڑیاں وقت نہ کھئے سمجھائیا۔ میلا ہو گیا نال اوس ہری، جو ہر ہردے رہیا سمائیا۔ لیکھے لگی سیوا کری، کرماں دا لہنا جھولی پائیا۔ گرمکھ آتم کدے نہ مری، مُردا ہو نہ گور سمائیا۔ اوسے دی سرن پڑی، جیہڑا پرت کے اپنا ویس وٹائیا۔ جس دے گھر قیمت پیندی کھری، کھوٹیاں کھرے دئے بنائیا۔ پریم دی لاوے جھڑی، جھگڑے جنم دے دئے چُکائیا۔ بانہ کہے میں بھگت دی اچی ہو کے کھڑی، کھنڈے کھڑگ نالوں تکھی نظری آئیا۔ جس دی پریم دی زنجیر وکھری سب توں کڑی، کڑیاں دے کنگن رہیا بنائیا۔ اوسے دے دوار تے ہرسنگت سوہنی کھڑی، جنہاں ختم کیتی لوکائیا۔ بھے وچوں نکل کے ہوئی نڈری، کوڑا بھوؤ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا لیکھا رہیا لگائیا۔ بانہ کہے میں ویکھیا پھڑدا، پن ہتھان ہتھ لگائیا۔ گرمکھاں دا لہنا ویکھیا آگے دھردا، دھرنی دھرت دھول دئے گواہیا۔ پریمی پریم اندر ہندا ویکھیا بردا، بدلے دا بدلہ رہیا

چُکائیا۔ بانہ کہے جس دا بھگتاں بنا کم نہیں سردا، سجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا گوبند پچھ پچھ رہیا لڑدا، اہناں دی لڑی اپنے نال جڑائیا۔ گھر وکھا کے سچا ہر دا، در دا میلا رہیا کرائیا۔ لہنا چکا کے پُرکھ نار دا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ لیکھا مُکیا جُجھار والے جل دا، جھلّ دا دُکھ نہ کھئے وکھائیا۔ بھگتاں دے پریم پیار نال سینے سلدا، تیر انیالا اک چلائیآ۔ اندرے اندر شبد سروپی سُنہیڑے گھلدا، کیڑی چیوٹی نہی لے اُٹھائیا۔ اچے وی لیکھا کُچھ ول چھل دا، جیہڑا پردیاں وچ چُھپائیا۔ سماں آؤنا جس ویلے بھگت بھگوان نے ویکھنا پھلدا، بوٹا دو جہان مہکائیا۔ سب دا لیکھا بن لیکھتوں میرے نال چلدا، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتو لہنا ہور ویکھو کل دا، جو بنا کلمیوں دئے گواہیا۔ تہاڈی جو بن جوانی دا پرچھاواں کدے نہ ڈھلدا، جُگو جُگ نت نوت اپنے نال رکھائیا۔ تہانوں بھیت نہیں ایس گوبند والے بل دا، جو بہتا ہو کے تھوڑا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بانہ کہے جس ویلے مینوں پھڑ کے گھٹیا، گھٹ امرت دتا پیاآ۔ میرا جگت جہان دا ناتا تئیا، شریکان نالوں ہوئی جدائیا۔ میرا کوڑ گُریارا مٹیا غُصیا، ممتا موہ دتی تجائیا۔ میں سہج سُبھاؤ گوبند پُچھیا، سپس چرناں اُتے ٹکائیا۔ کیہڑی گلوں مالک ہو کے رُسیا، اندر لے رستے دتی جدائیا۔ جے تُوں وسیں بھگتاں جُسیاں، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنے دُھر دے ویکھ وکھائیا۔ بانہ کہے مینوں پھڑیا صاحب نے گھٹ، ہوئی جہی اُنکلاں نال دبائیا۔ اگئی آواز نال کیا گرمکھ ساچے سْت، سْتیاں لوں اُٹھائیا۔ اگے آگئی میری رُت، پچھلی رُت دتی بدلائیا۔ تہاڈا ویلا آیا ڈھک، سوہنا سماں دیاں سہائیا۔ جے تہاڈے کول نہیں کُچھ، نام بھنڈارے دیاں بھرائیا۔ جس دا لیکھا کدے نہ جاوے مُک، آد جُگاد رہیا ورتائیا۔ گرمکھو تہاڈے اُتے اکو وار ہونا خوش، خوشی سب نوں دینا کرائیا۔ ایس توں اگلا لیکھا ستاراں ہاڑی لینا پُچھ، بنا پُچھیاں بنا دسیاں اپنا آپ نہ کدے لکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ہوئی ہوئی تہاڈے اُتے رہیا تئھ، نو سؤ چرانوے چوکرئی دی میٹی مُٹھ، آپے رہیا گھلائیآ۔

روٹی کہے میں بدلیا روپ پرشادے مسے، مسل اپنی دینی بنائیا۔ جیہڑے گوہند دے آئے سی حصے، اوہ پُرکھ اکال نون دینے کھوائیا۔ بنا بھگت دواویوں لبھن کتھے، دو جہاناں بتھ کسے نہ آئیا۔ ایہ سب رساں نالوں مٹھے، مٹھیاں دی مٹھاس رہے گوائیا۔ بنا پُرکھ اکال کسے نہ ڈٹھے، جگ نیتر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی پچھلی کیتی دے نکلے سٹے، سبخر چوٹی دئے چڑھائیا۔ تہاڈے پچھلے لیکھے کر کے چٹے، چٹے بستر دتے پہنائیا۔ جنہاں دی ماں کدی نہ پٹے، نیتر نیر نہ کھئے وہائیا۔ مارگ دُھر دے جانا سیدھے، رہبر ہو کے دیا کھائیا۔ پریم پیار دے پونے گدھے، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ ایتھے لوڑ کپھڑی نال پکے ردھے، سواد سوہنا نظری آئیا۔ کیوں پرہو جگ جگ بھگتاں نال سکے ٹکڑے کھان گجھے، رویداس چھارا دئے گواہیا۔ ایہ وی اپنے حُکم دی کھیل کرائی بدھے، بدھاتا دیونہار وڈیائیا۔ سکے ٹکڑیاں والیو تسیں وڈے ہو گئے کڈے، قسمت اپنی لئی بدلائیا۔ او سے گوہند دی چرنی ڈکے، جیہڑا ڈگدیاں گلے لگائیا۔ آگے ہونے مؤل نہ دغ، جگت دغ وچوں باہر کڈھائیا۔ تہاڈا پرشاد کھا کے اوہ سوامی رچے، جو رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ جس نے پریم پیار اندر گرمکھ سدے، شبد سندیشے سچ گھلائییا۔ بے شک تہاڈے گلوں لٹھے جھکے، جھگڑے سارے دتے گوائیا۔ تہاڈے نام دا ڈنکا وجنا بنا ڈھول ڈکے، کُنٹ چار ہووے شنوائیا۔ ایس پکوان دے پکے ہونے مزے، رس اگم رہے دکھائیا۔ لیکھا ہور باقی اچے آگے، اپنے بتھ رکھائیا۔ بھگت بھگوان پورب لہنے اندر بدھے، دینے وچ کھیل دکھائیا۔ اچے سچے ہو کے سبے، پرہ سبیتا دئے بدلائیا۔ تہاڈے اندروں اپنا نام خزانہ پُٹ کے کڈھے، جو پڑدیاں وچ لوکائیا۔ وست امولک اپنی لبھے، لابھدائک تہانوں دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ لنگر استھان جیٹھووال ★

ہرسنگت کہے پرہ تیری پہلی برسی، پچھرت لیا ملائییا۔ بھگتاں دی من بھگوان عرضی، عرشی پریم دُھردرگاہیا۔ دکھیاں دا بن دردی، دردیاں دکھ وندائیا۔ جگ چوکڑی تینوں ربی لبھدی، گرمکھ آتم ربی کُرائیا۔ سہندی ربی گرمی سردی، جگت ونڈ وندائیا۔ تیرے نام دے کلمے ربی پڑھدی، ڈھولے رسنا گائیا۔ ویکھی کھیل نہ سچے ہر دی، پردے وچ نہ گیا سمائیا۔ اچ کھیل

بھگتاں دے گھر دی، گھر بار والے دے بنائیا۔ اکے سرِشٹی تیری سیوا رہی کردی، ٹھاکر سیو نام کھائیا۔ اجّ حالت ویکھ ساڈے حال دی، ہرجن بردا دئے گواہیا۔ سانوں لوڑ نہیں جگت دھن مال دی، مایا ممتا دتی تجائیا۔ سانوں خوشی اُس پریم بھری دال دی، جو دلیریاں دلیر وندائیا۔ جس نوں کھادیاں زنجیری کٹ جائے جال دی، آگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ ایہہ بینتی غریباں دے سوال دی، اپنے نال لینا ملائیا۔ مہر ویکھئے تیری دین دیاں دی، دیاوان دینی وڈیائیا۔ جے پچھ نہیں ساں تینوں جاندی، اجّ توں اپنا بھید دینا کھلائیا۔ بھکھ رہے نہ پین کھان دی، ترشنا دئے مٹائیا۔ پرہہ سانوں اچھیا بھجھیا مل جاوے تیرے دان دی، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تیری صفت آد جگاد شاہ پاتشاہ سچے سلطان دی، جو بھکھیاں رہیا رجائیا۔ کڑچھی کہے بھردے وچ دیگ، دغا رہن کھئے نہ پائیا۔ جیہڑی منگ منگ گیا بہادر گرو تیغ، انتر اپنا دھیان لگائیا۔ گوبند ہو کے لکھ گیا لیکھ، بنا قلم دوات شاہیا۔ جنہاں نوں اپنے حکم اندر دتا بھیج، بھجن بندگی اکو دتی درڑائیا۔ اوہناں دے اندر مان آ کے سیج، جگت بسترے دینے تجائیا۔ پرہہ تیری ویکھے اوہ اگمی کھپڈ، جس نوں کھلاڑی سکے نہ کھئے کھلائیا۔ تیرے پریم پیار دی کھا کے دال ہو جائے سارے نیک، بدی رہن کھئے نہ پائیا۔ وڈے چھوٹے امیر غریب چارے ورن ہو جائے ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ ویکھیں کتے اپنے دوارے توں نہ دیویں چھیک، چھیکڑا ایہو منگ منگائیا۔ ست پریتی بخش ٹیک، ٹکے دھوڑی دینے لگائیا۔ تیرے پیار دا لبھہ بیت، مُجبت بے پرواہیا۔ جس کارن صدے دتے بھیج، گرمکھ سجن لئے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وار تگ کے میرے ولّ لے ویکھ، وکھری اپنی نظر تکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ٹوں آئیوں بھگتاں دیس، اپنا بدل کے بھیس، ریکھ پچھلی دینی مٹائیا۔

پریم پیار نال کہے جن بھگتاں پھلکا، پھل کے اپنی خوشی وکھائیا۔ میں درشن کیتا اُس ستگر دا، جو گر اپنا رہیا بدلائیا۔ جو لہنا دینا دیوے دھر دا، دھر دھار ویکھ وکھائیا۔ جو سچکھنڈ دوارے جا کے اپنے حکم اندر مُردا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سنت سہیلے سجن ساچے لوڑدا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ بھيو مٹا کے مور تور دا، ثرت اپنا حکم منائیا۔ لہنا مٹا کے کوڑی کرپا شور دا، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ کھیل کرے بھگت وچھل وچول دا، میل ملا کے دھردرگاہیا۔ جن بھگتو جھکڑا رہیا نہ کسے رول دا، روئق

اپنی اک جنائیا۔ ڈھولا سنا دے ساچے ڈھول دا، اگتی ناد وجائیا۔ پھلکا کہے میں اندروں سڑ کے تہاڑے اُنوں اپنا آپ گھول دا، گھول گھٹا کے سیو کجائیا۔ اپہ پُرکھ ابناشی جس دے تول تولدا، تولنہارا اکو نظری آئیا۔ میں سُنہیڑا دیوان جیہڑا گرمکھ مینوں کھاوے اوہ ایتھے اوتھے کدے نہ ڈولدا، صدق صبوری دیاں بندھائیا۔ پورا کیتا اقرار گر اوتار دے قول دا، اک اکیلا ہو کے روپ وٹائیا۔ لہنا مکیا ایس دھول دا، جتھے بالمیک اگی دِن بھکھا رہ کے جھٹ گیا لنگھائیا۔ اج اوسے دے پریم دا بوٹا مول دا، مؤلا اپنا رنگ وکھائیا۔ جن بھگتو مہر نظر نال تہاڑے پچھلے پردے نہیں پھولدا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ بھنڈارا اپنی سمگری وچوں تہاڑا کھولدا جوت اِکگری دئے وکھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کم کرے نہ کھئے ہُن گول مول دا، بھکھیاں ساریاں دئے رجائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ ابناشی سندیشہ دئے ہر نرنکار، سہج سُبھاؤ سرب سمجھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی آسا بھریا آ گیا ستاراں ہاڑ، پھرت پرت اپنا روپ بدلائیا۔ جس دا راہ تكدے کئے گرو اوتار، پیغمبر اکھ اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دی کرے پکار، دوس زین ڈھولے سوپلے گائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی لہدے کئے سنسار، زرگن سرگن ہو ہو ویکھ وکھائیا۔ جس دا کوئن کوٹ نام ہویا اُجیار، اکھراں نال کرے پڑھائیا۔ جس دے پچھے شودوالے مٹھ سہاؤندے گردوار، مندر مسجد راہ تکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبدا نادی کیسے ہتھ نہ آیا نر نرنکار، زرگن بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جس دی بھوکھتاں وچ لکھ کے گئے وچار، سندیشہ دو جہان جنائیا۔ جس نوں وشن برہما شو گنپت کرے نمسکار، کروڑ تینتیس سُرپت اند بیٹھا سیس نوائیا۔ جس دا لکھ چوراسی کھانی بانی برہمنڈ کھنڈ سرب پَسار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی دُھر دھام انامی اک سہائے بھگت دوار، بھگت سہیلا کھیل کھلائییا۔ ویکھنہارا اندر باہر گپت ظاہر، جیو جنت سادھ سنت پردہ رہیا لابییا۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ جوتی شبدی دھار سانجھا یار، زرویر نرکار زرگن اپنی کار کجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے ہاڑ ستاراں آیا جگ، جگدی جوت ہونے رُشنائیا۔ جس نوں جگ چوڑی رہے لبھ، سو بے پرواہ اپنا
 نور کرے رُشنائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ اکتھ درڑائیا۔ بھگت سہیلے کر کے وکھ، وکھری دھار اک جنائیا۔ نیج نیتر کھول
 کے اکھ، پرتکھ روپ دئے پرگٹائیا۔ وست امولک دے کے سچ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر پئے ہس، کوڑی کریا باہر
 کڈھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر پیر گئے دس، دس دسمیش دئے گواہیا۔ اُس دا لہنا دینا اج، عاجز ویکھے چائیں چائیا۔ سنت سہیلے
 سجن سد، صدقے واری گھول گھائیا۔ ادھروں پہلی ہاڑ پیا ہس، خوشیاں نال سیس نوائیا۔ میں پرہو تیرے بھگت دوارے باہر گیا
 ڈھٹھ، اپنا سیس جھکائیا۔ میرے ویکھ خالی ہتھ، کوک کوک دیاں دہائیا۔ نو نو چار تیرا جگت کھیڑا ہندا ویکھیا بھٹھ، تھر رہن کھئے
 نہ پائیا۔ تیری پرہوں لگدی ویکھی سٹ، نگارہ وجے نام خدائیا۔ میں نو ست جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پریت رہیا ٹپ، بن بن
 پاندھی راہیا۔ میں لکھ چوراسی اندر آیا وس، گرہ گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ میں کھوجدا آیا حقیقت حق، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ میں
 وینہدا رہیا مندر مسجد مٹھ، شودوالے پردہ آپ اٹھائیا۔ پندھ مکا کے آیا تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری سُرستی دئے دہائیا۔ چار کُنٹ دا
 خالی ویکھیا ہٹ، وست امول وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ سادھاں سنتاں کھیل ویکھیا بازی گر نٹ، سچ سوانگ نہ کھئے جنائیا۔ جوت پرکاش
 نہ لٹ لٹ، نورو نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پردے ہر نہ رہیا وس، خالی دسی سرب لوکائیا۔ مایا متا اندر گئے بھس، جم دی بھاسی نہ کھئے
 ٹڑائیا۔ نظری آیا نہ وسیا گھٹ گھٹ، انتر کھوج نہ کھئے گھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔
 پہلی ہاڑ کہے میں آیا دُور دُراڈا، پرہ بن کے پاندھی راہیا۔ کوئی ملیا نہ یار سانجھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ میں جنگل پیلے ماریاں
 آوازاں، کوکاں دیاں دہائیا۔ پریم جڑیا نہ کھئے ناتا، مُحبت سچ نہ کھئے کائیا۔ دہ دشا دا خالی ویکھیا کھاتہ، نو نو چار رہی کُرائیا۔
 جھگڑے والیاں کردے باتاں، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ خالی دسیا ت آٹھا، نو دوارے پئی دہائیا۔ اندروں پردہ کیسے نہ پاٹا، آیویں
 جھوٹھ رہے سمجھائیا۔ میں سب دیاں کر کے آیا چھانٹا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ بن پرہو توں پوریاں ہوئیاں کیسے نہ واٹاں، ادھ
 واٹے بیٹھی سرب لوکائیا۔ خالی دسیاں سیجاں کھاٹاں، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ میریاں پھردیاں پھردیاں سولاں گزر گئیاں راتاں،
 رتی رت نہ کھئے سہائیا۔ جدھر تکیا نار کڈاتاں، سہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کوڑی کریا پیندیاں ہاکاں، حکم حق نہ کھئے سُنائیا۔ ساچا

بنیا نہ کھئے کاکا، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے جنائیا۔ ساچے پریم دا نظری آیا فاقہ، جھولی دُھر نہ کھئے بھرائیا۔ کیسے کم نہ لگیا کیتا پوجا پاٹھا، من
 ہنکاری دئے دُبائیا۔ تیرے دوارے آکے ڈھاٹھا، پرہو منگان اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ
 وکھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے ویکھ میرا رنگ، رنگ رتڑے دیاں جنائیا۔ جنم جنم دی آسا منگ، پرہ پوری کر وکھائیا۔ نو نو چار میں ویکھدا
 رہیا جو لوک مات گیا لنگھ، چوکڑی اپنا پندھ مُکائیا۔ سچ ملیا نہ کیسے اند، پرمانند نہ کھئے سمائیا۔ بن تیرے کھئے نہ پاوے ٹھنڈھ،
 اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ میں تیریاں بھگتاں دے دوارے پھر کے آیا دے دے گنڈھ، سُنہپڑے سچ سچ جنائیا۔ گرمکھو رہو نہ آتم رنڈ،
 کنت سہاگی لینا منائیا۔ جس دا اکو سوہنا چھند، سوہنگ ڈھولا رہیا درڑائیا۔ میرا ایویں نہ جاوے ماریا پندھ، میری سیوا دُھر
 دے مالک آپ لگائیا۔ تہاڈے اندر رہن نہیں دینا گند، کوڑی کِریا دینی کڈھائیا۔ تہانوں بناؤنا اُس دے چند، جو اپنے چند ستارے
 نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ آکے کھئے رہن نہیں دینی ونڈ، وکھرا کھیل نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در اپنے لیکھا لینا
 لگائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میرا جھکیا متھا، مستک سیس نوائیا۔ چار کُنٹ میں پھر کے دیواں سب نوں متا، اچھی طرح جنائیا۔ میں جل
 تھل مہیئل ویکھیا مچھ کچھا، تِلے پریت کھوج کھوجائیا۔ میں جلدھار اندر نسا، پوونا وچ پندھ مُکائیا۔ میں گرمکھ پری لبھدا رہیا
 سچا، ست ستوادی کھوج کھوجائیا۔ میں ساڈھ تہ بتھ کایا بھانڈا ویکھیا کچا، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں ویکھیا آد رواجے، پرہ بندنا سیس نوائیا۔ آد جُگاد جو صاحب سوامی توں
 ساجن سازے، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اندر باہر دے سب دے ویکھے کاجے، قطرہ قطرہ پھول پھلائییا۔ جن بھگتاں سُنہپڑا دتا
 مار آوازے، دُھر فرمان سمجھائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان وسیا اوس ماجھے، جیہڑا ماجھا آتم پر ماتم نال جڑائیا۔ جس دے بتھ وچ
 اگلے آگے وادھے، پچھلے لیکھے رہیا چُکائیا۔ جس نوں مل کے ماں پیو بھل جان دادی دادے، نانکیاں سنگ نہ کھئے بنائیا۔ لیکھا مُک
 جائے بھوجن سوادے، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائیا۔ دینی پوے نہ مسجداں وچ بانگے، اُنگلان کتاں وچ نہ کھئے پائیا۔ پڑھنی پئے نہ کھئے
 نمازے، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ کرنا پئے نہ پوجا پاٹھے، پترا پترا نہ کھئے اُلٹائیا۔ وکنا پئے کیسے نہ ہاڑے، ہٹو ہٹ نہ کھئے بھوائیا۔ اکو
 نظری آئے پُرکھ سمراتھے، جس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے ساکے، کھانی بانی دئے گواہیا۔ سو

کھیل کرے پرہ آے، کل اپنا ویس وٹائیا۔ پہلی ہاڑ کہے مینوں بھل گئے میرے ماپے، جننی نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو اک نظری آئے پُرکھ
 بناشے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں آیا پھر کے،
 فرقہ داری ویکھ وکھائیا۔ سب دے کھوج کے آیا ہردے، پردیاں اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے تپدے چردے، جُگ
 چوکڑی اکھ گھلائییا۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے اندرے اندر ملدے، ملنی جگدیش نال کرائیا۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے عاشق اکو دھر
 دے، آگے دی سار کھئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ جیہڑے مایا ممتا اندر بلدے، دھیرج دھیر نہ کھئے بندھائیا۔ اوہ ویکھ کے آیا جیہڑے جھوٹھے
 لارے لاؤن دل دے، من واسنا ہونے ہلکائیا۔ میں ویکھ کے آیا جیہڑے جگت خواہشان نال کھڑدے، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میں
 ویکھ کے آیا جیہڑے پریمی پیارے ساچے پر دے، پیا پریمتہ راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم دے
 جنائییا۔ ہاڑ کہے پرہو مینوں لے چل آگے، اگلا حال دیاں جنائییا۔ جتھے تیرا نور نورانہ دیک جگے، اکو جوت ہونے رُشنائییا۔ نام پیالے
 ملدے مگے، امرت رس چوائیا۔ بھگت سہیلے سجن لبھے، دوجا نظر کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے انتر آتم پریم بدھے، باہروں سمجھ کسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے در دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیاں سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا میلا
 ستاراں ہاڑا، سو وقت گیا آئیا۔ دوہاں سانجھا کراں پیارا، اکو رنگ رنگائیا۔ آپ وکھاواں بھگت دوارا، اپنی اُنکلی لَواں لگائیا۔ نیتر نین
 کھول کواڑا، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ اگنی تپدا کر کے ٹھنڈا ٹھارا، سینتل دھار دیاں وہائیا۔ سچ پریم دا دس نظارہ، نظریہ تیرا دیاں بدلایا۔
 سوہنا وکھانا اک اکھاڑا، مجلس بے پرواہیا۔ دُھر درگاہی ملاواں لاڑا، نر نرنکار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، اپنا پلُو رہیا اُٹھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں آواں پچھے، پچھلا لیکھا نال لیائیا۔ میرے کول سب دے حصے، حصیداری اپنی وچ چھپائیا۔
 جگت نیتر کسے نہ دسے، لکھ چوراسی رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی اُنکلی لیا لگائیا۔ پہلی ہاڑ کہے
 میں لے کے آیا ریوٹ، پھریا واہو داہیا۔ سب دے کر کے آیا چوٹ، اہل بھل نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھر ساچی ویکھ کے آیا جوت، جو
 ظاہر باطن کرے رُشنائییا۔ پڑدا چُک کے آیا ورن گوت، ذات پات بھيو گھلائییا۔ جن بھگتاں دے کے آیا ہوش، ہوشیاری نال
 سمجھائیا۔ سب دے اندر وڑدا رہیا خاموش، اُچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ سارے تگ کے آیا دوش، نردوش لیکھا اپنے ہتھ بنائیا۔

مَینوں سمجھ نہ سکیا کوئی چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اکھ نہ کیسے گھلائیئا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سکیا نہ کھئے سوچ، سوچ سمجھ نہ کھئے وڈیائیئا۔ مَیں بھگتاں کھول کے آیا نیر لوچ، اکھ پرتکھ گوسائئیا۔ مَیں کر کے آیا ڈونگھی کھوج، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیئا۔ بھگت بھگوان دی لگی ویکھ کے آیا مؤج، مؤجودہ ہو کے دیاں سُنائیئا۔ پرہو اگے دا جھگڑا رہن نہیں دینا روز روز، لیکھا اکو وار دینا مُکائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا میری جھولی دینا پائیئا۔ ہاڑ کہے مَیں ہو گیا دلِیا، دل اپنا اک دوڑائیئا۔ نو کھنڈ دا بن کے چھلیا، پھیرا آیا پائیئا۔ لکھ چوراسی ویکھ کے آیا گلیاں، بھجیا واپو داسیا۔ پُرکھ اکال دین دِیاں جنہاں نوں پریم دیاں پاتیاں گھلیاں، شبد سُنہپڑے نال جنائیئا۔ اوہ سخیان کیسے نال نہ ویکھیاں رلیاں، ولیاں نالوں وکھرے ڈیرے لائیئا۔ اوہناں نوں کھئے نہ جانو کلیاں، جنہاں دا مالک صاحب گوسائیئا۔ اوہ پردے پریم نال پھلیاں، جس دا پت ڈالی ویکھن کھئے نہ پائیئا۔ مَیں پرہوں ویراگن ویکھاں جھلیاں، جو پرہوں وچھوڑے وچ رہے کُرائیئا۔ مَیں تیر نرالے نال ویکھیاں چھنیاں، جو شبد بپانا رہیا لگائیئا۔ مَیں ماٹی خاک وچ ویکھیاں رلیاں، چرن دھوڑی ٹکے مستک رہیاں لگائیئا۔ مَیں وینہدا دیندیاں بلیاں، اپنا آپ بھیٹ دتا کرائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سیوا اپنے وچ رکھائیئا۔ پہلی ہاڑ کہے مَیں تک کے آیا نظارہ، دین دُنی ویکھ وکھائیئا۔ جیہڑا گر اوتار پیر پیغمبر لبھیا نہ کھئے کنارہ، پرہ نے سہجے دتا وکھائیئا۔ جتھے وسیا پروردگارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جتھے اکو حکم اکو شاہ سوارا، سکدارا اکو نظری آئیئا۔ جتھے اکو نام اک جیکارا، اکو ڈھولا رہیا گائیئا۔ اکو ونج اکو وپارا، اکو ہٹ رہیا گھلائیئا۔ اکو ساجن میت مُرارا، اکو سگلا سنگ بنائیئا۔ اکو لیکھا لکھنہارا، اکو لیکھے رہیا مٹائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ سمجھائیئا۔ ہاڑ کہے مَیں پچھا ویکھیا چار جگ دا دسیا حال، نو نو چار کھوج کھوجائیئا۔ جو اُچیا تِس نوں کھادھا کال، کلمے والا رہن کھئے نہ پائیئا۔ جیہڑا ڈھولے گاؤندا رہیا نال زبان، اتم نشان گیا گوائیئا۔ جیہڑا وسدا رہیا ساڈھے تِن ہتھ کایا مکان، اُس دا مقام لوک مات نظر کھئے نہ آئیئا۔ جیہڑا پرہ دا دسدا گیا نشان، اشاریاں نال درڑائیئا۔ جیہڑا بندا گیا کاہن، راس سخیان والی پائیئا۔ جیہڑا سمجھاؤندا گیا رام، رام رام وچ سائیئا۔ پہلی ہاڑ کہے مَیں ویکھ کے آیا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پھول پھلائیئا۔ مَیں تک کے آیا پیر پیغمبر امام، جو مسلے حق رہے درڑائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا اپنی جھولی پائیئا۔ پہلی

ہاڑ کہے میں کھوجیا لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھ کے سب دے کھات، کھاتے پھول پھلائییا۔ جس دا دینا دین آیا آج دی رات، ہاڑ ستاراں ملے وڈیائییا۔ نو نو چار دی پوری ہووے خواہش، ترشنا رہے نہ رائیا۔ لیکھے لگے پورب سواس، ساہ ساہ سمائییا۔ جس دی کردے رہے تلاش، سو اپنا ویس وٹائییا۔ جس نے اکے نظر نال لگھ چوراسی ویکھ لئی بدمعاش، بدی اندر بدی رہے کمائییا۔ پنج تت کایا مائی پتیلے ویکھے خاک، من مت بُدھ کرے لڑائییا۔ جگت ناتے ویکھے سجن ساک، بندھن کھوج کھوجائییا۔ رُوح بُت ہندے ویکھے پاک، پاکی دا رُوپ وٹائییا۔ اک ست دے نال ہندا ویکھیا اتفاق، نفاق رہیا کڈھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اپنے وچ سمائییا۔ پہلی ہاڑ کہے میں ویکھیا سنسار، پرہ دا سماں دے گواہیا۔ جس دا انت نہ کھئے شُمار، شمع سب دی رہیا جگائییا۔ جس دا حُکم سدا جُگ چار، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائییا۔ جس دا حُکم گرو اوتار، پیر پیغمبر مَن چائیں چائیا۔ جس دا بھگتاں نال ادھار، نت نوت ویکھ وکھائییا۔ جس دا بھوکھتاں وچ جیکار، نعرے ڈھولے گئے لگائییا۔ جس دی کردے رہے انتظار، سو مالک گیا آئییا۔ جس کرکے خبردار، میری سیوا سچ لگائییا۔ میں پھر کے جنگل پہاڑ، آیا چائیں چائیا۔ لہنا میرا جڑ جائے نال ستاراں ہاڑ، ودی سُدی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پریم دی کھڑکی تار، ستار اکو دے جنائییا۔ گُفت شنید ہووے گُفتار، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ ساچے نور دا ہونے اُجیار، کوڑ اندھیرا دے مٹائییا۔ جس دا بھگتاں نال وبار، بھگوان بے پرواہیا۔ جس دے کول سرب اختیار، دُھر دا مالک پھیرا پائییا۔ جیہڑا جوئیاں وچوں باہر، رُوپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئییا۔ جیہڑا لگھ چوراسی سخیاں دا سچا کابن، پُرکھ اکال وڈی وڈیائییا۔ جیہڑا جُگ چوکڑی دیونہار دان، داتا بے پرواہیا۔ جس نوں ساریاں مٹیا آد جُگاد اک پردھان، بہاوی سب دے اُتے لگائییا۔ جس دا کھیل سدا مہان، مہا کتھ نہ کھئے درڑائییا۔ اُس دا رُوپ ویکھ لوو اندروں باہروں کسے نظر نہ آئے وچ جہان، جہالت سب دے اُتے پائییا۔ اکو دیک جوت جگے مہان، جوتی جوت ہووے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائییا۔ پہلی ہاڑ کہے میں آیا اُس دوارے، جتھے دو جہان سپس نوائیا۔ جتھے وشن برہما شو سیوادارے، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر منگن بھکھارے، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جتھے کروڑ تیتیس بن ونجارے، سوڈا ہٹ رہے چلائییا۔ جس دا نور اکم اتھار سدا اُجیارے، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دے

بے پرواہی دے بھنڈارے، نِت نوتِ ربیا ورتائیا۔ جس نے کوٹن کوٹ جگ پار اُتارے، تہر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دے لکھ چوڑاسی
 جیو جنت سہارے، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ جس دے پریمیاں والے اکھاڑے، دُھر دے ڈھولے گیت سُنائیا۔ جس دے اک ست نال
 مل کے انیک سو گئے ستاراں ہاڑے، ہاڑے کڈھدیاں ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نے نو نو چار جگ اپنے کئے دہاڑے، یاد یاد وچ لنگھائیا۔ اچ
 اوہناں دے لینے دینے لیکھے پچھلے چُکنے اُدھارے، جھولی سب دی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے
 مان وڈیائیا۔ پہلی ہاڑ کہے سُن ستاراں ہاڑ مِتْر، تینوں دیاں جنائیا۔ مین تینوں دساں کیہڑے لکھ چوڑاسی وچوں گئے نِتْر، اپنا ویس
 بدلائیا۔ جنہاں دے سر توں گروآں اوتاراں پیر پیغمبراں دا چُکیا فکر، فقرہ اِکو ڈھولا گائیا۔ جو پرہہ دا کردے ذکر، ذاکر اِکے وچ
 سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اِک ورتائیا۔ پہلی ہاڑ کہے مین بھکتاں گھر وڑدا، ہوئی ہوئی اپنا قدم
 ٹکائیا۔ مین جدھر ویکھیا سوہنگ ڈھولا پڑھدا، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ بہاویں کوئی بھکھا تہیا مردا، تن کپڑا اوڈھن نظر نہ آئیا۔
 بہاویں کوئی دُکھ سہے چر دا، کلجگ اگن ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا کھیل بے پرواہیا۔ پہلی ہاڑ کہے مین
 سب توں غریب ویکھیا اِک نندو، زانیاں توں زانانا نظری آئیا۔ اوبدے اندر وڑ کے ویکھیا اوبدی آتم سیجا اُتے سٹا دینا بندھو، بندنا
 اِکو سپس نوائیا۔ اُس مینوں کہا اوہ پہلی ہاڑ سجن اِکے نوں منوں، ناتے سب دے دتے تڑائیا۔ مین کوڑی کِریا ساری بھنوں، پیراں
 ہیٹھاں دتی دبائیا۔ مین اوسے نوں سُنہڑا گھلُون، جو ڈبڈیاں لئے ترائیا۔ مین اوسے دے کول چلُون، جو چلدیاں پھردیاں پار لنگھائیا۔
 مین اوسے دا دوارا ملُون، جو مل مؤتر میل دئے دھوائیا۔ مین اوسے دا بنوں پلُو، جو بال آنجانے گود کھڈائیا۔ مین اوسے دا جودھا
 سُر پیر بنوں کلُو، جن اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری دیونہار مینوں وڈیائیا۔ پہلی ہاڑ کہے مین وڑ
 گیا گھر بھکھیاں ننگیاں، جو سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان رہے گائیا۔ مین جا کے ہوئی جہی اوہناں دے کولوں کچھ
 منگیا، اپنی آشا دتی جنائیا۔ آؤ تہانوں اِشنان کروا لیاواں وچ مائی گنگیا، دُرمت میل دیاں دھوائیا۔ اوہناں مینوں ہسکے کہا جاہ
 خصم نوں کھانیاں رنڈیا، تینوں دیاں جنائیا۔ اسیں چڑھ گئے اوس ڈنڈیا، جتھے نہاؤن دھون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت کہن
 ساڈے چرن دھووے تیری ماتا گنگیا، گوداوری بیٹھی راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر ساڈے ہتھ

ٹکائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں روواں مار کے ڈبٹھڑ، بھڑی بھڑی دیاں سُنائیا۔ اوہ میں کی کراں ایہ سب پرہ دے کول گئے اپڑ، بھجے واہو داہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھاں نوں سمجھ کے چھپڑ، بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جے میں کسے نوں کُچھ لالچ دتا بھگتاں نے میرے مکھ تے ماریا تھپڑ، پچھلی پیریں دتا بھوائیا۔ او کھلیا تینوں پتہ نہیں اسیں پرہ دی ڈوری نال گئے جکڑ، ساڈا زنجیر نہ کھئے کھلائیآ۔ اسیں ٹل گئے اوس تکر، جس دی دھڑی سیر ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ اوہ سانوں آیا رکھن، راکھا صاحب گوسائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے ورو لے مکھن، نام مدھانا اپنا پائیآ۔ ساڈے بھانڈے نہیں اندروں سکھن، سچ ساکھی رہے سُنائیا۔ اساں اوسنوں تکیا اپنی اکھن، جو اکھیاں والیاں نظر نہ آئیآ۔ جو ساڈے پردے آیا وسن، واسطہ اپنے نال بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ ہاڑ کہے میں اک دن بھگتاں گھر وڑ گیا کر کے بھیکھ، بھیکھ اپنا وپس وٹائیآ۔ او تھانوں لے چلاں وشن برہما شو دے دیش، جتھے وجے سچ ودھائیآ۔ اک بھگت نے مینوں کہا اوہ تیرے نالوں میرے چنگے کھیت، جتھے میرا مابی نظری آئیآ۔ اندرے اندر کرے ہیت، مینوں سب کُچھ دتا سمجھائیآ۔ بھایوں بھیکھ نال میرا خالی پیٹ، میری انتر آتما اوسے دے گن گائیآ۔ اوسنوں میں جاندا ساڈا اکو کوٹ جنم دا اس دے نال کھید، کلجگ اتم آپے رہیا ملائیآ۔ جس نے اپنی لوڑ خاطر سانوں لوک مات دتا بھیج، پھیر اپنا آپ دکھائیآ۔ کیوں نہ مانے ساڈی سیج، گھر آ کے ڈیرہ لائیآ۔ نیتر کھول کے اپنے ویکھ، وکھرا دھام دئے جنائیآ۔ جس نے اپنے حکم نال سمت شروع کیتا پہلی چیت، شہنشاہ اپنا انک بدلائیآ۔ جس نوں لبھدے ملا شیخ، پنڈت پاندھے گئے پھیریاں پائیآ۔ جنہاں نوں منکیاں والی ٹیک، پتھراں اٹاں نوں سیس رہے نوائیا۔ کاغذاں دی ہنڈے بھیٹ، اکھراں دی کرن پڑھائیآ۔ اسیں تے وس گئے اوس دیس، جتھے وسے بے پروا ہیا۔ سدا رہنا اوہدے کول ہمیش، بھگت دعوے نال کہن ساڈی کر نہ سکے کھئے جدائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پہلی ہاڑ آ کے بھڑی بھڑی کر کے پیا رو، انجھو اکھاں وچوں وہائیآ۔ یائے یائے ایہہ کی گیا ہو، ہوکا دے کے رہیا سُنائیآ۔ پرہو نے ایہناں نوں کیتھوں دے دتی اپنی لو، جگت اندھیرے گئے لٹائیآ۔ ایہناں دی انتر آتما گیا چھوہ، بانکے چھوہرے لئے بنائیآ۔ جگت جہان نالوں کر کے نرموہ، مُحبت اپنے نال جڑائیآ۔ دُرمت میل کوڑی دھو، پتت پُنت رہیا دکھائیآ۔ مالک بن کے آپ سو، ہنگ برہم رہیا ملائیآ۔ امرت آتم دھر دا چو، بوند سواتی اک چکھائیآ۔ ہاڑ کہے میں

پہلے بھگت اک اک تکدا رہیا ہُن ویکھیا تے بھُتا بن گیا گروہ، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مَیں پچھا تک کے ویکھیا مینوں یاد آ گیا چھبی ستائی پوہ، جس ویلے سنسے سب دے دے دتے مکائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں جوگا ہو، اوہناں دے اندر ڈیرہ لائیا۔ دُھر دا لے کے ڈھوآ ڈھو، وست اگمی دتی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پہلی ہاڑ کہے مَیں رو رو پاواں وین، ہنجهواں نیر وائیا۔ مَیں تے آہدا ساں مَیں بھُت کُچھ آؤنا کہن، پردے سب دے دینے پھلایا۔ جاں گرمکھاں دے اندر وڑ کے ویکھیا تیرے وچھوڑے دے پین وین، ویراگی بیٹھے نظری آئیا۔ جاں ایدھر اودھر تکیا ناتا جڑ گیا بھائی بھین، ذات پات ونڈ نہ کھئے دکھائیا۔ دُھر دے بن گئے سجن سین، ناتا اکے نال ملائیا۔ اکے بھگت دوارے بہن، جتھے کسے دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دوارے اُتے گر اوتار پیر پیغمبر ڈھن، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل ویکھ وکھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے سُن ہاڑ ستاراں یار، تیری مدد منگ منگائیا۔ مَیں گیا ساں مار کے للکار، اپنا بل پرگٹایا۔ مینوں ایوں دسدا سی جویں آدھے غفلت وچوں نہ ہوئے بے دار، سُنئیاں اکھ نہ کھئے کھلایا۔ کُچھ پھردے جگت وبار، کُچھ دکھاں لئے اٹھایا۔ کُچھ منگن پچیاں پیار، کُچھ دھن دولت کھائیا۔ کوئی منگے نار جوہن مٹیار، کوئی نار کنت جھولی ڈاہیا۔ جاں گھر گھر جا کے ویکھیا اوتھے کھیل اپار اُس دی دھار، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مینوں اندر وڑدیاں کسے نے کر دتا خبردار، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ مَورکھا جس نے پنج وار سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان بولیا جیکار، تس دا لیکھا باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ مہر نظر نال مَیں رہیا تار، ایہو وڈی وڈیائیا۔ پچھلا دیون آیا ادھار، قرضہ مؤل چکائیا۔ جے ایہ ساچے در نہ سوہندے دربار، درگاہ ساچی نہ کھئے جنائیا۔ پھیر کابنوں بستر چٹے کر کے تیار، ایہناں نوں دیندا پہنایا۔ جیہڑے گوہند دی نکلے وچوں دھار، دھرتی اُتے سوہیا پائیا۔ اج اوہناں دا وبار، جگ چوکرئی پچھوں واری گئی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پہلی ہاڑ چھڈ دے جھپڑا، جھگڑا ویکھ جگت لوکائیا۔ تینوں نہیں پتہ پرہہ نے ایہناں دا ویہہ سو باراں بکرمی بنھیا بیڑا، تہت وار میری دئے گواہیا۔ جس نوں چرن لگایا اک وار کیراں، کرم کاندھ دا لیکھا دتا مکائیا۔ سچ دوارا کھلا کر کے ویہڑا، ویندے وہن وچوں پار دئے لنگھائیا۔ جنہاں دی خاطر ماریا پھیرا، پھردے تردے اپنی گود بہائیا۔ جنہاں نے کوڑ کڑیار دا ڈھاؤنا ڈیرہ، بھگت دوار اکو دینا

وسائیا۔ جتھے ڈھولا نُوں میرا میں تیرا، دوجا گیت نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا
چُکائیا۔ ہاڑ ستاراں کِہا میں سُن لیا سوال جواب، لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال بن گیا باپ، پتا پُوت دئے وڈیائیا۔ آتم
پر ماتم دا دسّیا جاپ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تنہاں دا مٹ گیا روگ سنتاپ، مایا موہ دتا چُکائیا۔ اندروں کھول کے پردہ تاک،
سوچھ سرُویی نظری آئیا۔ لیکھے لاوے پنج تت ماٹی خاک، سرِ سرِ دیوے مان وڈیائیا۔ جو سرنائی چل کے آئے آج، اتم اجل
توں لئے پچائیا۔ جس نوں بُدھی سمجھ نہ سکے کھئے دماغ، حرفاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جس نے سب دا بدل دتا سماج، اکو مارگ دتا
وکھائیا۔ سچ پریم دا کر کے کاج، اند اپن نال بنائیا۔ دُھر دے بیڑے چڑھا کے جہاز، کوڑی نئی دتی ڈبائیا۔ شبد اگتی مار کے آواز،
واحد خُدا رہیا وکھائیا۔ بن رسنا جہوا دے کے سواد، رس ساچا دتا چکھائیا۔ اندر وڑ کے کھولیا راز، رمز اپنی اک لگائیا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ آیا دین وڈیائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میری وینہدیاں وینہدیاں بدل گئی رُچی، پرہہ رچنا دتی
بدلایا۔ مہر نظر نال اپنی ہر سنگت کر کے سُچی، کوڑے ناتے دتے تڑائیا۔ بہاویں لکھ چوڑاسی وچوں اکو مٹھی، گنتی دے اپنے نال
جُڑائیا۔ اپنن دی رمز نہیں رہی گجھی، چاروں گنٹ کرے شنوائیا۔ جنہاں دے اندر بہاونا رہنی نہیں دوجی، اکو کری حق پڑھائیا۔
جنہاں دی سریشٹ ہوئی نہیں بُدھی، سوہنگ ڈھولا لینا گائیا۔ جنہاں دی اکو نال رُچی، دُھر دا میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہو میری اک بینتی، تینوں دیاں جنائیا۔ جن بہگتاں چاڑھ دے
رنگ بسنتی، اندرو اندر دینا رنگائیا۔ اپنن نوں سکھا دے اپنی اکو بہگتی، جو پنجان توں کھڑا دئے چُھڈائیا۔ بہاویں لکھ چوڑاسی
تینوں مندی، بن بہگتاں سچا پریم نہ کھئے کھائیا۔ میں کھیل ویکھی تیرے گوہند چنّ دی، جو گُرمکھ ساچے چند رہیا چمکائیا۔ جنہاں
نوں لوڑ نہیں کسے دھن دی، دھنّ دھنّ کہہ کے تیرا شکر منائیا۔ اوہناں دی پرتی چہرّ چھن دی، محل اٹل گئے تجائیا۔ اوہناں نوں
لوڑ نہیں گلّ سُنن کّ دی، دُھن آتمک تیرا راگ رہے جس گائیا۔ اوہناں دی آشا رہی نہ من دی، منسا گئے مٹائیا۔ اوہناں نوں لوڑ
اکو گلّ دی، سدا منگن تیری سرنائیا۔ اوہناں دی آس بوند سوانتی جل دی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ اوہناں دی گھڑی تیرے بنا
نہیں لنگھدی، وچھوڑے دی کٹ جدائیا۔ مان سیج اوس آتم پلنگ دی، جس اُتے بہہ کے سوہا پائیا۔ آواز سُننا اوس مردنگ دی،

جتھے ڈھولک چھینا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے گرمکھو نہ ڈریو، ٹھاڈا لہنا پچھلا نظری آئیا۔ دو جا اکھر کدی نہ پڑھیو، ایہو ٹھاڈی وڈیائیا۔ ایس دے مندر چڑھیو، جتھے ہووے نہ کدے جدائیا۔ ایس دے نال اڑ کے لڑیو، اپنا حصہ اپنی جھولی پائیا۔ جے چھپے تے دھونو پھڑیو، ٹھانوں طریقہ دیاں سمجھائیا۔ پھڑن توں پہلاں سارے اکٹھے اکو کریو، ٹھاڈے وچ دویت نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے دی پریتی وچ مریو، جو مریاں لئے جوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے چکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہیو بھگتاں دے وڑ جا اندر، ہن کُنڈا دے کھلائییا۔ کی لینا اٹا پتھراں والے مندر، ساڈھے تین ہتھ اپنا نور کر رُشنائییا۔ بھاگ لگا دے اوس کندر، جتھے ہووے سچ رُشنائییا۔ اپنا قفل توڑ دے جندر، جن بھگتاں دی زندگی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں گوبند چلیا دسن، تیرا ویلا گیا آئیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتن، میری انتر دئے دُہائییا۔ جو میت مرارے سجن، صاحب سوامی لئے اٹھائییا۔ جنہاں تیری دھوڑی کیتا مجن، مجلس تیرے نال رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کے کھیل رہیا پرگٹائییا۔ ستاراں ہاڑ کہے گوبند نال ہویا ملاپ، سوہنا وقت سُہائییا۔ اوس کرپا کیتی آپ، بھيو دتا کھلائییا۔ جیہڑا میرا بنیا باپ، پُرکھ اکال گوسائنییا۔ اوسے دا بھگتاں نال ساتھ، ناتا لیا جڑائییا۔ مینوں پروردگار گئے آکھ، جلوہ نور خدائییا۔ اوہ لہنا دینا دیون آیا ہاتھ، دست بست پھڑائییا۔ سدا سدا سُہیلا بن کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائییا۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ پتت پُنیت کر کے صاف، اپنا رنگ چڑھائییا۔ پورا کر کے بھوکھت واک، سنت سُہیلے رہیا ترائییا۔ جنہاں نے گایا اکو مکھ واک، ڈھولا شہنشاہییا۔ اُبنان ہون نہ دیواں کیسے دے محتاج، مہر نظر نال اٹھائییا۔ ویکھو گر اوتاراں پیر پیغمبران بدل گیا راج، رواج اپنا رہیا جنائییا۔ ستجگ دا بیڑا تار کے جہاز، بھگت سُہیلے لئے ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مینوں سوہنے چٹے لگے سفید، اپنا روپ آئے بدلایا۔ جس دا گوبند نال عہد، اقرار رہیا بھگتائییا۔ جس دا بدلے نہ کھئے قانون قواعد، قدرت دا مالک بے پرواہییا۔ جس دا جلوہ نور واحد، واپگرؤ کہے خدائییا۔ جس دا دھر فرمانا بُندا عائد، دو جہان نہ کھئے مٹائییا۔ جس دے وچ نہ دئی دویت، شرع نہ کھئے لڑائییا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن روپ وٹائییا۔ سو بھگتاں دے آیا دیس، بھگت

دوارے سوہیا پائیا۔ جس دا حکم اتم ویشیش، وشو اپنی دھار درڑائیا۔ پہلی ہاڑ ہویا پیش، پیشینگوئی رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کپھا سریشٹ سبائی کورٹا بھیکھ، دریشٹی سچ نہ کھئے جنائیا۔ میرا بھگت میرے وسیا دیس، دوجا در نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بھگتو تہاڈی دیواں گواہی، پریم پریتی سچ جنائیا۔ اپنے اندرون میٹ دیو جھوٹھی شاہی، شہنشاہ دیارہیا کھائیا۔ ساچے بنیو پاندھی راہی، منزل اکو نور خدائیا۔ جس گوبند بوٹا پٹیا کاہی، سو تہاڈیاں جڑاں رہیا لگائیا۔ جس دے نام دی پئی دُبائی، سو ڈھولا رہیا سُنائیا۔ جس دا سمت چلیا شہنشاہی، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جس دا جلوہ نور الہی، نورو نور ڈگمگائیا۔ جس دے حکمے اندر تباہی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ جس نے بھگت سہیلے پھڑنے بانہی، غریب نہانے گود اٹھائیا۔ جس نے جوڑے چھپے نائی، جھیور اپنے انگ لگائیا۔ جو تہاڈی دین آیا صفائی، صفہ سب دی دئے اُٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے تہاڈے بستر چٹے دھوتے، دھوبی ستگر نظری آئیا۔ اس دی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ وچوں سمجھ دئے لگائیا۔ جس ویلے محمد رکھے سی روزے، نمازاں دی آیت دتی گائیا۔ اوس ویلے پروردگار اُس نوں نظر آیا سی اک گوشے، جو کلمہ رہیا درڑائیا۔ جس دے حکم اندر مانی مؤجے، مجلس اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دھر دا بھو دئے درڑائیا۔ جس ویلے محمد نے تکیا دستگیر، شاہ سلطان نظری آئیا۔ اوس دی الفی لیرو لیر، مکھ نقاب نہ کھئے ٹکائیا۔ اوس جھٹ بدل لئی اپنی تصویر، رُوپ انو پ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، کپیا کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے جلوہ نور کیتا بدلی، اوٹرا ویس وٹائیا۔ دھر دا مالک بن کے عدلی، حکم اک سمجھائیا۔ جس ویلے محمد تیری ہووے بدلی، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ میں چل کے آواں مزلو مزلی، منزل اپنی ڈیرہ لائیا۔ طاقت رہے نہ کیسے بل دی، بلہین دیاں کرائیا۔ سمرتھیا رہے نہ ول چھل دی، اچھل چھل اپنا دیاں درڑائیا۔ سب دی جوانی اتم ڈھلدی، بڈھیپا اپنا رُوپ وٹائیا۔ محمد اکیسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، مالک دھر دا کی کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ پروردگار اپنا بدل کے رُوپ، انو پ رہیا درڑائیا۔ بن کے سچا بھوپ، شہنشاہ سیس تاج ٹکائیا۔ جلوہ دے کے چارے کوٹ، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ اپنے آپ دا سچ ثبوت، آپے رہیا سمجھائیا۔ ویکھو تتاں والا

کلبوت، جس دے نال چٹے بستر لے چھہائیا۔ ایہہ میں اپنے بھگتاں نوں دینا وجود، جنہاں نوں وضو دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جدھر
 ویکھن اودھر موجود، مفلساں اپنی گود بہائیا۔ میرے سمت دا ایہو ثبوت، گرمکھ ساچے بھگت سہیلے صوفی سنت فقیر چٹی دھار لینے
 رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مینوں چیتا آگیا جس ویلے موسیٰ ڈگا
 کوہ طور، اپنا آپ مٹائیا۔ جلوہ تک کے نور، نور وچ سہائیا۔ اوہنوں نظری آیا اک حضور، جو حضرت بے پرواہیا۔ جس دا سچا
 سچ دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مان تان میٹے غرور، غربت دے گوائیا۔ ساچے نام دا دے سرور، خُماری دے دکھائیا۔ جو پتت
 پاپیاں بخش دیوے قصور، کسر اعشاریے نال اڈائیا۔ اُس نے شبد دی دے کے نور، موسیٰ دتا سمجھائیا۔ میں کلجگ انت آؤنا
 ضرور، اپنا پھیرا پائیا۔ جیہڑے بھگت میرے مزدور، مُشقت اوہناں دی جھولی پائیا۔ ساچی درگاہ کر قبول، دُھر دے کعبے لینا ملائیا۔
 مالک بن کے حق محبوب، مُحبت دینی سمجھائیا۔ عرش فرش دس عروج، کعبہ اکو دینا درڑائیا۔ لوڑ رہے نہ ہزارا درود، بصری
 اسم نہ کھٹے گائیا۔ سب دے لیکھے کر موقوف، اپنا حکم دینا ورتائیا۔ سچے پریم وچ ہو مصروف، اکو لگن دینی لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دینا مکائیا۔ موسے ویکھیا ورتدا بھانا، حیرانی اندرے اندر نظری آئیا۔ آگے ویکھیا چٹا بانا،
 ست سفیدی دھار سہائیا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، شہنشاہ ربیا سمجھائیا۔ جس نے کلجگ انت مٹانا، ستجگ ساچے دے وڈیائیا۔
 جس نے جگ چوکری لیکھ چکانا، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ جس نے ویس اوہس وٹانا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس نے
 بھگتاں رنگ چڑھانا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نے دسنا سچا گانا، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ جس نے ورتنا اپنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیا۔ جس نے بنا دُھر دا کابنا، نام بنسری اک سنائیا۔ جس نے بنا سچا راما، سینتا سرتی لے پرنائیا۔ جس نے پہننا اپنا بانا،
 روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے اپنے بھگت بناؤ نے نشانہ، نشانہ جگت وچ اٹھائیا۔ اہناں نوں چٹے بستراں دا دینا دانا،
 موسے ایہہ میری وڈیائیا۔ پھیر بھر کے نام خزانہ، کلمہ اکو دینا سمجھائیا۔ اوہناں دے گھر آوے بن کے مہانا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔
 بہاویں لکھ چوراسی میرے بھگتاں نوں مارن طعنہ، اوہ تن من دا لیکھا دین گوائیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے دیواں سچ گیانا،
 جگت گیاناں توں پلے لین چھڈائیا۔ اکے وار اکے دن اکے گھڑی اکے پل اوہناں دا اندرو اندر بدل دیواں زمانہ، ضامنی اپنی وچ رکھائیا۔

میرے کول ناپن دا اوہ پیمانہ، جس دی ڈگری نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے جن بھگتو تُسیں چٹے سوہنے، بابروں نظری آئیا۔ اندروں چھڈ دیو کُڑے رونے، کُڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔ بنا پُرکھ اکال تہاڈے پاپ کسے نہ دھونے، دُھر دا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساچے سُکھ بنا گُر کسے نہ آؤنے، اؤنتا ویکھی جگت لوکائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولے جنہاں گوئے، گہر گمبھیر ملے گوسائیا۔ شبد سندیشے تہانوں دیوے اُنجا پونے، دوس رین رہی سُنائیا۔ جن بھگتو جس نے کئے اونے گوئے، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ اک وار ستاراں ہاڑ کہے اوس دے آ جاؤ ساہمنے، تہاڈا سماں دئے بدلائیا۔ جھوٹھی رہے نہ ترشنا کامنے، کام کرو دھ دئے مٹائیا۔ جیہڑا ور دتا سی بھیلنی نوں رام نے، اوس دا لیکھا تہاڈی جھولی پائیا۔ جیہڑی کہانی دسی سی رادھا نوں شام نے، اوہ شمع تہاڈی دئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہہ منگ اکو منگی، مانگت ہو کے دیاں جنائیا۔ بھگتاں دی رہن نہ دیویں تنگی، تُرشی دینی مٹائیا۔ تُوں مالک بہہ ڈھنگی، طریقیاں وچ تیری لوکائیا۔ ایہہ تیرے جُگاں جُگاں دے سبندھی، وچھڑے ملے چائیں چائیا۔ ویکھیں اتم نہ انہاں چھڈیں، دیویں نہ جگت جڈائیا۔ انہاں نوں سو چرانوے جنم تیری بھیت چڑھائی اپنی ہڈی ہڈی، مانس وچوں مانس روپ بدلائیا۔ پرہو بھگتاں بنا مات چلے نہ تیری گڈی، گداگر ہو کے گھر گھر پھیرے پائیا۔ تیرے نام نوں ساریاں کر کے رڈی، اپنے ڈھولے دتے جنائیا۔ دھن بھاگ پرہو تیری جوت جگی، میرے گھر ہوئی رُشنائیا۔ جس ویلے نانک چاردا پیا سی مجھی، کھیتاں وچ اپنا دھیان لگائیا۔ اوس ویلے تُوں اوس دی بانہ پھڑ کے سبھی، ہلو نا دتا لگائیا۔ نانک اوہ ویکھ ویہویں صدی، آخری میرا سمت ملے وڈیائیا۔ جس ویلے بھگتاں پریم پریتی دینی اپنے وچوں ادھی، ادنیاں توں اعلیٰ لینے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہر رگھڑائیا۔ ہاڑ کہے بستران والیو جاؤ جاگ، لہنے سب دے پھول پھلایا۔ چٹے ہنس نہ بنیو کاگ، بگلیاں والا روپ وٹائیا۔ تہاڈے پچھے سری بھگوان نوں نہ لگے داغ، جو بھاگاں دا حصہ تہاڈی جھولی پائیا۔ تہاڈے نال مل کے سرشٹی دا بدل دینا رواج، دین مذہب دا لیکھا دینا چُکائیا۔ ساچے نام دا چلاؤنا جہاز، بیڑا اکو دینا دکھائیا۔ سچے پریم دا دس کے کاج، کرنی اکو دینی دکھائیا۔ جو کچھ دینا سو پہلی وار آج، اگی سال لاریاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈی خوشی میرا تھکیا ہویا باغ، پت ڈالی دینی مہکائیا۔ گوہند بوٹا ہون نہیں دینا برباد، شبدی ناد

دینا سُنائیا۔ جو سچ دوارے آئے بہاج، بھجن بندگی توں کھڑا دینا چُھڈائیآ۔ جس ویلے پنجاں جیکاریاں وچ مارو آواز، اندر ہو کے ہوواں سہائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا کھیل تماش، طمع سب دی دئے مٹائیآ۔ ہاڑ ستاراں کہے گُرمکھو اندر باہر گا لُو گیت، گاونہارا رہیا جنائیآ۔ کایا کعبہ تہاڈی مندر مسیت، شودوالا اِکو دتا بنائیآ۔ ٹھاکر سوامی مل لُو میت، مِتر پیارا نظری آئیآ۔ جیندیاں جگ لُو جیت، مریاں پچھوں مرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ ساچے دھام وسو اتیت، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھاپیآ۔ لیکھا چُک جائے ہست کِیٹ، اپنی ہستی لُو بدلائیآ۔ بے شک تُسیں جنم کرم دے غریب، تہاڈے اِج نصیب دتے بدلائیآ۔ چٹے بستران نال اِکو دے کے سرب ترتیب، تار ستار دتی بلائیآ۔ تہاڈی منزل میرا اخیر، آخر تہاڈے وچ سمائیآ۔ تُسیں پاتشاہ تے مین تہاڈا وزیر، آد جُگاد سیو کھائیآ۔ اِج خوشی ہویا تہانوں تک کے کبیر، کالی کبلی اتوں دتی لاپیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خوشیاں نال دئے وڈیائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے گُرمکھو کر کے جائیو نمستے، نمو نمو سپس نوائیآ۔ تہاڈے گھرانے رہن وسدے، بہاویں اُجڑے سرب لوکائیآ۔ تہاڈے اندر رہن ہسدے، خوشی غمی اِکو رنگ سمائیآ۔ تہاڈے بھنڈارے بھرے رہن پرہیو دے جس دے، خالی سکے نہ کھئے کرائیآ۔ بہاویں جگت ولوں کنگلے غریب ککھ دے، اِکے تہانوں لالاں نالوں چنگی دتی وڈیائیآ۔ جس ویلے میرے نام دا مزہ تُسیں چکھدے، سوہنگ ڈھولا ڈھر دا گائیآ۔ اوس ویلے میرے حُکم سزا دین والے تُندے، حاکم ہو کے مُکھ بھوئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سوامی ویکھ وکھائیآ۔ ہاڑ ستاراں کہے جن بھگتو سُنو یار، سچ کہانی دیاں جنائیآ۔ اِکو مٹو ڈھر دا یار، یارانہ حق لُو لگائیآ۔ بے خبر ہو جاؤ خبردار، سُنیاں دیاں اُٹھائیآ۔ جس دا اِکو بھگت دوار، بھگون بے پرواہیآ۔ جس دا لیکھا سدا جُگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جس دا کسے نہیں کِریا کوئی اِعتبار، اچھل چھل سارے رہے گائیآ۔ سو آیا چل کے وچ سنسار، رُوپ انُوپا ویس وٹائیآ۔ کل کلکی لے اوتار، کلمہ اِکو رہیا پڑھائیآ۔ جن بھگتو بیڑا کر جائے پار، جو چل آئے سرنائیآ۔ سونڈیاں جاگدیاں پنج وار بولیا کرو میرا جیکار، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دھیائیآ۔ بیڑے سب دے کر جاواں پار، شوہ دریا نہ کھئے ڈُبائیآ۔ اپنے امرت دی دے کے دھار، سانتک ست دیاں ورتائیآ۔ مات گریہ نہ آؤنا پوے ڈُونگھی غار، اندھ اندھیر نہ کھئے پھرائیآ۔ اپنے گل دے تہانوں بنا کے ہار، ہردے اپنے وچ لوں سمائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی

سرنائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے کرو قول اقرار، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ جے مننا تے مننا اک نرنکار، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جے وسنا تے وسنا سچکھنڈ دوار، دوجے در کھئے نہ جائیا۔ جے ڈھولا گاؤنا تے گاؤ اکم اپار، تتاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جے دیپ جگاؤنا تے جوت نراکار، تیل باقی نہ کھئے رکھائیا۔ جے کرنا تے سچ پیار، کورٹا یارانہ نہ کھئے لگائیا۔ جے پینا تے مدھ خمار، نام پیالہ مکھ لگائیا۔ جے چڑھنا تے مندر مینار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جے ویکھنا تے جلوہ نور اجیار، دوسری اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جے لبھنا تے مددگار، جو دو جہاناں پینڈا دئے مکائیا۔ اچی بول کے کہے ستاراں ہاڑ، ہر دے حکم دیاں جنائیا۔ کوئی سجن نہ جائیو وچ اجاڑ، ٹیلیاں والی نہ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتو درشن کرنا تے کرو بھگت دوار، اولہا لک رہیا نہ رائیا۔ جس نے چٹے بستر پہنا کے رنگ دتا چاڑھ، رنگیلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو وسے تھادی بہتر ناڑ، ناڑی ناڑی ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہاڑ ستاراں سن بھگت جن بولے، سچ دیئے درڑائیا۔ بن اس دی کرپا سب دی نیا ڈولے، پار کنارے نہ کھئے لگائیا۔ جس دی انتر آتما آپ پرہو مؤلے، دھیرج دھیر دئے بندھائیا۔ سچ دوار کُنڈا کھولے، پردے دئے اٹھائیا۔ گرمکھ ایسے دے گاوے ڈھولے، جس نوں ڈھول ہو کے ملے سچا ماہیا۔ آتم پر ماتم وسے کولے، آگے ہووے نہ کھئے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن توں ہاڑ ستاراں بولیا سچ، سچ تیری وڈیائیا۔ اسیں ایسے دے وچھوڑے اندر رہے مچ، پرہوں اگنی رہی جلائییا۔ ایہدی کرپا نال کلجگ وچوں گئے بچ، آئے چل سرنائیا۔ پر ساڈے سب دے خالی ہتھ، اوٹ اکو اک تکائیا۔ ہاڑ ستاراں پیا ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ جے بھگتو پرہ دی چرنی جاؤ ڈھٹھ، پھیر لیکھے دئے مکائیا۔ ایہہ کرنہارا ککھوں لکھ، لکھوں ککھ دئے بنائیا۔ سرشٹی ساری ہو گئی اس توں وکھ، تھوڑے مینوں تسیں نظری آئییا۔ جیہڑے سوہنگ ڈھولا گاؤندے جس، وید پُراں گئے تجائیا۔ اندروں نیتراں والی کھول کے اکھ، بیٹھے دھیان لگائیا۔ ایسے مُحبت وچ ملیا پرتکھ، درشن کرو چائیں چائیا۔ آگے تھادی جھولی پا دیوے تھادا حق، پونجی سکے نہ کھئے چرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان پُرخہ سمرتھ، ہر سنگت در آئی اُتے رکھے ہتھ، سر تلی نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دی کرم دی پوری کر کے آس، آسا والیو منسا سب دی پور کرائیا۔

ستاراں ہاڑ کہے بھگتاں دا وبار، بھگون دئے درڑائیا۔ گرمکھ ساچے لال، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ جنہاں دے اُتے کفن دین لال، دین دیاں دیا کھائیا۔ آگے وکھری چل کے چال، حُکم دئے سمجھائیا۔ گرمکھ روپ ہونے گلال، سوہنا روپ وٹائیا۔ جنہاں دا پرہو ہونے دلال، وچولا اک اکھوائیا۔ انہاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ساچے بھگت پرہ دے بن گئے لال، پتا اکو نظری آئیا۔ جاندی وار اوہناں دے سپس اُتے ایسے رنگ دی ہووے دستار، خودمختیار دئے بنائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں لے کے جانا اوس دربار، جتھے وسے شہنشاہیا۔ بھل کے گرمکھو ایہہ چھڈیو نہ کدے وبار، ساچی سکھیا دتی سمجھائیا۔ ایہہ گرمکھ دی دستار، ایہہ گرسکھ دا پیار، ایہہ بھگت دا ادھار، ایہہ جوت دا اُجیار، آد شکت دا شنگار، سوہنا روپ دینا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ایس پگری دی خاطر خطرے تھادے دتے گوائیا۔

شہنشاہی سمت کہے میرے وچ بھگتاں دے ہونے وواہ، گرمکھ گرمکھ ناتا جوڑ جڑائیا۔ انہاں نے بننا گواہ، جو گنگا گوداوری جمن سُرستی پھیرا آئے پائیا۔ اٹھسٹھ دا لیکھا آئے مُکا، بھجے واہو دابیا۔ اوہناں دی شہادت دینی بھگتا، سوہنا وقت سہائیا۔ جنہاں دے حُکم نوں موڑ نہ سکے خُدا، خوشی وچوں خوشی لئے پرگنائیا۔ جوڑ جڑیا نہ ہووے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں نوں بھگتی دا مارگ دس کے سِدھا، سِدھے رستے دتا پائیا۔ پُرکھ ابناشی بن کے متا، میت مُرار ہونے سہائیا۔ جنہاں دا دُھر درگاہوں لیکھا لکھا، اُہناں دی ہونے گرمائیا۔ جنم جنم دا دیوے حصّہ، حصیداری دئے وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اکو وار دیوے سب نوں ساچی سکھا، سکھ ہو کے دوُجے دی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

مہر نظر سچی اشیرواد، شیرخوار پچیاں دئے وڈیائیا۔ جنہاں دے اندر پریم دی بخشی داد، پریتی سچ درڑائیا۔ نام جنایا ناد، شبد راگ الاٹیا۔ ایہناں دا کایا کھیڑا ہون نہ دیوے برباد، ساڈھے تن ہتھ لیکھے لائیا۔ کیسے دے ہون نہ دیوے محتاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنہاں خوشیاں نال کیتا ناچ، ڈھول ڈھمگا لیا وجائیا۔ اہناں دے اندر کھولے راز، رحمت آپ کھائیا۔ پچیاں نال پار کرائے اہناں دے اُستاد، جو خوشیاں وچ آئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ اشیرواد کہے پرہ دیونہارا مان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جنہاں سداں نال گایا گان، وشنو بھگوان ڈھولا دتا سنائیا۔ اہناں دا آیا ہویا پروان، پروانے ڈھر دے اپنے دتے پھڑائیا۔ انت میٹ کے جم کی کان، لگھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ ساریاں نوں ہولی ہولی راتیں ستیاں درشن دیوے آن، پچیا رہن کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اشیرواد کہے میں ویکھیا ڈھولی، جو ڈگا خوب وجائیا۔ جس دے اندرون نکلے پریم دی بولی، راگ خوشیاں وچ سنائیا۔ انہاں دا تول ربیا تولی، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سوہنا رنگ دئے چڑھائیا۔ ڈھول کہے میں بچے ویکھے نچدے، قدم قدم نال وڈیائیا۔ اندرون باہروں ویکھے بسدے، بھنگڑا رہے وکھائیا۔ پریم پیار دی پریتی دسدے، سوہنے گیت جنائیا۔ مگر کسے سوہنے کسدے، رُپ انٹوپ ویس وٹائیا۔ جیہڑے ہری پُر وچ وسدے، اوہ ہر دوارے آ کے اپنا رنگ بدلایا۔ اوہناں دے آن جاون لیکھے مُک گئے جگ دے، جم کی پھاسی دتی تڑائیا۔ تھوڑے سمیں بدلے آگے بھگتاں نال وسدے، چرن کول دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا دیوے ساچا ور، ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ دے، گھر آیاں دردی ہو کے پار لنگھائیا۔ ستجگ کہے سمت چڑھیا شہنشاہ، جو شاہی ربیا بدلایا۔ دو جہاناں ویکھ وکھا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ ہاڑ ستاراں رُت سہا، بہگت دوار دئے وڈیائیا۔ اٹھاراں دوس ویکھ وکھا، گر اوتار پیغمبر لئے بلایا۔ ڈھر سندیشہ دئے سنا، حُکم اک الاہیا۔ سارے مل کے سیس لُو جھکا، سر سکے نہ کئے اٹھائیا۔ پیغمبرو منگو حق دُعا، نیتر نین اٹھائیا۔ کیرپا کرے بے پرواہ، پاربرہم ہر رگھرائیا۔ سارے رل کے کہو پرہو مہربان، مہروان تیری سرنائیا۔ جس دا سچکھنڈ مکان، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دا جھلدا اک نشان، ست ستوادی

نظری آئی۔ اوہ کھیلے کھیل وچ جہان، نرگن داتا نور رُشنائیا۔ جس نے سب دا بدل دتا ودھان، وادھا اپنا دئے وکھائیا۔ پہلوں
 گرُمکھاں نوں دے کے سچ گیان، گر منتر نام درڑائیا۔ چرن کول کرا پرنام، مستک دھوڑی ٹکے لائیا۔ شرع وچوں کڈھکے غلام،
 بردے اپنے لئے بنائیا۔ پچھلے میٹ کے سماج رواج تمام، دُھر دا مارگ اک وکھائیا۔ گرُمکھو رہو نہ کوئی آنجان، سُدھ بُدھ اکو اک
 وکھائیا۔ ایہہ حُکم سِری بھگوان، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ مَنّا پئے زمیں آسمان، برہمنڈ کھنڈ سیس جھکائیا۔ ایہہ سوہنا بن لگا
 ودھان، واپوا وجنی جگت ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سمرتھ پُرکھ ہر کرتار، اپنی دیا
 کمائیا۔ سَتجگ کہے میری بنھن لگا دھار، نیہہ لوک مات رکھائیا۔ بھگتاں پیج رہیا سوار، مہر نظر اٹھائیا۔ اندر وڑکے کرے سچ
 گفتار، نام ندھانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سَتجگ کہے کِریا کرن لگا بے پرواہ، دین
 دیاں دیا کمائیا۔ بھگت سہیلا ابناشی کرتا نور خُدا، خُدی سب دی رہیا گوائیا۔ جیہڑے جگ جنم کرماں نال ہونے جُدا، اوہناں دے
 لیکھے ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم ہو کے رہیا ملا، تتان والا جوڑ جڑائیا۔ سچ سہیلے اک اکیلے ساچا شاہ رہیا سمجھا، سِدھا مارگ دئے
 وکھائیا۔ جنہاں دا ہر بھگت دوار ہونا وواہ، واپگرُو اوہناں وچ سمائیا۔ جے نانک لانو پہلی چوٹھی گیا گا، پرہہ ابناشی کنت ہونے
 سہاگی رُوپ لئے وٹائیا۔ دوباں دا میلا سہج سُبھا، جوڑی دُھر دی دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بن گواہ، شہادت دُھر
 دی اک بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سَتجگ کہے میرا چلیا سچ رواج، ہر کرتا آپ
 چلائی۔ جیہدے سیس سوہوے تاج، تخت نواسی بے پرواہیا۔ اوہ غریباں نوں رہیا نواج، نہانیاں گود اٹھائیا۔ بھگتاں نوں بھگتی دا
 دے کے دا ج، دوئلتمند دئے بنائیا۔ سدا سہیلا آپ وسے ساتھ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دی پوری کرے آس، نرasha نظر کھئے نہ
 آئی۔ ایہہ ہر کا وبار خاص، جو خالص گرُمکھ لئے پرگٹائیا۔ جیہڑے جنم کرم دی بھگتی وچوں ہونے پاس، اوہناں دا اند کارج دئے
 وکھائیا۔ نو کھنڈاں وچوں نو جوڑے پہلی ویر لہے آج، نو دوار دے لیکھے دئے مکائیا۔ آتم دے بنا کے سچے سادھ، پرما تپا اپنا رنگ
 چڑھائیا۔ سدا کھیڑے وسدے رہن آباد، خزاں رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ پرہہ نے ساچی ساچنا اگتی ساز، ساچن ہو کے ہونے سہائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سَتجگ کہے چار ورن دی دسی ریتی، راہ دُھر دا دتا جنائیا۔ نہ مندر

نہ مسیتی، گیتا گیان انجیل قرآن نہ کھئے پڑھائیا۔ پریم پیار دی ساچی دس کے نیتی، نیتیان رہیا دکھائیا۔ اکو رنگ رنگ کے ہست
 کیٹی، چٹے بستر دئے چھپائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم آتم ساچی دسے پریتی، پریم اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 سد دیونہار وڈیائیا۔ ستجگ کہے ہر بہگت دوار جوڑے جڑنے، سری بھگوان دیا کمائیا۔ جیہڑے ایتھوں جا کے درگاہ دے وچوں
 کدے نہ مڑنے، سچکھنڈ بہ بہ خوشی منائیا۔ اوہناں دے اندر اکو فرنے فرنے، سوہنگ ڈھولے لینے گائیا۔ ہن چار چہیرے
 پینڈے نہیں پینے تڑنے، ستمکھ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ ستجگ کہے
 مینوں خوشی ہوئی پرہ ساچا کرے نکاح، نقاب مکھ توں دتا اٹھائیا۔ سوہنا سہنجنا دسے وواہ، واہوا وجے ودھائیا۔ ساچا مارگ
 اک سمجھا، چار ورن دتا درڑائیا۔ جو پنج جیکارے دتے لگا، سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دھیائیا۔ اوتھے ملاً قاضی
 پنڈت گرنتھی دی لوڑ رہے نہ را، دھر دا حکم اکو نظری آئیا۔ ہر کا شبد اند کارج دئے کرا، پنجاں تتان ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ کہے پنج جیکارے گرمکھ سچ لگاؤن گے۔ میری پریتی نیتی، لوک مات اک
 بناؤن گے۔ جیہڑے چڑھ گئے سخر اُپر ٹیسی، منزل اپنی پنڈھ مکاؤن گے۔ اوہ کھڑا چھڈن پچھلی کہانی بیتی، اگلا اکو راہ ویکھ خوشی
 مناؤن گے۔ بہگت بھگوان دی ساچی ریتی، نیتیان ہو کے جگت چلاؤن گے۔ جگت سماج دی سچ پریتی، پریمی ہو کے آپ بناؤن
 گے۔ جیہڑی کھیل کیسے نہیں ڈیٹھی، اوہ لوک مات درساؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے خوشی مناؤن
 گے۔ ستجگ کہے میں کھا کے کہاں قسم، سوہنگ اک جنائیا۔ پُرکھ اکال سب دا اسم، اعلم اعظم نظری آئیا۔ جس دا تتان والا
 نہیں جسم، جگت وجود نہ کھئے دکھائیا۔ جہدی مڑھی گور نہ ہووے بہسم، خاکی خاک نہ کھئے رلائییا۔ سوہنا مارگ آیا دسن، جن
 بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا دئے درسائیا۔ ستجگ کہے میرا پرہو چلا وبار، ہتھ
 تیرے وڈیائیا۔ بھگتاں دس سچ جیکار، میرا کارج پور کرائیا۔ چار ورن اکو دھار، کھتری براہمن شوڈر ویش دئے سمجھائیا۔ گرمکھ
 گرسکھ کر تیار، بندھن دھر دا دے بندھائیا۔ جیہڑا جوڑا جڑے وچ سنسار، بن تیرے نام وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سہا کے اک
 دوار، بہگت بھگوان خوشی منائیا۔ جس نوں تیرے اتے نہیں اعتبار، اُس دا میل نہ کھئے ملائییا۔ میں سچ کراں پکار، کوک کوک

سُنائی۔ پُرکھ اکال دین دِیال، دِیاندھ وڈیائی۔ سَتجُگ ساچے ساچا مارگ کر بحال، دُھر دی دھار دیاں بندھائی۔ جنہاں بھگتاں نوں کھانا نہیں کال، آون جاون رہے نہ رائی۔ بیٹھن سچ سچّی دھرم سال، پُرکھ ابناشی چرناں ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائی۔ سَتجُگ کہے مینوں آیا اک اند، میری ریت دتی بدلایا۔ گُرمکھ ویکھے چند، ہوئی سچ رُشنائی۔ جنہاں دا خوشی بند بند، بندگی وچ سمائی۔ دوہاں ڈھاہ کے بہرماں کندھ، دئی رہے مٹائی۔ سوہنگ گا کے ڈھولا چھند، اک دُوچے نال کری گُرمائی۔ سوہنا بنیا لوک ماتی سنگ، سکلا سنگ گئے تجائی۔ ایہناں نوں آگے ہون نہ دیواں ننگ، مہر نظر نال ترائی۔ ساچا چاڑھ کے نام رنگ، رنگت اپنی دئے دکھائی۔ مہروان سوُرے سرینگ، شاہ پاتشاہ سچّے شہنشاہیا۔ جگت ویاہ دا سوہنا دسیا ڈھنگ، دُھر دا نعرہ دتا جنائی۔ ایہ آد جُگادی گُری پیراں دی منگ، منسا سب دی ویکھے دکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رستہ دتا جنائی۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان آگے دے کے اپنا اند، اندھ وشواش دئے مٹائی۔ ہار کہے موہے چاؤ گھنیرا، چاروں کُنٹ خوشی منائی۔ بدلی ہو کے رشتہ جُڑیا تیرا میرا، میں ممتا دتی چُکائی۔ دھنّ بھاگ لکھ چوراسی چُکیا گِڑا، گھر ساچے ملی وڈیائی۔ ساڈھے تنّ ہتھ و سیا کھیڑا، سوہنا بنک سوہنا پائی۔ ناری پُرکھ زندگی والا بیڑا، سَتگر تیرے ہتھ پھڑائی۔ ساڈا تتان والا نہ رہے جھیڑا، جھگڑا گھر نہ کھئے بنائی۔ اک دُوچے نوں سمجھیئے توں میرا میں تیرا، وچولا سب دا بے پرواہیا۔ ساڈا ہوئے نہ کوئی بکھیڑا، بکھیڑا راہ نہ کھئے بنائی۔ انت تیرے کول سچ نبیڑا، حقیقت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھردرگاہی اگتی شیرا، شہنشاہ ہو کے اپنا میل لینا ملائی۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کہے میں شبدی بھیجیا دوت، دُھر دا حُکم سُنائی۔ بھگت دوارے اندر جن بھگت ویکھے پنج تت کایا کلبوت، من مت بُدھ کھوج کھوجائی۔ ایہناں دی ثابتی دا دے ثبوت، سچ سچ جنائی۔ اوسے ویلے ہو کے مصروف، بھجیا واہو داہیا۔ سو وچوں

باران دے پردے ویکھے مضبوط، اٹھاسی حیرانی وچ نظری آئی۔ ہولی جہی اُس آن کے کہا خوب، خبر دتی پُچائی۔ سُن صاحب
 میرے محبوب، مہروان دیاں درڑائی۔ تُوں سوامی حاضر موجود، ساکھیات نظری آئی۔ تیرے حُکم اندر مین پھر کے آیا دوت، بھجیا
 واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ شبد دوت کہے مین ہر گھٹ گیا پھردا، بھجیا واہو
 داہیا۔ سب دا ویکھیا پردا، پردہ دتا چُکائی۔ گھرنا وچ بہتیاں دا من گھردا، صلاح نال صلاح رہے پکائی۔ کی حُکم ہویا پرہ پر دا،
 فرمانا دتا جنائی۔ کس بدھ اگلا گیتا گِردا، دُھر دا گیت دئے وکھائی۔ اچے مارگ اس دا چھڑدا، جو سانوں رہیا گھبرائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ شبد دوت کہے اٹھاسیاں دی پُکار، اٹھاں تتاں والے اندرے اندر دھیان لگائی۔ اچ
 ویلا آیا بدل دے وبار، ریتی نیتی نال ملائی۔ تیرے سمت دا پہلا دربار، دُھر درباری نظری آئی۔ ساڈی من سچی نمسکار، نمو نمو
 سپس جھکائی۔ جیہڑی تُوں اکو بخشی دستار، اوڈھن روپ وکھائی۔ باقی نہ ہندے ویکھ خوار، بہتیاں دی اندرون نکلی دھائی۔
 کریا کر سچی سرکار، در تیرے عرض سنائی۔ اندر پریم دا دے سنگار، باہروں سگناں نال خوشی وکھائی۔ نو دوارے دا رس نو
 دین مار، کوڑی کریا باہر کڈھائی۔ ساچے بھگتاں کر پیار، ریتی اکو دے جنائی۔ لال کپڑا رویا دھاہاں مار، کوک کوک سنائی۔ خالی
 کوئی نہ مڑیا جیہڑا آیا تیرے دربار، دُھر دے یار دے وڈیائی۔ مینوں اپنے بھگتاں دے چرناں بیٹھ لینا وچھال، گُرمکھ اُپر لینے بہائی۔
 موئی کہے کافی بتیں سانجھے یار، تن خاکی دینی وڈیائی۔ میرے نال ملا کے بادام، گری چھہارے سوہنا میلا لئیں ملائی۔ مکھانیاں
 والا رس اپار، وچ مٹھا دینا ٹکائی۔ مہندی والا رنگ چاڑھ، اپنا رنگ دینا پرگٹائی۔ اک رُپتیا جو بھگت دوارے نیہاں بیٹھ رکھکے
 دتا اُسار، اوہ گُرمکھاں ہتھ دینا ٹکائی۔ ساچے پریم دا ٹکا لاؤنا مستک خوشیاں نال، سوارتی کیسر سپس نوائی۔ اکو رنگ چاڑھنا
 شاہ کنگال، ناتھ اناتھاں ہونا سہائی۔ جنہاں دا وزن اپر اپار، وجہ نال سمجھائی۔ بیس تولے مٹھی دھار، پنج مہندی رنگ رنگائی۔
 پنجان دی کیشمش نال لینی اٹھاں، سوہنی بنت بنائی۔ ستاں دا ست بناؤنا یار، بادام چھہارا جھولی ڈاہیا۔ گری کہے میرا بند کھول
 دینا کوار، پردہ وچوں دینا چُکائی۔ موئی کہے میرا اک آئی دا وبار، کھٹی بھگتاں نال رلائی۔ لال رنگ کہے سوا گز میرا کپڑا لینا پاڑ،
 جن بھگتاں سیج سہائی۔ ایہہ نو وستو بھگتاں دے سگن دا وبار، چار ورنان اکو اک جنائی۔ دُھر دی دات سچی دستار، سپس

اوڈھن دئے بنائیا۔ شبد دوٹ کہے میں چھیتی چھیتی سُن کے سرب پُکار، پُرکھ ابناشی دتی جنائیا۔ مرداں وچوں مرد سو وچوں دس جنہاں دا اندر رہیا اُدھار، نَبے اپنا آپ ڈلائیآ۔ اسطریاں دا سو وچوں دو دا ویکھیا پیار، جیہڑی سُن کے خوشی منائیا۔ ایسے کارن شبد سُت کہے میں ہویا مددگار، غریباں نال مل کے وپس وٹائیا۔ جنہاں نوں در دوازیوں دتا دُرکار، اہناں نوں اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ سبناں نال مل کے تیرے در تے چلدا رہیا وبار، ووباری تیری سیو کھائیا۔ خالی در توں نہ دُرکار، کوک کوک رہے کُرائیا۔ ساڈا وزن منار وچ نہیں شمار، گنتی تولیاں وچ رکھائیا۔ منگدے منگ اٹھاراں ہاڑ، ہاڑا کڈھ کے دین دُہائیا۔ صاحب ستگر جنہاں وسیا تُوں نال، اوتھے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اسیں سارے ہو کنگال، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساڈی سیوا کر بحال، گُرمکھاں لئیے کھائیا۔ جس طرح تینوں پیارے لگے تیرے لال، سوہنے سُنکھے بیٹھے سوہیا پائیا۔ اسیں وی اوہناں توں ہوئیے قربان، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ منگتے کھڑے در دربان، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کرنی دے کرتے کر پروان، فُدرت دے مالک تیری اک سرنائیا۔ اکلّیاں اکلّیاں دا لے بیان، بینتی سچ دئیے جنائیا۔ جس گھر تُوں وسے بھگوان، اوتھے کیوں نہ خوشی منائیا۔ سُن کے حیران ہوئے تیرا فرمان، بھڑی کیوں سانوں دتی جُدائیآ۔ آگے واسطے اسیں ہوئیے نہ بے ایمان، نشان گُرمکھاں دئیے پرگنائیا۔ تُوں سب دا اک امام، مؤلی مہندی رہی کُرائیا۔ تُوں بھگتاں دا ساچا شام، گری بادام چُھہارے سیس جھکائیا۔ تُوں سب توں مٹھا رام، مکھانے نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کِشمش کہے تُوں گوبند نوجوان، جیہڑا نت نوت مینوں بھوگ لگائیا۔ اک رُپنیا کہے میرا سوڈا ہویا تیرے نال وچ جہان، بھگت دوارے دتا دہائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے شاہ سلطان، شہنشاہ اکو اوٹ رکھائیا۔ در دے بردے بنیئے غلام، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ بن تیرے چرناں کتے نہ ملے آرام، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ اسیں چھڈ کے جگت جہان، سرنی تیری ڈگے آئیآ۔ کِریا کر سِری بھگوان، صاحب تیری سرنائیا۔ تیرے در توں خالی کوئی نہ جان، جو ہاڑ ستاراں درشن پائیا۔ پہلے سمت دا پہلا دے دے فرمان، فرما بردار ہو کے سیو کھائیا۔ تیرے بھگتاں دی چرن دھوڑی منگدے دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں غریب نائیاں انا تھاں دا کاہن، دیناں دئیں وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے در تیری آس رکھائیا۔ نو وست کہن دسویں دے میتے، مِتِ پیارے تیری آس رکھائیا۔ اسیں سب نے متے پکے کیتے، اک صلاح لئی بنائیا۔ جیہڑی وستو گوبند کول رکھی سی وچ بہن لگے انگیٹھے، ندیڑ اندیڑ کے

دئے گواہیا۔ بہاویں اُس نوں تھوڑے سمت پیتے، صدیاں دین گواہیا۔ اچ او سے دی بناون آئے رتے، ریتیاں ہو کے سیو کھائیا۔ جس نے گرسکھ اپنے جہے کیتے، کرنی دھر دی اپنی جھولی پائیا۔ جھگڑا چکایا پیس اکیسے، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ اُس دے چہتر ویکھیا سیسے، شہنشاہ بے پرواہیا۔ اسیں بالے نڈھے بن کے نیکے، نیوں نیوں سیس دتا جھکائیا۔ بے پرہو تیرے در تے اسیں کوئی بھگتن آئے نہیں جگت تریکے، تتان والی نہ کھئے لڑائیا۔ پورے قول اقرار کر دے پچھلے کیتے، کرتب نال دے سمجھائیا۔ جے تیرا حکم سن کے گرمکھ رہندے چپ چپیتے، پھیر لیکھا بدلن دی لوڑ رہندی نہ رائیا۔ ہن اپنے حکم دی آپے کر دے تصدیقے، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دس وستو کہن اسیں چرنی گئیاں لگ، چرن چھوہ ملی وڈیائیا۔ خالی در تون نہیں جانا بھج، اپنا مکھ بھوئیا۔ اسیں آگے اُس دی حد، جیہڑا ہداں رہیا مٹائیا۔ جے ساڈی لجا نہ سکیا رکھ، پرتکھ روپ گوسائیا۔ پھیر کس دا درشن کریئے نال آگھ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اسیں خالی نہیں جانا مڑ کے سکھ، سُخن دتا سُنائیا۔ سارے کہن رل کے چرناں اُتے گئے ڈھٹھ، مل کے اپنا آپ بھیت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سانوں دیوے مان وڈیائیا۔ دس وستو کہے اسان لبھیا دستگیر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے شرع دی توڑ زنجیر، بھگت سہیلے لے پرگٹائیا۔ اہناں دی اندروں بدل ضمیر، ضامنی اپنی ویکھ وکھائیا۔ بہاویں کوئی شاہ ہووے بہاوے کنگال تے بہاوے امیر، سب دی وستو اکو جہی نظری آئیا۔ پچھلے بولے اُتے پھیر دتی لکیر، تقریر نوں تحریر وچ دتا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دس وستو کہن اسیں آگے اُس دے دست، جو سب دے سر تے ہتھ ٹکائیا۔ جس نے چھن وچ سب دے اندر کر کے گشت، رُچی سب دی ویکھ وکھائیا۔ سو وچ باراں لبھے مست، دو دس دی ونڈ ونڈائیا۔ باقیان نوں تھوڑی تھوڑی اندر آگئی حسد، کی وکھرا حکم دتا سُنائیا۔ دین دیال ہر گھٹ نواسی او سے ویلے گیا سمجھ، اہل بھل رہی نہ رائیا۔ پہلاں ایسے کارن کر کے رسنا نال ماری سی رمز، قلم شاہی نہ کھئے رکھائیا۔ بنا لکھت تون کوئی نہ پٹیا جاندا قدم، زبانی کلامی نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتو انہاں دساں نال سب نوں لگنا سگن، سنگی اکھئے دتے کرائیا۔ دھر درگاہی کرنہارا عدل، در آیاں لیکھا لیکھے وچ جنائیا۔ پکی ریتی نال پچھلی ریتی بدل، دساں نوں دسویں گھر پہنچائیا۔ جتھے مل کے اکو ڈھولا اکو غزل، سوہنگ گیت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت

دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنی مہر دتی لگائیا۔ مہر لگی تے نہ کھئے سوال تے نہ کھئے جواب، جھگڑا نہ کھئے پرگنائیا۔ اکو دے کے سچ خطاب، خطا سب دی دتی گوائیا۔ سب دا پورا کر کے حساب، لہنا جھولی دتا ٹکائیا۔ پرہ دے حکم نوں کھڑا سمجھے نواب، گلان باتاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دے ہتھ برہمنڈ کھنڈ دو جہان دا راج، اُس نوں بُدھی اندر بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بہتیاں نوں ہون نہیں دتا اداس، تھوڑیاں نے کیتے سوال جواب، دوباں دا وچولا بن کے آپ، اپنا حکم دتا ورتائیا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

خوشیاں نال کہے پرم پُرکھ دی ستاراں ہاڑی، پردے سارے رہے بلائیا۔ جس دا کھیل اوہو بنیا کھلاڑی، خالق خلق بے پرواہیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ جیہڑا بنیا رہیا اشتہاری، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نوں لبھدے گئے وارو واری، وارتا کتھنی کتھ دِرڑائیا۔ جس دا کھیل اگم اپاری، بھيو ابھیدا ویکھ وکھائیا۔ شاہ پاتشاہ سچا نرنکاری، نرگن نرور نظری آئیا۔ جو پورب لہنا دینا قرضہ رہیا اتاری، جھولی سب دی رہیا بھرائیا۔ سماں بدل کے آگیا اپنی دھاری، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سب دی بیج رہیا سواری، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑی کہے میں کڈھاں بھگتاں ہاڑا، اکو وار جنائیا۔ ایہ اوہو دا خوشیاں والا دہاڑا، جو گوبند پُرکھ اکال وچ سمائیا۔ ایہ اوہو دا دوُلحا سوہنا لاڑا، جیہڑا بن پانیوں دتا پرتائیا۔ جس نے کھنڈے پھڑ گویا دھاڑا، سپس تن بھیٹ چڑھائیا۔ جس نے پُرکھ اکال دا لایا نعرہ، اتم لیکھا اُس دی جھولی پائیا۔ ایہ اوہو روپ جُجھارا، جو جُہر جُہر وکھائیا۔ جس نے پرنائی نہ کھئے نارا، سہاگی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد شہادت وچ گیا کوارا، کور ہو کے اپنا رنگ بدلایا۔ بھاگوتی اُس ویلے کنیا سی اک مُٹیارا، سنیار بیٹی نظری آئیا۔ جس دا کھیل اگم اپارا، پاربرہم رہیا سمجھائیا۔ اُس دے اندر اکو اک وچارا، اتم اتم کھوج کھوجائیا۔ ساڈھے تین سال رسنا جہوا بول نہ سکی کوئی نعرہ، اچی آواز نہ کھئے سُنائیا۔ دھئے جوڑ کردی رہی نمسکارا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ گوبند گوبند کہہ کے مندی رہی

پتا پُرکھ اکال بہارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے کیتا سرب پسارا، وڈ پساری بے پرواہیا۔ جو بخشے سچ پیارا، پرتی اکو اک وکھائیا۔ میرے انتر آتم دے ادھارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ ست دا دے ہلارا، بلونا اپنا نام وکھائیا۔ میرا ور بنائے کنت بہتارا، ست دُلارا اپنی جھولی پائیا۔ میرا آشا بھریا نظارہ، نظر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں بنیا پاندھی راہی، گہر گمبھیر لیا بنائیا۔ جس گوہند نے بدل دتی سی شاہی، شہنشاہ دتے ہلائییا۔ جس نے پچیاں دی بھیٹ چڑھائی، آپ آنا نال ملائییا۔ آج اوسے بیٹے دی سی کڑمائی، جس دی سار کیسے نہ پائیا۔ جھگڑا کیتا جس لوکائی، دُھر دا حُکم نہ کھئے منائیا۔ گرمکھو بے شک جے تھادی ماتا دی ککھوں نہیں سی جنیا تھادا بھائی، گوہند دا بیٹا تھادا ہیتا نظری آئییا۔ جیہڑا پچھلے جنم کیسے دا بنیا نہیں سی جوائی، کنیا کوار نہ کھئے پرنائیا۔ آج اوسے بھاگوتی دی سی سگائی، جس دا پتا سُکھرام نظری آئییا۔ اودھم سنگھ ہو کے اپنا ویس وٹائی، کنیا دی اچھیا اپنے نال ملائییا۔ جگت نیتراں نال کیسے نہ دسائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے بھگتو میں ویکھن آیا نظارہ، آپ اپنا پندھ مکھائیا۔ ایہہ اوسے دا دربارا، جو شاہ سلطان دُھردرگاہیا۔ ایہہ اوسے دا دُلارا، جس دا ثانی روپ نہ کھئے وٹائییا۔ ایہہ اوسے دا ووبارا، جس دی بدھی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایہہ اوسے دا چُھہارا، جس نوں شام گھنٹیا سپس نوائیا۔ ایہہ اوسے دا ادھارا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ ایہہ اوسے دا اکھاڑا، جو پردیاں خوشی بنائیا۔ ایہہ اوسے دا دھاڑا، جو ہنکاریاں ڈیرہ ڈھائیا۔ ایہہ اوسے دا واڑا، جو گرمکھ منگن آئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جس دا منکھاں والا نہیں سی سگن، وست امولک پرہ نے آپ منگائیا۔ جس دی پچھلی سی لگن، اُس دا میلا رہیا ملائییا۔ بھگت سہیلے کر کے اکٹھے سجن، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں کرنا کھیل اپار، اپرمپر دے وڈیائییا۔ دُھر دا حُکم سچھی سرکار، مننا چائیں چائیا۔ جس نے مُشکل کٹی دُشوار، سوکھا راہ دتا بنائیا۔ سو مہروان ہووے زرنکار، نرگن اپنی اکھ کھلائییا۔ میرا لیکھا دے نوار، لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم جنائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں سگن لگدا ویکھنا مُکھ، بن ویکھیاں چین نہ آئییا۔ بھاویں ساری سریشٹی کرے دکھ، پُرکھ اکال اپنی کار لئے بھگتائییا۔ جس دے کول آد جگاد دا

سُکھ، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ اُس دی سُفل ہونی ککھ، جو چھوٹے بالیاں بھیٹ چڑھائیا۔ جس دے دربار اندر رہے جھک، اوہ درباری ویکھ وکھائیا۔ اُس دا بوٹا نہ گیا سُک، ہریا ہریاول چاروں طرف رہیا مہکائیا۔ جس دے وبار اندر ہوئی روک ٹوک، سوگ روپ بیٹھا بدلائیا۔ اُس دی پُرکھ اکال اپنی مہر دی دیوے مہورت، موہت اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستاراں ہاڑ کپے میں ستاراں توں ہو گیا اُنی، اپنا انک لیا بدلائیا۔ کِریا کرے گہر گمبہر پرہ گنی، گنوت وڈی وڈیائیا۔ جس نے پُکار میری سنی، سُنیاں لیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ ہاڑ ستاراں کپے کیوں لچھمن دآبیوں لے کے آیا وست، حُکم کون کون درڑائیا۔ کِس نے ہتھ لگایا دست، اپنیاں اُنگلان نال چُھائیا۔ کِس بدھ دآبے والیاں دا بنیا وفد، کٹھے لے کرائیا۔ کِس بدھ گوبند سورا کرے مجج، اندرے اندر رہیا بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ لچھمن سنگھ بھاگوتی دا پچھلا نظر آئے تاپا، جس دی انس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اُس نے اِس نہی بچّی نوں جھولی پایا، بھرا چھوٹے کولوں منگ منگائیا۔ اِس دا لہنا دینا میں اپنی جھولی پایا، سُخن سچ دتا سُنائیا۔ اُس دے منگن ویاہن دا لیکھا اپنے نال رکھایا، لہدا پھریا چنگا جوائیا۔ جس ویلے سنگھ جُجھار نے اپنا سیس کٹایا، او سے ویلے کنیا دیہہ گئی تجائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جاندی واری شبد سُنایا، ڈھولا اکو اک بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا اپنی جھولی پایا، بن وچولا ہونا سہائیا۔ او سے دا اج ویلا آیا، وقت دئے گواہیا۔ جس دا پرہ نے جوڑ جڑایا، دوجا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ستاراں ہاڑ کپے میں پھر پھر آیا مُڑ، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں لہدا تھکیا اوتار گر، کھوجیا چائیں چائیا۔ مینوں مالک مل گیا دُھر، جو دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ میری آسا منسا پوری کرے لوڑ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اوہناں وچھڑیاں دئے جوڑ، جنہاں دی انتر خواہش بنائیا۔ شبدی پریم پاوے ڈور، سوہنا تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سگن کپے کیوں لچھمن لے خرید، حُکم کون جنائیا۔ سٹمکھ ہو کے پرہ نے درشن دتا دید، سُنہڑا دُھر دا اک جنائیا۔ نالے پیسیاں والی دسی رسید، لیکھا دُھر درگابیا۔ جس دا سگن لگنا اک عزیز، پریمی پیارے مان وکھائیا۔ جس دی سارے کرن اڈیک، اوہ لیکھا رہیا وکھائیا۔ جس لال سنگھ نے کوری قمیض، چیوٹی ہو کے گوبند سیو کھائیا۔

گوبند انت آخیری دے کے گیا ٹیک، بگا مستک اک چھہائیا۔ جس ویلے میں مالک بن کے آواں ایکے دا ایک، اک اک وچ سہائیا۔
 زویداس چارا لکھے میرے لیکھ، بھائی گرداس ملے وڈیائیا۔ اُس ویلے نہ کھئے مُلا ربنا شیخ، نہ کھئے پنڈت نظری آئیا۔ نہ کھئے گرتھی
 بدلے بھیکھ، چھیمبا نائی ملے اک نہ کھئے وڈیائیا۔ اک اکلّا اکنکارا آپے لئے ویکھ، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا اگم اتھاہ اولٹا بھیت،
 سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم ورتائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں آیا پھردا تُردا، تُرت
 اپنا حُکم منائیا۔ ویکھو کھیل سچے ستگر دا، گردیو اپنی دھار چلائی۔ اپنی کرنی کدے نہ مُردا، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ لیکھا جانے
 سنجوگ دُھر دا، جس کنیا دا فُرن اندرے اندر رہیا پُھردا، فُورن اوسے دا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سر اپنا ہتھ بٹھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں ہُن دساں اکو گل، گل وکری سب نوں پائیا۔ جن بھکتو تہاڈے دوارے آیا چل، چلتے اپنا
 دتا وکھائیا۔ جیہڑی دے وکھائی خوشی کل، زین اوسے دتا روئیا۔ جس دا حُکم سدا اٹل، دُھر دی دھار رہیا جنائیا۔ ایہہ وی اوسے
 دا چھل، دُآبے والیاں لیا بلائی۔ جوت سروپی اندر رل، سٹیاں لیا اٹھائیا۔ جیہڑا سگن لچھمن نے دتا سی گھل، اُس دی گھال لیکھے
 لئے لگائیا۔ سوہنا پریم دا دیکے بل، بلدھاری لئے بنائیا۔ کرنی دا پورن پھل، جھولی وچ بٹھائیا۔ پال سنگھ گلاس لیاؤنا اک جل، جلوہ
 گر دے وڈیائیا۔ جس دے انتر کیسر جانا رل، قسمت دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دیونہار وڈیائیا۔
 ہاڑ ستاراں کہے حاضر کر لوو پچہ بچی، پچھلی آد نظری آئیا۔ آگے گنڈھ رہے نہ کچی، کنچن روپ دیاں بدلائیا۔ اکو سمجھا کے دُھر
 دی پٹی، گرمت سچی دیاں درڑائیا۔ ہر سنگت ستگر ساہمنے کدے نہ ہووے اندروں تتی، تپدیاں ہردیاں شانت کرائیا۔ ایہہ کوئی
 چندو والی نہیں بھٹھی، بھگت دوارا نظری آئیا۔ جس نے جنم جنم دی وچھڑی سنگت کیتی اکتھی، اکتھیاں دئے وڈیائیا۔ جن بھکتو
 پچیاں نال برابر تہانوں ہتھ تے بنھنی مؤلی آئی، تند سانجھا دینا پائیا۔ گری بادام چھہارے جیہڑی سانہہ کے وست رکھی، رکھنے
 تہاڈے وچ دینی بٹھائیا۔ ساچی مہندی نوں تکنا اگھیں، جو اگھیاں والیاں دئے سمجھائیا۔ جس نوں میرے ورگا رنگ چڑھ گیا کھلاپتی،
 اوہناں نوں دوجے رنگ دی لوڑ نہ رہے رائیا۔ اوہ اکو دی بن گئے سانجھی سخی، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جیہڑا جھوجیا نال کھنڈے، کھڑک کھڑک نال کھڑک چمکائیا۔ ہُن بھگتاں دی

آیا ونڈے، جس پاسے چاہو دیوو لگائیا۔ جے کہو تے چاڑھ دیواں اُس ڈنڈے، جتھے منزل پے پرواہیا۔ جے کہو تے اِس دا قطرہ قطرہ
 خُون تہانوں ونڈے، مستک ٹکے دیوے لگائیا۔ ایہناں پچیاں دی خاطر ویکھیو بھگتو ہویو کدے نہ گندے، اندروں گندگی دینی
 کڈھائیا۔ مین ایہناں نوں اوس سان نال چنڈے، جتھے چنڈی بیٹھی سیس نوائیا۔ مین دوہری ویر تہاڈے ناتے ایہناں نال گنڈھے،
 جتھوں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ کیوں ڈاے والیاں راتیں گھائے منڈے، بہار سِر تے چُک کے لیائیا۔ کیوں رو رو گائے چھندے، ڈھولا سہج
 سُبھائیا۔ کیوں لال سنگھ ورگے ہو گئے ننگے، اپنا پڑدا دتا مٹائیا۔ رو کے کہن آ جاؤ بھگتو بن جائے اوس پرہو دے بندے، جو بنا
 بندگیوں پار لنگھائیا۔ جیہڑا تہاڈی آتم سیجا دے سوویں منجے، مجلس تہاڈے وچ رکھائیا۔ جے لیکھے لائے رویداس دے چہتر گنڈھے،
 سکے ٹکڑیاں کھا کے خوشی منائیا۔ نیتر ویکھ کے ہو نہ جائیو اندھے، بھانڈا بہرم دینا بھنائیا۔ تہاڈا اوس نال بے سنگے، جو دھر دا
 سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مین سب کچھ آیا دسن، پڑدا دیاں
 اٹھائیا۔ گرمکھو تہاڈے پردے آیا وسن، واسطہ اک جڑائیا۔ کی ہویا جے تیغ بہادر پرگٹ کیتا مکھن، لُبانے دتی ڈبائیا۔ مین جاندے
 بھگتاں نوں اج آیا ڈگن، ہوکا دے کے لوں اٹکائیا۔ مین گرمکھاں وچ رہن نہیں دینا کوڑا چھن، کر دینی سچ صفائیا۔ بیٹنے والا نال
 ملا کے کوڑی جڑ آیا پٹن، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ سچ پُچھو تہاڈے وچ آیا وسن، وصل اکو دینا وکھائیا۔ اپنا تن وجود کر کے
 بہسم، جوتی جوت کری رُشنائیا۔ تہانوں بھجداں نہیں دینا بھجن، آگے ہو کے لینا اٹکائیا۔ تہانوں کسے جوگا نہیں رہن دینا بھٹکن،
 اکو اوٹ دینی درڑائیا۔ تسیں میرے تیر نال ہونا پھڑ، سہج سُبھاؤ دتا چلائییا۔ تہاڈے اندروں دئی دویتی کڈھنی وٹن، وٹنا اپنا دینا
 لگائیا۔ تسیں گوہند دے آگے وطن، پچھو تہاڈی کپھڑا کرے جدائیا۔ تہاڈا پُرکھ اکال سجن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ رل مل کے
 سکھو وسن، پتا دے پُت اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مین
 بھگت ہولی ہولی ویکھے تڑدے، آگے پچھے دھیان لگائیا۔ نو سو سٹھاں نے وچوں کہا کس کم لئی جڑدے، سمجھ کھئے نہ آئییا۔ تن
 سو بہتران کہا خالی ایویں مُردے، لارے لپے رہیا لگائیا۔ اٹھاراں سو بیاسی کہن اسیں ہو گئے اوسے گر دے، جو گورکھ دھندے رہیا
 مکائیا۔ پنج سو پینسٹھ کہن اسیں نہ جیوندے نہ مُردے، اگلا پچھلا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ ستاراں ہاڑ کہا مین سب دے فرنے ویکھے

پُردے، پُھرتی نال کھوج کھوجائیا۔ سہج نال آ کے کہا پرہو بن تیری کریا بہتے جاندے رُڑھدے، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کیوں کھیل کریں اگئی چور دے، ٹھگان والا رُوپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا جیہڑے مینوں سچے لوڑدے، اوہناں نوں لوڑیندا سجن دیاں ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہا جیہڑے اک وارا تیرے آگے ہتھ جوڑ گئے، اوہناں نوں ایہناں نال ملائیا۔ بہاویں اندروں بول ببول گئے، طعنیاں نال جنائیا۔ پرہو اک واری تے تیرے کنڈے دا تول تول گئے، کیوں دوجیاں چھایاں وچ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ سچ دوارے کھول گئے، سچ دوارے درشن پائیا۔ جے اوہ بھل کے اپنے آپ نوں رول گئے، میں جاندیاں رابیاں پار لنگھائیا۔ جنہاں دے اندر میرے نام دے وچ ڈھول گئے، میں ڈھولا اوہناں دا کیا گائیا۔ جن بھگتو ہن لیکھے پچھلے والے مخول گئے، ہن مکھیئے گرمکھ لینے بنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں وروں لئے، زلدیاں نوں گود اٹھائیا۔ ایہ قیمت وچ انمول لئے، جگت خزانے قیمت کئے نہ پائیا۔ تسیں بہاویں انسرتی وچ ڈول گئے، میں ڈلیاں لوں ترائیا۔ بہاویں میرے بچے نہاں دے ہیٹھاں اُپر دھول پئے، میں دھرم دی لاج رکھائیا۔ میرے کیتے قول اقرار نہیں جھوٹھ دے، میں جھوٹھیاں ڈیرے ڈھائیا۔ جیہڑے گرمکھ میتھوں روٹھ گئے، میں اوہناں لوں منائیا۔ جیہڑے خالی لے کے ٹھوٹھ گئے، گھر جان توں پہلوں دیاں بھرائیا۔ اوہ میرے بن کے پوت گئے، میں سپوت بنا کے دیاں وکھائیا۔ چار دشا اپنی کوٹ گئے، میں کٹلتا دیاں گوائیا۔ اوہ میرے تانے پیٹے دے سوت گئے، میں سٹیاں لوں اٹھائیا۔ اوہ میرے محل مینارے اُچو توں اُچ پئے، جنہاں دے اندر وڑ کے اپنا ڈیرہ لائیا۔ بے شک میرے جُجھار جھوج گئے، جھوجیاں نوں اپنے نال ملائیا۔ گوبند دے ددھ کدے نہیں پھوٹ گئے، پُھٹیاں دا جوڑ جُڑائیا۔ گرمکھو تسیں میرے پُھل نہیں توٹ گئے، میں گلشن دتی لگائیا۔ میرے شبد سروپی برہمنڈاں کھنڈاں وچ دوت گئے، دوس زین دتے بھجائیا۔ تہانوں نہیں پتہ تہاڈے آپ ثبوت لئے، صدق صبوری اپنی تہاڈی جھولی پائیا۔ تہاڈے پنجاں تتاں والے ویکھ کلبوت لئے، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ تہاڈے اصل نال سوڈ دئے، لہنے دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مینوں آوے ہوکا، ہوکا دے کے دیاں جنائیا۔ جن بھگتو تہانوں مُفت مل گیا موقع، جس نوں گر اتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جس دی رکھدے گئے اوٹا، اوڑک اوہو گیا آئیا۔ جیہڑا اندر وڑ کے مارے چوٹاں، چوٹی تے چڑھیاں لئے اٹھائیا۔ کیہڑی لوڑ گیان دینا وانگ گنکا طوطا، تڑت اپنے نال ملائیا۔ گرمکھو گرمکھ بن کے ہوویو کئے نہ ہوچھا، صدق صبوری تہاڈے اندر

دینی ٹکائیا۔ بہاویں میرے بچیاں دا پا دیو موحھا، مُشکل تہاڈی حل وکھائیا۔ مین آیا تہاڈے گوشہ، کونا کونا دینا پھلایا۔ مین کھا کے تہاڈا توسا، تُم دی تاثیر دینی بدلایا۔ مین کدے نہیں کرنا دھوکھا، دھوکھے والیاں نوں دھکھدے دھونیں وچوں باہر کرائیا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں کوٹھا، بھگت دوار سوبھا پائیا۔ جس دا راہ تکدے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق اکھ اٹھائیا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبراں اپنا آپ آ کے جھوکا، جھک جھک سیس نوائیا۔ جتھے چار جگ دا ربیا نہ کوئی روسا، دیناں مذہباں والے اک دوجے نال کر کے گئے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل ربیا ورتائیا۔ ہاڑ کہے نو وستو دسویں نال مل کے ربیاں گاؤں، سوہنا گیت الاٹیا۔ اسیں نو نو چار ویکھیا بھوں، بھمل بھوسے وچ لوکائیا۔ سب دے نال لگدا ربیا داؤ، دردی ہو کے درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جو پنجائیاں تتاں دا گرو آیا اُتے دھرتی گیا سوں، ستیاں پھیر نہ کھئے جگائیا۔ ایہہ پُرکھ اکال دا پتہ نہیں کیوں جوت سروپی چلیا روں، رونق بھگتاں نال لگائیا۔ ممتا چُکا کے مین تے ہوں، ہم ساجن لیا ملائیا۔ پھڑ کے ہنس بنا کاؤں، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جنہاں نوں کتے نہ ملیا تھاون، اوہناں نوں اپنی گود اٹھائیا۔ دُھر دا بن کے پتا ماؤں، بال آنجانیاں ہونے سہائیا۔ نگر کھیڑا وسائے گراؤں، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ پھڑ پھڑ سِدھا مارگ وکھائے راہو، رہبر ہونے نور خدائیا۔ اج اوسے گوہند نوں چڑھیا چاؤ، شہیدی والے دید ربیا کرائیا۔ جے اسنوں چنگا سمجھو نیاؤں، پھر سگن دیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ست کرنی کار کھائیا۔ سگن کہے مین کدی نہیں کیسے دا سکا، سچ سچی دیاں جنائیا۔ جنہاں میرا جگ جگ ماریا پھگا، خوشیاں نال کھائیا۔ اتم مار کے دھگا، لاڑی موت دے آگے دتا لائیا۔ بہاویں کیسے نے مندر مسجد شودوالے مٹھ سیس نوایا مدینہ مکہ، مقبریاں وچ دتے سوائیا۔ مین جگ چوکرئی کدے نہ آکا، عقل سب دی دتی بھوائیا۔ اکو گوہند ویکھیا نال اکھاں جس دی اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جن بھگتاں گرمکھاں پچھے اپنا سب کچھ دتا، اتم خالی ہتھ دیاں وکھائیا۔ اوہ وی ناتا توڑ کے تتاں اٹھاں، جوتی جوت سہائیا۔ ہُن پُرکھ اکال نال مل کے ہو گیا اکٹھا، اکو روپ بدلایا۔ بہاویں سچ سمجھو تے بہاویں سمجھو ٹھٹھا، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر ربیا لگائیا۔ بہاویں کنا اپنی مت دا پکاؤ متا، مطلب حل نہ کھئے کرائیا۔ نہ کوئی چوونکہ نہ کوئی چنچے نہ کوئی البتہ، علم اکو دتے پڑھائیا۔ نہ ٹھنڈا نہ تتاں، نہ پھڑیا جائے نال ہتھاں، نہ دیکھیا جائے جگت اکھاں، نہ ورولیا جائے وچ ککھاں، گہر گمبھیر اپنے وچ چھپائیا۔ جس دے بھیت دا نہیں کوئی پتہ،

اُس دا لیکھا کیسے نہ لکھا نہ کوئی جانے پچھا، نہ کوئی جانے آگا، بھید ابھید نہ کھئے کھلائیآ۔ سچ پچھو صاحب ستگر گرسکھا نال نہ کدے کھئے دغا، دغ بازی اندرون دئے کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھاڈا ودھاون آیا آگا، پچھلا پنڈھ چکائیآ۔ ہاڑ ستاراں کہے میرا صاحب اگئی کدا چوری، یرانے بھگتاں نال لگائیآ۔ پھڑ کے شبدا اگئی ڈوری، ہولی ہولی رہیا جڑائیآ۔ پریم پریتی نال جائے توری، ترت اپنا حکم منائیآ۔ ساچے شبدا چاڑھے گھوڑی، شاہ سوارا بے پروا بیآ۔ جس دی کھیل ویکھی دوہری، نرگن سرگن روپ وٹائیآ۔ جس منجیتے دی ماتا ونڈی نہیں سی اچے لوہڑی، اوہ لاڑا بن کے خوشی منائیآ۔ جس جگدیشے دی جگت نال تور کھئے نہ توری، ترت اپنا حکم ورتائیآ۔ دوہاں دے پچھے بھگتاں دی کھیل بنا کے نویں نکوری، بھگت دوارا دتا وڈیائیآ۔ ہُن باقی رہ گئی جوڑی، جس دا پچھے لیکھا آیا لکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیآ۔ دُھر دا حکم کہے مےں ویکھنے جوڑ جڑدے، دو جہاناں آگھ اٹھائیآ۔ دواویوں خالی کوئی نہیں مُردے، مُردے جندہ دئے کرائیآ۔ لیکھے جان اگئی دُھر دے، دُھر مستک کھوج کھوجائیآ۔ سجن ملانے اپنے لوڑ دے، ناتے کوڑے دئے تڑائیآ۔ ایہہ بھيو ابھید گہر گمبھیر گور دے، گور دئے سمجھائیآ۔ ایہہ ناتے نہیں کیسے اُور دے، عورت مرد اپنا روپ وکھائیآ۔ ایہہ حکم نہیں کیسے پنڈت پاندھے مجور دے، گرتھیاں والی نہ کھئے پڑھائیآ۔ ایہہ کوئی بھانڈے نہیں کیچ بلور دے، ٹھوکر لایاں اپنا آپ دین تجائیآ۔ ایہہ بیٹے اوس ہر ہور دے، جو ہر ہردے وچ سہائیآ۔ جیہڑے سوہنگ ڈھولا بولدے، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی جے سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے سگن دا سگلا وبار، سچ دیاں جنائیآ۔ بھگتاں نوں اختیار، مختارنامہ انہاں ہتھ پھڑائیآ۔ سدا پرگٹ نہیں رہیا داتار، ستمکھ درس کھئے نہ پائیآ۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں دیوے اس طرح دیدار، جوتی جوت روپ بدلایآ۔ بھگتاں نال کرے سچی گفتار، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ گرمکھو ٹھانوں کٹنی نہ پئے وگار، ونگار کے اپنے نال ملائیآ۔ ایہہ موئی مہندی کرن آئی ٹھاڈا شنکار، بن کے بردی سیو کھائیآ۔ مینوں ٹھاڈے تے اعتبار، جے ٹھانوں میرے اُتے اعتبار نہیں مےں معافی منگ کے خوشی منائیآ۔ مےں رسیاں دا سدا یار، وچھڑیاں لوں جڑائیآ۔ مےں ڈبڈیاں نوں تارنہار، رڑھدیاں نوں گود بہائیآ۔ جیہڑی سوہنی پچھے مریا سی مہیوال، اوس دے یرانے دی آسا پور کرائیآ۔ اچ اوسے دا ووبار، جو ووباری ہو کے اپنا حکم ورتائیآ۔ جے

تسیں چاہندے جے اسنوں پورا کر لو سنسار، مینوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ سچ پُچھو تے سارے بیٹے بیٹیاں تہاڈے اتوں دتے وار، اپنے کُٹبہ دا ناتا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا تہاڈے نال پیار، تسیں میرا کرو دیدار، میں سب دا سانجھا یار، تھگن دا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بہاویں قتل کرو نال تلوار، بہاویں سپس دیو اتار، بہاویں ایہ سچ دی سمجھو دھار، تہاڈا وسدا رہے بھگت دوار، مینوں پُتران دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جنہاں پچھے میرا ڈنکا وجنا جُگ چار، برہمنڈ کھنڈ ہونے خبردار، وشن برہما شیو کردے نمسکار، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مار دھیان، آپ اپنی اکھ کھلائیآ۔ ایہ کوئی سگن دا نہیں وبار، ایہ گڑھی چمکور نوں آیا کرن خبردار، سڑدیاں مردیاں نوں رسیا تہار، امرت میگھ اک برسائیآ۔ لکھ چوراسی جوڑے بن دے گئے پُرکھ نار، چار کُنٹ دہ دشا اپنا کھیل ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ ایہ جوڑی کوئی نہیں جڑی، تہانوں دیاں سمجھائیآ۔ اچے اک مُنڈا تے اک کڑی، کُرم کُرمیے دا روپ نہ کھئے بدلائیآ۔ گُرمکھو میری لائن تری، ترت دیاں سمجھائیآ۔ جیہڑی آتم ہووے نگری، میرے سابمنے کدی نہ آئیآ۔ میں چھڈ کے اند پُری، اند تہاڈے وچ رکھائیآ۔ جیہڑی وست میتھوں تھڑی، میں جھولی ڈاہ کے منگ منگائیآ۔ جے تہانوں لگے بُری، میں نیوں کے سپس نوائیا۔ بہاویں آر پار پھیر دیو چھری، اپنی شرع نہ سکان بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ جس کنیا دیاں پچھلیاں سدھراں، سادھو سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جس دیاں مندا رسیا اندرے اندر بندنا، بندگی والا بے پرواہیا۔ جس پجن کیتا نہ دند نا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیآ۔ اچ او سے پریم پیاری بچی دا ہووے منگنا، تہاڈے کولوں منگ کے دان انہاں دی جھولی پائیآ۔ گُرمکھو کوئی ہوئی اندرون تنگ نہ، تنگی دینی کڈھائیآ۔ میں وبار کردا سدا ڈھنگنا، بہ بھیکھی روپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جے پچھ ویکھو تے اوہ لڑکا، جیہڑا اپنا آپ گیا لٹکائیآ۔ جس نوں مؤت دا نہیں کھٹکا، بھے اور نہ کھئے جنائیآ۔ اوہ بنیا اوس رت دا، جس دی رتی رت سب نوں دتے رنگائیآ۔ ایہ پُتلا او سے دے سچ دا، جو ساجی سیو کھائیآ۔ مارنا جوالنا میرا کھیل معمولی ہتھ دا، جے چاہو تے ہتھان نال تہاڈی بھیٹ دیاں کرائیا۔ میں کوئی بندہ نہیں جیہڑا پُتران بنا مردا، بھگتان نال میری وڈیائیآ۔ میرا بیڑا نہیں بھریا کوئی پاپ دا، پت پت پُنت رسیا بنائیآ۔ میں کچھ نہیں سمجھیا آپ دا، سب کچھ تہاڈی بھیٹ چڑھائیآ۔ جے تسیں سمجھ لو مطلب سوہنگ جاپ دا، پھیر تہاڈا میرا فرق رہے نہ رائیا۔

سچ پُچھو ستاراں ہاڑ ایہو اکھدا، آخر رہیا سُنائیا۔ لیکھا ہویا گوہند بھوکھت واک دا، واقف کار تہانوں دئے ملایا۔ ایہہ پریمی ناتا
 جڑیا سچ دا، سچ ملے وڈیایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ ہونے سہایا۔ جو ہر پردے وچ وسدا، واسطہ اپنے نال جڑایا۔
 جیہڑا روندیاں نال ہسدا، خوشیاں گیت الاٹیا۔ ذرا بھگتو رس لے لو اوس پریمی رس دا، جو رستے رہیا دکھایا۔ ایہہ مینوں وی پتہ
 جیہڑا میری پریتی اندر پھسدا، اوہدی ہووے نہ کدے جدایا۔ میں اکو وست تہاڈے کولوں منگدا، اپنے سیس دا تاج تہاڈی بھیٹ
 کرائیا۔ جے کوئی تہانوں طعنہ دئے جگت دا، اوہ وی میری گودی دینا ٹکایا۔ جے میں تہاڈی کیتی ہوواں رددا، مینوں ردی خانہ دیو
 بنایا۔ سچ پُچھو میں تہاڈے پریم اندر دگدا، نورو نور کراں رُشنایا۔ ایہہ سُبھاگ دہارا تہاڈا ہویا اج دا، عزت تہاڈی رہیا بنایا۔
 جھگڑا مُک گیا اج پچ دا، سدھا ہو کے سیو کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سر کہے اسپں
 اپنے سر دا دتا سلوارنا، سوا لگھ دی ریتی پور کرائیا۔ گوہند ست کدے نہ بارنا، لوک مات حُکمے اندر سیو کھایا۔ جس نے اکے نوں
 نمسکارنا، دو جی اوٹ نہ کھئے جنایا۔ اج اوسے اتوں کسے مائی بھین بھائی نہیں کرنا وارنا، گرمکھو ایہہ وی ریت تہاڈے ہتھ پھڑایا۔
 پال سنگھ تیرا پہلا اک پیارنا، پنجاں دی پنچے واری مہر دینی لگایا۔ پھیر گرمکھاں دے ویکھنا پیارنا، پرہہ کپھڑی سیو کھایا۔
 گرمکھو ایتھے کرنی کوئی خار نہ، اکو رنگ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ وارنے دے ناں سُن
 کے بول پئی بڈھی دادی، دعوے نال سُنایا۔ گوہند پچھے تیرے ہتھ پھڑائی بازی، بازاں والیا بے پرواہیا۔ تیرے تھلے دسے نہ تازی،
 تختاں والے دتی چھپایا۔ شرع دے لاون والا رہیا نہ کھئے قاضی، قاضیاں دے بدلے بھگت بیٹھے سوہیا پائیا۔ جنہاں نوں ویکھ کے میں
 ہوئی راضی، اپنی رمز جنایا۔ میں بن کے سب دی مانگی، مانگتا سب دے نال رکھایا۔ جے گرمکھو کہہ دیو ہاں جی، میری پچھلی
 کیتی تہاڈی جھولی وچوں نظری آئی۔ میں اوہ دن ویکھنا جس ویلے میرے پوتے دے بھگت سہیلے بننے جانجی، خوشیاں نال بھگت
 دوارے آئی۔ میں انہاں نوں پریم پیار دی ونڈنی بھاجی، جیہڑی بھجن بندگی وچوں لئی پرگٹایا۔ میرے دُدھ نوں جاگ لگی نہیں
 کانجی، سوہنا صاف ستھرا روپ جنایا۔ جے بھگتو تسیں راضی، تے میں خوشیاں وچ سہایا۔ میں اپنے بنس دی لا کے بازی، مڑ
 کے تہاڈی نیہہ دھرائیا۔ تسیں میری منّ لو آکھی، میں آخر رہی جنایا۔ جس گوہند نے سکھی بنائی اُتے وساکھی، اوہ وساہ کے

ستاراں ہاڑ گیا آئیا۔ ویکھیو پچھو بھل کے کریو نہ کھئے گستاخی، غصے دینے گوائیا۔ میرا پچہ کرن آیا تہاڈی راکھی، رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ مینوں آیں جاپدا ایہہ پنجے پیارے پچھلے ایہدے جماعتی، جیہڑے اکٹھے بہہ کے متا پکائیا۔ بور دسیا جیہڑے سر سے وچ رڑھ کئے راتی، رت اپنی دئے سہائیا۔ میں کی لبھیا جنہاں دی گڑھی چمکور ہوئی گھاتی، اوہ گھاؤ کھا کے داؤ لا کے ایتھے کئے آئیا۔ مینوں وی سنگرانے دی ڈھاب مارے آوازی، ہوئی ہوئی سنائیا۔ مہا سنگھ دی قلم دواتی، مینوں اکھر ربی درڑائیا۔ جس دی یاد آ گئی یادی،یدی ربی سنائیا۔ جو روپ بدل کے سیوا سنگھ آ گیا پاندھی، اپنا پھیرا پائیا۔ بڈھی دادی کہے بھگتو اج دی رات میں چائندی تسیں سارے بناؤ سانجھی اک ہانڈی، خوشیاں نال مل کے حصہ پائیا۔ دُور درادیاں سنگتاں بن جاؤ آندی گوانڈی، دُور نیڑا پندھ مکائیا۔ انہاں پچیاں دی ماں آ جائے گاندی، جس نے پہلے بیٹے بھیٹا دتے چڑھائیا۔ اوہ آکھے میں بھگتاں دی باندی، گرمکھو تہاڈی سیو کھائیا۔ کیونکہ تسیں میرے پچے دے بنا جانجی، سوہنی جنج دینی سہائیا۔ تسیں سورن تے میں چاندی، تہاڈے نال مل کے اپنا روپ لواں بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے مینوں کچھ پچھا یاد رہیا کرا، تَنب تَنب کے رہیا اٹھائیا۔ بَشَن سِنگھ دا پچھلا بھگت سِنگھ تیجے تھان وڈا دسے بھرا، جو اٹارسی وچوں چل کے ایتھے پھیرا پائیا۔ اوہ وی دسیا رنجیت کور انہاں دی نیکی بھین گل وکری لیندی سی پا، خوشیاں نال مل کے جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈے پچھلے بھنیویں دا اج اند کارج دتا رچا، رُجھیویں سارے دتے مکائیا۔ وچ گوبند بن ملاح، شہادت گہری دتی پائیا۔ اندر وڑے نوں بھاویں بیوقوف سمجھو تے بھاویں سمجھو خُدا، خُدا مالک اپنا حُکم ورتائیا۔ تہاڈے نالوں جس نے نہیں ہونا جُدا، وچھڑیاں میل ملائییا۔ او گرمکھو خوشیاں نال سگن لو پا، جیہڑا سگن پاؤن توں پہلوں اپنا آپ بھیٹ گیا چڑھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا وارنا کرے نال چا، دوہاں دی جھولی دئے ٹکائیا۔ گرمکھ سِنگھ دوواں دے سر تے ہتھ دے رکھا، مکھوں کہہ دے تیری بے پرواہییا۔ کیوں پردہ رکھیا چھپا، ہسدیاں نوں لیا روا، مینہہ وچ لیا ٹھرا، رولا دتا پوا، آپ ہو کے بے پرواہ، خوشیاں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈے پریم دا ویکھے چاء، اپنا چاؤ تہاڈے نال ملائییا۔

گرمکھو میں تہانوں لاواں ٹِکا، ٹِکا اپنا نور بنائیا۔ تہاڈا بن کے پتا، ساچی گود بیٹھائیا۔ ساچے نام دا دے کے سیکہ، سوہنی ٹکسال دتی وکھائیا۔ کوڑا رس کڈھکے پھکا، امرت رس دتا بھرائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے ترکھا، ترشنا دتی گوائیا۔ سارے سنگت دے دوارے تے وکا، امرت چھٹے رہیا برسائیا۔ پنجے مل کے اپنے چھوٹے نوں لا دیو ٹِکا، پریم پریم رنگ چڑھائیا۔ بشن سنگھا توں دوہاں دی ہتھ لاؤنا پٹھا، پیار نال ٹِکائیا۔ پال سنگھ وندنا سچا حصہ، حصیدار دتا بنائیا۔ اندر سنگھ ویکھ کھیل اندٹھا، دُھر دا دیاں وکھائیا۔ پریم سنگھ اک رُپیا کڈھ چٹا، سلوارنا دوہاں اتوں کرائیا۔ بھگت سنگھ آوے پچھا، پچھلا لہنا دے چُکائیا۔ باقی ہر سنگت ساچے بھگتاں دی پریم پیار دی اچھا، جو چاہوے سو وار کے خوشی منائیا۔ نال جیکارے بولنے امرجیت سرجیت جو تہاڈا پتا سو ساڈا پتا، بھائی بھین بن کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دی جھولی پائیا۔

سلوارنا کہے میں اچ سب نوں کہاں، کہہ کے دیاں جنائیا۔ مینوں کوئی نہ واریو اتوں سوا، ایہہ صاحب دی بے پرواہیا۔ میں پورب لہنے دا لہنا لوں، دینا آگے دیاں وکھائیا۔ بھگتاں دی چرنی ڈھپواں، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ہاڑ کہے میں ستاراں وجاوں آیا ستار، سچ سرنگی نال لیائیا۔ پُرکھ اکال گوبند دی گفتار، خُفیا ہو کے سب نوں دیاں سنائیا۔ دُتیا بھاؤ نہ رہے کوڑ پیار، اکو رنگ دیاں رنگائیا۔ جن بھگتو تسیں نکلے پرہ دی وچوں دھار، دھارنا اکو دتی وکھائیا۔ رل مل کے سارے ایس وقت نوں لو سوار، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ بڈھی دادی کہے مینوں خوشی نال وار لین دیو دو چار، میں چارے تہاڈی جھولی پائیا۔ جن تبراں دے تبرا دتے تار، کایا قبر وچوں باہر کڈھائیا۔ جن امبراں دے اُتے دتے چاڑھ، بھگتاں دی دئے وڈیائیا۔ اوہ سو مبراں دا سردار، کوڑے اڈمب رہیا اڈائیا۔ اوہ کایا مندراں دا حقدار، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ ایہہ ریتی وکھری جگت سنسار، مارگ دُھر دا رہی درڑائیا۔ نو دس دا اک وبار، ووباری ہو کے رہیا جنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈا بیڑا کر کے پار، سچ کنارے دئے لگائیا۔

نہ پٹنے دا راج نہ دے رعیت، نَوں سال رہیا جنائیا۔ پاتشاہ ہو کے جس گوبند دی سمجھی سی حیثیت، رانی چنیاں بھوگ لگائیا۔ جس نال خوش ہوئی سی طبیعت، سُخن کیتا سہج سُبھائیا۔ ماتا مین کر کے جاواں اک وصیت، کیتھوں غریباں دا چوگا میرے آگے دتا ٹکائیا۔ اُس نے ہس کے کہا اصلیت، پچیا مینوں پچہ پالن دی جاچ ذرا نہ رائیا۔ میری بنی نہیں کسے بچے والی ولدیت، گودی ککھ نہ کھئے وڈیائیا۔ گوبند کہا میری اہمیت، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کھیل کھیلاں وچ اصلیت، اصل اپنا روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہا پٹنے رانی، ماتا تینوں دیاں جنائیا۔ تیرے چنیاں نال ٹھنڈا پانی، پی پی خوشی منائیا۔ تیرا لیکھا دیواں وچ جہانی، دوہرا ویس وٹائیا۔ اپنے پریم دی اک نشانی، بھکھ دکھ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے آواں نال مل کے شاہ سلطان، روپ انویا ویس وٹائیا۔ تیرے خزانے دی تیرے کول نہیں رہنی دآنی، دوانی دا دعوہ دائر کر رہیا چلائی۔ اوس ویلے تُساں میری کھان آؤنا مہانی، پراہنے بن کے پھیرا پائیا۔ تُساں کھوئے چھولے مین سناؤنی بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ تُساں مینوں پچہ سمجھیا مین اپنا بناؤنا ہانی، اپنا میلا لینا ملائی۔ پھیر دے کے پد نربانی، نربان پد دینا دکھائی۔ آج اوسے دی کہانی، جس دی کہاوت جگت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب دا جان جانی، ہر پردے کھوج کھوجائیا۔ راجے تیری آشنا نہ ہونے نانی، اندرے اندر ویکھ دکھائی۔ تُوں بن گئی سگھڑ سُجھی سوانی، مالک تیرا بے پرواہیا۔ آج توں بھنڈار تیرے ہتھ اَنّ دانی، نانک نالوں چنگا تیرا مودی خانہ بنائی۔ مینوں یاد تیری قربانی، پٹنا چھڈ کے بھجیا واہو داہیا۔ تیرے وچ نظر نہ آئی کوئی بے ایمانی، ستاراں ہاڑ تک اندر وڑ وڑ ویکھ دکھائی۔ آگے دینی ہتھوں نہیں کوئی دوانی، دیوان خانہ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرے کولوں منگ کے اپنا جھٹ لنگھائی۔ تیرے ہتھ دیواں بھنڈارا، بھنڈاری دیاں بنائی۔ تیرے نال بناں ورتارا، بھگتاں دی سیو کھائی۔ جس تیرے پریمی ویر دا پئے چھہارا، سوہنی رُت سہائی۔ جس تیری بہین دا پچھلا چُکیا ادھارا، لیکھا دتا مُکائی۔ آگے نُوں تیرا اندر کر کے بہارا، نام خزانہ تیری جھولی پائیا۔ ایہہ کوئی بھکھیاں دا نہیں دوارا، بھگتاں دا گھر بارا، جتھے توٹ کدے نہ آئیا۔ جے اک رُپیا دے دندوں پھیر اٹارسی والے ویکھدے کس طرح ایہہ تیرا میرا نظارہ، اشارہ ایہو سب نُوں رہیا لگائی۔ بھگتو جے کرنا تے کرو سچ پیارا، پیار وچوں پریم نظری آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اوس کیرٹی دا لے کے سہارا، باہروں

آیا بھگتاں دے دربارا، نرنکار ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اگم اپارا، اگم اتھاہ
 بے پرواہ شہنشاہ لال سینگہ ربیا سمجھا، سماں تھوڑا تھوڑے توں تھوڑا پھیر اکتھیاں لے کرائیا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کہے میرے ہاڑ بچے، اک ست ستاراں دیاں وڈیائیا۔ اگوں ہاڑ ستاراں خوشیاں نال بسے، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔
 دوہاں مل کے راہ اوس گوہند دے تگے، جیہڑا آپا آپ گیا مٹائیا۔ جو جوتی دھار سچکھنڈ دوارے وسے، سینگھاسن آسن سوہا پائیا۔
 جس دیاں آساں سارے بیٹھے رکھے، دو جہان اکھ کھلائیآ۔ جس دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دے نہ سکی پتے،
 پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر نام ائمُلرے رتے، دُھر دے رتن دئے بنائیا۔ جس دا کھیڑا آد جُگاد نت نوت
 سدا وسے، ڈھاہ برباد نہ کھئے کرائیا۔ جو یار یرانے والا ستھر گھتے، ساتھی سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں اوسے دے
 درشن تگے، جو طاقت والا نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال کہے اسپن تے ہو گئے اکتھے، سب نوں دیاں مان وڈیائیا۔ گوہند اندرو اندری چرنی
 ڈھٹھے، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ پرہو پچھلی حصیداری دے پاڑ دے پٹے، پٹنے والا دئے جنائیا۔ دین مذہب دے رہن نہیں دینے رتے،
 رتن اگو دئے سمجھائیا۔ جیہڑے ذات پات اندر پھسے، فیصلہ اگو دے سُنائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مینوں اوہ سب توں لگدے اچھے، جو
 جوہن ونت نظری آئیآ۔ گوہند کہا کیہڑے، ہاڑ کہا جیہڑے پرہ دی چرنی وسے، ناتے دوسر گئے تڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اہناں ول
 ربیا تگے، بن اکھاں اکھ ملائیآ۔ ہاڑ ستاراں کہے میں خالی ویکھے مدینے مکے، کعبے کلاپت نظر کھئے نہ آئیآ۔ گوہند کہے میں مندر شودوالے
 مٹھ سارے چھڈے، کھیڑا لیا چھڈائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی پار کیتی حدے، لیکھا دتا چُکائیآ۔ ہاڑ ستاراں خوشیاں نال نچے
 ٹپے، گدے واہو داہیا۔ اچی کوک کوک دسے، سوہنے ڈھولے راگ سُنائیا۔ گوہند ہوئی ہوئی اوبدے سر تے مارے دھپے، تھپکی
 ربیا لگائیآ۔ پُرکھ اکال نرگن ہو کے اندر وسے، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہ میرے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ گوہند کہے میرے دین دیالا، دیاندھ تیری سرنائیا۔

پُرکھ اکال کہے ٹوں گوہند میرا اکو بالا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں تیری ویکھ کے آگئی چالا، حیرانی اندر دھیان لگائیا۔
 سِری بھگوان کہے میں دسن آیا مارگ سُکھالا، اوجھڑ راہ نہ کھئے بھوائیا۔ گوہند کہے میں بھگتاں گُرمکھاں دی بن کے تلوار ڈھالا،
 دوویں دھڑے دتے بدلائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں ویکھیا تینوں رکھوالا، جودھا سُو رپر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے شاہ پاتشاہ میرے سُلطان، نر نرنکار تیری وڈیائیا۔ داتا دانی مہروان،
 میری جھولی دتی بھرائیا۔ تیرا سُو را نوجوان گوہند سُت شبدی ملیا آن، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ میرا ودھ گیا ایتھے اوتھے مان، ابھان دتا
 مٹائیا۔ ہُن اوہن ہولی جہی مینوں کچھ دسیا آن، سُنہڑا دتا سُنائیا۔ میری میرے صاحب نال کر پہچان، دو جے در نہ ویکھن جائیا۔
 جنہاں بنایا ست نیشان، برہمنڈاں رہیا بلائیا۔ اوہ ویکھنہارا مار دھیان، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پرہ
 تیرا چنگا لگا گیان، جو اگیانیاں دئے جنائیا۔ گوہند کہے تیرا حُکم مینوں پروان، پروانہ دُھر دا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں پرہو ویکھیا تیرا جگت، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ گوہند کہے میں تیرا
 ڈھاہ کے عرش فرش، مندر اکو اک سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے جو میرے درس نوں رہے ترس، تنہاں دی ترکھا رہیا بُجھائیا۔ ہاڑ ستاراں
 کہے جو رہے تڑپ، ویراگی رُوپ وٹائیا۔ اہناں دا مارگ سدھی کر کے سڑک، سدھے رستے دتے پائیا۔ سچکھنڈ دوارے جاندیاں
 کوئی نہ جاوے اٹک، وشن برہما شو سارے بہ بہہ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگتاں دے پلے بٹھاں خرچ، جس دی توٹ رہے
 نہ رائیا۔ کیسے نوں مندر جانا پئے نہ مسجد چرچ، چرچا اپنی اندرے اندر دیاں جنائیا۔ کیسے دے کولوں نام دا لینا پئے نہ قرض، شبدا
 خزانے دیاں بھرائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر کردے گئے غرض، اہناں دا لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت اُدھارنا پرہہ دا فرض، وادھو سیو نہ
 کھئے کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے اندھیر گرد، ستجگ سچ چند کرے رُشنائیا۔ اکو رنگ چاڑھ کے نار مرد، چٹی دھار دتی
 وکھائیا۔ وہناں وچ ہون نہ دتے غرق، ڈبڈے لئے ترائیا۔ گوہند پُرکھ اکال نال جو لائی شرط، ماچھوواڑا دئے گواہیا۔ اہناں دے کارن
 آیا پرت، جو پت پرمیشور رہے دھیائیا۔ جنم جنم دا ہون نہ دتا حرج، سر اپنا بٹھ رکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میری تھت وچ ونڈیا
 درد، دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ انہاں دے اندروں باہر کڈھ دتی مذہباں والی چھری کرد، قصائی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مینوں یاد آیا ویلا، ویلا ہو کے دیاں سُنائیا۔ جس ویلے گوہند
 پُرکھ اکال دا بنیا چیلا، نو نو لاگا پائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اوہ دن تہت سی میرا ویلا، دوجا دوس نہ کھئے جنائیا۔ دہہ کابی جنگل بیلا،
 بسترا سوہنا لیا وچھائیا۔ تھلے مٹی دا رکھ کے ڈھیلا، بھیلنی دا رام کھوج کھوجائیا۔ قُدرت دا قادر بن کے سبجَن سُہیلا، اپنا رنگ
 چڑھائیا۔ دھام ویکھ کے اک ٹویلا، نوبت دُھر دی دتی وجائیا۔ جوہن متا جگ البیلا، سوہنا رُوپ لیا پرگٹائیا۔ اچرج کھیل اگئی
 کھیلا، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میرے پُرکھ
 اکال، وڈ داتے بے پرواہیا۔ میں درس کر کے تیرے گوہند لال، لالاں والے دتے تجائیا۔ جلوہ نُور تک جلال، جوہن ویکھ خوشی
 منائیا۔ نظری آئی حقیقت حلال، قاتل ہو کے دئے وکھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، محبوب ربیا ملایا۔ پچھلا کر کے حل سوال، سوہنا
 مارگ ربیا وکھائیا۔ بھگت سُہیلا ہو کے کرے پرتیال، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوہنوتا نوجوان، نُور نُورانہ نُور پرگٹائیا۔ سُرُوپِرد
 مردان، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ لکھ چوڑاسی سخیاں دا کاہن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو پرگٹ ہو کے آیا برہمنڈ کھنڈ دو
 جہاناں وچ میدان، مرد کا چیلا اپنی دھار جنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی انسان، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا کھنڈا کدے
 بند نہ ہويا وچ میان، تیکھی دھار نہ کھئے بدلایا۔ اوہ بھگتاں دی کرن آیا کلیان، پن کلمیاں پار لنگھائیا۔ اُہناں دی بلدی نہ ویکھے کوئی
 زبان، پن جہوا جس سُنائیا۔ اندروں ثابت کر ایمان، دھرم اکو دتا وکھائیا۔ تہاڈا ایشٹ سِری بھگوان، پارہرم بے پرواہیا۔ جن بھگتو
 سوڈا لین نہیں جانا کیسے دکان، در دوارا اکو دتا گھلایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی مندے آن، اوہ تہاڈا مہان ہو
 کے گھر گھر پھیرے پائیا۔ جس دا اکو نام دا سبجیا دیوان، دیوان خانے سارے دئے مٹائیا۔ جو رحمت وچ رحمان، محبوب نُور خُدائیا۔
 جس دا صدق صبوری والا اسلام، اسم اعظم دئے وکھائیا۔ جو کائنات دیوے پیغام، پیغمبران کرے پڑھائیا۔ جس نوں محمد مٹیا
 امام، سو امام ویس وٹائیا۔ جس نوں سجدہ کرے تمام، طرح طرح سمجھائیا۔ جس دے بردے بھوئے غلام، چاکر رُوپ بنائیا۔ سو
 صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ سچا بھگوان، پت پریشور اپنا ویس وٹائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں نیوں نیوں کراں سلام، سجدیاں
 وچ ویکھاں سرب لوکائیا۔ میں حیران ہو گیا باہروں انساناں ورگا انسان، اندر جوت نُور رُشنائیا۔ جو بھگتاں دیون آیا دان، داتا ہو

کے جھولی پائی۔ نہکرمی ہو کے کرے کام، کرم کانڈ دئے کھپائی۔ سینتا سرتی میلے رام، رمیئا اپنے انگ لگائی۔ بھيو چکا گھنٹیا کھن، بنسری نام دئے سنائی۔ نانک زرگن سرگن دتے نشان، نشانہ دھر دا اک دِرڑائی۔ گوہند سورا حاضر حضورا بن تتاں ملے آن، آتم پرما تم اپنا جوڑ جڑائی۔ جس دی چارے کھانی چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری گاؤندی گان، شبد اشاریاں نال لائی۔ جس دی ناد اناد دُھنکان، راگ راگنی خوشی منائی۔ اوس دی کرے نہ کوئی پہچان، جوتی جاتا نوجوان، کھیلے کھیل دو جہان، داتا دانی بے پروا بیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پروا بیا۔ ستاراں ہاڑ کھے میں ماراں للکارا، لوک پرلوک دیاں سنائی۔ پارہم پت پریشور آگیا وچ سنسارا، زرگن ہو کے ویس وٹائی۔ جنہاں نوں گوہند دے کے گیا لارا، گرُمکھ اوہو لے ملائی۔ جنہ تِن آسو نوں جانا گوداوری کنارہ، ندیڑ دا لیکھا آؤنا چُکائی۔ اکیاں دا وبارا، نوں دی جوت کرے رُشنائی۔ جنہاں وچوں سرُپ سنگھ لگا پیارا، ریشم سنگھ اوس دا جوڑ جڑائی۔ کندن سنگھ دا دینا ادھارا، آپ اپنا لیکھا جھولی دئے بھرائی۔ اودھم سنگھ دا دکھاؤنا اکھاڑا، ساچی سخیاں ناچ نچائی۔ نال ہونا کپور سنگھ براڑا، اندروں باہروں پڑدا دئے چُکائی۔ سوہنی ویکھن جانا گلزارا، اجیت سنگھ دئے گواہیا۔ نال ہونا سنگھ دربارا، جو ملوآل ڈیرہ لائی۔ ست پُرکھ تے دو نارا، پرہہ دا لیکھا سہج سُبھائی۔ اک دلجیت تے اک کلدیپ، کُل دا لیکھا دئے مکائی۔ پرہہ دے سر تے چہتر جھلنا اُتے سیس، جگدیش نظری آئی۔ ساجن تیری سچی چلاون جانا ریت، ریتی تیرے نال رکھائی۔ سب دا لیکھا پچھلا گیا بیت، باقی رہن کھئے نہ پائی۔ جس دی کردے گئے اڈیک، سو اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائی۔ جس دی صفتاں کردے گئے تمہید، واحد نور کرے رُشنائی۔ بھگت سہیلے صوفی سنت ویکھ عزیز، عاجز اپنی اُنکلی لائی۔ تہاڈے اندر وڑ کے اپنے ملن دی دس دیوے تمیز، طرح طرح سمجھائی۔ جے تہاؤں بھگوان ملن دی ریچھ، جوتی جوتی جوت نال جڑائی۔ تسیں اوسے دا گاؤندے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ سنائی۔ تہاڈا کایا کعبہ ایہو مندر مسیت، گرودوارا اکو دتا جنائی۔ جہنوں پرہہ ملن دی اُمید، آسا منسا پور کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائی۔ ستاراں ہاڑ کھے میں بھگتاں آتم ویکھی باوری، بوری ہو کے بھجے واہو داہیا۔ راہ لہے کون دھام بیٹھا پُرکھ اکال عدلی، سچ عدالت اک لگائی۔ جس نے دو جہاناں کرنی تبادلی، بدلہ سب دا دئے چُکائی۔ جس نے ہر سنگت بناؤنی سادگی، چٹے بستر تن

پہنائیا۔ اوہناں نوں لوڑ رہنی نہ کیسے راج دی، راجیاں دا راجا اِکو نظری آئیا۔ آسا مُک جانی جگت سماج دی، دین مذہب نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ پریتی اُپجی اِکو ویراگ دی، جو پُرکھ اکال شبدی ناد سُنائیا۔ اوہناں دی سُرقتی کھیل کرنی وساد دی، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری کہانی آج دی، پچھلی دتی نہ کھئے درڑائیا۔ تہت سہنجنی بھگتاں نوں ملی دات دی، داتا دانی دیا کھائیا۔ خوشیاں نال تّچے تّچے اٹھاراں ہاڑ پچھوں گھڑی اُنی رات دی، اِک نوّ خوشی منائیا۔ جیہڑی کھیل پرہو میرے بھاسدی، اوہ دی وجی ودھائیا۔ ایہ سرشٹی درشٹی جس نوں نہیں جاچدی، اوہ جاچک ہو کے سیو کھائیا۔ ویکھو کھیل اوس باپ دی، جو پتا ہو کے پوت گودی رہیا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ہاڑ کہے اوہ میرے گوہند، گہر گمبھیر گوسائیا۔ میری آ کے لاه دے چند، چنتا چکھا دے مٹائیا۔ اپنے بھگت بنا لے اپنی بند، بندرابن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُکا کے وشن برہما شو اند، سنگھاسن سوہنا دے سہائیا۔ تُوں داتا گنی گہند، بے انت نور خدائیا۔ جے جگ چوکڑی تیرے نالوں وچھڑ کے گئے کھنڈ، اتم اپنا میل ملائیا۔ ہر بھگت دوارا جیٹھووال نہیں پنڈ، پنڈاں توں پرے چھڈ کے نوّ درے، لکھ چوراسی وچوں لبھ کے کھرے، خیرخواہ ہو کے اپنے نال ملائیا۔ جو چرن آئے سو ترے، مندر اگتی چڑھے، جتھے دھرم رائے نہ پھڑے، چتر گپت نہ لیکھ جنائیا۔ کنت سہاگی اِکو ورے، دُھر دا ڈھولا ساچا پڑھے، سچ دوارے جا کے چڑھے، جتھے کھٹکا رہے نہ رائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے کول جنے آئے اونے ہی بڑے، بہتیاں نالوں تھوڑے جو پرہ نے اپنے نال جوڑے، اِکے جوڑے جوڑے دتے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار اِک پرگٹائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے گُرمکھو اندر مارو جہات، تہانوں دیاں سُنائیا۔ گوہند کہے نہیں ایہ میرا بھوکھت واک، شہادت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہے نہیں ایہناں نال میرا پُرانا ساک، سجن لے ملائیا۔ گُرمکھ کہن نہیں سانوں لبھا اِکو باپ، چاچے سارے دتے تجائیا۔ اندروں سب دیوں پرگٹ ہو گئی اِک آواز، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ، اتم پرما تم جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ رُوح بُت دوویں ہو گئے پاک، نانک نرگن سرگن دئے گواہیا۔ جو گوہند سورا گیا آگھ، آخر اوہو کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو اندر اپنا پڑدا لوو کھول، میں خواہ مخواہ تہانوں رہیا جنائیا۔ اوس گوہند دا سُنو بول، جو شبدی رُپ وٹائیا۔ اوس پرہو دے وسو

کول، جو دُور دُراٹے میل ملائیا۔ ویکھیو کتے مایا کارن نہ رہو انہول، بھل وچ نہ وقت گوائیا۔ ایہہ تولن آیا تول، دُھر دا داتا
 شہنشاہیا۔ جنم نہ گوائیو وچ مخول، مسکریاں والا رُوپ جنائیا۔ ہر کا رُوپ نہ کوئی پنڈت جانے پاندھا نہ کوئی جانے رول، مُلا
 شیخ گرتھی پنھی سمجھ کسے نہ آئیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے وڈ وڈبھاگ اوہ بھاگاں بھریا آگیا اُپر دھول، جو ہر گھٹ رہیا مول،
 گوہند دا پورا کرے قول، اقرار اپنے نال نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، امرت آتم پریم رس دی دے کے ساچی
 پاہل، نام ندھان سری بھگوان جام اکو دے پیاٹیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں گوہند تکیا ساتھ، ساتھی دُھر دا نظری آئیا۔ جس نے جُجھار
 نوں موڑیا بن پانی اک گلاس، آسا اپنی نال تکائیا۔ پچھ بچیاں والی نہ رکھیں آس بے آس، پُرکھ اکال حُکم سرب گنتاس، دُھر فرمانا رہیا
 جنائیا۔ تُوں من لے میرا واک، میں کھول دیواں تیرا تاک، پھر میلا کران نال اتفاق، ساک ایہو لوں بنائیا۔ مینوں جُگ چوکڑی
 کھیل کرن دی جاچ، مینوں سارے مندے باپ، گرُمکھ بچے گودی لوں اٹھائیا۔ میرا اکو سمرن اکو پاٹھ، اکو تیرتھ اکو تاٹ، اکو ونجارا
 اکو ہاٹ، اکو میری ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میری اکو آسا میری اکو خواہش، جُگ چوکڑی کران ویکھاں کھیل تماش، سخیان
 نال مل کے پاواں راس، سینا نال کٹاں بناس نانک نرگن ہو کے ہوواں اداس، گوہند ہو کے ستھر سیج سولان لوں وچھائیا۔ میرا
 بھوکھتاں والا واک، میری بھگتاں والی پرہات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سُلطانا
 مست مستانہ والی دو جہانا، دوہرا اپنا ویس وٹائیا۔ ہاڑ کہے گرُمکھو اندروں چُک دیو پردے، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ تئیں بن گئے
 اوس دے بردے، جو بن بندگیوں پار لنگھائیا۔ جس نوں بھگتو تئیں گوہند کہندے، سو دیارہیا کھائیا۔ تئیں اوس دی گودی
 چڑھدے، جیہڑا بچے نیہاں بیٹھاں گیا دبائیا۔ تئیں جیوندے کدی نہ مردے، مُردیاں وچوں باہر لئے رکھائیا۔ تئیں مالک اوس گھر
 دے، جیہڑا گھرانہ گوہند گیا بنائیا۔ تہاڈے بنا پرہو دے کاج مول نہیں سردے، بن بھگتاں ہرجو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ جن بھگت کہن ہاڑ ستاراں سانوں نہ وڈیا، وڈی نہ دے وڈیائیا۔ جے سچ پُچھیں اسپں
 سمجھ نہ سکے راء، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سانوں اکو اندر کسے نے دتا چاء، چاؤ گھنیرا دتا وکھائیا۔ بن اکھراں توں دتا پڑھا،
 ودیا اک سمجھائیا۔ چوٹ نگارے دتی لا، سوئی سرت اٹھائیا۔ امرت آتم جام دتا پلا، نجھر جھرنا دتا جھرائیا۔ انحد نادى ناد دتا سنا،

دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ بجر کپاٹی پڑدا دتا تڑا، دئی دویتی میٹ مٹائیا۔ آتم پرما تم ہو کے اپنا حُکم دتا سُننا، سہج سُبھاؤ آپ درڑائیا۔ جن بھگتو چٹے بستر پا، بھگت دوارے جانا آٹیا۔ آگے لیکھا بے پرواہ، جس دی شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ پھڑ پھڑ سب دی دُرمت میل دئے دھوا، تہانوں دھون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پنج تت کایا ماٹی تہاڈی اندرون کرے صفا، دُرمت دُور کرائیا۔ سوہنی رنگن لئے رنگا، رنگ رنگیلا شہنشاہیا۔ مندر دُھر دا دئے سہا، وجے نام ودھائیا۔ تَسار رل مل کے سب نے سوہنگ ڈھولا لینا گا، اون گون دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب کُچھ لیا سُن، جو ستاراں ہاڑ اپنا دتا جنائیا۔ میں جانا گن اوگن، لکھ چوڑاسی پھول پھلاٹیا۔ جنہاں دے اندر بخششی اپنی دُھن، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ اوہ گُرمکھ سَجَن سہیلے سنت پیارے بھگتن میتے لئے چُن، چاروں گُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس منزل نُون تڑدے رکھ مَن، بیٹھے دھیان لگائیا۔ کوٹن کوٹ پھس گئے وچ سُن، سادھیان وچ وڑ پار نہ کھئے لنگھائیا۔ کوٹن کوٹ اپنا تن رہے بھن، اگنی آگ تپائیا۔ کوٹن کوٹ جلدھارا اندر رہے رُل، تن پانی نال ٹھرائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں سب توں آتم سرب سریشٹ آن ویکھی بھگتاں والی گل، جس دا مالک اکو نظری آٹیا۔ جن بھگتو بن قیمتوں بن پیسے دھیلے بن سونا چاندی بن جواہر لال موتی پئے، قیمت دتی پائیا۔ لکھ چوڑاسی جُگ جیو جنت جگت جہان نج نیتر بھئے اٹھے، دو لوچن کم کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں پرہو ویکھ کے تیری کھیل، خالق دیاں جنائیا۔ جنہاں نے دھرم راج دی چھڈاؤنی جیل، اکو سرن لگو سرنائیا۔ جنہاں آتم پرما تم چڑھاؤنا تیل، دُھر دا سگن منائیا۔ اوہ ٹھاکر ویکھو سب دا سَجَن سہیل، سب دا سوامی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے بھگتاں ملدا ویکھیا مان، سوہنی ملی وڈیائیا۔ در دوارے گوداوری آئی جوہن رتی نال رکان، اپنا سیس نوٹیا۔ میرے کول گوبند دا پیغام، جو انت آخری گیا سُنائیا۔ جس دا کیسے نُون لبھیا نہ کھئے نشان، اوہ نِشا نے کیا لگائیا۔ میں دُور دُراڈی تکیا بھگتاں نُون ملے دان، شہنشاہ رہیا ورتائیا۔ میں اٹھ بھجی وچ میدان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پار کرائیا۔ آخری بھگت دوارے پہنچی آن، نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ میں ویکھ ہوئی حیران، صدق ایمان گئی ڈولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ گوبند کہے میرا شبدي روپ، پنج تت نہ کھئے

وڈیائیا۔ میرا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا وجے شنوئیا۔ لیکھا میٹنا جوٹھ جھوٹھ، ست سچ لینا پرگٹائیا۔ گرمکھ بناؤنا دھر دا پوٹ، پتا پوٹ جوڑ جڑائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کلبوٹ، کلمہ اکو دینا سکھائیا۔ دھام وکھاؤنا اچ منارا عرش عروچ، محفوظ دینا سمجھائیا۔ جس دی منزل اک مقصود، منزل سب دی دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ گوداوری کہے میری بھگت دوارے لتھی چند، چنتا دتی گوائیا۔ ویکھیا صاحب بخشند، داتا بے پرواہیا۔ دھار ویکھی گہر گمبھیر داتے دانی گویند، شبدي ڈنکا ناد وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گوداوری کہے میں ویکھیا گودی والا، گود بھگتاں رہیا اٹھائیا۔ مستی وچ متوالہ، ہستی وچ نرالا، جوتی جوت اکالا، دیناں دا دین دایالا، گرمکھاں دا رکھوالا، سچ وکھائے سچی دھرم سالا، جتھے پوہ نہ سکے کالا، نہ سردی نہ گرمی نہ کوئی منکا نہ کوئی مالا، نہ کوئی مندر نہ دھرم سالا، نہ کوئی شاہ نہ کنگالا، نہ کوئی دیابتی بالا، اکو جوت جگے اکالا، نورو نور نور رُشنائیا۔ نہ کوئی منگے کیسے توں ہالہ، نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب نہ کوئی وجے تالا، نہ کوئی سجدہ، نہ آداب نہ کوئی کرے سلاما، نہ کوئی اٹاری محل نہ کوئی دسے محراب نہ اگنی جوت جگے جوالا، نہ کوئی شکت نہ کوئی شرع نہ کتاب، کاغذ قلم شاہی نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی حصہ ونڈ باب، نہ کوئی مِتر پیارا احباب، نہ کوئی سرنگی وجائے نہ دسے کوئی رباب، نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، نہ کوئی گاؤے ڈھولا گاتھ، نہ کوئی مستک نیویں ماتھ، نہ کوئی دھوڑی لاوے خاک، نہ کوئی بند کواڑی کھولے تاک، نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی تت نہ کوئی ناد، نہ کوئی شبید نہ کوئی دُھن، اکو گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر نظری آئیا۔ نہ کوئی کہانی نہ کوئی بانی، نہ کوئی راجا نہ کوئی رانی، نہ کوئی جل نہ کوئی پانی، نہ کوئی دُدھ نہ کوئی مدھانی، نہ کوئی رڑکن والی سوانی، نہ کوئی رکھن والی چار کہانی، جدھر ویکھاں جدھر تگاں اکو نظری آئے داتا دانی بے پرواہیا۔ نہ کوئی مرد نہ زانی، نہ کوئی عورت نہ کوئی خاوند، نہ کوئی چنھ دسے نشانی، نہ کوئی بال پردھ نہ کوئی جوین جوانی، نہ کوئی منکا نہ کوئی گانی، نہ کوئی مستک نہ کوئی پیشانی، نہ کوئی پیسا دھیلا دسے دوانی، نہ کوئی گوپی نہ کوئی کاہنی، نہ کوئی سیتا نہ کوئی رامی، نہ کوئی کتھا نہ کہانی، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا اک اکتا کرنی دا کرتا اکو نظری آئیا۔ نہ کوئی ٹیکا نہ کوئی بودی، نہ کوئی ویدی نہ کوئی سوڈھی، نہ کوئی پھل نہ کوئی ڈوڈی، نہ کوئی دکھ نہ کوئی وست نہ کوئی چوگی، نہ کوئی نار بہتار کرے

بھوگی، جدھر ویکھاں جدھر تگاں اکو پُرکھ اکل جسدا میلا دُھر سنجوگی، در آیا بھگتاں اپنے نال ملائیا۔ نہ کوئی پُستک نہ کوئی پوتھی، نہ کوئی مندر نہ کوئی کوٹھی، نہ کوئی مُکھ کتّ نک نہ کوئی دِسے ٹھوڈی، نہ کوئی لوک نہ پرلوکی، نہ کوئی بندنا نہ سلوکی، نہ کوئی منزل گھاٹی دِسے اُوکھی، جدھر ویکھاں جدھر تگاں اکو داتا پُرکھ بدھاتا دیونہارا بھگتاں ساتھا، ایتھے اوتھے بھگتاں سگلا سنگ نبھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بھگتو تہانوں پُچھاں واتاں، کی گھروں چھڈ کے آئے پتا ماتا، کی اپنے ویکھ کے آئے پوریلے جنان دا کھاتہ، کی اپنا پردہ لاه کے آئے جو اندھیری راتا، کی اپنی آتما پرماتما والا جوڑن آئے ناتا، کی ساچی سچی سوَن آئے جے کھاٹا، کی امرت پین آئے جے باٹا، کی میٹن آئے جے واٹا، کی میٹن آئے جے ذاتا پاتا، کی ایتھوں لین آئے جے چنگی سوغاتا، جے تہاڈی ایہہ آسا، دے کے دھرواسا جھولی دیاں بھرائیا۔ گرمکھ کہن اسیں پرہو کوجھے کھلے، ساڈی بڈھی نہ کھئے چٹرائیا۔ پنج وکار دِنے راتیں ساڈے اندر کردے حملے، زور اپنا رہے ودھائیا۔ اسیں مت ہین ہونے بغلے، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈے بھید کھولے نہیں کیسے اندر والے گھلے، وچلا لیکھا نہ کھئے چکائیا۔ اسان مندر مسجداں شودوالیاں مٹھاں وچ وجدے سُنے طبلے، انحد راگ نہ کھئے سُنائیا۔ کوڑی کیریا کلجگ جھوٹھے دھندے کم لائے، رام نام نہ کھئے دھیائیا۔ بے شک کوٹن کوٹاں جننیاں پتر جم لائے، یں بھگتاں جننی کم کیسے نہ آئیا۔ اوہناں پنج تت کایا پوش والے چم لائے، چم درِشٹی ہوئی گُرمائیا۔ جنہاں دے بیڑے گوبند سورے بٹھ لائے، بٹھ کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ اوہ اندروں چٹے باہروں بستراں والے حُکم من لائے، جھوٹھی منسا دتی مٹائیا۔ اوہناں بھگت دوارے آ کے دم لائے، بھجے واہو داہیا۔ سچ پُچھو بھگتو تہاڈے جنم مرن دے غم گئے، جنہاں جہاں توں لیا چُھڈائیا۔ تَساں پرہ دے خزانے وچوں اوہ دھن لائے، جنہاں نوں ٹھگ چور یار نہ کھئے چُرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تہاڈے پریم نوں ویکھ کب گئے، بلن تہاؤں تہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دے لہنے جھولی پائیا۔ جن بھگت کہن پرہو سائوں تیری نہیں پرواہ، پردہ لاه کے دیئے جنائیا۔ جے تینوں ساڈی لوڑ سائوں اندر وڑ کے سمجھا، ویکھیں کتے بھل کے باہروں نہ کریں پڑھائیا۔ اپنا رستہ سیدھا سستا دینا وکھا، مست المست اپنی دھار جنائیا۔ ودیا دا نام والا بستہ ساڈے اندر دینا کھلا، سائوں پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے پرہ تینوں ساڈے ملن دا چاء، اندر وڑ کے گل وکڑی لینی پائیا۔ توں جلوہ نُور خُدا، ساڈی خُدی دینی گوائیا۔ ساڈے انتر اپنی بھر کے آب و ہوا، سب دا رُوپ دینا بدلایا۔ ساڈا ہو کے ساتھوں رکھیں نہ کوئی چُھپا، پڑدا دینا

اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرم کانڈ دینا گوائیا۔ پُرکھ اکال کہے ستاراں ہاڑ پہلے، بچو مینوں دے سُنائیا۔ کون میرے دوارے ٹہلے، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ کون سہج سُبھاؤ ملیا سہلے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کون ساچی گاڑی چڑھیا ییلے، سوہنا روپ بدلائیا۔ کون اپنی کایا خزانے ہتھ مارے تھیلے، وست امولک کھوج کھوجائیا۔ کون اپنی سُرتی وچ ہونے انکھلے، گہر گمبہر سار نہ آئیا۔ جو کُچھ کہنا سو اکو وار کہہ لے، مڑکے کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو کُچھ لینا بھگتاں جوگا اکو وار لے لے، دیونہار دیا کھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں کُچھ نہیں منگدا اکو مینوں چاء تُوں بھگتاں وچ بہا لے، بہہ کے اپنی خوشی منائیا۔ تُوں پریم پریتی اندر ڈھپہ لے، ڈھپہ کے انہاں دے اندروں کوڑے ڈیرے دینے ڈھائیا۔ تُوں ایہناں دی آتما نال پرماٹما ہو کے کہہ لے، شبدی رگڑ دینی لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ساچی دیا کھوانگا۔ جنہاں تُوں میرے ملن دی لے، لہنے دینے اُہناں دی جھولی پاوانگا۔ جنہاں نے میرے بہانے سہے، اوہناں تُوں اپنی گود اُٹھوانگا۔ جیہڑے ڈب کے سرسے نیں، نوکا اکو نام چڑھاوانگا۔ جیہڑے کدھ کے آگے اندروں میں، منسا اُہناں دی پور وکھاوانگا۔ جیہڑے ہتھ جوڑکے کہن ساڈے کول نہیں کوئی شے، شہنشاہ دُھر دے اُہناں بناوانگا۔ جنہاں دا مندر کدے نہ ڈھے، چھپر چھن نہ کھئے وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک جناوانگا۔ ہاڑ کہے پرہو مینوں آیں لگدا جویں بھگت تیرے چنگے، دھیان نال ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہہ ایہو میری آئے ونڈے، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ گوبند کہہ میں چاڑھ دتے اوس ڈنڈے، جتھے ڈنڈوت کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پیٹ واسطے کھان پین نہ منڈے، پانی واسطے وانگ جُجھار گلاس نہ کیسے پھڑائیا۔ ایہناں تُوں اپنی رنگن رنگے، کوڑا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتو بھگتاں وچ من واسنا رہن نہیں دینے گندے، نور نورانے گرمکھ چند لینے پرگٹائیا۔ ویکھو نیتربین نہ بنیو اندھے، اکھاں والیو تھانوں اکھاں نال وکھائیا۔ ایہہ کھیل سورے سربنگے، سورج چند نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جس دا حُکم ورتے برہمنڈ کھنڈے جیرج انڈے، اُنہج سینج سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جنہاں اُتے مہروان ہویا بہاویں اوہ ماڑے بہاویں اوہ چنگے، اکو رنگ رنگائیا۔ گوداوری کہے میں سیوا کرنی جس ویلے بھگتاں نے آؤنا میرے کنڈھے، کنڈھی والا اپنے نال ملائیا۔ میں کیسے دے تن وجود ویکھنے نہیں ننگے، سر توں پیراں تک اوڈھن اک پہنائیا۔ مُکھ نقاب رکھن اپنے سنگے، ڈھائی گٹھاں لمبی دتی

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار رہیا بھگنائیا۔ ہاڑ کہے گرمکھو ویکھو نہ جائیو ہر، ہاردی دسے لوکائیا۔
 تُسیں اوس پرہ دی جڑ، جو جُگ جُگ بوٹے رہیا لگائیا۔ جس نے باہوں آندے پھڑ، درے دربار دتی وڈیائیا۔ تُسیں کدے نہیں
 جانا مر، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ تہاڈا میلا نال نرائن نر، نرکان توں باہر کڈھائیا۔ تُساں وسنا اپنے گھر، سچکھنڈ دوارے جتھے بیٹھا
 شہنشاہیا۔ سب نے ڈھولا اکو لیا پڑھ، اکو دا مالک ویکھے چائیں چائیا۔ گوداوری اپنی کئی دا کھولن لگی لڑ، کئی کئی نالوں رہی
 کترائیا۔ میرا پورا ہوون لگا ور، صدیاں دے ورھے دتے مکائیا۔ میرا پورا کرے سفر، اپنا صفحہ دتے اُلٹائیا۔ مینوں خوشی ہوئی
 جس گوبند دے لگی مگر، اوسے نے لیا بلائیا۔ دھن بھاگ جے میری پوری کر دتے سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ میں
 بھگتو تہاڈا ضرور کراں قدر، گوداوری ہتھ جوڑ کے واسطہ پائیا۔ کیوں میرے اُتے تہاڈے مالک دی نظر، جو بے نظیر نظری آئیا۔
 جیہڑا کدی نہیں سڑیا گور وچ نہ پیا قبر، جگت منار نہ کھئے وکھائیا۔ اوسے نے مینوں دتا صبر، سیکھیا سچ سمجھائیا۔ جس دا شبدی
 رُپ شیر بے، جن بھگتاں تہر اپنا رہیا بنائیا۔ جسدا واسا اُتے امبر، سو مبر گرمکھاں نال رکھائیا۔ سرب کلا پیتمبر، بھوت بھوکھت کال
 دتے گواہیا۔ جس نے کوڑا میٹنا جگت اڈمب، اڈے بدی دے دینے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم دھر دا اک
 ورتائیا۔ گوداوری کہے گرمکھو کی میرے دوارے آؤگے۔ پر م پُرکھ دے ساچے سیکھو، کی میری سُکھنا پور کراؤگے۔ گوبند دے اُجل
 مکھو، کی میرا مکھ اپنے رنگ چمکاؤگے۔ خوشیاں نال کس بدھ اٹھو، بن کے پاندھی اپنا پنڈھ تجاؤگے۔ مہروان ہو کے تٹھو، پریم
 پریتی میری جھولی پاؤگے۔ گوداوری کہے ویکھو میرے نال مول نہ رُسو، میں رو رو دیاں دُہائیا۔ جے مینوں سچ پُچھو، تہاڈی خاطر
 مینوں ملنا سچا ماہیا۔ جس دی تُسیں اُچے گکھوں، نادی سْت لے پرگٹائیا۔ میں تہانوں خوشیاں نال پھڑیا گٹوں، پنجاں اُنگلیاں نال
 دبائیا۔ آؤ گوبند دے ساچیو پُتو، میرا پت پریشور دیو ملائیا۔ اپنے چرن میرے وچ سٹو، مینوں رڑھدی جاندی نوں لو ترائیا۔
 پھڑ کے باہوں مینوں باہر کھچو، میرا رُپ دیو بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل دتے وکھائیا۔
 گوداوری کہے اڈیکدی مینوں سماں گیا لنگھ، میں بیٹھی راہ تکائیا۔ مینوں اج آون لگا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال
 دا چند، چند گرمکھ کرے رُشنائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو دتی درڑائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، ہم ساجن لیا ملائیا۔

اپنے لا کے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ گوداوری کہے میں ویکھ کے ہوئی دنگ، حیرانی میرے اُتے چھائی۔ اس دے کول کیہڑا ڈھنگ، جیہڑا سُتیاں رہیا اُٹھائی۔ وقکا ہو کے نہ پاوے ڈنڈ، کیہڑی رمز بن سمجھ رہیا لگائی۔ پُرکھ اکال کہا اوہ کلیئے میرا گوبند بھگتاں دوارے سدا ماردا رہندا پنڈھ، دوس زین پھر پھر سیو کرائیا۔ کچھ اوس دے کولوں منگ، تیری جھولی دیاں بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گوداوری کہے میں اک دوارے بنی منگت، بھکاری نظری آئی۔ گوبند پہلوں تار دے اپنی سنگت، سری بھگوان نال جوڑ جڑائی۔ کوئی رہن نہ پاوے پاندھا پنڈت، بودھ آگادھ دئے سمجھائی۔ کلجگ انت آخری انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائی۔ اپنا نام جنا دے ڈھر دا منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ بھاویں کلجگ وچ پرہو نوں ملیا نہیں کوئی سنت، کوجھیاں کللیاں نوں سنتاں دے سنت دے بنائی۔ کیوں انہاں دا مالک تُوں مل گیوں ساچا کنت، آتم سیجا رہیا بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پرہو تیرا خوشیاں والا سمت، سماں اپنا رنگ بدلائی۔ سمت کہے نی گوداوری تینوں میرا آگیا چیتا، جو گوبند گیا درڑائی۔ اوس نے رو کے کہا مینوں تیرا اُچیا ہیتا، پریم اندروں دتا بلائی۔ کیوں تُوں سب دا سانجھا نیتا، نیتوان اکھوائیا۔ گرمکھ پار کراؤنا تیرے کول ٹھیک، باقی دی ٹھیکیداری دتی گوائیا۔ تیرے راہ جانڈیاں کیسے گرمکھ نوں وکاراں والا لگے نہ ٹھیدا، کوڑے روڑے دینے ہٹائی۔ تیرا گرسکھ تُوں آپے کہا تیرے جیڈا، اکو رنگ دینا رنگائی۔ ایہ ہر کے بھگت کوئی واڑا نہیں بھیداں، جو سال چھینئی مہینے من کے اُن ہٹیاں وچ وکائی۔ ساریاں وسنا اکو دیسا، جس دیس دا مالک بے پرواہیا۔ ساچیاں بھگتاں نے سدا رہنا ہمیشہ، لگھ چوڑاسی مرے جھے مرے بھجے واہو داہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈا لہنے وچ لہنا پا کے پورا کرے لیکھا، لکھت بھوکھت نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ستاراں ہاڑ دا جھولی پا کے حصہ، حساب پورا دئے کرائیا۔

★ ۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہکت دوار جیٹھووال ★

تھاڈے گھر بھاگ لگاؤنا پتیں، خالی ککھ رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دے کول چل کے آواں پیریں ننگیں تھلے نہ ہووے جُتی، بیتھارتھ اپنی سیو کھائیا۔ سب دی اپنے نال بنھ کے رُچی، اپنی رُچی دیاں وکھائیا۔ جیہڑی گوداوری سب توں بنی رہی سُچی، اوہ تھاڈیاں پیراں ہیٹھاں دتی دبائیا۔ آگے بھگتاں دی دھار کر کے آگھی، آگن آتھن دتی وڈیائیا۔ تھاڈی اُتم سریشٹ بیک کر کے بڈھی، وشیشتا اکو دتی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ ہر سنگت نہ منگو چھٹی، چھٹی نوں خوشی وچ لو بدلائیا۔ بڑیاں چراں پچھوں تھاڈی گنڈھی ٹٹی، ناتا دھر دا لیا بنائیا۔ تھاڈے پریم پیار وچ تھاڈی کھا کے روٹی سکی، سکیاں ہرے رہیا کرائیا۔ تھاڈی دھار داتار وچوں پھٹی، پیار وچوں پیار رہی جنائیا۔ تھاڈی من واسنا ہووے سُچی، کوڑی کرپا رہے نہ رائیا۔ ستگر نوں مل کے اندروں رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں دا درد دینا گوائیا۔ تسیں تاء دیندے جاؤ مچھیں، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ در آئی پردھ بال جوان بھگتاں والی سنگت تاری سُمچی، سمجھ نال سمجھ دتی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ چھٹی کہے میں خوشی وچ ہوئی تبدیل، تبادلہ دتا کرائیا۔ درگاہ دا مل گیا اک وکیل، بنا وکالت توں لیکھ رہیا چُکائیا۔ جس دی بدلے نہ کدے دلیل، دلیل اپنی نال ملائیا۔ جنہاں دا اکو ٹکانا اکو در فصیل، راجدھانی نہ کھئے پرگٹائیا۔ پریم پیار بخش کے سچ تمیز، کوڑی طمع دئے مکائیا۔ جن بھگتو تسیں بالے نڈھ نڈھ بچے میرے عزیز، عاجز بن سیس نوائیا۔ بن قیمتوں تسان اُس نوں لیا خرید، جس دی قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ میں خوشی ہوواں کر کے تھاڈی دید، دیدہ دانستہ درشن پا کے بھگتاں اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا رنگ چڑھائیا۔ خوشی کہے میں دیواں خوشخبری، بے خبراں خبر جنائیا۔ جن بھگتو اندروں کڈھ دیو بے صبری، صدق صبوری لینی ہنڈھائیا۔ بنا بہکت بھگوان آگے سب دی ہندی بے قدری، راجے رانیاں تخت نواسیاں دھکے ملن تھاوں تھائیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال مل جائے دھر دا عدلی، عدالت اپنی دئے جنائیا۔ اوہناں دی رائے دھرم جوئیاں وچ کر نہ سکے بدلی، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوائیا۔ بے شک تھاڈی میرے نال پریت تھانوں دسے سجری، ایہ پچھلی چلی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس کارن سنگت ہر سد لئی، صدقے اوہناں جو چل کے آئے پاندھی راہیا۔

تُھاڈی آؤندیان جاندیاں دی ویل ودھ گئی، وادھا تُھاڈے ہتھ پھڑائیا۔ پُرکھ اکال دی سچّی بن جدّ گئی، جدی اپنا رنگ چڑھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، صرف آیا تُھاڈے سنگ لئی، انگ اپنے لئے لگائیا۔ بھگت سنگھ اُٹھ ویکھ اپنے مہان، سہجے دیاں دکھائیا۔ ایہناں کول تیری جگت رشتیداری دا نہیں نشان، دُنیا والے سبّجَن نظر نہ آئیا۔ ایہ اوہ میل جیہڑا میلیا سِری بھگوان، میلی بنا کے خوشی منائیا۔ جنہاں دے انتر پریم گیان، شبِدی ڈھولے گائیا۔ تُوں بھل گیوں پچھلا ایہناں دا عنوان، رُوپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اک دِن گوہند دا بھریا سی دیوان، مجلس گرمکھاں وچ ٹکائیا۔ دِیاسنگھ دے نال تُوں آئیوں بن کے چتر سُبّجان، ہریدیوں سپس دِتا نوائیا۔ اک چھوٹا بچّہ جس اُسٹے تیرا پلّو پھڑیا آن، تُوں خوشی نال گود اُٹھائیا۔ اوس ویلے تیرے گھر کوئی نہیں سی سنتان، بالے مل کے گوہند سپس دِتا نوائیا۔ گوہند پُچھیا ایہہ کاکا سوہنا چتر سُبّجان، اندروں باہروں نظری آئیا۔ تُوں ہوئی جیہی کہا جے ایہہ دے دیں دان، تیری بے پرواہیا۔ گوہند اندر شبد اشارہ دِتا آن، اگئی حُکم ورتائیا۔ تینوں اک ویراں چھڈنا پئے جہان، ناتا لوک مات ٹڑائیا۔ اوس ویلے ایہہ سارے گرمکھ بیٹھے سی سنکھ وچ میدان، خوشیاں نال درشن ستگر پائیا۔ گوہند سہج سُبھاؤ بولیا نال زبان، دُھر دی دھار دئے جنائیا۔ جس ویلے میں مڑ کے آواں جودھا سور شبِدی بن بلوان، ویس اوڑا آپ وٹائیا۔ تیرا خالی بھنڈارا بھراں دے کے دان، گودی گود دیاں سُہائیا۔ ایسے بچّے نوں رکھاں تیرے نال، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دِیاکراں ہو کے دین دِیال، دِیاندھ اپنا پھیرا پائیا۔ کرنا کھیل اک مہان، مہا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر مستک ویکھ دکھائیا۔ بھگت سینگھ آہ ویکھ اپنے سبّجَن، سہجے دیاں دکھائیا۔ جیہڑے پریم پِرتی اندر مکن، مگرلے لیکھے نال وڈیائیا۔ ایہناں دے باہروں تتاں والے بدل گئے بدن، اندر اوہو نور رُشنائیا۔ ساچے دِپیک وانگو جگن، جوتی نور نور رُشنائیا۔ بھاویں اوسے کر کے جوگندر دی شادی واسطے تُوں نہیں گیا سدن، گوہند آپے لئے منگائیا۔ جس دے ہتھ انصاف عدل، عدل عدالت اک کھائیا۔ اوس ویلے گوہند دوارے اک ملنگ آیا تچن، سوہنا ویس وٹائیا۔ خوشیاں نال لگا ہسن، ہتھ دوویں آگے پھیلائییا۔ پرہو نہ میری بندگی تے نہ میرا بھجن، تن خاکی ماٹی پھراں نگن، پریم پیار دا لا کے سگن، ایہناں بھیناں بھائیاں نال لئیں ملائییا۔ گوہند کہا ست میرا تیرے نال بچن، تیرا بناواں سوہنا سریر کنچن، رُوپ اپنا دیاں چڑھائیا۔ بھگتاں نال بنا کے سوہنا سبّجَن سگلا سنگ نبھائیا۔ اوسے دا رُوپ جسونت سینگھ اوہناں

بہیناں بھائیاں وچ آیا وسن، واسطہ ڈاڈھے دتا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی آپ کھائیا۔ بھگت سنگھ بھاویں بہین بھائی نہیں ایہ تیرے رشتیدار، جگت کُٹبہ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ایہ حقیقت وچوں حقیقی تیرے یار، شریکے والی گل نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی روسا نہ کوئی غصہ نہ کوئی کھان پین دا وبار، دید نال کر کے دیدار اندروں باہروں خوشی بنائیا۔ سب توں پیارا پرم پُرکھ دا وبار، جس دی دھار دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا رہیا وکھائیا۔ بھگت سنگھ اج بھگتی دی اوہ دھار، جو بھگون رہیا پرگٹائیا۔ بے شک تیرے نال نہیں جُنڈی دے یار، جُگ دے وچھڑے میل ملائیا۔ بے شک ایہ کھا پی کے نہیں ماردے للکار، اندرے اندر ڈھولے گائیا۔ تیرے پچھلے لہنے پچھے انہاں تیرا کیتا ستکار، کیوں اج تیرا پُت لاڑا بن کے سوہریاں گھر جائیا۔ ایسے کر کے پہلوں دتا نہیں کوئی ہلار، اندر وڑ کے رمز نہ کھئے لگائیا۔ گُرمکھو اکھیں ویکھو ایہ بہیناں بھراواں دا پیار، جو صدیاں وچ سکے نہ کھئے بنائیا۔ تُسیں بھاویں اک دوجے دے نال دے نہیں جانکار، پر درشن کر کے گُرمکھ گُرمکھ ملے چائیں چائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا سد وڈیاں چھوٹیاں دا کردا رہے پیار، گھر بار اکو سرب وکھائیا۔

★ ۲۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ★

چری وچھنی کہے گھر گمبہر گور، گوداوری نج نیتر دھیان لگائیا۔ میں تکدی رہی زمیں آسمان رو سس منڈل منڈپ ستارے امبر، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ آسا بھرواسا کر کے بیٹھی رہی وچ صبر، صدق آتم انتر اک بنائیا۔ کون ویلا شاہ پاتشاہ شہنشاہ جوتی دھار شبدی آئے بر، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ زگن زرویر نراکار نرنکار ست ستوادی کرے عدل، حُکم فرمان اکو اک جنائیا۔ جگت جُگ چوکڑی بھگت بھگوان ریتی نیتی دیوے بدل، سنت صوفی اپنے رنگ رنگائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا ہوئے ہنگنا کر قتل، قدرت دا قادر کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ میں ویکھدی رہی کوٹن کوٹ گُر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے یتن، بیتھا یوگ بیتھارتھ اپنی سیو کھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور انترجامی کون ویلا ویکھے اپنا وطن، بے ورتناں بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ گُر چیللا شبدی دھار آئے رکھن، رکھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ میں نج نیتر لوچن نین درس کراں اکھن، سمرتھ پرتکھ الکھ روپ گوسائیا۔ میری آسا منسا خواہش

پوری کرے پُرکھ سمرتھن، مہا اکتھ بودھ آگادھ دئے درڑائیا۔ میں دھوڑی ٹِگا چرن کول مستک لاواں چندن، نو نو نمستے ڈنڈاوت کہہ کے سیس نوائیا۔ بھگت سہیلا اک آکیلا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن ساتھ آئے وسن، حق وسیرا نیرن نیرا انتر برہم نرنتر میل ملائیا۔ وقت سہیلا سہنجنا سہاونی رُت آئے ہسن، خوشیاں گیت ترے گن ایت ترے بھون دھنی ڈھولا اکو گائیا۔ گوبند دا پورا کرے پچن، انچن کنچن نرنچن نراکار وڈی وڈیائیا۔ برہوں ویراگی پریم پیار اندر جو تڑپھن، بھٹکن اٹکن سب دی دئے گوائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی کر کے مردن، آتم پرما تم پریم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ نیترووے نیر وباوے گوداوری کہے گوردھن، جمنا کوک کوک سنائیا۔ کرشن گراہٹ سنیا ارجن، تھر تھراہٹ سرب لوکائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ صاف کرے برتن، صاحب سوامی انترجامی ڈرمت میل دھوائیا۔ جگ چوڑی نیت نوت بھگت سہیلا گرمکھاں آوے پرکھن، پریکھیا دیکھیا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جنم دی میٹھارا حرصن، ہوس حرص عرش فرش دئے چکائیا۔ گوداوری کہے میں خوشیاں نال درشن آواں پرسن، دید عید چند نور نور رُشنائیا۔ دین دکھی دردیاں دا ویکھے دردن، دیناں ناتھ اناتھاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گوداوری کہے بے پرواہ بے نظیر، جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ محبوب لاتصویر، صورت حق نہ کھئے درڑائیا۔ جگت کرپا کوڑی کٹ شرع زنجیر، تدبیر اپنی دے سمجھائیا۔ تُوں پاتشاہ شہنشاہ پیغمبر گرتیرے وزیر، وضاحت نال دے سمجھائیا۔ میرا ویلا وقت پُجیا اخیر، آخر فقرے رہی سنائیا۔ گنگا گوداوری گنگا دھار وچوں رو کے کہا کبیر، کایا قبر شور مچائیا۔ دستگیر نہ کر دلگیر، ضمیر اندروں دے بدلائیا۔ تُوں پاتشاہ میں حقیر فقیر، تیری در دہلیز سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکائیا۔ گوداوری کہے میرے صاحب سچ گوسائیں، ساول سندر تیری بے پرواہیا۔ میں بن کے پاندھی راہی، دوس رین بھجان چائیں چائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پھڑ پھڑ تھکی بانہی، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جل تھل مہیئل دین گواہی، دھر دی دھار شہادت رہی بھگتائیا۔ اکو یاد گوبند لیکھا لیکھا بن قلم شاہی، بن اکھراں گیا سمجھائیا۔ سچ توفیق نور خدائی، خد مالک خالق دئے وڈیائیا۔ جگ چوڑی ویکھنہارا ہر گھٹ تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا چکائے نیترو لوچن اکھ کھلائی، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ جس ویلے سمت آوے شہنشاہی، دھر فرمانا دھر دی دھاروں دئے پرگٹائیا۔ مالک محبوب

ہو کے حقیقت دا بن کے ماہی، رواداری سب دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 گوداوری کہے پائے میرے بھگوان، بو کے لے لے رہی جنائیا۔ کوئن کوٹ میرے وچ کر گئے دان، داتے ہو کے سیو کھائیا۔ ہیرے
 لال جواہر موتیاں دی بنا کے کھان، خانہ اپنا گئے مٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھدی رہی جہان، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔
 سخیاں والا تکدی رہی کابن، بنسری والی نام دُھن شنوائیا۔ سینا والا تکدی رہی رام، پنچبٹی اپنا پھیرا پائیا۔ نت نوت بنی رہی
 غلام، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کلمے اشارے سُن دی رہی پیغام، پیغمبراں والی پڑھائیا۔ مخلوق دا مالک آؤنا امام، جلوہ نور نور
 رُشنائیا۔ بھگتاں دا پکڑے دام، دامنگیر ویس وٹائیا۔ حقیقت دا پیائے جام، رس اکو اک وکھائیا۔ دو جہاناں بدل کے نظام، نوبت اپنا
 نام وجائیا۔ گوداوری اُتے ہووے مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ چرن دھوڑی دے کے مان، ابھان دئے گوائیا۔ بھگتاں دا بھکتی وکھا کے
 نشان، نشانے سارے دئے بدلائیا۔ لہنا دینا مُکا کے انجیل قرآن، شاستر سمرت وید پُران لیکھا لیکھے وچ ٹکائیا۔ نام سندیشہ دے کے
 دُھر فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ حیوان ویکھے انسان، اگیان اندھ کھوج کھوجائیا۔ سچ دوارے پہنچے آن، انک کل دھاری اپنا
 ویس وٹائیا۔ بن اکھاں ویکھے مار دھیان، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔
 گوداوری کہے میں ہوواں گد گد، ہوکا دے کے دیاں سُنائیا۔ جس ویلے صاحب سوامی بھگت سُوپیلے سجن سد، در دوارے تٹ
 کنارے ڈیرہ لائیا۔ میری خوشی دی رہے کوئی نہ حد، حدود ساری دے گوائیا۔ میں سُن کے نام اکماند، ندیاں دی دھار وچوں اپنا
 رُوپ لَواں پرگٹائیا۔ میرا کیسے نظر نہیں آؤنا کد، قدماں اُتے ڈھیہہ کے سیس نوائیا۔ بھگتاں دی ویکھ کے سوہنی جد، یدی اپنی
 جھولی خالی دیاں وکھائیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا میٹ دے آگ، مایا ممتا ترشنا دے مٹائیا۔ تیری چرن سرن گئی لگ، اگلا پچھلا
 لیکھا دے مُکائیا۔ امرت جل پیا مدھ، مدھر دُھن سُن من دے کھلائییا۔ تیرا نام نگارہ جائے وچ، دو جہان کرے شنوائیا۔ گوہند چن
 چن کر سچ، سچ ست دے درڑائیا۔ میرا پردہ لئے کج، اوڈھن اکو سیس ٹکائیا۔ جویں رکھشا کیتی گج، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سب کچھ
 بیٹھی تچ، تتکرا اپنا دے درڑائیا۔ تیرے بھگتاں دے چرنی جاواں ڈھٹھ، اٹھسٹھ مان مٹائیا۔ جگ چوکرئی بیٹھی رہی کر کے ہٹھ،
 بے صبری صبر وچ سمائیا۔ دھن بھاگ تُوں آئیوں میرے تٹ، کنارے وجی ودھائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، ونجارا ہو کے رہیا

ورتائیا۔ پریم پیار وستو میری جھولی گھت، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ گوہند اشارہ کر کے گیا نال اکھ، نیج نیتز کر رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی ہو پرتکھ، انترجامی لیکھا دے مُکائیا۔ میری جھولی پاؤنا میرا حق، پُورب لہنا لیکھے دینا لگائیا۔ مین جلدھار پتھراں دی ٹھوکر نال رہی ٹپ، بھجّاں واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ جیو میرے وچ اپنے لاہن آوندے پاپ، مین کسے دی دُرمت میل نہ سکی دھوئیا۔ تیرے بھگتاں توں سُن کے سوہنگ جاپ، مین اپنا جنم مرن بیٹھی بھلائیا۔ دھنّ وڈیائی جے پرگٹ ہوئیوں آپ، اپنی دیا کھائیا۔ تیری چرن چھوہ نال ہوواں پاک، پتت پُنت روپ وٹائیا۔ تیرا گوہند دا بنیا دُھر دا ساک، سجنّ اکو روپ وٹائیا۔ میری پوری کردے آس، آسا منسا اپنے نال ملائیا۔ مینوں تیرے اُتے وشواش، وشو اپنا رنگ چڑھائیا۔ تُوں داتا سرب گنتاس، سرب سوامی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کپا سُن اگتی بات، باطن دیاں جنائیا۔ تیئی اوتاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرو دس تنّ چار آسو دی منگدے گئے رات، بن قلم دوات اکھڑ اشاریاں نال رہیا درڑائیا۔ جُگ چوکرئی دا لہنا دینا حساب پورا کرے پریم پُرکھ پرہ آپ، جس دا وڈ وڈا پرتاپ، ناؤں زرنکارا دُھر دا جاپ، جیون جُگت جُگت دے جنائیا۔ گوداوری کیوں رو رو رہی منگ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جیہڑا بنا کے گیا تیرا سنگ، سگلا لیکھا دے چُکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ آوے لنگھ، پُری لوہ پندھ چُکائیا۔ سو صاحب دین دیاں سدا بخشند، رحمت رحیم دے کھائیا۔ جو نانا توڑ کے پُری اند، اند اپنا گیا بنائیا۔ جس دے نوری چمکدے چند، گُرمکھ جوت رُشنائیا۔ اوہ سوہنا بنا کے سنگ، تیرا تٹ کنارہ دے سہائیا۔ بے صبری وچ پا نہ ڈنڈ، اُچی کوک نہ کھے سُنائیا۔ اوہ کسہارا اسو اپنا اگتی تنگ، شاہ سوارا دیا کھائیا۔ نام نگارہ وجا کے مردنگ، مرد مردانہ دے اٹھائیا۔ جُگ چوکرئی بھگت ادھارن دا اوس کول سب توں وکھرا ڈھنگ، کرنی اپنی نال بنائیا۔ جیہڑا شستر بستر سورپیرتا نال کردا رہیا جنگ، کھنڈا کھڑگ کھڑگ نال کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گوداوری نہ پا رولا، رویاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جس نے تیرے نال کیتا کولا، اقرار پورا دے کرائیا۔ جو آیا اُپر دھولا، دھرنی دھرت ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کیریا دا بہار کرے ہولا، ہولی ہولی اپنا حُکم سُنائیا۔ نُوں خدائی ہو کے مولا، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پردہ چُکا کے دویتی اوہلا، بہرماں ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ نام شبد دے کے سوہلا، سو سوامی ہوئے سہائیا۔ جس دا اکو ناد اکو شبد اکو راگ اکو بولا، انبولت اپنا نام جنائیا۔ سو ستگر ساچا تیرا پوربلا نہکرمی

بنیا وچولا، وچلا لیکھا دے گوائیا۔ جس نے سچ دوارا کھولا، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت تیرا لیکھا چکائے تینوں پاوے اوس ڈولا، جس دا کھار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوداوری کہے پرہو کی کچھ دسیا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ میرا انتر ہستی، ہستی دتی بدلائیا۔ کی سچ اوہ گوہند شبدی دھار آوے نسیا، نرگن اپنا پندھ مکھائیا۔ بھگتاں کرے اکھیاں، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ پریم اندر رتیا، رتی رت رنگ دئے چڑھائیا۔ جنم کرم دے گرمکھ سجن سچیا، سچ سمگری جھولی دیوے پائیا۔ مان وڈیائی دے کے وانگ پچیا، اپنی گود لے اٹھائیا۔ لوں لوں اندر دے رچیا، ساڈھے تن کروڑ وجے ودھائیا۔ گرمکھاں بھانڈا رہن نہ دیوے کوئی کچیا، کوڑے ٹھیکر بھن وکھائیا۔ مایا ممتا میٹ کے من متیا، گرمت اکو دئے سمجھائیا۔ کوڑی کیریا دی اندروں کر کے ہتیا، ست سچ دئے پرگھائیا۔ جس نے تیر نرالا انیالا پن چلے کمان کسیا، آر پار دئے لنگھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا اکل کل دھاری مالک سمرتھیا، گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ جس دے حُکے اندر برہمنڈ کھنڈ دو جہان بجھیا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نے پٹنا پاؤنٹا پُری اند تچیا، پُشکر چرناں ہیٹھ دبائیا۔ سو تیری رکھن آوے لچیا، لاجاوت سچا شہنشاہیا۔ بن پُرکھ اکال پردہ کیسے نہ کجیا، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پار کر کے بے پرواہی حدیا، حد تیری دئے سہائیا۔

★ ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ چیلہ سنگھ دے گرہ جموں ★

گوداوری کہے میں راہ تگاں سچ پرہاتی، پرہو جس نوں دیوے مان وڈیائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں گوہند من کے آکھی، آخر اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن زرویر نرکار نرکار بن کے ساتھی، دُھر دا بیلی سکلا سنگ نبھائیا۔ جس دی اکم اتھاہ بن اکھراں والی پاتی، بن سطران رہی سمجھائیا۔ اوہ وارتا کتھا دے ساچی، ست ست درڑائیا۔ مینوں یاد آئی پچھلی باقی، باطن پڑدا دیاں اٹھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ تیرا حُکم بھوکھت واکی، ویلا وقت دئے سہائیا۔ دیاوان مہروان نظرے کرم کریں ناتھ اناتھی، دیناں گود اٹھائیا۔ سچ سہنجنی سہاؤنی میری راتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتاں دی پہلوں معاف کر کے جنم جنم دی

گستاخی، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی لکھیا ہووے اُپر چھاتی، دُھر دی دھارا نال بنائیا۔ پریم پیار نال تکی کھلاپاتی، پت پریمیشور نور خدائیا۔ جنم جنم دی بدل دے حیاتی، حاضر ہو کے ہو سہائیا۔ بُن کپھڑی کتھا تیری کاغذاتی، ساکھیات تیری بے پرواہیا۔ کپھڑا میل ہویا اتفاتی، حُکمے اندر اپنا حُکم ورتائیا۔ پرہو تیرے بھگت سدا تیرے جماعتی، دوجی پاٹھشالا وچ کرن نہ کوئی پڑھائیا۔ تیرا علم عالماں توں باہر صفاتی، بن سمجھ دینا سمجھائیا۔ لیکھا لکھیا نہ جائے قلم دواتی، دانشمندی نہ کھئے چترائیا۔ لیکھا چُک جائے عشق حقیقی مجازی، لاجوابی اپنا حُکم ورتائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا تیرے بھگتاں اندر نہ کرے خرابی، کھوٹے کھرے دینے بنائیا۔ اپنے پریم پیالے متوالے دے کر کے شرابی، نشہ اکو دینا چڑھائیا۔ تیرے رس دا کھاون سچ کبابی، کایا کعبہ دینا گھلائییا۔ سچ مندر سہا محرابی، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت ادھارنا تیری دُھر دی وادی، وعدہ گوہند پور کرائیا۔ ممتا پوری ہووے اوس دادی، جو دعوے نال گئی درڑائیا۔ دُھر دی بان تیری آدی، عدل اکو لینا کھائیا۔ گرمکھ بنس بنوئے کاگی، کلمہ نام سچ جنائیا۔ گیت سناؤنا دُھر دا راگی، انراگی آپ درڑائیا۔ ساچے بھگتاں بخش کے اک آزادی، اجل توں لینا چُھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ گوداوری کہے پرہ میری پورب ونڈی، حصیاں والی نظری آئییا۔ کنڈھے والے جس ویلے جاوے کنڈھی، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ جن بھگت بنا کے سنگی، دُھر دا سنگ رکھائیا۔ کوڑی کِریا توڑ پابندی، مُشکل اوہناں حل کرائیا۔ سدھا مارگ دس کے ڈنڈی، ڈنڈوت اکو دینی سمجھائیا۔ آتم رہے کوئی نہ رنڈی، دوہاگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ من واسنا کڈھ کے گندی، امرت جام دینا پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گوداوری کہے پرہو میری اک ہور لگن، لگی دیاں جنائیا۔ تیرے بھگتاں نوں میں خوشیاں نال پاؤنا سگن، سوہنا ویس وٹائیا۔ نام خُماری پریم پریتی چاڑھنی رنگن، کُسنہڑا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سجن سہیلے لا کے انگن، انگیکار لینے بنائیا۔ جوتی دھار دے زرنجن، انجن اکو دینا وکھائیا۔ دُھر دی دھار ساچا مجن، امرت جل مُکھ چوائیا۔ آتم پرما تم کر کے مگن، مگرلا لیکھا دینا مُکھائیا۔ پچھوں بھيو گھلا کے اُپر گگن، گہر گمبھیر دینا ملائییا۔ جنہاں دی ویل لگی ودھن، بنس اہناں دے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی دینی درڑائیا۔ گوداوری کہے میں تکدی رہی جُگ چار، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ جگت میل دھوندی

رہی سنسار، سیوا سیو کھائیا۔ وینہدی رہی وبھچار، کوڑ کڑیاری راہ تکائیا۔ سرشٹی روندی رہی زارو زار، درشٹی درشٹ نہ کیسے
 کھلائییا۔ گریہستی آؤندے رہے وارو وار، بن بن پاندھی رابیا۔ سادھ سنت رسنا جہوا بولدے رہے نال زبان، رام نام ڈھولا گائیا۔
 ہے پرہو بنا تیری کریا ثابت ویکھیا نہیں کیسے دا ایمان، عملن وچ نہ کھئے لوکائیا۔ شاہ سلطان ویکھے بے ایمان، بیوہ ہو کے دین ڈھائییا۔
 میرے دھن بھاگ جے بھگونت تیرا بھگتاں دا ویکھاں خاندان، ہانی میری پور میں خوشی ہوواں جہان، اپنا رنگ بدلائییا۔ جس ویلے
 تیرے بھگتاں دا سوہنا لگے دیوان، انتر آتم اک لو لائییا۔ میں سُننا سچ فرمان، جو فرنیوں باہر دئے درڑائییا۔ جس نوں جانے نہ کھئے
 عوام، قلمن نال نہ ونڈ ونڈائییا۔ تُوں دردی بن سلطان، ہونا سچ سہائییا۔ میں بردی بن غلام، در تیرے سپس نوائیا۔ کر بینتی منگان
 دان، نیتر نیتان نیر وہائییا۔ ہے پرہو تیرے بھگت بالے نڈھے بچے اچے آنجان، ہوئی ہوئی اُپر لینا اُٹھائییا۔ انہاں دے اندر بخش اک
 گیان، بن تیرے دوسر سپس نہ کیسے نوائیا۔ تُوں انہاں دا بن اوہ کابنن دا کابنن، جس کابنن نے کابنن دے پرگٹائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائییا۔ گوداوری کہے سگن والیاں وستو دس، گرمکھاں ہتھ وڈیائییا۔ لال دستار
 سچے ہتھ، ہاڑ ستاراں دئے گواہیا۔ اکھ وچوں اکھ کر کے وکھ، حکم دینا سمجھائییا۔ سچ روپ کر پرتکھ، بہرم دینا مٹائییا۔ جو گرمکھ
 لئے سد، شبدی حکم جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حکم اپنے ہتھ رکھائییا۔ گوداوری کہے سگن اوہ سگلا، بھگت
 ملے وڈیائییا۔ جس نال مارگ ملے اگلا، پچھلا پندھ چکائییا۔ ہرجن رہے کوئی نہ کنگلا، نام بھنڈارا دئے بھرائیا۔ پھرنا پئے نہ وچ
 جنگلا، جوہاں وچ نہ کھئے بھٹکائییا۔ دوارا کوئی نہ پئے منگنا، بھیکھی روپ نہ کھئے وکھائییا۔ گھر بار نہ پئے تجنا، ناتا گریہست نہ کھئے ٹرائیا۔
 دیاوان ہو کے گھر سوامی ملنا سجننا، سہج سبھاؤ اپنے انگ لگائییا۔ جگ چوکری تیریاں بھگتاں بہہ کیتی تیری بندنا، نیوں نیوں سپس
 نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا لہنا دے چکائییا۔ گوداوری کہے میں ویکھنی بھگتاں دی اوہ چھاتی، جیہڑی
 ہنؤت گیا وکھائییا۔ گرمکھاں دی ویکھنی اوہ راتی، جو نانک گیا درڑائییا۔ گرمکھاں دی ویکھنی اوہ جماعتی، گوہند کر کے گیا پڑھائییا۔
 بھگتاں دی ویکھنی اوہ ساکھی، جو ساکھیاں بھگوان درشن پائییا۔ سب نے مل کے اک دی مٹی آکھی، وچوں دوجا لینا سمجھائییا۔
 گوداوری کہے پرہو تیرے در تے آ کے کوئی نہ رہے پاپی، پت پت دینے بنائییا۔ چار جگ دے لیکھ کھول کے ویکھ اپنی کاپی،

جس دا رائیٹ رائیٹر تُوہ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُہر دا سنگ دینا وکھائیا۔ گوداوری کہے
میں گرمکھاں دا ویکھیا پردا، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ جنہاں دا وچھوڑا چر دا، چری وچھنے لے ملائیا۔ جنہاں دے انتر گوبند
پہردا، بھجے واہو داہیا۔ جس دے پریم پیار اندر ہنجھو گِردا، نیر نین چھپر لائیا۔ اوہناں اُتے تیرا ہتھ ویکھنا پہردا، کس بدھ لے
ٹکائیا۔ تُو سُو چرانوے چوکری جُگ پچھوں ویلا آیا اوس اگمی پر دا، جس دی شاہی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ حق حق حقیقت نَبڑدا،
جھگڑا چکاوے کوڑ لوکائیا۔ میں راہ تگاں اوس دلیر دلدار دلبر دا، جو دل دی حالت دے بدلائیا۔ جو میرے کنڈھے اُتے آ کے کنڈھی
والے وچھڑے میلدا، ملاپی ہو کے ہوتے سہائیا۔ نانا کٹ کے رائے دھرم دی جیل دا، جیل خانہ کوڑا دے گوائیا۔ جھگڑا مُکا کے پاس
فیل دا، اکو ڈگری ہتھ پھڑائیا۔ اوتھے مٹ جائے جھگڑا بھنڈارا کھیر دا، آسا ترشنا دے گوائیا۔ گوداوری کہے میں کھیل ویکھاں اوسے
دی کھیل دا، جو خلاصے نال بھروسا دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مالک ہو کے دیا کھائیا۔ گوداوری
کہے سچ بھيو ہُن رہن نہیں دینا گپت، میں سچ دیاں درڑائیا۔ بھگتاں اُتے پرہہ مہر کرنی مُفت، بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جُگ
چوکری تیری کردے رہے صفت، راگاں ناداں وچ صلاحیا۔ شرع وچ ہندے رہے گرفت، بندی خانہ نہ کھئے تڑائیا۔ دین مذہب حصے
ونڈدے رہے نصف، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ہے پرہو توں سب دا مالک لکھ چوراسی نور اُچیا وچوں تیرے گربست، آتم پر ماتم
ونڈ وندائیا۔ تیریاں بھگتاں توں تیرے ملن دا عشق، دوجی آس نہ کھئے وکھائیا۔ گوداوری کہے اگے گوبند مینوں لارا لا کے گیا خسک،
ہُن ہون نہ دینی جدائیا۔ سنمکھ ہو کے تیرے کولوں اُنا تلک، سوارتی کیسر پٹنے والا دے گواہیا۔ میں پکا کر لیا نسچ، سچ نسچ
نال رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مینوں یاد چھبی پوہ والے دتے ٹکٹ، بن ٹکیاں دتے ورتائیا۔ تیرے
بھگت پریمی ویکھاں تیرے نکٹ، نکٹورتی ہو کے ہو سہائیا۔ وچھوڑے والی کٹ دقت، دکھیاں درد لے وندائیا۔ سچ بھروسہ دے
صدق، چرن پریتی اک سرنائیا۔ در تے رہے کوئی نہ بندک، کوڑی کِریا دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
میرا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑی دینا دان، اشنان مجن اکو وار دینا کرائیا۔

☆ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ ستسنگ بھون رانی تالاب جموں شہر ☆

صاحب ستگر سچا گیا آ، آد جگاد شبد انادی بے پرواہیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ وار تھت سوہنی پورنما رہیا سہا، ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ جموں نواسیو ذرا مار کے ویکھو دھیاں، بند کواڑی پردہ لاییا۔ گھر گھر بیٹھا جوت جگا، نورو نور نور رُشنائیا۔ شبد اگمی ناد رہیا وجا، دوس رین اٹھے پھر کرے شنوائیا۔ من واسنا نال ہو کے جُدا، آتم پر ماتم پلو گئے چھڑائیا۔ دھر دا مالک نر ہر خالق سچ سندیشہ اکو رہیا سنا، جگ جیون داتا جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر ساچا تہاڈے کایا مندر اندر، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تین ہتھ ویکھے سوہنا مندر، نو دوارے پندھ چکائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے ویکھے جندر، نورو نور نور رُشنائیا۔ من واسنا دہ دشا نہ دؤڑے بھجے بندر، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ ساچا رس دیوے نج نندن، ساچا رس اک وکھائیا۔ جنم کرم لکھ چوراسی توڑے بندھن، بندگی اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، ستگر سچا بے پرواہیا۔ ستگر سچا پاربرہم، پت پریشور بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جنے نہ جائے مر، نورو نور نور رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نہکرمی ویکھے سرب کرم، کرم کانڈاں ڈیرہ دئے ڈھابیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کیریا من واسنا توڑے بہم، بھانڈا بھ۔ بھو بھنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی ویکھنا ہڈ ماس ناڑی چرم، گرہ گرہ آپے پھول پھلائییا۔ سچ سندیشہ نر نریشا ستگر پورا حاضر حضورا اکو سمجھا دئے ذات پات برن، ورن گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صاحب سوامی انترجامی ساچی بخشے اک سرن، چرن کول دھیان جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ بیٹھا اندر وڑ، گرہ گرہ اپنا آسن لائیا۔ ستگر پورا ہر گھٹ وسیرا، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ جس دے کول حق نبیڑا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھیڑا، اندر مندر سوہبا پائیا۔ پت پاپی اُتے کرے مہرا، مہر نظر آپ ٹکائیا۔ بن کرنیوں کرتا پار کر جائے بیڑا، ستگر شبد وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستگر شبد اند ساگر، گھر گمبھیر نظری آئیا۔ بھاگ لگاوے کایا گاگر، مانس مائکھ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم دیوے آدر، من واسنا دُور کرائیا۔ کیریا کرے کریم قادر، قُدرت دا مالک خالق شہنشاہیا۔ نرمل

کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا ونج کرائے بن سوڈاگر، ساچا سوڈا اِکو نام وکھائیا۔ سو سوڑبیر جودھا بہادر، جو سَتگر پورے لگے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، نرگن نُر نُر ڈگمگائیا۔ سَتگر پورا کہے جنہاں میرے ملن دی رکھی آس، انتر آتم دھیان لگائیا۔ میں سدا وساں پاس، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ دیا باقی کملا پاتی کراں اِک پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ لیکھے لاواں پون سواس، ساہ ساہ سمائیا۔ جھگڑا مُکا کے پرتھمی آکاش، گگن مندُل ڈیرہ ڈھائیا۔ درس وکھاواں ساکھیات، سوچھ سرُوبی اپنا رُوپ وٹائیا۔ ظاہر باطن کراں بات، بھیو ابھیدا کراں رُشنائیا۔ پورنماشی کہے میری پورنما والی رات، راتی سُنٹیاں شبد ہو کے دیاں وکھائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گاؤندے گاتھ، گیتا گیان کرے وڈیائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ وسیرا سب دے وسے پاس، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر گھٹ ہو کے اندر بیٹھا وڑ، سَتگر پورا ڈیرہ لائیا۔ سَتگر کہے میں سچ سوامی، مالک اِکو نظری آئیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند اکھراں بولاں بانی، نراکھہ دھار سمجھائیا۔ امرت آتم رس دیواں ٹھنڈا پانی، گول نابھی آپ الٹائیا۔ لیکھا چُکواں چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینتج لوڑ رہے نہ رائیا۔ سُرتی شبد ملاواں بانی، سینتا رام ہووے گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر گھٹ اندر بیٹھا وڑ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نچ آتم پرما تم ڈیرہ لائیا۔ سَتگر شبد کہے جس نوں میری لوڑ، اندر وڑ کے کھوج کھوجائیا۔ میرا رُوپ رنگ بھاگ کرے متھور، غریب نیاں گود اُٹھائیا۔ ناتا توڑے پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکائیا۔ چری وچھنی آتم پرما تم دئے جوڑ، ناتا دُھر دا دئے بنائیا۔ اِکو تند بچھے ڈور، دُو جی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندھیرا چُکے اندھ گھور، ست دیپ ہوئے رُشنائیا۔ منتر پُھرے فُرنا پھور، من منسا دئے گوائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی کیریا دیوے ہوڑ، ہوکا اِکو اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سَتگر سچا وسے ساچے گھر، گرہ مندر اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سَتگر شبد دین دیاں، دیا ندھ اپنی دیا کھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مُحبت دُھر دی اِک بندھائیا۔ ساچی سخیاں ملے ساچا کاپن، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ پریم پریتی بخشے دان، دُھر دی وست اِک ورتائیا۔ سچ سنگھاسن دیوے آرام، من واسنا نہ کئے ہلکائیا۔ آون جاون جھگڑے مُکاوے تمام، لکھ چوراسی دئے مٹائیا۔ سچ وستو دے کے دُھر دا انعام، نام ندھانا جھولی پائیا۔ اِکو میلا ہووے سچے رام، جو رشتہ دُھر دا دئے جنائیا۔

ین ستگر پورے ہوئے نہ کیسے کلیان، سچکھنڈ دوارے نہ کھئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں مارگ رستہ
 دسے آسان، مہروان ہو کے مہر نظر نال ترائیا۔ آپ بہاوین کچھ نہ کہنا، کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ضرور پرہہ دا درشن کرنا اوس
 نیناں، جیہڑی اکھ نہ کیسے کھلائیآ۔ سجن بناؤنا اکو سینا، جو ساکھیات ہوئے سہائیا۔ جس دے نال سدا سدا سد مل کے بہنا، گھر اکو
 ڈیرہ لائیآ۔ جو چکاوے جنم جنم دا لہنا دینا، دے دے خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ین کہن سُنن توں
 سب کچھ دئے سمجھائیآ۔ بے شک کہن سُنن دی نہیں گل، بہیو ابھید نہ کھئے جنائیآ۔ جے سہجے مُشکل ہو جائے حل، ین حلوے پوڑی
 کھوایاں ملے ہر رگھرائیا۔ وچھوڑا رہے نہ گھڑی پل، آتم پرما تم نہ ہوئے جدائیآ۔ دیپک جوتی جائے بل، اندرے اندر ہوئے رُشنائیآ۔ دئی
 دویتی مٹ جائے سل، صاحب اکو نظری آئیآ۔ پورب جنم دا جھولی پے جائے پھل، اس جنم دا لیکھا دئے مکائیآ۔ نہچل دھام وکھائے
 اٹل، سچ در اکو رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ین کہن سُنن توں کایا کپڑ ویکھ وکھائیآ۔ کہن سُنن نالوں
 اندر دھیان چنگا، ین رسنا جہوا ملے وڈیائیآ۔ صاحب ستگر سدا بخشنا، شبدی رُپ پے پرواہیا۔ جگت نیر جہان اندھا، بھگت
 بھگوان اندر اکھ کھلائیآ۔ تہاڈے جیون دا اتم کنڈھا، ویلا نیڑے دئے وکھائیآ۔ بنا پورے ستگر منزل پوڑی چڑھیا کھئے نہ ڈنڈا، ڈنڈاوت
 سچ نہ کھئے کرائیا۔ آتم پرما تم بن جائے دھر دا سنگا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ کایا مندر اندر ساچا تیرتھ ہو جائے گنگا، گوداوری جمن
 سُرسی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ین کہن توں کرنی ویکھ وکھائیآ۔ کہن سُنن دی ایتھے کیہڑی
 لوڑ، بڈھی والی نہ کھئے چٹرائیا۔ جیہڑا وچھڑیاں رہیا جوڑ، آتم پرما تم میل ملائیآ۔ جس دی لگی نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیآ۔
 صاحب سوامی ہووے بندی چھوڑ، پھانسی جم دی دئے کٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھدے گئے لوڑ، سو آسا پور پرہہ پورن
 پے پرواہیا۔ سُرتی شبد بندھاوے ڈور، آپ اپنی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بہیو ابھیدا دئے کھلائیآ۔
 رسنا کہن دی کیہڑی بات، کہہ کہہ تھکی سرب لوکائیآ۔ ین ستگر پورے اندروں کھولیا کیسے نہ تاک، پردہ پرے نہ کھئے ہٹائیآ۔ دھر دا
 جڑیا نہ کوئی ساتھ، سجن صاحب نہ انگ لگائیآ۔ اج ملن دا ہو گیا اتفاق، اتفاقیا گیا آئیآ۔ وست امولک دیوے دات، داتا دانی دیا
 کھائیآ۔ شبد گھوڑے چڑھاوے راک، اسو اکو دئے وکھائیآ۔ جے جگت گورنری دا کیتا راج، حُکم حاصل نال وڈیائیآ۔ اندر آتما پرما تما

دی رہی آواز، لوڑیندا ساجن نہ کھئے ملائیا۔ پھردا رہیا وچ سماج، بھجیا واہو داہیا۔ تکدا رہیا سنت سادھ، سادھنا سچ نہ کھئے جنائیا۔ جو سوامی ہر گھٹ اندر ہویا وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی دماغ، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بھگت ادھارن جس دا جگ چوکڑی رواج، رعایت نال پار دیوے کرائیا۔ اوتھے کہن سُنن دی کیہڑی گاتھ، جو اندر وڑیا مندر چڑھیا سب کچھ جانے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ کہہ سُن رسنا تھکی، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ لبھ لبھ سرشٹی آئی، بھجے واہو داہیا۔ بن ہر کرپا تگے نہ کھلاپتی، پت پرمیشور سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جنہاں نام دیوے نرگن زرویر اک رتی، رتن امولک ہیرے دئے بنائیا۔ سمکھ ساکھیات درس کراوے اکھی، اکھ اکھ نال ملائیا۔ بھگت بھگوان دی بن جائے اوہ سخی، جس دی راس آد جگاد نظری آئیا۔ بھاویں جگت مایا وچ ہووے لگھ لگھی، کروڑ کروڑی روپ وٹائیا۔ پرہہ دوارے قیمت کھئے نہ ککھی، کوڈی بٹ نہ کھئے وکائیا۔ جے ستگر پورے گرمکھ کہے میں کوئی گل دسی، دس کے دتا سمجھائیا۔ ایہہ گل نہیں اچھی، بھگت بھگوان سدا وجدی رہے ودھائیا۔ سرشٹی کہے وچھوڑا جل میں مچھی، گرمکھ کہے وچھوڑے وچوں جوڑا جوڑے وچوں اکو نظری آئیا۔ کہن سُنن دی پڑھن لکھن دی ایتھے نہیں کوئی پٹی، پٹیداری ساری دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اکو سچی، سچ ساجن لئے ملائیا۔ ٹھیک ہووے جے ملے ٹھاکر، اندر ٹھوکر دئے لگائیا۔ بھو کھلا کے کایا گاگر، امرت رس دئے چوائیا۔ شبد گرو پرگٹ ہوئے بہادر، سورپیر اکو نظری آئیا۔ در آیاں گھر آیاں گرہ مندر دیوے آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھیک ٹھاک سب نوں ویکھ وکھائیا۔ ٹھیک ٹھاک سارے کہندے فقّر، فکریاں وچ گائیا۔ چوٹی چڑھیا ویکھیا کھئے نہ سخر، منزل حق نہ کھئے جنائیا۔ جگت و دیا پڑھ کے اکھر، دین دُنی رہے سُنائیا۔ آپ اپنا کر کے وکھر، رہبر ملیا نہ بے پرواہیا۔ جس ویلے بھگت بھگوان دے آ جائے پتن، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ اوس ویلے صاحب آپ آوے پت رکھن، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ پھیر لوڑ نہ رہے کرن دی کوئی یتن، یتنہا یوگ یتھارتھ یدپ اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ مڑ کے لے جائے اوس وطن، جس وطن وچوں بے وطن کر کے لوک مات دتا گھلائییا۔ پورنماشہ کہے پھیر اندھیری زین نہ ہووے مسن، نوری چند ہووے رُشنائیا۔ پورنما کہے میں آج آئی سب نوں دسن، ہوکا دے کے رہی سُنائیا۔ باہر کوئی نہ جائیو

لبھن، گھر بیٹھا بے پروا ہیا۔ جس نون کھندے گوپال مؤرت مدن، مکند منوہر لکھمی نرائن گا گا خوشی منائیا۔ جس دے چرن کولان وچوں لبھو پدم، نشانی تٹاں والی وڈیائیا۔ اُس دا بھگتاں دے کایا مندر اندر پہلا قدم، لنگھ دہلیزوں آگے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بن کہیاں سُنیاں سب کچھ آوے سمجھن، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گورنر جی کدی ویکھیا جے نر، جس نون نرائن ست کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جس دا اکو سچکھنڈ دوار سچا گھر، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جو سنت سُوپیلے رہیا پھڑ، اندرے اندر جوڑ جڑائیا۔ جو کایا مندر اندر جائے چڑھ، نو دوارے پندھ مکائیا۔ جس تون وکار بنکار رہے ڈر، پرکرتی سپس نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دے حکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر کھیل رہے کر، جگ چوکرئی اپنا ویس وٹائیا۔ سو صاحب سمرتھ جس دی مہا اکھ جگ چوکرئی چلاوے رتھ، سمرتھ سہج سکھدائیا۔ جے اوس دا درشن کر لو نال آگھ، پھیر ہو جاؤ سرشٹی نالوں وکھ، نظری آئے اوہ پرتکھ، جس نون رسنا جہوا نہ سکے دس، بن کہن تون ہو جاؤ اوس دے وس، اوہ انتر آتم دیوے رس، میٹ زین اندھیری مس، شبدي تیر نرالا مارے کس، انیالا اکو اک چلائییا۔

★ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ آر ایل شرما دے گرہ جموں ★

شمع کہے کوئن کوٹ پروانہ میرے اُتے سڑدا، تن ماٹی خاک زُلائیا۔ اک دوجے نون ویکھ ویکھ مردا، اپنا آپ مٹائیا۔ بھتیاں وچوں کوئی وِرا دسے پریمی سچے پریم پیار دا، پریتی اپنی دئے دِرڑائیا۔ جو راہ تگے مُحبت والے محبوب حقیقی یار دا، یارانہ دُھر دا اک لگائیا۔ سو مرن تون پہلوں انتر انتر اکو اک پُکاردا، تون ہی تون راگ لائیا۔ لیکھا چھڈ کے جت ہار دا، ناتا توڑ جگت وڈیائیا۔ گلشن چھڈ موج بہار دا، بسنت کولوں مکھ بھوائیا۔ راہ تگے منزل اوس اگم اپار دا، جس دا پوڑا نظر کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال پروردگار میلا منگے اوس نرنکار دا، جو نرکار اپنا آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شمع پروانہ اپنا حکم اک وکھائیا۔ پروانہ کہے سُن شمع، دپیک تینوں دیاں جنائیا۔ میرا پریم پیار دا سوہنا سماں، سہاونی رت دئے وڈیائیا۔ میں چھڈ کے ہرکھ

سوگ غماں، در تیرا ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا لالچ رہی کوئی نہ طمع، ممتا موہ دتا مٹائیا۔ میرا جو بن نت نواں، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ میں سندیشہ اک کہواں، گیت گو بند لائیا۔ میں اوسے دے اندر رہواں، جتھوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ اوسے دی سیجے سواں، جتھے سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوسے دی چرنی بہواں، جو مہر نظر نال ترائیا۔ تیری بھیٹ کر کے اپنا دما، دیوانہ ہو کے شہادت دیاں وکھائیا۔ میرا راس ہووے گما، کرم کانڈ دینا مٹائیا۔ جگت واسنا نہ رہے منا، من کا منکا دتا بھوئیا۔ دُور دُرادا آیا بھٹا، بھجیا واہو داہیا۔ تیرے پرکاش نوں ویکھ کے ہویا اٹھا، بینائی میرے اُتے چھائیا۔ میں وار کے اپنا تنا، تقدیر تدبیر نال لواں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ شمع کہے سُن پروانے نادان، میں ست سیج دیاں درڑائیا۔ میرے اُتوں کوٹن کوٹ اپنا آپ کر کے دان، تن ماٹی گئے تجائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، اندروں سمجھ کیسے نہ پائیا۔ بھتے مرے وچ اگیان، بھرمی بھرم بھلائیا۔ اک دو چار نوں ملیا سچا اگیان، بودھ اگادھ دتا سمجھائیا۔ اگنی سڑیا پروانہ ہووے نہ کدے پروان، پراں والا لیکھا کم کیسے نہ آئیا۔ انتر اندر کرو اک دھیان، برہم ودیا سیج پڑھائیا۔ میرے اُتوں سڑن توں پہلوں تھادی آسا بینتی پروان کرے بھگوان، مہروان اپنی جھولی پائیا۔ پھیر تسیں پروانے چنگے نالوں انسان، دُھر دا حکم دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پروانہ کہے سُن دیکھ جوت، تیرا اگنی تت نظری آئیا۔ میرے اندر تیرے پریم پیار دی چوٹ، سُنیاں رہی اٹھائیا۔ بھاویں سڑ گئے کوٹی کوٹ، اپنا آپ مٹائیا۔ میں آسا رکھی جانا اوس دی گود، جو سر اپنا ہنٹھ رکھائیا۔ مینوں کیسے اندروں دتا بودھ، کیتی سیج پڑھائیا۔ بھاویں ودیا والے بھتے لوگ، شاستراں رہے سُنائیا۔ میں اکو دُھن آواز سُنی دُھر سلوک، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جس دے چرن چُٹے موکھ، مکئی نیوں نیوں سپس نوائیا۔ اوتھے کیسے دی چلے نہ کوئی سوچ، سمجھ نہ کھئے ودیائیا۔ جگت وچار نہ جانے کھوج، پردہ اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ مرن توں پہلاں جیہڑی مینوں آئی مَوج، مؤجودہ ہو کے دیاں سُنائیا۔ میں تیرے درشن کردا روز، دُور دُرادا بیٹھا آسن لائیا۔ اج میری پُگ گئی اودھ، ویلا انت دئے گواہیا۔ میرا تتاں والا سریر ہونا مَوت، اگنی دینا جلائی۔ میں ملنا اوس خَونت، جو کنت کنتوبل سچا شہنشاہیا۔ جیہڑا کدی نہ گیا اؤنت، بھگت بھگونت لئے پرگٹائیا۔ بھاویں شمع دے کول پروانے بھت، بھتیاں وچوں اک دو چار اپنے لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جنہاں نوں دتی اپنی ہوش، ہوس

کوڑی دئے بُجھائیا۔ دِپیک کہے پروانے مینوں سارے کہندے چراگاہاں وچ کراں رُشنائیا۔ اندھیر دا دھوواں داغ، نورو نور
 ڈگمگائیا۔ پریمیاں دا بنا ساک، سجن اک اکھوائیا۔ مِتران دا کھولان تاک، پردہ دیاں گوائیا۔ تیرا میلا ہویا نال اتفاق، جوڑا جُڑیا سہج
 سُبھائیا۔ لیکھا مُکاؤنا دوس رات، بنا دِپیک دِپ ہونے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا دئے چُکائیا۔
 پروانہ کہے سُن بلدی جوت، اگنی رُوپ نظری آئیا۔ مین ویکھ کے لوک پرلوک، دو جہان کھوج کھوجائیا۔ ساچی ملی نہ کتے مَوج،
 مجلس حق نہ کھئے درڑائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند گاؤن دے پریمی ہت، انتر آتم بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ بے شک تیرے اُتے سڑن دی ساڈی
 راؤنس، دُھر دی وادی مات لوک ویکھ وکھائیا۔ بنا سچ پریت ساچی منزل سکیا کوئی نہ پھنچ، مقامے حق نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دِپیک کہے پروانیا مین چُکاں تیرا پردہ، کوڑی کِریا دیوان جلائییا۔ تیرا صاف کراں
 پردا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ تیرا میل ملاواں جو وچھڑیا چر دا، آتم دا مالک بے پرواہیا۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں اندر پھردا، پُریاں لواں
 آکاش پاتالان ویکھ وکھائیا۔ جو مالک سچکھنڈ دوار تھر گھر دا، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ جس دا گِیرا آد جُگاد گِردا، جُگ چوکرئی
 رہیا بھوائیا۔ جس دی عدالت اندر سچ نبیڑا نیڑدا، جھوٹھا جرم نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم
 اک درڑائیا۔ پروانہ کہے بے شک تُوں میرا کرم دیویں ساڑ، اگنی آگ جلائییا۔ دُبائی دروہی خُداے دی کوک کے کہے تیہہ ہاڑ، ہاڑا کڈھ
 کے اک جنائیا۔ جنہاں پروانیاں دی گنی نہیں کسے کولوں مقدار، تعداد شمار نہ کھئے جنائیا۔ اہناں وچوں اک دو چار دا کھیڑا ہووے
 آباد، بہتی آبادی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں سچ پریم اندر اپنا آپ کیتا برباد، بندی خانہ گئے تڑائیا۔ اہناں تُوں صوفی کہن شاباش،
 سنت فقیر ڈھولے رہے سُنائیا۔ جھگڑا مُکیا وچوں کائنات، کلمہ اِکو حق حقیقت رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پروانہ کہے بے شک اسیں بُہتے، آپ اپنا گئے مٹائیا۔ دِپیک کہے مین سارے ویکھے روندے، کوک کوک
 دین دُبائیا۔ تھوڑے وچوں اوس دا ڈھولا گاؤندے، گہر گمبھیر اِکو آس تکائیا۔ اوہ ساچی سیجا سؤندے، جتھے سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔
 جنم مرن وچ نہ آؤندے، ناتا چوڑاسی گئے تڑائیا۔ بھگت سدا بھگوان دے اکھوؤندے، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ رُوپ دھرنا کوڑ
 کُریار کانوں دے، ہنس مانک موتی چوگ چُکائیا۔ جھگڑے مُکا دین ہوں تُوں دے، کوڑی طمع دین مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پروانیاں وچوں پروانہ کوئی منظور، لیکھا ویکھے دُھر درگاہیا۔ جویں سولی چڑھدیاں وچوں منظور ہویا منصور، منسا آسا اُس دی پور کرائیا۔ ایہ پرہہ دا سچا دستور، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جے جلوہ دیوے کوہ طور، مؤسے نوں مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ جے پروانیاں تھائے اندر ہویا غرور، مغروری کم کیسے نہ آئیا۔ سب نے ناتا چھڈنا تن وجود، تتاں تن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھو عرش عروج، محراب شہنشاہیا۔ جتھے سڑ کے سواہ بن کے لیکھا نہ ہووے موقوف، حرُوف سکے نہ کھئے بدلایا۔ شمع اُتے دِگن والے پروانے سارے دسن مصروف، بھجن واپو داہیا۔ کوٹاں وچوں دو چار جیہڑے منگدے منز لے مقصود، مقامے حق بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اہناں نوں کیہڑی لوڑ پڑھن ہزارا درود، کلمیاں نال کرن لڑائیا۔ جدھر ویکھاں اُدھر موجود، مُفلساں اندر مُفلس، چاکراں اندر چاکر، شہنشاہاں اندر شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے سچے پروانیاں دا دین ثبوت، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ میخانے ہوون محفوظ، جتھے دیوانے بیٹھے سوہیا پائیا۔ پیمانہ حق دیونہارا با رسوخ، جام دُھر دا اک پیائیا۔ جس دا پریم کرے نہ کوئی منسوخ، جگ چوکڑی نہ کھئے اُٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پروانہ شمع جگت کہوت، چند چکور نال ملایا۔ جنہاں اُتے پرما تم آتم کرے سخاوت، مہر نظر اک اُٹھایا۔ من منوآ نہ پئے بغاوت، کوڑی کِریا نہ کھئے لڑایا۔ پنجاں تتاں نہ کھئے عداوت، جھگڑا کوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ اہناں پروانیاں دی سب توں وکھری بناوٹ، رُوپ انوپ دئے درڑایا۔ جنہاں نوں جلدیاں جلدیاں سڑدیاں سڑدیاں کوئی نہ ہووے رُکاوٹ، آگے ہو نہ کوئی پرتایا۔ اہناں دی جنم جنم دی مکے تھکاوٹ، پاندھی اپنا پندھ جان گوائیا۔ مات گرہہ دی رہے نہ علامت، عالماں کولوں علم نہ کرن پڑھایا۔ تنہاں دی دیوے آپ ضمانت، بندیخانے وچوں باہر کڈھایا۔ سو پروانہ جنم توں پہلوں مرن توں بعد صحیح سلامت، صاحب سوامی اپنے رنگ رنگائیا۔ سچے دِپیک اُتے سڑن دی کیسے نوں نہیں ممانت، ہوکا دے نہ کھئے ہٹایا۔ شمع نال پریم شخصیت دی سچی امانت، دُھر دی وست نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پروانہ کہے شمع میں تیرے اتوں ہوواں مُردا، اپنا آپ مٹایا۔ دِپیک کہے پہلوں سُن سندیشہ اوس ستگر دا، جو اکو اک سمجھایا۔ جس دا حُکم فرمان کدے نہ مُردا، دو جہاناں رہیا بھوایا۔ جو کھیل کرے اپنی لوڑ دا، لوڑیندا اپنا حُکم ورتایا۔ جو جگ جگ وچھڑیاں جوڑدا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ پری

پیارے پریتم ہو کے اپنے نال توردا، تُرت اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوارا اِکو کھولدا، دُھر دی سِکھیا کرے پڑھائیا۔ سچ وِنجارا بن کے
 تولدا، نام کنڈا بتھ اُٹھائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی رول دا، کوڑی کریا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بے شک پروانے تُوں اپنا آپ واری گھولی
 گھول گھولدا، تن ماٹی وِچ سمائیا۔ جے حُکم مئیں اوس دُھردرگاہی ڈھول دا، جو سوہنگ ڈھولا ربیا سُنائیا۔ تینوں گھر نظری آجئے
 کول دا، دُور جان دی آس رہے نہ رائیا۔ جو مہروان ہو کے پردے کھولدا، گھر وِچ گھر کرے رُشنائیا۔ جس دا دِپیک پون ہوا نال
 کدے نہیں ڈولدا، ساس نال نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیدا بھیدا دئے کھلائییا۔ شمع کہے پروانے ویکھ
 اوہ دِپ، جو دِپیاں لوآں کرے رُشنائیا۔ جس دے نال لکھ چوراسی روشن ہست کیٹ، گھٹ گھٹ ربیا ڈگمگائیا۔ اُس دی دھار
 اگتی انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ اوہ دِپیک بالیا جائے نہ کدی کیسے سیخ، ماچس نال نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ شمع ساچے پروانیاں
 تُوں ربیا اُڈیک، جو بھگوان بھگت ربیا اُچجائیا۔ جیہڑے سڑ مرنے اوسے دے گھر دے بنن وسنیک، واسطہ اِکو نال رکھائیا۔ اوہ
 دِپیک تیرے مندر اندر نزدیک، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دے نال آد جگادی سچ پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 بھتیاں وچوں اِک دو چار دسن ٹھیک، جو پروانے بن کے ساچی شمع اُتوں اپنا آپ بھیت کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اِکو دِپ کرے رُشنائیا۔ شمع دِپ دِپ پروانے پروانے سارے گاؤندے، گاگا رہے سُنائیا۔ اکھراں والے شعر بناؤندے،
 نظماں نال وڈیائیا۔ جگت اکھاڑیاں وِچ جناؤندے، رسنا جہوا بٹی دند اپنا زور لگائیا۔ اندر وڑ کے سچ پروانہ اپنا روپ نہ کھئے
 وٹاؤندے، دیوانہ ہو کے مستی نام نہ کھئے چڑھائیا۔ ساچا دِپیک بن تیل باقی نہ مؤل جگاؤندے، جس دی دوس رین ہوئے رُشنائیا۔ سڑن
 توں پہلاں مرن اوسے دی جھولی نہیں پاؤندے، جس نے شمع پروانے دوویں دتے بنائیا۔ جگت والی ریت بھگت بھگوان سُکھاؤندے،
 نت نوت ویس وٹائیا۔ کوٹاں وچوں دو چار اپنا لیکھا لیکھے لاؤندے، جنہاں دی لیکھ لیکھت شہادت دئے گواہیا۔ باقی اپنا پندھ نہ مؤل
 مُکاؤندے، پاندھی ہو کے بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پروانہ گرمکھ اِک وڈیائیا۔ سچ پروانہ
 جس بنن دا چاؤ، دِپیک اُتے اپنا آپ دینا جلائییا۔ سو منزل تکی بے پرواہو، جس دا کھیل بے پرواہیا۔ جو پھڑ باہوں لئے اُٹھاؤ،
 سٹیاں لئے جگائیا۔ جس دی نئییا نوکا چلے ناؤ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا دِپیک بلے تھائیں تھائوں، گھٹ گھٹ کرے

رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پروانہ ساچی شمع دوہاں دا لیکھا سدا سدا سد ویکھ وکھائیا۔ شمع کہے میں پروانے ویکھے بے شمار، نت نوت میرے اُتے پھیرا پائیا۔ مینوں اک دو چار اُتے رہیا اعتبار، باقیان نالوں ناتا لیا تڑائیا۔ بھاویں میرے پرکاش اندر ہندے خوار، خواہ مخاہ اپنا آپ مٹائیا۔ میں تکدا تھوڑیاں نوں ملدا دلیل دا دلبر یار، مہروان دیا کھائیا۔ بھتے ہندے ویکھے خوار، جنم مرن وچ پھیرے رہے پائیا۔ جنہاں دے انتر بخشیا حق پیار، سچ دتا درڑائیا۔ سو بیٹھے ٹھانڈے دربار، چرن کول ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ شمع کہے میں کلجگ ویکھی شرارت، شرعی سارے نظری آئیا۔ حرفاں دی پڑھن عبارت، اکھراں نال شنوائیا۔ کوٹاں وچوں میں دو چار دی کرنی سفارش، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں نوں انتر دتی ڈھارس، کوڑی کرپا طمع مٹائیا۔ دیپ دیا وکھا کے اک خالص، خصوصیت اُس دی دینی سمجھائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی لالس، لالچ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو بھگتاں دی نندرا لاپوے آلس، دلدریاں دا دلدر دئے گوائیا۔ ٹکے مستک لاه کے کالکھ، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے ثالث، جھگڑا دئے مٹائیا۔ سچ پروانیاں دا بن کے وارث، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پروانہ شمع دیوانہ اِتمینان نال دوہاں کھیل کھلائییا۔

★ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ وِ دیا نند سوڈن پدمنی دیوی دے گرہ جموں ★

دیاوان سدا بھگوان، بھگت وچھل اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی نت نوت ویکھنہارا مار دھیان، لکھ چوڑاسی جیو جنت کھوج کھوجائیندا۔ سچ پریتی دیونہارا دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ سرن سرنائی جو ڈگے آن، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ شبد اگئی دے گیان، بودھ آگادھ آپ سمجھائیندا۔ آتم پرما تم وکھا کے سچ نشان، نشانہ اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیندا۔ سری بھگوان سدا داتار، دیاوان اکھوائیا۔ بھگت سہیلا وچ سنسار، لوک مات دئے وڈیائیا۔ جس دی صفت گاؤندے جگ چوکرئی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ سندیشہ دیون شاستر سمرت وید پُران، بھید ابھیدا رہے کھلائییا۔

تس دا ملنا بڑا آسان، گھر گھر وچ میلا سہج سُبھائیا۔ ست سرُپ اکو جان، وڈ شاہو بھوپ بہرم دئے مٹائیا۔ نج نیتر بخش کے اک نشان، نشانہ دُھر دا دئے وکھائیا۔ سچ دوارے کر پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا بتھہ ٹکائیا۔ سِری بھگوان سدا بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ داتا دانی گہر گمبہر گئی گہند، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دی سگلی میٹے چند، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ امرت دھار وحا کے اندر ساگر سِندھ، کوڑی کِریا دئے رُڑھائیا۔ بھيو چُکا کے جيو اِنڈ پِنڈ، برہمنڈ دئے وکھائیا۔ بھيو کھلا کے سُرپت اِنڈ، وشن برہما شو دُھر دا نُور چمکائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے انادی بند، بندرابن والا دئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سمرتھ دئے وڈیائیا۔ سِری بھگوان سدا دِیال، دیاندھ اکھوائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے لال، سنت سچن لئے اُٹھائیا۔ پھل لگا کے کایا ڈال، بسنتی رُت دئے بنائیا۔ نانا توڑ کے کوڑ کُریار، کال مہاکال بھو مٹائیا۔ ساچا مندر وکھا کے کایا دھرم سال، دروازہ اکو دئے کھلائیا۔ جتھے شبد اگئی انحد وجے تال، تلواڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دِپیک جوتی جوت نرنجن دیوے بال، آد نرنجن بھوئے آپ سہائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، گھائل تھانے لئے پائیا۔ سِری بھگوان سدا سدا بھگتان دا سُننہارا سوال، جو سوالی ہو کے آئے انتر آتم اپنی جھولی ڈاپیا۔ ایہو مِسل بے مثال، جو پنا مسلیاں لئے پرگٹائیا۔ جس سِری بھگوان دا دیندے سرب احوال، اوہ حالت سب دی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا بتھہ رکھائیا۔ سِری بھگوان سرب گُنوت، گئی گہند اکھوائیندا۔ نام بھنڈارا دے کے منت، منتو سب دا حل کرائیندا۔ بھگت سہیلے بنا سنت، ست ستوادى اپنا حُکم ورتائیندا۔ آتم پرما تم بنا کے نار کنت، سیج سہنجنی اک ہنڈھائیندا۔ نام چاڑھ کے رنگ بسنت، کوڑ کُریارا روپ بدلائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، دُھر دا سنگ جنائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ودیا اکو اک درڑائیندا۔ نانا تڑا کے سورگ بہشت جت، سچکھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ جس دا کھیل آد جُگاد جُگ چوکڑی انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پاربرہم پت پریشور بے انت، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ سِری بھگوان جن بھگتان کولوں آگے کرائے نہ کوئی مِنت، سِمت اندروں آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جویں بدر الوُنا ساگ کھادھا بنا نمک، امرت رس وچ بھرائیندا۔ سِری بھگوان سب دا مِتر، مِیت مُرار نظری آئیا۔ نرگن دھاروں آئے نکل، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ جن

بھگتاں تن من ٹھانڈا کرے سیتل، اگنی آگ بُجھائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے ملّا کوئی پیتل، کنچن اکو رنگ رنگائیا۔ بھيو گھلا کے اندر باہر بھیت، پردہ دئے اٹھائیا۔ ساچا میل کے دُھر دا پریم، پریتی اکو دئے دکھائیا۔ بے شک لبھدیاں لبھدیاں مانس جنم دے انیک سال پیتن، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس ویلے دھرنی دھرت دھول اُتے اپنی آپ دیوے پریکھن، پردیاں اندر پردہ دئے اٹھائیا۔ نام ندھان سُنائے کیرتن، بن رسنا جہوا بئی دند بلائیا۔ پھیر گرمکھ پیڑ رہے نہ کسے تن، دکھ درد دئے مٹائیا۔ بٹھ لوے واسنا من، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ سوہنا پُئیاں دا چڑھے چن، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ رائے دھرم نہ سکے ڈن، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ نیتربین رہے نہ کوئی اٹھ، ست پرکاش دئے پرگٹائیا۔ ڈبدا بیڑا دیوے بٹھ، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ کریا کرے سری بھگون، بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ سری بھگون کہے میں سب دا مالک، بے پرواہ رُوپ وٹائیندا۔ آد جگادی خلق دا خالق، مخلوق ویکھ دکھائیندا۔ شبد سروپی بن کے ثالث، دُھر دا حکم اک جنائیندا۔ کوڑی نندرا میٹ کے آس، جوٹھ جھوٹھ پندھ چکائیندا۔ بھگت سہیلے کڈھ کے خالص، ذات پات ورن گوت ڈیرہ ڈھائیندا۔ دُرمت میل دھو کے کالکھ، نام ٹکا اک چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سری بھگون صاحب سوامی ہر گھٹ ویکھ دکھائیندا۔ سری بھگون کہے جو سچ بینتی کرے ارداس، آسا من ہی من اُچجائیا۔ سدا سدا سد رہواں اُس دے پاس، اپنا سنگ بنائیا۔ ڈھولا دس کے دُھر دی گاتھ، سوہنگ سو کراں پڑھائیا۔ آتم پرما تم بنا کے نات، کوڑی کریا دیاں کھپائیا۔ اٹھے پھر رکھ اکو پرہات، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ ساچی پٹی پڑھا کے جماعت، دُھر دے حرف دیاں سمجھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی کائنات، قلم دوات نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا نور غروب ہویا نہ کدی آفتاب، جوت جوت جوت رُشنائیا۔ جو خلق دا خالق سب دا احباب، مُحبّت وچ سمائیا۔ تن وجود وجائے رباب، سُرنگی دُھر دی اک بلائیا۔ سو بھگت سہیلا بھگتاں بنیا رہے غلام، فرما بردار اکو نظری آئیا۔ جو وڈا وڈا امام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ سو سب دے پورے کرن آیا کام، کامتی کوڑی دئے گوائیا۔ جن بھگتاں دا نمک نہ کرے حرام، کھا کے مُشکل حل سہجے دئے کرائیا۔ گھر سرتی میلا کر کے رام، دُھر دی بنسری گھنٹیا دئے وجائیا۔ جوین ورتا نوجوان، رُوپ انوپ لئے پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کھیڑا گرام، ساچے مندر بیٹھ سوہا پائیا۔ میٹ مٹا کے اندھیری رین شام، دُھر دا نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پیا کے

امرت جام، جہاں توں لے جُھڈائیا۔ جنہاں اوٹ رکھی اک بھگوان، دوجے در نہ منگن جائیا۔ تیرتھ تٹ نہ کھئے اِشنان، گھر سوامی ملے کابن، مُشکل کرے آسان، درس دیکھاوے گن نِدهان، آون جاون چُکے جم دی کان، من شیطان رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سِری بھگوان صاحب سُلطان والی دو جہان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تُلے پربت ڈُونگھی کندر ویکھ وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے جو میرا بن جائے بھگت، بھاگ دُھر دا جھولی پائیا۔ نانا تٹ جائے کوڑے جگت، جگیا سو کراں جنائیا۔ انتر آتم دے کے شکت، شخصیت دیاں بدلائیا۔ سہنجنا کر کے وقت، ویلا ویکھ وکھائیا۔ پندھ مُکا کے عرش فرش، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ جیہڑی آد توں منگی شرط، شرطیہ اوہو بھگتاں نال پور کرائیا۔ کوڑی کِریا دا پورنماشی کہے میرا سب نے رکھنا ورت، وارتا اگلی دیاں جنائیا۔ سوریپر مردانے بناواں مرد، مدد اپنی نال رکھائیا۔ بھگتاں دا ونڈاں درد، دردیاں دا درد جھولی لَواں پائیا۔ سِری بھگوان کہے میرے نال مل کے ہندا نہیں کیسے دا حرج، حرجانے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پورا کرن آیا فرض، فرائض سب دے ویکھ وکھائیا۔

★ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

کرم کانڈ دا جگت گیان، وِدیا لوک مات وڈیائیا۔ آتم بودھ سِری بھگوان، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ جنہاں اُپر ہووے مہروان، نظرے کرم مہر اُٹھائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دھیان، نیتی اندروں دئے بدلائیا۔ سو سرنی چرنی ڈگے آن، آپ اپنا مان مٹائیا۔ تِس رکھنہارا والی دو جہان، مالک خالق نور خُدائیا۔ وست امولک نام نِدهانا دے کے دُھر دا دان، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ بھيو چُکا کے زمیں اسمان، گگن منڈل پردہ دئے اُٹھائیا۔ گھر سوامی سِجن ملے آن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پنج تت ترے گن ساچے در کر پروان، پروانہ اپنا دئے پھڑائیا۔ آتم پرما تم دا مالک دُھر دا کابن، ساچی سخیان مل کے راس وکھائیا۔ ٹھا کر سوامی بن کے دُھر دا رام، سیتا سُرتی لے پرنائیا۔ محبوب مُحبّت وچ بن کے اک امام، عملان دا لیکھا دئے چُکائیا۔ ساچا سجدہ دسے اک سلام، نو نمستے اک درڑائیا۔

جو انت آخیری کہا کرشن کاہن، بھگوت گیتا دئے گواہیا۔ اٹھاراں دھیائے جگ کردے گئے گیان، حرف حرؤف نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آد جگاد پُرکھ اکال دیوے ساچی سرنگت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ بودھ اکادھ آتم پرما تم دے کے برہم مت، الکھ اگوچر اگم اتھاہ ساچی وِدیا آپ پڑھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ دھیرج دے سنتوکھ ست، ست ستوادى ميل ملائییا۔ نج نین کھول کے اکھ، گیان نیتر اک پرگٹائییا۔ کرم دھرم توں کر کے وکھ، محل اٹل اک سہائییا۔ جس گرہ نرگن نور جوتی دپیک بلے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا نظر کھئے نہ آئییا۔ شبد انادی راگ سنے انحد، دُهن آتمک راگ آپ درڑائییا۔ سری بھگوان جو چرنی گیا ڈھٹھ، اٹھ تت من مت مایا موہ چُکائییا۔ ناتا جوڑ کے سچو سچ، ست دوارا اک سہائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ سرن پڑے جو صاحب گرہستی، دیاوان اپنی دیا کھائییا۔ نام خُماری دے کے مستی، مست دیوانے لئے بنائییا۔ پریم ہو کے ملے عرشی، عرش فرش دوویں پندھ مَکائییا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرتی، دھرنی دھول اپنے رنگ رنگائییا۔ کھیل وکھائے ساچے گھر دی، جس گھر وجے اِکو نام ودھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، منزل وکھائے اوہ چڑھدی، جس دا پوڑا ہتھ کیسے نہ آئییا۔ سرن پڑے جو صاحب سوامی، انتر جانت ویکھ وکھائییا۔ پت پریشور انترجامی، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ین رسنا جہوا بتی دند سُنائے اگئی بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ جھگڑا مَکائے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج ڈیرہ دیوے ڈھائییا۔ امرت آتم نَجھر دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ آتم پرما تم ساچا میلا سرتی شبدی بانی، گھر مندر وجے ودھائییا۔ سو گرمکھ گرسکھ ہر بھگت ہرجن سگھڑ سچجی بے سوانی، گرہستی اپنا رنگ دئے وکھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ سری بھگوان جس سرن لئی تک، اوٹ اِکو اک رکھائییا۔ اوس دا نیڑا کرے حقیقت حق، لاشریک نور خدائییا۔ نیتر لوچن کھول کے اکھ، آخر اپنی منزل دئے وکھائییا۔ جس گرہ بیٹھا پُرکھ سمرتھ، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ سچ سچ دوارا کھول کے ہٹ، وستو اِکو اک دئے ورتائییا۔ میل ملا کے کملاپات، پت پریشور اپنی گود اُٹھائییا۔ جنم کرم کرم جنم توں کر کے وکھ، گھر سہاونا اِکو دئے سمجھائییا۔ جتھے آتم پرما تم تُوں میرا مین تیرا ہووے جس، دوجی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جتھے سنت سہیلے بھگت بھگوان صوفی فقیر کرن اِکٹھ، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جیہڑا گیان کرشن ارجن دتا دس، دوسر کیسے نہ آیا ہتھ،

سارے روندے نیتر آگھ، ہنجهوآن نیر و ہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سرن اک وکھائیا۔ سچ گریہستی پرہ دی سرن، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، فُرنے پورے بند دئے وکھائیا۔ لہنا دینا چُکا کے مرن ڈرن، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ ساچی ترنی دسے ترن، اتارو پار لنگھائیا۔ جو پُرکھ اکال دین دیاں پت پرمیشور چرن پھرن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سچ دوارے ٹھانڈے دربارے اوہ وژن، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ناتا ٹٹ جائے ورن برن، ذات پات دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ اٹھاراں دھیائے بولکے کہے گیتا، اکھراں اکھراں نال وڈیائیا۔ سب دا مالک اکو ٹھانڈا سیتا، ستگر ساچا بے پروا ہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت اگئی ریتا، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جیہڑا ترے گن سدا رہے اتیتا، ترے بھون دھنی اپنی کھیل وکھائیا۔ جس دا وسیرا اوچاں نیچاں، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جس دا کلمہ نام حدیثا، حضرتان کرے پڑھائیا۔ جس دا لیکھا جگ چوکرئی کدے نہ بیتا، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ کرشن کہے میں ارجن دتی سکھیا، اٹھاراں دھیائے ملی وڈیائیا۔ نام ندھان دی پا کے بھچھیا، بھيو دتا کھلائییا۔ ساچا نام سری بھگوان کیسے قلم شاہی نال لوک مات نہ لیکھیا، سارے اوسے دی صفت صلاحیا۔ جو سچ سرنائی آئے اُس دی کی کہانی تے کی وتھیا، کی کرے کھئے وڈیائیا۔ اوہ چھڈ کے سرشٹی کوڑی درشٹی ملے اکو متیا، جو مٹر پیارا آد جگاد اک اکھوائیا۔ جتھے مان ملدا وڈیاں نکیاں، اوچوں نیچ نیچوں اوچ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ کرشن کہا گیتا سندیشہ دیوے سری بھگوان، جو بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ باراں اکھشراں والا جگت گیان، واسدیوا سرب سمجھائیا۔ جو پرہ دی چرن سرن ڈگے آن، اوہناں نوں پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ مہر نظر نال لے جائے اوس استھان، جس دی بھومکا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جتھے کاہناں دا وسے کاہن، نہ زمیں نہ اسمان، کوٹن کوٹ نمسکار کردے رام، دسرتھ بیٹے بیٹھے آگھ جھکائیا۔ اُس دا اکو اک نشان، اکو نور نوری مہان، دوچا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ بھگون کہے جو گریہستی آئے دوار، چرن کول سرنائیا۔ بن بھگتیوں دیواں تار، ایہو میری وڈیائیا۔ پنت پاپیاں کراں ادھار، دُشت ڈراچاراں اپنے رنگ رنگائیا۔ جو نار ہووے وبھچار، کنت دُہاگن ویس وٹائیا۔ جس ویلے سرن ڈگے آن، مستک ٹکا دھوڑی

خاک رمائیا۔ اوس ویلے دے کے سچا دان، پُورب لیکھا کرماں روگ مٹائیا۔ آگے ساکھیات میلا دُھر بھگوان، بھگوان ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں کوٹاں وچوں کوئی بُندا پروان، جس اُپر اپنی دیا کھائیا۔ پرہ سرن ایہو وڈا گیان، اس توں پرے نہیں کوئی دھیان، کرم کانڈ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دُھر دا دئے چُکائیا۔ پرہ دی سرن سب توں اُتم جُگتی، جگت جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ اوتھے لوڑ رہے نہ مکتی، مکت توں پرے ساچے گھر سچ دوارے دئے بہائیا۔ جتھے منزل بھگتاں دی مُکدی، اگلا پندھ نہ کھئے جنائیا۔ اوتھے لوڑ رہے نہ کوئی پڑھنی تُک دی، ڈھولے گیت نہ کھئے سُنائیا۔ نوری دھار نور نوں جھکدی، نور نور وچ سمائیا۔ ایہ کھیل نہیں کوئی پردے اوپلے لک دی، ستمکھ ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جیہڑی اتم پرما تم نال گرہستی ہو کے دوجیاں تائیں پُچھدی، دُباگن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا کرتا اپنی کھیل وکھائیا۔ گرہستی سرب دھرموں سے وسے باہرے ساتھ ایک، صاحب سوامی نظری آئیا۔ تسدی ساچی ٹیک، جو ٹکے مستک رہیا لگائیا۔ جس دے روپ جُگ چوکڑی انیک، زرگن سرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا ہر گھٹ رہیا پیکھ، نج اتم بیٹھ ڈیرہ لائیا۔ اوس دے کول برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں بہیت، بھيو دئے گھلائیآ۔ کی ہویا جے گیتا اٹھاراں دھیائے لیکھیا لیکھ، تریلوکی ناتھ اناتھاں دتی وڈیائیا۔ پرہ دی سرن سب توں اتم سریشٹ و شیش، جو وشیان وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دی اوٹ رکھدے وشن برہما مہیش، شنکر اکو آگھ گھلائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی سہاونہارا سچے دیس، دھام اولڑے ڈیرہ لائیا۔ گرہستیاں نال گرہستی ہو کے رہیا کھیڈ، کھلاریاں نال اپنی کھیل بنائیا۔ جہنے ارجن نوں دتا بھیج، کرشن دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ تھان تھنتر کھوجدا، برہمنڈ کھنڈ دو جہان۔ سب دی سوچ آپے سوچدا، جانی جان مہروان۔ بھيو جانے لوک پرلوک دا، وڈ داتا گنی ندھان۔ لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے اکھراں والے سلوک دا، سولاں کلا نوجوان۔ اتم مالک بن کے اپنی مؤج دا، دتا اک فرمان۔ جو مالک خالق پرلوک دا، داتا دانی مہروان۔ جو بھگت سہیلا بن جائے اوس دا، چرن کول کرے دھیان۔ اوسدی منزل کھئے نہ روکدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، محل اٹل سہائے اک مکان۔ اتم نیرالا سب توں وکھرا گرہست، گہر گمبھیر گیا سمجھائیا۔ جنہاں دے اندر پریم پیار دا عشق، ناری کنت خوشی منائیا۔ ساکھیات سچ سوامی

جنہاں دا ایشٹ، دریشٹ گئے کھلایا۔ کھیل اولڑا انوکھا راما وشیشٹ، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سرن لگیاں دی پرہ دے کول لِسٹ،
 وکھری ونڈ اپنے ہتھ رکھایا۔ اہناں نوں کرم دھرم گیان دھیان دی دینی نہ پئے کِشت، حصیاں وچوں حصہ نہ کھئے رکھایا۔ اہناں نوں
 لوڑ رہے نہ سورگ بہشت، اہناں دے پیندے دئے مکائیا۔ اہناں دی آسا پوری کرے پرہو آپ نِراچھت، اچھیا سب دی ویکھ
 وکھایا۔ چرنی لگنا بڑا اوکھا بہتیاں وچوں بُہتے جاندے خِسک، تھوڑیاں وچوں تھوڑے پریمی نظری آئیا۔ پرماٹما آتم دا سدا بھوگے آپ
 گِربست، انبھوگی ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ ایہہ کوئی سوڈا نہیں ٹانک جست، ہندسیاں والی ونڈ ونڈایا۔ سرنگت جو آئے جنم کرم
 دا کوڑ کڑیارا نندک، پرہ گہر گمبھیر بے نظیر اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیایا۔
 سِری بھگوان سرن جو جائے ڈھٹھ، اہل بھل دئے بخشایا۔ جنم جنم دی کرم دی ڈرمت میل دیوے کٹ، پتت پُنت دئے وکھایا۔
 نام اگتی شبدی لا کے سٹ، سوئی سرتی لے اٹھایا۔ درس دیکھا کے نج نیتر اپنی اکھ، دونوں اکھاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ میل ملا کے
 سچو سچ، سچ سمگری دئے سمجھایا۔ بھگت بھگوان مل کے پین ہس، ہستی وچوں مستی ملے نور خُدایا۔ اکے مندر اندر جان
 وس، وصل اکو اک جنایا۔ سب توں نیارے سب توں ہو کے وکھ، سب دے اندر اکو اک ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ کرشن کاہن
 سچ سنیہڑا جو آخری گیا دس، دہ دشا جگت سُنایا۔ سِری بھگوان پُرکھ سمرتھ، سب دے سنسے رہیا مکائیا۔ جو اوس دی سرن
 گیا ڈھٹھ، لیکھا مُک جائے تہ، کوڑی کِریا میٹے ساڑے جگت بھٹھ، آتم برہم دئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچ سمجھن دی سچّی رکھی قیاس، اندر اندر کایا مندر ویکھے مار جھات، بند کواڑی توں اگلا کھول کے تاک، جنہوں خواہش
 اُچے باہر آوے نال سواس، رسنا جہوا مل کے بانی بیکھری وچ شنوایا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ گرموہن سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ ضلع گرداسپُر ☆

پُھل کہن اسیں بن کے سوہنا بار، باردک دین آئے ودھائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِردھار، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ جُگ چوڑی وچھڑے میلے سبجَن یار، میت مُرارے اپنا جوڑ رہیا جڑائیا۔ انتر آتم بخش اک پیار، سوئی سُرقتی لئے اُٹھائیا۔ نیج نیت دے دیدار، کوڑی ہوس دئے مٹائیا۔ دُھر دا مندر مینوں وکھال، گرہ دیا باقی اکو ہویے رُشنائیا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ ویکھ کے اپنے لال، لال گلالا اپنا رنگ چڑھائیا۔ تُوں داتا دین دِیال، دِیاوان اکھوائیا۔ ترے گُن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گھر پُچھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال نال، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ مانس جنم دی لیکھے لائے کیتی گھال، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہار کہے میں چرنی گیا لگ، آپ اپنا لیا مٹائیا۔ مل کے صاحب سُرے سرگ، میرے اندر وجی ودھائیا۔ میں کوک سُناواں جگ، دہ دشا ڈھولا اک الاٹیا۔ صاحب سوامی انترجامی بھگت سُہیلے رہیا لبھ، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ کوڑی کِریا جگت واسنا پار کر کے حد، سچ دربارا نر نرنکارا اکو ویکھ وکھائیا۔ جس گھر پریم اندر دِپیک جوتی رہیا جگ، نورو نور کرے رُشنائیا۔ شبد اگتی انحد ناد رہیا وج، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ بن مکے کعبیوں ساچے حُجرے کرائے جج، محبوب مُحبت سچ کماٹیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہار کہے جس ویلے میں لگا چرن، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ میرا اندروں گھل گیا ہرن پھرن، نیج لوئن ہوئی رُشنائیا۔ میرا چُکیا مرن ڈرن، لکھ چوراسی پینڈا رہیا مُکائیا۔ میں منزل اوس لگا چڑھن، جسدا راہ کھڑا نہ کھئے درسائیا۔ میں اوس دا ڈھولا لگا پڑھن، جس دا نغمہ نام تعلیم وچ نہ کھئے درڑائیا۔ میں درشن لگا کرن، حرص ہوس دتی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہار کہے میں ویکھیا نر نریش، نر نرنکار اکو نظری آٹیا۔ جو نواسی سچکھنڈ دوارے دُھر دے دیس، مقامے حق سوہیا پائیا۔ جس دا گر اتار پیر پیغمبر دیندے گئے سندیش، کہانی بانی ڈھولے کلمیاں وچ جنائیا۔ جس دا آتم پر ماتم اکو اُپدیش، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا ویکھ، گھر گمبھیر بے نظیر گوسائینیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دِیالا جوتی جاتا دھر کے ویس، اولٹا روپ

اک پرگٹائی۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیئت، درشن دیوے نیتن نیت، نر نرائن بے پرواہیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بجر کپائی لاه کے
 دسے بہیت، پردہ اوبلا دئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ ہار کہے میں اپنی بھیٹا دتی بلی،
 بلوان ہو کے سپس نوائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور ویکھیا دھنی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظری آئی۔ جس دی بھگتاں نال بنی، جُگ
 چوکڑی اپنی گود اٹھائی۔ ساچے سنتاں دی وڑ جائے اندر گلی، باہروں کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ گُرمکھاں نال آتم پرماتم رُوپ رلی،
 رنگ اکو اک چڑھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صاحب سوامی اکو بے پرواہیا۔ ہار کہے مینوں آوے ہاسا، خوشیاں
 نال جنائی۔ پرم پُرکھ کھیل تماشا، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائی۔ داتا دانی گہر گمبہر سرب گنتاسا، دین دیال وڈی وڈیائی۔ منڈل
 منڈپ دو جہان سری بھگوان بن گوپی کاہن پاونہارا راسا، نام بنسری دُھر دی دُھن اگم آواز اک سُنائی۔ سنت سہیلا اک اکیلا
 جُگ چوکڑی جن بھگتاں دیوے بھرواسا، بہرم بھلیکھا کوزا دئے مٹائی۔ آتم پرماتم کھولے سد خلاصہ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائی۔
 دیاوان ہو کے دینن دیوے داتاں، داتار اپنی دیا کمائی۔ سب دیاں پُوریاں کرے خواہشاں، خواہش اپنی نال ملائی۔ صاحب سوامی
 پُرکھ سمراتھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ ہار کہے میں اکو پریم پیار دا ویکھیا دھاگا، جو کلی کلی
 رہیا جنائی۔ دُرمت میل دھووے داغا، پت پت پت دئے وکھائی۔ نام سُنائے دُھر دی گاتھا، تُوں میرا میں تیرا کرے سچ پڑھائی۔ جس
 دی وار گاؤندے راسا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ سوامی صاحب پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا ویس وٹائی۔ جن بھگتاں جنم جنم دا پورا
 کرے گھاٹا، وادھا چرن کول دئے سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوار دُھر دا سُناوے ساکہ، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائی۔ گُرمکھاں اندروں
 کھول کے تاکا، پردہ اوبلا دئے اٹھائی۔ نرگن نور نور جوت کر پرکاشا، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، سدا سدا سد اپنا رنگ رنگائی۔ ہار کہے میرے وچ پُھل گلاب، گلشن سوہنا رہیا مہکائی۔ میں سجدہ اوس نوں کران آداب،
 بسمل ہو کے اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جس نوں آد جگاد جُگ چوکڑی سارے کہن گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جیہڑا گر
 اوتاراں پیر پیغمبران دیونہارا دات، نرگن سرگن جھولی دئے بھرائیا۔ کلجگ کوزی کیریا میٹے اندھیری رات، ست ستوادی اکو چند کرے
 رُشنائی۔ چار ورن بناوے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال

سُنائے اِکو گاتھ، گیت گوبند اگم اتھاء اِکو اِک جنائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں جُگ جنم دیاں وچھڑیاں پُچھے بات، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ نج نیتر لوچن نین درشن دیوے اِک اِکانت، شاہو بھوپئی سوچھ سرُپئی اپنا روپ وکھائیا۔ جنم کرم لیکھا لائے لوک مات، لہنا دینا اگلا پچھلا دئے مٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نظری آئے ساکھیات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ ہار کہے مین دینا ہوکا، حُکم دُھر دا دینا جنائیا۔ سندیشہ دیوان چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق دیاں اُٹھائیا۔ پرہ ملن دا اِکو موقع، لکھ چوڑاسی وچوں مانس جونی نظری آئیا۔ جس وچ من دے نہ سکے دھوکھا، بُدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھ کایا کوٹھا، مندر اندر وجے ودھائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، بن پُستک ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جگت سادھنا وچ ہونا نہ پئے اوکھا، جس اُپر مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہار کہے مین سب نوں دسنا ہار جیت، گھٹ گھٹ دینا درڑائیا۔ پت پریشور صاحب سوامی سچ پریت، سری بھگوان اِک سرنائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر بے نظیر ترے گن مایا کرے اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج تت کایا مائی پریم پیالے کرے ٹھانڈے سیت، نجھر جھرنا امرت اِکو اِک جھرائیا۔ آتم پرماتم پاربرہم برہم دسے دُھر دا گیت، چوڈاں ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ ٹھاکر سوامی گھر سجن ملے ٹھیک، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا جانے راؤ زک راج راجن شاہ سلطان بست کیٹ، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ ساچا کلمہ کائنات دسے اِک حدیث، حضرت ہو کے کرے حق پڑھائیا۔ جنم کرم بدل دیوے نصیب، مہروان مہر نظر اِکو اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ہار کہے جس مینوں کیتا بھیٹا، پریم پریتی اِک جنائیا۔ تس دا مالک اِکو بنے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ پورب جنم جس پچھلا رکھیا چیتا، آگے رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ مانس جنم لیکھے لائے لیکھا، چتر گیت حساب نہ کھئے وکھائیا۔ اندر وڑ کے صاحب ستگر کھولے بھیٹا، پردہ اوبلا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہار کہے جس مینوں لیا گند، کلی کلی میل ملائیا۔ مین صاحب ستگر لیا ڈھونڈ، جگت جہان کھوج کھوجائیا۔ جس دے کول امرت سہنجنی سواتی بوند، جگت ترشنا دئے بھجھائیا۔ کوڑی کِریا آس میٹے نیند، جیتن سرتی دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سوامی ہئے سہائیا۔ ہار کہے مین بہنا ہویا خوش، خوشیاں وچ جنائیا۔ جے کوئی

میںوں لوے پُچھ، سچ سندیشہ دیاں درڑائیا۔ جو سب توں نرالا وکھرا نرور ہو کے بیٹھا لک، نرگن اپنا آپ چھپائیا۔ جس گوبند سورا بنایا اپنا سٹ، جوتی شبدی دھار کھیل کھلایا۔ سو کھیل کرے ابناشی اچت، بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ سوہنی سہاونی مؤلے اکو رت، بسنت اپنا روپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا ساچا در، جس گرہ مندر گھر وجے نام ودھائیا۔ ہار کہے میں دیواں سچ ثبوت، سرب دیاں جنائیا۔ پارہم پت پرمیشور سب دا اک محبوب، مُحبت وچ سٹایا۔ جس دا محل اٹل مندر اک عروج، عرش فُرس دوویں ویکھ وکھائیا۔ صوفی سنت فقیر سدا رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُہل کہن اسیں پُہلواری وچوں نکل کے گئے جھوج، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ جن بھگتاں دے اندرون کڈھکے دوج، دتیا بھاؤ دینا مٹایا۔ گرمکھاں آوے اکو سوجھ، بڈھی بیک روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہار کہے میری بینتی انت اخیر، ارداس اکو دیاں جنائیا۔ مالک خالق پیراں دا پیر، پیغمبراں دا امام نور خدائیا۔ شرع دے کٹنہارا زنجیر، شریعت اندرون دے بدلایا۔ مٹاونہارا جگت تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ بنا اکھاں توں درساونہارا سچ تصویر، نور نور کرے رُشنائیا۔ جس دی مہا صفت کرے کبیر، کعبیانوچ وجے ودھائیا۔ سو سب نوں دیونہارا دھیر، دھیرج اک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ ہار کہے میں ستگر آیا گرہ، گھر سچ ملے وڈیایا۔ ساچے مندر اندر نرگن ہو کے بے، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ شبد اگمی انتر نام ندھان اکو کہے، رسنا جہوا بتی دند وجے حق ودھائیا۔ امرت آتم جام پیائے ویائے دھر دی نیں، وہن اپنے نال ملایا۔ جھگڑا چکا کے تون میں، مایا ممتا دے گوائیا۔ سچ پریم دی بخش کے لے، کوڑی کریا دے مٹایا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سری بھگوان مل کے ڈھولا اکو کہے، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سنت سجن چرناں اُپر ڈھے، ماٹی خاکی دھوڑی مستک ٹکا اک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لہنا جھولی پائیا۔ ہار کہے میں اوہناں دا کران دھن واد، جنہاں دھر دربارا دتا وکھائیا۔ پرہو دے آگے کران فریاد، انتر آتما نال جنائیا۔ صاحب سوامی انہاں دے کے جاویں داد، وست امولک جھولی پائیا۔ سچ پریم دی بخش کے یاد، جد اپنی وچ لینا ملایا۔ کایا کھیڑا سدا رہے آباد، گھر محبوب نظری آئیا۔ اندر وڑ کے کھولنا راز، پردہ دینا اٹھایا۔ جھگڑا چک جائے جگت نماز، آواز اکو دینی لگائیا۔ سرتی شبد کر کے کاج،

میلا دُھر دا لینا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی مان وڈیائیا۔ ہار کہے میری اکو منگ، گہر گمبہر دیاں جنائیا۔ پریمی پیاریاں چاڑھ اوہ رنگ، نام مجیٹھی رُپ وٹائیا۔ آتمک دُھن وجا سچا مردنگ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ سچ دوارا ویکھ لنگھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم سیجا سہا پلنگ، آسن سنگھاسن اپنی خوشی جنائیا۔ زرگن نُوُر اگئی چڑھا چند، جس دا کیشنا سُکلا پکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ پریمی پیاریاں بھگتاں اپنا دے اوہ انند، جس انند وچوں اندپڑی والے گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ خوشی کردے بند بند، بندگی اکو اک درڑائیا۔ جنم مرن آون جاون لکھ چوڑاسی مُک جائے پندھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ آتم پرما تم وچھوڑے وچ نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی ہو کے خوشی دینی وکھائیا۔ آسا منسا پوری کرنی تُوں صاحب سدا بخشند، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔ جے لیکھا نہیں پھیر وی گنڈھ، شبدي ڈوری تند بندھائیا۔ مہروان ہو کے لا انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا انتر رہے نہ گند، سگندھ اکو دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں اندر تیرے سچ پریم دی سدا وجدی رہے ودھائیا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ پٹھان کوٹ ضلع گرداسپُر ★

پُہل کہے گرمکھ بن اگئی پھول، سچ سگندھی وچ بھرائیا۔ من واسنا نہ جانا بھول، اُپھل دئے وڈیائیا۔ اپنا آد دا ویکھ موں، تیرا نُوُر آتم پرما تم نظری آئیا۔ کٹ وچھوڑا کنت کنتوہل، گہر ساچے وچے ودھائیا۔ سری بھگوان منّ اصُول، نیم اکو رہیا درڑائیا۔ سچ وست کر وصول، وصل اکو یار خدائیا۔ دھوڑی ٹکا مستک لا دھول، دُھر دا لیکھا دئے چکائیا۔ سچ پنکھوڑا لینا جھول، نام ہلارا دئے وکھائیا۔ پریم پریتی اندر ہونا مشغول، مشورہ اکو اک درڑائیا۔ مائس جنم نہ جائے فضول، فضل رحمت دئے کھائیا۔ جنم کرم دا منگے نہ کھئے محصول، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا مکے ضرور، ضرورت جنم جنم دی کھوج کھوجائیا۔ ابناشی کرتا سدا سدا حاضر حضور، حضرت ہو کے دیا کھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا کٹ قصور، قسمت دئے بدلائیا۔ مایا ممتا توڑ غرور، سچ شعور دئے وکھائیا۔

ہوئے ہنگتا نہ رہے فتور، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ جلوہ ملے جوتی کوہ طور، کتب خانیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سرب سوامی
 بیٹے مزدور، چاکر خادم سیو کائیا۔ انتر آتم کرے قبول، مہر نظر نال ملائیا۔ مُحبت دا مالک صاحب محبوب، محو خانہ اک درسائیا۔
 لیکھا چُک جائے مشرق مغرب شمال جنوب، سمت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا مُک جائے کوڑ حدوڈ، حد توں پرے ڈیرہ دئے وکھائیا۔
 جدھر ویکھے اُدھر مؤجود، گرُمکھ سنمکھ نظری آئیا۔ جگت لالچ کر دے نیست و نابود، کوڑی کِریا جڑ اکھڑائیا۔ لیکھے لائے تن
 وجود، وجہ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے لے ملائیا۔ پھل کہے گرُمکھ اپنے اندر ویکھ
 سگندھی، سوگند کھا کے دیاں جنائیا۔ جس دے اُتے نہیں کوئی پابندی، پابند ہو کے بیٹھا بے پرواہیا۔ جو توڑنہارا خانہ بندی، بندگی
 اکو اک سمجھائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے گندی، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ جوتی نور چمکاوے چندی، چند سورج نین شرمائیا۔ مارگ
 سدھی دسے ڈنڈی، ڈنڈوت اکو اک درڑائیا۔ پنج وکارا بھیکھ میٹے پکھنڈی، ست سنگی ستگر شبد دئے جنائیا۔ منزل راہ ہووے نہ
 تنگی، ٹیڈھی بنک نہ کھئے اٹکائیا۔ تٹ کنارہ سُہائے بھومکا چنگی، چاروں کُنٹ خوشی وکھائیا۔ صاحب ستگر جس دا دروازہ گئے
 لنگھی، اپنا پندھ مکائیا۔ اوتھے آتم رہے کھئے نہ اندھی، ست سروپ اکو نظری آئیا۔ اوتھے سادھاں دی نہیں کوئی منڈی، مویشیاں
 وانگ نہ کھئے بھوائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سُہیلا مانے رس اندی، اند آتم وچ پرگٹائیا۔ جنہاں دی پٹھ ہووے نہ ننگی، پشت پناہ
 بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر سجن ہوئے سہائیا۔ پھل کہے گرُمکھ تیرے اندر سوہنا رنگ، مینوں
 نظری آئیا۔ جتھے وجے نام مردنگ، انراگی ڈھولے گائیا۔ پون پونائے ٹھنڈ، امرت جھرنا رہیا جھرائیا۔ سیج سُہنجنی سُہائے پلنگ،
 ین پاوا چول ٹکائیا۔ نوری نور چڑھا کے چند، اگم کرے رُسنائیا۔ سجن سُہیلا ہو کے سنگ، ڈھر دا میل ملائیا۔ ناتا توڑ کے جیرج
 اند، اُتبھج سینج لیکھا دئے مکائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گوپال دیال دیناں ہوئے سہائیا۔ وست امولک رہیا ونڈ، نام ندھانا جھولی
 پائیا۔ پنجاں کر کے کھنڈ کھنڈ، اندر باہر کرے صفائیا۔ کوڑ کُریاری ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ پردہ لاہ کے ہنگ برہم،
 پاربرہم اپنا آپ پرگٹائیا۔ چرن کول سرنائی دے کے اند، سرنگت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 منزل ویکھ وکھائیا۔ پھل کہے میں ویکھاں گرُمکھو ٹھاڈی سوہنی پھلواری، پت ٹہنی خوب مہکائیا۔ جنہاں دا لیکھا لگا ستاراں ہاڑی،

پُورب ہاڑے کڈھے ملی وڈیائیا۔ لہنا مُکیا چرن چُھپائی داڑھی، سِر مستک ہتھہ ٹکائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ پچھوں آئی واری، وارتا پچھلی دئے گواہیا۔ آگے بیئے نہ کھئے خواری، جنم مرن نہ کھئے جنائیا۔ بہاویں پرہہ نوں سارے کہندے جواری، دھوکھے باز نور خُدائیا۔ جُگ چوکرئی ہویا رہیا بے اعتباری، اچھل چھل اپنا ناؤں دھرائیا۔ پُھل کہے دھن بہاگ جس تہاڈے نال لائی یاری، اپنی خاطر مل کے خوشی منائیا۔ تہاڈی آتما نہ رہے کواری، پر ماتم ہو کے آپ پرنائیا۔ سچ پریم نال شینگاری، جو بن روپ اک چڑھائیا۔ مُحبت دی کر پُجاری، گھر ساچے لئی بُلائیا۔ دُھر دی دے خُماری، خواہ مخواہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈے نال نہ کرے غداری، گداگر ہو کے سیو کھائیا۔ بھگت سہیلے جاوے تاری، چاروں طرف وجے ودھائیا۔ لہنا چُکا کے پُرکھ ناری، نر نرائن مان تان اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے پار لنگھائیا۔ پُھل کہے جن بھگتو تہاڈا صاحب رنگ رنگیلا، سچ رنگت وچ سہائیا۔ جو بن کے سچ وسیلہ، لوک مات ویس وٹائیا۔ پار کر کے امبر نیلا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سب دی ویکھنہ پار دلایا، اندر اندر پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ جن بھگتو ویکھو کھیل سچے ستگر دا، جو ساچی سیو کھائیا۔ پُورب لہنا ویکھ دُھر دا، وچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ اپنی کرنی کرن توں کدے نہ مُڑدا، غریب نیانے گلے لگائیا۔ بہاویں ہتھیاں پیراں نال نہیں تُردا، تُرت اپنا حُکم جنائیا۔ ساجن گرمکھ میلے اپنی لوڑ دا، لوڑیندا اپنے نال جُڑائیا۔ لیکھا چُکا کے اندھ گھور دا، سچ پرکاش کرے رُشنائیا۔ ناتا تڑا کے کوڑ کڑیاں چور دا، جگت تھگی توں لئے پچائیا۔ منتر دس کے اپنا فُرنا پھور دا، پردہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جو چرن پریتی کر کے اپنا آپ گھولدا، سو گھولی گھول گھمائی ویکھ وکھائیا۔ ساچے نام کنڈے ترازو اکو تولدا، دھڑی سیر وٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرمکھ سہیلے بھگت ورولدا، آپ آپا کھوج کھوجائیا۔ پُھل کہے میں سچ ست دُھر حُکم نال بولدا، اپنی کتھا نہ کھئے سُنائیا۔ جیہڑا صاحب ستجگ دا راہ کھولدا، کنڈے اندروں دئے کھلائییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گھر وکھاوے گھر وچ کول دا، کلونت سری بھگونت جن بھگت کل اپنی دئے بنائیا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ کرم سینگھ دے گرہ نیاشالا ضلع گرداسپر ☆

گوبند کہے میں پُچھاں وات، پُرکھ اکال سیو کھائیا۔ جُگ جنم دا ویکھاں نات، پُورب پُورب پھول پُھلائیآ۔ جنم جنم دا پُورا کران گھاٹ، گھاٹا پچھلا دیاں مُکائیآ۔ منزل منزل اگلی دساں واٹ، در گھر ساچا اک سمجھائیآ۔ شبدي شبد سناواں دُھر دی گاتھ، انبولت بولت راگ الائیآ۔ سچ بھنڈار دے کے دات، دوئلتمند دیاں بنائیآ۔ سُرتی سُرت کر اکانت، لو اکو اک وکھائیآ۔ سوہنی سُهنجنی بھنڑی رین وکھا کے رات، زُتری اپنے نال مہکائیآ۔ آتم پر ماتم کر کے یاد، میل ملاواں سہج سُبھائیآ۔ ساچا کھیڑا کر آباد، نام وجاواں اک ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ گوبند کہے میں لیکھا لاؤنا، پاربرہم پرہہ تیری سیو کھائیآ۔ گرمکھ سجن میل ملاؤنا، پت پرمیشور تیری وڈ وڈیائیآ۔ آتم انتر بھيو گھلاؤنا، دئی دوتی ڈیرہ ڈھائیآ۔ سچ سندیشہ نام سناؤنا، کران حق پڑھائیآ۔ وچھڑیاں جگ میل ملاؤنا، ناتا کوڑ ٹرائیا۔ محل اٹل اک سہاؤنا، جوتی نور کر رُشنائیآ۔ امرت ٹھانڈا جل پیاؤنا، رس اکو اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیآ۔ گوبند کہے میں کرنا خبردار، دُھر سندیشہ اک جنائیآ۔ سوئی سُرت کرنی بے دار، غفلت نندرا رہن کھئے نہ پائیآ۔ سندیشہ دینا دُھر دے یار، سُنپہڑا اک سُنائیآ۔ بھگت سہیلے لینے اُٹھال، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ نیتر لوچن نین کرو اک دیدار، پاربرہم پرہہ ساچا درشن پائیآ۔ نو نو چار پچھوں آئی جس دی وار، وارتا سب دی ویکھ وکھائیآ۔ جس دے پچھے ہندے رہے خوار، لکھ چوراسی بھج بھج تھکے واہو داہیا۔ پریتم ملیا نہ سانجھا یار، ست ستوادی نظر کھئے نہ آئیآ۔ جس دی صفت کر کر کاغذ قلم شاہی گئے ہار، آد انت کہن کھئے نہ پائیآ۔ جس نوں کھوجدے رہے سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ ویکھن چائیں چائیا۔ جس دی بھوکھتاں وچ گاؤندے وار، گر اوتار پیغمبر ڈھولے ناد جنائیآ۔ جس دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بنے رہے اشتہار، اشتہاری بیٹھا رہیا مُکھ چُھپائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیآ۔ جسدا نہ کوئی کھنڈا نہ تلوار، کھڑگ ہتھ نہ کھئے چمکائیآ۔ حُکمے اندر کرے کار، شبد سندیشہ اک سُنائیآ۔ سنت سہیلے گر چیلے میلے آن، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیآ۔ مایا ممتا موہ توڑ ایہان، ساچی سیکھیا اک سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم دے کے برہم گیان، بھانڈا بھرم دیوے بھنائیا۔ ست دھرم وکھائے نشان، شرع وچ نہ کھئے لڑائیآ۔ ثابت دسے اک

ایمان، سیری بھگوان اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوبند کہے میں دسن آیا خلاصہ، بھیو ابھیدا اک گھلائیا۔ جس دے اُتے رکھ کے آئے بھرواسا، جگ چوگری بن ویکھیاں دھیان لگائیا۔ جس نوں سارے مندے آئے باپا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دا پرما تم آتم جڑیا سچا ناتا، دو جہاناں نہ کھئے تڑائیا۔ جس دی ست ستوادی گاتھا، وشن برہما شو ڈھولے رہے گائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر ٹیکن ماتھا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس دی چرن چہوہ منگن تیرتھ تاٹا، سر سروور راہ تکائیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی ذات پاتا، ورن گوت نہ ونڈ ونڈائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکالا ویکھن آیا جگت تماشا، جگت نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ گوبند کہے میں سچ سندیشہ دینا بول، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ پُرکھ اکالا تولن آیا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سچ دوار رہیا کھول، چارے کنٹاں پندھ مُکائیا۔ سنت سہیلے رہیا وروول، لکھ چوراسی پھول پھلاٹیا۔ پورا کرن آیا قول، اقرار اپنا ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھرنی دھول، دھول رہیا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا روول، مُلا شیخ مسائک سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سُنیہڑا اک سُنائیا۔ گوبند کہے میں دساں سچ، ست ست دیاں درڑائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا وت، بے وطن اپنا پھیرا پائیا۔ جس دی نہ کوئی جگت والی اکھ، بن نیتر لوچن نین سب نوں رہیا تکائیا۔ جس دے کول سنساریاں والی نہیں وتھ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ جس دے کول کوڑی مہا والا نہیں جس، سچ ست اکو اک درڑائیا۔ جو بھگتاں اندر رہیا وس، بن ڈیریوں ڈیرہ رہیا لگائیا۔ پریم پریتی اندر رہیا ہس، ہستی ہستی وچوں بدلائیا۔ کوڑی کریا کرے بھٹھ، اگنی تت دئے جلاٹیا۔ مایا ممتا موہ ہنکار وکار وچوں لئے رکھ، مہر نظر اک رکھائیا۔ دین دنی نالوں کر کے وگھ، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ دُھر دی دھار دیوے ساچا حق، حاکم ہو کے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہے میں دسنا سچ پیار، پری ہو کے دیاں جنائیا۔ میرا انت آخیری اک وبار، ووباری ہو کے رہیا درڑائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا کیسے جگ چار، چوگری پھردے مارے دھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکیا کوئی سنسار، بھیو ابھید نہ کھئے گھلائیا۔ سو لہنا دینا دیونہار آپ نرنکار، نرگن اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار اک بندھائیا۔ گوبند کہے میں دیاں سچ حقو، پریمیاں جھولی دیاں بھرائیا۔ ناتا تٹ جائے عاشق

معشوق، گرسکھ گرمکھ گر گر اکو رنگ رنگائیا۔ آر پار دی مُک جائے حدود، آر پار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سنت سہیلے کر محفوظ، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ محل اٹل دس عرش عروج، اکو گھر دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیاوان ہو کے دیناں گلے لگائیا۔ گوہند کہے میں بھگتاں دسنا بن کے وارث، دُھر دا حُکم جنائیا۔ جُگ چوکرئی پچھوں اکو وار کراں سفارش، نت نت لوڑ رہے نہ رائیا۔ میری اکھراں والی نہیں عبارت، الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ میری اٹاں پتھراں والی نہیں عبارت، جھروکھے جگت نہ کھئے جنائیا۔ میری وکیلاں ایپلاں والی نہیں عدالت، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ کوڑی کیرپا نہیں امانت، مایا ممتا موہ نہ کھئے وڈیائیا۔ مچلکا بھرے نہ کھئے ضمانت، شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں رکھاں صحیح سلامت، ایتھے اوتھے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیا۔ گوہند کہے میں بننا دس کے شبد گرو، ناتا تتاں والا تڑائیا۔ پُرکھ اکال دا مارگ ہونا شروع، شرع دئے بدلائیا۔ جس دا اکو منتر پُھرو، چار ورن کرے پڑھائیا۔ آتم پرماتم سدھی اکے نال جڑو، ادھ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچا بھگت منزل چڑھ نہ پچھے مڑو، اگے بھجے واہو داہیا۔ گوہند کہے میں اہناں نال تروں، جو توت میرا حُکم من کے خوشی منائیا۔ لون وانگ کدے نہ گھروں، آد جگاد اکو رنگ رنگائیا۔ سوہان وانگ کدے نہ جھروں، داتا ہو کے دوئلتمند دیاں بنائیا۔ جگت وہن کدے نہ رڑھوں، کوڑی کیرپا دیاں مٹائیا۔ اگنی اگ کدے نہ سڑوں، تپدیاں ٹھنڈے دیاں کرائیا۔ تیر تلوار نال کدے نہ لڑوں، شبدي حُکم اک منائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے گرمکھ سجن پھڑوں، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ اہناں دی اندر مندر منزل چڑھوں، سچ سینگھاسن بہہ بہہ ڈیرہ لائیا۔ جو اچھیا سو دو جہان کروں، صلاح لین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کیسے کولوں نہ ہروں، ہار جت اپنی اپنے بتھ رکھائیا۔ سرب دا مالک پرتپالک اکو بنوں، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جیہڑی ذات پات ونڈ کے گیا منو، من وچوں واسنا دینی گوائیا۔ ساچے بھگت سہیلے شبدي دھار وچوں جنوں، بن کے دُھر دی جنیندی مائیا۔ کوڑی کیرپا چار گنٹ دہ دشا ڈٹوں، دیواں سخت سزائیا۔ نیتربین گرمکھ رہن نہیں دینا اٹو، لوچن اپنا دینا کھلائییا۔ گرھ ہنکاری بھانڈے سب دے بھنؤ، تیر انیالا اک چلائییا۔ سریشٹ سبائی اوس ویلے گر شبدي سچ متو، جس ویلے گھر بار سارے گئے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ گوہند کہے میں حُکم دسنا جگدیش، جگدیش رہیا جنائیا۔ دو جہاناں جس دے سیس تے

ہونا سیس، سر وچوں سر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلمہ دُھر دا دسے حدیث، حضرت اک پڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی بدل کے ریت، نیت اپنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گوہند کہے میرا آخری کنڈھا اتم واٹ، سب نوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے وقت شہاؤنا گوداوری کنارہ تاٹ، اٹھ دیا کھائیا۔ اک شبد سندیشہ دینا پُرکھ سمراتھ، اگم اتھاہ جنائیا۔ دُھر دا امرت لے کے ہاتھ، ہتھیلی اُتے لینا ٹکائیا۔ رویداس دا رُویا ہویا گلاس، بے آس آس پُجائیا۔ لیکھا دے پُرکھ ابناش، وشواش، سب دا دئے دھرائیا۔ اُس توں آگے گُرمکھ رہے نہ کوئی اُداس، نراسا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سوامی بن کے وساں پاس، انترجامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لیکھے لا کے لکھ چوڑاسی وچوں اک رات، جماعت بھگتاں دیاں بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ بیڑے چڑھا کے راتھ، رتھواہی بن کے دُھر دی سیو کھائیا۔

★ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ مہندر سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ پنڈ نیشالا ضلع گرداسپُر ★

ستگر شبد کہے شبدی دھار بناواں سیکھ، تتاں وچوں تت مٹائیا۔ دُھر دا لیکھا دیواں لکھ، جس سکے نہ کھئے مٹائیا۔ سب دا ستگر نظری آواں اک، دُوجا ایشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچے پریم دی پریمیاں لاواں کھچ، انتر انتر دیاں بلائیا۔ وسیرا کراں اوہناں وچ، جو وچوں کوڑی کِرپا گئے کڈھائیا۔ جنم کرم دی پوری کراں سک، سِخَر چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارے پواں دس، گھر مندر اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل دئے بدلائیا۔ ستگر شبد کہے شبدی سیکھ بناؤنا بچھ، رکت بوند نہ کھئے وڈیائیا۔ نام ندھان دے کے سچا، سچ نال ملائیا۔ مُحبت وچ رہن نہیں دینا کچا، کوڑی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ رنگ چاڑھ کے اپنا تتاں، تت اکو دینا وکھائیا۔ درس دکھا کے بنا اگھاں، اگھ اپنے نال ملائیا۔ ساچی سیکھیا دُھر دی اکو دساں، درشن جوت شبد سہائیا۔ ہر جو ہو کے ہردے وساں، ہاردک خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار دئے درڑائیا۔ ستگر شبد کہے میں گرسکھ شبدی بناؤنا چیلا، نانا تت نہ کھئے رکھائیا۔ بن مندر مسجد شودوالے مٹھ بندا رہے میلا، گھٹ بھیتر جوڑ جڑائیا۔ سوامی بن کے سجن سہیلا، انترجامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھام اپنا دس ٹویلا، مندر دُھر دا دینا درڑائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان بھئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے گرمکھ شبدی دھار وچوں لینا کڈھ، ایہو وڈی وڈیائیا۔ سچ پیار پریم پریتی وچ لڈاؤنا لڈ، انگیکار اک اکھوائیا۔ دُھر دا نغمہ سناؤنا چھند، کلمہ اک پڑھائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند دینا اند، رس دُھر دا دئے وکھائیا۔ سچ اشنان کراؤنا بن تیرتھ تٹ گنگ، دُرمت میل دھوائیا۔ بن رُوپ رنگ ہونا سنگ، اُبھو اپنی کھیل وکھائیا۔ بن سُرُوج چند چمکاؤنا اوہ چند، جس دا پکھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سہیلا ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں گرمکھ بناؤنا شبدی مُرید، مُردا گور نہ کھئے دبائیا۔ ڈاکٹر بن کے دُھر دا طیب، اندرون طبیعت دینی بدلائیا۔ سجن میت مُرار بن حبیب، تمیز اکو دینی درڑائیا۔ مہر نظر نال کر عزیز، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست وست تون رہن نہیں دینا کوئی غریب، وست امولک جھولی پائیا۔ جگ چوگری جو تھوڑی تھوڑی دیندا رہیا ترتیب، حصیاں وچ ونڈ وندائیا۔ کھانی بانی شرع شریعت وید پُراناں سناؤندا رہیا گیت، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ سو ستگر صاحب کھیل کرے عجیب، عجب نیرالا ویس وٹائیا۔ جس دی متی نہ پئے کھئے عید، بقرعید رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سدھی اندرون کر دئے دید، اکھ اکھ نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ستگر شبد کہے میں گرمکھ شبدی بناؤنا سنت، جگت والی نہ کھئے پڑھائیا۔ بیہو والی نہیں کوئی بنت، بستر اکو تن چھپائیا۔ دُھر سہاگ ملا کے کنت، دُباگن ناتا دینا ٹرائیا۔ نام اکو دے کے منت، منتر سچ سچ سمجھائیا۔ جس دے سہارے لکھ چوراسی جیو جنت، اتم اوہو دینا ملائیا۔ جس نون سرب کہن بے انت، بے پرواہ اکھوائیا۔ جو آد جگادی بودھ آگادھا پنڈت، گر اوتاراں کرے پڑھائیا۔ جس دی بدلی وچوں بدل کے آگیا سمت، سماں رہیا سمجھائیا۔ جس دے در تے سارے کردے منت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سو گرمکھاں میٹنہارا چنت، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے علت، دہ دشا نہ کھئے بھوائیا۔ اپنے ملن دی آپے دیوے ہمت، دُھر دا حوصلہ دئے ودھائیا۔ گرمکھاں ستگر شبد پاوے قیمت، کرنی آپ چُکائیا۔ ایہ کھیل وکھرا غنیمت، اِتھاس سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا سمجھے نہ کھئے تریا تریمت، تار ستار نہ کھئے درڑائیا۔ بیہو جانے نہ کھئے زیب و زینت، شاہ شہان نہ کھئے جنائیا۔ عالمین لیکھا سمجھا نہ کھئے آمینت، علم علما نہ کھئے وڈیائیا۔ دھار جانے نہ مذہب دینت، دین دُنی نہ کھئے وکھائیا۔ بیہو رہے نہ جل مینت، چند چکور نہ کھئے صلاحیا۔ ایہ کھیل نواں نونیت، نو نو چار راہ تکائیا۔

ستگر شبد کہے گرمکھ دو جہان کدے نہ آوے ہیئت، لعنت سکے نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کم کرے نہ کھئے کینت، پاتشاہ ہو کے شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔

★ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ نوشہرا مزہ سنگھ سنت ہر نام سنگھ دے ڈیرے ضلع گرداسپر ★

سب نال جو ملیا نال، انتر آتم پریم ودھائیا۔ صاحب ستگر ندر نہال، نیتر لوچن نین نج دئے کھلائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑا پنج تت ترے گن جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کایا مندر اندر سچی دھرم سال، ہر ٹھاکر سوامی دئے ملائیا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل شبدی دُھن وجے تال، انحد نادی ناد سُنائیا۔ داتا ہو کے دین دِیال، دیناں اناٹھاں اپنے گلے لگائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کرے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سوچھ سروپی سووت جاگت درس دئے دکھال، جاگرت تریا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس ستگر دی کردے بھال، سو پُرکھ اکالا دین دِیالا جوت سروپی جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کایا کھیڑا ویکھے گھر، ساڈھے تِن ہتھ کھوج کھوجائیا۔ سب نال ہویا ملاپ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ انتر اُچے اکو جاپ، اجپا روپ وٹائیا۔ کوڑی کرپا مٹ جائے سنتاپ، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ پورب جنم دا رہے نہ پاپ، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔ آتم پرما تم اکو رنگ رنگے آپ، کُسمبڑا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ستگر گرسکھ دُھر دا ناتا جوں پتا پوت باپ، ساچا ناتا اک جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے وچ رکھائیا۔ سب نال ہویا جوڑ، اندر وجے نام ودھائیا۔ ستگر پریتی لگی نبھے توڑ، جگت وچ نہ کھئے ٹڑائیا۔ پنج وکاراں دیوے ہوڑ، کام کرودھ لوبھ موہ بنکار ڈیرہ ڈھائیا۔ ہوئے ہنگتا کڈھ روگ، ہنگ برہم اک درڑائیا۔ آتم پرما تم ہووے دُھر سنجوگ، شبدی گر میلا سہج سُبھائیا۔ جس ستگر دی ساچی رکھی اوٹ، اوہ ستگر سمرتھ جس دی مہما اکتھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی راگان ناداں وچ ڈھولے رہی گائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال ابناشی کرتا پاربرہم پت پریشور تیرے پردے جائے وس، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ شبد انیالا تیر نرالا مارے کس، بجر کپاٹی چیر وکھائیا۔ اندروں کھول کے نج نین اکھ، پرتکھ نظری آئیا۔ آگے خالی رہن نہ ہتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

ستگر ایک آد جگادی جگ چوگری سب نوں دیوے ٹیک، ستجگ تریتا دواپرکجگ برہمنڈ کھنڈ پری لوہ آکاش پاتال سب دا ہونے سہائیا۔

★ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گھر طوطی والا کھوہ بٹالا ★

گرسکھ کہے میرا میلا شبد گردیو، جو گدیاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دی سدا سدا سد سچی کران سیو، سیوک اپنا روپ دھرائیا۔ جو وسے دھام نہچل نہکیو، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جس دے کول اگمڑا بھيو، بھید اپنے وچ چھپائیا۔ جس دی مہا کر نہ سکے رسنا جہو، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبد اک جنائیا۔ گرسکھ کہے میں ستگر شبد لبھنا سوامی، سماں سچ رہیا درڑائیا۔ جو انتر دا ہووے انترجامی، گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ جو اگتی سناوے بانی، نام ندھانا اک جنائیا۔ جو بن سروور پیاوے ٹھنڈا پانی، امرت رس چکھائیا۔ جو گیڑا چکاوے چارے کھانی، جونیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جو مہا درڑاوے اکھ کھانی، دھر دی دھار راگ پرگٹائیا۔ جس نوں مل کے آتما بنے سکھڑ سچھی رانی، محل اٹل مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دیوے مان وڈیائیا۔ گرسکھ کہے میں ستگر شبد لبھنا جگ، جو جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی آر پار اپنی اکو حد، دوگی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو جگ چوگری زرگن سرگن ہو کے پرگٹ، روپ انویا روپ وٹائیا۔ جو نت نوت کھولے ہٹ، نام بھنڈارا سچ ورتائیا۔ جو نیتر لوچن نین کھولے آگھ، پرتکھ نظری آئیا۔ جو ست ستواد دسے سچ، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ جو بن رسنا جہوا بٹی دند جائے بس، ہستی اپنی وچ ملائیا۔ جو پردے اندر آتم ہو کے جائے وس، وصل اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر میلا سہج سبھائیا۔ گرسکھ کہے میں ستگر شبد لبھنا مات لوک، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جو سناوے سچ سلوک، اکو راگ الاٹیا۔ جو جگاوے نرمل جوت، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جو مندر اندر کرے کھوج، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ جو نیتر کھولے لوچن لوچ، پردہ دئے چکائیا۔ نام خُماری دے کرے مدہوش، مدرا جام اک پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ دئے رنگائیا۔

گرسکھ کہے میں ستگر شبد نال جڑنا، جوڑی اکو نال بنائیا۔ ساچے مارگ اُتے تڑنا، جو تڑت دیوے سمجھائیا۔ من واسنا بند کرنا فُرنا، شبدی شبد وجے ودھائیا۔ اپنی منزل کولوں نہیں مڑنا، بھجنا واپو داہیا۔ مایا متا وچ نہیں زلنا، کوڑی کریا نہ کھئے پھسائیا۔ بن امرت پھل نہیں ہلنا، سمنل روپ نہ کھئے دھرائیا۔ بہتیاں اکھراں والا نہیں پڑھنا جملہ، اکو ڈھولا لینا گائیا۔ بھيو کھلاؤنا آد مُڈھلا، قدیم دئے جنائیا۔ اندر رہے کوئی نہ گنجھلا، گجھی رمز دئے لگائیا۔ گینا پئے نہ اُتے اُنکلاں، ساچا ہندسا دئے سمجھائیا۔ رلنا پئے نہ وچ چُغلاں، چُغلی نندیا دووین دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گرسکھ کہے میں ستگر لبھنا شبدی میت، جو شرع دئے بدلائیا۔ جس دے ہتھ ساچی ریت، ریتوان وڈی وڈیائیا۔ جو جھگڑا مٹا دئے مندر مسیت، کعبیاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا کر اتیت، تریلوکی لیکھا دئے چُکائیا۔ تن ماٹی خاکی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ چرن پریتی دے اکو رنگ وکھائے اُچ نیچ، رنگ راجان نہ کھئے جنائیا۔ آتم پرما تم دتے گیت، ڈھولا گہر گمبہر گوسائیا۔ جس دی بن پُرکھ اکال دو جا کر نہ سکے تصدیق، سمجھ اک نہ کھئے سمجھائیا۔ جو اکو اک کرے تبلیغ، طبع دئے بدلائیا۔ پچھلی کرنی اُتے مارے لیک، اگے اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ اوس دے وچ ہووے سچ توفیق، جگت وکار طوبی طوبی کر کے دین دُہائیا۔ اوہ سچکھنڈ دا ہووے وسنیک، مقامے حق دا مالک نظری آئیا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نزدیک، نیرن نیرا ڈیرہ لائیا۔ گرسکھ کہے اوس ستگر شبد نال کرنی پریت، جو پریتم پرتاپ وچ پرت پرت اپنا وپس وٹائیا۔

★ پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ملن وچھڑن دا چُک گیا جھگڑا، جگت جُگ والی نہ کھئے جدائیا۔ مارگ اکو رہ گیا اگلا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ چرن پریتی ناتا جڑ گیا سگلا، دُھر دا سنگ بنائیا۔ سچ دوارا جنہاں بخشیا بنگلا، گرمکھ ہنس بیٹھے سوہیا پائیا۔ سچ پریم توں رہے کھئے نہ کنگلا، پریم بھنڈارا دئے بھرائیا۔ پھرنا پئے نہ کیسے جنگلا، جوہاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ سدا وکھاوے چار منگلا، وجدی رہے ودھائیا۔ بھلیکھا رہے نہ کوئی دُھندلا، سچ پرکاش دئے سمجھائیا۔ اندر رہے کوئی نہ گنجھلا، پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر

دا میلا ربیا ملائیا۔ وچھوڑا کہے میں بھگت دوار نہیں رہنا، اپنا آپ جانا چھپائیا۔ میل کہے میں ایسے در تے بہنا، اپنا آسن لائیا۔ وچھوڑا کہے میں اکو وار بھگتاں کہنا، دُھر دا حُکم دینا سُنائیا۔ میل کہے میں اوہناں دے درشن کرنا نیناں، جو نین ستگر بھیٹ چڑھائیا۔ وچھوڑا کہے میں جاندی وار گرمکھاں دے چرنی ڈھہنا، ڈھہپہ کے سیس نوئیا۔ میلا کہے میں ایہناں دے اندر وڑ کے بہنا، اندر وڑ کے آسن لینا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ میل وچھوڑا کہے جگ چوگری رہے وچھڑے، ملاپ آپ نہ کوئی کرائیا۔ مارگ پھردے رہے پکھڑے، ساچے راہ نہ کھئے چلائییا۔ بھگت بھگوان کولوں رہے نکھڑے، پھڑ باہوں اوہناں گلے لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ پھردے رہے کدھرے، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ لہنا دینا سب دا اکو تھان مول نہ نکلے، لیکھا جھولی نہ کھئے پائیا۔ چوٹی چڑھیا کوئی نہ سخرے، منزل حق نہ کھئے پہنچائیا۔ دُھر دا ملیا نہ میت متریے، پریتی پریم نہ کھئے ودھائیا۔ آتم سیجا خالی سْتے رہے بسترے، سُنہنجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پتہ نہیں ہن مل گیا کس طرہے، قسمت سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میل وچھوڑا کہے گرمکھو دیواں سچ سُننا، سہج سُبھاؤ درڑائیا۔ وچھوڑے دا آگے لینا کیسے نہ ناں، ناواں اکو وار دتا کٹائیا۔ جنہاں دا میلا لیا ملا، ملی سچ در سچئی وڈیائیا۔ پورب لیکھا دتا چُکا، اگلا پندھ مکائیا۔ ساون شہادت دَوے گواہ، نیوں کے سیس جھکائیا۔ میگھلا برسے واہو داہ، بوندا باندی اپنی ربیا ٹپکائیا۔ جنہاں نوں بچے لیا بنا، اوہناں دا پچین اپنی گودی وچ رکھائیا۔ بخشش کر کے جنم جنم دے بخش دتے گناہ، گہر گمبھیر ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، وڈیائی دیوے تہاڈی اوس بڈھی ماں، جو ددھی دھار سب دے مکھ چوائیا۔

ری سخی سُن ساون آیا، سخاوت لے کے دُھردرگاہیا۔ ری سخی پتت پاون آیا، پتت ادھاری بے پرواہیا۔ ری سخی بھیکھا دھاری باون آیا، پردے اولے اندر ویکھ وکھائیا۔ ری سخی ویکھ رامن آیا، رمٹیا ہو کے کھیل کھلائییا۔ ری سخی ویکھ سندر ساول آیا، مُکند منوہر اپنا ویس وٹائیا۔ ری سخی اندمان آیا، گہر گمبھیر پھیرا پائیا۔ ری سخی دُھر دا میل ملاون آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ویکھ سخی اوہ سٹیا کاپن، منموہنی روپ وٹائیا۔ جس نوں گھنئیے کوٹاں گان، رام

سیس جھکائیا۔ جس نوں کوٹن رادھا کرن پرنام، بیٹھیاں سیس جھکائیا۔ جس دے قدم چمن کوٹن شام، بنسریاں والی دُھن الائیا۔ جس نوں لبھدے وچوں بیابان، بندرا گوکل دئے دُبائیا۔ ری سخی اوہ آگیا کابن، جس دا نشان نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دے کول آد جُگادی آرام، سُکھ سانت اک وکھائیا۔ جس دے اُتے سب نوں مان، ایہان رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ری سخی اٹھ ویکھ گھنٹیا، گہر گمبھیر پھیرا پائیا۔ ری سخی اوہ تیری پکڑے بہیا، آپ اپنے انگ لگائیا۔ ری سخی سچ چڑھائے دُھر دی نٹیا، نوکا اکو اک وکھائیا۔ ری سخی اوہ مالک دُھر دا ستیا، صاحب سلطان نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کھیل رہیا وکھائیا۔ نی سخی کی ساجن کھندا، کہہ کے گیا سُنائیا۔ تُوں سمبھل نہ سکی اپنا لہنگا، انگی انگ نہ کھئے چھہائیا۔ کھلیئے تینوں نہیں پتہ کیہڑے ویلے سنگھاسن تیری سیجا بہندا، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ کی چن امولک تینوں کھندا، بن رسنا جہوا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کر وکھائیا۔ ساون کہے میں آیا پھردا، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ ری سخی تینوں نہیں پتہ میں کیتے جُگ تیرا صاف کردا رہیا ہردا، اندر وڑ کے کیتی صفائیا۔ تینوں پتہ نہیں کیوں پیار لبھا دلبر دلدار دا، مُحبت سچ کیوں جنائیا۔ جیہڑا ساچا جھولا دیوے اک جھولنے والے ہلار دا، جس دا باڈھی نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے کر کے رُوپ دھریا ترکھان دا، ونگے ٹیہڈے سدھ لے کرائیا۔ ایہہ لیکھا نہیں کیسے آنجان دا، جو بھل وچ بھلیکھا دیوے پائیا۔ ایہہ کھیل اوس بھگوان دا، جو کرشن ورگے بھگوان تریلوکی وچ نچائیا۔ اوہ کرشن اک نگے جہے خاندان دا، مہان کر کے ٹہاڈی سیوا وچ لگائیا۔ ساون کہے میں پچھلے پنگوڑے نہیں پچھاندا، ہتھان دے جھولے والی ریت رہی نہ رائیا۔ میں رنگ ماننا اوس مکان دا، جس نوں اٹ پتھر گارا نہ کھئے بنائیا۔ ری سخی ایہہ ویلا تیرے امتحان دا، مہروان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ ری سخی ایہہ آیا گوپالا، گوکل بندرابن تجائیا۔ ری سخی ایہہ آیا اکالا، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ جس تیری کایا مندر بنائی سچی دھرم سالا، دھرم دوار اک سہائیا۔ پریم پریتی مارگ دُھر دا دے نرالا، نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ ندیاں پار نہ کرنا پئے کوئی اچھالہ، جمنا دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی رُتھی دئے مہکائیا۔ ساون کہے رُتھی آئی وڈ چنگیری، چنگی طرح جنائیا۔ ساچی سخی صاحب دی چیری، چری وچھنی میل ملائیا۔ ملدیاں مول نہ لگی دیری، جُگاں دا

لیکھا دتا ڈھائیا۔ رین پچھلی چُکے اندھیری، اگلا چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میلا ربیا ملائیا۔
 ری سخی اُٹھ ویکھ کابن، ین ہتھاں پیراں والا نظری آئیا۔ جس دی بنسری نام دُھن سچّی مُسکان، مُشکل حل کرائیا۔ جس دے
 آگے منگنا آسان، سہج سُبھاؤ دئے وڈیائیا۔ جس نؤں سجدے کرے دو جہان، نمستے وچ لوکائیا۔ اوہ چھڈ کے گوکل بندرابن نشان،
 ساڈھے تِن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ گھر سجن تک بھگوان، بھاگاں بھریئے بیٹھا آئیا۔ جگت جگت نہ رہیں نادان، وقت شکت اک
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی رُٹری نال ملائیا۔ ساون کہے میرا وقت سہیلا، رُٹری نال مہکائیا۔ سچ
 سخی تیرا سوہنا میلا، مل سجن خوشی منائیا۔ تیرا مندر اک نویلا، سوہنا دتا سبجائیا۔ جتھے وقت نہ ہونے دُبیلا، دوجی ونڈ نہ کھوئے
 ونڈائیا۔ اپنا لہنا دینا لے لا، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ مل پریم رل کے بہ لے، بھڑی بھڑی نہ کر دُہائیا۔ جو خوشیاں وچ کہنا سو کہہ
 لا، ین رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اندروں باہروں درس کر لا نیناں، ین نیناں نین ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچی کرنی دئے درڑائیا۔ اُٹھ ویکھ سخی پرم پُرکھ دی راس، ین گوپی کابن جنائیا۔ ین ہتھاں پیراں باہواں کرے ناچ، مُکھ گھنگٹ
 نظر کیسے نہ آئیا۔ سخی کابن ویکھ کے کہے شاباش، شاباش تیری وڈیائیا۔ پورن پئی آس، پُورب لیکھ چُکائیا۔ کرشن تتاں نال کیتا
 کھیل تماش، پرہ جوتی دھار اپنا بیہو جنائیا۔ اوہ تن بستر پہندا ربیا لباس، ایہہ شبدي رُپ سائیا۔ اوہ جمنا دے آؤندا ربیا گھاٹ،
 ایہہ تھادے اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہ بھندا ربیا کاجی مٹکی ماٹ، ایہہ بجر کپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ اوہ سخییاں نال ملاؤندا ربیا ہاتھ، ایہہ آتم پرماتم
 جوڑ جُڑائیا۔ اوہ گوردھن چُک کے کردا ربیا راکھ، ایہہ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہونے سہائیا۔ اوہ ہلکاریاں ہتھینس بھیجدا ربیا ڈاک، ایہہ
 شبدي شبد جنائیا۔ اوہ ولیا چھلیا بندا ربیا چالاک، رادھا رُکتی انگ لگائیا۔ ایہہ تن ماٹی خاکی کوڑی چھڈ کے خاک، نؤر ظہور
 ربیا دکھائیا۔ اوہ تتاں والے جھولے جھولدا ربیا ساکھیات، سہارے دوجیاں اپنا آپ ہلائیا۔ ایہہ پرماتم دا بن کے ساک، اتفاق اپنے
 نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی کرنی کر دکھائیا۔ ری سخی اوہ جھولا سونا چاندی، ہیرے موتی نال
 جُڑائیا۔ اُس دے ڈھولے سخی جہوا گاندی، رسنا نال وڈیائیا۔ اُس دی سیج بستر والی سہاندی، کھٹیا نال وڈیائیا۔ اُس دی تتاں
 والی باندی، ہتھاں نال سیو کھائیا۔ اُس دے لُٹیرے بنے جانجی، جس نے گھر دی گھر کری کُرمائیا۔ اوہ تتاں دا سواہی، چھلیا جگت

اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو اہیدا رہیا کھلائیآ۔ ری سخی ایہہ سخیان دا مُرار، بنا مُرلی مُرلی رہیا وجائیآ۔
 ری سخی بنا تتاں ایہہ کرے اُدھار، سرب اُدھاری بے پرواہیا۔ ری سخی جس دی سدا ساون والی بہار، یون ٹھنڈی رہیا وگائیآ۔ ری
 سخی جس دے جھولے دی چمتکار، بن سونے چاندی ڈگمگائیآ۔ ری سخی جس دی سیج بن لیف تلائی ہوئے تیار، آتم انتر رہیا
 سُہائیآ۔ ری سخی جس دا ہتھان والا نہیں پیار، شبدي شبد جوڑ جڑائیآ۔ ری سخی سو صاحب سوامی انترجامی ملیا آن، سری
 بھگوان وڈی وڈیائیآ۔ اٹھ ویکھ لے مار دھیان، اکھ اکھ نال ملائیآ۔ بالی بُدھ نہ رہے آنجان، سرتی سرت دے بدلائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر دے سُہائیآ۔ سُن سخی سچی اک بات، باطن دیاں جنائیآ۔ ساون کہے میری سُہنجنی رات،
 بہنڑی رین نال ملائیآ۔ اٹھ وسیئے دھام اکانت، جتھے سورج چند نہ کھئے رُشنائیآ۔ نہ کوئی رسنا جہوا والی کرے بات، اکھراں والی نہ کھئے
 پڑھائیآ۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، نہ کوئی گوال بالا نظری آئیآ۔ نہ کوئی دہی ددھ والی بہات، نہ کوئی مٹکے سپس ٹکائیآ۔ نہ چھپنا
 پئے اندھیری رات، نہ کوئی طعنے دے لوکائیآ۔ نہ کوئی پڑھنی پئے جماعت، نہ کوئی ودیا کرے لڑائیآ۔ نہ کوئی مندر کرنا پئے تلاش، نہ کوئی
 مٹھان کھوج کھوجائیآ۔ نہ کوئی بھے وچ لینا پئے سواس، نہ کوئی نیناں نیر وبائیآ۔ نہ کوئی پیراں نال نچ کے پاؤنی پئے راس، نہ کوئی ہتھان
 والا تال وجائیآ۔ نہ کوئی بدلنا پئے لباس، نہ کوئی ریکھا سکے بدلائیآ۔ نہ کوئی کجل پاؤنا پئے اکھ، نہ کوئی بندی ٹگا مستک لائیآ۔ نہ
 کوئی ہتھ ڈاہ کے منگنا پئے حق، نہ کوئی دپیک والی تھالی لے پھرائیآ۔ نہ کوئی نک بلاک پاؤنی پئے نتھ، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیآ۔ نہ
 کوئی دنداسا ملنا پئے سگ، کوڑا رنگ نہ کھئے چڑھائیآ۔ نہ کوئی غصے وچ کھاوے وٹ، نہ کوئی نین سکے بدلائیآ۔ نہ کوئی روسے وچ کہے
 کِشنا پچھے ہٹ، تیری لوڑ رہی نہ رائیآ۔ ایہہ اوس ویلے دی بات، جس ویلے نو وار رادھا سُخن دتا اُٹائیآ۔ کِشن کہا میرا بھگون آگے
 بدل دیوے رواج، مہروان بے پرواہیا۔ جو سخیان دی پاوے راس، گرُمکھ سخیان لے پرگٹائیآ۔ جنہاں دے اندر ملن دی پیاس، اک
 دھیان درڑائیآ۔ اہناں نوں نچن ٹپن کڈن دی دس دے جاچ، جاچک اپنے لے بنائیآ۔ اہناں دے مستک نوری جوت دھار مہتاب،
 محبوب مُحبت وچ ویکھ وکھائیآ۔ ساچا پریمی بن کے احباب، اول دسے نور خدائیآ۔ جھولییاں والا کھول کے راز، ہلارا اکو دے لگائیآ۔
 رمز سمجھ کے اپنی آپ، آپے حکم دے ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیآ۔ رادھا کہے نرگن

اوہ آیا سوامی، سوہنا روپ وٹائیا۔ نی بھگتاں دا بھگت انترجامی، پاربرسم بے پرواہیا۔ نی سخیئے جس دے کارن سر تے مٹکے چُکدی
 ربی پانی، پنکھٹ اُتے پھیری پائیا۔ جس دے بنورے مروڑے نال گاؤندی ربی بانی، شام شام کہہ کے راگ الائیا۔ جس دے کولوں
 اک پھیرے دی منگدی ربی دوانی، دُنیا والی راس جگت رچائیا۔ سخیئے اوہ تیرا کاہن ہو گیا فانی، جس دی دے نہ کھئے نشانی، پنج
 تتاں کری جدائیا۔ آتینوں وکھاواں جو سدا کرے مہروانی، گل لگاوے بال آنجانی، بخشے اکو چرن دھیانی، جس دے در منگ کے
 دینی نہ پئے دوانی، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ ری سخی میں ویکھیا تیرا ساول سُندر، سوہنا نظری آئیا۔ کتیں نہ کوئی کُنڈل نہ کوئی
 مُندر، نہ کوئی ویس وٹائیا۔ بائے میں کس طرح ایہدے ولّ کراں اُنگل، میرے نین رہے شرمائیا۔ ایہدا روپ انوپ پتہ نہیں ڈلھیا کیہڑے
 کندن، سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ میں شرم دی ماری آئی منگن، اپنا مُکھ چھپائیا۔ ایہناں سخییاں نوں آئی پُچھن فی دسو کہو جہا تہاڈا
 کندن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ گُرمکھ گوپی کہے فی میں کی دساں، رادھا تینوں سمجھ
 اچے نہ آئیا۔ جس نے ساڈے اندر لائیاں اگھاں، باہروں کیتی بینائیا۔ اساں لبھیا مسان مسان، جو مسخرہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس
 نوں متھرا روندی ربی مل مل اگھاں، گوکل بندرا رہیا کُرا لائیا۔ جس نوں کھوجدے تیرتھ تتاں، تٹ کنارے سار کیسے نہ پائیا۔ اوہ
 وسیا گُرمکھ کایا مٹاں، پنج تے مٹی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ ری سخی کی
 اُس دا روپ، کچھ مینوں دے جنائیا۔ فی اوہ کس دا پُوت، کون مات گودی رہی اٹھائیا۔ وسے کیہڑی کوٹ، کون کنارے ڈیرہ لائیا۔
 کون سہاوے رُوت، کون رنگ چڑھائیا۔ گُرمکھ کہے کھلیئے تینوں کوئی نہیں سوجھ، تینوں دیاں جنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دُوج،
 گُرمکھ سخییاں اکو رنگ رنگائیا۔ اوہ کیسے دا نہیں پُوت، پتا ماں نہ کھئے بنائیا۔ اُس دا کوئی نہ دیوے ثبوت، بھيو دسے نہ کھئے کھلائییا۔
 اسیں اکو سمجھیئے اوہ سب دا مالک محبوب، مُحبّت وچ ڈیرہ لائیا۔ جس دا تے نہ وجود، وسے عرش قُرس عرُوج، حق مقامے
 سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سخی کہے میں راس پاؤن لگی ہتھ دھراں بکھی، اپنا ویس
 وٹائیا۔ سچے ہتھ وچ پھڑاں پکھی، پون ہلارا دیاں جنائیا۔ میں نیتر چُک کے ویکھاں اگھیں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ فی میں کوڑا
 رنگ چڑھایا خرید کے وچوں ہٹی، اپنا رنگ بدلایا۔ میں بہانہ کر کے اپنے گٹ نوں بٹھی پٹی، کوڑا ویس وٹائیا۔ متھے لا کے لال رنگ

رتی، اپنی رت لئی بدلائیا۔ میں اندروں باہروں ویکھ کے رہی نہ پتی، میرا من گیا چُرائیا۔ گُرسکھ کُہا فی رادھا اوہ تَتان والا نہیں پتی، جو وِشیاں وِچ اپنا آپ گوائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی گھٹ وسیرا جس وِچ فرق ذرا نہیں رتی، گُرمکھ رتن امولک ہیرے دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوپی کہے جس ویلے میں لک نوں دیاں مروڑا، گُھنر اپنی پائیا۔ کرشن دا بنسری والا توڑا، مینوں اندروں دئے ستائیا۔ میرے پیر دا جوڑا، جوڑا اڈی دئے بلائیا۔ میرے مُکھ چوں نیکلے دوہرا، سوہنا راگ سُنائیا۔ جس ویلے میں سچ پریم منگاں مینوں کرشن جواب دئے کورا، میں کُریاں دی کُری کُریاں ورگی نظری آئیا۔ میرا اچے تک نہ گیا جھورا، جھردیاں جھردیاں ایہہ ویلا پہنچیا وقت گیا سہائیا۔ جس دی پے گئی ساچی لوڑا، سو آیا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ راس کہے اک دن سخیاں کیتا اِکٹھ، کرشن لیا منائیا۔ کاہنا سائوں دس، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ کیوں سائوں کیتا وس، لجا جگت گوائیا۔ کیوں ملاویں اگھ نال اگھ، نیتر نین نین مٹکائیا۔ ماریں وچھوڑے والی سٹ، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ تَتان سخیاں مار کے کرشن دے پٹان تے ہتھ، ہتھ اُتے دتے لگائیا۔ کی تون تریلوکی وچ سکیں رکھ، کہ باہر وی دئیں کڈھائیا۔ اون کہا ایہہ نہیں میرے وس، ایہہ جانے بے پرواہیا۔ میں تے صرف مارن والا مچھ، جگت کھیل وِچ وڈیائیا۔ خوشی نال تہاڈے آگے جاواں ڈھٹھ، کرشن کہے کے رہیا سمجھائیا۔ جس ویلے آوے میرا پُکھ سمرتھ، کاہناں دا کاہن نظری آئیا۔ نی سخیو تہانوں اوہ اپنا سوہنا ناچ دیوے دس، جو تہاڈے اندر وڑ کے تہاڈی کایا دئے بدلائیا۔ تَسیں ہو جاؤ بے بس، اوہدی چرنی ڈگو واہو داہیا۔ تہاڈے رنگلے ہو جان ہتھ، تہاڈی کجَل پے جائے اگھ، نیتر نام کرے رُشنائیا۔ تہانوں آتم سیجا سون دا دے دئے حق، کوڑے ناتے دئے تڑائیا۔ کھلیئے تہاتھوں کدی نہ ہووے وکھ، بستر اِکولے وچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، سوہنی راس دئے بنائیا۔ راس کہے میں ویکھاں رسیا، رہبر نور خُدائیا۔ جس نوں کدی کسے نہ بدھا نال رسیاں، رستے وِچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جیہڑا وسیا کدی نہ گوکل ورگیاں وستیاں، وستی اپنی وکھری اک پرگٹائیا۔ جس دے نال دندان والیاں گوپیاں کدے نہ بسسیاں، انتر آتم خوشی منائیا۔ اودھروں ساون کہے اوہ ہونیاں اچ اِکھیاں، جو جُگ وچھڑیاں بیٹھیاں دھیان لگائیا۔ جنہاں دے اندر پریم دیاں رتیاں، رنگ رتھا اپنا رنگ رہیا رنگائیا۔ ایتھے کوئی حصے والیاں نہیں پتیاں، پتیاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ ساون کہے اچ ویکھنا ناچ گانا، اپنی آس جنائیا۔ اچ ویکھنا اوہ ٹکانا، جتھے
 سخیاں ملے وڈیائیا۔ اچ ویکھنا اوہ نشانہ، جو نشانے رہیا لگائیا۔ اچ ویکھنا اوہ کابنا، جیہڑا کابن رہیا بنائیا۔ اچ ویکھنا اوہ بھگوانا،
 جو بھگت وچھل اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ساون کہے میں مہینہ آواں پرت، سد
 سد ویس وٹائیا۔ میری سوہیا اُتے دھرت، دھول وچے ودھائیا۔ میرا مان اُتے فرش، عرش خوشی وکھائیا۔ میں گرم توں کراں سرد،
 ٹھنڈک اک ورتائیا۔ پریمیاں دی ونڈاں درد، پیارا پریم دیاں ملائیا۔ سخیاں دی سُنناں عرض، آرزو آگے دھیان جنائیا۔ میرا کھیل ایہو
 اسچرج، جو بھگتاں اندر پریم جھولے دیاں جھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساون کہے پریم
 جھولا کرے جھلمل، جھلک اپنی رہیا وکھائیا۔ گرمکھاں نوں دے پار اوس تِل، جس تِل پچھے پھردی رہی لوکائیا۔ جنہاں دا صاحب
 نال مل گیا دل، اوہ دلدار گئے منائیا۔ اہناں دے پریم غنچے گئے کھل، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ اوہ بنا کرد چھری بوئے بسمل، اپنا آپ
 بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست سندیشہ دئے جنائیا۔ گوپی کابن راس پاؤن دی کھیل نکئی، نکیاں
 وڈیاں دیاں جنائیا۔ جن بھگنو اس توں اُپر بڑی دُور سکھی، جو ساکھیاں دیاں سمجھائیا۔ جس دی پُرکھ اکال کول اگتی چٹھی،
 گوہند ہتھ پھڑائیا۔ جس دی آؤن والی وار تھتی، رُت مہینہ اُس دی دئے گواہیا۔ جنہاں نے گوداوری کنڈھے جانا اوہ اپنی اتتر کر لو
 سدھی، سدھا ہو کے رہیا جنائیا۔ جے کیسے دی من واسنا رہ گئی ونکی، پندراں دن پہلوں لسٹ وچوں دئے کڈھائیا۔ پھیر نہ کہو
 جگت مثال مشہور زنانیاں مت گچی، گردن کم کیسے نہ آئیا۔ جیہڑی گوہند دی بن گئی آئی، اوہ اکو روپ دئے پرگنائیا۔ اہناں دے
 اندروں اکو آواز نکلے مٹھی، دُھر دے ڈھولے ساچے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا رہیا سمجھائیا۔
 ساون کہے مینوں سارے کہندے آیا ٹھنڈا، ٹھنڈک رہیا ورتائیا۔ گرمکھو میرے کول وڈا ڈنڈا، پُرکھ ابناشی دتا پھڑائیا۔ جیہڑا لیکھا
 گوداوری کنڈھا، تعلق میرے نال رکھائیا۔ بے شک بہاویں میں تتاں والا نہیں بندہ، بندگی کر کے مینوں چار جگ ملی وڈیائیا۔
 گرمکھو کوئی رہن نہیں دینا وچ گندہ، من بنکاری باہر دینا کڈھائیا۔ کوڑ گڑیاں نالوں ستگر چنگا رنڈا، بن گرمکھاں سوہیا
 کدے نہ پائیا۔ جے ٹھاڈے من دے اندر بے دنگا، اُس نوں باہر دینا کڈھائیا۔ ایس وقت نالوں ویلا ہور نہیں سمجھنا چنگا، بہاویں

کوئن کوٹ جنم راجیاں گھر پائیا۔ تہاڈے پچھے چھڈ کے پُری اندا، گوداوری اُتے لیکھا گیا لکھائیا۔ آگے گوبند تتاں والا سی بندہ، ہُن شبدی روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ آگے باز بتھ تے رکھدا سی پرندا، کھیل لوک مات جگت وکھائیا۔ ہُن داتا بن کے گنی گہندا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی رہیا کھائیا۔ ساون کہے گُرمکھو جے تُسیں نہیں نبھاؤن جوگے، ٹھنڈے ہو کے دیو جنائیا۔ پرہو ساڈے بدل دے کایا چوگے، ایس جنم دا لیکھا دے چُکائیا۔ جگت جہان مٹ جائے ہرکھ سوگے، چنتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل آپے رہیا وکھائیا۔ ساون کہے میری رُت سہاونی، سہنجنا روپ وٹائیا۔ مین مٹاں رضا جو کھیل صاحب میرے بھاونی، بھانے وچ رہیا جنائیا۔ بھگت بھگون دی دھار ویکھاں آمنو ساہمنی، سٹمکھ ہو کے خوشی منائیا۔ جن بھگتو ساون کہے میرے پریم پیار ٹھنڈے دی لے لو ضامنی، ضامن ہو کے دیاں جنائیا۔ تَساں وست امولک اک پاونی، پوتر ہو کے دیو وکھائیا۔ تہاڈی ضرور پوری کرے بھاونی، بھانے وچ رہ کے خوشی لو پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک رہیا ورتائیا۔ ساون کہے میری ویکھ گھٹا گھنگھور، بادل گھر گھر خوشی منائیا۔ من چنچل چت ٹھگوری رہے نہ چور، کوڑی کِریا دئے مٹائیا۔ مایا ممتا جائے دوڑ، ہوئے ہنگتا مُکھ چھپائیا۔ ریٹھا تے رہے نہ کوڑ، امرت رس بھرائیا۔ گُرمکھو تہاڈی جنم جنم دی بُجھ گئی اوڑ، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ وچ فرق نہ رکھیا ہور، ہور دا ہور رنگ چڑھائیا۔ ویکھو من واسنا نال نہ بنیو کمزور، گر شبدی ٹیک سمجھائیا۔ پرہو کدی نہ جائیو وچھوڑ، جو وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ آد جُگادی نہیے توڑ، ٹٹیاں رہیا جُڑائیا۔ میرے پریم دا ویکھو نیچوڑ، سہاں تھوڑا بہتا گیا وہائیا۔ کوڑی کِریا نوں دیو مروڑ، بل آتم اک ودھائیا۔ گھرنا نوں دیو جھنجوڑ، دھکا دینا لگائیا۔ تہاڈے اندر رڑکے کوئی نہ روڑ، کوڑ گُریارا دینا کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا رنگ دئے رنگائیا۔ ساون کہے گوپی کاہن مل کے پا لو راس، سوہنا وقت سہائیا۔ اک دو جے دے آ جاؤ پاس، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ ساچی مثل کرو پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اک دو جے تے کرو وشواش، اندھ وشواس دینا گوائیا۔ سچے پریم دا کرو ناچ، قدم قدم نال بدلائیا۔ ویس وٹاؤن دی سیکھو جاچ، اندروں وکار دینا کڈھائیا۔ ساچے کاہن دا دینا ساتھ، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ جیہڑی کرشن نے دسی نہ بات، سو گُرمکھ سخیو تہاؤں سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا اکو

ساتھ، جگت ناتا دتا گوائیا۔ آتم پر ماتم دا کر کے اتفاق، دُھر دا میلا لیا ملائیا۔ سچ پریم دی دے کے سوغات، خالی جھولی رہیا
 بھرائیا۔ ساون زُٹری سوہنی لگے برسات، ندیاں نالے رہی وائیا۔ بُوندا باندی بُوند سوانت، امرت جھرنے رہی جھرائیا۔ جن بھگتو
 ہو اِکانت، پرہہ تکو سچ گوسائیا۔ نو نو چار پچھوں لبھ ایہہ رات، ساون سدا رہے پرہات، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ ویکھیو کوئی
 بنیو نہ نار کمدات، گلکھنی دُہاگن روپ وٹائیا۔ تہاڈا پریمی پریم اُتے اُتے مُشتاق، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ لیکھا کرن آیا بے باق،
 لہنا دینا دیوے تهاؤں تھائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر غریب نواز، رخشک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ساون کہے میں سہاونا ہویا آج، سخیان
 دا کاہن ملیا سیس دا تاج، جس چوکڑی جُگ بدل دتا رواج، بیڑا چلا کے نام جہاز، گُرمکھ ساچے پار کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان گُرمکھاں سوہنا دے ناچ، کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ کاج، پریم پیار مُحبّت دُھر دا طبلہ نال وجائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، وکھری وکھائے اپنی راس، پریمی پیاریاں دی بُجھائے پیاس، آتم پر ماتم دیوے ساتھ،
 سگلا سنگ نبھائیا۔

مور چکور گھنے بادل امبر رہے جھاک، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ بخشش وچ دُھر دا دان، جھولی سچ بھرائیا۔ تُوں سخی بن
 میں تیرا کاہن، سوہنی راس رچائیا۔ تُوں بالی نڈھی میں نوجوان، سوہنا کھیل وکھائیا۔ تُوں پریم پیاسی میں بھگت وچھل بھگوان،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں منڈل راسی میں کھیلاں کھیل مہان، اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا بن
 کے سچا ساتھی، سچا سنگ نبھائیا۔ تیری سخیان والی پُکار، پریم پیار رہی جنائیا۔ میرا کھیل اگم اپار، اگمڑی کار کھائیا۔ دوہاں دا
 میلا وچ سنسار، مات لوک وجے ودھائیا۔ تیرا لہنا دے کے ادھار، قرضہ دتا چُکائیا۔ چرناں دا بخش پیار، پریتی رنگ رنگائیا۔ ساون
 دی بہار، سوہنی ٹھنڈ ورتائیا۔ بھگتاں دی گلزار، پُھل پُھلواری اک مہکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سخیان دا سردار،
 اکھیان دا کلاکار، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا دیا کھائیا۔

★ ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۱ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پیر ضلع جالندھر ★

دھنّ واد تیرا سُکر، رحمت بے پرواہیا۔ نرگن نروریر ہو کے اپنی دھاووں آیا اُتر، بے انت انت تیری بے پرواہیا۔ جس شبدی دھار گوہند بنایا پُتر، پت پرمیشور ہو سہائیا۔ کیتا قول اقرار نہ گیوں مُکر، اہل اپنی دیا کھائیا۔ گُرمکھ دُباگن نار نہ ہون دتی چُھڑ، گلکھنی کمذات نہ رُوپ وٹائیا۔ پری پیار وچ پریتم ہو کے گُرمکھاں چُکے اپنے کُچھڑ، گود سہنجنی اک سہائیا۔ بھاگ ہین رہن نہ دتا پُتر، ایکا رنگ لیا رنگائیا۔ لکھ چوراسی جوئی کٹ کے سوکر کوکر، گکرماں دا ڈیرہ دتا ڈھائیا۔ چار کُنٹ لکھا رہن نہ دتا کیسے نُکر، نُقطیاں وچوں نُقطہ رہیا پرگٹائیا۔ جنم جنم دا پیاسا ویکھ کے بھکھڑ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ وچھوڑے دردی دا ویکھ دُکھڑ، دُکھیاں دا دُکھ ویکھ کے ہونے سہائیا۔ جس دوارے تے سجدیاں وچ جھکن، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی ہو کے جتھے بالے نڈھیاں آیا چُکن، نیرن دُور پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نروریر اپنا پھیرا پائیا۔ دھنّ واد کی اُس دا سُکرانا، جو وشن برہما شو سیوا لائیا۔ تھادے پچھے گوہند دے کے گیا بیانا، بچے نہیاں ہیٹھ دباٹیا۔ تھانوں پیا کے گیا جاما، جس دی پیاٹس نہ کھئے کرائیا۔ اوسے دا لیکھا دیونہار بھگوانا، پرم پُرکھ خُدائیا۔

★ پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

پہلی بہادروں کہے میں گوداوری ویکھی ہسدی، بن دندان خوشی بنائیا۔ پلک سوار کے اپنی اکھ دی، بن نیرن نین اٹھائیا۔ کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ دی، بھجے واہو داہیا۔ ایہہ کتھا کہانی سچ دی، گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ جمنہ سُرستی گنگا نوں بہہ کے دسدی، دہ دشا رہی جنائیا۔ ویکھو گھڑی بنی پرہو دے جس دی، ویلے وقت نال وڈیائیا۔ اڑیو ایتھے لوڑ نہ بُدھ مت دی، من چنچل چلے نہ کھئے چڑائیا۔ ایہہ کھیل حقیقت حق دی، دُھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ وست امولک تکو اوس ہٹ دی، جتھے ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ رمز سمجھو گھٹ گھٹ دی، جو گرہ بھیتر رہیا درڑائیا۔ جُگ چوکرئی جس نوں رہی لبھدی، دیناں وچ بھجی واہو داہیا۔ جام پیالے پیاؤندی رہی امرت مڈھ دی، رس خُماری جگت چڑھائیا۔ اکھیں وچھوڑا تکی رہی الگ دی، سگلا سنگ نہ

کھئے بنائیا۔ برہوں اندر رہی دگدی، اگنی تت تپائیا۔ جگت کریا وینہدی رہی جگ دی، سرشٹی کھوج کھوجائیا۔ مینوں اکو دھر دی رمز چنگی لگدی، جو بنا لگاں ماتراں دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا کھیل اک ورتائیا۔ گوداوری کہے میں سٹی گئی اٹھ، کسے اگنی دیا کھائیا۔ میرا میرے وچوں لیا لٹ، آپ آپا گئی مٹائیا۔ کسے ہولی جہی لیا پُچھ، دھر سُنہڑا اک سُنائیا۔ اٹھ ویکھ ہو خوش، کچھ تینوں دیاں جنائیا۔ جیہڑا سہا کے گیا تیری رت، اتم تیرتھ تٹ گیا وڈیائیا۔ جیہڑا وار کے اپنے سٹ، گرمکھ دُلا رے رہیا بنائیا۔ جس دے کول سب کچھ، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ اُس دے کولوں پردہ کاہدا لک، بیہو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جس نے بدلیا اپنا رُخ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جس دا تیر نشانہ کدے نہ گیا اک، انیالا آپ چلائییا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش رہے جھک، سجدیاں وچ لوکائیا۔ جس دا امرت جام گھٹ، چڑیاں باز تڑائیا۔ جس دی چوگ کدے نہ جائے نکھٹ، لکھ چوڑاسی بھئے سہائیا۔ جس دی گرمکھ گرسکھ رکھن اوٹ، اوڑک شبدی رُپ وٹائیا۔ جس دی نام نگارے لگے چوٹ، وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دا نور اگنی جوت، جلوہ اکو اک درسائیا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس دی بڈھی والی نہیں سوچ، اگنی حُکم اک سُنائیا۔ جس دے درشن نوں نیتر لوچن رہے لوچ، سو لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام ندھانا آگادھ بودھ، جگت وِ دیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دے گرہ اکو مَوج، سچکھنڈ وجدی رہے ودھائیا۔ جس دے چرناں بیٹھاں چوڈاں لوک، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا نام سچ جیکارا اک سلوک، دھر دا ڈھولا رہیا دِرڑائیا۔ جس دا حُکم سکے کوئی نہ روک، بھانے وچ خلق خُدائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے دوش، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حُکم ورتائیا۔ گوداوری کہے کسے مینوں دتا ہلارا، ہولی جہی دتا اٹھائیا۔ کملیئے ویکھ نر نزنکارا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا گویند سٹ دُلا ر، شبدی ناؤں وڈیائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ جس دا آر پار سمجھے نہ کھئے کنارہ، ندیاں واہ نہ کھئے دِرڑائیا۔ جس دے در تے کوئن کوٹ منگن پیر پیغمبر گر اوتارا، در درویش رُپ وکھائیا۔ جس نوں وشن برہما شو کرن نمسکارا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا دھام اوڑا سب توں نیارا، نرگن نرویر نزاکار جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس دا آد انت کسے نہ پایا پاراوارا، بے انت کہہ کے سارے گئے گائیا۔ سو کھیل کرے اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنے ہتھ

رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بھکت وچھل گردھارا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ دُھر دا نام ساچا رام کھول کے اک دوارا، در
 دروازہ رہیا کھلایا۔ بھکت سہیلا اک اکیلا بھگتن میتا گُرمکھاں امرت بخشے ٹھنڈی دھارا، اگنی تت رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا لیکھ
 کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لہنا ویکھ وکھایا۔ گوداوری کہے میں
 اُٹھ کے اکھ لئی کھول، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ کون دوارے ٹھاکر سوامی میرا بابل رہیا بول، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا
 گوہند نال قوُل، دُھر سندیشہ اپنا آپ جنایا۔ جس دا کھیل سمجھ کوئی نہ پنڈت پاندھا رُوُل، مُلا شیخ مساک بھید کھئے نہ آئیا۔ جو
 سچ دوارے بیٹھا سدا اڈول، انبولت اپنا راگ الاٹیا۔ سو پُرکھ بدھاتا کرے کھیل اُپر دھوُل، دھرنی دھوُل دھرت ویکھ وکھایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ بھادروں کہے میں گوداوری لیندی ویکھی انگڑائی، کروٹ اپنی رہی بدلایا۔
 جس دے اندر وجی ودھائی، باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شبد سندیشہ سُن کے شہنشاہی، شام اپنا گئی بھلایا۔ خوشیاں نال ویراگن
 بن کے دئے ڈھائی، اُچی کوک کوک سُنایا۔ میں اپنا ویکھاں گوہند سچا ماہی، جس دی مہا کیسے نہ گایا۔ جس دا جلوہ جوت نُور
 رُشنائی، شبدی ڈھولے رہیا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ گوداوری کہے گنگا میری اُٹھ
 سہیلی، سخیئے تینوں دیاں جنایا۔ پرم پُرکھ پرماتم دُھر دا بیلی، جو بیلیاں وچ میلانے ملاٹیا۔ جس نے گوہند نال مل کے کھیل
 کھیلی، خالق خلق سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اُس نے دھار رہن نہیں دینی ٹویلی، نیراکار نہکرمی ہو کے اپنی کار کھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتایا۔ گوداوری کہے اُٹھ ویکھ سُرستی، سُنئیئے تینوں دیاں جنایا۔ میرے پرہ نون ویکھیں
 چڑھدی مستی، مُشکل رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکری اکو ہستی، ہسڈیاں ہسڈیاں میلانے ملاٹیا۔ جس دیاں
 چرناں ہیٹھاں بھگتاں دی ہستی وسدی، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے کتھا جہوا کھئے نہ دسدی، اکھراں والی نہ کھئے پڑھایا۔ لوڑ رہے نہ
 رسنا رس دی، پانی دھار نہ کھئے وہایا۔ مینوں قسم اوسے ربّ دی، جو ربی اُل ہو کے رہیا ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھایا۔ گوداوری کہے اُٹھ ویکھ بھین جمن، ضامن ہو کے دیاں وکھایا۔ جس دے ملن دی رکھدی رہی
 تمنا، آسا آسا نال ودھایا۔ جس توں بنا پرتھا جنم نکما، نکمیئے کم کیسے نہ آئیا۔ جس دی یاد اندر لیکھے لگن دماں، ساہ ساہ سمایا۔ اوہ

کھیل کرے اگمّا، اگمّڑا ویس وٹائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ چّماں، چم درشتی گیا گوائیا۔ جو نت نوت ویس وٹائے
 ویکھ کے اپنا سماں، سمت اپنا رہیا لگائیا۔ جس دا کھیل سب تون نواں، نو نو چار سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔ گنگا سُرستی جمنائے پئیاں اُتھ، گوداوری ولّ دھیان لگائیا۔ بھینے سانوں لگی بھکھ، جگ
 چوکڑی ترشنا پور نہ کھئے کرائیا۔ سچ پریم پیار دا امرت دے گھٹ، تیرے کول نظری آئیا۔ گوداوری اگھاں میٹ کے ہو گئی چُپ،
 نیتر نیناں نیر وٹائیا۔ مینوں اوس تون لین دیو پُچھ، جو پچھلا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دا بنیا پُت، گوہند شبدی رُپ
 وٹائیا۔ جو سب دے اندر بیٹھا لُک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جے اوہ مہروان ہویا خوش، مین نیوں کے لاگاں پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ تے کہن سانوں لگی پیاس، ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ گوداوری کہے تسیں میرا
 دیوو ساتھ، سندیشہ دیاں درڑائیا۔ مین اوس نوں دیاں آکھ، جو آخر سب دا پتا مائیا۔ جس جُجھار نوں دتا نہیں گلاس، ترکھا سب
 دی رہیا بُجھائیا۔ اوہ چل کے آؤنا تہاڈے پاس، پچھلے لیکھے دئے مُکائیا۔ پورے کرے بھوکھت واک، واقعہ سچ دئے کرائیا۔ مین اڈیکان
 اوہ رات، جس وچ رُڑی دینی مہکائیا۔ میرے نال مل کے کرنی بات، باطن بھيو دیاں جنائیا۔ بھگتاں نال جوڑنا ساک، صاف دینا
 بنائیا۔ سب دا بن کے مائی باپ، دُھر دی گود لینا اُٹھائیا۔ جتھے کدے نہ لگے پیاس، ترکھا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم رہیا سمجھائیا۔ گوداوری کہے نی سُنو کہانی اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کرنا کھیل پُرکھ سمرتھ،
 شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جس دے کول اگمی وتھ، دو جہاناں رہیا ورتائیا۔ سب دی جھولی پائے حق، حاکم ہو کے ہویے سہائیا۔
 تسیں کھول کے ویکھو اپنی آکھ، ساکھیات تہانوں دیاں وکھائیا۔ جس نے بھگتاں دا کرنا پکھ، گُرمکھاں رنگ چڑھائیا۔ سرشتی تون
 کر کے وکھ، محل اٹل دینے بہائیا۔ دُھر دا ڈھولا دس کے سچ، اکو کرنی دُھر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر
 نظر اک اُٹھائیا۔ گوداوری کہے مینوں خوشی آئی اک، اک اک دیاں درڑائیا۔ جس دی آساں بھری سیک، سِخر چوٹی دئے
 چڑھائیا۔ دُھر دا مالک بن کے پت، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ گُرمکھ دُلا رے لے کے سیکھ، سخیو میلا سہج سُبھائیا۔ ساچے پریم دی مار
 کے کھچ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا وچولا بن کے وچ، سُرتی شبدی لئے ملائیا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پورب کرماں ڈیرہ ڈھائیا۔

چاروں کُنٹ پئے دس، گُرمکھاں وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اک ورتائیا۔ گوداوری کہے مین اوس دی رکھنی اڈیک، اکو دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچوں کیسے تواریخ، جگت ودیا نہ دئے گواہیا۔ جس دی سدھی آتم نال پریت، پر ماتم بے پرواہیا۔ جو بیٹھا دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ دوارے سوبھا پائیا۔ جو آد جُگاد جگت جگدیس، جگدیسر ناؤں دھرائیا۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دا لہنا دینا لکھ چوڑاسی ہست کیت، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ جو مالک شاہ سلطان امیر غریب، عاجز ویکھے چائیں چائیا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کھئے ترتیب، بیہو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ سو مالک نور نورانہ اک عجیب، جلوہ گر بے پرواہیا۔ جس دی گوبند نال بنا کلمیوں ہوئی حدیث، بنا حضرت کری پڑھائیا۔ اکو حُکم دی کر تاکید، تاکید نال سمجھائیا۔ جس دی لکھ نہ سکے کھئے تمہید، صفتاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو کھیل ربیا وکھائیا۔ بہادروں کہے مین ہور کچھ لیا ویکھ، اکھیں ڈٹھا حال سنائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی ریکھ، رُپ سکے نہ کھئے جنائیا۔ جس دا لہنا دینا نال دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جو آد جُگاد جگ چوڑکری رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جس نون سیس نوآوندے وشنون برہما شو گنپت گنیش، اند اندراسن نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دے پچھ جھوج جھوج سارے ہوئے کھیت، رن بھومی اپنا آپ ٹکائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے تھوڑا بہیت، شبد اشارے نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ بہادروں کہے مین ویکھیا ہو کے اولے، سچ دیاں جنائیا۔ جو وسیا کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ چولے، چولی اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد اگمی ڈھولے بولے، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ دوار اکو کھولے، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا میٹے سارے رولے، رونق اکو گھر دئے وکھائیا۔ بھاگ لگا کے دھرنی اُپر دھولے، دھول دئے سہائیا۔ جو آد جُگاد کدی نہ ڈولے، ڈولدیاں دئے پچائیا۔ جو لکھ چوڑاسی وچوں بہگت سہیلے وروولے، گُرمکھ سجن باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بہادروں کہے گوداوری جانا جاگ، جگہ بجگہ دیاں جنائیا۔ تیرے ہونے وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھریئے دیاں سمجھائیا۔ بنا تیل بتی توں جگاؤنا اک چراغ، چراگاہاں وچ ہوئے رُشنائیا۔ تیرے دوارے آؤنا کنت سہاگ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ اپنا گرہ رکھیں کر کے صاف، سچ سندیشہ دیاں جنائیا۔ اکو اندرے اندر کریں جاپ،

تُوں میرا مَیں تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پچھلا ویلا رکھیں یاد، جو گوبند گیا جنائیا۔ تیری سُنن آوے فریاد، فیصلہ اگلا پندھ مُکائیا۔ ساچا گرہ کرے آباد، کھیڑا اُجڑ کدے نہ جائیا۔ تیرے سوال دا دئے جواب، احباب ہو کے بھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے کھیل وکھائیا۔ گوداوری کہے بہادروں مَیں سُنیا تیرا سندیشہ، وچّی سچ ودھائیا۔ گرہ آوے نر نریشا، بے پرواہ دُھر دا ماہیا۔ مَیں اوس دا درشن پیکھاں، جو کر کے گیا جُدائیا۔ آگے رہے نہ میرا کوئی لیکھا، بہرم بھلیکھا دئے مٹائیا۔ سرشٹی وچوں میرا چُکے ٹھیکہ، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ مَیں جمنا سُرستی گنگا نال کر لیا لیکھا، مشورہ اِکو لیا پکائیا۔ ساریاں رل کے اوس پرہو دی انت آخیری لے لُو ٹیکا، جو اِکو مستک رہیا لگائیا۔ کوڑا رہے نہ کوئی بھیکھا، سب نُوں سچ دیو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ گوداوری گنگا جمنا سُرستی اِکھیاں ہو کے پئیاں ہسَن، چارے کُنٹ مُکھ بھوئیا۔ اپنیاں نیتر کھول کے اگھن، پلک رہیاں اُٹھائیا۔ اوس پرہو دا راہ رہیاں تگن، جو اِکو داتا بے پرواہیا۔ وچھوڑے اندر لگیاں مچن، برہوں رہی ستائیا۔ اُچی کوک کوک بولن لگیاں مچن، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ پرہے نُوں دُھر دا ساڈا سچن، وچھڑے لئے ملائیا۔ جُگ چوکڑی اسیں کیسے نُوں وکھایا نہیں پا کے کجل، کجلدھار نہ کھئے بندھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جیہڑے سانوں آ کے مات لوک لبھن، ساڈی آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ بن تیرے سچ پریتی اندر اسیں کدی نہ بوئیاں مگن، سچّی پریتی نہ کھئے درڑائیا۔ سانوں یاد آیا ویہ سو پندراں بکرمی اِکیاں سکھاں نال تیرینی پایا سگن، ساڈا ناتا لیا جُڑائیا۔ گنگا کہے مینوں یاد رُوداسے والا کنگن، بھل رہے نہ رائیا۔ جمنا کہے میرا لیکھا دینا اوس کاہن مدن، جو مُکند منوہر نظری آئیا۔ اوہو لیکھا آئیاں منگن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ ساڈا کیسے کم نہ آیا جُگ جُگ کیتا یتن، يتھا یوگ سب دی سیو کھائیا۔ بنا پرہو تیرے سانوں کیسے نہ کھڑیا تیرے وطن، ساچے گرہ نہ کھئے ٹکائیا۔ سچکھنڈ دا ملیا کوئی نہ پتن، ٹھیکیداری کوڑی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا رہیا مُکائیا۔ پُرکھ کال کہے سُنو نڈھی بچّی نھی، تہانوں دیاں جنائیا۔ میرا نُور اگتی چّی، نرگن دھار کرے رُشنائیا۔ گوبند نال بندھاواں تہاڈی کتی، پلا سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جگت سرشٹی کر کے انھی، گرُمکھ تھوڑے نال ملائیا۔ دُھر دا مالک بن کے دھنی، نام دُولت جھولی دیواں پائیا۔ جس نے جنی اوسے نُوں بنی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا ویکھ وکھائیا۔

گوداوری کہے پرہو کیہڑی کئی کیہڑا لڑ، پلو کون پھڑایا۔ پُرکھ اکال کہا جس دا نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، نہ کوئی شبدی روپ لے پرگٹایا۔ نہ جنے نہ جائے مر، مڑھی گور نہ کدے سہایا۔ سو سوامی ہو کے لئے ور، وارث اکو اپنے دئے بنایا۔ چل کے آئے دوارے گھر، دوارا اکو دیاں دکھایا۔ روپ دکھا کے نرائن نر، نر ہر اپنی کار کھایا۔ نہ کوئی قلعہ کوٹ گڑھ، محل اٹل نہ کھئے دکھایا۔ گوداوری ویکھ کے دھار تیری جل، نیر زڑھدیاں لے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکٹری کار رہیا کھایا۔ گوداوری کہے میں وی تگاں راہ، رہبر ویکھاں نور خدایا۔ جیہڑا پب میرے اُتے گیا ٹکا، پدماں وچوں لیکھا دئے مکھایا۔ جس نوں رسنا جہوا بتی دند ربی نور کہے خُدا، جوت جوت رُشناہیا۔ سو مالک خالق بن کے آئے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جس دا اکو دُھر دا ناں، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی جس دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل اپنا رہیا دکھایا۔ گوداوری سُن اوہ ویلا آؤندا جاندا نیڑے، نو سو چرانوے چوکرے پندھ مکھایا۔ اپنے متر پیارے صدے جیہڑے جیہڑے، سچ سُنیہڑا رہیا گھلایا۔ اوس ویلے آون تیرے ویہڑے، ہیرا گھاٹ وجے ودھایا۔ ساتھ گرمکھ بھگت ہوون میرے، رنگ اکو وچ سہایا۔ لہنا دینا سرب نیڑے، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے سادھاں والے رہنے نہیں ڈیرے، بنا پُرکھ اکال ایشٹ نہ کھئے منایا۔ کلجگ گرو ویکھے جگت بتھیرے، چارے کُنٹ بیٹھے ڈیرے لایا۔ جنہاں نوں شبدی پوئے گھیرے، گھرنا دینی مکھایا۔ لیکھ لیکھنا اک ندیرے، جو گوبند آسا گیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا آپ جنایا۔ گوداوری کہے میں دیواں صدّا، نیوں نیوں بینتی دیاں جنایا۔ برہمے نوں وی آؤنا بھجا، وشنو نوں وی تکنا مزہ، نیتر نین اٹھایا۔ شنکر نوں وی وچھاؤنا منجا، سنگھاسن اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنا وقت دئے سہایا۔ میرا سدّا سُنو تینی اوتار، سچ سب نوں دیاں جنایا۔ پیغمبر سُنو میت مُرار، عیسیٰ موسیٰ محمد اک دہایا۔ نانک گوبند ویکھنا کھیل اپار، دہ دشا حُکم ورتایا۔ بھگت اٹھاراں آؤنا پندھ وچار، بھجنا واہو داہیا۔ میرے دوارے آؤنا اوہ نرنکار، جس نوں نانک دھار نرگن نرگن کر کے گایا۔ تِس دا سوہنا لگنا دربار، درگاہ ساچی روپ وٹایا۔ جس دا دکھرا ہونا وبار، ووبار نہ کھئے لکھایا۔ پورب لہنا رہیا وچار، لیکھا جنم چکھایا۔ قرضہ دئے ادھار، مقروض پھیرا پائیا۔ سچ دسے پیار، مُحبت وچ وڈھایا۔ آگئی دس گفتار، شبدی کرے پڑھایا۔ اکیاں دا ونجار، ہٹ دئے کھلایا۔ نوں دا شنکار،

سوہنا روپ چڑھائیا۔ امرت ساچی دھار، جھرنا دئے جھرائیا۔ ساڈھے تین ہتھ دا وچار، رنگ ست سوہنا پائیا۔ کنگھا سچ سیس
 دستار، لیکھا دئے درڑائیا۔ کھنڈا ویکھ ٹیڈی دھار، پاسا دئے اٹائیا۔ بھنے چنیاں دا اہار، پری بھکھیاں دئے کرائیا۔ ڈھائی گز دا دپٹا پھڑ
 زرنکار، ڈھٹیا پچھلا لیکھے لائیا۔ چھتے اوس دا پچھلا یار، جو سوا سیر ناما ٹھاکر ددھ پائیا۔ لال رنگ سوہنا دیوے چاڑھ، جو دھٹا
 ٹھاکر رہیا منائیا۔ سوا رتی کیسر گوبند اک پیار، جو پنچاں ملے مان وڈیائیا۔ سوا پاؤ تیل دا ادھار، گوداوری گوتم تیری ونڈ وندائیا۔
 نیتروندا آوے باز، نیناں نیر برسائیا۔ اوس نیلے دی آوے آواز، جو شاہ سوارا پٹھ اٹھائیا۔ اوس دلباغ دا کھڑکے ساز، جو سجن ہو
 کے رہیا گائیا۔ مادھو دا دھووے داغ، بندے دی بندگی لیکھے پائیا۔ بھاگو دا میٹ کے داغ، بھگتاں نال ملائیا۔ گوداوری تیرا پورا کر
 کے ویراگ، پرہوں وچھوڑا دئے کٹائیا۔ چرن چھپا کے پوری کرے آس، آشا پور وکھائیا۔ سر دھر اگتی تاج، پنچم میلا سہج سبھائیا۔
 سوہنا بنا کے تن لباس، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ بھگتاں نوں دے کے شاباش، شہروز رنگ رنگائیا۔ زویداس دا لیکھے لا کے اک
 گلاس، گلی ڈھر دی لیکھے لائیا۔ آتم انتر و جا کے رباب، مدھر دھن دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان
 ہووے سہائیا۔ گوداوری کہے مینوں اوس دیاں نت اڈیکا، جس دا ویلا نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نے بدل دینیاں سرب تواربخاں، ریتی اکو
 دینی بنائیا۔ جس نے میٹیاں کوڑیاں لیکان، لایق گرمکھ دینے وکھائیا۔ جس دیاں گر اوتاراں پیر پیغمبران کرنیاں تصدیقاں، شہادت دئے
 بھگتائیا۔ جس دا سب توں وکھرا ہونا وسیقہ، جس دی لکھت نہ کھئے مٹائیا۔ جس دا دو جہان لکھ چوراسی گر اوتاراں پیر
 پیغمبران نال نہیں کوئی شریکا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ آتم پرما تم سب نوں دسنی سچ پریتا، پریتم اکو دینا ملائیا۔ گوداوری
 کہے اساں وی اوس توں سکھنا ڈھر دا اک طریقہ، جو تیریا تریتم ناری اپنے وچ سہائیا۔ جو لیکھا سو ٹھیکا، ٹھیکر کوڑا دینا بھنائیا۔
 سب دی ویکھنہارا نیتا، اکو کرے کھوج کھوجائیا۔ بھيو جانے جیو جی کا، ہر گھٹ وسیا ڈیرہ لائیا۔ جس دا رس نہ ہووے پھیکا،
 جام اکو دئے پائیا۔ جس دا ویلا وقت آخری کدے نہ بیتا، باطن سب کچھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ڈھر دی کرنی کار کھائیا۔ گوداوری کہے جس ویلے آوے میرے کنڈھا، کنڈھی والا پھیری پائیا۔ مینوں دیوے اوہ انندا، جو پری
 اند وچ گیا جنائیا۔ مینوں دسے اوہ چھندا، جو ستیا جاوے سمجھائیا۔ میرا توڑ کے جاوے جندا، زندگی اندرون جاوے بدلائیا۔

ساچے پریم دا پھیر کے رندا، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ ست رنگ دا وکھا کے ڈنڈا، ڈنڈاوت اکو دئے سمجھائیا۔ جس دا سوا انج دا
 کھنڈا، کھنڈر کرے سرب لوکائیا۔ بھگت سُہیلا ہون نہ دیوے کوئی رندا، دُھر دا کنت میلا لئے ملائیا۔ مٹکھ کوڑا رہن نہ دئے گندہ،
 سنت سُہیلے لئے جگائیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہما، پاربرہم پرہہ پردہ دئے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے خوشی غما، اکو رنگ دئے رنگائیا۔
 گُرمکھاں اندر مایا ممتا رہن نہ دیوے طمع، ترشنا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جوتی نُور چاڑھ کے چنّا،
 ساچے چند کرے رُشنائیا۔ گوداوری کہے میں سوہنی خوشی مناوانگی۔ تن چار دی رات ڈھولے گاوانگی۔ ویکھ کے میت مُرار،
 سیس نواوانگی۔ کر کے درس اپار، اپرپور وچ سماوانگی۔ دس کے اپنی پُکار، حال درڑاوانگی۔ رو کے ہنجھواں ہار، سوہنا اک
 سُہاوانگی۔ آپ اپا دیاں وار، وارتا پچھلی پھول پُھلاوانگی۔ منزل رہے نہ کوئی دُشوار، دُشمن دوٹی پرہہ دی جھولی پاوانگی۔ مینوں
 جگت نہ کر خوار، اپنی پیتی آپ سمجھاوانگی۔ کوڑی کیریا جگت وبار، بن اکھاں اکھ شرمناوانگی۔ ست رہیا نہ کھئے پیار، کلجگ کوڑ
 بہیت کھلاوانگی۔ ننگے نہاؤندے پُرکھ نار، پا واسطہ چرناں سیس ٹیکاوانگی۔ میرا لیکھا مُکا دے وچ سنسار، تیرتھ تھ تیرے چرناں
 ہیٹھ دباوانگی۔ بن تیرے نظر نہ آوے کوئی دوار، دربار اکو اک جناوانگی۔ جن بھگتاں کران خبردار، خبر اپنی نال ملاوانگی۔ رل
 مل ملیو اوس یار، جس دا یارانہ جگت باہر جناوانگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے
 اکھ جگاوانگی۔ در تیرے اکھ جگیگی۔ گوداوری سرنی لگیگی۔ کھیل ویکھے تیری مزے دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگاں گی۔ در تیرا اکو منگانگی۔ پرہہ مؤل مؤل نہ سنگانگی۔ کھیل چھڈ کے کوڑی کیریا
 جگت اندا دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اکو آس رکھانگی۔ گوداوری آسا لینی رکھ،
 دُھر فرمان جنائیا۔ سب کچھ پُرکھ اکال دے ہتھ، دوسر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ حُکم سندیشہ دینا سچ، سُنہپڑا اک سمجھائیا۔ جس
 ویلے بھگت سُہیلے تیرے کنڈھے بہن سچ، ساڈھے تن ہتھ اپر ڈیرہ لائیا۔ تون سہج سُہاؤ کول آویں بھج، پانی وچوں سوانی بن کے
 رُوپ وٹائیا۔ اک پچن انوکھا تینوں دیواں دس، دھوکھا آگے رہے نہ رائیا۔ پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھا پت، ورقہ جگت نہ کھئے اُٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حُکم اکو اک سمجھائیا۔ گوداوری کہے میں آواں کپڑی تھان، تھنتر دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کپھا

جتھے لکھیا ہووے میرا ناں، بن آگھاں تینوں نظری آئیا۔ اوہدے اُتے رکھیں اپنی بانہ، سبّا ہتھ ہتھیلی اُپر ٹکائیا۔ سہج نال تینوں لوں
 بلا، انتر انتر اپنا حُکم منائیا۔ پانی دی دھار وچوں لوں پرگٹا، پرگٹ ہو کے اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، نرگنِ نروریر رہیا سمجھائیا۔ گوداوری کہے میری بانہ بڑی نکھی، پرہو کومل نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ گوبند کول چٹھی،
 جو پچھلی رہیا وکھائیا۔ جس دے اُتے لیکھ لیکھنی اوہ لکھی، جس دا لیکھا بے پرواہیا۔ سب توں چنگی دسی اوہ سیکھی،
 دوسر اور نہ کھئے چترائیا۔ جس نوں لہدے مئی رکھی، کنڈھے تیرے ڈیرے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو
 صاحب رہیا سمجھائیا۔ گوداوری کہے کی گرمکھ میتھوں چنگا، حیرانی میرے اندر آئیا۔ گوبند کہا اوہ ویکھ اوہناں دے چرن جھسدی
 گنگا، سُرسی دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جمن لہدی پھرے اندا، خالی جھولی بھجے واہو داہیا۔ جنہاں گرمکھاں نوں اکو ستگر لگے
 چنگا، سرستی سارے گئے تجائیا۔ اوہناں دا میل نال سورا سرنگا، بھے بھو سرب مٹائیا۔ منزل چڑھ کے اوس ڈنڈا، جتھے ڈنڈوت دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو پُرکھ اکال ملیا سنگا، ساتھی شہنشاہیا۔ پار کنارہ بھگت سہیلا ساچا لنگھا، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوداوری کہے کی سیکھ وچ وڈیائی، کچھ مینوں دے سمجھائیا۔ گوبند کہا اوہ
 جھلے نہ میری جدائی، توں بھجے واہو داہیا۔ گرسکھ اپنا آپ رہے مٹائی، مان ابھان نہ کھئے درسائیا۔ توں تیرتھ تٹاں جگت ایشنان رہی
 کرائی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، قُدرت دا کرتا کھیل کرائیا۔ بہادروں کہے میں گوداوری
 ویکھی خوشی، خوشیاں دے گیت لائیا۔ اپنے آپ نوں کر کے سُچی، سُچ سنجم رہی بنائیا۔ سب نوں دسی رُکھی رُکھی،
 اشاریاں نال درڑائیا۔ بھجی پھرے ادی اُچی، چار کُنٹ پندھ مکائیا۔ رمز لاوندی جائے گجھی، سنیہڑا اک سنائیا۔ من مت ہنکار چھڈ
 دیو بُدھی، ودیا وچ نہ کھئے چترائیا۔ اوس دے نال سارے لا لو رُچی، جو رُسیاں رہیا منائیا۔ جس دی اوڈھ کدے نہ مُکی، جُگ
 چوکڑی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرم کانڈ رہیا مٹائیا۔ بہادروں کہے مینوں سارے کہندے بُرا بُرا ایس
 دا ہُسڑ، اندرے اندر آگ لگائیا۔ میں جُگ جُگ بھگتاں نوں چُکاں کچھڑ، سوہنی سیو کھائیا۔ کچھ لہنا پچھلا لالو دے پُھہڑ،
 جو نانک سیو کھائیا۔ جس لیکھے لایا غریباں دا ٹکر، روڈا سے دئے وڈیائیا۔ جس دا سارے کردے شکر، شکرانے وچ لوکائیا۔ جس

نے نو سو چُرانوے چوڑی جگ وچ اکو گوبند بنایا پتر، اپنی گود اٹھائیا۔ کیتے قول توں نہ گیا مکر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں نانک کہا مہابلی ہو کے آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اوپسا روپ وٹائیا۔ بہادروں کہے مینوں سارے کہندے لگے چاسا، چم باہروں دئے جلائیآ۔ مینوں ویکھ ویکھ آوے ہاسہ، لعنت کوڑیاں دیوان پائیا۔ جنہاں دے اندر پرہو دا سچ بھرواسا، اہنن میری ڈھپ لگے نہ رائیا۔ جنہاں نے پریم پیار دا رس کھاہا، اوہ ترشنا گئے مٹائیا۔ جنہاں دا گوبند پتا پُرکھ اکال دادا، جگت روگ نہ کھئے ستائیا۔ جو ساچی نئیآ نوکا چڑھ گئے اوس جہازا، جسدا کرُوح بے پرواہیا۔ جسدا کھیڑا اک ابادا، نگری اک سُہائیا۔ جس دا شبد اگتی واجا، انحد راگ سُنائیا۔ جس نے وسایا جن بھگتاں اندر اوہ علاقہ، جس نوں عقل سمجھ سکے نہ رائیا۔ جتھے آوے کدے نہ فاقہ، بھکھیاں بھکھ دئے مٹائیا۔ جس دا کھچے کھئے نہ خاکہ، نقشہ جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ بہادروں کہے میں اہنن دیاں پوریاں کراں آساں، جو آساں والے چل کے آئے پاندھی راہیا۔ گرمکھو اس وچ فرق رتی نہیں ماشہ، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوت سرُوپ پُرکھ ابناشا، گوبند شبدی دھار چلائیآ۔ جس دی گوپی کاہن پاوے راسا، مدھر دھن سُنائیا۔ جس دا سوہنا اولڑا سب توں ساک، جگت ساکھیاں دین گواہیا۔ مالک بن کے اکو آقا، عاقبت سب دی ویکھ وکھائیا۔ گوداوری اُتے ویکھو عجب تماشا، سوہنا دئے وکھائیا۔ نالے خوشیاں نالے باسا، بستی وچوں لئے بدلائیا۔ نالے گوبند دی برج سُنیو بہاشا، جس نوں نند لال گیا سیس نوائیا۔ جسدا شبد بونجا گویاں مول نہ واچا، واچک ہویا نہ کھئے جگت لوکائیا۔ اُس نے تہاڈے نال جوڑنا ناتا، ساک اکو بے پرواہیا۔ آگے سانجھا کر کے کھاتہ، کوڑی کرپا ختم کرائیا۔ اکو دس کے پوجا پاٹھا، اکو میل لئی ملائیآ۔ اکو بن کے ڈھر دا باپا، ساچی گود دئے ٹکائیا۔ جھگڑا مکا کے پرتھی آکاشا، گگن گگنتر لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے کر کے واسا، نواس استھان اکو دئے وکھائیا۔ بہادروں کہے مینوں سارے کہندے بھیرا، جگت رسنا دئے دہائیا۔ سچ پُچھو میں بھگتاں دا کدی نہیں چھڈنا کھیڑا، گرمکھان دے نال مل کے خوشی منائیا۔ ہُن وی دسن آیا نو سو چُرانوے چوڑی جگ دا مُکیا گیرا، پاندھی اپنا پندھ چُکائیا۔ ویکھو من منسا نال کریو نہ جھیڑا، جھگڑا دئی نہ کھئے جنائیا۔ ساڈھے تِن بتھہ وساؤنا پینا کھیڑا، کھیڑکی اندروں لینی کھلائیآ۔ کوڑی کرپا چُکے اندھیرا، سچ جوت ہووے رُشنائیا۔ آتم پرمام ڈھولا گاؤنا تیرا میرا، تُوں ہی تُوں

راگ الاٹیا۔ ساچا بن کے گرو چلا، چلا گرو دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

بھادروں کہے گرمکھو بستر پائیو چٹے، چٹک اپنا آپ بنائیا۔ گوہند ددھ کدے نہ پھٹے، امرت روپ ربیا بدلایا۔ جس ویلے جل آوے

ٹھاڈے گئے، چرن اپنے وچ چھپائیا۔ ٹسیں من مان گوا کے سارے بنیو نکے، وڈا وڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ پردیاں وچوں ٹھانوں دسے، سوہنا

سوامی نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل ربیا کرائیا۔ گٹا کہے جس ویلے پانی جائے لگ، میں حال دینا

سُنایا۔ گرمکھو سوگند کھاؤ اسان ناتا توڑیا جگ، کرپا کوڑ تجائیا۔ قسم کھا کے اک پریتی اندر گئے بجھ، پُرکھ اکال اک منائیا۔ بہین

بھائی ساک سبج سارے دتے چھڈ، حُکمے اندر سپس نوٹیا۔ پرم پُرکھ دی بن گئی جد، یتھارتھ اکو راہ تکائیا۔ ہنس روپ نہ بنے کگ،

وشٹا کوڑ نہ کھئے پھولایا۔ پرہہ توں ہونا نہیں کدے الگ، آتم پر ماتم لیا جڑایا۔ پھیر تھوڑا آگے جانا ودھ، وادھا ہور کرائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ پانی کہے جس ویلے لگاں نال لٹاں، لعنت کوڑیاں دینی پائیا۔ اندروں

بدل لو اپنیاں متاں، من واسنا دینی کڈھائیا۔ جھوٹھا ناتا سمجھو تتاں، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اپنیاں اندروں

کھولو آگھاں، درشن تگو چائیں چائیا۔ ویلا وقت ملیا مسان مسان، مسلے حل لو کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

لہنا دینا ویکھ دکھائیا۔ پانی کہے مینوں کسے نے وچوں کہنا جل، انتر دھیان لگائیا۔ اوس دا پاپ جانا حل، جو تہیویں سال وچ

کمائیا۔ اوس دا ککرماں دا کٹ کے پھل، پرہہ نے دیادینی کمائیا۔ ایہہ کھیل نہیں ہونا گھڑی کوئی پل، فُرنے وچ دئے جنائیا۔ اوتھے کرنا

نہیں کوئی چھل، اچھل چھل نہ کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوداوری کہے گرمکھو اپنے

چرناں دی لے کے آئیو دھوڑ، واسطہ رہی پائیا۔ میری عرض متو ضرور، بینتی رہی سُنایا۔ ٹھاڈے کول حاضر حضور، ہر جو

شہنشاہیا۔ میں آساں بھری مجبور، دُور ڈراڈی راہ تکائیا۔ ٹسیں جلوہ تکو نور، جوت جوت رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگنو دھوڑی خاک بھرنی چٹکی، انک تیس تیس گنائیا۔ میری اوڈھ جائے مکدی، ٹھاڈے

آگے واسطہ پائیا۔ بُن کھیل نہیں رہنی لک دی، پرہہ پردے ربیا اٹھائیا۔ دھار چلنی گوہند سٹ دی، جس دا پُرکھ اکال سہائیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوداوری کہے گرمکھو دھوڑ دی بھریو چوٹھی، میں گل وچ پلو پائیا۔

جس ویلے صاحب سلطانا اپنے ہتھ وچ پھڑے کھونڈی، اوہدے چرناں ہیٹھوں لینی اٹھائیا۔ مینوں جگ چوڑی لبھی نہ ڈھونڈی، ہتھ نہ کیسے جنائیا۔ میں شرم دی ماری کیسے نال نہ کوندی، تہاڈے آگے واسطاً پائیا۔ تہاڈی شکل اوسے ورگی ہوہو دی، رُوح بُت اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں دے اندروں آواز آئے تونہی توں دی، دوجا ڈھولا نہ کھئے گائیا۔ پھیر خوشی ویکھو میرے لوں لوں دی، تہانوں ساہمنے دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری رنگن دیو رنگائیا۔ جن بھکتو دھوڑی نہ سمجھو خاک، مٹی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس دے نال نساں ہونا صاف، بیک مینوں دینا کرائیا۔ دوباں دا ہونا اتفاق، آگے نہ ہونے جدائیا۔ گوبند دا بھوکھتاں والا واک، پورا دینا کرائیا۔ پُرکھ اکال باپ، اکو لینا منائیا۔ سوہنگ ڈھولا جاپ، نانک رہیا سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا ساتھ، وجدی رہے ودھائیا۔ ایتھے جھکنے پرتھی آکاش، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گوپیاں پاؤنی راس، اپنا ناچ دکھائیا۔ رام نے کٹنا بناس، شہنشاہ دئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ بنا بھگتاں اندر جگنا نہ کھئے چراغ، خالی ديسے سرب لوکائیا۔ اوس باپ دی سنیو آواز، جو عیسیٰ موسیٰ کر کے گیا پڑھائیا۔ ویکھو بھل وچ نہ ہوہو گستاخ، غصے وچ نہ کھئے لڑائیا۔ جے جنم لیا تے درس کیا لے کے جائیو شاباش، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنا حکم اک ورتائیا۔ دھوڑی کہے گرمکھو مینوں پھڑیو سچے چرن دے ہیٹھ انگوٹھے، انگلیاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تہاڈے خالی بھر دیاں ٹھوٹھے، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ دوارا دھر دا اکو سوجھے، ناتے کوڑے دیاں تڑائیا۔ سو گرمکھ سچا بوجھے، جس دا پردہ دیاں اٹھائیا۔ بھرم چکا کے ایکا دو جے، دو آیکے وچ ملائیا۔ درس کرا کے نیتر تیجے، لوچن سچ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا رہیا سمجھائیا۔ دھوڑ کہے میں کھیل ویکھنی دھر دی، دھر مستک لیکھ جنائیا۔ دھن سناؤنی اوسدی سر دی، جو ستیاں لئے اٹھائیا۔ دھار پرگٹاؤنی اوس گر دی، جو گودی لئے ٹکائیا۔ جس نے پار کراؤنی گوداوری مُردی، مُدتاں پچھوں پھیرا پائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کیسے دیوت سر دی، وشن برہما نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ دھوڑ کہے میں دساں انت اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ پرہ دے چرناں وچ اوہ پیری، جس نوں پیر پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جس نے شرع دی کٹنی زنجیری، تعمیر اپنی دئے بنائیا۔ جس نے لیکھے لاؤنی شاہی حقیری، حقیر شاہ اکو رنگ رنگائیا۔ جس نے بھگتاں نوں دسنی سچ فقیری، فقرہ ڈھولا اکو دینا سُنائیا۔

منزل چاڑھ کے بھگت کبیری، کرماں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ بہادروں کہے جن بھگتو میری تہانوں نمستے، نو کہہ کے دیاں جنائیا۔ تہاڈے کھیڑے رہن وسدے، وصل اکو یار خدائیا۔ تہاڈے انتر ویکھاں ہسدے، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ پنج وکار ویکھاں نسدے، بھجن واہو داہیا۔ تہاڈے ڈھولے سناں جس دے، جو اکو راگ الاٹیا۔ تہاڈے نشانے ویکھاں پریمی اکھ دے، جو انیالے تیر چلاٹیا۔ جس نوں جُگ چوکڑی سارے رہے لہدے، سو تہاڈا ہو کے ملیا چائیں چائیا۔ او سے دے دوارے پھدے، جو فیصلے حق سنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے پُرکھ سمرتھ دے، سمرتھ ہو کے تہاڈی وست تہاڈی جھولی پائیا۔

★ ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

نرگن دھار پُرکھ اکال پیا اٹھ، جوتی جاتا نور الاہیا۔ سچکھنڈ دوارا ہویا خوش، تھر گھر وچی اک ودھائیا۔ وشن برہما شو گئے جھک، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سپس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن دُھر دی رت، بن لوچن نین اکھ کھلاٹیا۔ بھگت سہیلے اک دوجے نوں رہے پُچھ، سچ دوارے خوشی منائیا۔ سنت ساجن بدل کے اپنا رُخ، آتم پرماٹم دھیان لگائیا۔ گرُمکھ کر کے اُجل مُکھ، نج نین رہے کھلاٹیا۔ گرسکھ ساچا ڈھولا گاؤن اگئی تُک، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آٹیا۔ جُگ چوکڑی کہن ساڈا پیئدا رہیا مُک، اچی کوک کوک سنائیا۔ جس نے پنج تت کایا ماٹی ویکھنا بُت، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ جس دا اوہلا بیہو رہے نہ لک، پردہ اور نہ کھئے جنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کر پرکاش نرگن جوت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام نگارہ اکو وجے چوٹ، دوجا تال نہ کھئے وکھائیا۔ جس نوں جھکدے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پیراں ہیٹھ اپنا آپ مٹائیا۔ چوڈاں ودیا سمجھ نہ سکے اک سلوک، لیکھا لکھت نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا بہانا سکے نہ کوئی روک، شاہ سلطاناں رہیا مٹائیا۔ جس دی سچ دوارے نرگن دھار اگئی مّوج، سرگن نظر کھئے نہ آٹیا۔ جو گھٹ گھٹ انتر سب نوں رہیا کھوج، پردے انتر ویکھ وکھائیا۔ جو نام خُماری دیوے کرے مدہوش، مدھر دُھن اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال نرگن زرویر،

نراکار کھیل کھلایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر کرنہارا سیر، لکھ چوراسی ویکھ وکھایا۔ جس نون گرو اوتار پیر پیغمبر کھندے گئے
 گمبھیر گہر، بے انت بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے چرناں کول ورتے کدی نہ قہر، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ جس نون ملدیاں لگے
 کدی نہ دیر، انتر انتر میلا سہج سُبھائیآ۔ جس دا نام ندھانا شبد اگنی شیر، بھک دو جہان سُنائیآ۔ جو غریب نانیاں کوجھیاں
 کھلیاں اُتے کرے مہر، نیوٹیاں نے آسریاں اپنی گود اُٹھائیآ۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دا لہنا دینا دئے نیڑ، حق حقیقت دئے
 وکھائیآ۔ جو کوڑی کیریا جگت واسنا من تن رہیا چھیڑ، نو نو چار کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا
 حُکم اک ورتائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میرا نور اگنا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ میرا نام ندھانا شبد مات ککھ کیسے نہ جما، پتا پوت نہ کھئے
 بنائیآ۔ میرا پیار ہتھ نہ آیا کیسے ماٹی چما، تتاں رنگ نہ کھئے وکھائیآ۔ میرے دوارے ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا روگ نہ کھئے جنائیآ۔ آد
 جگاد جگ چوکڑی اپنی دھار وچوں اکو بھگت سہیلے جما، بن دُھر جنیدی مائیآ۔ اکو راگ سنا کے بنا کتاں، انتر آتم کراں پڑھائیآ۔
 سچ خزینہ دے کے دھنا، دُھر دا دھن دیاں درڑائیآ۔ نوری جوت چاڑھ کے چتاں، کایا مندر اندر کراں رُشنائیآ۔ دُئی دویتی کوڑی کیریا
 مایا ممتا دین مذہب ذات پات مٹا کے بتا، اکو آتم پر ماتم دیاں سمجھائیآ۔ سچ سندیشہ بن نریشا نر نرنکار ہو کے گھلاں، دُھر فرمانا
 اک درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ وجی ودھائی
 سچ دوارا، تھر گھر ڈھولا اکو گائیآ۔ سجدہ کرے گرو اوتارا، پیغمبر نال ملائیآ۔ دیوت سرُ کرن نمسکارا، گن گندھرب رہے جس گائیآ۔
 جگ چوکڑی بھجن وارو وارا، رو سس اپنا پنڈھ مکائیآ۔ کرے کھیل بھگت وچھل سچا گردھارا، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیآ۔ جس دا
 لیکھا آد انت شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی نہ کھئے وچارا، بڈھی چلی نہ کھئے چترائیآ۔ کاتب بنیا نہ کھئے لیکھارا، حرف حرُوف
 نہ کھئے درڑائیآ۔ جس نون جلوہ نور مٹیا پروردگارا، واحد لاشریک اکھوائیا۔ جیہڑا نام سندیشہ دیندا رہیا وارو وارا، زمیں اسماناں دو
 جہاناں کر پڑھائیآ۔ جس دا دُھر دربار ٹھانڈا اک دربارا، دو جا گرہ نہ کھئے وکھائیآ۔ جس دا اکو مندر شِودوالا مسجد گرو دوارا، مٹھ
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جس گرہ اکو دیپ ہوئے اجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ جتھے اکو نام جیکارا، بن رسنا جہوا ڈھولا رہیا
 سُنائیآ۔ جتھے اکو حُکم ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جس نون گر اوتار پیر پیغمبر کھندے پُرکھ اکال ہمارا، ہم ساجن کر کے گیا

جنائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ وچارا، شاستر سمرت دین گواہیا۔ جس نون کھندے کل کلکی اوتارا، نرگن نرویر نراکار بھيو کھلائیآ۔ جسدا انت نہ پاراوارا، بے انت کہے لوکائیآ۔ سو کھیل کرے اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی دھار چلائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پت پرمیشور ہو اُجیارا، نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ اپنا ویس وٹائیآ۔ جس نے چار کُنٹ دہ دشا نو نو چار کرنا کھیل نیارا، بودھ اگادھا شبد انادا برہم برہمادا دینا جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا حکم اک ورتائیآ۔ دھر دا حکم اک ورتاؤندا اے۔ پُرکھ اکال دیا کماؤندا اے۔ تھر گھر دواویوں اپنا سٹ اٹھاؤندا اے۔ شبدی پُت آپ اٹھاؤندا اے۔ کر کھیل ابناشی اچت، چیتن سب نون آپ کراؤندا اے۔ نو نو چار پچھوں سہاوی سہنجنی اپنی رت، رُڑی اپنے نال مہکاؤندا اے۔ چار کُنٹ دہ دشا سچ سوامی ہو کے جائے تھ، بھنڈارا نام اٹھ آپ ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے سوہا پاؤندا اے۔ سچ دوارا کہے میں تکیا اک نرنکار، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، چوکرئی ویس وٹائیآ۔ جس دا روپ اگم اپار، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیآ۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران دیندا رہیا ادھار، انتر انتر دھیان لگائیآ۔ جس دی گُفت شنید گُفتار، دھر دا کلمہ کرے پڑھائیآ۔ جو مالک خالق پرتپالک وڈ سیکدار، شہنشاہ اکھوائیا۔ جس دا بھانا میٹے کوئی نہ جودھا سورپیر بلکار، بلدھاری نظر کھئے نہ آئیآ۔ جس دا راہ تكدے گئے پیغمبر گر اوتار، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دیال پروردگار سانجھا یار آیا اپنی وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ سب دا لہنا دینا پورب لیکھا جنم جنم دا دئے اُتار، قرض مقرؤض نہ کھئے رکھائیآ۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا دیوے مار، جوٹھا جھوٹھا لیکھا دئے چُکائیآ۔ ذات پات دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ کر خوار، سچ دوارا اکو دئے درڑائیآ۔ ساڈھے تین ہتھ تاکی کھول کوار، بجر کپائی پردہ دئے اُٹھائیآ۔ ترے گن مایا میٹے اگنی ہار، امرت میگھ دئے برسائیآ۔ سرتی شبد ملا کے دھار، دھر دا میلا سہج سُبھائیآ۔ ساچا مندر وکھائے جتھے جوت جگے اگم اپار، دیا باقی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ سرشٹ سبائی دسے اک جیکار، آتم پرماتم ڈھولا دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیآ۔ سچکھنڈ دوارا کہے میں ویکھیا کرتا، قدرت دا مالک نظری آئیآ۔ جس توں آد جگاد جگ چوکرئی دو جہان ڈردا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ جو نت نوت اپنا کھیل کردا، نرگن سرگن پھیرا پائیآ۔ جو نت نوت جگ چوکرئی کدے نہ مردا، مات گرہ نہ پھیرا پائیآ۔

سو کرے کھیل اپنی دھار دا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے گر اوتار دا، جو بھوکھتاں وچ منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھیا اوہ بھگوان، جس دا بھو کھئے نہ پائیا۔ جس دا جھلدا اک نشان، نشانہ اور نہ کھئے بنائیا۔ جس دا اکو نام ندھان، دوجی سکھیا نہ کوئی سمجھائیا۔ جس دا دھر اک مقام، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل دو جہان، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے میں جگ جگ ویکھی ریت، ابناشی کرتے دتی درڑائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ میں بہہ کے سدا اتیت، لیکھا ترے گن ویکھیا چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی تکدا رہیا نیت، دور ڈراڈا کھوج کھوجائیا۔

وینھدیاں وینھدیاں نو سو چرانوے چوکرئی جگ گئے بیت، بن بن پاندھی راہیا۔ گر اوتار پیغمبر رسنا جہوا بتی دند گا کے گئے گیت، دھر سندیشے جگ سنائیا۔ شودوالے مٹھ بنا کے مندر مسیت، گرودوار کر کھمائیا۔ آتم پرما تم ساچی ملے نہ کیسے پریت، پریت میل نہ کھئے ملائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال جھگڑا چکے نہ ہست کیٹ، دئی دوت نہ کھئے گوائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کھئے حدیث، دھر دا نام نہ کھئے جنائیا۔ جگت نشانہ وچ جہاناں اکھراں والی ویکھی وصیت، وسیقہ گر اوتار پیغمبر نظری آئیا۔ بن سچکھنڈ دوارے ملے نہ کھئے اصلیت، اصل وصل سانجھے یار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا لیکھا رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں دساں جگ، نو نو چار پچھوں دیاں وکھائیا۔ ویکھے کھیل سورے سرگ، جو شاہ پاتشاہ رہیا ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا سریشٹ سبائی کیتی کگ، ہنس نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگنا لگی آگ، نجھر جھرنا امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سچ سوامی انترجامی درس کرے نہ کوئی اُپر چڑھ شاہ رگ، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ بن مکے کعبیوں پورا ہویا کیسے نہ حج، حضرت سچ محرابے درس کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبد ساڈھے تین ہتھ اندر کیسے لیا نہ لبھ، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ دھن آتمک سنے کوئی نہ ند، ڈھولک چھینے رہے کھڑکائیا۔ کلجگ کہے ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو دھر دا حکم رہیا ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں جوڑدے ہتھ، چرناں اُتے ڈھیہہ کے ڈنڈاوت کر کے دھوڑی ٹگا مستک رہے لگائیا۔ اوہ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سب دا دیونہارا حق، حاکم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ صدی چودھویں راہ سارے رہے تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ بیس اکیس کہے میرا ویلا گیا لنگھ، پینڈا لیا مکائیا۔ سری

بھگوان نوجوان ساچے تخت بیٹھ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کیسے نہ آئیا۔ ست دھرم دا وچا اک مردنگ، کوڑی کریا دے کھپائیا۔
 ہلارا دے دے وچ وربھنڈ، برہمنڈ دے اٹھائیا۔ گرمکھ آتم رہے کوئی نہ رنڈ، بھگت سہیلے گر چیلے لے ملائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند
 انتر آتم دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں شبدی سرتی ڈوری گنڈھ، تیرے نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ بوند
 سواتی دے کے پاٹھنڈ، اگنی تے دے بھجائیا۔ کوچھے کھلے غریب نائیاں لا انگ، جو صاحب آئے تیری سرنائیا۔ لیکھا مکا دے جیرج
 انڈ، اُتہج سیتج پھیر نہ کھئے پھرائیا۔ تینوں مل کے پڑھنا پئے کھئے نہ چھند، گرتھاں والی نہ کوئی شنوائیا۔ جھگڑا مکا دے برہم ہنگ،
 ہنگ برہم پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی دے کا یا ماٹی تن، پنچم پنچم لیکھا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دھر میلا لے ملائیا۔ سچکھنڈ کہے میں جگ جگ پینڈا ویکھیا مکدا، ستجگ تریتا دواپرگیا پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال پاربرہم پت
 پریشور جگ جگ بھگتاں پچھدا، سنت سہیلے گلے لگائیا۔ صوفی فقیر گودی چکدا، الفی سوہنا رنگ چڑھائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا
 پت دا، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت وکار اوہناں دا اُندا، جس سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پیالہ دے کے اگنی گھٹ دا، امرت اکو دے
 پیائیا۔ جس نال آن جان لکھ چوراسی چھٹدا، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی اپنے ہتھ
 وکھائیا۔ سچکھنڈ کہے میرے دھر دے پروردگار، لاشریک تیری وڈیائیا۔ کریا کر سانجھے یار، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ کوڑی کریا
 ہووے پار کنار، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کلجگ منزل رہے نہ کوئی دُشوار، اؤکھی گھاٹی دینی ڈھابیا۔ بھگت سہیلے سجن کر تیار،
 گرمکھ مات اٹھائیا۔ اندر وڑ کے دے دیدار، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ شبدی ناد سنا سچی دھنکار، انراگی راگ جنائیا۔ جام پیالہ
 دے اپر اپار، جو تیرتھ تٹاں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گھر وچ گھر دیپک دے بال، بن تیل باقی جوت ہووے رُشنائیا۔ اکو رنگ رنگا
 دے شاہ کنگال، آتم برہم بھو کھلائیا۔ ستجگ ساچے بن دلال، وچولا ہو کے میل ملائیا۔ دھر دا جلوہ دس جلال، ظاہر ظہور کر
 رُشنائیا۔ جھگڑا مک جائے کوڑ تمام، لیکھا رہے رائیا۔ سب نوں نظری آ جا اوہ امام، جس نوں محمد عیسیٰ موسیٰ گئے سیس نوئیا۔
 پرگٹ ہو جا دھر دے رام، جس رام نوں رام دسترہ بیٹا مل کے خوشی منائیا۔ کھیل کردے دھر دے کابن، جس کابن نوں بنسری
 والی کابن دھن سُنائیا۔ سچ سندیشہ دے دے اکو نام، جس نام دی نانک نرگن صفتاں وچ کری لکھائیا۔ ساچا شستر دے دے

جس دے نال بدل جاوے نظام، اندرے اندر کایا گاترے دینا لٹکائیا۔ تیرا کھیل ویکھیے وچ جہان، کلجگ بیٹھا ڈھیریاں ڈھائیا۔ جگت صدیاں ہوئیاں حیران، ودی سدی اکھ شرمائیا۔ سال مہینے دوس گھڑی پل سرب کرلان، وار تہت دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سب نوں اڈیکان لنگھدیاں گئیاں تاریخاں کلجگ اتم آؤنا سری بھگوان، نہکنک کل کلکی پھیرا پائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئی ساڈھے تن ہتھ سمبل کپڑا مکان، جس مندر بہہ کے ہر مندر دئے سہائیا۔ بنا بھگنیوں بنا شکنیوں انتر آتم دیوے برہم گیان، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ ساچی منزل چڑھنا دسے آسان، پوڑی ڈنڈا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ گھر سرتی گوپی مل جائے دھر دا کاہن، سیتا رام بناس نہ کھئے بھوائیا۔ بنا سجدیاں کلمیوں دسے پرنام، ڈنڈاوت اکو اک درڑائیا۔ ساچا مندر دس اوہ مقام، جس مکان وچ بہہ کے مقبریاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اودھروں پچن سُن کے سچکھنڈ بولیا بنا زبان، بھگتو تہانوں دیاں جنائیا۔ بنا پرہو دے چرناں ملے نہ کوئی آرام، ایہو گر اوتار پیر پیغمبر گئے سمجھائیا۔ جس نوں ملنا بڑا آسان، کایا مندر اندر مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ رحمت اپنی رہیا کمائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھیا لوک مات انوکھا سمت، شہنشاہی گیا آئیا۔ جس دے آگے چار جگ کردے منت، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ آگے رہے نہ کیسے دی کوئی ہمت، ہوصلے سارے رہے ڈھائیا۔ جس دی دروہی پھری چارے سمت، سماں دئے گواہیا۔ کلجگ کوڑی کیریا رہن نہیں دینی علت، مایا ممتا دینی مٹائیا۔ گرمکھاں دی خواری کرے کوئی نہ ذلت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ پریم پیار دا دھر دا دسے عشق، جس نوں حقیقی مجازی دوویں سیس نوٹایا۔ اندروں کھول دیوے درشت، پردہ دئے چکائیا۔ اکو نظری آئے ایشٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھگتاں نال مل کے آتم پرما تم ساچی سیجا مانے اکو گریہست، گہر گمبھیر دیا کمائیا۔ لیکھا چکا دے رام وششٹ، گرو گر چیلہ اپنے رنگ رنگائیا۔ حکم سنا کے ساری سرشٹ، کائنات کرے پڑھائیا۔ جن بھگتو کیسے کم نہیں آؤندا سورگ بہشت، بن پرہہ چرن سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوٹاں وچوں پاربرہم پرہہ کول تھوڑیاں دی لسٹ، جو اپنے لیکھے جان مکائیا۔ جنہاں دی کرنی کدے نہیں ہونی نشٹ، نہکرمی دیونہار وڈیائیا۔ اہناں گرمکھاں وچوں گردھارا سنگھ کلاس فسٹ، فیصلہ دھر دا دتا سمجھائیا۔ جہنوں جان نے کدی نہیں کرنا اریسٹ، دھرم رائے لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ آگے کیسے گر اوتار پیغمبر کیتا نہیں ٹیسٹ، مضمون دھر دا دتا پڑھائیا۔ سمت ویکھنی نہیں کوئی ایسٹ ویسٹ، شرکن گرین نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے میں ویکھاں لوک مات، سمت پہلے دھیان لگائیا۔ بھگت وچھل پاربرہم پت پریشور پروردگار ساچے بھگتاں دیندا اوہ دات، صوفی فقیراں رہیا پڑھائیا۔ جنہاں دی گرہ لیکھے لائے سہنجی رات، پرہات اپنی دئے وکھائیا۔ آتم پرما تم دس کے اکو ذات، جھگڑا دئی دئے مٹائیا۔ بھگتاں دیونہارا شاباش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، پورب لیکھا رہیا مکھائیا۔ اندر وڑ سرب گنتاس، ست ستواد اپنا راہ سمجھائیا۔ میں تیرا تون میرا سد وسان تیرے پاس، جوتی شبد ہووے نہ کدے جدائیا۔ تینوں لبھنا پئے نہ وچوں کیسے آکاش، زمیں اسمان نہ کھوج کھوجائیا۔ تینوں کرنا پئے کوئی نہ پاٹھ، منتر ان والی نہ کھئے شنوائیا۔ نہاؤنا پئے نہ کیسے تاٹ، تیرتھ دُرم ت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سہج سبائ جن بھگتاں لے جائے اپنے گھاٹ، ستگر ہو کے پینڈا دئے مکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے نجات، نج نیتر اپنا درس دکھائیا۔ گرمکھو تھادی صفت دا اکھر لبھنا نہیں وچوں کیسے لغات، ساچا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے مندر ہرجن دئے سہائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تکاں بھگت، بھگون میتے نظری آئییا۔ جنہاں ناتا چھڈیا کوڑا جگت، جگ جیون داتا اکو رہے منائیا۔ اہناں دا میرے نال رہیا نہ کوئی فرق، جوتی جوت جوتی اکو نظری آئییا۔ جنہاں نے کوڑی کریا کیتی ترک، ترت آتم پرما تم میلا گئے ملائییا۔ نج نیتر کرن درس، دئے لوچن باہر وجے ودھائییا۔ اہناں دی جنم جنم دی مٹی حرص، ہوس دتی بھجھائییا۔ مان وڈیائی دے کے اُتے فرش، فیصلہ دھردا دئے سنائییا۔ جن بھگتو سچکھنڈ دوارے سدھے جانا ندھڑک، راہ وچ سکے نہ کھئے اٹکائییا۔ سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ڈھولا گاؤنا ندھڑک، جس تون وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتاں اُتے کرے اپنا ترس، رحمت کر کے رحیم اپنے نال ملائییا۔

★ ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیدپر ضلع امرتسر ★

پنج تت کایا ماٹی سوہنا نگر، ترے گن میلا بے پرواہیا۔ سچ وست نام امولک ملیا سگن، ست دوارے دتا ٹکائییا۔ زرگن نور جوتی دیک جگن، نراکار کرے رُشنائییا۔ شبد اگمی واجے وچن، انحد ناد کرے شنوائیا۔ سچ سروور کرو مجن، امرت اکو اک

درسائیا۔ گُرمکھو من واسنا دیو بدل، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ صاحب ستگر تھادے کھیڑے کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔
 پنج وکارا شبد کھنڈے نال کدا قتل، کوڑی کِریا رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھو پرت کے پچھلا وطن، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ لکھ
 چوراسی مانس دیہی اندر تھانوں آیا صدن، شبد سنیہڑا اک سنائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گُرمکھ سنت سہیلے پار لنگھن، منزل پندھ
 مکائیا نو دوارے پھرنا چھڈو جگت پرہاس کوڑے جنگل، کندر کوڑی پار لنگھائیا۔ واسنا بنھ لو من بندر، ڈوری تند اک بندھائیا۔
 بجر کپائی تڑا لو جندر، ستگر ملے سہج سُبھائیا۔ گھر بھاگ لگا لو اپنے ساڈھے تین ہتھ ماٹی کھنڈر، سوبھاوت دئے سہائیا۔ اک
 صاحب دے لگو انگن، دوجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام مجیٹھی چاڑھ لو رنگن، تن ماٹی اتر کدے نہ جائیا۔ بنا ستگر پورے توں
 دوجا در نہ جائیو منگن، لکھ چوراسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا ڈھر دا چھندن، ساچا گیت اک الاٹیا۔ نرگن نروریر نراکار
 ڈوری بٹھے اگمی تندن، سوتردھاری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ من واسنا کوڑے توڑ دیو بندھن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ ملے میل سورے
 سربنگن، صاحب سوامی اکو اک نظری آٹیا۔ ساچے پریم دا کر لو مجن، دندا سے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام ندھانا پا لو کجکل، نیتر نین
 دئے بدلاٹیا۔ ستگر توں مل کے اندر چڑھ کے ویکھو اپنی منزل، منزل حق دئے مکائیا۔ جتھے اکو ڈھولا اکو نام نغمہ اکو غزل، گھر گمبھیر
 بے نظیر رہیا سنائیا۔ ستگر کنڈے اُتے اپنا آپ چاڑھ کے ویکھو وزن، من سیر تولے ماشے رتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی نگری دئے سمجھائیا۔ ساچی نگری کایا کھیڑا، ساڈھے تین ہتھ ماٹی نظری آٹیا۔ جس دے اندر
 پُرکھ اکال دین دیاں نرگن لایا ڈیرہ، جوت سروپی بن رنگ روپی شبدی ڈیرہ لائیا۔ جس گرہ سے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ
 مکائیا۔ اتر آتم کھولے پردہ بھيو چکائے تیرا میرا، ہنگ برہم پاربرہم اکو دئے جنائیا۔ اکو گھر وکھائے گرو گرجیرا، چیللا گر شبدی
 روپ وٹائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا آون جاون کئے گیڑا، کال مہاکال لیکھا رہے نہ رائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی کھلا
 کرے ویہڑا، پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ساچا نگر اک وکھائیا۔ ساچا نگر ویکھو کایا کعبہ، بن مُرشد نظر کھئے نہ آٹیا۔
 میل ملائے دو دواہ، آب حیات مست پیالہ سچ صُراحی وچوں جام پیائیا۔ درس وکھائے دین دیاں ہر گویالا، حق مقامے نور الہی

لاشریک اکو نظری آئیا۔ دیناں ناتھ درد دُکھ بھے۔ بہنجن دین دایالا، سرب سوامی پت پرمیشور مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ بھيو چُکائے دیاکئے پردہ لاپے شاہ کنگالا، راؤ رنگ راج راجان حقیر فقیر ضمیر اندرون دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا نگر اک جنائیا۔ ساچا نگر سارے لو جان، آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ تُسیں پنجان تٹاں والے نہیں انسان، ہڈ ماس ناڑی ویکھ نہ خوشی منائیا۔ نج نیترا اپنے گھر تگو بھگوان، سچ سوامی انترجامی بیٹھا سوبھا پائیا۔ جس دا شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کرے بیان، کہانی بانی ڈھولے گیت راگ سنگیت صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت سہیلے گرمکھ سجن صوفی کرن دھیان، ایشٹ دیو اکو اک منائیا۔ جس دا اکھراں توں باہر نیراکھراں اک گیان، بودھ اگادھ شبد اناد سچ کرے پڑھائیا۔ جس دے حکمے اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء سیوا کرن زمیں اسمان، رو سس سورج چند منڈل منڈپ راہ تکائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپرکلیجگ سارے کر دے مان، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ لکھ چوراسی سخیاں دا کاہن، گھنٹیا نٹیا سنیا اکو بے پرواہیا۔ جس نوں بے انت بے انت کہہ دے کے گئے فرمان، وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ دوارے حق مقامے نرگن جوت نوری نور بیٹھا آسن لائیا۔ جو مالک خالق دُھر دا امام، جو دسترہ بیٹا اُچائے رمٹیا رام، بنسریاں والے کاہن رہیا اُچائیا۔ سو صاحب سمترتا جس دی مہا اکتھا، تہاڈے اندر وسا، نیترا کھول کے ویکھو نور جلوہ اک مہان، ظہور کرے رُشنائیا۔ ایہہ سوہنا مندر مکان نگر کھیڑا اک مہان، لبھیا کیسے نہ بیابان، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں ڈونگھی کندراں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ساچی نگری ساڈھے تین ہتھ، نو در بیٹھی ونڈ ونڈائیا۔ جگت واسنا وچ ہتھ منہ نک پیر اکھ، سرون رہے للچائیا۔ گدا لنگ کھیل پکھ، کھیل بے پرواہیا۔ جس دا رسنا جہوا بٹی دند گاؤندے جس، اکھراں نال وڈیائیا۔ اوہ میت مُرارا ہر نرنکارا ایکنکارا اکے نگر رہیا وس، گھٹ بھیترا سوبھا پائیا۔ کوڑ گریاری پار کر کے ویکھو اپنی حد، حدود ساچی دئے جنائیا۔ من واسنا ساری کر دیو رد، عمل اکو دئے درڑائیا۔ اوس دے نال ویکھو وس، جو وصل ساچا دئے کرائیا۔ اُس نوں مل کے ہو نہیں جاندی بس، آگے اپنا بھید دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی نگری دئے وڈیائیا۔ ساچی نگری کایا تت سریر، پرکرتیاں نال جوڑ جڑائیا۔ جس دے اندر بیٹھا ڈاڈھا پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری جس دے ڈھولے گائیا۔ جس دے کول نام کھنڈا سچ شمشیر، جودھا سورپیر اکھوائیا۔ جس دا جلوہ جوتی جوت بے نظیر،

جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، آخر اپنا ویکھ وکھائیا۔ جے اوس نوں مل پیو تہاڈا جھگڑا مک جائے تقدیر، کرماں دی ریکھ رہے نہ رائیا۔ گرسکھو اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ تُسیں اوہدے وزیر، بنا دوہاں توں حکومت سچی کم کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سدا اپنیاں بھگتاں ساچے سنتاں دی کردا رہے تعریف، ڈھولے شبدان وچ گائیا۔ جے تُسیں اپنی نگری وچ اپنی رکھو سچ تشریف، تمہ کوڑی دیو گوائیا۔ تہاڈا مالک آپے دس دے اپنی پریت، پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس دا جوگ ابھاس عجیب، بنا نین میٹیاں توں اپنا میلا لئے ملایا۔ کیوں تہاڈی آتما دے وسے قریب، ناتا دھر دالے جڑایا۔ سچے ستگر وچ ابہہ توفیق، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ گرمکھو تہاڈی نگری دا رستہ بڑا باریک، بن ستگر پورے راہے کھئے نہ پائیا۔ بے شک تُسیں ڈنڈیاں ویکھیاں بہت وپریت، پگڈنڈیاں اُتے بھجے واہو داہیا۔ جس ویلے صاحب سوامی تہانوں اپنے ملن دی نیکی جہی دس دیوے ترتیب، طرح طرح نال سمجھائیا۔ اوہ تہاڈا تُسیں اوس دے دوہاں دا میلا ہو جائے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ ساچی نگری وچ گرمکھو کوئی بھگتن نہیں آؤنا تاریخ، ساچا لیکھا رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی نگری دے وڈیایا۔ نگری کہے مینوں جے تُسیں سمجھو سچی چار دیوار، فصیل بنائی پرواہیا۔ میں تہانوں ملا دیواں اندروں تہاڈا یار، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا گفت شنید کرے گفتار، رسنا جہوا ڈھولے گائیاں۔ سرت سوانی کرے خبردار، شبد بانی دے ملایا۔ جیہڑا امرت جل دیوے ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا دے جھرائیا۔ جیہڑا سکھمن ٹیڈھی بنک کرے پار، ایڑا پنگل پندھ مکائیا۔ جیہڑا بجر کپاٹی کھول کواڑ، سہنس دل دے درڑایا۔ جیہڑا کرے پرکاش بہتر ناڑ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جیہڑا لے جائے سچ دوار، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دہایا۔ جیہڑا سُن اگم دا ڈیرہ دے نوار، جہیڑا دہ دشا دے چکائیا۔ جیہڑا سچ دوارے میل کرے کرتار، دھر دھام وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نگری سوہبا پائیا۔ ساچی نگری کہے میری سوہنی بنت، پُرکھ اکال بنائیا۔ کوٹاں وچوں ویرلا جانے سنت، جس نوں ہر سچ دے سمجھائیا۔ جس وچ اکو نام منیا منت، اکو وجدی رہے ودھایا۔ جسدا نار اکو کنت، اکو سیج رہیا ہنڈھایا۔ اکو بودھ اگادھا پنڈت، اکو کرے پڑھایا۔ اکو لیکھ چکائے سورگ بہشت جتت، ساچا نگر دے سہایا۔ ساچا میل ملانے آد انت، انتشکرن اپنے رنگ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، نگری

دیوے مان وڈیائیا۔ نگری کہے میرا گھر اُچیرا، اُوچو اُوچ دیاں جنائیا۔ جتھے سوامی وسے لا کے اپنا ڈیرہ، بن پاوا چوُل سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ جس دے چرناں دی کیسے لہے کدے نہ دھوڑ، دھوڑی ٹگا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دوارے لے کوئی نہ چنگی نہ محصول، مایا موہ نہ کھئے جنائیا۔ جو در آیا غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں کرے قبول، بنا کعبیوں حضرت دُھر دا میل ملائیا۔ ویکھیو کتے اپنی نگری وچ وڑ کے نہ جائیو بھول، بھلیاں راہ ستگر پورے پھیر نہ کھئے وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی پُرکھ اکال دا ساچا رول، اصلیت سب نوں دے درڑائیا۔ جس دا نام اشارہ اک معقول، مُکمل دے سمجھائیا۔ جے کوئی لہنا دینا پچھلا باقی نگری والیو کریو وصول، حق سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ نگری کہے مینوں کھندے بستی، تتاں والی جگت ملی وڈیائیا۔ جس دے اندر پرم پُرکھ دی ہستی، کلجگ ہست کیتاں وچ سہائیا۔ جس دی جوت اگتی جگدی، جاگرت نور کرے زُسنائیا۔ اوہ ویکھے کھیل اپنے اگتے گھر دی، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ جس نوں گرمکھاں دی آتم ویراگن ہو کے لہدی، بھجے تھائوں تھائیا۔ اوہناں دی کھیل وکھائے پار حد دی، حدود اپنی دے سمجھائیا۔ جتھے وا تتی نہ لگدی، کرم گیڑ رہے نہ رائیا۔ اکو نام ودھائی وجدی، دو جا گیت نہ کھئے سُنائیا۔ جن بھگنو اوہ نگری سوہنی لگدی، جتھے گرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ اپہ کوئی کہانی نہیں آج دی، گر اوتار پیر پیغمبر ایسے دے ڈھولے گائیا۔ جے مَوج ویکھنی تے ویکھیو اُپر شاہ رگ دی، جتھے شہنشاہ کھیل رہیا کرائیا۔ نگری کہے میں بھگتاں نال پُھلدی ودھدی، وادھا اپہناں نال جنائیا۔ مینوں قسم اوسے رب دی، جس دُنیا کائنات سرشٹی دتی رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا رچائیا۔ نگری کہے کھیل اپنے وچ وسدے ویکھاں ناگر، ناگرک دُھر دے نظری آئیا۔ جنہاں نے پار کنارہ کرنا جگت ساگر، ڈونگھے وہن نہ کھئے وپائیا۔ نرمل کرم ہوئے اُجاگر، دُرمت میل لینی دھوائیا۔ سورپیر بن بہادر، ستگر ساچا جوڑ جُڑائیا۔ میلا حق کریم قادر، قُدرت دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ ساچی نگری دیوے آدر، آدرش اکو دے وکھائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے بادل، جگت اندھیرا دے مٹائیا۔ گرمکھ رہے کھئے نہ پاگل، سرتی شبد نال ملائیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، امرت جام دے پیائیا۔ جو بن کے ونجارے آئے سوڈاگر، تنہاں نوں ایسے نگری وچوں سوڈا جھولی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی کرتا رہیا کھائیا۔ نگری کہے میں دیواں ہوکا، دُھر فرمانا شبد جنائیا۔ خبردار ہو جاؤ چوڈاں لوکا،

چوڈاں طبق دیاں پلائیآ۔ جس پرم پُرکھ پرماتم دا گر اوتار پیر پیغمبر دس دے گئے موقع، اوسے دا ویلا گیا آئیآ۔ گوہند جاگیا لا کے
 ڈھونکا، شبدي حُکم اک سُنائیآ۔ ساچی نگری وچ رہنا نہیں اؤکھا، جے گوہند شبدي بیٹے سہائیآ۔ ویکھو کیسے نال نہ کریو دھوکھا،
 کوڑی کرنی نہ کھئے کُرمائیآ۔ اک اکال دی رکھو سارے اوٹا، جو دیال ہو کے دیا کھائیآ۔ جس دا سچ دوارا ڈھر دا دھام اکو کوٹھا، چہر
 چھن نہ کھئے چُھائیآ۔ جس دا نور اگئی سچ پرکاش جوتا، آد نرنجن جوت نرنجن کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ساچی نگری بھاگ لگائیآ۔ نگری کہے پرہو لا دے بھاگ، اک میری عرضوئیآ۔ جن بھگتاں دیپک جگے چراغ، سُرَت سوانی اٹھا
 سوئیآ۔ دُرمت میل دھو داغ، انتر آتم امرت دھار چوئیآ۔ پھڑ کے ہنس بنا کاگ، سچ دوارے دے ڈھوئیآ۔ آتم اُچا اک ویراگ،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ نگری کہے پرہ کر دے اُجالا، دیپ جوت رُشنائیآ۔ ساڈھے تِن بتھ
 بنا دے سچي دھرم شالہ، شودوالا مٹھ ایہو نظری آئیآ۔ جس گرہ ملے پرم پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دیا کھائیآ۔ ڈھر دا مارگ دس
 سُکھالہ، سہج سُبھاؤ دے وڈیائیآ۔ چووی ہزار سواساں والا بھریا نہیں جاندا ہالہ، دسواں حصہ دسوندھ نہ کھئے کڈھائیآ۔ جنہاں تون
 بن جائیں آپ رکھاوالا، اوہناں بھے دے مُکائیآ۔ سچ پرتی نہہ جائے تیرے نالا، اینھے اوتھے دو جہان سکے نہ کھئے تڑائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی نگری دے وسائیآ۔ ساچی نگری سچ وساوانگا۔ ساڈھے تِن بتھ اندر وس وس، واسطہ اپنے
 نال جڑاوانگا۔ امرت دے کے رس رس، ڈھر دا جام پیاوانگا۔ پندھ مُکاوان تھ تھ، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ لیکھے لاوان
 تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ اپنے وچ چُھپاوانگا۔ شبد اگئی لاوان سٹ، ڈھر دا تال وجاوانگا۔ من کا منکا دیوان
 پلٹ، ترشنا دُور کراوانگا۔ ساچی نگری کھول کے بت، سچ ونجارا اک سداوانگا۔ وست امولک نام رکھ، پری پیاریاں آپ ورتاوانگا۔
 لکھ چوڑاسی وچوں کر کے وکھ، پرتکھ اپنا درس وکھاوانگا۔ سدا نچ نیتر کھلی رہے اگھ، نیتر گیان آپ درڑاوانگا۔ نرگن جوت جگا
 کے لٹ لٹ، اٹھ پھر آپ رُشناوانگا۔ دئی دویتی میٹ کے پھٹ، بھانڈا بہرم بھو بھٹاوانگا۔ سب دی جان کے مت گت، گت مت اپنی
 آپ سمجھاوانگا۔ نام بیچ کے ڈھر دے وت، پھل امرت آپ کھواوانگا۔ جیہڑے ساچی نگری گئے وس، واسطہ اوہناں اکے نال
 جڑاوانگا۔ پریم ڈوری نال بتھاں کس، تند اکو اک وکھاوانگا۔ مہروان ہو کے پُرکھ سمرتھ، شبد گر ڈنک وجاوانگا۔ نراکار ہو پرگٹ،

ساکار ونڈ ونڈاوانگا۔ پریم پیاریاں رکھاں پت، پت پرمیشور جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار ساچا ور، نگری تیری رنگ رنگاوانگا۔ نگری کہے پرہو میں کملی کوچھی، تتاں والی نظری آئی۔ بن تیری کیریا آوے کوئی نہ سوچی، من مت بدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا مینوں طعنے دیندے لوکی، جھگڑیاں وچ لوکائیا۔ میں صدی چودھویں کلجگ انت اخیر پے گئی سوچیں، کیہڑا ستگر پار لنگھائیا۔ ہتے گرو سٹے ویکھے وچ کوٹھی، کایا صاف نہ کھئے کرائیا۔ کوئی پڑھ پڑھ دسن پوتھی، شبد سنیہڑا نہ کھئے سمجھائیا۔ دھن بھاگ توں ساچی نگری دا بن جائے کھوجی، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال تیری صفت کر کے کئے ویدی سوڈھی، چارے وید دین گواہیا۔ مینوں مل کے جگت واسنا دا رہے کھئے نہ روگی، ہنگنا نیڑ کھئے نہ آئی۔ تیرے چرناں نال مل کے بن جائے دھر دا جوگی، جگت جوگ دیوے تجائیا۔ تیرے دوارے توں نام پدارتھ لے کے ساچی روزی، جگت ترشنا بھکھ دئے مٹائیا۔ توں مالک پریم پیارا محبوب محبت والا چوجی، نرالی اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی نگری ویکھ وکھائیا۔ ساچی نگری دا بڈھے کیتا وکھیاں، رسنا نال جنائیا۔ نگری توں پرے نگر اک مہان، جس دا نقشہ نہ کھئے وکھائیا۔ جس توں گر اتار پیر پیغمبر دسدے گئے وچ جہان، اشاریاں لال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی نگری سدا وسائیا۔ ساچی نگری آد جگادی جگت، ہر کرتے آپ بنائیا۔ جس نگری وچ وسے گرمکھ بھگت، سنت سجن ڈیرہ لائیا۔ اوس دوارے دھر دا مالک آوے پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ شبد جیکارا نعرہ دو جہاناں بول ندھڑک، سچ فرمانا دئے جنائیا۔ سیدھا مارگ دسے اگئی سڑک، رہبر ہو کے راہ وکھائیا۔ ساچی نگری جاندا گرمکھ کھئے نہ جائے اٹک، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ ایہہ منزل دُشوار اوہناں واسطے سخت، جیہڑے بھلے بے پرواہیا۔ گرمکھاں دا سُہاونا سوہنا سدا وقت، وار تہت دئے گواہیا۔ جیہڑی نگری تگو اُپر فرش، عرش ایہو روپ بدلائیا۔ ساچے نام بنا کوئی نہ دیوے ایس دا خرچ، سچا آسن نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی نگری دئے ودھائیا۔ ساچی نگری کہے مینوں آئی خوشی، سچکھنڈ وچی ودھائیا۔ تہر گھر دوارے لگی رُچی، رچنا دھر دی ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں آتم تکی سچی، ستگر چرن دھیان لگائیا۔ من واسنا گئی کٹھی، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ آتم منائی پورب جنم دی رُٹھی، روسا دتا گوائیا۔ جھگڑا مُکا کے کھیل سچ ترکئی، کوٹ اپنی دئے وکھائیا۔ جتھے کرنی پئے

نہ کوئی بُتی، بنا ججناناں توں ججنان نظری آئیا۔ اوتھے خواہش رہے نہ پُئیں، نار کنت نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو رمز لکے گجھی، تیر نشانہ
 رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی نگری اُٹھاوے سٹی، شبد بلوئا اک لگائیا۔ نگری کہے میرے جو
 وسدے وسنیک، وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے نظری آئیا۔ صاحب ستگر اوہناں دے اندر دے اک تمیز، تمنا کوڑی دینی گوائیا۔
 تیرے ملن دی سارے رکھن اُمید، آساں وچ راہ تکائیا۔ دیاکر مہروان آپ عجیب، عجب طرح سمجھائیا۔ تیرے وچ ایہہ توفیق، کوڑی
 تہمت دینی گوائیا۔ تیرے پریم پیار اندر بیٹھے امیر غریب، غُربت سب دی دے مٹائیا۔ ساچے نام دی بن اکھراں والی کٹ دے رسید،
 جس دے اکھڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ بنا کلمیوں دے دے اوہ حدیث، جس نوں الفیے سمجھ سکے نہ رائیا۔ جو کچھ سمجھیں ساڈے
 واسطے مُفید، اوہ مُفت جھولی دینا پائیا۔ ساچی نگری غفلت وچ رہے کیسے نہ نیند، اترا آتم آس دے گوائیا۔ صاحب ستگر جے تیرا
 نام کوئی پریم وچ آن کے سکدا نہیں خرید، مہروان ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا
 ساچا گھر، دُھر دی نگری جوت اِکگری، پرم پُرکھ دی سچ سمگری، وست امولک دیدے کایا گولک دُھر دھامی شبد انامی آپے
 جھولی پائیا۔ نگری کہے میں بھکھار، درویش روپ وٹائیا۔ کِریا کر میرے نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ تُوں صاحب سوامی بخشنہار،
 تیری بخشش بے پرواہیا۔ ڈبڈے پابن دیویں تار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈے گن اوگن نہ وچار، کلجگ کوڑی کِریا رہی ستائیا۔
 اسیں پڑھ پڑھ تھکے وید چار، شاستر سمتر دھیان لگائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھے سنسار، تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمنا
 سُرسی پھیرا پائیا۔ پرہوکتوں نہ ملیا سانجھا یار، نیج نیت رکتنے نہ ہویا دیدار، من واسنا ہوئے خوار، آتم پرماتم پرماتم دُھر دا میل نہ
 کھئے ملائیا۔ ساچی نگری تیرا دربار، جتھے اکو جوت ہووے اُجیار، دُھر دا شبد سچّی دھنکار، امرت برکھے ٹھنڈی ٹھار، سخیان میلا
 کنت بہتار، گر چیل اک دوار، دو جے کرنی نہ پئے نمسکار، ڈنڈاوت اکو نظری آئیا۔ دُھر دا مندر دے وکھال، جتھے وسے آپ اکال،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچی نگری سیس نوئیا۔ ساچی نگری کہے میں جاواں اوس نوں
 جھک، جو دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جس نوں ملیاں پینڈا جاوے مُک، رستیاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اپنی گودی لے چُک، پھڑ
 باہوں گلے لگائیا۔ اوس دوارے دیوے سٹ، جتھوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جس گرہ وسے بھگت سہیلے گرمکھ ساچے سٹ، ست

ستوادی ہوئے سہائیا۔ اوس نگری دی مؤلے آگمی رُت، پتّ ٹہنی اپنا رنگ وکھائیا۔ گرمکھو جے کوئی اچھیا تے ہور لو پُچھ، سب نوں سب کچھ دیاں سمجھائیا۔ انتر باہر دا اوہلا نہیں کوئی لک، برہمنڈاں کھنڈاں وچ پردہ دیاں اُٹھائیا۔ ستگر شبد اپنے کول رکھے سب کچھ، اتوٹ اٹھ بے پرواہیا۔ جس دا بھنڈارا آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں کدے نہ جاوے مُک، اکم اتھاہ بے پرواہ ورتائیا۔ جنان چر تسیں نہ ہووو خوش، انتر آتم نہ وجے ودھائیا۔ اوناں چر نہیں ہونا چپ، بہاویں اینگنت سوال آگے دیو رکھائیا۔ بھگتاں دی مہا گرسکھاں دی صفت کدے نہیں جاندی مُک، سنتاں دی سد وڈیائیا۔ جے اک نگری دے بدلے بڈھے نے کہا اُٹھ، اوسے نگری نوں دتا سمجھائیا۔ جس نگری وچ ستگر جائے تھے، اوتھے توٹ رہے نہ رائیا۔ بنا پیسیاں دھیلیاں توں پرہ دے نام دی پئی لٹ، بنا ڈانگاں سوٹیاں توں لٹ کے اپنیاں جھولیاں لو بھرائیا۔ ستگر سورپیر نوجوان شبدي ڈنڈے نال تھائے اندروں تھانڈا وکار باہر کڈھے کٹ، کٹیا تھانڈی صاف دئے کرائیا۔ تھانڈی نگری دی سدا مؤلی رہے رُت، ساچے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نگری وجائے نام نگارہ، ڈنکے چوٹ اکو اک لگائیا۔

★ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ کیسر سنگھ دے گرہ میشم پُرا خرد ★

گرمکھ گلی کہے میرے جاگے بھاگ، ہر بھگت ملے وڈیائیا۔ گھر ٹھاکر پایا سوامی کنت سہاگ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، امرت آتم جام پیائیا۔ اُچا کے جاوے اک ویراگ، گرچرن پریتی سچ اک درڑائیا۔ بُجھا کے جاوے کوڑی ترشنا آگ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ نام ندھان جانا کے جائے ناد، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ سوئی سرت اُٹھائے مار آواز، کوڑی کیریا پردہ لابیہا۔ بھيو کھول کے دسے راز، ورن برن ڈیرہ ڈھائیا۔ مانس جنم رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر سہنجنے دئے وڈیائیا۔ بھگت گلی کہے میں گاواں خوشیاں ڈھولا، پرہ دا نام دھیائیا۔ گر شبدي بنیا اک وچولا، جو وچھڑیاں لئے ملائیا۔ ساچا نام سُنائے سوہلا، گُفت شنید بھيو کھلائیا۔ من منوآ نہ پاوے روؤلا، چنچل مت دئے گوائیا۔ بھيو چکا کے پردہ اوہلا، ساکھیاں اپنا درس دئے وکھائیا۔ اُلٹا کر کے ناہ کولا، امرت جھرنا دئے جھرائیا۔ مہروان ہو کے پار کرائے بن عملاں، نہکرمی ہو کے

کرماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارے دسے مرنا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ ساچی ترنی دسے ترنا، بھوجل پار لنگھائیا۔ نیج نیتر کھول کے ہرنا پھرنا، جوتی درس نور الہیہا۔ ساچی منزل دسے چڑھنا، جگت واسنا پندھ مکائیا۔ اکو نام دسے پڑھنا، تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ گلی کہے میں ویکھ کے ہوئی نہال، خوشیاں وچ سائیا۔ جس نوں کہندے دین دیاں، غریب نہانیاں کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ گلی ککھ بنا کے دھر دی دھرم سال، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بیٹھا سوہبا پائیا۔ دیناں ناتھاں پُچھنہارا حال، مہر نظر بے نظیر اک اٹھائیا۔ لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، پورب لہنا جھولی پائیا۔ سچ پریتی جوڑے نال، نالیش کوڑی دئے گوائیا۔ ناتا توڑ کے اتم کال، کلمہ اکو دئے سمجھائیا۔ نام بھنڈارا دے سچا دھن مال، دھر دے دھنی دئے بنائیا۔ گرمکھ کوئی کدے نہ ہووے کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دیونہار وڈیائیا۔ گلی کہے میں پچھلا کی دیواں احوال، نیتر پیکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گلی کہے میرا جاگیا کرم، نہکرمی دیا کمائیا۔ میرا مٹایا بہرم، بھانڈا کوڑ ٹڑائیا۔ لہنا چُکایا ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم دے کے سرن، سرنگ دتی سمجھائیا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ دھر دی کرنی آیا کرن، کرتا پُرکھ ویس وٹائیا۔ جس دوارے چُھپائے چرن، چرنوڈک امرت جام پیائیا۔ اوہ گرمکھ جیون توں پہلاں مرن، مرن توں بعد جیون لین بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، در گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ ککھان گلی کہے میری نمسکار، نمستے کہہ کے سیس نوئیا۔ دھر دا مالک پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ آد جگاد تُوں بھگتاں دا خدمتگار، گرمکھان دی سیو کمائیا۔ جگت وکاراں وسیا باہر، پریم پیار اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ گلی کہے میرا آپا گیا جھک، ہنگتا رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا پیٹنڈا گیا مُک، منزل ملی بے پرواہیا۔ جو بھگت ادھارے اپنے ست، ست ستوادی جوڑ جڑائیا۔ سو میری مولے آن کے رت، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ میں ویکھ کے ہوئی خوش، غمی دتی تجائیا۔ جو بخشنہارا سچ سچ، ست ستواد اکو رہیا درسائیا۔ میرے گرہ گیا پُج، اپنا پندھ مکائیا۔ نرمل کر کے جائے وچوں بُدھ، منسا من ممتا موہ مٹائیا۔ دے کے جاوے ساچی سُدھ، سِدھا مارگ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی وڈیائیا۔ گرمکھ گلی

کہے میرا پورا ہویا لیکھا، لیکھنی لکھ نہ سکے رائیا۔ اندر ربیا نہ کھئے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ جگ چوڑی سیری بھگوان بھگتاں نال کھیلے کھیدان، ستجگ تریتا دواپردے گواہیا۔ جیہڑا کیسے ہتھ نہ آوے وچوں ویداں، مندران وچ میل نہ کھئے ملائیا۔ اوہ سوامی اچھل اچھیدا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کر پریم پیار جنہاں بخشے اپنے بھیتا، ابھیو دئے کھلائیا۔ گھر جنا کے ساچا دیسا، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ دیاوان ہو کے گرہ میرا آپ پیکھا، سچ مندر وچی ودھائیا۔ پریم پیار دی دیوے بھیتا، بھجن بندگی نام ندھانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا ویلا وقت سہائیا۔ کھی کہے میری پوری ہوئی کامنا، ترشنا ربی نہ رائیا۔ ڈھر دا ٹھاکر بنیا ضامنا، جہاں توں لئے چھڈائیا۔ میل ملاوے ساچے رامنا، رام رحیم جوڑ جڑائیا۔ بھاگ لگا کے ساچے کھیڑے گرامنا، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ کوڑی میٹ کے ترشنا طامنا، پریم پریتی اک جنائیا۔ گرمکھاں دی پوری کرے بھاونا، بھاؤ اپنا لئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھی ککھ کہے میں ڈھولا سچا گونا، جس گاویاں ملے بے پرواہیا۔

★ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سید پُر ★

جگت جگیا سوآں واسطے اکھراں والی چٹھی، کاغذ قلم شاہی نال وڈیائیا۔ پُرکھ اکم اپنی دھار حرفاں وچ کدی نہ لکھی، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ جس دے حکم اندر دو جہاناں وچ بدلن والی متی، نرگن سرگن دوویں روپ جنائیا۔ جس دے حکمے اندر سمت سمتی لنگھدے گئے بیس آئی، سرگن نرگن بھيو کھئے نہ پائیا۔ جس دی دھار نرگن نرویر نراکار نکھی، جگت نیتر نور نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئی مٹی رکھی، من مت بڈھ بھيو نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ڈھر دا کھیل اک ورتائیا۔ جگت جگیا سو چٹھی ویکھے اکھرا، اکھاں نال وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اپنی دھار رکھے نراکھرا، بے پرواہ اپنے وچ سہائیا۔ جس نے حکمے اندر دو جہاناں کرنا پدھر، برہمنڈ کھنڈ پری لوہ آکاش پاتال گگن گگننتر اکو حکم سنائیا۔ جس نے من واسنا کوڑی کیریا ہوئے بنگتا مایا ممتا میٹنا غدر، ترے گن رہن نہ دیوے کھئے لڑائیا۔ ساچے تخت بیٹھ کے آتم پرما تم کرنا عدل، انصاف اکو اک جنائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن ڈھر دی دسنی ساچی منزل، منزل پچھلا پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کیریا کر کے قتل، سچ سچ دینا

سمجھائیا۔ بھگت سُپیلے کھڑنے اپنے وطن، بے وطنان پار لنگھائیا۔ سچ کنارہ وسنا پتن، بیڑے اک چڑھائیا۔ اوہ دُھر دی چٹھی جگت وِ دیا والیاں آئی دسن، نام سُنیہڑا اک سُنائیا۔ کیسے لاؤن نہیں دینا اجن پجن، بھانڈے بہرم دئے بھنائیا۔ پُرکھ اکالا سب دا اکو دُھر دا سجن، کورے ناتے دئے ٹڑائیا۔ اٹھسٹھ نالوں گر سرنائی ساچا مجن، دوجا تٹ نہ کھئے منائیا۔ جگت وکارا میٹے اگن، امرت میگھ برسائیا۔ جتھے ناد اگمی وجن، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ جتھے جگت دوار رہے کوئی نہ حدن، دسم دواری ادھ وچ بیٹھی سوہیا پائیا۔ جس گھر گر اوتار پیر پیغمبر سارے کمن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جتھے پنج تت کایا چولے والے گرو کدے نہ جن، شبدی جوت وجے ودھائیا۔ جتھے درشٹی سرشٹی ایشٹی رہے کوئی نہ بندھن، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ چٹھی دا سمجھ سکے نہ کوئی سرلیکھ، سمند ساگر نیر نیناں نیر وبائیا۔ جگت لوچن کوئی نہ سکے ویکھ، ایہہ حُکمے دتا درڑائیا۔ جے پرہ نال مل کے ہو جائے ابھید، پھیر پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا اکھراں تون سمجھ لئے اوس دی ریکھ، جس دی ریکھ رنگ روپ نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا آد جگادی اکو انک ایک، ایکنکارا بے پرواہیا۔ سب نوں اوس دی رکھنی پئے ٹیک، سنیہڑے گھر گھر رہیا پُچائیا۔ جھوٹا رہن نہیں دینا بھیکھ، کورے کیریا دینی مٹائیا۔ جنہاں وکھاؤنا اپنا دیس، ساچے گھر لینا بہائیا۔ اوتھے اکو نام وشیش، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سدا رہے ہمیش، تخت نواسی ساچے تخت سوہیا پائیا۔ ایہہ چٹھی نہیں بھلیاں بھٹکیاں نوں دیون آیا سندیش، سوئی سُرتی رہیا اٹھائیا۔ جنہاں نے اچے تک نوں دوارے پار نہیں کیتا گیٹ، گیٹ آوٹ کر کے سب نوں باہر دئے کڈھائیا۔ اگے ہن نہیں کرنا کیسے دا ویٹ، دُھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ جو شہنشاہی سمت وچ ہو گئے لیٹ، لیٹر اہناں نوں رہیا پُچائیا۔ ایتھے کوئی نام بھگتی والا لگا نہیں ریٹ، پھٹے دواریاں اُتے نہ کھئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ چٹھی کہے سُنو حکم اگم، سب نوں دیاں جنائیا۔ اپنا اپنا بسترہ لؤ بٹھ، ڈنکا وجے بے پرواہیا۔ اکو کھیل ہونا سری بھگون، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے سروتے سُن دے نہیں سرون، بڈھی وچار نہ کھئے وکھائیا۔ اہناں نوں دینا ضرور ڈن، من ہنگتا دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ چٹھی کہے میرا وکھرا سب تون مضمون،

مجموعہ رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دا چلنا اک قانون، بے فائدگی ساری دئے مٹائیا۔ اوسے دے بردے ہو جاؤ مَنُون، جو مایا ممتا موہ وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا رہیا سمجھائیا۔ چٹھی کہے میرا سمجھ نہ سکیا کوئی نُقطہ، زیر زبر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں راہ تکدی رہی نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ مُدتا، دو جہاناں دھیان لگائیا۔ کون ویلا ہووے کلجگ بینڈا جائے مُکدا، لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ میں منگاں اکو نام سوبلا ڈھولا پُرکھ اکال دی اگئی ٹک دا، جو ٹخم تاشیراں دئے بدلائییا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سجیدیاں وچ جھکدا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جس دا تیر نشانہ کدے نہ اکدا، دو جہاناں ڈیرے دیوے ڈھائیا۔ اوہ کاغذاں والیاں اکھراں کدے نہ پُچھدا، جو صفت دی کرن پڑھائیا۔ اوہ کھیل جانے لکھ چوڑاسی رُوح بُت دا، زرگن سرگن میل ملائییا۔ اوہ امرت میگھ برسے اپنے گھٹ دا، چہہر اک جنائیا۔ جے کتے میل ہندا تہاڈا وانگ بھکت پُت دا، بھگون تھوڑے اکھراں وچوں اکو اکھّر جاندا سمجھائیا۔ ایہو کھیل سچ تے سچ دا، سابمنے ہو کے پردہ گیا پائیا۔ ہُن اگے لیکھا رہن نہیں دینا لک دا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سادھاں سنتاں ساریاں شبد اشارے نال دینا پلائییا۔ کوئی اوہلا رہن نہیں دینا گجھ دا، پھڑ کے منزل ویکھنی تھاوں تھائیا۔ جے کوئی بنے مالک اوس رُت دا، جو رُڑی سب دی رہیا مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی دُھر دی کھیل وکھائیا۔ چٹھیاں کہن اسیں آئیاں دو، دوویں حُکم سُنائیا۔ گُرمکھاں نوں مل گئی اوس دی سو، جو ہنگ برہم رہیا سہائیا۔ پرہ تون وچھڑے رہے رو، راتی سُنٹیاں مارن دھائیا۔ جنہاں دی آتما نال پرماتم گیا چھوہ، اوہ شہنشاہ نال مل کے اپنا رنگ بدلائییا۔ اہناں نوں بنا اکھاں تون اندر آگئی لو، ستگر دا شبد پڑھن چائیں چائیا۔ ویکھو تہاڈے نال کوئی کرنا نہیں جے دھرو، پہلوں وکھا کے پھیر کر دینی صفائیا۔ بہاویں تُسیں کوٹن کوٹ وینہدے سادھاں دے گروہ، جو آیا بن کے مالک چھہی پوہ، اوہ سب دی انتر آتما کھوج کھوجائیا۔ شبد اشارے نال نام جیکارے نال سب نوں سُناوے سچّی سو، لُکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ ہُن کوئی وڑیا رہن نہیں دینا گھڈاں وچ وانگ گوہ، پچھوں پھڑ کے باہر دین کڈھائیا۔ جنہاں نوں مل گیا پرم پُرکھ پرماتم اوہ، اوہ کیوں بیٹھن مُکھ لُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سُن رہیا سُنائیا۔ چٹھیاں کہن اسیں آئیاں اکتھیاں، دُھر دے مالک دتا پُچائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ سخیان، جو ہر کنت رہیاں ہنڈھائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ مچھیاں، جو بنا جل اپنا آپ مٹائیا۔ اسیں

ویکھنیاں اوہ سسّیاں، جو تھلاں دین دُہائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو دیناں مذہبیاں وچ پھسیاں، من دی کرن لڑائیا۔ جو پھردے کلجگ ہٹیاں، ساچا نام جھولی کھئے نہ پائیا۔ جنہاں نے اکھیاں اُتے بدھیاں مایا دیاں پٹیاں، حاضر حضورا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں منکے منکے والیاں مالاں رٹیاں، رٹا اندروں نہ کھئے مُکائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جیہڑیاں ستگر شبد نال گئیاں پھٹیاں، گھاؤ ڈونگھے ربیا لگائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو پھرن بازی گر وانگ ٹپیاں، گھر گھر ناچ نچائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو کنت سُہاگ پریم نال وسیاں، آتم پرماتم سیجا ربیاں ہنڈھائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو ستگر نوں ویکھ کے پچھا دے کے نسیاں، شبد گرو سار کھئے نہ آئیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جو ساڈھے تِن ہتھ کایا اندر وسیاں، واسطہ اِکو نال جڑائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جیہڑیاں اوڑے ایڑے والیاں پڑھدیاں پٹیاں، الفیے قلم نال بنائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ جیہڑیاں اوس دے پریم وچ رتیاں، رتی رت رہن نہ پائیا۔ اسیں ویکھنیاں اوہ مومبتیاں، جیہڑیاں جوت زرنجن نال کرن رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل ربیا پرگنائیا۔ چٹھیاں کہن سانوں کون پڑھدا، کس نوں دئیے سمجھائیا۔ جو صاحب ستگر دے چرن دوارے دی منزل چڑھدا، اہناں نوں اکھر اکھر نظری آئیا۔ جو مالک دا ہویا بردا، بندیکھانے گیا ٹڑائیا۔ اہناں دا آپے صاف سُتھرا ہو جائے ورقہ، جل پانی اکھر نہ کھئے مٹائیا۔ ایہو تہاڈے وچ اچے فرقا، جو فیصلے والا فیصلہ حق ربیا سنائیا۔ جے صاحب ستگر دا سچ دوارے نرگن نوں وچ کیتا بُندا درسا، اکھر بھل کدے نہ جائیا۔ ایہہ اچے بنا مہر توں بھانا ورتا، جو آپ ربیا جنائیا۔ اِس توں اگلا بھتا پردہ، بنا بھگتاں نہ کیسے کھلایا۔ جو منزل آگئی چڑھدا، آون جاون پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی چٹھی آپ پُچائیا۔ چٹھی کہے کیسے نہیں ویکھیا چٹھی رسین، جو جگت میز اُتے گیا ٹکائیا۔ ایہہ رسنا سدا سب نوں آئی کہن، کہہ کہہ ربی جنائیا۔ جے تہاڈا کھلیا بُندا نج نیتر تیجا نین، پھر آپے ہو جاندی پڑھائیا۔ ستگر شبدی نرگن سرگن دھار ہُن سادھاں دا آیا ٹیسٹ لین، ایسٹ ویسٹ سارے کھوج کھوجائیا۔ جو چنگے ہو کے بیسٹ تغما لین، تنہاں نوں دیوے مان وڈیائیا۔ نہیں تے کر کے اریسٹ وحا دیوے اگلے وہن، جتھے رائے دھرم دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبد وچ شبدی حُکم ورتائیا۔ چٹھیاں کہن ساڈا لکھن والا نرالا، نرکار بے پرواہیا۔ جس دا مضمون بے مثالا، مثال وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا پڑھنا نہیں سُکھالا، جگت نیتر دین دُہائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آئے

لہیاں بھالا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ جیہڑا منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر ساڈھے تن ہتھ سچی دھرم سالا، دھرم دوارے ڈیرہ لایا۔ جو لہنا دینا دیونہار شاہ کنگالا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ اپنے اندروں پردہ چک لو رومالا، جو روم اندر ڈنکا رہیا لگایا۔ پھیر اکھر نظر نہ آوے کوئی کالا، چٹی دھار دے پرگٹایا۔ جس وچ پہلا جواب تے دوجا سوآلا، سوال جواب اپنا دے سمجھایا۔ کلجگ جگت اندھیر دے ترکالا، اندھ اندھیرا چاروں گنٹ چھایا۔ جس نے ستیاں آپ اٹھالا، ہلارا دتا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ چٹھی اُتے ایس کر کے کیتے نہیں دستخط، اگئی حرؤف نہ کھئے جنایا۔ اچھل چھل کر کے کلاپت، پت پریشور کھیل کرائیا۔ کیسے نہ سمجھاوے بنا دھر دے بھگت، نراکھر نہ کرے پڑھایا۔ جس دا کھیل نہیں ہونا بس، بستے سب دے رہیا بندھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لگھ چوراسی اندر باہر گپت ظاہر رہیا نس، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آیا۔ نساں جگت کاغذاں والے بستے مارے کچھ، کلجگ کوڑے کوٹھے اندر گئے آیا۔ اوہ دووین چٹھیاں تہاڈے ہتھیاں وچوں گئیاں پچ، بنا گرمکھاں اہناں نوں اپنی چھاتی نہ کھئے لگایا۔ ایہو کھیل اوس رب سچ، جو سچ کر کے رہیا دکھایا۔ لاؤن نہیں دینا کوئی من مت بدھ والا اج پچ، پنجاں والی کرنی نہ کھئے لڑایا۔ جیہڑے گرمکھ ستگر دے چرناں وچ بیٹھے سچ، اہناں نوں ساجن ہو کے نظری آیا۔ دھر دا حکم آد جگاد جگ چوکڑی کوئی کر نہ سکے رد، ردے عمل وچ ویکھے سرب لوکایا۔ بنا ستگر کیریا سکے نہ کوئی سمجھ، بھیو ابھید نہ کھئے درڑایا۔ سیانیاں نوں اشارے والی رمز، نقطہ اکو دے جنایا۔ دھر دا مالک خالق پرتپالک پروردگار سانجھا یار ایکنکار اک اکلا بن کے لگھ چوراسی خصم، خالص اپنا حکم درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، پنج تت کایا ماٹی کھیل نہیں وجود جسم، محبوب مہروان نور نورانہ نور خدایا۔

★ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ڈیری والا تارا سنگھ دے نوٹ ضلع امرتسر ★

(دھرم سالو وچ سنت لچھمن سنگھ اندروں باہر نہیں نکلیا)

گرمکھ کہا میرے چنتا من، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ پنچ وکارا لگی آگ تن، دوس رین رہی جلائیآ۔ کوڑی کریا خواہش واسنا کوئی نہ سکے بٹھ، شبدی ڈوری تند نہ کھئے بندھائیآ۔ شاستر سمرت وید پُراں سُن سُن تھکے کن، آتم پر ماتم پردہ کھئے نہ لاییا۔ ساچا نوری جوت چڑھیا مول نہ چن، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیآ۔ کراں بینتی دوئے جوڑ بٹھ، بندگی واسطہ ڈنڈوت اکو اک جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھید دئے کھلائیآ۔ من منوآ دہ دشا رہیا بھج، اٹھ پھر اپنا پندھ مکائیآ۔ کوڑی واسنا اندر رہیا رچ، رچنا ویکھے چائیں چائیا۔ جنان چر ستگر شبد نہ ملے سچ، ڈوری پریم نہ کھئے بندھائیآ۔ اونان چر بھاگ لگنا نہیں کایا ماٹی کچ، گھر ساچے نہ وجے ودھائیآ۔ مہروان ہو کے ستگر اندروں کھول دیوے آگھ، پردہ دیوے لاییا۔ پھیر من واسنا آپے ہو جائے ستھر نہیں سٹ، سر اور نہ کھئے اٹھائیآ۔ دیاوان دیا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب سلطان اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جاندیاں جاندیاں تھادا من تھادے کر جائے وس، واسطہ تھادے نال رکھائیآ۔ کرے نبیڑا حقیقت حق، فیصلہ اکو اک سمجھائیآ۔ گھر سوامی ملے تھاکر ہس ہس، ہستی وچوں ہستی دئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، من منوآ ویکھ وکھائیآ۔ من منوآ جائے جھک، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ جس ویلے صاحب ستگر دی پڑھ لے بن رسنا جہوا اندر ٹک، ٹخم تاثیر دئے بدلائیآ۔ جگت خواہشاں دا پینڈا جائے مک، نو دوارے ڈیرہ دیوے ڈھائیآ۔ ساڈھے تین ہتھ اندر سوہنا ملے سکھ، سکھ ساگر دئے جنائیآ۔ لیکھے لگے مانس جنم منکھ، من دی ممتا دئے مٹائیآ۔ جنم جنم دا گیڑا مٹے ڈکھ، لکھ چوراسی گیڑا دئے چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرتی شبدی جوڑ جڑائیآ۔ من کہے میرا نہیں کوئی مان تان، میں بھگتاں دیاں جنائیآ۔ جنہاں نوں ستگر آپ لے پہچان، پہچان اپنی دئے سمجھائیآ۔ اندر دے کے سچ فرمان، سچ سندیشہ اک الائیآ۔ کوڑی کریا میٹے وچ جہان، جہالت دوتی والی دئے گوائیا۔ من کہے میں سدا شیطان، انساناں بناواں حیوان، کھڈیاں دے اندر دیواں پائیآ۔ جنہاں دے گھر گرمکھ ہون مہان، جنہاں دے اندر جوتی جلوہ نور مہان، شبد ناد وجے ڈھنکان، ڈھولا ڈھر دا راگ الائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، من چنچل دئے بنائیآ۔ من چنچل کہے

میں بڑا ٹھگ، کلجگ سنتاں رہیا ٹھگائیا۔ اندر لا کے پنج ت کا یا آگ، کا یا کُلی دتی جلائیآ۔ اٹاں پتھراں اندر وڑھیا بھج، اپنا مکھ چھپائیآ۔ جنہاں دے شبد اگتی ناد رہیا وچ، اوہ گرمکھاں نوں ملن چائیں چائیا۔ ہر سنگت ملیاں بنا مکے کعبیوں ہو جائے حج، حضرت ساکھیات درس دیوے دکھائیآ۔ گرمکھا تیرے اندروں من دی ممتا دئے کڈھ، شبد کھنڈا اکو وار پھرائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں درشن دیوے رج رج، رجو طموں ستو لیکھا دئے چکائیآ۔ کوئی سنساریاں والا لاؤنا نہیں آج پج، بھنڈاریاں والا بھنڈار دینا ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پریم پریتی اتم میل ملائیآ۔ من کہے میری کون جانے منسا، مایا ممتا موہ وچ لوکائیآ۔ میں کاگ بناواں ہنسا، ویکھاں تھاوں تھائیآ۔ جس نے بہرم وچ پائی جنتا، بنا منزل توں کرے پڑھائیآ۔ جس دے اندر ہوئے ہنگتا، کوڑے اندر بیٹھا مکھ چھپائیآ۔ جے ستگر دے نام دی کول ہندی سنڈا، ساہمنے ہو کے دیندا دکھائیآ۔ ایہ کھیل گھر گھر من دا، کرے جگت لڑائیآ۔ گرسکھ تون روپ اوس پرما دے اگتی چند دا، جس دا چاندنا نو کھنڈ پرتمھی کرے رُشنائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں ستگر پورا آد جگاد گرمکھاں پریمی پیاریاں اندر ہو کے بیڑا بٹھدا، من وکاری ہنکاری ڈنڈا، انتر آتم پرما دے دکھائیآ۔

★ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ ڈیری والا بوہڑ دے تھلے ضلع امرتسر ★

ایہ جگہ کہے مینوں درخت نہ سمجھیو بوہڑ، بہڑی بہڑی بہڑی کر کے دیاں جنائیآ۔ گرمکھو اپنی آتما اوس پرما نال لو جوڑ، جو گرو گوبند دا بنیا پتا مائیآ۔ پھر تھانوں کیسے گرو دی رہنی نہیں لوڑ، پنڈاں نگران وچ بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ تھادا امرت رس مٹھا ہو جاوے ریٹھا رہے نہ کوڑ، کوڑی کیرپا باہر دتی کڈھائیآ۔ گھر اپنے تگ کے ویکھو غور، گھر گمبھیر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ گرمکھاں نوں مل کے سب دا مانس جنم جاوے سوڑ، نانک گوبند سب نوں کر کے گئے پڑھائیآ۔ جے کوئی بھل کے آ جاوے ٹھگ چور، اُس نوں پھڑ کے گلے لو لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھو دئے جنائیآ۔ جگہ کہے میرے تھلے بوہڑ دی جڑ، ڈونگھی نظری آئیآ۔ گرسکھو مانس دیہی اپنے گگن ویکھو چڑھ، جتھے منزل بے پرواہیا۔ جس گھر ستگر پورا جانڈیاں باہوں لئے پھڑ، نہ کہ چندرے مار کے اندر مکھ چھپائیآ۔ ستگر شبد سب دے اُتے سدا کیرپا رہیا کر، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔

اوہ سب دا مالک تے سب دے وسیا گھر، گھٹ خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں نے نانک ستگر دی ودیا لئی پڑھ، اوہ سجنان نوں
 سجن ملن چائیں چائیا۔ مکھ چھپاؤن نالوں چنگا جانا مر، بن پیار مُحبت مائس جنم کم کیسے نہ آئیا۔ رو کے پکارے دھول دھرنی دھر،
 دھول دئے دُہائیا۔ دھن بھاگ جے گرمکھ سچے میرے اُتے رہے کھڑ، بہہ بہہ کے آسن لائیا۔ ایہہ وی پچھلا ترنتے جگ دا ور، سینا رام
 دے کے گئے گواہیا۔ جتھے کدی واسنا آئی سی دوکھن تے کھر، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا
 کھیل رسیا دکھائیا۔ بوہڑ کہے میرا آیا بڈھاپا، اوہ بڈھیو نڈھیو پچھو سب نوں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال سب دا ماپا، اکو اک اکھوائیا۔
 جو رُوح بُت دوویں کرے پاک، اندر باہر کرے صفائیا۔ جو اندر وڑ کے کھولے تاکا، بجر کپائی کُنڈا دئے کھلائییا۔ پریمیاں دا پریمیاں نال
 بناوے ساتھا، ایہو گوہند امرت جام پیا کے گیا سمجھائیا۔ کیسے کم نہ آوے رگڑیا ماتھا، جنان چر مستک وچ خوشی نور نظر نہ آئیا۔
 مائس جنم ایہو گھاٹا، جو گرمکھاں کولوں گرسکھ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ اس توں بعد سب نوں پینی چوراسی دی واٹا، بن گوہند پار نہ
 کھئے لنگھائیا۔ ایہہ کوئی چکیاں خراساں تے پیسن والا نہیں آٹا، پڑ نال پڑ دتے رگڑائیا۔ ایہہ پریم پُرکھ دا پریم تماشہ، بن پورے سنتان
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گرمکھو تہاڈے پریم دا سانوں بڑا بھروسا، جنہاں راہ وچوں روک کے ایتھے بہائیا۔ میں سب نوں دساں اک اکال
 دے نال جوڑ دیو نانا، ناتے دو جے دی لوڑ رسی نہ رائیا۔ پھر تہاڈے اندر کدی وی پنج چور نہ مارن ڈاکا، من مت بڈھ کرے نہ کھئے
 لڑائیا۔ لیکھے لگ جائے تن ماٹی خاکا، خالص خالص سوئی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم رسیا
 سُنائیا۔ بوہڑ کہے مینوں جانے کوئی بڑھئی، میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا مالک اوہ جو سب دی تارے نئی، نوکا نام اُتے چڑھائیا۔
 بھگتاں دا پریمی بن کے پکڑے بہیا، کیوں گوہند اپنے سنگ رکھائیا۔ جس نوں سینے رسیا لگا، گوہند جیہڑا ڈگیاں ڈھٹھیاں گلے
 لگائیا۔ جس دا پیار سچ سچا، پختہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب ستگر ہونے سہائیا۔ ایہہ
 جگہ کہے مینوں مٹی نہ سمجھیو دھوڑ، گھاس پھوس والی نظری آئیا۔ گرمکھو اکھئے ہو کے گاؤ پرہہ دے گیت تسیں چتر سگھڑ سچجے
 موڑھ، اکو روپ نظری آئیا۔ جوٹھا جھوٹھا نانا چھڈ دیو کور، ایتینان نال پریمی مل کے پریم ستگر لو بنائیا۔ ایہہ دُھر دا حکم ستگر
 شبد دا دستور، دست بدست سب نوں لئے اٹھائیا۔ دھن بھاگ تہاڈی ودیائی اسیں سارے مشکور، شکریتے وچ خوشی رہے منائیا۔

ہُن آگے جانا اس واسطے مجبور، چھٹی دینی چائیں چائیا۔ دھن بھاگ جے آیاں کولوں ہو گیا ہووے قصور، اوہ وی آگے جھولی ڈاہیا۔ کیوں میں تہاڈا ساریاں دا مزدور، اندروں باہروں تہاڈے اندر مالک حضور، ایسے کر کے وجدی رہے ودھائیا۔ تہاڈی یاد رہے ضرور، درخت بوہڑ دئے گواہیا۔ تہاڈے اندر پرہہ دا نظری آؤندا رہے نور، شبدي وجدی رہے ودھائیا۔ تسیں سارے وڈیاں گناں دے بھرپور، جنہاں دے اندر گرو گوبند ساچی وست اپنا نام دتا ٹکائیا۔ تین سو سٹھ سال پچھوں ایہہ تہاں ضرور ہووے مشہور، نشانہ ست رنگ نظری آئیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب نوں کرنا پئے قبول، کامل مُرشد دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائیا۔ بوہڑ کہے میرا پُکارے ٹاہن ڈالی پت، شاخاں دین دہائیا۔ گرسکھو اِکو ملیو کملاپت، جو پت پرمیشور ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوسے دے چرناں جاؤ ڈھٹھ، جو دُھر دا مالک نظری آئیا۔ بوہڑ کہے جنہوں خوشی ہوئی ویکھ کے گرمکھاں دا اِکٹھ، جو اِکٹھ ہو کے اِکو رنگ سہائیا۔ جے سچ پُچھو تے باہروں تتاں والا جٹ، اندر پرہہ نے نام بھنڈارا دُھر دا ہٹ دتا کھلائیا۔ بہاویں تہانوں ایتھے بیٹھیاں نوں لگدا ہووے وٹ، بہادروں دا ہُسٹر رہیا ستائیا۔ پھر وی ساریاں نے اِکو جہا لہ جانا کھٹ، جنہاں دا کھٹکا رہے نہ رائیا۔ اندروں دُئی دویتی دی کڈھ دیو وٹ، بھانڈا بہرم دینا بھنائیا۔ تہاڈے اندر جوت جگے لٹ لٹ، اِکو نور ہووے رُشنائیا۔ شبد اگئی لا کے سٹ، سوئی سرتی رہیا اُٹھائیا۔ پریم پیار اندر مل کے اِک دوجے نال بولو سچ، کوڑی کِریا دینی تجائیا۔ بوہڑ کہے ہُن ساریاں دی آشا اندروں کہے ہُن کر جا بس، ویلا سوہنا دتا سہائیا۔ مینوں وی ایہو آس، تسیں میرے نال مل کے میرا ساتھ دینا بنائیا۔ نالے پانی دا پیا کے ٹھنڈا گلاس، بوند سوانتی دتی ورتائیا۔ ایسے کر کے بوہڑ کہے ساریاں نوں اِکو جہی شاباش، مئی کہے میں اڈ اڈ لاگاں پائیا۔ آگے ہُن آؤن والی رات، ویلا وقت دئے گواہیا۔ ساچے پریم دی سارے لے کے جائیو سوغات، آندھیاں گواڈھیاں دینی ورتائیا۔ ویکھیو بھل کے گرمکھ نال گرسکھو ہووے نہ کدے ناراض، ناراضیاں دا گوبند ساتھ نہ کدے نہائیا۔ جیہڑا کھیل ہویا آج، ایہنوں سمجھے نہ کوئی سماج، دُھر دا کھیل بے پرواہیا۔ بند گنڈے کیتیاں کدی بند نہیں ہندا جواب، جواب طلبی سب توں لئے کرائیا۔ ایہہ صفتاں والا نہیں خواب، دُھر سندیشہ دُھر دا رہیا جنائیا۔ جس سُرنگی دی تار وجدی نہیں مل کے نال رباب، کئی اندروں دئے بھوائیا۔ ایہہ کوئی پڑھن والی نہیں کتاب، دُھر دا فرمانا گرمکھاں پریم ودھائیا۔ سارے

مِل کے بن جاؤ احباب، محبوبِ مُحَبَّتِ وِچوں نظری آئیا۔ ایہ تہاں سُنہنجا ہویا بوہڑ بنیا پاک، کیوں گُرمکھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سچ پُچھو گوہند چار ورنان بنا کے گیا اکو ساک، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سارے مِل کے کر لو اتفاق، آیاں مہانان نال دغا نہ کھئے کھائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنی ایہ کھٹیا کھاٹ، آسن سنگھاسن نہ ملے کوئی وڈیائیا۔ سب توں اتم سریشٹ پریمیاں نال مِل کے کرنی بات، جو باطن ظاہر بھيو کھلائییا۔ سب دی پنجاں تتاں والی ہونی انت وفات، تن ماٹی دینی تجائییا۔ بوہڑ کہے میرے تھلیوں سارے اکھئے رہن دی سکھ کے جائیو جاچ، اک دوجے دی سیو کھائییا۔ تھادے پریم پیار دا سُخن سُن کے واک، جو سری سو تھادی سیوا دتی کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا مالک اکو نظری آئیا۔

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پنج تت کایا ماٹی کہے میرے نرنکار، پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی نرگن سرگن تیری دھار، شبدا انادی رُوپ وٹائییا۔ وشن برہما شیو دے آدھار، ترے گن مایا پنج تت کری گُرمائییا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل اپار، ہڈ ماس ناڑی بوند رکت من مت بڈھ میلا دتا ملائییا۔ جنم کرم انتر اتم پرما تم کھیل نیار، نرگن نراکار اپنی کار کھائییا۔ دھرت دھول آکاش پرکاش پُری لوء برہمنڈ کھنڈ وربھنڈ کر تیار، ترے گن اتیتے تھانڈے سیتے اپنی رچن دتی رچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکم اتہاہ بے پرواہ اکھ اگوچر اپنی کار کھائییا۔ پنج تت کایا ماٹی خاک رچنارچ، لکھ چوراسی جیو جنت دتی وڈیائییا۔ اتم پرما تم اپنا نور دے سچ، ست جوت کری رُشنائییا۔ انگ لنگ نگ منہ نیتر نین اکھ ہتھ، سمرتھ پگ جوڑ دتا جڑائییا۔ تیرا کھیل مہان اکتھ، صفتاں وچ نہ کھئے سمجھائییا۔ کایا گڑھ اندر آپ وس، بنک دوارا دتا سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ تن وجود پنج تت کر تیار، لوک مات لیا پرگٹائییا۔ مہروان کِریا دھار، صاحب سلطان دیا کھائییا۔ انتر جوت اجیار، باہر بستر شنگار، اپنا بھید دتا کھلائییا۔ سُنہنجی نیتی نال کر تیار، تن بستر دتا پہنائیا۔ جس دا اک اک تت کرے پکار، بند بند توں ہی توں ہی راگ الائییا۔ اکو تانا اُچے سوٹر وزناں وچ بہار، اکو تار تار نال جڑائییا۔ اکو کاریگر کرے تیار، طرح طرح نال بنائییا۔ تند کہے جس ویلے میرا رُوپ

ہووے تیار، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میں آواں وچ سنسار، اپنا ویس وٹائیا۔ جگت چلے وپار، ونج کرے لوکائیا۔ بُدھی دا وستھار، من چنچلتائیا۔ ٹھگ چور یار سادھ سنت گرو اوتار پیغمبر میرے خریدار، خریدن چائیں چائیا۔ کوئی مینوں پہن کے پرہو تیرے چرناں دا کرے پیار، اٹھے پہر انتر آتم لو لائیا۔ کوئی مینوں اوڑ کے ٹھگاں چوراں دی کرے کار، وکاراں اندر اپنا آپ گوائیا۔ میں سرشٹی دا ویکھ کے حال، بینتی کران آگے دیال، جو اکال مالک سب دا نظری آئیا۔ جگ چوکرئی پیتے نو نو چار، میری کیسے نہ پائی سار، دردان نال نہ سنی پکار، دکھیاں دکھ نہ کھئے گوائیا۔ میں رو رو گیا بار، ساچی چرن دھوڑی نہ ملی چھار، خوشی والی نہ کھڑی گلزار، پت ٹہنی نہ کوئی مہکائیا۔ نانک زرگن سرگن جینو پاؤن لگے عرض کیتی آگے داتار، تند تند دی پاویں سار، تیرا کھیل آگم اپار، آد انت تیری وڈیائیا۔ گرمکھاں دا آدھار، بھگتاں دا شنگار، صوفیاں دا پیار، سنتاں دا ستکار، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ دھردرگاہی آئی آواز، شبدی دھار کھولیا راز، ایہہ کھیل جگت تماش، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے کلجگ ہوئی اندھیری رات، ساچی دے نہ کوئی پرہات، آتم سیجا سوئے نہ کوئی کھاٹ، انتر آتم پردہ نہ کوئی اٹھائیا۔ اوس ویلے دیواں ساتھ، ہوواں سہائی اناتھاں اناتھ، دینن اپنے گلے لگائیا۔ ڈرمت میل دیواں کاٹ، جنم جنم دی میٹاں واٹ، گھاٹ اکو دیاں وکھائیا۔ تند تند دی جناواں بات، جو اپنی رسنا جہوا رہے آگھ، ساکھیات ہو کے دیا کھائیا۔ ایہناں دی پوری کران آس، کوڑ وچھوڑا کران ناس، ساچی دھار اک سمجھائیا۔ بھگتاں نال بناواں ساتھ، اکے دوار کراواں داس، پریمیاں دے لگن ہاتھ، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ تند کہے مینوں کوئی نہ سمجھو نگا جہا دھاگا، پریم سب توں دیاں جنائیا۔ مایا نال لگ کے مایا دا مؤل تیاگا، مایا وچ مل کے اپنی کیتی صفائیا۔ میرے اندر وجیا پریم دا اک واجا، دھن آگمی دتی سنائیا۔ توں اہناں دی رکھیں لاجا، جو بستر بنا کے اپنے تن چھپائیا۔ تیرا مالک خالق پرتپالک ثالث پُرکھ ابناشا، سری بھگوان آد پُرکھ بخشنہار سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے درڑائیا۔ دھاگا کہے میرا بننا سوہنا پردہ، کپڑ کہے لوکائیا۔ میں وی اوسے در دا بردا، جس لکھ چوراسی دتی اُچائیا۔ میرا بیج اوسے گھر دا، جس دا گھرانہ شہنشاہیا۔ جس دی وشن برہما شو سیوا کردا، گر اوتار پیغمبر لاگن پائیا۔ میں اوسے دا حکم مٹدا، جگ جگ سیو کھائیا۔ اج سُبھاگ دہاڑا دھن دھن دا، سر جھکا کے تند رہیا جنائیا۔

میں لیکھا چُکاواں اُہناں دے ماٹی تن دا، جو بستر میرا تن سُہائیا۔ کسے کارن ایہہ کھیل بنیا سری بھگون دا، بھاگ بھریاں ملے وڈیائیا۔ ایہہ کوئی روزگار نہیں بنایا پین کھان دا، بھگتاں دتی وڈیائیا۔ امریک سنگھ دا لیکھا اوس ججان دا، جس گرہ توں کچّا تند منگ منگائیا۔ پُورب لہنے نہکرمی ہو کے کرماں آپ پہچاندا، اُہل بھل رہے نہ رائیا۔ تند کہے میں بھکھا اوس دان دا، جو میرا پردہ لے بنائیا۔ تند کہے میں پیاسا اوس نشان دا، جو نشانہ سچ دے جھلائییا۔ ایہہ کھیل اُہناں نوں پار لنگھان دا، جیہڑے در آدرشن پائیا۔ ایہہ لیکھا نہیں گلاں والی میزان دا، حساب میٹر نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ لہنا انسان بھگون دا، ودوان سمجھ کوئی نہ پائیا۔ پہلا حصہ رنگنا اوس ست رنگ نشان دا، جو سرشٹی اُتے غریباں نوں گلے لگائیا۔ پھر کھیل ورتے بھگتاں تن پہنان دا، دھارا اک سمجھائیا۔ اکو لیکھا پردہ بال نو جوان دا، اوچ نیچ راؤ رنگ دھر دا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگون، لیکھا جانے دو جہان دا، دوجا سمجھ کھئے نہ پائیا۔

★ ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ویدانت سمیلن کپورتھلا ★

ویدانت سمیلن کہے کپورتھلے والیو ہو جانا وانگ کپور، کایا کپی اپنی صاف کرائیا۔ جس آتم پرما تم نوں مندے اک نور، اوہ اکو نور نظری آئییا۔ ہر گھٹ اندر آد جگاد جگ چوکری لکھ چوراسی وچ بھرپور، اندج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی ڈیرہ لائیا۔ انتر باہر بھیت سدا حاضر حضور، باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آتم برہم اکو اک درسائیا۔ کپورتھلے والیو اپنا آپ لینا کھوج، کایا ماٹی پھول پھلائییا۔ تھادے انتر ست آتما دی نرمل جوت، جو ست سچ کرے رُشنائیا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی بڈھی سوچ نہ سکے سوچ، من واسنا بھرم نہ کھئے بھلائییا۔ انتر انتر اپنی ٹھکانے کر لؤ ہوش، حواس لؤ سمجھائیا۔ جیہڑی تھادے اندر رہ کے بیٹھی رہے خاموش، سنمکھ ہو کے سچ سندیش دے سنائیا۔ جس دے اندر لوک پرلوک، دو جہاناں اوسے دا روپ نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا نور آتم برہم دے درسائیا۔ کپورتھلے والیو ویلا وقت لینا سنہال، کوڑی کریا چاروں کُٹ دے ڈبائیا۔ تھادے انتر برہم گیان دا بھنڈار بے مثال، اتوٹ اٹھ رہیا چھپائیا۔ بے سمجھی کر کے رہو نہ کھئے کنگال، اپنا پردہ اوہلا لینا اٹھائیا۔ اپنے آپ نوں ست سچ کر کے برہم تت کر

کے لینا مان، جس دا ایتھے اوتھے آد جگاد جگ چوڑی اکو نور اکو ظہور اکو کرے رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل
 فُران کہانی بانی جس دی صفت گائے وچ سنسار، اوہ آتم پرما تم ساکھیات اپنا نور رہیا درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، آتم پردہ پردے اندر دئے چکائیا۔ کیورتھلے والیو جانا جاگ، سنت مہاتما رہے جنائیا۔ جس دا تُسیں کرن آئے تیاگ، تیاگی
 ہو کے دیو جنائیا۔ تہاڈے اندروں اچے بھجیا نہیں چراغ، جو بن تیل باقی رہیا ڈگمگائیا۔ تُسیں اوس دا آغاز، جو سدا دیوے ساتھ،
 دوجا رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر کایا اندر شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔

★ ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سادھان نال پچن کیورتھلا ★

صاحب ستگر کول سچ طریقہ، انتر آتم دئے جنائیا۔ بھيو جانے جیو جی کا، پردہ اوبلا دئے اٹھائیا۔ ست سرُپ وکھائے نیکن
 نیکا، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جس پرہو دی گرمکھ کرے اڈیکا، آتم پرما تم راہ تکائیا۔ سو سوامی انترجامی بخشنہارا سچ پریتا،
 پریتہ ہو کے دیا کھائیا۔ مہر نظر نال بدل دیوے نیتا، نیتوان لئے بنائیا۔ پنج ت کا یا ماٹی ترے گن اگنی کرے ٹھانڈا سینتا، امرت میگھ
 برسائیا۔ دھام وکھائے اک انڈیٹھا، گرہ مندر در دروازہ اک کھلائییا۔ جھگڑا مکا کے بست کیٹا، رُپ انوپ دئے درسائیا۔ نام رس چکھا
 کے میٹھا، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ پھیر لوڑ رہن نہ دیوے شاستر سمرت وید پُران پڑھن دی گیتا، گیت اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ آد جگادی سچا راہ، پُرکھ اکال آپ جنائیندا۔ شبیدی شبد بن ملاح،
 سنت سہیلے پار لنگھائیندا۔ منزل پوڑے دئے چڑھا، اگم اتھاہ اپنی دیا کھائیندا۔ ساچا مندر دئے وکھا، جگت اندھیر مکائیندا۔ شبد اگنی
 ناد انادی دئے وجا، دُھن آتمک راگ سنائیندا۔ نرگن دیا باقی کملا پاتی جوتی جوت دئے جگا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ جنم کرم دی
 اوستھا دئے بدلا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ بنا پیسیاں توں مارگ سستا دئے وکھا، مہر نظر نال پار کرائیندا۔ اشارے نال اشارہ دئے
 درڑا، نظارے نال نظارہ آپ سمجھائیندا۔ مینارے نال منارا کرے رُشنا، ست سہنجنا سوہیا پائیندا۔ کوڑی کیریا جگت کنارہ کوئی نہ
 لاوے ڈھاہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچے میل ملائیندا۔ ستگر شبد گہر گمبھیر، آد جگاد نظری آئیندا۔

ویکھنہارا کھیل پنج تت کایا سریر، تن ماٹی خاکی کھوج کھوجائیندا۔ جس دا جلوہ بے نظیر، جگت نیتر درس کھئے نہ پائیندا۔ جس دی منزل چوٹی آخیر، آخر اکو حکم ورتائیندا۔ جس نوں مل کے خوش ہویا کبیر، دُھر دا ڈھولا اک درڑائیندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پیراں دا پیر، پروردگار جلوہ اپنا اک وکھائیندا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا شرع شریعت کٹ زنجیر، ذبح پنج تت وکار کر وکھائیندا۔ جس نوں سارے کھندے لاتصویر، مُصوّر جگت روپ نہ کھئے درسائیندا۔ اوہ تہاڈا بادشاہ تُسیں اوہدے وزیر، جس ویلے چاہے اُس ویلے اپنے نال ملائیندا۔ اوہ درویشاں دا درویش حقیراں دا حقیر فقیراں دا فقیر، فقرہ اکو نام سُنائیندا۔ جس دے ہتھ سچ آد جگادی اگئی تدبیر، چوڈاں ودیا سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا راہ اکو اک وکھائیندا۔ سچا راہ جس جن دسے کھول کے راز، رحمت آپ کھائیا۔ پھیر کپڑی لوڑ پڑھن دی نماز، وُضوآن والا لیکھا دیوے ڈھائیا۔ گھٹ سوامی بھیت پرگٹ ہووے آپ، وڈ پرتاپ اپنا دئے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم وسے ساتھ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا میٹ روگ جگت سنناپ، ست است پردہ دئے کھلائییا۔ جنم جنم دے کٹ کے پاپ، دُرمت میل دیوے دھوائیا۔ مہروان ہو کے درس دیوے ساکھیات، جوتی جاتا ہو کے نظری آئییا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پت پُنیت پوتر کر کے پاون دئے بنائیا۔ جنہاں نوں پرہ دے ملن دی نہیں آئی جاج، ستگر پورا اندر وڑ کے آپے دئے سمجھائیا۔ بند کواڑی کھول دیوے تاک، بجر کپاٹی پردہ دئے اٹھائیا۔ جدھر ویکھو ادھر ساتھ، اندر باہر اکو روپ سمائیا۔ جس نوں جھکدے پرتھمی آکاش، گگن منڈل پُری لوء آکاش پاتال وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ سو مالک خالق ثالث تہاڈے ساتھ، گوبند گر اکو بے پرواہیا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھ پڑھ رہے واچ، واچک ہو کے ودیا نال پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سہج سُبھاؤ گرمکھاں پیاریاں میلانے ملائییا۔ ستگر پورا جے کرے کریا، کرین اپنے گلے لگائییا۔ جنم جنم دی رہے نہ پیتا، لکھ چوراسی دئے کٹائییا۔ سب توں اچا اتم سریشٹ ناتا گرسکھ دا، لکھ چوراسی کم کیسے نہ آئییا۔ ین ستگر پورے ستگر و کیسے نوں نہیں دسدا، جنان چر پنج نیتر لوچن نین نہ کرے رُشنائیا۔ جگ چوکرئی لہنا دینا جس جس دا، لوک مات دیوے تهاؤں تھائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پوت پت دا، پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، کِریا اندر کِریال ہو کے کرم کانڈ دے لیکھے دئے مُکائیا۔ کِریا کہے مینوں کوئی نہیں منگدا، جگت لالچ وچ لوکائیا۔ کایا چولی کوئی نہیں رنگدا، نام مجیٹھی رنگ چڑھائیا۔ ستگرُو در دوارا کوئی نہیں لنگھدا، جو نواں دواریاں توں آگے نظری آئیا۔ جتھے اکو شبد آگئی وجداء، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ جتھے امرت جھرنا ملے اوس رس دا، جیہڑا رس گوہند گرمکھاں گیا پیائیا۔ اوتھے پرکاش نہیں کسے رو سس دا، نرگن جوت ڈگمگائیا۔ اوتھے نظارہ نہیں کوئی جگت والی آگھ دا، نج نیتر ہوتے رُشنائیا۔ سچ پُچھو تہاڈا پرمتا تہاڈے وچ وسدا، آتم سیجا ربیا بندھائیا۔ بہاویں جگت جہان بہے رنگاں وچ دسدا، ودیا والی کرن پڑھائیا۔ پر ساکھیاں کسے درس کرایا نہیں اوس کملاپت دا، جو پت پریشور ہو کے اپنے گلے لگائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے دے وس دا، پُرکھ اکال دین دیاں اپنی وست اپنے وچ چھپائیا۔ جس ویلے لہنا دینا دینا ہووے حق دا، حقیقت وچوں سچ دئے وکھائیا۔ ایتھے وچار نہیں منمت دا، بُدھی والی نہ کھئے وڈیائیا۔ جو صاحب ستگر دے چرناں اُتے ڈھٹھدا، اوبو اپنا آپ مل کے اُس دے وچ چھپائیا۔ پھیر جھگڑا کوئی نہ رہے چوراسی لکھ دا، مات گربھ دس دس ماس نہ کھئے تپائیا۔ جنہاں نون صاحب ستگر سچا راہ دسدا، سُرتی شبد نال جڑائیا۔ اندر پردہ رہے نہ کوڑ کڑیاری وٹ دا، بھانڈا بہرم دیوے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کِریا کہے میں بڑی کِریال، سدا گرمکھاں سیو کھائیا۔ میلا ملاواں نال دین دیاں، جودیاندا اکھوائیا۔ جس دے دوارے اُتے کدی پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ اکو نظری آوے بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنائیا۔ جس طرح دھرتی اُتے نویں جگ دا ہون لگا استمال، ایسے طرح دُنیا دی سریشٹی دی کائنات دی اندروں رُچی دئے بدلائیا۔ پہلوں آوے زوال شاہ ہون کنگال، چار کُنٹ دہ دِشا وچے تال، پھیر بھگتاں لئے اٹھال، سنتاں دئے جلال، گرمکھاں سُنے حال، گرسکھاں کرے پرتپال، چال اوڑی اک چلائیا۔ مارگ دسے اک سُکھال، چھری کرد نال ہونا نہ پئے حلال، مہر نظر نال تاری جائے بڈھے پردھ بال، جوہن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وقت سہاونا بھگتاں نال رکھائیا۔ جس ویلے من خیال ہووے سنٹشٹ، تڑی رہے نہ رائیا۔ جنہاں دے ستگر پورا ہتھ دھرے اُتے پُشت، پناہ چرناں دئے وکھائیا۔ اوبناں دا لیکھا مُک جائے اوہ انگشت، جو انگوٹھے ورگا رہے گائیا۔ ستگر داتا دان دیونہارا مُفت، پیسا دھیلا قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ لین والا جے ہو نہ جاوے سُست، سہجے جھولی دیوے بھرائیا۔ ستگر شبد آد

جُگادی دُرست، جس نُون سارے سیس نوائیا۔ مہر کر کے چھن وچ تہاڈے اندروں کوڑی کِریا کر لے کرک، پنجاں وکاراں باہر دیوے کڈھائیا۔ تہاڈا من وکاری رہے نہ تُرک، تُرت اپنا رنگ چڑھائیا۔ شبد ملاواں کر کے سُرَت، گھر سہاگی کنت دے ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا وچ سب کچھ جھولی پائیا۔ رسنا کہے میں ضرور کِہا دھن، جہوا والی وڈیائیا۔ بچن سُنے کن، سروتے لے جگائیا۔ خوشی ہوئی تن، پنجاں تتاں وجی ودھائیا۔ جناں چر ستگر دے ہتھ نہ پھڑایا من، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نرگن جوت نہ چڑھیا چن، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ بہاویں سارے سناوندے تہاڈا رُوپ ہنگ برہم، پاربرہم وچ نہ کھئے ملایا۔ کیوں کلجگ اندھیری ہوئی شام، گھنیا سب توں بیٹھا مکھ چھپایا۔ اچی گاوندے سارے رام رام، مل کے رمتا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ کِریا کرن والا سدا داتا، دیاوان اکھوائیندا۔ آد جُگادی پتا ماتا، بھگت سہیلے گرمکھ گود اٹھائیندا۔ سچ پِرتی جوڑ کے ناتا، کوڑی کِریا جگت مٹائیندا۔ ساچے نام دی دس کے گاتھا، اکھ وکھر اک پڑھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جنم وچ دیوے بہرواسا، جنم توں بعد سچکھنڈ کرے نواسا، آتم پرما تم اپنے وچ ملائیندا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کر کے خواہشا، سواس سواس ساہ ساہ آپ سمائیندا۔ سدھی سرل سمجھن والی سمجھا کے بہاشا، بھوکھت دا لیکھا اپنے ساتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سہائی انا تھ انا تھ، دین دیناں اپنے رنگ رنگائیندا۔ جان دی اجازت تن دی چھٹی، من اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیہڑی دھار پریم پیار اندروں پُھٹی، پت تہنی اُس دی دے مہکائیا۔ وست پریم دی کدی نہ جائے لٹی، ٹھگ چور یار نہ کھئے چرائیا۔ ستگر وست نہ کدے نکھٹی، خالی بھنڈارے دے بہرائیا۔ انتر آتما نہ رہے سٹی، شبد بلونے نال جگائیا۔ تُسیں کوئی کرن نہیں آئے بُتی، درشن دا دیدار دے وکھائیا۔ تہاڈی اوس نال جوڑے رُچی، جس نُون گوہند کہہ دے سارے رہے گائیا۔ تہاڈی بُدھ بیک ہووے سچی، درشٹی اچی آپ بنائیا۔ ایہہ کوئی رمز نہیں گجھی، ساہمنے ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جس نُون سمجھ نہ سکے بُدھی، جگت عقل نہ کھئے وڈیائیا۔ اشارہ مارے رُخی رُخی، رُخصت دین توں پہلوں رُخساراں اُتے نور دے چڑھائیا۔ جے گرمکھ بننا مکھی، مُفت پریم جھولی لینا پائیا۔ جس دے نال ایتھے اوتھے رہو سکھی، جمدوت نیڑ نہ آئیا۔ مڑ کے آؤنا پئے نہ مات گکھی، انڈج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی نہ کھئے بھوائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رُخصت دے کے خوشی منائیا۔ تہاڈے نیتر کہن ساڈے اندر پیاس، پریمی پریم دے سمجھائیا۔ جس دی یاد اندر چلن سواس، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جس دے نال مل کے پئے راس، گوپی کاہن دوویں رُوپ نظری آئیا۔ جس دی منزل دُور دُراڈی واٹ، پندھ اگلا دے کٹائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نظری آوے صاف، سگلا ساتھی سہج سکہدائیا۔ جس کارن آگیا تیرے پاس، بھجے واہو داہیا۔ ست سچ ملے دھرواس، بھرواسا اکو نظری آئیا۔ اندھیرے وچوں لبھ پرکاش، جوتی نُور ہووے رُسنائیا۔ اکھ کہے مین انتر دی گاتھا نہ سکاں اکھ، بولن والی جہوا بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیتر بھیتر کھوج کھوجائیا۔ نیتر کہن نین رُوپ ہو کے رہے تگ، سدھا اک دھیان لگائیا۔ کیوں ساتھوں ہویا وکھ، وچ رہندیاں مکھ چھپائیا۔ ساڈی جھولی پا کے حق، خالی دے بھرائیا۔ اپنے کر لے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سریشٹی اُتے لبھ لبھ کئے تھک، کھوج کھوج اپنا آپ مٹائیا۔ ہُن ساڈی ہو گئی بس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ پریمی پیارا پریم ہو کے بن دندان پیو ہس، ہستی اپنی دے جنائیا۔ تیرے سچ پریم دا سوہنا ویکھاں رس، رستہ اپنا دے کھلائییا۔ جس گھر سجن سوامی رہوں وس، گرہ مندر اندر پردہ دے اٹھائیا۔ مین تیرے پریم پیار مُحبّت اندر چرناں جاواں ڈھٹھ، ناتا توڑ کے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش، من مت بُدھ لیکھا دیاں چُکائیا۔ تیر نرالا مار کس، انبالا آپ اٹھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا چنگا نہیں لگدا رہنا وکھ وکھ، اکو گھر بہہ کے اپنی خوشی دے وکھائیا۔ اکھ کہے میرے اندر ہور عرض، بینتی دیاں سُنائیا۔ تُوں پورا کر فرض، مہروان ہو سہائیا۔ مینوں تیرے ملن دی غرض، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ میرے اُتے کر ترس، سہانک ہو شہنشاہیا۔ مین تیرا منگان درس، دید اکو نظری آئیا۔ جنم جنم دی رہی بھٹک، جُگ چوکرئی راہ تکائیا۔ آگے کوئی نہ پوے اٹک، کوڑی کرپا باہر دئے کڈھائیا۔ پنجاں وکاراں دا رہے نہ کٹک، ہنگتا نہ کھئے لڑائیا۔ ملاپ وچ رہے نہ کھئے فرق، فیصلہ دُھر دا دے سُنائیا۔ مین جگت واسنا کیتی ترک، وشیاں وچوں وشا تیرا رُوپ لیا تکائیا۔ تُوں مالک خالق اُتے عرش، فرش آ کے ہو سہائیا۔ تُوں سُروریر مردانہ جودھا مرد، مددگیر اکو نظری آئیا۔ جگت واسنا میٹ دے گرد، من غدر اندر نہ کھئے جنائیا۔ اکھ کہے مینوں تیرے ملن دی درد، دُکھی دا وچھوڑا دے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر انتر آسا سہج پور کرائیا۔

★ ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱ سوامی پرمانند کاہن پُری نال چن کپورتھلا ★

نہ سوریہ ہو نہ شیشہ، پرتی بنب نظر کھئے نہ آئیا۔ کس بدھ نظر آئے اوہ جگدیشا، جو میں روپ میں رہیا جنائیا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت پرگٹ کیتا، وشن برہما شو لیا اُچجائیا۔ جس دا دھام انڈیٹھا، حق مقامے سوہیا پائیا۔ جس دی شاستر سمتر وید پُراں صفت کرے گیتا، برہم دئے وڈیائیا۔ جو نہ مریا نہ جیتا، جیون مکٹ نہ کھئے کرائیا۔ نہ ٹھنڈا نہ تتا نہ سینتا، اگنی آگ نہ کھئے تائیا۔ جو نہ ہست نہ کیٹا، روپ رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ اوس دی کتھے لگے پریتا، پریم ہو کے ملے چائیں چائیا۔ جس دا ملن والا حرفاں والا نہیں وسیقہ، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی بڈھی دسن والی نہیں کوئی ترتیبا، وکاس سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کھیل عجب عجیبا، بے انت بے انت اکھوائیا۔ جس دا نہ کوئی نام نہ کلمہ نہ حدیثا، جو حضرتان کرے پڑھائیا۔ جس دا کال کدے نہ بیتا، جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس نے اپنا آپ تے سب کچھ کیتا، کرنی دا کرتا اک ہو جائیا۔ جو سدا سدا رہے اتیتا، ترے گن بندھن نہ کھئے پائیا۔ جو گپت ظاہر وسے بھیتر بھیتا، سمنڈ ساگر زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال انڈج جیرج اُتہج سیتج کھانی بانی سرب رہیا سمائیا۔ جو سب دی پرکھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھائیا۔ سو جوت سروپ بن رنگ روپ سچ سوامی ست بہو پوسنہارا دشا کوٹا، کیہڑی کٹیا اندر بہ کے آسن لائیا۔ جتھے سورج چند شیشے دا ہووے نہ کوئی وکاس، پاسا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نہ کوئی دوس تے نہ کوئی رات، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی سادھوآں والی جماعت، وگیان سکے نہ کھئے درڑائیا۔ نہ کوئی لیکھا نہ حساب، نہ کتاب کوئی پڑھائیا۔ جتھے اکو اک پرتاپ، نہ کوئی رسنا نہ کوئی جاپ، نہ کوئی پُن نہ کوئی پاپ، نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، نہ کوئی مندر نہ کوئی تاک، نہ کوئی پنج تت ماٹی پتلا دسے خاک، نہ کوئی سوال نہ جواب، نہ کوئی متر نہ احباب، نہ کوئی تار ستار وجائے رباب، سچ سندیشہ نر نریشا نرویر ہو کے نراکار آپ سُنائیا۔ جس ویلے شیشہ چند سورج سوریہ نہ اُدے ہویا پرکاش، گگن منڈل نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، جنیندی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ مہاتما جی اسیں اوس دی پُچھدے بات، جو گلاں باتاں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دا نور اکو واحد، لاشریک خلق خُدائیا۔ جس نے سرب آتما دا اپنے نال رکھ کے نواس، آس سب دی پور کرائیا۔ جے تہاڈے اندر ہویا پرکاش، سہجے سہجے سب نوں دینا سمجھائیا۔ ذرا اوس

شبد دی دسو آواز، جو بنا تند ستار رہیا پلائیآ۔ جو آتما پرماتما روپ کہے میں ہاں ہووانگا آپ، اپنا حُکم ورتائیآ۔ اوس میں دے وچوں میں بنیا ساک، سجن جگت اکھوائیآ۔ ایہ کھیل اولڑا تماش، تھوڑا جہا دینا سمجھائیآ۔ نہ جل تے نہ پانی ہائیٹ، نائیٹ دا نہیں کوئی اتفاق، سب دا لیکھا ہویا بے باق، بھو اپنا دینا کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، گھٹ گھٹ اندر جوت دھر، نر نرنکار نرنکار آتم برہم کرے رُشنائیآ۔ سورہ شیشہ کس بنایا، اوہ ویکتی دیو سمجھائیآ۔ کس نے تتاں نال ادھار رکھایا، سرگن روپ بدلائیآ۔ جس نرگن نرنکار اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل کھلایا، من مت بڈھ دتی وڈیائیآ۔ پرکرتیاں نال جوڑ جڑایا، مایا ممتا گنڈھ جنائیآ۔ اوس ہیں دا ہیں روپ دیو سمجھایا، جو ہنگ برہم توں پاربرہم نظری آئیآ۔ نہ کوئی ایہ انگلی والا چھایا، نہ کوئی تتاں والی مایا، اکو اک دینا درڑائیآ۔ ایسے کارن تہانوں ایتھے سد بہایا، جے تساں اپنا آپ آتما پرماتما پن اکھاں درشن پایا، پن ہتھاں سیو کھایا، پن رسنا جس گایا، اُس دا روپ دیو جنائیآ۔ جس دے وس سرب لوکایا، دو جہان بھجے واہو داہیا، سارے جس نوں بیٹھے سیس نوایا، گھٹ گھٹ اندر جس نے ڈیرہ لایا، سو پُرکھ ابناشی شاہو شاباشی دیو سمجھائیآ۔ بہرم بھرانٹ بھلیکھا رہے نہ رایا، ست سروپ دیو درسایا، اکانٹ اکو نظری آیا، بہ بھانتی بھو دئے چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپے ویکھ وکھائیآ۔ سورج شیشہ دووین مارن دھاہ، ہڑی ہڑی کر کے رہے سنائیآ۔ سانوں پتہ نہیں اوس پرماتما دا کیہڑا ناں، کس تھان بیٹھا سوہا پائیآ۔ حُکمے اندر سارے سیوا رہے کما، بھجے واہو داہیا۔ وچھوڑا جوڑا اوہو رہیا بنا، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جو سب دا رہبر بن کے دسے راہ، سبب نال میل لائے ملا، آتم پرماتم پردہ دئے اٹھا، میں توں میں وچوں لائے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ سُن اوستھا دئے گوا، صاف اپنا رنگ وکھائیآ۔ جنہاں بھگتاں نے مل کے اوس دا ڈھولا لیا گا، اوہ تریا پد گئے سما، باقی ناتا گئے تڑائیآ۔ جیہڑی منزل چڑھ کے ویکھی اُس دا کرو بیاں، جتھے توں میں دا نہیں کوئی ناں، ہیں ہم نظر کھئے نہ آئیآ۔ خوشیاں نال دینا گا، سمجھ نال دینا سمجھا، بڈھی سرب ویاپی نوں لینا اٹھا، آتما پرتاپی نوں لینا جگا، جاگرت جُکتی دینی جنائیآ۔

☆ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ اوتار سنگھ دے گرہ شیخ پُرا ضلع کپورتھلا ☆

ستگر شبد کدے نہ دیوے صلاح، مالک کُل دیوے ملائیا۔ ساچی منزل دے چڑھا، اگلا پچھلا پندھ مُکائیا۔ شبد اگئی ناد
دُهن آتمک راگ دے سُننا، من واسنا جگت ترشنا کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ امرت آتم پریم پیالہ رس جام دے پیا، نجہر جہرنا اک
جھرائیا۔ سوئی سُرُتی دے اُٹھا، ست ہلونا اک لگائیا۔ جوتی نور کر رُشنا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ آتم پرما تم گر چیل دے ملا، وچھوڑا
رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو مندر اکو بھومکا ساچا تھان دے وکھا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن اکھراں والا دے کے ناں، ناؤں نرنکارا دے
سمجھائیا۔ سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی مہروان محبوب مُحبّت وچ دیادے کما، دین دیاں دیاندھ ٹھاکر سوامی انتر آتم
پرما تم رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیتر کھوج کھوجائیا۔ شبد گرو دا رستہ
ایک، ایکنکار دتا درڑائیا۔ سچ پریتی بخشے ٹیک، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ سچ سہنجنا وکھا کے دیس، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ جتھے
نظری آئے اک نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی اولڑا ویس، ست سروپی بے پرواہیا۔ مہروان ہو
کے نو دوارے توں اگلا دے بہیت، اندھ اندھیر دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت ادھاری سدا ہمیش،
نت نوت اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد سدا سنگ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو دیونہارا اگم اند، پرمانند وچ سہائیا۔ جوتی نور چاڑھ
کے چند، سینتل دھار کرے رُشنائیا۔ سچ دوارے اندر لنگھ، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سچ سنگھاسن سوہیا
پائیا۔ اپنے پریم دا وجائے اک مردنگ، مرد مردانہ لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ ستگر
شبد دیونہار داتار، دیاوان اکھوائیا۔ کھیلے کھیل جگ چوکرئی چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ کھلائیا۔ دھرنی دھرت دھول پاوے
سار، پاربرہم پت پریشور بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ سنت سہیلا بھگت وچھل گِردھار، گرمکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر باہر
گپت ظاہر دیونہار دیدار، ست سروپی شاہو بھوپی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا مِتر پیارا ویکھ وکھائیا۔ جے کوئی انتر انتر بنے بھکھار،
وست امولک دیوے اگم اپار، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم پریمیاں دا پیار، پریم ہو کے اپنے وچ سہائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اکو اک پرگٹائیا۔ ساچا راہ اکو رستہ، رہبر سارے گئے سمجھائیا۔ ستگر حکمے اندر گرمکھ

جائے ہسدا، جگت وکارا آکے نہ کھئے اٹکائیا۔ ڈھولا گاوے اوسے دے جس دا، جو صفتاں دا مالک صفت صلاحیا۔ پردہ لائے آگئی
 آگھ دا، دھئے لوچن ناتا لئے ٹڑائیا۔ سچیاں پریمیاں پیاریاں سنتاں توں بھگوان آپے پھرے لبھدا، جگ جگ لوک مات آپے پھیرا پائیا۔
 ایہہ میل جگت جہان سب دا، مانس جنم وڈے وڈیائیا۔ جھگڑا چک جائے سرشٹی والی حد دا، درشٹی اندر دی دئے کھلایا۔ اوہ
 سنت سہیلا پن قدمان آکے ودھدا، بھجے واہو داہیا۔ پریم توں پیارا لگدا، چائیں چائیں جنہاں دا لہنا اہنناں توں بنا پُچھیاں جھولی پائیا۔
 اپنے کول آپے سددا، شبد صدا اک سنایا۔ سچے پرہوؤ توں چنکا لگدا، جن بھگتاں کایا اپنے رنگ رنگدا، وچھڑے رہیا ملائیا۔ من
 واسنا ناتا توڑ کے جگ دا، درس وکھاوے اپنے سروپ ست سرگ دا، شاہ رگ اپر ڈیرہ لایا۔ راگ سناوے آگئی ناد اند دا، پن
 تال تلواڑیوں دئے وجائیا۔ بھاویں گھر گھر جوت نرنجن دیپک جگدا، پن ستگر پورے نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاویں روز پیالہ پیو مدھ دا،
 امرت جام مکھ نہ کھئے لگائیا۔ ستگر دا رستہ گرمکھاں نال پھدا، مٹکھ بنے پاندھی کوئی نہ رابیا۔ جیہڑا اوس دا نام ست ست وچوں
 ہو کے چیدا، لیکھا مکے تین تپ دا، لہنا چکے اپنے اپ دا، گھر ویکھے اوس بپ دا، جو باپ گوہند پُرکھ اکال گیا منایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رستہ کایا مندر اندر دئے سمجھایا۔ رستہ کہے میں بڑا سدا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ ستگر ہتھ پھڑا کے
 بدھا، بدھ اپنی دتی جنایا۔ شبدی میل ملا کے گھر نجا، نج نیتر کرے رُشنایا۔ ستگر پورا گرسکھ اٹھا، اٹھا کے کہے اٹھ مل اداں،
 اندر باہر گپت ظاہر اکو نظری آئیا۔ سہج نال بجر کپاٹی دا کھول دیوے جندا، زندگی وچوں زندگی دئے بدلائیا۔ کیوں اوہ داتا گھر
 گمبھیر گئی گہندا، کایا کندر وچوں ساچا مقبرہ محراب والا دئے دکھایا۔ جس محل اٹل اندر رہندا آتما دا پرما تاروپ گوہندا، نرگن نور
 جوتی جاتا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رستے دا راہ راہ دا ملاح اکو اک دئے سمجھایا۔ اندر خوشی ہستے
 دند، مُسکراہٹ بُلان اُتے آئیا۔ پریمیاں دا پریم والا اند، بند بند وچے ودھایا۔ نرگن نوری چمک کے چند، ست ست کرے رُشنایا۔
 وکارا ہووے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکایا۔ سرت سہاگن نہ ہووے رنڈ، دھر دا کنت میلے سچا ماہیا۔ لیکھا چکے وچ
 وربھنڈ، برہمنڈ چرناں بیٹھ دباہیا۔ سنت سہیلا اوہ منزل جائے لنگھ، جس دا پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ آکے صاحب سوامی
 انترجامی ملے بخشنند، پُرکھ اکالا دین دیا اپنی دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے گرہ ساچے مندر خوشی

اپنی دئے دکھائیا۔ دند کہن کیوں سائوں آیا ہاسہ، کی انتر وجی ودھائیا۔ انتر کہے میں ویکھیا اوہ تماشہ، جو جگت نیتز نہ کھئے درسائیا۔ مینوں اوہ آیا بھرواسا، جس نے بہرم دا ڈیرہ دتا ڈھائیا۔ اندر کھیل پُرکھ ابناشا، نرگن نرکار سوبھا پائیا۔ جو سب دیاں پوریاں کرے آساں، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جو لکھ چوراسی اندر برہم پاربرہم ہو پرکاشا، پرکاشت کرے سرب لوکائیا۔ جس دا کھیل پون سواسا، ساہ ساہ سمائیا۔ جس دا مندر اوسے دی راسا، گوپی کاہن سرتی شبدی ناچ نچائیا۔ اوہ رستے چڑھن دی بخشے اوہ داتا، جس دات نال داتار سہجے پردہ دئے اٹھائیا۔ آتم سیجا سوہے کھاٹا، سنگھاسن اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وچ گھر خوشی دئے پرگٹائیا۔ خوشی کہے میں بہتی خوشحال، میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا میل اوس نال دین دیال، جو دیندھ سب دے اُتے دیا کھائیا۔ جس دے دوارے اُتے کھائے نہ کیسے کوئی کال مہاکال، جوئی جنم نہ کھئے بھوئیا۔ جس نون گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن نمسکار، نمونو کہے کے سجیدیاں وچ سرگئے جھکائیا۔ اوس دا حکم دھر شبدا نام ستگر اک دلال، ونج وپارا اکو رہیا جنائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ سجن لکھ چوراسی وچوں لے بھال، چار کُنٹ دہ دشا اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ سچ آتما دا دے کے احوال، مسل دتے بے مثال، مسلہ اگلا دئے سمجھائیا۔ ساچی پریتی دا کر کے بنا کاغدان تون انتکال، وارث دھر دے دئے بنائیا۔ کیوں گرسکھ گرمکھ گر ستگر دے اوہ سچے لال، جنہاں دی ہٹ بازار قیمت کھئے نہ پائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے بہن سچی دھرم سال، جتھے آد جگاد جگ چوکرئی پن تیل باقی اکو جوت کرے رُشنائیا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ جاگیر سنگھ دے گرہ ٹیا بستی شکارپُر ضلع کپورتھلا ★

سچکھنڈ دوارے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ نہ کھئے کتھائیندا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑ کے ہتھ، پن ہتھیاں سیس سرب جھکائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب کچھ تیرے ہتھ، تیرا بھانا نہ کھئے اٹھائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرے چرناں بیٹھاں رہے وس، پرتھی آکاش گگن گگنتر منڈل منڈپ انت کھئے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو شبدی دھار سارے رہے نس، رو سس سیو کھائیندا۔ مایا تت تیرا کھیل اگمی وتھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔ چارے کھانی دے کے حق، چارے بانی راگ الاٹیندا۔

جگ چوڑی ستجگ تریتا دواپرکلجگ پاندھی بن کے گئے تھک، تیرا انت کھئے نہ آئیندا۔ چار گنٹ دہ دشا سب دا دیونہارا حق، حقیقت اپنی اک جنائیندا۔ ٹوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ گھٹ انتر بھیتر رہیا وس، جوت پرکاشا پُرکھ ابناشا دیا باقی کملاپاتی نور نرنجن ڈگمگائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران تیرا صفتاں والا دس نہ سکے خلاصہ، بھیو ابھیدا پردہ نہ کھئے اٹھائیندا۔ دو جہان سری بھگوان پت پریشور تیری رکھ کے بیٹھے آسا، بھرواسا اکو اک نظری آئیندا۔ صدی ویہویں پرم پُرکھ پرما تم پارپریم برہم ویکھ تاشا، ت وکارا جگت ہنکارا من مت بڈھ سرب گُراٹیندا۔ راہ تے سر سروور اٹھسٹھ جل تھل مہیئل تٹ کنارہ، سُمند ساگر ٹلا پربت نین اٹھائیندا۔ بے پرواہ اکم اتہاہ الکھ اگوچر تیرا کھیل نیارا، نرگن نرویر نرکار نرنکار تیرا ثانی نظر کھئے نہ آئیندا۔ کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہارا، کاتب صفت نہ کھئے صلاحیندا۔ سجدہ کر کر تھکا سرب سنسارا، ڈنڈوت بندنا پندہ نہ کھئے مکائیندا۔ بھوکھتاں وچ چرچا کر کے آئے تیرا پروردگارا، سانجھے یار ڈھولا نغمہ نام ندھان اک جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سرشٹی درشٹی ہویا اندھکارا، کوڑی کریا گرہ گرہ گھر گھر ساڈھے تین ہتھ مندر اندر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ستگر شبد نہ کیسے ویچارا، بھرے بھلا سرب سنسارا، مایا ممتا موہ ہوئی ہلکائیا۔ قدرت قادر کرتے تیرا کرے نہ کھئے پیارا، ایشٹ دیو مئے نہ کھئے نرگن نرنکارا، ست سروپ نظر کیسے نہ آئیا۔ دیوت سُر نیتر روون زارو زارا، گن گندھرب ساچا گیت نہ کھئے سنائیا۔ دیپک ست بوئے نہ کھئے اُجیارا، مندر مسجد شودوالے مٹھ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نئیا نوکا لگے نہ کیسے کنارہ، ساچا تٹ سوبھا کھئے نہ پائیا۔ تیرے در جھکدے پرہو تئی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد مارن نعرہ، نانک گوہند بول جیکارا، شبدی ڈھولا رہے گائیا۔ کریا کر سرجنہارا، چاروں گنٹ دھواں دھارا، ساچا رہیا نہ کوئی مٹر پیارا، انتر آتم پرما تم تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جلوہ نور نہ کھئے اُجیارا، حاضر حضور نہ کھئے دیدارا، امرت آتم جل ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، شبد انادی سُنے نہ کوئی انحد اگئی ڈھنکارا، نرگن جوت چمکے نہ کوئی چمتکارا، محل اٹل نہ کھولے کوئی بند کواڑا، سچ دوارے گھر وچ گھر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ناری ملیا نہ کنت بھتارا، آتم سیجا سٹی نہ پیر پسارا، نظر آیا نہ اوہ نظارہ، جو بے نظیر لاتصویر تیرے نال ملائیا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کریا لگا اکھاڑا، ترے گن اگنی تتی ہاڑا، بہتر ناڑ نہ وجے تارا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگوان تیرے آگے ساڈا ہاڑا، صدی چودھویں آوندا جائے انت کنارہ، گوہند بولدا جائے جیکارا، نام ندھانا پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو گائیا۔ تڈھ پن

کوئی نہ پائے سارا، جگت جہان جیو وچارا، آر پار نہ جانے کنارہ، ساچے بیڑے نہ کوئی چڑھائیا۔ من ہنگتا دکھیاں دکھ لگے بہارا، کام
 کرودھ لوبھ موہ بنکار بردھ بال جواناں اندر مارے للکارا، کوڑی ترشنا برہما وشنا شنکر شو نہ کوئے ہٹائیا۔ ٹوں آد جگادی برہم
 برہمادی شبدا نادیا سانجھا یارا، نور خدائی پروردگارا ایکنکار اکل کل دھارا، دھرنی دھرت دھول تیرا راہ تکائیا۔ تیرا گرہ مندر ٹھانڈا
 دربارا، سچکھنڈ سوہے ساچا گھر بارا، جس گرہ بیٹھا اپنا آسن لائیا۔ تیرے چرن کول نمسکارا، پورب قرضہ دے ادھارا، در منگن
 گر اوتارا، پیغمبر جھولی ڈابیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنہارا، گھٹ گھٹ واسی کرے کارا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک گہر گمبیر اپنی دیا
 کمائیا۔ شبدا دیوے اک اشارہ، ویکھو مات لوک نظارہ، من ممتا جگت جیو ہویا گوارا، ساچے نام دا گاہک نظر کوئے نہ آئیا۔ کیسے
 گھر ملے نہ میت مُرارا، نانک نرگن سرگن نظر نہ کوئی وچ سنسارا، دُھر دا ایشٹ دریشٹی اندر سریشٹی گئی بھلائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گر اوتار پیر پیغمبران رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ،
 مقامے حق سیس نوائیا۔ تیرا کھیل اگم گھر دا، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیتھوں ڈردا، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ ہوں
 سیوک تیرا بردا، خادم روپ وٹائیا۔ سر تیرے قدماں دھردا، بگا مستک دھوڑی لائیا۔ ٹوں آد جگاد جگ چوکرئی نردھناں اُپر
 کِریا کردا، غریب نیا نے گلے لگائیا۔ تیرا روپ اوس ہر دا، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ ٹوں آتم پر ماتم سب دے پلُو پھڑدا، نام ڈوری نال
 بندھائیا۔ ٹوں گھر گھر اندر وڑدا، دسم دوا ری بہہ کے خوشی منائیا۔ نہ جیوندا نہ مردا، مڑھی گور نہ کوئی دبا ئیا۔ جگ جگ ویس
 انیک کردا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ اپنا نام انوکھا وکھرا کلمہ پڑھدا، جس دا حرف الفیے نہ کوئی سمجھائیا۔ تیرے دوا ریوں خالی کوئی
 نہ مڑدا، خالی بھنڈارے دیویں بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر
 گر اوتار، نرگن دھار دیاں جنائیا۔ جگ چوکرئی میرا کھیل اپار، وشن برہما شو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بے انت بے انت سارے کہہ کے
 گئے پُکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ حکمے اندر کران کار، حکمی حکم منائیا۔ تسیں بالے ننھے نڈھے میرے بچے برخوردار، عزیز نظری
 آئیا۔ گلان والا نہیں تکرار، شبدا حکم سنائیا۔ گو بند نال میرا اقرار، ماچھوواڑا دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے بیس اکیسا ہووے پار،
 لہنا دینا سب دا دیاں چکائیا۔ شبدا اگمی ڈنکا وجا کے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ دیاں اٹھائیا۔ ست سچ دا دے گیان، دُھر دی کران

پڑھائیا۔ پرم پُرکھ دا پِرتی والا نشان، لوک پرلوک دیاں جھلائیآ۔ سب دی رکشا کراں آن، جو انتر آتم میرا دھیان لگائیا۔ گوبند سؤرا
نوجوان، مرد مردانہ شبدي شبد ویس وٹائیا۔ جس دا حُکم چلے زمیں اسمان، آد جُگاد نہ کھئے اُٹائیا۔ جیہڑا لکھ چؤراسی دا بنا سخیان
والا کاپن، نام بنسری دئے وجائیا۔ جس نون محمد متیا امام، حضرتان دا حضرت بے پرواہیا۔ جس نون نانک زنگن کپا سِری بھگوان،
شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو صاحب سہیلا اک آکیلا زنگن نراکار نرویر اپنی سرشٹی ویکھے آن، بھیکھی درویش اپنا رُوپ وٹائیا۔
جس نون سمجھ سکے نہ کھئے انسان، بُدھی بیوئے نہ کھئے بلوان، عقل عاقل نہ کھئے وڈیائیا۔ بیوئے ابھیدا کھولے کِریا کر مہان، گُرمکھاں پریمیان
بیاریاں بھگتاں سنتاں صوفیاں اندر بولے شبدي نوجوان، لکھ چؤراسی کنڈے تولنہار دیاوان، دین چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو
تیرا سہنجانا ہووے وقت، واحد تیری وڈ وڈیائیا۔ اُٹھ ویکھ اپنا جگت، سرشٹی لوک لوکائیا۔ لکھ چؤراسی وچوں پرکھ اپنے بھگت،
بھگون اپنا پردہ لاپیا۔ تیرا راہ تے دھول دھرت، نیتر نین نیر وٹائیا۔ تیری گوبند نال شرط، دُھر دی گنڈھ پوائیا۔ زنگن ہو کے آواں
پرت، سچ سنديشہ دیاں سُنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سب تے کراں ترس، پاپن پاتھر پار کرائیا۔ گُرمکھاں میٹاں حرص، انتر آتم
رنگ رنگائیا۔ دُھر دا میگھ دیواں برس، جگت ترشنا دیاں بُجھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے کٹک، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جو پرہ
ملن نون رہے تڑپ، سہج سُبھاؤ دیاں ملائیآ۔ جو منزل اندر رہے لٹک، رستہ اِکو دیاں وکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش رہن نہ
دیواں فرق، فیصلہ اِکو وار سُنائیا۔ دین مذہب ذات پات دا جھگڑا کر کے ترک، تِرت اپنا حُکم سمجھائیا۔ کھیل کر کے عرش فرش،
دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ کے ہوس، حرص دینی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم
اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو ویکھ اندھیرا تاریک، تیرا ناؤں ساچا چند نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے وچ اوہ توفیق، جس دا بیو
کھئے نہ پائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری کرن اُڈیک، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ ساچا کلمہ نام دس اک حدیث، لکھ چؤراسی
تیری کرے پڑھائیا۔ صدی ویہویں تیری اک اُمید، آمد اپنی دئے جنائیا۔ تیری صفت کرے کیا کوئی تمہید، کایا لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ نون
مہروان داتار سوامی اپنی کر بخشیش، ستگر رحمت اپنی جھولی پائیا۔ مۇرکھ مۇگدھاں مۇڑھ مۇڑھاں اپنے پریم دی دے دے سچ تمیز،

کوڑی طمع دے گوائیا۔ ٹوں ہر گھٹ وسیا دُور دُراڈے نظری آ نزدیک، اگلا پچھلا پندھ مُکائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا سارے گاون اکو گیت، گو بند میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو اوتار گر پیغمبر، پیغام اپنا دیاں سُنائیا۔ سرب کلا بہرتبہر، بہرپور بے پرواہیا۔ میرا جگت انوکھا سَومبر، آتم پر ماتم کراں کُڑمائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اڈمبر، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ ویکھو کھیل مہینہ ستمبر، گوداوری بیٹھی اکھ اُٹھائیا۔ جس دا نام ندھان اکو سُننا منتر، منتو سارے حل کرائیا۔ جو سرب جیاں بدھ جانے انتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے گگن گگنتر، برہمنڈ پردے دئے اُٹھائیا۔ جس دا رُوپ اک زرنتر، زرویر نور خُدائیا۔ جو سرب سوامی دُھر دا کتن، پارہم سہج سُکھدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر جھکیا سیس، چرن کول سرنائیا۔ ٹوں ٹھا کر سوامی ہر جگدیش، سچکھنڈ نواسی تیری وڈی وڈیائیا۔ تیرے حُکم دی سارے کرن اڈیک، بیٹھے راہ تکائیا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی تواریح، اکھراں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کیوں تیری کرے نہ کھئے تصدیق، شہادت سکے نہ کھئے بھگنائیا۔ تیرا کھیل عجب عجیب، زِالم عالم سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ تیرے ہتھ جُگاں دی ترتیب، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ آپے رہیا بدلائیا۔ ٹوں لیکھا جانے امیرِ غریب، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی کرماں والا لیکھا عجیب، لکھت بھوکھت اپنے نال کڈھائیا۔ تیرا سب تون وکھرا نرالا گیت، رسنا جہوا بٹی دند نہ کھئے سُنائیا۔ تیرا دھام مقام بن مندر مسجد شو دوالے مسیت، مٹھ رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ ٹوں بیٹھا سدا اتیت، ترے گن تیری کھیل نظری آئیا۔ اتم صدی چوڈھویں رہی بیت، چوڈاں و دیا دئے ڈھائیا۔ بُدھی ہوئی پلِیت، پاک پوت نہ کھئے بنائیا۔ ساچی نظر نہ آوے نیت، نیتر نین نہ کھئے رُسنائیا۔ کایا کوئی دسے نہ ٹھانڈا سیت، اگنی تت رہی جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ویکھ اپنا کھاتہ، سب دا لیکھا دے جنائیا۔ کی لہنا دینا باقا، صدی سدییوی دے سمجھائیا۔ کی کھیل تیرا تماشا، ورہنڈ رہیا وکھائیا۔ کی دیونہارا داتاں، داتار ہو ورتائیا۔ کی پُوریاں کرے خواہشاں، خصوصیت دے سمجھائیا۔ منڈل پاوے راساں، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھید دئے کھلائییا۔ پُرکھ اکال حق درڑھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار حُکم سُناؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر آپ جناؤندا اے۔ شبدا گئی دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ

پرگٹاؤندا اے۔ جس نے لکھ چوڑاسی کیتا پَسار، سو صاحب سوامی ویکھ وکھاؤندا اے۔ جس دا حُکم چلے جُگ چار، سَتجُگ تریتا دوپرکلجُگ آپ بندھاؤندا اے۔ جو نرگن سرگن لے اوتار، کایا ماٹی تن بندھاؤندا اے۔ سو کھیل کرے اگم اپار، کلجُگ اتم ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، نُر نوراہ ڈگمگاؤندا اے۔ سمبل وسے دھام نیار، ساڈھے تِن ہتھ بنک وڈیاؤندا اے۔ شبد انادی بول جیکار، برہم برہمادی آپ اُٹھاؤندا اے۔ واک بھوکھتاں پاوے سار، پُورب لیکھا اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ کوڑی کریا روگ نوار، سَت سچ اک سمجھاؤندا اے۔ سمت شہنشاہی کرتیار، سمت سب دا آپ بدلاؤندا اے۔ رحم کر پروردگار، رحمت وچ کھیل کراؤندا اے۔ نوبت وجے دو جہان، ڈنکا اکو نام سناؤندا اے۔ راؤ رنکاں کرے خبردار، آس نندرا سب دی میٹ مٹاؤندا اے۔ چار گنٹ دہ دشا ہویئے خوار، شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا اے۔ سِر سکے نہ کھئے اُٹھال، حُکم دُھر دا اک مناؤندا اے۔ اتم کرے آپ سنبھال، سب دا مالک اک اکھاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر تُسیں بنیو نہ کیسے دے دلال، جگت دلالی میٹ مٹاؤندا اے۔ تہاڈا بینتی والا سوال، اپنے وچ چھپاؤندا اے۔ کلجُگ کوڑا میٹ کے کال، نہکلنک کل ورتاؤندا اے۔ مُریداں پُچھنہارا حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھاؤندا اے۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، بچیا نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ صدی چوڈھویں جھلے کھئے کیسے نہ جھال، کوڑی مجلس ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ مایا ممتا آئے زوال، ذبح کر سرب وکھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا دین احوال، سو اول اللہ نُر الابی کھیل کھلاؤندا اے۔ جس دا جلوہ نُر جلال، جاگرت جوت ڈگمگاؤندا اے۔ سو کھیل کرے سِری بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ کوڑ گڑیارا میٹے نشان، نشا نے گوہند تیر چلاؤندا اے۔ جس دا صفتاں وچ بیان، سو بھوکھتاں پُور کراؤندا اے۔ جس دا سب توں وکھرا بنا پرچیاں والا امتحان، سو لکھ چوڑاسی عملاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ سارے سُن لو لا کر کان، نہکرمی اپنا کرم کھاؤندا اے۔ جس دے بردے بنے غلام، غلامی زنجیر سرب کٹاؤندا اے۔ اوہ مالک خالق پرتپالک اک امام، اعلیٰ اپنا اک جناؤندا اے۔ جس نے کرنا کھیل تمام، تامس سب دی میٹ مٹاؤندا اے۔ جگت رہن نہیں دینا حیران، پردا سب دا پھول پھلاؤندا اے۔ جس نے دسرتھ بیٹا گھلیا رام، سو رام حُکم مناؤندا اے۔ جس نے بنسری والا گھلیا کابن، سو کابن اپنی دُھن سناؤندا اے۔ جس نے نانک گوہند جھلایا نشان، سو نشانہ دُھر دا اک درڑاؤندا اے۔ سو کلجُگ انت سِری بھگونت پت پرمیشور کرے کھیل مہان، مہما اپنی اپنے

وچ چھپاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل آپ کراؤندا اے۔ دُھر دا کھیل کرے نرنکار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں لے اوتار، نرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ سب دا لہنا دے ادھار، قرضہ مقرؤض دے چکائیا۔ اگلا لیکھا ونج وپار، بن سوڈیوں ہٹ چلائیآ۔ ایکو نام بھر بھنڈار، اتوٹ اٹھ دے وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرو وچار، دُھر دا حکم اک سمجھائیآ۔ کیسے دا رہنا نہ کوئی اختیار، مختارنامے سب دے منسوخ دے کرائیا۔ آگے حکم اک نرنکار، دو جہاناں لے منائیا۔ جس دی کوئی نہ پائے سار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سیس نہ کھئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ویکھ کلجگ اندھیرا اندھ، چاروں گنٹ چھائیآ۔ ساچی منزل مکے نہ کوئی پندھ، دُھر دھام نہ کوئی جنائیآ۔ کوڑی کریا جگت وکارا تن ماٹی خاکی اندر بھریا گند، تیرا نام اند نظر کیسے نہ آئیآ۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاوے کوئی نہ چھند، رسنا کلجگ گنتیاں نال ہلکائیآ۔ ملے میل نہ سورے سربنگ، الپک دین دُہائیآ۔ کایا چولی کوئی نہ سکے رنگ، مجیٹھی روپ وٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپں سارے ہونے دنگ، حیرانی ساڈے اندر آئیآ۔ جو پرہہ ملن دا طریقہ دس کے آئے ڈھنگ، کلجگ جیو سارے گئے بھلائیآ۔ ہومے ہنگتا ہوئی ہنگ، برہم میل نہ کھئے ملائیآ۔ خوشی بدل کے وچ غم، چنتا چکھا ربی جلائیآ۔ مایا کارن راون چھم چھم، نیناں نیر رہے وپائیآ۔ اپنا بیڑا سکے نہ کوئی بٹھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنئیآ۔ وکاراں بھریا ساڈھے تن ہتھ تن، ستگر شبد سچ نہ کھئے کھائیآ۔ کوئی بٹھ نہ سکیا واسنا من، ممتا موہ نہ کھئے چکائیآ۔ تیرا بنیا کوئی نہ جن، جنیندی مائی ملی کیسے نہ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کل کاتی ویکھ وکھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں ہر گھٹ واسی، گرہ گرہ کھوج کھوجائیآ۔ گر اوتار پیغمبرو جو میرا نام سنیہڑا دے کے آئے پاتی، شبدي ناد سنائیآ۔ میں سب دا لیکھا منگنہارا باقی، ویلا وقت گیا آئیآ۔ لکھ چوراسی پردہ پھولنا تن خاکی، انڈج جیرج اُتہج سیبج چارے کھانی پھول پھلائیآ۔ آگے رہن نہ دیاں عاقی، عقل سب دی دیاں بھلائیآ۔ گرمکھ سنت سہیلے ویکھاں بجر کپائی کھول کے تاکی، مایا ممتا موہ چکائیآ۔ اہنناں جام پیالہ دیاں بن کے ساقی، ساکھیات ہوواں سہائیآ۔ درس دیاں ستیاں راتی، جاگدیاں نرگن نور نظری آئیآ۔ جو میرے ملن دا بنیا رسیا ابھلاشی، آسا سب دی پور کرائیا۔ جو چرن دھیان لگاوے اتم پائی، پت پوت کر وکھائیآ۔ ست دوارا کھول کے ہاٹی، گھر اکو دیاں جنائیآ۔ منزل چاڑھ آگئی

گھاٹی، سچکھنڈ دوار دیاں وکھائیا۔ جتھے جوت جگے بن دیوے باقی، نرگن نؤر کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال بیٹھا آپ ابناشی، سچ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ویکھو اپنے ساتھی، سہج سُبھاؤ دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساچے پتا، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ تیرا جگ چوکڑی کوئی نہ جانے قصہ، قسم سکے نہ کوئی سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ ساڈی جھولی پا کے اپنے نام دا حصہ، حصیداری جگت وچ بنائیا۔ سانوں تیرے اُتے بھروسہ تُوں دتا دُھر دا نسچا، نسچنت ہو کے سارے رہے جنائیا۔ لہنا دینا چُکاوے جس جس دا، بچیا رہن کوئی نہ پائیا۔ تُوں لیکھے سب دے لیکھدا، بن حرف حرؤف قلم شاہیا۔ ایہ ویلا ہار جت دا، جت ہار تیری وڈ وڈیائیا۔ تڈھ بن لیکھا انت نہ کوئی نچٹھدا، لہنا سکے نہ کھئے مکائیا۔ ہُن ویلا نہیں تیری پٹھ دا، اپنی کروٹ لے بدلائیا۔ راہ تک اوس گرمکھ گرسکھ دا، جو سدھا تیرے وچ سائیا۔ تُوں مالک اوس بتکاری بت دا، آتم پرما تم لے جڑائیا۔ جھگڑا مُکا دے سدا نت دا، نج نیتر کر رُشنائیا۔ پریم پیالہ دے اپنی سیک دا، سبخر چوٹی لے چڑھائیا۔ دین دِیال جگت نیتر بھاویں تُوں کیسے نہیں دِسدا، جن بھگتاں سَمکھ نظری آئیا۔ جو تیرے چرن دوارے وکدا، اوس دی قیمت دینی پائیا۔ دو جہان ویکھ کلجگ انت آخری پٹدا، سانک ست نہ کھئے کرائیا۔ تیرا بھانا پرہو کدے نہ مٹدا، گر اوتار پیغمبر سپس جھکائیا۔ تُوں کھیل جانے پتھر روڑے اٹ دا، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کیسے حرف نہ پڑھیا گوبند والی اوس چٹ دا، جو چٹی دھار وچوں بن حرفاں دتی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ کرتا کہے میں قُدرت دا کرتار، نہکرمی نظری آئیا۔ سب دا پورا کران ادھار، کلجگ اوڈھ رہی وپائیا۔ تنّ آسُو راہ تے سانجھے یار، یارانہ پچھلا توڑ نہیائیا۔ اگلا کھیل اپر اپار، اپر مپر ہو کے دیاں جنائیا۔ جس دا لیکھن والا نہیں وستھار، وتھیا وچ نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ خُفیہ خصم دا کھیل نیار، بھسم نال دیوے سمجھائیا۔ جس چرن کول دی اگمی چہار، سار شبد نال ملائیا۔ جن بھگتاں دا بیڑا کر کے پار، جگت دی کوڑی نئی دئے ڈُبائیا۔ ایس توں اگلا اوہ وبار، جس نوں سمجھے نہ کوئی سنسار، سوارتھی پرمارتھی بھيو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل کرنیہار، کرنی دا کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔

★ ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ سرُوپ سینگہ دے گھر منگوپُرِ ضلع کپورتھلا ★

پُرکھ اکال کہے میں مالک علما آقل، بے عقل کراں لوکائیا۔ میرا کھیل بے مثال ساکل، سکول معقول نہ کیسے سمجھائیا۔ نواب شاہ آتل، طلب بے طلب دیاں دکھائیا۔ نورے ظہور ذہن نشیں الباتل، شمع غل چراغ دیاں سمجھائیا۔ وسیہل آسمانے باتل، مُقدّمے نور خُدائیا۔ رحمتے رحیم زماٹل، زمیدل زمانے زما اکھوائیا۔ گزارشے نواتل تلکھے مہاتل، مُطمئن بے پرواہیا۔ قضائے قاتل بے وفائے آتش، نوشے نبی بے نشاں اکھوائیا۔ کلمائے عبادت مُحبتے صداقت آمینے رفاقت، شاعرے شبہا شخصیت بے پرواہیا۔ رونائے رہا ظہیرل آوندا ورشن غرُوبتے آفتا بے نور الایہیا۔ مُطلقے محو مبارکے انتہا صاحبے سلہا اصغر ظمیرل زماں اکھوائیا۔ محبو بے رُشنا پیغمبرے صدا محمدے ادا واحدے خُدا تکبری جُدا مُسبری فدا امبری مالک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دو جہاں، رحمت کرے رمزے انسان، شاہنے وہاں جہاں نظر کھئے نہ آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، مہانے مہا تعجب حیرانے ہر جگہ ضبط سکے نہ کھئے کرائیا۔

★ ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ولی اللہ واحد ولل رُبا ولنین نیستو رماں مسیہے بے پرواہیا۔ حمدو خُدا تیری دُعا زبُ لزبا زکا تیفا بشیرے نور خُدائیا۔ رویاو رہنا کویاو نغمہ دو جہان مہبان محبوب محو اک اکھوائیا۔ دستے دراز نمستے نماس غمستے آغاز فرشتے ادا محمدے بے نقاب بے نقطے نائین الابی مبین علم علم خُدا خُدا عالم جُستجو جُدا جامے سدا اکھوائیا۔ سحرے سبا علی الماں حُسنیل پسران سلل رہبران سلاؤل سلامت صحیح اک اکھوائیا۔ سجدے بہرہ دُخترے پہرہ بے صبرے آب حیا مقبرے سدا باغ بہار ڈرہ ڈرہ سہائیا۔ وقتے وہاں بے وقتے نہاں سکتے کلاں مردے مردان گوہندے نہاں دہندے دران نانکے سرائ آدمے حوا خادے طبع تعمیرے تامل خُداے کامل بشیرے عامل شاعرے شُجا رُتبہ آلیشان نظری آئیا۔ عاجزے قداماں بوسے دریداں ستارے چندے رُشنا کلمبندے گمنا نہ طعارفے تمنا نہ آرفے مُتبنا صداقت صدائے لیاقت نیائیں وضاحت چشمیے خدما تے مخلول آفتا بے عروج شمئیے منزله مقصود صفتے باہر ظاہر نامیں محدود وزیہت

وزالے بے مثالے نظری آئیا۔ محمدے گوش خاتینے خاموش یاتینے مدہوش عظیم نروش خاکی جسم رُوح پوش راستہ اِکو اک جنائیا۔ کلھے جُلُفکار اِلابیئے اِظہار محبانے چمتکار عالے جابدانی تیرے قدمے قُربان نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، لیکھا جانے اِنسانے حیوان، پردہ فاشے دو جہان، کردم عیاش شاہے سُژان کفایت اشائت اسائت اِچھائت آتم پرما تم مہروان اکھوائیا۔ چوُداں طبق طُلبانیاں عاقل اُکلا دلائل دُنیں کھیل آسینا شرکن گرین شانے بے پرواہیا۔ حرفے حرُوف کلاما نظریے نُور امامہ صدائے سدا پیغاما آوازے بانگ اِلابیا۔ قادر قُدرتے قاتلانہ محمد دست بندوُ درے آداب عرزے آرزوُ قدمے مُنسفانا عامے دیوانہ دانستہ دید نظری آئیا۔ دوزخے بہشتے غلامانا وعدے نُور ملے سِری بھگوانا گن نِدهانا صاحب نظری آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، پُورب دا لیکھدا جائے بیانا، اگلا کھیل ہور مہانا، گوبند دا لبریز ہُندا جائے پیمانہ، ساقی ساکھی ساتھی سمراتھی بے پرواہ راہ تکائیا۔ جس دا گوداوری دے اُتے بیانا، تیر چلے دا سوہنگ نشانہ، سورن چاندی کھنڈے دا رُوپ مہانا، گر گُرسکھ اِکو وِچ سمائیا۔ جس نے اپنا اکن نہیں دینا نشانہ، کھیلنا کھیل وِچ جہانا، نِدهانا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ ست دا بنھنا گانا، اگم دا پھننا بانا، درِشٹی چم دا کھیل تجانا، برہمنڈ ویکھے تھاوں تھائیا۔ پچھلا بدل گیا زمانہ، گر اوتار پیغمبر ہوتے حیرانا، بتھوں دیناں مذہباں دی چھٹ گئی کمانا، پُرکھ اکال بناؤنا اِکو خاندانا، تصادم کر کے خادم کرے سرب لوکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُں بھگوان، جوت سرُوپ بھاویں عُمَر وِچ اُنجانا، عمل وِچ امامان دا امام نظری آئیا۔

راوی کہے میرے اُتے کوئی نہ کریو گریازاری، گرہ گرہ دیواں جنائیا۔ مینوں یاد پندراں پوہ دی اوہ دِباڑی، جہپڑی میرے کنڈھے وِجی ودھائیا۔ جُگان جُگان دی پچھلی سب دی لٹھی اُدھاری، لہنا آیا مُکائیا۔ میری سُدھ بُدھ بھل گئی ساری، من چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ سیوا کر نہ سکی اوگنہاری، گناہ گار دئے دُہائیا۔ چرن بھیٹ کر نہ سکی کچھ دواری، نیوں نیوں نہ لاگی پائیا۔ کیوں ارجن گر مینوں وِچوں ہوئی جہی سینت ماری، سہجے دتا سمجھائیا۔ اگے آؤن والی واری، وارتا پرہ دی بے پرواہیا۔ تُوں بتھیاں پیراں والی نہیں کوئی لاڑی، نک نتھ سہاگ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں چار جُگ رہی کواری، تیرا کنت نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ پرم پُرکھ دی

کھیل نیاری، نر نرنکار اپنی دھار چلائی۔ جس نے تیرے نالوں گرمکھاں دی سنگت رکھی پیاری، سُکھ سُنہڑے شبیدی رہیا
 پُچائی۔ جنہاں دی وسدی رہنی واڑی، وارتا چلے وچ لوکائی۔ جنہاں دی لیکھے لگنی دہاڑی، قیمت جھولی دیوے پائی۔ تُوں کنڈھے
 اُچھل کے ویکھیں کِناری، کنیاں والا رُوپ بدلائی۔ تینوں وکھاواں اُنہاں دے سرتے چُکی کھاری، جو سُمند ساگر سارے پار گئے
 کرائی۔ امرت پھل کیلا جس ویلے کرشن لایا سی دندان نال داہڑی، سُدامے وجی ودھائی۔ اوس ویلے اُس دی پیڑ کیتی سی چُباڑی،
 کرک کوٹھی درد واہو داہیا۔ کیلے کہا تُوں جوت اوہ نرنکاری، جو سب دا سانجھا نظری آئی۔ میرے دوویں پاسے اکو جہا رس، کیوں
 ونڈی دتی پائی۔ جے اِکے وار اندر لیندو رکھ، مینوں وجدی رہندی ودھائی۔ کرشن ہوئی جہی اپنے گل نون دہ، اندر دتا دھکائی۔
 نال کہا کابنا دے کابن دے ہتھ ایہ سبب، ست سچ دیاں درڑائی۔ میں اوس دی جد، جو نرگن سرگن کھیل کھلائی۔ جس ویلے
 آوے پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اُس تون پہلوں تُساں گر ارجن دے چرناں دی بنا وتھ، نونہ چندو تہانوں بھیٹ کرائی۔
 ارجن نے لاؤنا نہیں ہتھ، اگھ نال نہ اگھ ملائی۔ کیوں تہاڈا لہنا دینا حقیقت والا حق، پت پرمیشور دے چُکائی۔ کیلے کہا سانوں
 اوہ ویلا دس، رمز اک سُنائی۔ کرشن کہا جس ویلے گر اوتار پیغمبر پرہ دے چرنی جان ڈھٹھ، ہتھ رہن کھئے نہ پائی۔ تیرتھ مُک
 جائے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی چرن بہ بہ خوشی منائی۔ لہنا دینا مُک جائے سب، سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ کلجگ دی
 آخری حد، لہنا دینا ویکھ وکھائی۔ بھگت پریم انتر رکھ، رکھیا کرے چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تینوں دواں پاسیاں تون اکو
 وار اکتھائے چکھ، سرشٹی تون ہو کے وکھ، بھگتاں نون دسے سچ، پردے انتر جائے رچ، بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن رُوپ دے
 بنائی۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اپنے لیکھے لے گھت، لہنا ہور نہ لے وت، مول چُکا کے ڈالی پت، پت پتوتتا اپنے رنگ سہائی۔

نیلے دی آشا کرے پُکار، میری پوشاک دے بدلائیا۔ تیرے بھگتاں دا پیار، میرے اندر پائل رہیا وجائیا۔ تیری آؤن والی بہار، کھڑن والی گلزار، نهار سوہنی رہی سہائیا۔ تُوں دُکھیاں دا دلدار، مُکھیاں دا سردار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ میرے سرتے بنہی اوہ دستار، جس دی لکھت رہے جُگ چار، نیلا کہے میں وی کہاں مینوں ملیا اوہ زرنکار، جس گوہند اپنی گود لیا اٹھائیا۔ مکھیرنا کہے میں مُکمل ہو کے خبردار، میرا نام رہے جُگ چار، کلمیاں وچ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ میرا مالک شاہ آسوار، جس دی نظرے دو دو چار، منز لے مقصود دیوے چاڑھ، گرہ اکو دئے وکھائیا۔ موتی جوتی دا چمکار، شیشے ست دا وبار، پُھمن فرمائش دا کرن اظہار، نائش وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سہجے دئے شاباش، پوری کراں آس، سد رکھاں چرناں پاس، مینوں چیتے جُجھار دا اوہ گلاس، غلامی ساری دیاں کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کھیل ویکھن نون بے تاب، رُوپ دھر گرو مہاراج، ست دھرم دا بدل رواج، راج سماج کاج سارے دئے بدلائیا۔ سپس جگدیش سوہوے تاج، سجدیاں وچ ہوئے آداب، نستیاں وچ لبھے ماتھ، سستے تون سستا بن قیمت اپنا نام جھولی دیوے پائیا۔ جس دی بنا حرفاں تون کیتاب، دو جہاناں گلشن وچوں گرمکھ پُھل گلاب، مُریداں وچوں مُرید مُرشدان وچوں مُرشد پریمیاں وچوں پریم گرمکھ لبھے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ نو نو چار دا اتفاق، لیکھا لہنا کرے بے باق، ویکھنہارا بھوکھت واک، واقعہ وقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ گرمکھ بنن نہ دیوے کوئی گستاخ، سدھا اُلٹا چلاونہار جہاز، مُفلساں دا مُفلس غریباں دا غریب آداباں دا آداب، ادب اپنا اک جنائیا۔ جس دے گرہ نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، نہ کوئی تارا چند نہ کوئی آفتاب، نہ کوئی راگ دُھن وچے رباب، نہ کوئی سجن متر احباب، اکو بھگتاں یاد، یاد یاد وچ رکھائیا۔ پیاریاں دیون آیا خطاب، پریمیاں دا بن کے محتاج، نواب داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، عملاں دا دیوے آب، دامن اپنا دئے پھڑائیا۔

★ ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آرزوئے محمد خابشے گوہند گوشے ترکند ترکشے کمان شیرے رحمان رہبر بے زبان آلمیں محبان زمبئل اسمان قاعدے علمان
 نواب سلطان ختا بے دو جہان نواب ارشان مشتاکے ویان گشاکھے نادان پسرے عوام نوشے کلام مدبوشتے جام خاموشے تمام ولدتے
 پیغمبران اصلیتے ازمان نوتے قربان وحدتے ایمان عبادتے سیان رفاقتے گریبان، محبوب بے پرواہیا۔ گوہندے دیدہ محمدے عیدا
 رسوئے ر سجدے محبوبے پاکیزہ عروجے عریشہ توفیقے حدیثا رفیقے خدیشا خادیمے عالیشان نظری آئیا۔ محمدے نماز گوہندے آغاز
 شاعرندے ممتاج دہندے دہناز رونمائے آکاش امبرے پرکاش ستمبرے اتہاس بینائی وکاس آکاشے فرش عامے اطلاع بے پرواہیا۔ گوہندے
 گوہند محمد انید خدائے ترتیب فزائے عجیب شمعے قریب درسائے دہید حمدو حمید احمدو نزدیک نانک غریب تاشرے نصیب مہاشرے وزید
 قربانے کرم الابی کدارے قدرت نظری آئیا۔ محمدے عیاں گوہندے امان سے ہندے طوفان پا کے گریباں دھولے دھیاں مولے خدا رابطہ
 نہاں نگہبان عالم جہانے دو نظری آئیا۔ کتبے کتب مخاطبے مفت بیاتے درست ایاتے ارس پیغامتے قرص سلامتے مرش ہوصلے ہوس
 اعظمے اسم نشانے عالی شووقین خوند مخلوق اقل بیئل مقدس مقامے مقیدا ظہورل ظاہر اظہارے خلق خدائیا۔ جملائے الفاظ محمدای
 اشاعت گوہندے عنایت خدائی کخفائت باحکمے جرات قسمے کائنات کاسدے واحد واضع وضاحت وزینن اک جنائیا۔ آفتابے طلوع
 مالکے خاکی بُت رُوح خالقے نور ہوہو گوہندے آغاز سمتے شروع مبینائے مارگ مدینہ خارج حسن حسینہ کتارش کتیول کتارت نیول
 سفارش محمدل عبارت گوہندے تعارف مقبرے وزارت خبرے زیارت نقرتے ادارت کفرتے ہلاکت گرمکھے سداکت محبتے نزاکت نیول
 نظام پیرل پیغام شجاعتے شاعران نجاتے نواہ خد خدائے گواہ بنا ہستیوں نورے نشیر حاضرے ہواں ترجمیں گراں مجرمے عوام کفرتے
 کلام مُرشدے مُردا مادی نر نر مادی دووین کھیل کرائیا۔ محمدے عزیز گوہندے تمیز خدائے حمید حمدو عائد گوشے گنید ترکشے ترتید
 برعکس حمید نقشے نوید نگارے درید مُزاہرے جویب اشارے عالمانہ ہنرے علم آپ جنائیا۔ خدائے طرزیں حکمے ازیں شاکرے نویں
 آخرے توہین خدائے مبین لوکائی مسکین بے وفائی لامین صفائے یقین یقینل التا محمدے رضا گوہندے دُعا اکالے سہا دیالے دریاں مشتاکے
 ازاں گستاخے گداں دردے بہاں بلندے اواں خاوندے خدا بھگتاں نہ کرے جُدا، مَدعا سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لاپندے دریا

ساگرے اُچھلا خاکے مُبتلا اِتفاقی آیا بے پرواہی ساکے سب دے دئے بدلائیا۔ ہمیشٹل بہاں رُوشن نُہاں اوشن سماں آب ہوا کھتیت کھتوا، کھاتے سب دے ویکھ وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، اپنے بہانے رہیا سہائیا۔ ماجھے والیاں دی مجلس رہیا لگا، گوبند والی بھل رہیا بخشا، انمول ائمل رنگ رہیا چڑھا، قوُل اقرار پورے رہیا کرا، گوبند گودی رہیا سہا، گوداوری روندی رہیا ورا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، ازموڈے آزمائش گوبندے ربعائش قیامے عطائت مقامے نہائت بے نظر نظرے کرم اٹھائیا۔

گوداوری چشم نیرے آرزو قدم بوسی وحدتے ہضرتے پیرتن خاموشی انتر لوجی روڈاسے موجی پنڈت دوشی گریبانے گونیر نظری آئیا۔ اکیاں اِتہادے مشرکے ملاحظے گرینے اسادھے شہالے جُعدے جموہ جنوبل اِعتادے سبوال صداتے کریوُل خُدا تے جاے ضرار دئے جنائیا۔ نامے مُرکب رُو حے مُحبّت آرزو اے شفقت انسانی اُپے شفا نغمیں نہاں، ترانے دئے جنائیا۔ کاتبے کُرباں مُخاطبے مہاں حاجتے گوبندے مُحبّت محمدے اسان، عدالتے عدل عادل اِکو نظری آئیا۔ گوداوری گزشتہ مُستحقے فرشتہ مزاحمتے عِشقا نیامتے درِشٹا دائرہ مقامے نفسے غلامی حفصے امامی تپشے ناکامی گوشے جوانی شاہے سُلطانی گوبندے قُربانی مُدعا خلتے نادانی ختم سلسلے روحانی ہاشمے ربانی طُلبائے طالب طلبے تعلیم بدست عالم نظری آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوُن بھگوان، شب د خُاری وچ مست، لیکھا جانے کیٹ ہست، حسد کوڑی دئے گوائیا۔

گوداوری کہے میری نمسکارا، نو نمستے سب نوں کہہ کے دئے جنائیا۔ جن بھگنو نہ میرا تٹ رہیا نہ کنارہ، کندھا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی امرت جل وہن والی دھارا، دھول کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ نو نو چار مین لبھدی رہی سہارا، پن نیتر نیناں اکھ اٹھائیا۔ سچ پُچھو مینوں لبھیا نہیں نرنکارا، جو نرگن نروریر نظری آئیا۔ بنا گوبند دتا نہیں کیسے نے لارا، اشارے نال نہ کھئے سمجھائیا۔ جو مالک خالق پرتپالک سب دا لاڑا، دوُلحا بے پرواہ نظری آئیا۔ جس دا بھگتاں نال اکھاڑا، دوُجی راس نہ کھئے رچائیا۔ مین ملیا اوس دا چرن دوارا،

جتھے دوارکا والے بیٹھے سیس نوائیا۔ اہو مندر گھر گرہ بہارا، ہم ساجن خوشی منائیا۔ میں نیترو رو ماراں للکارا، سب نوں دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ گوداوری کہے میں اکو وار پرہ دی رمز سمجھ لئی گجھی، شبد اشارہ دتا جنائیا۔ بھکتو نرمل کر لو اپنی بدھی، بدی اندرون دئے گوائیا۔ جس پریم دی جڑ سمت شہنشاہی وچ لگی، بوٹا سوہنا دئے سہائیا۔ ستگر حکم کدے نہ جانو ردی، واسطہ پا کے ربی سُنائیا۔ اس دا کھیل اجیں پجیں، بھڑی بھڑی کر کے دیاں دُہائیا۔ میں کوئی وبنان وچ وبن والی نہیں ندی، جس وچ کلجگ جیو کورٹا کرکٹ وشٹا رہے سٹائیا۔ میری دھار پانی وچوں ہو کے باہر گوبند چرناں نال لگی، لکن اپنی دیاں جنائیا۔ میرا تن وجود بدن ویکھی بنا بستران کدی نہ ہوئی ننگی، پرہ اوڈھن پردہ اکو رہیا رکھائیا۔ سچ دساں اہہ گرواں ورگی نہیں جے گدی، گداگر بنیا دُھردرگاہیا۔ جس دی موج وچ نو نو چار چوکڑی لنگھی، بھجی واہو داہیا۔ اوہ دو جہان پھردا پیریں ننگی، حاضر حضرت شہنشاہیا۔ جس دی گوبند کول سندھی، دُھر دا لیکھا دتا درڑائیا۔ اوس دی اکھ ہوئی نہیں کدی اندھی، اندھ اندھیرے دئے مٹائیا۔ بھگت دواویوں کپڑی بھومکا چنگی، جس اُتے بھجا چائیں چائیا۔ جتھے وسے جمنا سُرستی میری بھین گنگی، گنگو والا لیکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نال ملیا گوبند سورا ڈھنگی، جو بھجنگی نیہاں ہیٹھ دہائیا۔ جیہڑی منگ پچھے نہیں سی منگی، اوہ وی دیاں سُنائیا۔ مینوں جمن والی نہیں کوئی سی امی، می منا مکھ نہ کوئی چھائیا۔ میں حکم رضا اندر اس دی مٹی، منسا وچ سیو کھائیا۔ میں دُھر سندیشے سُندی کتیں، کنیا کواری ہو کے دیاں گواہیا۔ میں جگ چوکڑی بنی نہیں کیسے دی وئی، کنت سہاگ نہ سیج ہنڈھائیا۔ گوبند ورگا ملیا نہیں کوئی دھنی، جو دھن دولت کوڑی دئے رڑھائیا۔ جس دا وسیرا بنا چھپر چھٹی، شہنشاہ نال مل کے ۔۔۔۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غمی، چنتا روگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے بیکھ پکھنڈ دمبھی، کوڑی کیریا نہ کھئے ودھائیا۔ نہ کوئی بستر سیج منجی، سولاں ستھر اک وچھائیا۔ نہ کوئی آتم روپ ہنگ برہمی، پاربرہم جوت رُشنائیا۔ نہ کھئے گگن سہارا امبران والا تھمی، مالک خالق مل کے خوشی منائیا۔ نہ کھئے پریمی سجن نہ کھئے دوست تنی، تن وجود ناتے گیا تڑائیا۔ اکو جوت جوت اندر رمی، رام دا رام مل کے رام روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوداوری کہے گرمکھ ساچے ہیرے، چرن کول دُھر دا گھاٹ، گوبند کوڑے ہیرے گیا سٹائیا۔ جنہاں پچھے کٹی واٹ، اتاورن رہیا بدلائیا۔ بیہو

چھپا کے پرتھمی آکاش، کھیل اپنی رہیا کھلائی۔ بھگت دوارے کر کے نواس، نوان جگ دتا بدلائیا۔ ایتھے آ کے میری پوری ہندی
 آس، گوداوری رہی سنائی۔ تسیں کتھوں کرنا تلاش، مینوں دیو جنائیا۔ جتھے شو جی آئے چھڈ کے کیلاش، برہما لوک برہم تجائی۔
 شنکر منگے اک نواس، وشنوں سیو کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہون داس، دیدہ دانستہ درشن پائیا۔ بھگت سہیلے مل احباب، محبت
 وچ ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ گوداوری کہے مینوں مل گئی اوہ گودی،
 جس دی گوتم راہ تکائیا۔ جس نے کھیل کھلایا ویدی سوڈھی، ڈھر دا شبد اک سمجھائیا۔ جس نون منیا سب نے پریم چوجی،
 چوج نرالے رہیا کرائیا۔ جس دا کھیل آد جگاد لوک پرلوکی، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دے نام اندر پڑھنی پئے کھئے نہ پوتھی، پُستک
 لوڑ پئے نہ رائیا۔ اوس دی سوچ پریم وچ کیسے نہ سوچی، من واسنا بھجے تھاون تھائیا۔ میں حیران ہوئی گہر گمبھیر دی ویکھ
 خاموشی، جو خواہ مخاہ سب نون رہیا بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اولڑا رہیا وٹائی۔ گوداوری کہے
 میرے سدھراں والے آرام، امانت اس دی نظری آئی۔ جس دے پیغمبر بنے غلام، گر اوتار سیس جھکائیا۔ جس دا ڈنکا دو جہان،
 وجے نام خدائیا۔ جس دا مننا نہیں آسان، احساس بھگتاں رہیا جنائیا۔ جس دا کھیل نہیں عام، عوام رہیا جنائیا۔ تسیں سمجھو رمز
 تام، طمع کوڑی دیو مٹائیا۔ مُشکل رہے کوئی نہ کام، کلام اکو دیو سمجھائیا۔ ساچا منگو چرن دھیان، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 گوداوری کہے میں سمجھ نہ سکی بال آنجان، بالی بڈھ بھيو کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دئے
 وکھائیا۔ گوداوری کہے ساڈھے تین ہتھ سب نے اترنا تھلے، اس دی سمجھ کیسے نہ آئی۔ جو وسدے اچی چوٹی اُپر اپنے حق محلے،
 شاہ رگ تون اُپر ڈیرہ لائیا۔ ایہو سندیشہ دینا پرہ نے ڈلے، الگ ہو کے دینا جنائیا۔ جیہڑے حکم کدے نہیں گھلے، اوہ اکلیاں
 دینے سنائیا۔ گوبند زخم اچے نے الے، الے اللہ والیاں دینی ڈھائیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے کہن بُلے، شاباش جگت لوکائیا۔ سب
 دے سر تے پینے کھلے، خالی نظر کھئے نہ آئی۔ گوداوری اُپر سوئے اوہ تلے، جو طلب سب دی پور کرائیا۔ جیہڑا گوبند چھایا ہیٹھ پلے،
 اُبنان پلک نہ ہونے جڈائیا۔ گرمکھو کدے نہ سمجھو اسیں اکلے، اک دا مالک ایکنکار نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوداوری کہے میں خزانہ ویکھیا اوہ گودام، اتوٹ اتوٹ نظری آئی۔ میرا اوس دے ول دھیان، جو بیابان

ہونے سہائیا۔ میرا اوس دے در اشنان، جو ڈرمت میل رہیادھوئیا۔ جس دا نام گن ندھان، اوگن لیکھے رہیا چکائیا۔ ایس توں وڈا
 ہور نہیں کھئے استھان، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ حکم متو ہووے پروان، من واسنا نہ کھئے للچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوداوری کہے میں سدا رہی جگ گونگی، جگت بول نہ کھئے جنائیا۔ جن بھکتو تین آسو نوں دال کھانی
 سب نے مونگی، مغلان والی شاہی دینی بدلائیا۔ تھائے اندر لگنی گنجی، جیہڑی سنتاں کولوں کھوہ کے اپنی انگلی لئی لٹکائیا۔
 پورب جنم دی ملنی پونجی، پُج کے ہونا سہائیا۔ اپہ وست ہتھ نہیں آؤنی لبھیاں ڈھونڈی، جیہڑی مُفت دینی ورتائیا۔ رسنا رس چھڈ
 جائے مٹھاس والی بوندی، بوند امرت سوانت دینی چوائیا۔ لہر مٹا کے حضرت نوح دی، رُوح بُت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر سچ دئے وڈیائیا۔ گوداوری کہے میں جمنا نال گیاراں سال پہلاں کیتی بات، ویلا بھل کدے نہ جائیا۔ بھاگان
 والی آؤنی رات، بھگون دئے وڈیائیا۔ تیری پوری کرے آس، نراسا دئے گوائیا۔ سرب سوامی ہو کے ساتھ، جگ ساتھ لئی ملائیا۔
 حیران ہونے تریلوکی ناتھ، جو تیرے اندر تاریاں گیا وکھائیا۔ سیج سہا کے ساچی کھاٹ، خاطر اپنی دئے سمجھائیا۔ اکو وار دے کے
 دھرواس، بہرم بھو دئے چکائیا۔ میرا اوس اُتے وشواس، گوہند گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار
 سچی سرنائیا۔ گوداوری کہے جس ویلے رویداس نے بھرنا اک گلاس، امرت دُھر دا نظری آئیا۔ میری بوجھنی پیاس، حرص دینی
 گوائیا۔ بھگتاں ویکھنا ساتھ، گرمکھاں نال کڑمائیا۔ اکو نظری آؤنا گھاٹ، جو گھاٹے سب دے لیکھے پائیا۔ میری پچھلی مُکنی واٹ،
 وٹیاں نال نہ کھئے لڑائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپ لہنا دینا آپ، باپ ہو کے دیا کھائیا۔

مٹھا بول سوامی بولے ایک، شبد اگمی نام درڑائیا۔ بھگتاں دے کے بھاؤنا والی ٹیک، بھے۔ بھو بہرم سرب مٹائیا۔ جگ چوکرئی
 جنم کرم دا بدل دیوے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ آتم پرما تم کھول دیوے بہیت، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ روپ درسائے نیتن نیت، نیج
 نین کرے رُشنائیا۔ کلجگ اکن نہ لاوے سیک، تئی بھاہ نہ کھئے تپائیا۔ مالک ہو کے نر نریش، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ نیراکھر
 دیونہار اپدیش، اپنشد لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُک جائے جگت کتیب، کتب خانہ نہ صفت صلاحیا۔ دغا رہے نہ جھوٹھ فریب،

فِیصلہ حقیقت حق دِرڑائیا۔ سنت سہیلے بنا کے نیک، بدی اندروں دئے گوائیا۔ ایہہ خوشیاں والا بھگتاں سوہنا سہاونا چیت، شہنشاہی ڈھولے گائیا۔ دوارا وسنا اِکو دیس، دِشا دِسنتر دئے گواہیا۔ جھگڑا چُکنا مایا پردیش، دُور دُرادا پندھ مُکائیا۔ سب توں وکھرا کر کے ویس، رُوپ اوڑا آپ پرگٹائیا۔ جس نُوں جھکدے وشن برہما مہیش، شنکر شاکر ہو کے سیس نوائیا۔ ہُن اگے کوئی نہ کہو پورن سینگھ وچ جوت پرویش، پریشور اپنا رُوپ لیا بدلائیا۔ تِن آسُو توں وکھری ہونی کھیڈ، سووت جاگت اِکو رُوپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مٹھا بول دئے سمجھائیا۔ مٹھا بول بولے سوامی تہاڈا، دُھر دی دھار جنائیا۔ مالک دو جہان ہو کے ڈاڈا، ڈورُو ڈنکا رہیا وجائیا۔ جس دی جگ چوکری رہنی یادا، یادداشت اپنی دئے بنائیا۔ جس نُوں واپگرُو رام خُدا کہندے گاڈا، گارڈین، سب دا نظری آئیا۔ جس دا اگم اتہاہ شبدا اناد اگمی واجا، سُر تال نہ کھئے دِرڑائیا۔ جس دا کھیل بن مگے کعبہ، بن تتاں ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کر وکھائیا۔ مٹھا بول بولے ایکنکار، دُوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سچان دا میت مُرار، پت پریشور بے پرواہیا۔ آتم دا ادھار، برہم دا شنگار، زرتھر نُوں بے نظیر نظری آئیا۔ پریم دا آبشار، گلشن دی بہار، شاہی شباب ربی احباب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انبولت راگ جنائیا۔ مٹھا بول کہے میں مٹھا ویکھیا رس، رستہ دو جہان دِرڑائیا۔ اکھراں والا گیا جس، سطران والی گئی پڑھائیا۔ تکن والی گئی اکھ، پرکھن والی نہ کوئی چٹرائیا۔ ساچا کھیل انوکھا ویکھیا وکھ، جو بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جس ول مہر نظر کر کے لیا تک، دو جہاناں لہنا دتا مُکائیا۔ صحیح سلامت حقیقت پا کے حق، حکومت پچھلی دتی بدلائیا۔ شبدی گودی نرگن چگ، دھام اوڑے دئے ٹکائیا۔ جتھے اِکو نام ست، دوسری رسنا سکے کوئی نہ رٹ، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ مالک صاحب کلاپت، ویکھنہار پُرکھ سمرتھ، ساچے در دئے وڈیائیا۔ مٹھا بول بولے ہس، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دے رہیا کوئی نہ وس، وصل یار اک جنائیا۔ مُحبّت پیار اندر پھس، جیون جگت جگت ہووے بس، لیکھا چُکے جوڑن والے ہتھ، نمستے مگے رگزن والی نک، تت اپنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اک جنائیا۔ مٹھا بول کہے میں دُھر دا راگ سنگیت، گر اوتار پیغمبر سمجھ کسے نہ پائیا۔ آد جگاد جگ چوکری میری اوس دے نال پریت، جو پریت سب دا نظری آئیا۔ جس دا ڈھولا بدل نہ سکے گیت، اکھراں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی

مذہبیاں توں پرے ریت، نہ کوئی مندر نہ مسیت، مسلے کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی سمجھے ریت نہ کھئے کریت، کامل مُرشد بھیو کھئے نہ آئیا۔ جو وسے گرہ اپنے بن وسنیک، دُھر دے دھام سوہیا پائیا۔ جس دی کوئی نہ جانے ہار جیت، اندازیاں وچ کدے نہ آئیا۔ اوس دے ہتھ اوہ توفیق، جو طوبیٰ طوبیٰ سب نوں دئے کرائیا۔ جس دا کلمہ اک مُفید، مُفت دئے لٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے بقرعید، سیس بھیٹ نہ کھئے وکھائیا۔ پڑھنی پئے نہ کھئے مجید، گرہ قرآن نہ کھئے وڈیائیا۔ قلم نال لکھنی پئے نہ کھئے تمہید، جُمیلیاں وچ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سر کرنا پئے نہ کھئے شہید، شہادت تن نہ کھئے بھگتائیا۔ اوس دے چرن کول آشا پُرامید، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا حُکم سدا قدیم، قُدرت قادر رہیا چلائییا۔ جس دا شان اک عظیم، اجل توں لئے بچائییا۔ جس دی نانک گوہند لیندے گئے تعلیم، بن مکتب پڑھ پڑھ خوشی منائییا۔ جس دی الف نہ کوئی نُقطہ نظر آئے سین، رمزاً رمز نہ کھئے لگائییا۔ جس دی اوڑا ایڑا ایڑی سستا ہا ہا دھار سمجھے نہ کھئے مہین، محو بھیو کھئے نہ پائیا۔ جے کوئی اکھراں والا کہے مینوں پرہ تے پکا یقین، ایہ وی ایس پرہو دی توہین، جس نے اپنا بہیت اپنے وچ لیا چھپائییا۔ جو گر اوتار پیغمبراں جوڑے جوڑ دیوے نر مدین، تٹاں والے لنگ دئے پرگٹائییا۔ اوہ اکو کہن آمین آمین، امام امامہ سیس جھکائییا۔ اُس دا مٹھا بول سب نوں کرے تلقین، ولی رہے نہ کھئے حُسن، ادھین ویکھے سرب لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ مٹھا بول کہے میں ویکھیا لکدا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں ویکھیا پُچھدا، حُکمی حُکم سنائییا۔ وکھائے کھیل کچھ تے کچھ دا، کچھ مجھ نہ کھئے چٹرائیا۔ دو جہان لیکھا جس دا تُچھ دا، تُخم تاثیر ساری دئے بدلائییا۔ مان ہنکار رہنا نہیں کیسے مجھ دا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ دیک جگنا اوس سہنجی ککھ دا، جس نوں گوہند دئے وڈیائیا۔ جس دا تیر نشانوں کدے نہ اُکدا، نام ندھانا اک چلائییا۔ ہُن لیکھا بنیا پتا پت دا، تٹاں والی نہ کھئے جدائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو مہینہ آسو چڑھے سکھ دا، نیوں نیوں سارے سیس جھکائییا۔ شہنشاہی سمت کہے میں شیر وانگو بکدا، بہک تیرا نام لگائییا۔ روکیاں کیسے کولوں نہیں رُکدا، سر تیرے قدماں دتا جھکائییا۔ اپنے مارگ پینڈیوں کدے نہیں گھسدا، بھجّاں واہو داہیا۔ ایہ لیکھا پرہو اُس دا، جس دی اُستت کرے لوکائییا۔ جیہڑا جگ چوکرئی بدل کدے نہیں بُسدا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سنائییا۔ مٹھا بول کہے میں ویکھی اوہ مٹھاس، جیہڑی رسنا جہوا نہ سکے

سمجھائیا۔ جس دا بُدھی نہ کرے قیاس، عقل عاقل نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا کھیل ویکھ تماش، میرے اندر وجی ودھائیا۔ جس گره ہواں نہ کدی اُداس، چنتا دتی مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شاخ، پت ٹہنی رُوپ وٹائیا۔ سو صاحب سوامی نرمل جوت کرے پرکاش، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ ایس وجود نوں ساریاں کہنا شاباش، جو کلبوت کلمہ سب نوں گئے پڑھائیا۔ جس نے گوپی کاہن والی دسنی راس، سُرتی شبدی ناچ نچائیا۔ جس نے سینتا سُرتی رکھنی پاس، رام بنباس دینا تجائیا۔ جس نے محمد کلمہ کر کے پاک، پاکیزہ رُوپ دینا بدلایا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ روشن کر کے آفتاب، آفت سب نوں دینی دکھائیا۔ پیغمبر گر اوتار رین دینا نہیں کوئی برخلاف، خلیفے پچھلے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نور کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ مٹھا بول کہے میں دساں کیہڑی بولی، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ سریشی دریشی اشٹی پاؤندی رُوئی، رَویا رام نظر کیسے نہ آئیا۔ جسدا پردہ گھلنا ہوئی ہوئی، آہستہ آہستہ دانائی دئے گوائیا۔ جس دا شبدا بنیا دُھر دا ڈھولی، ڈورُو ڈنکا دئے وجائیا۔ جس نے پورن والی بدل کے چولی، پرمیشور ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دئے چکائیا۔ مٹھا بول کہے میں سنیا نغمہ، نگہبان آپ جنائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران دیوے تغما، نام طمع وچ پھرائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا سگواں، جو ساہمنے ہو کے دئے سمجھائیا۔ ایہہ پُرکھ اکال دین دیاں لوک مات آیا نہیں کوئی منگواں، کرائے دار نہ رُوپ وٹائیا۔ جس دا دیپک اِکو جگنا، دو جہان مناوے سگنا، ست سچ ہووے رُشنائیا۔ جس نے پار لنگھاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، رنگ چڑھاؤنا خاکی بدنا، بدلی اندروں دئے کرائیا۔ جس دی دھوڑ اِکو مجنا، دُھر دا میلا ساچے سَجنا، بھانڈا گڑھ ہنکاری بھجنا، بہاوی نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ مٹھا بول کہے میں سُن کے ہویا حکا بگا، حقیقت حق رہیا جنائیا۔ جس دا لیکھا باہر مدینہ مگہ، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر بولن سب سارے اچھا، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا مسان مسان، مست خُماری نال ملایا۔ جس نے پوریاں کرنیاں اچھاں، آسان نال ملایا۔ سندیشہ دینا دہ دشا، حصہ اپنا آپے پائیا۔ جس نے بھگتاں دتا کدے نہیں پچھا، پچھڑے آگے دئے لگائیا۔ جدھر تھے اُدھر کرے رچھا، رچھک ہووے تھاؤں تھائیا۔ سریشٹ سبائی کوڑی مٹھا، مٹھیا دسے لوکائیا۔ جنہاں دا لے کے آیا دُھر دا چٹھا، اندٹھا آپے لئے چھڈائیا۔ سمت شہنشاہی دا پہلے سمت دا ویکھو سٹہ،

سے والی بازی دے گوائیا۔ دوجے سال کھڑکنا روڑا اٹا، اٹ اٹ دے دُہائیا۔ تیجا سال زمیں اسمان دُہتھڑا مار کے پٹا، پٹانی رہن کھے نہ پائیا۔ چوٹھا کہے مینوں آدھا ملیا حصّہ، حساب سب دا دینا مُکائیا۔ آگے پرہہ دا نو ستّ دا بدل جانا خطا، خطرہ رہن کھے نہ پائیا۔ نظری آؤنا سب نوں آکو پتا، پت پریشور نور خُداِیا۔ چالیاں دناں نوں گھر گھر بیٹھیاں سب نوں آونیاں چھکاں، یاد کر کر دین دُہائیا۔ گرمکھاں دے اندر پینیاں کھچاں، شبد ہلارے نال اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مٹھا بول آکو دے جنائیا۔ مٹھا بول کہے میں بولاں بولی کھپڑی، کون راگ الاِیا۔ پُرکھ اکال کھا جیہڑی گوبند چھیڑ چھیڑی، اوہ دے سمجھائیا۔ بول کہے میں ویکھاں اوہ اندھیری، جو نیتراں والیاں اندھے رہی بنائیا۔ جیہڑے کردے میری میری، میں ممتا وچ بھجن واہو داہیا۔ اہنناں دی ڈبن والی بیڑی، ملاح نظر کھے نہ آئیا۔ کوئی نہ سمجھیا کس نے پائی پھیری، قسمت کون رہیا بدلائیا۔ ایس بولی نال کھیل اک ہور چنگیری، جو چنگیاں مندے دے بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کھڑا لاؤن والا ڈیری، ڈیرے دی کرے سرب صفائیا۔ ماجھے والیو تھادا مجموعہ، مجلس بھگتاں نظری آئیا۔ تھادے پریم دا سرشٹی دا بن گیا ہوا، ہوکیاں وچ لوکائیا۔ کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ رہن نہیں دینا کوا، کاگ کوک کوک کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تھانوں نام پیالہ اوہ پیاوے پوا، جس پئے نال اک دا ہو کے سوا سوا لکھ کہہ کے گیا سمجھائیا۔

★ ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

رنگ راگ رہے تڑپ، گن گندھرب کیر پیچھ سپس نوائیا۔ مدھر دھن رہی اٹک، تال تلواڑا دے دُہائیا۔ سرشٹی خواہشاں رہی لٹک، سہارا سچ نہ کھے جنائیا۔ صدی چوڈھویں چلے نال مٹک، قدم قدم نال ٹکائیا۔ شہنشاہی سمت بن کے چٹک، چٹورے سب دے ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دے حکم دی ہون نہیں دینی ہتک، ہتیا ہوئے لوکائیا۔ گوبند کوئی چوچا نہیں بطخ، شاہاں دا شاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ نظری آئیا۔ اس توں وڈا ہور حکم نہیں کوئی سخت، سُخن سچ نہ کھے جنائیا۔ جس نے وار کے جگرے لخت، لیکھا دتا بنائیا۔ جس دا کاغذاں والا نہیں بھوکھت، ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ جس دا پریم پیار انوکھا عشق، عاشق معشوق سمجھ

سکے نہ رائیا۔ سو بھگتاں دیونہارا تلک، ٹگا اپنا نام لگائیا۔ پورب جنم دی میٹ کے جس، کوڑی ہوس رہیا گوائیا۔ رحمت وچ کر کے ترس، ترشنا رہیا بُجھائیا۔ جس خاطر آیا فرش، خطرے وچ پاوے لوکائیا۔ ایہہ پرہو دا سگناں والا برس، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس وچ آؤن نہیں دینا فرق، حکم اکو اک وکھائیا۔ بھوایں چوڈاں طبق چوڈاں لوک برہمنڈ کھنڈ سارے ہو جان غرق، ہر کا نام غیب نہ کھئے کرائیا۔ جس دی بنا پرکھیا توں سب نوں یاد آؤنی پرکھ، پاک اکو نظری آئیا۔ اُمیداں والا برکھ، آساں بھریا بھجے چائیں چائیا۔ ویکھاں کھیل جگت، جگتی بے پروا بیا۔ نانا ویکھاں بھگت، جو آتم پرما تم میل ملائیا۔ ایہہ سُکھاں دا ویلا مینوں دسے وقت، جس وقت سارے اندر اندر پرہ دا دھیان لگائیا۔ سرشٹی دا چک کے تخت، تختے دئے اُٹھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، شبدي دھار اندر گرخت، پریم پیار اندر کرے پخت، گرمکھ پچیاں وانگ گود اُٹھائیا۔

چرن داسی دا منظور ترلا، دُھر شبد دئے وڈیائیا۔ جو کچھ کرنا سو درتے کر لے، کرم کانڈ دا گیڑا رہے نہ رائیا۔ دُھر سوامی اپنا ور لے، جو واپگر و واحد نور خدائیا۔ منزل اگمی اپنی چڑھ لے، بن پوڑی دُندے دئے چڑھائیا۔ ست سنوادی پلُو پھڑ لے، جس نوں سکے نہ کھئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ چرن داسی پرہو بنا ہر سنگت، سنگ اگلا لئے نبھائیا۔ نام اگمی چاڑھ رنگت، جس دا روپ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ شبد بھکھارن بیٹھی منگت، آسا جھولی دے بھرائیا۔ کوڑی کیریا اندروں کڈھ کے وکار ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تینوں مل کے کیسے دی کرنی پئے نہ منت، سیس جھکے نہ کیسے لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے پریم دی دے اوہ ہمت، جس نوں ہیمکنڈ والا تیرے چرناں اُتے بھیٹ چڑھائیا۔ تیرا روپ نظری آئے بنا دشا سمیت، چار کُنٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا بھگتاں نال کرے کوئی نہ علت، علم عالم نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت خواری نہ ہووے ذلت، آبرو دُھر دی دینی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن داسی انتر آتم، برہم پاربرہم دیا کمائیا۔ جس دا جوت دھار وچوں ہويا جنم، مرن توں بعد اوسے وچ سائیا۔ لیکھا رہے کیسے نہ کرم، ککرماں ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ داستان کہانی رہے نہ کوئی بھرم، بھرانٹ دئے مکائیا۔ سچ دوارے دی بخش کے سرن، سرنگت اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ چرن داسی بنے کپڑا، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ کلجگ مایا ممتا چھڑیا
 جھپڑا، جھکڑا کرے لوکائیا۔ کوئن کوٹ جگت سادھوآں لایا ڈیرہ، بیٹھے دھوئیاں تائیا۔ سارے کہن میرا میرا، تیرا توں نہ کھئے جنائیا۔
 ست است دا کرے نہ کوئی نکھیرا، بھل بھل وچ لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُرانِ انجیل قرآن کھانی بانی سب نون پایا سنسار والا
 گھیرا، گھنن گھیری وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جنن چرن نہ کرے اپنی مہرا، نظر مہر اک اٹھائیا۔ اوناں چرن نہ
 کوئی گرو نہ کوئی چیرا، چیرا گرو روپ نہ کھئے بنائیا۔ پھرت پھرت سب مارے پھیرا، مات گریہ وپس وٹائیا۔ بن صاحب سوامی
 انترجامی بئے لائے کوئی نہ بیڑا، لکھ چوراسی جھپڑا نہ کھئے چکائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن چرن داسی بنن دا وقت آگیا نیڑا، اندھیرا کوڑ
 دے مٹائیا۔ سچ دوار کرائے وسیرا، جس گرہ وچھڑ کھئے نہ جائیا۔ نام پدارتھ اکو بھنڈارا دیوے بتھیرا، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا لیکھے لائیا۔ چرن داسی سن لے دُھر دی جگتی، جگن پچھوں دیاں جنائیا۔ بھل
 کے کدے نہ منگیو مکتی، مکتی کم کسے نہ آئیا۔ تھادی اوتھے لاواں سرتی، جنھے ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو نور اکال مورتی، جوتی جوت
 جوت رُشنائیا۔ نام ندھان اگئی تورتی، تریا سار سیس نوئیا۔ ایہ کھیل حاضر حضور دی، جو اشاریاں نال لے ترائیا۔ محنت ملے
 پورب جنم مزدور دی، مزدوری پچھلی جھولی پائیا۔ ایہ کھیل نہیں کوئی جوٹھ جھوٹھ کوڑ دی، کوڑی کِریا نہ کھئے وکھائیا۔ چرن داسی
 روپ اگئی اوس نور دی، جو نور نورانہ شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے دئے ملائیا۔ چرن داسی
 کدے نہ لے بچکی، بوکیاں وچ پائے نہ کھئے لگائیا۔ پریم پیار دی بخشے سسکی، تار ستار اپنے نال جڑائیا۔ جس دی دھار اکو دسدی،
 دوجا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اُسدی رمز اگئی کھچدی، ستیاں لے اٹھائیا۔ جس دھڑ دے لنگھ جائے وچ دی، آر پار لیکھا دئے مکائیا۔
 ایہ کھیل مالک اک دی، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتو تھادی بازی اتم جت دی، ہار والا ہر تھادے کول کدے نہ آئیا۔ ایہ
 کھیل اوس پت دی، جس نون پتا گوبند کہہ سنائیا۔ ایہ وچار پچھلے پت دی، پریمی پیاریاں جوڑ جڑائیا۔ ایہ کھیل اوس انڈھ
 دی، جو جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سوامی دیا کھائیا۔ چرن داسی ویکھ اپنا چولا،
 چوبل کرے بے پرواہیا۔ پردہ رہے کوئی نہ اوبلا، نقاب مکھ نہ کھئے ٹکائیا۔ منوا من نہ پاوے روؤلا، جھنجٹ اور نہ کھئے لوکائیا۔ اکو

مالکِ ملیا مؤلا، مؤلی رُت دئے وکھائیا۔ بھگتاں بہار کر کے ہوؤلا، سرِشٹی دئے دبائیا۔ دُھر دا سُننا اگئی ڈھولا، ڈھول اپنا رہیا وجائیا۔ جُگ چوکڑی کیتا اقرار قولا، کول نین پور کرائیا۔ پچھلا ویلا وقت لنگھ گیا وچ مخولا، مسکرا بن کے جھٹ لیا لنگھائیا۔ بُن سب دے سر مارنا اوہ پاؤلا، جو پرم پُرکھ بیٹھے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دی کرنی دئے بھگتائیا۔ چرن داسی سارے بن جاؤ نال چاء، چاؤ گھنیرا گھر گھر دیاں وکھائیا۔ کلجگ سرِشٹی وچوں لا لُو اپنا داء، شبدی دھار دیاں سمجھائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں سچا ہور نہ کوئی ملاح، کھیوٹ کھیٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے چرن لگ کے لنگھ جاؤ جل تھل اسگاہ، سُمند ساگر ٹلا پربت نہ کھئے اٹکائیا۔ تہاڈا کی گھٹدا جے "سوبنگ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان" لُو دھیا، دھیان اکو نال لگائیا۔ آپے لگھ چوراسی توں پلُو دئے چھڈا، چھٹکارا جہاں توں دئے کرائیا۔ اوس دھام اوڑے دئے بہا، جتھے رام بہہ کے اپنا رام منائیا۔ ویکھیو کتے تتاں والا نہ سمجھیو انسان، آسان رستہ رہیا وکھائیا۔ جس نے اک وار چرن دھوڑی دا کر لیا اشنان، جنم وچ پھیر نہاون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس دی آتما ملے نال اوس بھگوان، جو بھاگ سب دے رہیا بنائیا۔ سمت شہنشاہی دا ویکھیو اٹمان، پھیر ساریاں نوں آؤنا گیان، جھکدے زمیں اسمان، پرہوؤ نے ہو کے بے پہچان، نو اٹھاراں مکھ لینا چھپائیا۔ جس ویلے جگت رہیا نہ کوئی ودوان، سچا ملے نہ کوئی امام، کارج بنے نہ کوئی کام، شاہ نواب نہ دے غلام، پکوان پختہ نہ کھئے طعام، دُعاے در دیدے خُدا درِشٹی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، چرن داسی ہرِسنگت ہو سہا، رہبر اپنا بنے آپ خُدا، خُدا اپنی دیا کھائیا۔

ہرِ شبد کہے دُھر حُکم جنا بے اعلیٰ، فرمان فرما بردار سرب جنائیا۔ ایہہ کھیل اگم خُدا تعلق، مُطلا سب نوں رہیا کرائیا۔ لیکھا جانے ماجی ہالہ، حالات جانے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی اپنے وچ چھپائیا۔ ہرِ شبد کہے ایہہ کھیل اگئی رام، جو رمتا رمتا ویکھ وکھائیا۔ جو لیکھا جانے تمام، طرح طرح سمجھائیا۔ جس دا پیغمبران دتا پیغام، اتار کرن شنوائیا۔ سو داتا نوجوان، عادل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ حُکمے اندر حُکمران، حُکمی حُکم سرب منائیا۔ حق اشارہ اک طوفان، گربان ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے مسیح بیان، مسلہ مسلسل دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل اک

وکھائیا۔ مسیح کہے سچ خُدا ئے کھیل وائید، وڈو ویکھے سرب لوکائیا۔ جگت ہنکار کرے ڈائید، ڈن ڈو نہ کھئے سمجھائیا۔ شبدي ہارس ہووے رائید، ڈوئکی مؤنکی کلجگ جیو ویکھ وکھائیا۔ سلیکٹ کرے اپنی سائید، ڈیفیکٹ کر کریکٹ دئے مٹائیا۔ ویکھنہار سرب بیہانئید، بیہو ابھیدا کھول کھلائیا۔ مائینس سب نوں کرے مانئید، پھگر زیرو روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ مسیح کہے حق خُدا ئے کھیل کریکٹ، گرہ دو جہان ویکھ وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ بند کرے وچ بریکٹ، باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس گر اوتار پیغمبر کیتے سلیکٹ، جگ چوگری دئے وڈیائیا۔ جس دی جوتی دھار ایلکٹریشن کوئی نہ جانے ایلکٹ، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے ایسٹ ویسٹ، نارتھ ساوتھ کھوج کھوجائیا۔ اُس دا حکم اکو بیسٹ، جو بلے وانگ بھوائے سرب لوکائیا۔ جس نے سنت سہیلے جن بھگت ویکھنے اپنے گیسٹ، در دوارے دیوے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے کرنے اریسٹ، ڈھر دی ڈیوٹی اکو لائیا۔ نام کھنڈے کرنے کریسٹ، انتر باہر سکے نہ کھئے بچائیا۔ بہنا پئے نہ کیسے اُتے ڈیسک، چیئر میئر نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے نوں کہنا پئے نہ لائق جسٹ، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ مارکس ملنا نہیں کیسے فسٹ، سیکنڈ تھرڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہار سرب لوکائیا۔ مسیح کہے میرا محبوب، مُحبت وچ سمائیا۔ جس دا بن شمع والا عروج، یرگن نور رُشنائیا۔ جو سب نوں رکھے محفوظ، پردے وچ لوکائیا۔ اُس دا نور کدی نہ ہویا غروب، غُربت میٹے سرب لوکائیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، حضرتان ربیا سمجھائیا۔ سو خُدا ئے خُدا ہویا موجود، مُجرم ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ مہاراج شیرسنکھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد مہروان ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔

نؤ اٹھاراں ویلا نہیں وقت گھڑی کلاک، واک اوٹ سب نوں دئے کرائیا۔ کلجگ جیو جلمین مچھلی مینڈک دسے فراگ، کلجگ کوڑی کریا کیچڑ وچ رہے گر لائیا۔ من واسنا ہو گئے ڈاگ، اُچی کوکن تھاؤں تھائیا۔ پُرکھ ابناشی شبد اگمی ہنتھ وچ پھڑ کے

راڈ، حُکمی ڈنڈے دئے ڈرائیا۔ سب نوں یاد کرائے واحد لاشریک اِکو گاڈ، پاربرہم بے پرواہیا۔ رائے دھرم گھر ڈیٹین کر دیوے وچ اِکو وارڈ، نمبرن والے بیڈ دئے سمجھائیا۔ شبدي شبد لا کے اُپر گارڈ، گڈ مارننگ سب نوں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔

★ پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

شبد اگئی جو ہوئی تقریر، دو جہان رہے جس گائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران کیتی تحریر، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ بہگت سہیلے تگن بے نظیر، جگ نیر بند کرائیا۔ گرمکھ انتر کھچ اِک تصویر، رُوپ انو پ حق درڑائیا۔ جو دیونہارا باداشیر، مہر نظر اِک ٹکائیا۔ سو بدل دیوے تقدیر، دس تدبیر بے پرواہیا۔ میل ملا کے ویرن ویر، گرمکھ گرمکھ جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، شہنشاہ اِکو رنگ وکھائیا۔ انتر آتم نہ ہویے دلگیر، منسا من نہ کھئے بھوائیا۔ ست پریم دی پا زنجیر، کوڑی شرع دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تصویر کہے مینوں کوئی نہ جانے شخص، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جس گرمکھ اندر صاحب دا ہووے عکس، نور ظہور دئے وکھائیا۔ اُس دا من نہ رہے سخت، دُرمت میل دھوائیا۔ سہنجنا ہووے وقت، ملے مان وڈیائیا۔ سہائی وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پورا کارج کرے فقط، فقرے اِکے نال صلاحیا۔ مانس جنم نہ پئے وخت، دُکھ دلدر دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تصویر کہے میں ویکھ نقشہ، ست سچ دیاں درڑائیا۔ جس وچ نہیں کوئی خدشہ، بھہ بہم نہ کھئے بنائیا۔ جنم وچ نہ آئے حادثہ، حیثیت سکے نہ کھئے بدلایا۔ ویکھنی پئے نہ کوئی نراستا، آہستہ آہستہ دئے وڈیائیا۔ میلا ملیا دُھر دے ساتھ دا، سگلا سنگ بنائیا۔ ایہہ لہنا گوبند دے واک دا، جو بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ تیرا ناتا اوس دے باپ دا، جو تیغ بہادر رہیا سمجھائیا۔ تُوں بھتیجا اُس دے سالے ساک دا، جس دا لیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ ایہہ داؤ اگئی اوس گھات دا، جس دا گہرا زخم نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ ویلا اوس رات دا، جس ویلے گوبند ملی وڈیائیا۔ تُوں تریٹھ سالا

سی جاگدا، راتی سُتیاں خارش رہی ستائیا۔ اودھروں حُکم ہویا اکال دا، شبدی راگ الاٹیا۔ ویکھ نؤر میرے لال دا، جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ تُوں اپنا آپ سمبالدا، سوٹا بیری لیا اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ جھاگدا، ویکھیں تھاوں تھائیا۔ حُکم ہویا انوکھے واک دا، واقع دتا درڑائیا۔ تیرا لہنا اگلے واٹ دا، وقت دتا سُنائیا۔ جس ویلے میلا ہونا شبدی گوبند پُرکھ اکال باپ دا، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تصویر کہے میں کی دسساں حال، حالت پچھلی دیاں گوائیا۔ جتھے نہ کوئی جواب نہ سوال، فقرہ فکر والا نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی سنگی ساتھی نال، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ اوہ کھیل اگئی پُرکھ اکال، ہر کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دیناں بندھپ ہو دیاں، دیناں اپنی دیا کھائیا۔ شبد اگئی سکھیا اک سکھال، دُھر دی کری پڑھائیا۔ تیرا میلا گوبند نال، لالں رنگ دیاں چڑھائیا۔ سچ دوارا دھرم سال، دُھر دروازہ دیاں کھلاٹیا۔ جس گرہ وسے دین دیاں، شاہ کنگال ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بردھ کہے پرہہ آیا بڑھاپا، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت مٹن والا ساکا، ناتا توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تیرا روپ ظاہر کھچیا نہ جائے خاکہ، ست نظر کھئے نہ آٹیا۔ نیتر پڑھی نہ جائے کوئی کیتابا، وِدیا حق نہ کھئے سمجھائیا۔ جلوہ نؤر نہ کھئے مہتابا، جوتی جوت نہ کھئے ڈگمگائیا۔ مینوں تیرے ملن دی آسا، دوجی اوٹ نہ کھئے دکھائیا۔ دین دیاں دے بھرواسا، شبدی حُکم سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہا شاباشا، مہر نظر نال ترائیا۔ تینوں دکھاواں کھیل تماشا، خالق خلق وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ساچا خاکہ کھپڑا روپ، پُرکھ اکال دے جنائیا۔ سری بھگوان کہا اوہ کسے ہتھ نہ آوے چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ نہ کھئے پائیا۔ جس ویلے مالک خالق بن کے آواں مضبوط، شبدی شبدی دھار پرگٹائیا۔ پھیر سہاواں ساچی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی دھار شبدی سٹ کھیل کرا کے پنج تے کایا بُت، تتو تے دیاں وڈیائیا۔ تیرے کولوں فوٹو کھچا کے ہوواں خوش، خوشی تیری غمی وچوں بدلائیا۔ پہلوں ماپیاں گھر جنمنا جگت پُت، پھیر شبدی سٹ لوان پرگٹائیا۔ پردہ اوبلا رہے نہ لک، نقاب نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی دیواں ایک، ایک دھار بندھائیا۔ سچ پرتی رکھنی ٹیک، ٹیکا مستک دیاں چھپائیا۔ دھرم سٹ بن کے نیک، نیتی اپنی لینی اُچھائیا۔ بُدھی رہے سدا بیک، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ مالک ہو کے نر نریش،

دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تیرے پریم دا لہنا دینا دیاں وشیش، وشو اپنا روپ پرگٹائیا۔ پہلوں لیکھ کے دُھر دا لیکھ، لیکھا پچھلا نال
 ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں ویکھنا اوہ پیارا، جو پریمی پریم نظری
 آئیا۔ جس دا کھیل اگم نیارا، نراکار رہیا کرائیا۔ جس دا وکھرا جگت وبارا، ووباری رہیا سمجھائیا۔ جس دا اچ محل اٹل منارا،
 سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جو کھیلے کھیل وچ سنسارا، سنساری ہو کے خوشی منائیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دربارا، پت پریشور
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ لیکھا کہے میں پچھلی کرنی تصدیق، شہادت اگتی
 دیاں بھگٹائیا۔ تِنّ آسُو دی آؤن والی تاریخ، تواریخ ساری دیاں بدلائیا۔ جس دی کرن سرب اڈیک، ویکھے لوک خُدائیا۔ بھگتاں کرنا
 انتر آتم ٹھانڈا سیت، سرشٹی اگنی تت جلائییا۔ ڈھولا گا کے اکو گیت، گوہند سہجے لینا منائیا۔ دُور دُراڈا وسنا نزدیک، اندر باہروں
 پندھ چُکائیا۔ ساچی دس کے اک توفیق، توخفے گھر گھر دینے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا
 شہنشاہیا۔ تِنّ آسُو کہے میں کرنی اک ارداس، عرض دینی سُنائیا۔ جس دا جگ چوکڑی کھیل تماش، ستجگ تریتا دوپرکلجگ گیا
 ہنڈھائیا۔ جس نوں نرگن جوت کہندے پرکاش، سچکھنڈ نواسی شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگاد نیت نوت گر اوتاراں
 پیغمبراں پوری کردا آس، شبد انادی ڈھولے گیت سُنائیا۔ جو لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر سدا وساد، بسمل اپنی دھار سمجھائیا۔
 جو بن نیتر لوچن نین آس نندرا رہیا جاگ، دُھر سندیشے شبد منائیا۔ جو سرشٹی درشٹی اشٹی بدل دیوے رواج، رہبر بن کے
 ویس وٹائیا۔ جس دا لیندے رہے بھوکھتاں وچ خواب، سو خالص ہو کے پھیری پائیا۔ جس نوں کردے رہے آداب، سجدیاں وچ
 سپس جھکائیا۔ اوہ سب نوں دین آیا سوغات، جو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت بیٹھے دھیان لگائیا۔ دوسر ہون نہ دیوے کیسے
 مُحتاج، لوڑیندا ساجن دیا کمائیا۔ ویکھے کھیل آپ تماش، بھیو ابھیدا پردہ دئے اٹھائیا۔ اکیاں لے کے اک جماعت، ضامن ہو کے خوشی
 منائیا۔ نو در کھول کے تاک، پردہ دئی دئے اٹھائیا۔ تِنّ آسُو دی آخیری کہے رات، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دئے بنائیا۔ تِنّ آسُو دی رات کہے میری بنا شمع توں کھچ لئی تصویر، شمع اپنی آپ جنائیا۔ ایہہ سدا واسطے

بھگتاں دی بن جائے جاگیر، اُجڑے کھیڑے دئے وسائیا۔ پھیر لبھنا پئے نہ کھئے پیر، گھر بیٹھیاں دیاں آسا پوریاں کر وکھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب دی اندروں بدل دیوے ضمیر، ضامن ہو کے لئے ترائیا۔

تنّ آسُو کہے جس ویلے بھگت بھگونت نرگن سرگن فوٹو لئی کھچ، کھچ اندرے دیواں پائیا۔ اہنناں دے وڑ جاواں وچ، جنہاں دے وچ بیٹھا بے پروا ہیا۔ پھیر لبھنا کیسے کس، قسمت گیا بدلائیا۔ سب نوں نظری آ جائے ایکنکار اک، جھگڑا چکے لوکائیا۔ جو آد جگادی پت پریشور پت، پارہم نور خدائیا۔ گوبند دھار پئے دس، پاسا سب دا دئے اُٹائیا۔ جن بھگتاں جگت جہان سدا رہے جت، جیون جنم اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ سب دے گھر وچ تصویر ہووے اک، اک اک نال اک مل کے اکو روپ سمائیا۔ دھار نظری آوے گرو سکھ، سکھ گرو گرو گوبند میلا میلے سہج سُبھائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں آپے کارج لئے نجٹھ، بھگت سہیلیاں صوفی سنت فقیراں کدی نہ دیوے پٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلائیا۔ جو پریم پیار اندر گئے وک، اوہناں دی جنم کرم دی قیمت دئے چکائیا۔ جو لیکھا بن اکھراں دتا لکھ، نراکھر حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت پریم پیار اندر رہن نہ دیوے کوئی وتھ، وتکرا دئی نہ کھئے جنائیا۔

★ ۳، ۴ آسُو دی رات ساڈھے باراں وجے شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال

گوداوری کہے تنّ چار آسُو دی رات آگئی سچ، سمند ساگر دھار خوشی منائیا۔ میں پلٹ کے ویکھاں اپنی آگھ، بھگت سہیلے پرتکھ نظری آئیا۔ جھولی ڈاہ کے منگاں اپنا حق، بینتی سچ سنائیا۔ اپنی چرن دھوڑی میرے اندر دیو رکھ، جلدھارا وچ سمائیا۔ میں اپنا روپ کر کے وکھ، بھجّاں واہو داہیا۔ درشن کراں پُرکھ سمرتھ، جس دا کھیل بے پروا ہیا۔ جو گوبند گیا دس، سو ویلا گیا آئیا۔ آگے ناتا ہووے پگ، کوڑ کڑیاں نہ کھئے وکھائیا۔ چرن دوارے جاواں وس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پریمیاں نال مل کے لواں ہس، جو سچ پیار اندر اپنی ہستی گئے مٹائیا۔ ساچا ماناں اگتی رس، جو رستہ دھر دا دئے وکھائیا۔ ویلا پھیر نہیں ملنا وت، وطن اپنا ویکھ

خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ گوداوری کہے جن بھگتو تھادی لے کے چرن دھوڑ، دھوڑ جگت دیاں وڈیائیا۔ درِشٹی سب دی ہووے موڑھ، ایشی ایشٹ دیاں دِرڑائیا۔ اکو مالک دس کے حاضر حضور، سُنپڑے دھر دے دیاں سُنائیا۔ تھادے نال رہنا مینوں سدا منظور، پچھلا وچھوڑا دتا مکائیا۔ جگت واسنا کرنا نہیں کوئی قصور، قسم کھا کے سیس نوئیا۔ پُرکھ اکال مننا سچ دستور، دوسر اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا نام اپنے حُکم اندر ہونا مشہور، مشورہ جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل اپنا رہیا وکھائیا۔ گوداوری سچ دس تیرے سدے گئے آ، اپنا پندھ مکائیا۔ اٹھ سوانی اشارے نال وکھا، وکھ وکھ گنائیا۔ جس وچ بھل رہے نہ را، اُبل دئے وڈیائیا۔ گوداوری بیٹھی سیس جھکا، نیر نیناں نیر وہائیا۔ اپنی آرزو رہی سنا، خواہش رہی وکھائیا۔ گوبند میرے اُتے تلی چرن اوہ چُہا، جس دی شہنشاہ شہادت آپ بھگتائیا۔ ایہ سب کچھ دیاں سنا، ین رسنا جہوا گائیا۔ مینوں خوشی ہوئی ویکھ کے ربی نور خدا، میں خادم عزیز اک اکھوائیا۔ تیرے شبہ سُنپڑے جنہاں دتے پہنچا، سو بیٹھے ڈیرے لائیا۔ وشنوں آیا لچھی نوں اُنکلی لا، لچھن اپنے رہیا جنائیا۔ برہما سُرستی دی پھڑ کے بانہ، نیناں نیر وہائیا۔ شنکر پاربتی دھوڑی ٹکے مستک رہے لگا، تن بھبوت خاک رمائیا۔ تیئی اوتار توں ہی توں ہی رہے گا، دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد من تیری رضا، درے دربار بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر دس تیرا ڈھولا رہے گا، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے مجلس رہے وکھا، موجودہ ہو کے سوبھا پائیا۔ میری جل دھار اپنا روپ بیٹھی بدلا، سگھڑ سوانی سُچھی نظری آئیا۔ درشن تگاں آسا بھریا چا، نراسا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ دوئے جوڑ کر بینتی منگاں اک دُعا، دو جہاناں والی تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ پون ٹھندی آوے ہوا، دو دو دھار نظری آئیا۔ جگ چوکرئی دے جگت جگت گواہ، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ مینوں کچھ گوبند گیا سمجھا، رمز اگئی اک لگا، شبدی شبہ بھو کھلائییا۔ ساچی تھت گیا درسا، تن چار آسو دی رات لینا لاہ، لاہ اکو گیا سمجھائیا۔ سو ویلا وقت شہنجا سوامی گیا آ، آبرو میری دے بنائیا۔ تیرا شہنشاہی سمت ہویا رواں، رواں کر سرب لوکائیا۔ میں اکو وار سب نوں کہاں، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ بنا پُرکھ اکال دوجا لینا نہیں کیسے دما، بنا دماں توں دامن ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ کوڑی کِریا سب نے تجنی طمع، تامس دینی مٹائیا۔ بنا سری بھگوان دوجا ایشٹ مننا ہو جائے منع، مانس منکھ دیاں سمجھائیا۔ جس

دا پرکاش کوئن کوٹ تئاں، گھر گھر رہیا سہائیا۔ سو مالک خالق اکو سب دا بنا، بن کھنڈ ہوئے آپ سہائیا۔ جس نے لکھ چوراسی
 جیو جنت جنا، آد جگاد بنے جنیندی مائیا۔ اُس رہن نہیں دینا کوئی بہا تئا، حصیاں وچ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے گگن ربایا بن تھان،
 زمیں اسمان ہوئے سہائیا۔ سو کھیل کرن آیا نواں، نواں رنگ دئے وکھائیا۔ جس دا ویلا وقت نہیں لماں، نو نو چار بیٹھا پنڈھ مکائیا۔
 اوہ بدلنہارا سماں، سمجھ وچوں سمجھ دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر حکم سندیشہ اک سنائیا۔
 گوداوری کی تیرے آگے پچھلے ساتھی، ویکھ کے دے سنائیا۔ گوداوری کہے توں پرہہ پُرکھ ابناشی، بے پرواہ آد جگاد نظری آئیا۔
 سارے منّ کے شبداگمی آکھی، آخر بیٹھے ڈیرے لائیا۔ سیوک سیوک بن کے داسی، سیس جگدیس رہے جھکائیا۔ تیرے اُتے
 سارے بن وشواسی، وشو تیرا روپ ویکھ وکھائیا۔ پورب پچھلی دس ساکھی، ساکھیاں دے سمجھائیا۔ توں گھر گمبھیر داتا دیونہارا
 داتی، دیاوان وڈی وڈیائیا۔ تیرا کھیل بہہ بدھ بہانتی، گویند تیرا حکم رہیا سمجھائیا۔ گوتم بیٹھا انتر انتر مارے جھاکی، سر اُپر نہ سکے
 اٹھائیا۔ مادھو بیراگی جو بندہ خاکی، بندگی والا دتا بھلائییا۔ نیلا تیرا سہنجنا راکی، راکب ہو کے پھیرا پائیا۔ دلباغ لاپن آیا اپنی
 اداسی، چوٹھا سُن رہیا پلائییا۔ باز مار کے اپنی بازی، بازاں والیا تیرا درشن پائیا۔ گوداوری کہے میں سب نوں تیرے حکم دی
 بھیجی بہاجی، دھر سندیشہ پچھلا دتا سنائیا۔ سارے دوارے آگے خوشیاں نال راضی، رضا تیری وچ بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مکائیا۔ گوداوری کہے جن بھگت آگئے اکی، جنہاں دا لیکھا اکل کل نظری
 آئیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ دے وچھڑے ساتھی، سہجے لئے ملائییا۔ جنہاں گویند دی مئی نہیں سی آکھی، اوہ وی رہیا ترائیا۔
 تنّ چار آسو دی سہا کے راتی، رتن امولک ہیرے گرمکھ رہیا بنائیا۔ جگ چوگرے میں تیرے سُنپڑے سُن دی رہی پاتی، گر اوتار
 پیر پیغمبر پترکا تیری جگت گئے سنائیا۔ پرہو تیرا درس سنکھ نہ پایا کملاپاتی، کول نین ویکھ نہ خوشی منائیا۔ میں سب دے
 ساہمنے دساں تیری ساکھی، جو گویند تیرے نال مل کے مینوں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ گوداوری تیرے نال پ رہیا چھوہ، پیلک دے جنائیا۔ کوڑا جگت نہیں رہنا موہ، مُحبت اکو بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال
 سب دے کولوں سب کچھ لینا کھوہ، کھوبا کھوہ ہووے لوکائیا۔ جگت سادھاں دا رہن نہیں دینا گروہ، غرق دینے کرائیا۔ پریمیاں

نال کرنا نہیں دھروہ، دُھر دے وچھڑے لینے ملائیا۔ مین سچ دسساں جن بھگتو پرہ دے چرن دوار مین آگئی چھبی پوہ، ودی سُدی
 بور نہ کھئے رکھائیا۔ ستائی نوں تھادے جوگی گئی ہو، ہوکا دے کے ربی گائیا۔ مینوں بابر لہیو نہ کو، جنگلاں یلے اٹاں پتھراں
 وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس نے دو جہان چرن تھوکر نال لے جوہ، جُگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے وچھوڑے اندر برہمنڈ کھنڈ
 سارے رہے رو، روندی ویکھو لوکائیا۔ جس نے اپنے بچے گرمکھ نہیں سکے لکو، لقمہ کرے خدائیا۔ ساچا حکم گر اوتار پیغمبر وشن
 برہما شو سرب سُنو، سُنیہڑے وچ جنائیا۔ سب دا مالک اپنیاں نیناں نال اک چنو، جو نیناں توں پچھے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ انگلیاں
 پوٹیاں اُتے اپنے جگ گنو، ستجگ تریتا دواپرکجگ سب دے حساب دیاں وکھائیا۔ گنتی وچ کدے نہ بھلو، دُھر دا حکم اک
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سُنیہڑا اک سمجھائیا۔ گوداوری کہے ایہ آگیا والا گودی، گرواں دا ستگر
 نظری آئیا۔ جس نے کوئی رہن نہیں دینی سُنّت بودی، ٹکے پچھلے دینے مٹائیا۔ مالک بن کے دُھر دا چوچی، چوج اپنے دے وکھائیا۔
 جس دا اکو خانہ خالص مودی، مُدّتاں توں ربیا چلائی۔ اوس نے سرشٹی دی قیمت نہیں پاؤنی اک کوڈی، خاکی خاک دے ملائی۔
 جس دے حکم نال مین برہمنڈاں کھنڈاں وچ پٹ دینی ڈاؤنڈی، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ دِنو دِن سرشٹی ویکھنی روندی، رُسیاں نہ
 کھئے منائیا۔ گرمکھان دی آتم اکو ڈھولا گاؤندی، سوبنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دھیائیا۔ گرمکھ سنگھ پنج نام دے دے
 جیہڑے تیری قلم لکھ کے خوشی مناؤندی، پنجاں دے اُتے پنجا دیواں لائیا۔ جن بھگتو خوشی ویکھو من بھاؤندی، بھوجل وچوں
 پار دیاں کرائیا۔ قیمت پے جائے اُس تھاوں دی، جس تے بیٹھے سوبھا پائیا۔ وڈیائی مل جائے میرے ناؤں دی، جس نوں آد جگاد
 جگ چوکری اوتار پیغمبر گئے گائیا۔ مہر ہو جائے سچّی چھاؤں دی، اگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ گوداوری کہے مین ایسے نوں دھیائیاؤندی،
 دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ ایسے دے ڈھولے گاؤندی، گاگا خوشی منائیا۔ جن بھگتو ویکھو سرشٹی سرب سؤندی، تھانوں رہی اٹھائیا۔
 تھانوں ایہدے امرت دھار نال تھانوں دی، ست ست ورتائیا۔ دُیا کائنات بُدھی ہوئی کاؤں دی، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تھانوں لوڑ
 رہے نہ کیسے پتا ماؤں دی، پُرکھ اکال ملیا بے پرواہیا۔ ایہ وی کوئی غرض سری بھگوان نوں اپنے گوں دی، جو گاؤں گاؤں وچوں
 اکٹھے رہیا کرائیا۔ پھیر وی سو کرے جو اپنے آپ بھاؤندی، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ ایہدی کھیل قدرت والے نیاؤں دی، نیاکاری اک

اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ پنج نام کہن ساڈے اُتے لگ گیا پنجہ، پنج پروان لے کرائیا۔ جس دے حُکم دا شبدی دھار اک ڈنڈا، ڈنڈوت سب نوں دے سمجھائیا۔ گُرمکھو ساڈھے تِنّ ہتھ اُتر آو تھلے کنڈھا، نیتر نیناں پنڈھ مُکائیا۔ حُکم ورتن لگا وچ برہمنڈاں، ٹھوکر نال سُنائیا۔ تُساں اچے تک نہیں ویکھیا پُرکھ اکال دا دنکا، جو دغے بازی سب دی دے کھپائیا۔ حُکمے اندر رہن نہ دیوے کوئی گندہ، گندگی کوڑی دے مٹائیا۔ نیتر رون لگی گنگا، سُرستی جمن دے دُہائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن سب دا حال ہونا مندا، مند پوے لوکائیا۔ خوشیاں وچ بسے ست رنگ والا سترنکا، جس ست دھرم لینا پچائیا۔ جس نے جن بھگتو تہاڈے جہاں نوں دینا ڈنڈا، بھے اکو وار وکھائیا۔ ایہہ وی کھیل گُرو گویندا، جو گنی گھندا ربیا جنائیا۔ ستان رنگاں وچوں جیہڑا رومال سی اک چھندا، چٹی دھار سوہا پائیا۔ اوہ ہوئی جہی گویند نوں مل کے کھندا، سہج سہج سُنائیا۔ تُوں کیوں نہیں ساچے تخت اُتے بھندا، کیوں کھنڈیاں کریں لڑائیا۔ گویند کہا اچے میں بھانا اوس دا سہندا، جو حُکم ربیا منائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال سچ سنگھاسن اُتے ڈھپندا، ست آسن رُپ بدلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ ست رنگ سوئی مٹی نہ لکڑی جانوں بیری، جن بھگتو برہوں چوٹ لگائیا۔ جس پچھے پُرکھ اکال نے ماری پھیری، پھرت پھرت لے ملائییا۔ اگے دیر لگنی کیہڑی، گیڑا اپنا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ڈنڈا کہے میں بڑا چٹک، چٹورے سب دے بھنّ وکھائیا۔ چاروں گنٹ چڑھاؤنا کٹک، کایا کٹیا وچوں سارے لینے بلائییا۔ دہ دشا پئے بھٹک، اگنی تہ نہ کھئے بُجھائیا۔ میں پرہ دے کول بھنا بے کھٹک، کھٹکے وچ لوکائیا۔ بنا ڈنڈے توں حُکم کدے نہیں ہندا سخت، بھتے بھجن بندگی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ اک دا آگیا وقت، بھتیاں دی ہونی صفائیا۔ گوداوری تیری گویند والی شرط، نیتر ویکھ پور کرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ ربیا بخش، رحمت اک درسائیا۔

ڈنڈا کہے مینوں گوہند کہہا ٹوں چنگا، سوہنا نظری آئیا۔ آگوں رو پیا کنگھا، نیتز نینان نیر و ہائیا۔ میرا پرہو ویکھ اک اک دندا، جو اپنا آپ گھسا کے تیرے سپس دی کرے صفائیا۔ میں تیرے اُپر خوشیاں نال بہندا، دوس زین سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے جنائیا۔ گوہند کہہا سُن کنگھے، تینوں دیاں جنائیا۔ مینوں کئی کئی دن رہنا پیندا وچ جنکے، کمر کسا نہ کھئے کھلائیا۔ کنگھے کہہا سچ پُچھیں پرہو مینوں سارے ورتدے بندے، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ میں چاہندا ٹوں مینوں اوس تہاں ٹنکے، جتھے نظر کھئے نہ پائیا۔ گوہند کہہا تینوں گُرمکھاں دا دیواں سنگے، سکلا سنگ نہائیا۔ گوداوری نے اوسے ویلے منگ لئی منکے، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس ویلے گوہند مڑ کے مار کے آویں پندھے، اپنا پندھ مکائیا۔ مینوں دسدا تیرے بھکت پرہ نال مل کے سب توں دسنے چنکے، کوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں چوہندی تیرا ایہہ کنگھا اہناں دے کرم کاند دے روگ کڈھے، تن ماٹی ہڈاں کرے صفائیا۔ نکیاں نوں کر دئے وڈے، وڈیاں دے وڈے تیرے وچ ملائیا۔ کنگھا کہے میرا درشن کر کے سب نوں آیا کرن کے اوہ مزے، جو رساں والی رسنا رس نہ کھئے جنائیا۔ جس ویلے تین چار آسو دی رات ساڈھے باراں وچے، میں اپنی وجہ دینی سمجھائیا۔ گُرمکھو میرے ورگے بن جاؤ تگے، بگ پڑا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تسیں اوس دی چرنی لگے، جیہڑا لگیاں دی توڑ نہائیا۔ سمجھ جاؤ ویلا آجے، آج دی رات پھیر کدے نہ آئیا۔ جو آیا سو کر کے گیا دغے، دوٹلتاں وچ گیا پھسائیا۔ تَساں آگے میرے ہتھ بدھے، بنا ہتھان توں سپس نوائیا۔ تہانوں ملنا اوہ پدے، جو پت پریشور اپنے چرناں وچ رکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان سب دا لہنا دینا دیوے حقے، حق دُھر دا دئے جنائیا۔ کنگھا کہے گوہند دا اوہ آگمی کھنڈا، جو کھنڈ کھنڈ کرے لوکائیا۔ جس دے اتے "سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان" لکھیا چھندا، مشندگی سب دی دئے گوائیا۔ لیکھا مُکا کے اُتہج سیج جیرج انڈا، انگ اپنے لئے لگائیا۔ جس گوداوری نوں گوداوری وچوں ماریا ڈنڈا، ٹیڈھی مکھی تکھی دتی چھائیا۔ اوہ ویکھن آیا کھیل بہہ رنگا، ویس اویسا روپ وٹائیا۔ جن بھکتاں لیکھے لا کے ناڑی چما، دم دما ہویئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ کھنڈا کہے میرا ویکھو کھڑکا، کھڑگاں دیاں بلائیا۔ جوں جوں ہندا جانا تڑکا، تڑ تڑ کرے لوکائیا۔ جن بھکتو تہانوں کوئی نہ رہے دھڑکا، ستگر شبد ہویئے سہائیا۔ اوہ مالک تہاڈے گھر دا، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ اوہ روپ اوتار نہ دا، نہ نرائن سچا شہنشاہیا۔ جس دے

کھنڈے کولوں دو جہان ڈردا، بھے وچ لوکائیا۔ میں اوس دوارے دا بردا، سوا انچ اپنا روپ وٹائیا۔ گوبند مینوں سال پچھوں اک دن
 سی باہر کڈھدا، پھیر لیندا بند کرائیا۔ انت گوداوری دے وچ رکھدا، امانت دتی ٹکائیا۔ جیہڑا لہیاں کسے نہیں لہہ دا، شبدي روپ
 سمائیا۔ اوہ کھیل کر الکھ دا، پرتکھ ہویا سہائیا۔ کھنڈا کہے میں ویکھ سرشٹی نوں ہسدا، ہستیاں رہیا مٹائیا۔ ذرا مزہ تکو گوبند
 دے بھٹھ دا، جو بھٹھیالا بن کے چنے رہیا بھنائیا۔ ڈھائی گز ڈپے وچ رکھدا، ڈھنیا اپنا آپ وکھائیا۔ جگت روپ دھر کے اک جٹ دا،
 جٹا جوٹ سارے دئے کھپائیا۔ بھنڈارا کھول کے اپنے ہٹ دا، حق سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتو جیہڑا تھادے اندر وسدا، اوہ
 میرے اُتے اپنا نام رہیا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھنڈا کہے میں اوسے کنگھے دے نال پھندا، جس نال مل
 کے وجے ودھائیا۔ چنا کہے اپنے جنم دن اُتے سدا سی سوا سیر ونڈدا، ساڈھے باراں وجے رات اپنے پریمیاں دی جھولی پائیا۔ بنا
 ستران تون دو جے ہتھ نہیں سی کدے رکھدا، پنجاں مل کے کھیل کھلائییا۔ اگلا حکم پُرکھ سمرتھ دا، سب نوں گیا درڑائیا۔ اوہناں
 وچوں اک چنا جو باقی سی پچدا، اوہ اپنیاں دندان ہیٹھ دبائییا۔ جس ویلے کنارہ آیا گوداوری تٹ دا، وقت ویلا دئے وڈیائیا۔ اوس
 ویلے گوداوری دی گود وچ اک چنا سٹدا، سٹ کے خوشی منائیا۔ گوداوری کہا ایہہ کھیل دس سچ دا، تیرے چرناں سپس جھکائیا۔
 گوبند کہا جیہڑا بھگتاں کولوں سی پچدا، اوہ میں کہا کے شکر منائیا۔ اگے واسطے تیرے وچ ڈھکدا، پردہ دتا پائیا۔ جس ویلے میل
 ہووے میرا تے میرے پُرکھ سمرتھ دا، گرمکھاں بھکھیاں نوں اکو وار دیاں رجائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، بنا بھگتاں کسے
 کولوں نہ رجدا، سانتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا کھیل باہر حد دا، حدود ساری رہیا گوائیا۔ جس دا پریم اگتی رس مدھ دا،
 امرت اک جنائیا۔ جو نام دے دوارے ٹھاکر پھندا، پابن پاتھر خوشی منائیا۔ جس دے صدق بھروسے اُتے ڈھٹھدا، بیٹھا سپس
 نوائیا۔ اوہ دھر کے روپ سمرتھ دا، ستمکھ سوہنا نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔
 بے پرواہ کہے نامے کھیل توری، تُرت دیاں جنائیا۔ بھر ددھ کٹوری، کٹلتا دتی مٹائیا۔ تیرے باپ تون دی میں چوری، پرتی تیرے
 نال نیہائیا۔ بٹھی اگم دی اوہ ڈوری، جو سکے نہ کھئے تڑائیا۔ انت بہتران دی بنی جوڑی، ست دو وجنی ودھائیا۔ بھگت دوار دا اکو
 ڈنڈا تے اکو پوڑی، اکو مندر دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک وکھائیا۔ نامے کہا میرا چھٹا سوا

سیر، بے صدقیاں صدق دوائیا۔ گو بند کہا ایہ وی میری مہر، بیٹھلو ہو کے ہوواں سہائیا۔ چھنے کہا کیوں مینوں اک وار دتا لیڑ، دو جی وار رسن نہ کھئے لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کلجگ انت ہویا اندھیر، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ میں نرگن ہو کے آؤنا پھیر، پھیرا اپنا لینا پائیا۔ تیرا لہنا دینا نیڑ، لیکھا مَول چُکائیا۔ سرِشٹی دا وزن کر کے سارا سوا سیر، لہو مجھ پی کے آپ اپنے وچ خوشی منائیا۔ میرا ناؤں شبدی ہونا شیر، سِنکھ بھبک اک درڑائیا۔ بلدھاری بننا کیہر، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی چھیڑ کے چھیڑ، اِشٹی دینے بھلائییا۔ تیرا لہنا اتم گو بند نال ندیڑ، گوداوری وچوں سوا سیر جل باہر کڈھائیا۔ وچ رکھ کے اپنی شمشیر، کھنڈا دیوے بھوائیا۔ جس نے سارے کرنے زیر، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سب دا لیکھا دئے نیڑ، لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔

چھٹا کہے میں ویکھیا رنگ لال، جو نامے ٹھاکر دتا چڑھائیا۔ سندھور نالوں ودھ کمال، سو بھا رہیا پائیا۔ اُس کیتا اک سوال، بینتی دتی جنائیا۔ پر بھو تیری کی پہچان، پردہ دے اُٹھائیا۔ ابناشی کرتے کہا کلجگ اتم ہوواں مہروان، رُپ انو پیا رُپ وٹائیا۔ شبد سرُپی دیواں اک گیان، جن بھگتاں کراں پڑھائیا۔ لال رنگ بنے ندھان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ نرگن رُپ ہو کے سری بھگوان، بھاگاں والے گرمکھ لَواں بنائیا۔ تیرا بنا کے اک نشان، نشانہ تینوں دیاں وکھائیا۔ سب توں اُپر تینوں دے کے مان، ممتا دیاں چُکائیا۔ سچ جان بنا رنگاں توں آد جُگاد سری بھگوان، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔

لال رنگ کہے راج نرین اوس ویلے سی اک براہمن دا پُت، نو سال اوستھا نظری آئیا۔ اک دن ہو کے اُس خوش، ٹھاکر لال رنگ چٹا بنائیا۔ آگوں بولیا مَول نہ بُت، پتھر رنگ نہ کھئے لگائیا۔ بال اوستھا ہویا چُپ، اندرے اندر کھوج کھوجائیا۔ سچ پریم دی سَکھنا لئی سَکھ، نیتی لئی بدلائیا۔ جے تُوں سوامی ابناشی اچت، کیوں بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ حُکم ہویا جس ویلے اپنی دھاروں آواں اُٹھ،

نرگن نُوں کراں رُشنائیا۔ گوہند میلا ساچے سَت، سَت دُلا رے مِل کے خوشی منائیا۔ اوس ویلے لوں پُچھ، پُورب لہنا ویکھ وکھائیا۔
 پریم پیار لال رنگ دی مؤلے رُت، کوڑے رنگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں بھگوان، جنہاں نوں اپنی گودی لیا
 چُک، اوہ چار گنٹاں خوشیاں رہے منائیا۔

کیسر کہے میں سوا رتی، ٹِگا بھگتاں دینا لگائیا۔ جنہاں دا مالک اِکو دسنا کِلاپتی، پت پریشور ہرِ گوسائنا۔ جنہاں دے
 اندر پریم پیار دی رکھ دینی اوہ رتی، جس توں رتن امولک اپنا آپ بیٹھے چُھپائیا۔ جیہڑی ریت گوہند شبدی دھار نہیں دسی،
 حصیاں وِچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ بھگتاں نوں وکھاؤنی اُہناں دی آکھیں، جو آکھاں والیاں اپنی گود بہائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنوؤں
 بھگوان، سَت وست گُرمکھاں اندروں لہی، ڈبی اپنی بند کرائیا۔

گوتم کہے گوداوری دا کنارہ، مینوؤں نظری آئیا۔ گوداوری کہے تیرا اُدھارا، میں بیٹھی راہ تکائیا۔ گوتم کہے میرا تیل بتی دا
 اُجیارا، سوا پاؤ سوا سال جھٹ لنگھائیا۔ گوداوری کہے ہُن چھڈ ایہہ ووبارا، ووبار تینوؤں دیاں درڑائیا۔ جے اک وار پریم پُرکھ نوں کر
 لئیں نمسکارا، دیوے بتی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس دا راتیں تکیا نظارہ، نظر دتی بدلائیا۔ اوہ آیا وِچ سنسارا، وڈ سنساری پھیرا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ سوا پاؤ کہے میں کی کی کرنا تیل، کِرتی نظر کھئے نہ آئیا۔
 جن بھگت سُوپیلے پرہ نے اپنے نال لے میل، ڈونگھی کندر نہ کھئے بھوئیا۔ میں انت آخیری آ کے ہو گیا فیل، میری چلی نہ کھئے چُٹرائیا۔
 نشا نے چڑھیا نہ کسے گلیل، تیر کمان نہ کھئے کھچائیا۔ پُرکھ اکالا ملیا جن بھگتاں آپ نویل، نِراکار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سہجے لیکھا دتا مُکائیا۔ تیل کہے گُرمکھو کوئی لوڑ تیل نہ بتی، دیا جگ نہ کھئے جگائیا۔ جنہاں مِل گیا کِلاپتی، پت
 ڈالی رہیا مہکائیا۔ ستمکھ درس کرو آکھیں، نیتر لوچن خوشی منائیا۔ سیکھی دھار بنو سچی، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ نام ندھانا ملیا
 اوہ رتی، جس دی رتن سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ گوداوری کہے

گوبندے پر نام، پرم پُرکھ سرنائیا۔ میرے سہسے مکے تمام، روگاں دتا چُکائیا۔ کِرپا کر سِری بھگوان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ وست
 امولک دے کے دان، سنت سہیلے ربیا ترائیا۔ سرِشٹی ہوئی حیران، دھیچ دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کُنٹ دشا دے ویران، پت ڈالی نہ
 کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوداوری کہے میرا دیاسنگھ نال وبار، پچھلا لہنا نظری
 آئیا۔ جس نال گوبند کیتا پیار، پری مینوں گیا وکھائیا۔ اُسدا ناتا ٹٹنا سی وچوں سنسار، سمت پہلا دئے گواہیا۔ میں رو کے کیتی
 پُکار، پرہ ساچے دتا سُنائیا۔ مینوں اوس دا مکھ وکھال، جو مُکھیاں وچوں نظری آئیا۔ اُس دا لیکھا دے ٹال، تُوں داتا دانی نظری
 آئیا۔ پُرکھ ابناشی ہو کِرپال، مہروان دیا کھائیا۔ بستر وچھاؤنا لئے وچھال، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوداوری، گُرمکھ میرا دُھر دا پُت، آد جُگاد دیاں وڈیائیا۔ جس دے پچھے آہ ساڈھے تن ہتھ دا جھولی
 پاواں بُت، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ آگے ہو کے خوش، گُرمکھ لیا پچائیا۔ جن چر چاہاں گودی رکھاں چُک، چھیتی ت نہ کھئے
 تجائیا۔ بن میری کِرپا پیندا کسے نہ جائے مُک، گُرمکھاں سچ دیاں سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے میتھوں رہے پُچھ، رائے دھرم
 چتر گُپت بیٹھے سیس نوائیا۔ آگے رباں سدا تہاڈے اُتے خوش، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ گوداوری نال میٹ کے تہاڈا دُکھ، دُکھیاں دا
 درد وندائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے پری مُکھئے مُٹھ، جو پنجاں اُنکلاں وچ دبائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سہائے
 اپنی رُت، رُخ ویکھے جگت لوکائیا۔

گوداوری کہے نی میں تجیا نیر، وبنان وچوں پلُو لیا چُھڈائیا۔ میں ویکھیا اوہ پیر، جو پیغمبران کرے پڑھائیا۔ جس دی اصل
 سچ تصویر، نور نور رُشنائیا۔ شرع دے کٹ کے زنجیر، شریعت ربیا بدلائیا۔ لیکھا چُکا کے امیر غریب، امراید ربیا بہائیا۔ لہنا ویکھ
 کے شاہ حقیر، دُھر دا حُکم دئے درڑائیا۔ کھیل کر کے بے نظیر، نظر دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکے اندر
 حُکم چلائی۔ گوداوری تیرے سدے آئے جو ایتھ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ اوہ سارے لگے لیکھے، لکھی شاہ دئے بنائیا۔ اک بچن رکھیں
 چیتے، تینوں دیاں درڑائیا۔ دیناں مذہباں دے چُکنے ٹھیکے، جھگڑا مٹے لوکائیا۔ ہوئی ہوئی رائے دھرم دی چاڑھ دینے بھیٹے، پچیا رہن

کھئے نہ پائیا۔ تھوڑے پاؤنے اپنے پیٹے، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ گوداوری اک چڑھن لگا طوفان، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ شبد ڈنڈا ہون لگا پردھان، پردھانگی اک وکھائیا۔ کنگھا ویکھن لگا گھمسان، گھمن گھیر اک لگائیا۔ کھنڈا مناؤن لگا اک آن، آن فان دی صفا دئے اُٹھائیا۔ ڈھائی گز دُپٹا کرن لگا حیران، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ چنا بھجا کہے کیسے نوں ہتھ نہیں آؤنا میرا نشان، بھکھی مرے لوکائیا۔ چھنہ کہے کیسے پریم نال جل نہیں کراؤنا پان، ترشنا سچ نہ کھئے مٹائیا۔ لال رنگ کہے ساچا رنگ ویکھنا نہیں وچ جہان، کوڑی کریا کوڑ لوکائیا۔ کیسر کہے میں سوارتی بھگتاں ہویا پروان، پریم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ سوا پاؤ کہے میں بلیا نہیں وچ کیسے شمعدان، گرمکھاں گرہ گرہ جوت ہووے رُشنائیا۔ گوداوری کہے دھن وڈیائی تیری سری بھگوان، جو سب دی آسا پور کرائیا۔ میں ویکھنا تیرا اکو میدان، جس وچ مددگیر دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ جیو جنت کُراں، کوئن کرلے دین دُہائیا۔ ریڑکا چُکے زمیں آسمان، سلیمان پیغمبر سیس نوائیا۔ بردا لے ہر اک افغان، مسان بھومی خوشی منائیا۔ گوداوری کہے بھگتاں نوں ملے اوہ دان، جس نوں گوہند کرے پروان، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سرنی اپنی اک رکھائیا۔

لال رنگ کہے میرا گرمکھ والا پیار، پٹنے دھار وچوں نظری آئیا۔ جس ویلے سرشٹی ہووے دو چار، سمجھاں سمجھ دئے بھلائییا۔ پھیر کھیل کرے کرتار، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ پٹنے شہر جا کے وچ بازار، بازی اپنی دئے اُٹائیا۔ پچھلا لہنا کراوے یاد، یاد اگلی دئے سمجھائیا۔ اُجڑیا کھیڑا کرے آباد، گلشن ساچا اک مہکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، اگلا اپنے ہتھ رکھے راز، پردے دُھر دے وچ ٹکائیا۔

پِیلا رنگ کہے میں سوا گز، غزنی وچوں آئیا۔ مُغلان نوں دسیا حج، حاجت دتی سمجھائیا۔ نوں نو دا لا کے پچ، روکڑ دتی وکھائیا۔ گری کھوپرے ہو کے بند، امرت جل چھپائیا۔ مار کے آؤنا اپنا پندھ، پاندھی ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ ضرور ملے صاحب بخشند، جو سب دا صاحب گوسائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، نواں چارھن والا چند، بنا چند کرے رُشنائیا۔

گوداوری کہے میں بھگتو تہاڈے آگئی وچ، وچے وچ خوشی منائیا۔ نو اپنے کن لو کھچ، دوویں ہتھ اُپر رکھائیا۔ وبلا وقت لو نچھ، سوہنا ربیا سمجھائیا۔ حکم نال آگے دین نہیں دینی پٹھ، پچھا سکے نہ کھئے بھوائیا۔ تہاڈے پچھے ہر سنگت لیتی کھچ، چرناں وچ ٹکائیا۔ تسیں سارے اندروں ہو جاؤ اک، دو جا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بنا واسنا جاؤ ٹک، ٹک ٹکی اکو اک لگائیا۔ کیسے پوجنا نہیں پتھر اٹ، بُناں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اک اک بوند امرت پاؤ چھٹ، نوویں نو نو وار چرناں اُتے سٹائیا۔ گوداوری پچھلی کڈھ کے وکھائے اپنی چٹ، گوہند لیکھا سوہنا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لہنا ربیا چکائیا۔ نو نو وار گنگا جل دینا پا، گوداوری خوشی منائیا۔ گوداوری کہے ساری سنگت لئے ترا، تارنہار ہوتے سہائیا۔ اکو اک لو دھیا، دھیان اپنے وچ سہائیا۔ جنم دا روگ لو مٹا، چنتا چکھا دئے جلائییا۔ مائس جنم لیکھے لو لگا، لکن اکو اک وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان لو منا، منسا دوجی باہر کڈھائیا۔

نو نو وار پاؤنا جل، گوداوری ویکھ خوشی منائیا۔ تہانوں گھڑی نہ وچھڑے پل، کدے نہ ہووے جدائیا۔ نوں پچھے سنگت ہر دوارا لئے مل، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ اک دوجے اندر جاؤ رل، دئی دویتی لیکھا ڈھائیا۔ گرمکھاں پچھے گرمکھ پھل، اپہہ پرہ دی بے پرواہیا۔ تین چار آسؤ دی رات کہے ساچا لے لو پھل، امرت رس ربیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا دینا جانے تھانوں تھائیا۔ جل کہے میں گوداوری دھار، اندرے اندر خوشی منائیا۔ گرمکھاں دا پریم پیار، بھگون بھگتاں نال جڑائیا۔ نیتر اکھاں دا دیدار، لوچن ویکھ وچے ودھائیا۔ سنگتاں دا وہار، کوڑی جنتا دا سنگار، بنکار سرشٹی دئے کھپائیا۔ بھگتاں کر اعتبار، کھچ لیکھے دوار، گوہند دا ادھار، قرضہ مول جھولی پائیا۔ آگے نہ ہوتے وگاڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان نظری آئییا۔ پانی کہے میں ٹھنڈا تھار، ٹھنڈیاں دیاں کرائیا۔ جن بھگتو پرہ دے چرن سچا گرو دوار، گرہ مندر اکو سوہنا پائیا۔ اکو جوت نور چمتکار، جس نوں سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ اکو شبہ دھنکار، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو کھیل کرے کرتار، قدرت قادر پھیرا پائیا۔ نو نو دا وہار، نو در لیکھا دیوے ڈھائیا۔ جنہاں بھگتاں دا اپنی گنتی وچ کر لیا

شمار، شُبہ اہنن دا دتا چُکائیا۔ جس لیکھے نون لیکھ سکدا نہیں کوئی اخبار، اکھراں وچ نہ کھتے صلاحیا۔ اُس دا ہونا اک وبار، ووبار بے پرواہیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، جن بھگتاں بن رکھوال، پگھ پال نظری آئیا۔

مُکھ نقاب سارے کر لو پردہ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ اندر ویکھو مالک اپنے گھر دا، جو گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جو آد جُگادی کھیل کردا، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جو شبد اگتی اچردا، نادی دُهن جنائیا۔ جو کر کے قوئل کدی نہیں مُکردا، ویکھے تھاون تھائیا۔ نانا جوڑ کے پتا پتر دا، گرمکھ سہج لئے ملائیا۔ جو نرگن دھاروں زرویر ہو کے اتردا، نہکلنک ویس وٹائیا۔ ہُن ویلا اوس دے شکر دا، باقی سنسے دیو گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ اک رکھائیا۔ مُکھ نقاب کہے میں جلوہ ویکھاں نوری، ہر نورانہ نظری آئیا۔ جو بھگتاں کٹے مجبوری، مُشکل حل وکھائیا۔ چرن کول دئے حضوری، حاضر ہو کے لئے سمجھائیا۔ جن بھگتو ٹکے مستک لائیو دھوڑی، دُھر دی ملے مان وڈیائیا۔ کوڑی کریا نہ رہے مغروری، ہنکار دینا مٹائیا۔ تھادے انتر نام اوہ کستوری، جس دی سگندھی انتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال سرب کلا بھرپوری، خالی بھانڈے دئے بھرائیا۔ سچ دواویوں لے کے جائیو مزدوری، جو جُگ جُگ سیو کھائیا۔ تھادا لہنا دینا ضروری، ضرورت پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھان دیا کھائیا۔ نقاب کہے میں کوڑی کریا کولوں کیتا پردہ، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان اگنی سڑدا، مایا ممتا رہی تپائیا۔ دھن وڈیائی جو "سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان" ڈھولا پڑدا، دُھر دا نام دھیائیا۔ کلجگ انت آخری بھانا جردا، نانا کوڑا جگت تڑائیا۔ اُس دا صاف کرنا بردا، ہر پردے دینا وسائیا۔ بھو کھلا کے زرویر نر دا، نرکار دینا ملائیا۔ جیہڑا گوداوری ویلا تکیا چر دا، چری وچھنے جوڑ جڑائیا۔ جس کارن گوبند شبدی دھار رہیا پھردا، در در گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ اوہ لہنا دینا جن بھگتو اج نبردا، لیکھا لیکھے وچوں جھولی پائیا۔ کلجگ کاج دینو دن ویکھیو وگردا، ساچا راہ نہ کھتے سمجھائیا۔ جن بھگتاں رس ملنا انتر نچہر دا، امرت جھرنا دئے جھرائیا۔ گوبند نال ملیا کوئی نہ وچھڑدا، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ بہرم لاہ دیو اگلے فکر دا، فقرہ اکو دتا سنائیا۔ ڈھولا سکھ لو اکو پرہو دے ذکر دا، جس نے کوٹاں ذکریتے دتے چرائیا۔ سنت سہیلا ویرلا نتردا، آپ اپنا کر

رُشنائیا۔ مزہ لے لو پری پیارے متر دا، جو مٹھیا دے لوکائیا۔ گرہ ویکھ لو چوٹی مینارے سِخَر دا، درگاہ ساچی دے وکھائیا۔
 جھگڑا مُک جائے جگت والے عشق دا، مہیئل دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچا دے کھلائییا۔ نقاب کہے
 ویکھو اکو نقطہ، زیر جبر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے اگلا پچھلا پیندا مُکدا، مُکمل ملے وڈیائییا۔ سِری بھگوان بھگتاں پُجھدا، پھڑ
 باہوں گلے لگائییا۔ جس دا پلو کدے نہ چھٹدا، چھٹے سرب لوکائییا۔ رنگ مانو اوس دی رت دا، جو رُتری رہیا مہکائییا۔ ویلا ویکھو
 اوس دے پت دا، جو گوہند شبدی کھیل کھلائییا۔ جیہڑا اپنے مارگ اتوں کدی نہیں گھسدا، جُگ چوڑی ویکھ وکھائییا۔ ہن پردہ
 اوہلا نہ رہیا لک دا، سٹکھ ہو کے رہیا سمجھائییا۔ جے کوئی گلہ ہووے کیسے دکھ دا، اوہ وی دینا سمجھائییا۔ پُرکھ ابناشی شیر اگئی
 ہو کے بکدا، نام بھیک اک سُنائییا۔ سارے مطلب سمجھ لو اک تُک دا، بھانڈے بھرم دے بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دُھر سندیشے نال سمجھائییا۔ نقاب کہے ہن دھوڑی ویکھی لگدی، چُٹکی چُٹک نال لگائییا۔ ایہہ ریتی وکھری جگ دی، جگ
 جیون داتے دتی سمجھائییا۔ گھڑی سُلکھنی ہوئی اج دی، بھگتاں ملی وڈیائییا۔ گوداوری خوشیاں وچ بھجدی، گوہند گوہند رہی
 سُنائییا۔ نیتر لوچن نین درشن کر کر رجدی، رضا وچ خوشی منائییا۔ بھگت سہیلے رہی لہدی، جُگ چوڑی کھوج کھوجائییا۔ تن
 چار آسُو دی رات اُہناں وچ بیٹھی بھیدی، جنہاں اپنا فیصلہ لیا مُکائییا۔ منزل لنگھ گئی اپنی حد دی، گھر ساچے سوہا پائییا۔ خوشی
 نال نچدی، تپے گدے چائیں چائیا۔ سب نوں پھرے دسدی، سُنہڑے حق سُنائییا۔ میں بھگت دوارے دسدی، بھگتاں نال وڈیائییا۔
 سرِشٹی ویکھنی چار گنٹ مچدی، مچلا ہو کے مچل دیوے لوکائییا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، سمجھ کیسے نہ آئییا۔ در آیاں گر
 اوتاراں پیغمبران وشن برہما شو بھگتاں دسدی، دہ دشا سُنائییا۔ اگلی کھیل کیسے نہیں وس دی، بسترے سب دے گول کرائیا۔ کتھا
 رہنی نہیں کیسے بھٹ دی، رسنا صفت نہ کھئے وڈیائییا۔ دھاڑ پینی اگئی جٹ دی، جو جگت دے بلائییا۔ جس دی اڑچن سدا اک
 وٹ دی، وٹ وچوں دے کڈھائییا۔ جس دی تھاپی سدا سچ بٹھ پٹ دی، پٹی سب نوں دے پڑھائییا۔ جو سُنیا سو گوداوری کہے
 میں دسدی، ہس ہس رہی جنائییا۔ جے خُاری ویکھو اک اکھ دی، پرتکھ نظری آئییا۔ گرُمکھ پریکا مُول کدے نہ بچدی، پریتی
 ساچی سچ لگائییا۔ اوتھے من دی آسا مُول نہ نچدی، جتھے بھرواسا دتا بنائییا۔ آتم پرما تم پیار اندر پھسدی، داسی ہو کے سیو کھائییا۔

جن بھگتو ہُن کھیل تھوڑے جہے ہٹھ دی، ہیٹھلے اُتلے دوویں دئے مٹائیا۔ گوداوری کہے ایہہ کھیل کیسے کارن اکتھ دی، اکتھیاں دئے جنائیا۔ جیہڑی جگت دوار کیسے کولوں نہیں سی ڈھٹھدی، سہجے دئے اکتھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان کھیل ویکھو پُرکھ سمرتھ دی، جو سماں دئے بدلائیا۔

★ ۴ اسو شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوداوری کہے مینوں گوبند دا ملیا گودام، ہیرا گھاٹ ہیرے رہیا وکھائیا۔ جس دا خزینہ جگت رہیا گمنام، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ اوسدا ویکھکے اگم نشان، نشانے سارے گئے بھلائییا۔ دو جہاناں تک نظام، نام ندھانا رہیا سمجھائیا۔ جس دا نور ربی امام، کامل مُرشد بے پروا بیا۔ جس نون ملنا نہیں آسان، جگ چوکڑی دین گوا بیا۔ جس دا گوبند دیوے پیغام، پیغمبران رہیا سُنائیا۔ جس دا کھیل ویکھ تمام، طمع دتی مٹائیا۔ جس ناؤں سُن کے "مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان"، سو بنگ روپ سائیا۔ جن بھگتاں ویکھ دیوان، دیوانخانے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساجی کھیل رہیا وکھائیا۔ گوداوری کہے میں ویکھیا اوہ ہیرا، جس دے پردے ہر سائیا۔ تکیا اوہ نیرا، جو امرت روپ وٹائیا۔ جانیا اوہ پیرا، جو پیغمبران کرے پڑھائیا۔ لیکھ تکیا اوہ تحریرا، جو گوبند گیا لکھائیا۔ بھجیا اوہ کسیرا، جو براہمن مول مکائیا۔ کول وسیا ویکھیا کیرا، جو کلمہ ڈھولا اک سُنائیا۔ سری بھگوان دا سچ وتیرہ، بن وتکریوں رہیا جنائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا فقیرا، فقرہ رہیا پڑھائیا۔ میں حیران ہوئی پرہ دے ہتھ وڈیاں تدبیرا، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی شرع پا کے زنجیرا، اتم آپے رہیا کٹائیا۔ بے دھڑک ہو کے گہر گمبھیرا، گور ہو کے ڈیرہ لائیا۔ بہرم بھلیکھا پائے تت سریرا، اندر بیٹھا نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکمے اندر خوشی منائیا۔ گوداوری کہے میں ویکھیا اوہ گھاٹ، جتھے گھاٹا رہے نہ رائیا۔ میں تکیا اوہ ساتھ، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ ملیا اوہ رگھناتھ، جو رگھننس دئے وڈیائیا۔ سُنیا اوہ جاپ، جو آتم پر ماتم میلا رہیا ملائیا۔ ویکھیا اوہ پاک، جو پتہ پاپی دئے ترائیا۔ ملیا نال اتفاق، سہجے جوڑ جڑائیا۔ گوبند والا واک، بھوکھت لیکھے لائیا۔ بھگتاں دا بن کے باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب

کر بے باق، باقی اپنی جھولی پائیا۔ دوجا نہ دئے نجات، نچ مندر دئے وکھائیا۔ گوداوری کہے میری بھگتاں تائیں شاباش، خوشیاں نال
 سُنائیا۔ آگے وساں تہاڈے پاس، چرناں سیو کھائیا۔ تہاڈی پروان مینوں راکھ، دھوڑی اپنے وچ سہائیا۔ سرِشٹ سبائی دا ویکھو
 فساد، پھسیا نہ کھئے چھڈائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں بنے جلاد، کھنڈا کھڑگ ہتھ چمکائیا۔ سجدہ رہے نہ کھئے آداب، نمستے سیس نہ کھئے
 جھکائیا۔ دُنی دا دین ہونا برباد، بازی سب دی دئے الٹائیا۔ بھگتاں دا گلشن مہکے باغ، باغیچہ دُھر دا دئے لگائیا۔ جُگ چوکری آگے
 دیوے نہ کھئے جواب، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ بن گرمکھاں ہویا نہ کیسے ملاپ، وچھڑی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم ورتائیا۔ گوداوری کہے ہیرا گھاٹ لگا سوہنا، سچ ملی وڈیائیا۔ جتھے گرمکھ اکو ہونا،
 ہونی مؤت دیوے نہ کھئے سزائیا۔ جنم مرن وچ پئے نہ رونا، روندیاں نیر نہ کھئے وہائیا۔ کوٹن کوٹ نام نہ پئے گاؤنا، نام جیکارا اکو اک
 سُنائیا۔ اپنا آپ نہ پئے بھلانا، اُہل دیوے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گوداوری
 کہے میں رات مؤل نہ سٹی، غفلت وچ نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ میں ویکھدی رہی اوہ رُتی، رُتری اپنی بہار رہی بدلائیا۔ میں بھگتاں
 دے در در گھر گھر کندی رہی بُتی، بھجی واہو داہیا۔ سرِشٹی ویکھی سٹی، سٹیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ میری رمز اشارے والی مؤل نہ
 رُکی، رُقی گھر گھر دتے پُچائیا۔ پنچم پنچ پنچ پرُمکھی، پر پنچ دتا گوائیا۔ جس پریم دی میں صدیاں توں بھکھی، سو اپنی ترشنا
 لئی بُجھائیا۔ میں کندھاں کوٹھے منزل چڑھدی رہی اُچی، بن پوڑی ڈنڈے ہتھ لگائیا۔ اپنے نشانیاں مؤل نہ اُکی، جو تیر انیالا گوبند دتا
 پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوداوری کہے میں گرہ گرہ پایا پھیرا، بھئی واہو داہیا۔
 ساچا تک کے اک سویرا، صُبح دتی سہائیا۔ سہنجنا جان کے امرت ویلا، امرت جام مُکھ لگائیا۔ جن بھگتو کوئی نہ سمجھیو میں
 اکیلا، اک اک دے نال ایکنکار وسیا تھاوں تھائیا۔ اس نوں کدی نہ سمجھیو ویلا، دوس رین ساچی سیو کھائیا۔ چلداں پھردیاں کرے
 میلا، سووت جاگت رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ گوداوری کہے میرا ناتا تٹا
 نالوں گندگی، کلجگ اچھیا دتی تجائیا۔ اکو کرنی پرہ ساچے دی بندگی، جو بندھن دئے تڑائیا۔ جس نوں ملیاں دوسر رہے نہ کھئے
 مُشدگی، مُشکل نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے لیکھے لاؤنی ہر سَنگت تیری زندگی، زندہ اپنے وچ کرائیا۔ اگلی کھیل نہیں کوئی ہند

دی، ہند سے سب دے دئے بدلائیا۔ ایہ کھیل شبدی بند دی، جو بندی ٹپی دئے اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا حکم منائیا۔ گوداوری کہے میں دساں انت آخری، سرب دیاں سمجھائیا۔ جس دے کول میری پیری، شاہ حقیری ویکھ وکھائیا۔ اوہ رہن نہ دیوے کوئی دلگیری، اداسی کوڑی دئے مٹائیا۔ بے شک آگے گلی آؤن والی بھیڑی، مارگ اوکھا نظری آئیا۔ پھیر وی بھکتو ٹھاڈی بنی رہنی پیڑی، پر ٹھاڈے ہتھ رکھائیا۔ ہُن کوئی بننا نہیں روپ کیڑی، شیراں دا شیر نظری آئیا۔ تھوڑی جہی دندان ہیٹھ جیہ دب کے وٹ لو دبیڑی، درد سب دئے گوائیا۔ "سوبنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان"، نالوں چنگی نہیں فقیری، اکے فقرے اندر فکر سارے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوداوری کہے مل گیا اوہ گوہند، مہاراں اتوں نظری آئیا۔ جس میٹی میری چند، چنتا دتی گوائیا۔ میں حاضر کیتی اپنی زند، زندگی جیون ایسے دی جھولی پائیا۔ اس دے چرناں توں چنگا نہیں کوئی وسن والا پنڈ، شہر گراں نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا ہوئے سہائیا۔ گوداوری کہے میرا پریم والا سندیشہ، گرمکھو دیاں جنائیا۔ پرہ دا پریم منگو ہمیشہ، ہم ساجن لو بنائیا۔ بھگت ادھارن جس دا پیشہ، بیشتر آپے رہیا جنائیا۔ زرگن سرگن دھار نریشا، نر نرائن شہنشاہیا۔ اُس دے کول سب دا لیکھا، پردہ سکے کھئے نہ پائیا۔ انتر کڈھنا بہرم بھلیکھا، سچ مٹنا اکو ماہیا۔ جس دا گوہند شبدی دھار بیٹا، پتا پُرکھ اکال اکھوئیا۔ سو صاحب کرن آیا ہیتا، پریم پریتی وچ سہائیا۔ گوداوری کہے جے ٹھانوں پچھلا نہیں چیتا، چتاوئی دے کے سب نوں رہیا بلائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکا، روپ انویا ویس وٹائیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱ سنگھاسن اُپر دئی ★

گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، سچکھنڈ دوارے سیس نوئیا۔ پاربرہم پت پریشور پُرکھ ابناش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ ویکھ اپنا کھیل تماش، خالق خلق پھول پھلایا۔ گن ندھان سچ وست نہ کیسے پاس، لکھ چوراسی جیو جنت سرشٹ درشٹ ہلکائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا دین دُنی کیتی اداس، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست دسے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا ویکھیا دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ بھیو کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم تیری کوئی نہ

گاوے ساچی گاتھ، رسنا جہوا بئی دند ڈھولے گیت سُنائیا۔ آتم پر ماتم دِسے نہ کیسے ساتھ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھ کھئے نہ گھاٹ، گھر وچ گھر خوشی نہ کھئے منائیا۔ ین گوپی کابن سچ دوارے ویکھے کوئی نہ راس، بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ وست امولک کایا گولک نام بھنڈارا ملے نہ دات، خالی دوارے رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا اکٹا راز، رازق رحیم نظر کھئے نہ آئیا۔ سریشٹ سبائی دریشٹی اندر نہ ہوئے کوئی وساد، بسمل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا ہوئے خراب، حق جناب درس کھئے نہ آئیا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کھئے آداب، نمستے نمو سیس نہ کھئے جھکائیا۔ شبد اگم دُھن سُنے نہ کھئے آواز، انادی ناد نہ کھئے جنائیا۔ ملے میل نہ ست ستوادی ایکا واحد، دئی دویتی ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیا۔ ساچا حکم نام کرے کوئی نہ عائد، کوئن کوٹ صفتی ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے رہے جھک، کر بینتی حق سُنائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی زرویر نرکار نرکار اٹھ، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا پئی لٹ، سچ وست نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ جیواں بھاگ گئے نکھٹ، پردہ اوہلا بھید نہ کھئے اٹھائیا۔ اُجل دِسے کیسے نہ مکھ، دُرمت مَیل بھری لوکائیا۔ سفل ہوئے نہ کوئی ککھ، بھگت جنیندی نظر نہ آئے مائیا۔ کِریا کر ابناشی اچت، چیتن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ سدی سدیوی ویکھ اپنی رُت، نو نو چار گئے وبائیا۔ سجن سہیلے آ کے پُچھ، مُرید مُرشد لے اٹھائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لک، لُقا ویکھ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے دس، سچکھنڈ دوارے سیس نوئیا۔ ابناشی کرتے ساڈے کچھ نہ رہیا وس، واسطہ پا کے دین ڈہائیا۔ تیرے حُکمے اندر لوک مات آئے نس، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگت بندھائیا۔ تیرا نام سندیشہ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن وچ آئے دس، اکھراں والی کر پڑھائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ اکتھ درڑائیا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان تیرا ڈنکا رہیا وچ، راؤ رنک راج راجان جگ جگ گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل کاتی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ٹھاکر سوامی، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی انترجامی، لکھ چوڑاسی گھٹ بھیت ویکھ وکھائیا۔ کلجگ جیو کھئے نہ جانے گن ندھانی، تیر اگئی انیالا نیرالا نہ کھئے لگائیا۔ بھرے بھلے چارے کھانی،

انڈج جیرج اُتہج سینج ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ امرت رس ملے نہ کیسے ٹھنڈا پانی، نجہر دھار نج گھر نہ کھئے چوائیا۔ سُرتی شبدی ملے نہ سچا ہانی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جم دی چکے نہ کیسے دی کانی، آون جاون گیڑ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ انت اخیر، صدی چوڈھویں دئے ڈہائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی پیر، پرا پسنتی مدہم بیکھری دئے ڈہائیا۔ تیرا کھیل جانے نہ کھئے بے نظیر، نظر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ چار ورن چار گنٹ چار دشا من ممتا لگی بھیڑ، مارگ سچ نہ کھئے پرگٹائیا۔ بوئے ہنگتا دسے پیڑ، کوڑا درد نہ کھئے گوائیا۔ حُکے اندر شبدی دھارا گھت وہیر، واہوا تیری بے پرواہیا۔ بھرے بھلے سنت فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ دو جہاناں دیوے تیرے ہتھ تدبیر، چوڈاں طبق دے سمجھائیا۔ چوڈاں لوک کٹ زنجیر، شرع شریعت دے بدلائیا۔ لیکھا جان امیر وزیر، حقیر فقیر کھوج کھوجائیا۔ سب دی اندروں بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے ہو سہائیا۔ تیرے حُکے اندر جھگڑا اک کشمیر، کرشن کابن گیا لکھائیا۔ رام لکھ کے چٹے اُتے کالی لکیر، لعنت سب نوں گیا پائیا۔ محمد ویکھ تیری تصویر، طوبی طوبی کر سُنائیا۔ تُوں واحد لاشریک، توفیق تیرا نور خدائیا۔ گوبند بن سچ عزیز، نیوں نیوں سیس گیا جھکائیا۔ بنا پُرکھ اکال ساچی دیوے نہ کھئے تمیز، طمع وچ سرب لوکائیا۔ جھگڑا پیا حُکے ہر جگدیش، جگدیشر آپے ہو سہائیا۔ نو نو چار رہیا پیس، سیس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھٹ گھٹ اندر ویکھ نیت، نیتوان نیتی دے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی انت عرضوی، آرزو بینتی سچ سُنائیا۔ تَجھ بن دوجا دسے اور نہ کوئی، کعبے رو دین ڈہائیا۔ بنا پُرکھ اکال ملے نہ ڈھوئی، ڈھولے سارے رہے سُنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیری کرنی کرتے پُرکھ ہوئی، فُدرت دے قادر تیری اک سرنائیا۔ سرشٹی درشٹی بن تیری کریا موئی، مَورکھ مگدھ آنجان دسے لوکائیا۔ سوئی سُرَت نہ اُٹھاوے کوئی، کلجگ کاگ رہیا کُرائیا۔ پیغمبر کہن تیرے نام دروہی، یامین اکو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دُھر دا دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے در دوار سجدہ، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی دو جہاناں حُکے اندر کھیل کردا، برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوائیا۔ زرگن سرگن زرویر نراکار ہو کے رُوپ دھردا، پنج تت خوشی منائیا۔ شبداگئی نام ندھان ڈھولا پڑھدا، نراکھہر بن اکھہر دئے سمجھائیا۔ گھٹ گھٹ اندر جوت سروہی ہو کے وڑدا، واہوا اپنی کھیل کھلائی۔ نہ جیندا نہ

کدے مردا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ وشن برہما شیو سدا سدا سد میری سیوا کردا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک
 سچکھنڈ درگاہ ساچی اوس اگئی گھر دا، جتھے دیا باقی کملاپاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دوارے منزل پوڑی کوئی نہ چڑھدا، بے مقام تیرا
 مقام نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں شاہ سلطان نوجوان آد جگادی اک امام، عامل اکو نظری آئیا۔ کلجگ کھیل ویکھ پت پرمیشور آپ تمام،
 طمع وچ سرب لوکائیا۔ در در گھر گھر ہویا حیران، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ساچا ایشٹ نہ کیسے ملیا رام، سرتی سینتا نہ کھئے پرنائیا۔
 من واسنا سارے ہیئے غلام، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی بدل دے آپ نظام، نوبت دھر دا نام وجائیا۔ ساچا کلمہ اکو
 دس کلام، نام نغمہ دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر جوڑ کے ہتھ،
 در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی ایکنکار اک سمرتھ، پروردگار تیری اوٹ رکھائیا۔ نت نوت ویکھنہارا حقیقت
 حق، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ مہروان ہو کے محبت وچ بدل دے اکھ، بچ نیت نور کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کایا دے پلٹ، کاگ
 ہنس روپ بدلائیا۔ سچ دوارا دھرم کھولدے ہٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ دے رنگائیا۔ آتم پرما تم پارہم دے کے برہم
 مت، ودیا دھر دی دے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سریشٹی دریشٹی اندر گاوے جس، دوجا راگ نہ کھئے الائییا۔ تیرے وچھوڑے اندر
 سارے ستھر لین گھت، کوڑی کیرپا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر خوشیاں نال رہے بول، جیکارا اکو نام لگائیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ ابناشی نام کنڈے ساچے تول، سریشٹ سبائی اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ دے وڈیائی جیو جنت سنت سہیلے اُپر دھول، دھرنی دھول دھرت اپنا حکم ورتائیا۔ ہر گھٹ انتر آتم پرما تم ہو کے
 مؤل، مؤلا اکو دے سمجھائیا۔ جگ چوکرئی پورب پورا کر دے قول، اقرار اپنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، لیکھا اپنا دے مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری اکو اوٹ، دوجی آس نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا سریشٹی وچوں کڈھ
 دے کھوٹ، کرم کانڈ دے مکائیا۔ سچ دوارے نرم کر پرکاش اگئی جوت، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ساچے پریم دی بخش دے
 موکھ، مُفت اپنا نام ورتائیا۔ گپت ظاہر کھول دے لوچن لوچ، نین تیجا دے سمجھائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ سوچ، بڈھی بیک
 دے کرائیا۔ انتر انتر بدل دے کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ اپنے رنگ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صاحب سوامی دیا

کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی ٹھا کر سوامی دین دِیال، دیاندھ تیری
 بے پرواہیا۔ سچ دوارے بن ہلکارے آئے مہروان، محبوبُ مُحَبَّت وچ تیرے آگے سیس نوائیا۔ دُھر دا دے اک فرمان، فرمان بردار ہو کے
 سیو کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مٹے نشان، نشانہ اکو دے جھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا کر پرکاش اگئی بہان، نُوں نُوں نُوں رُشنائییا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رحمت مہر نظر اٹھائییا۔ سِری بھگوان کہے سُنو گر اوتار پیر پیغمبر، نرگن نرگن دیاں
 جنائییا۔ میرے سمت دا پہلا سُوَمبر، سوہیا کارن دتا رچائییا۔ جگت سرِشٹی ویکھ اڈمبَر، اڈرا کھیل دتا پرگٹائییا۔ سرب کلا ہو
 پرتبھر، بھرپور ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سہجے سہجے رہیا درڑائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 ساچا ویکھو نرگن نرُویر دا نقشہ، دُھردرگاہی دئے جنائییا۔ کیسے تُوں کوئی رہے نہ خدشہ، خالق خلق ویکھے شہنشاہیا۔ میرے حُکم دا
 شبد اگئی اکو حادثہ، حیثیت سب دی دئے مٹائییا۔ ست سرُوپ آتم پرما تم دسنا خالصہ، ذات پات دین مذہب آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔
 مایا ممتا موہ ہنکار وکار رہے نہ لالسا، نظم نظام دینا بدلائییا۔ سرب سوامی پاربرہم پت پریشور کوڑی نندرا لاه کے آلسا، خبردار
 کرے لوکائییا۔ سچ دوارے سب دا بننا ٹالنا، صاحب سوامی ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جو بن قلم شاہی لکھنہار عبارت، بن اکھراں کرے
 پڑھائییا۔ جس دے کول چلے نہ کھئے سفارشا، حُکمے اندر حُکم رہیا منائییا۔ جھگڑا مُک جائے کلجگ کوڑی غار دا، نرگن نُوں کرے رُشنائییا۔
 گر اوتارو پیر پیغمبرو وقت سوہے تہاڈے اگئی یار دا، جس یارڑے دا ستھر گئے ہنڈھائییا۔ جن بھگتاں ویلا وقت چُکے خوار دا،
 خواہ مخواہ نہ کھئے لڑائییا۔ جُگ چوڑی جو وگڑے کاج سواردا، سو صاحب ستگر ہوئے سہائییا۔ لہنا مُک جائے کلجگ کوڑ ہنکار دا،
 جوٹھ جھوٹھ کرے صفائییا۔ ستجگ اپنا آپ سواردا، نرگن دھار لئے انگرٹائییا۔ کیس ویلے حُکم ملے سچ نرکار دا، دُھر سندیشہ دئے
 درڑائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اگئی لال، شبدي دھار جنائییا۔
 جس دا کھیل حُکمے اندر کال مہاکال، کلجگ ویکھنہار لوکائییا۔ جو سب دے مننہار سوال، حق عدالت اک لگائییا۔ سب دی لیکھے
 لاوے پورب کیتی گھال، گھالنا سب دی کھوج کھوجائییا۔ نو نو چار کرے بحال، بیہتر اپنا حُکم منائییا۔ زمانہ ویکھو حُکمے اندر حال،
 ماضی دا لیکھا دئے چُکائییا۔ جلوہ نُوں تکو جمال، ضامن ہو کے لئے چُھڈائییا۔ پرم پُرکھ دا کھیل کمال، کامل ہو کے دئے جنائییا۔ جس دا

شاستر سمرت وید پُران بھوکھتاں وچ دیندے رہے احوال، سو اول اللہ پرگٹے نور خُداِیا۔ جس دا لیکھا بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ سو ساچی سچ کر کے بہال، بھگت سہیلے لے اُٹھائیا۔ شبدي شبد بن دلال، ونج وپار اک کرائیا۔ پرہہ نوں ملنا دسے راہ سُکھال، مارگ اکو اک درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ کوئی دیوار، بھانڈا بہرم دے بھنائیا۔ نظری آئے سب دا سانجھا یار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میل لے ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے ہتھ سچ توفیق، تہمت کوڑی دیاں مٹائیا۔ جگت رہن دیواں نہ کھئے فریق، فرقیوں کران صفائیا۔ ساچے سچ بن رفیق، رحمت اپنی حق کھائیا۔ ورن برن دس تید، طمع کوڑی دیاں چُکائیا۔ دُھر دے نام دی صفت تمہید، سچ دیاں سمجھائیا۔ پرہہ ملن دی دیاں امید، انتر کران رُشنائیا۔ بھگت سہیلے بنا عزیز، آن جان دیاں کٹائیا۔ جنم مرن دا رہے نہ کوئی مریض، مجلس ساچی دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سوامی ہو سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ سوامی وابوا، وابوا تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد جگادی شہنشاہ، سچکھنڈ نواسی نظری آئیا۔ جگ چوکرئی حُکم رہیا ورتا، گر اوتار پیغمبر حُکمے وچ پھرائیا۔ جگ چوکرئی رہیا ہنڈھا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم گیا آ، اپنا پنڈھ گیا مکھائیا۔ چار گنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جیو جنت مارن دھا، نیتر رووے سرب لوکھائیا۔ انت ہووے نہ کھئے سہا، بدی توں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پلُو گئے جُھڈا، حُکم ملیا بے پرواہیا۔ بن تیری کِریا مدد اور نہ کھئے خُدا، خُدی سکے نہ کھئے مٹائیا۔ سب دی بینتی اک دُعا، دھئے جوڑ سپس نوائیا۔ تیرے بھانے اندر رہ کے مٹیئے تیری رضا، رازق رحیم تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ وبا، سچ شاہ دے دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ دے رنگا، آتم پرما تم سب نوں دے سمجھائیا۔ پنج تت خاکی بدن سریر سارے رہے ہنڈھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جُرائیا۔ تیرا نور جوتی جوت سرب رُشنا، آد زرنجن ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو دے کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بھیکھ اوڑا، جگ چوکرئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دو جہاناں ویکھاں اک اوڑا، سچکھنڈ دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ نت نوت جن بھگت پھڑا کے شبدي پلڑا، ڈوری اپنی گنڈھ پوائیا۔ جگت جہان کلجگ اتم من واسنا ہویا جھگڑا، جھلک ملے نہ نور خُداِیا۔ مایا ممتا واسنا اندر رلڑا، رمیا رام نہ کھئے جنائیا۔ دِپیک جوت سچ پرکاش کیسے نہ بلڑا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

ندھان ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ تیرا حکم فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تُوں ایتھے اوتھے دو جہاناں مہروان، مہبان بیدوتیری اک سرنائیا۔ تُوں نت نوت دُھر دا رام، رمئیا ہو کے ربیا سائیا۔ تُوں سچ سوامی درشتی سرشتی والا کابن، گھنئیا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تُوں نوری جلوہ اک امام، پروردگار بے پرواہیا۔ تُوں نانک نرگن سرگن کھیل مہان، گوبند گود ربیا اٹھائیا۔ تیرا لیکھا سمجھ سکے نہ کوئی جیو وچ جہان، چوڈاں ودیا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اسیں سارے بھئے حیران، حیرانی سب دے اندر آئیا۔ سرشت سبائی ہندی دے ویران، ویرانی گھر گھر روپ پرگٹائیا۔ جس سمیں دا سندیش دے کے آئے جہان، سو سری بھگوان ویلا گیا آئیا۔ تیرے ہتھ برہمنڈاں کھنڈاں دی کمان، حکمے اندر گر اوتار پیغمبر پیر وشن برہما شو رو سس پرتھی آکھ منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ بھجن تھاون تھائیا۔ تیرے درتوں کوئی نہ جائے نراس، تُوں سب دی پوری کریں آس، کلجگ اتھ کھیل ویکھ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ وچ بھرواس، سمنڈ ساگر ٹلے پریت پہاڑ چوٹی کھوج کھوجائیا۔ جگت جیو ویکھ بدمعاش، بدی سب دی دے گوائیا۔ سب کچھ تیرے پاس، پریم پیار محبت محبوب ہو کے دے ورتائیا۔ کچھ لہنا دینا وید ویاس، بیاس کنڈھ بہہ کے گیا جنائیا۔ جس دی ودیا وچ کیسے نہ آئی قیاس، قسم دی قسمت دتی بدلائیا۔ سرشتی دا تیرے اتوں چکیا گیا وشواس، وشیاں وچ ڈبی گئی سرب لوکائیا۔ ایہہ وی تیرا کھیل خاص، جس دی خصوصیت خوش ہو کے نہ کھئے جنائیا۔ دھن بھاگ جو ساڈے جگاں دے پورن ہون لگے خواب، جو بھوکھتاں وچ بھاکھیا گئے درڑائیا۔ اسیں ویکھنے خاکی شاہ اندھے نواب، سیس رہنا نہیں کیسے تاج، تخت نواسی تخت دینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں دے اک آداب، عبادت سب دی دے بدلائیا۔

★ ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱ اوتار سینگھ نال نرنکاری کالونی دلی ★

بھیو چک جائے بنگ برہم، پاربرہم اپنا روپ انوپ دے درسائیا۔ جھگڑا مک جائے ہڈ ماس ناڑی چم، دئی دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا مک جائے ہرکھ سوگ چنتا غم، خوشی اکو دے پرگٹائیا۔ اوہ ست سنگت سچے ستگر دا آد جگاد دا کم، کرنی دا کرتا آپ

کرائیا۔ مایا ممتا موہ ہنکار وکار میٹ دیوے پنج تت تن، ہوئے ہنگتا رہن نہ پائیا۔ جس ستسنگ نون سُن کے پھیر مات گرہ نہ پوے جم، چوراسی ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ ستسنگ سُنو سدا اتیت، ترے گُن لیکھا دئے مکائیا۔ جھگڑا مُک جائے ہست کیٹ، اوج نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ چار ورنان اٹھاران برنان کھتری براہمن شوڈر ویش دسے اکو ریت، دئی دویت نہ کھئے پرگٹائیا۔ انتر آتم صاحب ستگر کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ نون میرا میں تیرا ڈھولا دس کے ساچا گیت، گہر گمبہر پردہ دئے اٹھائیا۔ گہر سجن ٹھاکر ملے میت، صاحب سوامی نظری آئیا۔ ساچے ستسنگ دی آد جگاد جگ چوکڑی ریت، مٹکھ گرمکھ دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا ستسنگ دئے سمجھائیا۔ ساچا ستسنگ وکھائے انتر تن، نیج نیترا اکھ کرے رُشنائیا۔ بھانڈا پھوڑ کے کوڑ بھرم، دو جہان انتر آتم دئے سمجھائیا۔ گہر وچ گہر وکھائے اپنا وطن، گرہ مندر خوشی جنائیا۔ گرمکھ لال پیرا امولک بنے رتن، جو ستسنگ سُن کے ستگر ساچے سیس جھکائیا۔ سچ دوارا گھاٹ ملے اوہ پتن، جس دا کھیوٹ کھیٹا سچ ملاح اکو نظری آئیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہرکھن، غمی غم دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ستسنگ گرمکھان نال رکھائیا۔ ستسنگ سرب دا ملاپ، ایکتا اکو دئے جنائیا۔ پُرکھ اکال وایگرُو خُدا گاڈ اللہ اکو جناوے دُھر دا باپ، پتا پت پرمیشور بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے ساک، سگلا سنگ دئے بنائیا۔ بند کیواڑی کھول کے تاک، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، اکو برہم دئے پرگٹائیا۔ منوآ من نہ رہے گستاخ، جھگڑا کوڑا دئے گوائیا۔ ستسنگ اندر ستگر نظر آوے ساکھیات، سٹکھ بیٹھا سوبھا پائیا۔ جس دی شبدا اگتی آواز، بن رسنا جہوا دئے سمجھائیا۔ جھگڑا چُک جائے روزہ نماز، مندر مسجد شوڈوالا مٹھ ستگر چرن دوارا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستسنگ سدا اپنا رنگ وکھائیا۔ ستسنگ سرب دا سُکھ، سُکھ آتم دئے جنائیا۔ جگت ترشنا میٹے بھکھ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ درس وکھاوے جو ستگر بیٹھا لُک، پردہ اوہلا دئے مٹائیا۔ پریم پیار اندر گرسکھ گر گر اک دو جے نون جاون جھک، نیون نیون سیس نوائیا۔ گرسنگت ستسنگت اندر آون جاون دا پینڈا جائے مُک، مُفت ستگر دیا کھائیا۔ جے کوئی اکلا مارگ لئے پُچھ، اوہ وی سہجے دئے درڑائیا۔ نام ندھان سنا کے اکو ٹک، نُخم تاثیر دئے بدلائیا۔ اپنی گودی لئے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستسنگ سد دیوے مان

وڈیائیا۔ ستسنگ سرب توں چنگا، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ گرمکھاں دے چرناں ہیٹھاں ویبھدی گنگا، جمن سُرستی
 گوداوری لاگے پائینا۔ جنہاں دے انتر آتم پریم نام دُھن سچا مردنگا، دوس زین وجے ودھائیا۔ اوہناں دا مالک خالق پرتیالک سورا
 سربنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ستگر اکو نظری آئیا۔ جس دا نام اگئی کھنڈا، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ جس دی اکو منزل اکو پوڑا اکو
 ڈنڈا، سچکھنڈ دوارا سہجے دئے جنائیا۔ ستسنگ بندگی وچوں بندنا سمجھا کے بناوے بندہ، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ گرمکھاں وچ مل
 کے مٹکھ مول رہے نہ اندھا، ستگر نیتر گیان دئے درسائیا۔ گھر وچ گھر جوت پرکاش ہووے اوہ چندا، جس نوں سورج چند دوویں
 سیس جھکائیا۔ ساچے پریم دا ملے اوہ اندا، اند اکو اک ایکنکار نرنکار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ستسنگ سب دا روپ ایکا دئے بنائیا۔ ستسنگ کہے مینوں گرمکھ ورا کردا، پریم پریتی نال نبھائیا۔ جو بردا بنے ستگر گھر دا، گر
 شبد کرے کھائیا۔ اوہ زبھے ہو کدے نہ ڈردا، بھو سرب جائے تجائیا۔ میلا ہووے اوس نرنکار ہر دا، جو ہر بردے رہیا سمائیا۔ جو
 سچ دوارے اندر وڑدا، مقامے حق بہہ خوشی منائیا۔ جو ستسنگ اندر صاحب ستگر دا شبد ڈھولا پڑھدا، سو پاربرہم سہجے
 اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا ستسنگ گرمکھاں نال ملائیا۔ ستسنگ کہے میں ملاواں ستگر،
 جو سب دا مالک نظری آئیا۔ جس دا آد جگاد لیکھا لہنا دینا ہووے دُھر، دُھر مستک کھوج کھوجائیا۔ جو جگ جنم دے
 وچھڑیاں لئے جوڑے، پھڑ باہوں گود بیٹھائیا۔ جو سچ پریتی لگی نبھاوے توڑے، اتم آپے ہونے سہائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، ست جوت
 کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنج چور، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ اپنے نال سدا سنگ نرنکار نرویر لئے تور، ترت اپنا جوڑ جڑائیا۔ سچے
 ستگر دا سدا منتر فرنا پھور، رمز اکو اک وکھائیا۔ لیکھا مُک جائے مور تور، مہا اپنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچا ستسنگ ست پُرشان نال سمجھائیا۔ ستسنگ کہے میں سدا ستواد، ست سچ دیاں درڑائیا۔ میرا کھیل آد
 جگاد، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ میرا روپ برہم برہماد، برہمانڈ کران رُشنائیا۔ میں سناواں حُکم سندیشہ دُھر دا ناد، گر ستگر
 کرے شنوائیا۔ پردہ اوہلا کھولاں راز، دئی دویتی ڈیرہ ڈھابیا۔ جنہاں گرمکھاں ستسنگ ساریاں مل کے کیتا ایک ساتھ، اکو ستگر
 دیاں وکھائیا۔ جو پاوے سار اناٹھاں ناتھ، دیناں دیا کھائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر اپنی سناوے شبد اگئی بات، باطن ظاہر دئے

وڈیائیا۔ اکو پٹی اکو پڑھاوے جماعت، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک اکو پوڑی اکو منزل چڑھائے گھاٹ، گھاٹے سب دے پور کرائیا۔ ستسنگ کہے سب دا مالک اکو پُرکھ سمراٹھ، جو سمترتھ سوامی سب دا مالک نظری آئیا۔ ستسنگ کہے میں گرمکھاں سدا میت، مِتران دا مِتر نظری آئیا۔ میں جھگڑا مُکاواں اوچ نیچ، اکو روپ دیاں سمجھائیا۔ اکو کلمہ اکو نام دساں حدیث، اکو حضرت دیاں وکھائیا۔ اکو ڈھولا سمجھاواں گیت، گہر گمبھیر پردہ دیاں اٹھائیا۔ گرمکھ نال گرمکھ ملن دی دساں تمیز، طمع ترشنا دُور کرائیا۔ پریم پیار اندر کراواں اک دوجے دے عزیز، مُحبّت وچ مُحبّت ناتا دیاں جُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ستسنگ گرمکھاں نال رچائیا۔ ستسنگ کہے مینوں کردے سدا گرمکھ، جو ستگر اندرے اندر رہے دھیائیا۔ جنہاں جنم کرم دا رہنا نہیں کوئی دکھ، دین دُنی دوویں لیکھے پائیا۔ اوہناں دے انتر آتم اک پریم پیار دا سکھ، سانتک ست نظری آئیا۔ دوس زین موئی رہے رت، پت تہنی خوشی منائیا۔ ستسنگ کہے میں سب دے اُتے خوش، جو خوشیاں نال اپنا ستگر رہے دھیائیا۔

★ ۱۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱ بِن سِنگھ دے گرہ گُرگاؤں ★

پُرکھ اکال کہے میرا شبدي روپ شیر بَر، مہما میرے وچ سمائیا۔ جس دے اندر جُگ چوکرئی دا بھرپور پیالہ صبر، بے صبری کرے لوکائیا۔ جو آد جُگاد گر اوتار بھگت بنائے بُر، گہرانہ اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے من واسنا قبر، قبرستان خلق خُدائیا۔ سو نور ظہور کر کے اُپر امبر، اول اپنی کھیل کھلائی۔ دو جہاناں نام دُهن شبد سُنا کے مدھر، ناد انادی راگ الایا۔ درشتی اِشتی کر کے پدھر، صاف سُتھرا اپنا حُکم سمجھائیا۔ اپنے نام دا آپ کراوے قدر، قُدرت دا کرتا نظری آئیا۔ حُکے اندر کھیل کرا کے غدر، گداگر شاہ سُلطان دئے بنائیا۔ ساچے تخت تخت نواسی بہہ کے کرے عدل، عدالت دُھر دی اک لکائیا۔ جیون جُگتی جگت جہان دیوے بدل، دھواں دھار ویکھے سرب خُدائیا۔ جُگ چوکرئی لنگھدیاں لنگھدیاں نیڑے آگئی مزل، منزل حق دئے وکھائیا۔ جیو جہان سیس تے کوکے اجل، عزیز گرمکھ تھوڑے لئے بنائیا۔ لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ کر کے وزن، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ لہنا دینا

جانے خاکی بدن، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ رُوپ انُوپ دھر کے کھیل کرے منوہر مدن، مدد اپنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنت سہیلے سچ دوارے آوے سدن، سدا اکو نام جنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ہڈن، رتی رت رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا اندروں آئے وڈھن، پت پت پندیت دئے بنائیا۔ من وکاریاں آیا چھڈن، ناتا دھر دالئے تڑائیا۔ حکم دے کے اُپر گگن، گر اوتار پیغمبر رہیا جنائیا۔ اپنی سرشٹی نوں لگدی ویکھو اگن، اگلے پچھلے سارے جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کایا لگا بدلن، ست ستوادی بھیکھ وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی ہوون لگا مردن، مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ نیترون لگا گووردھن، چہر دھار نیناں نیر وپائیا۔ نمسکار کرن لگا ارجن، کرشن کاہنا سنگ وکھائیا۔ پُرکھ اکال سب دی پُٹھی کرن لگا نردن، ندی نالے رے کُرائیا۔ کھیل ہونا اک اسچرجن، اچرج اپنا رنگ پرکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں جگاں پچھوں اٹھدی، ناتا پُرکھ اکال جڑائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں اُتے تھدی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ مینوں کوٹاں وچوں لوڑ اکو مٹھ دی، جو نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا آپ اپنے وچ سہائیا۔ مینوں خواہش اوس اگئی رت دی، جو رتڑی پرہو آپ مہکائیا۔ مینوں تلاش اوس اگئی پت دی، جو سری بھگوان شبدی ست لیا اٹھائیا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہی پُچھدی، گر اوتاراں پیغمبران نال صلاح پکائیا۔ میں شاستر سمتر وید پُراناں نال رہی رُسدی، آپ اپنا مکھ بدلایا۔ مینوں پیاس لگی رہی امرت جام گھٹ دی، اٹھسٹھ تیرتھ نہ کھئے مٹائیا۔ میں کھیل ویکھدی کوڑی کریا جگت لٹ دی، لوٹے مسجداں والے کھوج کھوجائیا۔ میں سادھاں سنتاں دے چرن رہی گھڈدی، جنگل ییلے بھجی واہو داہیا۔ جدھر ویکھاں مینوں کھیل نظری آئی پُھٹ دی، دھر دا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سرشٹی خواہش رہی لٹ دی، لٹنا گھر گھر سوہا پائیا۔ میری روندیاں روندیاں منزل اتم مکدی، وقت سہیلا گیا آئیا۔ میں اہناں دے منہ وچ تھکدی، جیہڑے پرہ نوں گئے بھلائییا۔ میں سمجھ سمجھاواں اک ٹک دی، جو ٹخم تاثیر دئے بدلایا۔ میں اہناں نوں گودی چکدی، جو بھگت بھگوان ڈھولا گائیا۔ میری پریم دھار کدے نہ سکدی، وہن ساگر سمند رہے شرمائیا۔ میں منزل چوٹی ویکھی اچ دی، اوچو اوچ نظری آئیا۔ میں کتھا کہانی سنی سچ سچ دی، سچ ساجن لئے ترائیا۔ میں ہن کیسے کولوں نہیں پُچھدی، اکو پُرکھ اکال منائیا۔ لوڑ رہی نہ داہڑی مچھ دی، نرگن نور نظری آئیا۔ شکل رہی نہ چوئدی گت دی، مینڈھی سیس نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری آسا دتی

پور کرائیا۔ آسا کہے میں آساوند، اصل اکو راہ تکائیا۔ دھن بھاگ جے ملیا اوہ خاوند، جو خالص رنگ چڑھائیا۔ حُکمے اندر ہوواں پابند، ناتے کوڑے سرب ٹرائیا۔ سچ پریم دا ماناں اوہ اند، جو اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ٹوری جوت دا ویکھاں چند، دیک اور نہ کھئے ٹم ٹائیا۔ اکو ڈھولا گواں چھند، سنسیاں والی مکی پڑھائیا۔ سچ دوار جاواں لنگھ، جتھے بیٹھا شہنشاہیا۔ ست سرؤپی سیج پلنگ، پاوا چول نہ کھئے وکھائیا۔ سدا سدا وسنہارا سنگ، سنگی اکو اک بنائیا۔ آسا کہے میری آسا ہوئی نہ بھنگ، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ سُنیا نام شبد مردنگ، مردنگا اکو ربیا جنائیا۔ میرے پھرکن لگے انگ، انگی انگ لے انگرائیا۔ شبد اٹھن لگا ترنگ، تریا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ صاحب ملیا اک بخشند، بخشنہار سچ گوسائیا۔ جس نوں گاؤنا پئے نہ نال بتی دند، اندرے اندر ربیا ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری ترشنا ربیا بھجائیا۔ ترشنا کہے میں رہی پُچھ، اپنا آپ مٹائیا۔ مینوں سب کجھ گیا سُجھ، سوجھی دتی بے پرواہیا۔ میں سچ پریتی اندر گیا رُجھ، دوس زین ہوئی شنوائیا۔ میرا اپنا آپ ربیا نہ کجھ، کوچھی کلی ڈھولے بن ڈھولک رہی سنائیا۔ جس نے رمز اشارہ کیتا کجھ، آس نندرا دتی اٹھائیا۔ میرا ربیا کھئے نہ دکھ، روگ سوگ نہ کھئے ستائیا۔ اُچیا اک سُکھ، سُکھ ساگر روپ وٹائیا۔ میرا اپنا آپ ہویا چُپ، خاموشی بیٹھی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سہائی مؤلی رُت، رتن امولک گرمکھ ربیا وکھائیا۔ رُت کہے میں ویکھنا اوہ رتن، جس دی رتی رت نظر نہ آئیا۔ جس نے پرت کے جانا اپنے وطن، گھر ٹھاندے خوشی منائیا۔ گھر ساچے گھاٹ بہنا پتن، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پوجا پاٹھ دا کرنا پئے نہ کوئی یتن، یتھارتھ اکو اک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی کرتا قیمت دیوے پائیا۔ قیمت کہے میں جُگ جُگ ویکھ تھکی، مایا ممتا وچ لوکائیا۔ میرا حق نہ چُکایا کیسے حتی، حقیقت سچ نہ کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے نال رکھدے رہے پئی، حصيداری جگت بنائیا۔ میں پرہہ دا کھیل ویکھ ویکھ جُگ چوکڑی ہسی، ہستیاں والے دتے کھپائیا۔ میں جگت مایا پریم نال بدھے رسی، رستے سب دے رہی بھلائیا۔ میں اشارے کردی رہی وچوں وکھی، وکھرا اپنا حکم منائیا۔ میں کاہن نالوں وچھوڑ کے سخی، بندرا بن دتی رُلائیا۔ میں گر اوتاراں پیغمبراں پڑھا کے پئی، پٹنے والا دتا لڑائیا۔ میں سب دی انتر آتم تیر نشانے نال پھٹی، پھٹڑ گھائل کیتی لوکائیا۔ میں من واسنا کھول کے ہٹی، ہٹوانے راجے رانے دتے مٹائیا۔ میں سب دے کولوں بھراؤنی

چٹی، چیتن سُرتی نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے اکو متی، جو مت متانتر سارے جان تچائیا۔ مت کہے میں جُگ چوکڑی کردی آئی تلاش، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جُگ چوکڑی وینہدی آئی دھرواس، ودیا نال کر پڑھائیا۔ سُنہپڑے نال بُجھاؤندی آئی آس، آسا خواہش نال رلائییا۔ کیسے نوں سمجھ نہ دتی اپنا آپ، عقل نال دتی چٹرائیا۔ انت ویکھ اندھیری رات، کلجگ میری وجی ودھائیا۔ ناتا توڑ کے پتا پُت باپ، کوڑی کِریا دتی وکھائیا۔ گُرو چِیلا اندروں رہن نہ دتا صاف، کوڑی کِریا وچ پھسائیا۔ آتم پرما تم ست نہ جِپیا کیسے جاپ، رسنا جہوا جگت ہلکائیا۔ سب دے اندر وڑ کے دتا آکھ، آخر حُکم سُنائیا۔ جگت ودیا والے کر گُستاخ، مارگ اوجھڑ دتے پائیا۔ ایہہ وی کھیل پُرکھ ابناش، جو مالک ہو کے رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں کر کے اپنا واس، داستان اپنی رہیا سُنائیا۔ جنم جنم کر کے راس، کرم کرم رہیا مٹائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوؤں بھگوان، پوری کر کے آس، آسا اصل اپنے وچ سہائیا۔

★ ۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱ چِیلا سِنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

سمت کہے کِریا کری پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دیا کھائیا۔ نرگن نُوں جوت کر پرکاش، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ شبدی دھار کھیل تماش، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ ناؤں سندیشہ دے کے پات، پتن والے لئے اٹھائیا۔ جُگ چوکڑی دی پوری کر کے آس، دھرواس اپنا اک جنائیا۔ کنڈھی والے ہون نہ دیوے بے آس، آسا سب دی خوشی منائیا۔ جُگ چوکڑی دا سب توں پہلا لکھیا جائے اِتھاس، جموں سنگت ملے وڈیائیا۔ جنہاں نال چلنا رواج، راہ مارگ اک پرگٹائیا۔ سرِشٹ سبائی ہونا خاک، خالص گُرمکھ لئے اٹھائیا۔ ایہہ پورب لہنا رام کرشن دا واک، واقعہ کشمیر وچوں بھگتائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی سُنی نہیں کیسے آواز، سو شبدی حُکم اک پرگٹائیا۔ جن بھگتو تسیں اُجڑے نہیں سدا لئی ہوتے آباد، آبادی تھادی نوں دتی بنائیا۔ جنہاں دے پچھے پرم پُرکھ دا کھلنا راز، پردہ اوبلا دینا اٹھائیا۔ تھادے سنگ مل کے جتھے کیتا نواس، استھان بھومکا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ دُھر دا حُکم کہے میں بڑا عجیب، عجب نرالا نظری آئییا۔ جُگ چوکڑی بدلدا آیا نصیب، قیمت سب

دی ویکھ وکھائیا۔ شاہاں کر غریب، غریباں دیاں وڈیائیا۔ نت نوت دے ترتیب، طرح طرح دیاں سمجھائیا۔ جس دی جگ چوکرئی
 گر اوتار پیغمبر کردے گئے امید، اوہ آمد اپنی رہیا وکھائیا۔ اچے پہلا سمت رہیا بیت، سماں سب نوں دئے اٹھائیا۔ ساڈھے تین سال
 پچھوں جس دے سب نے گاؤ نے گیت، سو گہر گمبھیر اپنا کھیل کرائیا۔ ٹھاڈے نال چلائی سوہنی ریت، ریتوان ہویا سہائیا۔ تئیں
 پرہ تے کریو پرتیت، اوہ پر ماتما ہو کے ٹھاڈی آتلائے رنگائیا۔ ست وست امولک کر بخشیش، بخشش اکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ ہتھ کہے میں سب دا رکھوالا جگ جنم دی ویکھاں آسا، ترشنا پردہ
 اٹھائیا۔ جو کھیلے کھیل پُرکھ ابناشا، برہمنڈاں کھنڈاں پھرے دہائیا۔ بھگتاں دا ہووے ساتھا، سنگتاں ملی وڈیائیا۔ پریم دا ہووے
 احاطہ، گرمکھ ڈھولے گائیا۔ کلجگ اندھیری راتا، سرشٹی ملے سزائیا۔ پرگٹ ہو کے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔
 گرمکھاں اندر کر کے واسا، دھیرج دھیر رہیا بندھائیا۔ ٹھاڈے پچھے اگلیاں پچھلیاں دا بدل دیواں پاسا، سار پاشا دیاں اٹھائیا۔ پھیر
 خوشیاں نال کر لؤ ہاسا، گہر گہر نام صلاحیا۔ سجنان نال سجن مل کے کریو باتاں، اچرج کھیل بے پرواہیا۔ نظر آوے اکو پتا ماتا،
 پُرکھ اکال ڈھردرگاہیا۔ ٹھاڈا تھوڑیاں دناں دا فاقہ، آگے فکر سارے دئے گوائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تھوڑا جہا رکھ کے
 رازا، راضی خوشی سب نوں دئے وسائیا۔

خدا کے متعلق نہ کرے کوئی مُطلعہ، مُطلا مطلب نہ کھئے جنائیا۔ اوہ نورے ظہور سلطانے شاہ عالیہ، عالمے علم علوم عمل نہ کھئے
 سمجھائیا۔ اوہ دو جہانے والیا، ولی عہد پیغمبر پیر اُچائیا۔ جس دا قلم شاہی الفیے کرے نہ کھئے بیانیاں، عبارت سفارش نہ کھئے
 وڈیائیا۔ سو واحد لاشریک بے نظیر اکھوانیا، فقراے فقر نہ کوئی سمجھائیا۔ جو صوفیاں مستی دیوے ہستی وچ دیوانیاں، نغمہ ناد
 اک سنائیا۔ کلمہ حق دینے ایمانیاں، رسؤل سچ پڑھائیا۔ جلوہ جلال شرع رُشنانیاں، محفل محبوب بے پرواہیا۔ درگاہ ساچی
 وکھاوے سچ نشانیا، چوڈاں طبق سپس نوائیا۔ جس دا کھیل سمجھ نہ آوے انسان حیوانیا، طلبا تعلیم نہ کھئے درڑائیا۔ جو سچ خُداے
 کھیل کرے کمالیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظرے کرم مہر اٹھائیا۔

دجال دی قوم ربّی نور، الہی جلوہ نظری آئی۔ جس دا لیکھا نہ معلوم، محرم بن کے سکے نہ کھئے سمجھائی۔ جس دا شبدی رُوپ معصوم، ننھا آپے لئے پرگٹائی۔ جس دا حُکم اک معقول، قبلے از کرے پڑھائی۔ جس نے پڑھنا نہیں کیسے مکتب وچ سکول، ساکن گاؤں سکے نہ کھئے جنائی۔ اُس دا دُھر درگاہی اصول، اصلیت اپنی دئے سمجھائی۔ کائنات دئے حُکم اک معقول، مُکمل اپنا آپ جنائی۔ نبیاں دا نبی بن کے پاک رسول، صاحب سلطان دئے سمجھائی۔ سب دی کرنی کر وصول، وصل اپنا حق وکھائی۔ دین دُنی کر محروم، خالی کاسے دئے پھڑائی۔ سچ خُداے دس قانون، کلمہ اِکو اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر سچ کرے رُشنائی۔ جس دا جنم ہووے گرہ زدید، کنبہ بے پرواہیا۔ جتھے اِکو وار پڑھی گئی عید، روزہ حق دتا رکھائی۔ جس دی صفت کرے مجید، قرآن گرہ رہیا پھلایا۔ اُس دی شہادت اک تصدیق، تصور اِکو دئے جنائی۔ تِس دا وقت آیا قریب، مکے کعبے وچ ودھائی۔ سب دی غفلت کھلے نیند، اَلس دیوے مٹائی۔ جس دی رسول پیغمبر کرن تائید، تاریخ وچ شنوائیا۔ صدی چوڈھویں جس دی کرے اڈیک، کامل مُرشد پھیرا پائی۔ جس دی الفیے کرے تمہید، اکھراں وچ پڑھائی۔ سو کھیل کرے عجیب، دھام نِرا لا دئے سہائی۔ جس دا ہمسایا وسے اِکو قریب، امیر غریب دوویں دئے تجائی۔ جس دا اِکو کلمہ اِکو حدیث، حضرت اِکو نور خُدائی۔ دوجی اور نہ کھئے تمیز، طمع کوڑ نہ کھئے جنائی۔ اوہ گرہ بڑا باریک، جگت نیتر نظر کھئے نہ آئی۔ وَن آئی دِسے ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دھام اِک کھلایا۔ دجال کہے مین آؤنا جلدی، چار کُنٹ کراں جنائی۔ کائنات اگنی ہووے بلدی، دین مذہب ونڈ ونڈائی۔ کوڑی کھیل ہووے کل دی، قُدرت قادر ویکھ وکھائی۔ مینوں سوانی تتاں والی کوئی نہ جندی، گودی گود نہ کھئے بیٹھائی۔ میری ڈھال اوس اگتی چند دی، جس نوں تارا چنّ سپس نوائیا۔ ایہ کوئی سُنن والی نہیں کہانی کتّ دی، دُھر فرمان اِک درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی نگری اِک اُچائی۔ دجال کہے مین ضرور جہاں، خاکی بُت نظر کھئے نہ آئی۔ نہ کوئی ابا سمجھے میری نہ کوئی جانے اماں، می مؤل نہ کھئے درڑائی۔ نہ کوئی سپر رس دوجی دھار دیوے مہا، گلے پھڑ نہ کھئے لگائی۔ نہ کوئی کائنات سرشٹی والی ہووے طمع، جورو زر نہ ویکھ وکھائی۔ دُھر دا کھیل کراں اگما، بے انت بے پرواہ دیاں سمجھائی۔ حُکمے اندر آواں بہتا، دو جہاناں پندھ مُکائی۔ جس نوں واحد نور اِکو کہندے اللہ، عالم رہے سُنائی۔ اوہ مالک خالق اِک اِکلا، کلمے رہیا پڑھائی۔

میں اوس دی دھاروں نوری نور ہو کے بنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ ورتائیا۔ دجال کہے میری سب توں وکھری جد، پن تت پوشاک چلی آئیا۔ جس دی چوڈاں طبقاں توں باہر حد، آر پار نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا لما اچا کوئی نہ سمجھے کد، قدرت دا قادر کھیل وکھائیا۔ جس نوں چار گنٹ دہ دشا کوئی نہ سکے لبھ، کھوجیاں کھوج نہ کھئے گھجائیا۔ جس دا مالک اکو نور نورانہ رب، ریال رحمان بے پرواہیا۔ اوہ حکمے اندر لے سد، دھول خاک پاک دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محبوب ویکھ وکھائیا۔

خاکی بُت چڑھیا سولی، رُوح روحانی صلح گل وچ سمائیا۔ جس دا جلوہ نور چوتھا پد چوتھا اسمانی، اسم اعظم اکو ویکھ وکھائیا۔ حق مُحبت وچ حقیقت دی دتی قربانی، کورٹا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ گرہ گھر در ملیا اوہ لاٹانی، جس دی مسل مثال نہ کھئے بنائیا۔ اوہ نورو نور نورانی، حق دوارے سویہا پائیا۔ جس دی دھر دی آواز نشانی، مُریداں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاروں تھائیا۔ سولی چڑھ گیا خاکی بُت، جو خاکی خاک سمائیا۔ جس خُدا دا بنیا خُدی پت، اوہ پتا پوت اکو نظری آئیا۔ دُنیا بھویں کہے کچھ، عقلاں والے ڈھولے گائیا۔ سچ اوسے دی دھار وچ گیا لک، جس نے اُس دا نور دتا اُچجائیا۔ جتھے نہ کوئی رُوح تے نہ کوئی بُت، نہ کوئی پتا نہ کوئی پت، تن وجود نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔ سجدہ سچ سد اوس رسول، جو رسم والا نظری آئیا۔ جس نوں خُداوند خُدی کرے قبول، کامل مُرشد لے پرگٹائیا۔ اوس دا سچ ہووے اصول، اصلیت دئے وکھائیا۔ جس نوں سجدہ کیتیاں سر نہ جائے فضول، فضل رحمت نال پار لنگھائیا۔ اُس دا اکو ہووے قانون، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ نقطہ دتے اوہ نوں، جو گنیاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سجدہ سدا سدا درسائیا۔ سجدہ کہے میرا اوس نوں سلام، جو سلامالیکم دئے سمجھائیا۔ دھر دا کلمہ دتے کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ نور نورانہ نظری آئے امام، امن اپنا دئے سمجھائیا۔ مہر نال نظر بدل دیوے تمام، طمع دیوے مٹائیا۔ رسول پاک ہو کے بنا لے اپنے غلام، کورٹی غربت دئے مٹائیا۔ اوس دے درے دربار قدمے کیدار سجدہ پروان، جو پروانہ دھر درگاہ دا دئے

پھڑائیا۔ خُدا پرستوں کا ہوگا سچ انجام، خُدا دیا کھائیا۔ رُوخے روحانی ملے آب امام، عمل پاک دئے وڈیائیا۔ سچ دھرم وکھائے اک اسلام، اسم اعظم دئے جنائیا۔ پاپ اپرادھ میٹ کے تمام، رُوخ بُت دوویں صاف کرائیا۔ شیطان دا بدل کے نظام، آب حیات جام دئے پیائیا۔ اس جنم دا ہون نہ دیوے نقصان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱ مُنشا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ★

دجال کہے میرا نور نورانہ، پُشت در پُشت مالک اکو نظری آئیا۔ میرا وسیرا زمیں اسماناں، چار گنٹ رُشنائیا۔ ساچا کھیل مست دیوانہ، مسرت وچ وڈیائیا۔ حُکے اندر ہو پردھانا، فرمانا اک جنائیا۔ مُرشد مُرید ویکھ مار دھیانا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دھار اک وکھائیا۔ دجال کہے میرا دُھر دا عہد، عہدنامہ اک وکھائیا۔ مَیں زمیں اسماناں کرنی جدو جہد، ظاہر باطن حُکم منائیا۔ میرا کھیل جانے کوئی شاید، شرع وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا میلانا واحد، جو واہوا اپنی کار کھائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر مُشاہد، مشوریاں نال چلائییا۔ اوسے دی اک حمایت، جو ہم گرہ بیٹھا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، فُدرت فُدرتن ویکھ وکھائیا۔ دجال کہے میرا سمجھے نہ کھئے وجود، وجہ حق نہ کھئے جنائیا۔ میرا رُوپ میرا محبوب، محراب اکو رہیا وڈیائیا۔ جس دا حرفاں والا نہیں ثبوت، بے حرف رہیا رُشنائیا۔ جس دی منزل سچ مقصود، مقصد اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار اک بنائیا۔ دجال کہے مَیں دسناں سچ دُرسٹ، دروہی سچ خُدائیا۔ تیرا مالک جدی پُشت، پُشت در پُشت نظری آئیا۔ جو کدے نہ ہویا سُسٹ، غفلت وچ نہ رُوپ بدلائیا۔ سو مہروان مہر کرے مُفت، بن دماں دم لیکھے لائیا۔ کایا کعبہ ویکھ کے اُرش، عرش دئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے تُرش، تُرک ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ اکو رنگ لال گُلالا چاڑھے سُرخ، رُوپ اٹوپا رنگ رنگائیا۔ جس دی سمجھ نہ پائے کوئی وچ دان عقل مؤڑھ مؤرکھ، ودیا وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ سو نور نورانہ اکو نورت، نوین اپنی کار کھائیا۔ جس دی جُگاں پچھوں ہون لگی مہورت، مہرے سارے دئے بدلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے گئے ضرورت، ظاہر ظہور ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ دجال کہے میں آیا کُچھ کہن، کہہ کہہ سمجھائیا۔ جس نے نقشہ تکیا آین، انارتھا رُپ بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹ جائے زین، رین دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ جھگڑا مُک جائے ساک سین، سجن اکو حق منائیا۔ دوجا دسے نہ کوئی طرفین، طرف حرف نہ ونڈ ونڈائیا۔ سچا مالک اک سُکھین، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ بالمیک نے لیکھا لیکھا بھلیکھے والا وچ رمائن، بنا دُھر دے رام تون رام چپن والیاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ محمد کہا وچ قرآن، کروڑتا جگت لوکائیا۔ عیسیٰ کہا شاہنلائن، علماں باہر پڑھائیا۔ موسیٰ کہا مُسائن، مسلیاں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ نانک کہا نرائن، نر اوتار وڈی وڈیائیا۔ گوبند کہا کھیل مہائن، مہا اکتھ کتھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ خُدا اک مبائن، میوئل رحمان اک نظری آئیا۔ گرڑ لیکھا لیکھا وچ پرائن، پر پنکھ نہ کھئے جنائیا۔ علی لیکھا لیکھا وچ ولیائن، زمانے زماں نُور خُدا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی دھار اک بندھائیا۔ دجال کہے میں نہ جُز نہ کوئی جُز، رُپ رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ کلمہ نماز نہ کھئے وضو، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ لوٹا دھار نہ کوئی رُجوع، اُنگلان ارکا تائیں پانی نہ کھئے پھرائیا۔ میری رمز نہ کوئی بُجھو، بُدھیوان نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا مالک کھیل دکھائیا۔ دجال کہے میں ہوواں جذب، جذبہ اپنے وچ چھپائیا۔ خُدا خُدائی ہووے غضب، غرض کوڑی نہ کھئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہون تعجب، توجہ وچ ویکھے لوکائیا۔ میری ذات دین نہ کھئے مذہب، اُچ نیچ نہ کھئے بنائیا۔ سچ اشارے والی رمز، رحمان فرمان الایہیا۔ اُبنان آوے سمجھ، جو سمیں وچ واحد وچ سمائیا۔ میں کھا کے کہاں قسم، قسمت سب دی دئے بدلائیا۔ مڑھی گور کر کے دوویں بھسم، خاک دینی اڈائیا۔ ثابت رہے نہ کوئی جسم، جت ہار نہ کھئے دکھائیا۔ این سب تون وکھری نرالی نُوری دس کے قسم، ظہور اکو دینا دکھائیا۔ جس دا لیکھا کدے نہ آیا وچ لکھن، کاتبان قلم نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر رُپ سمائیا۔

☆ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱ پنڈ بابُو پُر ہرِسنگت ☆

ہرِ جوت شبد ناد، اگم اگم جنائیا۔ جس گرہ وشن برہما شو ہوون وساد، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نرگن زرویر نراکار اپنی اگئی آس، راز دئے کھلائیا۔ بن رسنا جہوا چلے اوہ آواز، جو ست ستواد کرے شنوائیا۔ پت پرمیشور دی شبدی ست سچی اولاد، اول اکو اک اُچائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، حرفاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی جملہ نہ کتاب، نہ کوئی کاتب قلم شاہیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر اُستاد، نہ کرے کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی پنج تت ترے گن خاکی بُت بنی بُنیاد، تتاں والی نہ کھئے وڈیائیا۔ پت پرمیشور دی اپنی ذات، ذات صفاقی حُکم خُدائیا۔ جس نال کھیڑا وسایا کیتا آباد، سچکھنڈ ساچا دئے سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر سندیشہ آپ پرگٹائیا۔ سچ شبد دُھر دا ست، ست ستوادی نظری آئیآ۔ آد جُگادی ابناشی اچت، چیتن ستا لئی پرگٹائیا۔ کھیل کر کے بن ماٹی بُت، دُھر دی دھار سچ اُچائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی بُدھ کوئی نہ سکے بُجھ، سمجھ وچ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ شبد دئے سمجھائیا۔ سچ شبد اناد انادی ڈھول، بن ڈھمکے ڈنک وجائیا۔ جوتی دھار وچوں رہیا بول، روپ رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ جِدھر ویکھو اُدھر پئے بول، گھر گھر سوہیا پائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں زمیں اسماناں جیو جہاناں رہیا مؤل، مؤل اپنی کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر شبد آواز آپ پرگٹائیا۔ ہر شبد کہے مین دُھر دی دھار، نرگن زرویر نراکار نظری آئیآ۔ میرا تتاں والا نہیں کوئی آکار، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ میرا سچ سچ جیکار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میری آواز جُگ چوڑی سُنن گرو اوتار، پیغمبران رمز وچ رمز جنائیا۔ میری بے حرفاں والی گفتار، نراکھر کرے پڑھائیا۔ میرا وزن وجود نہیں کوئی مقدار، مقصد اپنا اک سمجھائیا۔ جس گرہ مندر سچکھنڈ دوارے اکو جوت نُور اُجیار، پروردگار نُور خُدائیا۔ اوسے وچوں آواں باہر، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ جس شبد نے برہمنڈ کھنڈ محل اٹل دتے اُسار، وشن برہما شو دتے اُچائیا۔ کروڑ تینتیس کر پیار، سُرپت اند لیا بلائیآ۔ اوہ آواز سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ جنان چر منزل چڑھ کے مقامے حق نہ ویکھے اوہ یار، جو دلدار سب دا سچ گوسائیا۔ اوناں چر شبد دی اک تُک دا کیسے کولوں بُجھیا نہ جائے راز، نمازاں وچ نمودار سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دُھر سندیشہ شبد لیا پرگٹائیا۔ شبد کہے میں بولاں اوہ نعرہ، جو نر نرائن اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میرا وکھرا دھام نیارا، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرا کھیل اگم اتہا بے پرواہ وچ سنسارا، سگل سرشٹی رہیا سمجھائیا۔ میرا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، بے رنگ بے انت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ سب نوں اشاریاں نال دسدا رہیا دُھر دا اک نظارہ، نگارہ اپنا نام وجائیا۔ ساچی جوت وچوں ہویا اُجیارا، آپ اپنا روپ بدلائیا۔ گھر گھر بہہ کے ڈھولا گاواں اک نرنکارا، گھر تھارا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری بنت دتی بنائیا۔ شبد کہے میری بن گئی بنت، بول اپنا آپ دتا جنائیا۔ میرا مالک خالق پرتیالک پُرکھ اگم اتہا سِری بھگوان ساچا کنت، پروردگار سچ گوسائنا۔ جس نوں سیس جھکاؤندے پیغمبر گرو اوتار سنت، نمستے نمو کہہ کے سجدیاں وچ خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوارے دھام نیارے جوت اُجیارے ہر نرنکارے میری بنائی بنت، تتاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ جیکارے نام ادھارے وجدے آد انت، سلوک الوک الوکک اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر دتا ور، شبدی بول انبولت لیا اُچائیا۔ شبد بول کہے میرا دُھر دا ہونگا، ہوئے نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے اکو راگ تُوں ہی تُوں ہی دا، اوس دھار وچوں پرگٹ ہو کے برہمنڈ کھنڈ دتا بنائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئی دئی دا، اکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھول کے راز، جوت دھار وچوں اُچائیا۔ شبد کہے میں نرگن دھار ہویا پرگٹ، بنی جگت نہ جنیندی کوئی مائیا۔ کدی گیا نہ کیسے مرگھٹ، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ سچ دوارے کھول کے ہٹ، ہٹ ہٹوانا ہو کے خوشی منائیا۔ میرے انتر انتر سچ وست امولک دتی رکھ، پرُمکھ دتا سمجھائیا۔ چرن دوارے دُھر دا دے کے حق، پُرکھ اکال دتا سمجھائیا۔ اوس دے پریم پیار دی سچی خواہش جس وچ سِری بھگوان پیا بس، اوس ہسی وچ میری بستی دتی پرگٹائیا۔ جتھے لیکھن پڑھن والے وِدیا وِدیارتھی ہو جان وس، بُدھی سمجھ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد آواز واضع کر کے وضاحت نال سمجھائیا۔ تُسیں جے ساڈے کولوں آئے کچھ لَین، لہنا پچھلا ویکھ وکھائیا۔ بھاویں تہاڈا کرشن سچا سین، دواپردے گواہیا۔ اوس ویلے بھاویں تہاڈے کول سنجے والا نہیں سی نین، جو دُوروں ویکھ خوشی منائیا۔ تُساں دو نیتر وِبا کے نیر پایا وین، ویراگ وچ سُنائیا۔ کچھ اندروں لگا کھن، رسنا جہوا نال ملائیا۔ اک سنیاسی تہانوں بہرم وچ پا کے سونا بناؤن والی وکھائی رسین، کھنڈے اُتے رگڑ دتی لگائیا۔ لالچ دتا

جا کے اس دی لے لے کامدھین، جیہڑی اٹھ پھر دُدھ نال رجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا دین، جنم جنم کرم پُورب پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ستگر کِریا سرت شبد جاگے، شبد ستگر رُپ بدلائیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگے، کاگ ہنس دئے وکھائیا۔ جو کِریا کر کے من واسنا اندروں تیاگے، باہر دئے کڈھائیا۔ ستگر کِریا جویں سونا اُتے سہاگے، سوہنا رنگ بدلائیا۔ ایہہ کوئی کچے تند نہیں ٹنن والے دھاگے، پِرتی دُھر دی نظری آئیا۔ جو جگت وبار چھڈ دیوے سماجے، ناتا کوڑ ٹڑائیا۔ اوہ انتر آتم دُھن شبد سُنے اوہ راگے، انحد ناد کرے شنوائیا۔ امرت آتم رس پیئے جل ٹھانڈے، نیجھر جہرنا دئے وبائیا۔ نرمل جوت جوت کرے پرکاشے، نرنجن جوت ڈگمگائیا۔ دھیج دھیج دھروائے دھرواسے، بھرواسا اپنے نال بندھائیا۔ سرت شبد ملاؤن دی جنہاں نوں خواہشے، خواہش اہناں دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میل ملائے سہج سُبھائیا۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ پیارا سنگھ دے گھر پنڈ بابویر ضلع گرداسپُر ★

دجال کہے میرے نوری رہا، جو بیوی خاوند اکو نظری آئیا۔ جس دے حُکمے اندر بجھا، بندگی بندنا بندوبست لوکائیا۔ اوس دا ملن والا سدا، جو سدا گھر گھر دئے سُنائیا۔ جس دا دُھر دربار اکو پدا، حقیقت حق خُدائیا۔ جس دا پین والا دبا، دعوے سب دے دئے مٹائیا۔ جو کوڑی صفہ اٹھاوے سبھا، صُبح شام کھوج کھوجائیا۔ وچالے رہن نہ دیوے کوئی گبا، غبن خزانے سارے باہر کڈھائیا۔ جس دا بازو انگ نہیں کوئی سجا کھبّا، خبر کرے بے خبر لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے دھبّا، دُھر دا دھوبی بن کے کرے صفائیا۔ صوفیاں سنت فقیراں نال کرے نہ دغا، دغیازی ویکھے خلق خُدائیا۔ سب دا لیکھا جانے اُپر شاہ رگا، رگ رگ کھوج کھوجائیا۔ دُھر دا نیہوں مُحبّت وچ ویکھے لگا، لاگت دیوے چائیں چائیا۔ ناتا توڑ کوڑ سرشٹی جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا رُپ ہونا سوہنا بگا، بگ پڑے دئے مٹائیا۔ جس دا چرن کول اگتی پگا، پت پرمیشور نور خُدائیا۔ جس دا نام ندھان امرت رس مزہ، مجلس دُھر دی دئے وکھائیا۔ جو کوڑ کُٹم دیوے صدا، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سمجھ نہ سکی وجہ، وزن کر کے تول نہ کھئے ٹلائییا۔ جس دے حُکم اندر بدل جانی سب دی طبح، طبیعت دئے بدلائیا۔

سیس جھکاؤنا آب ہوا، حیوان انسان لیکھا دئے مُکائیا۔ سچ دوارے دسّنی اک دُعا، عارف سفارش دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دجال کہے کوئی رہن نہیں دینا دیگر، یکا یک کھیل ورتائیا۔ حُکم ملنا اک شیکھر، سنسے دئے مٹائیا۔ کھیل ہونا تیر، ترشنا دئے بُجھائیا۔ سچ سوامی ملنا میتر، متر پیارے لئے اٹھائیا۔ جس دی دھار وچ جگ چوکرئی پیتن، سو صاحب ویس وٹائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اڈیکن، بیٹھے راہ تکائیا۔ تِس دا ویلا وقت سُہنجنا آیا تریکن، تَرْت اپنا پھیرا پائیا۔ جو سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی سچ دوارے وسنیکن، دھام اولٹا سوہبا پائیا۔ اُس دی کرے کیا کوئی پریکھن، پریکھیا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر حُکم ہر پردے دئے سُنائیا۔ دجال کہے میں بدلن لگا دائرہ، قائم مقام دیاں سمجھائیا۔ کھیل ورتنا اک قاہرہ، گرم پھول پُھلائییا۔ رُپ ہونا ظاہرا، ظہور کرے رُشنائیا۔ ناد ہونا بہرہ، دُھن نہ کھئے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں اکو وار ویکھنا کائنات مُشاعرہ، مُشکل وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویلا وقت جگت دئے وکھائیا۔ دجال کہے میرا کوئی نہ مذہب دین، دعوے دار نہ کھئے اکھوائیا۔ میرا مالک اک آمین، امام نور خدائیا۔ میں بردا درے دوار دربارے مسکین، سر اپنا رہیا جھکائیا۔ اکو کلمہ کر تسکین، تبصرے سارے دیاں مٹائیا۔ شانے وکھا کے اک عظیم، عاجز ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ رنگ چڑھا کے اگم نوین، نو پھول پُھلائییا۔ میرا مالک نہ نرتے نہ مدین نہ خاوند تے نہ خواطین، مہین سب توں نظری آئییا۔ نہ اسمان تے نہ زمین، نہ خالق وچ خلق ہو کے جانے اپنی توہین، مالک بن کے اک کریم، جرائم سب دے ویکھ وکھائیا۔ بنا حرُفاں دسّ تعلیم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دھار اک پرگٹائیا۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ بلونت کور دے گرہ پنڈ بابو پُرا ★

دجال کہے میں ویکھیا دُھر دربارے اک درا، راستہ براستہ اکو نظری آئییا۔ جنھے کوئی نہ دِسے شرع، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مالک اکو اگمی کھڑا، خالص اپنا نور کر رُشنائیا۔ جس دا مضمون کیسے نہ پڑھا، جو لکھت پڑھت رہیا سمجھائیا۔ گھرانیاں وچوں سب توں بڑا، وڈ وڈا شہنشاہیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی چوٹی جڑا، مدھ بھیو کھئے نہ آئییا۔ سو حُکم فرمان سُناوے اک کھرا، نراکھر

ویکھے سرب لوکائیا۔ جو آد جُگاد کدے نہ مرا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ سو سوامی ہریاولی وچ ہووے ہرا، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ دجال کہے انجیل فُران نکھی جہی دلیل، دِلاسیاں والی نظری آئیا۔ جس وچ پیغمبر نبی رسول کردے گئے اپیل، درخاست سارے گئے سُنائیا۔ مالک خلق خالق خلیل، خُدائے خُد تیری سرنائیا۔ حُکمے اندر کردے گئے تعمیل، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ اصل دی اصلیت دسدے گئے اصیل، وصل حق یار سمجھائیا۔ کھول کے بول کے تول کے دس نہ سکیا کھئے تفصیل، پردہ فاش نہ کھئے کرائیا۔ حُکمے اندر حُکم جناؤندے گئے یقین، ذات اپنی ذات وچ ملائیا۔ خلق خُدائی اوہناں کہے آفرین، جو آفت کولوں اپنا آپ نہ سکے پچائیا۔ گر اوتار پیغمبر سدا پر ادھین، پرم پُرکھ حُکمے اندر پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردے اوپلے وچ چھپائیا۔ دجال کہے مین ویکھیا مقام قایم، جو قیامت توں لے پچائیا۔ رحمان رحمت کرے رحم، ربائشگاہ اک وکھائیا۔ جتھے قضا دا نہیں سپم، بھے بھو نہ کھئے پرگٹائیا۔ کوڑی کِرپا دا مٹے وبم، بھانڈا بہم بھنائیا۔ نُقطہ نظر نہ آوے غین، غفلت گور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نُور نُور اک پرگٹائیا۔ دجال کہے مین ویکھنی اوہ دید، جو دیوے بئی گئی بھجھائیا۔ تکی اوہ عید، جو عدم تشدد دئے مٹائیا۔ ویکھنے اوہ عزیز، جو اسم اکو رہے منائیا۔ اوہناں دسنی اوہ تمیز، کرنی سچ پڑھائیا۔ مُحبت وچ بخشیش، رحمت وچ صفائیا۔ دے کے ست رسید، رسیدہ رُسوا ویکھ وکھائیا۔ جس دی کردے گئے تائید، تا طاقتور دینا ملائیا۔ جس دا نام صفت حمدو حمید، حافظ سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان اک اکھوائیا۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ دیدار سینگھ دے گرہ بابویرا ★

نام سندیشہ ملے دھر دا رُقع، سندیشہ شہنشاہیا۔ رہبران والا پنڈھ مُکا، مُکمل حُکم سُنائیا۔ سو صاحب سوامی اُٹھا، نروریر نُور رُسنائیا۔ کوڑ وکار بنکار میٹے غصہ، نندک نندیا نال مٹائیا۔ بھگتاں پوتر پاک کر کے جُسا، جِسَم ضمیر دئے بدلائیا۔ بچن کرے کوئی نہ رُکھا، ست تاشیر دئے بدلائیا۔ پردھان ہو کے آپ پرمکھا، مُکھیئے سارے سرن لگائیا۔ دو جہان رہے مُول نہ لکا، پردیاں وچوں

پردے دئے اٹھائیا۔ ساچی سمجھ جنا کے اک ٹکا، ٹکے نشا نے سارے دئے مٹائیا۔ سہاونی سہنجنی کرے رُتا، رُتڑی رتناں والی بدلائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سرب سوامی ہوئے سہائیا۔ سوامی انترجامی انتشکرن دسنہار سندیش، سدا سدا سد اپنی
 آپ سُنائیا۔ دُھر فرمانا اک نریش، نر زینکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، بیکنٹھاں تون پرے ڈیرہ لائیا۔ مات لوک
 پرہہ دا نہیں پردیس، بھگتاں آتم نال پرویش، پرورش کرے تھائوں تھائیا۔ اپنا کھیل کرے وشیش، جس نون سمجھے نہ کوئی گیش،
 برہما شنکر سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حُکم اپنا آپ ورتائیا۔ دجال کہے میں سب کچھ لیا دیکھ، دید
 دید نال ملائیا۔ نظری آیا واحد ایک، ایکنکار نور خُدائیا۔ جس دا شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن باہر اولڑا بھیکھ، روپ انوپا
 ویس وٹائیا۔ سمجھ نال سمجھائے نہ کوئی ریکھ، رنگ وچوں رنگت نہ کھئے جنائیا۔ جس نون سارے کردے آدیس، عدل انصاف دا راہ
 تکائیا۔ سو جگ چوکرئی میٹنہار کلیش، قسم سوگند اپنی دیوے پائیا۔ جس دا لیکھا بنا اکھراں تون لیکھیا دسمیش، نام دشملو اک
 لگائیا۔ جس دا پتہ صفحہ جوڑیا نہیں جاندا کیسے نال سریش، چکنا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جس دے حُکمے اندر پیغمبر ہوئے درویش،
 در دوارے الکھ جگائیا۔ جس نے جگت حُکمے اندر کیتا ملیچھ، مشورے والی صلاح نہ کھئے بنائیا۔ اوس نون کہندے پورن وچ
 پرویش، پرویش نہیں پورن پرمیشور روپ نظری آئیا۔ جس نے لیکھا ویکھنا مَلا شیخ، شرع شریعت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پردے اوپلے دئے اٹھائیا۔ دجال کہے میں اوسے وچ جذب، جس دا جذبہ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نون
 سریشٹی پائے اُف کہے غضب، بھيو ابھید نہ کھئے پائیا۔ جس دا دین نہیں کوئی مذہب، ذات پات نہ ونڈ وندائیا۔ فرقیان والا نہیں
 مُتعصب، مُطالع کر کے دئے سمجھائیا۔ پریم پیار اندر نہیں حسد، ہستیاں دئے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا وفد، لوک مات رہیا
 پھرائیا۔ تس صاحب دا آد جگاد جگ چوکرئی اکو جہا ادب، اعلیٰ ادنی سپس نوائیا۔ سو پروردگار سانجھا یار چکن والا قدم، قدیم
 دے قاعدے قانون دئے بدلائیا۔ جس دا نظر نہ آوے بدن، بدنیت سارے دئے کھپائیا۔ اوہ لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ کر کے وزن، تولا
 ہو کے تول ٹلائییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے لبھ کے سجن، گرُمکھ لئے ملائییا۔ سچ پریتی نام خُماری وچ کر کے مگن، مگرلا لیکھا

دئے مُکائیا۔ کلجگ پوہ نہ سکے آگنی آگن، آگلی منزل دئے وکھائیا۔ چرن دوار وکھا کے اُپر گگن، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ سچ دوارے دے کے سگن، سگلا سنگ بنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دُھر سندیشے آیا سدن، سدا اکو اک سمجھائیا۔

★ ۲۳ آسو شہنشاہ سمت ۱ مُنشا سینگھ، میلا سینگھ دے گرہ پنڈ بابویر ★

دجال کہے مالک اک مدینہ، مُغلگ ویکھے سرب لوکائیا۔ جس دا قدم حق مدینہ، برے حق دئے سمجھائیا۔ جس دا نور آگئی حُسن نور اک رُشنائیا۔ جس دا اپنا آپ سچ پشمینہ، پوشاک دُھر دی اک ہنڈھائیا۔ جسدا وچار اچے نہیں ہویا کمینہ، دُئی دویت نہ کھئے وکھائیا۔ اوس دا شہنشاہی سمت وچوں بدلن والا مہینہ، کتک کرمان ویکھے تھاؤں تھائیا۔ شاہ سلطاناں آؤن والا پسینہ، پسلی پسلی دئے دُبائیا۔ سب نوں یاد آئے اوہ کریا، جو کلمان اک پڑھائیا۔ راہ تگے نر مدینا، نیر اکھ اُٹھائیا۔ دھڑکن لگے وچ سینہ، آگنی آگ جلائی۔ جھگڑا ویکھنا وچ دیناں، مذہبان وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آگئی کھیل اک وکھائیا۔ دجال کہے میں ویکھنا جدوجہد، جگ وچ خوشی منائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران دا پورا ہو گیا عہد، عہدنامے اپنے پورے لئے کرائیا۔ آگے پتہ نہیں کیہڑا رہوے شاید، شمع کون ہوئے رُشنائیا۔ کس نوں ملے حمایت، ہم ساجن ملے وڈیائیا۔ کون کرے عنایت، بخشش جھولی پائیا۔ جس نے پرلوک کرنی پیمائش، نام پیمانہ اک اُٹھائیا۔ سچ دوارا دسنی رہائش، آرام گاہ اک وکھائیا۔ جس دی شبدی دھار آگئی سٹ اک پیدائش، آگے پیدا کر کے ویکھے لوکائیا۔ اوہ سب دی کرن آیا آزمائش، عجب نرالا ویس وٹائیا۔ ویکھنہارا جگت جماعت، جمع تفریق حساب رہیا لگائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں نال کرے زوایت، رعیت نال لئے ملائی۔ مان وڈیائی دیوے سدائت، شجرا نصب جگ چوکڑی پھول پھلائی۔ باقی سب نوں لئے ضربائت، ضرب اکو نام سمجھائیا۔ لیکھا لکھے نہ کھئے قلم دوائت، دعوے سب دے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمانا اک سُنائیا۔ دجال کہے میں ہو کے ویکھنا نیواں، اُپروں ہیٹھان دھیان لگائیا۔ کیسے گھر نہ جگنا دیا، شمع نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مالک لبھنا نہیں کوئی جیواں، جگت جیو دین دُبائیا۔ میں بلہاری اوس تون تھیواں، جو ٹھوکر رہیا لگائیا۔ جسنے ونڈ ونڈاؤنی ساڈھے تن ہتھ سیواں، سٹے دینے سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دجال کہے میں ویکھنی دغا بازی، اُلٹی سِدھی نظری آئیآ۔ تِکنے سُو رِبِرِ غازی، جودھے جگت
 وڈیائیا۔ ویکھنے مُو رکھ مُگدھ پاچی، جو بٹھے مُکھ بھوئیآ۔ نُو کھنڈ پرتھی ست دیپ تِکنی آرباں والی آبادی، عبادت خانے کھوج
 کھوجائیآ۔ دیناں مذہباں ویکھنی شادی، جو من واسنا کرن گُرمائیآ۔ پیغمبر پیر ویکھنے حاجی، جو حُجریاں وچ سپس نوائیا۔ شرع وچ
 ویکھنے نمازی، جو روزے رکھ کے بنے قصائیآ۔ پنڈت پاندھیان ویکھنی وادی، جو وعدہ کر کے گئے بھلائیآ۔ گرتھیان پنتھیان ویکھنی
 ساکھی، جو ساکھیات نہ درشن پائیآ۔ انت کیسے دی کیسے کولوں نہیں ہونی بند خلاصی، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیآ۔ جس نے پیر
 پیغمبر چاڑھے پھاسی، پھٹیاں اُتے لٹکائیآ۔ جس نے گر اوتاراں نام دی دتی سی آراضی، بیج بیجن تھاؤں تھائیآ۔ ہُن پچھلا لیکھا رہن
 نہیں دینا ماضی، مزیاں والی جائے لوکائیآ۔ سِری بھگوان دی کیسے نال نہیں نراضی، کرماں دی دئے سزائیآ۔ لیکھا جانے حقیقی مجازی،
 عشق عاشق معشوق دوویں ویکھ وکھائیآ۔ لہنا جانے نانک والا بغدادی، بغلگیر ہم خُدائیآ۔ تار ستار جانے ربابی، جو مردانے دتی
 وجائیآ۔ گوبند کھیل ویکھے پنجابی، پنچم پردہ دئے اُٹھائیآ۔ برہمنڈاں کھنڈاں اندر رہن نہیں دینا کوئی باغی، بغلا بپ پپڑا رُوپ نہ کھئے
 وکھائیآ۔ سِری بھگوان کیسے دی منگے نہ کھئے امدادی، لوڑوند نہ کھئے جنائیآ۔ اپنا کھیل کرے شِتابی، شامت سب دی سِر تے آئیآ۔ نِرگن
 جوت کوئی مومبتی نہیں متابی، جو کایا اندر کرے رُشنائیآ۔ اِس دا کھیل وڈ حِسابی، حسبے زیل ویکھ وکھائیآ۔ لیکھا جان ایدھیا پراگی،
 پُرانے پورن دئے کھپائیآ۔ لیکھا مُکاوے کوڑ تیاگی، دغے بازی کھوج کھوجائیآ۔ پردہ لاہوے جگت نمازی، ماشا اللہ ویکھ وکھائیآ۔
 جگت خواری جُگت بربادی، جگہ جگہ دُبائیآ۔ انت دے وارسا دا بننا اِکو واگی، آیرا وغیرا رہن کھئے نہ پائیآ۔ مہاراج شیرسنگھ
 وشنوں بھگوان، شبد سروپی لاوے کلابازی، کُل عالم ویکھ وکھائیآ۔

☆ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ دلپ سینگہ دے گرہ پنڈ بابو پُر ☆

اٹ کہے میں اپنے نال رلاواں پتھر، پریت چوٹی دینی بلائیا۔ کوڑی کیریا جگت ویکھنی ستھر، ستھر والا ستھر دئے وچھائیا۔ جس دا نام ندھانا اکو اکھر، اکھاں والیاں اکھیں دیاں وکھائیا۔ اوہ فقیریاں توں باہر وسنوالا فقر، فقط اپنی کھیل کرائیا۔ جس دی دھار ستر بہتر، جگ چوڑی دئے گواہیا۔ جو اپنے وقت توں کدے نہ جائے پچھڑ، ویلے وقت دئے وڈیائیا۔ سو حکم آگما آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ جگت کیریا ویکھ کے آیا ہسن، ہستی بستی وچ چھپائیا۔ جگت وکار آیا مسن، چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پچھلا لہنا رہیا چکائیا۔ اٹ کہے میرا پتھر نال ہونا ملاپ، میلا دھر دا لئے بنائیا۔ جگت وکارا میٹنا پاپ، پتت رہن کھئے نہ پائیا۔ رُو حے رُو حان کرنا پاک، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ عدالت ویکھنا اک انصاف، عدل عادل دئے جنائیا۔ بن ہر گناہ کرے نہ کھئے معاف، مُفت مہر نہ کھئے جنائیا۔ حقیقی سُنے نہ کھئے فریاد، فقرہ فقرہ نہ ونڈ وندائیا۔ کھوج کھوجے نہ کوئی دماغ، دیوانہ جگت رُوپ وٹائیا۔ دجال کہے میں اوسے دا پُت تے اوسے دا داماد، دامن وچ ضامن کامل اکو نظری آئیا۔ سُن کے اوہ آواز، کھول کے اندروں راز، پریم دتی شہباش، نیم دی پوری آس، ہیمن دا کھیل تماش، گنٹ دا کر پرکاش، بیکنٹھ چوں کر اداس، سچکھنڈ دا دس حالات، احوال اپنا دتا درڑائیا۔ بندی بند دا کھول کے تاک، لیکھا لہنا کر بے باق، نام ندھان مار آواز، مُحتاج اپنا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ حکم رہیا سمجھائیا۔ اٹ کہے میرا پتھر جوڑا، جوڑی جوڑی رہن کھئے نہ پائیا۔ اوس پرہو دا وقت تھوڑا، جو تھڑے تھڑکے اپنی گود بہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پونی کت کے گئے نہیں وچوں گوڑھا، کلمہ اکھراں نال لیکھ کے گئے سمجھائیا۔ سب دا مالک پرتپالک خالق دس کے زر زورا، ظاہر ظہور گئے سمجھائیا۔ جس دا بالا نڈھا نرگن دھار دجال ہونا چھوہرا، شہرت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس دا بدلن والا فیلا گھوڑا نہیں کوئی مہرا، شاہ وزیر ہار جت نہ کھئے بنائیا۔ اوس دا منتر فُرنا پھورا، فُر نے سب دے دئے گوائیا۔ اوبدا مندر شیودوالا مٹھ مسیتاں نالوں وکھرا دوہرا، راہ دو رہن کھئے نہ پائیا۔ جتھے ہووے نہ کدے وچھوڑا، وچھڑیاں لئے جڑائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دین دیاں تتاں والا سریر چھڈ کے کدے نہ بنے بھگوڑا، بھگوڑا ہو کے تھادے وچ سمائیا۔ آگے ترکھان بن کے پھڑیا تیسرا ہُن شبدی لہار ہو کے چکن والا ہتھوڑا، ہتھو ہتھ ویکھے لوکائیا۔ گرسکھو

ایہہ بچن کوئی نہ مٹو کوڑا، کوڑ کوڑے دئے مٹائیا۔ پرہہ دا کھیل بڑا وسیع لما چوڑا، مسیح ورگے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دا اکو
شبدی سٹ بانکا چھوہرا، شور سارے دئے مچائیا۔ جس نے نیہاں ہیٹھ دبایا سنگھ فتح نال زورا، زیر زیر نال کرے صفائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھيو کھولے تھوڑا تھوڑا، پردہ ہولی ہولی اٹھائیا۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ بیبی ننتی دے گرہ بابویر ★

ہر شبد کہے میں قربانواری صدقہ، جو صدمہ رہیا مٹائیا۔ کھیل ویکھ پُرکھ اکال نوری رب دا، خوشیاں رہیا منائیا۔ جس
نوں صفتاں وچ دسدا رہیا کد کا، قدیم توں قلم شاہی وڈیائیا۔ جس دا لیکھا برہمنڈ کھنڈ رہنا سچ دا، برہمانڈ اپنا حکم ورتائیا۔
جس دا نام ندھان روپ چنڈ پرچنڈ کا، چنڈال دئے مٹائیا۔ جو آد جگاد آتم پرما تم ہو کے ہنڈھدا، کُنڈی نام دی ہتھ پھڑائیا۔ جگت
جگ جنم وچھڑیاں سچ پریتی گنڈھدا، دُھر دا میلا میلے سہج سُبھائیا۔ پرکاش دیوے اپنے نوری چند دا، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔
بھانڈا پھوڑ کے ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنا آپ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھا مٹائیا۔ دُنیا دینا دے کے ہڈ ماس
ناڑی چم دا، چم درشتی دئے بدلائیا۔ دوارا دس کے اک اگم دا، اگمڑی کرے پڑھائیا۔ جو سب توں وکھرا بھگتاں دا بھگوان جگت
جہان مندا، سو گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ ہُن ویلا نہیں بھُٹا کھانا ان دا، من ممتا لُو بھوائیا۔ پریم کرو اوس شبدی دھار نورا نے چن دا،
جس نوں چند چاندنی سیس نوائیا۔ جس نوں پُرکھ اکال اکو چندا، جنیندی بنے دُھر دی مائیا۔ اوہ سروتا نہیں کیسے کُن دا، سرون ونڈ
نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، فرمان فرمان وچوں بدلائیا۔ شبد کہے پریم پُرکھ اُتے سب نوں پے گیا
شُبا، شہر روز رہی کُرائیا۔ حق سمجھے نہ کوئی مدعا، مُدت توں گر اوتار پیغمبر آئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا بھيو اندر رہنا نہیں
گجھا، گجھی رمز نال اٹھائیا۔ جس دا راہ تک کے گیا مہاتما بُدھا، بُدھی والے دین دُہائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہا آوے بسدھا،
سُدھ کرے سرب لوکائیا۔ جس دے حُکمے اندر نانک گوہند کہا پینڈا مُکا، مُکمل کرے صفائیا۔ اوسدا بن اکھراں والا رُقہ، شبدی
شبد سچ سُنائیا۔ جس دا تتاں والا نہیں جُسا، جگ چوکرئی پھیرا پائیا۔ سیس دھڑ نہ چوٹی مُچھاں، نورو نور نور رُشنائیا۔ اگم

اتہاہ سب توں اوچا، اوچو اوچ بے پرواہیا۔ سو بھگتاں دے ویکھن آیا کوچا، گلی گلی پھول پھلائیآ۔ چھیل چھیل نوجوان ملوکا، سخت گُرخت اپنی دھار چلائیآ۔ لیکھا جانے نہ کوئی بون آبوتا، مٹا والی آواز نہ کھئے جنائیآ۔ خاکی تن لبھے نہ کھئے بھوٹا، پرم بنس نہ کھئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل شہنشاہیا۔ شبد کہے میں لکھنا لیکھ شباب، شہانہ روپ وٹائیآ۔ کلمیوں باہر آداب، ادب اک سمجھائیآ۔ ستار بن رباب، تن بھیتر دینی وجائیآ۔ مُحبت وچ میل احباب، آگلا باب دینا پڑھائیآ۔ لیکھا جان کے طوُل عرض مُکعب، مُشطیل ونڈ ونڈائیآ۔ ڈھردرگاہی بن نواب، نویت حق دینی وجائیآ۔ کیسے دا چلنا نہیں سوال جواب، جواب طلبی ہووے تهاؤں تھائیآ۔ بھگتاں نوں دے خطاب، خطا سب دی دُور کرائیآ۔ گلشن وچ گل ویکھ کے گرمکھ گلاب، غلام بردے اپنے لئے بنائیآ۔ پریم پیار اندر بدل دیوے مزاج، مذہب دی شرع دئے کٹائیآ۔ پڑھنی دسے اک کتاب، جو کتب خانیاں وچوں باہر رکھائیآ۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ چلا کے اک سماج، سمیں نال سماں دئے بدلائیآ۔

★ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پیر ★

شبد دھار کھیل انوکھا، اکل کل دھاری آپ کرائیآ۔ جیو جگت جہان جگت ویکھ کے موقع، فرمان دربان اک سنائیآ۔ لکھ چوراسی ویکھ پرکھ کھرا کھوٹا، پردہ پردے اتوں اٹھائیآ۔ کون سری بھگوان دی رکھ اوٹا، اوڑک اکو راہ تکائیآ۔ کلجگ انت اوہ دھرم رائے کول نہ جائے بے دوشا، بدو بدی دئے نہ کھئے سزائیآ۔ اُس دا لہنا پار چوڈاں لوکا، لوک پرلوک وچے ودھائیآ۔ جس گایا "سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان" سلوکا، سو صلح نال اپنے وچ سمائیآ۔

★ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۱ کیشن سنگھ دے گرہ الزپندی ★

سنگھاسن کہے میں کدے نہ وِہلا، خالی سیج نہ کھئے وکھائیآ۔ میرا اوس دے نال ہویا میلا، جو جوتی شبدي دھار بے پرواہیا۔ جس دا گوبند اکو چیلا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیآ۔ بھگتاں دا بن شہیلا، بھگون ہو کے دیا کھائیآ۔ وسنہارا دھام نوپلا،

نراکار سچا شہنشاہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ سینگھاسن کہے میرا اوس دے نال ملاپ، جو مل کے وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا دو جہان پرتاپ، پرت کے اپنا پھیرا پائیا۔ سدا سُہیلا وسے ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ سدا نظری آوے ساکھیات، سَمکھ بیٹھا ہر رگھرائیا۔ دُھر دی دیندا رہے سوغات، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ مین خالی ہوواں نہ کدی دوس رات، گھڑی پل میری وجدی رہے ودھائیا۔ میرا اوس دے نال بنیا ساک، جو سجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگ اک بنائیا۔ سینگھاسن کہے مین کھیل دساں سنگین، سنگھڑ نظری آئیا۔ جس دا لیکھا ترے تر تین، تریت ربیا کرائیا۔ وڈیائی دے کے اُتے زمین، فرش سوہیا پائیا۔ بھگتاں دیونہارا یقین، بھروسہ اک بندھائیا۔ مثال میٹ جل مین، ملت اپنی اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سینگھاسن سدا سدا سد بیٹھا سوہیا پائیا۔ سینگھاسن کہے مین کدے نہ ہوواں خالی، خالق خلق دیاں سمجھائیا۔ میرا مالک اکو والی، ولیاں دا ولی بے پرواہیا۔ جو سچ دوارے ساچی سچ کرے پرتیالی، سب دا اک گوسائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں اندر باہر گپت ظاہر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کرے رکھوالی، ٹلے پرت ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ویکھے جوت اکالی، اکل کل اپنی کھیل کھلائی۔

★ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱ (بکرمی ۲۰۲۲) (عیسوی ۱۹۶۵) (سن بگری ۱۳۸۵)

پنڈ گھونڈ (بھاؤ گھنک پُری) (پاکستان) پچھلے لیکھے دے لہنے وچ لکھت ★

ویہ سو بکرمی کہے میری سنی فریاد، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ پنج جیٹھ دی میری اگتی آواز، سنی دُھردرگاہیا۔ نرگن نروریر نراکار کھول کے راز، پردہ دتا اٹھائیا۔ شبدا اگتی ساجن ساز، ست ستوادی دھار چلائی۔ حکمی حکم بدلا کے رواج، شاہ سلطاناں خاک ملائی۔ جھگڑا مُکا کے روزہ نماز، جیکارا اکو اک سنائیا۔ سجدیاں والا مُکا کے آداب، نستے اکو دئے درڑائیا۔ دُھر دا مالک حق جناب، حقیقت ویکھے تھائوں تھائیا۔ گھنک پُری شہنشاہی سمت ست ستوادی پھیر کرے آباد، نام نگارہ اک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہ سو بکرمی کہے میرے وڈ وڈبھاگ، پُرکھ اکل دیا

کمائیا۔ گھر گھر بُجھا کے چراغ، دیا باقی دتا مٹائیا۔ کوڑی کریا لا کے آگ، اگنی آگ دتا تپائیا۔ پورا کر کے بھوکھت واک، سمت شہنشاہی دتا بدلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ وجائے دھردرگاہی اکو ناد، نام ندھانا دئے جنائیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر ہون وسماد، بھگت سنت گرمکھ گرسکھ فقیر صوفی نیتر نین آگھ کھلائیا۔ دو جہاناں ویکھنہار حالات، پری لوء برہمنڈ کھنڈ زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ گھنک پری پوری کر کے آپ آزاد، عاجز اپنے چرن ٹکائیا۔ مایا ممتا موہ کر کے برباد، ظلم ستم دتا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل ربیا بھگتائیا۔ ویہ سو بکرمی کہے میں سمت ویکھیا شہنشاہی، جگ چوکری ربیا بدلائیا۔ جس دی آگی سال دین گواہی، شہادت اپنی ربیا بھگتائیا۔ چاروں کُنٹ وجی اک ودھائی، ڈنکا نام سنائیا۔ دلی دربار نیہ دیوے دھرائی، حُکم چلے بیرواہیا۔ اگلا کھیل آگم اتھاپی، پرکھ ابناشی اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دوارا ویکھ وکھائیا۔ گھونڈ نہیں ایہ شیر گھرانہ، شیراں دا شیر کھیل کرائیا۔ جس دے حُکے اندر ہویا ویرانہ، ویری رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ کیسے بھرنا نہ پیا آبیانا، دُھر دا دھکا اک لگائیا۔ اگلا کھیل ہونا مہانا، مہابلی ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ست دھرم دا جتھے جھلنا ست نشانہ، نشانے کوڑے دتے مٹائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، پہلی کتک سمت شہنشاہی لکھا کے چلیا اوہ پروانہ، جو پرہم پرکھ پرما تم سرب جیو آتم حُکم سنائیا۔

سرب آتم پرما تم سندیش، نرگن نرگن حُکم جنائیا۔ سمت شہنشاہی حُکم ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ نیتر لوچن نین سب نے لینا ویکھ، دشا سب دی دئے بدلائیا۔ ڈھیری ڈھاہ کے مسائک مُلا شیخ، شناخت سب دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھونڈ پنڈ بھگتاں دے کے ٹیک، ٹکا مستک ربیا لگائیا۔ گھونڈ پنڈ کہے میں گیا گھبرا، ویہ سو بکرمی یاد آئیا۔ جس ویلے حُکم دتا شہنشاہ، سب دی صفہ دینی اٹائیا۔ گھر گھر خالی کاگ دینے اڈا، چنجھی چوگ نہ کھئے بھرائیا۔ محل اٹل نہ کھئے رُشنا، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ دھام سہلڑا اک اکلڑا سچ دوارا دینا وسا، وشو اپنی کار کمائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، اگلا لیکھا پہلی کتک ہر سنگت رات دس وجے دئے لکھا، لکھت بھوکھت بہاؤ اپنے نال سمجھائیا۔

★ گھونڈ دے بڈھے مُسلمان سُلکھن دے نال تے اوہدی بھین دے نوت ★

علی دے مِتر پیارے سُلکھن، وِلیاں ولی دئے وڈیائیا۔ خُدا تعالا تیری اعظمت آیا رکھن، مہر نظر اُٹھائیا۔ تِنّ دفعہ تیرے کولوں کھادھا سی مکھن، پنڈ گھونڈ دئے گواہیا۔ اک ویراں لسی لگا سی چکھن، صلح پریم نال لگائیا۔ پھر پڑدے نال لگوں ڈھکن، مہاراج شیرسنگھ ہس کے تیرا ہتھ دتا اُلٹائیا۔ اوس دے کارن تیرے نال مل کے آیا وسن، پریم پریتی توڑ نہائیا۔ تیرا عذاب آیا کتن، رُوح بُت دوویں پاک کرائیا۔ اے کے جائے اوس حُجے وطن، جس مقارے حق جلوہ نُور خُدا ئیا۔ رحیم رحمان درساوے اوہ پتن، جس دا کنارہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا رہیا چُکائیا۔ سُلکھن تیرا جذبہ پریم، نیتی نیتی وچوں بدلائیا۔ اوس دا پُورا کرن آیا نیم، جو راتی سُنیاں وچ سمجھائیا۔ پچھلے جنم دا لہنا دین، مقروض رہیا چُکائیا۔ تیرا تھوڑا ناتا سی نال حسن حُسن، کربلا رُوپ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان بوئے سہائیا۔ سُلکھن تیرے پچھے اے کے آیا تشریف، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرے کرم دی کر کے جائے تصدیق، حُکمے نُور خُدا ئیا۔ تیری بے شک عمر بھاویں ضعیفل ضعیف، ہڈیاں وچوں بڈھاپا رُوپ وٹائیا۔ تیری قیمت والی تعریف، پیغمبران نال وڈیائیا۔ تینوں ویکھ کے اک عزیز، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیری جان کے پچھلی تمیز، طمع دتی بدلائیا۔ جیہڑا کر رہیا سی اڈیک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ اُس دی دسے نہ کھئے تصنیف، مُصنّف نظر کھئے نہ آئیا۔ گھونڈ دی نشانی اک قرآن شریف، گرہ قدیم دا دئے بدلائیا۔ سچ دی سدا پریت، کوڑ نالوں کوڑ ناتا گیا ٹرائیا۔ تسیں پہلوں پاکستان دے وسنیک، ہُن بند دے سپاہی تہاڈی شہادت رہے بھگتائیا۔ تہاڈے کول کھڑے قریب، دوس رین سیو کھائیا۔ خُدا دے کارن ہوئی ایہہ بخشیش، جو تیرے کول بہہ کے صفہ سب دی رہیا اُلٹائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دے کے جائے اوہ بھیکھ، جیہڑی انت مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔

☆ پہلی کتک شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کتک کہے سمت شہنشاہی دا مُشکل نال مُکیا آدھ، آدھ واٹے ویکھی لوکائیا۔ مین ویکھ کے ہویا گد گد، خوشیاں وچوں خوشی بے پرواہیا۔ چھ ماہ پچھلے سدّ، کول بہا کے پُچھ پُچھائیا۔ کی کُچھ کیتا مینوں دیو دس، پردہ رہے نہ رائیا۔ چھوے روپئے اپنی آگھ، نیتز نینان نیر وایا۔ اسیں تھوڑا تھوڑا پورا کیتا اپنا حق، حُکم مئیا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا پچھلا میٹ کے شک، پردہ دتا اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رہے تھ، بھجے واپو داہیا۔ سرشٹی دی درشٹی دا بنا کے بھٹھ، بھٹھیلا لہیئے تھاون تھائیا۔ کیسے آگئی حُکم دتا جھٹ، سندیشہ سچ سُنائیا۔ ذرا پرت کے ویکھو آگھ، پرتکھ روپ گوسائیا۔ جو تیر انیالا مارے کس، قسم کھا کے پار لنگھائیا۔ تسیں کریو مؤل نہ بس، بستے سب دے پھول پُھلائییا۔ کلجگ کوڑی کایا پئی پس، دردی درد نہ کھئے وندائیا۔ پُرکھ اکال دا بھلیا جس، چار جگ دین گواہیا۔ خالی سب دے ویکھو ہتھ، نہتھیں دسے لوکائیا۔ بردے ہر کوئی نہ رہیا رٹ، رٹے گھر گھر رہیا وکھائیا۔ سچ کنارہ نظر نہ آوے تٹ، تئیاں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ چھ ماس کہن اسیں تھوڑی جہی اپنے حصے دی لا کے بیٹھے سٹ، ماتر اشارے دتا سمجھائیا۔ آدھ وچکاروں کتک تون دینا اپنا ٹک، ٹکیاں والے دینے مٹائیا۔ جگت رہن نہیں دینی کوئی وٹ، وٹنیاں والی نہ کھئے سگائیا۔ کتک کہے مین مارنا اوہ پھٹ، پھٹیاں اُتے جنازے دینے ٹکائیا۔ جگت منارا جائے ڈھٹھ، ڈھیری خاک وکھائیا۔ میری پہلی اوہ حد، جتھے وچی سچ ودھائیا۔ جس دا حُکم کوئی نہ سکے دب، دبدبے وچ نہ کھئے ڈرائیا۔ جس نون سارے رہے لبھ، لبان اُتے زبان پھرائیا۔ توری کہندے رب، جلوہ بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے جھب، جھپٹ اک لگائیا۔ کتک کہے کھیل اوس دا اب، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ سچ دوارے رہیا پھب، فیصلہ حق سُنائیا۔ دو جہاناں بن کے جج، ضمانت وچ رکھے لوکائیا۔ کیسے لاؤن نہ دیوے اج پج، لکھ چوڑاسی سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اپنے حُکمے اندر لئے بدھ، بندھن اکو پائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے ردّ، حُکمی حُکم نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ جگ چوڑی دا پچھلا لیکھا بہی کھاتہ رہیا کڈھ، بن حرفاں حرف پرگٹائیا۔ دو جہاناں پار لنگھ، انگن اپنے سوبھا پائیا۔ کیسے کولوں وست نہ لئے کوئی منگ، مانگت کرے لوکائیا۔ سرشٹی ہووے دنگ، حیرانی وچ گھبرائیا۔ کتک کہے کس بدھ چھیرن والا جنگ، جنگجو بہادر شہنشاہیا۔ جس دا نام فرمانا بیرنگ، مہر ثابت نہ کھئے کرائیا۔ ہلونا دے کے شاہ فرنگ، فقیریاں وچ

اُڈائیا۔ شبدی گھوڑ ترنگ، تُرت لے دوڑائیا۔ جس کارن مار کے آیا پندھ، پُری گھنک چرن چُھائیا۔ لکھ چوڑاسی کھٹے کر دے دند، جیبھ سکے نہ کھٹے بلائیا۔ شاہ سلطاناں پھر کے انگ انگ، من واسنا لے انگڑائیا۔ اندھیر ویکھے وچ برہمند، وربھنڈ دے ڈبائیا۔ سب نوں کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اک اُٹھائیا۔ جو چھڈ کے گیا پُری اند، اوہ اند سب دے دے مٹائیا۔ جس نے بالے نیہاں ہیٹھاں رکھے کندھ، اوہ کندھ سب دے دے اُکھڑائیا۔ جگت ڈہاگن نار دے رنڈ، رنڈیا گھر گھر پھیری پائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیا کتک وچ چڑھن والا جنج، سجن ساتھی نال رلائی۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا بھائی منجھ، بھولے بھاؤ گیا سمجھائیا۔ گرمکھو اوس ویلے کریو کوئی نہ رنج، دُکھاں والا درد نہ کھٹے مٹائیا۔ تہاڈی ڈوری پرہ دا پتنگ، پُتلی لکھ چوڑاسی دے نچائیا۔ جس دا ڈھولا شبد سندیشہ اکو چھند، شہنشاہ بے پرواہیا۔ کوڑیاں کرماں دی ڈھٹھ جائے کندھ، کلمیاں وچوں کلمے دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل شہنشاہیا۔ شہنشاہی سمت کہے میرے مہینے گزرے چھ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میری کیسے نہ لئی ہے بے، الفیے نہ کھٹے سمجھائیا۔ میری بھئی پیاس والی نہیں تہ، ترکھا رہی ستائیا۔ میں چار کُنٹ کیسے دا لگا رہن نہیں دتا نیند، یاری یار نہ کھٹے ہنڈائیا۔ اچے ماجھے دی تھوڑی اڈی کھیہ، خبر سب نوں رہیا سُنائیا۔ جنان چر نہ ہووے تھیہ، تھڑھے صاف نہ کھٹے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ چھ مہینے کہن اسیں تھوڑی جہی لائی اپنی شکت، حُکم مٹیا بے پرواہیا۔ سانوں ماجھے وچوں لجا آگئی ویکھ کے دوارا بھگت، نیتر نین لے بدلائیا۔ گوبند پچھے آیا ترس، گرمکھ لے اُٹھائیا۔ تھوڑی باقی ہور حرص، اوہ وی رہے جنائیا۔ پُرکھ اکال دا دینا قرض، مقرُوض سیس جھکائیا۔ اگلا کھیل ویکھو اسچرج، اچرج رُپ وٹائیا۔ سب دی پُٹھی کرنی نرد، سارپاش سمجھ نہ پائیا۔ سب نوں لاؤنا اک ورگ، وکھرے وکھرے لینے اُٹھائیا۔ جنان چر ویکھاں نہ بسترے مرگ، مگرلی پوری نہ ہونے لکھائیا۔ جس کارن مڑ کے آیا پرت، جوت سروپی پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ دواریوں لے کے فرد، سنت سہیلے لے اُٹھائیا۔ چھیاں مہینیاں اندر اُہناں دی ونڈ کے درد، حصّہ اپنی جھولی لیا ٹکائیا۔ آگے کتک ہتھ بھڑا کے چھری کرد، قتل گاہ دتی وکھائیا۔ گھنک پُری دے ارد گرد اُڈنی اوہ گرد، جو گریبا پلُو سب دے دے چھڈائیا۔ انت لیکھا آخیری اوس بردھ، جس دا بدلہ آیا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سماں اپنے ہتھ وکھائیا۔ کتک کہے مینوں یاد سمت اوہ پیس،

جس وچ ملی وڈیائیا۔ جس دے سال پیتے اکیس، گر اوتاراں پیغمبراں لہنا دتا مکائیا۔ سانجھی دس کے اک حدیث، کلمہ حق پڑھائیا۔ دھر دی اگئی جنا کے ریت، ساچا گیت اک پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ کتک کہے چھ مہینیاں لایا بہت زور، مینوں تھوڑا نظری آئیا۔ میں نو کھنڈ پرتھی گھر گھر واڑنا اوہ چور، جو چوری چوری سب نوں لئے اٹھائیا۔ دہ دشا اندھیرا کرنا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن مچاؤنا شور، شور گل سرب لوکائیا۔ لیکھا تھوڑا جہا پشور، پشت پناہ بتھ دیاں ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کائیا۔ کتک کہے میں ویکھنے سب دے کرم، کانڈاں وچوں پھول پھلایا۔ میں میٹنے اوہ بھرم، جو پڑیاں وچ چھپائیا۔ میں ویکھنے اوہ چرم، جنہاں دا ماس کھئے نہ کھائیا۔ میں ویکھنے اوہ برن، جنہاں دی سرن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا صاحب ہوئے سہائیا۔ کتک کہے میں حکم مننا عادل، عدلی اک جنائیا۔ میں دھام ویکھنا باتل، بیتل نظری آئیا۔ مینوں کوئی نہ کہو قاتل، قطرہ قطرہ خون سب دا ویکھ خوشی منائیا۔ مینوں چار جگاں پچھوں کہنا وڈا چتر، جس سرشٹی دتی بلائیا۔ میرا سندیشہ دھر دا پاتر، پتیریاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ چوڈاں لوکاں رہن نہیں دینی آگر، انکڑیاں وچ نہ کھئے گنائیا۔ جو میرے صاحب اُتے ہویا شاکر، شکرہ اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلایا۔ کتک کہے میرا کھیل ادھ توں آگے، اگلی کار جنائیا۔ کوڑے رہن نہیں دینے بغلے پئے، پڑے دینے مٹائیا۔ حرفاں والے رہن نہیں دینے تپے، اکو کرنی سچ پڑھائیا۔ ماتا دی گود وچ کھیڈن نہیں دینے بچے، ایہو میری چٹرائیا۔ میں پرہ دے واک کرنے سچے، سچیاں رہیا سمجھائیا۔ گرمکھو گر شبد دھار وچ رہو نہ کچے، کاجی ماٹی کم کسے نہ آئیا۔ ویکھو گھنک پُری دے گھرانے ڈھٹھے، جتھے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ایہو پینے چاروں کُنٹ رئے، سر سر بتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پہلی کتک اُچی کوک کوک دسے، حکم حکم بے پرواہیا۔ جو لیکھ اگئی نہ ہر دسے، دہ دشا رہیا درڑائیا۔ مایا ممتا وچ رہن نہ دیوے پھسے، فیصلہ اکو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کسے نوں چڑھن نہ دیوے ریل گاڑی بسے، بستری سس اُتے ٹکائیا۔ کتک کہے میری سہنجی سنگراند، جو سمت شہنشاہی رہی وڈیائیا۔ سرشٹی اندر پاؤنی بکھاند، وکھ وکھ حکم سُنائیا۔ کسے نوں سوئے نہیں دینا سرھاند پواند، سکھ آسن نہ کھئے وچھائیا۔ جوترا لاؤن نہیں دینا کسے داند، ہالیاں ہل نہ کھئے پھرائیا۔

سُہاگی گت رہن نہیں دینی کوئی پراند، کجَل دھار نہ کھئے جنائیا۔ لیکھا مُکنا تارا چاند، اکو نُور ہوئے رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی بدلن والا
 سوانگ، سوانگی ہو کے دئے وڈیائیا۔ جس دی صدیاں توں کردے گئے تانگھ، ماس برکھ گنت گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ پُری گھنک کہے مینوں یاد آیا تِنّ اَسُو دا وقت، ویہہ سو تِنّ بکرمی دئے گواہیا۔ جس نے کھیل
 کھیلنا وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ اوہ کھیل کرن آیا فقط، فقرے اپنے رہیا بنائیا۔ جس نے بن اکھراں توں کیتے دستخط،
 حرُوف حرُوف ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُری گھنک کہے جس میرا سُہایا
 دوار، دوجی وار کھیل وکھائیا۔ مینوں تھوڑا جہا آیا اعتبار، دھیرج دھیر دتی بندھائیا۔ جس نے لکھیا آر پار کراں خوار، سُکھ
 سانت نہ کھئے کرائیا۔ اوہ ملیا مالک دلدار، ساجن بے پرواہیا۔ مینوں کر کے گیا خبردار، ہوئی جہی سمجھائیا۔ پہلوں تیرے اتوں
 شُرُوع کیتا وبار، ویہہ سو بکرمی پنج جیٹھ دئے گواہیا۔ جوتی جامہ دھار کے وچ سنسار، اپنا کھیل دتا ورتائیا۔ اوہ مار کے اک رمز
 والی لشکار، چمک اگئی گیا چمکائیا۔ میں مُحبّت وچ ہوئی بے دار، اپنی اگھ کھلائی۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، سیس جگدیس لیا
 جھکائیا۔ بہیت دس سچ نرنکار، پردہ دے اٹھائیا۔ تیرے در بنی بھکھار، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہوئی
 جہی مینوں دتا سکھال، سکھیا سچ درڑائیا۔ میں دیناں بندھپ سدا دیاں، دین ہوواں سہائیا۔ تُوں میرے پچھے گھالی گھال، گھر بار
 سارے خالی دتے کرائیا۔ میں اپنے سمت وچ تیرا کر وبار، توہار سوہنا دیاں سہائیا۔ اگلی کر اگئی کار، کرنی نال پرگٹائیا۔ گھنک
 پُری، مینوں دلی بنا لین دے نگا جہا دربار، دربار سارے دیاں مٹائیا۔ ساڈھے تِنّ سال انت آخیری تیری ونگار، وگاری سارے
 دیاں بنائیا۔ پنج کتک پنجہ لاؤنا آپ نرنکار، جو پنجے لیکھ تِنّ چار اَسُو دی رات دتے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، اگئی کھیل رہیا ورتائیا۔ کتک کہے میں ویکھنا اپنا زور، بل بل وچوں پرگٹائیا۔ نال تکنا پرہہ دا فرنا پھور، جو فرنیاں وچ سب
 نُوں رہیا اٹھائیا۔ شرع دا ویکھنا شور، شریعت دی شرم لڑائیا۔ کل دا کالا ویکھنا اندھ گھور، جو کلمیاں رہیا بھلائی۔ جن بھگتاں دا
 اکو ویکھنا بول، جو سوہنگ ڈھولے رہے گائیا۔ جیہڑے گرمکھ پرہہ دے کنڈے دا ٹل گئے تول، قیمت تولیاں ماشیاں وچوں باہر
 کڈھائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے دے رتن انمول، قیمت اکو وار دتی چُکائیا۔ کتک کہے میں کرماں دا ویکھنا گھول، کرماں دی دینی

سزائیا۔ سنت سُہیلے سچ وِ رول، وِ رولیاں وِ چوں باہر کڈھائیا۔ گُرمکھو، چن پچیاں وانگ نہ جانیو جگت مِخول، مسخرہ رُپ نہ کھئے
بنائیا۔ تہاڈے سابمنے سب دے پردے دینے پھول، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی وِ چوں رکھنے اوہ نرول، جیہڑے نرے
نرور نون سِیس جھکائیا۔ باقی دھرت مات دھول دی سوا کے گود، دھولان مار کے لینے ڈھاپیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِ شنون بھگوان،
اوبناں دے وسنا کول، جنہاں نون اپنی گل لیا بنائیا۔

کتک کہے مین ویکھن آیا قُدرت، قدیم دا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبران تون مینون مل گئی فُرت، وپہلا ہو کے خوشی
منائیا۔ سب نون جگت جہان وِ چوں مل گئی رُخت، پُرکھ اکال حُکم سنائیا۔ آگے اکو سب دا ہونا مُرشد، مُردیاں والی ونڈ نہ کھئے
ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ کتک کہے میرا قدم ویکھیو پہلا پیر، پھر پھر ونڈ ونڈائیا۔
سرشٹی درشٹی ہووے قہر، اِشٹی مُکھ بھوائیا۔ جھگڑا ویکھیو جگت غیر، گہرا گھاؤ دیاں لگائیا۔ وسیا کوئی نہ رہے شہر، شاہ
خاک دیاں بنائیا۔ طرز سنا کے اکو بحر، ڈھولا بے پرواہیا۔ اگنی آگ لگا کے ڈپہر، جھلس دیواں لوکائیا۔ صرف بھگتاں دی منگان
خیر، جھولی ڈاہ کے سِیس نوائیا۔ پرہو کدی پُتران نون کسے نہیں دتا زہر، رُسیاں نون ماپے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، کرماں تون لینا پچائیا۔ کتک کہے مین نو سؤ چرانوے جگ دا آدی، عادت اپنی دیاں جنائیا۔ سدا سمت شہنشاہی
وچ کران بربادی، بدلے دیواں تھاو تھائیا۔ مینون تھوڑی چنگی لگے آبادی، جو عبادت وچ بیٹھے سِیس نوائیا۔ اوبناں دی آتم سب
تون چنگی بیگی، جو چنگیاڑے اگن دئے بچھائیا۔ مین بھگتاں نون بنا کے سچے تیاگی، پُرکھ اکال نال ملائیا۔ کوٹاں وِ چوں تھوڑے کر
کے وڈبھاگی، بھاگ اوبناں دا دیاں سمجھائیا۔ جیہڑے میرے صاحب تون ہوئے باغی، بغلے بپ دیاں کھپائیا۔ مین سدا چاہندا اکو پتا
ہووے تے اکو ہووے دادی، دعوے سب دے دئے مکائیا۔ جو مالک دُھر دا آدی، ادنیاں گلے لگائیا۔ اوس دا بناواں ساتھی، جو
سجن شہنشاہی جنائیا۔ جنہاں کتک کہے میری نہیں منی آگھی، آخر آگھیاں تون اولے دیاں کرائیا۔ جن بھگتو کھول کے ویکھو اپنی
تاکی، طاقتور بیٹھا تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ کتک کہے مین

جُگ جُگ لیندا بدلہ، بَدان نُوں دیاں کھپائیا۔ مینُوں گیاراں سؤ سال سارے کھندے پگلا، پچھلی وارتا واراں وچ گائیا۔ کیوں مین راجیاں رانیاں کراں کنگلا، سُلطاناں خاک مِلائیآ۔ شاہاں پھراواں وچ جنگلاں، حیواناں وانگ بھجائیا۔ کیسے دے رہن جوگا رہن نہ دیواں بنگلا، بغل بسترے دیاں بٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ کتک کہے میری جُگ جُگ سیوا سچّی، نو نو چار دئے گواہیا۔ مین دھار رہن نہیں دتی کدے کوئی کچّی، کچّی کچل کے کچّیاں جاواں کھائیا۔ اک ویراں منگ منگی تھوڑی جہی سُلطان ککھی، سخی سُنّیاں سُنّے وچ جھولی ڈاہیا۔ اوہنوں شرع دی پڑھا کے پٹی، پٹیاں توں دتا بلائیآ۔ تھوڑی جہی جگا کے موم بٹی، نمھی کری رُشنائیآ۔ اک نیکی جہی بات دسی، دست نال دست مِلائیآ۔ میری کھیل انت ہونی سب توں وکھی، وکھری دھار پرگنائیا۔ کتک وچ کھیل کرنی اک اچھی، اچھی طرح سمجھائیا۔ سرِشٹی پیڑنی جوں وبلنے وچ پچھی، پسچاتاپ نال کُرائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جگت ریتی بٹھ کے شبد نال رسی، رستیاں وچوں بستے دینے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، لیکھا ویکھ کے اک لکھ ہزار اسی، آسا سب دی پور کرائیا۔

★ ۲ کتک شہنشاہی سمت ۱ ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

شہنشاہی سمت کہے میرا سمیاں والا مُکیا پندھ، پاندھی برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ نویں جُگ دا نواں چڑھیا چند، نو نو چار چرن چُھائیا۔ لیکھا جان شاہ فرنگ، فارس عارف دیاں بلائیآ۔ اگنی اگم دُڑا ترنگ، طرف دوطرف ویکھ وکھائیا۔ شبیدی چلہ نام کند، مکر کسا بے پرواہیا۔ کوڑی کیریا توڑ گھمنڈ، من ممتا ڈیرہ ڈاہیا۔ جھگڑا مُکا کے سل پوجس کیر جند، اکو نور دیاں چمکائیا۔ کچھ لیکھا باقی رہندا وچ جھنگ، حُکمے اندر دئے بھگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سمت کہے میرے کتک دا ویکھو کرم، کرماں والیاں لئے ترائیا۔ سرِشٹی نُوں ویکھ کے وچ بھرم، بھرمیاں دئے بھلائیآ۔ جگت وکار والا لا کے ورن، ورن برن جھگڑا دیاں مٹائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ کچھ لہنا ارجن والا تارن ترن، ترن تارن تُرت ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے حرف جگت مکتب نہ پڑھن، ودیا وچ نہ کھئے سہائیا۔ اوہناں دے کارن شبیدی دھار آیا پھڑن،

بھڑ پھڑ دئے سزائیا۔ نام کٹارے آیا لڑن، نو جوانا مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ نواں گھاڑن آیا گھڑن، بن ٹھھیارا بے پروا ہیا۔ گر اوتار
 پیغمبراں پورا کرن آیا پرن، پرتیندھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سب دا ویکھیا چال چلن، چلتران وچ
 ویکھ وکھائیا۔ دھر دا لیکھا لیکھیا شاہی نال قلم، کلمیاں تون باہر دتے پرگٹائیا۔ جس دا بدھی وچ وکاس نہ کیتا علم، عالم نہ کھئے
 وڈیائیا۔ انت آخیری رہن نہیں دینی کوئی چلم، چم درستی ساری دتی گوائیا۔ جیہڑا جگت کوڑی لڑائی دی ویکھدا رہیا فلم، اوہ
 فیصلیاں وچ سمجھائیا۔ پیار نال کیسے نہ دینا ملن، وچھڑیاں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ راتی سُنّیاں نہ دینا پلن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔
 کلجگ کوڑ کڑیاریے وڈی ڈوگھی پاؤنی جلہن، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 بے پروا ہیا۔ کتک کہے میں منگ لئی اوہ کیتاب، پُرکھ اکال آگے بینتی دتی سُنّائیا۔ جس وچ جگ چوڑی گر اوتار پیغمبراں دا
 حساب، لیکھا لیکھیا پن قلم شاہیا۔ جس دا پہلا ورقہ تے پہلا باب، احباب دے سمجھائیا۔ جس دا صدیاں تون لیندے آئے خواب،
 خالص اپنا روپ دئے پرگٹائیا۔ حکمے اندر شاہ نواب، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ کتک کہے پتہ نہیں کی لیکھا میرے پچھوں ہونا بعد،
 بغداد دا لیکھا سہج سُبھائیا۔ میری رمزاں والی آواز، سدا اک سُنّائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آدی انادی کڈھ کے اک
 لُغات، پن صفحیاں صفحے دئے اٹھائیا۔ سمت کہے پچھلا کھیل ہویا سمپت، پلُو سارے گئے چھڈائیا۔ پُرکھ اکال دا نام ہویا ستھاپت،
 سنتھا دیوے تھاوں تھائیا۔ اکو پوجا دتے پاٹھت، پڑھیاں دئے پڑھائیا۔ اکو کلمے نام عبادت، علموں باہر عالماں دئے سمجھائیا۔ اکو پرماٹما
 آتما کرے سواگت، دوجا سنگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ بھيو چکا کے حقیقی معرفت، مُحبت تہاڈی دئے سمجھائیا۔ جنھے چلے نہ کھئے سفارش،
 مہر نظر نظر اٹھائیا۔ بھيو جانے نہ کھئے عارف، ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ دھر دی دھار اگئی عبارت، عبرت نال دئے وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھرتا بن کے دیش بھارت، بھاوی آپ حکم ورتائیا۔ سمت کہے میرا کیسے نہ سمجھیا سماچار، پڑھ
 پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ اندر آئی نہ کھئے وچار، بُدھیوان نہ کھئے وڈیائیا۔ دھر دا مضمون لا قانون کیسے ہتھ نہ آئے کیسے وچ اخبار،
 بے خبراں خبر نہ کھئے سُنّائیا۔ من واسنا کلجگ کوڑے دا کر اعتبار، اپنا آپ دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں دسیا اکو سب دا سانجھا یار، جو
 یارڑا ستھر ویکھ وکھائیا۔ جس دی منزل سب تون دُشوار، اُوکھی گھاٹی نہ کھئے چڑھائیا۔ کر کریا جس کرے آپ پیار، پر م پُرکھ ہو

کے آپ دیا کھائیا۔ پھڑ باہوں لے اٹھال، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ لیکھا چھپا کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھاوے اوہ سچ دربار، جتھ گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ اوتھے کسے دی کرنی نہ بہال، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جدھر ویکھو اُدھر نال، نلا تعلق نون لائق دئے بنائیا۔ ایہو پرم پُرکھ دا کھیل کمال، جو کھلیاں کوچھیاں گلے لے لگائیا۔ سرشٹی دی درشٹی کر کے حلال، حلوہ منڈا سب دا دئے بنائیا۔ جیہڑا لہنا کرشن دا نال گوال، گولا ہو کے گوان سیو کھائیا۔ اُس دا آگے آون والا احوال، جو واتاورن دئے بدلایا۔ سب دا لہنا دینا کر کے بحال، لیکھا لیکھے وچوں مٹایا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان، سمت سمتی ویکھے آن، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔

★ ۵ کتک شہنشاہی سمت ۱ دھیر پُر دلی دربار دی نیہ رکھن سمیں ★

پنج کتک کہے میرا مالک زرنکار، دو جہاناں ملکیت اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد جگاد سچی سرکار، دُھر دی دھار حُکم پرگٹایا۔ جگ چوکڑی وچ سنسار، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار کر کے پار، پرم پُرکھ پرہ اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ اکھاڑ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ پیغمبر گرو ویکھ اوتار، بھگت سہیلے بھو چکائیا۔ ایشٹ درشٹ ویکھ ووبار، بہبھانتی ونڈ ونڈایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن، پردے رہیا اٹھایا۔ ہر گھٹ اندر ویکھے مار دھیان، پن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ سمت شہنشاہی کر پردھان، لوک مات دتی وڈیائیا۔ حُکم دُھر دا اک فرمان، فرما بردار دتا سمجھایا۔ نو ست ہوتے حیران، حیرانی گھر گھر نظری آیا۔ سچیاں بھگتاں بخش اک گیان، اگیانی کرے ہلکایا۔ دھرم دوارے دے کے مان، ممتا دتی مٹایا۔ ست سچ وکھا نشان، نشانہ اکو دتا جنایا۔ ڈھولا دس کے "سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنون بھگوان" بھاگ سب دا دتا بدلایا۔ کھیلے کھیل نو جوان، نوبت اپنا نام وجایا۔ سچ دوارا کر پروان، پرم پُرکھ ہوتے سہایا۔ دلی دربار کھولیا آن، آن فائن ویکھے سرب لوکایا۔ شبدی جودھا ہو بلوان، بلدھاری ویکھ وکھائیا۔ نام کھنڈا کھچ اگم کمان، چلہ تیر انیالا اپنے ہتھ رکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے اک میدان، مددگیر نہ کھئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کتک کہے میں ہویا خوشحال، پنج

پروشٹے ملی وڈیائیا۔ صاحب ستگر دین دِیال، دِیا دتی کمائیا۔ بھگت سُہیلے گُرمکھ سوہنے لال، لال رہیا وڈیائیا۔ سچ دوارا وکھا
 کے دھرم سال، بھگت بھگوان بیوئے سہائیا۔ پُور بلا پُورب ویکھ میدان، دھرتی دھرت رہیا وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پنج کتک کہے مینوں یاد آؤندا چیتا، چیتاونی نال جنائیا۔ اتھے اگی دن کِرشن سوئندا رہیا اُپر ریتا، دُوجا
 سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ دُوجا تکدا رہیا پُرکھ اکال دا شبدی بیٹا، جو حُکمی حُکم سُنائیا۔ جس دا کھئے نہ جانے لیکھا، کاغذ قلم نہ لکھے
 شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پنج کتک کہے مینوں یاد آئی اوہ دھار، جو دھرنی دئے
 گواہیا۔ تین دن کِرشن سُناسی مُنہ دے بہار، دکھن دشا کونا ونڈ ونڈائیا۔ مستک رگڑ کرے نمسکار، سپس گردن اُتے ٹکائیا۔ تیرا
 کھیل اگم اپار، ترلوکی ناتھ دئے گواہیا۔ اگئی دسدا چمتکار، جلوہ شہنشاہیا۔ نرگن رُپ تیرا نرنکار، مالک اک اکھوائیا۔ ساچا بخش
 اوہ پیار، جس نوں ویکھے نہ کھئے لوکائیا۔ تیتویں سال دا ایہہ وِہار، عُمر اوستھا آیو انکڑیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ اکال ہو دِیال،
 باہوں پکڑ گلے لگائیا۔ اوہ ویکھ کھیل کمال، کملاپت دئے جنائیا۔ دیناں بندھپ دین دِیال، دِیاوان بیوئے سہائیا۔ کلجگ اتم ست سچ
 بناواں اُچ دوار، جتھے دوارکا واسی سپس جھکائیا۔ جمنات سُن پُکار، دیوے مان وڈیائیا۔ دُھر دے سجن میت مُرار، وچھڑے گُرمکھ
 جوڑ جُرائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کھول کواڑ، جگت کواڑ بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔
 پنج کتک کہے کِرشن کہائے ترلوکی ناتھ، لوک تین وڈیائیا۔ بردا تیرا چاک، سیوک سیو کمائیا۔ گوپیاں والی راس، سخیاں نال وڈیائیا۔
 گوالیاں رکھاں پاس، بھجان واہو داہیا۔ تیری اکو یاد، انتر انتر سائیا۔ دھوڑی ٹِکا خاک، مستک سوہیا پائیا۔ جوڑ کے دوویں ہاتھ،
 سپس دتا جھکائیا۔ تُوں میرا رگھناتھ، رہبر بے پرواہیا۔ دُھر دا دینا ساتھ، آد جُگادی سنگ نیہائیا۔ کلجگ ہووے اندھیری رات،
 کُنٹ چار اندھیرا چھائیا۔ ساچی دسے نہ کوئی پرہات، نورو نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں پرگٹ ہوواں ساکھیات، جوتی
 جوت دگمگائیا۔ جنہاں جُگ چوڑی رہیا اگھ، بھگتاں دیاں وڈیائیا۔ مانس جنم وچ دیواں شاہاس، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرا تتان
 والا نہیں ہونا لباس، نورو نور جلوہ بے پرواہیا۔ گوبند ہونا گھاٹ، پتن اکو دیاں سمجھائیا۔ نو نو چار دی میٹاں واٹ، واٹاں دُور
 کرائیا۔ دھرم دوارا کھول کے ہاٹ، جگت ہٹوانے دیاں کھپائیا۔ کِرشن تیری ضرور پوری کراں بات، بے وطنان دا وطن دیاں وسائیا۔

سچ دوارا کر کے آباد، آبادی سرِشٹی دی دیواں گھٹائیا۔ میرے کول سب توں وکھری انوکھی جاچ، جاچک اپنے لوں ترائیا۔ لگن نہ دیواں کھئے آچ، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ اُس ویلے سمت شہنشاہی کتک مہینہ اُپر دوس ہووے پانچ، پنجم میلا سہج سُبھائیا۔ جس دواویوں ساری سرِشٹی بنی اک نیکی جہی براچ، حُکمنائے چاروں کُنٹ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پنج کتک کہے کرشن گد گد، گدی اپنی دتی تجائیا۔ مینوں بھل گئی یادواں والی اوہ جد، یدپ تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبران اسان سب کچھ دینا چھڈ، چھڈنی جگت لوکائیا۔ اکو لنگھ کے پار حد، دوارے دُھر دے سوبھا پائیا۔ کوئن کوٹ وار تے سریر گئے لد، چولی جگت مات ہنڈائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، بے انت بے پرواہیا۔ نرگن دھار وکھاؤنا اوس اگتی آگھ، جس دا رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ ابا نشی کرتا ویکھ - - - - - سہجے دتا جنائیا۔ جُگ چوکرئی سب کچھ میرے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ سب دا لہنا دینا کر کے بس، بستے بستریاں وچ بندھائیا۔ ہر بھگت گُرمکھ سہیلے کر اکتھ، اکتھیاں دیاں وڈیائیا۔ سچ دربار دی نیہہ رکھ، پیار دی جڑ دیاں پرگٹائیا۔ آد جگاد جُگ چوکرئی میرا بھگتاں والا پکھ، بھلیاں دیواں سزائیا۔ گُرمکھاں دی سیوا دا ایہہ پچھلا رس، رستہ سرِشٹی دئے وکھائیا۔ جس دے نشانے اُتے صدی پچھوں خرچ ہونا سوا لکھ، نشانہ دھرم اک جھلائییا۔ کیسے دا رہن نہیں دینا کوئی وس، وسیکار سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پُورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ پنج کتک کہے میرا کرو قدر، قُدرت دا قادر رہیا ملائییا۔ جو پوری سب دی کرے سدھر، صدمہ رہیا چُکائییا۔ جس نے سب دا لیکھا دینا بدل، بدلی کرے لوکائیا۔ اوس دا دھام اوڑا انصاف والا عدل، عدالت اک لگائییا۔ کوڑی کیریا کر کے قتل، مقتول کلجگ لئے بنائیا۔ گُرمکھ ہیرے بنا کے رتن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائییا۔ کیسے دا کوئی چلن نہیں دینا یتن، یتھارتھ اپنا حُکم ورتائییا۔ تین سال سکھ نال کیسے نوں دینا نہیں وسن، وسیع کر کے حُکم منائییا۔ جن بھگتاں بھگوان دوارے نیہہ آیا رکھن، جگت والی نہ کھئے وڈیائییا۔ مائس جنم دا آخری وکھا کے پتن، پتیریاں وچوں باہر کڈھائییا۔ اتم لے کے جائے اوس وطن، جس دے وچوں ہوئی جُدائییا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دی بھگتی والی آیا نیہہ رکھن، جس دی جڑ نہ کھئے اگھڑائییا۔

پنج کتک کہے مینوں سوہنا لگے وبار، خوشیاں والی گھڑی سہائیا۔ دشا دکھن شروع ہووے اُسار، اٹ باہرلی سیس جھکائیا۔ نو اِنج دا جس پیار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اندر لہنا وارو وار، ملے مان وڈیائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، رکھے نال پیار، پیار دے بندھن پنجاں لیکھاں وچ بند کرائیا۔

پنج شبد لکھنے نال پیار، پیار دھر دا دے بنائیا۔ جنہاں اُتے ہووے "سوہنگ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان" جیکار، جے جیکار سُنائیا۔ ست ست دی ساچی کار، کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، دھرم دوارے دی نیہہ دا اک شینگار، وگار دوجے دی دے مٹائیا۔

اٹ کہے میری نمسکار، پنج کتک ملی وڈیائیا۔ آئی چل سچے دوار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سمت شہنشاہی اپر اپار، حکم رہیا جنائیا۔ تُوں لگنا بھگتاں دے اوس دربار، جنہاں دا دوارا بند نہ کھئے کرائیا۔ جگ چوکڑی وسدا رہنا گھر بار، گھرانہ اکو دینا دکھائیا۔ جنہاں دا یارانہ نال نرنکار، کوڑے ناتے گئے تڑائیا۔ اوہناں دا پیار پریم منارا دینا اُسار، جو اصل وچوں اصل دے سمجھائیا۔ جس دا صدی پچھوں سدھراں والا ہونا وبار، سد سد کرم سد چاروں گنت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میری سیوا لیکھے لائیا۔

اٹ کہے میری اک بینتی، بنو کر سُنائیا۔ جن بھگتاں دی سوہے پنکتی، سنگت بے پرواہیا۔ میں در تے آئی منگتی، بھکھارن ویس وٹائیا۔ مینوں لوڑ نہیں کیسے انّ دی، ترکھا نہ کھئے ترسائیا۔ مینوں آسا اکو چنّ دی، جو آد جگاد کرے رُشنائیا۔ میں اوسے دا حکم مندی، متتاں کر کر سیو کرائیا۔ جن بھگتاں دا بیڑا بٹھدی، بٹھ کے بنے دیواں لگائیا۔ مینوں لوڑ نہیں چھپر چھنّ دی، شہنشاہ آگے سیس جھکائیا۔ مینوں کھچ اکو گلّ دی، گل پلّو پا کے دیاں درڑائیا۔ جن بھگتو دھنّ اوہ آتم جو پرماتم دا در ملدی، مالک اکو رہی

منائیا۔ آگے طاقت رہی نہیں کیسے دے بل دی، ولیئے چھلیئے دینے مٹائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، آگے میں واسطہ پاؤندی کد دی، زین سبائی سپس جھکائیا۔ پرہو تینوں لوڑ کپھڑی کیسے دل دی، شبدی حکم نال سب دی جڑ دے اکھڑائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل اگمی پل دی، پلک اندر خلق دے بدلائیا۔

اٹ کہے میں آئی ویراگن، پرہوں اندر نیر وبائیا۔ ہوئی وڈ وڈبھاگن، ملیا بے پروا بیا۔ بھگتاں آئی اکھن، سٹیاں رہی جگائیا۔ جن بھکتو میں تھادی سیوا کرن والی اوہ ساتھن، ڈھر دا سنگ بنائیا۔ تھادے اندر جلوہ نوری ویکھ کے باطن، میرے باہر وجی ودھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے جن بھگتاں بخشے سچ نواسن، نمستے کہہ کے اکو منگ منگائیا۔

اٹ کہے گرمکھو میرے اُتے سارے لاؤ پنجه، پنج آب دی بدلی دتی کرائیا۔ نالے لیکھا مکے دھار بونجا، باون دئے گواہیا۔ سپس جھک جائے نال اکونجا، اکون دھوڑی خاک رمائیا۔ سچ پریم دا انتر آتم پئے اوہ سُنجه، جس نون سکے نہ کھئے تڑائیا۔ گرمکھ دھار رہے نہ کھئے دورنگا، اکو رنگ دئے رنگائیا۔ ملے میل سورا سربنگا، سورپر جوڑ جڑائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا دئے چکائیا۔

اٹ کہے گرمکھو پنجه والے مینوں لائیو پنجه پوٹے، خوشیاں نال چھپائیا۔ میں اکو رنگ ویکھاں وڈے چھوٹے، نوجواناں وچ وچ ودھائیا۔ انتر من رہے مول نہ کھوٹے، ست سچ ملے وڈیائیا۔ کوڑی کریا دے ہونے ٹوٹے، ٹکڑیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بنا کے اپنے پوتے، گوبند پتر دی گود بہائیا۔

★ ۱۰ کتک شہنشاہی سمت ۱ دھیر پُر دلی ★

بھگت دیوالی دیک بلیئے، بال بال رُشنائیا۔ سچ سمگری اکو ہوئے، ست ست اکو وڈیائیا۔ سچ پرکاش سدا ترلیئے، لوک الوک سہائیا۔ پریم پریتی انتر موہے، مُحبت بے پرواہیا۔ دوئے ایک روپ تن انتر ہوئے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت دیوالی جانے کھئے، جگ چوگری سار کھئے نہ آئیا۔ رام رام نوں دیوے ڈھوئے، پرنام وچ سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوالی اک وکھائیا۔ بھگت دیوالی کہے میرا جگدا دیپ، دیک کرے رُشنائیا۔ میری اوس دے نال پریت، جو پریم پت پریشور رہیا وکھائیا۔ میں ویکھیا لنگھ کے سچ دہلیز، منزل پندھ مکائیا۔ جس دی جگ چوگری رکھی ریجھ، بن نیتر نین اکھ اٹھائیا۔ سو ملیا صاحب حبیب، طیب نور خدائیا۔ جلوہ تگ عجیب، حیرانی وچ تکائیا۔ جس دا لیکھا شاہ غریب، غیراں کرے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوالی اک وکھائیا۔ دیوالی کہے میں بھگتاں جوگی، جگ جگ راہ تکائیا۔ جنہاں نوں صاحب سچے دی آگئی سو جھی، گرہ مندر ہوئی رُشنائیا۔ اہناں دی پوجا کرن لوکی، پرلوک و جی ودھائیا۔ کھیل ویکھ کے ٹھاکر مؤجی، مجلس اکو گھر سہائیا۔ جس دیوالی نوں ویکھ کے گئے ویدی سوڈھی، نانک گوبند اکھ کھلائییا۔ سو دیک لو پرکاش دیوے اوبدی، جس دی جوت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوالی دئے درڑائیا۔ بھگت دیوالی کہے میں سدا رہاں دن رات، دوساں والی نہ ونڈ ونڈائیا۔ اٹھے پھر رکھاں پرکاش، پریم نور رُشنائیا۔ دیک وچوں دیک دی دیواں لاٹ، لاٹ کراں رُشنائیا۔ جن بھگتاں دی میٹاں واٹ، ادھ واٹا پندھ مکائیا۔ منزل وکھا کے گھاٹ، گھاٹے پور کرائیا۔ آتم دی دس کے ذات، پرماتم دیاں ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائییا۔ دیوالی کہے میں آئی وچ سنسار، دیوے بتی سب دے گل کرائیا۔ میرے شہنشاہ دا شہنشاہی ووبار، ساچی شمع نہ کھئے جگائیا۔ کھیڑے اجڑے وچ سنسار، بیڑے کوڑے دیاں دُبائییا۔ بھگتاں کراں پیار، پریمیاں لیاں اٹھائیا۔ جنہاں "سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان" بولیا جیکار، اہناں دیواں مان وڈیائیا۔ دیا باقی کلاپاتی بال کے آگم اپار، تیل بتی بنا دتا ٹکائیا۔ سو جگدا رہے سد بھگتاں والی پرہات، نور اکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سچ کرے رُشنائیا۔ بھگت دیوالی کہے مینوں لوڑ نہیں دیا بتی، تیل والی نہ آس

رکھائیا۔ میں بھگتاں نوں مِلاؤنا دُھر دا کھلاپتی، جس نوں مِلیاں جوت نہ کھئے بُجھائیا۔ ایہو کھیل لگے ہچھی، آچھی طرح درڑائیا۔ جن بھگتاں کراں پکّی، حُکم دساں بے پرواہیا۔ جن بھگتو سچ دیوالی ویکھو اپنی اُس اکھی، جو اکھیاں دے پچھے اکھی دتی لگائیا۔ جتھے اندھیر رہے نہ رتی، دوس رین ہوئے رُشنائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، ساچی دے کے اک متی، مطلب گُرمکھاں حل کرائیا۔

دیوالی جگت کہے میں چُک کے ویکھیا پردہ، نین اکھ نال بدلائیا۔ لیکھا جانیا گھر گھر دا، ویکھی سرب لوکائیا۔ دِپیک تیل باقی نال تکیا بلدا، تھوڑے سمیں لئی رُشنائیا۔ جگت جہان دِپیک جلد، رین سبائی تکی حال دُبائیا۔ جنہاں اُتے بھانا ورتنا کلجگ کل دا، کالکھ ٹکے نہ کھئے مٹائیا۔ لیکھا ملنا کوڑے پھل دا، کرماں دی ہوئے سزائیا۔ شیر بُکنا دو جہان وڈی جھلّ دا، جھلک اپنی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت دیوالی دئے بُجھائیا۔ جگت دیوالی کہے ہتے دیوے ہوئے گل، روشن نہ کھئے کرائیا۔ ماٹی دا پیا نہ کھئے مُل، قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ سچ نہ تلیا تُل، لہنا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ من واسنا گئے بھل، بھرم بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت دیوالی گھر گھر دئے دُبائیا۔ جگت دیوالی کہے ساچا ویکھو جگدا اکو دیا، جو دیوانخاناں کرے رُشنائیا۔ اُس دے ویکھن دا کر لو ہیا، ہمت نال اپنا آپ اٹھائیا۔ ساچی دِپیک جگاؤن والی بن جاؤ تریا، تریمت اپنا روپ بدلائیا۔ مل کے پریمی سچے پریا، دِپیک جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں اتم ہیا، ہر جو ہر ہر دئے سمجھائیا۔ آگے بھوگنا سب نے اپنا کیا، قیمت سکے نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگت دیوالی رہیا سمجھائیا۔ جگت دیوالی کہے مینوں آؤندا رہیا ڈر، ڈر ڈر رہی سُنائیا۔ خوشی ہوئی نہیں گھر گھر، تھوڑیاں وچوں ہتے رہے پچھتائیا۔ منزل ویکھیا نہ کیسے چڑ، ست دِپیک نہ کھئے چمکائیا۔ خالی ویکھ کے قلعے گڑھ، میں اندروں کراں دُبائیا۔ ایوں بھاسدا جویں سب دی اکھڑن والی جڑ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دیا دِپیک رہیا کوئی نہ بل، بلدی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وِشنو بھگوان، بن بھگتاں ساچا دتا کیسے نہ پھل، کوڑ گُریاراں دیوے گل رہیا کرائیا۔

☆ ۱۱ کتک شہنشاہی سمت ۱ سپت رشی اشرم، ہردوار یو پی ☆

وشنوں کِریا کری آپار، اپرمپر دھار چلائیآ۔ گنگا گنگوتری گنگ ورتی دے آدھار، درِشٹ دیا کھائیآ۔ حُکم اگم اتھاہ سندیشہ سچ ووبار، شبد انادی ناد وجائیآ۔ آسا ترشنا منشا ویکھ سنسار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیآ۔ برہما برہم تنو تنو جگت پَسار، سرِشٹی رنگ رنگائیآ۔ راج جوگ جگت بھگت بھوگ ویکھ سیکدار، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا بودھ اگادھ درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وشن وشنو وشنیش اپنا حُکم ورتائیآ۔ وشنوں گنگا دئے گیان، اگلا مارگ درڑائیآ۔ جس دا اکھراں توں باہر وکھیان، نراکھر دئے گواہیا۔ ست سرُپ کھیل وشنوں بھگوان، مہروان دیا کھائیآ۔ جٹا جوت مہا بلوان، شنکر شاہ سرنائیآ۔ دُھر فرمانا حُکم دُھر نوجوان، نام ڈنکا اک وجائیآ۔ جس دا شاستر ساکھیات اوہ کرن بیان، وِدیا بل وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گنگا گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر اپنی دھار اُچھائیآ۔ وشنوں دھار گنگا جل، پانی امرت رُپ پرگٹائیآ۔ جس دی سار کوئی نہ پاوے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلا پربت تھل، سمنڈ ساگر پردہ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ کلمے اندر حُکمی رہی چل، چلنت چلت پرچلت رنگ رنگائیآ۔ جس دا حُکم اوسے دا میل، بہاو بہید بھیو اپنے وچ چھپائیآ۔ کھیل اندر گھل، بھاگیرتھ نال کُرمائیآ۔ سپت رِکھ انتر آتم پرما تم دھار رل، بے مثال مسل بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دتی سرنائیآ۔ وشنوں دھار وشنو کلیان، جل دھارا امرت رُپ پرگٹائیآ۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، مہابلی سرنائیآ۔ بھومکا سچ استھان، چرن کول سرنائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران دین بیان، صفتان نال صلاحیا۔ واک بھوکھت بنا لکھت وچ سرِشٹ اندرِشٹ اپنے وچ چھپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھار اک درڑائیآ۔ گنگا کہے میں سچّی دھار اوہ گنگ، جس نون گہر گمبھیر دئے وڈیائیآ۔ جس دا رُپ نہ کوئی ریکھ رنگ، رنگ رنگیلا سب نون ویکھ وکھائیآ۔ جس دواویوں لئی منگ، مانگت ہونے جھولی ڈاہیا۔ میرے انتر انتر بھر کے پریم اند، اند اپنا دتا جنائیآ۔ میں ڈھولا گا کے چھند، تون میرا میں تیرا اک آواز انادی ناد الائیآ۔ سچ پرکاش چاڑھ کے چند، نوری جوت جلوہ کر رُشنائیآ۔ چلی اوس دے سنگ، جو سگلا سُبسنس بنس ترائیآ۔ ست دوارے آئی اوہ کندھ، جیہڑی بہاردواج اپنے اندر لئی ٹکائیآ۔ وشوامتر لئی من، منسا وچ سمجھائیآ۔ سپت سُنن بنا کن، اگمی ہونئی شنوائیآ۔ سارے کہن دھن دھن،

شنکر وڈ وڈیائیا۔ وشنوں آیا سنہ، سٹمکھ سوہا پائیا۔ نہکرمی جنائے اوہ کرم، کانڈاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دے وہن وچ نہیں کوئی بہرم، بہاؤ بھیو اکو نظری آئیا۔ جسدا ذات پات گوت نہیں کوئی ورن، برن نہ ونڈ وندائیا۔ سچّی ست سچ اکو سرن، مارگ اک وکھائیا۔ ساچی دھرنی اُتے دھرن والا دھرم، دیاوان بے پرواہیا۔ پرم پُرکھ دا لیکھا کسے لکھت وچ آوے نہ پڑھن، ودیا وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو رکھی رشی بن رشو توں سچ دوارے منزل چڑھن، نیج نیتر گیان لوچن درشن پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ گنگا کہے میرا مان نال بہاگیرتھ، بھگتاں دیاں وڈیائیا۔ کلجگ انت تک رینا میرا تیرتھ، تٹاں وچ سوہا پائیا۔ پوتر پُنت ہونا نیرت، نرمل نرادھار رُپ پرکھائیا۔ ست دھرم بھرننا پیر رس، رسنا اندرے اندر دیاں جنائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا کرنی وس، دُرمت میل اندروں باہر کڈھائیا۔ جنہاں سپت سرنگ درشن پایا بنا اکھ، آخر منزل ویکھ وکھائیا۔ اوہناں دی آد جگادی اکو پکھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو کُچھ مہاتما دتا دس، بیان کرتھیاں والا سُنائیا۔ اس توں آگے ہُتا ہور گنگا دا جس، حیصیت وشنوں نال رکھائیا۔ شنکر سنگ نہ ہووے بس، بحث مبحث نہ کھئے وڈیائیا۔ جس تٹ اُتے وشنوں بھگوان آپ ہووے پرگٹ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سپت ریشیاں دیوے اوہ اگنی مت، من مت بُدھ توں باہر بودھ آگادھ جنائیا۔ دُھر دا کھیل جگت تماش، طمع دئے رُڑھائیا۔ سچ دوار سچ پرکاش ہری ہر آپ، پرتاپ اپنے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آدی گاتھ انت ساتھ ویکھے بے پرواہیا۔ سچ بھومکا سچ استھان، دھرنی دھرت دھول خوشی منائیا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ ست دھرم جھلائے نشان، دو جہان دئے وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال مَن آن، وشن برہما شو ڈھولے گیت لائیا۔ نام دھن ست دان جتھ ملے مان، ابھان رہے نہ رائیا۔ جتھ آتما دا مالک پرماٹما ملے ساچا کاہن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اوتھے کیوں نہ ملے سکھ آرام، شانتی اپنا واتاورن لئے بدلائیا۔ اکو دُھر سندیشہ سچ دیوے پیغام، حُکم حق سُنائیا۔ بھومکا کہے میں تکیا اوہ رام، جو رام وچ سہائیا۔ جس دا مُحبت والا جام، امرت رس چکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ایتھے اوتھے نگہبان، ہر گھٹ انت لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتبھج سیتج ہیئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھرتی سدا اوہ کرے پروان، جتھے رشی مہارشی مئی مُنیشر بیٹھے آسن لائیا۔ دھرتی کہے میں سوہنی دھرت، بھاگاں والی اپنا بھاگ

رہی ونڈائیا۔ جس دوارے دوارکا واسی آیا پرت، زرگن نرویر نراکار نرنکار دیا کھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹی حرص، جس دتی
 مٹائیا۔ سچ پریم پیار اندر کیتا ترس، رحمت سچ کھائیا۔ ایتھے کھیل ہونا بعد اک برکھ، وار تہت ایہو ملے وڈیائیا۔ سچے سادھوآن
 ہونی پرکھ، وشنوں بھگوان اپنا روپ لئے بدلائیا۔ گنگا نے بول کے کہا ندرک، شبد اگئی آواز سُنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم
 پرما تم پرہ ملن دی سدھی سڑک، مارگ اکو نظری آئیا۔ سرشٹی دا ویکھنا کٹک، پریمیاں دا پرگٹ ہونا ایشٹ، درشٹ سب دی
 سوہا پائیا۔ لہنا چکنا رام وششٹ، واسنا سگندھی رام نام اپنی مہک لئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی
 دھرنی آد جگادی ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُپر دھرم دوار، سہاونا سہنجنا نظری آئیا۔ جتھے میل کرے کرتار، قُدرت دا قادر
 ویکھ وکھائیا۔ پریمیاں دا پیار، پیاریاں دا ادھار، ستیاں دا ستکار، یتیاں دا جیکار، شنکر ترسول دا ونجار، وشنوں وشو دا ادھار،
 گنگا امرت رس دھار، پاربرہم پت پریشور ویکھے کھیل بے پرواہیا۔ ٹلے پرت نیتز نین رہے اُٹھال، جنگل جوہ یلے کرن خیال،
 ساچی بھومکا بنے ساچی دھرم سال، دھرم دوارا ستجگ ساچا اپنا روپ وٹائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، دیناں بندھپ دینا ناتھا ہوئے
 دیال، چتر گپت لیکھ سکے نہ کوئی وکھائیا۔ رائے دھرم کولوں کرے بحال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، ساچی دھرنی سوہنی ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے مینوں کوئی نہ جانیو مٹی خاک، گنگا دھار دیاں وڈیائیا۔ جن بھگتو کھول کے
 ویکھو اپنا تاک، بجر کپاٹی پردہ اُٹھائیا۔ زرگن نور سچ تکو پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ امرت آتم ویکھو آب حیات، جو
 حیاتی دئے بدلائیا۔ سچا میل جانو اوہ ساتھ، جو سکلا سنگ نبھائیا۔ جس نوں نمستے کر کے مندے رہے رگھپت رگھناتھ، رگھناتھ رگ
 رگ وچ سہائیا۔ اوس دے نور دا ہونا پرکاش، اپنیاں بھگتاں دی ویکھنی اک جماعت، دویت دئی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی دھرنی
 ہوئے رعایت، وشنوں بھگوان کرے عنایت، پریمی پیاریاں دی ویکھے رہائش، بنا پیمانوں کرے پیمائش، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ خوشی
 ہووے نہائت، کوڑی کیرپا دی ہووے کفایت، سماعت اپنا حکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنی دھرتی
 دھرم استھان دئے وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا وڈا بھاگ، سری بھگوان دتا بنائیا۔ جس دا بوجھنا نہیں کدے چراغ، پریم دا دیک کرے
 رُشنائیا۔ دُرمت دا لگنا نہیں کوئی داغ، بھرماں والا بھرم نہ کھئے وکھائیا۔ کچھ لیکھا بھسند کاگ، ستجگ تریتا دواپردئے گواہیا۔ جتھے

گنگا دی رچنا رچی آد، انت آپے ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل وچ برہما، برہما سپتارا دئے وڈیائیا۔ چارے اپنے وچ کر وساد، ست ستواد وچ لگائیا۔ اوسے دی پچھلی داد، وست اموک دئے وکھائیا۔ جہڑی کلجگ کوڑی کریا کارن گئی گواچ، پردیاں وچوں باہر دئے کڈھائیا۔ من واسنا دی میٹ کے آنچ، اگنی ت دئے بُجھائیا۔ کایا ماٹی ویکھ کے کانچ، ساڈھے تِن ہتھ پھول پھلاییا۔ کچھ لہنا دینا ایہناں رکھیاں نال اج دی رات، راتی رُٹری رنگ رُٹری دئے گواہیا۔ ساری رین رہے پرہات، آپ اپنا رُپ بدلایا۔ جس دا لیکھا وچ نہیں کیسے کتاب، کتب خانیاں وچوں ہتھ نہ کھئے پھڑایا۔ جس پر پُرکھ دی بنا اکھراں والی لُغات، آد جگاد اپنے وچ چھپایا۔ سو ویکھنہارا سوہنا سماج، سمجھ وچوں سمجھ دئے بدلایا۔ دھرنی کہے میں منگان منگدی رہی جگ چوڑی آد، ادنی ہو کے سپس نیوایا۔ جن بھگتاں ملے سچا ساتھ، سنگی ساچے ویکھ وکھائیا۔ اوس دی پوری ہونی آس، آہستہ آہستہ ملے مان وڈیائیا۔ بترا ایہ وی کوئی کارن خاص، رُپ لال لال رُپ دا رنگ دتا چڑھایا۔ اک نال اک میل کے اپنا آپ، آپے وچوں آپا لینا پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی دھرتی سوہنی دھول سچ پھلوڑی جاوے مؤل، کول گرمکھ لئے اُچھایا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا تکیا نال اکھ، بن نیناں نین کھلایا۔ پرہو کیسے توں نہیں وکھ، گھٹ گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ گنگا سب نوں رہی دس، ہوکیاں نال جنایا۔ بھگتاں دا کدی نہیں رہیا حق، سری بھگوان سب دے لہنے دئے مُکائیا۔ جتھے سپتس رکھی بیٹھے رہے بس، ہستی ہستی وچ ملایا۔ سوہن اوہ دھام جانا دس، سوہنا اپنا رُپ بدلایا۔ جس ویلے سرب مہاتما سنتاں سنگیاں دا ہویا اکٹھ، اگلا لیکھا ہور دیاں درڑایا۔ بھاگ ویکھی اٹھسٹھ، ویراگ سب دا کھوج کھوجایا۔ سُہاونا اک تٹ، کنارہ وشنوں نظری آئی۔ شنکر کھول کے اپنی جٹ، جٹا جوٹ لینے اٹھایا۔ سب دی اکو ہونی مت، مت متانتر دئے گواہیا۔ دھرنی کہے ایتھے ملدا اوہ بھگت، جو آتم پرما تم نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بھومکا اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۱ دلی ہر بھگت دوار بناؤں دے سمیں، پنڈ دھیر پُر دلی ★

پندراں کتک کہے میرا آگیا سماں، سمت شہنشاہی وجے ودھائیا۔ دو جہاناں توڑ کے طمع، ممتا چھڈی سرب لوکائیا۔ سرشٹی درشٹی پاؤنی وچ غماں، گہر گمبھیر حکم ورتائیا۔ سچا مارگ دسنا نواں، نو نو چار حکم سنائیا۔ سوگند کھا کے سچ کہواں، قسم نال ڈرڑائیا۔ اپنی کرنی توں کدے نہ بھواں، بھاونی ویکھاں تھاون تھائیا۔ کوڑ گڑیارے کر کے جمع، جہاں دے ہتھ دیاں پھڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی میٹ کے شمع، سچ دپیک کراں رُشنائیا۔ جگ جنم دا لیکھ سب توں لوان، لہنیدار ہو کے پھیرا پائیا۔ پریم پیار دا لیکھا دواں، ساجن ساچے میل ملائیا۔ اگئی حکم کراں رواں، روانگی پروانگی نال ملائیا۔ خوشیاں وچ سہنجی نیند سواں، دکھاں وچ ویکھاں سرب لوکائیا۔ اکو صاحب دے چرنی بھواں، باقی کراں انت صفائیا۔ اکو پُرکھ دی چرنی ڈھواں، ڈھاہ ڈھیری دین دنی دیاں مٹائیا۔ سوریہ مرد مردان جودھا ہو کے ڈبواں، آگھاڑا ویکھاں تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ویلا رسیا سہائیا۔ پندراں کتک کہے مینوں چاؤ گھنیرا، بن راگاں ناداں وجی ودھائیا۔ میرا سوامی ٹھاکر ملیا نیرن نیرا، بن پیراں پنڈھ مکائیا۔ جس نے دو جہان دا دکھایا اگئی گیتا، پردہ دتا چکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ حکمے اندر حکمی جھپڑا، ڈھر فرمانا اک سمجھائیا۔ جگت وسیا نہ دے کھپڑا، اکھپڑا دے دین دنی لوکائیا۔ جس پریشور نوں کردے رہے بکھپڑا، اوہ بختاوراں دی کرے صفائیا۔ جس دا شبہ اگئی بنا پنجاں انگلاں توں وجے لپھپڑا، چوٹ اگئی اک لگائیا۔ نو ست کرے اندھیرا، زرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ شبہی شبہ پائے گھیرا، حکمی حکم بھے دکھائیا۔ کوڑی کرپا نوں سامبھن والا اکو بتھیرا، باقی سب دی کرے صفائیا۔ سچ دوار دا کھلا ویہڑا، بھگتاں دے وڈیائیا۔ سچ جھوٹھ دا کر نکھپڑا، وکھ وکھ دے بٹھائیا۔ جس دا نام سنگھ شیرا، شیر ہو کے بھبک دے سنائیا۔ کلجگ سادھ سنت فصلان والا ویکھ بٹیرا، جال اپنا لے پھیلائی۔ اکو حکم دا لا اکھپڑا، صفحہ دے اٹھائیا۔ حقیقت وچوں کرنہارا حق نبیڑا، سچ توفیق بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رسیا بنائیا۔ پندراں کتک کہے مینوں بھتے کھندے کارتک، کیرت کرماں والی گائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سمجھے آرتھک، ارتھ بھاؤ نہ کھئے لگائیا۔ سمجھ پائے نہ کوئی شاستر، شاستر پردہ نہ کھئے چکائیا۔ رمز جانے نہ کوئی آستک، اشاریاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا بھجے نہ کوئی ناستک، نشیاں وچ خوشی نہ کھئے منائیا۔ پندراں کتک کہے میں

پر م پُرکھ دا یاچک، آد جُگاد جُگ چوکڑی اگتی سیو کھائیا۔ بنا گوبند دے میرا بنیا کوئی نہ واچک، چار جُگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبران دی میرے بوبار اُتے پیش ہندی رہی درخواست، جُگ چوکڑی لکھت وار سمجھائیا۔ اگما کھیل میرا واستک،
 واسطہ سب دے نال رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے ویکھاں پارس، سچ سرؤپی کھوج کھوجائیا۔ علماں وچ بن کے آیا
 عارف، قلماں وچوں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیئی اوتار سمجھ نہ سکے وچ بھارت، عبارت صحیح نہ کھئے لکھائیا۔ جو آیا سو کردا گیا سفارش،
 صفتاں نال وڈیائیا۔ نین کھلیا نہ کیسے مہاپارکھ، تیجا نیت نہ کھئے جنائیا۔ سمجھ نہ آئی کیسے سواستہ، سواس سواس بیٹھے ساہ سُکائیا۔
 میرا کھیل چلدا رہیا براست، راستا اپنے وچ لکائیا۔ تھوڑا جہا لہنا دینا نال شیش باشک، وشنوں سانگو پانگ سہائیا۔ جیہڑا اک
 اک دا آپاشک، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو ویلا رہیا سہائیا۔ پندراں کتک کہے میرا
 سارے تگن راہ، رہبر اکو ویکھ وکھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار منگدے گئے دُعا، بن ہتھاں جھولیاں آگے ڈابیا۔ امرت ویلا سہاؤندے گئے
 صُبح، سوہنی رُت وڈیائیا۔ اپنی بدلے گئے طبع، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ دروہی دروہی کردے گئے ربا، خُد خُدا تیری سرنائیا۔
 بے شک لوک مات وچ پنجاں تتاں والا ملیا عہدہ، صفتاں نال صلاحیا۔ ساڈا لیکھا چار جُگ اک گروہ دا، اتم میلا سہج سُبھائیا۔
 کلجگ لیکھا ویکھ کوڑ دھروہ دا، سارے تیرے آگے سپس جھکائیا۔ پرہوؤ اک قطرہ بخش اپنی لو دا، جو چوڈاں لوک پرلوک کرے
 رُشنائیا۔ ساچا ناتا بخش اپنے موہ دا، کوڑی ممتا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پندراں
 کتک کہے میں وی تگاں اوہ کد دا، قدیم توں دھیان لگائیا۔ لیکھا ویکھیا پچھلی حد دا، حدوڈ دتی مُکائیا۔ ڈھولا سُن کے اکو چھند دا،
 میری وچ سچ ودھائیا۔ پینڈا مُکیا کوڑے پندھ دا، قدم قدم دا لیکھا دتا مٹائیا۔ لہنا لینا اک اند دا، جو اند اند پیری والا گیا
 سمجھائیا۔ پرکاش ویکھنا اوس چند دا، جس نون تارے چند سپس جھکائیا۔ نظارہ تکنا اوس برہمنڈ دا، جس نون وشن برہما شو
 ویکھ اپنی خوشی جنائیا۔ حُکم تکنا سورے سرہنگ دا، سب دے لہنے دینے اپنے چرناں وچ ٹکائیا۔ جس دا لیکھا کدے نہیں آگے بند
 دا، جُگ جُگ بندنا بندگی اپنی آپ لے پرگٹائیا۔ جیہڑا کیسے کولوں نہیں منگدا، دیونہارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پندراں کتک کہے میں شہنشاہی سمت دا سمیں والا مہینہ، مہابلی مینوں دیوے وڈیائیا۔ میں

پھرنا وچ لوک تیناں، ترے گن مایا دینی اٹھائیا۔ میں شاہ سلطاناں کایا دینا پسینہ، پیشانیاں اُتے ہتھ پھرائیا۔ سب نوں مُشکل ہووے جینا، جیون وچ مؤت ساہمنے نظری آئیا۔ سُکھ دا دے نہ کھانا پینا، دُکھاں درداں وچ لوکائیا۔ میں پرم پُرکھ دا پیارا کوئی نہیں کمینہ، کمینیاں دے کمینے سارے دینے کھپائیا۔ اِکو گوبند سؤرا پاکھر اسو اُتے پاؤنہارا زینہ، جس سینے دینے بلائیا۔ دین دیاں صاحب کِرپال سب کچھ آپے کینا، قیما قیما ویکھے لوکائیا۔ بھگتاں بنا کے اپنا سچ دا دُھر نگینہ، قیمت اپنے گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پندراں کتک کہے مینوں یاد آئی نو نو چار، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ سندیشے دین گر اوتار، پیغمبر گئے سمجھائیا۔ جس ویلے آوے کلکی اوتار، مہندی اپنا روپ وٹائیا۔ بھوکھتاں دا سردار شاہاں دا زرنکار، جوتی جاتا نور خُدائیا۔ جس دا اِکو اک دربار، دوجا در نہ کھئے کھلائیا۔ کوڑی کِرپا کر کے خبردار، بے خبراں دے اٹھائیا۔ اِکو نام کھنڈا کھڑگ لے کے تلوار، تعلیم سب دی دے بدلائیا۔ اوچ نیچ ذات پات کوڑی کِرپا پدھر کر کے ہموار، ہم ساجن اپنے ویکھ وکھائیا۔ سُنیاں نوں کر کے بے دار، غافلاں دی غفلت وچوں اکھ دے بدلائیا۔ تھوڑا رہیا لیکھا پندراں کتک کرے اوس دلی دربار، جس دا کرشن اِکی دن اپنا دھیان لگائیا۔ جس دا منزل والا منار اک توں دو توں ہو جائے چار، چار دا وبار اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساری سریشٹی نوں کر کے خبردار، ہوکا دیوے تھاوں تھائیا۔ ہُن لکیا رہنا نہیں وچ سنسار، پردہ اپنا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی میری ونڈ ونڈائیا۔ پندراں کتک کہے مینوں سارے کہو شاباش، میں جگ چوکڑی دا سُنہڑا دتا سُنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی آسا رکھ کے اپنے پاس، اتم دتی پرگٹائیا۔ اگلا کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا حُکم نال منائیا۔ میری خوشی بھگتاں ساتھ، ساتھی سوہنے دتے بنائیا۔ پریم پریتی دا جوڑ کے نات، کوڑے رشتے دتے چھڈائیا۔ گر مگھو اچ سوہنی آئی پرہات، اپنا رنگ بدلائیا۔ بے شک تُسیں سْتے رہے رات، پُرکھ اکال برہمنڈاں کھنڈاں وچوں تھادا پریم پوربلا کھچ کے اپنے نال لیائیا۔ جے اِکٹھا کیتا تے مینوں بخش ایہہ سوغات، سگندھی چار گنٹ مہکائیا۔ میرا سوہنا ہو گیا مزاج، خوشی اندروں خوشی رہی وکھائیا۔ جتھے ست دھرم دا چلنا اک رواج، دوجی رواداری نہ کھئے بنائیا۔ جس نوں ودیا والا سمجھ نہ سکے کھئے دماغ، کتب خانیاں والی لُغات نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا وقت رہیا سہائیا۔ پندراں کتک کہے جن بھگتو خوشیاں نال میرا کریو وبار، میں

دو جہاناں دیواں سُنائیا۔ ایہہ در نہیں ایہہ گھر نہیں ایہہ دلی نہیں ایہہ دلاں دا دربار، جو دلبری یار رہیا ملائیا۔ بھگتاں دا بازار، بازی سب دی دئے اُلٹائیا۔ جس نے بنایا اپنے گمار، کامنا پور بلا پورب ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دا کوٹاں وچوں تھوڑا شمار، اینگتی وچوں گنتی لئی پرگٹائیا۔ ایہہ کوئی ٹکیاں والا نہیں وپار، سوڈا پریم ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ پندراں کتک کہے اج سوہنا لگے دہاڑا، تیوہاراں وچوں تیوہار وویاری نظری آئیا۔ میرا جگ جگ دا پورا ہویا لارا، لاوارث نوں وارث دتا بنائیا۔ میرے پریم دا ملیا مینوں پیارا، پریمی ہو کے پریم دتا ورتائیا۔ پریمو دیاں بھگتاں دا بن لگا دربارا، درباری جتھے اکو سوہنا پائیا۔ جس دا سب نوں تکنا پئے نظارہ، نظاماں دے مالک نظام چھڈ کے سیس جھکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سب نے بول کے دھر جیکارا، اٹ اٹ دینی لگائیا۔

اٹ کہے میری سنیو عرض، ارجن گرو میری دئے گواہیا۔ رام داس سروور اُتے میری اوس نوں پئی غرض، اوس دی غرض اج میرا سنگ نبھائیا۔ اوس دی منگ دکھیاں دا اکو ونڈن والا درد، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکرئی لگھ چوراسی فرد، فیصلے حق حق سُنائیا۔ جودھا سوربیر مردانہ مرد، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا رہیا مکائیا۔ اٹ کہے میری متو اک ارداس، جن بھگتاں دیاں جنائیا۔ تسیں میرا دینا ساتھ، دھر دا سنگ بنائیا۔ گرو ارجن پوری ہووے آس، آسا نال ملائیا۔ کریا کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ دئے سرنائیا۔ میرے اُتے ضرور لکھيو "سوہنگ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان دی ہے" دی سچی گاتھ، ستجگ دی ساچی سچ پڑھائیا۔ میری پوری ہو جائے آس، آگے آسا ہور بنائیا۔ پھیر سدا بنیا رہے ست دا وشواس، وشیاں والی نہ کھئے لڑائیا۔ ایہو منگ گرو ارجن منگی خاص، خواہش پچھلی یاد آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، کسے ہون نہ دیوے نراس، نواس سب دا اپنے نال رکھائیا۔

اٹ کہے مینوں پہلوں رکھيو دشا دکھن، دچھنا سب دی جھولی پائیا۔ کیوں تسیں پریم دے بھگت بن کے میرے اندر آئے وسن، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ پریم پریتی وچ آئے ہسن، کوڑی کریا غمی مٹائیا۔ میں تہانوں لگی دسن، سچ سچ سمجھائیا۔ مات لوک

دا تہاڈا بناواں اوہ وطن، جتھے بے وطنان دا ہونے سہائیا۔ دُھر دا وکھاواں پتن، نیا نؤکا نام چڑھائیا۔ تہاڈی پت پت پرمیشور آپے آئے رکھن، مین شہادتان نال دیواں گواہیا۔ لیکھا مُک جائے اتر پورب پچھم، پسچاتاپ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اٹ کہے مین سب نوں دیاں اسپس، اصل اصل نال ملایا۔ تہاڈا مالک اک جگدیش، جگ جیون داتا شہنشاہیا۔ ساچے پریم دی کرے بخشیش، رحمت پیار جھولی پائیا۔ انتر انتر کر اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ کایا ماٹی کر کے تہانڈی سیت، اگنی تت دیوے بھجائیا۔ جن بھگتاں چلا کے دھرم دی ریت، دھرم دا دھرم دے وکھائیا۔ پتت پاپی کر پنتیت، پوتر لے بنائیا۔ جھگڑا چکا کے اوج نیچ، راؤ رنگ اکو در سہائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دا چاڑھ کے رنگ مجیٹھ، چٹی دھار سب دی ویکھ وکھائیا۔

اٹ کہے میری انت آخیری اک اطلاع، سہج نال سنائیا۔ سب دا مالک اکو اک ملاح، بیڑا دُھر دا نام چلائییا۔ آتم پر ماتم دسے راہ، رہبر نور خدائیا۔ جو جگ جنم دے وچھڑے ہونے جدا، اتم اپنے وچ ملایا۔ کِریا کر صاحب مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہانان والی شہنشاہ، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ سچ پریم نال جنہاں سیوا لئی کہا، کامنا سب دی پور کرائیا۔ آگے جاں توں لے چھڈا، ضامنی اپنی وچ رکھائیا۔ سدا سچکھنڈ دوارے لے کے جاوے ساچے تھان، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت جوت لے ملا، ملاوٹ ہور نہ کھئے بنائیا۔ سچ دوار سچ گود گوبند نال لے سوا، جتھے ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ اوتھے نہ کوئی پتا تے نہ کوئی ماں، اکو پُرکھ اکال نظری آئییا۔ اٹ کہے مین سچ کہواں، کیوں مین جگ چوکرئی گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے اندر رہی لکائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پچھے دتا سماں، سماپت کیتی سرب لوکائیا۔

اٹ کہے مینوں ہتھ لاوے پہلوں سب توں چھوٹا بچہ، مین چھوٹیاں توں وڈے دینے بنائیا۔ ایس دوارے تے آ کے کوئی نہ رہ جائے کچا، کچیاں دے پکے دینے وکھائیا۔ جس نوں پرم پُرکھ پر ماتما دا نہیں پتہ، پت پرمیشور اوہنوں دینا ملایا۔ جتھے لیکھا سب

دا اِکو جہا رکھا، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہروان پریمیاں پیاریاں نوں ویکھے اپنی اوس اکھا، جیہڑی اکھ جگت نظر نہ آئیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، چھوٹا بالا نیکا جان کے سچا، سچ سنگت دی سیوا دئے لگائیا۔

★ پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

آگیا پرہ غریب نوازا، نرویر نراکار بے پرواہیا۔ سچ دوار دا کھول دروازہ، در اپنا اک وکھائیا۔ جس نے پار کرنا لولھا لنگڑا اپاہجا، غریب نائیاں گلے لگائیا۔ جگ جنم دا دھونا داغا، دُرمت میل صاف کرائیا۔ شبد اگمی سناؤنی آوازا، جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن صفت صلاحی سارے رہے سناٹیا۔ میل ملاؤنا ست پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنا اپنے وچ سہائیا۔ جن بھگتاں پریم کرن دی دسے جاچا، یاچک اندروں لئے بلاٹیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن بتھ ماٹی کاچا، کنچن گرھ دئے بدلاٹیا۔ جس دا بنیا رہے آد جگاد جگ چوڑی راکھا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اہناں پوریلے جنم دیاں پوریاں کرے آساں، آسا اپنے وچ چھپائیا۔ چرن کول اُپر دھول دے کے اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو دتا بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، - - - - آگیا اوہ جس دی آتم کرے اڈیکا، من مت بُدھ سمجھ نہ کھئے آئیا۔ جس دی صفتاں توں باہر پریتا، پریم بے پرواہیا۔ بھگت ادھارنا جس دی ریتا، جگ جگ لئے ملاٹیا۔ لیکھا مُکا کے اوچاں نیچاں، راؤ رنک ڈیرہ ڈھائیا۔ پردہ لاہ کے اپنا بیچو بیچا، سہج سُبھاؤ ویکھے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آگیا آگے دا والی، لیکھے پچھلے رہیا چُکائیا۔ ہتھان توں خالی، بھگتاں دی پریم پریتی اپنی جھولی وچ رکھائیا۔ دو جہان دا والی، وارث ہو کے ہونے سہائیا۔ ساچے پیار دی انتر دے کے لالی، لال گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ جنہاں نوں نیناں نال تگے آد شکت جوت جوالی، بن اکھاں اکھ کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ آگیا جیہڑا کٹنہار وچھوڑا، وچھڑیاں لئے ملاٹیا۔ جیہڑا آتما پرماٹما دا سدا اکٹھا رکھے جوڑا، جوڑی وچوں نہ ہونے جدائیا۔ جن بھگتو جگاک نالوں ایہہ سماں تھوڑا، جو تھوڑے دناں وچ مُکائیا۔ جس نے سسے اُپر لایا ہوڑا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ بھگت پریم اور کا اورا، بھو ابھیدا رہیا چھپائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بن کے چورا، چوری چوری بھگت لئے جگائیا۔ اج

ویکھن آیا اوہ اجیت تے اوہ زورا، زور اندرے اندر پرگٹائیا۔ کلغی والے دا اوہو توڑا، جو گھمسان وچ اپنا رنگ بدلائیا۔ ایہہ کھیل اگئی جوتی شبدی دوہرا، تٹاں والی نہ کھئے گڑمائیا۔ ساری سرِشٹی نوں درِشٹی انت جواب دے کے کورا، سنت سہیلے لے ملائیا۔ چار کُنٹ جن بھگتاں دیوے پریم دیاں گھنگھوراں، برہمنڈ کھنڈ ویکھ خوشی منائیا۔ ٹھاڈے نالوں پرہہ نوں ٹھاڈی بہتی لوڑا، لڑیندے ساجن لے جگائیا۔ جنہاں انتر نرنتر دے کے نام اکو فرنا پھورا، فرنے سارے دتے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ہو کے بے پرواہی وچ سہائیا۔ آگیا پردے دا مالک، ملکیت بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ آگیا دو جہاناں دا ثالث، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ آگیا جوت سرُپ شبدی دھار خالص، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آگیا جس نے جگ جنم دی نندرا لاہی آلس، اصل اپنا روپ پرگٹائیا۔ آگیا ایتھے اوتھے دو جہاناں پر تپالک، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردے اولے دے چکائیا۔ آگیا اگم اتھاہ، الکھ اگوچر بے نظیر نظری آئیا۔ جو جگ چوکڑی سب نوں لاؤندا رہیا داء، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ تھوڑا تھوڑا جھولی پا کے ست ستوادی نار، ناؤں نرنکار سندیش دتا سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سیس گئے جھکا، نمستیاں وچ ڈھولے گئے گائیا۔ بے انت بے انت کہہ کے گئے خُدا، تُوں ہی تُوں راگ الایا۔ حق حقیقت گئے سمجھا، بھوکھتاں وچ شنوائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن دھار بن ملاح، بیڑا دھر دا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو ٹہاتھوں کدی نہ جاوے پلُو چھڈا، جنم جنم دے ٹٹیاں رہیا ملایا۔ سچ دوار دی نیہہ آیا دھرا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے بنانے گواہ، جو کلجگ اتم شہادت دین بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، سدا چرناں وچ لے وس، واسا آتم پرما تم نال رکھائیا۔

کھبّا چرن کہے بلہاری بلہاری، بلہار ملی وڈیائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں میری آئی واری، وارتا پچھلی دیاں سنائیا۔ وشن برہما شو کر نمسکاری، اوتار پیغمبر گر سیس نوائیا۔ بھگت سنت دھوڑ منگن چھاری، صوفی خاکی خاک رمائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کھیل اپر اپاری، پت پریشور آپ کرائیا۔ جس دا لیکھا لیکھیا نہ کیسے لیکھاری، قلم شاہی اکھر ونڈ نہ

کھئے ونڈائیا۔ نُوں مالک خالق آد جُگاد وڈ سنساری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں وڈ سیکداری، بھوپت
 بھوپ بھوپ اکھوائیا۔ جس دا رُوپ ائوپ نہ پُرکھ تے نہ ناری، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جس دا سچ دوار سچکھنڈ مقامے حق اٹل
 مناری، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جتھے در درویش نہ کھئے درباری، سیوک سیو نہ کھئے کھائیا۔ رو سس نہ کھئے اُجیاری، منڈل منڈپ
 نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ کھیل کرے کرتار مہروان اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ داتا جودھا سُرپیر وڈ بلکاری، نِراکار
 بھيو چُکائیا۔ جس دا راہ تكدے گئے گر اوتار پیغمبر زندگی ساری، تئاں والا چولا تن بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سو کھیل رہیا وکھائیا۔ سچا چرن کہے مینوں کہو شاباش، میں اپنا آپ لیا بدلائیا۔ کعبے دی پوری کر کے آس، آسا والے
 نال ملایا۔ جس دا اگلا کھیل تماش، سمجھ سکے نہ کھئے جیو لوکائیا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اندروں ویکھنا
 بدمعاش، پردیاں وچوں پردے پھول پھلایا۔ سُرتی شبدي گوپی کابن کر کر ویکھنی راس، کون نٹوآ منوآ بھيو چُکائیا۔ جس نے رُوح
 بُت خاک ویکھنا پاکی پاک، پت پاون پردہ لاپیا۔ جسے سچ سوامی انترجامی بن کے تکنا ساک، سجن سہیلا کون اکھوائیا۔ سو پریم
 پریتی اندر چڑھ کے اُپر راک، راک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جس سرشٹی کرنی بے تاب، ہر پردا دئے بلایا۔ گوہند دا اکو بھوکھت
 واک، جو ماچھوواڑے پُرکھ اکال گیا جنائیا۔ سچے چرن دا جگت والا توڑ کے نات، انتر انتر آس رکھائیا۔ کھبے وچ تیرے پیار دا
 ہووے واس، واسطہ سِدھا بھگتان نال رکھائیا۔ شبدي شبد کر کے پچن بلاس، بہل ہو کے دتا سنائیا۔ پُرکھ اکال مار کے تھاپ،
 گوہند دتا بلایا۔ جس ویلے نرگن دھار تیرا دُھر دا ہو کے آواں باپ، پت پریشور پھیرا پائیا۔ نو نو چار ویکھ گستاخ، بھيو ابھید
 دیاں کھلایا۔ آسا کدے نہ ہووے نراس، پرہاس لیکھا دیاں چُکائیا۔ بن تیرے میرے گوہند کوئی نہ جانے بات، شبدي شبد نہ کھئے
 شنوائیا۔ ایہ سب توں وکھری رات، جو رُت کلجگ وچ ستجگ دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر
 اک اُٹھائیا۔ کھبے چرن کہے میری بدل گئی ہستی، ہس ہس رہیا جنائیا۔ میرے اندر پرگٹ ہو گئی اوہ مستی، جو مستانہ بھگتان
 رہیا بنائیا۔ سچ پریتی مل گئی سستی، بھجن بندگی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ گھر ٹھا کر مل گیا پریم عرشی، جو لیکھا دئے مکائیا۔ جو
 بھگتان دا سدا غرضی، غرض مند ہو کے ویکھے تھاوں تھائیا۔ غریب نایاں دی سن بینتی عرضی، آرزو سب دی کھوج کھوجائیا۔

بے شک باہروں تٹاں والی وردی، اندر جلوہ نُوَر خُدا ئیا۔ ایہہ سریر خانہ باوَرچی، تہاڈا نام بھنڈارا تیار کر کے تہانوں رہیا ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں اکونجا سو کیتا بھرتی، دوجیاں دا پھلکا دتا مُکائیا۔ گیاراں لکھ دا بننا دردی، دُکھیاں وچوں دُکھ لئے مٹائیا۔ باقی کھیل ویکھنی جگ دی، من واسنا وچ پھرائیا۔ کھبّا چرن کہے میں ہر سنگت ویکھنی سجدی، جو سجن مل کے خوشی منائیا۔ گھڑی سہنجنی ہوئی اج دی، پہلی مکھڑ دئے گواہیا۔ تہاڈی پریتی جائے ودھدی، اندر وڑ نہ کھئے اٹکائیا۔ تہاڈی خوشی ہووے رگ رگ دی، راگ اپنا گئے سُنائیا۔ زندگی لنگھ گئی پچھے وچھوڑے والی حد دی، آگے کرے نہ کھئے جُدا ئیا۔ جنہاں دی آتم پرما تم نال بچھ گئی، اوہ نڈھے بچے بالے اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ کھبّا چرن کہے مینوں یاد آیا اوہ وقت، سٹی رین دئے دُبا ئیا۔ جس ویلے گوبند اکیلا سٹا فقط، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ بے شک تُوں وسیا اُپر عرش، میں فرش ڈیرہ لائیا۔ مینوں اپنیاں پچیاں اُتے آگیا ترس، جو گرمکھ لئے بنائیا۔ اپنے تن دے تیرے اُتوں وار دتے ندھڑک، خوشی غمی نہ کھئے بنائیا۔ آگے مارگ دے دے اکو سدھی سڑک، سانجھے یار نُوَر خُدا ئیا۔ تیرے پریم وچ نہ ہووے کوئی اٹک، ادھ وچکار نہ کھئے پھرائیا۔ میری تیرے نال شرط، سہجے دیاں سمجھائیا۔ جے مڑ کے آواں پرت، پت پریشور تینوں نال ملا ئیا۔ اہناں پریمیاں پیاریاں دا دینا قرض، جو کھنڈے دی دھار آیا سوائیا۔ جودھا سو رپر مردانہ مرد، تُدھ پن دوجا اور نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہس کے کہہ میرے کول جُگاں جُگاں دی فرد، جُگ وچھڑے میل ملا ئیا۔ جس ویلے ساری سریشٹی ہونی نپڑد، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ ست دھرم ہونا غرق، ست سچ نہ کھئے جنائیا۔ مانس روپ ہونا کھر کھرک، کوڑی کرپا کھپہ اڈائیا۔ اوس ویلے پریمی پیاریاں دینا درس، زرگن نُوَر جوت کر رُشنا ئیا۔ جنم جنم دی میٹنی حرص، ہوس دینی بُجھائیا۔ پریمی پیاریاں اُتے کر کے ترس، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوئی دیر نہیں لاؤنی سال مہینے برکھ، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ اندرے اندر نچ نیتر دینا فرق، فُرنے نال جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرنائیا۔ کھبّا چرن کہے میں آگے گیا ودھ، وادھا بھگتاں نال رکھائیا۔ گھر گھر بیٹھیاں سناؤنے اوہ چھد، جو چھنداں وچوں سو بھیا پائیا۔ اگلے پینڈے دی مُکنی حد، کرماں دا کانڈ چُکائیا۔ پرما تم نالوں رہن نہیں دینے الگ، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ پھڑ کے ہنس بنوئے کگ، جو چل آئے سرنائیا۔ درس کراؤنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ نام

سُناؤنا شبد انحد، حد کوڑی باہر لنگھائیا۔ امرت جام پیاؤنا مدھ، نجہر جہرنا رہیا جہرائیا۔ دیپک جوت جائے جگ، گھر گھر ہوئے
 رُشنائیا۔ دوہاں دا تال اکو جائے وج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کہہتا چرن کہے میں بڑا سدھا،
 سدھ رستے دیاں پائیا۔ کسے کم نہیں آونیاں نو نڈھاں اٹھاراں سدھاں، بھگتاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی دساں بدھا،
 سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ رس دیواں گھر نجا، امرت دھار وائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم ملاواں اوہ پتا، جس نوں پت پر میثور کہہ کے
 سارے رہے گائیا۔ جس گود اٹھاؤنا وڈا نکا، بال جواناں ہوئے سہائیا۔ جس دا ستجگ چلنا ساچا سک، باقی سب دی کرے
 صفائیا۔ سب نوں بھل جائے پچھلا پچھا، پشچاتاپ وچ لوکائیا۔ جن بھگتاں پرہو کرے آپ رچھا، رچھک ہو کے ویکھے تھاوں تھائیا۔
 جس کھیل کھلائی مچھاں کچھاں، جل تھل مہیئل وسیا بے پرواہیا۔ اوس دیاں بھاویں جگت والیاں نہیں آکھاں، لگھ چوڑاسی ویکھے
 تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا لیکھا رہیا مکائیا۔ کہہتا چرن کہے میری ویکھو چڑھت، چڑھدی
 کلا دیاں وکھائیا۔ لگھ چوڑاسی توڑ کے کوڑ کڑیارے دھڑت، دھڑے وچوں دھڑا دیاں بنائیا۔ پچھلی سب دی پوری کر کے لکھت
 پڑھت، آگے پرہہ دا حکم سُنائیا۔ سب دی بازی اتم ہوئی جو لائی شرط، شرطیہ پور کرائیا۔ بیس اکیسا کھیل نہ رہیا فرق،
 جگدیشا وجے ودھائیا۔ جس دا حکم سندیشہ فرمان عرش فرش، سنیہڑے سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ کہہتا چرن کہے میرا ودھدا جائے بل، بلی بلوان دتی وڈیائیا۔ میں بھگت دوارے آگے آگے آیا چل، بھجیا
 واپو داہیا۔ سرشٹ سبائی نال کر کے چھل، اچھل چھل اپنا پھیرا پائیا۔ پریمیاں انتر انتر رل، مل کے ویکھی وجدی سچی ودھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میری پیج رہیا رکھائیا۔ کہہتا چرن کہے مینوں سارے کہندے کہہتا، خبر دھر دی دیاں
 سُنائیا۔ سرشٹ سبائی گھر گھر کرنا ربّ ربّا، ربّی بھيو کھئے نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں بدل دینی تبء، طبیعت ٹھیک نہ کھئے کرائیا۔ میں
 جگت کھیل کرن نوں بڑا کبا، نو کھنڈ کران لڑائیا۔ میں ونڈ ونڈنی نہیں کوئی مُسطیل مُربہ، گول مول نہ کار کھائیا۔ میں دُنیا نوں کٹنا
 وچوں گبھا، دو پھاڑ دینا کرائیا۔ اگی سال حکم اندر رہیا بدھا، پچھے پچھے چلیا تھاوں تھائیا۔ دھنّ وڈیائی میرے پرہہ نے مینوں دتا
 سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ میں درشن پایا اوس شبدی شیر بگا، جو دسم دواہری سب نوں تُنکیاں رہیا لائیا۔ اوس توں آگے

کوٹاں وچوں کیسے نہ ویکھیا مزہ، مجلس بہہ کے خوشی نہ کھئے بنائیا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں سب نوں دینی سزا، سجا چرن پچھے لیا بدلایا۔ کیسے نال کرنا نہیں کوئی دغا، فرییاں والا فریب نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کھبّا چرن کہے میں ہُن نہیں رہنا پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے دینیاں بدلایا۔ جن بھگتاں دے اندر کرنی سیر، گھر گھر وچ پھیرا پائیا۔ ساچے پیار دی دے کے لہر، لہنا دینا ورتائیا۔ بھيو کھلا کے گمبھیر گھر، گور دینا سمجھائیا۔ جس دی مہا صفت بودھ اکادھ کوئی گا نہ سکے شاعر، کلمیاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا سب توں وکھرا نرالا اکو شہر، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ اکو ڈھولا گائے اپنے بحر، چھتی راگ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کیسے دے نال نہیں کوئی ویر، بھانے وچ بھانا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں نوں پا کے اپنی مہر والا خیر، خیرخواہ اپنے لئے بنائیا۔ پین نہ دیوے کوئی پیالہ زہر، کوڑی کیریا اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ کھبّا چرن کہے میں چار کُنٹ آؤنا گھم، گھمن گھیری ویکھنی جگت لوکائیا۔ مانس مانو مانکھ ویکھنے گن، اوگن لیکھا نال جنائیا۔ سب دی پکار آؤنی سُن، اندر اندر دھیان لگائیا۔ بھگت سہیلے آؤنے چُن، جو سدھ پرہہ نوں رہے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا دے مُکائیا۔ کھبّا چرن کہے جن بھگتو یاد رہ جائے پہلی مکھڑ، چار جگ وچ ودھائیا۔ جس وچ بھگتاں دی پوری ہووے صدھر، سدے دے کے لئے اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کر کے قدر، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ ساچے تخت بہہ کے کرے عدل، انصاف اکو اک جنائیا۔ بے شک کائنات جائے بدل، سرشٹی درشٹی دئے بدلایا۔ جن بھگتاں اندروں من واسنا کر کے قتل، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ سچ کنارہ وکھا کے اک پتن، پت پریشور پار لنگھائیا۔ جس دے ملن نوں کوٹن جنم کردے رہے یتن، اوہ بیتھارتھ گیا آئیا۔ ٹہانوں اپنے نال لے جائے اوس وطن، جتھوں بے وطن نہ کھئے کرائیا۔ جتھے آتم پرماٹم اکو روپ ہو کے وسن، دو جا رنگ نہ کھئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ کھبّا چرن کہے میری چڑھدی ویکھو کلا، کل اپنی دیاں ورتائیا۔ سرشٹی نوں سرشٹی دا دے کے پچھلا پھلا، پورب لہنا رہیا مُکائیا۔ حکمے دا کر کے ہلا، حالت دیاں بدلایا۔ کیسے دا نعرہ علی اللہ، علامت سب نوں دیاں وکھائیا۔ چار کُنٹ کُنٹ چار چار ورن کر کے اچھل اچھلا، ول چھل اپنی دھار وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریم پھڑا کے پلا، پلک اندر بھگتاں دئے اٹھائیا۔

کھتا چرن کہے جن بھگتاں بدل دینی پلک، پل پل ویکھ وکھائیا۔ نانا توڑ کے کوڑی خلق، خالق دینا ملائیا۔ پورب چکا کے قرض، لہنا دینا دوائیا۔ اگلا کھیل اسچرج، اسچرج لہلا دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، تھوڑا لیکھا اشاریاں نال سمجھائیا۔ کھتا چرن کہے میتھوں سُن لؤ خبر، بے خبراں دیاں جنائیا۔ شبدی شیر بن کے ہر، ہرپاں ساریاں دئے بھنائیا۔ واسا کرا کے مڑھی قبر، گوراں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنے ٹبر، وچھڑے لئے ملائیا۔ سچ پریتی دا دے کے صبر، پیالہ اکو دئے پیائیا۔ درس کرا کے اُپر امبر، امر اپنے وچ سائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ کھتا چرن کہے میں دیاں سندیشہ، سُنٹیاں سُنٹیاں جگت اٹھائیا۔ پت پریشور اک نریشا، نر نرائن وجی ودھائیا۔ جس دا جوت سرؤپ شبدی لیکھا، بھیکھی بھیکھ بنائیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیسا، نہ کوئی مؤنڈ مُنڈائیا۔ ماں پت نہ بیٹی بیٹا، انگ ساک نہ کھئے درڑائیا۔ نرگن جوت دُھر دا نیتا، نر نرکار سچا شہنشاہیا۔ جو کلجگ اتم کھیلن آیا کھیدا، آپ اپنی کھیل بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، در در گھر گھر پھول پھلائیا۔ کھتا چرن کہے میں بھگتاں اندر جانا وڑ، راتیں سُنٹیاں چوری کھائیا۔ اوس منزل جانا چڑھ، جتھے جگت اکھ نہ کھئے تکائیا۔ سچ پریم وچ جانا جڑ، رُوپ اپنا لینا بدلایا۔ آتم پرمام جوڑ کے لڑ، کئی اکو دینی وکھائیا۔ بنک سہا کے کایا گڑھ، ساڈھے تِن ہتھ دینی وڈیائیا۔ لیکھا چکا کے چیتن جڑ، سوکھم اکو نظری آئیا۔ جس دا لہنا اوسے دا ور، گھر اپنا دئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا مالک ہوئے سہائیا۔ کھتا چرن کہے جنہاں رو رو کیتا ورلاپ، نیتر نیتان ہنجھو وہائیا۔ اوہناں دے کوٹن کوٹ جنم دے کئے پاپ، دُرمت میل دتی دھوائیا۔ رُوچ بُت دوویں کر کے پاک، پاک پوت دتے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جیون جگت دتی سمجھائیا۔ پتا پوت دا جوڑ کے نات، دُھر دا سنگ بنائیا۔ درس دیکھا کے ساکھیاں، سگلا لیکھا دتا مٹائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا وچ، واکھ ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دی پریم پیار دی سوہنی چڑھدی ویکھی برات، خوشیاں نال طعنے ترانیاں وچ گائیا۔ اندروں مُحبّت وچ مُشتاق، مُشکل کئے بھلائیا۔ گوبند تُوں چیتا آیا اوس پرہاس، جتھے آسن سنگھاسن سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکال دا اکل کلا والا واک، واقعہ سچ دئے جنائیا۔ تنہاں دا میلا ہویا نال اتفاق، اتادک آپے لئے ملائیا۔ جیہڑا لیکھا رہ گیا باقی پہلی وساکھ، سو پہلی مگھر دتا بھگتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ کہہتا چرن کہے میں ہرجن ویکھے ملدے، ملنی جگدیش کرائیا۔ بہاؤ جانے ڈونگھے دل دے، رازاں
 وچوں راز پرگٹائیا۔ نظارے ویکھنے اوس پر دے، جتھے بُندی سدا رُسنائیا۔ جتھے پُهل اگئی کھادے، غنچہ رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے جانے ال ال دے، الہی اپنا بھيو کھلائیا۔ کہہتا چرن کہے میں کرنے سرب تلاش، حُکم
 دُھر دا سیو کھائیا۔ بھگتاں وچوں تھوڑے لبھنے خاص، جو خواہش اندروں رہے ودھائیا۔ جنہاں دا پرہ دی یاد وچ سواس، سو
 صاحب نال ملائیا۔ ناتا توڑ کے مات گریہ واس، نو اٹھاراں لیکھ مکائیا۔ وست دے اگئی دات، جھولی اتم دے بھرائیا۔ بھگتاں نال
 ملا کے سچ جماعت، پٹی بھگون والی دینی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد ہووے آپ سہائیا۔ کہہتا چرن کہے
 بھگتو کوئی نہیں کرنی سوچ، سوچیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جس دا درشن رہے لوچ، سو لوچا پور کرائیا۔ تھانوں ملدا رہے روز، سووت
 جاگت نظری آئیا۔ پریم نال مل کے مانیو مّوج، مجلس اپنی لینی بنائیا۔ تھانوں جس نے لیا کھوج، تھادی کھوج دتی گوائیا۔ نیتر کھول
 کے تگو نال ہوش، حوصلہ دئے ودھائیا۔ نام پریتی اندر کر مدہوش، مدھر دُهن ربیا سنائیا۔ خوشیاں وچ آ کے جوش، تپے نیچے کدے
 واپو داہیا۔ آگے تھادے پرہو نہیں رہنا خاموش، خواہ مخواہ تھانوں لئے جگائیا۔ اوہنوں اپنے بھگتاں ملن دا بڑا شوق، دو جہاناں ویکھے
 تھانوں تھائیا۔ اوہنوں اتم پرما تم ناتا بناؤن دا مزہ اوہ خاؤنت، جو خطرے توں باہر کڈھائیا۔ جس دی گرمکھ ناری کدے نہ جاوے
 اؤنت، جگ چوکرئی نشانہ دئے کھلائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا نرگن ہو کے گیا پہنچ، نراکار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد لیکھا دئے چُکائیا۔ کہہتا چرن کہے میں سب نوں کراں پیار، پریمیاں پریم جنائیا۔ جنہاں نوں ملیا ساچا یار، کوڑے یرانے گئے
 تڑائیا۔ اکو بول کے حق جیکار، حقیقت پردہ لاپیا۔ اکو ویکھ کے سچ دربار، جگت دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ جیہڑے وچھوڑے والے دن
 چار، کٹے سہج سُبھائیا۔ دلی جا کے بنایا اوہ دربار، جس درباری خاک دینے رلائییا۔ جس نے چھپی پوہ مارنی للکار، حُکمی حُکم
 منائیا۔ نرگن نرویر آ گیا اوہ نرنکار، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر صفتاں وچ گئے سنائیا۔ جے اکھراں اُتے آیا نہیں اعتبار، جوت
 سرُوپی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت ویکھ وکھائیا۔ کہہتا چرن کہے میں ہر سنگت ویکھیا،
 اشارہ انتر اتم کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی اندر رہے گا، ڈھولا اکو اک سنائیا۔ نیر نیناں رہے وحا، بیہل رُوپ وٹائیا۔ باہاں اُپر رہے

اُٹھا، وچھوڑے وچ دین دُہائیا۔ پُرکھ ابناشی دیاکما، دیاںدھ دئے وڈیائیا۔ سچ سوامی گیا آ، اگیا وچ آگے لئے رکھائیا۔ جس دی گر اوتار منگدے گئے دُعا، طوبی طوبی کہہ سُنائیا۔ جس نوں کہندے رہے سچا پاتشاہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ کہبّا چرن کہے میں ویکھی سنگت اوہ، جنہاں دی اُستت گر اوتار رہے گائیا۔ جنہاں دے اندر اِکو دی ہوئی لو، جگت اندھیرے سرب مٹائیا۔ جنہاں دی آتم پر ماتم نال گئی چھوہ، ناتا بدھاتا نال رکھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گئے کھوہ، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ اُہناں نال ستگر کدے نہ کرے دھرو، اپنے نالوں ہوئے نہ کدے جُدائیا۔ اوس دھاگے وچ لئے پرو، جو زویداس چمارے دتا پھڑائیا۔ تھادے اندر وڑ کے ضامن گیا کھلو، خالص اپنا روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سوامی دیا کھائیا۔ کہبّا چرن کہے میں ویکھے ست رنگ نشا نے نو، نواں رنگ رہے وکھائیا۔ جیہڑا دلی دوارے آیا ہوئے، بھوجل پاوے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مُکا کے ہنگت ہوئے، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ اُہناں دی انتر آتم سیجا جائے سوئے، سوہنا سنگ بنائیا۔ گرُمکھ آگے کوئی رہے نہ کاؤں، کاگاں ڈار نہ کھئے رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپے بن کے دُھر دا پتا ماؤں، بال آنجانے گود اُٹھائیا۔ کہبّا چرن کہے میں جھلے ویکھے نشان، نشانہ اپنا رہے وکھائیا۔ جنہاں دے اندر آیا گیان، گن گہر گمبھیر گائیا۔ ڈھولے گاؤندے وچ میدان، نادت کرے شہنشاہیا۔ اوہ چتر سُکھڑ سیان، سنت سُپیلے نظری آئییا۔ جنہاں دا لیکھا وچ جہان، جہالت دئے مٹائیا۔ توڑ کے مان ابھان، سچ پریتی دتی سمجھائیا۔ کہبّا چرن کہے جس درشن کیتا آن، انا فانا جرماں دا لیکھا دئے مٹائیا۔ در آئے سارے پروان، پروانیاں وانگ سڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تھادے اندر جگ جائے اوہ شمع دان، جس دی تیل بتی نہ کھئے بدلائیا۔ جن بھکتو وچھڑیا نہیں وچھڑیاں دی کرن آیا پہچان، مہروان ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن ساچے اپنے وچ ٹکائیا۔ کہبّا چرن کہے میں ویکھی لنگھدی چوکر، چوکریاں اپنا روپ بدلائیا۔ بنا پرہو توں بھگتاں دی کئی کیسے نہ اوکر، اوڑک سارے پلُو جان چھڑائیا۔ سو بھگت سیری بھگوان دوارے پہنچن، بنا پہنچ توں بھگت نہ کھئے اکھوائیا۔ کلجگ سادھ کلجگ دی بن کے سوکن، اکھراں دی کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سُپیلا اِکو نظری آئییا۔ کہبّا چرن کہے بھکتو میں چراں پچھوں دسن آیا تدبیر، طرح طرح سمجھائیا۔ سب توں پہلا کہبے چرن نال

لگیا کبیر، کعبیانگیا بھلائی۔ تک کے جلوہ نوری اوہ تصویر، جس دی مصوّر نہ کھئے کھچائی۔ بدل گئی ضمیر، امیر وزیر مٹی شاہیا۔
جدھر تکیا اکو اک فقیر، فقرہ اکو اک سنائی۔ جس نال کدے نہ ہووے دلگیر، تتن وچوں تت نہ کرے جدائی۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پیر پیر وچوں بدلائی۔ کھبّا چرن کہے فرید نے کیتی مچھندگی، مُشکل اپنی حل کرائی۔ منگی دات خیر پا دے
بندگی، بندنا دے سمجھائی۔ بخشش کر اپنے اند دی، اند اند دے پرگنائی۔ حرص مٹ گئی کوڑی سنگ دی، پردہ لے چکائی۔
ترشنا مٹ گئی ممتا م دی، موہ دے گوائی۔ لوڑ رہی نہ تن دی، ہڈیاں کھل سکائی۔ پیاس نہ رہی جل دی، ترکھا نہ کھئے ہلکائی۔
وڈیائی رہی نہ بل دی، جوہن نہ رنگ چڑھائی۔ خبر نہیں ہے کل دی، تیرا کلمہ نہ کھئے سمجھائی۔ جے رمز میری تیرے نال رلدی، رستے
لے لگائی۔ میری جوانی جائے ڈھلدی، بن تیرے نہ کھئے ہندائی۔ تیری کھیل اچھل اچھل دی، ول چھل ویکھ خوشی منائی۔ میری
آسا سنیہڑا گھلدی، گھال تھاپ لے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لہنا دے چکائی۔ جس ویلے فرید برہوں وچ
لگا مرن، مر جیوت روپ وٹائی۔ پُرکھ ابناشی کھبّا لا کے چرن، چرنودک اندرے دتا پیائی۔ کھل گیا ہرن پھرن، نظرے نور رُشنائی۔
اکو ڈھولا لگا پڑھن، تُوں ہی تُوں صلاحیا۔ منزل لگا چڑھن، ڈیرے گیا ڈھائی۔ دوارے لگا کھڑن، سنگت سوہیا پائی۔ درشن لگا
کرن، کر کر خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ کھبّا چرن کہے میں بھگتاں جوگا، جُگ
جُگ میل ملائیندا۔ جیہڑے تتن والے بدلدے چوغہ، چولا اہناں کھوج کھوجائیندا۔ میرا انتر آتم سچا ہوکا، ہوہو نعرہ اک سنائیندا۔
پردہ پا کے ہور لوکا، لکیا بیہو آگھلائیندا۔ جنہاں دا جگت جنم دا ویلا آ جائے موقع، مُفت اہناں جوڑ جڑائیندا۔ پرہوؤ توں ملنا کدے
نہ سوکھا، سُکھ وچ سُکھ نہ کھئے پرگنائیندا۔ کلجگ انت پڑھنا پئے کھئے نہ پوتھا، پانی وچ لاؤنا پئے نہ غوطہ، تیرتھ تٹ نہ کھئے نہائیندا۔
چھڈنا پئے کھئے نہ کوٹھا، جنگلاں وچ نہ کھئے بھوائیندا۔ گھر دیاں نال کرنا پئے نہ کھئے روسا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان مہر اپنی نظر اک اٹھائیندا۔ کھبّا چرن کہے میں سدا حضور، حضرت دیاں ملائی۔ جن بھگتو
تھاڈا بن مشکور، شکر یہ کہہ سنائی۔ ست سچ دا میلا ست دستور، جوٹھ جوٹھ نہ کھئے جڑائی۔ تھاڈے اندر اکھی نور، جلوہ نور
رُشنائی۔ تھاڈے انتر اکھی نور، تُریا ناد کرے رُشنائی۔ تھاڈے انتر اوہ سرور، تھاڈے انتر بھندارا سب بھرپور، پرہہ ابناشی دے وکھائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا دینا مُکائیا۔ کھبّا چرن کہے میں سب نُوں دیواں اسپس، آساں بھریا خوشی وکھائیا۔ سچ پریم دی سچ بخشیش، پرہ جھولی دیوے پائیا۔ آگے چلدی رہے ریت، جُگ چوکڑی وجے ودھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گانا گیت، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ جھگڑا چُک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ ہونے سنوئیا۔ پڑھنی پئے نہ قرآن مجید، وُضوآں وچ نہ وقت گوائیا۔ جس چرن نُوں چھوہ کے تریا فرید، عید دتی کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب نُوں دیونہار اسپس، اصل دے اصل اپنے نال ملائیا۔ کھبّا چرن کہے میں انت سندیشہ کہنا، رسنا جہوا بٹی دند سنائیا۔ ہر بھگوت نیج لوچن ویکھنا نیناں، نیناں والیو نین بدلائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہر سنگت روپ جاننا بھائی بھینا، پتا پُرکھ اکال اکو لینا منائیا۔ دُھر دا شبہ سب دا ساک سجن سینا، کوڑا نانا گیا ٹڑائیا۔ ہر سرنائی درگاہ ساچی ساچے دھام سکھنا بہنا، لکھ چوراسی پلُو لینا چھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ست ست وچ ملائیا۔ کھبّا چرن کہے حکم سُنو فرمان، فرما برداری دیاں جنائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا ستگر چرن کرو پرنام، شبہ کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ غفلت وچ نہ رہو نادان، آس وچ نہ وقت گوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم مہان، پرہ نُوں مل کے اپنا لیکھا لینا مُکائیا۔ آتم پرما تم دا اک گیان، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ امرت آتم پین کھان، ترشنا بھکھ دئے بچھائیا۔ سچ دوارے دے بننا سرب مہان، سچکھنڈ جانا چائیں چائیا۔ جتھے ملے اک بھگوان، بھگتاں دا خیرخوائیا۔ جوتی نُوں نُوں مہان، جوتی نُوں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیشہ دیوے آن، جگت انھیاں نیتر دئے کھلائیا۔ مکھہ کہے میں کرنے مگن، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بچھاؤنی اگن، مایا ممتا موہ چکائیا۔ ساچے نام دا انتر آتم لاؤنا سگن، رس اکو اک وکھائیا۔ سنت سہیلے جانا صدن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم رہیا سنائیا۔ مکھہ کہے میں دیواں سچ سندیش، پُرکھ اکال حکم سنائیا۔ شاہ پاتشاہ نر نریش، نر نرنکار بھيو کھلائیا۔ جس نُوں گر اوتار پیغمبر کرن ادیس، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ نمو نمو وشن برہما شیو کہے گنیش، کروڑ تینتیس لاکے پائیا۔ کلمہ پڑھدے ملا شیخ، مساک دین دُہائیا۔ جن بھگت کہن نیتن نیت، نیج گھر بیٹھا بے پروا بیا۔ سو صاحب سوامی کھیلنہارا کھیل، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ ستجگ تریتا دوا پرآپے بھیج، بھجن بندگی دئے درڑائیا۔ جوتی جلوہ

نوری دے کے تیج، شبدی ناد دُهن شنوائیا۔ آتم پر ماتم پردہ لاه سُہاؤنی سیج، سچ دوارا دئے وسائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کر کے کھیل، ناتا جگت دئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مگھر کہے میں دساں بھگتاں میت، متر پیارا اک درڑائیا۔ جس نے کلجگ اندر ستجگ بدلنی ریت، ست ستوادی دیا کھائیا۔ لہنا دینا چکاؤنا ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم دسنی اک پریت، ایشٹ دریشٹ اکو دئے سمجھائیا۔ کایا ماٹی کرنی ٹھانڈی سیت، اگنی اگ دئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ مگھر کہے میں دساں بھیو اولّا، برہمنڈاں کھنڈاں دیاں سُنائیا۔ جس نوں کھندے نوری اللہ، عالمین نور خُدائیا۔ جس دا دو جہاناں پھڑنا پلا، پاربرہم پرہہ ویس وٹائیا۔ جس دا کھیل جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پریت سوہیا پائیا۔ لکھ چوراسی اندر رلا، اندج جیرج اُتبھج سیج اندر ڈیرہ لائیا۔ جس دا دیپک جوت گھر گھر گرہ گرہ بلا، نورو نور کرے رُسنائیا۔ جس دا شبداگتی اکو بلا، ہلت پلت اکو دوویں ویکھ وکھائیا۔ جس نے سچکھنڈ دوار تخت نواسی ہو کے ملا، تھر گھر اپنا چرن ٹکائیا۔ سو ویس اینکا کر کے آوے ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے جگ چوڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ نام سندیشہ شبداگھلا، کلا کلماں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ مگھر کہے میں سُناواں چوڈاں لوک، برہمنڈ کھنڈ جنائیا۔ جس دا آد جگاد اک سلوک، ڈھولا گاوے تھاوں تھائیا۔ جس دی دو جہان مانن مؤج، پُری لوء خوشی منائیا۔ جس دا بھانا سکے نہ کھئے روک، جگ چوڑی رہیا بھوائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر جگاں آیا جوت، دیا باقی کلا پاتی اک درسائیا۔ جس دی سوچ نہ سکے کوئی سوچ، من مت بُدھ نہ کھئے چڑائیا۔ جس نوں بھگت سُپیلے رہے لوچ، نیج نیتراگھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ مگھر کہے میں بھید دساں پُرکھ ابناش، ابناشی رہیا سمجھائیا۔ جس نے سنت سُپیلے بناؤ نے داس، بھگون ہو کے بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ جس دا لہنا دینا اُپر پرتھی آکاش، گگن گگنتر سوہیا پائیا۔ جس دی شبداگتی نرگن راس، سرگن گوپی کابن نچائیا۔ جس دا کھیل برہمنڈ کھنڈ پرہاس، نواس ستھان اک اُچائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی جانہارا حالات، عادت سب دی ویکھ وکھائیا۔ پردہ لاه کے لوک مات، کوڑی کریا صفحہ دئے اُٹھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ

رنگائیا۔ اتم پر ماتم ناتا جوڑ کے اکو نات، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ پون سواسی ویکھ کے ساس، سواساں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ چو کڑی ویکھ وکھائیا۔ مگھر کہے میں دساں بھیت انیک، انک کل دھاری رہیا جنائیا۔ جس دی کلجگ اتم رکھدے گئے ٹیک، ٹکے مستک نال لگائیا۔ سو سوامی انترجامی جوتی جاتا بدل کے بھیکھ، شبدی ڈنکا رہیا وجائیا۔ جس دا رُپ رنگ نہ کوئی ریکھ، نرور پُرکھ سدا اکھوائیا۔ سچکھنڈ و سیا ساچے دیس، مقارے حق رہیا جنائیا۔ نام ندھانا دے سندیش، سُنہڑے گھر گھر رہیا سُنائیا۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم ہونے سہائیا۔ مگھر کہے میں دیواں دھر فرمان، پروردگار رہیا جنائیا۔ چو داں طبق ہون حیران، چو داں ودیا مارے دھائیا۔ چو دھویں صدی ہووے کھیل مہان، خالق خلق دئے درڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چرن کول کرن دھیان، نمو تیری سرنائیا۔ دھر دا کلمہ اک بیان، بن اکھراں رہیا درڑائیا۔ الفیے نہ کھئے لکان، نُقطہ نظر نہ کھئے وکھائیا۔ مالک خالق پرتپالک سب دا اک امام، عملان دا عامل بے پرواہیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر بنے رہے غلام، بردے ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا جگت نیتر ملے نہ کھئے نشان، مَصور تصور کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سندیشہ اک جنائیا۔ مگھر کہے میں سندیشہ دیواں اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ کیرپا کرے گنی گہیر، گہر گور پردہ رہیا اٹھائیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر سب دی رہیا بدلائیا۔ جس نے کتنے شرع زنجیر، دین مذہب دئے مٹائیا۔ جو آد جگادی دھر دا پیر، پیغمبران کرے پڑھائیا۔ جس دا لیکھا شاہ حقیر، اولاد نہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک نور خدائیا۔ دھر دا مالک پروردگار، بے عیب دیا کھائیندا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، پردہ اوبلا آپ چکائیندا۔ شبد اگتی وجا رباب، احباب اپنا حکم ورتائیندا۔ جس دا کرے نہ کھئے اصحاب، صاحب سلطان کھیل وکھائیندا۔ جو آد جگاد وسے اک محراب، محبوب اکو ڈیرہ لائیندا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد منیا واحد، واہوا اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، نہککنک نرائن نر، نر ہر اپنی کھیل وکھائیندا۔

نر ہر کھیل کرے کرتار، قُدرت کرتا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا سب توں باہر، گپت ظاہر نہ کھئے سہائیا۔ شاستر سمرت وید
 پُران انجیل فُران کرے پُکار، کوک کوک ربی سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کرنی دا کرتا آپ دین دِیال، دُو جا سنگ نہ کھئے بنائیا۔
 جُگ چوکڑی جس سیوا لائے گرو اوتار، پیغمبران پیغام اک جنائیا۔ سو کلجگ اتم ویکھے ویکھنہار، بے عیب نور خُدائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ مگھر کہے میں سب نوں کہنا سچ، سندیشہ اک جنائیا۔ کوڑی کرپا
 دیوو چھڈ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ جس دے نالوں ہوئے اڈ، اُس دا پلُو پھڑو چائیں چائیا۔ بن پرماٹما آتما خالی بڈ، کایا ماٹی کم کيسے نہ آئیا۔
 درشن تکو اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مُکائیا۔ گھر اگئی سُنو ند، جو دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ ہوئے ہنگنا بھانڈا جائے بھج، بھجن
 بندگی اکو دئے درڑائیا۔ من واسنا جائے تچ، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بن مکے کعبیوں کرو جج، گھر پیغمبر بے پرواہیا۔ نج نیتر درشن
 کرو رچ، پُو جا پاٹھ رہے نہ رائیا۔ امرت جام پیالہ پیوو مدھ، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ آتم سیجا بہنا سچ، جتھے سویا نہ کھئے اٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مگھر کہے میں بھگتاں دسنا اک پیار، پریمیاں والا جنائیا۔ گرمکھو باہر
 نہ ہووو خوار، گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ جے تکو جلوہ تے جلوہ نور اُجیار، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ بجر کپاٹی پرے ہٹائے دیوار،
 دوارکا نواسی وچوں نظری آئیا۔ جس نوں ملیاں رہے نہ کھئے وچار، وچرن دا لیکھا دئے مُکائیا۔ گھر سجن ملے اوہ نرنکار، جس نوں
 نرگن کہے کے سارے گائیا۔ وصل کرو اگے یار، گھر سہنجنے سیج ہنڈھائیا۔ بھگت سہیلا میت مُرار، مِت پیرا نظری آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ مگھر کہے گھر ویکھو سوامی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ جو آد جُگاد
 انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ اُس دی سُنو اگئی بانی، جو بان انیالا ربی چلائییا۔ امرت پیو ٹھنڈا پانی، سر سرور دئے نہائیا۔
 لیکھا چُکے چارے کھانی، چارے بانی دئے گواہیا۔ شبد ملاوا ہووے ساچا بانی، سرت سوانی و جے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے جُڑائیا۔ مگھر کہے جن بھگتو نیتر کھول لوو اکھ، اکھراں والی چھڈو پڑھائیا۔ سرب سوامی تکو پرتکھ،
 پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا چار جُگ گاؤندے آئے جس، شاستر سمرت صفت صلاحیا۔ سو تھائے اندر رہیا وس، واسطہ
 آتما نال رکھائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھو گھر دا ہٹ، پردہ لوو اٹھائیا۔ نرگن جوت جگے لٹ لٹ، نورو نور نور رُشنائیا۔ شبدی سُنو

اگئی انحد، اناہت تان وجائیا۔ تسیں اُس پُرکھ دی جدّ، جس دے نالوں نہ ہونے جُدائیا۔ آتم پر ماتم کدے نہ ہووے الگ، وکھرا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تہاڈی جھولی پے جائے اوہ حق، جس دی حقیقت دئے گواہیا۔ سِری بھگوان اُتے کدے نہ کرو شک، سہنسے دینے مُکائیا۔ جنہاں دے پردے جائے وس، واسطہ اِکو نال رکھائیا۔ کوڑی کِریا رین اندھیری مٹے مس، مستک جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ مگھر کہے میں تکدا اوہ نظارہ، جو بے نظیر رسیا وکھائیا۔ جس دا سمجھے کھئے نہ دائرہ، دعویہ کر نہ کھئے درڑائیا۔ جتھے رسنا جہوا بئی دند والا نہیں کوئی نعرہ، کوٹن کوٹ نام نہ کھئے وڈیائیا۔ جتھے لوچن نین آگھ والا نہیں اشارہ، سنگیت نال نہ کھئے سمجھائیا۔ جتھے اکھراں والا نہیں کھئے کاتب لکھارا، یراکھہر اپنی دئے گواہیا۔ جتھے نہیں کوئی گر اوتارا، پیغمبر تن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو در دئے سمجھائیا۔ مگھر کہے جن بھگتو ویکھو غریب نوازا، جو غریب نانیاں جُگ جُگ دئے وڈیائیا۔ جس دا سچ دوار دا اک دروازہ، درگاہ ساچی دھام وکھائیا۔ جتھے نہ کھئے دین مذہب نہ کھئے سماجا، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کھئے پوجا نہ کھئے پاٹھا، نہ کھئے گیت نہ کھئے گاتھا، نہ کھئے تیرتھ نہ کھئے تاٹا، سر سروور نہ کھئے نہائیا۔ نہ کھئے منزل نہ کھئے واٹا، نہ کھئے کتھا کہانی باتا، نہ کھئے دوس نہ کھئے راتا، نہ کھئے پتا نہ کھئے ماتا، نہ کھئے بالک گود اٹھائیا۔ نہ کھئے مندر مسجد شودوالا ماٹھا، نہ کھئے گوپی کاہن پاوے راسا، نہ کھئے سینتا رام کئے بنباسا، نہ کھئے در در الکھ جگائیا۔ نہ کھئے مکہ کعبہ حاجا، نہ کھئے میل دو دوآبا، نہ کھئے پنّ نہ صوابا، نہ کھئے سرنگی نہ ربابا، تار ستار نہ کھئے ہلائیا۔ نہ کھئے شاہ نہ شہابا، نہ کوئی رسم نہ کھئے کاجا، نہ کھئے راگ انحد واجا، سُرتی سُرت تال نہ کھئے وجائیا۔ اِکو کھیل پُرکھ سمراتھا، یرگن نؤر جوت پرکاشا، سچ دوارے کرے واسا، بھومکا اور نہ کھئے بنائیا۔ سو بھگتاں بن کے داتا، دیوے نام سچ سوغاتا، کلجگ مٹے اندھیری راتا، سچ سُنائے اِکو گاتھا، تُوں میرا میں تیرا دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم کھولے خلاصا، یرگن نؤر کرے پرکاشا، سچ چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لہنا دیوے چُکائیا۔ مگھر کہے جن بھگتو تک لوو اوہ محبوب، جو مُحبت وچ سہائیا۔ جس دا اک عرش تے اُچ عرُوج، اسمے اعظم نؤر خُدائیا۔ جس دی منزل سچ مقصُود، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ جس دی صِفت کرے ہزارا درُود، کِسماں نال گائیا۔ جس دا نہ کھئے تن نہ وجود، نہ کھئے تتاں والا ثبوت، اشارے نال نہ کھئے وکھائیا۔ جو آد جُگاد اپنی کھیل وچ مصروف، جس

دا حُکم نام کرے نہ کھئے موقوف، حدیث حضرت نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو کھیل کھیل
 بے پرواہیا۔ مگھر کہے پرہہ کھیلن آیا کھیل وچ خلق، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ پردہ لاه کے اُپر فلک، فیصلہ حق دئے سُنائیا۔ لیکھا
 جانے حقیقی مجازی عشق، یرگن سرگن پردہ دئے اُٹھائیا۔ لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت صوفی سنت فقیر ویکھ
 درِشٹ، دِشا سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا حُکم منائیا۔ مگھر کہے میں ویکھیا اک
 بھگونت، بھگون ہر رگھرائیا۔ لگھ چوڑاسی دا نظری آیا کنت، کنت کنتوہل وڈی وڈیائیا۔ جس دی صفت کردے سنت، سجن
 ڈھولے گائیا۔ جس دا نام اکٹا اک بسنت، رت رتڑی دئے مہکائیا۔ جس دا کدے نہیں ہویا انت، جگ چوڑی وپس وٹائیا۔ جو
 گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ جو بودھ اکادھا بن کے پنڈت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جس نے کلجگ اتم
 ستجگ دھار بناؤنی ساچی سنگت، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ دوچے در نہ ہوئے منگت، دیونہار آپ اکھوائیا۔ جن بھگتاں ناتا توڑے
 سَورگ بہشت جتت، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ہرجن ویکھ وکھائیا۔ مگھر کہے میں
 واری گھولی، اپنا آپ گھول گھمائیا۔ جس صاحب نے دو جہاناں اکو دسی بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ سب دے انتر آتم پرما تم یرگن
 جوت جگت وچولی، دوچے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں دی درِشٹی اندروں کھولی، پردہ دتا اندروں اُٹھائیا۔ اوہ من واسنا کدے
 نہیں پاؤندے رولی، جہوا نال نہ کوک ڈہائیا۔ اوہناں دی سرتی شبدی اندرے اندر مولی، مؤلا ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ مگھر کہے جن بھگنو جانا جاگ، سمت شہنشاہی دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دھوونہارا
 ڈرمت میل داغ، کوڑی کِریا دئے مٹائیا۔ ناتا توڑے جگت سماج، سچا مارگ دئے وکھائیا۔ آتم پرما تم اُچے اک ویراگ، دوچی آس رہے
 نہ رائیا۔ گھر وچ گھر سُنائے اپنی آواز، دُھر دا ڈھولا آپ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ممتا موہ دئے مٹائیا۔ مگھر
 کہے جن بھگنو موہ ممتا دینی میٹ، کایا ماٹی صاف کرائیا۔ من واسنا ستگر چرنی کر کے بھیٹ، بھانڈا بہرم لینا گوائیا۔ گر داتا ستگر
 کھیوٹ کھیٹ، جگ جگ بیڑا ربیا چلاٹیا۔ گھر سوامی تکنا نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ جس دا تتاں والا نہیں وپس، جوتی
 جوت جوت رُشنائیا۔ جس نوں لوڑ نہیں سانگو پانگ ہنڈھاون شیش، سیجا جگت نہ کھئے بنائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم

ساجن نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میلا میلے سہج سُبھائی۔ مکھڑ کہے میرا نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں لیکھ لگا مہینہ، پہلے پروشٹے ملے وڈیائی۔ جن بھگتاں ہووے ٹھانڈا سینہ، اگنی تت بُجھائی۔ بھاگ اکو جہا نر مدینہ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ سب نے پرہو دے ہونا ادھینا، جو آد انت ہوئے سہائی۔ پُرکھ اکالا کوئی دیون والا نہیں کمینہ، کملاپاتی شہنشاہیا۔ جُگ چوکڑی جن بھگتاں بنے وسیلہ، وصل اپنا دئے کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار آپ ہو جائی۔ مکھڑ کہے جن بھگتو لے لوو لہنا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جس دا حُکم اکو رہنا، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ صدی چوڈھویں بھانا سب نے سہنا، نہ کھئے میٹ میٹ مٹائی۔ جگت محل اٹل کور کڑیار بُرج ڈھہنا، چار کُنٹ ہوئے صفائی۔ دہ دشا کرے ناچ لاڑی موٹ ڈینا، ڈورُو ڈنکا اپنا نال وجائی۔ نانا ٹننا مات پت بھائی بہین ساک سجن سینا، نار کنت سیج نہ کھئے ہنڈھائی۔ جنم جنم دا سب نوں لیکھا پینا دینا، آگے ہو نہ کھئے چھڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا رہیا وکھائی۔ مکھڑ کہے مینوں نظری آوندا اک عدل، انصاف دو جہاناں دئے کرائی۔ جس کلجگ کورِی کِریا دینی بدل، ساڈھے تین سال ونڈ ونڈائی۔ جوٹھ جھوٹھ کر کے قتل، مقتول ویکھے تھاوں تھائی۔ دو جہاناں تکه پتن، تھ کھوجے شہنشاہیا۔ کون گر اوتار پیغمبر پت آئے رکھن، لوک مات ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر فرمانا اک درڑائی۔ دھر فرمانا اک درڑاویگا۔ پُرکھ اکال حُکم سُناویگا۔ وشن برہما شو اٹھاویگا۔ تیئی اوتار پکڑ پلاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد آگھ کھلاویگا۔ نانک گوہند ڈنک وجاویگا۔ بھگت اٹھاراں پنڈھ چکاویگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام درساویگا۔ لیکھا ویکھ کے جیرج انڈ، اُتہج سینج پھول پھلاویگا۔ دو جہاناں میٹ کے پنڈھ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں بیٹھ دباویگا۔ دھر دا ڈھولا اکو چھند، شہنشاہ ہو کے آپ پرگٹاویگا۔ خالق مالک پرتپالک سؤرا سربنگ، صاحب سلطان حُکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، من واسنا لا کے جنگ، جگہ جگہ حُکم ورتاویگا۔ جگہ جگہ کہے ہونا تبدیل، تبدیلی پرہہ کرائی۔ جس دا کھیل آکاش زمین، ضمیمہ دئے سمجھائی۔ جُگ چوکڑی کرے ترمیم، صفحہ دئے اُٹائی۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر مسکین، ادنیٰ ہو کے سیو کھائی۔ جس دا لیکھا پُری لوک تین، چوڈاں طبقاں دئے بھوائی۔ جس دا حُکم اکو عالمین، عالماں علم نہ کھئے وڈیائی۔ جس نوں کھندے قادر کریم، قُدرت کرتا شہنشاہیا۔ جس دا حق

مقارے اک عظیم، اعظم نور الایہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اُس نوں سب نے کہنا آفرین، طوبیٰ توب ڈھولے گائیا۔ مگھر کہے ساریاں کرنی طوبیٰ طوبیٰ، طلبیاں وچ پڑھائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے سوہیا، صحبت چھڈے جگت لکائیا۔ کوڑی کیرپا ہوئے لگا روگا، حق طویل نہ کھئے سمجھائیا۔ سب نوں بھل جائے رکھن والا روزہ، وضو نماز نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دی ستا دئے اٹھائیا۔ مگھر کہے میں کرن آیا تصدیق، شہادت دیاں بھگتائیا۔ آگے وقت تھوڑا نزدیک، چالی دن دین گواہیا۔ جگت واسنا ہونی فریق، فرقیان وچ ونڈ ونڈائیا۔ جس دی دھار وڈی باریک، سمجھے کھئے نہ جگت چترائیا۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت وچ لوکائیا۔ جس دے ہتھ وڈ توفیق، سو توحفے رہیا پچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اگلا کھیل دئے دکھائیا۔ مگھر کہے کھیل ویکھنا سب نے اگلا، آگوں دیاں سمجھائیا۔ جگت جہان ہونا پگلا، بولا روپ وٹائیا۔ نانا پرما تم ٹٹنا سگلا، دھر دا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ شاہ سلطان پھرنا وچ جنگلاں، سر تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ کیسے نوں رہن نوں ملنا نہیں بنگلا، بگلیاں وانگ کوڑی کیرپا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کھیل رہیا ورتائیا۔ مگھر کہے پرہہ کھیل کھلاؤنا، کھلا دیاں سمجھائیا۔ جگت جہان زمیں آسمان وچکار زلاؤنا، زلدیاں نہ کھئے پچائیا۔ مندر مسجد شہودوالے مٹھ ڈھاؤنا، گرو دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ دھر دا حکم اک ورتاؤنا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڈھویں سکھ دی نیند کیسے نہ سوؤنا، دروہی محمد رہیا سنائیا۔ بیس اکیسا گوبند پار کراؤنا، نانک وجدی رہی ودھائیا۔ وید ویاسا لیکھا پور کراؤنا، بھوکھتاں دئے سمجھائیا۔ دھر دا مالک اکو نظری آؤنا، چار گنٹ ہووے رُشنائیا۔ اتم سب نے ڈھولا دھر دا گاؤنا، کھتری براہمن شوڈر ویش اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، دھر دی کار آپ بھگتائیا۔

مگھر کہے کوئی سمجھیا روپ نہ نہکلنک، سمبل نگر سار کیسے نہ آئیا۔ جتھے پُرکھ اکال دا وجے ڈنک، شبیدی چوٹ رہیا سنائیا۔ حکم دے کے راؤ زک، دو جہان رہیا اٹھائیا۔ آگے رہوے نہ کھئے کیسے شنک، سنسے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل کلکی ویکھ دکھائیا۔ کل کلکی ہر اوتارا، اوتر اپنا بھیکھ وٹائیا۔ جس نوں دو جہان کرے نمسکارا، برہمنڈ

کھنڈ سپس جھکائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے اشارہ، راگان ناداں وچ شنوائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارا، بے انت
 بے پرواہیا۔ جس دا کھیل سرب تون نیارا، نرگن نرور آپ بھگتائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت ڈھر دا کنت ویکھن آیا دو جہان
 اکھاڑا، خالی اپنا پھیرا پائیا۔ نال رلا کے شبدي لاڑا، لکھ چوراسی لئے پرنائیا۔ پاوے سار جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، سمنڈ ساگر ٹلے پرنت
 کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دس کے اک دوارا، در دروازہ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سب دا مالک نظری آئیا۔ سب دا مالک سری بھگوان، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے کر پہچان، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ آتم
 پرما تم دے گیان، پردہ دئی دتا اٹھائیا۔ ساچی سخی نظری آئے ڈھر دا کاہن، نام بنسری اک سنائیا۔ سینتا سرتی کدے نہ وچھڑے رام،
 رمیا سنیا نیا لئے چڑھائیا۔ سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ نرگن سرگن بھیو ابھیدا کھول کے امرت پیائے جام، رس
 اکو اک ویکھ وکھائیا۔ جنہاں گھر سوامی ملیا آن، اندرے اندر کرے رُشنائیا۔ لیکھا مک گیا جم کی کان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت بھگونت اکو رنگ وکھائیا۔ بھگت بھگونت اکو رنگ رنگاوانگا۔ گر مکھ ساچے سنت، ڈھر
 دے سجن جوڑ جڑاوانگا۔ میلا کر کے نار کنت، کنت کنتوبل اک وکھاوانگا۔ نام سنیہڑا دے کے منت، منتر اکو اک جپاوانگا۔ گر
 توڑ کے بوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم وچ سماوانگا۔ ڈھر دا میلا کر کے اُس سنگت، چار ورنان اکو گھر بہاوانگا۔ جتھے دوڑے
 در ہونا پوے نہ منگت، خالی بھنڈارے سرب بہراوانگا۔ آن جان لکھ چوراسی لیکھا چک جائے جیرج اندج، اُتہج سینج پندھ
 مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر گھر وچ ڈیرہ لاوانگا۔ پرہ اپنی دیا کھائیا۔ نرگن جوتی جوت رُشنائیا۔
 کوڑی کیرپا کھوج کھوجائیا۔ شبد چوٹ اک لگائے گا۔ آلیوں ڈکے بوٹ اٹھائیا۔ نانا توڑ کے لاڑی مؤت، اپنی گود سہائیا۔ مالک بن
 کے ڈھر دا خونت، کنت کنتوبل سیج سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں جوڑ جڑاویگا۔ لگی توڑ
 نبھاوانگا۔ کر پرکاش اندھ گھور، نرگن نور نور رُشناوانگا۔ نانا توڑ کے پنج چور، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار میٹ مٹاوانگا۔ من منوا نہ
 پاوے شور، بڈھی بیک کراوانگا۔ کوڑی کیرپا بھانڈا پھوڑ، شبدي ڈنک اک سناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 بھگت سہیلے اپنے گھر وساوانگا۔ بھگت سہیلے سوہا پاؤن گے۔ گر چیلے رنگ رنگاؤن گے۔ ڈھولا اکو اک گاؤن گے۔ سچکھنڈ دوارے

بہ کے خوشی مناؤں گے۔ جوتی جوت وچ ساؤنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچا اک وساؤں گے۔ در گھر ساچا اکو وسیگا۔ بھگت بھگونت مل کے ہسیگا۔ آتم پرما تم وچھوڑے وچ کدے نہ نسیگا۔ سچکھنڈ دوارے بہ بہ سجیگا۔ جوتی جوت جوت جکیگا۔ نہ کھئے ورن نہ کھئے گوت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سرُپی اپنی دھار وچ مکھیگا۔ اپنی دھار پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت رُشناوانگا۔ شبدی شبید بھیو کھلاوانگا۔ جن بھگتاں کر کے دھر دا ادب، آداب اک سمجھاوانگا۔ ناتا چھڈ دیو نال جگت، آتم پرما تم رنگ چڑھاوانگا۔ سچ دوارے اپنا رکھ لو قدم، قدم قدم سب دا پنڈھ میٹ مٹاوانگا۔ کیسے کم نہیں آؤنا کایا ماٹی تن، تٹاں ناتا کوڑ جناوانگا۔ جن بھگتاں انت سمیں نرگن دھار ہو کے آواں صدن، سندیشہ اک سُناوانگا۔ درس کر کے ہو جاؤ مگن، مگرلا لیکھا سرب مُکاوانگا۔ آگے پوری کر کے منزل، منزل اُتے پُچاوانگا۔ جتھے کدے نہ آوے اجل، جہاں توں انت چھڈاوانگا۔ اوہ سنت بھگت صوفی سجن، جنہاں فقیراں نوں فقرہ اک پڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا سچ گھر، گرہ مندر اک سُہاوانگا۔ گرہ مندر اک سُہاویگا۔ اندرے اندر دیپ جوت رُشناویگا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کوڑ کُٹب جوڑ جڑاویگا۔ سچ ملاوا کر کے اُس اگتی جوت، جوت جوت وچ ساویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی جیو جنت وچ مات لوک، لکواں پردہ آپ اٹھاوانگا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سو پُرکھ نرنجن تیرا کھیل سمرتھ، سوامی انترجامی تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے ہس، بھگت سنت خوشی منائیا۔ دھر دربارے بول اک الکھ، ڈھولا سوہلا گیت الاہیا۔ نرگن دھار رہے دس، جوت شبید وچ ودھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان حُکم سُنائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ جگ چوکرئی پینڈا مُکایا ٹھ ٹھ، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھی سارے جگ، جگ جیون داتا کھوج کھوجائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لگی

اگ، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ مکے کعبے کردے حج، حضرت میل نہ کھئے ملائیا۔ منزل ملی نہ کیسے حق، حقیقت اندروں بیٹھے گوائیا۔ سچ پریم نہ مانیا رس، رستہ بھلیا سرب لوکائیا۔ شرع شریعت اندر گئے پھس، دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم نالوں ہو کے وکھ، مایا ممتا پردہ رہی پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلؤ چھڈا گئے نٹھ، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد مٹھ، شو دوالے گرودوار دین دُہائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی نیتر نیر ورو لے آگھ، اٹھ سٹھ اپنا حال سُنائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سوامی وسنہارے گھٹ گھٹ، گرہ بہتر کھوج کھوجائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے رس، امرت جام مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ من کامنا ہوئے سارے وس، لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ سوامی، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ چار جگ تیرا ڈھولا گایا شبدی بانی، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ امرت رس دسیا ٹھنڈا پانی، اگنی اگ دئے بُجھائیا۔ سُر ت ملاواں شبدی بانی، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ نرگن نؤر جوت جگے رُوحانی، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نظر نہ آئے سچ نشانی، پردہ کوڑ نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ سادھ سنت شاستر سمرتاں والی پڑھن کہانی، کہہ کہہ سرشٹ سُنائیا۔ کیسے نہ ملیا پد نربانی، نربان پد نہ کھئے سہائیا۔ انت ہوئی سرب پریشانی، پشچاتاپ وچ سہائیا۔ راج راجان کرن بے ایمانی، دھیرج ست نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پروردگار، پرورش تیری نظری آئیا۔ دوجا کھئے نہ مددگار، جو دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ تیرلوکی چُکے نہ کوئی بہار، سر ہنٹھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑا نانا ویکھ سنسار، بہرے بھلے لوکائیا۔ سچ ملیا نہ میت مُرار، سخی سجن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دُتر اُتریا نہ کھئے پار، دُتیا بھاؤ نہ کھئے گوائیا۔ ساچا کلمہ کرے نہ کھئے وچار، سچ نام نہ کھئے سمجھائیا۔ رسنا پڑھ پڑھ ہوئے خوار، ڈھولے سویلے جگت لائیا۔ انتر آتم ملیا نہ کھئے پیار، پریم پریم نہ کھئے کمائیا۔ کلجگ جیو کُلکھنی ہوئی نار، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کوڑی کریا جگت و بھچار، گھر گھر پھرے واہو داہیا۔ مایا ممتا موہ ہنکار، گرہ گرہ کرے لڑائیا۔ نانا تٹا کنت بہتار، ساچی سیو نہ کھئے کمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سب نؤں ہوئی حیرانی، کلجگ اتم دئے گواہیا۔ ساچی جوت جگے نہ کیسے پیشانی، مستک نؤر نہ کھئے رُشنائیا۔ سادھ سنت مایا ممتا کرن

بے ایمانی، بیوہ روپ بیٹھے بنائیا۔ کوئی نہ سمجھے تیری سرِشٹی فانی، فیصلہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ جگ چوکرئی لیکھا لکھ لکھ تھکی
 کانی، قلم شاہی نال ملائیا۔ بھرے بھل گئے جگت و دیا ودوانی، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیری منزل دی نظر نہ آوے کیسے نشانی،
 پردہ اندر نہ کھئے اٹھائیا۔ کرپا کر شاہ سلطانیا، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ جس دی پچھے جگ چوکرئی کر کے آئے قربانی، کر بلا دئے
 دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سجدہ، سپس جگدیش جھکائیا۔
 تیرے دوارے سب کچھ ڈردا، بھے بھو وچ سمجھائیا۔ بنا بھگت تیرا ناں کھئے نہ پڑھدا، پڑھدی ویکھی جگت لوکائیا۔ ساچے مندر کوئی
 نہ چڑھدا، ست دوار نہ سوہیا پائیا۔ دُھر دا درس کھئے نہ کردا، نیر لوچن اکھ کھلائییا۔ کیسے بھیو نہ پایا اپنے گھر دا، گھر وچ گھر نہ
 کھئے وڈیائیا۔ سچ پریتی پریم تیرے نال کھئے نہ کردا، مطلب بھری جگت لوکائیا۔ کیسے لیکھا سلجھیا نہ چوٹی جڑ دا، ادھ وچکار بیٹھے
 ڈیرہ لائیا۔ تیرا روپ اکئی نرائن نہ دا، نہ ہر تیری سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دینا وسائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن تیری اوٹ، اوڑک اک جنائیا۔ تیرا سچ دوارا ٹھانڈا کوٹ، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ جتھے جگے اکو جوتی جوت،
 دیابتی نہ کھئے رُشنائییا۔ جتھے نہ کوئی سمجھ نہ کھئے سوچ، اکو حکم شہنشاہیا۔ نہ کھئے لیکھا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نہ چلے کھئے چٹرائیا۔
 اکو نام سچ سلوک، ڈھولا دُھر دا راگ الئیا۔ ساچے بھگتاں بخشے مّوج، مّوجوڈہ ہو کے بھئے سہائیا۔ گر مّکھاں کرنی پوے نہ کھوج،
 جنگلاں وچ نہ وقت گوائیا۔ نت درشن دینا روز، روزہ نماز نہ کھئے وڈیائیا۔ ڈیرہ لاؤنا کونا گوش، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ اپنے ملن
 دی دے کے ہوش، ہوشیار ہو کے ہوشیار دینے بنائیا۔ لہنا مّکا کے لوک پرلوک، پرم پُرکھ ہونا سہائیا۔ جنم جنم دا رہن نہیں دینا
 روگ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ آتم پر ماتم کرنا دُھر سنجوگ، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ چنتا غم نہ رہے سوگ، دُکھ درد دینا گوائیا۔
 سچ پریم دا دے کے بھوگ، بھسمڑ اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دینی سرنائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن پر بھو بے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں جگ چوکرئی دیندے آئے صلاح، شاستر سمرت وید پُراناں نال سمجھائیا۔ سب دا
 داتا خالق پرتیالک اک ملاح، بیڑا مجھدار پار کرائیا۔ جس دا ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو ناں، ناؤں نرنکارا سرب
 درڑائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان جن بھگتاں دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے پھڑ

کے ہانہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار چرن سرن سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو تیرا سہارا، صاحب تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، نئیا اپنی لینا چڑھائیا۔ جتھے اکو نام اکو جیکارا، اکو راگ شنوائیا۔ اکو مندر اکو ہر دوارا، اکو گرہ وجی ودھائیا۔ اکو نور جوت اُجیارا، اکو شبد راگ الاٹیا۔ اکو بھگتاں دے اگھاڑا، دو جا ناچ نہ کھئے نچائیا۔ اکو سو بہاوت سوہے لاڑا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوڑی پچھوں تیرا وجیا اک نگارہ، نو بت اپنا نام وجائیا۔ سجدہ کرے گرُو اوتارا، پیغمبر سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، ایرمپر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھر دا ساجن میت مُرارا، متر پیارا سہج سُکھدائیا۔ ساچا دسا دے اوہ دوارا، جتھے دوارکا واسی بیٹھے سو بہا پائیا۔ سچ ایدھیا دا ملے اوہ سہارا، جتھے یُدھ کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ رام رام دا ملے پیارا، رام رام نظری آٹیا۔ پیغمبران دا پیغمبر ملے سہارا، بے نظیر شہنشاہیا۔ گرُوآن دا ستگرُو ملے رکھوالا، رکھک تھاؤں تھائیا۔ آد شکت دا نور ملے جوالا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ساچا مارگ دے سُکھالا، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ پار کردے شاہ کنگالا، جو چل آئے سرنائیا۔ ٹوں کیڑا پچھلا دینا احوالا، گرنتھاں والی پڑھائیا۔ تیرا شبد اشارہ سب تون زِرا لا، زِرا کار لینا پرگٹائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنا بالا، بالک اپنی گود اٹھائیا۔ سچ درسا کے اکو دھرم سالا، دھرم دوارا دینا سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے نسکارا، نمو نمو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ہر ہر ہری بن رکھوالا، ہر پردا ویکھ وکھائیا۔ مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، جگ چوڑی اپنی چلے اولڑی چالا، چالاکی نال بندے خاکی لئے بھلاٹیا۔

